

سوینگ مہاراج شیرسینگ مویشنوں پر گوان دی جے

نہکلنک پر شبید بہنڈار

پندرواں بہاگ

- ۲۰ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی اجیت سنگھ دے گرہ بٹالا گرداس پُر ۱
- ۲۱ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی پریم سنگھ دے گرہ ڈھلواں کپورتھلہ ۵
- ۲۱ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی بھاگ سنگھ دے گرہ درابا لدھیانہ ۷
- ۲۱ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی بشن سنگھ سیوا سنگھ گڑگاؤں ۹
- ۲۲ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی بشن سنگھ دے گرہ گڑگاؤں گڑگاؤں ۱۷
- ۲۳ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی پہاڑ گنج شبد سنگھاسن دلی ۱۹
- ۲۳ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی گرمیچ سنگھ دے گرہ ونے نگر دلی ۲۲
- ۲۴ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی ریشم سنگھ دے گرہ میرٹھ چھاؤتی ۲۵
- ۲۵ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی رامیشور داس دے گرہ کھتولی ۳۲
- ۲۵ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی تیز بہان انبالہ چھاؤنی ۳۳
- ۲۶ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی گردیو سنگھ دے گرہ گھڑواں انبالہ ۳۹
- ۲۷ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی سرجیت سنگھ دے گرہ گھڑواں انبالہ ۴۸
- ۲۷ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی سکھونت کور دے گرہ لدھیانہ ۵۱

- ۲۷ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی نرنجن سنگھ دے گرہ لدھیانہ ۵۳
- ۲۷ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی لال سنگھ دے گرہ ڈلیوال جالندھر ۵۴
- ۲۷ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی سنتوکھ سنگھ دے گرہ سوڈھیان جالندھر ۵۸
- ۲۸ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی گردیو سنگھ دے گرہ دوسانجھ کھرد جالندھر ۶۵
- ۲۸ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی پریتم سنگھ سادھو سنگھ جھنڈیر کلان جالندھر ۷۱
- ۲۹ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی سادھو سنگھ دے گرہ جھنڈیر کلان جالندھر ۷۶
- ۲۹ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی پریتم کور دے گرہ کرتار پُر جالندھر ۷۷
- ۲۹ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی جسونت سنگھ دے گرہ کرتار پُر جالندھر ۷۹
- پہلی ساون ۲۰۲۰ بکرمی جیٹھووال دربار وچ جیٹھووال امرتسر ۸۵
- ۲ ساون ۲۰۲۰ بکرمی بیبی بلونت کور دے گرہ امرتسر ۹۳
- ۲۵ ساون ۲۰۲۰ بکرمی کیپور سنگھ دے گرہ موگا فروزپُر ۱۰۲
- ۲۶ ساون ۲۰۲۰ بکرمی مادھا سنگھ دے گرہ چیمہ کلان امرتسر ۱۳۸
- ۲۷ ساون ۲۰۲۰ بکرمی سڑک تے اکلیان نال پچن ہونے ٹھکر پُرا ۱۵۰
- ۲۷ ساون ۲۰۲۰ بکرمی بیلا سنگھ دے گرہ ماہل امرتسر ۱۵۲

- ۲۸ ساون ۲۰۲۰ پکرمی ہرنس سنگھ بلونت سنگھ ماہل امرتسر ۱۶۳
- ۲۸ ساون ۲۰۲۰ پکرمی ہزارا سنگھ دے گرہ امرتسر ۱۶۷
- ۳۲ ساون ۲۰۲۰ پکرمی ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۷۰
- پہلی بہادروں ۲۰۲۰ پکرمی ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۸۲
- ۲ بہادروں ۲۰۲۰ پکرمی ہر بہگت دوار جیٹھووال امرتسر ۱۹۸
- ۲ بہادروں ۲۰۲۰ پکرمی پریم سنگھ دے نوتِ نجام پُرا امرتسر ۲۰۵
- ۳ بہادروں ۲۰۲۰ پکرمی ہر بہگت دوار (پیبی چرنی رُوپو والی نوت) جیٹھووال ۲۱۳
- ۳ بہادروں ۲۰۲۰ پکرمی سرجن سنگھ مہندر سنگھ گرچن سنگھ بسنت کور مانگا سرائے امرتسر ۲۱۸
- ۴ بہادروں ۲۰۲۰ پکرمی اجیت سنگھ، دلپ سنگھ مانگا سرائے امرتسر ۲۲۷
- ۴ بہادروں ۲۰۲۰ پکرمی گردھارا سنگھ بلووالی دے نوت جیٹھووال امرتسر ۲۳۱
- ۵ بہادروں ۲۰۲۰ پکرمی بخشیش سنگھ دے گرہ کادرباد امرتسر ۲۳۶
- ۵ بہادروں ۲۰۲۰ پکرمی کرتیل سنگھ دے گرہ کادرباد امرتسر ۲۴۵
- ۵ بہادروں ۲۰۲۰ پکرمی سورن سنگھ دے گرہ کادرباد امرتسر ۲۴۹
- ۶ بہادروں ۲۰۲۰ پکرمی بوڑ سنگھ دے گرہ کادرباد امرتسر ۲۵۱

- ۶ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی مسّا سِنگھ دے گرہ بل امرتسر ۲۵۴
- ۷ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی امراؤ سِنگھ دے گرہ بل امرتسر ۲۶۲
- ۷ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی اجیت سِنگھ دے گرہ بل امرتسر ۲۶۳
- ۷ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی ماتا رنجیت کور دے نوٹ ہر بہگت دوار جیٹھووال ۲۶۵
- ۸ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی گربخش سِنگھ دے نوٹ ہر بہگت دوار جیٹھووال ۲۶۹
- ۹ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی ہربھجن سِنگھ دے نوٹ ہر بہگت دوار جیٹھووال ۲۷۳
- ۱۰ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی ٹھاکر سِنگھ دے نوٹ ہر بہگت دوار جیٹھووال ۲۷۷
- ۱۱ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی ہر سنگت دے نوٹ ہر بہگت دوار جیٹھووال ۲۸۲
- ۱۲ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی لنگر دی سیوا سماپت ہون سمے دتیا کیتی ۲۸۸
- ۱۲ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی گردت سِنگھ دے گرہ رام دیوالی امرتسر ۲۹۶
- ۱۳ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی فوجا سِنگھ دے گرہ رام دیوالی امرتسر ۳۰۴
- ۱۳ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی سورن سِنگھ دے گرہ رام دیوالی امرتسر ۳۰۶
- ۱۳ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی چندر سِنگھ دے گرہ رام دیوالی امرتسر ۳۰۷
- ۱۳ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی لکھا سِنگھ دے گرہ رام دیوالی امرتسر ۳۰۸

- ۲۲ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی دلپ سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۳۱۰
- ۲۳ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی تیجا سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۳۲۲
- ۲۳ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی سنتوکھ سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۳۲۵
- ۲۳ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی سُرین سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۳۲۷
- ۲۳ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی سورن سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۳۳۱
- ۲۳ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی نرندر سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۳۳۲
- ۲۳ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی سُرین سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو امرتسر ۳۳۳
- ۲۳ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی بوٹا سنگھ دے گرہ ایکل گڈا امرتسر ۳۳۶
- ۲۳ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی گیان سنگھ دے گرہ بھورچھی امرتسر ۳۴۲
- ۲۴ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی بھورچھی امرتسر ۳۵۱
- ۲۴ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی ڈاکٹر پال سنگھ بھلائی پُر ڈوگراں امرتسر ۳۵۵
- ۲۴ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی گرمکھ سنگھ پال سنگھ بھلائی پُر ڈوگراں امرتسر ۳۶۱
- ۲۵ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی فوجا سنگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگراں امرتسر ۳۶۶
- ۲۵ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی مہندر سنگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگراں امرتسر ۳۶۹

- ۲۵ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی اودھم سنگھ دے گرہ جلالاباد امرتسر ۳۶۹
- ۲۵ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی بلونت سنگھ دے گرہ جلالاباد امرتسر ۳۷۲
- ۲۵ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی دھرمپیر دے گرہ جلالاباد امرتسر ۳۷۴
- ۲۵ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی سوہن سنگھ دے گرہ رام پُر امرتسر ۳۷۶
- ۲۶ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی سکھدیو راج دے گرہ کلا امرتسر ۳۸۲
- ۲۶ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی دلپ سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۳۸۵
- ۲۶ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی گندن سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۳۸۶
- ۲۶ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی اروڑ سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۳۸۷
- ۲۶ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی ہری سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۳۸۸
- ۲۶ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی درشن سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۳۹۰
- ۲۶ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی لال سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۳۹۱
- ۲۶ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی پریتم سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۳۹۱
- ۲۶ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی پریتم سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۳۹۲
- ۲۶ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی پورن سنگھ دے گرہ کلا امرتسر ۳۹۲

- ۲۶ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی ہرنام سینگھ دے گرہ کلا امرتسر ۳۹۳
- ۲۶ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی گرمکھ سینگھ دے گرہ کلا امرتسر ۳۹۵
- ۲۶ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی سرمکھ سینگھ دے گرہ کلا امرتسر ۳۹۶
- ۲۶ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی سکھدیو راج دے گرہ کلا امرتسر ۳۹۷
- ۲۷ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی پریم سینگھ دے گرہ کلا امرتسر ۴۰۶
- ۲۷ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی گرجش سینگھ دے گرہ کلا امرتسر ۴۰۸
- ۲۷ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی کرم سینگھ دے گرہ کلا امرتسر ۴۰۹
- ۲۷ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی پورن سینگھ دے گرہ کلا امرتسر ۴۱۰
- ۲۷ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی گرمکھ سینگھ دے گرہ کلا امرتسر ۴۱۱
- ۲۷ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی نرین سینگھ دے گرہ کنگ امرتسر ۴۱۳
- ۲۷ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی گرنام سینگھ دے گرہ کنگ امرتسر ۴۲۰
- ۲۷ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی گندن سینگھ دے گرہ مال چک امرتسر ۴۲۳
- ۲۸ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی مہندر سینگھ دے گرہ باٹھ امرتسر ۴۳۱
- ۲۸ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی مسّا سینگھ دے گرہ نورنگا باد امرتسر ۴۳۲

- ۲۸ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی مکھن سنگھ دے گرہ نۆرنکا باد امرتسر ۴۳۸
- ۲۹ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی رادھا سُعامی ڈیرے ترن تارن امرتسر ۴۴۲
- ۲۹ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی اندر سنگھ دے گرہ بنڈالا امرتسر ۴۴۶
- ۲۹ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی شو سنگھ دے گرہ بنڈالا امرتسر ۴۴۸
- ۲۹ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی بڈھا سنگھ دے گرہ بنڈالا امرتسر ۴۵۰
- ۲۹ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی پال سنگھ دے گرہ بنڈالا امرتسر ۴۵۱
- ۲۹ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی ترلوک سنگھ دے گرہ بنڈالا امرتسر ۴۵۳
- پہلی آسُو ۲۰۲۰ بکرمی جیٹھووال دربار وچ جیٹھووال امرتسر ۴۵۴
- ۲ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی جیٹھووال دربار وچ جیٹھووال امرتسر ۴۶۲
- ۳ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی فوجا سنگھ دے گرہ سرہالی امرتسر ۴۶۶
- ۳ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی گرچن سنگھ گردپ سنگھ سرہالی امرتسر ۴۶۷
- ۳ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی گرداس سنگھ دے گرہ شاہ والا امرتسر ۴۶۸
- ۳ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی کرنیل سنگھ نچھتر سنگھ شاہ والا امرتسر ۴۷۱
- ۴ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی کرتار سنگھ دے گرہ شاہ والا امرتسر ۴۷۹

- ۴ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی جرنیل سینگھ دے گرہ شاہ والا امرتسر ۴۸۱
- ۴ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی بلونت سینگھ دے گرہ تلونڈی امرتسر ۴۸۴
- ۴ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی سردارا سینگھ دے گرہ مناوا فروزپُر ۴۸۷
- ۵ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی اندر سینگھ دے گرہ کھوسے فروزپُر ۴۹۵
- ۵ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی کپہر سینگھ دے گرہ رچی والا فروزپُر ۴۹۹
- ۵ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی مل سینگھ دے گرہ رچی والا فروزپُر ۵۰۳
- ۵ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی سُرین سینگھ دے گرہ ندھاں والی فروزپُر ۵۰۶
- ۶ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی میلہ سینگھ دے گرہ ڈگرو فروزپُر ۵۱۳
- ۶ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی دھنا سینگھ دے گرہ ڈگرو فروزپُر ۵۱۵
- ۶ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی سیٹل سینگھ دے گرہ ڈگرو فروزپُر ۵۱۷
- ۶ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی گرچن سینگھ دے گرہ سدے والا فروزپُر ۵۲۴
- ۷ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی زورا سینگھ دے گرہ سدے والا فروزپُر ۵۳۰
- ۷ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی سدے والا فروزپُر ۵۳۲
- ۷ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی حاکم سینگھ دے گرہ بھائی کی ڈرولی فروزپُر ۵۳۴

- ۷ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی سمپورن سنگھ دے گرہ پھروزشاہ فروزپُر ۵۴۴
- ۷ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی سُندر سنگھ دے گرہ پھیرو فروزپُر ۴۴۸
- ۷ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی ارجن سنگھ مہندر سنگھ بستی خلیل فروزپُر ۵۵۰
- ۸ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی ہری سنگھ دے گرہ بستی خلیل فروزپُر ۵۵۶
- ۸ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی رکھا سنگھ دے گرہ بستی خلیل فروزپُر ۵۵۹
- ۸ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی رام سنگھ دے گرہ فروزپُر چھونی فروزپُر ۵۶۷
- ۸ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی اگیا سنگھ دے گرہ فروزپُر ۵۷۷
- ۹ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی دھرم سنگھ دے گرہ بستی حبیب فروزپُر ۵۷۹
- ۹ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی سُرجن سنگھ دے گرہ فروزپُر ۵۸۵
- ۱۰ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی تارا سنگھ دے گرہ فروزپُر ۵۹۵
- ۱۰ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی ہرجیت سنگھ دے گرہ بستی تیغا سنگھ فروزپُر ۵۹۸
- ۱۰ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی دلباگ سنگھ دے گرہ اٹاری فروزپُر ۶۰۵
- ۱۰ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی سُلکھن سنگھ دے گرہ رُکنا مونگلا فروزپُر ۶۱۲
- ۱۱ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی جاگیر سنگھ دے گرہ ٹوت فروزپُر ۶۲۰

- ۱۱ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی گردپ سنگھ دے گرہ ٹوت فروزپُر ۶۲۸
- ۱۱ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی گردیو سنگھ دے گرہ گولے والا فروزپُر ۶۲۹
- ۱۲ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی بیبی نہال کور دے گرہ گولے والا فروزپُر ۶۳۸
- ۱۲ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی کیرپال سنگھ دے گرہ گولے والا فروزپُر ۶۴۰
- ۱۲ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی گولے والا فروزپُر ۶۴۵
- ۱۲ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی اندر کور دے گرہ کوٹ کپورا فروزپُر ۶۴۸
- ۱۲ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی تیجا سنگھ صادق فروزپُر ۶۵۲
- ۱۳ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی اجائب سنگھ، راج سنگھ دے گرہ فریدکوٹ فروزپُر ۶۵۹
- ۱۳ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی بوڑ سنگھ دے گرہ ناتھیوال فروزپُر ۶۶۶
- ۱۴ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی سوڈاگر سنگھ دے گرہ ناتھیوال فروزپُر ۶۷۵
- ۱۴ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی جسونت سنگھ دے گرہ راجوال فروزپُر ۶۷۷
- ۱۴ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی کوٹلہ فروزپُر ۶۸۴
- ۱۴ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی کپور سنگھ دے گرہ چنوں والا فروزپُر ۶۸۸
- ۱۴ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی بھاگ سنگھ، ناظر سنگھ، جاگیر سنگھ ماڑی مُستفا فروزپُر ۶۹۴

- ۱۵ آسُو ۲۰۲۰ بِکرمی راموُ والا فِرُو زِپُر ۷۰۱
- ۱۵ آسُو ۲۰۲۰ بِکرمی سُہاوا سِنگھ، مُکھتار سِنگھ، شیر سِنگھ دے گرہ پنج گرائی فِرُو زِپُر ۷۰۴
- ۱۵ آسُو ۲۰۲۰ بِکرمی گُزار سِنگھ دے گرہ شاہو فِرُو زِپُر ۷۰۹
- ۱۶ آسُو ۲۰۲۰ بِکرمی شاہو فِرُو زِپُر ۷۱۴
- ۱۶ آسُو ۲۰۲۰ بِکرمی بگر سِنگھ دے گرہ برگازی فِرُو زِپُر ۷۱۵
- ۱۶ آسُو ۲۰۲۰ بِکرمی بھاگ سِنگھ دے گرہ دبڑی خانا بٹھنڈہ ۷۱۹
- ۱۷ آسُو ۲۰۲۰ بِکرمی ہرچند سِنگھ دے گرہ ہررائے بٹھنڈہ ۷۲۸
- ۱۷ آسُو ۲۰۲۰ بِکرمی جاگیر داس دے گرہ خیالی والا بٹھنڈہ ۷۳۱
- ۱۷ آسُو ۲۰۲۰ بِکرمی بختار سِنگھ دے گرہ خیالی والا بٹھنڈہ ۷۳۴
- ۱۸ آسُو ۲۰۲۰ بِکرمی ہرنام کور دے گرہ خیالی والا بٹھنڈہ ۷۴۳
- ۱۸ آسُو ۲۰۲۰ بِکرمی ہرنام کور دے گرہ خیالی والا بٹھنڈہ ۷۴۶
- ۱۸ آسُو ۲۰۲۰ بِکرمی گردوارے وچ خیالی والا بٹھنڈہ ۷۴۸
- ۱۸ آسُو ۲۰۲۰ بِکرمی فتح سِنگھ، لایہ سِنگھ دے گرہ چگ بٹھنڈہ ۷۴۹
- ۱۸ آسُو ۲۰۲۰ بِکرمی مُکند سِنگھ دے گرہ مراج بٹھنڈہ ۷۵۲

- ۱۹ آسُو ۲۰۲۰ بِکرمی روشن لال دی دوکان وچ رام پُرا پھول بٹھنڈہ ۷۶۱
- ۱۹ آسُو ۲۰۲۰ بِکرمی سُکھ راج دے گرہ چکر بٹھنڈہ ۷۶۶
- ۲۰ آسُو ۲۰۲۰ بِکرمی دلپ سنگھ دے گرہ بدھنی فروزپُرا ۷۷۵
- ۲۰ آسُو ۲۰۲۰ بِکرمی گرچن سنگھ دے گرہ بدھنی فروزپُرا ۷۸۳
- ۲۰ آسُو ۲۰۲۰ بِکرمی اُجاگر سنگھ دے گرہ نواں رامو والا فروزپُرا ۷۸۷
- ۲۰ آسُو ۲۰۲۰ بِکرمی گردیال سنگھ دے گرہ رامو والا فروزپُرا ۷۹۰
- ۲۰ آسُو ۲۰۲۰ بِکرمی مہندر کور دے گرہ چڑک فروزپُرا ۷۹۲
- ۲۰ آسُو ۲۰۲۰ بِکرمی کرتار سنگھ دے گرہ چڑک فروزپُرا ۷۹۶
- ۲۱ آسُو ۲۰۲۰ بِکرمی ہر سنگت دا اگٹھ ہویا پکھو وال لدھیانہ ۸۰۴
- ۲۲ آسُو ۲۰۲۰ بِکرمی منگل سنگھ دے گرہ پکھو وال لدھیانہ ۸۳۶
- ۲۲ آسُو ۲۰۲۰ بِکرمی ناظر سنگھ دے گرہ پکھو وال لدھیانہ ۸۳۸
- ۲۲ آسُو ۲۰۲۰ بِکرمی بیبی بھگوان کور دے گرہ پکھو وال لدھیانہ ۸۴۱
- ۲۲ آسُو ۲۰۲۰ بِکرمی سادھو سنگھ دے گرہ پکھو وال لدھیانہ ۸۴۱
- ۲۲ آسُو ۲۰۲۰ بِکرمی سرجن سنگھ دے گرہ پکھو وال لدھیانہ ۸۴۴

- ۲۲ آسُو ۲۰۲۰ بِکرمی سردارا سِنگھ دے گرہ پکھو وال لدھیانہ ۸۴۵
- ۲۲ آسُو ۲۰۲۰ بِکرمی عدالت سِنگھ دے گرہ آڈلو لدھیانہ ۸۴۶
- ۲۳ آسُو ۲۰۲۰ بِکرمی گلاب کور بُرج حکیمان لدھیانہ ۸۵۴
- ۲۳ آسُو ۲۰۲۰ بِکرمی دھنا سِنگھ دے گرہ ڈھے پئی لدھیانہ ۸۵۷
- ۲۳ آسُو ۲۰۲۰ بِکرمی بلونت سِنگھ دے گرہ گجروال لدھیانہ ۸۶۱
- ۲۳ آسُو ۲۰۲۰ بِکرمی ہرنام سِنگھ دے گرہ میہاں سِنگھ والا لدھیانہ ۸۶۲
- ۲۳ آسُو ۲۰۲۰ بِکرمی بابو سِنگھ دے گرہ ڈیپلوں لدھیانہ ۸۶۳
- ۲۴ آسُو ۲۰۲۰ بِکرمی سرون سِنگھ دے گرہ رام گڑھ سرداراں لدھیانہ ۸۷۰
- ۲۴ آسُو ۲۰۲۰ بِکرمی سری رام دے گرہ مکسودڑا لدھیانہ ۸۷۷
- ۲۴ آسُو ۲۰۲۰ بِکرمی بابورام دے گرہ مکسودڑا لدھیانہ ۸۸۳
- ۲۴ آسُو ۲۰۲۰ بِکرمی ہشن سِنگھ دے نال گردوارا گاڑھے والا لدھیانہ ۸۸۳
- ۲۴ آسُو ۲۰۲۰ بِکرمی بھجن سِنگھ دے گرہ چیرکھ لدھیانہ ۸۸۵
- ۲۵ آسُو ۲۰۲۰ بِکرمی نچھتر سِنگھ دے گرہ دبورجی لدھیانہ ۸۹۲
- ۲۵ آسُو ۲۰۲۰ بِکرمی پدی لدھیانہ ۸۹۶

- ۲۵ آسُو ۲۰۲۰ بِکرمی بگا سِنگھ دے گرہ نت لدھیانہ ۹۰۴
- ۲۵ آسُو ۲۰۲۰ بِکرمی ہربنس سِنگھ دے گرہ اجنود لدھیانہ ۹۰۹
- ۲۶ آسُو ۲۰۲۰ بِکرمی مدن لال دے گرہ وشکرما پُری لدھیانہ ۹۱۶
- ۲۶ آسُو ۲۰۲۰ بِکرمی گردیو سِنگھ دے گرہ لدھیانہ ۹۱۹
- ۲۶ آسُو ۲۰۲۰ بِکرمی نرنجن سِنگھ دے گرہ اُچی آبادی لدھیانہ ۹۲۰
- ۲۶ آسُو ۲۰۲۰ بِکرمی گرمیت سِنگھ دے گرہ ہردو پھرا لا جالندھر ۹۲۶
- ۲۷ آسُو ۲۰۲۰ بِکرمی گرچن سِنگھ دے گرہ ہردو پھرا لا جالندھر ۹۳۵
- ۲۷ آسُو ۲۰۲۰ بِکرمی بیبی چرن کور دے گرہ ہردو پھرا لا جالندھر ۹۳۶
- ۲۷ آسُو ۲۰۲۰ بِکرمی منسا سِنگھ دے گرہ ہردو پھرا لا جالندھر ۹۳۸
- ۳۰ آسُو ۲۰۲۰ بِکرمی لچھمن سِنگھ دے گرہ سُلطان ونڈکتے امرتسر ۹۳۹
- ۳۰ آسُو ۲۰۲۰ بِکرمی جیٹھووال دربار وچ جیٹھووال امرتسر ۹۴۴
- پہلی کتک ۲۰۲۰ بِکرمی جیٹھووال دربار وچ جیٹھووال امرتسر ۹۴۶
- ۳ کتک ۲۰۲۰ بِکرمی لال سِنگھ دے گرہ ہیر جالندھر ۹۵۵
- ۴ کتک ۲۰۲۰ بِکرمی لال سِنگھ دے گرہ ہیر جالندھر ۹۷۵

- ۵ کتک ۲۰۲۰ بکرمی لال سنگھ دے گرہ ہیر جالندھر ۹۹۳
- ۵ کتک ۲۰۲۰ بکرمی گیان سنگھ دے گرہ سُرخپُر جالندھر ۹۹۷
- ۷ کتک ۲۰۲۰ بکرمی امر سنگھ دے نوت جیٹھووال امرتسر ۱۰۰۷
- ۱۱ کتک ۲۰۲۰ بکرمی ماہلا سنگھ دے گرہ جیٹھووال امرتسر ۱۰۰۹
- ۱۲ کتک ۲۰۲۰ بکرمی ہریجن سنگھ کھجلا دے نال اچل نگر بٹالا ۱۰۱۲
- ۱۴ کتک ۲۰۲۰ بکرمی جیٹھووال دربار وچ جیٹھووال امرتسر ۱۰۱۴
- ۱۵ کتک ۲۰۲۰ بکرمی جیٹھووال دربار وچ جیٹھووال امرتسر ۱۰۲۳
- ۱۶ کتک ۲۰۲۰ بکرمی جیٹھووال دربار وچ جیٹھووال امرتسر ۱۰۶۹
- پہلی مکھڑ ۲۰۲۰ بکرمی جیٹھووال دربار وچ جیٹھووال امرتسر ۱۰۷۱
- ۲ مکھڑ ۲۰۲۰ بکرمی جیٹھووال دربار وچ جیٹھووال امرتسر ۱۰۸۰
- ۷ مکھڑ ۲۰۲۰ بکرمی اجیت سنگھ دے گرہ بٹالا گرداس پُر ۱۰۸۶
- ۷ مکھڑ ۲۰۲۰ بکرمی بنتا سنگھ دے گرہ پنج گرائیں گرداس پُر ۱۰۸۴
- ۸ مکھڑ ۲۰۲۰ بکرمی مہندر سنگھ دے گرہ دیا گرداس پُر ۱۰۹۴
- ۸ مکھڑ ۲۰۲۰ بکرمی نؤرنگ سنگھ سوندر سنگھ دے گرہ دیا گرداس پُر ۱۰۹۸

- ۹ مگھ ۲۰۲۰ بکرمی جوگندر سنگھ دے گرہ ڈڈواں گرداس پُر ۱۱۰۵
- ۹ مگھ ۲۰۲۰ بکرمی جاگیر سنگھ دے گرہ سوہل گرداس پُر ۱۱۱۱
- ۱۰ مگھ ۲۰۲۰ بکرمی گرچن سنگھ دے گرہ نیا شالا گرداس پُر ۱۱۱۹
- ۱۰ مگھ ۲۰۲۰ بکرمی اجیت سنگھ دے گرہ کتووال گرداس پُر ۱۱۲۵
- ۱۱ مگھ ۲۰۲۰ بکرمی اجیت سنگھ دے گرہ کتو وال گرداس پُر ۱۱۳۱
- ۱۱ مگھ ۲۰۲۰ بکرمی چرن سنگھ دے گرہ کتو وال گرداس پُر ۱۱۳۴
- ۱۱ مگھ ۲۰۲۰ بکرمی چرن سنگھ دے گرہ نواں پنڈ گرداس پُر ۱۱۳۶
- ۱۱ مگھ ۲۰۲۰ بکرمی ڈرگا دیوی دے گرہ گجرات گرداس پُر ۱۱۳۹
- ۱۱ مگھ ۲۰۲۰ بکرمی گرمکھ سنگھ دے گرہ گوار گرداس پُر ۱۱۴۰

سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوُن بھگوان دی جے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوُن بھگوان دی جے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوُن بھگوان دی جے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوُن بھگوان دی جے
 سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وِشنوُن بھگوان دی جے

❖ ۲۰ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی اجیت سنگھ دے گرہ بٹالا ❖

ستگر داتا کرنی کرن، ہر کرتا کھیل کرائیندا۔ جگ چوکڑی منتر ہرن پھرن، فرنا اپنے نام سُنائیندا۔ دو جہاناں ترنی ترن، تارنہارا
 ویکھ وکھائیندا۔ بھگت بھگوان دیوے اک سرن، سرنگت اک جنائیندا۔ جگ جنم وچھڑے آئے پھرن، پھڑ اپنا میل ملائیندا۔ ساچے پوڑے
 آئے چڑھن، گرہ مندر کھوج کھوجائیندا۔ اپنی کرنی آئے کرن، دوجا سنگ نہ کھئے ملائیندا۔ پارس نال چھہائے سورن، پرہہ اپنی دیا کھائیندا۔
 جیون وچوں ملیا مرن، مرن وچوں جیون آپ بدلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہر کرنی آپ کھائیندا۔ ستگر پورا
 صاحب سمرتھ، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ جگ چوکڑی مہا اکتھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ نرویر پُرکھ ہو پرگٹ، نرگن سرگن دھار چلائی۔
 شبد اگم اکو وتھ، سو صاحب آپ ورتائیا۔ لکھ چوراسی وچوں گرمکھ سجن رکھ، آپ اپنا بھیو کھلائی۔ کایا چولی رنگے رت، رنگ رتڑا
 بے پرواہیا۔ دھردرگاہی دیوے مت، ساچی سکھیا اک سمجھائی۔ امرت پینا اکو رس، سر سروور تال سہائی۔ نام ندھان لہنارٹ، آتم پرما تم
 کرے پڑھائی۔ گرہ مندر وکھائے ساچا ہٹ، بن ترازو تول ٹلائی۔ جن بھگتاں کھول اپنی اکھ، آخر اپنا میل ملائی۔ نت نوت دیوے حق،
 دیونہار سرب سکھدائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اٹھائی۔ ستگر پورا سدا دیال، اپنی دیا کھائیندا۔ گرمکھ گر
 گر ویکھے لال، لال اپنا رنگ رنگائیندا۔ آتم پرما تم چلے نال نال، جگ چوکڑی سنگ نبھائیندا۔ کلجگ اتم کھیل کرے کمال، کرنی اپنے

ہتھ وکھائیندا۔ ناد دُھن شبد راگ وجے تال، تلواڑا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ویکھنہارا سچ سچی دھرمسال، دھرم دوارا اکو اک سہائیندا۔ نرمل
 دیا جوتی بال، اندھ اندھیر مٹائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد اپنی نظر اٹھائیندا۔ ستگر پورا درد دکھ بھجن، بھو
 ساگر پار کرائیا۔ نیت نام ندھان پائے انجن، اگیان اندھیر چکائیا۔ آتم پرما تم بنائے سجن، سکلا سنگ نیہائیا۔ چرن دھوڑ وکھائے اکو مجن،
 دُرمت میل دھوائیا۔ گرمکھ گرمکھ جگت ناٹھ کورٹا تجن، ساچا بندھن اکو پائیا۔ ہر سرنائی رہن لگن، انتر آتم اک لو لائیا۔ کریا کر پرہ
 آپ آئے سدن، صدّا اپنا نام دوائیا۔ کورٹی کریا پار حدن، ساچا مندر دئے وکھائیا۔ جس دوارے کوٹن کوٹ در درویش بن کے لبھن، لبھیاں
 ہتھ کیسے نہ آئیا۔ تس گرہ سنت سہیلے ساچے سجن، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ ٹھاکر سوامی پڑدہ آئے پرہ آپ کجن، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔
 ساچا مارگ آئے دسن، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ خوشیاں اندر آئے ہسن، غمی رہن کھئے نہ پائیا۔ جن بھگت دوارے آئے وسن، گھر اکو اک
 وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ستگر پورا گھر گمبہر، جگت نیت نظر کیسے نہ آئیندا۔ آد
 جگادی ٹھانڈا سیت، اگنی تت نہ کھئے وکھائیندا۔ جگ چوکری بٹھ ریت، ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھائیندا۔ لیکھا جانے مندر
 مسیت، گرو دوارے شودوالے ونڈ ونڈائیندا۔ بھنہارا کورٹا ریٹھ، امرت رس مکھ چوائیندا۔ لکھ چوراسی پرکھنہارا نیت، گھٹ گھٹ اندر
 پھول پھولائیندا۔ لہنا دینا جانے ہست کیٹ، اوچ نیچ راؤ رنگ کھوج کھوجائیندا۔ کرے کھیل آپ اندیٹھ، اندیٹھی کار کھائیندا۔ گرمکھ ویکھ
 گرو گرجیت، جیت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سچ کرنی سچ چرن کول بندھائی پریت، پریتیوان پریم اپنا رنگ رنگائیندا۔ لیکھا چکائے وچ بیس،
 بیس بیسا پڑدہ لابندا۔ مہروان ہو جگدیش، جگدیش اپنا ہتھ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا کھیل آپ
 سمجھائیندا۔ ستگر پورا کھیلے کھیل، کھیلنہار اک اکھوائیا۔ جگ جنم دے وچھڑے لئے میل، وچھوڑا کھئے رہن نہ پائیا۔ جوت زرنجن چاڑھ
 تیل، گھر ساچے سگن وکھائیا۔ وسنہارا دھام نویل، لوکات پھیرا پائیا۔ ناٹھ جوڑ گرو گرج چیل، بندھن اکو نام رکھائیا۔ جگ چوکری تھت
 وار جانے اپنا میل، رت زٹری آپ سہائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، بخشنہار اک سرنائیا۔ ستگر
 پورا سرب سکھداتا، ایکنکارا وڈ وڈیائیندا۔ بھگت وچھل گرو گرج دیونہارا ساچا داتا، داتا دانی آپ ورتائیندا۔ نرگن سرگن جوڑنہارا

ناطہ، بدھاتا اپنا بندھن پائیندا۔ سہاونہارا آتم سیجا ساچی کھاٹا، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیندا۔ کرے کھیل جوتی جاتا، جاگرت جوت اک
 جگائیندا۔ شبداگم سنائے گاتھا، بودھ اکادھ آپ پڑھائیندا۔ اکو منتر اکو پوجا پاٹھا، اشٹ دیو اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں ویکھ وکھائیندا۔ جن بھگتاں ویکھ چڑھ چاؤ گھنیرا، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ پاربرہم کہے برہم میرا، میرا
 تیرا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پُرکھ اکال کہے گُرْمکھ گُر گُر میرا چیرا، چیرا اکو نظری آئیا۔ ابناشی کرتا کہے میرا وقت سہیلا، سوہنی رُت سہائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ ستگر وڈیائی دیوے آپ، پرہہ اپنی دیا کھائیا۔ جگت جہان پت لئے راکھ،
 مہر نظر اٹھائیا۔ نرگن ہو کے بنیا ساک، سرگن سنگ نبھائیا۔ مہروان ہو کے کھولے تاک، گھر مندر گنڈا لاپیا۔ ستگر ہو کے پورا کرے
 بھوکھت واک، پورب لہنا جھولی پائیا۔ دیال ہو کے وسے پاس، سگلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا
 جانے تھائوں تھائیا۔ ستگر ہو کے دھارے بھیکھ، اولٹرا بھیکھ آپ جنائیا۔ دُھردرگاہی لکھے لیکھ، لیکھا اپنے ہتھ وکھائیا۔ بھگت بھگوان بن
 درویش، در تھانڈے الکھ جگائیا۔ نیوں نیوں سیس جھکاون وشن شو برہما مہیش، نیتر نین نین شرمائیا۔ سری بھگوان کلجگ انت جن
 بھگتاں کرے ہیت، بن بتکاری میل ملائیا۔ ویکھنہارا پرہہ نیتن نیت، نج گھر بیٹھا سوہا پائیا۔ آتم پرما تم جو جن کرے ہیت، گھر ساچے
 وجے ودھائیا۔ مؤلے رُت کھڑے گلزار رُت سہنجی چیت، چیتن سرتی آپ کرائیا۔ گُرْمکھ گُر گُر دوویں لین پیکھ، گھر پیکھت خوشی
 منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا پڑدہ دئے اٹھائیا۔ ستگر پورا پڑدہ کھول، اپنا بھیو جنائیا۔ نجھر دھاروں پئے بول،
 نراکار ناد سنائیا۔ داتا ہو کے تولے تول، گھر ساچے سوہا پائیا۔ ابناشی ہو کے بیٹھے اڈول، نہ کوئی ڈول ڈلائییا۔ بھگت وچھل ہو کے وسے
 کول، سگلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جاتا ہو کے جائے مؤل، مؤلا اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن دیونہار
 وڈیائیا۔ ہرجن وڈیائی سچ دوار، ہر دواری آپ جنائیندا۔ جس دا لہنا رہے جگ چار، دیونہار بھل کدے نہ جائیندا۔ دروید ست تاری
 دروید نار، نر نرائن ویکھ وکھائیندا۔ اندرے اندر کر پیار، پکار پیار وچ بدلائیندا۔ جنم جنم دا کر ادھار، کرم کرم دی گنڈھ پوائیندا۔ تیرا
 کھیل کرے کرتار، ہر کرتا آپ سمجھائیندا۔ ساچا ناطہ وچ سنسار، وڈ سنساری آپ جڑائیندا۔ چوتھے جگ دے دن چار، چار دن تیری

مہمانی، اپنے گھر دکھائیندا۔ پرم پُکھ دی ایہہ نشانی، داتا ہو کے دیا کھائیندا۔ جگت وِ دیا نہیں کہانی، دُھر دی کرنی آپ کھائیندا۔ پاربرہم
 پرہہ صوفی ہو کے بنے سوانی، سُکھڑ سُچّی اپنی دھار دکھائیندا۔ دیونہار پد نربانی، نربان پد اک جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، پُرب لیکھا آپ مُکھائیندا۔ پُرب لیکھا جھولی پا، پچھلا مُول چُکایا۔ سِری بھگوان دیا کما، دیناں ناتھ ہوئے سہایا۔ آتم پر ماتم
 آپ پرنا، پڑدہ اوہلا جگت تجایا۔ ساچا مارگ اک دکھا، پرہہ رہبر نظری آیا۔ جس دے نالوں ہوئے جُدا، سو اتم اپنی گنڈھ پوایا۔ جس
 نوں مندے نوری خُدا، سو نور نورانہ ویکھے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لہنا دینا اپنے ہتھ رکھایا۔ پچھلا لہنا
 گیا لتھ، پرہہ ساچے دیا کھائیا۔ اگلا مارگ جگت دس، جگت کری گُرمائیا۔ نارکت کھیل سمرتھ، ہر ساچی بنت بنائیا۔ سوہرے پیئے
 اکو رس، رس رسیا دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کارج آپ دکھائیا۔ ساچا کارج جگت دُنی، دُنی نال
 چلائیندا۔ اپنے سر توں لاہ کے چُنی، صاحب ستگر اپنا بھیس وٹائیندا۔ کوئی نہ جانے وڈا گئی، رکھی مئی سمجھ کھئے نہ پائیندا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنگھاسن سوہا پائیندا۔ سچ سنگھاسن چڑھ بھگوان، اپنی دیا کھائیا۔ جگت کارج جگت
 نشان، پُکھ بدھاتا آپ بنائیا۔ گُرمکھ کیتا گُرمکھ دان، گُرمکھ گُرمکھ جھولی پائیا۔ دوہاں میلا وچ جہان، جیون جگت سمجھائیا۔ پرم پُکھ
 دا اک دھیان، پاربرہم سرنائیا۔ ساچا مندر اک مکان، کایا بنک وڈیائیا۔ سوہلا ڈھولا اکو گان، گاونہار جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ستگر پُورا ہوئے سہائیا۔ ستگر پُورا ٹھانڈا سیتا، امرت دھار وٹائیندا۔ جن بھگت جنائے اپنی ریتا،
 ریتوان ویس وٹائیندا۔ لکھ چوراسی پرکھ نیتا، سنت سہیلے اپنا میل ملائیندا۔ پچھلا لیکھا پچھے بیتا، آگے اپنا راہ دکھائیندا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی کر کر جوڑے جوڑ، جوڑی جگت جگ جنائیا۔ اک دو جے نال
 دیوے تور، ثرت اپنا حُکم منائیا۔ صاحب ستگر جن بھگتاں رکھے سدا لوڑ، لوڑینڈرا ور اکو اک رکھائیا۔ جس اپنے ہتھ رکھی ڈور، بن
 تندى تند اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گُرمکھ وسائے اکو گھر، گُرمکھ گُرمکھ نال ملائیا۔ مہاراج
 شیر سنگھ وشنو بھگوان، ساچی کرنی آپ کر، کرتا قیمت آئے پائیا۔

* ۲۱ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی پریم سنگھ دے گرہ پنڈ ڈھلواں ضلع کپورتھلا * *

سروپا بھگت بھگوان، مہروان جنائیندا۔ چرن کول اک دھیان، ستگر صاحب دیا کھائیندا۔ انتر آتم برہم گیان، پاربرہم سمجھائیندا۔
 نرمل دیا جوت مہان، نور نورانہ نور وکھائیندا۔ آتمک ناد شبد ڈھنکان، انراگی راگ الاٹیندا۔ کایا مندر سچ مکان، بند کواڑی تاک
 کھلاٹیندا۔ ساچی سیجا کر پروان، سوبھاؤنت سہائیندا۔ دیونہارا ساچا دان، داتا دانی دیا کھائیندا۔ ست دھرم دا اک نشان، نرویر پُرکھ
 وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگتن میتا اک اتینا ٹھانڈا سینتا گہر گمبہر گر اپنا بھيو کھلاٹیندا۔
 سروپا بھگت نلیر، لال بھوشن نال وکھائیا۔ آد شکت کر کر مہر، ڈرگا روپ اک درسائیا۔ اشٹ بھج سد وسے نیڑ، دُور ڈراڈا پندھ مُکائیا۔
 میا ناطہ چُکائے میر تیر، دوئی دویت نہ کھئے جنائیا۔ گہر پرکاش کرے نہ لائے دیر، دیا باقی کلپاتی اکو اک وکھائیا۔ اندھ اندھیر مٹے اندھیر،
 چند چاندنا اک چمکائیا۔ پورب جنم دا لہنا دئے نیڑ، کرم کاند کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگا
 جگنتر جن بھگتاں دیونہار وڈیائیا۔ نلیر کہے پرہم میرے ایک، چرن تیری سرنائیا۔ دو جہان ساچی ٹیک، کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈ بیٹھے
 سیس نوائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر وشن برہما شو کروڑ تینتیس تینوں رہے ویکھ، بن نیر نین اٹھائیا۔ آگم اتھاہ بے پرواہ صاحب ستگر تیرا
 بھیکھ، اکال مورت اکل کل دھاری نظر کیسے نہ آئیا۔ سچ سوامی سدا نہکامی نہکرمی وسیں سچکھنڈ دیس، دیس سہنجنا اکو اک سہائیا۔
 کر کرپا مہروان ٹھاکر جن بھگتاں ول ویکھ، لوکات تیرا دھیان لگائیا۔ اندر وڑ کے کھول بھیت، باہروں سمجھ کیسے نہ آئیا۔ مہروان ہو کے کر
 بیت، جیوں پتا پوت پیار جنائے مائیا۔ نت نوت تیری کھید، نرگن سرگن کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، جگت نلیر واسطہ پائیا۔ نلیر کہے میرے نال ڈپٹا، سوہنا لالن رنگ رنگائیا۔ جس دے اندر وسے پُرکھ سمرتھا، صاحب ستگر
 ڈیرہ لائیا۔ سو گرمکھ ہرجن بھگت خوشیاں اندر پھرے ٹھا، چنتا روگ سوگ نظر کھئے نہ آئیا۔ آتم پریتی پرما تم چرن ڈھٹھا، ملے سرن
 سچئی سرنائیا۔ لیکھا چُکے تے اٹھا، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بڈھ چلے نہ کھئے چترائیا۔ جس جن دیوے چیتن ستا، چیتن سرتی
 سرت شبد ملائیا۔ بھگت بھگوان اکو رنگ رٹا، رنگ رٹا بے پرواہیا۔ آون جاون لکھ چوراسی جم کی پھاسی میٹے رٹا، جس اپنا نام رٹائیا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سروپا سر بہگتاں آپ رکھائیا۔ سروپا سوہے جن بہگت، سِری بہگوان دیا کھائیندا۔ ہرجن لیکھے لگے بوند رکت، ہڈ ماس ناڑی پنجر کھوج کھوجائیندا۔ میل ملائے اوندھا کول پرت، گھر ساچا سنگ رکھائیندا۔ ناطہ توڑ سوگ ہرکھ، گھر ستگر درس دکھائیندا۔ جنم جنم دی مٹے حرص، جس جن اپنا میل ملائیندا۔ گر کرتا سد کرے ترس، دیاوان دیا کھائیندا۔ لیکھا جانے عرش فرش، کایا گرہ کھوج کھوجائیندا۔ پرہہ درشن جو رہے بہٹک، دے درس ترکھا بھجھائیندا۔ نو دوارے سکھمن ٹیڈھی بنک کوئی نہ رہے اٹک، جس جن اپنا راہ دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا مارگ اک رکھائیندا۔ سروپا جگت مایا، مایا جگت نال پرنائیا۔ پرہہ کا کھیل بے پرواہیا، بے پرواہی وچ سمائیا۔ ستگر پریم بھکھا پیار تہایا، دوجی وست کھئے منگن نہ آئیا۔ دیونہار سرب سکھدایا، ہرجن ساچے لئے اٹھائیا۔ کر کرپا پرہہ میل ملایا، ملیا میل وچھڑ نہ جائیا۔ پریم میلا پریم پایا، پریم مندر پریم گرہ پریم وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ وست امولک جھولی پائیا۔ وست امولک ستگر نام، جگت بازار ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ دیونہار سدا مہروان، جن بہگتاں جھولی پائیندا۔ امرت آتم نچھر جھونا پیائے جام، رس اکو اک دکھائیندا۔ ست دھرم دے نشان، دھر نشانہ اک درڑائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ہر ہر اکو گھر وسائیندا۔ سروپاؤ بہگتی رنگ، ہر بہگون آپ چڑھائیا۔ انتر آتم سیج پلنگ، سوہاؤنت سہائیا۔ شبد اناد وجے مردنگ، دھن آتمک راگ الاٹیا۔ اٹھے پھر اک انند، دوس رین خمار چڑھائیا۔ بن سورج بن چند چاڑھے چند، چند اپنا نور چمکائیا۔ ستگر پورا سدا بخشنند، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ آون جاون جم کی پھاسی لکھ چوراسی کٹے پھند، مات گریہ دس دس ماس نہ اگن تپائیا۔ لیکھا جانے جیو ہنگ، برہم اپنا بھیو جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچ دھن، وست انڈھہ گرمکھ جھولی پائیا۔ سروپاؤ رکھنا سنبھال، گر ستگر دئے وڈیائیا۔ شاہوں کرے کنگال، شاہ پاتشاہ ہویئے سہائیا۔ گھر رنگ چڑھے لال گلال، جوین اکو اک دکھائیا۔ سُنہار مُریدان حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ بھے چکائے جگت کال، مہاکال ویکھ دکھائیا۔ کایا مندر ست دھرمسال، دھرم دوارا اکو اک وڈیائیا۔ جس نالوں وچھڑی رُوح تس نال ملے آن، میل ملاواں سہج سُبھائیا۔ لیکھے لگے بستر لال، لال ہرجن ملے وڈیائیا۔ جوتی

جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سدا سُہیلا اک آکیلا اکل کل دھاری جوت نرنکاری نرویر پُرکھ پُرکھ اگم، لیکھا جانے پون سواسی دم، ہرجن دم دماں لیکھا آپے پائیا۔

* ۲۱ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی بھاگ سنگھ دے گرہ دُراہا شہر ضلع لدھیانہ *

سو پُرکھ نرنجن ٹھانڈا دربار، سچکھنڈ نواسی آپ لگائیندا۔ جگ چوکڑی کھیل اپار، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ نرگن سرگن لے اوتار، لوکات ویس وٹائیندا۔ شبد اگم دھر دی دھار، جیون جگت جگت جنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرنی کرتا آپ کرائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن ٹھانڈا سینتا، آد جگاد وڈی وڈیائیا۔ کرے کھیل سدا انڈیٹھا، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ نت نوت چلائے اپنی ریتا، رہبر اپنا پھیرا پائیا۔ نرگن سرگن جنائے سچ پیریتا، پیریتوان وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ایکنکارا کھیل اولّا، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ وسنہارا سچ محلا، سچ دوارے سوہیا پائیندا۔ نرگن نور جوتی دیک آپے بلا، پرکاش پرکاش نظری آئیندا۔ شبدي دھار پھڑائے پلا، گر گر اپنی ونڈ ونڈائیندا۔ وسنہارا نہچل دھام اٹلا، محل اٹل اک رُشنائیندا۔ لیکھا جانے جلاں تھلاں، گھٹ گھٹ انتر پھول پھولائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ آد نرنجن جوت پرکاش، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ کھیلنہار کھیل تماش، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ داتا دانی سرب گنتاس، بے انت بے پرواہ سچا شہنشاہیا۔ ساچے منڈل پاوے راس، گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ نرگن سرگن پوری کرے آس، آسا ترسنا میٹ مٹائیا۔ نرویر ہو کے وسے پاس، سگلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کرائیا۔ ساچی کرنی کرے بھگوان، بھگون اپنی دیا کرائیندا۔ نرگن سرگن ہو پردھان، ساچا کھیل آپ وکھائیندا۔ گر گر رُوپ وچ جہان، ستگر ساچا سیو کرائیندا۔ بودھ اگادھ نام ندھان، ناؤں نرنکارا آپ پرگٹائیندا۔ آتم پرما تم جیو جنت دے دان، سادھ سنت اپنا راہ وکھائیندا۔ پارپرہم برہم کر پروان، سچ پروانہ اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی

کِریا کر، جُگ جُگ اپنی دھار چلائیندا۔ جُگ جُگ دھار چلائے پُرکھ ابناشی، ابناشی اپنی کار کھائیندا۔ جُگ چوڑی سجنّ ساتھی،
 سگلا سنگ نبھائیندا۔ شاستر سمتر وید پُران چُکائے پاٹھی، پوجا اکو اک وڈیائیندا۔ لیکھا جان تیرتھ تاٹی، سر سرور اک بنائیندا۔ لہنا
 دینا چُکائے باقی، پچھلا لیکھا جھولی پائیندا۔ ویکھنہارا دوس راتی، گھڑی پل لیکھے لائیندا۔ چرن کول اُپر دھول بندھے ناتی، ساچا ناٹھ جوڑ
 جُرائیندا۔ نرگن سرگن پُچھے واتی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان آپ اکھوائیندا۔ مہروان پاربرہم، پرہہ وڈا وڈ
 وڈیائیا۔ نت نوت کرے کرائے اپنا کم، ہر کرتا بھیو چُکائیا۔ نہ مرے نہ پئے جم، جیون من وچ کدے نہ آئیا۔ ہرکھ سوگ نہ کوئی غم، چنتا
 روگ نہ کھئے ستائیا۔ نرگن سرگن بیڑا دیوے بتھ، بن کھیوٹ کھیٹا پار کرائیا۔ جُگ چوڑی دیونہارا نام دھن، وست امولک آپ ورتائیا۔
 بھگت بھگوان چارھے ساچا چنّ، چند چاندنی اک چمکائیا۔ کر پرکاش اندھیر اندھ، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ جنم کرم کٹ پھند، کوڑا
 بندھن دئے تڑائیا۔ آتم پرما تم جوڑی گنڈھ، گنڈھ اکو وار پوائیا۔ سیتل دھار وکھائے ٹھنڈ، امرت میگھ اک برسائیا۔ گرمکھ سوانی ہووے نہ
 مات رنڈ، کنت کنتوبل اک پرنائیا۔ گیت سہاگی سنائے چھند، سوہنگ ڈھولا راگ الاٹیا۔ آون جاون مکے پنڈھ، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔
 کلجگ انت سورا سرینگ، کل کلکی ویس وٹائیا۔ لکھ چوراسی دیوے دنڈ، ڈنکا اکو نام وجائیا۔ کوڑی کِریا بھانڈا بہرم بھیو ڈھاہے دویتی
 کندھ، ہنگتا بُرج رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اتھاہ، سمجھ کھئے نہ
 پائیندا۔ نرگن ہو چلائے راہ، سرگن مارگ آپ وکھائیندا۔ بھگت بھگوان لئے جگا، جاگرت جوت ڈگمگائیندا۔ سنت سُپیلے لئے اٹھا، گر چیلے
 آپ جگائیندا۔ گرمکھ گودی لئے بہا، پھڑ باہوں گلے لگائیندا۔ گرسکھ ساچے مندر لئے بہا، ہر مندر اکو اک وکھائیندا۔ ڈونگھی کندر بھاگ
 لگا، بھاگ گرمکھان حصّہ آپ وندائیندا۔ نرمل دیپک جوتی چراغ جگا، اندھ اندھیر گوائیندا۔ انحد انادی ناد وجا، دھن آتمک راگ
 سنائیندا۔ برہم برہمادی کھوج کھوجا، ہرجن ساچے میل ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور،
 گرمکھ گرسکھ ہرجن ہر بھگت ہر سنت سُپیلے ہر گھر میل ملائیندا۔

* ۲۱ ہاڑ ۲۰۲۰ پکرمی بٹن سنگھ دے گرہ گڑگاؤں سیوا سنگھ دی پرتھائے * *

شاہ پاتشاہ ہر زرنکار، نر زرنکارا وڈ وڈیائیا۔ ستگر کھیل اکم اپار، گر گر اپنی دھار چلائی۔ نوجوانا شاہ سوار، بے پرواہ سدا بے پرواہیا۔ لیکھا جانے دھر دربار، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ آد جگادی سانجھا یار، نت نوت ساچی کار کھائی۔ لیکھا جان گرو اوتار، پیر پیغمبر ونڈ ونڈائیا۔ وسنہارا ٹھانڈے دربار، محل اٹل اک سہائیا۔ کرنی کرتا کرنیہار، پرم پڑکھ اک اکھوائیا۔ پورب جنم قول اقرار، کیتا آپ نبھائیا۔ پشکر لے کے آیا شاہ سوار، پنج تت نظر کھئے نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ شاہ سوار ستگر پورا، پڑکھ ابناشی کھیل کرائیندا۔ جگ چوکرئی حاضر حضورا، نرگن سرگن ویکھ وکھائیندا۔ شبد ناد اگتی تورا، دھر دا ناد آپ سنائیندا۔ ایتھے اوتھے حاضر حضورا، ہر گھٹ اپنا ڈیرہ لائیندا۔ جس جن دیوے مستک دھوڑا، ٹکا اکو نام وکھائیندا۔ چارھے رنگ چلول گوڑھا، اتر کدے نہ جائیندا۔ وسنہارا نیڑ دورا، دور دراڈا پنڈھ مکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا آپ سمجھائیندا۔ دھر دا لیکھا سری بھگوان، سو صاحب آپ جنائیا۔ آد پڑکھ سدا مہروان، مہر نظر اٹھائیا۔ ستگر روپ اٹوپ مہان، مہا اکتھ کتھی نہ جائیا۔ گر گر دیونہارا دان، داتا دانی اک ہو جائیا۔ پشکر لیکھا لیکھے لائے آن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کرائیا۔ ساچی کرنی کرنے جوگ، ہر کرتا کھیل کرائیندا۔ ست سروپی درس اموگھ، نرمل نور جوت دھرائیندا۔ پرم پڑکھ پرماتم دھر سنجوگ، نت نوت جوڑ جڑائیندا۔ پڑکھ اکال ایکا اوٹ، اکل کل دھاری آپ سمجھائیندا۔ سچ نگارے نام چوٹ، اکم اتھاہ لگائیندا۔ کر پرکاش نرمل جوت، اندھ اندھیر مٹائیندا۔ ویکھنہارا لوک پرلوک، دو جہانان کھوج کھوجائیندا۔ نام ندھانا سچ سلوک، ساچا راگ لائیندا۔ دیونہارا اپنی موکھ، مفت اپنی دیا کھائیندا۔ ناطہ توڑ ہرکھ سوگ، چنتا غم مٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی کر کرتار، ہر کرتا آپ جنائیا۔ گویند کیتا اک اقرار، قول کول نال جڑائیا۔ انتر سچ پیار، بسنتر باہر نظر کھئے نہ آئی۔ منتر سوہلا سچ جیکار، نام ندھان سنائیا۔ تون میرا میں تیرا دوہاں میلا اک دربار، در دروازے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی کرے گر سورا، ستگر داتا وڈ وڈیائیا۔ گرمکھ دیوے ایکا تورا،

نور نوران نور رُسنائیا۔ کوڑی کریا میٹے کوڑا، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ سچ سہاگی چارھے چوڑا، بندھن اکو نام رکھائیا۔ رنگ گلا لا وکھائے گوڑھا، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پورب لیکھا ربا جنائیا۔ پورب لیکھا گوبند میت، متر پیارا اک جنائیندا۔ تیری میری ساچی ریت، مہا اپنے وچ رکھائیندا۔ رکھنہار سدا اتیت، ترے گن ڈیرہ ڈھابندا۔ مٹھا کر کوڑا ریٹھ، امرت رس بھرائیندا۔ ساچا ڈھولا سہنجنا گیت، گوبند نام درڑائیندا۔ چرن کول بٹھے پریت، پریتوان آپ وکھائیندا۔ تتو تت ٹھانڈا سیت، اگنی تت نہ کھئے جنائیندا۔ سنت سہیلے رکھنی اڈیک، سو صاحب آپ سُنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ رکھنی اڈیک لوکيات، ستگر پورا آپ جنائیا۔ چوتھے جگ دیوے دات، چارے کنتاں ویکھ وکھائیا۔ چار ورن تھے ساک، سجن نظر کھئے نہ آئیا۔ چار کھانی لہنا ہوتے بے باق، باقی دینا کھئے رہن نہ پائیا۔ چار بانی نہ کھئے آواز، پرا پسنتی مدھم بیکھری راگ نہ کھئے سُنائیا۔ چار یاری نہ کوئی ساتھ، سکلا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ نظر نہ آئے مائی باپ، بہین بھیّا نہ کھئے وڈیائیا۔ نارکت نہ کھئے سہاگ، سہنجنی رت نہ کھئے سہائیا۔ پتر دھی نہ کھئے ویراگ، سری بھگوان ساچی کھیل سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا لیکھا ربا سمجھائیا۔ ساچا لیکھا ستگر دیو، سو صاحب آپ جنائیا۔ پورب جنم دی ساچی سیو، نر ہر لیکھے لائیا۔ جنم جنم دا رس امرت میو، پھل اکو اک کھوئیا۔ مہروان سدا نہکیو، نہچل دھام دئے وڈیائیا۔ الکھ نرنجن کھولے بھیو، بھید اپنا دئے سمجھائیا۔ جگ چوکڑی اچھل اچھید، ول چھل دھاری اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، چوتھے جگ لہنا لہنے پائیا۔ چوتھے جگ لہنا دینا، سو ستگر آپ جنائیا۔ مہا سنگھ ویکھنا نیناں، نیتر نیناں دئے درسائیا۔ سچ دوارے متیا کہنا، پشکر سو بھا پائیا۔ محل اٹل اکو بہنا، اکو گھر وچے ودھائیا۔ نر اوتار سجن سینا، ساک اکو اک اکھوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، تیرا میل لئے ملائیا۔ تیرا میل انت ملاؤنا، سو صاحب سچ جنائیا۔ جنم وچ جنم بدلاؤنا، مانس مانس رنگ رنگائیا۔ کرم وچ کرم رکھاؤنا، کرم کانڈ ویکھ وکھائیا۔ دھرم وچ دھرم دھراؤنا، دھرنی دھرت دھول سو بھا پائیا۔ جوت جگ جیون داتا ملاؤنا، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ مرن جنم دا لیکھا مکاؤنا، جرم مرن رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ سمجھائیا۔ ساچی کرنی ہر کرتار، دو اک جوڑ جڑائیندا۔ ایکا اگی کر تیار، ساچی سکھی

نال ملائیندا۔ ساچی سیکھی سرجنہار، سر سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ دھاروں تکھی وچ سنسار، چار ورن وچوں اک اُپجائیندا۔ نکئی نکئی کر
گفتار، انتر اپنی بوجھ بُجھائیندا۔ گرمکھ گرمکھ لائے پار، گر سترگر ویکھ وکھائیندا۔ پتا پوت جانے دھار، دُھر درباری پڑدہ لائیندا۔ جوتی
جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے پار کرائیندا۔ ہرجن بیڑا تارے آپ، پرہہ اپنی دیا کھائیندا۔ گرمکھ
تیرا وڈ پرتاپ، وڈ پرتاپی ویکھ وکھائیندا۔ پچھلا ناطہ تٹا ساک، سجن کھئے نظر نہ آئیندا۔ بشن سنگھ تیرا باپ، بلونت کور مات گود
سہائیندا۔ پُرکھ ابناشی اپنا ہتھ آئے نات، ناطہ بدھاتا جوڑ جڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جیون
وچوں جیون سترگر جھولی پائیندا۔ مات پتا دا مٹھیا ناطہ، لوکات رہن نہ پائیا۔ پرم پُرکھ دا کھیل تماشا، جن بھگتاں آپ وکھائیا۔ جنم کرم
دی پوری آسا، منسا اپنے نال رکھائیا۔ کایا چولی بھرنا کاسہ، گہر گمبہر ہونے سہائیا۔ دیوے دات پُرکھ ابناشا، داتا دانی وڈ وڈیائیا۔ جوتی
جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ مہر نظر پرہہ پائے بندھن، بندگی اکو نام جنائیا۔ گرمکھ ٹکا لائے چندن، سچ
سُگندھی آپ وکھائیا۔ آتم پر ماتم دئے انندن، اند اکو اک سمجھائیا۔ جنم کرم دی تٹی آیا گنڈھن، گنڈھنہار گوپال سوامی اک اکھوائیا۔ گیت
سُنائے سہاگی چھندن، ساچا راگ لائیا۔ سچ پریتی آوے منگن، در درویش پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
ساچا ور، گرمکھ ساچے گھر ساچے دئے پرگٹائیا۔ گرمکھ پرگٹیا سترگر گھر، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ مستک لالی ملیا ور، نور نور نال
رُشنائیا۔ جم کا بھے چُکیا ڈر، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرمکھ دیوے مان
وڈیائیا۔ گرمکھ گرمکھ گر گر سیوا، سنگھ سیوا ست جنائیا۔ پورب جنم دا ملیا میوہ، پھل اکو اک کھوائیا۔ پُرکھ اکال وڈ دیوی دیوا،
دیونہارا آپ ہو جائیا۔ کیا کوئی گائے رسنا جہوا، صفتی صفت نہ کھئے صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
ساچی گود اپنی آپ سہائیا۔ ساچی گود سوہے ککھ، سری بھگوان آپ سہائیا۔ بھگت سہیلا کرے اُجل مکھ، مکھ مکھڑا ربا وڈیائیا۔
پچھلے جنم دا مٹیا دُکھ، اکلا جنم گر سترگر جھولی پائیا۔ مات گرہ نہ ہویا اٹھا رُکھ، دس دس ماس نہ اگن تپائیا۔ ماس سیر نہ لگی بھکھ،
امرت دھار اک چوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ مہر نظر پرہہ کرے آپ، اپنی دیا کھائیندا۔ جنم جنم دا

روگ سنتاپ، سنسا آپ مٹائیندا۔ نرگن سرگن میلا ساک، سجن اکو اک اکھوائیندا۔ گھر وچ گھر کھول تاک، پڑدہ دوت چکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا جنم اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ساچا جنم دیوے نرنکار، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ جننی جن بن وچ سنسار، گود سہنجنی آپ سہائیا۔ امرت رس ٹھنڈا ٹھار، ساچا سپرمکھ چوائیا۔ نیتر لوچن نین درس دیدار، دید عید چند چمکائیا۔ کریا کرے کرنیہار، کپین اپنے انگ لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، اگی اساڑھ اصل اپنا بیہو کھلائی۔ اگی ہاڑ کر دھیان، شنکر نیناں نیر وہائیا۔ آہ لے ترسول سری بھگوان، میرے کم کسے نہ آئی۔ اپنی کیتی لگوں آپ اٹان، لوکات پھیرا پائیا۔ ساڈی سیوا نہ ہوئی پروان، پروانہ تیرا اپنے ہتھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، کیوں جینودیاں جیوت ربا کرائیا۔ شنکر اگوں مارے دہا، نیناں نیر وہائیندا۔ میری سیوا صاحب دتی لا، جو گھڑیا بھن وکھائیندا۔ چار جگ کوئی بچیا نہ، تھر نظر کھن نہ آئیندا۔ سب دا لہنا دتا مکا، پنج تت رنگ نہ کھن رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، کیوں اپنی اچر کھیل ورتائیندا۔ سری بھگوان کہے سن بھولے ناتھ، ہر بھولے بھاؤ جنائیا۔ کلجگ اتم کھیل تماش، ہر کرتا آپ وکھائیا۔ جنہاں سنگ میرا ساتھ، تنہا انت کوئی مار نہ سکے رائیا۔ مارے جوالے پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا سیوا تیری اک لگائیا۔ سب کچھ رکھے اپنے ہاتھ، دیونہار سرب وڈیائیا۔ ساچے بھگت میری آس، پونجی اکو اک جنائیا۔ دوس زین وساں پاس، اٹھے پھر وچھڑ کدے نہ جائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ میرے ملن دی رکھدے آئے آس، اتم آسا پور کرائیا۔ ویہ سو ویہ بکرمی منگدی رہی دوتے کر کے خالی ہاتھ، پرہہ آگے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ بھولے ناتھ سن کر دھیان، ہر ستگر آپ جنائیا۔ ویہ سو ویہ بکرمی کھیل مہان، سو کرتا آپ کمائیا۔ گرمکھ مارگ لائے وچ جہان، سنگھ سیوا ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ شنکر سن نیتر کھول، ہر ستگر آپ سمجھائیندا۔ کلجگ اتم جنہاں تولیا اپنے تول، سو اپنے کندھ اٹھائیندا۔ کلجگ اتم لے کے جاواں اپنے کول، گھر ساچے آپ بہائیندا۔ تیرا وجے نہ کوئی ڈھول، مردنگا ہتھ نہ کھن اٹھائیندا۔ جن بھگتاں لکھ چوراسی وچوں لواں وروں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ بھولے ناتھ کر خیال، ہر ستگر آپ

جنائیا۔ پُرکھ ابناشی جنہاں بنیا آپ دلال، لوکھت ویکھے چائیں چائیا۔ اتم لے کے جائے نال، آدھ وچکار نہ کھئے رکھائیا۔ بھگت بھگوان سنت سبج بنائے اپنے لال، گرسکھ ساچے چند چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں شبد بیانے لئے بیٹھائیا۔ بھولا ناتھ ہویا چپ، سن سادھ سہائیا۔ کون پرہہ تینوں لئے پُچھ، سب تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ڈردے تیتھوں سارے رہے لک، سیس سکے نہ کوئی اٹھائیا۔ ساڈی کرنی گئی لٹ، تیرے بھگتاں نیڑ کھئے نہ آئیا۔ جیوں بھاوے تیوں گودی لہنا چُک، سچکھنڈ لے کے جانا چائیں چائیا۔ آدھ وچکار کوئی نہ لئے پُچھ، پُچھنہار نظر کھئے نہ آئیا۔ اسیں ویکھیا گُرمکھ بنایا اپنا پُت، بن جننی جن گود ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک لگائیا۔ ساچا مارگ ویکھ بھگوان، چتر گپت راہ تکائیندا۔ رائے دھرم بھوئے حیران، ہرجو ایہہ کی کھیل رچائیندا۔ لاڑی مؤت نین شرمنا، اکھ سنمکھ نہ کھئے اٹھائیندا۔ جنہاں ملیا ستگر نوجوان، تنہاں بھے نظر کھئے نہ آئیندا۔ جینودیاں جگ دیوے دان، مرن وچوں مرن آپ بدلائیندا۔ گھر گوی ملے کاہن، گرہ بنسری نام سنائیندا۔ گھر سُرتی میلا رام، گرہ ساچا راگ الائیندا۔ گھر مندر سوہے مکان، سیج سہنجی اک ہنڈھائیندا۔ گھر سجدہ کرے پرنام، نیوں نیوں سیس جھکائیندا۔ گھر پیغمبر نظری آئے امام، حضرت اپنی کھیل کرائیندا۔ گھر جھک جھک کرے سلام، بردا غلام آپ اکھوائیندا۔ گھر دیونہار پیغام، گُرمکھ سوئے مات اٹھائیندا۔ گرہ پکڑنہارا دام، دامنگیر آپ ہو جائیندا۔ گھر لیکھ لائے ماٹی چام، کنچن کایا گرہ وسائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سب دا لیکھا آپ مکھائیندا۔ لیکھا نہیں ایہہ لختے جگر، ہر جگت جگت جنائیندا۔ پاربرہم پرہہ لگا مگر، پچھ پچھ سیو کمائیندا۔ پُورب جنم دی پوری کرے سدھر، سنسا روگ چکائیندا۔ جیوں وچوں جیوں دیوے بدل، مستک ریکھا آپ چمکائیندا۔ پرم پُرکھ دا نام کجل، نیتر نیناں دھار وکھائیندا۔ بے پرواہ ہو کے بنیا سبج، گھر ساچے پھیرا پائیندا۔ گُرمکھ بھانڈے کدے نہ بھجن، گھڑن بھتہنہار دیا کمائیندا۔ جنہاں ستگر آپ آئے سدن، تنہاں اپنا میل ملائیندا۔ سنت سہیلا کوئی نہ پھرے نگن، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ گُرمکھ دپیک ساچے جگن، سری بھگوان آپ جگائیندا۔ پرم پریتی ساچا سگن، سپہرا سیس جگدیش سہائیندا۔ پرم پُرکھ دی اکو لگن، پریتم اپنا راہ جنائیندا۔ چرن کول چنے پدم، پاربرہم پرہہ کھیل رچائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پہلا جنم لائے لیکھے، دوچی دھار

پھیر ویکھے، تیجے اپنا کرم کھائیندا۔ پہلا جنم گیا مُک، اگی ہاڑ وچی ودھائیا۔ جگت بھائی لے گئے چُک، جگت مسانی ڈیرہ لائیا۔ کوڑی کیریا
 مٹی بھکھ، ترسنا کھئے رہن نہ پائیا۔ مکھ ویکھن لک لک، پرانی نظر کیسے نہ آئیا۔ اک دوجے نوں رہے پُچھ، کیوں سیوا سنگھ کر کے گیا
 جدائیا۔ بھائی چارا کہے ان پانی گیا مُک، لہنا جگت کھئے نظر نہ آئیا۔ چھوٹیاں بچیاں نالوں گیا رُس، نارپیار نہ کھئے وکھائیا۔ بھیناں بھائیاں
 کولوں گیا رُٹھ، اپنا مکھ بھوئیا۔ ماں پیو دا ناٹہ گیا ٹٹ، لوکھت نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہار
 وڈیائیا۔ پنج تت کایا جگت سڑیا، لوکھت رہن نہ پائیا۔ مڑھی مسانی جیو جنت وڑیا، بھے بھو اک جنائیا۔ انت نوں سوہلا اکو پڑھیا،
 کیرتن راگ سنائیا۔ جگت کہے جگ پرانی مریا، مر جنے نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ پہلا
 جنم گیا مُک، مُکی جگت لوکھت۔ سری بھگوان صاحب تھ، اپنی دیا کھائیا۔ کیریا ندھان گودی چُک، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ اُجل کرے
 مات مکھ، مکھ مُکھڑا آپ صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگتن سیہرا سیس گندائیا۔ بھگتن
 سیہرا سوہیا سیس، ہر ستگر آپ سہائیندا۔ کیریا کر پُکھ جگدیش، جگدیش ویکھ وکھائیندا۔ ساچی دھارا بیس بیس، بیس بیس آپ
 چلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا مارگ اک لگائیندا۔ ساچا مارگ لگے جگ، ہر ستگر آپ لگائیا۔ گرمکھ میل
 سورا سربگ، شاہ پاتشاہ بھئے سہائیا۔ ترے گن مایا نہ لگے آگ، اگنی تت نہ کھئے جلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا
 سیہرا مکھ سہائیا۔ ساچا سیہرا لگے مُکھڑا، رت سہنجی آپ سہائیندا۔ جرم کرم دا گیا دُکھڑا، دُکھ درد آپ وندائیندا۔ پارہم کہے اٹھ
 میرے سچے پترا، پتا پوت رنگ رنگائیندا۔ لوکھت نہ ہونا ناشکرا، شکر یہ اکو اک سمجھائیندا۔ لُکیا رہن نہ دیوے کیسے نکرا، چارے کُٹاں
 پھول پھولائیندا۔ جنم کرم گرمکھ کدے نہ رُٹھڑا، ہر رُٹھیاں آپ منائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہر نظر آپ اٹھائیندا۔
 چوٹھا سیہرا سیس بندھن، ہر بندگی اک سمجھائیا۔ تیرا نور نورانہ چندن، چند چاندنی اک چمکائیا۔ جرم کرم دا کٹیا پھندن، پھاندنی کھئے
 رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، گرمکھ جنم ستگر گھر آپ دوائیا۔ ستگر گھر ہویا جنم، دائی
 دایا نظر کھئے نہ آئیا۔ کرم کانڈ نہ کوئی کرم، پرکرتی کرے نہ کھئے کرمائیا۔ ذات پات نہ کوئی ورن، برن ونڈ نہ کھئے وکھائیا۔ پُکھ اکال اکو سرن،

سرنگت اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے چرناں وچ بہائیا۔ چرن کول پرہہ ساچے بہنا، ہر سَتگر آپ جنائیندا۔ نت نوتِ درشن نیناں، نِج نیتز آپ گھلائییندا۔ پچھلی بھگتی دا منیا کہنا، سو پورب جھولی پائیندا۔ آگے باقی ربا دینا، دیونہار ویکھ وکھائییندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، پگ وٹی دا دتا دان، پگ نال پگ پھیر بندھائییندا۔

اگی سیکھاں چڑھے برات، وچ براتی سَتگر نظری آئیآ۔ جن بھگتاں بنی اک جماعت، ورن برن نہ کھئے رکھائیا۔ اتم سریشٹ بنیا ساک، ناطہ بدھاتا جوڑ جڑائیا۔ پتن میلا اکو گھاٹ، ماہی ویکھے چائیں چائیا۔ نرگن پُرکھ دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ ہرجن ساچے رکھنا یاد، یادداشت ربا بنائیا۔ ویلے انت سنے فریاد، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں دئے وڈیائیا۔ جن بھگتاں بٹھے مؤلی تند، گانا اکو اک وکھائییندا۔ گُرمکھ گُرمکھ بے سنگ، سگلا سنگ بنائیندا۔ سَتگر دوارے چڑھے چند، نور نورانہ چند چمکائییندا۔ پریم پریتی گاؤنا چھند، ساچا راگ سنائیندا۔ پچھلے جنم دی تٹی گنڈھ، آگے اپنے نال جڑائییندا۔ لکھ چوراسی گئی ہنڈھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے سنگ رکھائییندا۔ ہرجن ساچے تند مؤلی، اکو گنڈھ پوائیا۔ کرے کھیل ہرجو ہؤلی ہؤلی، ہلکا سب دا بہار وکھائیا۔ دیوے وڈیائی اُپر دھؤلی، دھرنی بیٹھی نین شرمائیا۔ کلجگ انت ویاہے بولی، بے پرواہ ہوئے سہائیا۔ گُرمکھاں چُکے آپ ڈولی، بن کہار کندھ ٹکائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی تند اک وکھائیا۔ ساچی تند رنگ امولا، ہر سَتگر آپ رنگائیآ۔ نرور ہو کے بن وچولا، سوہرے پئیے جوڑ جڑائیا۔ سچ دوار اکو کھولا، در دروازہ دئے وکھائیا۔ جس گھر ڈوم نائی کوئی نہ پائے رولا، سُن سادھ سرب وکھائیا۔ تس دھام جن بھگتاں بدلے چولا، چولی اپنے رنگ رنگائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گُرمکھ ساچے سنگ رکھائیا۔ گُرمکھ ساچے وڈ براتی، سو صاحب نال ملائییندا۔ سارے مل کے گاؤن گاتھی، سوبلا اکو راگ سنائیندا۔ پریم پُرکھ بنیا ناتی، ناطہ اپنے نال جڑائییندا۔ کلجگ میٹ اندھیری راتی، سَتجگ ساچا چند چمکائییندا۔ اُپر چڑھائے اوکھی گھاٹی،

آدھ وچکار نہ کھئے اٹکائیندا۔ لہنا دینا دیوے باقی، وست اپنی جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ براتی ویکھ
 وکھائیندا۔ بھگت براتی ہونے تیار، پرہہ ساچے سپس جھکائیا۔ پُرکھ ابناشی کِریا دھار، در تیرے آس رکھائیا۔ دُھر دا لاڑا دئے وکھال، جس
 ملے مان وڈیائیا۔ بھاگ لگے اگی ہاڑ، دوآ ایکا گنڈھ پوائیا۔ جس پرناؤنی سلگھنی نار، جوت اکالن سنگ رکھائیا۔ ویکھنہار سرجنہار، گرہ
 گرہ پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ ربا سمجھائیا۔ آؤ بھگتو بن براتی، وطن بے وطن آپ
 سمجھائیندا۔ جس دی سُنڈے رہے ساکھی، سو ساکھیات کھیل کرائیندا۔ جس دی سکھیا گر اوتاراں پیر پیغمبراں بھاکھی، دُھر سندیس
 راگ الائیندا۔ سو صاحب بنیا ساتھی، سگلا سنگ نبھائیندا۔ جس دی چال اولڑی بانکی، نیتر نین ویکھ کھئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا دُولھا آپ وکھائیندا۔ گرُمکھ آؤ ویکھو دُولھا، سو صاحب آپ وکھائیا۔ جس
 مستک ہار پھولا، چند چاندنی نُوڑ چمکائیا۔ دین دِیال پچھلا لہنا کدے نہ بھولا، ابھل ویکھ وکھائیا۔ دھرم کھنڈ دا بنے اصوُلا، ساچا مارگ
 اک لگائیا۔ دیوے حُکم سچ معقولا، اکو وار سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ویکھ کے لاڑا ہونے
 حیران، انتر انتر دھیان لگائیا۔ جس دے مستک وچ نشان، نُوڑ نُوڑ ربا درسائیا۔ اُس دے اندر وسیا بھگوان، بھگوان اپنا ڈیرہ لائیا۔ جس
 دا مندر سہایا مکان، بنک دوارے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا ویلا دئے سہائیا۔
 ویکھ دُولھا ہونے خوش، خوشیاں وچ سرب سائیا۔ رسن بولنو ہوئی چپ، اُچی کوک نہ کھئے الائیا۔ دھن بھاگ کلجگ انت جن بھگتاں ول
 کیتا اپنا رُخ، بے پرواہ اپنا پھیرا پائیا۔ کوڑی کِریا وچوں لئے چُک، چُک اپنی گود بہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر،
 دیونہارا ساچا ور، بھگت براتی لائے لڑ، گرُمکھ لاڑا ویکھے کھڑ، دوہاں وچولا مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ایکنکار اک اکھوائیا۔

* ۲۲ ہاڑ ۲۰۲۰ پکرمی پشن سنگھ دے گرہ گڑگاؤں * *

وشنوں کہے ہر کھیل انوکھا، اک اکلآ آپ کرائیندا۔ جگ چوکرڑی کردا رہا دھوکھا، نرگن سرگن ناچ نچائیندا۔ کلجگ انت اک رکھائ
اپنی اوٹا، در اکو اک سمجھائیندا۔ جن بھگتاں مارگ دسے سوکھا، پھڑ بانہوں راہے پائیندا۔ اپنے ملن دا جنائے سچا موقع، مکمل اپنا بھیو
گھلائییندا۔ ہرجن کوئی نہ جائے اوٹتا، ساچا ناٹھ اپنے نال بندھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔
برہما کہے پرہہ کھیل اولآ، سو صاحب آپ کرائیا۔ پارہرم پرہہ اک اکلآ، اکل کلا وڈیائیا۔ وسنہارا جلا تھلا، دو جہان سمائیا۔ نرگن ہو
پھڑاوے پلا، سرگن دیونہار وڈیائیا۔ کلجگ اتم ہو کے جھلا، بے پرواہ اپنی جھلک وکھائیا۔ بھگت دوار اکو ملا، سچ سنگھاسن ڈیرہ
لائیآ۔ ڈھر سندیس ساچا گھلا، ڈھر دی دھار دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنی دیا کھائیا۔ شنکر کہے پرہہ
کھیل اگم، سمجھ وچ نہ آئیآ۔ کلجگ انت پرگٹ ہو سیری بھگون، بھگون اپنی کار کھائیا۔ سنت سہیلے ویکھے جن، گرمکھ اپنے نال ملائیآ۔
نرگن نور چڑھاوے چن، چند چاندنی اک چمکائیآ۔ ساچا بیڑا دیوے بٹھ، بنہار گوسائینا۔ ایکا راگ سنائے کن، ہر کرنی کرتا دے جنائیا۔ کر
پرکاش اندھیر اندھ، ساچا نور کرے رُشنائیا۔ پورب جنم میٹے پنڈھ، آگے اکو راہ وکھائیا۔ آتم سوہلا ساچا چھند، سوہنگ راگ سنائیا۔
جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ وشنوں کہے مینوں آوے ہاسا، خوشیاں نال جنائیندا۔ برہما کہے میں ویکھاں
تماشا، پرہہ کی کی کھیل ورتائیندا۔ شنکر کہے میرا مکیا اداسا، اداسی وچ کھٹے نہ آئیندا۔ سیری بھگون جن بھگتاں پورا کرے گھاٹا، سر اپنا
بتھ ٹکائیندا۔ ست پُرکھ نرنجن ہو کے کٹے واٹاں، بن پاندھی پھیرا پائیندا۔ در در گھر گھر پُچھے واٹاں، بے پرواہ ویس دھرائیندا۔ جھل نہ سکے
وچھوڑے راتاں، رت رتڑی آپ مہکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اٹھائیندا۔ شنکر کہے میں حیران ہویا،
اچرج ہر جی کھیل رچائیا۔ برہما کہے میں اٹھیا سویا، نین اکھ گھلائیآ۔ شنکر کہے میں سچ دوارا ٹوہیا، در گھر ساچا ویکھ وکھائیا۔ پر
پُرکھ پرہہ نواں نروٹیا، ایکا رنگ سمائیا۔ کلجگ اتم جن بھگتاں دُرمت میل دھویا، امرت نیر سپر وکھائیا۔ کوڑ کُریارا گھر گھر کھوسیا، ممتا
اپنی جھولی پائیا۔ ست دھرم دا بیج بویا، سوہنگ بوٹا لائیآ۔ دُھردرگاہی لے کے آیا ڈھویا، دیونہار آپ ہو جائیا۔ نہ جنم نہ کدے مویا،

جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں رنگ رنگائیا۔ وشنوں کہے میں ویکھاں ہو دلیر، بل اپنا
 آپ پرگنائیا۔ برہما کہے میں چُکایا میر تیر، میرا تیرا نہ کھئے رکھائیا۔ شنکر کہے میں لیاواں گھیر گھیر، چاروں کُنٹ پھیرا پائیا۔ انت سِری
 بھگونت جن بھگتاں لہنا دیوے نیڑ، میری چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ لکھ چوراسی کراں ڈھیر، چار کھانی خاک ملائیا۔ جگ چوکڑی لیاواں پھیر
 پھیر، پھیرا اکو وار رکھائیا۔ کلجگ پرگٹ ہو کے نر ہر شیر، شہنشاہ اپنی بھیک لگائیا۔ مہروان ہو کے کرے مہر، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں ہونے سہائیا۔ شنکر کہے میں ہویا بلہین، بل نظر کھئے نہ آئیا۔ برہما کہے میں بن مسکین،
 اپنا سیس نوائیا۔ شنکر کہے میرا وچھوڑا جیوں جل میں، جھل نہ سکاں رائیا۔ پُرکھ اکال کہے پرہین، وڈ داتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ سمجھائیا۔ سُن وشنوں کھول اکھ، سو صاحب آپ جنائیا۔ برہما اٹھ کے چارے مکھ ہس،
 چاروں کُنٹ وجے ودھائیا۔ شنکر ہتھ ترسول لے ٹھہ، پندھ مکے واہو داہیا۔ ابناشی کرتا ہو پرگٹ، پرگٹ اپنی کار کھائیا۔ بھگت دوارا
 کھول ہٹ، ونج اکو اک جنائیا۔ نرمل نور جوت کر پرکاش، اندھ اندھیر مٹائیا۔ شبد اناد پون سواس، دُھن انادی راگ الاٹیا۔ ساچے منڈل
 اگئی راس، گرہ گوپی کاہن نچائیا۔ پرم پُرکھ پرہ وسے پاس، سگلا سنگ ہو آئیا۔ جرم کرم دی مٹے خواہش، آسا ترسنا دئے گوائیا۔ آتم
 سیجا بھوگ بلاس، پرم پُرکھ پُرکھوتم آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی سیکھیا اک درڑائیا۔ ساچی سیکھیا سد
 جنا، وشن برہما شو رہا سمجھائیا۔ کرے کھیل بے پرواہ، بے پرواہی وچ سہائیا۔ جس تہاڈی بنت دتی بنا، گھڑن بھتہنہار سو اکھوائیا۔ سو
 کلجگ اتم پھیرا پا، نرگن نور کرے رُشناٹیا۔ جوتی جاتا ڈگمگا، اندھ اندھیر دئے مٹائیا۔ ساچا مندر اک سہا، سمبل اکو نور دھرائیا۔ ہرجن
 ساچے میل ملا، ملنی جگدیش کرائیا۔ ساچے راہے دیوے پا، ہر رہبر اکو نور خُداٹیا۔ پرم پُرکھ پرہ بن ملاح، بیڑا لوکھات چلائیا۔ ساچی
 نئیالے چڑھا، نوکا اکو اک وکھائیا۔ تٹ کنارہ پار کرا، تیرتھ سروور اک سہائیا۔ مہروان محبوب بن خُدا، مُرید مُرشد ویکھ وکھائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں دئے وڈیائیا۔ شنکر سُن، دسے بھگونت، ایکو ایک جنائیا۔ برہم پاربرہم پرہ کھیل
 مہنت، مہما اگت گنی نہ جائیا۔ وشنوں کھیل ویکھ انت، انت کل دھاری رہا وکھائیا۔ ہرجن میلا ساچی سنگت، ہر سنگت سنگ

سہائیا۔ بودھ اکادھا اکو پنڈت، پرم پُرکھ کرے پڑھائیا۔ دیوے مان لکھ چوڑاسی وچوں جنت، جیون جگت جگت جنائیا۔ آتم پرما تم نام ندھانا منت، منتر اکو اک پڑھائیا۔ مٹے وچھوڑا وچھنی نارکت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ویکھے چائیں چائیا۔ وشنوں ہر ہر چاؤ گھنیرا، گہر گمبھیر جنائیندا۔ برہمے ناطہ تیرا میرا، مہروان جڑائیندا۔ شنکر تیرا ویکھے کھیڑا، کھنڈا کھڑگ ہتھ اٹھائیندا۔ کلجگ اتم پایا پھیرا، نہکلنک ویس وٹائیندا۔ بھیو کھلائے گرو گُر چیرا، چیلار وند وندائیندا۔ دُور دُراڈا آئے نیرا، نیرن نیرا درس دکھائیندا۔ جن بھگتاں اُتے کرے مہرا، مہر نظر اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے سنگ نبھائیندا۔ وشنوں ہرجن ہر کا سنگ، سگلا آپ نبھائیا۔ برہمے آتم پرما تم ڈور پتنگ، گڈیا اکو اک وکھائیا۔ شنکر کھیڑا ہوئے نہ بھنگ، سو ستگر آپ وسائیا۔ پرم پُرکھ دا اکو چند، گرمکھ نظری آئیا۔ رسنا ڈھولا گائے سوہنگ چھند، سنسا روگ مٹائیا۔ لکھ چوڑاسی مٹے چند، چنتا کھئے رہن نہ پائیا۔ ہر سنت بھگوت آپ بنائے اپنی بند، سٹ انادی روپ وٹائیا۔ داتا دانی گہر گمبھیر گئی گھند، گور اکو اک اکھوائیا۔ امرت دھار وپائے ساگر سیندھ، بے پرواہ اتھاہ آپ چلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، گرسکھ اپنی گود بہائیا۔ گرسکھ گودی ساچی بہنا، گہر ساچے وجے ودھائیا۔ پرم پُرکھ دا درشن نیناں، سچ نیتر اک کھلائییا۔ ناطہ جوڑے سچے ساک سجن سینا، سگلا سنگ نبھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس جن مٹیا کہنا، سو گرمکھ گُر گُر رنگ سہائیا۔ کرم کرم دا چکے دینا لہنا، پھڑ پھڑ جھولی رہا بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ہر ہر ہر ہر روپ سہائیا۔

* ۲۳ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی پہاڑ گنج دلی شبد سنگھاسن *

سنگھ آسن کہے پرہہ پایا ایک، ایکنکار وجے ودھائیا۔ پُرکھ ابناشن ساچی ٹیک، سری بھگوان سدا سہائیا۔ سچکھنڈ نواسی رہا ویکھ، نرویر روپ دھرائیا۔ دو جہاناں جانے لیکھ، شاہو بھوپ سچا شہنشاہیا۔ ست دھرم سد کرے بیت، نت نوت ویس وٹائیا۔ جگ چوڑی جانے ریکھ، بھیو ابھیدا آپ کھلائییا۔ دُور دُراڈا نیتن نیت، نیرن نیرا ڈیرہ لائییا۔ نرگن ہو کے کھیلے کھیڈ، کھیڈنہارا نظر کیسے نہ آئیا۔

گُرمکھ ورلے دسے بھیت، بھگت بھگوان آپ سمجھائیا۔ آتم پر ماتم اکو بیت، دوجی پریت نہ کھئے لگائیا۔ مایا ممتا کوئی نہ لائے سیک، اگنی
 تت نہ لاگے رائیا۔ جگ چو کڑی رت بسنتی رکھے چیت، پھل پھلواڑی آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سدا
 وڈیائیا۔ سینگھاسن کہے میرا سوہیا بنک، گرہ مندر وجے ودھائیا۔ پرہہ پایا اک بے انت، بے پرواہ سچا بے پرواہیا۔ نام جنائے اپنا منت، منتر
 اکو اک درڑائیا۔ سچ سمجھئے اگنی انک، لیکھا لیکھت وچ نہ آئیا۔ بھيو کھلائے ورلے سنت، گُرمکھ گر گر بوجھ بوجھائیا۔ میل ملاوا نہ ہر
 کنت، در ساچے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سینگھاسن کہے میرا صاحب سلطان، سو
 پُرکھ نرنجن ناؤں دھرائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن بن مہروان، مہر نظر اُٹھائیندا۔ ایکنکار وڈ بلوان، بلدھاری رُپ پرگٹائیندا۔ آد نرنجن تُوں مہان،
 جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ ابناشی کرتا بے پہچان، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیندا۔ سِری بھگوان راج راجان، دو جہاناں حُکم منائیندا۔ پاربرہم
 پرہہ کھیل مہان، خالق خلق رُپ وٹائیندا۔ نرگن سرگن کر پردھان، جگت پردھانگی آپ کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، گھر ساچا اک سہائیندا۔ سینگھاسن کہے موہے چاؤ گھنیرا، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ پاربرہم پرہہ پایا نیرن نیرا، دُور دُراڈا نظر کھئے نہ
 آئیا۔ نرگن ہو کے لایا ڈیرہ، سرگن سچ سچ سمجھائیا۔ مہروان ہو وسایا کھپڑا، بنک دوارا سوہیا پائیا۔ کوڑی کِریا چُکیا جھپڑا، مایا ممتا نہ
 کھئے لڑائیا۔ حق حقیقت کرے نیڑا، لاشریک ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سینگھاسن کہے
 پرہہ ملیا شاہ، شہنشاہ اکو نظری آئیا۔ ست ستوادی سچ چلائے راہ، رہبر بنیا بے پرواہیا۔ ورن برن ایکا رنگ دئے رنگا، ذات پات وند نہ
 کھئے وندائیا۔ دُھر سندیسہ ایکا حُکم دئے سنا، دین مذہب حد نہ کھئے رکھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت پڑدہ دئے اُٹھا، مایا ممتا موہ مٹائیا۔
 ہوئے ہنگتا گرہ دئے تڑا، نون-سو-اکھر اک پڑھائیا۔ چار کُٹ دہ دشا ویکھے تھائوں تھان، تھان تھنتر کھوج کھوجائیا۔ زمیں اسماناں پھیرا پا،
 گگن گگنتر ڈیرہ ڈھاپیا۔ سچ سندیسہ دیوے آ، نر نریشا اک اکھوائیا۔ آتم پر ماتم سارے ڈھولا لو گا، سوہنگ ناد شبد دُھن شنوائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ سینگھاسن کہے پرہہ گاؤ وار، وارتا اکو اک سمجھائیا۔ جس دا لیکھا
 رہے جگ چار، چو کڑی اپنا بندھن پائیا۔ جس دا کھیل وشن برہما شو دھار، ترے گن مایا گنڈھ وکھائیا۔ جس دا لیکھا گر اوتار، پیر

پیغمبر کرے پڑھائیا۔ جس دا نام بودھ آگادھ جیکار، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان ربا درڑائیا۔ جس دا محل اٹل مندر اپار،
 نرمل نؤر دیا باقی ڈگمگائیا۔ جس دا امرت ٹھنڈا ٹھار، سر سروور گھر گھر ربا وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو
 صاحب ہوئے سہائیا۔ سنگھاسن کہے پرہہ پایا آگم، گھر ساچی وجی ودھائیا۔ نام امولک دتا دھن، سچ خزینہ اک ورتائیا۔ دو جہاناں بیڑا
 بٹھ، مہر نظر اٹھائیا۔ ایکا راگ سُنائے کت، ساچی سیکھیا اک سمجھائیا۔ بھگت اُچھائے بھگون جن، جن جننی روپ وٹائیا۔ لیکھے لائے کایا ماٹی
 تن، تتوت ویکھ وکھائیا۔ کرے پرکاش اندھیر اٹھ، آتم جوت کرے رُشنائیا۔ پنچ وکارا دیوے ڈن، بھانڈا بہرم بھو بھٹائیا۔ سنت سہیلے
 چاڑھے چن، چند چاندنی اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سنگھاسن کہے میرے جاگے بھاگ،
 وڈبھاگی ہر پایا۔ جنم کرم دا مٹیا داغ، دُرمت میل رہے نہ رایا۔ پُرکھ ابناشی ملیا کنت سہاگ، گھر ساچے وجے ودھایا۔ کوڑی کرپا مٹے آگ،
 امرت میگھ اک برسایا۔ پریم پریتی بٹھے تاگ، ساچا سگن منایا۔ دُھردرگاہی بخشے راج، لوکھات کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھابھیا۔ جن بھگتاں کرے
 ساچا لاڈ، سر اپنا بٹھ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سنگھاسن کہے میری لٹھی اڈیک، آس
 اور رہی نہ رائیا۔ گر اوتار جو دس کے گئے تاریخ، تاریخ اتم ربا وکھائیا۔ بیس بیسا پرکھنہارا نیت، ہر جگدیشا پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں کایا
 کرے ٹھانڈی سیت، سینتل دھارا اک وہائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی ست دھرم چلائے ساچی ریت، ساچا مارگ اک رکھائیا۔ آتم
 پرما تم گاؤنا گیت، سوہنگ ڈھولا کرے پڑھائیا۔ کایا مندر سچ مسیت، کعبہ گھر گھر دئے وکھائیا۔ اٹھ پہر وسے چیت، چتوت ٹھگوری
 کھئے نہ پائیا۔ گرمکھ گرسکھ دو جے در نہ منکے بھیکھ، بھچھیا دیوے بے پرواہیا۔ سجن بیٹھا رہے اتیت، ترے گن ڈیرہ ستگر پورا ڈھابھیا۔
 لیکھا جانے ہست کیٹ، اوچ نیچ اپنے لیکھے لائیا جس جن بخشے سچ پریت، پریتیوان ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنگھاسن آپ سہائیا۔ سچ سنگھاسن ہرجو چڑھیا، چرن کول ٹکائیا۔ دُھر دا ڈھولا اکو پڑھیا، تیرا میرا راگ
 الاٹیا۔ نہ جننے نہ کدے مریا، آون جاون کھیل وکھائیا۔ سچ دوارے آپے کھڑیا، محل اٹل سوہنا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنگھاسن آپ سہائیا۔ سچ سنگھاسن کھیل سمرتھ، سو پُرکھ آپ جنائیا۔ سگل وسورے گئے لٹھ، دکھ درد

نیڑ نہ آئیا۔ وست امولک پھڑائے ہتھ، مہروان دیا کمائیا۔ ستجگ مارگ ساچا دس، چار ورن سمجھائیا۔ امرت آتم پیو رس، گھر نجھرجھرنا ربا وبائیا۔ نرمل جوت کرو پرکاش، گھٹ گھٹ دیپک ربا ٹکائیا۔ آتم پرما تم کرو پاٹھ، اجپا جاپ اک سمجھائیا۔ کلجگ مٹے اندھیری رات، ست ستوادی ساچا چند چمکائیا۔ پاربرہم برہم گائے گاتھ، ڈھولا اکو اک سمجھائیا۔ گرہ مندر ملے اناتھاں ناتھ، ناتھ اناتھاں ویس وٹائیا۔ نرگن ہو کے دیوے ساتھ، سرگن سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنگھاسن سوہا پائیا۔ سچ سنگھاسن بخشے اوٹ، پرہہ چرن دھیان اک رکھائیا۔ سچ سہائے تیرا کوٹ، بنک ملے وڈیائیا۔ نام نگارے وجے چوٹ، ڈنکا اکو اک سنائیا۔ بھگت بھگوان ملائے جوت، جوتی جوت جوت سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنگھاسن سوہا پائیا۔ سچ سنگھاسن تیرا لتھیا آلس، یندرا اور رہن نہ پائیا۔ تیرا روپ نرویر خالص، ہر خالص آپ بنائیا۔ بے پرواہ بن کے ثالث، ساچی ثالثی جگت کمائیا۔ نور نورانہ بن کے آیا خالق، خلق ویکھے تھاور تھائیا۔ بھگت بھگوان ہوئے پرتپالک، بن پرتپالک سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سچ سنگھاسن سن لے میت، سو صاحب آپ جنائیا۔ سچ دھرم دی تیری ریت، رہبر نور خدائیا۔ گرمکھ گر لائے پرت، پرتیوان جنائیا۔ انتر انتر اگتی گیت، سوہنگ راگ الاٹیا۔ کرے کھیل صاحب انڈیٹھ، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ گھر گھر سٹا دے کے پٹھ، کروٹ بدلے نہ سچا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن، لیکھا جان پرتھمی آکاشن، نرگن سرگن ہووے ساتھ، سکلا سنگ آپ نبھائیا۔

* ۲۳ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی گرمیج سنگھ دے گرہ ونے نگر دلی * *

گرمکھ در سوہنا اک لگدا اے۔ گرہ ستگر بہ کے سجدا اے۔ پریم پیار دا دیپک جگدا اے۔ سچ وبار دا مارگ دسدا اے۔ امرت امیوں رس اکو چکھدا اے۔ سچ پرتی اندر ہسدا اے۔ ڈھر دی ریتی ویکھ تھدا اے۔ پچھلی پیتی اپنی دسدا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے آپے رکھدا اے۔ گرمکھ دوار سچ محلا، سو صاحب آپ وسائیندا۔ پُرکھ ابناشی اک اکلا، ایکنکارا ڈیرہ

لائيندا۔ شبدى دھار پھڑکے پلا، ست ستوادی گنڈھ پوائيندا۔ جوت پرکاش ديپک بلا، اگیان اندھیر مٹائيندا۔ پریم پريتى اندر رلا، رُوپ رنگ ريکھ نہ کھئے وکھائيندا۔ جنم کرم دا ميٹے سلا، دوئی دويت پنڊھ مکائيندا۔ سچ سنديس اکو گھلا، دُھر دی بانی بان لگائيندا۔ جوتى جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کريا کر، ہرجن ساچے ويکھ وکھائيندا۔ گُرمکھ دوارا سوہنا رنگ، گھر وجے نام ودھائيا۔ ميل ملاواں بھگت بھگوت، سنت ستگر رنگ چڑھائيا۔ سيچ سُهنجنى سوہاوت، نارکت خوشى منائيا۔ نام ندهانا منيا منت، ڈھولا اکو راگ سنائيا۔ سچ وڈيائى جيو جنت، جاگرت جوت کرے رُشنائيا۔ کوڑى کريا گرھ توڑ ہوے ہنگت، ہنگ برہم دئے سمجھائيا۔ صاحب ستگر آد جگادی پنڈت، ساچى سيکھيا کرے پڑھائيا۔ مانس جنم بنائے بنت، گھڑن بھننہار آپ اکھوائيا۔ در درویش نہ جائے منگت، رسنا جہوا نہ الکھ جگائيا۔ جوتى جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کريا کر، ہرجن ليکھا ديويے تهاؤں تھائيا۔ گُرمکھ دوار سوہنا چنگا، چند چاندنى نور چمکائيا۔ اندر باہر بھيدھ رنگا، بہتر اپنی دھار وکھائيا۔ ست دھرم دا اک اندا، اند اند وچوں پرگنائيا۔ اُچ محل ساچا ڈنڈا، گھر ساچے دئے وکھائيا۔ مانس جنم دا پار کنڈھا، کنڈھى پتن ويکھ وکھائيا۔ دو جہان دا ساچا چھندا، گيت گوبند سنائيا۔ بن بندگيوں بنائے اپنا بندہ، بندنا اکو اک سمجھائيا۔ جگت واسنا کوڑا گندہ، نرمل نروير آپ کرائيا۔ جوتى جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کريا کر، وسنہارا سدا سنگا، ہرجن ليکھا ليکھے لائيا۔ گُرمکھ دوار اُچ منار، اوچو اوچ اوچ جنائيندا۔ جس گرہ وسے آپ کرتار، ہر کرتا کھيل کھلائيندا۔ اندر باہر کھول کواڑ، بنک دوارا اک سہائيندا۔ مارگ پنٹھ جنائے سرجنہار، گھاٹی اکو اک چڑھائيندا۔ ليکھا جان دُھر دربار، دُھر دی دھار آپ کھائيندا۔ جُگ چوکرى ہو اُجيار، ستجگ تريتا دواپرکجگ آپ بندائيندا۔ نام سنديسہ ديندا گيا وارو وار، نت نوت سرب سمجھائيندا۔ گر اوتار پير پيغمبر کر کر گئے پُکار، پُنہ پُنہ سيس سرب جھکائيندا۔ دوئے دوئے جوڑ منگدے گئے چرن دھوڑى چھار، مستک ٹکا خاکی خاک وکھائيندا۔ کون ويلا پرہہ زرگن لئے اوتار، نہکلنکا ناؤں رکھائيندا۔ سنت سہيلے لئے اُبھار، گُرمکھ گر گر گود بہائيندا۔ گُرسکھ سجن کر پيار، ساچى ريتى مات وکھائيندا۔ ڈبڈے پابن لا پار، پاتھر اپنے انگ لگائيندا۔ ساچا کابن زرگن دھار، بنسرى اکو نام وجائيندا۔ جوتى جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کريا کر، ہرجن دوارا آپ سہائيندا۔ گُرمکھ دوارا رنگ گوڑھا، اتر کدے نہ جائيا۔ چتر سُکھڑ بنائے موركھ موزھا، موركھ موزھے اپنے دھندے لائيا۔ کر

پرکاش دیوے جوتی نورا، نور ظہور اک درسائیا۔ کرم کانڈ دا ہونجھے کوڑا، ڈرمت میل سرب دھوائیا۔ کیرپا کرے ستگر پورا، مہر نظر اٹھائیا۔ پینڈا میٹے دور ڈراڈا دورن دورا، نیرن نیرا نظری آئیا۔ محل وسائے ساچا کھیڑا، گھر ساچے خوشی منائیا۔ صاحب ستگر لائے ڈیرہ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنی کرنی آپ کھائیا۔ گرمکھ دوارا سچ دروازہ، دو جہانا والی آپ کھلائیندا۔ شاہو بھوپ بن راجن راجا، شہنشاہ اپنی کھیل وکھائیندا۔ نرگن سرگن رچ رچ کاجا، کرنی کرتا آپ کھائیندا۔ شبد گرو گرو مارے واجا، ناد دھن راگ اپنا آپ جنائیندا۔ پریم پریتی اندر پھرے بھاجا، بن پاندھی پندھ مکھائیندا۔ ہرجن تیرا رچ رچ کاجا، ہر کرتا ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا رنگ آپ وکھائیندا۔ گرمکھ گھر وڈا وڈ، صفتی صفت صلاحیا۔ لکھ چوراسی نالوں کیتا اڈ، وکھری دھار وکھائیا۔ دھرم دوار دی دھرمی حد، نہکرمی آپ بندھائیا۔ صاحب ستگر بھے سچ، سچ سنگھاسن اک لگائیا۔ مارگ دیوے اپنا دس، نام ندھان کر پڑھائیا۔ ہر دے اندر آپے وس، ہر ہر دھار دے سمجھائیا۔ پورب کرے پوری آس، جنم کرم ترسنا میٹ مٹائیا۔ لیکھا جان پون سواس، سواس سواساں سنگ نہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، گرمکھ گھر دیوے وڈیائیا۔ گرمکھ گھر وسے گرمکھ، مکھ اُجل آپ کرائیا۔ پرہو ملن دی رکھے بھکھ، دوجی اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ آون جاون مٹے دکھ، ناطہ کھئے رہن نہ پائیا۔ آپے پرہہ گودی لئے چک، نرگن سرگن لئے اٹھائیا۔ اندر وڑ کے لئے پچھ، بھيو ابھیدا آپ سمجھائیا۔ پچھلا پینڈا جائے مک، آگے لیکھا آپ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہرجن میلا سہج سبھائیا۔ گرمکھ دوارے گرمکھ سویا، سکھ ساگر وچ سمائیا۔ ہر کیرپا ہر جیہا ہویا، ہر ہر رنگ رنگائیا۔ دیک پرکاش اک بلویا، اگیان اندھیر چکائیا۔ ڈھدرگاہی دیوے ڈھویا، وست امولک جھولی پائیا۔ ساچا بیج اکو بویا، پھل پھلواڑی آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہرجن لہنا جھولی پائیا۔ گرمکھ گھر گرمکھ وڑیا، گر گر ویکھ وکھائیا۔ گر کا شبد گرمکھ پڑھیا، گر ستگر رہا سنائیا۔ اپنا وچولا آپے بنیا، میل ملوا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرمکھ گر گر دیوے مان، ابھان رہن کھئے نہ پائیا۔

* ۲۴ ہاڑ ۲۰۲۰ یکرمی ریشم سنگھ دے گرہ میرٹھ چھاؤنی * *

ساچا تخت ویکھ شاہ سلطان، دو جہان وجے ودھائیا۔ نرگن زرویر کھیل مہان، سو پُرکھ نرنجن بے پرواہ آپ کرائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن نوجوان، ایکنکارا بل آپ پرگٹائیا۔ آد نرنجن نور مہان، ابناشی کرتا ساچی کار کھائیا۔ سری بھگوان جودھا سوربیر بلی بلوان، نور نورانہ نور وکھائیا۔ پاربرہم پرہ بن پردھان، سچ پردھانگی اک کھائیا۔ تخت نواسی نوجوان، انہو اپنی کھیل رچائیا۔ سچ دوارا کر پروان، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ ساچا کھیل شاہ سلطان، ہر ستگر آپ کرائیندا۔ پرہ پُرکھ پرہ بن پردھان، دھر فرمانا حکم سنائیندا۔ آد جگادی کھیل مہان، جگ چوگری دھار بندھائیندا۔ نرگن سرگن پاوے آن، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پرکاش اپنا نور دھرائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے سوہیا پائیندا۔ ساچا تخت ویکھ بھگوان، گھر ساچے وجی ودھائیا۔ گر اوتار ہوئے حیران، نیتر نین سرب کھلائییا۔ پیر پیغمبر کرن دھیان، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ بھگت بھگوان گائن گان، گیت گوہند اک الائییا۔ سنت ساچے منگن دان، خالی جھولی رہے وکھائیا۔ گرمکھ مستک دھوڑی ٹگا لان، خاکی خاک خاک رمائیا۔ گرسکھ نڈھے بال انجان، نیتر نیناں نیر نیر وہائیا۔ کر کرپا سری بھگوان، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ جگ چوگری ستجگ تریتا دواپر کلجگ شاستر سمرت وید پُران تیرا گاؤندے رہے گان، صفتی صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ ساچا تخت ویکھ بھگونت، چار کُنٹ وجی ودھائیا۔ وشن برہما شو گاؤن ایکا منت، منتر ہر ہر نام درڑائیا۔ آتم پرما تم کہے پرہ میلا نارکت، گھٹ گھٹ وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ وکھائیا۔ ساچا تخت سوربیر، سو صاحب آپ سہائیندا۔ داتا دانی گئی گہیر، گہر گور اپنی کار کھائیندا۔ پنج تت نہ کھئے سریر، ترے گن بندھن نہ کھئے رکھائیندا۔ بستر بھوشن نہ کھئے لیر، چولا تت نہ کھئے ہنڈائیندا۔ کرے کھیل بے نظیر، جگ نیتر نظر کھئے نہ آئیندا۔ بھوپت بھوپ شاہ حقیر، شہنشاہ اپنی کار کھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا تخت اک وڈیائیندا۔ ساچا تخت پاربرہم، پرہ اپنا آپ جنائیا۔ نہکرمی ہو کے کرے کم، کرنی کرتا آپ جنائیا۔ آد جگادی اکو سرن، اشٹ دیو اک سمجھائیا۔ آتم پرما تم ساچا ورن، ذات پات نہ

ونڈ ونڈائیا۔ نج نیتر میلا ہرن پھرن، نورو نور نور رُشنائیا۔ پڑدہ کھولے بہن گھڑن، گھڑن بہتہار آپ ہو جائیا۔ ساچے تخت آوے چڑھن، تخت نواسی پھیرا پائیا۔ نام اگمّا آئے پڑھن، ساچا ڈھولا راگ سُنائیا۔ سنت سہیلے آئے ورن، جُگ چوکڑی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ سِنگھاسن اک سہائیا۔ سچ سِنگھاسن سہائے بھگوان، بھگوان اپنی دیا کھائیندا۔ شاہو بھوپ بن راج راجان، دو جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں دیونہار گیان، ڈھر سندیسہ آپ سُنائیندا۔ وشن برہما شو کر پروان، نام پروانہ ہتھ پھڑائیندا۔ ترے گن مایا دیوے دان، داتا دانی دیا کھائیندا۔ پنج تت کھیل مہان، اپ تیج وائے پرتھی آکاش ونڈ ونڈائیندا۔ نرگن سرگن ناطہ جوڑ وچ جہان، جاگرت جوت نور دھرائیندا۔ چارے کھانی دے نشان، انڈج جیرج اُتہج سیج رنگ رنگائیندا۔ چارے بانی بول بن زبان، ساچا سوہلا راگ سُنائیندا۔ چارے کُنٹ مار دھیان، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کھیل آپ وکھائیندا۔ سچ سِنگھاسن ہر جو چڑھ، شاہ پاتشاہ سوہلا پائیا۔ دو جہان وکھائے ڈر، بھے بھو اکو گھر سمجھائیا۔ کرے کھیل نرائن نر، نر ہر کرتا بے پرواہیا۔ لیکھا جانے چوٹی جڑ، مدھ اپنی کار کھائیا۔ نہ جنے نہ جائے مر، جیون مرن اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا تخت اک سہائیا۔ ساچا تخت ہر سہنجنا، سوہاؤنت آپ سہائیندا۔ دیناں ناتھ درد دکھ بھے۔ بھنجنا، سو صاحب ڈیرہ لائیندا۔ جُگ چوکڑی نرگن امرت کرائے ساچا مجنا، بھکت بھگوان ڈرمت میل دھوائیندا۔ پرہ پریم پیارا نیتر پائے گیان انجنا، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ آتم پرما تم بنائے ساچا سجننا، پارپریم برہم ساچا سنگ نبھائیندا۔ جوتی جوت پرکاش اکو جگنا، گھر گھر اپنا کھیل وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ سِنگھاسن اک صلاحیندا۔ سچ سِنگھاسن صفت صلاح، ستگر ساچا آپ جنائیا۔ پریم پُرکھ پرہ بن ملاح، جُگ جُگ بیڑا پار کرائیا۔ زرویر ہو جنائے اپنا ناں، ناؤں نرنکارا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جن بھگتاں دیوے ساچا تھان، چرن کول سچ سرنائیا۔ آتم پرما تم پکڑے بانہ، گرہ مندر کھوج کھوجائیا۔ بن سہائی دیوے سر ٹھنڈی چھان، سمرتھ اپنی دیا کھائیا۔ ہنس بنائے جگت کان، کاگوں ہنس آپ اڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ سِنگھاسن اک سمجھائیا۔ سچ سِنگھاسن صاحب سو، سو پُرکھ نرنجن آپ پرگٹائیا۔ کر پرکاش زرم لو، جوتی جاتا جوت رُشنائیا۔ اپنے جیہا آپے ہو، پرہ اپنی کل دھرائیا۔ نرگن کرے نرگن موہ، مُحبت

سرگن نال بندھائیا۔ آتم پر ماتم جاوے چھوہ، بھگت بھگوان ویکھ وکھائیا۔ دُھردرگاہی دیوے ڈھوآ ڈھو، نام امولک جھولی پائیا۔ نجھرجھرنا امرت رس دیوے چو، انرس اپنا رس وکھائیا۔ کوڑی کیریا لوے کھوہ، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ سچ سنگھاسن دیوے مان، پرہہ ابناشی دیا کھائیندا۔ جگ چوکڑی وینہدا ربا نوجوان، نرگن اپنی کار کھائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران دیندا ربا دان، نام ندھانا جھولی پائیندا۔ اکھر وکھر لکھ لکھ کردا ربا گیان، انک انک میل ملائیندا۔ مارگ دسدا ربا ہو پردھان، ربر اکو راہ جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی کر کرتار، در گھر ساچا اک سہائیا۔ جگ چوکڑی پیتے وچ سنسار، کوٹن کوٹ کال وہائیا۔ گر اوتار کردے گئے پکار، اچی کوک کوک سنائیا۔ پیر پیغمبر نیوں نیوں سیس سجدہ کر کے بندے گئے برخوردار، بے پرواہ اکو اک منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل اولّا، سو صاحب آپ کرائیا۔ مقامے حق وسائے سچ محلا، محفل اپنی آپ لگائیا۔ وسنہارا نہچل دھام اٹلا، اوچو اوچ وڈ وڈیائیا۔ سچ سندیس جگ جگ گھلا، نرگن سرگن کر پڑھائیا۔ چار جگ پھڑاؤندا ربا پلا، ساچی پلو گنڈھ بندھائیا۔ جل تھل مہیئل سمند ساگر اچے ٹلے پرت آپے رلا، ہر گھٹ اپنا ڈیرہ لائیا۔ در درویش نر نریش سچ دوارے آپے کھلا، چوبدار اپنی سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اتھاہ، سو صاحب آپ کرائیندا۔ جگ جگ دیندا ربا صلاح، صلاحگیر آپ سمجھائیندا۔ کلجگ اتم جاوے آ، لوکات پاندھی پنڈھ مکھائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان بنے گواہ، کھانی بانی نال رلائیندا۔ پیر پیغمبر گر اوتار جگت سندیسہ گئے سنا، دُھر فرمانا سرب جنائیندا۔ پس پسا ہر جگدیشا نر نریشا جائے آ، نرگن اپنا نور دھرائیندا۔ ہست کیتاں اوچاں نیچاں راؤ رنگاں ویکھے تھائوں تھان، لکھ چوراسی پھول پھلائیندا۔ نردھن سردھن پکڑے بانہ، غریب نما نے گلے لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچ سنگھاسن آپ وکھائیندا۔ سچ سنگھاسن وکھائے چوڈاں لوک، ترے بھون دھنی وڈی وڈیائیا۔ چوڈاں طبق جنائے اک سلوک، سوہلا اکو نام پڑھائیا۔ چوڈاں ویدا دیوے موکھ، مہر نظر اک اٹھائیا۔ چوڈس چند ربا سوچ، جگت چاندنا کم کسے نہ آئیا۔ چوڈاں صدیاں رکھدے رہے اوٹ، پیر پیغمبر دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا

کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ نرگن داتا تخت نواسی، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ کرے کھیل پُرکھ ابناشی، ابناشی کرتا اپنی
 دھار چلائی۔ پرگٹ ہو گھنک پُر واسی، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ شاہو بھوپ شاہو شاباسی، شہنشاہ اپنی کل دھرائیا۔ جن بھگتاں جنائے
 دُھر دی ساکھی، بھیو ابھیدا آپ کھلائیا۔ لہنا دینا چُکائے باقی، پُورب لیکھا جھولی پائیا۔ بند کواڑا کھولے تاکی، بجرکپائی توڑ ٹرائیا۔ امرت
 جام پیائے بن کے ساقی، سچ پیالہ نام ہتھ اُٹھائیا۔ شبد چڑھائے اگم راکی، شاہ سوارا ہئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہار سچ سرنائیا۔ سچ سرنائی ایکنکار، ایکا ایک جنائیندا۔ جگ چوکرئی ویکھ سنسار، نرگن سرگن رنگ رنگائیندا۔ کلجگ انت سری
 بھگونت کل کلکی لے اوتار، جوتی جامہ ویس وٹائیندا۔ پنج تت نہ کھئے آکار، بد ماس ناڑی چم سنگ نہ کھئے نبھائیندا۔ سمبل نگر دھام نیار،
 کرے کھیل آپ کرتار، کرنی کرتا آپ کرائیندا۔ نام ڈنکا اپر اپار، آپ سُنائے سُناونہار، دو جہاناں آپ جنائیندا۔ راؤ زناں جیواں جنتاں
 سادھاں سنتاں کرے خبردار، آلس نندرا کوڑی کرپا ہوئے ہنگنا مایا ممتا میٹ مٹائیندا۔ نام ڈھولا سوہلا دُھر دا بولا بول جیکار، سوہنگ
 راگ آپ الائیندا۔ پڑدہ اوہلا دئے نوار، آتم پر ماتم کرے پیار، پاربریم بریم اپنی گنڈھ پوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جگ جنم دے وچھڑے یار، پریمی لے ملائییا۔ کرم کرم دا روگ نوار،
 سوگ چنتا دئے چُکائییا۔ بھو ساگر کلجگ دیوے تار، تارنہار وڈ وڈیائیا۔ ایکا بخشے نام ادھار، انتر باہر گپت ظاہر لیکھا جانے تھاوں تھائیا۔
 جگت بسنتر کرے ٹھنڈی ٹھار، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ گھر دیپک جوتی دیوے بال، جوت نرنجن کرے رُشنائیا۔ بوند سوانتی دئے پیال،
 نجھر جھرنا آپ جھرائیا۔ ناطہ توڑ کال مہاکال، پرہہ بخشے اک سرنائیا۔ رائے دھرم نہ مارے مار، چترگپت نہ لیکھا سکے کھئے وکھائییا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنگھاسن آپے چڑھ، ہرجن ساچے آپے لے اُٹھائییا۔ ہرجن ساچے اُٹھائے آپ، پرہہ اپنی دیا
 کمائیندا۔ اندر وڑ کے دسے جاپ، بن رسنا جہوا میل ملائیندا۔ پُورب جنم دا میٹے پاپ، کرم کانڈ نہ کھئے وکھائییندا۔ نرگن نرگن جوڑے ساک،
 سرگن سرگن بندھپ رُپ وکھائییندا۔ میل ملاوا نر ہر نرائن ساچے کنت سہاک، رُت سہنجنی آپ سہائیندا۔ جنم کرم دا دھوئے داغ،
 دُرمت میل میٹ مٹائیندا۔ شبد اگم دُھن آتمک سُنائے ساچی آواز، انحد نادی راگ الائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دیونہارا ساچا ور، سنت سہیلے انگ لگائیندا۔ سنت سہیلے لائے انگ، انگیکار آپ اکھوائیا۔ دوس زین جنائے پرسنگ، پرم پُرکھ بے پرواہیا۔ اٹھے پھر رہے اند، گھڑی پل نہ ونڈ ونڈائیا۔ سُرَت سوانی نہ ہووے رنڈ، شبد ہانی جوڑ جڑائیا۔ مانس جنم ننگی ہون نہ دیوے کنڈ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گھر پرکاش نوری چند، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ گیت گائے نہ بتی دند، رسنا جہوا نہ کھئے ہلائییا۔ ناطہ توڑے جیرج انڈ، اُتبھج سینج جھگڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ میل ملائے سورا سرینگ، پرہ اپنی گود بہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیا۔ ہرجن ساچے ویکھے پرہ، ویکھنہار اکھوائیندا۔ جگ چوکرئی لئے لبھ، لکھ چوراسی پھول پھلائییندا۔ جگت دوارا پار کرے حد، گھر اپنا اک سمجھائییندا۔ دُھن راگ سُنائے ند، انحد ساچی سیو لگائیندا۔ گھر مکہ کعبہ ساچے حُجرے کرائے حج، محراب محبوب اکو اک سہائییندا۔ ڈھولا گیت چھند سُنائے سد، ہرجن سد سد اپنا بیو چُکائییندا۔ درس دیکھائے اُپر شاہ رگ، نو دوارے پنڈھ مُکائییندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگتن میتا آپ ہو جائیندا۔ بھگتن میتا مِتر پیارا، ہر سِتگر اک اکھوائیا۔ نیتر دیوے نج دیدارا، نین اکو اک کھلائییا۔ نور مارے چمتکارا، کوئن کوٹ سورا چند شرمائیا۔ منڈل منڈپ شرمسارا، نیتر اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ گرمکھ مندر سوہے بنک دوارا، جس گھر آوے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ تیری اتم ور، جن بھگتاں لئے ملائییا۔ جن بھگتاں میلا کرے پرہ میت، ہر سِتگر کھیل رچائییندا۔ نرگن داتا ہو اتیت، ترے گن لیکھا آپ مُکائییندا۔ اتم پر ماتم مل امرت برکھے ٹھانڈا سیت، سیتل دھار اک وہائییندا۔ سچ پریتی ڈھولا گائے اگتی گیت، تون میرا میں تیرا راگ الائییندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان مہر نظر اُٹھائییندا۔ تیرا میرا گیت اک، ایکنکار آپ جنائیا۔ جیو آتما ساچی سکھیا سکھ، سری بھگوان کرے پڑھائیا۔ گھر مندر گرہ آوے دس، نج وجے سچ ودھائیا۔ کروٹ لے جو سُنّا دے کر پٹھ، آپ اپنا مُکھ دیکھلائییا۔ سچ پریتی کرے بت، بتکاری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں آپ جگائیا۔ جن بھگت جگائے آپ ہر، ہر اپنی دیا کھائییا۔ کایا مندر اندر جائے وڑ، آوندا جاندا نظر کیسے نہ آئییا۔ ڈونگھی بھوری سوئی سُرَتی لئے پھڑ، نام ہلوانے نال اُٹھائییا۔ اُٹھ سوانی ڈھولا پڑھ، پرہ ہانی رہا پڑھائیا۔ گھر ویکھ کنت کنتوبل اگتی ور، دولہا اکو نظری آئییا۔ نیتر کھول پھڑ لڑ، کئی اپنی گنڈھ گنڈھائییا۔ سچ رنگیلے ڈولے چڑھ، کھار بنیا

بے پرواہیا۔ محل آگم اپنے وڑ، کیوں بیٹھی مکھ بھوئیا۔ لین آیا نرائن نر، ہر کرتا پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چار جگ دیندے رہے ور، جگت سکھیا کر پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں لیکھا لیکھے لائیا۔ گرمکھ سوانی چڑھے چا، گھر اپنے خوشی منائیا۔ پاربرہم پرہہ ملے بے پرواہ، بے پرواہی کھیل سمجھائیا۔ ساچا مارگ دیوے لا، رہبر اکو نور خدائیا۔ ساچا کلمہ دئے پڑھا، کائنات ناطہ دئے تڑائیا۔ ثابت ایمان لئے رکھا، اسم اپنا آپ سمجھائیا۔ ایشٹ دیو دئے سمجھا، دریشٹ اپنے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا لیکھے لائیا۔ گرمکھ آتم منگے منگ، گھر اپنے دھیان لگائیا۔ گون ویلا پرہہ دیوے سنگ، سکلا سنگ رکھائیا۔ جنم جنم دی کئے بھکھ ننگ، میری ترشنا میٹ مٹائیا۔ میرا روپ بنیا ہنگ، برہم اپنی ونڈ ونڈائیا۔ سری بھگوان میرا چن، میں کیرن روپ رُشنائیا۔ بن صاحب میں ہوئی اندھ، نظر کچھ نہ آئیا۔ ترے گن مایا پنج تت کیتی چولا ہنڈایا گند، کوڑی کیریا کری گڑمائیا۔ بن پریم پیارے کوئی نہ پائے ٹھنڈ، انگیکار نہ کئے کرائیا۔ جگ چوکڑی گئی ہنڈ، کلجگ اتم راہ نکائیا۔ گون ویلا ٹھاکر سوامی کٹ کے آئے پنڈھ، بن پاندھی پھیرا پائیا۔ نرگن ہو سُنائے اپنا چھند، سوہنگ راگ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا لئے مٹائیا۔ بھگت بھگوان لیکھ مٹاؤنا، باقی انت رہن نہ پائیا۔ آتم پرما تم جوڑ جڑاؤنا، جڑیا جوڑ نہ کئے چھڈائیا۔ چرن پریتی ناطہ توڑ نہاؤنا، ادھ وچکار نہ کئے تڑائیا۔ ساچے گھوڑ گرمکھ چڑھاؤنا، شبدی گھوڑا اک وکھائیا۔ ٹھگ چور یار کوئی نظر نہ آؤنا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن لیکھا لہنا جھولی پائیا۔ ہرجن لہنا پائے جھولی، سو پُرکھ زرنجن دیا کھائیندا۔ کلجگ انت سری بھگونت اپنے کندھ اٹھائے ڈولی، دو جہاناں پار کھائیندا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ دوار لے کے جائے ہوئی ہوئی، وشن برہما شو راہ وچ سیس جھکائیندا۔ گوہند دھار جنہاں پریم پریتی تند بدھا مؤلی، تنہاں مہروان مہر نظر وکھائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت کوڑی کیریا پاون روئی، آتم انت ساچا منتر نام نہ کئے درڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچا اپنے گھر وسائیندا۔ ہرجن ساچے گھر وساؤنا، گھر گمبھیر دیا کھائیا۔ آون جاون پنڈھ مٹاؤنا، لکھ چوراسی رہن نہ پائیا۔ مات گرہ دا پنڈھ کٹاؤنا، دس دس ماس نہ اگن تپائیا۔ اتم جوتی جوت رلاؤنا، جن جوتی جوت سمائیا۔ تھر گھر ساچے کُنڈا لاہنا، شبدی سٹ سمجھائیا۔ ساچا منگل اکو گاؤنا، گھر وچے ہر ودھائیا۔ چرن کول ہر راہ

درساؤنا، در دروازہ اک کھلائیا۔ سچ سنگھاسن اک وڈیاؤنا، سچکھنڈ اپنا ڈیرہ لائیا۔ نوری نور ڈگمگاؤنا، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔
 سیس جگدیش تاج سُہاؤنا، پنچم مکھ صفت صلاحیا۔ سوہنگ روپ نظری آؤنا، ثون میرا میں تیرا دوہاں اکو دھار بندھائیا۔ ایکا دوآ بھیو
 چکاؤنا، دوآ ایکا اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، جن بھگتاں میلا سہج سُہائیا۔ بھگت
 ملاواں سچکھنڈ، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ جرم کرم دی مکے ونڈ، آگے لیکھا کھئے رہن نہ پائیا۔ رائے دھرم نہ کوئی دنڈ، چترگیت نہ کھئے
 سزائیا۔ لاڑی موٹ نہ منکے منگ، در الکھ نہ کھئے جگائیا۔ اکو صاحب ستگر ہووے سنگ، ایتھے اوتھے اپنا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، دین دیال ہوئے سہائیا۔ ہرجن بھگت بھگت قبیلہ، سری بھگوان آپ بنائیا۔ کلجگ اتم بن
 وسیلہ، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ ساچی دیوے نام دلایا، دلبر دلدار دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا
 ور، بن ستگر پورے پار نہ کھئے لنگھائیا۔ ستگر پورا اک اکال، اکل کل دھاری آپ جنائیندا۔ وسنہارا سچکھنڈ سچی دھرمسال، دھرم
 دوارا اک وڈیائیندا۔ جن بھگتاں وسے سدا نال، وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ کلجگ اتم بن دلال، جگت دلالی سیو کھائیندا۔ نوری جلوہ دئے
 وکھال، ظاہر ظہور نظری آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے پار کرائیندا۔ ہرجن پار کرے کرتار، کرتا اپنی
 دیا کھائیا۔ سر رکھ ہتھ نرنکار، نرگن سرگن لیکھ چکائیا۔ لکھ چوراسی نالوں کر کے وکھ سرجنہار، درگاہ ساچی دئے وڈیائیا۔ اتم میلا نر
 ہر نرائن کنت بہتار، گرمکھ ناری آپ پرنائیا۔ پریم پریتی پھولن سوہنا ہار، کلی کلی نال گندائیا۔ لے کے جاوے دھر دربار، دھر درباری
 وڈ وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوارے دئے بہال، چرن کول دئے سرنائیا۔ لیکھا چکے شاہ کنگال، اوچ نیچ نہ کھئے جنائیا۔ آپے سنے مریداں حال، مُرشد
 اپنا پھیرا پائیا۔ سنت سہیلے سجن بہال، گر چیلے لے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ تیری اتم ور، کرے کھیل
 سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل آگم، آگمڑی کار کھائیندا۔ بھگتاں بیڑا آپے ہتھ، بن ملاح کندھ اٹھائیندا۔ وست امولک اکو دھن، سو
 صاحب جھولی پائیندا۔ ہنگ برہم جائے من، من منسا مار مکھائیندا۔ ہوئے ملاوا کایا تن، گھر ساچی گنڈھ پوائیندا۔ آتم کہے پرما تم دھن،

پر ماتم کہے آتم دھنّ، دھنّ دھنّ اپنا آپ سرب وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر
سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن نرگن نر اک ظہور، ظاہر اپنی کل دھرائیندا۔

* ۲۵ ہاڑ ۲۰۲۰ پکرمی رامیشور داس دے گرہ ختولی *

گرہ میلا منوہر مُکند، لکھی نرائن دیا کہائیا۔ آتم انتر اک اند، پرمانند وکھائیا۔ پُورب جنم دا گایا چھند، جنم کرم لیکھے پائیا۔ آتم
پر ماتم پائے گندھ، نرگن سرگن جوڑ جڑائیا۔ دوئی دویت بھانڈا بھرم بھو ڈھاہے کندھ، سانتک ست ست ورتائیا۔ گھر پرکاش دپیک چند،
اگیان اندھیر مٹائیا۔ ہر سوامی ٹھاکر میٹے پنڈھ، جنم اجنم نہ کھئے بھوئیا۔ کایا بھیتھر وسے سنگ، باہر اکو نظری آئیا۔ آسا منسا پوری کرے
منگ، ترسنا بھکھ پور کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر میلا بے پرواہیا۔ گھر میلا ہر سچے کاہن، بنسری اکو نام
سُنائیندا۔ سینتا سرتی ملے رام، رگھپت اپنی دیا کہائیندا۔ گھنگھور خوشی کرائے شام، گھر گمبھیر ویکھ وکھائیندا۔ امرت مد پیالہ جام، نام اکو
رس وکھائیندا۔ کایا نگر کھیڑا وسے گرام، گھر مندر ٹھاکر دوارا سوہیا پائیندا۔ سُکھ آسن بیٹھ سری بھگوان، آتم سیجا آپ سہائیندا۔ آتم
پر ماتم کر پروان، پریم پریتی توڑ نہائیندا۔ پُورب لیکھا ویکھے آن، جگ لہنا دینا جھولی پائیندا۔ دیونہارا سچ گیان، نام ندھان اک
سمجھائیندا۔ چرن کول کول چرن، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے رنگ رنگائیندا۔ ملے کاہن
پر بھو کنتوبل، نر ہر نرائن وڈی وڈیائیا۔ لیکھے لائے تند ڈوری مالا پھول، سُگندھی اکو نام بھرائیا۔ آد جگادی جگ چوکرئی بھگت بھگوان
کدے نہ جائے بھول، بھلیاں لئے ملائیا۔ نیتر پیکھے شنکر ہتھ لے ترسول، برہم ویتا اپنا نین اٹھائیا۔ وشنوں وشو چکاونہارا مول، دیونہارا
سہج سُکھائیا۔ - - پاربرہم پتیرمیشور سدا سوامی، ہرجن ویکھے تھاوں تھائیا۔ آتم پر ماتم پڑھائے سچ کہانی، سوہنگ ڈھولا اک الاٹیا۔
جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے لئے اٹھائیا۔ ہرجن اٹھے کوڑی جاگ، آس نندرا نہ کھئے رکھائیندا۔ آتم اُچے اک
ویراگ، ویراگی روپ آپ سمجھائیندا۔ جگت ترشنا بھجے آگ، مایا ممتا ڈیرہ ڈھاہندا۔ کوڑی کریا ڈرمت میل دھو داغ، نرمل نور سوچھ

سرُوپ پرگنائیندا۔ سچ پرکاش دیک جوت جگے چراغ، جگت اندھیر مٹائیندا۔ گھر میلا نر ہر نرائن کنت سُہاگ، سیج سُہنجی سوہا پائیندا۔ ہرجن ہربہگت ہوئن وڈ وڈ بہاگ، وڈبھاگی سو پُرکھ نرنجن ویکھ وکھائیندا۔ دُور دُراڈے نرن نیرے لکھ چوراسی وچوں لایہ، بھیو ابھید آپ گھلائیندا۔ میل ملاوا موہن مادھو مادھ، مدھر دُھن اپنا راگ سُنائیندا۔ سووت جاگت مارے نام آواز، انحد نادی ناد سُنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن اپنے رنگ رنگائیندا۔ ہرجن رنگ رنگ امولا، سری بھگوان آپ چڑھائیا۔ چڑھاونہارا کایا چولا، پنج تت سوہا پائیا۔ نرگن ہو کے بنے وچولا، سرگن بندھن اک رکھائیا۔ انتر وڑ کے گائے ڈھولا، سوہنگ راگ الاٹیا۔ دُھردرگابی سچا بولا، پارہرہم برہم کرے اک پڑھائیا۔ بھگت بھگوان دوہاں چُکے پڑدہ اوہلا، تیرا میرا نظر کھئے نہ آٹیا۔ گیت گوہند گائن سُہاگی سوہلا، سو پُرکھ نرنجن ایکنکار اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن لیکھا لیکھ وچ رکھائیا۔

* ۲۵ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی تیج بھان دے گرہ انبالہ چھاؤنی *

سچکھنڈ دوارے سچ دربار، ست ستوادی سوہا پائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن شاہ سیکدار، شہنشاہ اکو نظری آئیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن سیوادار، گھر ٹھانڈے لکھ جگائیندا۔ ایکنکارا وڈ بلکار، بل اپنا آپ پرگنائیندا۔ آد نرنجن نُر اُجیار، نرگن نروریر جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ سری بھگوان کھول کواڑ، ساچا مندر اک سُہائیندا۔ ابناشی کرتا کر پَسار، نرکار ویکھ وکھائیندا۔ پارہرہم پرہ پاوے سار، آپ اپنا بھیو چُکائیندا۔ محل اٹل اک منار، اگم اتہاہ ویکھ وکھائیندا۔ کرے کھیل سرجنہار، بے پرواہ اپنی کار کھائیندا۔ مقامے حق میت مُرار، لاشریک نُر پرگنائیندا۔ نُر الہی سانجھا یار، محبوب اکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوارا آپ سُہائیندا۔ سچکھنڈ دوار سری بھگوان، سو صاحب کھیل کھلائیا۔ دیا باقی اک مہان، کملاپاتی نُر رُشنائیا۔ سچ نشان جھلائے آن، آپ اپنی بنت بنائیا۔ نر نرنکار بن کے کاہن، در گھر ساچا اک وڈیائیا۔ بودھ آگادھا دُھر فرمان، بھجھیا اپنی آپ پرگنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ

اپنی کِرپا کر، سچ دوارا اک سہائیا۔ سچ دوارا سوہاؤنت، سو ستگر آپ سہائیا۔ آد جگادی مہا اگنت، لیکھا لکھت وچ نہ آئیا۔ اپنا کھیل کرے بے انت، بے پرواہ سچا شہنشاہیا۔ ناؤں نرنکارا ایک منت، منتر اپنا آپ پرگٹائیا۔ کھیلے کھیل نرنکنت، سیج سہنجنی اک سہائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ سچکھنڈ دوارے پُرکھ اکال، اکل کل دھاری کھیل کرائیندا۔ دیناں بندھپ دین دِیال، دِیاندھ ٹھاکر سوامی اپنی کار کرائیندا۔ نرمل نؤر جوت جلال، جلوہ ظاہر ظہور پرگٹائیندا۔ کرے کھیل بے مثال، مسل وچ کدے نہ آئیندا۔ دھرم دوار کر پردھان، سچ پردھانگی آپ کرائیندا۔ آد پُرکھ اپر مپر سوامی نؤجوان، پردھ بال روپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچکھنڈ دوار آپ وسائیندا۔ سچکھنڈ دوار وسائے ایک، ایک ایک وڈی وڈیائیا۔ جگ چوکرئی ساچی ٹیک، مہروان بیٹے سہائیا۔ کرے کھیل بھیدھ بھانت انیک، بیو ابھید نہ کیسے جنائیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن دھارنہارا بھیکھ، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی کرتا کرتار، سچ دوارے آپ کرائیندا۔ نرگن نؤر نؤر ہو اُجیار، جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ ساچی اچھیا کر پیار، بھچھیا اکو اک ورتائیندا۔ دیونہار دُھر دربار، دُھردرگاہی کھیل کرائیندا۔ جنی جن بن نرنکار، سُت دُلارا اکو جائیندا۔ شبدي شبد کر پیار، پُوت سپوتا گود اٹھائیندا۔ دیونہار اک آدھار، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ ساچا مندر کر تیار، تھر گھر بنک وڈیائیندا۔ کھولنہارا آپ کواڑ، بند تاکی پڑدہ لائیندا۔ چھوٹا بالا نڈھا سُت دُلارا اندر واڑ، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ تیرا میرا اک پیار، ہر کرتا آپ بندھائیندا۔ سچکھنڈ وسے وسنہار، نر نرنکارا سوہا پائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دوارا اک سہائیندا۔ سچکھنڈ اندر تھر گھر، سو صاحب آپ پرگٹائیا۔ ابناشی کرتا دے ور، سُت دُلارے ربا سمجھائیا۔ چرن کول سچ سرنائی جانا پڑ، سرنگت اک رکھائیا۔ ساچا ڈھولا لہنا پڑھ، ٹوں میرا مین تیرا راگ الاٹیا۔ نہ جنے نہ جائے مر، جیون جگت نہ کھئے رکھائیا۔ ست ستوادی اک وکھائے سروور سر، امرت تال اک سہائیا۔ اگم اتھاہ اوچو اوچ پوڑے جانا چڑھ، محل اٹل اکو سوہا پائیا۔ صاحب ستگر دین دِیال ٹھاکر سوامی درشن کرنا کھڑ، سوچھ سرؤپی شاہو بھوپی اکو نظری آئیا۔ نہ چوٹی نہ کوئی جڑ، نرگن نراکار اجونی ربت انہو پرکاش اک درسائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچکھنڈ اندر ساچی کار کمائیا۔ سچکھنڈ

اندر تھر دروازہ، ابناشی کرتا آپ کھلائی۔ مہروان وڈ غریب نوازا، دیناں ناتھ دیا کھائی۔ سُت دُلا رے ساجن ساجا، شبدي شبد ناؤں پرگٹائی۔ بھیو کھلائے بودھ اگادھا، اگم اتھاہ پڑھائی۔ شاہو بھوپ وڈ راجن راجا، دُھر فرمانا اک سُنائی۔ سچ دوارے رچ رچ کاجا، ہر کرتا ویکھ وکھائی۔ تیرا میرا اکو ناطہ، پُرکھ بدھاتا آپ جنائی۔ پُرکھ اکال پتا ماتا، بالک ساچی گود اُٹھائی۔ اکو نُور اکو جاتا، اذاتی ہور نہ کھئے وٹائی۔ اکو مندر سچ دوار شبدي احاطہ، چھپر چھن نہ کھئے چھپائی۔ اکو نام ندھان اکو دُھر دی گاتھا، اکو سچ پڑھائی۔ اکو ترسنا اکو پوری کرے آسا، اکو حرص ہوس میٹ مٹائی۔ اکو ایکنکار وسے پاسا، سد اپنا سنگ نبھائی۔ اکو آد سُت شبد دیوے بھرواسا، تھر گھر ساچے ملے وڈیائی۔ اکو نام اکو پوجا پاٹھا، اکو مارگ ربا سمجھائی۔ اکو وار اکو ہاٹا، اکو ونج ربا وکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد سُت سچ سچ سمجھائی۔ سُت شبد سچ دُلا رے، سو پُرکھ زرنجن آپ جنائی۔ استھل سوہن تیرے دوارے، تھر گھر اکو رنگ وکھائی۔ زرگن دیا باقی کر اُجیارے، جوتی جوت دگمگائی۔ ابناشی کرتا ویکھنہارے، سچ دوارے بیٹھا سوہیا پائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد سُت ست ست جنائی۔ شبد سُت سن ساچے لال، ہر ستگر اکھ جنایا۔ تھر گھر تیری دھرمسال، آد مندر اک وکھایا۔ جگ چوکڑی چلے نال، نت نوت ویکھ وکھایا۔ بھیو ابھیدا دسے اگم احوال، پڑدہ اپنا آپ چُکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سُت دُلا رے ربا وڈیایا۔ سُت دُلا رے شبدي سُت، دھئے جوڑ پیا سرنائی۔ کر کرپا ابناشی اچت، پاربرہم پرہ تیرے ہتھ وڈیائی۔ اپنی گودی لہنا چُک، ہوں بالک روپ سخائی۔ تھر گھر ویکھان سوہنی زت، زتڑی تیرے نال مہکائی۔ ہوتے پرکاش ساچی کوٹ، چار کُنٹ دہ دشا وجے ودھائی۔ میرا کوئی نہ دسے پنج تت بت، ترے گن تت نظر نہ آئی۔ تیری دھار اندر جاواں لک، چھپر چھن چار دیوار نہ کھئے بنائی۔ تیرے حکمے اندر آواں اُٹھ، بن سیوک سیو کھائی۔ تون صاحب میرے جانا تھ، بے نظیر مہر نظر اُٹھائی۔ میرے کول نہیں کچھ، خالی جھولی دینی بھرائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سُت دُلا رے دیا کھائی۔ سُت دُلا رے دیا کھوانگا۔ سر تیرے ہتھ رکھوانگا۔ پُرکھ ابناشی کھیل کھلاوانگا۔ دیا باقی اک جگاوانگا۔ کھلاپاتی ہو کے ویکھ وکھوانگا۔ ساچی ساکھی اک پڑھوانگا۔ اپنی ذاتی تیرا نُور جگاوانگا۔ دُھر دی ذاتی، تیری جھولی پاوانگا۔ سچ سنگھاسن بیٹھ اکتی، اکل کل تیری دھار وکھوانگا۔ وشن برہما شو

بال انجانے تیرے ساتھی، سگلا سنگ وکھاوانگا۔ ترے گُن مایا کھیل تماشی، تیرا رنگ رنگاوانگا۔ پنج تت پوری کران آسی، اپ تیج وائے
 پرتمھی آکاش وند ونداوانگا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء پاتال آکاش پاواں راسی، منڈل منڈپ تیرا ناچ نچاوانگا۔ دھرنی دھرت دھول جل تھل مہیئل
 پوری کران آسی، سورج چند تیرا نور چمکواوانگا۔ کھیل کھیل وچ برہمنڈ، لیکھا جان جیرج انڈ، اُتبھج سینج تیری گنڈھ پواوانگا۔ چارے
 کھانی وسے سنگ، چارے بانی تیرا پرسنگ، پرا پسنتی مدھم بیکھری راگ جناوانگا۔ لکھ چوراسی تیری وند، نرگن سرگن تیرا اند، تتو
 تت ویکھ وکھاوانگا۔ آتم پرما تم تیرا چھند، برہم پاربرہم ساچا رنگ، سیج سہنجنی اک وڈیاوانگا۔ جگ چوکڑی تیری منگ، جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تیری منسا پور وکھاوانگا۔ تیری منسا پور وکھاوانگا۔ نرگن سرگن دھار چلاوانگا۔ لکھ
 چوراسی ڈیرہ لاوانگا۔ وشن برہما شو پڑھاوانگا۔ شاستر سمرت وید جناوانگا۔ گر اوتار رنگ رنگاوانگا۔ دھر دی بانی بول جیکار، تیرا نام
 صفت صلاحوانگا۔ کاغذ قلم بن لکھار، کاتب اکو بھیو چکاوانگا۔ کھیل کھیل جگ چوکڑی چار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیری گنڈھ
 پواوانگا۔ میرا تیرا جگت پیار، تیئی اوتار بندھ وکھاوانگا۔ بھگت اٹھاراں کھول کواڑ، گھر مندر اک بہاوانگا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد یار، یاری
 یاراں نال نبھاوانگا۔ مُرید مُرشد دے دیدار، دید عید چند چمکواوانگا۔ نانک نرمل جوت کر اُجیار، دو جہاناں نور وکھاوانگا۔ دھر دی دھار
 بول جیکار، ست نام درڑاوانگا۔ ساچا کھیل سچے گھر بار، اک دس وند ونداوانگا۔ دہ دشا ویکھ وچار، گوبند اپنا ست بناوانگا۔ رت
 سوہے وچ سنسار، شبدي شبد تیرا روپ جناوانگا۔ لیکھا جان دھر دی دھار، دھر مستک لیکھ لیکھاوانگا۔ ساچی سیکھیا اتم وار،
 ساکھیات اک سمجھاوانگا۔ دھر سندیسہ دے سرجنہار، سر سر حکم مناوانگا۔ کلغی توڑا سپس دستار، شستر بستر اک سجاوانگا۔ شاہ
 سوارا اگم اپار، اسو اکو اک دوڑاوانگا۔ بھیو ابھیدا کھول کواڑ، بودھ اگادھ جناوانگا۔ کل کلکی لے اوتار، نو نو چار پندھ مکاوانگا۔ سمبل
 وسے دھام نیار، ہر مندر اک وکھاوانگا۔ کھلاپاتی ہو اُجیار، دیا باقی اکو ڈگمگاوانگا۔ شبد ست تیرا کران سچ وبار، آد انت تیرا حکم
 ورتاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارے ساچے کھڑ، ساچا کھیل وکھاوانگا۔ ست دُلا رے چڑھیا چا،
 سچکھنڈ وچی ودھائیا۔ جگ چوکڑی پاربرہم پرہہ بنے میرا ملاح، نت نوت بیڑا پار کرائیا۔ ست پُرکھ نرنجن ہو کے دیوے ست صلاح،

ساچی سیکھیا کرے پڑھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سیوا لا، ساچی سیکھیا اک سمجھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت دئے سمجھا،
 بھیو ابھیدا آپ گھلائیئا۔ ورن برن ذات پات دین مذہب ونڈ ونڈا، لیکھا جانے تھاؤں تھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنی گنڈھ پوا،
 گنڈھنہار آپ گوسائینا۔ کھڑگ کھنڈا تیر چمکا، چند پرچنڈ اک وکھائیا۔ تیر ترکش کمان ٹنک ہتھ اٹھا، بہتھا اکو نام جنائیا۔ آتم پر ماتم نشانہ
 دئے لگا، انیالا تیر اک اٹھائیا۔ شاہ کنگالان ویکھے تھاؤں تھان، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا
 ور، شبد ست ربا سمجھائیا۔ ست دلارا منگے آدیش، دئے جوڑ سیس جھکائیا۔ پُرکھ اکال اک نریش، نر نرنکار نظری آئیئا۔ جگ چوکرئی
 دھرے ویس، نرگن سرگن روپ وٹائیئا۔ کلجگ اتم دھارے بھیکھ، بھیکھ اولٹا سمجھ کئے نہ پائیا۔ روپ رنگ نہ کئے ریکھ، انہو اپنی کار
 کرائیا۔ وسنہارا سچکھنڈ ساچے دیس، لوکات نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ لیکھا جانے گر اوتار پیر پیغمبر اولیئے ملاشیخ، پنڈت پاندھ
 قُطب غوث ویکھے تھاؤں تھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت اندر باہر گپت ظاہر ویکھنہارا ریکھ، دُھر دا پڑدہ آپ اٹھائیا۔ نرور
 پُرکھ اکال دین دِیال ہو کے کھیلے کھیڈ، کھیلنہارا اکو اک اکھوائیا۔ دُور دُراڈا نیرن نیرا جن بھگتاں نظری آئے نیتن نیت، نج گھر اپنا آسن لائیا۔
 اندر وڑ کے کایا پوڑے چڑھ کے سرت سوانی پھڑ کے دسم دواری کھولے بہیت، بھیو ابھیدا آپ جنائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ ہرجن ہربھگت
 شبدي دھار ستگر ویکھ، گھر ساچے سوبھا پائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی جس دا لیکھ، سو لیکھا آپ مٹائیئا۔ آتم پر ماتم پر پُرکھ پر پتم پیارا
 دئے ساچا بہیت، بتکاری اکو نظری آئیئا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، شبد دلارے دیوے ور، تیرا لہنا اتم کلجگ تیری
 جھولی پائیا۔ شبد ست تیرا لہنا میت، ہر متر پیارا آپ جنائیندا۔ کلجگ اتم سری بھگوان چلائے اکو ریت، ریتوان ویکھ وکھائیندا۔ چار
 ورن اٹھاراں برن کایا کرے ٹھنڈی سیت، امرت میگھ اک برسائیندا۔ گھر سوامی نظر آئے اتیت، ترے گن ڈیرہ ڈھابندنا۔ پنج تت رہے نہ کئے
 شریک، لاشریک اپنا رنگ وکھائیندا۔ دُور دُراڈا نظری آئے نزدیک، نیرن نیرا میل ملائیندا۔ سچ نشانہ مارے ٹھیک، کورٹا ٹھیکر بہن
 وکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر واک بھوکھت لکھ کے گئے تاریخ، پیس پیسا ہر جگدیشا اپنی کار کرائیندا۔ ایکا چھتر جھلے ہر ساچے سیس،
 شاہ سلطان راج راجن دو جہان دوجا نظر کئے نہ آئیندا۔ ویکھنہارا ہست کیٹ، اوچاں نیچاں راؤ رنکاں اپنا رنگ رنگائیندا۔ جگ چوکرئی

جو سُتّا رہا دے کر پٹھ، سو صاحب کلجگ انت اپنی کروٹ آپ بدلائیندا۔ جن بھگتاں سُنائے سو بلا ڈھولا اِکو گیت، اتم پر ماتم سوہنگ راگ پڑھائیندا۔ کایا مندر اندر شودوالا مٹھ جنائے سچ مسیت، حُجرہ حق حق وکھائیندا۔ اتم پر ماتم شبد انادی گائے گیت، رسنا جہوا نہ کھئے بلائیندا۔ پاربرہم برہم دیونہارا بھیکھ، بھکھیا اپنا نام جھولی پائیندا۔ ساچی سیکھیا اِکو لینی سیکھ، دوجی پٹی نہ کھئے پڑھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، شبد گُرو گُردیو سوامی، آد جُگاد سدا نہکامی، نہچل دھام سچ سنگھاسن اِکو سوہا پائیندا۔ سُت ڈلارے تیرا سچ سنگھاسن، سو صاحب آپ جنائیا۔ جُگ چوکڑی کھیل تماشن، خالق خلق ونڈ ونڈائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران پوری کرے آسن، آسا ترسنا پور کرائیا۔ اتم سیجا کرے بھوگ بلاسن، بھسمڑ اپنی کار کھائیا۔ ویکھنہارا کھیل پر تھمی آکسن، گگن منڈل دو جہاناں اپنی راس رچائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت نرگن داتا پُرکھ بدھاتا کرے کھیل بن داسی داسن، سیوک سیوا اپنی اِک جنائیا۔ جن بھگتاں پورا کرے گھاٹن، پورب لہنا دیوے تھاور تھائینا۔ ناطہ توڑے آن باٹن، لکھ چوراسی مات گرہ پھند کھائیا۔ کلجگ میٹے رین اندھیری راتن، ستگر چند اِکو نور چمکائیا۔ بھيو کھولے اپنا باتن، بیتلمقدس اِکو دھام وکھائیا۔ مُرید مُرشد ہووے ساتھن، گر چیل گنڈھ پوائیا۔ لہنا دینا چُکے پوجا پاٹھن، جس جن اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، آد شبد شبد سُت اناد، کھیلے کھیل برہم برہماد، برہمانڈ اپنی رچنا آپ رچائیا۔ برہم برہمانڈ رچنا انیک، اکل کل دھاری آپ رچائیندا۔ نرگن ہو کے رہا ویکھ، سرگن کھیل کھلائییندا۔ کلجگ اتم دھرنی دھرت دھول دھرے بھیکھ، جنی جن مات پت روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ پُرکھ اکال نر نریش، نر ہر نرائن اِکو نظری آئیندا۔ سنت سُہیلے گُرو گُر چیلے بھگت بھگوان کرے ہیت، بن بتکاری میل ملائیندا۔ نام دوت دیوے بھیج، گھر گھر صدا آپ سُنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی بھگت بھگوان، اِکو وار جنائیا۔ انتر اتم دیوے برہم گیان، ست دھرم کرے سچ پڑھائیا۔ دھرم وکھائے اِک نشان، دو جہاناں آپ جھلائییا۔ ساچی سُرتی ملے کاہن، گھر وجے اِک ودھائیا۔ پورب لیکھا چُکائے آن، لہنا دینا کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں دیوے بھگتی دان، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ بھگون دیا کھائے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جُگ چوکڑی گُ

اوتار پیر پیغمبر دیونہارا جاپ، نیش اکھر وکھر کرے پڑھائیا۔ میٹنہارا تینو تاپ، ترے گن ڈیرہ رہا ڈھاپیا۔ کوڑی کریا مٹاونہارا روگ سنتاپ، سنسا روگ رہا چکائیا۔ جن بھگتاں بن کے مائی باپ، پتا پوت گود سہائیا۔ جس جن جنائے اپنا آپ، دوئی دویتی پڑدہ آپ اٹھائیا۔ سو گرمکھ چے سوہنگ جاپ، تون میرا میں تیرا آتم پر ماتم پر ماتم تیرے نال پرنائیا۔ اینھے اوتھے دو جہاناں سجن ساک، سگلا سنگ نیہائیا۔ نج نیتر کھولے اکو اکھ، آخر اپنا گھر وکھائیا۔ نظری آئے شبد گرو پرتکھ، جوتی نور ڈگمگائیا۔ بھگت بھگوان چرنی جائے ڈھٹھ، مستک دھوڑی ٹکا اکو لائیا۔ اکو اچے برہم مت، دوچی دھار نہ کھئے وکھائیا۔ بہتر ناڑ نہ ابلے رت، رتی رت دئے سکائیا۔ بھگت بھگوان اک دو جے دا گاون گتھ، سوہنگ ڈھولا راگ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستجگ مارگ ایکا دس، دہ دشا رہا سمجھائیا۔

* ۲۶ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی گردیو سنگھ دے گرہ پنڈ گھڑواں انبالہ *

سو پُرکھ نرنجن شاہ سلطانا، ست ستوادی کھیل کرائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن وڈ مہروانا، مہروان دیا کمائیندا۔ ایکنکار وڈ بلوانا، بلدھاری روپ پرگٹائیندا۔ آد نرنجن نور مہانا، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ ابناشی کرتا راج راجانا، شاہو بھوپ ویس وٹائیندا۔ سری بھگوان مرد مردانہ، سچ مردانگی آپ کمائیندا۔ پاربرہم پرہ ہو پردھانا، نرگن نرنکار نراکار کھیل وکھائیندا۔ ساچی اچھیا کر پروانا، بھچھیا اپنی جھولی پائیندا۔ سچکھنڈ دوار سچ مکانا، سو صاحب آپ پرگٹائیندا۔ ست ستوادی اک سنگھاسن نوجوانا، نر نرائن آپ اپائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ سچ سنگھاسن ایکا ایک، سو صاحب آپ پرگٹائیا۔ سو پُرکھ نرنجن دیوے ساچی ٹیک، وڈ داتا بے پرواہیا۔ نرگن نرویر نراکار آپے لے ویکھ، دو جہ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی نور دھر دھر بھیکھ، نور نورانہ سوہیا پائیا۔ وسنہارا ساچے دیس، گھر ساچے خوشی منائیا۔ آد جگاد رہے ہمیش، نہ مرے نہ جائیا۔ بھوپت بھوپ بن نریش، در درویش اپنی سیو کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیا۔ سچکھنڈ دوارا سوہاوت، سو صاحب آپ سہائیا۔ سری

بھگوان مہا اگنت، لیکھا لکھت وچ نہ آئیا۔ کرے کھیل آپ بے انت، بے پرواہ وڈی وڈیائیا۔ ناطہ جوڑ نارکت، سیج سہنجی اک سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل اولّا، سو پُرکھ نرنجن آپ کرائیندا۔ پاربرہم پرہہ اک اکلّا، نرگن اپنی دھار پرگٹائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن وسنہارا سچ محلا، محل اٹل اک رُشنائیندا۔ آد نرنجن جوتی جوت آپے بلا، تیل باقی نظر کھئے نہ آئیندا۔ ایکنکار دُھر سندیس ساچا گھلا، شبد انادی راگ الائیندا۔ سری بھگوان اپنا پھڑے آپے پلا، پلو اپنی گنڈھ پوائیندا۔ اباشی کرتا وسنہارا نہچل دھام اٹلا، محل اٹل اکو اک سہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ دوار اک وڈیائیندا۔ سچکھنڈ دوارے سوہنیک، ہر ستگر بے پرواہیا۔ دوسر نہ کوئی دسے شریک، لاشریک نور خُدائیا۔ مقامے حق وسنہارا ٹھیک، پروردگار بے پرواہیا۔ نہ اندھیرا نہ تاریک، نوری چند نور رُشنائیا۔ آد جگاد رہے اتیت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ دیوے مان وڈیائیا۔ سچکھنڈ دیوے ہر جو مان، مہروان دیا کمائیندا۔ دُھردرگاہی اک نشان، داتا دانی آپ اٹھائیندا۔ ویکھنہارا نوجوان، جوہن اپنے رنگ رنگائیندا۔ آد جگادی کھیل مہان، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ دا سچ دوار آپ پرگٹا، ہر کرتار کرتا اپنی کار کمائیندا۔ سچ کار کمائے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ پاربرہم پتپریشور وڈ وڈا وڈ پرتاپ، بے انت انت کہن کھئے نہ پائیا۔ نرگن نرگن دیوے ساتھ، سکلا سنگ نبھائیا۔ نرگن نیئا نرگن راتھ، نرگن کھیٹا کھیٹا روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ ساچے وجے ودھائیا۔ سچکھنڈ وجے ودھائی آد، آد پُرکھ آپ وجائیندا۔ دُھردرگاہی اکو ناد، انادی ایکا ایک جنائیندا۔ سدا سوامی ہو وساد، بسمل اپنی کار کمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ دوارا ہر نرنکارا سچ سنگھاسن اک سہائیندا۔ سچ سنگھاسن سچکھنڈ، ست ستوادی آپ لگائیا۔ کرے پرکاش بن سورج چند، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ گائے گیت بن رسنا جہوا بتی دند، سوہلا ڈھولا اک سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دیوے مان وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوارا دھوے جوڑ، پرہہ آگے سپس نوائیا۔ سچ پریتی ہر جو مور، تیری اکو اوٹ تکائیا۔ جگ چوگری رہے لوڑ، تیری آس اک رکھائیا۔ نرویر پُرکھ تیرے ہتھ ڈور، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا

ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ سچکھنڈ دوارا منگے منگ، پرہ آگے سیس جھکائیا۔ سری بھگوان وسنا سنگ، تیرا سنگ موہے
 بھائیا۔ پریم پریتی چاڑھ رنگ، اتر کدے نہ جائیا۔ آد جگاد رہے اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ ہوئے پرکاش تیرا نور چند، ساچی کین
 ڈگمگائیا۔ تیرا کھیل کوٹ برہمنڈ، برہمانڈ تیرے چرن دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در
 تیرے الکھ جگائیا۔ سچکھنڈ دوارا ہو ادھین، پرہ آگے سیس جھکائیا۔ پُرکھ ابناشی تیرا میرا میلا جیوں جل مین، میل ملاوا سہج سُبھائیا۔
 تیرا نور ٹھانڈا سین، شاہ پاتشاہ اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سد تیری وِجدی رہے
 ودھائیا۔ سری بھگوان ہو مہروان، پرہ اپنی دیا کھائیندا۔ سچکھنڈ دوار دے سچ مکان، گھر تیرا اک سُبھائیندا۔ گھر وِچ گھر پرگٹائے سری
 بھگوان، مہا گنت اگنت جنائیندا۔ تہر گھر دیونہارا مان، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ سٹ دُلارا بال انجان، شبدی شبد آپ پرگٹائیندا۔ تیرے
 گھر وسائے آن، ساچا جوڑا جوڑ جُڑائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچکھنڈ دوارے آپ
 سمجھائیندا۔ سچکھنڈ دوارے کر دھیان، سو صاحب آپ جنائیا۔ شبد سٹ میرا بلوان، تیرا سنگ نبھائیا۔ گھر وِچ گھر ہوئے پردھان، تہر
 گھر اپنی ونڈ ونڈائیا۔ لیکھا جان دو جہان، نرگن نرگن زرویر اپنا بھو چکائیا۔ سُرپر وڈ بلوان، بلدھاری سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت
 سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبدی سٹ جوڑ جُڑائیا۔ شبد سٹ سچا بلکار، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔
 سچکھنڈ تیرا کرے پیار، تہر گھر تیرا رنگ وکھائیندا۔ لیکھا جان آپ نرنکار، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ویکھے وگسے ویکھنہار، بے پرواہ پڑدہ
 لاپندا۔ ڈھر سندیس دیوے اکو وار، دوجی وار نہ کھئے سنائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تیرا محل
 اک وسائیندا۔ تیرا محل وسائے پرہ، اپنی دیا کھائیا۔ تہر گھر وکھائے ساچی حد، شبدی ونڈ ونڈائیا۔ آد جگاد وجے ند، انراگی اپنا راگ الاٹیا۔
 جگت نیتز کوئی نہ سکے لبھ، لبھیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچے وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی ہو
 مہروان، مہر نظر اٹھائیندا۔ سچکھنڈ دوارے اکو دان، داتا دانی جھولی پائیندا۔ تہر گھر ہوئے پردھان، گر شبدی آپ پرگٹائیندا۔ جوتی
 جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کار آپ سمجھائیندا۔ ساچی کار جنائے پرہ ایک، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ نرگن نرگن بخشے ٹیک،

بے پرواہ بے پرواہیہا۔ شبدی سُت دھارے بھیکھ، وشن برہما شو ونڈ ونڈائیا۔ ترے گن مایا لکھیا لیکھ، پنج تت کرے کُرمائیا۔ لکھ چوڑاسی تیری بھیٹ، انڈج جیرج اُتہج سینج ونڈ ونڈائیا۔ جگ چوڑی کھیلے کھید، ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈائیا۔ شبد اگتی تیرا ناؤں بھیج، پرا پستی مدھم بیکھری چارے بانی راگ الاٹیا۔ پنج تت ہنڈائے اگتی سیج، آتم پرمام ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ آپ رنگائیا۔ سچکھنڈ دوارے رنگ امولا، سو صاحب آپ چڑھائیا۔ نرگن ہو کے سرگن بدلے چولا، لوکات ویس وٹائیا۔ اگم اتہا بے پرواہ بودھ اگادھا بولے ڈھولا، ناؤں نرنکارا اک پرگٹائیا۔ آتم پرمام بن وچولا، ڈھر دی سیو آپ کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل کراؤنا، سچکھنڈ دوارے آپ سُنائیا۔ لکھ چوڑاسی ناطہ جوڑ جڑاؤنا، گھر گھر اپنا بنک سہائیا۔ نو دوار جگت بندھن پاؤنا، آسا ترشنا ہوئے ہنگنا مایا ممتا میل ملائیا۔ گھر وچ گھر آپ وڈیاؤنا، چھپر چھن نہ کھئے چھہائیا۔ ٹیڈھی بنک راہ وکھاؤنا، ایڑا پنگل سیوادار در ساچے آپ جنائیا۔ امرت سروور اک بھراؤنا، کایا مندر آپ ٹکاؤنا، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ دیا باقی ڈگمگاؤنا، جوت نرنجن نور رُشناؤنا، اندھ اندھیر گوائیا۔ بجرکپائی پڑدہ لاہنا، ساچی ہاٹی دشا وکھاؤنا، نام بھنڈار اک جنائیا۔ آتم سیجا سویا ہلاؤنا، شبد انادی ڈھولا گاؤنا، انحد راگی راگ الاٹیا۔ گھر وچ گھر آپ بناؤنا، سچکھنڈ دوارے تیرا مان ودھاؤنا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ سچکھنڈ دوارے تیرا مان رکھاوانگا۔ لوکات ویس وٹاوانگا۔ نرگن سرگن ہو کے جاوانگا۔ گرو گرو گُردیو آپ اکھواوانگا۔ پنج تت چولا آپ ہنڈاوانگا۔ پڑدہ اوہلا سرب تجاوانگا۔ ساچا ڈھولا اکو سناوانگا۔ بن وچولا لکھ چوڑاسی وچوں بھگت سچا اٹھاوانگا۔ ڈھر دا بولا اکو راگ انمولا آپ سناوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچکھنڈ دوارا کایا بنک آپ وڈیاوانگا۔ سچکھنڈ دوار پرہو بنائے گا۔ جس گھر اندر اپنا ڈیرہ لائے گا۔ نرگن نور ڈگمگائے گا۔ شبدی ناد دھن سُنائے گا۔ تیرا میرا بھیو چُکائے گا۔ ساچا کھیڑا اک وسائے گا۔ پنچم جھیڑا رین کھئے نہ پائے گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ڈیرہ، گھر گھر آپ لگائے گا۔ نرگن ہو کے پاوے پھیرا، سرگن اپنا بھیو جنائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچکھنڈ دوار اکو اک وڈیائے گا۔ سچکھنڈ دوارے تیرا روپ، سو صاحب سچ جنائیا۔ نظر نہ آئے چارے کوٹ، دہ دشا

ویکھن کھئے نہ پائیا۔ شبدی دھار ست سرُپ، گر اکو ایک ایک وڈیائیا۔ ویس وٹائے شاہو بھوپ، اکل کل دھاری پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ دوارے تیرا گھر آپ وسائے نرائن نر، نر ہر اپنی دیا کھائیا۔ سچکھنڈ دوارے تیری دھار، آد پُرکھ آپ پرگٹائیا۔ لوکھات کرے اُجیار، نرگن نرور سچا شہنشاہیا۔ مان دیوے تیئی اوتار، میل ملاوا سہج سُبھائیا۔ گھر دیا باقی کر اُجیار، کھلاپاتی ویکھ وکھائیا۔ شبد اناد سچّی دھنکار، دھن آتمک راگ الاٹیا۔ ساچی سخیان منگلاچار، گیت گوہند الاٹیا۔ دُھر دا میلا دُھر دی کار، گر چِلا ویکھ وکھائیا۔ سچن سہیلا ایکنکار، ساچا سنگ نبھائیا۔ جس گھر جس مندر جس گرہ وسے آپ کرتار، سو سچکھنڈ وکھائیا۔ سورج چنّ کرن نِمسکار، وشن برہما شو سِیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوارے تیرا میل بھگت، ہر بھگون دیا کھائیندا۔ جنہاں لیکھے لائے بوند رکت، رتی رت ویکھ وکھائیندا۔ سِری بھگون نرگن ہو کے آتم سیجا آئے پرت، پرتیندھ ہو کے ڈیرہ لائیندا۔ بیٹھا رہے سدا ندھڑک، بھے بھو نہ کھئے جنائیندا۔ آدھ وچکار نہ جائے اٹک، ساچے مندر سوہیا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر مندر تیرا ناؤں وڈیائیندا۔ ہر مندر تیرا ناؤں اندٹھ، دِس کیسے نہ آئیندا۔ ابناشی کرتا تیرے اندر سٹا دے کر پٹھ، بن بھگتاں کروٹ نہ کھئے بدلائیندا۔ آد جُگاد جُگ چوکرے کرے کرائے ساچا بت، بتکاری اپنی دیا کھائیندا۔ پُرکھ اکل دین دِیال سرب سوامی بنے بت، پتہریشور اپنا بھو کھلاٹیندا۔ سنت سہیلا لکھ چوڑاسی جائے جت، جیون جُگت ستگر جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ دوار سچ پسارا، دیا دِپیک اک اُجیارا، امرت دھارا ٹھنڈا رس وکھائیندا۔ سچکھنڈ دوارا مقامے حق، حقیقت ہر جنائیا۔ پیر پیغمبر راہ رہے تگ، نج نیتر دھیان لگائیا۔ مارگ مارگ چلدے چلدے گئے تھگ، پوڑی پوڑا پندھ نہ کھئے مکائیا۔ صاحب سرنائی گئے ڈھٹھ، دوئے جوڑ نیتر نینان نیر وپائیا۔ ساچا حُجرہ حق محبوب اکو دس، محراب دوْجی نظر کھئے نہ آٹیا۔ جس کعبے حضرت رہا وس، حضور اپنا ڈیرہ لائیا۔ بے نظیر نرگن نر کرے پرکاش، جوتی جلوہ اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ دوارا اکو اک جنائیا۔ سچکھنڈ دوارا دستگیر، سو صاحب آپ بنائیا۔ جس گرہ وسے ساچا پیر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ کٹنہارا شرع زنجیر، لاشریک نور خدائیا۔ بدلنہار تقدیر، تدبیر اپنی دئے سمجھائیا۔ دو جہاناں چوڈاں طبقات

کٹنہارا بھیڑ، اوکھا پنڈھ نہ کھئے وکھائیا۔ کھنڈا تیر نام شمشیر، بھٹھا اکو نور چمکائیا۔ چوٹی چڑھ کے بیٹھا آخیر، آخر اپنا نور دھرائیا۔ مقام حق نہ ہو دلگیر، دلبر اکو بے پروا ہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حُجرہ اکو اک سہائیا۔ ساچا حُجرہ سہائے محبوب، عیسیٰ موسیٰ محمد بھیو چُکائیندا۔ شاہ سلطانا اچ عروج، عرش فرش ویکھ وکھائیندا۔ آد جُگاد جُگ چوکڑی رہے محفوظ، مجلس اپنے گھر لگائیندا۔ کیسے نظر نہ آئے حدود، پار کنارہ بھیو کھئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچکھنڈ دوارے تیری دیوے ساچی سوجھ، سُبجان پُرکھ دیا کھائیندا۔ سچکھنڈ دوارے تیرا دوارا، پُرکھ اکال دئے وڈیائیا۔ ساڈھے تن ہتھ کر پیارا، پنج تت وجے ودھائیا۔ زرگن نور کر اُجیارا، زرنکار خوشی منائیا۔ نانک نانک نانک تت کر پیارا، پرم پُرکھ ویکھ وکھائیا۔ سو مندر سوہیا ٹھا کر دوارا، جس گھر ہرجو ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچکھنڈ اکو رنگ وکھائیا۔ سچکھنڈ رنگ ویکھ انوکھا، گھر ساچے آپ رنگائیا۔ پرم پُرکھ نہ دیوے دھوکھا، گر گر اپنا بھیو کھلائیا۔ جن بھگتاں بخشے ساچی اوٹا، اوٹ اک اکال وڈیائیا۔ شبہ نگارے لائے چوٹا، اناد انادی ناد سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوارے سوہیا پائیا۔ سچکھنڈ دوار نانک دھار، پُرکھ اکال آپ پرگنائیا۔ دیا باقی جگے اگم اپار، دوس زین ہوئے رُشنائیا۔ امرت بھریا ٹھنڈا ٹھار، سر سروور اکو سوہیا پائیا ،۔ انحد ناد سچّی دھنکار، شبہ انادی گیت لائیا۔ گھر مندر سوہیا بنک دوار، گرہ وجی نام ودھائیا۔ پُرکھ اکال ویکھنہار، پرہ ویکھ چائیں چائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جگ چوکڑی کردا ربا پیار، گر اوتار پیر پیغمبر سچ دوارے اپنا ڈیرہ لائیا۔ بند تاکی کھول کواڑ، در دروازہ اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا دئے جنائیا۔ ساچا لیکھا پُرکھ ابناش، ایکا ایک جنائیا۔ جگ چوکڑی کھیل تماش، ہر کرتا آپ کرائیا۔ زرگن سرگن ہو کے داس، بن داس سیو کھائیا۔ جن بھگتاں پوری کر کر آس، سنتاں ترسنا بھکھ مٹائیا۔ گرمکھاں دیونہارا دات، نام امولک جھولی پائیا۔ گرسکھاں چرن پریتی بٹھے نات، ناطہ بدھاتا جوڑ جڑائیا۔ اندر باہر گیت ظاہر پُچھے وات، دوس زین ویکھ وکھائیا۔ کایا بھوری ڈونگھی کوری ویکھے مارے جہات، پڑدہ اوہلا آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچکھنڈ دوارے تیرا ناں، ناؤں زرنکارا آپ پرگنائیا۔ سچکھنڈ دوار ناؤں امولا، ہر املڑی کار

کھائیندا۔ جس گھر سے صاحب سچ تولا، دو جہاناں تول ٹلائيندا۔ آد جگاد رہے اڈولا، جگ چوڪڑی نہ کھئے ڈلائيندا۔ گر اوتاراں پير پيغمبران اپنا نام دسدا رہے ڈھولا، سوہلا ساچا راگ سُنائيندا۔ نت نوت بدلدا رہے کایا چولا، نرگن سرگن اپنی کار کھائيندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړيا کر، اتم ليکھا آپ ليکھا سچکھنڈ دوار، پرہ تيرا آپ جنائيا۔ جگ چوڪڑی بيتے وچ سنسار، نو تو چار پنڊھ مکائيا۔ سيوا کر کر جان گر اوتار، پير پيغمبر کار کھائيا۔ شاستر سمرت ويد پُران کرن پُکار، گيتا گيان کوک سُنائيا۔ انجيل قرآنا ہاڪار، کھانی بانی بھيو کھلايا۔ کلجگ اتم چاروں کُنٹ بھئے اندھيار، کوڑی کړيا اندھيرا چھائيا۔ ساچا ملے نہ کوئی ميت مُرار، سجن نظر کھئے نہ آيا۔ اٹھ سٹھ تيرتھ ہون خوار، گنگا گوداوری جمن سُرستی دوارے مارے دھائينا۔ مندر مسجد شُودوالے مٹھ ہاڪار، ہر کا ناؤں پردے نہ کھئے وسائيا۔ کلجگ جيو کوڑی کړيا کرن وہار، سچ سچ نہ کھئے وڈيايا۔ گر کا شبد نہ کھئے پيار، اتم پر ماتم جوڑ نہ کھئے جُڑايا۔ دين مذہب روندے زارو زار، دھيرج دھير نہ کھئے رکھائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړيا کر، ليکھا ليکھے سب دا پائيا۔ سچکھنڈ دوارے سُن لا کن، سو صاحب آپ جنائيا۔ کلجگ اتم لکھ چوراسی کولوں گھسے نام دھن، ساچا ونج نہ کھئے وکھائيا۔ ابناشی کرتا کوڑی کړيا ديوے ڈن، ڈنکا اکو نام وجائيا۔ ست ستوادی برہم برہمادی آد جگادی شبد انادی نرگن داتا پُرکھ بدھاتا اک چڑھائے اگئی چند، چند چاندنا نور چمکائيا۔ دو جہان سري بھگوان بيڑا ديوے بٹھ، نيئا نوکا اپنے ہنٹھ رکھائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړيا کر، ديونہارا ساچا ور، سچکھنڈ تيرا پڑدہ دئے اٹھائيا۔ سچکھنڈ تيرا پڑدہ لاينا، سو صاحب سچ جنائيندا۔ گوہند ميلا ميل ملاؤنا، مليا ميل نہ کھئے مٹائيندا۔ نرگن نرگن ڈھولا گاؤنا، گيت گوہند الايندا۔ ساچا مندر اک وساؤنا، سمبل اکو گھر وکھائيندا۔ چھپر چھن نہ کھئے جُھپاؤنا، سورج چند نہ کھئے چمکائيندا۔ منڈل منڈپ نظر نہ آؤنا، برہمنڈ کھنڈ ونڈ نہ کھئے ونڈائيندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړيا کر، ديونہارا ساچا ور، گھر ساچا اک وسائيندا۔ ساچا گھر سے سچ دوار، کلجگ انت آپ وسائيا۔ پرگٹ ہو ہر کرتار، کرتا کھيل کرے بے پروايسيا۔ سمبل ويکھ دھام نيار، محل اٹل کرے رُشنائيا۔ گھر ٹھانڈا سوہے دربار، دُھر دی دھار آپ جنائيا۔ مجلس کرے پروردگار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کړيا کر، سچکھنڈ اکو اک وڈيايا۔ سچکھنڈ مات سہاؤنا انت، انتشکرن سرب ويکھ وکھائيا۔ پرگٹ ہو سري بھگونت،

بھگون اپنی دھار چلائی۔ لیکھا جان لکھ چوڑاسی جیو جنت، چارے کھانی پھول پھولائی۔ گھٹ گھٹ ویکھے مینا منت، من واسنا جگت
 کھوجنہار لوکائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچکھنڈ تیرا دوارا اکو اک درسائی۔ سچکھنڈ تیرا دوار سہاؤنا، کلجگ انت
 وجے ودھائی۔ پُرکھ ابناشی ڈیرہ لاؤنا، نرگن نور جوت رُشنائی۔ روپ رنگ کوئی نظر نہ آؤنا، ذات پات نہ ونڈ ونڈائی۔ پنج تت نہ کھئے
 بنداؤنا، ترے گن نہ کھئے کرمائی۔ دھر دا ناد اک و جاؤنا، راگی راگ سُنائی۔ وشن برہما شو اٹھاؤنا، سویا کھئے رہن نہ پائی۔ گر اوتار در
 بلاؤنا، گھر ساچے خوشی منائی۔ پیر پیغمبر بھیو چکاؤنا، پڑہ اوہلا آپ اٹھائی۔ ساچا مؤلا نظری آؤنا، نرگن نور نور الہیا۔ پچھلا لیکھا
 سب دی جھولی پاؤنا، باقی کوئی نظر نہ آئی۔ ساچا مارگ اک سمجھاؤنا، چار جگ دا لیکھا انت کرائی۔ ورن برن دا ڈیرہ ڈھائنا، ڈھاہ
 ڈھاہ خاک ملائی۔ پُرکھ اکال ایشٹ دیو سرب مناؤنا، آتم پرما تم گنڈھ پوائی۔ پاربرہم برہم اک ہنڈھاؤنا، دوجی نارنظر کھئے نہ آئی۔ ستجگ
 ساچا راہ چلاؤنا، ست ستوادی کھیل کرائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچکھنڈ دوارے اکو اک وڈیائی۔ سچکھنڈ
 دوارے اکو ناٹھ، بھگت بھگوان جوڑ جڑائیندا۔ سچکھنڈ دوارے اکو گاتھا، آتم پرما تم آپ پڑھائیندا۔ سچکھنڈ دوارے اکو داتا، سو صاحب
 دیا کھائیندا۔ سچکھنڈ دوارے اکو راکھا، لکھ چوڑاسی ویکھ وکھائیندا۔ سچکھنڈ دوارے اکو ساکا، ہر سہنجنا نظری آئیندا۔ سچکھنڈ
 دوارے اکو باٹا، پریم پیالہ نام وکھائیندا۔ سچکھنڈ دوارے اکو آقا، شہنشاہ اپنا حکم منائیندا۔ سچکھنڈ دوارے اکو کھاٹا، سیج سہنجنی اک
 وڈیائیندا۔ سچکھنڈ دوارے اکو کھلا پاتا، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچکھنڈ دوارے تیرا راہ، نرگن
 نرویر بن ملاح، لوکات آپ سمجھائیندا۔ سچکھنڈ دوارے اکو رنگ، سو صاحب آپ رنگائی۔ سچکھنڈ دوارے اکو منگ، مانگت منگے نام
 بے پرواہیا۔ سچکھنڈ دوارے اک مردنگ، ہر مردنگا آپ وجائی۔ سچکھنڈ دوارے اکو چھند، سوہنگ ڈھولا راگ الہیا۔ سچکھنڈ
 دوارے نام چند پرچنڈ، تیز دھار دھار پرگٹائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستجگ چند نور
 رُشنائی۔ سچکھنڈ تیرا ستجگ میت، مِت پیرا نظری آئی۔ چار ورن اکو ریت، کھتری براہمن شوڈر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائی۔ کایا مندر اندر
 ٹھا کر شوڈوالا مسیت، گرودوار اکو نظری آئی۔ پُرکھ اکال بیٹھا سدا اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئی۔ من واسنا کوڑی کریا لئے جیت، بڈھ

بیکي رُوپ وٺائيا۔ کايا چولا کرے ٺهنڊا سیت، امرت دھار میگھ برسائيا۔ سچ بندھائے ہرچرن کول پریت، ناطہ اکو اک جُڑائيا۔ لیکھا جانے ہست کیٹ، اوچاں نیچاں ایکا گھر وسائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچکھنڊ دوارے وسے بے پرواہیا۔ سچکھنڊ دوارے تیرا سوہنا بنک، بنک دواری آپ بنائیندا۔ ملے وڏیائی راؤ رنگ، راج راجان ونڊ نہ کھئے ونڊائیندا۔ اکو نام اکو ڏھولا اکو چھنڊ اکو سنکھ، ناد راگ اک الائیندا۔ اکو صاحب اکو پُرکھ اکو ناراکو کنت، اکو سیج سُهنجی سوہا پائیندا۔ اکو بھوشن اکو بستر اکو چاڙھے رنگ بسنت، اکو نیتر ویکھ وکھائیندا۔ اکو در اکو درویش اکو ہووے منگت، بھکاری داتاری اکو نظری آئیندا۔ اکو مان اکو تان، اکو صاحب سری بھگوان، اکو شبد نام نشان، اکو دو جہان وکھائیندا۔ اکو سچکھنڊ مکان، دیوا جوتی جگے مہان، اکو مندر سوہا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچکھنڊ دوارے سچ پسارا، جن بھگت جنائے بھگت دوارا، بھگون اکو اک نظری آئیندا۔ سچکھنڊ دوار بھگت پیار، ہر بھگون آپ جنائيا۔ کلجگ انت ہو تیار، ترے بھون دھنی سمجھائيا۔ سرب جیاں دا سانجھا یار، پُرکھ اکال اک اکھوائيا۔ آتم پرما تم ویکھو مار دھیان، دُوئی دُویتی پڑدہ ربا ہٹائيا۔ بودھ آگادھا ہر جو پنڊت دیوے اک گیان، نش اکھڑ اکھڑ نال پڑھائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے تهاؤں تھائيا۔ لیکھا جانے تھان تھنتر، کلجگ اتم ویکھ وکھائیندا۔ نو کھنڊ پرتھی ست دیپ مایا ممتا لگی کوڑی بسنتر، بن ستگر پورے نہ کھئے بھجھائیندا۔ چار ورن اٹھاراں برن رسنا جھوا گئے گائتری منتر، آتم پرما تم گنڊھ نہ کھئے پوائیندا۔ پرم پُرکھ پرہ سرب جیاں بدھ جانے انتر، گھٹ گھٹ اپنا ڏیرہ لائیندا۔ ویکھنہار گگن گگنتر، کایا بھیتھر کھوج کھوجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچکھنڊ دوارا اکو سوہا پائیندا۔ سچکھنڊ دوارے ہر جو وڑیا، نرگن نور نور دھرائيا۔ اچے ٺلے پریت چڑھیا، چوٹی نظر کسے نہ آئيا۔ نرویر ہو کے ڏھولا پڑھیا، بھگت بھگوان ربا سمجھائيا۔ آتم پرما تم لڑ اکو پھڑیا، دوجی پلُو گنڊھ کھئے نہ پائيا۔ کرے کھیل نرائن نریا، نر ہر اپنی دھار سمجھائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ تیری اتم ور، نہکلنک نرائن نر، ستجگ ساچا چند سچکھنڊ واسی آپ چمکائيا۔ سچکھنڊ دوارے اچے ساچا نور، ساڏھے تین ہتھ ملے وڏیائيا۔ پرگٹ بھئے سرب کلا بھرپور، ہر بھرپوری پھیرا پائيا۔ نیرن نیرا آئے جو وسنہارا دور، دور ڏراڏا پنڊھ مکائيا۔ نو سو چرانویں

چوکرئی جو بنیا رہا مفرور، لبھیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت کرے کھیل حاضر حضور، حضرت اپنا ویس وٹائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیوے اک ور، سچ دوارا گھر گھر دئے وکھائیا۔ گھر گھر ستگر دیا کما، مہر نظر اٹھائیا۔
 بھکت بھگونت لئے جگا، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ دُھر دا ناد دئے سنا، انادی ناد وجائیا۔ آتم پڑدہ دیوے لاه، پرم پُرکھ بے پرواہیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستجگ ساچا رنگ وکھائیا۔ ستجگ ساچا رنگ وکھاؤنا، سو صاحب کھیل کرائیا۔ چار ورن رنگ
 اک چڑھاؤنا، اتر کدے نہ جائیا۔ ذات پات دا پندھ مکاؤنا، دین مذہب نہ کھئے لڑائیا۔ دُھر دا راگ اک سناؤنا، اکو ڈھولا گائیا۔ غریب نواز
 نظری آؤنا، غریب زائیاں ہوئے سہائیا۔ جنم کرم دا پاپ دھواؤنا، دُرمت میل مٹائیا۔ ہرجن پھڑ کے ہنس کاگ بناؤنا، کاگوں ہنس وکھائیا۔
 دیپک دیا جوت چراغ جگاؤنا، جوت نرنجن نور رُشنائیا۔ ساچا مجن اک کراؤنا، سر سروور اک سہائیا۔ آد پُرکھ اپرمپر سوامی اپنا میل
 ملاؤنا، ملیا میل وچھڑ نہ جائیا۔ سچ سومبر اک رچاؤنا، سرتی شبد کرے کُرمائیا۔ ساچی ڈولی آپ بہاؤنا، بنے کپار بے پرواہیا۔ گُرمکھ
 ساچا سنگ رکھاؤنا، سگلا سنگ آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنا ور، اتم لیکھا لیکھے
 لائیا۔ اتم لیکھا لئے مات، سِری بھگوان دیا کمائیا۔ جن بھگتاں میٹ اندھیری رات، ستجگ ساچا نور درسائیا۔ اندر وڑ سُنائے گاتھ،
 باہروں کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ بجرکپائی جائے پاٹ، ساکھیات اکو نظری آئیا۔ دوس رین رہے نہ کوئی پرہات، گھڑی پل نہ ونڈ وندائیا۔ پُرکھ
 ابناشی گھٹ گھٹ واسی وسیے ساتھ، صاحب ستگر سنگ نبھائیا۔ ستجگ ساچی اک جماعت، چار ورن رہا سمجھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دوارا سچ پسارا، سو صاحب ویکھ وکھائیا۔ سچکھنڈ دوارا بھگتاں اندر، ہر ہرجو آپ بنائیا۔
 سچ سہنجنا سوہے مندر، پُرکھ ابناشی ڈیرہ لائیا۔ گڑھ ہنکاری تھے جندر، ترے ترے ناطہ رین نہ پائیا۔ من واسنا نہ کوئی بندر، ترسنا
 جگت نہ کھئے وکھائیا۔ نہ کوئی پرکاش سوریا چندر، چند چاندنی نہ کھئے چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک سہائے سچا
 مندر، جس گھر اپنا نور دھرائیا۔ بھگوان کہے بھکت تیرا دوارا، آد جگاد موہے سد بہائیا۔ کلجگ اتم لگے پیارا، پرم پُرکھ خوشی منائیا۔
 جس دے انتر اکو دھارا، دو جی دھار نہ کھئے پرگٹائیا۔ آتما بولے پرما تم نعرہ، برہم پاربرہم منگ منگائیا۔ سوہنگ روپ آپ نرنکارا، نرگن

سرگن کھیل کھلایا۔ سچکھنڈ دا کھول کواڑا، دھرنی دھرت دھول دئے وڈیایا۔ پُرکھ اکال سرب دا لاڑا، لکھ چوڑاسی نارکت بھگونت آپ پرنایا۔ لیکھا جانے دُھر دربارا، دُھر دا لیکھا ویکھ وکھایا۔ کلجگ میٹے کوڑ پسارا، کوڑ کریا دئے کھپایا۔ سرب جیاں دا اِکو اِشٹ گردیو سوامی پریم پیارا، پریم پُرکھ پرما تم نظری آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ تیری اتم ور، نہکلنک نرائن نر، سچ دروازہ غریب نوازا، اِکو اِک کھلایا۔ سچ دروازہ کھولے آپ، اپنے بتھ رکھے وڈیایا۔ سرب جیاں دا اِکو جاپ، جگ جیون داتا ربا سمجھایا۔ لکھ چوڑاسی اِکو نات، ناطہ بدھاتا جوڑ جڑایا۔ اتم پرما تم سچا پاٹھ، پوجا ہون آپ سمجھایا۔ تٹ کنارہ دسے گھاٹ، پتن بیٹھا سچا ماہیا۔ کلجگ اتم مکے واٹ، بیس بیس خوشی منایا۔ صدی چوڈھویں مکے رات، چوڈاں طبق رہے جس گایا۔ چوڈاں لوک ویکھن کھول تاک، نیتر نین دھیان لگایا۔ وشن برہما شو رکھ کے بیٹھے آس، اوٹ اِکو اِک تکایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لیکھا لکھ گئے لیکھاش، کاتب بن بن قلم شاہیا۔ کلجگ اتم پرگٹ ہووے پریم پُرکھ ابناش، اُچے تے پربت براہمن گوڑا پوت سپوتا اپنا ڈیرہ لایا۔ عیسیٰ کہے میرا پتا مینوں دیوے شاباس، رہبر بن کے آوے واہو داہیا۔ محمد کہے میں اُس دی ساکھ، جو امام اپنے رنگ سہایا۔ اتم دیوے میرا ساتھ، نرگن ہو کے ویس وٹایا۔ ستگر نانک کہے کے گیا نہکلنک کھیل تماش، نرگن اپنی دھار چلائی۔ گوہند لیکھا پُرکھ اکال آوے خاص، کل کلکی پھیرا پائیا۔ جگ چوکرئی پوری کرے آس، سہل اپنا دھام سہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگت سہیلے سجن ور، گر چیلے اپنا بھیو کھلایا۔

* ۲۷ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی سرجیت سنگھ دے گرہ پنڈ گھڑواں ضلع انبالہ *

مانس مانکھ اتم ذات، منس ملے وڈیایا۔ گر ستگر صاحب دیونہار دات، نام امولک جھولی پائیا۔ پاربرہم برہم بندھاونہارا ساچا نات، ناطہچرن کول جڑایا۔ اتم پرما تم سناونہارا گاتھ، ساچا سوہلا راگ لایا۔ لہنا دینا پورب چکاوے مستک ماتھ، بہرم بھلیکھا دُور کرائیا۔ ہوئے سہائی انا تھاں ناتھ، دینن دیا آپ کماآیا۔ انتر اتم میٹ اندھیری رات، سچ پرکاش اِک پرگٹایا۔ جنم جنم دی پوری کرے آس، آسا ترسنا دئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن دیونہار وڈیایا۔ دیوے وڈیائی ستگر میت، پرہ اپنی دیا کماآندا۔

سنت سہیلے پرکھ نیت، نیتوان ویکھ وکھائیندا۔ نام جیکارا اکو گیت، راگ انادی آپ سُنائیندا۔ پنج تت وکارا ٹھانڈا سیت، اگنی اگ نہ کھئے لگائیندا۔ من واسنالے جیت، مت بڈھ بھیو چُکائیندا۔ نظری آئے اک اتیت، ترے بھون دھنی سوہا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن اک پریت لگائیندا۔ ہرجن پریتی ستگر چرن، چرن کول سرنائیا۔ ملے وڈیائی اُپر دھول، دھرنی دھرت خوشی منائیا۔ اُلٹا کرے اُوندھا کول، گھر امرت جھرنا آپ جھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن میلا سہج سُبھائیا۔ اُلٹے کول امرت رس، رس رسیا آپ چکھائیندا۔ سُرَت سوانی ہونے وس، گر شبدی بندھن پائیندا۔ آتم پرما تم میل ملاواں نس نس، ہر پاندھی اپنا پندھ مکھائیندا۔ ست ستوادى مارگ اکو دس، ساچا راہ آپ سمجھائیندا۔ لیکھا جان تت اٹھ، ترے پنج پڑدہ آپ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے بھیو کھلائیندا۔ ہرجن کھولے بھیو آپ بھگوان، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ جگ چوکڑی کر پروان، نام پروانا ہتھ پھڑائیا۔ شبدي شبد دے گیان، اگیان اندھیر مٹائیا۔ ست دھرم دا اک نشان، گھر ساچے آپ پرگٹائیا۔ لیکھا چکے دو جہان، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس جن وکھئے اپنا در، تس مندر اکو نظری آئیا۔ ۵. گرمکھ مندر سدا ایک، ایکنکار نظری آئیندا۔ پُرکھ اکال ساچی ٹیک، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیندا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، اگنی تت نہ کھئے وکھائیندا۔ کایا مندر ساچے پوڑے چڑھ کے دسے بہیت، انہو اپنا کھیل سمجھائیندا۔ سُرَتی شبدي ساچا بہیت، ساچی بندنا بندگی اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھنہار اگتی لیکھ، لیکھیا لیکھ اپنے ہتھ وکھائیندا۔ گرمکھ لیکھا ستگر ہتھ، ہر دیونہار وڈیائیا۔ جگ چوکڑی چلا رتھ، بن رتھواہی سیو کھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ مارگ دس، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن کری پڑھائیا۔ کلجگ اتم ہو پرگٹ، اپنا منتر نام سمجھائیا۔ ٹون میرا میں تیرے وس، دوجا راہ نہ کھئے چلائیا۔ سوہنگ شبد دھار انرس، انڈٹھڑی کار کھائیا۔ آتم پرما تم اک دوارے ہونے اکٹھ، گرسکھ گر گر روپ سہائیا۔ ناڑ بہتر نہ ایلے رت، برہم مت اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جس جن دیوے نام دان، تس جن ایتھے اوتھے تئی وا نہ لاگے رائیا۔

* ۲۷ ہاڑ ۲۰۲۰ پکرمی بیبی سکھونت کور دے گرہ لُدھیانہ *

سری بھگوان کدے نہ رُسیا، روسا جکت نہ کھئے رکھائیا۔ جگ چوکرئی جن بھگتاں آکے پُچھیا، نرگن سرگن بوجھ بھجھائیا۔ جنم جنم دے مٹاونہارا غُسیا، گہر گمبھیر سہج سکھدائیا۔ لکھ چوراسی وچوں گرمکھ کڈھ لکھیا، پھڑ بانہوں میل ملائیا۔ کایا چولی رنگ سہائے ساچی رُتیا، روپ بستنی اک وکھائیا۔ درگاہ ساچی جو جن پھرے گھُسیا، تس مارگ پنٹھ آپ وکھائیا۔ پریم پریتی اندر پھرے بھکھیا، وڈ داتا واپو داہیا۔ سنت سہیلا صاحب ستگر گودی چُکیا، دو جہان ہلارا اک وکھائیا۔ دین دیال ٹھاکر سوامی پریم پُرکھ پرما تم ایکا اٹھیا، آتم انتر جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سری بھگوان ہونے سدا سہائیا۔ سری بھگوان نہ کوئی روسا، مہروان دیا کھائیا۔ جگ چوکرئی جن بھگتاں اپنے ملن دا دیوے موقع، لکھ چوراسی گوڑھی نیند سوائیا۔ شبد اناد اکم اتھاد دیوے ہوکا، دو جہاناں اکو کوک سنائیا۔ سنت ساجن ملن دا سدا رکھ شوقا، شاہ پاتشاہ اپنا ویس دھرائیا۔ نرگن نرور پُرکھ اکال دینا بندھپ نت نوت کدے نہ کرے دھوکھا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سرن اک جنائیا۔ آد جگاد نہ رُسے گوپال، گویند اپنی دیا کھائیندا۔ بھگت بھگوت رکھے نال، نت نوت سنگ نبھائیندا۔ ناطہ توڑ کورٹا جنجال، جاگرت جوت اک رُشنائیندا۔ کایا مندر سچی دھرمسال، دھرم دوارا اک وکھائیندا۔ نرمل دیا دپیک جوتی بال، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ امرت آتم جام پیال، سانتک ست ست ورتائیندا۔ لیکھا جان شاہ کنگال، اوچ نیچ بیہو چُکائیندا۔ شبد سرُپی بن دلال، گر ستگر سیو کھائیندا۔ لیکھا جانے حق حلال، حقیقت اپنے ہتھ وکھائیندا۔ دیونہار سچا دھن مال، نام ندھانا جھولی پائیندا۔ گرمکھ ویکھے بال انجان، جگت ڈکھڑا آپ مٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان پرہم مہر نظر اٹھائیندا۔ سری بھگوان رُسے نہ جگ، بے پرواہ کھیل کھلائیندا۔ جن بھگتاں درشن دیوے اُپر شاہ رگ، کورئی کرپا کر، ناطہ توڑ تڑائیندا۔ جنم کرم دی میٹے آگ، امرت میگھ اک برسائیندا۔ سچ دوار وکھائے حد، دھرم دوارا اکو نظری آئیندا۔ شبد اناد وجے اندھ، دھن آتمک راگ لائیندا۔ پریم پیار پیائے مد، رس اکو اک چکھائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں کڈھ، ہرجن اپنا میل ملائیندا۔ لیکھے لائے کایا ماٹی ہڈ، انتر آتم بوجھ بھجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن اپنا رنگ وکھائیندا۔ صاحب ستگر رُسے نہ میت،

متر پیارا دیا کھائیا۔ جگ چوڑی ساچی ریت، لوکات آپ وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جنائے ڈھولا گیت، انراگی اپنا راگ سنائیا۔ لیکھا جان مندر مسیت، شودوالے مٹھ کھوج کھوجائیا۔ بیٹھا رہے سدا اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔ لکھ چوراسی پرکھنہارا نیت، گھٹ گھٹ اپنا بھیو کھلائیا۔ گرمکھ گرمکھ ہرجن ہربھکت دیوے نام انڈیٹھ، وست امولک جھولی پائیا۔ چرن پریتی پرم پُرکھ دی پریت، پاربرہم برہم اپنے نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ کدے نہ رُسے ہر گوہند، گر گہر گمبہر اکھوائیندا۔ امرت دھار ویائے ساگر سندھ، ہرجن ساچے ایک رس چکھائیندا۔ سنت سہیلے اپنی بند، ست انادی ناؤں دھرائیندا۔ ویکھنہارا جیو پنڈ، کایا مندر کھوج کھوجائیندا۔ دین دیال ہو بخشنند، بخشش اپنی آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سدا سدا سد سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ کدے نہ رُسے سری بھگونت، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ آد جگاد جگ چوڑی کھیل اگت، لیکھا لکھت وچ نہ آئیا۔ ہرجن ویکھے اپنے سنت، ستگر ساجن میل ملائیا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنکت، ہنگ برہم دئے سمجھائیا۔ بودھ اکادھا اکو پنڈت، پرم پُرکھ پرمیشور کرے پڑھائیا۔ گرمکھ میلا گر گر سنگت، ہر سنگت اپنا روپ وکھائیا۔ لیکھا چکے جیرج انڈج، اُتہج سینج اکو گھر وسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا لیکھے لائیا۔ ہر نہ رُسیا آد جگاد، رُسیا لئے منائیا۔ ویکھنہار کوٹ برہماد، برہمنڈ کھنڈ اپنی دھار چلائیا۔ لیکھے لائے سنت سادھ، سری بھگونت دیا کھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں لادھ، بھیو ابھید کھلائیا۔ آتم پرما تم کر وِسَاد، بسمل اپنا رنگ رنگائیا۔ انرس دیوے اک سواد، رسنا جہوا سار نہ پائیا۔ ست پُرکھ نرنجن دھرم دوارے کرے لاڈ، پتا پوت گود اُٹھائیا۔ نرگن سرگن کدے نہ بھلے یاد، یاد اپنے وچ چھپائیا۔ جو جن سرنائی گیا لاگ، تس دیونہار وڈیائیا۔ ایتھے اوتھے رکھے لاج، مہر نظر آپ اُٹھائیا۔ جن بھگتاں پورن کرے کاج، کرنی کرتا آپ کھائیا۔ میٹنہارا واد وواد، وکھ امرت روپ بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیکھیا اک پڑھائیا۔ جگت نال رُسے بھگوان، جن بھگتاں اپنی دیا کھائیندا۔ لکھ چوراسی کرے ویران، جو گھڑیا بھن وکھائیندا۔ جوُن اجوئی کھیل مہان، جیو جنت آپ بھوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جنہاں نال رُسے تنہاں مکھ نہ کدے وکھائیندا۔

* ۲۷ ہاڑ ۲۰۲۰ یکرمی نرنجن سنگھ دے گرہ لُدھیانہ *

پُورب جنم لہنا چُکیا سُوکر، سُرقتی سُدھ کرائیا۔ اگے میل ملے اکال مورت، نُوڑ اکو کرے رُشنائیا۔ مانس جنم بدلی صُورت، دیونہار وڈیائیا۔ گرُمکھ بناؤن دی سچ مہورت، سِری بھگوان آپ سمجھائیا۔ پہلا ناٹھ تٹا کُوڑو کُوڑت، کُوڑی کِریا رہن نہ پائیا۔ چتر سگھڑ بنے مَورکھ مَورَت، مَورکھ مَورے اپنے دھندے لائیا۔ نُوڑ ظہور بخشے اکو نُوڑت، نر نرائن بھيو چُکائیا۔ آسا منسا منسا آسا پُورت، پُوری اچھیا آپ کرائیا۔ کایا چولی چاڑھے رنگ گوڑھت، رنگن اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ پچھلا لہنا چُکیا چُکے پاپ، پتت پاپی آپ ترائیندا۔ پرَم پُرکھ پرَمیشور بن کے سَجَن ساک، بھگت وچھل دیا کھائیندا۔ چرن پریت بندھائے نات، ناٹھ بدھاتا جوڑ جُڑائیندا۔ بند کِواری کھول تاک، انتر آتم کُنڈا لائیندا۔ دُرمت میل در تے کاٹ، سوچھ سرُویی روپ وٹائیندا۔ آتم سیج سہنجنی کھاٹ، سوبھاوت آپ سہائیندا۔ پُورب جنم مکی واٹ، اگلا جنم کرم اپنے لیکھے پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیندا۔ مہر نظر کرے مہروان، دین دیا ل بے پرواہیا۔ جنم وچوں جنم دیوے دان، کرم وچوں کرم دئے بدلائیا۔ برن وچوں برن کرے پروان، سرن وچوں سرن ملے سرنائیا۔ لیکھا جان جیو جہان، جیون جُگت آپ سمجھائیا۔ سچ منتر دھر فرمان، بودھ آگادھ کرے پڑھائیا۔ جگت وڈیا ہوئے حیران، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پتت پاپی اپنے لیکھے پائیا۔ گرُمکھ رہے نہ کوئی پاپ، پرَم پُرکھ پرہ دیا کھائیندا۔ جنہاں صاحب ستگر ملیا آپ، اپنے رنگ رنگائیندا۔ ترے گن مایا میٹے تینو تاپ، ترے کال درسی اپنا کرم کھائیندا۔ آتم پرما تم دیوے ساچا جاپ، سوہنگ منتر اک پڑھائیندا۔ رُوح بُت دوویں کرے پاک، پاکیزہ اپنا گرہ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پہلا لیکھا کرے پاک، اگے جھولی نام بھرائیندا۔ اگے جھولی نام بھرپور، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ درس دیکھائے حاضر حضور، حضرت اپنا ویس وٹائیا۔ جنم کرم پُورب بخشنہار قصور، کُوڑی کِریا ناٹھ دئے تڑائیا۔ مستک ٹِگا لائے نُوڑی دھوڑ، چمک نُوڑ اکو اک رُشنائیا۔ جنم نہ ربا پچھلا سُوڑ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، مائکھ مانس منس اپنے رنگ رنگائیا۔ منس رنگ انمولا، مائکھ اپنی دھار جنائیندا۔ مانس بن وچولا، مہروان ساچا سنگ رکھائیندا۔ ویکھنہارا کایا چولا، ساڈھے

تِنّ بتھ بنک پھول پھلائیندا۔ بھیو چُکائے پڑدہ اوہلا، دوئی دویتی میٹ مٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آتم انتر آپے مانا، مالک اپنا گھر وکھائیندا۔

* ۲۷ ہاڑ ۲۰۲۰ پکرمی لال سنگھ دے گرہ پنڈ ڈلیوال ضلع جالندھر *

نو نو چار دے سندیسہ، نت نوت اپنی دھار چلائیندا۔ جگ چوکڑی دھرے بھیسا، نر ہر نرائن ویس وٹائیندا۔ نرگن سرگن کھیل کھیڈا، دو جہاناں ناچ نچائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران دیوے بھیتا، بھیو ابھید آپ سمجھائیندا۔ لکھ چوڑاسی جانہارا ریکھا، گھٹ گھٹ اندر اپنا ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ نو نو چار کھیل اپار، ہر کرتا آپ کرائیا۔ نرگن سرگن لے اوتار، اکل کل اپنا ویس وٹائیا۔ ناؤں دھر گرو اوتار، گر گر شبدی ناد سنائیا۔ پیر پیغمبر کھیل اپار، پروردگار آپ جنائیا۔ کلمہ نبی رسول کرے خبردار، بے خبر آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرنی کرتا اپنے بتھ رکھائیا۔ نو نو چار پُرکھ سمرتھ، سو صاحب دیا کھائیا۔ جگ چوکڑی چلائے رتھ، بن رتھوہی سیو کھائیا۔ گر اوتاراں مارگ دس، ایکا کرے سچ پڑھائیا۔ پیر پیغمبر کر کر وِس، واسطہ اپنے نال جڑائیا۔ دو جہاناں پاوے نتھ، برہمنڈ کھنڈ اکو ڈوری تند بندھائیا۔ لکھ چوڑاسی گیزنہارا لٹھ، حُکمے حُکم آپ بھوئیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ستّ دیپ چار کُنٹ دہ دشا ویکھے تھ تھ، نرگن سرگن اپنی کار کھائیا۔ گھٹ گھٹ اندر جوتی دھار رچ رچ، شبدی ناد ڈنک شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی کھیل آپ رچائیا۔ نو نو چار صاحب سلطان، ستگر اپنا کھیل رچائیندا۔ جودھا سورپیر بلوان، بلدھاری ویکھ وکھائیندا۔ داتا دانی مرد مردان، سچ مردانگی آپ کھائیندا۔ نرگن سرگن کر پروان، پرم پُرکھ پرہ اپنا حُکم ورتائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھے مار دھیان، نیتز نین اکھ اپنے رنگ رنگائیندا۔ دیونہارا دھر فرمان، سچ سندیسہ شبد سنائیندا۔ دھر دی بانی شاستر سمرت وید پُران، گیتا گیان بھیو چُکائیندا۔ انجیل قرآن دیوے مان، کھانی بانی اپنی گنڈھ پوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا کھیل آپ رچائیندا۔ نو نو چار کھیل کرتار، ہر کرتا آپ رچائیا۔ نرگن سرگن کر پیار، سچ

پیتی اک رکھائیا۔ سیوا لا گرو اوتار، پیر پیغمبر کر پڑھائیا۔ ساچی سکھیا جگت سکھال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھیو آپ کھلائیا۔ نو نو چار بھیو اول، سو صاحب آپ جنائیا۔ ایکنکارا اک اکللا، نت نت کار کھائیا۔ جوتی نور آپے بلا، شبدی دھار وہائیا۔ وسنہارا جلاں تھلاں، گھٹ گھٹ ربا سمائیا۔ دین مذہب ذات پات پھڑایا پلا، جلوہ نور نور الہیہ۔ سچ سندیس نر نریش آد جگاد جگ چوکری گھلا، نام ندھان کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل سچا شہنشاہیا۔ نو نو چار کھیل شہنشاہ، سو ستگر آپ کھلائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن بن ملاح، بیڑا دو جہان چلائیا۔ ایکنکارا دے صلاح، صفتی صفت سمجھائیا۔ آد نرنجن بے پرواہ، پردانشیں پردہ اپنا دئے اٹھائیا۔ اباشی کرتا ہو سہا، سہاک اپنی سیوا آپ لگائیا۔ سری بھگوان سچ نشان اٹھا، نرگن سرگن دئے وکھائیا۔ پاربرہم پرہہ سنگ نیہا، سکلا ساتھی آپ اکھوائیا۔ برہم میلا سہج سبھا، گر چیل وند وندائیا۔ نو سو چرانویں چوکری جگ جو دسدا ربا راہ، رہبر اکو نور خدائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت نرگن جوت اگئی ویس وٹا، الکھ اگوچر اپنا پھیرا پائیا۔ دھر دا لیکھا پور کر، ساچی کرنی آپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نو نو چار لیکھے لائیا۔ نو نو چار لیکھا پور، پوری آسا آپ کرائیندا۔ سرب کلا ہو بھرپور، پرہہ اپنا کھیل رچائیندا۔ دور ڈراڈا نیرن نیرا ہونے حاضر حضور، ہر جو اپنا گھر وسائیندا۔ کورئی کرپا ناطہ توڑے کورو کور، سچ سچ اکو وند وندائیندا۔ کلجگ اتم پرگٹ کر جوتی نور، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در گھر ساچا اک سہائیندا۔ نو نو چار سہائے بنک، بنک دواہری پھیرا پائیا۔ جس دی اوٹ رکھدے گئے انت، گر اوتار دھیان لگائیا۔ جس نوں پاربرہم کھندے سری بھگونت، پترمیشور سچا شہنشاہیا۔ جس دا کھیل آد جگاد جگا جگنت، جگ چوکری کار کھائیا۔ جس دا دو جہان وشن برہما شو گائن نام منت، کروڑ تیتیسایا بیٹھا دھیان لگائیا۔ جس نوں لکھ چوراسی نر نرائن کھندے کنت، سو صاحب ستگر اپنا پھیرا پائیا۔ جس دا نام ندھان سدا بسنت، اتر کدے نہ جائیا۔ جو دین دیال بودھ آگادھا اکو پنڈت، برہمنڈ کھنڈ کرے پڑھائیا۔ جس دا واسا جیرج اندج، اٹبھج سینج ربا سمائیا۔ سو دین دیال کلجگ انت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نو نو چار لیکھے لائیا۔ نو نو چار لیکھے لائے، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ کل کلکی ہر پھیرا پائے، نہکلنک وجے ودھائیا۔

ساچی کرنی آپ کھائے، کرنہار آپ اکھوائیا۔ بھگت بھگونت لئے جگائے، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ ساچا مندر اک سہائے، گرہ بنک ملے
 وڈیائیا۔ دیا باقی اک ٹکائے، کھلاپاتی ویکھ وکھائیا۔ ساچا ساقی جام پیائے، امرت رس اک چکھائیا۔ پورب جنم دا لہنا دینا باقی جھولی پائے،
 دیونہار آپ پرہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نو نو چار پنڈھ مکائیا۔ نو نو چار مُکاؤنا پنڈھ، ہر پاندھی پھیرا پائیندا۔
 کوڑی کریا میٹنا گند، مایا ممتا موہ مٹائیندا۔ ست ستوادی اک چڑاؤنا چند، ستجگ ساچا نور چمکائیندا۔ آتم پرما تم ڈھولا گاؤنا چھند،
 سوہنگ اکو راگ الائیندا۔ بندی خانہ توڑے لکھ چوراسی پھند، آون جاون گیز کٹائیندا۔ کرے پرکاش اندھیرے اندھ، آپ اپنی بوجھ
 بُجھائیندا۔ جنم کرم دی ٹٹی گندھ، گندھنہار گوپال سوامی اکو اپنا بندھن پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کھیل
 آپ وکھائیندا۔ ساچی کھیل کرے گوہند، گوہند اپنا رنگ رنگائیا۔ مانس جنم میٹے چند، جس جن اپنا درس کرائیا۔ امرت دھار ویائے ساگر
 سندھ، سر سروور اک بنائیا۔ دین دیال بن بخشند، بخشش نام جھولی پائیا۔ بھاگ لگائے جیو پنڈ، پنج تت ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کھیلے کھیل سچا شہنشاہیا۔ نو نو چار چکے لہنا، لوکات انت رہن نہ پائیا۔ جن بھگت بستر بھوشن سہائے
 تن نام گہنہ، رنگ اکو اک رنگائیا۔ نیت رنج نین درس کرائے ساچے نیناں، دوئے لوچن بند وکھائیا۔ محل اٹل اچ منار گرمکھ ہنا، سچکھنڈ دوار
 وجے ودھائیا۔ ناطہ تھے مات پت بھائی بہین ساک سجن سینا، نارکت سگلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت لاڑی مؤت کھائے
 ڈائنا، جو گھڑیا سو اتم بہن وکھائیا۔ بھگت بھگوان دو جہان آد جگاد جگا جگنتر نت نوت سدا رہنا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ گرمکھ گر
 گر اک دو جے دا منن کہنا، من من شکر منائیا۔ سب نے بھانا ہر دا سہنا، گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھن سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کھیل آپ ورتائیا۔ نو نو چار نیت رووے، نیناں نیر وپائیا۔ ڈرمت میل نہ کوئی دھووے، چاروں کٹ بھجے
 واپو داہیا۔ کلجگ ملے نہ کوئی ڈھوئے، چار یاری سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ مورکھ موڑھ گوڑھی نیند سوئے، غفلت وچ سٹی لوکائیا۔ نہ جیوندے
 نہ دسن موئے، مرن جیون سمجھ کیسے نہ آئیا۔ مانس جنم بیٹھے کھوئے، خالق خلق نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن نرویر اپنی کل دھرائیا۔ نو نو چار مارے دھاہ، کوک کوک سُنائیا۔ چاروں کٹ اندھیرا گیا چھا، ساچا

چند ستگر نظر کیسے نہ آئیا۔ پُرکھ ابناشی ملے نہ کوئی ملاح، بیڑا پار نہ کھئے کرائیا۔ دھرنی دھرت دھول رووے اُبھے ساہ، سسکیاں لے لے وقت لنگھائیا۔ میرا نظر نہ آئے شہنشاہ، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نو نو چار دے وڈیائیا۔ نو نو چار ویکھے انت، جن بھگت خوشی منائیندا۔ پاربرہم جس ملیا کنت، سو گرمکھ سوہیا پائیندا۔ اکو نام دھیائے منیا منت، سوہنگ راگ الائیندا۔ ملے وڈیائی وچوں جیو جنت، لکھ چوراسی موہ ٹرائیندا۔ پُرکھ ابناشی ملے اپنی سنگت، ہر سنگت اپنا روپ وکھائیندا۔ لیکھا چکے بھکھ ننگت، نام ندھان جھولی پائیندا۔ سنت سُہیلا دوجے در نہ جائے منگت، بھکھاری روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن ساچے خوشی وکھائیندا۔ ہرجن ساچے گاؤندے گیت، پرہ چرن دھیان لگائیا۔ نو نو چار دی اتم ریت، سری بھگوان ویکھ وکھائیا۔ سنت ساجن ملیا میت، مِتِ پیارا پھیرا پائیا۔ گھر گھر اندر ویکھے نیت، نیتیان دیا کھائیا۔ کرے کھیل آپ انڈیٹھ، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ ہرجن کایا ٹھانڈی سیت، امرت دھار میگھ برسائیا۔ اتم پرما تم جنائے سچ پریت، پریت اکو نظری آئیا۔ بیٹھا رہے سدا اتیت، ترے گن بیٹھا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں اکو رنگ وکھائیا۔ نو نو چار گیت گوبند گاؤندے جن بھگت، سری بھگوان دھیان لگائیا۔ ناطہ توڑ کوڑا جگت، جگ جیون داتا رہے منائیا۔ جس گرہ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کھئے ستائیا۔ اٹھے پھر اتم پرما تم درس، نج نیتر نظری آئیا۔ جنم جنم دی میٹے حرص، کرم کرم دا روگ گوائیا۔ امرت میگھ اکو برس، مکھ سینتل دھار وبائیا۔ لکھ چوراسی رہی بھٹک، ستگر نظر کیسے نہ آئیا۔ جگت وکارے رہی لٹک، ساچا پندھ نہ کھئے مکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن ساچے خوشی منائیا۔ ہرجن ساچے خوشی مناؤدے، اک دھیان لگائیا۔ پرہ پُرکھ دا ڈھولا گاؤندے، گوبند میلا سہج سُبھائیا۔ پچھلا دکھ سرب بھلاؤندے، بھلی جگت لوکھائیا۔ سچکھنڈ دا راہ تکاؤندے، پرہ ملے بے پرواہیا۔ بیس بیسا ویکھ وکھائیا، گرہ مندر وجے ودھائیا۔ نج نیتر ساچے درشن پاؤندے، دید عید چند چمکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں دیوے نام دان، نادان اپنے رنگ رنگائیا۔

* ۲۷ ہاڑ ۲۰۲۰ یکرمی سنتوکھ سنگھ دے گرہ پنڈ سوڈھیاں *

سو پُرکھ نرنجن ہو مہروان، ہر دیونہار وڈیائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن ساچا دان، داتا دانی آپ ورتائیا۔ ایکنکار کر پروان، پرہہ مہر نظر اٹھائیا۔ آد نرنجن چتر سُبجان، ست ستوادی بوجھ بوجھائیا۔ ابناشی کرتا دیوے مان، ابھان نظر کھئے نہ آئیا۔ سری بھگوان کھول دکان، سچکھنڈ نواسی ساچا ہٹ چلائی۔ پاربرہم پرہہ کھیلے کھیل مہان، بھیو ابھیدا آپ گھلائی۔ سچکھنڈ نواسی شاہ سلطان، نرگن داتا پھیرا پائیا۔ دُھر سندیسہ حُکران، بھوپت بھوپ آپ پرگٹائی۔ لیکھا جان جیو جہان، لگھ چوراسی رہا جنائیا۔ چار ورن کرو دھیان، دُھر دی دھار آپ سمجھائیا۔ اٹھاراں برن سُنو لا کر کان، اناد انادی ناد وجائیا۔ جُگ چوکرئی پیتے وچ جہان، ستجگ تریتا دواپر کلجگ گئے ویس وٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سیوا کردے رہے آن، نرگن سرگن رنگ رنگائیا۔ سوبلا ڈھولا گاؤندے رہے گان، گیت گوہند جنائیا۔ دین مذہب ونداں ونددے رہے مہان، ذات پات گنڈھ پوائیا۔ شاستر سمرت وید پُران، لیکھا لکھدے رہے انجیل قرآن، بن بن کاتب قلم شاہیا۔ کھانی بانی دسدے رہے نشان، نشانہ دو جہان جھلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر سندیسہ اک سُنائیا۔ دُھر سندیسہ صاحب سلطانا، ہر سجن آپ جنائیندا۔ جُگ چوکرئی کھیل مہانا، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ لیکھا جان دو جہاناں، دوئے دوئے اپنے رنگ وکھائیندا۔ نرگن سرگن پھر بانا، چولا پنج تت کایا ہنڈائیندا۔ دُھر سندیسہ شبد گیانا، بودھ اگادھا آپ سُنائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ ہو پردھانا، گر گر اپنا ناؤں وڈیائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ سمجھائیندا۔ ساچی کھیل ہر کرتار، ہر کرتا آپ جنائیا۔ ویکھنہارا دھام نیار، سچکھنڈ نواسی بے پرواہیا۔ تہر گھر کھولنہار کواڑ، شبدی ناد دُھن شنوائیا۔ وشن برہما شو دیونہار سہار، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ترے گن بھرنہار بھنڈار، پنج تت ویکھے چائیں چائیا۔ لگھ چوراسی کر پیار، انڈج جیرج اُتبھج سینج وند وندائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ رچائیا۔ ساچی کھیل رچ بھگوان، سو صاحب ویکھ وکھائیندا۔ جُگ چوکرئی دیونہارا دان، داتا دانی آپ ہو جائیندا۔ سچکھنڈ نواسی نوجوان، پرم پُرکھ پرہہ بھیو مٹائیندا۔ نت نوت بن بن کاہن، ساچی بنسری نام وجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ ساچی کھیل کر پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی دھار جنائیندا۔

جُگ چوڪڙي ٻو ٻو وڳو، نرگن سرگن ونڌ ونڌائيندا۔ لکھ چوراسي چلائے رتھ، بن رتھو ٻي سيو کمائيندا۔ آتم پرما تم شبد ڏوري پائے نتھ، چارون کُنٺ آپ بهوائيندا۔ وست اموک کايا گولک اڪو گھت، جيو جنت سرب سمجھائيندا۔ گر اوتار پير پيغمبر ديونهارا ساچي مت، گرم ت اڪ درڙائيندا۔ کايا چولي رنگي ساچي رت، رتي رت ويڪھ وڪھائيندا۔ سرب جياں پر به جانهارا مت گت، گھر گھر اپنا بهيو مٿائيندا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ساچا حُڪم آپ ورتائيندا۔ ساچا حُڪم ورتائے آپ، پر به اپني ديا کمايا۔ چار جُگ چار ورن جاپ، چارون کُنٺ کُنٺ سمجھائيا۔ نرگن سرگن ديوي ساٿھ، گر اوتار روپ دھرائيا۔ ليڪھا جان ترلوكي ناتھ، لواں پُرياں برهمنداں کھنڊاں کھوج کھوجائيا۔ شبد اگم مار آواز، آتم پرما تم آپ جگائيا۔ دھر دي دھار کھولے راز، رازق رحيم پھيرا پائيا۔ نت نوت رچ رچ ڪاج، ڪرتا پُڪھ ويڪھ وڪھائيا۔ جُگ چوڪڙي بناونهار ساچ، جگت بندھن بندھ وڪھائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ساچا ليڪھا آپ درسائيا۔ ساچا ليڪھا دسے حال، سري بهگوان ديا کمائيندا۔ آد جُگاد جُگ چوڪڙي لکھ چوراسي کھائے ڪال، پچيا کھي رهن نہ پائيندا۔ دھردرگابي بے پروا ٻي شبدي دھار بنے دلال، نت نوت اپني سيو کمائيندا۔ سنت سھيلے گرو گر چيلے بهگت بهگوان لے بهال، لکھ چوراسي وچون کھوج کھوجائيندا۔ اندر باهر گيت ظاھر چلے نال، صاحب ساچا سنگ نيھائيندا۔ سُنهار مُريدان حال، مُرشد اپنا پھيرا پائيندا۔ ترے گن مايا توڙ جنجال، جاگرت جوت اڪ جگائيندا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، سرشٺ سبائي آپ اُٿھائيندا۔ سرشٺ سبائي اُٿھ اُٿھ جاگ، سو صاحب آپ جگائيا۔ جن بهگتان ديوي اڪ ويراگ، ويراگي دھار وڪھائيا۔ شبد اگم وجائے ناد، انادي دھن سنوئيا۔ پھڙ پھڙ بنس بنائے ڪاگ، سو ٻنگ اچيا جاپ جپائيا۔ جس نے رچنا رچي آد، سو اتم ويڪھن آيا۔ جس دي گر اوتار پير پيغمبر ڪرن ياد، دھي جوڙ بيٺن سيس جھڪائيا۔ سو پُڪھ اگم سُنهار فرياد، ليڪھا جانے تهاؤن تھائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ديونهارا ساچا ور، ساچي سيڪھيا اڪ درڙائيا۔ ساچي سيڪھيا سُنو ميت، سو صاحب آپ جنائيندا۔ کھتري براهمن شوڊر ويش گاؤ اڪو گيت، چار ورن آپ پڙھائيندا۔ ستجگ جنائے ساچي ريت، ريتيوان پھيرا پائيندا۔ گھر مندر ٿھاکر دوارا نظر آئے مسيت، حُجره اڪو اڪ وڏيائيندا۔ پرم پُڪھ پر به بيٺا رے اتيت، ترے بهون دھني اپنا آسن لائيندا۔ آتم پرما تم جنائے سچ پریت، ناطه بدھاتا اڪ وڪھائيندا۔ لھنا دينا

جُکے ہست کیٹ، اُوچ نیچ راؤ زک ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ سچ دوارے مانگو بھیکھ، دُوچا در نظر کھئے نہ آئیندا۔ مانس جنم لو جیت، جیون جُگت آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ چار ورن کرو خیال، ہر کرتا آپ جنائیا۔ اٹھاراں برن لہو دلال، ہر ستگر بے پرواہیا۔ لکھ چوراسی سر تے کوکے کال، چاروں کُنٹ ڈنک وجائیا۔ سرشٹ سبائی ہوئی بے حال، دھیرج دھیر نہ دھرائیا۔ پرم پُرکھ پرماتم کایا مندر اندر لو بھال، باہر کھوجیاں بتھ کیسے نہ آئیا۔ پھل لگاؤ کایا ڈال، امرت رس اک بھرائیا۔ ترے گن مایا توڑے جنجال، کوڑی کرپا میٹ مٹائیا۔ بھاگ لگے کایا ماٹی کھال، گھر وچ گھر ہوئے رُشنائیا۔ امرت آتم لو اُچھال، سر سروور اکو نظری آئیا۔ سچ دھرم دی گھالنا لو گھال، جنم کرم کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سندیسہ اک جنائیا۔ چار ورن سُنو سندیسہ، نو کھنڈ پرتھی آپ جنائیندا۔ پرم پُرکھ پرہہ اک نریشا، نر نرائن ویس وٹائیندا۔ کلجگ اتم دھارے بھیکھا، کل کلکی پھیرا پائیندا۔ پورب جنم جنائے لیکھا، لہنیدار آپ ہو آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ چار ورن جاؤ اُٹھ، ہر سووت جاگت آپ اُٹھائیا۔ پھرے دروہی چار کُنٹ چار گُٹھ، دہ دشا پئے دُہائیا۔ دُھردرگاہوں جو گئے رُٹھ، کلجگ بیٹھے مُکھ بھوئیا۔ تنہاں ویکھنہار اناشی اُچت، سری بھگوان گھٹ گھٹ ربا سائیا۔ سہاونہارا ساچی رُت، کایا رُتری آپ مہکائیا۔ ہرجن ہربھگت اک دُوچے تو لو پُچھ، گون دوارے ملے بے پرواہیا۔ دیونہار نام اُٹھ، سچ بھنڈار ربا ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ چار ورن منگو دات، ہر داتا دانی دیا کھائیندا۔ کلجگ میٹے اندھیری رات، ستجگ ساچا چند چڑھائیندا۔ اُوچ نیچ بنائے اکو جماعت، دُوچی پٹی نہ کھئے پڑھائیندا۔ پُرکھ اکال سچا نات، ناطہ اپنے نال ملائیندا۔ رائے دھرم نہ ویکھے کھات، چترگیت نہ لیکھے جنائیندا۔ پورب جنم پورا کرے گھاٹ، جو جن سرنائی آئیندا۔ پچھلی اگلی میٹے واٹ، پھڑ بانہو گود بھائیندا۔ پارہرم برہم دیونہارا ساتھ، سکلا سنگ نبھائیندا۔ ہوئے سہائی اناٹھاں ناتھ، غریب زانیاں دیا کھائیندا۔ لہنا دینا چُکے ذات پات، ورن گوت کرم کانڈ نہ کھئے رکھائیندا۔ سنت سہیلے پوری کرے آس، کوڑی ترسنا میٹ مٹائیندا۔ لیکھے لائے پون سواس، پون پونا ویکھے وکھائیندا۔ لہنا دینا مکے پرتھی آکاش، گگن گگنتر ڈیرہ ڈھابندا۔ آپ اتارے اپنے گھاٹ، ساچا پتن اک وکھائیندا۔ جس دوارے وسے پُرکھ سمراتھ، سو دوارا

سوہیا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی سِکھیا اک سمجھائیندا۔ چار ورن سُنو کَن لا، ہر کرتا آپ جنائیا۔ کلجگ
 آیا اتم بے پرواہ، بے پرواہی کھیل کرائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا ڈیرہ دیوے ڈھاہ، لوکات رہن نہ پائیا۔ ستجگ مارگ دئے وکھا، سچ سچ اک
 ورتائیا۔ راؤ رنگ ایک رنگ دئے رنگا، شاہ پاتشاہ سِیس تاج نہ کھئے ٹکائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ ہرجن ہربھگت لئے اُٹھا، بھاکھیا دیوے تھاوں
 تھائیا۔ جنم کرم دے وچھڑے لئے مِلا، دُھر سنجوگی میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، چار
 ورن اکو راہ وکھائیا۔ چار ورن نیتر کھول، پرہہ اکو اکھ کھلائیندا۔ سِری بھگوان تولن آیا تول، نام کنڈا ہتھ اُٹھائیندا۔ کلجگ اتم لکھ
 چوراسی لئے وروں، نام مدھانا اکو پائیندا۔ بھگت بھگوان رکھے اڈول، سِرا اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ ساچی وست دیوے انول، سوہنگ دات
 جھولی پائیندا۔ بجرکپائی کُنڈا کھول، گھر گھر وچ آپ وکھائیندا۔ سُرُتی شبدی جائے مؤں، مؤلا اپنا رنگ رنگائیندا۔ پورا کرے کیتا قوئل، کرنی
 کرتا آپ کھائیندا۔ دیوے وڈیائی اُپر دھوئل، دھرنی دھرت دھوئل سوہیا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوار اک
 وکھائیندا۔ چار ورن ویکھ دوار، دُھر درباری آپ جنائیا۔ جس گرہ وسے آپ کرتار، سو مندر ملے وڈیائیا۔ تِس مندر ہتھ اُجیار، دیا باقی
 کلاپاتی اکو جوت نُو رُشنائیا۔ ساچی سخیاں منگلاچار، ڈھولا گائے آپ نرنکار، گیت گوہند اک سُنائیا۔ وِجدی رہے نام ستار، سُنے
 سُناوے سُننہار، دُو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ ویکھنہار گر اوتار، پیر پیغمبر دے آدھار، مہر نظر آپ اُٹھائیا۔ جگ چوکری بیتے چار، نو نو چار
 گیا ہار، لکھ چوراسی کرے پُکار، انتر رووے مارے دھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن اپنا
 پھیرا پائیا۔ نرگن پھیرا پائے پاربرہم، برہم ناطہ لئے جُڑائیا۔ نہکرمی جانے اپنا کرم، کرم کانڈ میٹے تھاوں تھائیا۔ چار ورن وکھائے اکو دھرم، دُھر
 دی دھار آپ بندھائیا۔ بخشنہارا ساچی سرن، چرن کول دئے سرنائیا۔ لہنا دینا چُکائے مرن ڈرن، لکھ چوراسی پھند کٹائیا۔ گُرمکھ ورلے
 سوہنگ ڈھولا پڑھن، گیت گوہند اک سُنائیا۔ ساچے پوڑے ساچے مندر چڑھن، راہ وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ سِری بھگوان درشن کرن، جوتی
 جاتا نظری آئیا۔ دوئے جوڑ چرنی پڑن، مستک ٹکا دھوڑی لائیا۔ کلجگ اکن وچ نہ سڑن، ترے گن لیکھا مکے تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر مندر اک وکھائیا۔ چار ورن مندر دئے وکھال، گھر ساچا اک سہائیا۔ کِریا کر دین

دِیال، دین اپنے گلے لگائیا۔ ناطہ توڑ کال مہاکال، جگت جنجال دئے گوائیا۔ سُنہار مُرداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ تیری اتم ور، نہکلنک نرائن نر، ساچا لیکھا دئے سمجھائیا۔ چار ورن ساچا لیکھا، اذات اذاتی میٹ مٹائیندا۔ چوتھے جگ کڈھے بہرم بھلیکھا، بہانڈا بہرم بھو بھنائیندا۔ نرگن ہو کے دھارے ویسا، سرگن اپنا میل ملائیندا۔ سمبل وسے ساچے دیسا، ساڈھے تِن بتھ وند وندائیندا۔ گر گویند لے کے گیا ٹھیکہ، اتم اپنا حق جائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا در اک سُہائیندا۔ ساچا در کھول دروازہ، دُھردرگاہی دیا کمائیا۔ کرے کھیل غریب نوازا، غریب نمایاں ہٹے سہائیا۔ شاہو بھوپ وڈ راجن راجا، شہنشاہ اپنا ویس دھرائیا۔ کلجگ اتم رچ کے کاجا، ستجگ ساچی دھار بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کرے کھیل، کھینہار آپ ہو آئیا۔ گرُمکھ گرُسکھ ساچے میل، گرمت آپ پڑھائیا۔ کرے پرکاش بن باقی بن تیل، دیک جوت اک رُشنائیا۔ گھر ملے سجن سہیل، نر ہر نرائن ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی بھگت جن، جن جنی آپ اکھوائیندا۔ ایکا راگ سُنائے کن، سنسا روگ سرب مٹائیندا۔ بھاگ لگائے پنج ت تن، تنو تن اک درڑائیندا۔ کر پرکاش اندھیر اٹھ، نرگن ساچا چند چمکائیندا۔ کر وسیرا بن چہپر چہن، سچکھنڈ دوارے سوہا پائیندا۔ کوڑی کِریا دیونہارا ڈن، اپنا ڈنکا نام وجائیندا۔ جو گھڑیا سو دیوے بہن، گھڑن بھنہار اپنی کار کمائیندا۔ جن بھگتاں دیوے نام دھن، شبد خزانہ جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، چار ورن اکو سرن، گھر مندر اک وکھائیندا۔ چار ورن پرہ کھول تاک، تقویٰ اکو اک جنائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں پورا کرے بھوکھت واک، واسطہ اپنے نال بندھائیا۔ نرگن سرگن بنے ساک، سجن اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گرُمکھ سجن آپ اٹھائیا۔ گرُمکھ سجن اٹھائے جگ، جگ جیون داتا دیا کمائیا۔ جنم جنم دی بچھائے آگ، امرت میگھ اک برسائیا۔ دُھردرگاہی سچا کرائے اکو جج، حُجرہ حق دئے وکھائیا۔ پروردگار ربا تک، بے نقاب پڑدہ لاپیا۔ سچ محلے ربا سچ، اُچ مقامے ڈیرہ لائیا۔ چوڈاں لوک ربا بھج، چوڈاں طبق ربا سمجھائیا۔ شبد نگارا ربا وچ، پُری لوء کرے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ وکھائیا۔ ساچی کرنی اتم کل، ہر کرتا آپ

کرائیا۔ کرے کھیل اچھل اچھل، ول چھل دھاری سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں اندر گیا رل، جوتی جوت جوت ملائیا۔ شبد سُنہڑا ربا گھلّ، دُھن انادی ناد الائیا۔ وسنہارا نہچل دھام اٹل، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنت سہیلے میل ملائیا۔ سنت سہیلے ملے ملاح، کھیوٹ کھیٹا اکو نظری آئیندا۔ بیس بیسا پکڑے بانہ، پھڑ باہوں باہر کڈھائیندا۔ ہر جگدیشا اک جپائے اپنا نان، ناؤں نرنکارا آپ درڑائیندا۔ سدا سہیلا دیوے ٹھنڈی چھاں، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ نتھاویاں دیوے اگھی تھان، چرن دوارا اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، چار ورن رنگ رنگاٹیندا۔ چار ورن رنگ چلوں، رنگ راتا آپ رنگائیا۔ کلجگ انت نہ جائے بھول، پورا لہنا ربا ورتائیا۔ نانک گوہند پورا کرے اصول، اصلیت سب توں دئے سمجھائیا۔ لکھ چوراسی کرنا پئے قبول، حکم حاکم اک لگائیا۔ دُھر سندیسہ کوئی نہ سکے ادول، دُھردرگاہی ایکا ڈنکا نام وجائیا۔ دو جہاناں اندر جھولا لئے جھول، پون اُنجا سیو کھائیا۔ وشن برہما شوگر اوتار پیر پیغمبر بھگت بھگوان برسائن پھول، برکھا اکو دھار وکھائیا۔ ہر سنتاں میلا کنت کنتویل، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکنک نرائن نر، گرمکھ گرسکھ ہرجن ہر ہر اپنے نال ملائیا۔ نال ملائے پرہہ ایک، ایکنکارا دیا کھائیندا۔ ایتھے اوتھے بخشے ٹیک، دو جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ ترے گن نہ لائے مایا سیک، کوڑا ناٹھ توڑ ٹڑائیندا۔ سچ وکھائے اپنا دیس، گھر مندر اک سہائیندا۔ تخت نواسی نظری آئے نر نریش، نر نرائن اکو سوہیا پائیندا۔ آد جگاد جگ چوکری ستجگ تریتا دواپرکلجگ چار ورن اٹھاراں برن کھیلاں ربا کھیڈ، بن کھلاری اپنی کھیڈ جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیوے اپنا بہیت، اندر وڑ کے پڑدہ لاپندا۔ اندر وڑ کے پڑدہ کھولے، خالق خلق دئے سمجھائیا۔ زرگن نرور ہو کے آپے بولے، ڈھولا سوہلا راگ سنائیا۔ بھاگ لگاوے کایا چولے، چولی اپنے رنگ رنگائیا۔ لکھ چوراسی ایکا کنڈے تولے، تولا بنیا بے پرواہیا۔ گرسکھ اٹھائے بھالے بھولے، بھولے بھاؤ گوہند ملائیا۔ سچکھنڈ وسائے سچی دھرمسالے، دھرم دوارا اکو نظری آئیا۔ آد انت سد چلے نالے، جگت وچھوڑا نہ کھئے وکھائیا۔ ساچا منتر اک سکھالے، سوہنگ راگ الائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگت بھگوان لگائے لڑ، پلو اپنے نال بندھائیا۔ پلو بھئے نام ڈور، ڈوری تند اک جنائیندا۔ کر پرکاش اندھیر گھور، نور اکو

اک دکھائیندا۔ ڈھاپے ڈھیری پنج چور، پنجم اپنا پڑدہ پائیندا۔ پنجم ناد شبد گھنگھور، انحد راگی راگ سُنائیندا۔ لیکھا چُکے تور مور، میرا تیرا اکو رُپ نظری آئیندا۔ کوڑی کریا نہ پائے شور، مایا ممتا میٹ مٹائیندا۔ لگی پرتی نبھائے توڑ، ادھ وچکار نہ کھئے رکھائیندا۔ جنہاں اپنے نال لیا جوڑ، تنہاں لگھ چوراسی پندھ مکائیندا۔ کلجگ اتم جاوے بھڑ، نرگن ہو کے ویکھ دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہرجن ساچے کر پروان، درگاہ ساچی دیوے تھان، آون جاون چُکے جہان، اتم جوتی جاتا اپنا میل کرائیندا۔

ستجگ دی چلے دھارا، پس پسا نیہہ رکھائیا۔ اتم پر ماتم کر پیارا، سوہنگ شبد ناد سُنائیا۔ مہاراج شیر سنگھ جیکارا، دو جہان ربا جس گائیا۔ وشن برہما شو دھئے جوڑ کرے نمسکارا، نیوں نیوں لاگے پائینا۔ سری بھگوان تیرا آد جگاد سچ پسارا، جے جیکار سرب لوکائیا۔ سو پُرکھ نرنجن کرے کھیل نیارا، ہنگ برہم آپ پڑھائیا۔ ستجگ ورتے وچ سنسارا، کلجگ انت رہن نہ پائیا۔ داتا دانی دات دیوے دیونہارا، اپنی ہتھیں آپ ورتائیا۔ جڑ لائے اکم اپارا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ستجگ ساچی دھار جنائیا۔ ستجگ ساچا چلے راہ، سو پُرکھ نرنجن آپ چلائییا۔ پُرکھ ابناشی بن ملاح، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ نانک گوبند دے کے گئے صلاح، کل کلکی کلجگ اتم پھیرا پائیا۔ وید ویاسا گیا سمجھا، گوڑ برہمن اچے ٹلے پرت پھیرا پائیا۔ محمد راہ ربا تکا، میرا پیر آوے واہو داہیا۔ عیسیٰ جھولی ربا ڈاہ، سچ پیغمبر خالی جھولی دئے بھرائیا۔ موسیٰ جلوہ ربا تکا، نیتر نین نین اٹھائیا۔ وید پُران شاستر سمرت گیتا گیان انجیل قرآن ساچی کھانی اکو اک پڑھائیا۔ چارے بانی لیکھا لیکھے لئے لگا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ اکھڑے کوڑی جڑ، ستجگ ساچا راہ چلائییا۔ ستجگ ساچا لگے جگ، ہر ساچا آپ لگائیندا۔ کوڑی کریا مٹے آگ، مایا ممتا موہ مٹائیندا۔ ست ستوادی برہم برہمادی آد جگادی شبد انادی وجائے وچ، دو جہاناں آپ سُنائیندا۔ تخت نواسی پُرکھ ابناشی راج راجان شاہ سلطان لاؤن نہ دیوے کوئی آج پچ، اوچاں نیچاں راؤ رنکاں اکو گیت سُنائیندا۔ سنت سہیلے گرو گرو گر چیلے لئے سد، صدا اکو نام جنائیندا۔ جنہاں

وکھائے ستجگ حد، سو گرمکھ سوہنگ ڈھولا راگ الائندا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کگ، بڈھی کاگ آپ بدلائندا۔ گرمکھاں اندر دیکھ جوت ہو کے جائے جگ، اپنا روپ نہ کھئے وکھائندا۔ سوہنگ چلیا دو زیرو، زیرو زیرو نال ملائیا۔ ویہ سال وچ لیکھا مکایا پیر پیغمبران پیرو، گر اوتاراں لہنا دینا جھولی پائیا۔ پندراں کتک سب توں وکھائے سچی تصویر، لاتصویر دیا کھائیا۔ شرع شریعت کھئے آپ زنجیرو، نام کٹارا ہتھ اٹھائیا۔ چوٹی چڑھ ویکھے آخیرو، آخر اپنا حکم منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جس دی لگائے آپ جڑ، تس نوں ویکھے آپ رگھرائیا۔ پہلوں اکھیرے کلجگ جڑ، بوٹا لوکات رہن نہ پائیا۔ چار جگ دے تیئی اوتار اٹھاراں بھکت عیسیٰ موسیٰ محمد دس گر سارے کلمہ حدیث اکو لو پڑھ، اللہ رام واپگرؤ ایکا نظری آئیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھتری براہمن شوڈر ویش ذات پات دین مذہب رہے لڑ، گر کا شبد نہ کھئے کھائیا۔ مٹکھ جیو جیوتیاں جگ گئے مر، مرنا ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنا کھیل اپنے حکم وچ رکھائیا۔

* ۲۸ ہاڑ ۲۰۲۰ بکرمی گردیو سنگھ دے گرہ دوسانجھ خرد *

تیرا کھیل پُرکھ اناش، جگ چوکڑی بھیو کھئے نہ آئیا۔ جگ جگ رکھدے گئے آس، نت نت تیرا دھیان لگائیا۔ سدا سہیلے لگی رہی پیاس، ترسنا اکو اک اُچائیا۔ یاد اندر لیندے رہے سانس، ساہ ساہ تیرا نام دھیائیا۔ منگدے رہے نور پرکاش، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ لوچدے رہے سچا ساتھ، سکلا سنگ نبھائیا۔ وینہدے رہے پتن گھاٹ، نیتر نین نین اٹھائیا۔ بھسے رہے ذات پات، دین مذہب ونڈ ونڈائیا۔ تیرا ناؤں لکھدے رہے نال قلم دوات، کاغذ شاہی سنگ جنائیا۔ گاؤندے رہے بھیدھ بھانت، ڈھولا رسنا جہوا گائیا۔ پنج تت بندھاؤندے رہے نات، تتو تت گنڈھ رکھائیا۔ تیرا نور نظر نہ آیا ساکھیات، بے پرواہ سچے شہنشاہیا۔ انت بھگونت آ ویکھ سرب حالات، حالت اپنی سرب رہے وکھائیا۔ کوئی مان نہ ربا مات، لوک پرلوک نہ کھئے وڈیائیا۔ ساچی گائے نہ کھئے گاتھ، کلمہ حق نہ کھئے پڑھائیا۔ سرشٹ سبائی لکھ چوراسی کوڑی کریا چھانے خاک، پاک رُوح نہ کھئے وکھائیا۔ سچ دوارا کیسے نہ جائے بھاکھ، مایا ممتا موہ ودھائیا۔ گر اوتار پیر

پیغمبر سارے آئے آکھ، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ کل پرگٹ ہووے پرہو آپ، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ جس دا کردے رہے جاپ، جُگ
 چوکڑی نام دھیائیا۔ سو صاحب اِکو دسے پاٹھ، ساچا نام آپ وڈیائیا۔ چار ورنان دیوے دات، ائمٹری دات آپ ورتائیا۔ آتم پر ماتم جنائے
 سچ کرامات، کرم کانڈ میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھنہارا ہر گھٹ تھائیا۔ مہروان تیرا سہارا، جُگ چوکڑی
 اوٹ تکائیا۔ در درویش بن بھکھارا، منگدے رہے واہو داہیا۔ جُگ چوکڑی لگا رہا اکھاڑا، لکھ چوڑاسی ناچ نچائیا۔ لہدے رہے جنگل
 جوہ اُجاڑ پہاڑا، اُچے ٹلے پریت پھول پھلایا۔ وڑدے رہے ڈونگھی غارا، سُمند ساگر کھوج کھوجائیا۔ تیرا نظر نہ آیا حق نظارہ، بے نظیر نور
 نہ کھئے رُشنائیا۔ کیسے نہ کریا پار کنارہ، ادھ وچکار بیٹھے ڈھیریاں ڈھاپیا۔ جو آیا سو ویکھ تیرا پسارا، توہے بیٹھا سیس جھکائیا۔ تیرے نام دا
 بن ونجارا، ہٹ اِکو جگت چلائی۔ شبدي دے دے گیا اشارہ، اشارہ اِکو نام سمجھائیا۔ سارے کہندے گئے کل کلکی آئے ہر اوتارا،
 نہکلنک ناؤں دھرائیا۔ جس دا انت نہ پاراوارا، بے انت بے پرواہیا۔ شاہو بھوپ بن سکدارا، شہنشاہ اپنا حُکم ورتائیا۔ دو جہاناں پاوے
 سارا، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جو دیندا رہا لارا، سو لہر اپنی لئے پرگٹائیا۔ رہبر بنے پروردگارا، بے پرواہ
 پھیرا پائیا۔ سرب جیاں دا سانجھا یارا، سکلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر ساچا ویکھ وکھائیا۔ جُگ
 چوکڑی تیرا تكدے رہے راہ، نیتر آکھ نین اُٹھائیا۔ گون ویلا پرہے ملے ملاح، بیڑا آپ چلائی۔ کھانی بانی دیندے رہے صلاح، جیو جنت
 کر پڑھائیا۔ آد جُگادی رہبر بنے اک خُدا، خالق خلق ویکھ وکھائیا۔ صبر پیالہ جام دئے پیا، مخموری اپنا نام چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اُٹھائیا۔ جُگ چوکڑی تیرا گاؤندے رہے ڈھولا، نام نامہ وڈ وڈیائیا۔ نرگن سرگن پڑدہ رکھیا اوہلا، بھيو ابھید نہ
 کھئے جنائیا۔ نت نوت بنیا رہوں تولا، نام کنڈا ہتھ اُٹھائیا۔ ساچا گاؤندا رہوں سوہلا، گر اوتار پیر پیغمبر کر پڑھائیا۔ آپ لکيا رہو کایا
 چولا، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئی۔ بن کہار چکدا رہوں ڈولا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کرنی آپ کھائیا۔ بے پرواہ
 تیرا منگیا در، در درویش لکھ جگائیا۔ جُگ جُگ تیتھو رہے ڈر، بھے بھو سر رکھائیا۔ نون سو آکھ رہے پڑھ، تیرا راگ الاٹیا۔ چرن کول
 رہے پھڑ، دوئے جوڑ جوڑ سرنائیا۔ چار گنٹ لہدے رہے تیرا گھر، گون مندر ملے وڈیائیا۔ نظری آئے نرائن نر، نر ہر اپنا پھیرا پائیا۔ اپنی

کِریا دیوے کر، کر کِریا میل ملائیا۔ ساچے پوڑھے جائیے چڑھے، اُچا ٹِلا سوبھا پائیا۔ درشن کریئے آگے کھڑے، حاضر حضورِ نظری آئیا۔ پلّو
 نال بندھائیے لڑے، لڑی اپنی گنڈھ وکھائییا۔ برہو ویراگ سچ پریتی اندر جائیے مر، مر جیوت رُوپ وٹائییا۔ گھولی گھول سیو لئیے کر، مان
 اِبھان کھئے ربن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینی سچ وڈیائییا۔ جُگ چوکرئی تیری منگدے رہے اوٹ، پرہو
 اک دھیان لگائییا۔ درشن کردے رہے نرمل جوت، جوتی جوت نُوڑ رُشنائییا۔ کھیل وینہدے رہے چوڈاں لوک، پرلوک تیری شنوائیا۔ تیرا
 ناؤں گاؤندے رہے رسنا جہوا نال ہونٹ، بتی دند صفت صلاحیا۔ تیری پریم پریتی اندر ماندے رہے مَوج، مَوجودہ تیرا راہ تکائییا۔ ڈُونگھی
 کندر اندر کردے رہے کھوج، گھر گھر در در تیرا راہ تکائییا۔ سَتجگ تریتا دواپر کلجگ سوچدے رہے تیری سوچ، سوچ سمجھ سکے نہ
 کھئے رائیا۔ تیرا درشن دیدار رہے لوچ، لوچن اپنے نین اٹھائییا۔ پاربرہم پرہہ گھر ساچے پہنچ، مہروان اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، تیری سچ سچ سرنائیا۔ جُگ چوکرئی منگی سرنگت، ملے سرن سرنائیا۔ پاربرہم پرہہ دیوے مت،
 اِکو گن سمجھائییا۔ اتر دھیرج بخشے سَت، سَت سنتوکھ جھولی پائیا۔ وست امولک پھڑائے ہتھ، نام دھن لٹائییا۔ کایا چولی چاڑھے رنگ،
 رت اپنے رنگ وکھائییا۔ سیج سہنجی سہائے پلنگ، گھر ملے بے پرواہیا۔ وچھوڑا کئے کوڑی بھکھ ننگ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے دھیان لگائییا۔ جُگ چوکرئی منگدے رہے بھکھ، پرہہ تیرا دھیان لگائییا۔ سَتجگ تریتا دواپر کلجگ
 سیکھیا رہے سیکھ، ساچی سیکھیا اک جنائییا۔ گون ویلا پرہہ کرے ہت، گھر آوے چائیں چائیا۔ اٹھے پھر درشن دیوے نت، نوت اپنی
 دھار بندھائییا۔ کوئی نہ دے رس پھک، رس پھکا امرت رُوپ وٹائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائییا۔ چار
 جُگ پرہہ رہے گاؤندے، تیرا دھیان لگائییا۔ لوک لُجیا وچ شرماؤندے، نیتر نین نین چھپائییا۔ چار کُنٹ اٹھ اٹھ دھاؤندے، جنگل جُوہ پھیرا
 پائیا۔ تن جل دھار پانی ٹھراؤندے، سر چھار خاک رمائییا۔ ڈُونگھی کندر وڑ وڑ راہ تکاؤندے، نیتر میٹ ویکھ وکھائییا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائییا۔ چار جُگ تیرا گاؤندے رہے گیت، جن بھگت رہے جنائییا۔ کوئی مندر
 وڑیا مسیت، شِودوالا مٹھ کھئے منائییا۔ کوئی جل دھارا ٹھیرا ٹھاندا سیت، اگنی تت کھئے تپائییا۔ کوئی گائے اندر وڑ کے گیت، کوئی اُچی کوک

سُنائیا۔ کوئی بُھتیا وانگ کباب اُپر سیخ، کوئی پُھڑی کھل لُہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، در تیرے اکِ عرضوئیا۔ بھگت سنت صُوفی کہندے، پرہہ اکو دھیان لگائیا۔ چار جُگ تیرا بھانا سہندے، دُکھڑے جگت اُٹھائیا۔ ڈُونگھی دھار وہن وہندے، رُڑھدیاں رُڑھدیاں چار جُگ لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دے انت وڈیائیا۔ بھگت سنت گُرمکھ رو، در ساچے حال سُنائیا۔ پُرکھ ابناشی سہائی آپے ہو، ہوکا تیرے نام وڈیائیا۔ تُدھ بن نظر نہ آوے کو، کوڑی دے سرب لوکائیا۔ اتم پر ماتم آ کے چھوہ، شہنشاہ اپنے انگ لگائیا۔ کر مُحبّت پا موہ، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ اپنے پرکاش کر لو، دیپک نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، اتم تیرا دھیان لگائیا۔ جُگ چوکڑی ہوئی اخیر، آخر تیری آس رکھائیا۔ در آ سانجھے پیر، پیرن پیر تیری وڈیائیا۔ پرگٹ ہو گہر گمبھیر، بے نظیر پھیرا پائیا۔ کلجگ اگن تپے سریر، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ ساچا بھوشن بستر پہنے نہ کھئے چیر، چولی تن نہ کھئے رنگائیا۔ لگھ چوراسی کئے نہ کھئے بھیڑ، اگلا پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ مانس جنم کوئی نہ بٹھے بیڑ، سر ہتھ نہ کھئے ٹُکائیا۔ تیرے بھگت ہوئے دلگیر، دل دِلاسا کھئے نظر نہ آئیا۔ ایک پکڑ ہتھ شمشیر، شاہ پاتشاہ اپنا بل وکھائیا۔ لیکھ لا شاہ حقیر، حقیقت اپنی دے جنائیا۔ دروہی خُدا بدل تقدیر، تصویر اپنی سچ وکھائیا۔ شرع توڑ آن زنجیر، جابر جبر پھیرا پائیا۔ تیرا تکیا راہ یامبین، مُفلس بیٹھے دین دُہائیا۔ نہ کوئی مسال وچھوڑا مین، مین وچھوڑا جل نظر کھئے نہ آئیا۔ ہوں بالک نڈھے تیرے ادھین، تُوں پتا پُرکھ بے پرواہیا۔ سانوں تیرے اُتے یقین، ویلے انت ہوئیں سہائیا۔ بردے بنے غلام مسکین، مُشکل اتم ح کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پُورب لہنا جھولی پائیا۔ تگ تگ راہ گئے تھگ، جُگ چوکڑی پندھ مُکائیا۔ پڑھ پڑھ کلمے گئے آگ، ویکھ لیکھا قلم شاہیا۔ بن بن پاندھی رہے نٹھ، تیرا پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ پھر پھر ویکھ تیرتھ تٹ، دُرمت میل نہ کھئے دُھوآئیا۔ سوری چندر پانی جھٹ، جل دھارا بھیٹ چڑھائیا۔ منکا منکا مالا اٹھوتری رٹ، اکوتری تیری گنڈھ وکھائیا۔ سچ دوارا نظر نہ آیا کوئی ہٹ، چار گنٹ پھرے واہو داہیا۔ اتم کھیڑا ہندا دے بھٹھ، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھٹائیا۔ تُدھ بن کوئی نہ رکھے پت، پتپریشور سچ گوسائینا۔ ساچا مارگ آ کے دس، در بیٹھے لکھ جگائیا۔ نرگن ہو کے بردے وس، سرگن دیونہار وڈیائیا۔ مہروان ہو کے گا جس، تیرا اک دھیان رکھائیا۔ کلجگ اتم ساڈی ہوئی بس، بستا بدھا ولوں لوکائیا۔

دھیرج کوئی نہ رہا ہٹھ، تپ سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آ کے دے دے ساڈا حق، اِکو اپنی منگ
 منگائیا۔ جُگ چوُکڑی تیرا ناؤں رہے پڑھدے، رسنا جہوا نال ملائیا۔ ہو کے رہے درویش بردے، بندے بندگی وچ سمائیا۔ در در پانی تیرا
 رہے بھردے، پنکھٹ اِکو پھیرا پائیا۔ دین مذہب نال رہے لڑدے، چھری شرع ویکھی جگت قصائیا۔ اگنی ہون رہے سڑدے، جل دھارا
 روڑھ وہائیا۔ تیرے پچھے رہے مردے، تینوں ترس کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دے دے ساچا ور، کل اتم
 منگ منگائیا۔ اتم منگدے تیتھوں نرنکار، جن بھگت اکھ جنائیا۔ در آئے تیرے دربار، گھر ساچے اکھ جگائیا۔ آد جگادی میت مُرار، سچ
 پریتی توڑ نبھائیا۔ جُگ چوُکڑی کردے رہے پیار، اند ویکھیے چائیں چائیا۔ نہیں تے کہ دے میں گیا ہار، میرا بل کھئے رہن نہ پائیا۔ پھیر
 اسیں بھریئے تیرا بھنڈار، تیرا نام تیری جھولی پائیا۔ آپا آپ تیتھوں وار، تیری سیوک سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، ساچا لیکھا دے چُکائیا۔ بھگت کہن پرہ سچ دس، کیوں بیٹھا مُکھ شرمائیا۔ کی تون ساڈا کہ اسیں تیرے وس، دوباں پڑدہ دے
 گھلائیا۔ کی سب کچھ تیرے ہٹھ، کی دیونہار بھگت ہو جائیا۔ جے کہیں میں نہیں پُکھ سمرتھ، تیری سمرتھیا دیئے بنائیا۔ جو مارگ سانوں
 دتا دس، سو مات لوک پرگٹائیا۔ کلجگ اتم کر کے آئے ہٹھ، بل اپنا آپ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دے
 ساچا ور، سد اپنے نال رکھائیا۔ سری بھگوان کہے میں سمرتھ، سمرتھ میری وڈیائیا۔ جن بھگت چڑھاواں اپنے رتھ، بن رتھواہی سیو کھائیا۔
 جُگ چوُکڑی جو مارگ آیا دس، اتم نیتر نینان دیاں وکھائیا۔ میل ملاواں ہس ہس، گھر ساچے جوڑ جُڑائیا۔ انتر آتم دیواں رس، امرت
 جہرنا اِک جھرائیا۔ پریمی ہو کے ہوواں وس، پریتی اِکو توڑ نبھائیا۔ تیر انیالا ماراں کس، بجرکپائی پار کرائیا۔ مندر بہ کے گاواں جس، ڈھولا
 راگ سُنائیا۔ ناطہ تڑاواں تہ اٹھ، نو در پنڈھ مُکائیا۔ دسویں گھر بول اکھ، اکھ اکھنا بھیو چُکائیا۔ میل ملاواں کھلاپت، پتپریشور
 نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگت آپ ترائیا۔ جن بھگت اتم میل ملاوانگا۔ گر چیلارُوپ وٹاوانگا۔ سجن
 سہیلا سنگ نبھاونگا۔ ساچا ویلا آپ سہاونگا۔ اچرج کھیل آپ کھلاوانگا۔ آون جاون لکھ چوُراسی کوڑی جیل پنڈھ مُکاونگا۔ دھام
 وکھاواں اِک نویل، جس گھر اپنا آسن لاوانگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، چار جُگ دی کرنی کیتی

جھولی پاونگا۔ چار جُگ دی جھولی بھراوانگا۔ پھڑ بانہوں پار لنگھاوانگا۔ ساچے مندر آپ بہاوانگا۔ مستک چندن ٹِکا نام لگاوانگا۔
 دُھردرگاہی ساچا سکن، سچکھنڈ دوارے آپ وکھاوانگا۔ اٹھ پھر جوتی مکھن، پنج تت ناطہ توڑ ٹڑاوانگا۔ لوکھات کوئی نہ آوے سدن،
 صدّا اپنا نام رکھاوانگا۔ پرم پُرکھ دا اکو بھجن، تُوں میرا میں تیرا ڈھولا گاوانگا۔ سنت سُہیلے گُرمکھ سَجَن، درگاہ ساچی بہہ کے نچن،
 خوشیاں اپنا رنگ وکھاوانگا۔ پُورب جنم دا کیتا قوَل پُورا کراں بچن، بچت اپنے کول نہ کھئے وکھاوانگا۔ گھاٹ اُتاراں ساچے پتن، ڈیرہ اکو گھر
 لگاوانگا۔ کلجگ اتم آیا رکھن، راکھا ہو کے ویکھ وکھاوانگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے
 کول بہاوانگا۔ ہرجن ساچے کول بہائے گا۔ پرہہ اپنی دیا کہائے گا۔ چار جُگ دا لیکھا انت مُکائے گا۔ مٹھا کر کے کوڑا ریٹھا، امرت رس آپ بہرائے گا۔
 بن کے دو جہاناں نیتا، دُھر فرمانا حُکم سُنائے گا۔ جن بھگتاں کرے اگئی بیتا، اتم پر ماتم میل ملائے گا۔ نج نیترا اپنے پیکھا، پیکھ پیکھ خوشی
 جنائے گا۔ سچکھنڈ دوار کرائے پچھلا چیتا، پُورب جنم بوجھ بُجھائے گا۔ بھگت بھگوان ناطہ پیو پُت جگ بیٹا، جگ جیون داتا اپنا گھر
 وسائے گا۔ ویکھنا کھیل سچکھنڈ سچ دیسا، چھپر چھن نہ کھئے چھہائے گا۔ سد رکھ چرناں ہیٹھاں، دھوڑی ٹِکا مستک اکو لائے گا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لہنا دینا سب دا پور کرائے گا۔ پرہہ منسا پور کراویگا۔ جوتی نور چمکاوایگا۔ حاضر حضور نظری آویگا۔
 نیڑے دُور پندھ مُکاوایگا۔ ناطہ کوڑو کوڑ ٹڑاویگا۔ مَورکھ مَورھ چتر سُگھڑ بناویگا۔ دے مستک دھوڑ، ٹکا اپنا نام لگاویگا۔ جنم کرم دی
 آسا پور، بہانڈا بہرم بھو بہناویگا۔ گر بھلیاں جو کیتے قصور، سو قصور معاف فرماویگا۔ سرب کلا ہو بہر پور، پرہہ اپنی دیا کماویگا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، چار جُگ دا چندن مستک نام سُگندھی تلک لگاویگا۔ نام سُگندھی تلک للات، ترسول نہ
 کھئے وڈیائیا۔ اٹھ پھر جوت پرکاش، اندھ اندھیر دئے مٹائیا۔ نرگن ہو کے وسے ساتھ، نرگن میلا سہج سُبھائیا۔ نرگن نظری آئے ساکھیات،
 جوتی جاتا بے پرواہیا۔ بھگت جن سارے مُکھوں کہن آکھ، واہوا بھگون تیری وڈیائیا۔ تیرے در تے ہوئے داس، آس پئی خوشی منائیا۔
 تیرے مندر ملیا نواس، گھر ساچے وجی ودھائیا۔ تیرے اُچی وچوں شاخ، اتم تیری گنڈھ بندھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، سچ وکھایا اکو گھر، جس گھر تیرا رُوپ نظری آئیا۔ بھگت ویکھ رُوپ سچ، ہر سچ سچ درڑائیندا۔ تُوں میرا میں تیرا اک دُوچے

اندر گئے رچ، رچنا اپنی پھیر سمجھائیندا۔ بھگت دوارے بھگون نچ، ناچ بھگتاں اپنے گھر دکھائیندا۔ دُھر دا مارگ دُھردرگاہی دس، دُھر دا میلا میل ملائیندا۔ آگے رہن نہ دیواں اڈ، پچھلا وچھوڑا پندھ مکائیندا۔ کوڑے ناتے دینے چھڈ، شہنشاہ اپنے رنگ رنگائیندا۔ جس دا لہدے رہے چوٹھا پد، سو پرم پُرکھ پرہ اپنا گھر دکھائیندا۔ بن کے حاجی کرو ج، حُجرہ اکو نظری آئیندا۔ پرہ نیتر نچ درشن کرو رچ، اتم ترسنا بھکھ بھجائیندا۔ سچ محلے وڑو بھج بھج، ستگر دوارا اک کھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پھیر دکھاوے اوہ گھر، جس گھر وچوں گر اوتار پیر پیغمبر بھگت بھگون باہر کڈھائیندا۔

* ۲۸ ہاڑھ ۲۰۲۰ بکرمی پریم سنگھ سادھو سنگھ دے گرہ پنڈ جھنڈیر کلان *

ہر سنگت تیرا ہونے وادھا، ودی سدی نہ کھئے وڈیائیا۔ گوبند پتا پُرکھ اکال دادا، گھر ساچے خوشی دکھائیا۔ دو جہاناں پھرے بھاجا، بھگون اپنی سیو کھائیا۔ نو نو چار پچھو رچیا کاجا، کرنی کرتا آپ کھائیا۔ بھوپت بھوپ وڈ شاہو راجن راجا، شہنشاہ اپنا کھیل دکھائیا۔ ساچے تیرا لاوے بھگا، وڈبھاگی خوشی منائیا۔ بھگت بھگونت ساجن ساجا، سچ سمگری وچ ٹکائیا۔ نام ندھان وجائے واجا، سُر تال سمجھ کسے نہ آئیا۔ پھڑ ہنس بنایا کاکا، سوہنگ ہنسا جاپ چائیا۔ ناطہ تٹا جگت سماجا، چار ورن ڈیرہ ڈھاپیا۔ انتر اچے اک ویراگا، ہر ویراگی آپ اُچائیا۔ پورب جنم دا ملیا سجن ساکا، سکلا سنگ نبھائیا۔ نرگن نرور نظری آیا اکو آقا، اکل کل دھاری بے پرواہیا۔ ہونے سہائی ناتھ اناتھا، نتھاوایا دیونہار وڈیائیا۔ ست دھرم جنائے گاتھا، آتم پرما تم کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد مہر نظر اٹھائیا۔ ہر سنگت تیرا ویکھے مان، من منسا پور کرائیا۔ گر اوتار کرن دھیان، نچ نیتر نین کھلائیا۔ پیر پیغمبر ہونے حیران، نیتر نین نین شرمائیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت کِریا کھیل مہان، مہا اکھ کتھی نہ جائیا۔ سچکھنڈ نواسی داتا دانی دیوے دان، ائمٹری وست آپ ورتائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کر پہچان، ہرجن ساچے باہر کڈھائیا۔ انتر آتم دے گیان، ساچی سکھیا کرے پڑھائیا۔ ناطہ چھٹے جگت جہان، کوڑا بندھن کھئے رہن نہ پائیا۔ نظری آوے اک نشان، دو جہاناں والی آپ جھلائیا۔ دیا دپیک جوت جگے مہان، تیل باقی وچ نہ کھئے

ٹکائیا۔ پُرکھ ابناشی ملے سچا کابن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاوں تھائیا۔ ہر سنگت تیرا سوہنا رُپ، سِری بھگوان آپ اُپائیندا۔ تیرا ڈنکا دو جہاناں چار کوٹ، دہ دشا آپ سُنائیندا۔ صاحب سُلطانا ست سرُپ، ست ستوادی تیرے اندر آسن لائیندا۔ جنم کرم دی میٹے بھوکھ، مایا ممتا ترسنا روگ گوائیندا۔ گھر آتم اُچے ایکا سوکھ، سُکھ ساگر رُپ وٹائیندا۔ سو گرُمکھ سو ہرجن سچا پُوت، جس جن اپنی گود بیٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جُگ جُگ اپنی کار کھائیندا۔ ہر سنگت تیرا سچا نُور، نُور نُورانہ آپ دھرائیا۔ سِری بھگوان سرب کلا بھرپور، خالی بھانڈے رہا بھرائیا۔ جنم جنم دے کٹے جوڑ، جوڑی اپنے نال جُڑائیا۔ مستک ٹکا بخشے دھوڑ، تلک للاٹی جوت چمکائیا۔ ناطہ توڑے کوڑو کوڑ، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ داتا دانی جودھا سور، سور پیر ہوئے سہائیا۔ ستجگ تریتا دواپر بخشے کلجگ انت قصور، قسم ساچے نام پوائیا۔ اسم اعظم اِکو دتے حاضر حضور، ہر حضرت وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا دیونہار ایکا ایک اپنی سیو کھائیا۔ ہر سنگت تیرا اُتم ناطہ، نو نو چار نظر کیسے نہ آئیا۔ جُگ چوکڑی گر اوتار پیر پیغمبر پرہ دی پڑدے گئے گاتھا، اُچ اگم اتھاہ چرن دھیان لگائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت نرگن رُپ ویکھن آیا آپ تاشا، شاہ پاتشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ دین دیال ہو کے جن بھگتاں دیوے سچ بھرواسا، چرن کول کول سرنائیا۔ جن بھگتاں سِری بھگوان آپ گائے گاتھا، گرُمکھ گوڑھی نیند سوائیا۔ بن کرنیوں پورا کرے گھاٹا، مہر نظر آپ اُٹھائیا۔ کایا بھرے ساچا کاسہ، وست امولک وچ ٹکائیا۔ اگلا کھولے بھیو خلاصہ، خودی تکبر کھئے رہن نہ پائیا۔ دسن آیا اپنا ساکھ، ساقی ساچا نام سُنائیا۔ لیکھا جانے جوتی جاتا، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ جن بھگتاں پورا کرے کھاتا، گھاٹا کھئے رہن نہ پائیا۔ پُرکھ اکال بنیا داتا، داتا دانی اک ہو جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت رنگ رنگائیا۔ ہر سنگت تیرا اُچ محلّا، سِری بھگوان آپ سہائیا۔ ویکھنہارا اک اگلا، ایکنکار اکھ کھلائیا۔ سچ پرکاش دیپک بلا، جوتی نُور نُور رُشنائیا۔ دُھر سندیسہ اِکو گھلا، کرے نام پڑھائیا۔ نرگن ہو پھڑکے پلا، سرگن اپنے انگ لگائیا۔ پرہوں ویراگی پھرے جھلا، جھلک اِکو نُور جنائیا۔ مَورکھ ہو کے وڑ جائے کایا ڈونگھی ڈلا، اندھ اندھیرے اپنا آسن لائیا۔ کرے کھیل اچھل اچھلا، ول چھل دھاری سمجھ کھئے نہ پائیا۔ مہروان ہو کے مارے اِکو نام ہلا، ہو لا سب دا بہار کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ہر سنگت تیرا سوہنا مُکھ، مُکھ اُجل آپ کرائیا۔ سِری بھگوان لاپے اپنی بُکھ، ہرجن تیرا
 درشن پائیا۔ پریم پریتی اندر لئے چُک، ساچی گود آپ اُٹھائیا۔ اگے ہو کے ویکھے نیڑے ڈھک، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ہر سنگت تیرا سچ مینار، مُنی رکھی بیٹھے دھیان لگائیا۔ چار جُگ کردے رہے وچار، سمجھ
 سکے کوئی نہ رائیا۔ گر اوتار دیندے رہے اشار، اشاریاں نال سمجھائیا۔ پیر پیغمبر دسدے رہے دھار، دھرنی دھرت دھول وڈیائیا۔ سارے
 کہندے رہے سانجھا یار، یاری اکو اک رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو صاحب ویکھ وکھائیا۔ ہر سنگت پرہ
 ویکھے ایک، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ جس دی اتم ساچی ٹیک، سرنگت اک سمجھائیا۔ تس دا لیکھ سدا لیکھ، لیکھا لیکھ سکے کوئی نہ
 رائیا۔ سو ستگر دھر کے آیا بھیکھ، بھیکھا دھاری ویس وٹائیا۔ سچکھنڈ نواسی رہے ہمیش، نہ مرے نہ جائیا۔ حُکمے اندر بھوائے وشن برہما
 شو مہیش، دُھر سندیسہ حُکم منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ ہر سنگت تیرا سچا سنگ،
 سو صاحب آپ نیہائیندا۔ در درویش ہو کے نیچے ملنگ، گھر گھر اپنا ڈُور وڈنک و جائیندا۔ دُھر دی ریتی منگے منگ، مانگت اکو نظری
 آئیندا۔ گرہ مندر و جا سچ مردنگ، سوئی سرت شبد اُٹھائیندا۔ اُٹھ سوانی ویکھ اند، اند آتم اک جنائیندا۔ پرمانند سچ سگندھ، ساچی
 دھار وچ وکھائیندا۔ ساچا ڈھولا گاؤ چھند، گیت گوبند آپ سمجھائیندا۔ دُور دُراڈا کٹ کے آیا پندھ، پاندھی اپنا پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت ویکھ وکھائیندا۔ ہر سنگت تیرا در اپار، اپرمپر دئے وڈیائیا۔ جس دی سیوا کری سدا جُگ
 چار، نو نو چار دھیان لگائیا۔ چھٹی جُگ کردے گئے پکار، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ اگونجا بونجا بن دے گئے بھکھار، پنج اک دو سیس
 جھکائیا۔ نو در روندے گئے زارو زار، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ دسویں دہ دشا منگدے رہے سچا دیدار، دید عید چند گون چڑھائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ ہر سنگت تیرا پریم ساگر، لہر لہر نال لہرائیا۔ سِری بھگوان کلجُگ
 انت کرے اُجاگر، اُجرت مول نہ لائے رائیا۔ سیوا کر کے گیا تیغ بہادر، گوبند بنس سرینس بھیٹ چڑھائیا۔ کلجُگ انت سِری بھگونت زرم
 کرم کرے اُجاگر، مُکھ اُجالا آپ وکھائیا۔ لوکات دیوے دات سچ دوارے بخشے آدر، آدرش اپنا اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کِرپا کر، دیونہار سدا سرنائیا۔ ہر سنگت تیرا پُرکھ اکال، گوبند پتا گیا سمجھائیا۔ کلجگ ویکھے اپنے لال، لال رنگیلا بے پرواہیا۔ جوتی نُوَر بے مثال، مسل سکے نہ کھئے بنائیا۔ پرگٹ ہونے وچ جہان، نرگن اپنا ویس دھرائیا۔ بھگت بھگوان ویکھے آن، بھو ابھیدا آپ جنائیا۔ سچ دوارے کھئے کرے مہروان، مہر نظر اٹھائیا۔ اوچ نیچ راؤ رنگ گاؤ ساچا گان، گہر گمبھیر آپ پڑھائیا۔ آتم پرما تم منگو دان، داتا دانی ربا سمجھائیا۔ سُرتی شبد ملاواں کابن، گہر بنسری نام سُنائیا۔ پیر پیغمبر دیوے الابی پیغام، دُھر سندیسہ اک جنائیا۔ کلمہ نبی رسوُل پڑھو کلام، کائنات خوشی منائیا۔ چار یاری کرو پرنام، سجدہ سیس جگدیش جھکائیا۔ در درویش بنو غلام، دُرمت میل رہے نہ رائیا۔ نظری ویکھو اک امام، بے پرواہ نُوَر خُدائیا۔ **آب** حیات پیو جام، کایا جامہ دئے بدلائیا۔ ہر سنگت جنائے اکو نام، سوہنگ نام سچ پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ہر سنگت تیرا نام کرتار، کرتا آپ جنائیا۔ سوہنگ روپ اگئی دھار، پنج تت نظر نہ آئیا۔ آتم پرما تم کھیل سچی سرکار، شاہ پاتشاہ آپ کھلایا۔ ونڈاں ونڈدا ربا سدا جگ چار، چوکرئی اپنا راہ وکھائیا۔ ہوکا دیندا ربا وچ سنسار، گر اوتار پیر پیغمبر روپ وٹایا۔ کلجگ آؤنا کل کلکی اوتار، نہکلنک پھیرا پائیا۔ چار ورنان کرے سچ پیار، ساچا گہر اک وکھائیا۔ پچھلا لیکھا دئے نوار، آگے اپنا رنگ رنگائیا۔ نر نریشا کرے سچ پیار، نرائن اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہر سنگت دیونہار وڈیائیا۔ ہر سنگت جس ہويا میلا، پرہہ ملیا بے پرواہیا۔ گر گوبند دا بنیا چیلا، پُرکھ اکال دیا کھائیا۔ کلجگ اتم اکو ویلا، اخیر آخر ربا جنائیا۔ سچ سوامی چاڑھے تیلا، گہر ساچے سگن منائیا۔ لکھ چوڑاسی نالوں ہو کے ویلا، پیار بھگتان نال رکھائیا۔ ڈھونڈنہار جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ اچے ٹلے پربت بیلا، ڈونگھی کندر سمنڈ کھائی ویکھ وکھائیا۔ سد وسنہارا دھام نوویلا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہر سنگت اکو گنڈھ پوائیا۔ ہر سنگت تیری نام گنڈھ، تندى تند آپ بندھائیندا۔ چار ورن پاوے ٹھنڈ، اوچ نیچ نہ کھئے رکھائیندا۔ آتم ناطہ جڑیا ہنگ، برہم اپنا میل ملائیندا۔ لیکھا جانے ڈوری سنگ پتنگ، آکاش پرکاش آپ جنائیندا۔ دُوَر ڈراڈا بے پرواہی ساچا ماہی گئی گہیرا کٹ کے آیا پنڈھ، پاندھی اپنا پھیرا پائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران نالوں ہو الگ جنایا چھند، سوہنگ ڈھولا آپ الایا۔ بھگت بھگوان اک دُوَجے دا مانو انند، انند اپنا آپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،

ہر سنگت میل ملائیا۔ ہر سنگت میلا سچ دربار، دُھر درباری آپ ملائیندا۔ کوڑی کِریا کرم وچار، گھر ساچا اک سہائیندا۔ ورن برن دا روگ نوار، دُکھ سنسا نہ کھئے رکھائیندا۔ امرت سروور اک نُهال، دُرمت میل دھوائیندا۔ چرن سرنائی سچّی دھرمسال، دھرم دوارا آپ وکھائیندا۔ جس گرہ وسے شاہ کنگال، سو مندر سوہبا پائیندا۔ نو نو چار پچھوں کر کر بھال، گُرمکھ گُرسکھ ہرجن ہربھگت میل ملائیندا۔ نرگن ہو کے بن دلال، ہر سنگت اکو گنڈھ پوائیندا۔ پُرکھ اکال ہو کے گھالے گھال، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ ہر سنگت تیرا ناطہ جوڑ، ساچا رنگ رنگائیا۔ جگت وکار در تون ہوڑ، ساڈھے تِن ہتھ وچوں باہر کڈھائیا۔ آپ ویکھے کر کے غور، اندر وڑ وڑ پھیرا پائیا۔ لیکھا لیکھے زوداس چمارا جو ڈھوئے ڈھور، لیکھا لیکھ نہ کھئے مٹائیا۔ صاحب سوامی وسے کول، کول نین نور رُشنائیا۔ ہر سنگت دیوے نام انمول، ائمٹری وست ورتائیا۔ امرت رس بھرے کول، کول ناہہ بھوائیا۔ ملے وڈیائی اُپر دھول، دھرنی دھرت سوہبا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان سدا سہائیا۔ مہروان سدا سوامی، مہر نظر اٹھائیا۔ پُرکھ ابناشی انترجامی، ہر گھٹ ویکھ وکھائیا۔ لیکھ چُکائے چار کھانی، بانی اپنا نام چپائیا۔ شبد ملاواں ساچے ہانی، گھر مندر خوشی کرائیا۔ داتا ہو کے آیا دانی، دیونہار دیا کھائیا۔ گُرمکھ ویکھے گر گر پرانی، پران آدھار سہج سُکھدائیا۔ دھرم دوار دی اک نشانی، سچ پِرتی دئے وکھائیا۔ بھيو نہ جانے کھئے ودوانی، ودت سار کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر سنگت بنائے پُرکھ سُجانی، ساچا راہ اک وکھائیا۔ ساچا راہ جگت نرالا، نر ہر نرائن آپ جنائیندا۔ پُرکھ اکال بن دلالا، سچ دلالی مات کھائیندا۔ چار ورن بنائے اکو دھرمسال، دھرم دوارا آپ پرگٹائیندا۔ سچ پرکاش دیکھ ہوئے نرالا، جوتی جاتا نور ڈگمگائیندا۔ ساچا مارگ جگت سُکھالا، ستجگ سچ سچ سمجھائیندا۔ آتم پرما تم پائے ساچی مالا، من کا منکا آپ بھوائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، گھر اکو اک وسائیندا۔ ہر سنگت گھر وسے کھیڑا، کھیڑکی تاکی بند آپ کھلائییا۔ چار جُگ دا مکے جھیڑا، چار ورن نہ کھئے لڑائیا۔ پُرکھ ابناشی ملیا کر کے اپنی مہرا، مہر نظر اٹھائیا۔ ناطہ جوڑیا تیرا میرا، میرا تیرا اپنا رُوپ درسائیا۔ سچکھنڈ وکھایا کھلا وپھڑا، پن بھگتاں دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر سنگت دیونہار وڈیائیا۔ ہر سنگت پیکھ ساچا گھر، سچکھنڈ نواسی آپ وکھائیا۔ اگے

پچھ پلُو لہنا پھڑ، سِری بھگوان ربا پھڑائیا۔ واری واری پوڑے جانا چڑھ، ہر کرتا آپ چڑھائیا۔ ساچے مندر جانا وڑ، گھر وجے نام ودھائیا۔ پُرکھ اکال آگے بیٹھا ہر، سچ سینگھاسن سوہا پائیا۔ پریم سینگھ لوکات پُت ویراگ نہ کر، جس دا پُت پرہ اپنی گود بھائیا۔ ہر سنگت ساری لے جائے پھڑ، بھائیاں نال بھائی لے ملائیا۔ رل مل ڈھولا سوہنگ مہراج شیر سینگھ وِشنوں بھگوان لُو پڑھ، پڑھیاں اتم لیکھے لائیا۔

* ۲۹ ہاڑھ ۲۰۲۰ بکرمی سادھو سینگھ دے گرہ جھنڈیر کلان *

ہر کِریا گر پرساد، گر پرسادی سنگت دیا کھائیا۔ ہر کِریا گر سجن لادھ، گر سجن گرمکھ دیونہار وڈیائیا۔ ہر کِریا گر دیوے داد، ستگر داد جن بھگتاں جھولی نام بھرائیا۔ ہر کِریا گر رکھ لاج، بھگت بھگوان ویکھے تھاون تھائیا۔ ہر کِریا گر مار آواز، سنت سہیلے اٹھائے چائیں چائیا۔ ہر کِریا گر کرائے وڈ وڈ بھاگ، وڈبھاگی اپنا رنگ وکھائیا۔ ہر کِریا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر ستگر دیا کھائیا۔ ہر کِریا گر پرساد اموگھ، دین دیاں آپ جنائندا۔ گر گر ناطہ ڈھر سنجوگ، ڈھر درباری میل ملائندا۔ وستو ست دیوے چوگ، دھار امرت نال ملائندا۔ جنم اجنم کٹے روگ، چنتا سوگ گوائندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے ویکھے وکھائندا۔ ہر کِریا گر دیوے پرساد، پرسادی اپنی دیا کھائیا۔ گر پرساد انرس سواد، رسنا چہوا چکھ نہ سکے رائیا۔ سو کھائے جو ہوئے وساد، بسمل اپنا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گر پرساد کہے میرا پریم مٹھا، مٹھت میرے وچ سہائیا۔ میرا رس بن گرمکھاں کسے نہ ڈٹھا، لکھ چوراسی پھرے تہائیا۔ میں اندر باہر پریم پریتی اندر بناں ساچا متا، مٹر پیارا ناؤں دھرائیا۔ جگ چوکڑی کران پوتا، بن پتکاری سیو کھائیا۔ جگت دوار رس ہوئے پھکا، پھکی دسے سرب لوکائیا۔ جس گرمکھ رس میرا ڈٹھا، سو گرمکھ گر گر گھولی گھول گھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر آپ اٹھائیا۔ گر پرساد کہے میری بناوٹ نظر کسے نہ آئیا۔ ترے گن میل سچ ملاوٹ، میل ملاوے بے پرواہیا۔ مینوں کھادیاں گرمکھاں کدی نہ آئے تھکاوٹ، سکھ سکھ نال

اُچھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد میرا سنگ نبھائیا۔ گر پرساد کہے میرا ساچا رس، ہر پُرکھ نرنجن آپ بھرائیا۔ جُگ چوکرئی میں آواں بھگتاں ہتھ، دوسر چھوہ نہ سکے رائیا۔ میرے کول بہہ کے پہلوں گاؤن پرہہ دا جس، نچ نیتر دھیان لگائیا۔ دوئے جوڑ اپنی آگے رکھن آس، آسا پرہہ چرن ملائیا۔ نون پریتی کرن ہو کے داس، داسی رُوپ وٹائیا۔ رسنا گاؤن پون سواس، نیتر نین نین شرمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد ویکھنہار آپ ہو جائیا۔ گر پرساد کہے گرْمکھ رکھن چا، میرے ولّ دھیان لگائیا۔ جُگ چوکرئی تكدے رے راہ، نیتر نین اُٹھائیا۔ کون ویلا سِری بھگوان پرم پُرکھ پرہہ نرگن اپنا بھوگ لئے لگا، سرگن دیوے آپ ورتائیا۔ گرْمکھ گرْمکھ گرْمکھ گرْمکھ ہرجن ہرجن ساچے سجن لین کہا، خواہش اور رہن نہ پائیا۔ پرہہ ملن دا ایہو لاه، خالی بھنڈارے ربا بھرائیا۔ دیونہار ساچا شہنشاہ، داتا دردیاں درد وندائیا۔ گر پرساد سانتک ست سیتل دئے بنا، ست سرُوپ وچ سمائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنم مرن دکھ کُن دی دیوے اکو وار اک دوا، دوجی وار دکھ جنم کرم نہ لاگے رائیا۔

* ۲۹ ہاڑھ ۲۰۲۰ یکرمی کرتار پُر ضلع جالندھر بیبی پریتم کور دے گرہ *

گرْمکھ آتم مُکی جدائی، آن جاون رہن نہ پائیا۔ صاحب ستگر بے پرواہی، بے پرواہ دیا کھائیا۔ پرم پُرکھ ایکا گھر کرے کڑمائی، بندھن اپنا آپ رکھائیا۔ سوہرے بیئے دھی جوائی، سِری بھگوان رُوپ وٹائیا۔ ویکھنہارا چائیں چائیں، دو جہاناں پڑدہ لاپیہا۔ غریب نہانیاں پکڑے بابیں، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ دیونہارا ٹھنڈیاں چھائیں، مہر نظر تکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن لیکھا لیکھے لائیا۔ آتم پر ماتم ناٹہ ہتھ، سنسا روگ چُکائیا۔ بھاگ لگائے کایا تن، تن تندور اگن بُجھائیا۔ من واسنا ہتھے من، ممتا موہ مٹائیا۔ نام امولک دیوے دھن، ساچی وست آپ ورتائیا۔ لیکھا جانے بھگتی جن، بھگون ہوئے سہائیا۔ کر پرکاش اندھیر اٹھ، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ ساچا ناؤں سنا کت، سوہنگ کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے لئے ترائیا۔ آتم آن جاون جائے چُک، چُکے لیکھا سرب لوکائیا۔ جنم جنم دی مٹے بھکھ، ترسنا رہن نہ پائیا۔ مات گرہہ نہ اُلٹا رُکھ، جونی

جُون نہ کھئے رکھائیا۔ کرم ورن نہ کھئے دکھ، مرن نظر کھئے نہ آئیا۔ صاحب ستگر اپنی گودی لئے چُک، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ اُجل کرے مات مُکھ، مُکھڑا جگت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن لہنا جھولی پائیا۔ آتم پچھا جائے چُھٹ، پر ماتم دئے وڈیائیا۔ اگلا گھر جا کے پُچھ، جس گھر وجدی رہے ودھائیا۔ ویکھنہار اناشی اچت، ست سرُپ سوہیا پائیا۔ مہروان ہو کے جائے تٹھ، دین دیال دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جُگ وچھنی میل ملائیا۔ آتم ویکھ سچ دروازہ، پر ماتم آپ کھلائیا۔ جس گھر وسے غریب نوازا، پر م پُرکھ پرہ ڈیرہ لائیا۔ شاہو بھوپ وڈ راجن راجا، شہنشاہ اکو حُکم ورتائیا۔ آد آد جس ساجن ساجا، اتم اپنا رنگ وکھائیا۔ پریم پریتی اندر پھرے بھاجا، نرگن نرور نظر کسے نہ آئیا۔ بھگت سُہیلا رکھے لاجا، لاجونت اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ سچ دوارے رچ کے کاجا، ہر کرتا کھیل کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے میل ملائیا۔ آتم پر ماتم انت سنجوگ، دُھر سنجوگی آپ کرائیندا۔ جنم جنم دا کئے روگ، کوڑی کِریا موہ مٹائیندا۔ دیوے درس اک اموگھ، نرگن نر نظری آئیندا۔ نام چُکائے اپنی چوگ، سوہنگ امرت رس مُکھ بھرائیندا۔ سچ دوارے ایک بھوگ، پر م پُرکھ پرہ آپ جنائیندا۔ لہنا چُکے چوڈاں لوک، پرلوک اپنی گنڈھ وکھائیندا۔ سچکھنڈ دوارا اکم کوٹ، بنک اکو اک وڈیائیندا۔ جس مندر جگے نرمل جوت، اندھ اندھیرا نظر کھئے نہ آئیندا۔ سو صاحب ستگر آتم پر ماتم ملن دا رکھے شوق، شہنشاہ نت نوت راہ تکائیندا۔ جن بھگتاں بخشے ایک اوٹ، اوٹ پُرکھ اکال سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نرگن سرگن سرگن نرگن اکو گھر وسائیندا۔ آتم گھر سچ وسیرا، پر ماتم دئے کرائیا۔ لوکات بٹھ بیڑا، دو جہان لئے ترائیا۔ سچکھنڈ وکھائے ساچا کھیڑا، گھر ساچا اک سُہائیا۔ بھگت وچھل جن بھگتاں لئے ڈیرہ، دو جہان نظر کھئے نہ آئیا۔ جُگ چوکڑی کھلا رکھے وپیڑا، بند تاکی نہ کھئے کرائیا۔ دُور دُراڈا نظری آئے نیرن نیرا، گھر سجن صاحب سچا پائیا۔ کلجگ اتم سیری بھگوان پایا بھیرا، پُرکھ اکال ویس وٹائیا۔ جن بھگتاں ناٹھ جوڑیا تیرا میرا، سوہنگ کرے سچ پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن لیکھا لیکھے لائیا۔ آتم پر ماتم لیکھا لا، لہنا دئے چُکائیا۔ پاربرہم پرہ بن ملاح، برہم بیڑا پار کرائیا۔ ساچا پتن دئے وکھا، تٹ کنارہ اکو نظری آئیا۔ ساچے گھر دئے وسا، در دروازہ آپ کھلائیا۔ چرن کول لئے بہا، دیونہار سچی سرنائیا۔ مہر

نظر لئے اُٹھا، نیتِ نینِ نینِ ملائیا۔ پچھلا لیکھا دئے مُکا، آگے اپنا رنگ وکھائیا۔ سچکھنڈ دوارے لئے وسا، گھر اکو سوہیا پائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم
 آتم میلا سہج سُبھا، گرمکھ گرمکھ ہرجن ہربہگت ہر ہر وچ سمائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس جن چپائے اپنا ناں،
 تنہا اتم اپنے وچ سمائیا۔

* ۲۹ ہاڑ ۲۰۲۰ یکرمی جسونت سنگھ دے گرہ کرتار پُر ضلع جالندھر * *

سو پُرکھ نرنجن ویہ سو ویہ، دو جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ لیکھا جانے لکھ چوراسی جی، جیو جنت ویکھ وکھائیندا۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر کردے رہے کی، جگ چوکرئی پڑدہ لاپندا۔ بہگت بھگوان ونددے رہے سین، لوکات کھیل کھلائیندا۔ چار جگ بیجدے رہے بی،
 جگ چوکرئی ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اپنا بھیو آپ سمجھائیندا۔ ویہ سو ویہ سو پُرکھ نرنجن، صاحب
 اپنی دیا کھائیا۔ داتا دانی درد دکھ بھہ بہنجن، بھیو ابھیدا آپ کھلائیا۔ جگ چوکرئی بندا رہا سجن، گر اوتاراں پیر پیغمبران بنت بنائیا۔ نام
 ندھانا دسدا رہا بھجن، رسنا جہوا کر گرمائیا۔ چرن دھوڑ جئاؤندا رہا مجن، مستک ٹکا خاک رمائیا۔ سچکھنڈ دوارے بیٹھا رہا مگن، نرگن
 نظر کسے نہ آئیا۔ جگ چوکرئی پیر پیغمبر پنج تت چولا رہا بدل، بدلی اپنا نام کرائیا۔ برہمنڈ کھنڈ کھائے اکو عدل، عدالت ساچے گھر لگائیا۔
 نام ندھان سری بھگوان جئاؤندا رہا غزل، نغمہ اکو اک پرگنائیا۔ سادھان سنتاں دسدا رہا منزل، رہبر بن بن پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ ویہ سو ویہ یکرمی شاہ سلطانا، شہنشاہ اپنی دھار چلائیندا۔ سچکھنڈ نواسی ہو
 پردھانا، پُرکھ ابناشی ویس وٹائیندا۔ جودھا سورپیر بلی بلوانا، بلدھاری اپنا بل رکھائیندا۔ لیکھا جانے دو جہاناں، برہمنڈ کھنڈ بھیو ابھید
 چکائیندا۔ دیونہارا دھر فرمانا، سچ سندیسہ نام الائیندا۔ وشن برہما شو بخشے اک دھیانا، چرن کول آپ سمجھائیندا۔ گر اوتاراں دیوے دانا،
 داتا دانی دیا کھائیندا۔ پیر پیغمبران بٹھے گانا، مولی تند ہتھ اٹھائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جگ چوکرئی کھیلے کھیل مہانا، خالق خلق
 وچ سمائیندا۔ ساچا مندر اک مکانا، سچکھنڈ دوار آپ وندائیندا۔ شبد اناد دھر ترانہ، انراگی راگ سنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی دُھر دی دھار، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ جُگ چوکڑی پیتے وچ سنسار، کلجگ ویلا اتم آئیا۔ گر اوتار بن بھکار، در بیٹھے سیس جھکائیا۔ پیر پیغمبر سجدہ کرن وارو وار، نیوں نیوں لاگن پائیا۔ اُچی کوک کوک کرن پُکار، دروہی دروہی تیرا نام خُدائیا۔ کِرپا کر پروردگار، بے نظیر تیری وڈیائیا۔ طوبی طوبی سارے گئے ہار، طُلبا نظر کھئے نہ آئیا۔ گر اوتار واجاں رہے مار، نیتر نین نین اٹھائیا۔ پُرکھ ابناشی لے اوتار، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ ساچا نُور نہ کھئے اُجیار، نرگن جوت چند نہ کھئے چمکائیا۔ گر کا شبد سکے نہ کھئے وچار، آتم پر ماتم میل نہ کھئے ملائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ دھواں دھار، سچ پرکاش نہ کھئے کرائیا۔ پڑھ پڑھ پُستک جیو جگت گئے ہار، ہر کا رُوپ ست سرُوپ نظر کیسے نہ آئیا۔ ورن برن ذات پات اوچ نیچ راؤ رنگ راج راجان روون زارو زار، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دپ سرشٹ سبائی ہونے خوار، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی گھر ملے نہ میت مُرار، ہر سجن نظر کیسے نہ آئیا۔ دُکھاں بھریا سرب سنسار، آتم سُکھ نہ کھئے اُچائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی تکی راہ، نیتر نین نین اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دُھر لیکھا گئے سمجھا، بن کاتب قلم شاہیا۔ کلجگ اتم ویلا جائے آ، چار یاری سنگ نہ کھئے نہائیا۔ پُرکھ ابناشی بے پرواہ، بیہو ابھیدا آپ جنائیا۔ نرگن نرور پُرکھ اکال دین دیال جوتی جامہ ویس لے وٹا، پاربرہم برہم اپنا بیہو چکائیا۔ دُھر سندیسہ نر نریشا ایکنکار دئے سنا، ساچا ڈھولا راگ الاٹیا۔ ساچا ویلا دئے وڈیا، گر چیل اکو گھر بہائیا۔ دُھر سنجوگی میلا لے ملا، جنم کرم دے وچھڑے گھر ساچے گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی ویکھ تماش، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن کرے ہاسا، نو کھنڈ پرتھی رہی کُرائیا۔ ایکنکار دیوے نہ کیسے دلاسا، دھیرج دھیر نظر کیسے نہ آئیا۔ آد نرنجن نُور نہ کھئے پرکاسا، اندھ اندھیر نہ کھئے مٹائیا۔ سری بھگوان کیسے نہ وسے ساتھا، سُنجھی سیج سرب لوکائیا۔ ابناشی کرتا لگھ چوراسی جیو جنت کرے نراسا، آسا پور نہ کھئے وکھائیا۔ پاربرہم پرہہ کروٹ لے نہ بدلے پاسا، برہم برہماد مان نہ کھئے رکھائیا۔ چاروں کُنٹ آیا گھاٹا، ساچا ہٹ نہ کھئے چلائیا۔ پرہہ پُرکھ پرہہ ملیا کیسے نہ سجن ساکا، خوشیاں ناد نہ کھئے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی دیوے

دھوکھا، سرِشٹ سبائی ربی کُرائیا۔ ویکھ وکھائے چوڈاں لوکاں، چوڈاں طبق پھیرا پائیا۔ چار جُگ دا گایا گر اوتاراں پیر پیغمبراں سُنہ سلوکا، سُنہار اپنا ناؤں وٹائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان کھانی بانی کاغذ قلم شاہی لیکھا ویکھے پوتھا، بودھ آگادھا اپنا بھیو چُکائیا۔ کلجگ جیو جگت ہنکاری اتم ہویا تھوتھا، دُرمت میل نہ کھئے دھوئیا۔ نرمل نؤر جگے نہ کوئی دیپک ساچا جوتا، جوتی نؤر نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ویہ سو ویہ بکرمی لیکھا دھرنی دھرت دھول، دھولا بھیو نہ کھئے چُکائیا۔ نو نؤ چار پورا کرے کیتا قول، کیتا اقرار بھل کدے نہ جائیا۔ سِری بھگوان کھیلے کھیل آپ انہول، اتبھل اپنی کار کھائیا۔ لکھ چوراسی ربی ڈول، سو صاحب کلجگ انت ربا ڈُلائیا۔ سچ وست نہ کیسے کول، خالی جھولی سرب کرائیا۔ ہر کا بھیو نہ جانے کوئی پنڈت پاندھا رول، مُلاشیخ مساک انت کہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ ویہ سو ویہ بکرمی منگے منگ، پرہہ آگے دھیان لگائیا۔ سِری بھگوان تیرا سچ سنگ، آد جُگاد وچھڑ نہ جائیا۔ کلجگ اتم ربا لنگھ، پاندھی اپنا پندھ مُکائیا۔ سرِشٹ سبائی ہوئی رنڈ، ہر کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ نوں کھنڈ پرتھی بھیکھ پکھنڈ، ساچا راہ نہ کھئے جنائیا۔ آتم بھلیا سب نوں اند، پرمانند وچ نہ کھئے سمائیا۔ تیرا ڈھولا گیت گوبند نہ گائے کوئی چھند، سنسا روگ نہ کھئے چُکائیا۔ کوڑی کِریا گھر گھر وڑیا گھمنڈ، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھٹائیا۔ مانس جنم سب دا دے بھنگ، اتم کرتا قیمت کھئے نہ پائیا۔ صاحب ستگر دین دِیال سوامی ٹھاکر تیرا وجے اک مردنگ، نام ندھانا آپ سُنائیا۔ لکھ چوراسی وچوں گُرمکھ وِرا چڑھے انوکھا چند، سورج چند ویکھ نین شرمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ویہ سو ویہ بکرمی کہے بھگوان، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جن بھگتاں دے اپنا دان، وست امولک نام ورتائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر نج اتم کرے تیرا دھیان، دوجا اشٹ نہ کھئے منائیا۔ بن پڑھیاں دے گیان، چوڈاں ودیا کم کیسے نہ آئیا۔ ناٹھ تھے پنج شیطان، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار نہ کرے لڑائیا۔ گھر دیپک جوت جگے مہان، جوت نرنجن کرے رُشنائیا۔ انحد شبد وجے دھنکان، دھن آتمک راگ الائیا۔ امرت ملے پین کھان، جگت ترسنا بھکھ رہے نہ رائیا۔ ساچی سیجا کر پروان، آتم پرما تم اپنی دیا کھائیا۔ گھر مل آکے ساچے کاہن، بنسری اپنا نام سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ

تیری سرنائیا۔ ویہ سو ویہ بکرمی رکھے آس، پرہ تیرا دھیان لگائیا۔ جن بھگت پُجا پُورب آس، پچھلا لیکھا دے مُکائیا۔ آگے بخش اپنا ساتھ، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ پاربرہم برہم کرے بھوگ بلاس، ساچی سیجا سو بہا پائیا۔ گھر مندر ویکھے ساچی راس، گوپی کاہن نچائیا۔ نرمل جوت ہونے پرکاش، نورو نور نور رُشنائیا۔ لہنا دینا چُکے پرتھمی آکاش، گگن گگنتر ڈیرہ ڈھائیا۔ لیکھا چُکے پوجا پاٹھ، ہون دیپ نہ کھئے جگائیا۔ نظری آئے اکو پُرکھ سمراتھ، سمرتھ پُرکھ تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اک وکھاؤنا اپنا گھر، جس گھر اکو نور رُشنائیا۔ ویہ سو ویہ بکرمی کرے یاد، پچھلی یاد آپ جنائیا۔ کلجگ انت سُن فریاد، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں دے اپنی داد، دولت اکو نام ورتائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کاڈھ، آون جاون گیڑ کٹائیا۔ نام سُننا اگم ناد، تریا بیٹھے نین شرمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایک دینا ساچا ور، گھر میلا سہج سُبھائیا۔ ویہ سو ویہ بکرمی رہی تک، تقویٰ تیرے اُتے رکھائیا۔ پرگٹ ہو پُرکھ سمرتھ، سمرتھ تیری سرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا مارگ کئے دس، واک بھوکھت جگت جنائیا۔ پنج ت کا یا چولا چھڈ کے گئے ٹھ، در تیرے جا کے الکھ جگائیا۔ نام یدھان سری بھگوان تیرا رسنا جہوا گئے رٹ، من کا منکا آپ بھوائیا۔ کہانی بانی کھول کے گئے ہٹ، جگت ونجارا راہ چلائی۔ اتم کلجگ کھیڑا ہویا دسے بھٹھ، ساچا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ اچے ٹلے پریت ڈونگی کندر ویکھیا ٹھ، گر مکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ ناڑ بہتر سب دی ابلے رت، رتی رت نہ کھئے سُکائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش بھلی برہم مت، من مت کری گُرمائیا۔ ذات پات شرع مذہب وجا پھٹ، پٹی نام نہ کھئے بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اک وکھاؤنا اپنا در، در ساچے الکھ جگائیا۔ سری بھگوان ہو مہروان، پیس پیسا آپ جنائیا۔ جگ چوکڑی کر پروان، کل اتم ویس وٹائیا۔ نہکلنک نوجوان، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیا۔ دو جہاناں سچا کاہن، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ لکھ چوراسی ویکھے آن، گھر گھر اندر پڑدہ لاپیا۔ بھگت بھگونت لئے پہچان، جیو جنت کھوج کھوجائیا۔ چرن کول بخشے اک دھیان، سُرتی شبد شبد جڑائیا۔ آتم پر ماتم میلے آن، دوئی دویتی پڑدہ لاپیا۔ ساچا مندر وکھائے سری بھگوان، بجرکپائی گنڈا لاپیا۔ دپیک جوت جگے مہان، نرگن نور نور رُشنائیا۔ سر سروور اشنان کرائے مہان، دُرمت میل دئے دھوائیا۔ آون جاون چُکائے کان، لکھ چوراسی پھند کٹائیا۔ اندر وڑ کے دیوے گیان، باہروں کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ نام جپائے بن رسنا جہوا زبان، اجپا

جاپ آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ویہ سو ویہ بکرمی بھگت پیارا، ہر بھگون ویس وٹائیا۔ سرب جیاں دا سانجھا یارا، سگلا سنگ رکھائیا۔ غریب نمانیاں پاوے سارا، ناتھ اناتھاں دئے وڈیائیا۔ ساچا مندر وکھائے اک دوارا، پرہ چرن سچّی سرنائیا۔ چھپر چھنّ نہ کھئے سہارا، چار دیوار نہ کھئے بنائیا۔ سورج چند نہ کھئے اُجیارا، زرگن جوت دیپ جگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ڈھولا گاون ساچی وارا، واہوا تیری وجدی رہے ودھائیا۔ تیرا وسدا رہے سچّا گھر بارا، مندر اکو سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگت لئے اٹھائیا۔ ویہ سو ویہ بکرمی لئے بھاگ، وڈ بھاگی آپ جنائیا۔ جن بھگتاں کھولے کوڑی جاگ، نج نیتر نین آپ گھلائیآ۔ راتیں سُنّیاں مار آواز، شبدي ناد دُھن شنوائیا۔ ترے گن مایا بُجھا آگ، امرت میگھ اک برسائیا۔ آتم پرما تم رچ کے کاج، ساچا ناطہ جوڑ جڑائیا۔ پورب جنم دا دھو داغ، نرمل نیر نیر وکھائیا۔ کرے کھیل گرو مہاراج، شاہ پاتشاہ سچّا شہنشاہیا۔ گھر ملاواں کنت سہاگ، جگت رندپیا دُور کرائیا۔ میل ملاواں موہن مادھو مادھ، مدھر دُھن نام سنائیا۔ لیکھا چکے جگت سماج، جس جن اپنا جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے لئے ترائیا۔ ویہ سو ویہ بکرمی تیرا وقت سہاؤنا، سوہنی زُٹری نال ملائیآ۔ بھگت بھگون ویکھ وکھاؤنا، در ویکھے چائیں چائیا۔ مانس جنم لیکھے لاؤنا، مائکھ اپنا در بُجھائیا۔ ساچا راگ اک سناؤنا، ڈھولا تیرا نام وڈیائیا۔ آتم پرما تم پرما تم ساچی سیجا آپ بہاؤنا، سیج سہنجنی سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں ہوئے سہائیا۔ ویہ سو ویہ بکرمی بھگتن میلا، ہر بھگون آپ کرائیا۔ ایکا گھر وسے گرو گر چیلا، چیلا گر اکو نور زُشنائیا۔ پرہ پُرکھ پرہ سجن سہیلا، صاحب ستگر آپ ہو جائیا۔ گرمکھ جنائے اپنا ویلا، وار تھت نہ کھئے وڈیائیا۔ سد وسنہارا دھام نوپلا، زرگن داتا بے پرواہیا۔ اچرج کھیل کلو کل کھیلا، کل کلکی ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگت آپ ترائیا۔ بھگت جن آپ تراؤنا، ترنی ترن آپ جنائیندا۔ پھڑ پھڑ ساچے مارگ لاؤنا، ستجگ راہ اک وکھائیندا۔ چار ورن دا ڈیرہ ڈھاؤنا، برن اٹھاراں پنڈھ مکھائیندا۔ آتم پرما تم ہر گھٹ نظری آؤنا، گھر گھر اپنا پڑدہ لاپندا۔ سوہنگ ڈھولا راگ جاناؤنا، دو جہاناں آپ پڑھائیندا۔ وشن برہما شو شکر مناؤنا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچا آپ اٹھائیندا۔ ویہ سو ویہ بکرمی تیرا سوہنا رنگ، ہر محبوب آپ

چڑھائیا۔ شاہ سوارا اسو گھوڑے کس تنگ، دو جہاناں والی جوت اکالی پھیرا پائیا۔ نام ندھان لے مردنگ، پُری لوء آکاش پاتال برہمنڈ کھنڈ
 آپ جگائیا۔ ویکھ وکھانے ہر ورہنڈ، چار کُنٹ دہ دشا نو کھنڈ اپنا پھیرا پائیا۔ لکھ چوراسی گیت سنائے سہاگی چھند، سوہنگ ڈھولا
 راگ الاٹیا۔ ستجگ دوارے آتم پر ماتم اکو گھر ملے انند، انند انند وچوں جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر بہکت اتم
 پار کرائیا۔ ویہ سو ویہ بکرمی تیرا کھیڑا، نگر گرام آپ وسائیا۔ اباشی کرتا بٹھے بیڑا، شوہ دریا نہ کھنڈ رڑھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ
 گرمکھ جو بیٹھے رہے کر کے جیرا، سری بھگوان چرن اوٹ تکائیا۔ کلجگ اتم کرے حق نبیڑا، حق حقیقت ویکھ وکھائیا۔ ناطہ جوڑے تیرا
 میرا، میرا تیرا بھیو رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے پار لنگھائیا۔ ویہ سو ویہ
 بکرمی جن بھگتاں میتا، سو پُرکھ نرنجن پھیرا پائیا۔ دھر دربار وکھائے ٹھانڈا سیتا، اگنی تت نہ کھنڈ تپائیا۔ اکو رنگ رنگائے ہست کیتا، اوچ
 نیچ نہ کھنڈ رکھائیا۔ سوہنگ شبد مان چکائے اٹھاراں دھیائے گیتا، اٹھ دس کرے پڑھائیا۔ دھام وکھائے اک انڈیٹھا، گھر مندر پڑدہ لاپیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں انگ لگائیا۔ ویہ سو ویہ بکرمی سچ پیار، پرم پُرکھوتم آپ جنائیندا۔ جن بھگتاں کرے
 انگیکار، انگن اپنا آپ سہائیندا۔ واسنا گندی دئے نکال، سچ سگندھی نام بھرائیندا۔ چند نوچندی دیوے چاڑھ، اندھ اندھیر مٹائیندا۔
 پورب لیکھا لہنا دیوے پاڑ، رائے دھرم لہنا نظر کھنڈ نہ آئیندا۔ ساچے پوڑے دیوے چاڑھ، چوٹھے پد آپ بھائیندا۔ کر پرکاش بہتر ناڑ، ناڑی
 ناڑی نور وکھائیندا۔ آپے پھرے پچھے اکاڑ، سوچھ سروبی روپ آپ پرگٹائیندا۔ بہکت سہیلا اک اکیلا اتنر آتم کرے پیار، پر ماتم اپنی دیا
 کھائیندا۔ ساچے مندر اچ محل اٹل دیوے واڑ، مقامے حق سوہا پائیندا۔ میل ملاوا پروردگار نظری آئے اک زینکار، کرتا پُرکھ اپنی کھیل
 وکھائیندا۔ دیوا باقی کھلا پاتی جوتی نور کر اجیار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جن بھگتاں دیوے اکو ور، اتم ساچے گھر
 وسائیندا۔ بہکت وسیرا ساچے گھر، ملے انت وڈیائیا۔ صاحب ستگر لے جائے پھڑ، در اپنی سیو کھائیا۔ کرپا کرے نرائن نر، نر ہر سچا
 شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں دیوے اکو
 دان، چرن پریتی سچ دھیان، دھیان دھیان نال ملایا۔

* پہلی ساون ۲۰۲۰ بکرمی جیٹھووال دربار وچ *

سو پُرکھ نرنجن بنیا آپ، اپنے ہتھ رکھی وڈیائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن بنیا آپ، پرہہ اپنی کھیل رچائیا۔ ایکنکار بنیا آپ، اکل کل دھار بھیو نہ رائیا۔ آد نرنجن بنیا آپ، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ اناشی کرتا بنیا آپ، آون جاون نہ کھئے رکھائیا۔ سری بھگوان بنیا آپ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ پاربرہم بنیا آپ، نہ کوئی پتا نہ کوئی مائیا۔ اُستے پرکاش کریا آپ، روپ رنگ ریکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ نرگن نروریر پُرکھ اکال ہویا آپ، آپ اپنی کھیل رچائیا۔ اجونی رست ہویا پرہہ آپ، مات گرہہ نہ کھئے ہندائیا۔ انہو پرکاش کریا آپ، آپ اپنا نور پرگٹائیا۔ اپنی اچھیا پرگٹی آپ، آپ اپنی دیا کمائیا۔ اپنا بھیو کھلائے آپ، ابھیو ساچا سچ سمجھائیا۔ سچکھنڈ دوار بنایا آپ، آپ اپنی سیو لگائیا۔ شاہو بھوپ بنیا آپ، راجن راج ناؤں وڈیائیا۔ در درویش بنیا آپ، نر نریش آپ اکھوئیا۔ نراکار بنیا سجن ساک آپ، سگلا سنگ نبھائیا۔ سیج سہنجنی سہائے آپ، سوہاوت ڈیرہ لائیا۔ دیناں بندھپ بنے آپ، بندھن اپنے نال رکھائیا۔ اپنا سگن مناوے آپ، اپنی خوشی نال سمجھائیا۔ اپنی رنگن چڑھاوے آپ، رنگ رنگیلا آپ اکھوئیا۔ اپنا کنت بنے آپ، ناراپنا آپ آپ ہندھائیا۔ اپنا ویس دھرے پرتاپ، وڈ پرتاپی بھیو کھلائی۔ اپنا ویکھے کھیل تماش، جوتی جاتا پڑدہ لاپیا۔ اپنا نور کرے پرکاش، گھر دیا باقی آپ جگائیا۔ اپنی پوری کرے آس، آسا پورن آپ وکھائیا۔ اپنی آپے پائے راس، منڈل منڈپ دئے وڈیائیا۔ اپنا آپے دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ اپنا آپ چلائے راتھ، بن رتھوہی کھیل وکھائیا۔ اپنا آپے ہوئے ناتھ، اناٹھ اپنا روپ وکھائیا۔ اپنا آپے لیکھائے بھاکھ، دھر سندیس آپ جنائیا۔ اپنا مندر آپے کرے صاف، سجن صاحب سہج سکھدائیا۔ اپنا کھولے آپے تاک، گھر گھر وچ آپ پرگٹائیا۔ اپنا حکم دیوے بھوکھت واک، دھر سندیسہ آپ سنائیا۔ اپنی اُچاوے آپے ذات، ظاہر ظہور ویس وٹائیا۔ اپنا آپے کرے بھوگ بلاس، گھر ساچے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنی کار آپ کمائیا۔ آپے ہوئے پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی کار کھائیندا۔ اپنا مارگ آپے دس، رہبر اپنی دھار چلائیندا۔ اپنے مندر آپے وس، سچ محل آپ سہائیندا۔ اپنے گرہ آپے دیوے رس، رس رسیا آپ ہو جائیندا۔ اپنی کرنی اپنے رکھے ہتھ، ہر کرتا آپ اکھوئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کار آپ کھائیندا۔ ساچی کار کرے پرہہ آپ، اپنی دیا کمائیا۔ سچکھنڈ اندر تھر گھر تھاپ، ویکھنہارا

ويڪھ ڇائين ڇائينيا۔ پتا پُوت بنائے وڏ پرتاپ، آپ اپنا نُور اُڇائيا۔ سُت ڏلارا شبدى ساڪ، سڄن اڪو اڪ اڪھوائيا۔ گرہ مندر ڪھول تاڪ، گھر ساڇے دئے بهائيا۔ مھروان ھو الڪھنا الڪھ، الڪھ اڪو اڪ جنائيا۔ ٺون ميرا مین تيرے ساٿھ، سگلا سنگ نبھائيا۔ سڇڪھنڏ دوار پاوے راس، تھر گھر اپنا ناڇ نڇائيا۔ ڀرم پُرڪھ ڀرڀھ ڪھيل تماش، اپنا آپ وڪھائيا۔ ڏھر دا بهيو ڪھولے خاص، ڀن ڀر سمجھ ڪيسے نہ آئيا۔ جس ويلے رچنا رچي آد، سو صاحب خوشي منائيا۔ خوشي وچ دتي داد، اپني جھولي آپ بهرائيا۔ ٺون ميرا مین تيرا ميري تيري بھلے ڪدے نہ ياد، ست سرُوپ سوہنگ دھار سمجھائيا۔ جوتي جوت سرُوپ ڀر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ساڇا بهيو آپ جنائيا۔ سوہنگ دھار بنيا آپ، زرگن زيور ديا ڪمائيندا۔ سُت ڏلارا بنيا جاپ، پتا پُوت آپ پڙھائيندا۔ تھر گھر دوارے ھويا پاڪ، پتت روپ نہ ڪھڙے وڪھائيندا۔ نور اُجالا اڪو ذات، گھر گمبھير آپ سمجھائيندا۔ ديونھار سدا شاباس، مھر نظر اُٿائيندا۔ سلطان سوامي پوري آس، ڀر ڪرتا آپ ڪرائيندا۔ شبد سُت تيري ساڇي راس، سري بھگوان ويڪھ وڪھائيندا۔ جوتي جوت سرُوپ ڀر، آپ اپني ڪرپا ڪر، اپنا ڪھيل آپ جنائيندا۔ سوہنگ بنيا جاپ آپ، دوڇا نظر ڪھڙے نہ آئيا۔ سُت ڏلار تيرا پرتاپ، آپ آپ دئے بنائيا۔ ڪھيلنھار ڪھيل تماش، ڀر خالق وڏ وڏيائيا۔ جوتي جوت سرُوپ ڀر، آپ اپني ڪرپا ڪر، مھر نظر اُٿائيا۔ شبد سُت بنيا ڀرڀھ آپ، مات پت آپ اڪھوائيا۔ زرگن دھار بنيا جاپ، زيور ناؤن وڏيائيا۔ داتا داني داتاري بنيا آپ، ڀھڪھڪ ڀھڪھاري آپ ڀو جائيا۔ جوتي جوت سرُوپ ڀر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ساڇي اڇھا آپ اڪھوائيا۔ شبد سُت ڪھيل اڪالا آپ، ڀرڀھ اپني ديا ڪمائيندا۔ وشنون نور اُجالا آپ، آپ اپنا نور پرگھائيندا۔ برہمے ديس بے مثال بنيا آپ، ڇھڀر ڇھڻ نہ ڪھڙے ڇھڻائيندا۔ شنڪر دھار بنيا آپ، دھواں دھار ويڪھ وڪھائيندا۔ سُن اگم بنيا آپ، آپ اپنا پڙده لائيندا۔ ترے ترے ميلا ڪيتا آپ، گر چيلا ڪھيل وڪھائيندا۔ ترے گن مايا پرگھائي آپ، آپ اپني ڪار ڪمائيندا۔ پنج تت جنايا آپ، آپ اپنا سنگ نبھائيندا۔ پرڪرتي ڪھيل رچايا آپ، آپ اپني ڪل وڪھائيندا۔ سرشئي بندھن پايا آپ، ڏوري اپنا نام جنائيندا۔ درشئي بهيو ڇڪايا آپ، آپ اپنا محل جنائيندا۔ لڪھ چوراسي ونڏ ونڏايا آپ، اپنا حصہ آپ رکھائيندا۔ انڊج جيرج اُتبھج سينج سمايا آپ، چارے ڪھاني ڪھان بنائيندا۔ چارے باني راگ الايا آپ، آپ اپني سُر سمجھائيندا۔ چارے گنٹ حُڪم ورتايا آپ، ڏھر فرمانا آپ جنائيندا۔ ده دشا رنگ رنگايا آپ، رنگ رنگيلا آپ ڀو جائيندا۔ برہمنڏ ڪھنڏ رچايا آپ، پُري لوء آڪاش

پرکاش دھرائیندا۔ سؤرج چند چمکایا آپ، کِرن کِرن نال ملائیندا۔ منڈل منڈپ وڈیایا آپ، تاکا اپنی تار بلائیندا۔ زمیں اسمان سہایا آپ، دھرت دھول ویکھ وکھائیندا۔ جل جلدھار جنایا آپ، آپ اپنا بھیو چھپائیندا۔ رُت ماہ ونڈ ونڈایا آپ، تھت وار اپنے ہتھ رکھائیندا۔ دوس رین راہ چلایا آپ، گھڑی پل اپنی کار کھائیندا۔ آون جاون کھیل رچایا آپ، لکھ چوراسی میل ملائیندا۔ نارکت ونڈ ونڈایا آپ، آپ اپنی گنڈھ پوائیندا۔ کنت بہتار ساک بنایا آپ، دُولھا دُلھن ویس وٹائیندا۔ دُھر سنجوگی کھیل کرایا آپ، ایکا دُوا بندھن پائیندا۔ درس اموگھ دکھایا آپ، آپ اپنا پڑدہ لائیندا۔ آتم پرما تم سنگ رکھایا آپ، آپ اپنی دھار جنائیندا۔ پاربرہم برہم سمجھایا آپ، دُھر دی سکھیا اک درڑائیندا۔ ایش جیو جگایا آپ، جگدیشر اپنی کار کھائیندا۔ جُگ چوکرئی ونڈ ونڈایا آپ، سَتجُگ تربتا دواپر کلجُگ آپ ہنڈھائیندا۔ چار ورنان کھیل رچایا آپ، چھتری براہمن شوڈر ویش راہ وکھائیندا۔ دُھر سندیس سُنایا آپ، نر نریش آپ پڑھائیندا۔ نرگن ویس وٹایا آپ، سرگن اپنا راہ جنائیندا۔ وشن سیو لگایا آپ، سیوا سچ سچ سمجھائیندا۔ گر اوتار ناؤں دھرایا آپ، پنج تت چولا آپ ہنڈھائیندا۔ دُھر دا شبدا سُنایا آپ، راگ انادی راگ لائیندا۔ کھانی بانی بھیو کھلایا آپ، بودھ اکادھا آپ جنائیندا۔ شاستر سمتر وید پُران گھلایا آپ، آپ اپنا حُکم ورتائیندا۔ گیتا گیان درڑایا آپ، درڑھ وشواس اک سمجھائیندا۔ انجیل قرآن سکھایا آپ، کایا کڑھ کھوج کھوجائیندا۔ کھانی بانی بان لگایا آپ، تیر نرالا اک چلائیندا۔ پیر پیغمبر سمجھایا آپ، مُلاشیخ مسائک راہ وکھائیندا۔ لاشریک اکھوایا آپ، شرکت وچ کدے نہ آئیندا۔ تُعارف کرے سرب پرہ آپ، تعریف اپنی نہ کئے جنائیندا۔ سفارش کرے سدا پرہ آپ، جُگ چوکرئی بھیو چُکائیندا۔ شبدا اگئی دیوے دات پرہ آپ، دُھر دی وست آپ ورتائیندا۔ نرگن سرگن دیوے ساتھ پرہ آپ، سگلا ساتھی آپ ہو جائیندا۔ بھگت بھگوان پرگٹائے آپ، بھگتی اپنا پریم سمجھائیندا۔ سنت ساجن اُٹھائے آپ، انتر آتم گیان درڑائیندا۔ گرمکھ گود بہائے آپ، گر گر اپنا رنگ رنگائیندا۔ گرسکھ ویکھ وکھائے آپ، دو جہاناں کھوج کھوجائیندا۔ لکھ چوراسی گیڑ پوائے آپ، لکھ چوراسی اندر اپنا ڈیرہ آپ لگائیندا۔ نت نوت شبدا راگ جنائے پائے آپ، پاٹھشالا اپنی اک وکھائیندا۔ تیرتھ تٹ کنارہ پنکھٹ اُچائے آپ، پتن اکو اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جو کرنی سو اپنی کار کھائیندا۔ آد جُگادی کار آپ، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جُگ چوکرئی دھار آپ، دو جہاناں آپ جنائیا۔ نت نوت کھیل

تماش آپ، گر اوتار پیر پیغمبر منڈل راس رچائیا۔ سدا سدا مہروان آپ، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جو کرنا سو کر رہا اپنی کرنی اپنے وچ چھپائیا۔ ساچی کرنی کرے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ پوجا پاٹھ بنے آپ، ہون سگندھی آپ سمجھائیا۔ کنارہ تیرتھ تھ ہووے آپ، امرت سروور دھار آپ وہائیا۔ بن دیا باقی تیل پرکاش جوت نُوں ہووے آپ، اندھ اندھیر آپ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جگ جگ اپنا کھیل وکھائیا۔ آد جگاد ہویا پرہہ آپ، اپنی دیا کھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران دسدا رہا جاپ، وشن برہما شو سرب پڑھائیا۔ زرگن زرگن سرگن زرگن کھولدا رہا تاک، بند کواڑی گنڈا لاپیا۔ نرویر ہو کے بندا رہا ساک، ہر سجن شہنشاہیا۔ پرما تم ہو کے بندا رہا ذات، آتم اپنا روپ وکھائیا۔ پوت ہو کے بندا رہا پاک، پتت اپنا رنگ رنگائیا۔ آساوند ہو کے پوری کردا رہا آس، ترسنا میٹ جگت لوکائیا۔ بودھ اکادھا بھیو دسدا رہا خاص، خالص اپنا حکم ورتائیا۔ جگ چوکری چلے میری شاخ، شہنشاہ اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جبہ کچھ اپنے وچ سمائیا۔ حب کچھ ہویا آپ، اپنے وچوں پرگٹائیا۔ پاربرہم پرہہ مائی باپ، پتا پُرکھ سہج سکھدائیا۔ آتم دیوے اپنا جاپ، پرما تم کرے پڑھائیا۔ صاحب سوامی بن کے وسے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ بے پرواہ ہو کے بنیا رہا پُرکھ سمرتھ، سار کیسے نہ آئیا۔ اشاریاں نال مارگ رہا دس، گر اوتاراں آپ پڑھائیا۔ نرویر ہو کے اندر رہا وس، واسطہ اپنے نال بندھائیا۔ زرگن نُوں کر پرکاش، جوت اکو اک چمکائیا۔ حکمے اندر دسدا رہا اپنا پریم سمرن پاٹھ، پوجا ایشٹ اک سمجھائیا۔ پتن میلا ملاؤندا رہا ساچے گھاٹ، بیڑی چپو نام لگائیا۔ سہاؤندا رہا سہنجنی کھاٹ، کھٹیا اپنا ڈیرہ لائیا۔ جگ چوکری مٹاؤندا رہا واٹ، بھانا اپنا حکم جنائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران شبد اگمی دیندا رہا بھاکھ، بھاکھیا ڈھر دی آپ جنائیا۔ سرشٹ سبائی جیو جنت سادھ سنت نو کھنڈ پرتھمی جاؤ آکھ، آخر اکو اک جنائیا۔ کلجگ انت پرگٹ ہووے پُرکھ ابناش، ابناشی اپنی کار کھائیا۔ زرگن نرویر نُوں اکال جوت کرے پرکاش، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا پنج ت ت نُوں ت نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی سرشٹی آپے ویکھ وکھائیا۔ اپنی سرشٹی ویکھے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ اپنی درشٹی پاوے آپ، آپ اپنا بھیو چکائیا۔ اپنا ایشٹی بنے آپ، ایشٹ دیو گردیو سوامی نو ست سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آپ اپنا کھیل وکھائیا۔ اپنا کھیل کرے پرہہ آپ، بھیو اپنے

ٻٽھ رکھائيندا۔ آد اُچايا جو اگتي جاپ، سو انت آپ پرگنائيندا۔ نو سو چرانوے چوڪري جگ گُر اوتار پير پيغمبر بڻي داس، داسي روپ سرب سمجھائيندا۔ چرن کول ديوے جوڙ منگدے ربه پر به پوري کر آس، آسا تيري ترسنا نال ملائيندا۔ تيرے حڪمے اندر چلے پون سواس، آتم پر ماتم تيرا ڏهولا گائيندا۔ صاحب ديال ٿاڪر سوامي هو سهائي انا تهاں ناتھ، دياوان هر تيري اڪو نظر تڪائيندا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪريا کر، آد جگاد جگ چوڪري اپنا حڪم آپ ورتائيندا۔ آپ حڪم فرمان آپ، سنديسه ديونهارا اکھوائيا۔ کلجگ انت پر به پرگئي آپ، آپ اپنا پڙده لاهيا۔ اپنا ناؤں جپائے آپ، دوجي کرے نہ کھي پڙھائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪريا کر، ليکھا اپنا آپ سمجھائيا۔ ساچا ليکھ جنائے آپ، اپني بوجھ بھجھائيا۔ نو تو چار کھيل کھيليا آپ، زرگن سرگن ويس دھرائيا۔ کلجگ اتم بهيو چڪائے آپ، جوتي جامه نور رُشنائيا۔ گُر اوتار پير پيغمبر چار کُنٺ جو گئے آھ، آخر سب دي پور ڪرائيا۔ ويہ سو ويہ بڪرمي ويڪھنھارا کھيل تماش، جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪريا کر، اپني کل آپ جنائيا۔ جگ چوڪري کھيل آپ، پر به اپنا آپ ڪرائيا۔ زرگن سرگن پوجا پاڻھ، شبدي نام پڙھائيا۔ کلجگ اتم پوري کرے خواہش، خاص اپنا راھ وکھائيا۔ بھگت بھگوان ديوے ساٿھ، سگلا سنگ نيھائيا۔ پورب ليکھا جانے پُرکھ سمراتھ، ديونهار آپ وڏيائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪريا کر، اگلا بهيو دئے سمجھائيا۔ اگلا بهيو کھلاؤنا آپ، اپني ديا ڪمائيندا۔ سچڪھنڊ دوار سھائيا آپ، تھر گھر اپنا ڏيرھ لائيندا۔ ساچا راھ چلاؤنا آپ، نہ کوئي ميٽھ ميٽھ مٿائيندا۔ چار جگ دا لھنا جھولي پاؤنا آپ، گُر اوتاراں پير پيغمبراں ليکھا پور ڪرائيندا۔ ساچا حڪم ورتاؤنا آپ، دھر فرمانا آپ سمجھائيندا۔ ساچا داتا اکھواؤنا آپ، شاھ پاتشاھ اپنا ناؤں پرگنائيندا۔ ساچا تخت سھائيا آپ، تخت نواسي سو بھ پائيندا۔ سر ساچا تال چينے آپ، روپ رنگ ريکھ نہ کھي رکھائيندا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪريا کر، سچ وبار آپ جنائيندا۔ سچ وبار کرے پر به آپ، بوھاري اپني ڪار ڪمائيا۔ سچ سينگھاسن بے پر به آپ، سچڪھنڊ ساچے وجے ودھائيا۔ سيس جگديش تاج ٿڪائے آپ، کلغي توڙا سيو ڪمائيا۔ جوتي شبدي جوڙا جوڙے پر به آپ، جوڙي اپني گنڏھ پوائيا۔ تند ڏوري بڻي پر به آپ، تاگا نظر کھي نہ آيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪريا کر، جو ڪرنا سو ڪر وکھائيا۔ جو ڪرنا سو ڪرڊا آيا آپ، دوڙے در منگن نہ جائيا۔ جو ورتا سو ورتا آيا آپ، وچ وچولا نہ کھي بنائيا۔ جس رکھنا تيس رکھدا آيا آپ، سر مھر ٻٽھ

آئیندا۔ ڈھر دا راج قائم کرائے آپ، مقامے حق نیہہ دھرائیندا۔ دائی دائرہ نظر نہ آئے کیسے ساکھیات، صاف اپنا پڑدہ پائیندا۔ نانک گوہند پورا کرے بھوکھت واک، سچکھنڈ دوارے سچ عدالت ویہہ سو ویہہ بکرمی آپ لگائیندا۔ سچ عدالت لگائے آپ، اپنا حکم آپ ورتائیا۔ سچ وکالت کرے آپ، وکلا نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ شہادت دیوے آپ، شہیدی ہور نہ کھئے جنائیا۔ سچ عبادت پڑھائے آپ، عبارت کرے نہ کھئے لکھائیا۔ سچ تعاقب کرے آپ، پچھا چھوڑ کدے نہ جائیا۔ ساچا عارف بنے آپ، عالم علما نہ کھئے چٹرائیا۔ ساچی معرفت دتے آپ، محبوب مُحبت اپنے نال لگائیا۔ ساچا سجن سہیلا بنے آپ، سگلا سنگ آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دی ساچی نیہہ، سری بھگوان آپ جنائیا۔ سچکھنڈ گھر سچ وسائے آپ، اپنی دیا کھائیا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی تخت سہائے آپ، تخت نواسی ڈیرہ لائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در بلائے آپ، در درویش روپ وکھائیا۔ یوجا پائھ سمرت جگ چوکری بھجائے آپ، بھجارت اپنا نام چپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ ساچا ربا وسائیا۔ سچکھنڈ دربار لگائے آپ، بیس بیسا خوشی منائیا۔ گر اوتاراں چپائے پہلوں جاپ، ساچی کرے نام پڑھائیا۔ پندراں کتک رل مل اکونجا بونجا اکھن پاربرہم ٹوں ساڈا باپ، دوجی مائی نظر کوئی نہ آئیا۔ تیرے وچوں اچی ساڈی ذات، ذرہ ذرہ ونڈ ونڈائیا۔ قطرہ قطرہ تیرا نور بنیا خاک، پنج تت خاک خاکی بُت آیا سمجھائیا۔ دروبی ساڈے ویکھ خالی ہاتھ، پلے گنڈھ نظر کھئے نہ آئیا۔ تیری اوٹ آئے آگھ، آخر تیرا اک اکو گھر جنائیا۔ سیوا کر کے آئے بن کے داس، سیوک تیرا حکم کھائیا۔ تیری ڈالی تیرا پت تیری شاخ، تیری کلی کلی مہکائیا۔ تیرا بھورا گونجے بن کے کھلاپات، تیرا تیرا راگ الاٹیا۔ تیرے دوارے آ کے بنے اک جماعت، چار جگ دی پچھلی چھڈ پڑھائیا۔ تیرا نور ظاہر ظہور درشن کیتا ساکھیات، شناخت اور نہ کھئے جنائیا۔ کرپا ندھان پت لینی راگھ، پتیرمیشور تیری اوٹ تکائیا۔ سچکھنڈ دوارے تیرا ساتھ، سنگی ٹوں ہی اک بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، چار جگ دی پوری آس کرائیا۔ گر اوتار بنیا پرہ آپ، گر اوتاراں ربا سمجھائیا۔ او ویکھو اپنا باپ، پتا پُرکھ اکال پڑدہ لاپیا۔ صفتی صفت کرو سچ جاپ، بن اکھراں اکھڑ پڑھائیا۔ سوڈا وکے اکو ہاٹ، دوجا ونج نہ کھئے کرائیا۔ کرپا کھیل پُرکھ سمراتھ، سمرتھ اپنی کار کھائیا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی سارے آئے آگھ، پرہ آوے واہو داہیا۔ دو جہاناں دئے نجات، نج گھر اپنا میل ملائیا۔ جس دے پچھے پا

کے آئے وفات، بن وفادار سیو کھائیا۔ منگدے رہے پیالہ صبر صبوری آبِ حیات، دیون دیوے نورِ الابیاء۔ سچ پیغام رسولِ لہ لہ الابی لکھدے رہے اُپر کاغذات، غزل قائم مقام دائم دائمی دائرہ حد نہ کھئے جنائیا۔ کوئی جان نہ سکیا پرہہ کیوں بدلے نظام، ناظم اعظم اپنا حکم جنائیا۔ کلمیاں نال کلمہ ملا کے کلمہ کردے رہے کلام، کلمہ ہتھ کیسے نہ آئیا۔ دروہی ایسے کر کے کردے رہے سلام، سبھا تیری دی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ صدی چوڑھویں کی کریں میرے وڈے وڈ امام، تیرا عمل عمل وچ کیسے نہ آئیا۔ مچھ داہڑی ساڈی مَن دیویں بن کے حجام، اُسترہ تکھا اک نام رسول چلائی۔ اسیں بنے بالے نڈھے انجان، تیرا بھیو کوئی نہ آئیا۔ تیرے در تے کہیئے سری بھگوان، جو کریں سو تیری رضائیا۔ ویہ سو ویہ بکرمی راہ تکیئے پندراں کتک مہان، سچکھنڈ دوارے ہر نرنکارے پیر ظاہرے تیرے ہون اک مظاہرے، مگرے پچھلے لیکھے لائیا۔ کلجگ انت آئے کینارے، تڈھ بن گون پار اُتارے، گوہند سورا اک للکارے، جس دی کلغی چمکان مارے، دو جہان نین اُٹھائیا۔ جس دے گرمکھ سٹ دُلا رے، سچکھنڈ سٹے پیر پسا رے، پنجاں اکو رنگ چاڑھے، رنگنہارا اک اکھوائیا۔ سوہنگ روپ آپ نرنکارے، جس دا انت نہ پاراوارے، جگ چوکرئی گر اوتار پیر پیغمبر کردے گئے نمسکارے، نمو اپنا سیس جھکائیا۔ سو قادر کرتا کرے کھیل اگم اپارے، جگ ریتی بے پرتیتی، پرتیندھ پرم پُرکھ پرمیشور ٹھوکر دیوے لگائیا۔ کرے کھیل اک انڈیٹھی، چلے دھار اگمی ریتی، گون جانے پرہہ تیری کیتی، کیتا تیرا کہن کھئے نہ پائیا۔ سری بھگوان آگے دسے اپنی بیٹی، جو اپنا حال اپنے نال چلائی۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، چار جگ دی سمگری گر اوتار پیر پیغمبر سچکھنڈ دوارے اکٹھی کیتی، قطعے کھاتے اپنے وچ پائیا۔

* ۲ ساون ۲۰۲۰ بکرمی بیبی بلونت کور دے گرہ امرتسر *

سچکھنڈ سچا شہنشاہ، سچ تخت آپ سہائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن بے پرواہ، بے پرواہی کھیل کرائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن ناؤں دھرا، دھر دی دھار آپ سمجھائیندا۔ ایکنکار حکم ورتا، سچ فرمانا آپ الائیندا۔ سری بھگوان سچ نشان اٹھا، دو جہاناں آپ جھلائییندا۔ اناشی کرتا کرنی ربا کما، نرگن نظر کیسے نہ آئیندا۔ پاربرہم پرہہ بھیو اہیدا دئے کھلا، پڑدہ اوہلا آپ چکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچکھنڈ دوارا آپ سہائیندا۔ سچکھنڈ دوار سہائے آپ، پرہہ اپنی جوت جگائیا۔ نرگن نرگن سجن ساک، ہر ساچا سنگ رکھائیا۔ گھر وچ گھر کھول تاک، تھر گھر دیوے مان وڈیائیا۔ نرویر پُرکھ آپ اُپائے اپنی ذات، ست دُلارا شبد ساچا اٹھائیا۔ دھر سندیسہ نر نریشا سچ فرمانا دیوے آکھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم آپ ورتائیا۔ ساچا حکم سچکھنڈ دوار، جگ چوکرئی آپ ورتائیندا۔ نو نو چار پیتے وچ سنسار، کلجگ اتم ویلا آئیندا۔ اکٹھے کر گر اوتار، پیر پیغمبر آپ جنائیندا۔ چار جگ دی کرو وچار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ بھیو چکائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھول کواڑ، کھانی بانی پڑدہ لاپندا۔ سرشٹ سبائی نو کھنڈ پرتھی ست دیپ چار کنت دہ دشا دھوآں دھار، ساچا چند نظر کھئے نہ آئیندا۔ گر کا شبد جیو جنت کوئی نہ کرے پیار، سرتی شبدی ڈور نہ کھئے بندھائیندا۔ آتم پرما تم کوئی نہ کرے وصال، وصل حق نہ کھئے وکھائیندا۔ ترے گن مایا کوئی نہ توڑے جنجال، جاگرت جوت نہ کھئے جنائیندا۔ کایا مندر اندر سچی دیسے نہ کیسے دھرمسال، شودوالے ٹھاکر دوارے مندر مسجد مٹھ گرو دوار جیو جنت سرب پھرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچکھنڈ نواسی بھیو چکائیندا۔ گر اوتار سچ دوار، سری بھگوان آپ اٹھائیا۔ نیتر کھولو ویکھ آگھاڑ، دو جہاناں والی دئے سمجھائیا۔ چاروں کنت ہاباکار، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ نرگن نظر نہ آئے نر نرنکار، سرگن رووے مارے دھاپینا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا کرے خوار، جوٹھ جھوٹھ کرے لڑائیا۔ ذات پات ورن گوت دین مذہب چار کنت کرن ہاباکار، ست سنتوکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچکھنڈ دوارے بھیو چکائیا۔ سچکھنڈ دوارے شاہ سلطان، سو پُرکھ نرنجن سرب جنائیندا۔ نیتر کھول ویکھو مار دھیان، دین دنی آپ وکھائیندا۔ لکھ چوراسی اندر وڑیا کل شیطان، مایا ممتا کام کرودھ لوہہ موہ

بنکار ناچ نچائیندا۔ ساچا نُوَر جوت پرکاش چمکے کوئی نہ بہان، اندھ اندھیر نہ کھئے مٹائیندا۔ پرم پُرکھ سچ پریتی کوئی نہ دیوے دان، اتم میل نہ کھئے وکھائیندا۔ گھر سخی سوانی نظر نہ آئے شبد سرُوپی صاحب کاہن، بنسری نام نہ کھئے سُنائیندا۔ اتمک دُهن اُچائے نہ کھئے دُهنکان، اندھ نادى راگ نہ کھئے الائیندا۔ امرت اتم ملے نہ پین کھان، نچہر جھرنا نہ کھئے جھرائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچکھنڈ دوارے سارے ہوتے حیران، نیتراکھ نہ کھئے کھلائیندا۔ ثابت رہا نہ کیسے ایمان، صدق صبوری نہ کھئے بندھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُهر دا بھیو آپ چکائیندا۔ دُهر دا بھیو کھولے بھگوان، سچکھنڈ نواسی دیا کھائیا۔ کلجگ ویکھو کوڑ ہویا پردھان، چاروں گنٹ ناچ نچائیا۔ شریعت وچ وڑیا شیطان، شمع سچ نہ کھئے جگائیا۔ چاروں گنٹ اندھ اندھیان، دیکھ نُوَر نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھاونہارا ساچا در، گر اوتار پیر پیغمبر پاربرہم پرہ آپے آپ اُٹھائیا۔ گر اوتار نیتراکھول دو جہان دھیان لگائیا۔ پُری لوء برہمنڈ کھنڈ جیرج انڈ نہ کوئی گیان، اُتہج سینج چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ سرشٹ سبائی لکھ چوراسی جیو جنت کلجگ بنیا انت نادان، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ کایا مندر بنک سہائے نہ کھئے مکان، دیکھ دیاگھر کرے نہ کھئے رُشنائیا۔ نظر نہ آوے ساچا کاہن، نرویر پُرکھ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا رہا وکھائیا۔ اپنا لیکھا پورب لہنا ویکھ، جگ چوگری نال رلائیا۔ تئی اوتار آئے دھر دھر بھیکھ، لوکات پھیرا پائیا۔ نام سنہیڑا دیندے رہے سندیس، دُهر دی دھار آپ جنائیا۔ بھگت اٹھاراں کردے رہے ہیت، ہتکاری جوڑ جڑائیا۔ لیکھا لکھدے رہے پیر پیغمبر اولیئے مُلاشیخ، قُطب غوث اپنا بھیو جنائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دیندے رہے اُپدیش، کلمہ نبی رسول پڑھائیا۔ نانک گوہند جیتن رہے چیت، چتوت ٹھگوری کھئے نہ پائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ چار ورن کھیلی کھید، چار گنٹ پھیرا پائیا۔ اتم دس کے گئے اگئی بہیت، بھیو ابھید جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی در دروازہ اکو اک سہائیا۔ سچکھنڈ دوار ہر جو چڑھیا، تخت نواسی سوہیا پائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پھڑیا، پچیا کھئے رہن نہ پائیندا۔ ساچا ڈھولا اکو پڑھیا، تُوں میرا مین تیرا راگ الائیندا۔ نرگن دھار سرگن گھڑیا، گھاڑت گھڑت ویکھ وکھائیندا۔ نرویر ہو کے اندر وڑیا، رُوپ رنگ ریکھ نظر کھئے نہ آئیندا۔ نہ جیوے نہ کدے مریا، مرن جیون ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ کلجگ انت لے اوتریا، جوتی جوت جامہ پائیندا۔ سرب کلاں بھر پور

سُورَا سَرِنِگ اِيکِنکَارِيَا، کَرَنِي کَرَتَا اَپ کَرَايِنِدَا۔ نِرَبهُوُ هُيُوُ کَدِي نِه ڈَرِيَا، بَهِي اِپِنَا سَرَب رِکھَايِنِدَا۔ جوتِي جوت سَرُوپ هِر، اَپ اِپِنِي کَرِيَا کَر، سِچ مَحَلَا اِک وَسَايِنِدَا۔ سِچ مَحَلَّ گَرُو اوتَار، سو صَاِحِب اَپ بَلَايَا۔ پِر پِيغَمِبَر دُوئِي جُوڑ کَرَن نِمَسکَار، سِجَدِه سِيَس جِگَدِيَش کَرَايَا۔ مَقَامِ حَق سَاَنجِهَا يَار، لَاشَرِيک اَسَن لَايَا۔ جِلوه نُوَر اِک اُجِيَار، بِي نِظِيَر کَرِي رُشِنَايَا۔ وُد اِمَام سِچَا سِکَدَار، شَاه پَاتشَاه سِچَا شِهِنشَاهِيَا۔ رَحْمَت کَر اَپ نِرِنکَار، نِرِگَن اِپِنِي کَار کَمَايَا۔ وِيه سُو وِيه پِکَرَمِي هُو تِيَار، تَرِي گَن اَتِيَتَا تَهَانْدَا سِيَتَا سَت سَتَوَادِي وِيکھ وِکھَايَا۔ جوتِي جوت سَرُوپ هِر، اَپ اِپِنِي کَرِيَا کَر، سِچ_kهِنْد دُوَارِي اِيکَا جوت نُوَر رُشِنَايَا۔ سِچ_kهِنْد دُوَارِي نِرِگَن جوت، نِرُوِيَر پُر_kه ڈُگَمگَايِنِدَا۔ نِه کُوئي قَلعِه نِه کُوئي کُوٹ، بَنک دُوَار اَپ وُدِيَايِنِدَا۔ نِه کُوئي سَمجِه نِه کُوئي سُوچ، نِه کُوئي وِدِيَا ا_kهَر پُرُهَايِنِدَا۔ نِه کُوئي کَهِنْد بَرِهْمَنْد پَرلُوک لُوک، چُوَدَاں طَبَق نِه کُوئي وِکھَايِنِدَا۔ نِه کُوئي نَام نَاد سَلُوک، نَعَرِه حَق نِه کُوئي سُنَايِنِدَا۔ جوتِي جوت سَرُوپ هِر، اَپ اِپِنِي کَرِيَا کَر، سِچ_kهِنْد دُوَارَا اِيکِنکَارَا پُر_kه اِبِنَاشِي اَپ سُهَايِنِدَا۔ سِچ_kهِنْد دُوَار سُهَائِي اَپ، اِپِنِي هِنْتَه رِکھِي وُدِيَايَا۔ گَر اوتَار پِر پِيغَمِبَر ا_kهِي کِيَتِي اَپ، دِيِن مَذِهَب ذَات پَات نِه کُوئي لُرَايَا۔ کَلجُگ اِنْت سَارِي کَرُو اِکُو جَاپ، سَتَجُگ سَاچِي دِهَار سَمجُهَايَا۔ سِرِي بَهگَوَان ا_kهِي بَاپ، پُر_kه اِکَال دِيُو وُدِيَايَا۔ هِر سَرِنَائِي سَاچَا نَات، چَار وِرَن نِه کُوئي لُرَايَا۔ عِيَسِي مُوسِي مُحَمَد گَر اوتَار بِنُو اِک جِمَاعَت، ظَاهِر ظَهْرُوَر کَرِي رُشِنَايَا۔ لِيکھَا چُکَاي کَاثِنَات، کَلِمِه نَبِي اَپ سَمجُهَايَا۔ جِيُو جِنْت پِيَاي اَب اِحِيَات، حِيَاتِي سَب دِي دِيُو بَدَلَايَا۔ سَتَجُگ سَاچِي بَخِشِي دَات، سَت سَتَوَادِي هُيُوُ سُهَائِيَا۔ دِهَرَم دُوَارِي لُگِي بَهَاگ، بَهگُون اِپِنَا رَنگ رَنگَايَا۔ کَلجُگ اِنْت ل_kه چُوَرَا سِي وِچُون سَنَت سُهِيَلِي وِرَلِي جَان جَاگ، جِنَهَا اِپِنَا بَهِيُو چُکَايَا۔ کَايَا مَنَدَر اِنَدَر دِيِيک جوت جِکِي چَرَاغ، اِنَدِه اِنَدِهِيَر رِهِن نِه پَايَا۔ تَرِي گَن مَايَا بُجُهَائِي اِگ، اِمَرَت مِيگِه اِک بَرَسَايَا۔ سُرَت سَوَانِي شَبَد مِلَاي سُهَاگ، کِنْت کِنْتَوِيَل مِيَل مِلَايَا۔ دُهَرَدَرگَاهِي بِي پَرُوَاهِي جِن بَهگَنَان بَخِشِي سِچَا رَاج، سِچ_kهِنْد دُوَار دِيُو وُدِيَايَا۔ کَلجُگ کُوڑِي کَرِيَا مِيُو سَاچ، صَاِحِب سَتِگَر وِيکھ وِکھَايَا۔ جوتِي جوت سَرُوپ هِر، اَپ اِپِنِي کَرِيَا کَر، گَر اوتَارَان پِر پِيغَمِبَرَان کَرِي پُرُهَايَا۔ تِيئي اوتَار بِن رَسَنَا کَهِنَدِي، پَرِيه اِگِي سِيَس جَه_kَايَا۔ چَرَن سَرِنَائِي تِيَرِي رِهِنَدِي، دَر تِيَرِي اَل_kه ج_kَايَا۔ پِر پِيغَمِبَر سِچ بَهَانَا سَهِنَدِي، سِر س_kهِي نِه کُوئي اُتَهَائِيَا۔ گَر گَر دِهَار چَرَنِي دُهَهِنَدِي، دِهُوڑِي تُکَا مَسْت_k لَايَا۔ جوتِي جوت سَرُوپ هِر، اَپ اِپِنِي کَرِيَا کَر،

اكو دينا ساچا ور، گهر تيرے وجے ودھائيا۔ گر اوتار پير پيغمبر سُنو ميت، سو صاحب آپ جنائيندا۔ ويہ سو ويہ بکرمی کھيل کرے اتيت، ترے گن وچ کدے نہ آئيندا۔ پچھلا ليکھا ويکھو مندر مسيت، شودوالے مٹھ آپ جنائيندا۔ پرم پُرکھ دی بھلے سارے ريت، نرگن اِشٹ نہ کھئے منائيندا۔ آتم پر ماتم ڈھولا گائے کھئے نہ گيت، سوہنگ روپ نہ کھئے سمائيندا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپنی کريپا کر، ساچی سکھيا اک درڑائيندا۔ گر اوتار کرو ياد، پچھلا ليکھا ربا جنائيا۔ دوئے جوڑ کردے رہے فرياد، پرہہ آگے سيس جھکائيا۔ کلجگ اتم دين داد، نہکلنک نرائن نر ويس وٹائيا۔ نروير پُرکھ دينا ساتھ، سکلا سنگ نبھائيا۔ لہنا دينا چکے پرتھمی آکاش، گگن منڈل بھيو چکائيا۔ چار جگ دی پوری کرنی آس، آسا ترسنا ميٹ مٹائيا۔ بھگت سُہيلا ہو کے بنيا داس، گهر ساچے سيو کمائيا۔ نرگن نور کر پرکاش، جوتي جوت جوت رُشنائيا۔ ليکھا جان پون سواس، پون پونان ڈيره ڈھاپيا۔ سر رکھنا اپنا ہاتھ، مہر نظر اٹھائيا۔ تیری مہا بودھ آگادھ، گر اوتار پير پيغمبر بھيو کھئے نہ آيا۔ انت نہ پایا سنت سادھ، بے انت تیری سرنائيا۔ لکھ چوراسی وچوں کاڈھ، چرن کول دے وڈيائيا۔ پُرکھ اکال پتا روپ ہو کے کر لاڈ، پوت سپوتے گر اوتار گود اٹھائيا۔ تیری نظر نہ آئی کيسے حد، پار کنارہ سمجھ کھئے نہ پائيا۔ پير پيغمبر تيرا کردے گئے حج، حضرت تيرا حاضر حضور جلوہ نور الاہيا۔ کلجگ اتم پڑدہ لہنا کج، تئی اٹھاراں دس ترے اک تیری اوٹ تکائيا۔ ستجگ تريتہ دواپر کلجگ پنڈھ مکايا ٹھٹھ نٹھ، بن پاندھی پھيرا پائيا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپنی کريپا کر، ايکا دينا ساچا ور، گر اوتار پير پيغمبر در بيٹھے سيس جھکائيا۔ در تيرے جھکيا سيس، دوئے جوڑ پئے سرنائيا۔ کر کريپا ہر جگدیش، جگدیش تیری اک سرنائيا۔ کلجگ انت تيرے نام بن خالی ہوئے کھيس، مایا ممتا گھر گھر ہوئے ہلکائيا۔ ساچی کرے نہ کھئے حدیث، پئی نام نہ کھئے پڑھائيا۔ تيرا کھيل سدا انڈيٹھ، صاحب سمجھ کھئے نہ پائيا۔ لہنا چکا ہست کيٹ، اوچ نيچ کھئے رہن نہ پائيا۔ کایا کعبہ ديسے مندر مسيت، چار ديواری ويکھن کھئے نہ جائيا۔ نظری آئے اک اتيت، ترے بھون دھنی سوامی اپنا ڈيره لائيا۔ بھگت بھگوان کرن سچ پريت، پريتی اکو اک سمجھائيا۔ دوس زين گھڑی پل وسنا آپے چيت، گھر چيتن کار کمائيا۔ جوتي جوت سروپ ہر، آپ اپنی کريپا کر، ايکا دينا ساچا ور، کلجگ اتم آس رکھائيا۔ کلجگ انت انت کل آوانگا۔ گر اوتاراں پير پيغمبراں ليکھ چکوانگا۔ سچ سوہبر اک رچاوانگا۔ دو جہان ويکھ وکھاوانگا۔ دھرم دوارا اک پرکٹاوانگا۔

نہکرمی کرم کماوانگا۔ پنج تت نہ کھئے وکھاوانگا۔ جوتی جامہ ویس وٹاوانگا۔ شبد ناد دُهن سُناوانگا۔ بودھ آگادھ پڑھاوانگا۔ ہر پردا آپے
 سودھ، ہر کا رُوپ جناوانگا۔ کوڑی کریا کوئی نہ کرے جودھ، جودھا سُوپر اپنا شبد بناوانگا۔ جن بھگتاں دے دے درس اموگھ، پچھلا
 لیکھ چُکواوانگا۔ بھیو کُھلاواں آگلا گوجھ، سَتجُگ راہ سمجھاوانگا۔ جو درشن رہے ساچا لوچ، تنہاں لوچا پُوڑ کراوانگا۔ چوڈاں ودیا
 چوڈاں لوک کوئی نہ کرے سوچ، چوڈاں طبقات سوچ بھلاوانگا۔ نرگن ہو کے سرگن لواں کھوج، کھوجت کھوجت اپنی کار کماوانگا۔ جن
 بھگتاں پُوڑب جنم میٹ کے روگ، چنتا سوگ سرب گواوانگا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں سچکھنڈ دوار سُنا پہلاں سلوک، سوہلا اِکو اِک
 وڈیاوانگا۔ بن بھگتیوں دیونہارا موکھ، مہر نظر اِک اُٹھاوانگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتاراں پیر
 پیغمبراں لہنا دینا انت مُکواوانگا۔ گر اوتار لہنا دینا آپ مُکائے گا۔ پُرکھ ابناشی ویس وٹائے گا۔ نہکلنک ناؤں رکھائے گا۔ شبد ڈنکا اِک وجائے گا۔ راؤ
 رنگ آپ جگائے گا۔ سمبل نگر اِک وسائے گا۔ ہو اُجیار نُوڑ پرگٹائے گا۔ بن سوڈاگر ونج وکھائے گا۔ بیٹھ اِکاگر حُکم ورتائے گا۔ جن بھگتاں دیوے
 آدر، سچکھنڈ دوار سہائے گا۔ نرمل کرم کرے اُجاگر، دُرمت میل دھوائے گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دا لیکھا اپنے
 ہتھ رکھائے گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چرن لگ، اِک ارداس سُنائیا۔ سو پُرکھ نرنجن سُوڑے سرِگ، شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔ نو سُو
 چرانوے چوکڑی جُگ جان لنگھ، اتم کلجُگ مات آئیا۔ تیرا ڈھولا گاؤندے رہیئے بن ملنگ، نرگن سرگن ناچ نچائیا۔ جُگ چوکڑی
 چڑھدے رہن چند، گر گر شبدی رُوپ وٹائیا۔ اتم سب دا مکے پنڈھ، تہر رہن کھئے نہ پائیا۔ دین دِیال صاحب اِک بخشند، بخشش
 تیرے ہتھ سہائیا۔ تیری رچنا کوٹ برہمند، وشن برہما شو بیٹھے سیو کھائیا۔ آد پُرکھ ابناشی کرتے تیرا کوئی نہ آیا انت، بے انت کہن کھئے نہ
 پائیا۔ سارے گتیاں کردے گنت، اگنت انک نہ کھئے جنائیا۔ در درویش بھکھاری بنے منگت، اپنی جھولی آگے ڈھاپیا۔ تُوں صاحب سُلطانا
 بودھ آگادھا پنڈت، تیرا نیش اکھڑ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ آد جُگاد جُگ چوکڑی تیرا منت، منتر تیرا نام اکھوائیا۔ لکھ چوڑاسی اتم پرما تم بنے
 کنت، گھر گھر اپنی سیج ہنڈھائیا۔ پنج تت کایا چولی چاڑھ رنگ بسنت، لوکھات اتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، ایک دینا ساچا ور، گون ویلا اتم اپنا میل ملائیا۔ سری بھگوان ہو مہروان، سچکھنڈ نواسی آپ جنائیندا۔ کلجُگ انت بینتی

کراں آپ پروان، مہر نظر اُٹھائیندا۔ نو تو چار پچھوں دیواں دان، داتا دانی ہو کے دیا کھائیندا۔ پرگٹ ہواں وچ جہان، نرگن نور
 ڈگمگائیندا۔ سچ دوارا کھول مہان، دیا باقی اک ٹکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا آپ جنائیندا۔ دھر دا
 لیکھا آپ جناوانگا۔ کلجگ اتم ویس وٹاوانگا۔ کل کلکی پھیرا پاوانگا۔ چار ورن بن کے دردی، دکھیاں درد ونداوانگا۔ کلجگ اتم ویکھ
 سریشٹی سڑدی، امرت میگھ اک برسوانگا۔ دین مذہب ذات پات چار ورن جو لڑدی، جھگڑا کورٹا سرب گواوانگا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتاراں پیر پیغمبراں اکو گھر وساوانگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اکو گھر وسنگے۔ رسنا بول ہر
 جیکار، ڈھولا لکھ چوراسی دسنگے۔ ستجگ ساچی چلے دھار، سچ دوارے بہ کے ہسنگے۔ کرے کھیل آپ کرتار، جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، مندر اکو بہ کے وسنگے۔ ساچا مندر اک بناوانگا۔ چار جگ دے وچھڑے میل ملاوانگا۔ پورب دکھڑے سرب
 گواوانگا۔ سکے رکھڑے ہرے کراوانگا۔ اجل مکھڑے آپ کراوانگا۔ وشن برہما شو سترے آپ اُٹھاوانگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کر اقرار کوئی نہ
 مکرے، مکمل اپنا حکم ورتاوانگا۔ چار کنت دہ دشا لکھا کھئے نہ رہے نکرے، نقطہ نون سرب گواوانگا۔ جیوں گوہند کہا پترے، پتا پُرکھ
 اکال ویس وٹاوانگا۔ نہکلنک نرگن دھاروں آپے اترے، مات پت نہ کھئے رکھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستجگ
 ساچا راہ درسوانگا۔ ستجگ ساچا راہ چلائے گا۔ پرہ اپنی دیا کھائے گا۔ کھتری براہمن شودر ویش چار ورن اکو گنڈھ پوائے گا۔ برن اٹھاراں
 میٹ مٹائے گا۔ اوچ نیچ نہ کھئے وڈیائے گا۔ راؤ رنگ آپ سمجھائے گا۔ دوار بنک اک وڈیائے گا۔ جن بھگتاں اندر ڈیرہ لائے گا۔ ساچی رنگن رنگتا
 رنگ رنگائے گا۔ پریم بھکاری بن کے منگتا، منگت دوارے الکھ جگائے گا۔ ابناشی کرتا بھکھا ننگتا، بھکھیاں ننگیاں سر اپنا ہتھ ٹکائے گا۔ کوئی
 بھیو نہ پائے پنڈتا، گرتھی پنٹھی سمجھ کھئے نہ آئیگا۔ ملاشیخ گرھ ہونے ہوئے ہنگتا، نون سو دھار نہ کھئے کرائے گا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ نواسا پُرکھ ابناشا، گر اوتاراں دئے دھرواسا، ستجگ ساچا دسے خلاصہ، خلاصی کلجگ کولوں آپ
 کرائے گا۔ ستجگ انت چلائے راہ، پیس پیسا دیا کھائیا۔ نرگن پُرکھ بن ملاح، جن بھگتاں بیڑا کندھ اُٹھائیا۔ جگت جہانوں پار کرا، ساچی
 منزل آپ مکائیا۔ دیونہارا نام صلاح، آتم پرما تم کرے پڑھائیا۔ گر اوتار بنائے گواہ، شہادت اکو وار بھگتائیا۔ بن گرمکھاں کوئی نہ چپے دھر دا

نان، دُھر بانی بان نہ کھئے لگائیا۔ کلجگ جیو رسنا جہوا ڈھولا دوس زین رہے گا، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ بڈھی کاگ وانگ رہی کُرا، مانک موتی ہنس سوہنگ چوگ نہ کھئے چُکائیا۔ دُرمت میل داغ سکے نہ کھئے دھوا، درِشٹ اِشٹ نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے آدم حوا، آد شکت چتربُھج اپنی کار کھائیا۔ سَنجگ مارگ لائے آپ، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی سرِشٹ سبائی ایکا جاپ، آتم پرما تم کرے پڑھائیا۔ پاربرہم برہم بنائے سچا ساک، سجن اِکو نظری آئیا۔ گھر وچ گھر کھولے تاک، بجرکپائی توڑ ٹڑائیا۔ نرگن جوت جگائے نور للاٹ، اندھ اندھیر گوائیا۔ آتم نظری آئے ساتھ، پر م آتم سکلا سنگ نبھائیا۔ ساچی سیجا آتم بھوگ بلاس، گھر مندر وجے ودھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پوری آس، پُشت در پُشت ویکھے چائیں چائیا۔ بھوئے سہائی انا تھان ناتھ، دین اپنی گود اُٹھائیا۔ پار کنارہ دسے پتن گھاٹ، کھیوٹ کھیٹا جگت بیڑا آپ چلائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سَنجگ ساچا بھو کھلائی۔ سَنجگ مارگ چلے جگ، سو سَنگر آپ لائیا۔ جن بھگتاں لکھ چوراسی نالوں کر الگ، وکھری دھار دئے سمجھائیا۔ ترے گن مایا بُجھائے آگ، اگنی تت نہ کھئے رکھائیا۔ نو دوارے پار حد، دسویں اپنا پڑدہ لاپیا۔ دیوے دیدار اُپر شاہ رگ، دین دِیال بھوئے سہائیا۔ بن مکیوں کعبیوں کرائے جج، حُجرہ کایا بنک اک وڈیائیا۔ سچ سَنگھاسن بھے سچ، شاہ نواب بے پروا بیا۔ کلمہ پڑھائے اِکو حق، حقیقت ویکھے تھائوں تھائیا۔ ساچا مارگ دیوے دس، شرع شریعت رہن کھئے نہ پائیا۔ جس ملے پُرکھ سمرتھ، سو ذات پات دین مذہب نہ کھئے رکھائیا۔ اِکو ڈھولا گائے گاتھ، تُوں میرا میں تیرا دوہاں اِکو نور رُشنائیا۔ سری بھگوان سَنجگ ساچے دیوے ساچی وتھ، سوہنگ وست جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ دا سچ وبارا، کرے کرائے آپ نرنکارا، نرگن اپنی سیوا آپ کھائیا۔ سچکھنڈ لگائے آپ پرہ، لوکھات وجے ودھائیا۔ سنت سہیلے سجن لبھ، صدا نام سُنائیا۔ امرت جام پیائے مد، مدھرا رس نہ کھئے وکھائیا۔ کوڑی کِریا پڑدہ دیوے کج، مہروان مہر نظر اُٹھائیا۔ ناطہ توڑے لوک لاج، گرمت اِک سمجھائیا۔ اندر وڑ کے مارے شبد آواز، رسنا جہوا راگ نہ کھئے سُنائیا۔ بتی دند نہ کوئی دیوے داد، پن دندان حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سَنجگ دی ساچی دھارا، جن بھگتاں اندر رکھائے آپ کرتارا، کرنی اپنی آپ سمجھائیا۔ سَنجگ نور بھگتن رنگ، ہر بھگون آپ چڑھائیندا۔ آتم پرما تم سیج پلنگ، سُنجنی آپ

سُہائیندا۔ اندر باہر اک اند، گپت ظاہر آپ جنائیندا۔ سمرتھ سوامی ہو کے وسے سنگ، ساچا سنگ نیہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجگ تیری اتم ور، ستجگ ساچا دھرنی دھر، دھرت دھول گود سُہائیندا۔ ستجگ آئے لوکات، کلجگ ماترا دئے مٹائیا۔ پُرکھ اکال بخشے دات، وست امولک گولک آپ بکائیا۔ نو نو چار بنائے اک جماعت، اکو اکھ نام کرے پڑھائیا۔ اکو منزل اکو پتن اکو گھاٹ، گھر اکو اک سُہائیا۔ اکو صاحب پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا ویکھ وکھائیا۔ اکو منڈل اکو راس، اکو گوپی کاہن نچائیا۔ اکو ہر گھٹ وسے پاس، گرہ گرہ ڈیرہ لائیا۔ اکو جگ چوکرئی کرے ناس، اکو جگ جگ راہ وکھائیا۔ اکو گر اوتار پیر پیغمبر کرے داس، اکو حُکمی حُکم ورتائیا۔ اکو دُھر سندیسہ گیا آکھ، ست ستوادی ساچی کر پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، ستجگ ساچے تیری دھار، آپ پرگٹائے وچ سنسار، سنسا روگ کھئے رہن نہ پائیا۔ سنسا روگ جائے چُک، دُکھ درد نظر نہ آئیا۔ کوڑی کِریا پیندا جائے مُک، مایا ممتا نہ ہونے ہلکائیا۔ جن بھگتاں سِری بھگوان لئے پُچھ، اندر وڑ کے پھیرا پائیا۔ گرُمکھ سبج ساچے اٹھ، ستگر پورا آپ جگائیا۔ دِیال ٹھاکر ہو کے جائے تٹھ، مہروان بے پرواہیا۔ ستجگ سُہائے ساچی رُت، پت ڈالی آپ مہکائیا۔ سچ پُھلواری پئے پُھٹ، کلی کلی آپ مہکائیا۔ گوبند لیکھا چُکے پت، پُرکھ اکال جھولی پائیا۔ نو سو چرانویں چوکرئی جو ربا لک، کلجگ اتم پڑدہ دئے اٹھائیا۔ سنت سُہیلے اُجل کرے مُکھ، مُکھیا ہونے آپ شہنشاہیا۔ گرُمکھ لکھ چوراسی آن جان پیندا جائے مُک، رائے دھرم دئے نہ کھئے سزائیا۔ مات گرہ نہ ہووے اُلٹا رُکھ، دس دس ماس نہ اگن تپائیا۔ گھر اتم دیوے سُکھ، گرہ مندر وجے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگت گھلائے ساچا در، درس دیکھئے اندر وڑ، باہروں نظر کیسے نہ آئیا۔ بھگت جن پرہ اندر وڑدا، کِریا ندھ ندھان۔ ساچے پوڑے آپے چڑھدا، نیکن نیکا سِری بھگوان۔ ساچا ڈھولا آپے پڑھدا، گائے شبد مہان۔ سنت سُہیلا آپے وردا، کِریا کر نوجوان۔ در دوارے آپے کھڑدا، سوچھ سرُپی ہو پردھان۔ اپنی کرنی آپے کردا، سچکھنڈ نواسی کھیل مہان۔ کلجگ اتم ویس دھردا، جودھا سورپیر بلوان۔ سمبل نگر گھاڑت گھڑدا، ساڈھے تن ہتھ اک مکان۔ گوبند سورا نال رلدا، جوتی شبد میل مہان۔ ستجگ ساچے چُکے پڑدہ، پڑدہنشیں ویکھے مار دھیان۔ ست دھرم لوکات دھردا، دھرنی دھرت دھول دیوے دان۔

کلجگ کوڑا پھرے ڈردا، نیتر نین سرب شرمنا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی ہو پردھان۔ ست ستوادی گہر گمبھیر، گور بھیو کھئے نہ آئیا۔ جن بھگتاں ٹھانڈا کرے سریر، سانتک ست ست ورتائیا۔ امرت بخشے ساچا نیر، کولی کول کول بھرائیا۔ جنم جنم دی کئے پیڑ، ہوئے ہنگتا روگ گوائیا۔ چوٹی چڑھ کے ویکھے آپ اخیر، منزل اکو اک سہائیا۔ سنت سجن ہوئے نہ کھئے دلگیر، جگت دلدر ربا گوائیا۔ تن بستر اتم پاٹا چیتھڑ دسے چیر، تھر نظر کھئے نہ آئیا۔ سچکھنڈ دوارے ہر نرنکارے بھگت بھگوان بھائیاں نال ملائے ویر، ویروا اپنے ہتھ رکھائیا۔ راہ تے در کبیر، نیتر نین نین اٹھائیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت جن بھگتاں بدلے آپ تقدیر، تبدیلی سب دی دئے وکھائیا۔ شرع کٹ جگت زنجیر، ڈوری اپنا نام بندھائیا۔ پرگٹ ہو کے ظاہرا پیر، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سنت سہیلے گرو گریلے، سچکھنڈ نواسی آپے میلے، میل ملالوا اکو گھر جنائیا۔ میل ملالوا ستگر چرن، دوجا در نظر کھئے نہ آئیا۔ جن بھگتاں نیتر کھولے ہرن پھرن، نج نین کرے رُشنائیا۔ بھے چکے مرن ڈرن، بھو اور نہ کھئے وکھائیا۔ ساچا ناؤں اکو پڑھن، سوہنگ راگ الاٹیا۔ دھر دے پوڑے اتم چڑھن، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ وشن برہما شو گرمکھ تیری سیوا کرن، در گھر ساچے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نہکلنک نرائن نر، چار جگ دے وچھڑے کلجگ اتم آیا کھڑن، کھٹکا ہور رہے نہ رائیا۔ بھگت بھگوان سچکھنڈ دوارے اکو گھر ورن، دوجا در ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لیکھا جانے ساچے گھر، گھر سچ دوارا ایکنکارا دیا باقی اک اُجیارا، کھلاپاتی میت مُرارا، صاحب سجن سچکھنڈ ساچے سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن ڈیرہ لائیا۔

* ۲۵ ساون ۲۰۲۰ بکرمی کپور سنگھ دے گرہ موگا ضلع فروزپُر * *

سو پُرکھ نرنجن سچ سلطان، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن مہروان، بے پہچان بے پرواہیا۔ ایکنکار وڈ بلوان، بلدھاری اک اکھوئیا۔ آد نرنجن نور مہان، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ اناشی کرتا وسے سچ بھومکا استھان، سچ دوارے سوہا پائیا۔ سری بھگوان مردان، بیہو ۱ ابھیدا بیہو نہ رائیا۔ پاربرہم پربھ کھیل مہان، کھیلنہار اک اکھوئیا۔ جوتی نور نور کر پردھان، در گھر ساچے نور رُشناٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل اپارا، سو پُرکھ نرنجن آپ کرائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن کھول دوارا، سچکھنڈ ساچا آپ وسائیندا۔ ایکنکارا بٹھے دھارا، تھر گھر اپنا رنگ رنگائیندا۔ آد نرنجن کر اُجیارا، جوتی جاتا نور وکھائیندا۔ اناشی کرتا پاوے سارا، دوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ سری بھگوان میت مُرارا، ساچا سجن آپ ہو جائیندا۔ پاربرہم اپنے رنگ رَوے کرتارا، کرتا اپنی کار کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نرگن اپنا کھیل وکھائیندا۔ نرگن کھیل کرے اگم، اگمڑی کار کھائیا۔ سو پُرکھ نرنجن بیڑا بٹھے، ہر پُرکھ نرنجن سیو کھائیا۔ ایکنکار کہے دھن دھن، آد نرنجن شکر منائیا۔ سری بھگوان اپنا کہنا آپے من، نیوں نیوں اپنا سیس جھکائیا۔ اناشی کرتا بن کے جننی جن، سٹ دُلارا اکو جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کھیل آپ رچائیا۔ اپنا کھیل پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا آپ رچائیندا۔ نرگن نرور ہر پرگٹ، نرکار کار کھائیندا۔ سچکھنڈ دوار کھول ہٹ، در گھر ساچے سوہا پائیندا۔ جوتی جوت کر پرکاش، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ اپنی اچھیا اپنی آس، اپنے وچوں آپ اُپائیندا۔ آپے داسی آپے داس، بن سیوک سیو کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ ساچی کار کھائیندا۔ ساچی کار کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ ساچا مندر کھول کواڑ، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ نور نورانہ پروردگار، بے پرواہ سچا شہنشاہیا۔ مقامے حق سانجھا یار، ایکا ایک سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل آپ وکھائیا۔ ساچا کھیل کرے سچکھنڈ، سچکھنڈ نواسی دیا کھائیندا۔ نرگن نور سورا سرینگ، شاہ پاتشاہ بیہو کھلاٹیندا۔ اپنے گھر سچ اند، اند اکو اک اُپجائیندا۔ اپنا بندھن پا بندھ، ساچا سنگ آپ ہو جائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ رچائیندا۔ ساچی کھیل نرگن دھار، نرور پُرکھ آپ رچائیندا۔ آد جگادی ہو

تیار، ہر کرتا کار کھائیندا۔ سچکھنڈ دوارے بیٹھے ٹھانڈے دربار، گھر ساچا آپ سہائیندا۔ جگ چوڑی ویکھ سنسار، کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سیوا لاگرو اوتار، گر گر شبدی ناؤں وڈیائیندا۔ لکھ چوراسی بھر بھنڈار، چارے کھانی ونڈ ونڈائیندا۔ چارے بانی بول جیکار، نعرہ اکو نام سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کھیل آپ وکھائیندا۔ ساچی کھیل کرے گوہند، مہا اکھ کتھی نہ جائیا۔ آد جگادی بن بخشند، بخشش اپنی دے سمجھائیا۔ نرگن دھار جوت سروپ وڈ ساگر سندھ، گہر گمبیر اک اکھوائیا۔ شبدا نادی ساچی بند، پوت سپوتا ایکا جائیا۔ سچکھنڈ دوارے اندر تھر گھر وسائے اکو پنڈ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گرہ مندر دے وڈیائیا۔ ساچا مندر تھر گھر، سچکھنڈ اندر آپ بنائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن دیونہارا ور، ور داتا آپ ہو جائیندا۔ کرے کھیل نرائن نر، نر ہر اپنی کار کھائیندا۔ سچ محلے آپے کھڑ، سچکھنڈ ساچے جوت وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ست ڈلارے آپ سمجھائیندا۔ ست ڈلارے شبدی ست، ہر سچ سچ جنائیا۔ جگ چوڑی سوہے تیری رت، رت رتھی آپ مہکائیا۔ ویکھے کھیل ابناشی اچت، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ جگ چوڑی بیٹھا رہے لک، ست سروپ نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ ساچا دے سمجھائیا۔ سچ ساچا ہر جنا، آد آد دے وڈیائیا۔ شبدا ڈلارے بے پرواہ، بے پرواہی دے وکھائیا۔ وشن برہما شو تیری جھولی پا، تیری گنڈھ بندھائیا۔ جلوہ جوتی نور دھرا، ظہور اکو اک رُشنائیا۔ ساچا مندر دے وسا، تھر گھر وجے اک ودھائیا۔ سچکھنڈ نواسی چڑھے چا، ویکھنہارا چائیں چائیا۔ تیری رچنا دتی رچا، پنج تت میلا سہج سُبھائیا۔ ترے ترے لیکھا آپ لیکھا، لیکھا جانے بن قلم شاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا آپ وڈیائیا۔ آد پُرکھ دے وڈیا، ہر وڈا وڈ وڈیائیندا۔ ست ڈلارے ہوئے سہا، ساچی رمز آپ الائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ تیری رچن رچا، پُری لوء آکاش پاتال تیرا رنگ وکھائیندا۔ منڈل منڈپ سوہا پا، گگن گگنتر کھوج کھوجائیندا۔ ساچا حکم اک ورتا، حکمی حکم آپ سُنائیندا۔ سچکھنڈ نواسی سچا شہنشاہ، پاتشاہ اپنی کار کھائیندا۔ جگ چوڑی کوئی بھیو نہ سکے پا، الکھ اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ نظر کیسے نہ آئیندا۔ تیری گودی دے سہا، پتا پوت نال ملائیندا۔ جوتی جاتا نور رُشنا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حکم آپ ورتائیندا۔ ساچا حکم ورتے آد، ست ڈلارے آپ

جنائیا۔ تیری رچنا رچ برہماد، برہمانڈ تیری سرنائیا۔ تیرا ناؤں وجائے ناد، ناؤں نرنکارا آپ پرگٹائیا۔ تیرا لیکھا بودھ آگادھ، بیہو ابھید کھئے نہ پائیا۔ نرویر پُرکھ دیوے تیرا ساتھ، تیرا سدا سہائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن سُنائے اپنی گاتھ، ایکنکار کرے پڑھائیا۔ آد نرنجن کر پرکاش، دیپک دیا اک جگائیا۔ اباشی کرتا پاوے راس، گوپی کاہن ویس وٹائیا۔ سری بھگوان داسی داس، سیوک سیوا آپ کھائیا۔ پاربرہم پرہہ ویکھے کھیل تماش، خالق خلق روپ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سْت دُلا رے ایہہ سمجھائیا۔ سْت دُلا رے چڑھیا چا، چاؤ گھنیرا اک رکھائیا۔ آد پُرکھ ملیا اک ملاح، پرہہ داتا بے پرواہیا۔ ساچی رچنا دئے رچا، رچ رچ ویکھے شہنشاہیا۔ سچکھنڈ دوارے آسن لا، تھر گھر میری بنت بنائیا۔ پُری لوہ آکاش پرکاش دئے کرا، برہمنڈ کھنڈ وجے ودھائیا۔ وشن برہما شو نال دئے رلا، دُھر فرمانا حکم جنائیا۔ ترے گن مایا دئے پرگٹا، پنج تت کرے کُٹمائیا۔ لکھ چوراسی رنگ رنگا، گھٹ گھٹ اپنا نور وکھائیا۔ جگ چوکڑی ونڈ ونڈا، سْتجگ تریتا دواپرکجگ انگ لگائیا۔ دُھر دی بانی بان لگا، بودھ آگادھ کرے شنوائیا۔ شبد انادی ناد الاہ، انراگی اپنا راگ سُنائیا۔ نرگن نور جوت کر رُشنا، دو جہان کرے رُشنائیا۔ پنج تت کایا دئے وڈیا، مانس مانکھ سوہیا پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لئے پرگٹا، پاربرہم پرہہ بخشے اک سرنائیا۔ جگ چوکڑی لئے ہنڈھا، سْتجگ تریتا دواپرکجگ پار کرائیا۔ نو نو چار لیکھا دئے مکا، بے انت بے انت بے پرواہ اپنا بیہو نہ کیسے جنائیا۔ سْت دُلا رے تیرا رنگ لئے رنگا، رنگ رنگیلا اک اکھوائیا۔ نو سو چرانوے چوکڑی دئے کھپا، جو اُچے سو رہن کھئے نہ پائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دُھر فرمانا دئے سمجھا، سچ سنڈیسہ اک گھلائییا۔ وید پُران شاستر سمرت گیتا گیان انجیل قرآن دئے درڑا، کھانی بانی سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبدی سْت دئے سمجھائیا۔ شبدی سْت چھوٹے بال، ہر ساچا سچ جنائیا۔ نیتر کھول کر دھیان، ہر ساچی کرے پڑھائیا۔ تھر گھر تیرا مکان، سچکھنڈ میری شنوائیا۔ جگ چوکڑی کھیل مہان، ہر کرتا آپ کرائیا۔ گر شبدی دیوے دان، شبد امولک تیری جھولی پائیا۔ نرگن ہو کے جاویں کاہن، سرگن گوپی آپ نچائیا۔ پر ماتم ہو کے دیویں دان، آتم اپنا انگ بنائیا۔ سچ جھلائیں اک نشان، ناؤں نرنکارا اک وکھائیا۔ سْتجگ تریتا دواپرویکھیں آن، جگ جگ اپنا ویس وٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا دین بیان، دُھر دی دھار اک درسائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر کرن کلیان، کلمہ نبی رسوُل

جنائیا۔ ساچا دینا دُھر فرمان، بن فرماں بردار سیو کھائیا۔ تیرا مندر سوہے مکان، مہا اکتھ اک وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دیونہارا ساچا ور، شبدی سٹ آپ سمجھائیا۔ شبد سٹ میرے سچ ڈلارے، سو صاحب آپ جنائیندا۔ تیرے سوہن سچ منارے، تھر گھر ایکا سوہا پائیندا۔ نرمل جوت جگے اگم پارے، دیا باقی نظر کھئے نہ آئیندا۔ پُرکھ ابناشی ایکنکارے، اکل کل دھاری تیری کھیل رچائیندا۔ جُگ چوکڑی کوئی نہ پاراوارے، آد انت کھئے کہن نہ جائیندا۔ سَتجگ تریتا دواپرکجگ جُگ چوکڑی تیرے پنہارے، وشن برہما شو تیرے چرناں سیس جھکائیندا۔ پنج تت گرو اوتار تیرے در بھکھارے، خالی جھولی سرب بھرائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران تیری مہا گائن گانے، گیت سنگیت آپ بنائیندا۔ تیرا رنگ سورا سربنگ اکو مانے، پُرکھ اکال تیری سیج ہنڈھائیندا۔ تیرے حُکے اندر راجے رانے، شاہ سلطان تیری دھار وکھائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ تیرے بھانے، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دیونہارا ساچا ور، سِر تیرے ہتھ رکھائیندا۔ سٹ ڈلارے میرے لال، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ آد جگاد جُگ چوکڑی دو جہاناں بنیں دلال، نرگن سرگن ونج کرائیا۔ تیرا مندر سچّی دھرمسال، دھرم دوارا اک وڈیائیا۔ سچ سوامی وسے نال، ہر وچھڑ کدے نہ جائیا۔ تیری لیکھے لاوے گھال، کیتی گھال تھیں پائیا۔ آد پُرکھ کہے کوئی کر سوال، بن سوالی منگ منگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی وست اک ورتائیا۔ سٹ ڈلارا منگے منگ، پرہہ آگے جھولی ڈاہیا۔ شاہ پاتشاہ سورے سربنگ، تیرے ہتھ میری وڈیائیا۔ جُگ چوکڑی دو جہان تیرا و جاواں مردنگ، نام نگارا ہتھ اٹھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال ویکھاں لنگھ، آدھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ حُکے اندر بدلاں سورج چند، زمیں اسمان سدا سرنائیا۔ نت نوت تیرا رہے اند، دوجا رس نہ کھئے وکھائیا۔ تیرے ملن دا سدا مُکیا رہے پنڈھ، پاندھی بن نہ پھیرا پائیا۔ میرا پریم نہ ہووے بھنگ، تیری پریتی گھٹ نہ جائیا۔ میں سٹ ڈلارا تیرا فرزند، فرماں بردار اک اکھوائیا۔ جُگ چوکڑی کوٹن کوٹ جان لنگھ، تھر کھئے رہن نہ پائیا۔ اکو منگاں ہر جو منگ، در تیرے الکھ جگائیا۔ تیرا روپ لکھ چوراسی ہنگ، برہم پاربرہم تیرا بنس اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے اوٹ تکائیا۔ سٹ ڈلارے آپ سمجھاوانگا۔ تیرا حُکم اک ورتاوانگا۔ دو جہاناں حُکم سمجھاوانگا۔ وشن برہما شو آپ پرگٹاوانگا۔ ترے گن مایا گنڈھ پواوانگا۔ پنج تت اکو

گنڈھ وکھاوانگا۔ لکھ چوڑاسی ونڈ ونڈاوانگا۔ گھٹ گھٹ واسی ویس وٹاوانگا۔ پُرکھ ابناشی کار کھاوانگا۔ پون سواس دھار چلاوانگا۔ جوت پرکاش نور رکھاوانگا۔ زمیں اسمان نال ملاوانگا۔ کر دھیان ویکھ وکھاوانگا۔ تیرا نام گیان جناوانگا۔ کر پردھان لوکھات، پنج تت ساچا جوڑ جڑاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا بھیو آپ کھلاوانگا۔ لکھ چوڑاسی رنگ رنگاوانگا۔ چارے کھانی ویکھ وکھاوانگا۔ چارے بانی بھیو چکاوانگا۔ چارے کُنٹ پھول پھلاوانگا۔ چارے جگ پندھ مکاوانگا۔ جگ جگ اپنی دھار وکھاوانگا۔ گر اوتار پیغمبر نال ملاوانگا۔ دُھر دی دھار آپ سمجھاوانگا۔ سچ گفتار آپ سمجھاوانگا۔ کایا تت آپ وڈیاوانگا۔ برہم مت آپ درڑاوانگا۔ چرن نت اک جڑاوانگا۔ ست سنگ اپنے ہتھ رکھاوانگا۔ اتم چوکر اکو بھیو کھلاوانگا۔ تیئی اوتاراں پڑدہ لہوانگا۔ بھگت اٹھاراں جوڑ جڑاوانگا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد مکھ نقاب اٹھاوانگا۔ نانک گوہند جوت جکاوانگا۔ شبد چوٹ نگارے لاوانگا۔ پُرکھ اکال اکو اوٹ جناوانگا۔ نہکلنکی ویس وٹاوانگا۔ دوار بنک اک سہاوانگا۔ سمبل ڈیرہ ساچا لاوانگا۔ راؤ رنگ رنگ رنگاوانگا۔ شبدی ست اک اُچاوانگا۔ کایا بت نہ کھئے وکھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، جوتی دھار اک رکھاوانگا۔ جوتی دھار اک رکھاوانگا۔ کلجگ اتم ویس وٹاوانگا۔ نو کھنڈ پرتھی حکم مناوانگا۔ ستاں دیپاں پڑدہ لہوانگا۔ برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجاوانگا۔ جیرج انڈ بھیو چکاوانگا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران میٹ پندھ، ساچا مارگ اک وکھاوانگا۔ جگ جنم دی ٹئی گنڈھ، گنڈھنہار گویال سوامی اکو گنڈھ پواوانگا۔ چار ورن دا شبدی تند، اتم پرما تم کھیل کھلاوانگا۔ پاربرہم برہم ویسے سنگ، شرع زنجیر توڑ تڑاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد ست تیرا ڈنکا اک وجاوانگا۔ شبد ست تیرا ڈنکا اک وجاویگا۔ سری بھگوان ویس وٹاویگا۔ نر نریش پھیرا پواویگا۔ وشن برہما مہیش سیس جھکاویگا۔ وسنہارا سچکھنڈ ساچے دیس، لوکھات نور دھراویگا۔ مچھ داہڑی نہ کھئے کیس، مؤنڈ منڈایا نظر کیسے نہ آویگا۔ کلجگ اتم میٹے بھیکھ، بھیکھی کھئے رہن نہ پواویگا۔ لیکھا چکے ملاشیخ، پیر پیغمبران گود سواویگا۔ اتم پرما تم کرے ساچا ہیت، ہتکاری اپنا رنگ رنگاویگا۔ لکھ چوڑاسی ویکھ جگ سنساری کھیت، گر مکھ گر گر اپنے گھر وساویگا۔ شبد ست تیری کھیدے کھید، ہر کھڈاری اکو آویگا۔ پیر پیغمبر پھلون بھیج، سچ سندیسہ آپ سناویگا۔ سری بھگونت ساچا کنت کلجگ اتم انت جوتی نور دھر کے تیج،

تیج اپنا اک جناویگا۔ جن بھگتاں مانے سیج، آتم اتتر سوہیا پاوینگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا لیکھا اپنے ہتھ رکھاویگا۔ دُھر دا لیکھا آپ مُکائے گا۔ پُرکھ ابناشی ویس وٹائے گا۔ کل کلکی ناؤں دھرائے گا۔ ساچی وَنگی اک وکھائے گا۔ دوار بنکی اک سُہائے گا۔ راؤ رنکی آپ اُٹھائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا بھیو آپ چُکائے گا۔ ساچا بھیو پربھو چُکاوینگا۔ کلجگ اتم ویس وٹائے گا۔ نرہے ہو کے آپ آئیگا۔ بھو سب دے سر جنائے گا۔ میں تُوں پنڈھ مُکائے گا۔ ہاں ہوں نہ کھئے جنائے گا۔ آتم پر ماتم جوڑ جُڑائے گا۔ ساچی گاتھن اک سُنائے گا۔ باتن بات آپ پڑھائے گا۔ کلجگ میٹ اندھیری راتن، ستجگ ساچا چند چمکائے گا۔ ویہ سو ویہ بکرمی دیوے سچا ساتھن، سنگی اکو نظری آئیگا۔ کوٹی کوٹ در درویش کھڑن تریلوکی ناتھن، نیوں نیوں سیس سرب جھکائے گا۔ بھگت بھگوان پوری کرے آسن، گُرمکھ گُر گُر اپنے انگ لگائے گا۔ ویکھنہار پرتھمی آکشن، گگن منڈل پھول پُھلائے گا۔ جس دی گُر اوتار پیر پیغمبر بنے شاخن، سو اپنی شناخت اپنے ہتھ رکھائے گا۔ شاستر سمرت وید پُران جیو جنت سادھ سنت بیسویں صدی سارے اکھن، نہکلنک نروریر پُرکھ پرہ آئیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد سُت تینوں وڈیائے گا۔ شبد سُت تینوں وڈیاویگا۔ پرہ اکو ستگر آویگا۔ دوجا رہن کھئے نہ پاوینگا۔ دُھر سندیسہ آپ سُناویگا۔ برہما وشن مہیشا، چرناں بیٹھ رکھاویگا۔ جس نوں گُر اوتار پیر پیغمبر کرن آدیشا، سو پُرکھ نرنجن نظری آویگا۔ جس دی وشنوں مانے سانگو پانگ باشک سیجا، سو نیتز نیناں نیر وپاوینگا۔ چار جگ سنیہڑا پہلوں بھیجا، دُھر دی خبر آپ پہنچاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صدی بیسویں اپنا پڑدہ لاپویگا۔ صدی بیسویں پڑدہ لاہنا اے۔ نہکلنک آپ اکھواؤنا اے۔ شبد ڈنک نام و جاؤنا اے۔ دو جہان آپ جگاؤنا اے۔ لکھ چوراسی بھرم مٹاؤنا اے۔ جن بھگتاں بھیو کھلاؤنا اے۔ ساچے سنتاں میل ملاؤنا اے۔ گُرمکھاں اپنی گود اٹھاؤنا اے۔ گُرسکھاں اکو راہ وکھاؤنا اے۔ چار ورن دا پنڈھ مُکاؤنا اے۔ کھتری براہمن شوڈر ویش اکو گھر وساؤنا اے۔ نہ کوئی دوئی نہ دویت، شرع شریعت میٹ مٹاؤنا اے۔ نانک گوہند کر کے گیا ہدایت، پُرکھ اکال اک مناؤنا اے۔ ویہویں صدی پوری کرے شرائط، اپنے لیکھے اپنا لیکھا پاؤنا اے۔ پندراں کتک کسے نہ جانی پیش، راجے رانیاں اکو وار سمجھاؤنا اے۔ سادھو سنتو چھڈ دیو بھیکھ، پُرکھ اکال دین دیال حُکم دُھر

دا آپ جناؤنا اے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار اک وساؤنا اے۔ سُت ڈلارے اُٹھ کے بھج، سو صاحب حُکم جنائیا۔ دو جہاناں جا کے گج، اُچی گرج نام لگائیا۔ کوڑی کریا دیووتج، جگت ابھان رہن نہ پائیا۔ ابناشی کرتا سری بھگوان صاحب سلطان سچ سینگھاسن بیٹھا سچ، ساڈھے تین ہتھ دئے وڈیائیا۔ جگ چوکرئی ستجگ تریتا دواپرکلجگ اکاون باون جو پڑدہ ربا کج، سو ساون خوشی منائیا۔ بن مکیوں بن کعبیوں کرائے حج، گھر حاضر حُجرہ اک وکھائیا۔ ساچے تخت بیٹھ سمرتھ، مہا اکتھ دئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ڈھر سندیسہ آپ سُنائیا۔ شبد سُت ساچے میت، مٹر پیارے تیری وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا گاؤندے رہے گیت، ڈھولا سوہلا صفت صلاحیا۔ تیرے حُکے اندر مندر مسیت، شودوالے مٹھ تیری کرن وڈیائیا۔ تیرا کھیل سدا انڈیٹھ، جگ نیتر نظر نہ آئیا۔ بن بھگتاں کوئی نہ کرے تیری پریت، پریتوان بیٹھے مُکھ چھپائیا۔ مہروان ہو کے دیویں بھیکھ، بھچھیا اپنی اک ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، تیرا لیکھا تیرے ہتھ پھڑائیا۔ شبد ڈلارے تیرا سلطان، سو صاحب سچ جنائیا۔ جگ چوکرئی حُکمران، اپنا حُکم منائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن دان، در درویش سیس جھکائیا۔ رسنا جہوا شبدی ڈھولا کردے گئے کلام، کائنات کر پڑھائیا۔ کلجگ انت پرگٹ ہوئے اک امام، بے پہچان بے پرواہیا۔ لیکھا جانے دو جہان، نرگن سرگن دھار وکھائیا۔ گر اوتار مندے گئے اکو کاہن، سو صاحب سچا شہنشاہیا۔ بھگت کردے گئے پرنام، بندنا بندگی اک سمجھائیا۔ کل کلکی پرگٹ ہووے آن، کل کلیش دئے کھپائیا۔ جس دا شبد جھلے نشان، نہ کوئی میٹھ میٹھ مٹھائیا۔ صدی بیسویں ہوئے پردھان، بیس بیسا اک اکھوائیا۔ سب نوں متی پئے آن، سیس سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ کلجگ جیو ہوئے انجان، سُرتی شبد نہ کھئے جڑائیا۔ چاروں کُنٹ پھرن سوان، گھر ملیا نہ سچا ماہیا۔ پنج تت مگر لگا شیطان، شرع کرے لڑائیا۔ صدق صبوری ملیا نہ سچ ایمان، عمل عامل نہ کھئے کھائیا۔ سچ حدیث نہ پڑھی قرآن، کایا گزہ نہ کھوج کھوجائیا۔ منتر نظر نہ آیا ست نام، نام ست نہ کھئے سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دے کے گئے پیغام، پرا پستی مدھم بیکھری راگ سُنائیا۔ بن ستگر پورے کرے نہ کوئی پہچان، انتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جگت ودیا نہ کوئی گیان، چوڈاں ودیا نین شرمائیا۔ چوڈاں طبق ہوئے حیران، چوڈاں لوک سار نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا

ساچا ور، سُت دُلا رے شبدی پھڑ، تیری کار دے سمجھائیا۔ پرہو تیری کار سمجھاویگا۔ ویہ سو ویہ بکرمی بھیو کھلاویگا۔ اگی ساون رُت وڈیاویگا۔ جو بیٹھے لک لک، تنہاں پھڑ کے باہر کڈھاویگا۔ شبدی شبد لئے پُچھ، رسنا وواد نہ کھئے ودھاویگا۔ جے کوئی ہے کسے کول کُچھ، کُشتہ سب دا آپ بناویگا۔ پچھلا پینڈا سب دا رہا مُک، اگے اگو دھار وکھاویگا۔ سنت سہیلے گودی چُک، چاروں کُنٹ آپ پرگٹاویگا۔ ہر کا شبد ساچا شیر رہا بک، لکھ چوڑاسی جبک سر نہ کھئے چکاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد سُت اگو اک اٹھاویگا۔ شبد سُت دُلا رے اٹھیگا۔ لکھ چوڑاسی جیوان جنتاں سادھاں سنتاں کولوں پُچھیگا۔ اندر وڑ ساڈھے تِن ہتھ اندر کھئے نہ لکیگا۔ نرگن سرگن چلے دھار، سرگن نرگن اگے جھکیگا۔ آد جگادی اک پیار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہککنک نرائن نر، نر ہر نرائن اگو ٹھیگا۔ نر ہر نرائن دیا کھائیندا، ہر ستر مہروان۔ جگ چوکڑی ویس وٹائیندا، نرگن سرگن ہو پردھان۔ کلجگ اتم ویکھن آئیندا، جودھا سورپیر بلی بلوان۔ سنت سہیلے نال ملائیندا، جگ چوکڑی کر پروان۔ انتر وڑ وڑ آپ اٹھائیندا، باہروں بولے نہ کوئی زبان۔ دپیک جوتی اک جگائیندا، دیا جگے سچ مہان۔ شبد انادی ناد سُنائیندا، انحد راگ سچّی دھنکان۔ امرت اتم جام پیائیندا، ترسنا بھکھ میٹ نشان۔ اتم سیجا سوہیا پائیندا، سچ تحت بیٹھ سلطان۔ کرم کانڈ میٹ مٹائیندا، پنج تت نیڑ نہ آئے شیطان۔ برہم مت اک سمجھائیندا، اتم پر ماتم کر دھیان۔ گھر مندر اک وکھائیندا، گھر گھر وچ سوہے مکان۔ ہر سنگت آپ جگائیندا، جاگنہار سری بھگوان۔ نج نیتر آپ کھلائیندا، دوئے لوچن بند دکان۔ ساچا کھیتر اک وکھائیندا، جس گھر وسے مہروان۔ رُت چیتر آپ وڈیائیندا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا دان۔ داتا دانی آئے آپ، پرہو وڈا وڈ وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا جپدے گئے جاپ، سو سچ رہا درڑائیا۔ جن بھگت جنائے اپنا آپ، بھیو ابھیدا بھیو کھلائیا۔ اتم پر ماتم میل کرے وڈ پرتاپ، جگت سنتاپ رہن نہ پائیا۔ سوہنگ شبد ساچا پاٹھ، پوجا اگو اک سمجھائیا۔ اتم سروور تیرتھ تاٹ، ساچا رنگ اک رنگائیا۔ پھڑ اتارے اپنے گھاٹ، پتن آیا چل کے ماہیا۔ کلجگ پچھلی مُکی واٹ، ستجگ ساچا راہ جنائیا۔ ہر سنگت مل کے گاؤ ساچی گاتھ، چار ورن اک پڑھائیا۔ نانک گوبند سب دے وسے ساتھ، رام کرشن وچھڑ کدے نہ جائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد بنے داس، بن سیوک ساچی سیو کھائیا۔

وشن برہما شو پوری کرے آس، نراسا کھئے نظر نہ آئیا۔ جس دی اُپجے دُھر توں شاخ، سو شناخت رہا سمجھائیا۔ مل ستگر کوئی نہ ہوئے
 اداس، ستگر شبد اداسی دئے مٹائیا۔ بہرم بہو دا کرو وناس، ابناشی کرتا دیا کمائیا۔ سری بھگوان سدا سہائی اناتھاں ناتھ، جگجیون داتا وڈ
 وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر سنگت سنگ سہائیا۔ ہر سنگت تیرا لیکھا سچ، سو ستگر آپ لگائیندا۔ من
 بندر نہ جائے نچ، من منسا میٹ مٹائیندا۔ لوں لوں اندر آپے رچ، ساڈھے تین کروڑ رنگ رنگائیندا۔ لیکھے لگے کایا کچ، کنچن گڑھ آپ
 وسائیندا۔ ست دھرم دا مارگ دس، چار ورنان جوڑ جڑھائیندا۔ پُرکھ اکل میلا ہس ہس، آتم پرما تم سنگ نبھائیندا۔ پریم پیالہ پیو رس،
 نچھر جھرنا آپ جھرائیندا۔ اک دوجے نوں دیو دس، سری بھگوان دیا کمائیندا۔ جس دے پچھے جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ اچے ٹلے پربت رہے
 تھ، چاروں کُنٹ نظر کتے نہ آئیندا۔ جوگ ابھاس کردے پوجا پاٹھ، تیرتھ تٹ ڈیرہ لائیندا۔ سو پُرکھ سمرتھ کلجگ اتم ہو پرگٹ، گوہند
 کھولیا اکو ہٹ، سمبل اپنا راہ جنائیندا۔ باہروں دسے گوار جٹ، اندروں مارے شبد نشانہ تیر پھٹ، چلہ نظر کسے نہ آئیندا۔ جو چرنی
 جائے ڈھٹھ، تس بن ہتھان لے چک، کرے نبیڑا حقو حق، حقیقت اپنی آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر،
 نہکلنک نرائن نر، ہر سنگت اکو گھر وسائیندا۔ ہر سنگت تیرا وسے کھیڑا، سچکھنڈ ساچے وجے ودھائیا۔ ابناشی کرتا بٹھے بیڑا، سری
 بھگوان چپو نام لگائیا۔ کرم کانڈ دا کٹے جیڑا، بندھن کھئے رہن نہ پائیا۔ شرع شریعت دا کھلا ویہڑا، لاشریک کرے خدائیا۔ اکو نام جنائے توں
 میرا میں تیرا، آتم پرما تم پرما تم آتم اکو گنڈھ پوائیا۔ لگھ چوراسی آون جاون پتت پاون چکاوے گیڑا، دس دس ماس اگن نہ کھئے تپائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سنگت لیکھا لیکھے پائیا۔ ہر سنگت لیکھا جائے لگ، لگاونہارا گوپال سوامی
 دیا کمائیندا۔ ملیا میل سورے سرگ، سو صاحب ویکھ وکھائیندا۔ ترے گن مایا لگی بھجے آگ، جھوٹھی ممتا موہ مٹائیندا۔ درس دکھائے اُپر
 شاہ رگ، شہنشاہ اپنا پڑدہ لاپندا۔ امرت جام پیائے مد، رس اکو اک وکھائیندا۔ نو دوارے پار حد، بجرکپائی توڑ ٹرائیندا۔ دسم دوا ری آپے
 سد، صدا اپنا نام سنائیندا۔ ہرمندر گرمکھ بہ کے جاؤ سچ، سچ دوار اک وڈیائیندا۔ مُریدو مُرشد کرو حاضر ج، حاضر حضور اکو نظری
 آئیندا۔ لوک جیا دیوو تچ، لوک لاج بھگتاں سنگ سنگ نہ کھئے نبھائیندا۔ سری بھگوان تہاڈے اندر وڑے بھج، آوندا جاندا ہتھ کسے نہ

آئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سنگت رنگ رنگائیندا۔ ہر سنگت رنگ چڑھ چلُول، چار ورن ملے وڈیائیا۔ ویکھو شنکر سٹ بیٹھا ترسُول، نیوں نیوں بیٹھا سیس جھکائیا۔ برسما کہے میرا کوئی نہ ربا مُول، برسما چلے نہ کھئے وڈیائیا۔ وشنوں کہے میرا بھلیا سرب اصُول، اصلیت کھئے رہن نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ بھلیا کنت کنتوبل، لکھ چراسی بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ سچ پنکھوڑا کوئی نہ ربا جھُول، نام ہلارا نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سنگت سنگ رکھائیا۔ ہر سنگت تیرا سکلا ساتھ، سو ستگر آپ نبھائیندا۔ پُورب لہنا ویکھے مستک ماتھ، بھیو ابھیدا آپ جنائیندا۔ شبد اگئی چاڑھ راتھ، رتھ رتھوہی سیو کھائیندا۔ پار اُتارے کلجگ گھاٹ، نیئا نام اک جنائیندا۔ کوڑی کِریا جائے پاٹ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا دوس آپ سہائیندا۔ ساچا دوس سہائے اگی ساون، ساول سندر بے پرواہیا۔ پرم پُرکھ پرہ آیا پتت پاون، پتت پاپی پار کرائیا۔ آتم پرماٹم چار ورن ڈھولا گاون، گا گا خوشی منائیا۔ ناری کنت اپنا راون، گھر سیج سہنجنی سوہبا پائیا۔ آتم پرماٹم ہویا ضامن، ڈھر دی ضامنی آپ نبھائیا۔ گرُمکھو گرُسکھو تہاڈے نیڑ نہ آئے کامنی کامن، کام چیشٹا دئے گوائیا۔ اک دُو جے دا درس کرو آمہنو سامہن، ستمکھ بیٹھا بے پرواہیا۔ شبد سرُوپ پھڑایا دامن، دامنگیر آپ ہو جائیا۔ نہ کوئی کھتری نہ کوئی براہمن، شوڈر ویش نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی دیس رام راون، نہ کوئی لنکا گڑھ کرے لڑائیا۔ نہ کوئی کابنا کرشنا مُکند منوبر لکھی نرائن کرے پہچانن، وراث رُوپ نہ کھئے سمجھائیا۔ نہ کوئی عیسیٰ موسیٰ سُنائے پیغامن، ڈھر کلام نہ کھئے جنائیا۔ نہ کوئی نانک گوبند دھرے دھیانن، دھیان دھیان وچ نہ کھئے رکھائیا۔ کلجگ جیو ہویئے بے ایانن، منسا کوڑی سرب ودھائیا۔ ہر سنگت تیرا اکو سچا کامن، پرہ چرن دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ایشٹ دریشٹ آپ گھلائییا۔ ہر سنگت تیرا رُوپ انوکھا، چار جگ ملے وڈیائیا۔ گرُسکھ گرُسکھ کیسے نال کرے نہ کوئی دھوکھا، سچ سچ اک سمجھائیا۔ مانس جنم پرہ ملن دا مَوّقع، لکھ چوراسی وچوں نظری آئیا۔ کوڑی کِریا اندر نہ ہونا تھوتھا، ہوچھی مت نہ کھئے وڈیائیا۔ کایا اندر اپنا کھول کے پڑھو پوتھا، پُستک ہر جی آپ لکھائیا۔ جس دے اندر لُکے چوڈاں لوکا، چوڈاں طبق مُکھ چھپائیا۔ تس دا نام اک سلوکا، سوہلا اکو اک وڈیائیا۔ اُس صاحب دی رکھو

اوٹا، پُرکھ اکال سچّی سرنائیا۔ جس وسایا پٹنا پوٹا، انت ندیڑ گیا سمجھائیا۔ سو اکو ڈھیا سٹا رہا لا کے ڈھونکا، سچکھنڈ اپنی سیج بنائیا۔ کلجگ اتم ساڈھے تِن ہتھ آپے ویکھے کوٹھا، سمبل نگری ڈیرہ لائیا۔ پُرکھ اکال ستگرُو اکو بُہتا، بُہتے گرُو کم کسے نہ آئیا۔ کایا اندر مار کے ویکھو غوطہ، ہیرے مانک لال جواہر میرا ناؤں گھر گھر وچ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سنگت ستجگ سچ کرے پڑھائیا۔ ہر سنگت تیرا ستجگ سوہلا، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ آتم پر ماتم مل کے گاؤ ڈھولا، ڈھولک چھینا نہ کھئے وجائیندا۔ کایا بدلنہارا چولا، چولی رنگ آپ رنگائیندا۔ انتر آتم آپے مؤلا، مؤلا اپنی کھیل وکھائیندا۔ امرت بھرے ناہ کولا، کول ناہی آپ اُٹائیندا۔ دیوے وڈیائی اُپر دھولا، دھرنی دھرت دھول سہائیندا۔ جس نُوں کھندے نُوں الابی اول، عالمین کھیل کھلائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سنگت آئی اپنے رنگ رنگائیندا۔ ہر سنگت آئی سچ دوار، ملے نام وڈیائیا۔ رائے دھرم نہ کرے خوار، چتر گپت نہ لیکھ وکھائیا۔ لاڑی موٹ نہ کرے شنکار، ویلے انت نہ لئے پرنائیا۔ ستگر پورا دئے دیدار، نرگن سرگن ہوئے سہائیا۔ پھڑ کے بابوں لئے اُٹھال، آتم پر ماتم آپ جگائیا۔ اُٹھ سوانی چل میرے نال، پیا پریم اُنکلی لائیا۔ ناٹھ توڑ شاہ کنگال، چارے ورنان کرے کڑمائیا۔ جن بھگتاں پُچھے آپے حال، مُرشد مُریدان ویکھ وکھائیا۔ ویلے انت نہ کھائے کال، مہاکال پلُو دئے چُھڈائیا۔ جن بھکتو حل ہوئے سوال، باقی کھئے رہن نہ پائیا۔ سِری بھگوان بنے دلال، سچ دلالی آپ کھائیا۔ دھن بھاگ جو گھالان آئے گھال، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر سنگت تیرا ڈھولا گائیا۔ ہر سنگت تیرا نام پیارا، چار جگ وڈیائیندا۔ جس دے پردے وسے گرُو اوتارا، پیر پیغمبر ڈیرہ لائیندا۔ تنہاں متر آپ نرنکارا، نرگن اپنی سیو کھائیندا۔ سچا سوہیا اک دوارا، سو صاحب ویکھ وکھائیندا۔ مالوے کھولیا سچ کواڑا، گنڈا اپنی ہتھیں لائیندا۔ گوبند انت پا کے گیا پواڑا، سِری بھگوان ساچا سنگ نہیائیندا۔ کپور سنگھ کڈھدا رہا ہاڑا، چالیواں مکتا اپنے دوئے دوئے جوڑ حق سیس نوائیندا۔ کون ویلا ویکھاں دُھردرگاہی لاڑا، ستگر اکو نظری آئیندا۔ جس نے ہر سنگت مان دویا ستاراں ہاڑا، ہر جو اپنا لیکھا ہر سنگت جھولی پائیندا۔ جس دیاں گر اوتار پیر پیغمبر گاؤندے گئے واراں، سو وارتا بھگتاں آپ سُنائیندا۔ جن ویکھن آیا تیرا پیارا، پیا پریم پھیرا پائیندا۔ ہر سنگت تیرا ویکھیا مُفت نظارہ، نظر

وچ اکو نر ہر نظری آئیندا۔ سب نالوں کر کے بیٹھے کنارہ، کرم کانڈ کیسے نیڑ نہ آئیندا۔ کوئی لبھن جائے نہ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، اندر وڑ ڈونگھی کندر دھیان نہ کھئے لگائیندا۔ جنہاں ستگر پورا نظری آئے ظاہرا، ظاہر ظہور دیا کمائیندا۔ تس دا دو جہان کرن مظاہرا، مُفت اپنا کھیل کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ہر سنگت تیرا ویکھیا گھر، گھر اکو نظری آئیندا۔ اکو گھر اک دروازہ، اکو بنک سہائیا۔ اکو پُرکھ غریب نوازا، دیونہار سدا وڈیائیا۔ اکو نام ندھان وجائے واجا، سُر تال اک رکھائیا۔ اکو بھوپ اکو راجا، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ اکو کرتا اکو کاجا، اکو کرنی ربا کمائیا۔ اکو مارنہارا واجا، اکو ستگر ربا جگائیا۔ اکو جگ چوکرئی پھرے بھاجا، نت نوت اپنا ویس وٹائیا۔ اکو کلجگ اتم آیا دیس ماجھا، سمبل نگری سوہیا پائیا۔ اکو وجائے ست ربابا، نام ست کرے پڑھائیا۔ اکو پکڑے ہتھ واکا، ڈور اکو ہتھ اٹھائیا۔ اکو پار کرائے حادا، حدود اربعہ اپنے چرناں بیٹھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہر سنگت دئے وڈیائیا۔ ہر سنگت تیرا سچ منارا، مئی مُنیش دھیان لگائیا۔ اگی ساون چل کے آؤن گرو اوتارا، پیر پیغمبر پھیرا پائیا۔ ساچا لگے دھرم اکھاڑا، نرگن سرگن گوپی کابن نچائیا۔ ملے میت اگئی یارا، یاری یاراں نال رکھائیا۔ جس نوں کھندے ایکنکارا، اکل کلا ربا سہائیا۔ سو لے کے آیا نام بھندارا، امنگیاں ربا ورتائیا۔ راتیں سٹیاں دئے دیدارا، دئے جاگدیاں درس دکھائیا۔ نرگن نور جوت اُجیارا، شبدی شبد ڈنک وجائیا۔ کاغذ قلم لکھ لکھ ہارا، کاتب چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ ے انت انت کہے نہ کوئی وچ سنسارا، "کیوں" گھر گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جو اپنا کھولے آپ کواڑا، تس ستگر دئے بھجائیا۔ جس نرنکار ملیا نانک ستگر میت مُرارا، سو ستگر نانک بھگتاں گرسکھاں دئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پیر پیغمبر گر اوتار کتب اولیئے غوث یار ویکھنہارا تھاون تھائیا۔ ہر سنگت ساچا میلا، ملنی جگدیش کرائیا۔ اکو گھر سوہے گرو چیلا، چیلا گرو روپ وٹائیا۔ پُرکھ ابناشی ملیا سجن سہیلا، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ وسنہارا دھام نویلا، ہرجن ویکھے چائیں چائیا۔ جوت نرنجن چاڑھے تیلا، آد نرنجن سگن منائیا۔ اچرج کھیل پرپھو کل کھیلا، خالق خلق بھيو نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سنگت دوارے دئے وڈیائیا۔ ہر سنگت تیرا نام اکٹھ، ہر شبدی جوڑ جڑائیندا۔ بیج بیجے آتم وت، امرت سنج ہرا کرائیندا۔ پھل پھلواری ویکھے پت، پت ڈالی آپ مہکائیندا۔ بوٹا گوبند لایا ہس ہس، سری

بھگوان پُہل کھلائیندا۔ دُور دُراڈا ویکھے تھ تھ، بن پاندھی پندھ مُکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سنگت جوڑ جُڑائیندا۔ ہر سنگت ہر جو جُڑیا جوڑا، شبدی سرتی میل ملائیا۔ صاحب ستگر اکو گھوڑا، نام نرویر رہا دکھائیا۔ سسے اُپر لایا ہوڑا، ہوکا دو جہاناں سُنائیا۔ ہنگ برہم پرہ آپے بھڑا، آتم پر ماتم بیہو چُکائیا۔ آگے ویلا رہ گیا تھوڑا، کلجگ رووے مارے دھابینا۔ کیسے دا اٹکایا اٹکے کوئی نہ روڑا، روکنہارا نظر کھئے نہ آئیا۔ جو رو زر نہ چلے زورا، زورا ور بے پرواہیا۔ جس دا منتر اکو پھورا، فُرنے وچ سرب لوکائیا۔ سو صاحب ہر سنگت تیری پکڑے ڈورا، ڈوری اپنے نال بندھائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت مٹکھاں دیوے جواب کورا، لارا لپا نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، سچ اکھاڑا ایکنکارا وچ سنسارا، نرگن دھارا آپ لگائیا۔ نرگن دھار سنگت ویس، اولڑی کار کھائیا۔ جوتی جوت جوت پریش، پرم پُرکھ بے پرواہیا۔ ڈونگھی بھوری کرے ہیٹ، کایا کوری ویکھ دکھائیا۔ سوہنا وسے صاحب دا دیس، جس دوارے پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، بردھ بال نو جوان مَورکھ مَورکھ جگت انجان، جو انتر بیٹھے کر کے دھیان، تینہاں بیڑا پار کرائیا۔ تینہاں بیڑا بیٹھے پار، جو ایکا نام دھیائیا۔ ساچی رین کھلے گلزار، گلشن آپ مہکائیا۔ پریم پریتی چلے پھہار، امرت میگھ برسائیا۔ گرمکھ گرسکھ سنت سہیلے دئے آدھار، بھگت بھگونت جوڑ جُڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، نر ہر اکو اک پھیرا پائیا۔ اگی ساون سچ وبار، بوہاری آپ کرائیا۔ دو اک دا سچ پیار، اک دو جوڑ جُڑائیا۔ دو توں بنیا نرگن دھار، اک اکو نظری آئیا۔ اک ایکنکار پَسار، دئے دھار آپ پرگٹائیا۔ دوآ ایکا جگت ونجار، بن ونجارا ہٹ چلائییا۔ دوآ بنے گرو اوتار، ایکا پُرکھ اکال رہا سمائیا۔ دوہاں میلا کلجگ اتم ایکا وار، کوئی سمجھ نہ سکے رائیا۔ پڑھ پڑھ وِدیا گئے ہار، وِدیا داتا نظر کیسے نہ آئیا۔ اک دو جے نال کرن وچار، من مت بُدھ رہے درڑائیا۔ اک دو تین توں وسن باہر، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ دوآ ہو کے گرو اوتار کردے گئے پُکار، دئے جوڑ سس جھکائیا۔ اک ہو کے نرگن آویں نراکار، نرگن تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرے پچھے دو تیرا لین سہار، آگے تیرا راہ تکائیا۔ دئے آگے ایکا لگے اگی جُڑ جائے وچ سنسار، اگی گوبند گیا پائیا۔ اگی سکھاں دیوے آدھار، نکئی نکئی کر گفتار، انتر دے شبد کٹار، کھنڈا اکو اک چمکائیا۔ سسا صاحب ستگر پیار، واوا

وشو دئے آدھار، نانا کوئی سار نہ پائے وچ سنسار، سنسے وچ سرب لکائیا۔ اک دو دا جوڑا جُڑیا کھیل کھلائے اگم اپار، اگمڑی کار کھائیا۔
 اگئی ساون دا اک وبار، پندراں کتک دی بٹھے دھار، ستجگ بنائے سچکھنڈ سچ دربار، درگاہ ساچی اک وکھائیا۔ چار جگ دا لکھیا گر
 اوتاراں پیر پیغمبران لیکھا ساہمنے دیوے پاڑ، رقعہ کیسے ہتھ رہن نہ پائیا۔ وپہویں صدی جس دی کردے گئے پکار، پُشت در پُشت گئے
 سمجھائیا۔ تِس دا لیکھا دسے آپ احوال، آپل اپنا آپ جنائیا۔ رات نوں سُننا نال خیال، سُرُتی شبد نال جُڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اگئی ساون، آیا پریم پرتی سیج راون، رو رہا ہر گھٹ تھائیا۔ اگئی ساون پینی اگئی، اگو وار جنائیا۔
 چار ورن دی بنی سیکھی، سو صاحب دئے وڈیائیا۔ جس دی دھار ہونی تیکھی، جگ نیتز نظر نہ آئیا۔ دھرت مات سچ دوارے جا کے
 پٹی، کھلڑے کیس دئے دُہائیا۔ میری خاک اڈ گئی مٹی، پرہو تیری چرن دھوڑ نظر نہ آئیا۔ تیری کھیل کیسے نہ دِٹھی، تیرا رنگ نہ کھئے
 وکھائیا۔ میں تیرے بھگتاں چُکدی چُکدی گئی بھٹی، اوچ نیچ ذات پات میرے اُتے کرن لڑائیا۔ تیری سیکھیا صاحب کیسے نہ سیکھی، گر
 اوتار پیر پیغمبر کر کر گئے پڑھائیا۔ جدھر ویکھاں لکھ چوراسی دسے پھکی، امرت رس رسنا نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، ایکا دے ساچا ور، تُدھ بن نظر کھئے نہ آئیا۔ ساچی سیکھی کر پروان، پروانہ اپنا نام پھڑائیا۔ اندر وڑ سری بھگوان، دوئی
 دویت دے کڈھائیا۔ سچ سروور کرا اشنان، اٹھسٹھ لوڑ رہے نہ رائیا۔ شبد بھنڈارا دے دان، دوئے در منگن کھئے نہ جائیا۔ گھر دیا باقی
 دے مہان، اندھ اندھیر دئے چُکائیا۔ چار ورن دے گیان، کھتری براہمن شوڈر ویش پڑھائیا۔ تیری آتم سب دے اندر بلوان، کیوں مایا
 بیٹھ دباہیا۔ کرم کانڈ کر کلیان، کلمہ اپنا نام پڑھائیا۔ ساچا دس اک ایمان، صدق صبوری اک جنائیا۔ کوڑی کیریا میٹ طوفان، شوہ دریا
 دے رُڑھائیا۔ اگو وار کر سرب کلیان، چاروں گنٹ پھیرا پائیا۔ کِرپا کر سری بھگوان، صاحب ستگر تیری سرنائیا۔ بن اگئی اگئی کلار تارے
 نہ کھئے جہان، جہنم وچ جاندی دسے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جُگ جُگ اپنی دھار بندھائیا۔
 میں ایکا اگئی وڈیاوانگا۔ نرگن ہو کے حُکم مناوانگا۔ ساچی سیکھی سیکھ سمجھاوانگا۔ دُھر دی لیکھی لیکھے لاوانگا۔ گوبند ہتھ دتی چٹھی، اتم
 پڑھ کے آپ سُنواوانگا۔ دھرت مات نہ جائے بھٹی، سچ سچ امرت میگھ برسواوانگا۔ ستجگ ساچی چلے ریتی، ریتیان اک درسواوانگا۔ لیکھا

جُکے ہست کیٹی، اُوچ نیچ میٹ مٹاوانگا۔ اگی ساون سُننی پچھلی پیتی، اگی گنڈھ آپ کھلاوانگا۔ کوئی چڑھیا رہے نہ اُپر ٹیسی، سب نوں پھڑ کے تھلے لاهوانگا۔ سارے کہن بیس بیسی، ویہویں صدی آپ سمجھاوانگا۔ جنہاں بھُن کباب کھادا اُپر سیکھیں، تنہاں عذاب انت دواوانگا۔ جو بھلے حق حدیثی، تنہاں حضرت کولوں منہ بھواوانگا۔ سب دے خالی کر کے کھسیسی، راجے رانیاں تختوں لاهوانگا۔ گُرمکھ گُرسکھ ہر سنت ہر بہکت پرہ دے بن نزدیکی، نیرن نیرا راہ جناوانگا۔ جو شریک پھسے وچ شریکی، تنہاں شرکت میٹ مٹاوانگا۔ دھرت مات چوڈاں کتک اکو وار اڈیکیں، تیرا لیکھا تیری جھولی پاوانگا۔ پرہ نے لکھی لکھت باریکی، بن حرفاں پڑھ سناوانگا۔ چار جگ پینتی اکھراں نال لگی رہی پریتی، باون اکھر بابت اپنی آپ جناوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگی ساون دا اک دہاڑا، اکو وار وڈیاوانگا۔ اگی ساون ویہویں صدی، صدّا سرب دواؤئیندا۔ آد جگاد جگ چوکرئی جس نے بدھی، بدلہ لیکھا سب دا جھولی پائیندا۔ کلجگ الٹی وین وپے ندی، واسوا اپنی دھار وکھائیندا۔ بہکت بھگونت لکھ چوراسی وچوں جائے کڈھی، پھڑ پھڑ باہوں پار کرائیندا۔ پار کرائے کوڑی حدی، گھر ساچا اک وکھائیندا۔ پُشت در پُشت ویکھے جدی، وشن برہما شو وشو اپنی دھار وکھائیندا۔ سچ پریتی جنہاں لگی، لاگت سب دی جھولی پائیندا۔ کلجگ اتم خواہش پھرے بھجی، چاروں گنٹ آپ دوڑائیندا۔ کوڑی کرپا کھا کھا رچی، سچ سچ جھولی نہ کھئے پائیندا۔ مندبھاگن ہوئی نڈھی، ہر بہکت نڈھا انگ نہ کھئے لگائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دس کے گئے ساچی صدی، سچ سنہ پڑا اک سناؤئیندا۔ مُلاشیخ پنڈت پاندھے کوڑی کرپا کھاون وڈھی، ہر کا نام سچ نہ کھئے ورتائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن گُربانی کاغذاں اُتے کیتی ردی، سچ سچ ست توڑ نہ کھئے نہائیندا۔ مدھرا ماس کھا کھا مدھر رس لین مدی، اتم رس نظر کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اگی ساون اکو رنگ رنگائیندا۔ اگی ساون آیا اوہ، جس دا سچ دھیان لگائیا۔ جس دے پچھے بالے دتے نہیاں ہیٹھ مہینہ پوہ، ودی سدی نہ کھئے جُڑائیا۔ جنہاں پچھے ماچھوواڑے سؤلاں ستھر لیا جوہ، یارڑا اک دھیان لگائیا۔ جس دے پچھے نیئا نوکا لئی ڈبو، کھیوٹ کھیٹا سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو صاحب لے کے آیا ڈھوا ڈھو، دوآ ایک ایک دوآ جوڑ جُڑائیا۔ اگی ساون سب دا سانجھا، سبناں آپ جنائیا۔ ہر کے نام بناں کوئی نہ رہے وانجھا، پرہ دیونہار

سرب وڈیائیا۔ کلجگ اتم کوڑی کریا جھکھڑ وگے جھانجا، اُچے پریت ربا ڈھاپیا۔ وہیوں صدی پچھوں پھرنا مانجا، صفحہ سب دی دئے اُٹھائیا۔ کیسے نہ گاؤنا ہیر رانجھا، سد ہیک نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہر سنگت دوس سمجھائیا۔ اگی ساون آیا مُکا پندھ، پاندھی اپنا پھیرا پائیا۔ سری بھگوان دا سُننا چھند، اکو ڈھولا ربا سُنائیا۔ کوڑی کریا مکے گند، کوڑ گُریارا رہن نہ پائیا۔ ہر کا ناؤں چڑھے چند، جگت اندھیر دئے گوائیا۔ چار ورنان آوے اک انند، نجانند اک رسائیا۔ نو دوارے کھنڈ کھنڈ، گھر دسویں بوجھ بُجھائیا۔ سُرَت سوانی نہ ہوئے رنڈ، گر شبد لئے پرناٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک اگی دئے جنائیا۔ ساون اگی جگ وچ آیا، ملے مان وڈیائیا۔ ستگر پورا دیا کمایا، ہوئے آپ سہائیا۔ ترے گن مایا ڈیرہ ڈھاپیا، ڈھاہ ڈھاہ خاک کرائیا۔ ساچا منتر اک درڑایا، بھانڈا بہم بھنائیا۔ گھر پریشور نظری آیا، سچ تاکی کھول کھلاٹیا۔ سخیاں مل کے منگل گایا، وجی نام ودھائیا۔ مالوا سنگت وڈ وڈیایا، ہر ملیا بے پرواہیا۔ مارگ سوکھا اک لگایا، چلو واہو داہیا۔ ادھ وچکار نہ کوئی اٹکایا، وشن برہما شو سپس جھکائیا۔ تھر گھر ساچے لئے ملایا، ہر شبدی جوڑ جڑائیا۔ سچکھنڈ نواسی ہوئے سہایا، سر اپنا ہتھ ٹیکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ تیری اتم ور، نہکلنک نرائن نر، ایک اگی آخر اپنے نام جنائیا۔ ایک اگی ہر کا نام، دو اک آپ جنائیندا۔ دو جہان پیو جام، سچ پیالہ ہتھ اُٹھائیندا۔ سری بھگوان سُنو پیغام، کلمہ نبی رسول پڑھائیندا۔ منتر سچا ست نام، نام ست آپ اُپائیندا۔ کایا نگر کھیڑا گرام، جس گھر ساچے ڈیرہ لائیندا۔ سو مندر سوہے مکان، سو بھاؤنت آپ سہائیندا۔ سریشی بھلی وچ جہان، دوٹی دُشٹی سرب گر لائیندا۔ کوڑی کریا کلجگ کری پردھان، سچ سچ نظر کھئے نہ آئیندا۔ راجا پرچا دوئے ہوئے حیران، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیندا۔ ثابت دے نہ کھئے ایمان، حدیث سچ نہ کھئے سمجھائیندا۔ ایک اگی کلجگ انت ہوئے پروان، ستجگ ساچی سکھی روپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، نر ہر داتا پُرکھ بدھاتا ویکھنہارا اک اکتا، اکل کل دھاری ایکنکاری کھیل نیاری وڈ سنساری، سنسار ساگر کھوج کھوجائیندا۔ کھوجنہار سنسار ساگر، گھر گمبھیر کھیل کرائیندا۔ ویکھنہارا کایا گاگر، لکھ چوراسی پھول پھولائیندا۔ نام ونجارا بن سوڈاگر، سوڈا اکو ہٹ وکائیندا۔ جن بھگتاں جگ جگ دیوے آدر، مٹکھاں در ڈرکائیندا۔ شبد دوشالہ اگمی چادر، ساچا پڑدہ آپ

اُٹھائیندا۔ نرم کرم کر اُجاگر، دُرمت میل آپ دھوائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کلجُگ اتم دیوے ور، سَتجُگ ساچا مارگ لائیندا۔ سَتجُگ ساچا مارگ لاؤنا، سو صاحب ہتھ وڈیائیا۔ ایکا اگی انگ لگاؤنا، اکل کلا سرنائیا۔ بھیو ابھیدا آپ جناؤنا، انہو اپنا راہ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکنک نرائن نر، کلجُگ اتم دیوے ور، سَتجُگ ساچا راہ جنائیا۔ تخت نواسی شاہ سُلطان، نر زینکار وڈی وڈیائیا۔ پُرکھ اکل والی دو جہان، سَت ستوادی بے پرواہیا۔ وسنہارا سچ مکان، سچکھنڈ ساچے ڈیرہ لائیا۔ نرگن رُوپ بے پہچان، رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جاتا ہو پردھان، نورو نور نور رُشنائیا۔ مقامے حق کھیل مہان، بے پرواہ آپ پرگٹائیا۔ لاشریک نوجوان، پردھ بال نہ رُوپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، آد اپنی کار کھائیا۔ شاہ سُلطانا مہروان محبوب، مُحبت اک اکھوائیندا۔ نرگن نرُویر سَت سرُوپ، سَت سَت کار کھائیندا۔ آپے وسے اپنی کوٹ، دشا ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ آپے تاگا آپے سوت، تانا پیٹا آپ ہو جائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، آد اپنا کھیل کرائیندا۔ آد پُرکھ ہر کھیل اول، الکھ اگوچر آپ کرائیا۔ نرگن دھار اک اکل، اکل کل وڈی وڈیائیا۔ سَت پرکاش دیک بلا، تیل بتی نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا بھیو آپ جنائیا۔ اپنا بھیو کھولے زینکار، نر ہر اپنی دیا کھائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن ہو تیار، ہر پُرکھ نرنجن پڑدہ لائیندا۔ ایکنکار کر وبار، بوباری اپنی دھار چلائیندا۔ آد نرنجن نور اُجیار، ظہور اکو اک درسائیندا۔ ابناشی کرتا کھول کواڑ، سچکھنڈ دوار آپ وڈیائیندا۔ سری بھگوان ہو تیار، صاحب سُلطان آسن لائیندا۔ پاربرہم پرہ بن بھکار، در درویش الکھ جگائیندا۔ پُرکھ اکالا وڈ بلکار، بل اپنا آپ پرگٹائیندا۔ دین دایالا دیونہار، داتا دانی آپ اکھوائیندا۔ لیکھا جانے دھر دربار، درگاہ ساچا دھام سہائیندا۔ اک اکل نرکار، نرُویر اپنا بھیو اپنے وچ چھپائیندا۔ سچکھنڈ وسے سچ دربار، سوہاونت سوہا پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، آد اپنی کل ورتائیندا۔ آد کل ہر ورتنتا، بھیو کھئے نہ پائیا۔ کھیلے کھیل سری بھگونت، بھگون اپنی دھار چلائیا۔ آپ بنائے اپنی بنتا، گھرن بھنہار آپ ہو جائیا۔ آپے ایشٹ دیو گر متا، سیس جگدیش آپ سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، آد اپنے ہتھ رکھی وڈیائیا۔ آد پُرکھ پرہ ہو تیار، نرگن اپنا رُوپ وٹایا۔ مات پت نہ کھئے پیار، پوت سپوت نہ کھئے جایا۔ دائی دایا نہ کھئے آدھار،

سیوک سیو نہ کھئے کمایا۔ ساچا مندر نہ کھئے مکان، سہنجی سیج نہ کھئے دکھایا۔ شترؤ میت نہ کھئے آدھار، ساچا سنگ نہ کھئے نبھایا۔ اک اکلایکنکار، اپنی کل آپ پرگٹایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد پُرکھ اپنا پڑدہ آپ اٹھایا۔ اپنا پڑدہ آپے کھول، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ آپا دکھائے اپنے کول، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ آپے تولے اپنا تول، تولنہارا بے پرواہیا۔ جوتی جاتا وسے اڈول، ڈل کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا دئے سمجھائیا۔ اپنا لیکھا دسے بھگوان، بھگون اپنی دیا کھائیندا۔ سو پُرکھ زرنجن ہو مہروان، مہر نظر اٹھائیندا۔ ہر پُرکھ زرنجن دیوے دان، دیاوان ویکھ دکھائیندا۔ ایکنکارا کر پروان، سچ پروانہ اک پرگٹائیندا۔ آد زرنجن کھیل مہان، نور نور وچوں دکھائیندا۔ اباشی کرتا بن کے کابن، در گھر ساچے سوہا پائیندا۔ سری بھگوان گن دھان، گن دھان آپ ہو جائیندا۔ پارہم پرہہ آیا آپ کر پروان، آپ اپنا میل ملائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بیو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ آد پُرکھ ہر آپ سوامی، اپرمپر اپنا کھیل رچائیا۔ سو صاحب بن نہکامی، نہکرمی کرم کھائیا۔ پُرکھ اکالا انترجامی، انتریامتا اپنے وچ چھپائیا۔ آد بنیا اپنا بانی، اپنی دھار آپ پرگٹائیا۔ کرے کھیل آپ لاثانی، گہر گمبھیر سچا شہنشاہیا۔ جس دی دسے نہ کھئے نشانی، بے انت کہہ کہہ سیس جھکائیا۔ سو صاحب وڈ پردھانی، وڈ پردھانگی آپ کھائیا۔ سچکھنڈ دوار بنائے سچی راجدھانی، راجا اکو نظری آئیا۔ تخت نواسی کھیل مہانی، مہابلی آپ سمجھائیا۔ آپے جانے دھر فرمانی، دھر سندیسہ آپ سنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ رچائیا۔ اپنا کھیل رچے آگم، آگمڑی کار کھائیندا۔ مات پتا گودی پئے نہ جم، کایا ت نہ کھئے دکھائیندا۔ نراکار کرے کرائے ساچا کم، کرم کانڈ نہ ونڈ وندائیندا۔ آد بیڑا اپنا ہتھ، ساچی دھار آپ دکھائیندا۔ سچکھنڈ دوارے چارھ چن، جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ دیونہارا ساچا دھن، نام اپنا آپ ورتائیندا۔ نہ کوئی منسا نہ کوئی من، ممتا ہور نہ کھئے رکھائیندا۔ آپے بن کے جنی جن، دھن جنیدی مائی آپ ہو جائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کار آپ کھائیندا۔ ساچی کار آپے کر، ہر کرتا کھیل رچائیا۔ زرنجن جوت آپے دھر، ویکھنہار بے پرواہیا۔ دیونہارا ساچا ور، ساچی وست آپ ورتائیا۔ زرنجن گھاڑن آگمی گھڑ، ٹھٹھیارا اپنی کار کھائیا۔ سچ محلے آپ چڑھ، سچکھنڈ وسے سچا ماہیا۔ نش اکھر اکھر آپے پڑھ، ایکنکارا کرے پڑھائیا۔ ست ستوادی پھڑائے لڑ، پلو ایکا گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ

اپنی کِرپا کر، سچکھنڈ دا سچ وبارا، کرے کرائے ایکنکارا، جوتی جوت کرے پیارا، نارکت رُوپ سہائیا۔ نارکت سِری بھگوت، سچکھنڈ
 سیج ہنڈائیندا۔ آپ بنا اپنی بنت، ساچا رُوپ آپ پرگٹائیندا۔ کرے کھیل صاحب بے انت، بھيو کھئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، ساچا راہ آپ وکھائیندا۔ ساچا راہ صاحب سلطان، ہر اکو اک پرگٹائیا۔ سچکھنڈ اندر کھول دگان، تھر گھر دیونہار
 وڈیائیا۔ دیا جوت جگے مہان، تیل باقی نظر کھئے نہ آئیا۔ گھاڑت گھڑے بے پہچان، رُوپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی تھر گھر واسی، شبدي شبد آپ کرائیندا۔ نرگن نور جوت پرکاشی، پرکاشوان بھيو
 چکائیندا۔ اپنی اچھیا پوری کرے آسی، آساوند آپ ہو جائیندا۔ ناؤں رکھ پُرکھ ابناشی، اپنی کلا آپ پرگٹائیندا۔ چنتا غم نہ کھئے اداسی،
 ہرکھ سوگ نہ کھئے وکھائیندا۔ منڈل منڈپ نہ کھئے راسی، سورج چند نہ کھئے چمکائیندا۔ گگن گگنتر نہ پرتھی آکاشی، دھرت دھول نہ کھئے
 وکھائیندا۔ گر اوتار نہ کوئی ساتھی، پیر پیغمبر نہ ونڈ ونڈائیندا۔ شبد ناد دھن نہ کھئے پوجا پاٹھی، شاستر سمتر لیکھ نہ کھئے لکھائیندا۔ تیرتھ
 کنار نہ کھئے تاٹی، سروور رُوپ نہ کھئے وکھائیندا۔ چوڈاں لوک نہ کھئے ہاٹی، چوڈاں طبق نہ گنڈا لاپندا۔ کرے کھیل پرہ کلاپاتی، اک اکل
 وپس وٹائیندا۔ نہ کوئی دوس نہ کوئی راتی، گھڑی پل نہ ونڈ ونڈائیندا۔ نہ کوئی سندھیا نہ پرہاتی، بھيو ابھیدا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ نہ کوئی دیا نہ
 کوئی باقی، ہون دھوپ نہ کھئے وکھائیندا۔ نہ کوئی مذہب نہ کوئی ذاتی، دین ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ نہ کوئی پاکھر نہ کوئی آسن نہ کوئی اسو پاوے
 کاٹھی، شاہ سوار نہ کھئے اکھوائیندا۔ نہ کوئی دسے آیراپت ہاتھی، چوڈاں رتن ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ نہ کوئی پیالہ نہ کوئی ساقی، بھر پیالہ جام نہ
 کھئے پپائیندا۔ کرے کھیل آد پُرکھ اک اکتی، اکل کل اپنی کار کھائیندا۔ آد آد، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، ساچی کرنی آپ سمجھائیندا۔ ساچی کرنی کرنے یوگ، سو صاحب اک اکھوائیا۔ سچکھنڈ نواسی نرگن نرگن بھوگے بھوگ، بھسمڑ
 اپنی دھار جنائیا۔ دھردباری کر کے دھر سنجوگ، جوتی جوت میل ملائیا۔ سچکھنڈ دوارا قلعہ کوٹ، بنک دیوے مان وڈیائیا۔ کر پرکاش
 نرمل جوت، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ اتم دسے اکو اوٹ، سچ سہارا اک سمجھائیا۔ نرگن نرگن اُتے ہووے موہت، مُحبت اکو گھر
 وکھائیا۔ اکو پریم اکو پریم اکو ڈھولا گئے سلوک، راگ اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دھر دا لیکھا دئے

سمجھائیا۔ ڈھر دا لیکھا سچکھنڈ دوار، ہر ستگر آپ کرائیندا۔ آد پُرکھ اپنی کِریا دھار، آپ اپنا میل ملائیندا۔ تہر گھر اندر سچ وبار، تہر درباری آپ کرائیندا۔ دائی دایا بن نرنکار، نرگن اپنی سیو کمائیندا۔ جنی جن اگم اپار، میت مُرارا گود سُہائیندا۔ گھر مندر ٹھانڈا دربار، اگنی تت نہ کھئے رکھائیندا۔ سچ دوار کھول کواڑ، تاکی اکو اک بنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تہر گھر اکو اک وسائیندا۔ تہر گھر وسائے آپ پرہ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ سُت دُلارا ساچی جد، ساچا بنس دئے بنائیا۔ آد جُگاد اپنی جانے آپے حد، دوسر سمجھ کسے نہ آئیا۔ بن اکھروں بن کلمیوں بن صفتی ناموں وجے ند، ناد انادی آپ سُنائیا۔ سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن ایکنکارا آپے سچ، ست پُرکھ نرنجن سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ دی ساچی دھار، آپ جنائے ہر نرنکار، دوجے سمجھ کسے نہ آئیا۔ سچکھنڈ اندر کھیل اولّا، تہر گھر اپنی رُت سُہائیا۔ سُت دُلارا اک اکلّا، شبدی ڈیرہ لائیا۔ سری بھگوان پھڑکے پلا، پلّو نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی دھار آپے رلا، شبدی راگ آپ الایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سُت دُلارے ہو مہروان، سو صاحب دیوے اکو دان، سچکھنڈ نواسی چرن دھیان، سچ چرنودک اک وکھائیا۔ چرن دھیان لہنا رکھ، سو صاحب آپ جنائیندا۔ سچکھنڈ دوارے سری بھگوان سدا پرتکھ، نرگن اپنا آسن لائیندا۔ آد جُگاد تیرا کرے پکھ، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ ساچا مارگ دیوے دس، ڈھر دی دھار آپ جنائیندا۔ وست امولک دیوے ہتھ، بن ہتھان آپ ورتائیندا۔ مہا دسے اک اکتھ، کتھنی کتھ نہ کھئے سُنائیندا۔ سُت دُلارے تیرا چلائے رتھ، بن رتھوہی سیو کمائیندا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، بے پرواہ اپنی کل آپ ورتائیندا۔ تہر گھر دیوے اکو رس، رس رسیا آپ ہو جائیندا۔ تُوں میرا میں تیرے وس، اکو پریم بندھائیندا۔ ساچا مارگ لائے ہس ہس، سو صاحب آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تہر گھر اپنا حُکم منائیندا۔ سو کہے میں وڈ بلوانا، پُرکھ اکال اکھوائیا۔ شبد سُت تیرا نشانہ، گپت تیری دھار چلائی۔ دوہاں میل اک مکانا، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ میرا ناؤں تیرا پروانہ، تیرا پروانہ سرب شنوائیا۔ میرا پریم تیرا گانا، تیرا گانا ساچا راہ وکھائیا۔ تیرا باپ پُرکھ سُلطانا، شاہ پاتشاہ اک ہو جائیا۔ جودھا مرد بنے مردانہ، سچ مردانگی آپ جنائیا۔ سچکھنڈ بیٹھا رہے بن کے کاہنا، سچ سنگھاسن سوہا پائیا۔ دیندا رہے سدا سد دانا، داتا دانی وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ سو کہے سُن میرے سَت، اک میری وڈیائیا۔ تہر گھر سوہے تیری رُت، سچکھنڈ میری دھار چلائی۔ جو کچھ پُچھنا سو میتھو پُچھ، سچ سچ دیاں جنائیا۔ آد جُگاد رَوہاں لک، نظر کیسے نہ آئی۔ سدا مٹاواں تیری بھکھ، ترسنا رہے نہ رائیا۔ لاڈلے پُت گودی چُک، سچ دوار دیاں وسائیا۔ تیرا پینڈا نہ جاوے مُک، جُگ چوکڑی ونڈ ونڈائیا۔ تُوں میری دھاروں پیا اُٹھ، مین تیرا نُور کران رُسنائیا۔ تہر گھر وسے تیری اِکو گُٹھ، نُکر کونا نظر کیسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، شبدی سَت رہا سمجھائیا۔ سو کہے مین تیرا باپ، پتا اک اکھوائیا۔ ہنگ برہم کر میرا جاپ، تیری دھار سمجھائیا۔ آد جُگاد تیرا ساتھ، سگلا سنگ رکھائیا۔ تیرے اندر کھولاں تاک، گنڈا اپنی ہتھیں لاپیا۔ میری پٹی تیری جماعت، اکھڑ اکھڑ نہ کھئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، آد پُرکھ آپ سمجھائیا۔ سَت کہے مین تیرا لال، پرہہ لالن تیرے ہتھ وڈیائیا۔ تیرے در کران سوال، بن سوالی جھولی ڈاپیا۔ میری وسدی رہے سچّی دھرمسال، تہر گھر وجدی رہے ودھائیا۔ آد جُگاد نہ ہوواں کنگال، شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں سُندا رہیں میرا حال، حالت تیری جھولی پائیا۔ جدھر ویکھاں وسیں نال، وچھوڑا کوئی نظر نہ آئی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، میری آسا پور کرائیا۔ تیری آسا پور کراوانگا۔ شبدی سَت سنگ نیہاوانگا۔ اباشی اچت دیا کھاوانگا۔ تینوں بنایا اپنا پُت، پوترا وشن برہما شو تیری گود بہاوانگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا جاپ اک جپاوانگا۔ تُوں میرا مین تیرا ناؤں، نر نرنکار آپ جنائیا۔ تیرا میرا ساچا تھاؤں، سمجھ کھئے نہ پائیا۔ پتا پوت پکڑے بانہوں، پھڑ بانہوں گلے لگائیا۔ سچکھنڈ دوارے اک نیاؤں، شہنشاہ حق سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، آد پُرکھ سچ سلطان، سچ سچ درڑائیا۔ سَت ڈلارے چڑھیا رنگ، رنگ اِکو اک رنگایا۔ تہر گھر وجا نام مردنگ، ڈھولک چھینا نہ کھئے رکھایا۔ پتا پوت اِکو آیا اند، اند اند وچ رکھایا۔ اِکو ڈھولا اِکو چھند، سوہنگ راگ الایا۔ تیرا میرا مُکیا پندھ، پاندھی رُوپ نہ کھئے وکھایا۔ تیرا چرن میرا انگ، سُرے سرہنگ تیری سرنایا۔ بن تیرے کدے نہ پوے ٹھنڈ، سانتک ست نہ کھئے کرایا۔ تیرا وچھوڑا نہ ہوئے رنڈ، رنڈیا کھئے رہن نہ پایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے اکھ جگایا۔ در ساچے جگائی اکھ، اکھ نرنجن دیا

کمائیندا۔ اپنی دھاروں کیتا وگھ، اتم اپنا میل ملائیندا۔ ہتھ نال آپ ملاوے ہتھ، بن ہتھاں ہتھ پھڑائیندا۔ ست سرُوی چلائے رتھ، رتھوہی آپ ہو جائیندا۔ ساچا مارگ اکو دس، ساچی اچھیا اک پرگنائیندا۔ وشو کھیل کرے سمرتھ، واسطہ اپنے نال جڑائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرے اندروں کڈھے تیری دھار، کرپا کرے آپ نرنکار، بھیو ابھید نہ کھئے جنائیندا۔ تیرے اندروں کڈھے دھار، دھار اپنی نال ملائیا۔ اپنی اچھیا کر بلکار، بھچھیا تیری جھولی پائیا۔ تیرا مُول بے سنسار، تیری رچنا ربا سمجھائیا۔ وشنوں وشو دئے آدھار، آپ اپنا رنگ رنگائیا۔ دیونہار سچ بھنڈار، امرت جام دئے پلائیا۔ کولی کول کر تیار، کول نین ویکھ وکھائیا۔ کھلی سچی اک گلزار، گلشن اپنا آپ مہکائیا۔ دھار دھار نال دھار، دھار دھار دئے جنائیا۔ وشنوں اندر پریم پیار، پاربرہم لئے پرگنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ وشن برہما جایا آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ آپے کرے وڈ پرتاپ، وڈ پرتاپی آپ ہو جائیا۔ سُن اگم کھیل تماش، دھواں دھار آپ سمائیا۔ شنکر کرے ساچا ساتھ، شہنشاہ دیونہار وڈیائیا۔ ایک مائی الکھنا لاکھ، الکھ اگوچر آپ پرگنائیا۔ نہ کوئی سجن نہ کوئی ساک، بندھپ کھئے نظر نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبدی شبد دئے وڈیائیا۔ وشن برہما شو جایا پرہہ، اپنی دیا کمائیا۔ اپنی دھاروں آپے لبھ، آپے لئے پرگنائیا۔ آپے امرت چووے نہہ، کولی کول آپ کھلائیا۔ آپ وکھائے اپنی حد، بھیو ابھیدا آپ سمجھائیا۔ آپ جنائے ساچا چھند، ساچا ڈھولا اک پڑھائیا۔ آپ پیائے جام مد، مدھر رس اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد آد اپنا بھیو دئے سمجھائیا۔ آد آد کھولے بھید، بھیو اپنا آپ جنائیندا۔ کرے کھیل اچھل اچھید، ول چھل دھاری کار کمائیندا۔ نہ کوئی روپ نہ کوئی ریکھ، رنگ نظر کیسے نہ آئیندا۔ نہ کوئی مچھ داہڑی کیس، مؤنڈ منڈایا نہ کھئے وکھائیندا۔ نہ کوئی کاتب نہ کوئی لیکھ، نہ کوئی اکھر وکھر ونڈ ونڈائیندا۔ پُری کھنڈ نہ کھئے دیس، گگن منڈل نہ کھئے سہائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ست ڈلارے وشو پیار، وشنوں آپ جنائیا۔ وشنوں دوئے جوڑ کرے پُکار، نرگن آگے سیس جھکائیا۔ ٹوں داتا سرجنہار، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ ہوں بالک بال نادان، سمجھ کھئے نہ پائیا۔ ست پریتی دے گیان، نش اکھر آپ جنائیا۔ تیرے در تے ملے دان، دوجا گھر نہ کھئے وکھائیا۔ ٹوں صاحب سچا سلطان، شہنشاہ اکو نظری آئیا۔ ساچا دے ست فرمان، فرمان بردار

سیو کھائیا۔ میں مٹاں تیری آن، در تیرے سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ برہما دوویں جوڑ ہتھ، نرگن آگے سپس جھکائیا۔ ٹوں میرا میں تیرے وس، تڈھ بن نظر کھئے نہ آئیا۔ ساچا مارگ دینا دس، پرہہ تیری سیو کھائیا۔ میرے خالی ویکھ ہتھ، جھولی نظر کچھ نہ پائیا۔ چرن کول گیا ڈھٹھ، نیتز نیناں نیر وپائیا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، تیرے در الکھ جگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ شنکر رووے بھولا ناتھ، بھولے بھاؤ دھیان لگائیندا۔ کوئی نہ لبھے سچا ساتھ، انگلی انگلی نہ کھئے ملائیندا۔ نہ کوئی پتن دسے گھاٹ، تٹ کوئی نہ ویکھ وکھائیندا۔ نہ کوئی پتا نہ کوئی مات، سبجَن روپ نہ کھئے وکھائیندا۔ تیرے نال جڑیا نات، ناطہ اکو گھر وکھائیندا۔ تیرے چرناں ہوواں داس، بن سیوک سیو کھائیندا۔ پرہہ پوری کرنی آس، آسا اکو اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے واسطہ پائیندا۔ تتاں دیوے اک اشارہ، سو صاحب آپ جنائیا۔ شبد سٹ کرو پیارا، پرم پُرکھ آپ سمجھائیا۔ جس دے کول میرا بھنڈارا، تھر گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ ساچا ونج کرے ونجارا، تتاں اکو ہٹ چلائیا۔ کرے کھیل اگم اپارا، اگمڑی کار آپ وکھائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، بھیو ابھید نہ کھئے کھلائیا۔ راگاں ناداں وسے باہرا، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر دا لیکھا دئے سمجھائیا۔ تئے اٹھے نیتز کھول، چاروں گنٹ دھیان لگائیا۔ سٹ ڈلارا بیٹھ اڈول، تھر گھر سچا آسن لائیا۔ پریم نال سدے کول، ہولی ہولی رہا بُلاییا۔ میرے نال کرو قؤل، کیتا قؤل بھل نہ جائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد پُرکھ اپرمپر سوامی اپنی کار دئے سمجھائیا۔ تتاں کرنا قؤل اقرار، اک اکلآ آپ جنائیندا۔ ساچا دساں اک وبار، بن بوہاری آپ سمجھائیندا۔ وشنوں ہتھ تیرے بھنڈار، داتا دانی دیا کھائیندا۔ برہمے برہم کر پساں، پاربرہم آپ سمجھائیندا۔ شنکر تیرے ہتھ کٹار، برہمے کیتا مول مکھائیندا۔ ترسول کرے خبردار، اکال رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد پُرکھ اپنا بھیو آپے آپ کھلائیندا۔ تتاں کری اک صلاح، اک دوجے نال دھیان لگائیا۔ پاربرہم پرہہ ملے ملاح، بیڑا سب دالئے چلائیا۔ ساچا مارگ دئے سمجھا، سکھیا اکو کرے پڑھائیا۔ اپنی انگلی لئے لگا، چاروں گنٹ لئے بھوائیا۔ سر ہتھ لئے ٹکا، مہر نظر اٹھائیا۔ اپنا بھیت دئے کھلا، انہو اپنا نور کرے رُشنائیا۔ وست امولک ساڈی جھولی دیوے پا، خالی بھنڈار دئے بھرائیا۔ ہولی ہولی مارگ دیوے لا، راہ کھپڑا

اک دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سنگ آپ نبھائیا۔ تتاں کیتی اک دلیل، اک دھیان لگائیا۔ پرہہ آگے کرو اک
 آپیل، دھئے جوڑ واسطہ پائیا۔ شبد بنے سدا وکیل، ساڈا ساچا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی دیا دئے
 کھائیا۔ تتاں کری اک ارداس، پرہہ آگے سیس جھکایا۔ کر کرپا پُرکھ ابناش، مہروان بے پرواہیا۔ آد رچی تُوں اپنی راس، تیرا منڈل نظر
 کیسے نہ آیا۔ وشن برہما شو تیرا پرکاش، دوجی ونڈ نہ کھئے دکھایا۔ سْت دُلارا سدا ساتھ، اپنا سنگ نبھایا۔ ساچا دسدے پوجا پائھ، منتر
 اکو اکو درڑایا۔ جس جپیاں آوے نہ گھاٹ، گھاٹا کھئے رہن نہ پایا۔ تیرے چرناں جڑیا رہے نات، ناطہ بدھاتا نہ کھئے تڑایا۔ ساڈی اکو رہے
 جماعت، دوجی پٹی نہ کھئے دکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا منتر دے سمجھایا۔ ساچا منتر ہر سمجھائیندا، آد
 پُرکھ کرتار۔ سو صاحب آپ اکھوائیندا، ہنگ سرُپ کرے پسا۔ سوہنگ ڈھولا راگ الاٹیندا، آد جگادی اک جیکار۔ تیرا میرا پیار
 دکھائیندا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ اپنا کھیل رچائیندا۔ سوہنگ ڈھولا سدا گاؤگے۔ سری بھگوان درشن پاؤگے۔
 مان ابھان وچ کدے نہ آؤگے۔ آپا ہر جو بھیٹ چڑھاؤگے۔ سجن ساک اک بناؤگے۔ گھر تاک اک کھلاؤگے۔ بھوکھت واک اک پرگٹاؤگے۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے مندر سوہا پاؤگے۔ سری بھگوان تیرا نام دھیواں گے۔ سوہنگ
 ڈھولا گاواں گے۔ میرا تیرا بھیو نہ کھئے رکھاواں گے۔ بن رسنا جہوا راگ الاواں گے۔ بن سیوک سیو کھاواں گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، اک دکھاؤنا ساچا گھر، جس گھر تیرا درشن پاواں گے۔ جس ویلے سوہنگ ڈھولا گاؤگے۔ گھر اپنے مینوں پاؤگے۔ پڑدہ اپنا
 پرے ہٹاؤگے۔ گھر مندر اک سُہاؤگے۔ اندرے اندر جوت جگاؤگے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر
 سجن ویکھ دکھاؤگے۔ پرہہ تیرا ڈھولا گیت گاواں گے۔ پریت تیرے نال رکھاواں گے۔ تُوں وسنا ساڈے چیت، چیتن تیری کار کھاواں گے۔
 تیرے در تو منگی بھیکھ، بھکھک بن کے الکھ جگاواں گے۔ تیری رکھیے سدا اڈیک، نت نت تیرا دھیان لگاواں گے۔ اپنی دس سچ تاریخ،
 جس ویلے تیرا ساکھیات درشن پاواں گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، در آیاں لیکھا پور کراواں گے۔
 وشن برہما شو ہر سمجھائیندا۔ بھیو ابھیدا آپ کھلاٹیندا۔ وشنوں تیرے ہتھ بھنڈار دکھائیندا۔ برہمے تیرا برہم روپ پرگٹائیندا۔ شنکر تیری

ترسول اک چمکائیندا۔ آد رکھایا تھادا مول، اتم اپنا راہ جنائیندا۔ کرے کھیل کنت کنتوبل، ساچا بنک آپ بنائیندا۔ ترے گن مايا بر سے بھول، پھولن برکھا ایکا لائیندا۔ پنج تت بھے اصول، اپ تیج وائے پرتھی آکاش گنڈھ پوائیندا۔ لکھ چوراسی کرنی پئے قبول، تتان اکو وار سمجھائیندا۔ دھر دا حکم نہ جانا بھول، اہل آپ درڑائیندا۔ کسے کولوں لہنا نہ محصول، مفت اپنا حکم ورتائیندا۔ دھر دا حکم اک معقول، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ اکو داتا دولھو دولھ، دو جہاناں اک اکھوائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی دھار آپ جنائیندا۔ ساچی دھار سُنو سچ ایک، ایکنکار جنائیا۔ ترے پنج جگ ساچی ٹیک، سری بھگوان دئے سمجھائیا۔ پاربرہم پرہہ دھارے بھیکھ، لکھ چوراسی ونڈ ونڈائیا۔ چارے کھانی لئے پیکھ، انڈج جیرج اُتہج سینج رنگ چڑھائیا۔ ساچے مندر کرے آدیس، سجدہ اکو سیس جھکائیا۔ نرگن جوت کر پرویس، گھر ٹھانڈے کرے رُسنائیا۔ نو دوارے لئے ویکھ، خالق خلق وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آد آد دئے سمجھائیا۔ وشن برہم شو سیو کماؤنی، ہر ساچا سچ جنائیندا۔ لکھ چوراسی مات اُچاؤنی، ساچا مارگ اک درڑائیندا۔ لکھ چوراسی ونڈ ونڈاؤنی، جُون اجوئی آپ جنائیندا۔ ساچی گنڈھ آپ پواؤنی، تند ڈوری اپنے ہتھ رکھائیندا۔ دھر دی جوت اک جگاؤنی، جوت نرنجن رنگ رنگائیندا۔ شبد دھن اک سناؤنی، انحد راگ راگ الائیندا۔ آتم سیجا اک بناؤنی، گھر گھر وچ ڈیرہ لائیندا۔ آسا ترسنا نال ملاؤنی، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار سنگ نبھائیندا۔ پنج دس ہر کھیل وکھاؤنی، پنجھی اپنی دھار بندھائیندا۔ نرگن سرگن کار کماؤنی، کرتا اپنی کار کماؤنی۔ جگ چوکڑی سانگ رچاؤنی، سوانگی اپنا سوانگ سمجھائیندا۔ ستجگ تربتا دواپر کلجگ بندھن پاؤنی، بندنا اپنے ہتھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ ساچی سکھیا دیوے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ وشن برہما شو جینا اکو جاپ، سوہنگ ڈھولا ربا پڑھائیا۔ لکھ چوراسی ویکھے وڈ پرتاپ، بے پرواہ سچا شہنشاہیا۔ جگ چوکڑی تھاپن تھاپ، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنی کار کماؤنی۔ پرہہ ساچی کار کماویگا۔ لکھ چوراسی آپ اُپاویگا۔ نرگن سرگن رنگ رنگاویگا۔ مانس ماٹکھ آپ پرگٹاویگا۔ جوتی جوت جگاویگا۔ شبدی ناد اک سناویگا۔ پنج تت کایا لاوے بھاگ، آتم پرما تم میل ملاویگا۔ سرتی بھے ساچا تاگ، شبدی اپنا سگن جاناویگا۔ زردھن مارے سچی واج، سردھن سویا آپ

اُٹھایگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھ آپ سمجھایگا۔ دُھر دا لیکھ آپ جنائے گا۔ لکھ چوڑاسی ویکھ وکھائے گا۔
 نرگن سرگن رُپ وٹائے گا۔ بھیو ابھیدا آپ کھائے گا۔ برہماوینا آپ پڑھائے گا۔ چارے ویداں بھیو چُکائے گا۔ چارے کُنٹ کھیل کھائے گا۔ دہ دشا
 پڑدہ لایگا۔ ساچا حصہ آپ وٹائے گا۔ دُھر دی دھار آپ پرکھائے گا۔ جل پنہ رُپ سلے گا۔ کرن کرن وچوں پرکھائے گا۔ چند سورج آپ
 چمکائے گا۔ منڈل منڈپ آسن لائے گا۔ گگن گگنتر سوہا پائے گا۔ بھیو ابھیدا آپ کھائے گا۔ اچھل اچھیدا ویکھ وکھائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ساچی کار آپ کھائے گا۔ پرہہ ساچا کار کھایگا۔ ستجگ ساچا راہ چلاویگا۔ برہماوینا ویکھ وکھایگا۔ ساچا نینتا اک
 بناویگا۔ دُھر دا بھیتا آپ کھلاویگا۔ برہما سٹ آپ اُٹھایگا۔ سنت کمار مان دواویگا۔ براہ رُپ آپ دھراویگا۔ یگے پُرش بھیو نہ آویگا۔ ہاوگریو
 رنگ رنگاویگا۔ نر نرائن ونڈ ونڈاویگا۔ کیلمن آپ سمجھایگا۔ دتا ترے پھڑ اُٹھایگا۔ رکھپ دیو راہ جناویگا۔ پرتھو اپنی گود بہاویگا۔ متس اکو
 کھیل کھلاویگا۔ کچھ بہار سپس اُٹھایگا۔ دھنتر اپنا بھیو چُکایگا۔ باون اپنی کھیل کھلاویگا۔ ہنسا اکو چوگ چُکایگا۔ موہنی رُپ
 وٹاویگا۔ سوہنی صورت آپ بناویگا۔ نر سینگہ ناؤں دھراویگا۔ ہری ہر آپ ہو جاویگا۔ نرائن اپنا پڑدہ لایگا۔ براہمن اکو مان دواویگا۔ رام
 رُپ سرب سماویگا۔ لنکا گڑھ ٹڑاویگا۔ کواری کنیا بھاگ لگاویگا۔ وید ویاسا آپ پرکھایگا۔ پُران اٹھاراں بھیو خلاصہ آپ کھلاویگا۔ ساچی
 بنسری نام وجاویگا۔ کابن گھنٹا ناؤں دھراویگا۔ ساچی گوپی آپ پرناویگا۔ گھاٹی اؤکھی آپ چڑھایگا۔ گیتا گیان اک درڑاویگا۔ اٹھ دس
 میل ملاویگا۔ غریب نیانے پار کراویگا۔ بودھ بودھ گیان اک سمجھایگا۔ مؤسی اپنی کل ورتاویگا۔ عیسیٰ اک باپ دھیاویگا۔ محمد نیوں نیوں
 سپس جھکایگا۔ چار یاری گنڈھ پواویگا۔ اللہ رانی جوڑ جڑاویگا۔ نانک نرگن جوت جگاویگا۔ ورن گوت نہ کھئے رکھایگا۔ کایا کوٹ بنک
 سہاویگا۔ شبد چوٹ اک لگاویگا۔ ساچی جوت اک پرکھایگا۔ لوک پرلوک آپ سمجھایگا۔ سچ سلوک آپے گاویگا۔ سوہنگ ڈھولا راگ
 الاویگا۔ منتر ست نام درڑاویگا۔ سچکھنڈ دوارے سوہا پواویگا۔ در درویش الکھ جگاویگا۔ لکھ چوڑاسی نالوں ہو کے وکھ، پُرکھ اکال
 اک مناویگا۔ چار ورنان مارگ دس، ذاتاں پاتاں میٹ مٹاویگا۔ انگد سر تے رکھ ہتھ، انکیکار آپ کراویگا۔ امرت امر دے رس، امرپد
 اک جناویگا۔ رام داس ہو کے وس، واسطہ اپنے نال رکھایگا۔ گر ارجن مارگ دس، بودھ آگادھ شبد گیان پڑھایگا۔ ہر گوبند میلا ہس

ہس، دو دھاراں کھیل کھلاویگا۔ ہر رائے مہا اکٹھ، کتھنی کتھ نہ کھئے جناویگا۔ ہر کرشن ہر سرنائی گیا ڈھٹھ، بال بالا ونڈ ونڈاویگا۔ تیغ بہادر کھولیا ہٹ، سیس دھڑ ونڈ ونڈاویگا۔ گر گوبند بول الکھ، پُرکھ اکال اک مٹاویگا۔ بالے نیہاں ہیٹھاں رکھ، کلجگ انت جڑ اکھڑاویگا۔ ساچا لیکھا گیا دس، دھر دا لیکھ آپ سمجھاویگا۔ شاستر سمرت وید پُران رہے ہس، ہر کا بھیو کھئے نہ پاویگا۔ وید ویاسا لیکھ کے گیا ہتھ، پُوت سپوتا برہمن گوڑا اچے ٹلے پرت ڈیرہ لاویگا۔ موسیٰ وینہدا رہا پرتکھ، جلوہ نور اک جناویگا۔ عیسیٰ اکھاں نال رہا تگ، میرا پیر میرے پیچھے پھیرا پاویگا۔ محمد کہے نبیڑا کرے حق، سر اماماں روپ وٹاویگا۔ نانک کہا آئے پُرکھ سمرتھ، نہکلنکا ناؤں رکھاویگا۔ گر گوبند کہا سمبل جائے نگر وس، ساڈھے تین ہتھ آپ وڈیاویگا۔ چار جگ دا کھیڑا جائے ڈھٹھ، نو سو چرانوے چوکڑی پندھ مُکاویگا۔ سچ دھرم دا کھولے ہٹ، کوڑی کریا روگ گواویگا۔ چار ورنان دیوے اکو مت، برہم مت اک سمجھاویگا۔ غریب زانیاں رکھے دے کر ہتھ، کوجھیاں کملیاں گود بہاویگا۔ شاہ سلطاناں جھولی کرے سکھ، تخت تاج سرب مٹاویگا۔ اتم کھیڑا سب دا کرے ہتھ، بن ہتھیالا اگنی ڈاہویگا۔ لکھ چوراسی وچوں گرمکھ ورلے لئے رکھ، جنہاں اپنا بھیو کھلاویگا۔ پیر پیغمبر گر اوتار سب دا کرے اکٹھ، چار جگ دا پندھ مُکاویگا۔ پرگٹ ہو پُرکھ سمرتھ، دھر دا حکم اک سناویگا۔ جس دا پندھ مُکاوندے تھتھ، سو پاندھی بن کے آویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، وشن برہما شو تیرا لہنا انت مُکاویگا۔ تیرا لہنا انت مُکائے گا۔ ابناشی کرتا اکو آئیگا۔ نو سو چرانوے چوکڑی جگ ویکھ وکھائے گا۔ کلجگ اتم پھیرا پائے گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آپ اٹھائے گا۔ وشن برہما شو نال رلائے گا۔ کروڑ تینتیسا بھیو چکائے گا۔ عیسیٰ موسیٰ پڑدہ لابیگا۔ مکھ نقاب نہ کھئے رکھائے گا۔ سچ آداب اک سمجھائے گا۔ حق جناب پھیرا پائے گا۔ آفتاب اک رُشنائے گا۔ محبوب اکو نظری آئیگا۔ سچ عروج سوبھا پائے گا۔ مُرید مُرشد کر محفوظ، محفل اپنی آپ سمجھائے گا۔ درگاہ ساچی وکھائے حدود، حاضر ہو کے آپ سمجھائے گا۔ جس دا پڑدے ہزارا دُرود، اسم اعظم اپنی کار کھائے گا۔ سو صاحب ہیوئے موجود، موجودگی سب دی ویکھ وکھائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ اتم لیکھ چکائے گا۔ وشن برہما شو رکھنا یاد، آد پُرکھ آپ سمجھائیا۔ جگ چوکڑی دیواں داد، گر اوتار مات پرگٹائیا۔ لیکھا جانا سنت سادھ، بھگت بھگوان کر پڑھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ وجا ناد، پُری لوء کران شنوائیا۔ لکھ

چوڑاسی ساجن ساز، گھر گھر اپنا ڈیرہ لائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ چلا جہاز، چپو اکو ہتھ اٹھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دھر دی مار آواز، اکٹھے اکو گھر کرائیا۔ ویکھو ہر کا کلمہ سچ نماز، نمازی اپنا بھیو جنائیا۔ جس ساجن لیا ساز، سو سجن ربا اٹھائیا۔ سچ دوارے اوٹا بھاج، بن پاندھی پنڈھ مکائیا۔ سچکھنڈ دا ویکھو راج، رعیت اکو ربا بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ اتم میلا لئے ملائیا۔ کلجگ ویلا اتم آویگا۔ سچ امام پھیرا پاویکا۔ دھر کلام اک جناویگا۔ سچ پیغام اک پچاویگا۔ چوڈاں صدیاں جو ہیوئے بدنام، بدی سب دی ویکھ وکھاویگا۔ جس نے پیر پیغمبر کیتے غلام، سو بردے ہتھ لیاویگا۔ چار کنت رہن نہ دیوے کوئی حرام، حرامی سارے ویکھ وکھاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کل اتم پھیرا پاویکا۔ کل اتم ہر جو آیا اے۔ نر نریش روپ وٹایا اے۔ درویش پھیرا پایا اے۔ وشن برہما شو اٹھایا اے۔ انتر جنائے اکو لو، باہروں ناد نہ کھئے وجایا اے۔ ڈونگی دھار کھولے بھیو، ابھید آپ درڑایا اے۔ جگ جگ کرو ساچی سیو، سیوا ہر جو لیکھے لایا اے۔ دیونہارا اگنی میو، امرت پھل اک وکھایا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا راہ آپ درسایا اے۔ ساچا راہ اک درسوڈا اے۔ سچکھنڈ دوار وڈیاؤندا اے۔ لوکات ویس وٹاؤندا اے۔ نر نرائن ناؤں دھراؤندا اے۔ سیس جگدیش تاج سہاؤندا اے۔ اپنے مکھ آپ وکھاؤندا اے۔ دو جہاناں دکھ گواؤندا اے۔ جگ چوکری جو سکھنا رہے سکھ، تنہاں آسا پور کراؤندا اے۔ جن بھگتاں لاپے لگی بھکھ، جنم کرم روگ مٹاؤندا اے۔ ساچی گودی لئے چک، چک چک خوشی آپ مناؤندا اے۔ دور ڈراڈیاں لئے پچھ، نیرن نیرا نظری آؤندا اے۔ ست ستوادی ویکھے جھک، شہنشاہ اپنی ونڈ ونداؤندا اے۔ کلجگ اتم بوٹا دیوے پٹ، دھر دا مالی پھیرا پاؤندا اے۔ سری بھگوان نالوں گئے جو رٹھ، تنہاں دوزخ اگن تپاؤندا اے۔ وشن برہما شو انت کوئی نہ رہے لک، لکیا اپنا پڑھ لائندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ کماؤندا اے۔ ساچی کرنی ہر کماؤندا اے۔ نہکلنک ناؤں دھراؤندا اے۔ شبدی ڈنک اک وجاؤندا اے۔ گر اوتار آپ اٹھاؤندا اے۔ در دوار بنک بناؤندا اے۔ ساچا حکم اک سناؤندا اے۔ چار جگ دے وچھڑے یار ملاؤندا اے۔ دین مذہب دا موہ چکاؤندا اے۔ ساچی سو اک سناؤندا اے۔ تسیں میرے گئے ہو، ہوکا ہر جو اک الاؤندا اے۔ دو جا رہے نہ کھئے کو، کوئی کوٹ اٹھاؤندا اے۔ گھر دیک کرے لو، اگیان اندھیر مٹاؤندا اے۔ آتم پر ماتم

جائے چھوہ، برہم پاربرہم سماؤندا اے۔ کوڑی کیریا سب توں لئے کھوہ، خالی ہتھ پھراؤندا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر کیسے نال نہ کرے دھروہ، دھوکھا دے نہ کھئے بھلاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کلجگ ویلا انت سہاؤندا اے۔ کلجگ ویلا انت سہاؤندا اے۔ نانک لیکھا پور کراؤندا اے۔ کل کلکی ویس وٹاؤندا اے۔ سریشٹ سبائی مردی آپ پچاؤندا اے۔ مانس جنم سریشٹی ہردی، ساچا سُخن آپ سناؤندا اے۔ جس صاحب کولوں گرمکھ آسا ڈردی، تِس ستگر آپ ملاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اپنی کھیل وکھاؤندا اے۔ ہر اپنی کھیل وکھاویگا۔ اگی ساون دیا کھاویگا۔ پت پاون لیکھ لکھاویگا۔ لکھیا لیکھ نہ کھئے مٹاویگا۔ کلجگ کورابھیکھ چکاویگا۔ ساچا دیس اک وساویگا۔ نر نریش ویکھ وکھاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچی کل آپ ورتاویگا۔ ساچی کل پرہو ورتاویگا۔ چار کُنٹ اندھیرا چھاویگا۔ ساچا چند نظر نہ آویگا۔ ٹئی گنڈھ نہ کھئے وکھاویگا۔ سریشٹ سبائی پاوے ڈنڈ، ہر کا نام نہ کھئے دھیاویگا۔ کلجگ جیو ہوئی نارنڈ، ہر کنت نہ کھئے ہنڈھاویگا۔ لکھ چوراسی بھاگان مند، چاروں کُنٹ ویکھ وکھاویگا۔ جنہاں صاحب دا گایا سچا چھند، تنہاں اپنا رنگ وکھاویگا۔ وشن برہما شو تیری پوری کرے منگ، مانگت نظر کوئی نہ آویگا۔ ہر منگتا اک اُپجائیندا، پاربرہم کرتار۔ جگ چوکرئی ویکھ وکھائیندا، نرگن سرگن لے اوتار۔ جیو جنت ویکھ وکھائیندا، لکھ چوراسی پاوے سار۔ شاستر سمرت وید پُران آپ اُپجائیندا، گیتا گیان دئے ادھار۔ انجیل قرآن تیس بتیس آپ سمجھائیندا، سچ حدیث پروردگار۔ مقالے حق سوہا پائیندا، شاہ پاتشاہ سچی سرکار۔ رام رحیم رحمان آپ اکھوائیندا، رہبر بنے وچ سنسار۔ کلجگ اتم میٹ مٹائیندا، ستجگ ساچا کرے اُجیار۔ ساچی رُت اک سہائیندا، سچکھنڈ نواسی سانجھا یار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، لیکھا جانے دھر دی دھار۔ دھر دی دھار آپ سمجھائے گا۔ جگ چوکرئی لیکھ مکائے گا۔ دو جہان ویکھ وکھائے گا۔ راج راجان ڈیرہ ڈھاہیگا۔ شاہ سلطان اک ہو جائے گا۔ مہمان بیدو بی خیر یا اللہ، الہی نور اک چمکائے گا۔ دو جہاناں دیوے سدا، سد آواز اک سنائے گا۔ پندراں کتک آوے بھجا، پاربرہم پرہ پھیرا پائے گا۔ سچ دوارے بہ کے سجا، بھگت دوار اک وڈیائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، آپ اپنا کھیل کھائے گا۔ بھگت دوار سچی سرکار، سچ سنگھاسن سوہا پائیا۔ دلی تخت دلی دلدار، دلبر اپنا لئے بنائیا۔ آپے طالب پوری کرے اپنی طلب طلبگار، طاقت اپنے ہتھ

رکھائیا۔ ورتے حُکم اک سنسار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ والی ہند ہونا خوار، ہونی سب دے سر تے چھائیا۔ آؤنا پئے سچ دربار، ننگی پیریں پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دو اک ونڈ ونڈائیا۔ دو اک دا سچا گانا، سو صاحب آپ بندھائیا۔ پرگٹ ہو سِری بھگوانا، بھگوان اپنی کار کھائیا۔ لیکھا جانے دو جہانان، زمیں اسمان پڑدہ لاپیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران دئے پروانہ، دُھر فرمانا آپ جنائیا۔ پچھلا چھڈنا پئے ایانا، عامل اکو عمل کرائیا۔ سب نے گاؤنا سچا گانا، سوہنگ راگ اک الائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش کرے پروانہ، ہندو مسلم سکھ عیسائی اک پڑھائیا۔ کلمہ رسول سچا گانا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا ایک دئے جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے ہسن، پرہہ در تے خوشی منائیا۔ وڈ وڈیائی پرہہ آیا مارگ دسن، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ ہر ہردے اندر آیا وسن، ہر مندر رُوپ وکھائیا۔ تیر انیالا آیا کسن، تکھی مکھی دھار چلائیا۔ کوڑی کیریا آیا جھسن، چرناں بیٹھ دباٹیا۔ لکھ چوراسی وچوں ورو لے مکھن، نام مدھانا اکو پائیا۔ جن بھگتاں کھولے اکو اکھن، سو اکھ اپنے نال ملائیا۔ ساچے کعبے کرائے اپنا جن، حاجی اپنی دیا جنائیا۔ چار گنٹ دہ دشا نو کھنڈ ست دیپ جیو جنت سادھ سنت کیسے نہ دیوے بھجن، بھجیاں راہ نظر نہ آتیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی درشٹی دئے کھلائیا۔ ساچی درشٹی دیوے کھول، درشٹانت اکو اک جنائیندا۔ سرشٹی مالک بولے بول، انبولت راگ الائیندا۔ گر مکھ وسو پرہہ دے کول، جن بھگتاں سِری بھگوان نہ سوہا پائیندا۔ در آ کے پڑدے لوو کھول، بند تاکی کُنڈا لاپیندا۔ گھر شبدا اگتی سُنو ڈھول، انحد نادی ناد سُنائیندا۔ آتم پرما تم مل کے کرو چوبل، ساچی سیجا اک سہائیندا۔ ہر کا رُوپ کوئی نہ جانے پنڈت پاندھا رول، پڑھیاں ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ جگ چوگرئی نرگن تینوں سرگن کردا رہا مخول، مسخرہ تیرا رُوپ وٹائیندا۔ تیرا انت نہ پائے کوئی اُپر دھول، دھرنی دھرت سمجھ نہ کھئے سمجھائیندا۔ وشنوں تیرا پورا کرے قول، برسے تیرا اقرار ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں رکھ اڈول، اڈل اپنے رنگ رنگائیندا۔ ساچے رنگ رنگے بھگونت، بھگوان اپنی دیا کھائیا۔ ستجگ تیرا ساچا منت، منتر اکو نام پڑھائیا۔ گرھ توڑے ہوئے ہنگت، ہنگ برسے دئے سمجھائیا۔ میل ملاوا ساچی سنگت، سکلا سنگ نہائیا۔ بھيو کھلائے بودھ اگادھا آتم پنڈت، پرما تم کرے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچکھنڈ دوارا اک پرگٹائیا۔ سچکھنڈ دوارا پرگٹے مات، دھرت

دھول آپ سہائیندا۔ چار ورن بنائے اک جماعت، اکھڑ وکھڑ اک پڑھائیندا۔ کلجگ میٹے اندھیری رات، ستجگ ساچا چند چڑھائیندا۔ پُرکھ
اکال سبج ساک، دین دیال دیا کھائیندا۔ جن بھگتاں کھول تاک، اپنا گھر وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستجگ
ساچی کل ورتائیندا۔ ستجگ ورتے ساچی کل، کل دھاری آپ ورتائیا۔ نو کھنڈ جائے بل، دھرنی دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ سرشٹ سبائی
ویکھے ڈونگی ڈل، ڈونگھا ساگر ترن کھئے نہ پائیا۔ سمنل نظر نہ آئے پھل، خالی رُکھ پھل رہے مہکائیا۔ امرت ملے نہ کوئی جل، جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ اتم ویکھن آئیا۔ کلجگ اتم ویکھنہارا، ایکنکارا آپ اکھوائیندا۔ سو پُرکھ زرنجن زرگن دھارا، ہر پُرکھ
زرنجن پھیرا پائیندا۔ ایکنکارا کر پسارا، آد زرنجن ڈگمگائیندا۔ ابناشی کرتا لا اکھاڑا، لکھ چوراسی ناچ نچائیندا۔ سیری بھگوان و جاوے تاڑا، تال
اکو اک سمجھائیندا۔ پاربرہم برہم دتے بھو نیارا، زرگن اپنا راہ سمجھائیندا۔ سوہنگ شبد سچ جیکارا، آد جگاد آپ رکھائیندا۔ جوتی جوت
سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچکھنڈ دی ساچی دھارا، تھر گھر دا اک پسارا، کلجگ دی اتم وارا، لوکھات آپ جنائیندا۔ لوکھات کل
اتم ویلا، ویلا وقت سمجھ نہ آئیا۔ سیری بھگوان سبج سہیلا، سانجھا پیر پھیرا پائیا۔ وسنہارا سدا رنگ توپلا، زرگن اپنی کار کھائیا۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جوتی جاتا وڈ وڈیائیا۔ جوتی جاتا آد زرنجن، جگ چوکڑی کھیل کھلائییندا۔ ستگر صاحب درد
دکھ بھے بھنجن، بھو ساگر پار کرائیندا۔ چرن دھوڑی دیوے مجن، ڈرمت میل دھوائیندا۔ نیت نام پائے انجن، اگیان اندھیر گوائیندا۔ کلجگ
انت سنت سہیلے آیا سدن، دھر سندیسہ آپ سنائییندا۔ جوت سروپ جوتی مگھن، ساچی لگن اک لگائیندا۔ ترے گن میٹے لگی اگن،
امرت میگھ میگھ برسائیندا۔ نام ساچا لائے مکھ سگن، ساچا سنگ بنائیندا۔ اتم پرما تم تیرا اکو بھجن، سوہنگ ڈھولا راگ الائیندا۔ جوتی
جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستجگ ساچا نام سمجھائیندا۔ ستجگ سچا اکو نام، امرت بانی رس جنائیا۔ ستجگ سچے اکو کام،
نہکرمی آپ سمجھائیا۔ ستجگ سچے اکو رام، رام روپ ہر وکھائیا۔ ستجگ سچے اکو کاہن، ساچی بنسری نام شنوائیا۔ ستجگ ساچے اکو
امام، اکو کلمہ دئے پڑھائیا۔ ستجگ سچے اک مکان، مندر مسجد شودوالا مٹھ گرو دورا اکو نظری آئیا۔ ستجگ سچے اکو تیرتھ تٹ،
سرور اکو اک سہائیا۔ ستجگ سچے کھلے اکو ہٹ، چار ورن ونج وکھائیا۔ ستجگ سچے اکو مت، من مت رہن نہ پائیا۔ ستجگ سچے

اکو رت، نار بہتر رت نہ کھئے اُبلایا۔ ستجگ سچے اکو وت، بیج منتر گھر گھر دئے بجایا۔ ستجگ سچے اکو رتھ، بن رتھوائی آپ چلائی۔ ستجگ سچے بائے نتھ، نام ڈوری ہتھ اُٹھایا۔ ستجگ سچے سوہنگ ڈھولا لہنا رت، چارے جگ خوشی منایا۔ دواپرتیتا چرنی رہے ڈھٹھ، کلجگ رووے مارے دھابینا۔ دروبی خُداے میری ہوئی بس، بستہ الفیے بندھایا۔ اکھراں نال گایا نہ جائے جس، پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکایا۔ لہیاں کیسے نہ آئیوں ہتھ، پرہ تیری وڈ وڈیایا۔ کلجگ اتم ہو پرگٹ، جن بھگتاں اک بھجھایا۔ پردے اندر گیوں وس، واسطہ اپنے نال پائیا۔ امرت نجھر دتا رس، جھرنا اکو اک جھرائیا۔ دوئی دویتی مٹی وٹ، شرع شریعت نظر کھئے نہ آئی۔ ساچا مارگ دتا دس، دہ دشا وجے ودھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر ساچے میل ملائی۔ گھر ساچے ہر ملندڑا، مہروان بھگوان۔ کلجگ اتم ویس وٹندڑا، جودھا سورپیر بلوان۔ گر اوتار آپ اُٹھندڑا، پیر پیغمبران دیوے دھیان۔ وشن برہما شو نال رلندڑا، حُکم سُنائے حُکران۔ کلجگ اتم پندھ مُکندڑا، کوڑی کرپا مٹے نشان۔ ستجگ ساچا آپ اُٹھندڑا، ساچا جگ کرے سوادھان۔ ساچا نام جھولی پوندڑا، سوہنگ دیوے دان۔ مستک بکا اک لگندڑا، جوتی نور جگ جہان۔ بجرکپائی توڑ تڑندڑا، بخشنہاراچرن کول دھیان۔ اتم سیج اک سہندڑا، سچ دوارے ہو مہروان۔ اتم پرمام میل ملندڑا، آون جاون چکے کان۔ سرتی شبدی گنڈھ پوندڑا، ناطہ جوڑے نوجوان۔ انگیکار آپ اکھوندڑا، لیکھا جانے گوپی کاہن۔ ساچا مندر اک وسندڑا، بھگت دوارا کرے پروان۔ پندراں کتک حُکم ورتندڑا، کلجگ کرپا پوری کیتی آن۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے دو جہان۔ دو جہاناں بن کے والی، ولی عہد نہ کھئے بنائیندا۔ پندراں کتک چوتھے جگ کر کے خالی، چاروں گنٹ آپ پھرائیندا۔ چل کے آئے دھر دا مالی، جو باغیچہ آد لگائیندا۔ جس دے آگے وشن برہما شو سوالی، سب دی آسا پور کرائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر شبدی کردے رہے دلالی، جگ چوگری کھیل کرائیندا۔ کھیل دسدے رہے حق حلالی، حقیقت اکو اک وڈیائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہککنک نرائن نر، نر ہر اپنا حُکم ورتائیندا۔ حُکم ورتے دو جہان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹایا۔ سچکھنڈ نواسی دھر فرمان، دھرم سندیسہ اک جنایا۔ نر نریشا وڈ پردھان، سچ پردھانگی آپ کھائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر مٹن اکو آن، دو جا راہ نہ کھئے وکھائی۔ پندراں کتک سارے اکٹھے ہو کے اپنا اپنا دین بیان، کیتی کرنی سرب جنایا۔ تیرے

بتھ سِری بھگوان، اپنی ڈور پھڑائیا۔ کیسے دی کرے نہ کوئی کمان، حُکم دیوے نہ واہو داہیا۔ تیرے بالک بچے نڈھے نادان، تیرے چرناں سِیس جھکائیا۔ تیرا سندیسہ سُن فرمان، سب نے خوشی منائیا۔ کلجگ اتم تیری تکدے گئے آن، اکو اوٹ رکھائیا۔ گون ویلا صاحب ستگر ویکھے آن، پرہ اپنا پھیرا پائیا۔ تیرے آگے ساڈا خالی دِسے میدان، شستر ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ جودھا ہو کے پھر بلوان، بلدھاری تیری سرنائیا۔ تیرا جھلنا اک نشان، پُرکھ اکال تیرے نام وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا مارگ لہنا لائیا۔ پندراں کتک لیکھا لیکھ کے، ہتھ پھڑاواں گے۔ سارے اکٹھے آئے مِتھ کے، مِتھیا سرب جہان کراواں گے۔ تیری نظری آئے دِس کے، دِشا تیری ونڈ ونڈاواں گے۔ تیرے پیشی آئے پس کے، کلجگ چکی انت چلاواں گے۔ تیرے حکمے اُتوں کلجگ جیو سارے کھسکے، پھڑ سارے بتھ لیاواں گے۔ دو جہاناں وچوں پھٹکے، ڈونگی بھوری انت رڑھاواں گے۔ تیرا نام مدھانا رڑکے، نیترا گر اوتار پیر پیغمبر اپنی ہتھیں کھچ کھچاواں گے۔ جیہڑے تیریاں اڈیکاں کردے چر کے، تنہاں سویاں آپ اٹھاواں گے۔ ویکھو حال سچے پر دے، پتا پرمیشور تیرے نال ملاواں گے۔ دین مذہب جو آہو وچ دی بھڑدے، تنہاں پھڑ کے خاک رلاواں گے۔ جگ چوکرے تیرے گیڑے گڑدے، کلجگ اُٹی لٹھ گڑاواں گے۔ شاہ سلطان ویکھو تختوں رڑھدے، سمت اگی ونڈ ونڈاواں گے۔ جن بھگتاں پردے کدی نہ پھردے، تیرے بھگت تیرے نال ملاواں گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرا ویکھ وکھاواں گے۔ گر اوتار سارے آؤن گے۔ پندراں کتک رُت سہاؤن گے۔ چہتر سِیس اک جھلاؤن گے۔ جگدیش پُرکھ اک مناؤن گے۔ حدیث اکو اک پڑھاؤن گے۔ راگ چھتیس نین شرماؤن گے۔ بیس اکیس خوشی مناؤن گے۔ جو چٹے اُتے کالی پا کے گئے لیک، سو گر اوتار پیر پیغمبر اپنی اکھیں ویکھ پرہ آگے آپ ٹکاؤن گے۔ تیرے در توں منگدے رہے بھیکھ، بھکھک ہو کے ایہہ سناؤن گے۔ کلجگ اتم ساڈا صاحب سب نوں لئے جیت، نہکلنک تیری سرن سرب تکاؤن گے۔ اینھ اوتھ دو جہان تیرا گون اکو گیت، مندر مسیت تیرا راہ تکاؤن گے۔ صدی چودھویں رہی بیت، بسترے سارے آپ اٹھاؤن گے۔ کیسے نہ ملے منگیاں بھیکھ، در در بھکھے پیٹ وجاؤن گے۔ شاہ سلطاناں ہونا ڈھیٹھ، غریب نانا تیرا نام دھیاؤن گے۔ تیرے نام دی چلے اکو ریت، دو جا راہ نہ کھئے لگاؤن گے۔ تیرے چرناں لگے پریت، پرم پُرکھ تیری اوٹ سرب رکھاؤن گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

جوت دھر، ایکا دینا ساچا ور، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن تیرا حُکم اک سُناؤن گے۔ تیرا حُکم اک اولڑا، سمجھ کیسے نہ آئی۔ جُگ جُگ دیویں آپ اکلڑا، بے پرواہ تیری بے پرواہیا۔ کلجُگ انت دھام اکو ملڑا، سمبل نگر ڈیرہ لائی۔ محل اٹل اک اٹلڑا، اچل نظری آئی۔ دُھر دا دِپیک سچّا بلڑا، نرگن جوت نور رُشنائی۔ نام سندیسہ ساچا گھلڑا، گھر گھر کریں پڑھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، ساچی کرنی کار کھائی۔ ساچی کرنی کر کار، کرتے تیرے ہتھ وڈیائی۔ صدی چوڈھویں روندے چار یار، ساچا سنگ نہ کھئے نبھائی۔ اللہ رانی نارمٹیار، کنیا کوار نہ کھئے پرنائی۔ جھوٹھا کریا جگت شنکار، کجل نین دھار بندھائی۔ لال مینہدی کر پیار، کوڑی کریا رنگ وکھائی۔ اتم رووے زارو زار، نیتر نیناں نیر وہائی۔ چوڈاں طبق سنے نہ کوئی پکار، اک چار نہ کھئے شنوائی۔ اک اکلّا ایکنکار، چوٹھے جُگ پھیرا پائی۔ دُبدے پامن لائے پار، پاتھر اپنا چرن چُھپائی۔ سخی سرور اک سردار، سچ سلطان وڈ وڈیائی۔ رہبر بنیا پروردگار، بے پرواہی وچ سہائی۔ خالق خلق لئے اٹھال، دُھر سندیسہ اک جنائی۔ سب دے سر کوکے کال، کلجُگ نگارا کال وجائی۔ کوئی نہ پُچھے مُریداں حال، مُرشد بیٹھے مُکھ چُھپائی۔ مگہ کعبہ رہے بہال، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سب دا لیکھا رہا مُکائی۔ سب دا لیکھا مُکدا جاندا، مگہ جگت لوکائی۔ کلجُگ اتم تھکا ماندا، اپنا بیڑا رہا ڈبائی۔ چاروں گنٹ ویکھ وکھاندا، ساچا سنگ نہ کھئے رکھائی۔ بھرے بھلا پنڈت پاندھا، پاندھا گنڈلی راس نہ کھئے جنائی۔ چوڈاں ودیا انتر آندھا، بسنتر اگن رہی جلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کل کلکی کھیل رچائی۔ کل کلکی کھیل کرے گوبند، اپنے ہتھ رکھے وڈیائی۔ لیکھا جانے ڈونگھی بھوری ساگر سندھ، گھر گور بے پرواہیا۔ تختوں لاپے سُریت راجا اند، شنکر لیکھا مول چُکائی۔ برہما پاربرہم پرہم ویکھے اپنی بند، وشنو وشنو دھار سمجھائی۔ دین دیال بن بخشند، بخشش اپنی آپ سمجھائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ستگر دا سچ وبارا، کرے کرائے کرتارا، قُدرت کرتا ویکھ وکھائی۔ قُدرت کرتا ویکھن آیا، وید شاستر بھیو نہ آئی۔ لیکھا جانے ترے گن مایا، ترے ترے پڑدہ آپ اٹھائی۔ پنج تت تن بھیو چُکایا، گھر وجے نام ودھائی۔ سمبل نگر ڈیرہ لایا، سمبل سمبل چرن ٹکائی۔ ابناشی کرتا نظر نہ آیا، دھرنی دھرت سوبھا پائی۔ دُھر دا بکتا بول سُنایا، سنے سرب لوکائی۔ جُگ جُگ رچھیا کردا آیا، جن بھکتاں لئے ترائی۔ کلجُگ اتم

ویکھ وکھایا، گُرمکھ گُر گُر لئے اُٹھائیا۔ بھگت دوارے لئے بہایا، صاحب ستگر کر کُرمائیا۔ سُرتی شبدی میل ملایا، اند منگل اِکو گائیا۔ ساچی جوڑی جوڑ جُڑایا، گھوڑی نام آپ چڑھائیا۔ تھوڑی تھوڑی سنگت دئے سمجھایا، بھڑی بھڑی کرے سرب لوکائیا۔ لکھ چوڑاسی کوڑی ویل ویکھ وکھایا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، امرت رس گُرمکھاں وچ بھرائیا۔ امرت رس اِک انوٹھا، سو صاحب آپ اُچائیندا۔ دین دِیال ٹھاکر سوامی ٹٹھا، مہروان دِیا کھائیندا۔ گُرسکھاں اُٹھاوے جیوں ماں کرے لاڈ اپنے پُتا، بن پتا پُت گود نہ سوبھا پائیندا۔ کسے کم نہ پیتا آؤنا حُقہ، حُکم دُھر دا آپ جنائیندا۔ اوہ ویکھو پیر پیغمبر اگوں وکھاوں اِکو مُکا، مُخبر ہر جو آپ ہو جائیندا۔ انجیل قرآن جیہڑے دے کے گئے رُقعہ، سو رُخصت کٹ کے اتم ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گُر اوتار پیر پیغمبر اِکو در سہائیندا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر ویکھن آئے، کلجگ اتم پھیرا پائیا۔ ساڈی سیکھیا سارے گئے بھلائے، دُھر دا حُکم سپس نہ کھئے ٹکائیا۔ تیئی اوتار رہے شرمائے، نیر اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ بھگت اٹھاراں رہے کُرائے، کبیر جُلاہا رووے مارے دھابینا۔ کلجگ جیو میرا صاحب کیوں گئے بھلائے، جس دتی مان وڈیائیا۔ رام کرشن نہ کسے نظری آئے، ایشٹ دریشٹ نہ کھئے کھلائییا۔ ساچے حُجرے کوئی چڑھن نہ بائے، جگت حُجرہ ویکھے خلق خُدائیا۔ آبرو عزت گئے گوآئے، بے عزت دین دُہائیا۔ ساچی خدمت نہ کھئے کھائے، خادم نظر کھئے نہ آئیا۔ فطرت گئے سرب مٹائے، عیشو عشرط اِک ہنڈھائیا۔ سِخر چوٹی چڑھ کے کوئی راس نہ بائے، محبوب بیٹھا مُکھ چُھپائیا۔ وچھڑ وچھڑ سارے دین دُہائے، دروہی دروہی رہے سُنائیا۔ بکھر بکھر منکے لئے گوآئے، گانی کنتھ نہ کھئے بندھائیا۔ تسلیح ہتھ نہ کھئے اُٹھائے، من کا منکا نہ کھئے بھوائیا۔ نیل بستر نہ کھئے رنگائے، نیلی دھار پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ کالا سوسا نہ کوئی تن چُھپائے، عیسیٰ موسیٰ نہ دئے گواہیا۔ سچ حدیثا نہ کوئی پڑھائے، الف یے رہی کُرائیا۔ ساچا مکتب کوئی نظر نہ آئے، مطلب سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ آین عین نہ کوئی درڑائے، حمزہ رمز نہ کھئے لگائیا۔ زیر زبر نہ کوئی سمجھائے، نُقطہ نون نہ کوئی مٹائیا۔ بے خبر خبر نہ کوئی سُنائے، خواہ مخواہ لڑے جگت لوکائیا۔ صبر پیالہ جام نہ کوئی پیائے، آب حیات نہ مُکھ لگائیا۔ سچ لُغات نہ کوئی وکھائے، جس دا اکھر سمجھ کوئی نہ پائیا۔ بن وفات کوئی نظر نہ آئے، فتوے سب دے اُتے لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِک دے دے ساچا ور، کلجگ انت تیری سرنائیا۔ کلجگ انت میرے محبوب، واسطہ تیرے نال

بندھائيا۔ باقي سارے بيٺو مؤقوف، مُفلس ديسے سرب لوڪائيا۔ پير پيغمبراں ڪولون ڪهڻسے حقوق، حق تيرے ٻٽھ وڏيائيا۔ ٿون آپ هونا
 مصروف، اپنا حُڪم ورتائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، جلوه گر ڪر رُشنائيا۔ جلوه گر تيري رُشنائي، روشن ضمير اڪ
 جنائيا۔ بے پرواه تيري بے پرواهي، بے پرواهي ڪهيل ڪهلائيا۔ پروردگار تيري وڏيائي، پردانشين تيرا پردہ دٽے چُڪائيا۔ ڪاغذ قلم نہ جانے شاپي،
 انجيل قرآن سمجھ نہ پائيا۔ عيسيٰ موسيٰ محمد اڪو رمز لڪائي، رمضان وچ فاقے دٽے ڪٽائيا۔ سچ ايمان اڪ درڙائي، اينالوقت آپ سمجھائيا۔
 سچ شهادت اڪ رکھائي، شهنشاه اپني ديا ڪمائيا۔ عبادت اڪو اڪ وڪھائي، ڪايا ڪعبہ پڙھ ڪلمہ، بُنخانہ بنے ميخانا، وچ پهرے اڪ ديوانہ،
 دين دُني جس سمجھ ڪھي نہ پائيا۔ سو صاحب ڪلجگ اتم لے ڪے آتے پروانہ، ليڪھا جانے دو جھاناں، نور الابهی نور الابهيا۔ جوتي جوت
 سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪرے ڪهيل ساچا هر، صدي چوڏھويں تيرا تغما، پير پيغمبر دُهر دا سُنو اُٺھ ڪے نغمہ، حاضرین ناظرین
 نائڪ سھائڪ خالق خلق آپ جنائيا۔ خالق خلق ڪپے مبین، محو تيرے ٻٽھ وڏيائيا۔ پير پيغمبر تيرا ڪرن يقين، بن بردے سيس جھڪائيا۔ حُڪم
 اندر ڪر اڪ تلقين، تقويٰ اڪ جنائيا۔ پندراں ڪتڪ سب نے بنا در مسڪين، مستي سب دي ديوي لاهيا۔ در درويش هون ادھين،
 آداب سلام اڪ ڪرائيا۔ جو دسدے گئے گوئي پيشين، سو اپنا حق دين ٻٽھ پھڙائيا۔ ليڪھا چُڪے نر مدین، جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني
 ڪرپا ڪر، ساچا حُڪم اڪ ورتائيا۔ ساچا حُڪم ديوي ڪلام، ڪلمہ نبی پڙھائيا۔ سجدہ سيس ڪرے سلام، اڪ دھيان لڪائيا۔ دو اڪ دا سچ
 نشان، دو جھان جھلائيا۔ اڳي ساون اڪ امام، بے پرواه پھيرا پائيا۔ شاه پاتشاہ سري بهگوان، شهنشاه اڪ اڪھوائيا۔ تخت نواسي حُڪمران،
 دُهر سنديسه آپ سُنائيا۔ ستجگ ساچے هو پردھان، ڪلجگ ڪوڙي مٽے شاھيا۔ چار ورنان ملے گيان، اگيان اندھير مٽائيا۔ اتم پرما تم ملے
 آن، دُور دُراڏا پنڊھ مڪائيا۔ هر سنگت تيرا آؤنا جانا هويا پروان، مانس جنم وچے ودھائيا۔ ستگر پورا صاحب سدا مهروان، مھر نظر
 اُٺھائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني جوت دهر، ڪلجگ تيري اتم ور، نہيڪنڪ نرائن نر، نر نریش اڪ هو جائيا۔ نر نریش بهگت
 بهگوان، در ساچے ديا ڪمائيندا۔ رل مل گاؤ ايڪا گان، گيت گویند جنائيندا۔ سب دا ايش سري بهگوان، پُرکھ اڪال نظري آئيندا۔ جگ
 چوڪڙي ديوي دان، بهگت وچھل جهولي آپ بهرائيندا۔ دهرؤ پرھلاد تارے آن، بل باون ويڪھ وڪھائيندا۔ امريڪ ڪرے ڪليان، جنڪ رنگ

رنگائیندا۔ ہری چند کر پروان، بدر سُداما ویکھ وکھائیندا۔ جے دیو کر پردھان، پاتی پاتی آپ پڑھائیندا۔ دھنّے سدھنے ہو مہروان، بینی اپنی گنڈھ گھلائیندا۔ رُوداس چمارے دے نشان، کنگن کسیرا رُوپ وٹائیندا۔ کبیر جُلاہے تانا تنے آن، تندن تند گنڈھ پوائیندا۔ سین نائی ہو مہروان، راج راجان سیو کھائیندا۔ گنکا بدھک پوتنا تارے آپ بھگوان، سر مہر ہتھ ٹکائیندا۔ جُگ وچھڑے میلے آن، نامے چھپر چھنّ چھائیندا۔ نانک گوہند کر پروان، چھٹی جُگ دی ونڈ ونڈائیندا۔ جُگ چوکرئی کھیل مہان، ستجگ تریتا دواپرکجگ آپ ہنڈھائیندا۔ کلجگ اتم ہو پردھان، نہکلنکا ناؤں رکھائیندا۔ ساڈھے تِن ہتھ دا اک نشان، ساچی وست آپ پرگٹائیندا۔ نو دوارے کھول دکان، سرشٹ سبائی آپ سمجھائیندا۔ بھگت دوارا کر پروان، ساچی ونڈن ونڈ ونڈائیندا۔ جس گرہ وسے نوجوان، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیندا۔ دھر دا دیوے اک فرمان، بھیو ابھیدا آپ گھلائیندا۔ ستر بہتر چہتر کرے پروان، پنچم پنچ پرپنچ میٹ مٹائیندا۔ چار جُگ دا سچ ودھان، ودت اپنی کار کھائیندا۔ ویہ سو ویہ بکرمی کھیل کرے مہان، مطلب اکو اک جنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، سب توں اکو حُکم ورتائیندا۔ سب نے مٹنا حُکم ایک، ایکنکار آپ ورتائیا۔ نو کھنڈ پرتھی رکھے ٹیک، دو جہان کرے جنائیا۔ پُرکھ اکال دھر کے بھیکھ، اولٹا ویس وٹائیا۔ وسنہارا ساچے دیس، سمبل اپنی رُت سہائیا۔ لکھ چوراسی ربا ویکھ، آپ نظر کیسے نہ آئیا۔ گُرمکھ ورلے کرے ہیت، پھڑ بانہوں گلے لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، ہرجن ساچے آپ ترائیا۔

* ۲۶ ساون ۲۰۲۰ بکرمی مادھا سنگھ دے گرہ چیمہ کلان ضلع امرتسر *

سچکھنڈ نواسی سچ دربار، سو پُرکھ نرنجن آپ لگائیندا۔ در درویش چوہدار، ہر پُرکھ نرنجن آپ اکھوائیندا۔ ایکنکار سیوادار، سچ ساچا چاکر سیو کھائیندا۔ آد نرنجن کر اُجیار، نرگن جوت نور رُشنائیندا۔ ابناشی کرتا بن کے حکمران، تخت نواسی ساچے تخت سوہیا پائیندا۔ سری بھگوان سچ نشان، نرگن زرویر آپ اٹھائیندا۔ پاربرسم پرہ ہو پردھان، ست پردھانگی آپ کھائیندا۔ بھویت بھوپ راج راجان، شہنشاہ اپنی کھیل رچائیندا۔ دھر سندیسہ اک فرمان، دھردرگاہی آپ اُپجائیندا۔ مقامے حق کھیل مہان، پروردگار بھیو چُکائیندا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم آپ اُپائیندا۔ ساچا حُکم ورتے زرنکار، دُوجا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ سچ دوارے ہو تیار، ست ستوادی خوشی منائیا۔ آد جُگادی بھیو نیار، اپرپر سوامی آپ کھلائییا۔ جوتی شبدی کرے خبردار، سچ سندیسہ اک سُنائییا۔ نریشا شاہکار، پاتشاہ بے پرواہیا۔ اگم اتھاہ ہو اُجیار، سچ وبار اک درڑائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ رچائییا۔ ساچی کھیل رچے بھگوان، ہر کرتا ویکھ وکھائییندا۔ نرگن داتا نوجوان، رُپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائییندا۔ دیپک جوتی جگے مہان، باقی تیل نہ کھئے پائیندا۔ سہائے بھومکا سچ استھان، سچکھنڈ دوار آپ وڈیائییندا۔ چھپر چھن نہ کھئے مکان، چار دیوار نہ کھئے وکھائییندا۔ سُرُج چند نہ کھئے مہان، منڈل منڈپ نہ کھئے ڈگمگائییندا۔ نہ کوئی زمیں دے اسمان، سمنڈ ساگر سنگ نہ کھئے رکھائییندا۔ کرے کھیل آپ مہروان، مہبان بیدو اپنی کار آپ کھائییندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوارا آپ سہائییندا۔ سچ دوار سوہاؤنت، سو صاحب آپ سہائییا۔ نرگن نرگن نر ہر نرائن بن بن کنت، سچ کنتول سیج سہائییا۔ دھار اگم بنائے بنت، نہ کھئے پتا نہ کھئے مائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آد پُرکھ اپرپر سوامی جُگ چوکرئی سدا نہ کامی، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل اپارا، آد جُگادی آپ کرائیندا۔ لیکھا جانے دھر دربارا، درگاہ ساچی سوہا پائیندا۔ شبدی سٹ سٹ دلارا، وشن برہما شو جوڑ جڑائییندا۔ لکھ چوڑاسی لا اکھاڑا، چارے کھانی ناچ نچائییندا۔ چارے بانی بول جیکارا، شبد انادی راگ لائیندا۔ دیا باقی کملاپاتی کر اُجیارا، جوت نرنجن ڈگمگائییندا۔ جُگ چوکرئی ویکھے وارو وارا، ستنجگ تریتا دواپرکجگ آپ ہنڈھائییندا۔ ترے گن مایا بھر بھنڈارا، پنچم وست آپ ورتائییندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ ساچا کھیل کرے کرتار، اپنے ہتھ رکھے وڈیائییا۔ نرگن سرگن بٹھے دھار، دھرنی دھرت دھول وڈیائییا۔ پُری لوء برہمنڈ کھنڈ محل اٹل اُسار، اچل اٹل دئے سہائییا۔ رو سس کر اُجیار، جوتی کین نر رُشنائییا۔ بودھ اگادھ شبد جیکار، وشن برہما شو پڑھائییا۔ سچ توفیق پروردگار، لاشریک نر اہییا۔ حقیقت کھولے آپ کوار، حق حقوق دئے جنائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی رچنا آپ رچائییا۔ ساچی رچنا رچ بھگونت، نر ہر اپنی کار کھائییندا۔ آپے آد آپے انت، مد اپنا کھیل وکھائییندا۔ آپے نار آپے کنت، سیج سہنجی آپ ہنڈھائییندا۔ آپے منیا آپے منت، ناؤن زرنکارا آپ پرگٹائییندا۔ آپے جیو آپے جنت،

سادھ سنت آپ ہو آئیندا۔ آپے بودھ اگادھا ہیوئے پنڈت، گیان گوجھ آپ سمجھائیندا۔ آپے آد جگادی بنے اکھنڈت، کھنڈ کھنڈ نہ کھئے کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اپنا راہ چلائیندا۔ جگ جگ چلائے راہ، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ داتا دانی بے پرواہ، نرگن سرگن بھیو چکائیا۔ آتم پر ماتم بندھن پا، برہم پاربرہم ونڈ ونڈائیا۔ ایش جیو رنگ رنگا، جگدیش کرے کڑامائیا۔ سرتی شبدی میل ملا، ملنی اکو گھر رکھائیا۔ لیکھا لیکھ لیکھ قلم شاہ، شاستر سمرت کرے پڑھائیا۔ وید پُراناں دئے سمجھا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کرنی کار کمائیا۔ اپنی کرنی کرے کار، قدرت قادر ویکھ وکھائیندا۔ جگ چو کڑی ویکھ چار، کوئن کوٹ کال بتائیندا۔ دو جہاناں کھیل نیار، چوڈاں طبقاں بھیو چکائیندا۔ لوک چوڈاں کھول کواڑ، شبدی نرگن کُنڈا لاپنڈا۔ لکھ چوڑاسی کر پَسار، گھٹ گھٹ اندر ویکھ وکھائیندا۔ سیوا لا گرو اتار، پیر پیغمبر حُکم منائیندا۔ شبدی ڈھولا گا وچ سنسار، جگ چو کڑی نام پرگنائیندا۔ ویکھے وگسے وارو وار، ویکھنہارا نظر کیسے نہ آئیندا۔ ڈھر سندیسہ نر نریشا شبد اگئی دیندا رہا سرجنہار، سچ سچ سچ آپ درڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ وکھائیندا۔ ساچا کھیل وکھائے آپ، نرگن سرگن دیا کمائیا۔ گر اتاراں پیر پیغمبران دسے جاپ، نش اکھڑ اکھڑ روپ وٹائیا۔ اندر باہر گیت ظاہر باطن کرے بات، بیتل اپنا بھیو چکائیا۔ ست دھرم اک بنائے پرہہ جماعت، اکو اکھڑ آپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نت نوت اپنا ویس وٹائیا۔ نت نوت ویس اولّا، سو پُرکھ نرنجن آپ وٹائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن اک اکلا، اکل کل دھاری کھیل کرائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ گر اتار پھڑایا پلا، پیر پیغمبر اپنی گنڈھ پوائیندا۔ جلوہ نور وکھایا اللہ، بسمل اپنی کار کمائیندا۔ جوتی دھار شبدی رلا، روپ رنگ ریکھ ساچے دیس نظر کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر فرمانا آپ منائیندا۔ ڈھر فرمانا دیندا آیا، ہر شبدی حُکم منائیا۔ وشن برہما شو سیوا لایا، در بیٹھے سیس جھکائیا۔ ترے گن مایا راہ جنایا، پنج تت کرے کڑامائیا۔ لکھ چوڑاسی بندھن پایا، نہ کوئی توڑے توڑ ٹرائیا۔ گر اتار نال رلایا، پیر پیغمبر ویکھ وکھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈایا، نو سو چرانوے چو کڑی جگ پنڈھ مکائیا۔ سچ سندیس ڈھر دا لیکھ آپ سمجھایا، رمز سمجھ نال ملائیا۔ کچ کھیل ہر کھیل کھلایا، انا الحق نور خدائیا۔ عالم علما آپ پڑھایا، بے نظیر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی حُکمے اندر، جُگ چوکرئی آپ کرائیندا۔ پنج تت کایا کھول جندر، گر
 اوتار پڑدہ لائیندا۔ من واسنا بٹھے بندر، سرتی شبدی جوڑ جڑائیندا۔ بھاگ لگا ڈوگھے کھنڈر، جوتی دیپ ڈگمگائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حُکم آپ ورتائیندا۔ ساچا حُکم ورتے جگ، لوکات وجے ودھائیا۔ سنت سہیلے بھگت بھگوان آپے لبھ، لکھ
 چوراسی وچوں میل ملائیا۔ سچ دوارے زرگن سد، سرگن دئے سمجھائیا۔ کر پرکاش اُپر شاہ رگ، بھیو ابھید کھلائیا۔ نام ندھان وجائے ند،
 انحد راگ سُنائیا۔ کوڑی کرپا پار حد، گھر گھر وچ لئے ملائیا۔ سچ جنائے وشو جد، واستک اپنا بھیو مٹائیا۔ پاربرہم ہون نہ دیوے
 اڈ، ہرجن ساچے جوڑ جڑائیا۔ دوار وکھائے اکو پد، پتہریمیشور وجے ودھائیا۔ کوٹن کوٹ جگ گئے لد، جُگ چوکرئی گیڑا آپ دوائیا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہا سمجھائیا۔ جُگ چوکرئی گر اوتار، لوکات سیو کھائیا۔ دئے جوڑ کردے گئے نمسکار،
 نیوں نیوں سجدہ سیس جھکائیا۔ تیرا نغمہ اگئی گفتار، کلمہ نبی رسول پڑھائیا۔ تیرا صدقہ سرجنہار، سر سر رزق سبائیا۔ تیرا مندر اُچ
 منار، محفل اکو نظری آئیا۔ تیرا حُکم اگم اپار، جُگ چوکرئی ورتے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل
 آپ کرائیا۔ ساچا کھیل کرے زرنکار، زرویر دیا کھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگدے گئے دیدار، زرگن زرویر اپنا نور آپ چمکائیندا۔ در
 درویش بن دے رہے بھکھار، خالی جھولی سرب بھرائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا
 سنگ آپ نبھائیندا۔ ساچا سنگ نبھائے ایک، ایک ہتھ وڈی وڈیائیا۔ تیئی اوتاراں دتی ٹیک، بھگت اٹھاراں بھیو چُکائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد
 لکھیا لیکھ، لیکھا لیکھے بن قلم شاہیا۔ نانک گوہند دسیا بہیت، سری بھگوان پڑدہ لاییا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ سارے منگدے گئے
 ٹیک، ہر چرن تیری سرنائیا۔ گون ویلا دھاریں بھیکھ، جوتی نور کریں رُسنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا
 دئے جنائیا۔ اپنا لیکھا دسے بھگوان، جُگ چوکرئی آپ جنائیا۔ نو نو چار پیتے وچ جہان، تھر کھئے رہن نہ پائیا۔ کلجگ انت ہیوے پردھان،
 پاربرہم پرہ بے پرواہیا۔ دھرم اٹھائے اک نشان، دو جہاناں دئے وکھائیا۔ سمبل وسے سچ مکان، ڈیرہ اکو گھر لگائیا۔ دھر سندیسہ دے
 فرمان، شبد اگئی آپ جنائیا۔ لیکھا جان راج راجان، بھوہت بھوپ بھیو کھلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا

دئے مکائیا۔ ساچا لیکھ مُکاوے انت، انتشکرن سب دا ویکھ وکھائیندا۔ پرگٹ ہو سِری بھگونت، بھگون اپنی کار کھائیندا۔ لکھ چوڑاسی ویکھے جیو جنت، سادھ اسادھ پڑدہ لائیندا۔ آتم پرما تم جنائے ساچا منت، منتر اکو اک سمجھائیندا۔ سچ سوانی شبد ہانی میلے کنت، سُرتی شبدی جوڑ جڑائیندا۔ گرھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم آپ سمجھائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن بن کے پنڈت، بھيو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچا در اک سہائیندا۔ ساچا در سوہے دربار، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ چار جُگ دے گر اوتار، پیر پیغمبر لئے اُٹھائیا۔ اکتھے کرے ایکو وار، ایکنکارا اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ کلجگ اتم چار کُنٹ دے دشا دئے وکھال، نو کھنڈ پرتھمی پڑدہ لاییا۔ نیتر کھول کرو وصال، بھيو ابھید آپ جنائیا۔ گرمکھ لبھ سچے لال، لال لال پُرکھ اکال رہے منائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ ہون کنگال، ساچا ہٹ نہ کھئے چلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گر اوتارن پیر پیغمبران کلجگ اتم اک اشارہ نام جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن دھیان، صدی ویہویں نین اُٹھائیا۔ ست دھرم دے نہ کھئے نشان، ہر کا شبد نہ کھئے کھائیا۔ صدق صبوری نہ کھئے ایمان، ساچی شرع نہ کھئے وڈیائیا۔ کلجگ گھر گھر وڑیا شیطان، در در ہوئے لڑائیا۔ سادھ سنت ہوئے بے ایمان، آتم پرما تم جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ راج راجان نہ کرے کوئی دھیان، رعیت رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ شاستر سمرت وید پُران سرب پچھتان، پسچاتاپ کرے سرب لوکائیا۔ انجیل قرآن نین شرمان، اللہ رانی مکھ گھنگٹ رہی پائیا۔ پیر پیغمبر عیسیٰ موسیٰ محمد اچی بول نہ سکن زبان، زیر زبر نہ کھئے سمجھائیا۔ چاروں کُنٹ کوڑ پردھان، ڈنکا اکو ربا وجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل ربا وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چار کُنٹ رہے تگ، نیتر نین نین اُٹھائیا۔ سرشٹ سبائی جو مارگ آئے دس، جیو جنت بھلے پاندھی راہیا۔ پردے ہر کیسے نہ ربا وس، خالی بھانڈے رہے وکھائیا۔ من واسنا رہے نچ، مت کوڑی کرے کڑمائیا۔ بڈھی ہو نہانی گئی ڈھٹھ، در چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ منکا منکا ہتھان نال مالا رہے رٹ، من کا منکا نہ کھئے بھوئیا۔ ہر کا نام لبھدے ہتھو ہٹ، کایا مندر اندر کھوجن کھئے نہ پائیا۔ نہا نہا تھکے اٹھسٹھ، امرت سروور اشنان کرن کھئے نہ آئیا۔ پوجا کردے شودوالے مٹھ، ساڈھے تین ہتھ بنک دیوے نہ کھئے وڈیائیا۔ دُرمت میل سکے نہ کوئی کٹ، پنت پُنت نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل ربا وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھن تماشا، دو جہان دھیان لگائیا۔

کلجگ تیرا اُلٹے پاسا، پُشت تیری رہن نہ پائیا۔ ست دھرم دا ہویا ناسا، کوڑو کوڑ وِجی ودھائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ پھرے نراسا، آسا پور نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہندے، سری بھگوان آگے سُنائیا۔ چاروں گُنٹ ست منارے کھیڑے ڈھہندے، ساچا بُرج نظر نہ آئیا۔ کوڑے مارگ مٹکھ جیو پیندے، پینڈا حق نہ کھئے مکائیا۔ دین مذہب اک دوجے دے نال کھہندے، ذات پات کرے لڑائیا۔ چار ورن اکٹھے ہو کتے نہ ہندے، نانک گر گوبند سکھیا گئے بھلائیا۔ نہ مُردے نہ دسن جیندے، مانس جنم رہے لٹائیا۔ پرہہ سرنائی نہ کوئی تھہندے، تھر گھر میل نہ کھئے ملائیا۔ کوڑی مدھرا سارے پیندے، گوبند تیرا امرت پین کوئی نہ آئیا۔ کوڑی یندرا ستے پیندے، گیان اکھ نہ کیسے کھلائیا۔ کلجگ ہلارے چڑھی پینکھ، اتم تئن ویلا آئیا۔ جیوں کِرساں بیج پیندے، پھل وڈھن چائیں چائیا۔ گُرمکھ سچ دھیان رکھیندے، سچ تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتاراں رہا جنائیا۔ گر اوتار نیتز پیکھ، پرہہ ساچے رہے جنائیا۔ سو صاحب ستگر تیرا کوئی نہ آوے بہیت، بے انت تیری وڈیائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیرے حُکمے اندر کھیڈ کے آئے کھیڈ، بن کھڈاری جگت پھیرا پائیا۔ اتم تیرا نیہوں لگا بہیت، پریتی اکو چرن رکھائیا۔ جیوں بہاوے تیوں لہنا پیکھ، پیکھنہار سچ گوسائینا۔ تیرے ہتھ اسادا لیکھ، دوجا سمجھ نہ سکے رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، گر اوتار منگ منگائیا۔ گر اوتار منگ منگ، کلجگ انت دھیان لگائیا۔ سرشٹ سبائی ہوئی ننگ، پڑدہ اوڈھن سر نظر کیسے نہ آئیا۔ ست سروپ نہ چڑھیا رنگ، رُوپ کُسمبڑا سرب لوکائیا۔ بھنڈی دسے سرب ور بھنڈ، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھٹائیا۔ کوڑی کِریا کیتا رنڈ، ساچا کنت نہ کھئے ہنڈائیا۔ بن ویراگی کوئی نہ گاوے چھند، انتر آتم سچ دھیان نہ کھئے لگائیا۔ دوئی دویت کوئی نہ ڈھاہے کندھ، شرع شریعت نہ کھئے مٹائیا۔ دین دیال کیسے نہ ملے بخشند، رحمت سچ نہ کھئے کھائیا۔ نہ کوئی سائے پرمانند، نجانند نہ کھئے رسائیا۔ نہ کوئی ٹٹی سکے گنڈھ، تندی تند نہ کھئے جڑائیا۔ کلجگ جیو ہوئے اندھ، ساچی اکھ نہ کھئے کھلائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہہ ویہویں صدی ساڈا مُکیا پندھ، صدی چوڈھویں لیکھے لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ گر اوتارو پیر پیغمبرو تگو جگ، جگجیون داتا آپ جنائیا۔ ویکھو گھر گھر لگی آگ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ من واسنا سرشٹ

سبائی رہی بھج، حد کنارہ نظر کیسے نہ آئیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا گھر گھر لئی سد، صدّا اکو وار سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل ربا درسائیا۔ ساچا کھیل ویکھیا آپ، گر اوتار سیس جھکائیا۔ پیر پیغمبر کہن تُوں اکو باپ، پتا پُرکھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ گر اوتار کہن تُوں سچّا ساک، سچن اکو نظری آئیا۔ سارے بیٹھے تیرے گھاٹ، اکاون باون ویس وٹائیا۔ جیوں بھاوے تیوں لہنا راکھ، رَکھک تیری اک سرنائیا۔ تیری دھاروں اُچی تیری ذات، اتم تیرے وچ سمائیا۔ پنج تت کایا پا کے آئے وفات، لوکات رہن نہ پائیا۔ تیرا حُکم سندیسہ لکھ کے آئے قلم دوات، کہانی بانی بھيو چُکائیا۔ کلجگ اتم سارے بنو اک جماعت، ساچا اکھّر شبد پڑھائیا۔ مٹے رین اندھیری رات، کوڑا ماوس دس نہ آئیا۔ ملو میل کلاپات، کول نین رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دے دے سچّا ور، صاحب تیری سچ سرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبرو کرو اک دلیل، دیاوان اکھوائیندا۔ سری بھگوان بن لکھیوں سُنے آپیل، درگاہ ساچی سچ دربار لگائیندا۔ بستر پہن بنواری نیل، دُھر دی کرنی کار کھائیندا۔ جودھا سورپیر چھیل چھیل، شہنشاہ اپنا حُکم ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا آپ سمجھائیندا۔ سب دا سیس گیا جھک، بندنا اکو وار جنائیا۔ سری بھگوان ساڈا پینڈا گیا مُک، ایسے کارن اتم تیری اوٹ تکائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی سرگن داتا اپنی دھاروں پئے اُٹھ، نہ کوئی جنتے پتا مائیا۔ دو جہان سہنجی سہائے رُت، پُھل پُھلواڑی آپ مہکائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں جگ چوکری لئے پُچھ، اگلا پچھلا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دے دے ساچا ور، جس گھر وجے تیری ودھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچ جاناوانگا۔ سب دا لیکھا لیکھے لاناوانگا۔ کلجگ اتم لکھ چوراسی بھرم بھلیکھا آپ کڈھاوانگا۔ نرگن سرگن بن کے اکو نیتا، دو جہاناں حُکم چلاوانگا۔ جن بھگتاں دیواں اپنا بھیتا، ساچے سنتاں آپ اُٹھاوانگا۔ ناؤں کھنڈ پرتھی کھیلاں کھیڈا، ستاں دیپاں ونڈ ونڈاوانگا۔ شاہ سُلطاناں راج راجاناں تختوں لاه کے جنگل بیابان پھیراں وانگ بھیداں، چھیڑو اکو بن کے آوانگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی کار کھوانگا۔ ساچی کرنی کار کھوانگا۔ سو صاحب اکو آویگا۔ دیس پردیس ڈنک و جاویگا۔ وشن برہما شو آپ اُٹھاویگا۔ سویا کھئے رہن نہ پاوےگا۔ لہنا دینا سرب مُکاوےگا۔ ساک سین اک ہو جاویگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتار پیر پیغمبر اکو نام

چپاویگا۔ پرہہ اکو نام چپاویگا۔ چار جگ دا رنگ وکھاویگا۔ ست سنگ اک لگاویگا۔ مجلس ساچی آپ سہاویگا۔ کلجگ خصلت آپ
 مٹاویگا۔ ساچا اسلت اک پرگٹاویگا۔ راما بیٹا دسرتہ، کرشنا کاہنا سیس جھکاویگا۔ جن بھگتاں میلا میلے پچھرت، وچھڑے اپنا جوڑ
 جڑاویگا۔ امام آوے بن کے حضرت، حاضر حضور جلوہ اک رکھاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ اتم ویکھ
 وکھاویگا۔ کلجگ اتم ویکھ وکھائے گا۔ کل کلکی نرگن آئیگا۔ نہکلنک ڈنک وچائے گا۔ راؤ رنگ آپ اٹھائے گا۔ سمبل بنک اک سہائے گا۔ جیو
 جنت سرب سمجھائے گا۔ چار ورن میل ملائے گا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش کوئی ربن نہ پائے گا۔ ست سندیس اک سنائے گا۔ پُرکھ اکال اشٹ
 وکھائے گا۔ دین دیال دیا کھائے گا۔ پت ڈالی پھل مہکائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائے گا۔ ساچی کرنی
 کریگا۔ نرگن نور جوت دھریگا۔ سنت سہیلے سجن وریگا۔ گُرمکھ گُرسکھ آپے پھڑیگا۔ کایا مندر اندر چڑھیگا۔ دسم دواہری آپے کھڑیگا۔ پنجان
 چوراں نال لڑیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا مارگ اکو دھریگا۔ سچا مارگ اک لگاویگا۔ ستجگ راہ وکھاویگا۔
 کلجگ انت مٹاویگا۔ کوڑی کریا دور کراویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتار پیر پیغمبر ایکا مندر آپ رکھاویگا۔ ایکا
 مندر وسیگا۔ پُرکھ اکال نرگن ہسیگا۔ سچ دواہرا اکو دسیگا۔ سیوادار ہو کے تھئیگا۔ کرنی کولوں کدے نہ ہئیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، گُرمکھ اپنے رنگ رتیگا۔ گُرمکھ اپنے رنگ رنگائے گا۔ کایا اندر پڑدہ لاسیگا۔ بجرکپائی توڑ تڑائے گا۔
 ساچی ہائی نام وکھائے گا۔ بوند سوانتی امرت جام پیائے گا۔ رین اندھیری راتی میٹ مٹائے گا۔ ساچی گھاٹی آپ چڑھائے گا۔ اتم ذاتی آپ بنائے گا۔ اٹھ
 پھر رہے پرہاتی، سورج چند نہ کھئے چمکائے گا۔ ہرجن لائے اپنی چھاتی، شہنشاہ اپنا کرم کھائے گا۔ کرے پرکاش بن تیل باقی، جوت نرنجن
 ڈگمگائے گا۔ امرت جام پیائے کایا باٹی، سروور اکو اک وکھائے گا۔ میل ملائے کھلاپاتی، پتپریشور انگ لگائے گا۔ ستجگ ساچے بنے ساتھی،
 مارگ اکو اک رکھائے گا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش گاون گاتھی، اتم پرما تم ڈھولا اک سنائے گا۔ کھیلے کھیل پاکن پائی، پتت پاپی آپ تڑائے گا۔
 شبد اگئی چڑھ کے راکھی، اسو گھوڑا اک دوڑائے گا۔ دو جہاناں چال رکھے بانکی، شاہ سوارا نظر کیسے نہ آئیگا۔ گوبند لکھ کے گیا پاتی، اتم
 پترا آپ اٹھائے گا۔ جیہڑی پہلوں رہ گئی باقی، اتم لیکھا پور کرائے گا۔ جام پیالہ پیائے بن کے ساقی، گُرمکھاں اکو رس وکھائے گا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، ستجگ ساچا رنگ رنگائے گا۔ ستجگ ساچا رنگ چاڑھیگا۔ سری بھگوان ویکھ
 وچاریگا۔ گر اوتار سرب پکاریگا۔ پیر پیغمبر در نِمسکاریگا۔ بھکت بھگوان واجاں ماریگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، سچ محل اک اُساریگا۔ سچ محل پرہو بنائے گا۔ کاریگر آپ اکھوائے گا۔ بادھی نظر کھئے نہ آئیگا۔ تِن سُو سٹھ ہاڈی جوڑ
 جڑائے گا۔ بہتر ناڑی نت پوائے گا۔ لہو مَجھ گارا آپ بنائے گا۔ نام تغارا ہتھ اُٹھائے گا۔ پریم کانڈی پوچ پُچائے گا۔ ٹھانڈا بنک اک سہائے گا۔ اتم اپنا
 ڈیرہ لائے گا۔ سمبل ناؤں اک رکھائے گا۔ گوبند گڑھ اک وسائے گا۔ اُپر چڑھ درس دکھائے گا۔ جن بھکتاں میٹے پچھلی حرص، اگلا جنم لیکھ
 پائے گا۔ کلجگ اتم کر کے ترس، غریب ناناے انگ لگائے گا۔ امرت میگھ دیوے برس، تپدے پردے ٹھنڈ ورتائے گا۔ نرگن دھاروں آیا پرت،
 سرگن اپنا حُکم چلائے گا۔ گوبند سورا لا کے گیا شرط، کلجگ اتم نہکلنک ڈنک وجائے گا۔ کلجگ جیواں پڑھن دا ہویا ٹھہرک، اندر وڑ
 درس کھئے نہ پائے گا۔ جے کوئی دُوروں ویکھے من کرے ہرکھ، اتم میل نہ کھئے ملائے گا۔ کلجگ سب دے کولوں منگے دھڑت، کوڑا وٹا ہتھ
 اُٹھائے گا۔ کوئی نہ جانے گوبند تیری لکھت پڑھت، لکھت پڑھت سرسا وچ رکھائے گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک
 نرائن نر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں دیوے ور، ور داتا اتم اپنا راہ لگائے گا۔ اتم مارگ لگے مات، چار جگ متا اک پکائیا۔ ستجگ ساچی
 چلے گاتھ، ہر کا نام اک پڑھائیا۔ چرن کول سہارا نات، سچ بدھاتا جوڑ جڑائیا۔ لہنا چکے مستک ماتھ، پورب سب دا جھولی پائیا۔ کھیلے
 کھیل پُرکھ سمراتھ، شاستر سمرت وید پُراں سمجھ کھئے نہ آئیا۔ سارے بیٹھے اپنے گھاٹ، راہ تگن بے پرواہیا۔ کون ویلا آئے پُرکھ ابناش،
 ساڈی نیٹا لئے چلائییا۔ گوپی کاہن خوشیاں وچ پاؤندے راس، منڈل منڈپ ناچ نچائییا۔ صاحب ستگر دین دیال ٹھاکر سوامی ساڈے آوے
 پاس، کروٹ اپنی آپ بدلائییا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد رہے جھاک، جھاک اکو اک رکھائییا۔ کون ویلا پرہ کھولے اپنا تاک، ساچے حُجرے اُچ
 محرابے مکھ نقا بے پڑدہ لاپیا۔ ست سرُوپ مارے اک آوازے، کلمہ نبی رسول دئے سمجھائییا۔ نیوں نیوں سجدہ کریئے در آداے، سلام اسلام
 علیکم عالمین اک جنائییا۔ شاہ سوارا نرگن دھارا چرن دیوے اک رکاے، مکے کجے چرناں بیٹھ دبائییا۔ آد جگاد جگ چوکرئی نرگن سرگن جس
 ساجن ساچے، تِس سجدہ کرنا سو پیر بے پرواہیا۔ ملے میل ہر مادھو مادھے، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل

ساچا ہر، ساچا بھیو آپ جنائیا۔ گر اوتار کرن اڈیک، اکو اوٹ تکائیا۔ جیہڑی لکھ کے گئے تاریخ، سو ویلا نیڑے آئیا۔ صاحب سوامی
 کرن آئے پریت، پریتیوان پھیرا پائیا۔ کلجگ بدلی پچھلی ریت، ستجگ ساچا راہ چلائی۔ لہنا چکے مندر مسیت، گھر گھر وچ کعبہ اکو نظری
 آئیا۔ اتما گائے پرماگیت، دوجی ہور نہ کھئے پڑھائیا۔ نظر آئے نہ کھئے شریک، شرکت کرے نہ کھئے لوکائیا۔ مارگ ملے اک باریک، گر کریا
 چلیے واہو داہیا۔ پُرکھ اکال نرگن داتا ملے ٹھیک، ٹھیکر کوڑا بہن وکھائیا۔ وکھائے دھام اک انڈیٹھ، جس گھر وسے سچا ماہیا۔ جوتی جوت
 سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، کل اپنا ویس وٹائیا۔ کلجگ ویس وٹائے انت، ہر سجن کھیل کرائیندا۔ گرمکھ ویکھ
 ساچے سنت، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیندا۔ چار ورنان منیا منت، منتر اک درڑائیندا۔ سب نے ملنا اپنے کنت، نر ہر کنت اکو نظری
 آئیندا۔ گرمکھو گرمکھو کایا چولی چارھو رنگ بسنت، شبد مجیٹھی رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جوتی
 جاتا پُرکھ بدھاتا کلجگ میٹے اندھیری راتا، ستجگ سنائے ساچی گاتھا، کھیلے کھیل پُرکھ سمراتھا، دیوے سہار ناتھ اناتھاں، دین اپنی دیا
 کمائیندا۔ دین دیا کمائیندا، دیاوان کرتار۔ وشنوؤں حکمے نال اٹھائیندا، اٹھ ویکھ مار دھیان۔ کلجگ جیو غریب نانا انت کرائیندا، کسے ملے
 نہ سچ پکوان۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیوے دھر فرمان۔ اٹھ برہمے کھول اکھ، سو صاحب آپ جنائیا۔ سچ برہم
 مارگ سکے نہ کوئی دس، چار وید ویدیا نہ کھئے پڑھائیا۔ سچ دواویوں اٹھ کے ٹھہ، ویلا اتم گیا آئیا۔ اتم چھڈنا پئے مٹھ، جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر سندیس اک جنائیا۔ شنکر ہتھوں سٹ ترسول، ترے گن اتینا آپ جنائیندا۔ تیرا اتم مکننا مول، لیکھا لیکھ
 ہر جو پائیندا۔ نت نوت بدلے اپنا آپ اصول، اصلیت اپنے وچ چھپائیندا۔ دھر دا حکم کرنا پئے قبول، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ اباشی
 کرتا سنائے حکم معقول، مکمل اپنی کار کمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پچھلا کیتا سرب اٹھائیندا۔ پچھلا کیتا اٹھاوے
 آپ، اٹھی کل ورتائیا۔ کھیلے کھیل پُرکھ اباشی، سمجھ کھئے نہ پائیا۔ اکلا لیکھا رکھے اپنے ہاتھ، انہو اپنی کار کمائیا۔ جن بھگت دوارے ہر
 بھگتاں ہو کے داس، بھگون اپنی سیو کمائیا۔ گھر دیا باقی کر پرکاش، اندھ اندھیر مٹائیا۔ پورب جنم دی پوری آس، پورب لیکھا لیکھ
 لائیا۔ ویکھنہارا پون سواس، پون پونی ربا سمائیا۔ لیکھا مکے دھرنی دھرت پرتھمی آکاش، گگن منڈل ڈیرہ ڈھایا۔ لکھ چوراسی کرے بند

خلاص، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ لاڑی مؤت نہ آوے پاس، چترگپت لیکھا رہن نہ پائیا۔ جنہاں ستگر پورا وسیا ساتھ، اتم اپنی اُنکے
 لائیا۔ مہروان کرے مہر اناتھاں ناتھ، ناتھ اناتھی ویکھ وکھائیا۔ لے کے جائے اپنے گھاٹ، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ سچکھنڈ دوار کرے
 نواس، چرن کول دئے سرنائیا۔ جنہاں ڈھولا گایا تُوں میرا میں تیرا ساک، سجن بنیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 نہکلنک نرائن نر، نر ہر اکو پھیرا پائیا۔ نر ہر پھیرا پائے ایک، ایکنکارا دیا کھائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ جنائے ساچی ٹیک، ورہنڈ آپ سمجھائیندا۔
 صاحب ستگر کھولے بہیت، بہید آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نرگن سرگن کر کے بہیت، ہتکاری
 ویکھ وکھائیندا۔ ہتکاری ہر ویکھن آیا، گہر گمبھیر وڈی وڈیائیا۔ ترے گن میٹے ممتا مایا، مہر نظر اٹھائیا۔ سمرتھ سر دے کر ہتھ رکھے ٹھنڈی
 چھایا، کلجگ تتی اگن نہ لاگے رائیا۔ منتر نام اک درڑایا، ہرجن پھڑ کے مارگ پایا، پنڈھ مکے واہو داہیا۔ پُرکھ اکال ہیٹے سپایا، ساچی
 دھرمسال لئے بہایا، دھرم دوارا اک وکھائیا۔ کال مہاکال بھے چکایا، سچ پریتی توڑ نہایا، جگ ریتی پار کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے لیکھے پائیا۔ ہرجن ساچا لیکھے پا، پلُو نام پھڑائیندا۔ لکھ چوراسی کٹ کے پہا، فارغ
 آپ کرائیندا۔ رہبر بن کے دسے راہ، رستہ اک سمجھائیندا۔ من واسنا دئے مٹا، منسا پور کرائیندا۔ کاگوں ہنسا دئے بنا، سوہنگ ہنسا جاپ
 جپائیندا۔ ساچا ہنسا اک پرگٹا، چارے ورن گنڈھ رکھائیندا۔ ساچا ڈنکا نام سنا، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھابندا۔ بندگی بندہ دیوے لا، بندی
 چھوڑ ویکھ وکھائیندا۔ چند نوچندا دئے چڑھا، چوڈس اپنی کار کھائیندا۔ ساچا چھندا دئے سنا، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیندا۔ بجرکپائی گنڈا دئے
 ٹرا، نام ہتھوڑا ہتھ اٹھائیندا۔ لنگرا لولھا ٹنڈا در آیا لیکھے لئے لگا، جو انتر آتم دھیان لگائیندا۔ اون گون دئے مٹا، ترے بہون پار کرائیندا۔
 ساچی ساون رت دئے سہا، امرت میگھ بوند برسائیندا۔ کول ناہی دئے بہرا، بہر بہنڈارا ویکھ وکھائیندا۔ جنم کرم دا روگ دئے مٹا، ہرکھ
 سوگ نہ کھئے رکھائیندا۔ دھر سنجوگ میلا لئے ملا، آتم پرما تم جوڑ جڑائیندا۔ ساچا ڈولا گرمکھ کندھ لئے اٹھا، بن کے کاہنی سیو کھائیندا۔
 پنڈھ مکائے واہو داہ، پُریاں لوآن برہمنڈاں کھنڈاں چرناں بیٹھ دباہندا۔ تہر گہر جا کے دئے رکھا، اُتر پورب پچھم دکھن دشا نہ کھئے
 جنائیندا۔ اکو جوت نور لئے ملا، میل ملاوا اپنے ہتھ وکھائیندا۔ جوتی جوت جوت جانا سما، سماں سب نوں آپ سمجھائیندا۔ کوڑی طمع

دینی گوا، ترسنا ترکھا آپ بھائیندا۔ رواں زویں سچ دوارے جانا آ، صاحب ستگر ویکھ وکھائیندا۔ نہکرمی اپنا کرم ربا کما، کرم کانڈ ڈیرہ ڈھابندا۔ اپنا من لؤ سمجھا، من واسنا جگت بھٹکائیندا۔ گھر گھر لاؤندا رہے داء، پچیا کوئی نظر نہ آئیندا۔ بن ستگر پورے کھڑا سکے نہ کھٹے چھڈا، سر ہتھ نہ کھٹے ٹکائیندا۔ جنہاں نال پچھے ستجگ تریتا دواپر کلجگ آیا نیہا، تنہاں اتم میل ملائیندا۔ جن بھگتاں ملن دی پرہ نوں ادا، بن بھگتاں ہر جو کم کیسے نہ آئیندا۔ اک اکلّا پروردگار مقامے حق بیٹھا روندنا رہے خدا، بنا مرید مُرشد سوبھا کوئی نہ پائیندا۔ ہر سنگت تیرا ستگر تیرے نالوں ہونے نہ کدے جدا، سد تیرے اندر ڈیرہ لائیندا۔ گرمکھ بن کے اپنا پڑدہ لؤ اٹھا، نانک گوہند اندروں نظری آئیندا۔ جلوہ نور جوت دئے درسا، شبدی گانا ساچا رانا دھر دا ناد سُنائیندا۔ بے مہانا شاہ سلطانا تخت نواسی نوجوان، بردھ بالان لیکھ لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جگ چوکرئی دیوے ور، جن بھگتاں دیا کھائیندا۔ جن بھگتاں اُپر ہونے دیاں، دیاوان وڈی وڈیائیا۔ سنت سہیلے سچے لال، نت نوت آپ پرگٹائیا۔ گرمکھ گرمکھ جنائے اگتی چال، اولڑی دھار آپ پرگٹائیا۔ آپے سُنے مُریداں حال، مُرشد داتا بے پرواہیا۔ سارے رل کے کرو اک سوال، سری بھگوان اتم لیکھا کھٹے رہن نہ پائیا۔ لکھ چوراسی توڑ جنجال، آون جاون کٹ پہابیا۔ تیرے ہتھ پریم رومال، چھوٹے بالے لے اٹھائیا۔ جیوں گوہند مہانسنگھ اُتے ہویا دیاں، بن مکتیوں مکتی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دے ساچا ور، ایتھے اوتھے دو جہان پُرکھ اکال ملے سچی سرنائیا۔ پُرکھ اکال تیرا ملنا، خالی کدی نہ جائیا۔ ساڈے من نہیں جُلنا پلنا، کلجگ ڈوری بندھ بندھائیا۔ تیرا پریم پھل اکو کھلنا، پنکھڑیاں اپنا روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپے دیدے اپنا ور، تینوں دیندیاں توٹ کوئی نہ آئیا۔ دیوے ور صاحب ستگر ٹھاگر، ٹھوگر نام لگائیندا۔ ہر سنگت تیرا کرم اُجاگر، پرہ نرمل آپ کرائیندا۔ در آیاں سب نوں دیوے آدر، دیاوان ویکھ وکھائیندا۔ بھاگ لگائے کایا گاگر، سُمند ساگر پھول پھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کلجگ تیری اتم ور، نہکلنک نرائن نر، گرمکھ سجن لے پھڑ، کایا مندر اندر چڑھ، قلعہ توڑ ہنکاری گڑھ، محل اٹل اُچ منار گھر وچ گھر دئے وکھال، زرگن ہو کے وسے نال، سرگن ناطہ تئے کال، ہو کرپال جس جن پرہ اپنا میل ملائیندا۔

* ۲۷ ساون ۲۰۲۰ بکرمی ٹھکر پُرا سڑک اُتے اکالیاں نال بچن ہوئے ضلع امرتسر *

دور سماں آیا نیڑے، گُرمکھ بیٹھے دھیان لگائیا۔ کلجگ اتم مٹنے جھیڑے، چاروں کُنٹ پئے دُہائیا۔ دوارے اُجڑن والے کھیڑے، سِری بھگوان کھیل رچائیا۔ جیہڑے کردے میرے میرے، اتم خاکی خاک سمائیا۔ جھوٹے رہن نہ دیوے لگے ڈیرے، اُچے ٹلے پریت ڈیرہ ڈھاپیا۔ لگھ چوڑاسی جیو جنت کوڑی کِریا اندر آئی گھیرے، پن ستگر پورے پار نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کرے کھیل ساچا ہر، جگ جگ اپنا ویس وٹائیا۔ دُور دُراڈا پینڈا رہا مُک، سو پُرکھ زرنجن آپ مُکائیا۔ ہر نامے پن خالی دسن بُت، ہردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ بھجے پھرن پچھے روٹی ٹک، گر کا شبد پریت نہ کھئے لگائیا۔ پریم پریتی ودھی پُت، ستگر ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ کوڑا پھل اُلٹے رُکھ، امرت نظر کھئے نہ آئیا۔ انتر اتم درشن کیسے نہ پایا جھک، باہروں پھردے سپس نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کرے کھیل ساچا ہر، زرنگن داتا بے پرواہیا۔ اتم مُکن والا پندھ، پینڈا کلجگ رہن نہ پائیا۔ کوڑی کِریا مٹنا گند، جگت اندھیر دئے گوائیا۔ پرگٹ ہو سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ اپنا حُکم منائیا۔ لیکھا جانے نو کھنڈ، دیپ ست پھول پھلایا۔ پڑدہ لاپے کوٹ برہمنڈ، پُری لوہ آکاش پاتال بھیو چُکائیا۔ لیکھا جانے سورج چند، منڈل منڈپ ویکھ وکھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران دیونہارا اپنا اند، ساچا چھند اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ دُور دُراڈا پینڈا اتم رہا جا، لوکات رہن نہ پائیا۔ شاستر سمرت وید پُراں گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی بے گواہ، شہادت اکو وار بھگتائیا۔ ابناشی کرتا پروردگار سانجھا یار نور الابی بے پرواہی رام رحیم جائے آ، پھیرا خالق خلق وچ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کرے کھیل ساچا ہر، وڈ وڈا شہنشاہیا۔ ویلا اتم آیا انت، انتشکرن ویکھ وکھائیندا۔ لگھ چوڑاسی جیو جنت، کلجگ اگنی وچ تپائیندا۔ گر کا شبد نہ جانے کھئے منت، رسنا جہوا سرب ہلکائیندا۔ اتم پرما تم ناطہ تٹا نارکنت، سیج سہنجنی نہ کھئے ہنڈھائیندا۔ کایا چولی چڑھے رنگ نہ کوئی بسنت، ساچی رنگن نہ کھئے رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کرے کھیل ساچا ہر، ساچا کھیل آپ وکھائیندا۔ ساچا کھیل کرے کرتار، قُدرت قادر ویکھ وکھائیا۔ دو جہاناں سانجھا یار، لاشریک ویس وٹائیا۔ مقامے حق ہو اُجیار، لوکات کرے رُشنائیا۔ سچکھنڈ

نواسی ایکنکار، آد پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ لیکھا جانے گرو اوتار، پیر پیغمبر اپنے حُکم چلائییا۔ کلجگ انت لے اوتار، کل کلکی وپس وٹائییا۔
 سمبل وسے دھام نیار، ترے گن اتینا اپنا آسن لائییا۔ دُھر دی بانی بول جیکار، شبدي ڈھولا اکو گائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرویر پُرکھ اپنی دھار چلائییا۔ نرویر پُرکھ ہر اک اکلّا، ایکنکار ہر اکھوائیندا۔ وسنہارا نہچل دھام اٹلا،
 اُچ اکم اتھاہ بے پرواہ پھیری پائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں جگ چوگری جو پھراؤندا رہا پلا، پلو نام اپنی گنڈھ پوائیندا۔ کلجگ اتم شبد
 سروپی ساچے شبد کرائے اکو ہلا، کھنڈا کھڑگ تیر کمان ہتھ نہ کھئے رکھائیندا۔ لہنا دین چکائے رانی اللہ، صدی چوڈھویں چوڈاں طبقات ساچا
 سبق اک پڑھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن اپنا وپس وٹائیندا۔ نرگن وپس دھرے نرکار،
 بھیو ابھید نہ کھئے جنائییا۔ لکھ لکھ گئے گرو اوتار، نانک گوہند گیا سمجھائییا۔ پرگٹ ہووے کل کلکی اوتار، نہ کوئی جنے پتا مائییا۔ دُھر دی
 جوت ہوئے اُجیار، ساچا شبد کرے شنوائیا۔ ڈنکا وجے دو جہان، راؤ رنکاں لئے اٹھائییا۔ سادھاں سنتاں دئے گیان، انتر آتم بوجھ بوجھائییا۔
 گھر گھر وچ وکھائے سچ مکان، سیری بھگوان گنڈا لاپییا۔ دیکھ جوت جگے مہان، نرگن جوت نور رُشنائییا۔ انحد شبد سنائے دھنکان،
 انراگی راگ الائییا۔ امرت آتم دیوے پین کھان، جگت ترسنا بھکھ مٹائییا۔ میٹ مٹائے پنج شیطان، شرع شریعت کرے نہ کھئے لڑائییا۔ اکو نام
 دیوے دان، وست امولک جھولی پائییا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش چارے ورن کرے پروان، پروانہ اپنا نام ہتھ پھرائییا۔ بیس بیسا ہو
 پردھان، ہر جگدیشا سچا شہنشاہییا۔ تختوں لاپے راج راجان، در درویش خالی ہتھ پھرائییا۔ جودھا سوربیر بلی بلوان، بل اپنا آپ
 پرگٹائییا۔ گوہند میلا وچ جہان، سیس جگدیش تاج سہائییا۔ بھرے بھلن جیو نادان، ہر کا بھیو کھئے نہ پائییا۔ پڑھ پڑھ وديا ہون حیران،
 ہرمندر ہر جو نظر کیسے نہ آئییا۔ کرے کھیل سیری بھگوان، بھگون اپنا حُکم ورتائییا۔ سرب جیاں دا داتا اکو پرگٹ ہووے پُرکھ اکل، اکل
 کل اپنی کار کھائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، دُور ڈراڈا پینڈا آئے نزدیک، سو پُرکھ نرنجن کھیل
 کرے ٹھیک، کوڑی کرپا ٹھیکر بھن وکھائییا۔ جس منزل دی کردے رہے اڈیک، سو ویلا گیا آئییا۔ جس دی گر اوتار لیکھدے گئے تاریخ،
 سو تواریخ رہا بدلائییا۔ جس دا مارگ اکم باریک، جگت نیتز نظر کیسے نہ آئییا۔ جو صاحب ہر گھٹ و سیا چیت، لکھ چوراسی رہا سمائییا۔

جس دی صدی بیسویں رہی پیت، سو اگلی پچھلی پیتی جن بھگتاں دئے سمجھائیا۔ ستجگ چلائے ساچی ریت، کلجگ کوڑی کریا میٹ مٹائیا۔ چار ورن بنائے اک پریت، اوچ نیچ اپنی گود سہائیا۔ پُرکھ اکال گاؤنا سب نے گیت، گوبند ملے اک سرنائیا۔ لیکھا چکے ہست کیٹ، راؤ رنگ ایک نام دھیائیا۔ در درویش نر نریش ہو کے منگن بھیکھ، سیس تاج نہ کئے رکھائیا۔ صاحب سوامی ستگر میت، پرم پُرکھ پترمیشور کلجگ اتم اپنا پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں ستجگ دکھائے ساچی لیک، پھڑ بانہوں پار لنگھائیا۔ کلجگ جیو جو ستگر بھل بنے رہن ڈھیٹھ، تنہاں شوہ دریائے دئے رڑھائیا۔ ویکھنہارا لکھ چوراسی مٹھا کوڑا ریٹھ، گھر گھر اندر پھول پھلائییا۔ بیس بیسے کھیل کرے جگدیش، جگدیش اپنا حکم منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نیڑے لیائے ڈراڈا پندھ، کوڑی کریا ڈھاہے کندھ، سرب جیاں آتم پرما تم جنائے چھند، رسنا جہوا بتی دند کوئی نہ لاوے گند، ستگر پیتی ساچی نیتی اک اُچائے سچ سگندھ، گھر گھر اکو رنگ دکھائیا۔ دُور ڈراڈا پینڈا آ وڑیا گھر، جگ چوتھے پندھ مکائیا۔ گوبند کولوں گرمکھ رہے ڈر، گرسکھ بیٹھے مکھ بھوائیا۔ جس نے لائی انہاں جڑ، بوٹا لوکات مہکائیا۔ سو روپ دھر کے آئے نرائن نر، نر ہر اپنی کار کھائیا۔ اگلا لیکھا اپنے ہتھ پھڑ، پھاندی پھانسی سب دے گل وچ پائیا۔ سنت سہیلا گرو گریلا گرمکھ ورا اندر ویکھے چڑھ، باہروں نظر کیسے نہ آئیا۔ ستگر روپ نہ کوئی سیس نہ کوئی دھڑ، نرگن جوت نور رُشنائیا۔ شبدی ڈھولا ربا پڑھ، چھٹی راگ سمجھ نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وساونہارا ساچا گھر، جگ چوکڑی جگ جگ گریٹا حکمے وچ بھوائیا۔

* ۲۷ ساون ۲۰۲۰ بکرمی بیلا سنگھ دے گرہ پند ماہل ضلع امرتسر *

سچکھنڈ نواسی ستگر ایک، پُرکھ اکال کھیل کرائیندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی دیوے ٹیک، دو جہان دیا کرائیندا۔ نرگن سرگن لیکھ لیکھ، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ نرویر پُرکھ دھارے بھیس، ویس اولٹرا آپ کرائیندا۔ شاہو بھوپ بن نریش، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیندا۔ اک سہائے سہنجنا دیس، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچا ویس آپ دکھائیندا۔ ساچا ویس دھرے

نرنکار، آد کہن کھئے نہ پائیا۔ وسنہارا دھام نیار، نہچل بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ نرگن دیا کر اُجیار، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ شاہ پاتشاہ سچّی سرکار، شہنشاہ اپنا حُکم ورتائیا۔ لیکھا جانے دُھر دربار، مقامے حق وڈی وڈیائیا۔ نُور نُورانہ پروردگار، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کار کماٹیا۔ اپنی کار کرے کرتار، کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن ہو تیار، صاحب ستگر دھار چلائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن کھول کواڑ، بنک دوا ری بنک وڈیائیندا۔ ایکنکار پاوے سار، بیو ابھیدا اپنا آپ کھلائیندا۔ آد نرنجن کر اُجیار، اُجالا اِکو اِک پرگٹائیندا۔ ابناشی کرتا میت مُرار، سچّا سچّن آپ ہو جائیندا۔ سِری بھگوان لیکھا جانے دُھر دی دھار، الیکھ روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ پاربرہم پرہہ در درویش بن بھکھار، بھکھک ایکا منگ منگائیندا۔ تخت نواسی پُرکھ ابناشی سچ محل اٹل سوہاؤنت بیٹھ سچّی سرکار، سچ سنڈیسہ نر نریشا اِک اِکلا آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، دوُجا سنگ نہ کھئے رلائیندا۔ دوُجا سنگ نہ کھئے ساتھ، ساتھی نظر کھئے نہ آئیا۔ پرگٹ ہو پُرکھ ابناش، اپنی کل دھرائیا۔ اُستے روپ کر پرکاش، انہو اپنی کھیل رچائیا۔ ویکھنہارا کھیل تماش، آپ اپنے رنگ سائیا۔ راجن راج بن داسی داس، چاکر پا خاک آپ ہو آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا تخت اِک وڈیائیا۔ ساچے تخت بیٹھ سُلطان، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیندا۔ ست ستوادی اِک نشان، نرویر پُرکھ آپ اُپائیندا۔ داتا ہو کے مئے آن، دینن اپنی کار کماٹیندا۔ کرے کھیل آپ مہان، مہما کتھ نہ کھئے سُنائیندا۔ جودھا سُروریر بلی بلوان، بل اپنا آپ پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچی کھیل آپ سمجھائیندا۔ ساچی کھیل کرے سمرتھ، بے پرواہ وڈی وڈیائیا۔ نرگن دھار کر پرگٹ، نہ کوئی پتا نہ کوئی مائیا۔ سچکھنڈ دوار کھول ہٹ، بن ونجارا سیو کماٹیا۔ اپنی مہما گا اکتھ، ناؤن نرنکارا صفت صلاحیا۔ ٹھاکر سوامی چلائے رتھ، رتھواہی نظر کسے نہ آئیا۔ جگ چوکڑی مارگ دس، پاندھی اپنا راہ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ وجے اِک ودھائیا۔ سچکھنڈ وجے ودھائی اِک، ایکنکارا آپ وجائیندا۔ پُرکھ اگما دیوے ٹیک، مہروان مہر نظر اُٹھائیندا۔ نرگن نرگن کر کر ہیت، ساچا سنگ نہائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ ساچی کھیل کرنے یوگ، سو پُرکھ نرنجن وڈی وڈیائیا۔ نرگن نرگن کر سنجوگ، سچکھنڈ میلا

سہج سُبھائیا۔ ناری کنت بھوگے بھوگ، تتوت نہ کھئے رکھائیا۔ اک سہائے ساچا کوٹ، چھپر چھن نہ کھئے جُھپائیا۔ جوتی میلا نرمل جوت، جوتی جوت کرے گُرمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نر ہر داتا بے پرواہیا۔ نر ہر داتا نرائن، اک اِکلا آپ اکھوائیندا۔ آد جُگاد جُگ چوکڑی کوئی نہ سکے کہن، صفت صلاحی صفت وچ کدے نہ آئیندا۔ آپے بنے ساک سبج سین، ساچا سنگ اپنا آپ نبھائیندا۔ آپے جانے لہنا دین، دیونہار آپ اکھوائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا بھيو آپ جنائیندا۔ ساچا بھيو پُرکھ اکال، ایکنکارا آپ کھلائیآ۔ ست ستوادی ہو تیار، ساچی کار آپ کمائیآ۔ شبدي ست کر پیار، اِبناشی اچت دئے وڈیائیآ۔ ساچی رُت سرجنہار، سچ دوارے آپ سہائیا۔ وشن برہما شو کر اُجیار، ساچی سیوا اک لگائیآ۔ ترے گن مایا بھر بھنڈار، پنچم میلا سہج سُبھائیا۔ لکھ چوراسی بھانڈا گھڑ بن ٹھہیار، گھٹ گھٹ وست آپ پرگٹائیآ۔ دیا باقی کر اُجیار، جوت نرنجن کرے رُشنائیآ۔ امرت پیالہ ساقی بن کے دئے پیال، نجر جھرنا آپ جھرائیا۔ جُگ چوکڑی ونڈ ونڈ اگم اپار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کھیل آپ کرائیا۔ جُگ جُگ کھیل کرے بھگوان، بھگون اپنی کار کمائیآ۔ وشن برہما شو دے گیان، ساچا منتر اک درڑائیندا۔ لکھ چوراسی کر پردھان، بودھ آگادھی بھيو کھلائیآ۔ نام ندھانا دُھر فرمان، دُھر سندیسہ آپ الائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچی سکھیا، نام اگمی پائے بھکھیا، دیونہارا دیندا لیتندا نظر کسے نہ آئیندا۔ نام بھکھیا پا بھرپور، بھرپوری دیا کمائیآ۔ گھٹ گھٹ وجائے ناد تور، ثرت اپنا حُکم سُنائیآ۔ جوتی جلوہ دے کے نور، نورو نور کرے رُشنائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آد پُرکھ پُرکھ اِبناشا، لکھ چوراسی ویکھے کھیل تماشا، دھرنی دھرت دھول رچنا آپ رچائیآ۔ دھرنی دھرت دھول پرتھمی آکاش، گگن منڈل کھیل کھلائیآ۔ پُری لوء دے دھرواس، برہمنڈ کھنڈ راس رچائیندا۔ سورج چند کر پرکاش، کرن کرن آپ چمکائیندا۔ نرگن سرگن بن بن داس، گر اوتار پیر پیغمبر رُوپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن سرگن سرگن نرگن کل اپنی کار کمائیآ۔ نرگن سرگن دوویں رنگ، ہر کرتا آپ جنائیآ۔ پنج تت مانے سیج پلنگ، سیج سہنجنی آپ ہنڈھائیآ۔ انتر آتم دیوے اند، پر ماتم خوشی منائیآ۔ جوتی جوت چاڑھے چند، سورج چند نہ کھئے چمکائیآ۔ آد پُرکھ آد

سُنایا اِکو چھند، سوہنگ ڈھولا راگ الاٹیا۔ جُگ چوڑی میٹے پندھ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا مارگ آپے لایا۔ سوہنگ رُوپ اُچائی دھار، پرما تم آتم کھیل کرائیندا۔ نرگن سرگن کر اُجیار، جوتی جاتا میل ملائیندا۔ شبد وچولا گر کرتار، ہر کرتا نال رلائیندا۔ ستجگ تریتا دواپرکلجگ نو سو چرانویں چوڑی جُگ ویکھے وارو وار، چارے کھانی چارے بانی چاروں کُنٹ پھول پھلائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دھار دھار نال ملائیندا۔ سوہنگ دھار پُرکھ اکم، نرگن نرگن آپ اُپایا۔ نہ مرے نہ پئے جم، جیون جُگت نہ کھئے وڈیایا۔ کرتا پُرکھ کرے کرائے اپنا کم، نہکرمی اپنی دھار وکھایا۔ ہرکھ سوگ نہ کھئے غم، چنتا روگ نہ کھئے ودھایا۔ پون سواس نہ کھئے دم، رسنا جہوا نہ کھئے ہلائی۔ چار دیوار نہ چھپر چھن، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی رچنا آپ رچایا۔ ساچی رچنا رچ اکال، اکل کل کھیل کھلائیندا۔ نرگن سرگن اُپر ہو دیال، دین اپنا بیو چکائیندا۔ کایا مندر اندر سچی دھرمسال، گر اوتار آپ وکھائیندا۔ پیر پیغمبر دیک جوت جگے بے مثال، مسل اپنے نال ملائیندا۔ ست سرُوپی بن دلال، لوکات ونج کرائیندا۔ حقیقت جنائے حق حلال، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچا بیو آپ کھلائیندا۔ ساچا بیو کھولے آپ، اپنے ہتھ رکھی وڈیایا۔ جس وشن برہما شو دسیا جاپ، تون میرا میں تیرا دوجی کرے نہ کھئے پڑھایا۔ جس لکھ چوراسی تھاپن دتا تھاپ، گھڑ بھانڈے ویکھ وکھایا۔ جس گر اوتار پیر پیغمبر بنائے داس، دھر فرمانا حکم سنایا۔ جس گوپی کاپن رچائی راس، منڈل منڈپ سوہا پائیا۔ جس جوتی نور کیتا پرکاش، نرگن نرگن نرور اک اکھوائیا۔ جس دا کھیل پرتھی آکاش، برہمنڈ کھنڈ وجے ودھایا۔ جس دی ستجگ تریتا دواپرکلجگ رکھدے گئے آس، سو صاحب اک اکھوائیا۔ جس نون بھگت گاوندے سواس سواس، سنت بیٹھے دھیان لگایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، آد پُرکھ ایکا ہر، جُگ جُگ اپنی کھیل رچایا۔ جُگ جُگ کھیل کرے کرتار، ہر کرتا دیا کھائیندا۔ شبد سندیسہ دے گرو اوتار، پیر پیغمبر آپ پڑھائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران بن لکھار، کاتب اِکو قلم چلائیندا۔ گیتا گیان دے سنسار، انجیل قرآنا آپ الاٹیندا۔ کھانی بانی دے پیار، چاروں کُنٹ رنگ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سو کرتا کار کھائیندا۔ سو کرتا ہر صاحب سوامی، پُرکھ اکل اک اکھوائیا۔ آد جگاد انترجامی، جُگ جُگ اپنا حکم ورتایا۔ جودھا سور سدا نہکامی، کرم کانڈ نہ

کھئے رکھائیا۔ بودھ اکادھ اگئی بولے بانی، چوڈاں ودیا نہ کھئے پڑھائیا۔ سُرَت شبد ملاوے بانی، گھر میلا سہج سُبھائیا۔ امرت پیائے ٹھنڈا پانی، کول ناہی مُکھ بھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل کردا آیا، جُگ جُگ اپنا ویس وٹائیا۔ سنت سہیلے لے جگایا، پڑدہ دوئی دوت چُکائیا۔ بھگت بھگوان لے اٹھایا، پھڑ بانہوں گلے لگائیا۔ ہوئے روگ دے گویا، مایا متا آپ مٹائیا۔ بھکھا ننگتا گود بہایا، راج راجاناں خاک ملائیا۔ ساچا پنڈتا اک بن جایا، نش اکھڑ کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ستجگ تریتا دواپر کلجگ زرگن سرگن آپ ہنڈھائیا۔ جُگ چوکرئی جائے ہنڈھ، تھر کھئے رہن نہ پائیا۔ گر اوتار کر کر گئے ونڈ، لیکھا لیکھ لکھت وچ پائیا۔ نو نو چار جائے لنگھ، بن پاندھی پندھ مُکائیا۔ کلجگ انت پرگٹ ہووے سوڑا سرہنگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ دو جہاناں چارھے اکو چند، زرگن جوت نور رُشنائیا۔ کلجگ کوڑی کِرپا ڈھاپے کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ چار ورن سُنائے اکو چھند، کھتری براہمن شوڈر ویش دے سمجھائیا۔ بھيو چُکائے آتم ہنگ، برہم اپنا آپ بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جُگ جُگ اپنی دھار جنائیا۔ جُگ جُگ دھار دے آپ، پرہہ اپنی دیا کمائیندا۔ صاحب ستگر سچا باپ، پتا پُرکھ ویس وٹائیندا۔ دو جہاناں لے ناپ، شبد پیمان ہتھ اٹھائیندا۔ ویکھنہارا چوڈاں ہاٹ، چوڈاں طبقات کُنڈا لابندا۔ پُری لوہ برہمنڈ کھنڈچرن کول بنائی کھاٹ، ساچی سیجا سوبھا پائیندا۔ کلجگ اتم میٹے واٹ، پاندھی اکو نظری آئیندا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ لکھ چوڑاسی ویکھ اندھیری رات، ساچا چند نام چمکائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی کرے بھگونت، بھگون اپنی دیا کمائیا۔ لیکھا جانے جگا جُگنت، جُگ جُگ اپنا راہ وکھائیا۔ کوٹن کوٹ دس دس نام منیا منت، رسنا جہوا کرے پڑھائیا۔ ہرجن ورلے میلے سنت، گرمکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ اپنا ناؤں دیوے منیا منت، من واسنا دے مٹائیا۔ دوجی رہے نہ کوئی چنت، چنتا چکھا نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ پرہہ کھیل کردا، کرہار اکھوائیندا۔ نہرہہ ہو کدے نہ ڈردا، بھو سرب سر جنائیندا۔ آد جُگاد جُگ چوکرئی گھاڑن گھڑدا، گھڑ بھانڈے ویکھ وکھائیندا۔ ڈونگھی بھوری کایا گوری ساڈھے تن ہتھ اندر آے وڑدا، آوندا جاندا نظر کسے نہ آئیندا۔ نہ جیندا نہ

کدے مردا، مات گرہ نہ اگن تپائیندا۔ شبد اگادھ بودھ ڈھولا اکو پڑھدا، رسنا جہوا نہ کھئے بلائیندا۔ کرے کھیل نرائن نر دا، نر ہر اپنا
 حکم ورتائیندا۔ جگ چوکڑی بن کے بردا، جن بھگتاں سیو کھائیندا۔ پوڑا وکھائے ہری ہر دا، جن بھگت سہیلے آپ چڑھائیندا۔ لیکھا جانے
 تھر گھر دا، سچکھنڈ ساچے آسن لائیندا۔ اکو دیس سچے پر دا، جگ جگ اپنا ویس دھرائیندا۔ جس دی اڈیک گر اوتار پیر پیغمبر رکھے
 چر دا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سو صاحب ویکھ وکھائیندا۔ سو صاحب پرہ لے ویکھ، جس وچ وڈی وڈیائیا۔
 کیسے نظر نہ آئے روپ ریکھ، رنگ کہن کھئے نہ پائیا۔ وسنہارا سچکھنڈ دیس، تھر گھر شبد دئے وڈیائیا۔ دو جہاناں بن نریش، کلجگ اتم
 پھیرا پائیا۔ بن سوامی دھارے بھیکھ، بنک دوار کرے زشنائیا۔ سمبل کرے اکو ہیت، بنک دوا ری وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کیرپا کر، ساچا پڑدہ آپ اٹھائیا۔ ساچا پڑدہ اتم چک، زرگن نور کرے اجیاریا۔ دو جہاناں وکھائے اکو مکھ، سری بھگوان
 پروردگاریا۔ کلجگ اتم ویلا رہا ڈھک، گر اوتار پیر پیغمبر صدقے واری گھولی واریا۔ سری سوامی پُرکھ اکالا ایکائے بک، نام شبد
 مارے للکاریا۔ سنت سہیلے گرمکھ سچے گودی لے چک، دیوے ست ست ہلاریا۔ لکھ چوراسی کوڑی کیرپا ویکھ دکھ، نو نو باباکاریا۔
 کلجگ کوڑا چار کُنٹ دہ دشا مایا ممتا ہوے بنگتا پائی لٹ، ملے ست نہ کھئے بھنڈاریا۔ دیناں مذہباں ذاتاں پاتاں پئی پھٹ، سادھاں سنتاں
 بھلیا ہر کرتاریا۔ اباشی کرتے کولوں گئے رُٹھ، کام کرودھ لوبھ موہ گھر گھر بھرم ہنکاریا۔ کیسے نظر نہ آوے اباشی اچت، نرمل جوت نہ کھئے
 اجیاریا۔ جھوٹھا پیار ماواں پُت، ویلے انت سنگ نہ کھئے نبھا رہا۔ لکھ چوراسی کول نہیں کچھ، بن ہر نام خالی سرب وکھا رہا۔ راج راجاناں
 لگی بھکھ، غریب نہانے گلے نہ کوئی لگا رہا۔ جدھر ویکھو پئی لٹ، سانتک ست نہ کوئی ورتا رہا۔ پُرکھ اکال دین دیال کلجگ اتم گر
 اوتاراں پیر پیغمبراں کولوں رہا پُچھ، نیتر کھول ویکھو وچ سنساریا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ گُردوار کوئی بردا نہ جاوے جھک، سجدہ
 حق نہ کھئے کرا رہا۔ اتم پرما تم تیر نشانیوں رہا اک، انیالا روپ نہ کھئے وٹا رہا۔ ست دھرم دا تاگا رہا لٹ، پھر گنڈھ نہ کھئے پوا رہا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کلجگ اتم ویکھ وکھا رہا۔ کلجگ انت ویکھ بھگوان، سچکھنڈ واسی نین اٹھائیا۔ چاروں کُنٹ پھرے
 شیطان، دروہی خدائے واہو داہیا۔ چار ورن نہ دسے کوئی ایان، بے ایمان جگت لوکائیا۔ غریب نہانیاں سارے کھان، مہر نظر نہ کھئے اٹھائیا۔

چار کُنٹ ہوئی حیران، دھرنی دھرت دھول دئے ڈبائیا۔ نیترووے نین شرمآن، اکھیں ہنچھواں ہار پروٹیا۔ کیریا کر میرے مہروان، تڈھ بن ہوئے نہ کھئے سہائیا۔ صدی بیسویں پہنچی آن، ستگر گوبند گیا لکھائیا۔ چاروں کُنٹ جھلے کوڑ نشان، ست نشان نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ویکھنہار آپ ہو جائیا۔ کلجگ اتم ویکھے پارہم، برہم پڑدہ آپ اٹھائیا۔ خالی دسے کایا چم، ہر کا ناؤں نظر کتے نہ آئیا۔ رسنا کھندے اسیں چدے دماں دم، انتر لو نہ کھئے لگائیا۔ پوجا پاٹھ کر کے سوار دے اپنا کم، جگت واسنا نال ملائیا۔ بن مایا دسے گھر گھر غم، خوشی نظر کھئے نہ آئیا۔ جو ٹھگی یاری کرے تس نوں ماتا کہے پت میرا پیا جم، جس دی صفت کرے لکائیا۔ کلجگ کہے میرا کم، گھر گھر رہا بھلائیا۔ گرمکھ کہن پرہ دیونہارا ڈن، ملے انت سزائیا۔ پُرکھ اکال منو سب دا جننی جن، آد جگادی پتا مائیا۔ اُس دے چرن کول کرو دھیان، ایشٹ اکو نظری آئیا۔ جس دے آگے گر اوتار پیر پیغمبر دین بیان، کرنی رہے آگے سرب ٹکائیا۔ لوکات ستجگ تریتا دواپر کلجگ بن کے آئے مہان، حکمے اندر پھیرا پائیا۔ دس کے گئے الاہی کلام، نغمہ تیرا نام سُنائیا۔ کہانی بانی کر کے گئے پردھان، ڈھولا سچو سچ الاٹیا۔ کلجگ بھلے جیو انجان، ساچی سکھیا سرب بھلائیا۔ کوڑی کیریا پین کھان، ستگر رس نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ویکھنہارا ساچا ہر، کلجگ اتم پڑدہ لاہیا۔ کلجگ اتم پڑدہ لاہنا، سو صاحب حکم ورتائیندا۔ کلجگ کوڑا کوڑ مٹاؤنا، کوڑی کیریا آپ کھپائیندا۔ سچ دھرم اک چلاؤنا، رہبر اکو پھیرا پائیندا۔ چار ورنان رنگ رنگاؤنا، ذات پات نہ ونڈ ونڈائیندا۔ دھرم دوارا اک وساؤنا، دھر دی دھار اک جنائیندا۔ ستگر پورا سریشٹ سبائی اک مناؤنا، دو جا گرو نظر کھئے نہ آئیندا۔ اتم پر ماتم پر ماتم اتم میل ملاؤنا، سرتی شبدی جوڑ جڑائیندا۔ سچ رنگیلا پلنگ وچھاؤنا، پاوا چول نہ کھئے بنائیندا۔ سجن میت سوامی گھر بہاؤنا، دھئے جوڑ دھیان لگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کلجگ تیری اتم ور، ساچا مارگ اک سمجھائیندا۔ ساچا مارگ دسے اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔ مانس مانکھ مانس کایا ہوئے ٹھنڈی سیت، من واسنا نہ ہوئے کوئی ہلکائیا۔ ستجگ چلے اکو ریت، ساچی ہووے نام پڑھائیا۔ ملے دھام اک انڈیٹھ، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ سخیان مل کے گائے گیت، ڈھولا اکو اک الاٹیا۔ زرگن زرگن کرے پریت، سرگن سرگن سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہار سرب وڈیائیا۔ ستجگ دیوے سچ وڈیائی، ہر وڈا دیا

کمائیندا۔ بھگت جنان کر کڑمائی، گھر سجن میل ملائیندا۔ انتر باہر وجے ودھائی، ساچا ناد آپ سُنائیندا۔ پُرکھ پرمیشور پاربرہم صاحب سَتگر ویکھے چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک جنائیندا۔ مارگ لائے پاندھی راہی، راہ اکو اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچی دھار آپ بدلائیندا۔ ساچی دھارا جاوے بدل، کلجگ انت رہن نہ پائیا۔ پُرکھ اکال کرے عدل، عدالت اکو اک وکھائیا۔ جن بھگتاں پوری کرے منزل، گھر ساچے میل ملائیا۔ گُرْمکھ کوئی نہ رہے بڑدل، بھے بھو دئے مٹائیا۔ گُرْمکھ سورا سدا خوشدیل، خوشیاں وچ صاحب گن گائیا۔ لکھ چوراسی رہی بھل، ہر جو نظر کیسے نہ آئیا۔ جگت مایا رہے زل، رولا پائے کوڑ لوکائیا۔ ہر کا نام نہ ملیا اٹل، قیمت ہٹ نہ کھئے لگائیا۔ سَتجگ سچ دوارا گیا کھل، ہر کرتا آپ کھلائیا۔ جو گُرْمکھ در تے آوے بھل، تنہاں بھلیاں مارگ لائیا۔ سنت سہیلے تیرا بوٹا جائے نہ ہل، پھل امرت آپ لگائیا۔ بھاگ لگے ساچی کل، دھن دھن جنیندی مائیا۔ وشن برہما شو سُرپت اند کروڑ تیتیسا گُر اوتار پیر پیغمبر خوشیاں نال برساون بھل، برکھا اکو اک لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، رُت رُتری آپ مہکائیا۔ سَتجگ سوہے رُتری رُت، پرہ ساچا دیا کمائیندا۔ کرے کھیل ابا نشی اچت، چیتن اپنی دھار سمجھائیندا۔ سَت دُلا رے ساچے اٹھ، سِری بھگوان آپ جگائیندا۔ جن بھگتاں اُپر جا کے تھ، تیرا ساچا رنگ رنگائیندا۔ امرت جام دیدے گھٹ، سچ پیالہ ہتھ پھڑائیندا۔ آون جاون جائے چھٹ، لکھ چوراسی پھند کٹائیندا۔ لوکات دا بوٹا پُٹ، سچکھنڈ دوارے آپ لگائیندا۔ سَتجگ تریتا دوا پر کلجگ جو گئے رُس، پرہ کلجگ اتم اپنے گھر وسائیندا۔ نو نو چار نرگن ہو کے جو رہا لک، سو نرویر اپنا پڑدہ لاپندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جو اپنی کار کمائیندا۔ ہر جو کار کرے اپار، انت کہن کوئی نہ جائیا۔ کل کلکی لے اوتار، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ ڈنکا وجے وچ سنسار، شبد نگارا ناد سُنائیا۔ چاروں گنٹ پاوے سار، دہ دشا کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سندیسہ ہر اکو نام جنائیا۔ سچ سندیسہ دیوے آن، آن اپنی اک سمجھائیندا۔ وشنو اٹھ کر دھیان، بے پرواہ حُکم ورتائیندا۔ برہمے اپنی ویکھ دکان، برہمنڈ آپ وکھائیندا۔ شنکر تیری چُکے کان، ترسول بل نہ کھئے دھرائیندا۔ ترے گن مایا آئے ہان، رجو طمعو ستو ایکا حُکم جنائیندا۔ پنج ت تیرا کھیل مہان، سو صاحب آپ وکھائیندا۔ لکھ چوراسی چُکے کان، اندج جیرج اُنبھج

سیتج اپنی رچنا آپ جنائندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا حُکم اک ورتائیندا۔ دُھر دا حُکم گر اوتار، تیئی اوتاراں آپ جنائیا۔ بھگت اٹھاراں ہووو خبردار، بے خبر خبر آپ پُچائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کھولو اکھ نین کواڑ، غفلت کھئے رہن نہ پائیا۔ لیکھا جانے پروردگار، لاشریک سچا شہنشاہیا۔ نانک گوہند نرگن جوت کرے پیار، پرم پریتی اک درڑائیا۔ ساچی بانی تیر نرالا دیوے مار، انیالا آپ چلائییا۔ بھرے بھلا سرب سنسار، گُرم ت نظر کتے نہ آئییا۔ کوار کنیا کرے سنگار، مات پُوت سیج ہنڈھائییا۔ دھیان بھیناں کرن ونج وپار، گردر مندر مسجد شودوالے مٹھ کوڑی کِریا کرے کُرمائییا۔ ناطہ تٹا تیرتھ تٹ جمن گنگا سُرستی تریینی، نیتر نین نیر وپائییا۔ کوئی نہ میٹے گوہند تیری کہنی، نانک ستگر لیکھ نہ کھئے بُجھائییا۔ کلجگ اتم لہنی دینی، سب دی لیکھ لیکھت ویکھ وکھائے تھائوں تھائییا۔ نو نو دسے اندھیری زینی، چند نور نہ کھئے چمکائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، چار جگ دی پچھلی گاتھا، اگلا کھیل کرے پُرکھ سمراتھا، اکتھنا کاتھا، کتھنی کتھ کتھ کہن کھئے نہ پائیا۔ اگلا بھيو ہتھ بھگوان، سمجھ کیسے نہ آئییا۔ گر اوتار دس کے گئے نشان، نشانہ نام تیر چلائییا۔ دو جہاناں حکمران، حاکم اک اکھوائیا۔ کلجگ انت ہو پردھان، سچ پردھانگی دئے سمجھائییا۔ ستجگ مارگ لائے آن، کلجگ کوڑی کِریا دئے مٹائییا۔ چار ورنان دئے گیان، برن اٹھاراں کرے پڑھائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پرہ در تے ڈھولا اکو گان، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائییا۔ سارے کہن تون میرا میں تیرا تڈھ بن دسے نہ کھئے نشان، در نظر کھئے نہ آئییا۔ کر کِریا کر کلیان، کلمہ نبی رسول سمجھائییا۔ محبان بیدو بی خیر یا اللہ الابی نور تیرا مہان، محفل مجلس تیری اکو بھائییا۔ آد جگاد ست ستوادی تیرا نام، ساچے رام ساچے کاہن تیری سرنائییا۔ ساچے گوہند توہے پرنام، چرن سرن ملے سرنائییا۔ کلجگ اتم کِریا کر مہان، مہابلی ویس وٹائییا۔ تیرے ارین کیتا تیرا دان، تیری وست تیرے دست پھڑائییا۔ ہوں بالے نڈھے تیرے انجان، تیرا بھيو کوئی نہ آئییا۔ تون صاحب ستگر چتر سگھڑ سُجان، سچ تیری وڈیائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دیوے ساچا ور، سچ سچ آپ سمجھائییا۔ چرن پریت اک جناوانگا۔ ساچی ریت آپ وکھاوانگا۔ دُھر دا گیت اک الاوانگا۔ مندر مسیت پندھ چکاوانگا۔ ہر گھٹ وس کے چیت، چیتن سرتی آپ بناوانگا۔ پتت پاپی کر پُنتت، پُتہ پُتہ ویکھ وکھاوانگا۔ لہنا دینا چکے ہست کپٹ، اوچار نیچاں راؤ رنکاں اکو گھر

بہاوانگا۔ دُو جے در کوئی نہ منگے بھیکھ، ہر کا نام آپ ورتاوانگا۔ لکھ چوڑاسی آتم پر ماتم آپے جیت، جت ہار اکو ہتھ پھڑاوانگا۔ کرے کھیل صاحب انڈیٹھ، انڈیٹھا راہ اک جناوانگا۔ کوئی نہ دسے کلجگ کوڑا ریٹھ، مٹھا امرت رس آپ بہاوانگا۔ گھر گھر نظری آئے میت، شترُو سرب میٹ مٹاوانگا۔ پُرکھ اکال نظری آئے اک اتیت، ترے گن ڈیرہ آپے ڈھاوانگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ ساچا راہ چلاوانگا۔ ستجگ ساچا راہ چلائے گا۔ پرہ اپنی دیا کھائے گا۔ نرگن ہو کے ویکھ وکھائے گا۔ سرگن پڑدہ آپ چکائے گا۔ کلجگ اتم سڑدا، ٹھنڈا سیت امرت آپ برسائے گا۔ جن بھگتاں اندر آپے وڑدا، بند کواڑی کُنڈا تاکی لاہیگا۔ آتم پر ماتم ڈھولا آپے پڑدہ، سوہنگ راگ آپ الائے گا۔ کرے کھیل نرائن نر دا، نر ہر اپنی کار کھائے گا۔ جگ چوکرئی اپنا بھانا آپے جردا، لکھ چوڑاسی بھانے وچ وکھائے گا۔ سنت ساچن گُرمکھ گر گر ستگر پورا آپے وردا، نارکت رُوپ وٹائے گا۔ ڈونگھی بھوری کایا کوری آتم سیجا آپے چڑدہ، سیج سہنجنی سوہبا بائے گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے آپ ملائے گا۔ ہرجن میلا اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اپنا میل ملائیا۔ نرمل دیک جوت جائے جگ، اگیان اندھیر مٹائیا۔ گھر وچ گھر کرائے جج، مکہ کعبہ اکو نظری آئیا۔ سچ محرابے بھے سج، حُجرہ سچا سوہبا پائیا۔ جس نوں نوں الابی کہندے عالمین رب، یامبین بے پرواہ اکو اک نور خدائیا۔ سو لیکھا جانے سب، بستے سب دے پھول پھلائیا۔ چار جگ دی میٹے حد، آگے مارگ اک وکھائیا۔ چار ورن اک دواویوں پئے لبھ، گھر گھر اپنا پڑدہ لاییا۔ ساچا نام وجائے ند، انحد سیو لگائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کگ، کاگوں ہنس اڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، صاحب ستگر دیوے ور، بھکت بھگوان انگ لگائیا۔ بھکت بھگوان لگائے انگ، انگیکار ہر اکھوائیندا۔ نیج آتم پر ماتم دیوے اند، اند اند وچوں پرگٹائیندا۔ کوڑی کریا جگت واسنا میٹے گند، سچ سگندھ اک اُچائیندا۔ نام جپائے بن بتی دند، رسنا جہوا نہ کھئے پلائیندا۔ ڈھر دی دھاروں آوے چھند، سنسا روگ سرب مٹائیندا۔ سرت سوانی نہ ہووے رنڈ، شبد ہانی میل ملائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا، کلجگ میٹے اندھیری راتا، ستجگ دیوے ساچی داتا، اکو نام ڈھر سوغاتا، چار ورن پڑھائے گاتھا، اٹھاراں برن لہنا دینا چکے مستک ماتھا، پُرکھ اکال ہووے ساتھا، نظری آئے ترلوکی ناتھا، کوٹن کوٹ ترلوکی ناتھ اپنے حُکمے وچ پھرائیا۔ ساچا حُکم

دُھر فرمان، دُھردرگاہی آپ سُنائیندا۔ جس دے اُتوں پیر پیغمبر گر اوتار ہوئے فُربان، سو کرِیلا رُوپ وُٹائیندا۔ جس دے پچھے گوہند نیہاں
 ہیٹھ دے بال انجان، سو کلجُگ جڑ اُکھڑائیندا۔ جس دا لیکھا دو جہان، بہرم بھلیکھا سرب چُکائیندا۔ جن بھگتاں ملے آن، ملنی اپنے نال
 کرائیندا۔ کبیر جُلاہا ویکھے مار دھیان، نیتر نین نین اُٹھائیندا۔ کلجُگ انت سِری بھگونت ساچا کنت کھیل کرے مہان، غریب ناناے کوچھے کملے
 اپنی گود بہائیندا۔ لہدے پھردے سگھڑ سیانے وڈ ودوانے، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پربت ڈونگھی کندر سُمند کھائی بے پرواہی نظر
 کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے آپ جگائیندا۔ ہرجن ساچے کھولے جاگ،
 ہر جاگرت جوت جگائیا۔ گھر ملواوا کنت سہاگ، باہر کھوجن کھئے نہ جائیا۔ پریم پربت دیوے اک ویراگ، ویراگی اپنی دھار وکھائیا۔ مہر
 نظر کر پُورب جنم دا دھووے داغ، کرم کانڈ دئے مٹائیا۔ شبد اگمی چڑھائے جہاز، نوکا نینا اپنا نام وکھائیا۔ گھر دیپک جوت جگے چراغ، بن
 تیل باقی ڈگمگائیا۔ درشن کر کے جن بھگت کہے میرے وڈ وڈ بھاگ، پرہہ ملیا سہج سگھدائیا۔ جس نے ساجن لیا ساز، سو سجن ہوئے
 سہائیا۔ جس دا سچکھنڈ ساچے راج، شہنشاہ اکو اک اکھوائیا۔ سو جُگ چوکرئی کرتا ہو کے کرے کاج، کرنی اپنی آپ کھائیا۔ نو نو نو
 کرو اُس مہاراج، جس سر تاج اکو اک سہائیا۔ جُگ جُگ نت نوت نرگن سرگن ہو کے رہا بھاج، بھاوی اپنے چرناں ہیٹھ رکھائیا۔ کلجُگ
 انت سِری بھگونت شبد سرُوپی ہو کے مارے آواز، ساچا نعرہ اک سُنائیا۔ سنت سہیلے گُرمکھ گُرمکھ تیری ستگر رکھے لاج، کلجُگ
 اگنی پوہ نہ سکے رائیا۔ سچ میلا موہن مادھو مادھ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نرور پُرکھ اکو ہر، ہرمندر اک
 سہائیا۔ ہرمندر سہاوے سہنجنا، سو صاحب پُرکھ سُلطان۔ دیپک جگائے آد نرنجنا، کرے پرکاش دو جہان۔ پرگٹ ہو دیناں ناتھ درد دکھ
 بھہ بھنجنا، غریب نانیاں پُچھے آن۔ چار ورن کرائے ساچا مچنا، امرت سروور اک اشنان۔ کوڑی کِریا بھانڈا بھجنا، تھر رہے نہ وچ جہان۔
 ساچا مارگ اکو لگنا، ستجگ مات ہوئے پردھان۔ ذات پات دین مذہب دی چُکے حدنا، حد وکھائے اک سِری بھگوان۔ چوتھے جُگ اپنا بھار
 لڈنا، نال لے کے جائے بے ایمان شیطان۔ ہرمندر وچ گُرمکھ ورلے بہہ کے سجننا، جس اندر دیپک جوت جگے مہان۔ اٹھے پھر رہے مگنا، کام
 کرودھ نہ کھئے پہچان۔ سچ نگارا اکو وچنا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل سچا سُلطان۔ سچ سُلطان بن نرنکار،

حُکمِ حاکم آپ چلائی۔ کلجگ اتم کرے خبردار، نام سندیسہ اک سنائی۔ کلجگ کوڑے اپنے کٹھے کر لے یار، یاری یاراں نال لگائی۔ ویہویں صدی پینی مار، انت سکے نہ کھئے بچائی۔ چار یاری آئی ہار، محمد بیٹھا مکھ لکائی۔ اللہ رانی دھاہاں رہی مار، مکھ گھنگٹ اکو پائی۔ موسیٰ عیسیٰ کرے پکار، پتا بہڑ دروہی تیرے نام ڈبائی۔ گوہند سورا بول کہے للکار، پُرکھ اکال آوے سچا ماہیا۔ جس گُرمکھ ویکھنے اپنے لال، لالن اپنا رنگ رنگائی۔ جو پُچھے مُرداں حال، سو مُرشد پھیرا پائی۔ جس شاہو کرنے کنگال، کنگالوں شاہ بنائی۔ سو لیکھا جانے حق حلال، حقیقت ویکھے تهاؤں تھائیا۔ اُس دے آگے کیسے دی چلے نہ کوئی چال، چلاکی سب دی دئے مٹائی۔ جس دا نام کھنڈا سچ پریتی سچی ڈھال، شبَد چلہ ساچا اک اٹھائی۔ سو ستگر سدا دین دیال، دینن ہوئے سہائی۔ کلجگ انت گر اوتاراں پیر پیغمبران سب دا مئے سوال، آسا سب دی پور کرائیا۔ چاروں کُنٹ حُکمے اندر پھرے کال، مہاکال حُکم آپ ورتائی۔ آپ ویکھے بہ کے سچکھنڈ سچی دھرمسال، دھرم دوارا اکو سوہیا پائی۔ سمبل کھیل کرے کمال، کمالا رمالا جھلا بن کے اپنا بھیو چھپائی۔ جن بھگتاں چلے نال نال، اندر وڑ وڑ راہ وکھائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، نرگن نراکار کرے کھیل آپ کرتار، کلجگ ستجگ جانے دھار، دھرنی دھرت دھول ہو لا بہار آپ کرائیا۔

* ۲۸ ساون ۲۰۲۰ پکرمی ہرنس سنگھ بلونت سنگھ دے گرہ پنڈ ماہل ضلع امرتسر *

تیرا در پُرکھ ابناشی، کل اتم اکو نظری آئی۔ چار جگ دی بھٹکدی داسی، بھگتی در تیرے گر لائی۔ چاروں کُنٹ جیو جنت مینوں کردے ہاسی، میرے نیتر تین رہے شرمائی۔ تیرتھ تٹاں کوئی نہ لبھی مینوں گھاٹی، مندر مسجد تھان نظر کھئے نہ آئی۔ ویکھ کے آئی چوڈاں لوک ہائی، چوڈاں طبقات ٹھی واپو داہیا۔ جدھر جاواں وجے کاتی، سچ پریت نہ کھئے وکھائی۔ مینوں نظر نہ آئی کوئی پرہاتی، سندھیا سوہیا کوئی نہ پائی۔ کوڑی کیریا رُلے بندے خاکی، تیری خواہش نہ کیسے رکھائی۔ گر اوتاراں کولوں ہو کے عاقی، من ڈنکا رہے وجائی۔ کیسے گرہ نظر نہ آئی کھلی تاکی، جس گھر ویکھاں سچا ماہیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیرے سنتاں دیندی رہی پاتی، گھر گھر سنہڑا آپ

پُچائیا۔ پریتوان پریت کردی رہی دوس راتی، گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کلجگ انت نظر نہ آئے کھئے ساچی کھاٹی، سُنجی سیج سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دے ساچا ور، در ملے اک سرنائیا۔ بھگتی کہے میں آئی رو، در تیرے سیس جھکائیا۔ لکھ چوراسی لئی ٹوہ، گھر وژن کھئے نہ پائیا۔ ساچا کرے نہ کوئی موہ، مُحبت اک نہ کھئے رکھائیا۔ چار جگ دی کرنی کھوہ، خالی بتھ پھرائیا۔ سچ پرکاش نہ دے لو، اندھ اندھیرا چھائیا۔ کیسے در نہ ملے ڈھو، کھلڑے کیس رہی وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دے ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ بھگتی کہے میں بن نانی، در تیرے کوک سُنائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ بنیا پانی، سینتل دھار نہ کھئے وہائیا۔ گدر مندر مسجد مٹھ گرمکھ لبھا نہ کوئی ہانی، مایا ممتا بیٹھی ناچ نچائیا۔ لکھ چوراسی پئی چھانی، گھر گھر رڑکنا پائیا۔ انتر آتم گاوے کوئی نہ بانی، رسنا جہوا سرب ہلائییا۔ ستگر میرے دین دیال تون مینوں اپنے گھر دی بنیا شاہنی، کلجگ اتم خالی بتھان دیاں ڈہائیا۔ نہ کوئی سُنے تیری میری کہانی، کوڑا گیت ڈھولا سرب گائیا۔ اٹھ ویکھ پھرے بھلی تیری چارے کہانی، خواہ مخواہ میرے نال کرے لڑائیا۔ میں تیری بالی نڈھی دھی نیانی، جگ چوکرئی تیری آس رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دے ساچا ور، گھر سچ ملے سرنائیا۔ بھگتی کہے پرہہ میں آئی دوڑ، در تیرے سیس جھکائیا۔ جیو جنت ریٹھا ہویا کوڑ، ساچا رس نظر کھئے نہ آئیا۔ کوئی نہ تگے میرے ول کر کے غور، گھر گمبھیر تیری سار کھئے نہ پائیا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار مچاوے شور، بانکے چھوہر رہا بھرمائیا۔ اندر وڑ گئے کوڑے چور، ٹھگی کرن واہو دابیا۔ سارے کھندے کلجگ انت پرہہ دی رہی نہ لوڑ، گھر بُدھی اکو اک چٹرائیا۔ سری بھگوان تیرے ویکھن والے سارے زور، جورو زر اپنا دھیان لگائیا۔ اوہ ویکھ جو روداس ڈھئے ڈھور، چم درشتی ڈیرہ ڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دے ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ بھگتی کہے میرا ٹٹا مان، سار کھئے نہ پائیا۔ ستجگ تریتا دواپرتنے جگ ویکھ کرن پچھتان، پسچاتاپ رہے جنائیا۔ کلجگ اتم ہویا بے ایان، بے پرواہ نظر نہ آئیا۔ کوڑ گریارا کر پردھان، سچ سچ دتی چھپائیا۔ ساچا دھرم نہ کھئے نشان، ساچا کرم نہ کھئے کمائیا۔ ساچا نام نہ کوئی گان، ساچا مندر نہ کھئے سہائیا۔ ساچا امرت نہ کوئی پان، کوڑی کرپا جہوا ہوئی ہلکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دے ساچا ور، در تیرے سیو کمائیا۔ ساچی سیوا دس پرہہ

ایک، ایکنکار تیری سرنائیا۔ میں تگ کے آئی ٹیک، اکو اوٹ رکھائیا۔ نیر کھول صاحب ستگر ویکھ، نین مؤند نین اٹھائیا۔ چار گنت ودھیابھیکھ، بھیکھادھاری کوکن واہو داہیا۔ تیرے ناؤں دی مٹی جاوے ریکھ، تیرا دھیان نہ کھئے لگائیا۔ میں گھر گھر کرن گئی ہیت، مینوں انگ نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنے گھر دے وڈیائیا۔ دے وڈیائی پُرکھ سمرتھ، تھان نظر کھئے نہ آئیندا۔ جیوں بہاوے تیوں لہنا رکھ، در تیرا اکو سوہا پائیندا۔ میرے کول نہیں کچھ وتھ، تیری مہر میرا رنگ وکھائیندا۔ دہ دشا آئی تھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دے ساچا ور، در تیرا اکو بھائیندا۔ در تیرے آئی کر پروان، اکو منگ منگائیا۔ ساچا دس اک مکان، جس گھر وساں چائیں چائیا۔ اٹھ پھر رہے تیرا دھیان، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرے پریم اندر کراں تیری پہچان، بے پہچان تیری سرنائیا۔ در کھلوتی منگان دان، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا مندر دے وکھائیا۔ ساچا مندر اک وکھال، واسطہ تیرے آگے پائیا۔ تیرا ناؤں دین دیال، دیناں انا تھان ہوئیں سہائیا۔ میں گھالن آئی گھال، میری چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ پھل رہا نہ کیسے ڈال، کلجگ سنمل رُکھ رہا لہرائیا۔ کوئی نہ چلے میرے نال، سچا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ میں کر کے آئی حال حال، اچی کوک کوک سنائیا۔ پرہ ساچے دے اٹھو لال، ہر لالن پھیرا پائیا۔ جس دی جگ چوگری اولڑی چال، سمجھ کیسے نہ پائیا۔ جس دا مندر ست سچی دھرمسال، دھر دربارے ڈیرہ لائیا۔ جا کے سناوو اپنا حال، حالت سب دی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، ہر سجن بے پرواہیا۔ صاحب ستگر پُرکھ اکالا، اکل کل دھاری دیا کھائیندا۔ ست دھرم دی سچ دھرمسالا، سچ دوارا اک وکھائیندا۔ نرگن نرویر بنے دلالا، سچ دلالی آپ کھائیندا۔ کوڑی کریا توڑ جنجالا، ساچا مارگ اک سمجھائیندا۔ مارگ دسے انت سکھالا، رہبر اکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ ساچی بھکتی سُن لا کرکن، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ میرے بھگتاں دا کہنا من، دھر دی دھار آپ اُپائیندا۔ جا کے ویکھ گُرمکھ چن، سو صاحب آپ چمکائیندا۔ صفت سنیہڑا دے کے کہہ دھن دھن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا مارگ اک وکھائیندا۔ بھکتی سُن کر دھیان، سری بھگوان آپ جنائیا۔ کھڑا چھڈ دے کوڑ جہان، بے مکھ سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ گُرمکھ ساچے کر پہچان، جنہاں پرہ اپنا رنگ

وکھائیا۔ جا کے وس اوس مکان، جس گھر سے بے پرواہیا۔ بن منگیاں دیوے تینوں دان، خالی جھولی دئے بھرائیا۔ ساچا کھیل کرے مہان، مہروان ہٹے سہائیا۔ بالی نڈھی گُرمکھ کرے پروان، گُرسکھ ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تیری سیوا اک لگائیا۔ بھگتی تیری سیوا ایک، ہر ساچا آپ لگائیندا۔ جنہاں پُرکھ اکال لیا ویکھ، تنہاں تیرے نال ملائیندا۔ پچھے رکھدے آئے تیری ٹیک، ہُن تیری ٹیک بھگت آپ بنائیندا۔ گھر گھر در در گُرمکھاں نال کر ہیت، بتکاری آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سندیسہ اک الائیندا۔ سچ سندیسہ دیوے میت، سو ستگر آپ سُنائیا۔ گُرمکھ ویکھ بیٹھے اتیت، کلجگ ناٹہ رہے ٹڑائیا۔ اکو گاؤندے تیرا میرا گیت، سوہنگ ڈھولا راگ الائیا۔ پرہہ وسیا اوہناں چیت، ٹھگوری نظر کھئے نہ آئیا۔ ستجگ سچ چلائے ریت، ریتوان پھیرا پائیا۔ نہ کوئی مندر نہ مسیت، مُلا قاضی کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ نہ کوئی مُلا نہ کوئی قاضی، آت شرائط نہ کھئے جنائیندا۔ نہ کوئی مسلا نہ نمازی، سجدہ سپس نہ کھئے جھکائیندا۔ نہ کوئی کعبہ نہ کوئی حاجی، نہ کوئی پاندھی پندھ وکھائیندا۔ نہ کوئی اسو نہ کوئی تازی، شاہ سوارا نظر کیسے نہ آئیندا۔ آد جگاد جس ساجن ساچی، سو صاحب کھیل وکھائیندا۔ کلجگ اتم کوڑی کِریا کوئی نہ دے غازی، غفلت سب دی آپ مٹائیندا۔ جن بھگت ویکھے وڈ صوابی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ ساچی سکھیا دئے نواب، شاہ پاتشاہ دیا کھائیا۔ ساچی بھگتی اٹھ اٹھ بھاگ، سو صاحب حُکم ورتائیا۔ پریم پریتی ہتھ پھڑ رباب، بھگت دوارے جا وجائیا۔ نیوں نیوں سپس کر آداب، ادب نال چرن سپس ٹکائیا۔ دوویں ہتھ جوڑ ماریں آواز، نیتر نین شرمائیا۔ جن بھگتورکھو میری لاج، کلجگ زین اندھیری چھائیا۔ مینوں حُکم دیوے جس دے سپس سوہے تاج، تخت تاج نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بھگتی کہے میں جاوانگی۔ تیرے بھگتاں سپس نواوانگی۔ جگدیش تیرا شکر مناوانگی۔ جس ویلے درشن پاوانگی۔ بن سیوک سیو کماوانگی۔ کایا اندروں کوڑا کرکٹ ہونجھ کے باہر کڈھاوانگی۔ اندر وڑ کے تیرا پریم پریتی ڈھولا گوانگی۔ گُرمکھ جھروکھے باری کھڑ کے، پرہہ تیرا راہ تکاوانگی۔ لکھ چوڑاسی نالوں لڑ کے، گُرمکھاں گنڈھ پواوانگی۔ گھر گھر اندر پانی بھر کے، کول ناہہ بھراوانگی۔ سچ رباب ہتھیں پھڑ کے،

انحد ناد سُنواونگی۔ پریم پریتی تیل باقی دھر کے، گھر دِپیک جوت جگاوانگی۔ بن نانی در تے کھڑ کے، دُوئے جوڑ واسطہ پاوانگی۔ مین چوٹھے جُگ گُرمکھ لبھیا مر مر کے، بن مریوں مرنا آپ سِکھاوانگی۔ صاحب سَتگر جو تیرا ڈھولا آئے پڑھ کے، تنہاں کولوں اپنی بھل بخشاوانگی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، بن بردی سیو کماوانگی۔ سیوا کراں پرہ بن کے بردی، اٹھ پھر دھیان لگائیا۔ دوس زین زوہاں ڈردی، بھے بھو سر منائیا۔ تیرا ڈھولا رباں پڑھدی، سوہنگ راگ الاٹیا۔ تُوں ہی تُوں رباں کردی، کرتے تیری اک سرنائیا۔ مہروان تُوں بنیا دردی، دکھیاں درد ونڈائیا۔ چار جُگ سادھاں سنتاں نال رہی لڑدی، گھر گھر جھگڑا پائیا۔ بن سَتگر پورے بن تیرے گھر کیسے نہ وڑدی، دُوروں دُوروں سب نال یاری لائیا۔ کوئی کہے گرمی کوئی کہے ملے وچ سردی، چھ زُتری رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ باراں ماس مین رہی مردی، گھڑی پل ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دتا ساچا ور، دھن تیری وڈیائیا۔ دھن وڈیائی وڈ میرے بھاگ، ہر ساچے بھاگ لگایا۔ جُگ چوکڑی پچھلا دھویا داغ، نہکرمی کرم کمایا۔ جن بھگت ہتھ بھڑائی میری واگ، واسطہ اکو گھر رکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، ساچا دتا اکو دان، گُرمکھ سجن ملے آن، گھر اکو نظری آیا۔

* ۲۸ ساون ۲۰۲۰ پکرمی ہزارا سینگھ دے گرہ امرتسر *

دُھر دی لکھت سَتگر ہتھ، دوسر ہتھ نہ کیسے پھڑائیندا۔ آد جگادی پُرکھ سمرتھ، ساچی حُکمے کار کرائیندا۔ دھام نیارے لئے رکھ، چھپر چھن نظر کھئے نہ آئیندا۔ شبدی گر ساچی دھار دیوے دس، لکھت پڑھت اپنا نام جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ ورتائیندا۔ لکھت پڑھت سدا انڈتھ، قلم شاہی نہ کھئے چٹرائیا۔ بن اکھراں دیوے لکھ، نش اکھر دئے وڈیائیا۔ نت نوت بھگت بھگوان کرے بت، گر گر گرسکھ ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ اکالا دین دیا بن کے سچا پت، پتپریشور پڑدہ لاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھوکھ بھوش اپنے ہتھ رکھائیا۔ گوبند لیکھا گوبند پڑھیا، جیو جنت کہن کھئے نہ پائیا۔ گوبند مندر گوبند وڑیا، دوجا

نظر کئے نہ آئیا۔ گوہند دوارے گوہند کھڑیا، گوہند ویکھے چائیں چائینا۔ گوہند چرن گوہند پڑیا، گوہند ساچی الکھ جگائیا۔ گوہند کرنی گوہند
 کریا، گوہند داتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دی کھیل گوہند وچ رکھائیا۔ گوہند لیکھ سدا لیکھ، لکھن
 پڑھن وچ کدے نہ آئیندا۔ جُگ چوکرئی دھر دھر بھیس، سو صاحب آپ سمجھائیندا۔ وسنہارا سچکھنڈ دیس، محل اٹل اک رُشنائیندا۔
 کرے کھیل آد جُگادی ایک، ایکنکار کل ورتائیندا۔ سرے دتی چرن ٹیک، سچ سہارا اک وکھائیندا۔ نرمل کر آپ بیک، وویکی کھیل
 رچائیندا۔ نرگن سرگن ساچا بیت، جل بمب رُوپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ہر کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔
 لکھت پڑھت گوہند سندیس، دُھر فرمانا اک جنائیا۔ شاہو بھوپ وڈ نریشا، نر ہر نرائن بے پرواہیا۔ جُگ چوکرئی دھر دھر ویسا،
 ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھائیا۔ گر اوتاران پیر پیغمبران نت نوت جانے لیکھا، لکھنہار اکو اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، بھیمو ابھیدا دئے کھلائیا۔ گوہند لیکھ گوہند آسا، گوہند سرے وچ دبائیا۔ سو سر جس گرہ گوہند بھرواسا، سو ثابت اکو
 نظری آئیا۔ جس دا آر پار کنارہ نظر نہ آئے کوئی پاسا، ڈونگھا ساگر گہر گمبھیر اکو اک رکھائیا۔ تس مندر نہ کوئی لیکھ نہ لکھاسا، لکھت
 نظر کئے نہ آئیا۔ تس مندر گوہند دا گوہند کرے ارداسا، دئے جوڑ سپس جھکائیا۔ پاربرہم پرہہ تیرا کھول نہ سکے کوئی خلاصہ، پڑدہ اُپر نہ
 کئے اُٹھائیا۔ کوڑی کریا ہووے ناسا، انت کئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سو سرسا
 ہر ستگر چرن، گوہند اک اوٹ جنائیندا۔ جتھے کھلے نیت ہرن پھرن، جگت اکھ نہ کئے رکھائیندا۔ جس دوارے گر اوتار پیر پیغمبر پڑھن،
 سو لکھت گوہند آپ جنائیندا۔ کلجگ اتم سری بھگوان ابناشی کرتا کرے کھیل ہرن پھرن، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، انہو اپنی دھار چلائیندا۔ گوہند لکھت پڑھت دتا اشارہ، سرشٹ سبائی گیا جنائیا۔ ویکھو گوہند خالی چھڈ کے گیا
 دوارا، پُری اند نہ بھاگ لگائیا۔ دھن دُولت پتا پُت نہ کیتا پیارا، ساک سجن سین نہ کئے رکھائیا۔ اکو پُرکھ اکال تک سہارا، ساچے مارگ
 چلے واہو داہیا۔ سرشٹ سبائی لکھ چوراسی جیو جنت چارے کھانی کوڑ پسارا، انت رہن کئے نہ پائیا۔ جس نے پُرکھ اکال دین دیال سچ
 سوامی اکو وچارا، انتر آتم کھوج کھوجائیا۔ تس در شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن در در پھرن بھکھارا، بھکھیا منگن واہو

داہیا۔ سو صاحب اگم اپارا، الکھ اگوچر بے نظیر نظر کیسے نہ آئیا۔ لاشریک پروردگارا مقامے حق ایکنکارا، سچکھنڈ نواسی گھر ساچے
 سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گوبند ایکا لیکھ جنائیا۔ گوبند لیکھا بن لیکھت پڑھت، اکھشر
 ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کلجگ کرنی نہ منگے دھرت، آڑھت روپ نہ کھئے ونڈائیا۔ اپنے وچوں اپنا لیکھا لیکھ مڑ کڈھے پرت، بن لیکھا جانے قلم
 شاہیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سارے کرن ہرکھ، سوگ چنتا غم نال رلائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، ڈونگھے سر اپنا لیکھا آپ دبائییا۔ ڈونگھا سر سراسا روپ، صاحب گوبند آپ جنائیندا۔ جس دی دشا نہ کوئی کوٹ، حصہ ونڈ نہ
 کھئے ونڈائیندا۔ نظر نہ آئے کوئی سرؤپ، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیندا۔ سو لیکھا جانے انوپ، مہا اکھ کتھ درڑائیندا۔ کلجگ اتم پرگٹ
 ہونے ساچا بھوپ، اپنا حکم اپنا فرمان، دھر دی بان نرگن سرگن دھار آپ پرگٹائیندا۔ کلجگ جیو گر کا لیکھ سکے نہ کھئے پچھان، بے پہچان
 پہچان وچ کیسے نہ آئیندا۔ رسنا جہوا ڈھولے سارے گان، اندر وڑ مندر چڑھ گوبند دھار درس کھئے نہ پائیندا۔ جس دھار اپنا لیکھا گیا دھر،
 تیس دھار وچوں پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، لیکھا جانے ساچا ہر، گوبند لیکھا ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ ستگر
 پورا ہونے مہروان، مہر نظر اٹھائییا۔ بن بھگنیوں دیوے اپنا دان، نام املڑا جھولی پائییا۔ انتر وڑ کے ہونے دیاوان، سرتی شبدی جوڑ جڑائییا۔
 جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس وکھائے اپنا گھر، تیس دوچی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ستگر پورا سدا سمرتھ، دین دیال
 اکھوائیندا۔ جس سر رکھے اپنا ہتھ، دو جہاناں پندھ مکائیندا۔ آتم پرما تم جوڑے نات، دوئی دویتی موہ مٹائیندا۔ اندر باہر میٹ اندھیری
 رات، نرگن ساچا چند چڑھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنا ور، پھڑ باہوں پار کرائیندا۔ ستگر
 پورا سجن میت، متر پیارا اک اکھوائیا۔ جگ چوکڑی چلائے ریت، گرمکھ سجن آپ جگائییا۔ میل ملانے بن مندر مسیت، کایا کعبہ اکو اک
 وکھائییا۔ آتم پرما تم پاربرہم برہم گائے اکو گیت، کرے سچ پڑھائییا۔ دھرم نشان وکھائے ٹھیک، گھر گھر وچ پڑدہ لاپسیا۔ نظری آوے اک اتیت،
 ترے گن لیکھا دئے مکائییا۔ چرن کول ہر بخشے اک پریت، پوجا پاٹھ سمرن جوگ ابھياس ہتھ تپ سادھن اکو وچ سمائییا۔ - - - - - گرؤ بنان نہ
 اترے پار، نرگن سرگن آپ سمجھائیندا۔ بن کرنی کمایوں ستگر پورا دیوے تار، مہر نظر آپ ٹکائیندا۔ کھولے درشت وکھائے ایشٹ سچے گھر

بار، گھر گھر وچ میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، جس کھولے بند کواڑ، تس در اپنا رنگ رنگائیندا۔ سمرتھ پُرکھ صاحب سلطان، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ انپڑھیاں دیوے آپ گیان، سُنّیاں جاگدیاں لئے جگائیا۔ گھر وچ گھر درس دکھا سِری بھگوان، اپنی بوجھ دئے بُجھائیا۔ اٹھ سْت میرے بال نادان، گرسکھ ساچی سوجھی پائیا۔ لبھنہارا ستگر پورا آپ مہروان، گرسکھ لبھن کدے کتے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اُچے ٹلے پریت پہاڑ سمنڈ ساگر ڈونگر کھائی ہتھ کسے نہ آئیا۔

* ۳۲ ساون ۲۰۲۰ پکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال *

دُنکا وجے دو جہان، سو پُرکھ نرنجن آپ وجائیندا۔ شاہو بھوپ وڈ راج راجان، شہنشاہ اپنا حُکم ورتائیندا۔ دو جہاناں دئے گیان، وشن برہما شو آپ سمجھائیندا۔ دھرم وکھائے اک نشان، سچکھنڈ دوارے آپ جھلائیندا۔ لیکھا جانے دھر دی بان، دھردرگاہی حُکم ورتائیندا۔ نرگن سرگن ویکھے مار دھیان، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیندا۔ آتم پرما تم دیونہارا مان، پاربرہم برہم اپنا بھیو چکائیندا۔ ایش جیو کرے دھیان، جگدیش اپنا پڑدہ لاپندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دھر دی دھار آپ سمجھائیندا۔ دھر دی دھار پُرکھ سمرتھ، سو صاحب آپ جنائیا۔ زوریر ہو چلائے رتھ، مہاسارتھی سیو کھائیا۔ پُری لوء آکاش پاتال جگ چوکری کھنڈ برہمنڈ متھ، چرن سرن بخشے اک سرنائیا۔ لہنا جانے سپاں ساڈھے تِن تِن ہتھ، وڈ داتا بے پرواہیا۔ جگ چوکری جنونہار بودھ اکادھ اکتھنا اکتھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچا بھیو آپ کھلائیندا۔ ساچا بھیو کھولے نرنکار، نرگن ہتھ وڈی وڈیائیا۔ آد جگاد وڈ شاہکار، شہنشاہ اپنا حُکم ورتائیا۔ جگ چوکری ویکھنہار وچ سنسار، نرگن سرگن دھار پرگٹائیا۔ کل کلکی لے اوتار، جودھا سورپیر ویس وٹائیا۔ وسنہارا دھام نیار، سمبل اپنا ڈیرہ لائیا۔ سچ سنڈیسہ دیوے آن، نر نریشا بے پرواہیا۔ سنت سہیلے گرو گُر چیلے بھگت بھگوان کرے پروان، نام پروانہ ہتھ پھڑائیا۔ آتم پرما تم دیوے اک گیان، رسنا جہوا بتی دند نہ کھئے پڑھائیا۔ کایا محل اٹل اُچ مکان، گھر گھر وچ سوہیا پائیا۔

دیا باقی دیپک جوتی جگے مہان، کھلا پاتی نرگن نور کرے رُشناٹیا۔ امرت بوند پیائے سوانتی، ٹھانڈی ٹھار دھار جنائیا۔ کلجگ میٹے اندھیری راتی، ستجگ ساچا چند چمکائیا۔ دوس رین رہے پرہاتی، سندھیا روپ نہ کھئے وٹائیا۔ چرن کول پتہر میشر اکو بٹھے ناتی، دو جا ناطہ نظر کھئے نہ آئیا۔ نو نو چار اترے پار گھاٹی، شوہ دریا نہ کھئے رڑائیا۔ مٹر پیارا ملے اکو ساقی، بھر پیالہ جام نام پیائیا۔ لیکھا جانے مانس خاکی، بند تاکی آپ کھلاٹیا۔ جوتی جوت سرورپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل بے پرواہا۔ بے پرواہ کھیل اپارا، نر ہر نرائن آپ کرائیندا۔ محل اٹل اچ منارا، بنک دوارا اک سہائیندا۔ نرگن نور کر اجیارا، سوبھاؤنت سوبھا پائیندا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، لیکھا لیکھ نہ کھئے سمجھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آد جگاد جگ چوکرئی کردے گئے نمسکارا، سجدہ سپس سرب جھکائیندا۔ جلوہ نور پروردگارا، بے پرواہ اپنی کار کھائیندا۔ کلجگ اتھ کھیل کرے نیارا، ترے گن اتیتا ٹھانڈا سیتا، کل اپنی دھار پرگٹائیندا۔ اندر باہر گپت ظاہر نرگن سرگن سچا میتا، سجن اکو اک کھوائیندا۔ جوتی جوت سرورپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، دوسر سنگ نہ کھئے بنائیندا۔ دوسر سنگ نہ کھئے میت، سجن نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال اکم اتھاہ بے پرواہ بیٹھا رہے سدا اتیت، گھر ساچے ڈیرہ لائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی سناونہارا ساچا گپت، میرا تیرا راگ الاٹیا۔ نہ کوئی مندر نہ مسیت، شودوالا مٹھ نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی ہست نہ کوئی کیٹ، نہ کوئی اوچ نہ کوئی نیچ، راؤ رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ کرے کھیل سدا انڈیٹھ، جگت نیتر ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرورپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، وڈ وڈا شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ شاہ پاتشاہ ہر پُرکھ اکال، دو جا نظر کھئے نہ آئیندا۔ سچکھنڈ نواسی دین دیاں، دیاندھ ٹھا کر سوامی مہر نظر اک اٹھائیندا۔ سنت سہیلے گرمکھ ویکھے اپنے لال، لالن اپنے رنگ رنگائیندا۔ شبد وچولا بن دلال، ساچا ہٹ اک کھلاٹیندا۔ پُچھنہار مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیندا۔ ناطہ توڑ کال مہاکال، نروریر اپنا گھر وکھائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں بہال، بہگت بہگونت میل ملاٹیندا۔ انت کھائے نہ کوئی کال، جم کا ڈنڈ نہ کھئے وکھائیندا۔ کایا مندر اندر وکھائے سچی دھرمسال، دھرم دوارا اک وڈیائیندا۔ جوت نرنجن دیپک بال، آد نرنجن ویکھ وکھائیندا۔ امرت آتم جام دئے پیال، نجر جھرنا آپ جھرائیندا۔ آتم سیجا دئے سوال، سیج سہنجنی اک وڈیائیندا۔ کایا ماٹی ویکھنہارا ہڈ ماس ناڑی کھال، رکت بوند پھول پھولائیندا۔ جگ جگ چلے اولڑی چال، شاستر سمرت وید پُران بھیو

کھئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن نرگن اپنی کار آپ کھائیندا۔ نرگن کار کرے کرتار، کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ سچکھنڈ نواسی ساچے تخت بیٹھ سچے دربار، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ نہ کوئی دسے چوہدار، در درویش نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی منگے در بھکھار، بھکھک روپ نہ کھئے وٹائیا۔ نہ کوئی گرو پیر اوتار، سادھ سنت سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ نہ کوئی شاستر سمرت وید کرے وچار، نہ کوئی انجیل قرآن ربا اچار، تیس بتیس حدیث کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ نہ کوئی پیر پیغمبر نہ کوئی دسے یار، ملاشیخ مسائک روپ نہ کھئے درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی کھاوے جگ، جگجیون داتے ہتھ وڈیائیا۔ جگ چوکرئی نو نو چار گئے لنگھ، کلجگ اتم ویلا آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سوہلے ڈھولے گا کے گئے چھند، رسنا جہوا بتی دند کر پڑھائیا۔ سپس جھکاؤندے رہے دین دیال صاحب بخشند، سجدہ اکو اک جنائیا۔ منگدے رہے پرمانند، نج آتم ہیٹے رسائیا۔ ناطہ تھے دوئی دویتی جھوٹھی کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ آتم پرما تم پرما تم دیوے گنڈھ، دتی گنڈھ نہ کھئے کھلائییا۔ سرت سوانی نہ ہووے رنڈ، گر شبدی میلا سہج سبھائیا۔ آون جاون دو جہان لکھ چوراسی مکے پنڈھ، مات گرہ پھیرا کھئے نہ پائیا۔ نر نرکار سدا وسے سنگ، ساچا سنگ نبھائیا۔ کرے کھیل سورسا سرینگ، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہروان مہروان مہروان مہر نظر بے نظیر اکو اک اٹھائیا۔ بے نظیر لاشریک، شرکت وچ کدے نہ آئیندا۔ کلجگ اتم میٹے اندھیرا تاریک، نوری چند اک چمکائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد منگدے گئے بھیکھ، انتر آتم دھیان سرب لگائیندا۔ پروردگار بے پرواہ وڈ امام تیرا گاؤندے گئے گیت، رسنا جہوا صفت صلاحیندا۔ انجیل قرآن لیکھا دسدے گئے حدیث، مصلیٰ حق حق سمجھائیندا۔ ترے بھون دھنی صاحب ستگر بیٹھا رہے اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیندا۔ مرید مُرشد وسے چیت، چیتن دھار آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن سرگن اپنی کار کھائیندا۔ نرگن سرگن کرے دھندا، نظر کیسے نہ آئیا۔ دیوے وڈیائی پنج تت خاکی بندہ، خالص اپنا بھیو چکائیا۔ صاحب ٹھاکر سد بخشندا، بخشش اکو جھولی پائیا۔ ایتھے اوتھے آر پار منجھدھار وکھائے اپنا کنڈھا، نیئا ساگر آپ ترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ چوکرئی ویکھے

چائیں چائیا۔ جُگ چوکرئی ویکھ وکھاؤندا اے۔ سو پُرکھ نرنجن ویس وٹاؤندا اے۔ ہر پُرکھ نرنجن نرگن دھار چلاؤندا اے۔ ایکنکارا اپنی کل وکھاؤندا اے۔ آد نرنجن جوتی نر ڈگمگاؤندا اے۔ ابناشی کرتا شاہو بھوپ نام دھراؤندا اے۔ سِری بھگوان حُکم ورتاؤندا اے۔ پاربرہم پرہہ سِیس جھکاؤندا اے۔ برہم اپنی ونڈ ونداؤندا اے۔ نہکرمی کرم کماؤندا اے۔ ساچی سرن اک درساؤندا اے۔ چرن کول اک وڈیاؤندا اے۔ دھرنی دھرت دھول سوہا پاؤندا اے۔ نرگن سرگن کھیل کراؤندا اے۔ گر اوتار بھیو چکاؤندا اے۔ شبد جیکار ڈھولا گاؤندا اے۔ ناؤن نرنکار آپ درڑاؤندا اے۔ محل اٹل اک رُشناؤندا اے۔ دیا باقی آپ جگاؤندا اے۔ کملاپاتی سوہا پاؤندا اے۔ سورج چن آپ چمکاؤندا اے۔ منڈل منڈپ ڈیرہ لاؤندا اے۔ زمیں اسمان رنگ رنگاؤندا اے۔ گگن گگنتر کھوج کھوجاؤندا اے۔ ساچا منتر اک سمجھاؤندا اے۔ لکھ چوراسی بنتر آپ بناؤندا اے۔ ترے گن مایا لاه بسنتر، اگنی اکو اک وکھاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اپنا کھیل آپ رچاؤندا اے۔ اپنا کھیل آپ رچاؤندا اے۔ نرگن سرگن دھار بندھاؤندا اے۔ لکھ چوراسی آپ رچاؤندا اے۔ اندج جیرج ونڈ ونداؤندا اے۔ اُتبھج سینج بنت بناؤندا اے۔ شبد دھار اک سُناؤندا اے۔ بے پرواہ کار کماؤندا اے۔ کھول کواڑ بنک سُہاؤندا اے۔ ہو اُجیار نر چمکاؤندا اے۔ بن کے یار سنگ نیہاؤندا اے۔ پاربرہم پرہہ بھیو کھلاؤندا اے۔ برہم اپنا گھر وکھاؤندا اے۔ کایا ماس نارئی چم ہڈ گنڈھ پواؤندا اے۔ پون سواس دے کے دم، رسنا جہوا نال رلاؤندا اے۔ ساچا نر چاڑھ چن، گھر گھر وچ دپیک آپ جگاؤندا اے۔ لیکھا جان مت بُدھ من، منسا جگت نال پرناؤندا اے۔ سرون سروتے لاکن، نیتراکھ اکھان نال ملاؤندا اے۔ آپ ہو کے سب توں وکھ، ہرجو اپنی کار کماؤندا اے۔ جُگ چوکرئی مارگ دس، گر اوتار پیر پیغمبر نش اکھر اکھر آپ پڑاؤندا اے۔ نرور ہو کے اندر وس، ساچی کرنی آپ کماؤندا اے۔ سَتجگ تریتا دواپرکجگ جُگ چوکرئی مُکائے ٹھہ ٹھہ، پاندھی بن کے پھیرا پاؤندا اے۔ نرگن سرگن ست ستوادی نام رٹ، رٹا دو جہان چکاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دھر دی دھار آپ پرگٹاؤندا اے۔ دھر دی دھار آپ پرگٹاؤندا اے۔ پُرکھ ابناشی کھیل کراؤندا اے۔ سچکھنڈ نواسی ویس وٹاؤندا اے۔ جوت پرکاشی نر دھراؤندا اے۔ آد جگادی ساچا ساتھی، سگلا سنگ نیہاؤندا اے۔ بن اکھراں دسے پوجا پاٹھی، انتر منتر اک درڑاؤندا اے۔ لہنا چُکائے دوس راتی، گھڑی پل نہ ونڈ ونداؤندا اے۔ بودھ اکادھ سُنائے

گاتھی، بیہو ابھیدا آپ کھلاؤندا اے۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جگ کرنی آپ کھاؤندا اے۔ جگ کرنی کار کھاؤندا اے۔ دھر دا پیار توڑ نبھاؤندا اے۔ مٹر پیارا اک اکھاؤندا اے۔ سانجھا یار ناؤں پرگھاؤندا اے۔ دھر کلام آپ سمجھاؤندا اے۔ وڈ امام ویکھ وکھاؤندا اے۔ نغمہ اکو اک الاؤندا اے۔ سلام سب توں آپ پُچاؤندا اے۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچی کھیل آپ وکھاؤندا اے۔ ساچی کھیل آپ وکھاؤندا اے۔ گر اوتار حکم مناؤندا اے۔ دھر دی دھار راہے پاؤندا اے۔ شبد نگار ڈھول و جاؤندا اے۔ انحد نکئی نکئی گفتار، گھر گھر منگل گیت الاؤندا اے۔ آپ بول سچ جیکار، دھر سندیس آپ سمجھاؤندا اے۔ ستجگ تربتا دواپرکجگ بیتیا وچ سنسار، تھر رہن کھئے نہ پاؤندا اے۔ پنج تت چولا چھڈ گئے گرو اوتار، گر شبدی اکو سوہیا پاؤندا اے۔ جس دا ڈنکا وجے سدا سنسار، راؤ رنگ آپ جگاؤندا اے۔ سو صاحب کرے کھیل کرتار، قدرت قادر ویکھ وکھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، اپنا بیہو آپ چکاؤندا اے۔ اپنا بیہو آپ چکاؤندا اے۔ نرگن اپنا ویس وٹاؤندا اے۔ نہکلنک ناؤں پرگھاؤندا اے۔ جوتی جوت جوت رُشناؤندا اے۔ شبد بودھ آگادھ سناؤندا اے۔ گرمکھ ورلے سنت سادھ اٹھاؤندا اے۔ لکھ چوراسی وچوں کاڈھ، نرگن اپنا میل ملاؤندا اے۔ پُرکھ اکال کرے لاڈ، جوتی ماتا گود سہاؤندا اے۔ ست پُرکھ نرنجن بنیا ساک، سگلا سنگ بناؤندا اے۔ بجرکپاٹی کھول تاک، تقویٰ اکو اک رکھاؤندا اے۔ کل میٹ اندھیری رات، شمع دیپ اک جگاؤندا اے۔ جگ وچھڑیاں پُچھے وات، اتم میلا آپ ملاؤندا اے۔ دُرمت میل دیوے کاٹ، امرت میگھ اک برساؤندا اے۔ لیکھا چکے چوڈاں لوک باٹ، جس جن اپنے گھر وساؤندا اے۔ اٹھسٹھ تیرتھ نہ کوئی تاٹ، سچ سروور آپ نہاؤندا اے۔ میل ملاواں پُرکھ سمراتھ، آون جاون پنڈھ چکاؤندا اے۔ ساچے پتن پالی بیٹھا گھاٹ، پھڑ بیڑے آپ چڑھاؤندا اے۔ کلجگ اتم میٹے واٹ، پاندھی اپنا پھیرا پاؤندا اے۔ بھگت بھگونت لئے راکھ، سرجنہار گھر گھر ویکھ وکھاؤندا اے۔ لیکھا چکے ذات پات، چار ورن ایکا گنڈھ بندھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نرگن اپنا حکم ورتاؤندا اے۔ نرگن ساچا حکم ورتاؤندا اے۔ دو جہاناں پڑدہ لاہندا اے۔ شبد گرو بلکار اک اکھاؤندا اے۔ نام کھنڈا تکھی دھار، آپ چمکاؤندا اے۔ نہ کوئی گھڑے لوہار ترکھان، باڈھی نظر کھئے نہ آؤندا اے۔ پُرکھ اکال آوے وچ میدان، ساچی مجلس آپ لگاؤندا اے۔ لیکھا جانے دو جہان، دوئے دوئے دھار

رُوپ وٹاؤندا اے۔ نرگن سرگن ساچا رُوپ وکھائے کاہن، گرمکھ سخی آپ پرناؤندا اے۔ ستجگ تریتا دواپرکلجگ جگ چوکرئی ویکھے مار
 دھیان، پورب لہنا پھول پھولاؤندا اے۔ بن پڑھیاں دیوے گیان، اکھر اکو اک سمجھاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت
 دھر، ہر ساچی کھیل وکھاؤندا اے۔ ہر ساچی کھیل وکھاؤندا اے۔ گھر مندر اندر وڑ کے اپنا گیت الاؤندا اے۔ ساچے پوڑے صاحب چڑھ
 کے، محل اٹل اک رُشناؤندا اے۔ سرت سوانی ڈونگھی بھوروں پھڑ کے، پار کینارے آپ لگاؤندا اے۔ شبد ہانی نال جوڑ جڑ کے، ساچی
 سیجا آپ سہاؤندا اے۔ آپے ویکھے آگے کھڑ کے، مکھ پڑدہ نہ کھئے رکھاؤندا اے۔ جیہڑا ہتھ نہ آیا مر کے، سو جینودیاں جیو جیو بدلاؤندا
 اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنا رنگ آپ رنگاؤندا اے۔ اپنا رنگ پرہیو رنگاؤندا اے۔ کلجگ انت ویکھ وکھاؤندا اے۔
 گرمکھ ساچے سجن اٹھاؤندا اے۔ پھڑ بابوں گود بٹھاؤندا اے۔ جنم جنم دا روگ مٹاؤندا اے۔ چنتا سوگ نہ کھئے رکھاؤندا اے۔ ساچا جوگ اک
 سمجھاؤندا اے۔ ڈھر سنجوگ میل ملاؤندا اے۔ گھر وجوگ نہ کھئے وڈیاؤندا اے۔ قلعہ کوٹ اک وساؤندا اے۔ چوٹ نگارے نام لگاؤندا
 اے۔ نرمل جوت جوت جگاؤندا اے۔ گھر گھر گرمکھ پہنچ، آپ اپنا میل ملاؤندا اے۔ سری بھگوان جن بھگتان ملن دا رکھے سدا شوق،
 بن کے شوہر نارکت ہنڈھاؤندا اے۔ لکھ چوراسی مچائے شور، نیتر نین ستگر پورے درس کھئے نہ پاؤندا اے۔ کوئی کہے اچے ٹلے پریت پرگٹ
 ہونا پوت سپوتا براہمن گوڑ، ساچے آسن سوبھا پاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنا بھیو اپنے ہتھ رکھاؤندا اے۔
 اپنا بھیو اپنے ہتھ رکھاؤندا اے۔ سمرتھ کار کھاؤندا اے۔ بول الکھ، الکھ نام جاناؤندا اے۔ جن بھگتان مارگ دس، دہ دشا میل ملاؤندا اے۔
 اندر وڑ جائے ہس ہس، آؤندا جاندا نظر کیسے نہ آؤندا اے۔ تیر نشانہ نام مارے کس کس، انیالا آپ چلاؤندا اے۔ برج ہنکاری جائے ڈھٹھ،
 کوڑی کیریا میٹ مٹاؤندا اے۔ من کھیڑا ہووے بھٹھ، کوڑی اگنی آپ جلاؤندا اے۔ سچ دوارے کھول کے ہٹ، گھر گھر وچ آپ پرگٹاؤندا
 اے۔ کرے سوانگ بن نٹوآ نٹ، نٹوآ اپنی دھار جاناؤندا اے۔ گرمکھ ورلے دیوے مت، جس اپنا برہم گیان درڑاؤندا اے۔ ناڑ بہتر نہ ایلے
 رت، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نہ کھئے ہلکاؤندا اے۔ پردے ہر جو جائے وس، واسطہ اپنے نال پاؤندا اے۔ نانک گوہند عیسیٰ موسیٰ محمد
 گیا دس، کلجگ ویلا انت آپ سہاؤندا اے۔ پرگٹ ہیئے پُرکھ سمرتھ، کل کلکی ویس وٹاؤندا اے۔ جس دا نام آد جگاد جگ چوکرئی رسنا

جہوا رہے رٹ، بتی دند صفت صلاحوندا اے۔ سو صاحب کرے جوت پرکاش، پرکاشوان اکو نظری آوندا اے۔ ساچے منڈل پائے راس، گوپی کاہن ناچ نچاوند اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر جن بھگتاں پوری کرے آس، نراسا کھئے نظر نہ آوندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کل اپنی دھار بنھاوند اے۔ کل اپنی دھار بنھاویگا۔ پرہہ اچرج کھیل رچاویگا۔ نرگن نظر کیسے نہ آویگا۔ لکھ چوراسی بہرم بھلاویگا۔ گرمکھ ساتھی آپ اٹھاویگا۔ کر کے راکھی، سیو کھاویگا۔ گر گوہند سچی اکھی، سو پوری کر وکھاویگا۔ شبد اکھی چڑھ کے راکھی، اسو اکو اک دوڑاویگا۔ چوڈاں طبقات کھول تاکی، چوڈاں لوکان پڑدہ لاہویگا۔ سرگن کھئے رہے نہ عاقی، پھڑ پھڑ سب دا سیس نواویگا۔ لہنا دینا سب دا چکے باقی، حساب کتاب اپنے ہتھ رکھاویگا۔ لکھ چوراسی جگا ونہارا دیا باقی، جوتی چراغ اک جگاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ہر کرتا کھیل وکھاویگا۔ ہر کرتا کھیل کریگا۔ نرہو کدے نہ ڈریگا۔ جن بھگتاں اندر وڑیگا۔ ساچے پوڑے آپے چڑھیگا۔ سچ محلے آپے کھڑیگا۔ سوہنگ ڈھولا اکو پڑھیگا۔ ٹوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم ناروریگا۔ گوہند وسدا رہے کھیڑا، دیکھ جوتی ایک دھریگا۔ سنت ساجن بٹھے بیڑا، جنہاں اپنے نال جڑیگا۔ لکھ چوراسی دیوے گیڑا، آگے کوئی مات نہ اڑیگا۔ اتم کرے حق نیڑا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نرگن ہو کے آپے لڑیگا۔ نرگن ہو کے کرے لڑائی، شستر نظر کھئے نہ آئیندا۔ نام کھنڈا کھڑگ چمکائی، دوہری دھار روپ پرگٹائیندا۔ کوڑی کریا دئے کڈھائی، بھے بھو آپ رکھائیندا۔ بڈھ بیک کرے کر صفائی، نرمل نیر سیر پھائیندا۔ بے پرواہ ہوئے سہائی، دیاوان دیا کھائیندا۔ آتم پر ماتم کرے کڑمائی، گھر میلا میل ملائیندا۔ سرتی شبدي دھی جوائی، سوہرے پیئے اکو گھر وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتائیندا۔ ساچا حکم ورتے جگ، جاگرت جوت کرے رُشناٹیا۔ سرشٹ سبائی بچھے آگ، اگنی تت رہن نہ پائیا۔ ذات پات مٹے حد، دین مذہب نہ کھئے لڑائیا۔ وشو اچھے اکو جد، بنس سر بنس آپ سہائیا۔ کوڑی کریا وچوں کڈھ، ساچا مارگ دئے وکھائیا۔ لیکھ لائے کایا ماٹی بڈ، نار بہتر سوہا پائیا۔ درس دکھائے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اپنا میل ملائیا۔ پن مکیوں کعبیوں کرائے حج، حُجرہ حق اک وکھائیا۔ سچ محبوب ہے سچ، محراب اکو اک رُشناٹیا۔ نام نگارا جائے وج، نوبت اکو اک شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل کھلاؤنا، خالق خلق آپ سمجھائیندا۔ وڈ امام

رُوپ وٹاؤنا، بے نظیر نظر کیسے نہ آئیندا۔ ساچا کلمہ نبی رسول آپ پڑھاؤنا، الفیے پندھ مُکائیندا۔ ساچا نغمہ اِکو گاؤنا، لاشریک آپ سُنائیندا۔ ساچی مجلس سوہیا پاؤنا، محفل اِکو اِک وڈیائیندا۔ چوڈاں لوک حسرت آپ مٹاؤنا، حشر اپنے ہتھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، اپنی کھیل آپ سمجھائیندا۔ ساچی کھیل کھیلے پروردگار، بے پرواہ وڈی وڈیائیا۔ پیر پیغبر حُکم سُنائے ایکا وار، وارتا اپنی دئے جنائیا۔ ساچا سجدہ کرو سچ دربار، سچ حدیث اِک سُنائیا۔ پورب لیکھا چُکے وچ سنسار، وڈ سنساری آپ چُکائیا۔ کاغذ قلم گئے ہار، نیتز رووے جگت شاہیا۔ دروہی خُدائے میرے یار، مہمان بیدو تیری اِک سرنائیا۔ رحمت کر اتم وار، در تیرے اِکو عرض سُنائیا۔ گونا گونا ہویا خبردار، بے خبر تیری خبر نہ کھئے سُنائیا۔ صدی چوڈھویں گئی ہار، ہر کے ہر کی اوٹ تکائیا۔ تھگی ماندی پھرے در در بھکھار، نیتز اندھی نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان اپنا حُکم آپ سمجھائیا۔ ساچا حُکم کلمہ کلام، کائنات آپ جنائیندا۔ کلجگ پرگٹ ہوئے اِک امام، سر امامان پھیرا پائیندا۔ پیر پیغبر بردے کرے غلام، برخوردار اپنی سیوا لائیندا۔ چوڈاں طبقاں بدل دیوے نظام، نظریہ اِکو وار اُٹھائیندا۔ سچ سندیسہ دئے پیغام، پاتر اِکو اِک وکھائیندا۔ جس دا دین مذہب اسلام، سو اصل وصل آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم آپ منائیندا۔ ساچا حُکم نبی رسول، رسوا اِکو اِک منائیا۔ بیس بیس کرنا پئے قبُول، از قبل اپنا کھیل سمجھائیا۔ دُھر دا حُکم اِک معقول، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نہ جانا بھول، اُبھل رہا جنائیا۔ صدی چوڈھویں بدلے آپ اصُول، اصلیت اپنی دئے سمجھائیا۔ اُمت اُمتی اتم ویلا گیا فضول، فاضل فضل نہ کھئے کھائیا۔ مستک ملی نہ کیسے دھول، ٹکا حق نہ کھئے لگائیا۔ اتم سیجا ٹٹی چول، باڈھی بنت نہ کھئے بنائیا۔ نظر نہ آئے کنت کنتوبل، درس ملے نہ سچے ماہیا۔ سچ پنکھوڑا کوئی نہ لئے جھول، بیٹھے ہوراں دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، لیکھا جانے تھاور تھائیا۔ لیکھا جانے چوڈاں طبق، طبہ سب دی کھوج کھوجائیندا۔ صاحب سلطان سُنائے اِکو سبق، ساچی سیکھیا اِک درڑائیندا۔ لاشریک آیا پرت، لاتعریف پھیرا پائیندا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، حرص ہوس نہ کھئے ودھائیندا۔ آد جگاد جگ چوکرئی جس دا اِکو عرش، قُرص اپنی کار کھائیندا۔ سو صاحب مہروان کرے ترس، رحمت نال آپ سمجھائیندا۔ اُٹھ کے ویکھو صدی چوڈھویں لکھت پڑھت، لیکھا پچھلا آپ جنائیندا۔

ملاشیخ کلجگ اتم میرا کلمہ لیندے دھڑت، مُفت نام نہ کھئے جنائیندا۔ وڈھی خور ہوئے ندھڑک، خطرہ خوؤف نہ کھئے جنائیندا۔ جیوان جنتاں رہے جھٹک، چھری حق ہتھ نہ کھئے اٹھائیندا۔ بیس بیسا پروردگار سانجھا یار نور الہی سب نوں پائے وکھت، ویلا وقت ہتھ کسے نہ آئیندا۔ جس دا فرمان اکو سخت، دو جہان نہ کھئے مٹائیندا۔ زمیں اسماناں اٹھتے تخت، شاہ سلطاناں خاک ملائیندا۔ جس دا حکم نہ جائے اٹک، آدھ وچکار نہ کھئے رکھائیندا۔ سو شاہ سوارا بانکی چلے چال مٹک، مہروان اپنا قدم ٹکائیندا۔ شبدا اگئی چڑھائے کٹک، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیندا۔ دُشٹاں مارنا نہ سمجھے اپنی ہتھ، ہتیا وچ کدے نہ آئیندا۔ جس دا کھیل ہونا اتم جگت، پیر پیغمبر دھیان لگائیندا۔ پروردگار آؤنا اکو فقط، فقرہ اپنا نام سُنائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں گرمکھ ورلے کدھے بھگت، مُرید مُرشد جوڑ جڑائیندا۔ تِس دی نظر نہ آئے حرکت، اندر وڑ وڑ پڑدہ لاپندا۔ آد جگاد نت نوت جس صاحب دی ساچی برکت، سو بری خانہ آپ کھلائیندا۔ اُس دے نال کیا کوئی کرے شرکت، جس لاشریک اپنی گود بہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، صدی سدییوی ویکھ وکھائیندا۔ صدی سدییوی کھولے آکھ، آخر اپنا نین اٹھائیا۔ عیسیٰ کہہ کے گیا دس، دہ دشا آپ جنائیا۔ میرا باپ میرے پچھے آوے ہس ہس، نوری نور نور رُشنائیا۔ سب دا کھیڑا کرے بھٹھ، مارگ اپنا دئے سمجھائیا۔ محمد چرن گیا ڈھٹھ، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ وڈ امام نبیڑا کرے حق، حقیقت ساچی کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پڑدہ آپ اٹھائیا۔ ساچا پڑدہ دیوے چُک، اوہلا رہن کھئے نہ پائیا۔ نرگن اپنی دھاروں پئے اٹھ، مات پت پوت کھئے نہ جائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان آپ سہائے سہنجی رُت، گر اوتار پیر پیغمبر بھگت بھگوان سنت سُبجان گرمکھ گرسکھ پھلواری آپ مہکائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جو سچ دواویوں گئے رُٹھ، کر کریا میل ملائیا۔ انتر آتم جام پبائے گھٹ، امرت رس اک چکھائیا۔ جاگت سووت حالت لئے پُچھ، حال مُریداں آپ جنائیا۔ پھڑ پھڑ بانہوں گودی لئے چُک، چُک چُک اپنی خوشی وکھائیا۔ کلجگ اتم ویلا ربا ڈھک، بن پاندھی ویکھ وکھائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی کوڑی کریا لگی بھکھ، ہر کا نام منگن کھئے نہ آئیا۔ چوتھے جگ بوٹا ربا سُک، ہریا سنج نہ کھئے کرائیا۔ بھاگ لگے نہ جنی ککھ، بھگت روپ نہ کھئے درسائیا۔ مات گریہ اٹا رُکھ، دس دس ماس اگن تپائیا۔ کلجگ اتم بیٹھا ہوئے چُپ، ہردے ہر نہ کھئے دھیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کِریا کر، ویکھے کھیل بے پروا ہیا۔ بے پروا کھیل کھلاؤنا، خالق خلق مخلوق ایکا وار جنائیا۔ رُوپ انُوپ آپ وٹاؤنا، ست سرُوپ پھیرا پائیا۔ شاہو بھُوپ نام دھراؤنا، راجن راج راجان شاہ سلطان بھُوپت بھُوپ اکو نظری آئیا۔ گوپی کاہن سری بھگوان وکھائے نشان، دو جہان آپ جھلائیا۔ گر اوتار ہون حیران، پیر پیغمبر سیس جھکائیا۔ کلمہ نبی رسؤل سنان، شاستر سمرت وید کرن دھیان، انجیل قرآن دوئے جوڑ واسطہ پان، دھوڑی ٹکا مستک لائیا۔ کہانی بانی کرے بیان، کلجگ اتم چار ورن ہوئے شیطان، گھر گھر شرع کرے لڑائیا۔ ساچا مندر نہ کھئے مکان، نظر نہ آوے نگہبان، نیتر نین اکھ پرتکھ نج نیتر نہ کھئے کھلائیا۔ رسنا جہوا بتی دند ڈھولے سارے گان، انحد نادی راگ نہ کھئے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ تیری اتم ور، ایشٹ دیو گردیو سوامی، آپ اپائے سدا نہکامی، گھٹ نیواسی انترجامی، جوت پرکاشی برہم گیانی، بھيو نہ جانے کھئے ودوانی، وِدیا وچ سار کیسے نہ آئیا۔ چوڈاں وِدیا مارے دہا، کلجگ انت رہی کُرائیا۔ نرگن ملے نہ سچ ملاح، بیڑا سچ نہ کھئے وکھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی لکھ لکھ دیندی رہی صلاح، صفت نال ملائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر مینوں بنا کے گئے گواہ، شہادت انت لین کھئے نہ آئیا۔ میں چاروں گنٹ اچی کوک دتا سنا، کھلڑے کیس دیاں دُہائیا۔ رہبر اک بے پروا، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ کہانی بانی منگے سدا پناہ، بیٹھی چرن دھیان لگائیا۔ میں اُس دے ڈھولے رہی گا، جس میری بنت بنائیا۔ کلجگ ویکھو پاربرہم سچا شہنشاہ، سیس جگدیش تاج سہائیا۔ جس دا لیکھا جانے کوئی نہ، بے انت بے انت کہہ کے پلُو سارے گئے چھڈائیا۔ اوہ بخشے سرب گناہ، مہر نظر اک اٹھائیا۔ پھڑ بانہوں پار دئے کرا، لکھ چوراسی دھار نہ کھئے زڑھائیا۔ جگت وِدیا رہی سنا، بانہ ہلارے نال پلائیا۔ چار ورن ویکھو آ، پرہ وکھری کار کمائیا۔ سب دا نخرہ دئے گوا، نالش کھئے رہن نہ پائیا۔ جن بھگتاں سدھراں پوریاں ربا کرا، سدھی دھار اک وکھائیا۔ چار ورن پدھرا دھام دئے بنا، ذات پات نظر کھئے نہ آئیا۔ دھرم راج دا خطرہ دئے مُکا، چتر گپت نہ لیکھ وکھائیا۔ بہتر ناڑی کرے رُشنا، بہتر اپنا انک بنائیا۔ ستران میلا سہج سُبھا، سطر وچ رکھے تھاوں تھائیا۔ چہتران ساتا چوکا ونڈ ونڈا، ست ستوادی کھیل وکھائیا۔ پنچم میلا سہج سُبھا، چار کرے اک کُرمائیا۔ رنگ رنگیلا پلنگ وچھا، سیج سہنجی سوہیا پائیا۔ دلیلاں نال نہ ملے خُدا، جگت وکیلاں نال نہ کھئے ملائیا۔ انت وسیلہ اکو لو بنا، گوبند سورا وڈ وڈیائیا۔ جس بستر نیلا نیلی دھاروں

لیا بدلا، نیلے والا سچا ماہیا۔ چھیل چھبلا نوجوان درشن لو پا، پا درشن حرص مٹائیا۔ سچ قبیلہ لو بنا، قابل اکو نور خدائیا۔ ڈھیلا پن دیو گوا، غفلت کوڑی دیو چکائیا۔ کیوں جل بن مینا رہے تڑپھا، سرتی شبد لو ملائیا۔ گھر اُجڑیا لو وسا، کھیرا اکو سوہیا پائیا۔ دو جا جھیرا لو چکا، تیجا بن اک کھلائیا۔ چوتھے میل سہج سبھا، پنچم ویکھے جائیں چائیا۔ چھویں چھپر چھن دئے وڈیا، ستویں ست ستوادی پھیرا پائیا۔ اٹھویں اٹھان تتان لہنا دینا لو مکا، نانویں نو نو در اگن نہ کھئے تپائیا۔ دسم دوا ری مل کے اپنا پریم لو منا، کیوں بیٹھے مکھ بھوئیا۔ کلجگ چار کنت جے کتے نہیں ملدا تھان، ساچی او چل سرنائیا۔ ستگر پورا پکڑے بانہ، بھڑ بانہوں گلے لگائیا۔ کرے لاڈ جیوں پتران ماں، پتا پوت سہج سکھدائیا۔ بھڑ کے ہنس بنائے کان، کاگوں ہنس آپ اڈائیا۔ مانک موتی چوگ دئے چکا، ترسنا بھکھ رہے نہ رائیا۔ درس اموگھ دئے کرا، گھر گھر وچ میلا سہج سبھائیا۔ جنم جنم دا روگ دئے گوا، دکھڑا کھئے نظر نہ آئیا۔ ساچا مکھڑا لائے سہا، جس مکھڑے ہر کا نام دھیائیا۔ ساچے پتر لائے پرنا، جنہاں پتران ملیا سچا ماہیا۔ پورب چیتا دئے کرا، پچھلا لیکھ بھل نہ جائیا۔ گوبند وچھرن ملن دا کوئی نہ کرے وساہ، ویلا گیا ہتھ نہ آئیا۔ اپنا آپ کرو فدا، فطرت اپنی جگت مٹائیا۔ جیہڑا تہاڈے نالوں ہویا جدا، انگیکار سو اکھوئیا۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن ہربھگت کایا چولی لو رنگا، رنگ جیٹھی اک چڑھائیا۔ مانس جنم لیکھ لو پا، دوزخ بہشتاں دوہاں کولوں کھڑا دئے چھڈائیا۔ نرک سورگ کوئی نہ سکے بھوا، سورگ گرمکھاں چرناں ہیٹھ رکھائیا۔ وشن برہما شو گرمکھ تیرے ملن دا رکھن چا، ادھ وچ بیٹھے دھیان لگائیا۔ سچ سنیہڑا کبیر جلاہا گیا سنا، بن ہر ساچے ملے نہ کوئی سرنائیا۔ بھگتو سنتو میرے پچھے آؤنا واہو داہ، بن پاندھی پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، نر ہر اپنی دیا آپ کھائیا۔ دیا کھئے دیاوان، دیا بندھ اکھوئیندا۔ گرمکھ گرسکھ بال انجان، بھلے بھٹکے آپ جگائیندا۔ چرن کول بخشے اک دھیان، دھیان دھیان نال ملائیندا۔ انتر انتر دے گیان، کوڑی بسنتر آپ بھجائیندا۔ منتر اکو سری بھگوان، سوہنگ ڈھولا راگ سنائیندا۔ ایتھے اوتھے چکے کان، آون جان نہ کھئے رکھائیندا۔ دیونہار سوامی مان، سدا اپنا میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نر ہر ساچا اپنی نظر اٹھائیندا۔ اپنی نظر اٹھائے بے نظیر، بن اکھ کھلائیا۔ بدلنہارا سدا تقدیر، تدبیر اپنی دئے سمجھائیا۔ صورت سچ وکھائے تصویر، جلوہ نور ظہور رُشنائیا۔ چوٹی

چاڙھ پھڙ آخِر، آخر اپنا ميل ملائيا۔ ڪٺ شرع زنجير، شهنشاه اڪو گهر دئ وڏيايا۔ ليکها چُڪي شاه حقير، جوتي جوت سرُپ هر، آپ
 اپني جوت دهر، نهڪنڪ نرائن نر، ڪلجگ تيري اتم ور، سچ گهلئ اڪ گهر، در دروازه آپ لگائيا۔ در دروازه آپ لگاؤنا، ساچا بنڪ
 اڪ سُهائيندا۔ غريب نانا وچ بهاؤنا، سو بهاؤنت آپ سُهائيندا۔ چار ورنان رنگ چڙهاؤنا، رنگ رنگيلا آپ هو جائيندا۔ ساچا ڏهولا آپ
 سُنائونا، رسنا جهوا نه ڪهئ بلائيندا۔ پون سواسي حُڪم ورتاؤنا، ساه ساه آپ سمجھائيندا۔ پُرڪھ ابناشي ڪهيل ڪراؤنا، بهيو ڪهئ نه پائيندا۔ رام هو
 ڪي نظري آؤنا، ڪهن ڪرشن رُپ وٺائيندا۔ عيسيٰ موسيٰ چولا آپ بدلاؤنا، الفی محمد آپ پهنائيندا۔ حرف بحرفي آپ پڙهاؤنا، سه حرفي
 بهيو نه ڪهئ جنائيندا۔ چو طرفي چار ڪنٺ چوٽها پگ پڙده لاهُنا، مُڪھ نقاب نه ڪهئ رکھائيندا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني جوت دهر،
 نهڪنڪ نرائن نر، سچ آداب اڪ سِڪهاؤنا، نواب اڪو نظري آئيندا۔ اڪ نواب اڪو آقا، اڪل ڪل وڏي وڏيايا۔ اڪو حساب اڪو باقا، باقي
 نويس اڪ هو جائيا۔ اڪو در اڪو تاڪا، اڪو ڪنڏا ربا گهلئيا۔ اڪو اسو اڪو راکا، شاه سوار اڪو بے پروا هيا۔ اڪو سجن اڪو ساڪا، سگلا سنگ اڪ
 نيهايا۔ اڪو اناٽھ اڪو بهوئ ناته اناٽها، اڪو اپنا بهيو چُڪائيا۔ اڪو گائے منتر گاتها، اڪو ڪرے سچ پڙهائيا۔ اڪو ملے اپنا گهاٽا، اڪو پتن بيٺها
 بے پروا هيا۔ اڪو بنائے سچ جماعتا، چار ورن اڪ سمجھائيا۔ اڪو ڪهولے اپنا ڪهاتھ، خالق خلق دئ ورتائيا۔ اڪو سمجھائے اپني بهاشا، بهاشن
 ديوے تهاؤن تهاڻيا۔ اڪو جنائے اپني راسا، باران راسي پنڊھ مُڪائيا۔ اڪ گهلئ اپنا سچ خلاصه، گھلي رحمت آپ ورتائيا۔ اڪو گهر گهر ويڪھ
 تماشا، طمع تُخم ڪرے لڙائيا۔ اڪو ويڪھ ڪهيل سار پاشا، پُٺھي نرد آپ اُٺائيا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني جوت دهر، نهڪنڪ نرائن
 نر، ڪلجگ تيري اتم ور، انتشڪرن سب دا ويڪھ سرِشٽ سبائي ربي بهرم بھليڪھ، نيتر لوچن نين صاحب ڪوئي نه پيڪھ، رسنا ڪه ڪه
 ويلا وقت رهے لنگھائيا۔

* پہلی بھادروں ۲۰۲۰ یکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال *

سو پُرکھ نرنجن سچ سلطان، تخت نواسی کھیل کرائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن نوجوان، نر ہر نرائن حُکم ورتائیندا۔ ایکنکار وڈ بلوان، بلدھاری بھیو چُکائیندا۔ آد نرنجن ہو پردھان، جوتی جاتا نُر وکھائیندا۔ اباشی کرتا ہو مہروان، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ سری بھگوان سچ نشان، نرگن نروریر آپ جھلائیندا۔ پاربرہم پرہہ کرے دھیان، نراکار ویکھ وکھائیندا۔ سچکھنڈ دوارا سچ مکان، آد پُرکھ آپ سہائیندا۔ بھوٹ بھوپ راج راجان، نیکن نیک کھیل کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا بھیو آپ چُکائیندا۔ اپنا بھیو کھولے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ سچکھنڈ نواسی کھول تاک، پردہ اکو اک چُکائیا۔ نرگن نُر کر پرکاش، جوتی جوت جوت جوت رُشنائیا۔ اک اکل دیوے ساتھ، دوجا سنگ نہ کھئے نہائیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی دھار بندھائیا۔ تھر گھر کھول سچکھنڈ اندر ہٹ، گھر گھر وچ لے پرگٹائیا۔ ناؤں نرنکار بول الکھ، نعرہ اکو اک سُنائیا۔ دین دیال ہو پرتکھ، انہو نُر کرے رُشنائیا۔ ست ستوادی گائے اپنا جس، صفتی صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، گھر ساچے سوہا پائیا۔ گھر ساچے ہر سوہاوت، سو صاحب کھیل کرائیندا۔ نرگن جوت سری بھگوت، رُپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیندا۔ کرے کھیل آپ بے انت، کتھنی کتھ نہ کھئے سمجھائیندا۔ ناطہ جوڑ نارکت، سیج سہنجی آپ ہنڈھائیندا۔ نروریر بنائے اگئی بنت، الکھ اگوچر اپنی دھار چلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، اپنی کھیل آپ وکھائیندا۔ اپنی کھیل کرے کرتار، سچکھنڈ وچے سچ ودھائیا۔ نرمل دیا کر اجیار، تیل باقی نہ کھئے ٹکائیا۔ ساچا ماہی بے عیب پروردگار، نُر نورانہ نُر الابیا۔ مقامے حق ٹھانڈے دربار، سچ سنگھاسن آسن لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ توفیق اک پرگٹائیا۔ سچ پرگٹائے اک توفیق، توحفہ اپنا آپ جنائیندا۔ دوسر نہ کوئی دسے رفیق، سنگی رُپ نہ کھئے وکھائیندا۔ بیٹھا رہے آپ اتیت، بھیو ابھید کھئے نہ پائیندا۔ ساچا کلمہ ساچا نغمہ گائے اگئی گیت، گاونہارا آپ لائیندا۔ کرے کھیل اک انڈیٹھ، نظر کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا بھیو آپ چُکائیندا۔ اپنا بھیو چُکائے بھگوان، بھگوان اپنی دیا کھائیا۔ سچکھنڈ دوارے ہو پردھان، سچ پردھانگی آپ کھائیا۔ بخشنہارا اک دھیان، دھیان دھیان وچ سمائیا۔ دیونہارا اک گیان، گیان اکو اک

سمجھائیا۔ وکھاونہارا اک مکان، مقامے حق کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی وڈا وڈ، وڈ داتا دیا کھائیندا۔ اپنی دھاروں آپا کڈھ، اپنے گھر وسائیندا۔ اپنا پریم پریت کرے لڈ، ساچی ریتی آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نرگن داتا پُرکھ بدھاتا ساچی وست آپ اُپائیندا۔ ساچی وست اُپائے ایک، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ سچ دوارے بخشے ٹیک، مہروان مہر نظر اُٹھائیا۔ بن قلم شاہی کاغذ لکھے لیکھ، اکھر رُپ نہ کھئے جنائیا۔ ست سوامی اپنا جانے بہیت، بھیو سمجھ سکے نہ کھئے رائیا۔ دھار دھار نال کرے بہیت، پیار پیار نال پرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ دُھر دا لیکھا رکھے ہتھ، شاہو بھوپ کھیل کرائیندا۔ پرگٹ ہو پُرکھ سمرتھ، نرگن اپنی دھار چلائیندا۔ نہ کوئی نیت نہ کوئی اکھ، نین نظر کھئے نہ آئیندا۔ نہ کوئی پیر نہ کوئی ہتھ، سرون رُپ نہ کھئے وٹائیندا۔ نہ کوئی جہوا نہ کوئی بٹی دند وکھئے ہٹ، ونج ونجارا نہ کھئے کرائیندا۔ نہ کوئی تتو نہ کوئی تت، پنج تت میل نہ کھئے ملائیندا۔ نہ کوئی بوند نہ کوئی رت، رکت رنگ نہ کھئے وکھائیندا۔ نہ کوئی تیرتھ نہ کوئی گھاٹ، سروور ساچا سر نہ کھئے وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ دوارے ہر سوہا پائیندا۔ سچکھنڈ دوارا سہائے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ نہ کوئی پوجا نہ کوئی پاٹھ، سمرن رُپ نہ کھئے وکھائیا۔ نہ کوئی تیرتھ نہ کوئی تاٹ، کنارہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نہ کوئی سخیاں مل کے منگل گائے گاتھ، گوپی کاہن رُپ نہ کھئے وٹائیا۔ نہ کوئی سجن نہ کوئی ساک، بندھپ نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی لوک نہ کوئی ہاٹ، نہ کوئی طبق وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد اپنی دھار آپ پرگٹائیا۔ اپنی دھار آپے رکھ، نرگن اپنی کار کھائیندا۔ بے پرواہ ہو پرتکھ، بے پرواہی کھیل کھلائیندا۔ ساچا مارگ آپے دس، بن پاندھی پندھ مکھائیندا۔ ساچے مندر آپے وس، گرہ اپنے سوہا پائیندا۔ ساچا پریم دیوے رس، رس رسیا آپ ہو جائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا حُکم آپ ورتائیندا۔ اپنا حُکم ورتے وڈ راجا، ہر داتا بے پرواہیا۔ سچکھنڈ دوار رچ کے کاجا، رچنا اپنی دئے جنائیا۔ چھپر چھن چار دیوار نہ کھئے دروازہ، تاکی نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی دھار غریب نوازا، نر ہر اکو آسن لائیا۔ نہ کوئی راگ ناد وجے واجا، دُھن کرے نہ کھئے شنوائیا۔ نہ کوئی بول جیکار مارے واجا، اچی کوک نہ کھئے سُنائیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمراتھا، سمرتھ اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کریا کر، ساچے گھر دئے وڈیائیا۔ ساچا گھر سچکھنڈ، سو پُرکھ نرنجن آپ بنائیا۔ جس دی ایکو جانے ونڈ، دوچا سمجھ سکے نہ رائیا۔ جس گرہ وسے سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دوارے اک اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ جس در درویش اکو ربا منگ، بھکھک سوالی روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا بھیو دئے کھلائیا۔ آد پُرکھ سری بھگوان، بھگون اپنا کھیل کرائیندا۔ دھرم دوارے اک نشان، ست ستوادی آپ جھلائیندا۔ پُرکھ اکالا حکمران، اپنی اچھیا حکم پرگٹائیندا۔ در درویش بن دربان، در اپنے الکھ جگائیندا۔ آپ اپنا کر پروان، محبان اپنی کار کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم آپ ورتائیندا۔ ساچا حکم دیوے ایکنکار، اکل کلا وڈیائیا۔ سچکھنڈ بیٹھ سچے دربار، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ نرگن نور نور اُجیار، اپنی کھیل آپ کرائیا۔ سو پُرکھ نرنجن بن سکدار، سچ سرکار لے بنائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن مددگار، سنگی اکو نظری آئیا۔ ایکنکار بن کے یار، یاری اپنے نال لگائیا۔ اناشی کرتا کھول کواڑ، در ساچی سیو کھائیا۔ سری بھگوان نین اگھاڑ، بن اگھاں اگھ ملائیا۔ پنچم میل اک دوار، جوت نرنجن آد نرنجن اپنی دھار جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، حکمران اک ہو جائیا۔ حکمران اکو داتا، آد پُرکھ آپ اکھوائیندا۔ اپنی رکھ اتم ذاتا، اذاتی روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ اپنے نال بتھے ناطہ، بدھاتا اپنا میل ملائیندا۔ سچ دوار اکو حاطہ، حدود روپ نہ کھئے وکھائیندا۔ ظاہر باطن کرے باتاں، رسنا جہوا صفتی صفت نہ کھئے صالائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچکھنڈ دوارے ساچے تخت سوہا پائیندا۔ ساچے تخت ہرجو چڑھیا، آد پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ اپنا کھیل آپے کریا، کرنہار بے پرواہیا۔ اپنا ناؤں ڈھولا گیت آپے پڑھیا، کرے سچ پڑھائیا۔ اپنے بھے بھو آپے ڈریا، دوچا نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ محلے آپے کھڑیا، اُچے ٹلے سوہا پائیا۔ اپنا ور آپے وریا، آپے کنت کنتوبل ساچی سیج ہنڈھائیا۔ اپنا بھنڈار آپے بھریا، وڈ وڈی دیا کھائیا۔ اپنا گھاڑن آپے گھڑیا، نہ کو پتا نہ کو مائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آد اپنی رچنا لے رچائیا۔ آد رچنا رچ نرنکار، اپنا آپ اُپایا۔ ساچی اچھیا کھول کواڑ، سچکھنڈ لے پرگٹایا۔ کرے کھیل اگم اپار اگمڑی دھار چلایا۔ ہڈ ماس ناڑ چمڑا نہ کھئے آدھار، رنگ روپ نظر نہ آیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آد پُرکھ اپنا پڑدہ دئے کھلایا۔ آد پُرکھ پرہ پڑدہ لاه، سچکھنڈ دوار خوشی منائیا۔ نرگن بنیا نرگن ملاح، نرگن بیڑا آپ چلائیا۔ نرگن دیوے نرگن صلاح، نرگن نرگن متا

پکائیا۔ نرگن میلا نرگن سہج سُبھا، نرگن نرگن لے پرنائیا۔ نرگن رنگ نرگن سورا سربنگ دے چڑھا، نرگن نرگن ویکھے چائیں چائیا۔ نرگن ساچا کھیڑا دے وسا، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیا۔ نرگن اُچ محل اٹل ڈیرہ دیوے لا، محفل اکو گھر وکھائیا۔ نرگن نور کر رشنا، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا بھیو آپ کھلائییا۔ دھر دا بھیت ہر جو کھولے، کھولنہار اک اکھوائیندا۔ جوتی دھار شبدی بولے، شبدا اپنی اچھیا وچ پرگٹائیندا۔ انتر باہر بھیتر وسنہارا کولے، دور دُراڈا پاندھی پندھ نظر نہ آئیندا۔ ساچے مندر اُچے تھے گھر بہہ کے گائے ڈھولے، ڈھولا اپنا نام سمجھائیندا۔ اپنا پڑدہ آپے پھولے، اپنا کھیل آپ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دی کرنی آپ کھائیندا۔ دھر دی کرنی کرے کرنے یوگ، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ آد پُرکھ انادی کر سچ سنجوگ، میلا ایکا ایک ملائییا۔ دیونہارا درس اموگھ، مگھ پڑدہ نقاب دے اٹھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنی دھار آپ سمجھائییا۔ اپنی دھار دسے بھگوان، سری بھگون دیا کھائییا۔ آد آد بن سلطان، شہنشاہ اپنا حکم ورتائییا۔ در درویش کھیل مہان، مہروان آپ ورتائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آپے راجا آپے پرچا آپے حکم دے سمجھائییا۔ راجا پرچا بن کے ایک، ایکنکار دے جنائییا۔ میری میرا رکھے ٹیک، میرا تیرا نظر کھئے نہ آئیا۔ نرگن نرگن کرے ہیٹ، ہتکاری اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سو پُرکھ نرنجن بن کے بھوپ، بھوپت اکو سوہیا پائیا۔ سو پُرکھ نرنجن بنیا راجا، شاہ پاتشاہ سوہیا پائیندا۔ پاربرہم پرہہ رچ اپنا کاجا، کرنی کرتا آپ کھائیندا۔ دوہاں کھیل کھیل تماشا، اک اکلآ آپ وکھائیندا۔ ساچے منڈل پاوے راسا، گوپی کاہن اپنا نور نچائیندا۔ آگم اتھاہ بے پرواہ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اکو اک ہو پرکاشا، پرکاشوان آپ ہو آئیندا۔ نہ کوئی تولہ نہ کوئی ماشہ، نہ کوئی بہار ونڈ ونڈائیندا۔ کرے کھیل شاہو شباشا، شاہ پاتشاہ اپنی کار کھائیندا۔ آپے بھچھیا آپے اچھیا آپے پوری کرے آسا، آساوند آپ ہو آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا حکم آپ ورتائیندا۔ اپنا حکم ورتے رانا، راجن ایک وڈی وڈیائییا۔ نرگن منے نرگن بہانا، نرگن نرگن سیس جھکائییا۔ نرگن گاوے نرگن گانا، نرگن نرگن دھیان لگائییا۔ نرگن وکھائے نرگن مکانا، دھرم دوار اک پرگٹائییا۔ نرگن حکم نرگن پروانہ، نرگن سندیسہ دے جنائییا۔ نرگن پاوے نرگن آنا، نرگن نیوں نیوں لاگے پائینا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،

سچ ساچی کار کھائیا۔ سچ ساچا ہر کار کھئے، کرنہار کھیل کرائیندا۔ اپنا حُکم آپ ورتائے، دُھر دی دھار آپ سمجھائیندا۔ پاربرہم تیری سیوا لائے، سو پُرکھ زرنجن شہنشاہ اکھوائیندا۔ تیرا مارگ اک اُچائے، شبدی ونڈ ونڈائیندا۔ ساچی گنڈھ ایکا بائے، نہ کوئی توڑے توڑ ٹرائیندا۔ دُھر دا اند اک وکھائے، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دی دھار آپ جنائیندا۔ دُھر دی دھار پاربرہم تیری سیوا، سو پُرکھ زرنجن آپ لگائیا۔ کرے کھیل اگم ابھیوا، بھیو ابھید دئے جنائیا۔ تیری دھاروں اُچے تیرا میوہ، امرت اکو پھل وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، حُکم اکو اک جنائیا۔ حُکم ایکو ایک ورتارا، ورتاونہار آپ ورتائیندا۔ پاربرہم تیری چلے دھارا، سو پُرکھ زرنجن ہر سمجھائیندا۔ دوئے جوڑ کر نمسکارا، ساچا مارگ اک رکھائیندا۔ تیرا میرا کھیل نیارا، آد نظر کھئے نہ آئیندا۔ نہ کوئی دوجا ویکھنہارا، سنگی روپ نہ کھئے رکھائیندا۔ نہ کوئی کاتب پنے لکھارا، قلم شاہی ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ نہ کوئی مِتر نہ کوئی یارا، نہ کوئی ستھر سیج ہنڈھائیندا۔ نہ کوئی گر نہ اوتارا، پیر پیغمبر نظر کھئے نہ آئیندا۔ تیرا میرا اک وبارا، بوہاری آپ سمجھائیندا۔ آد پُرکھ پرہ بن ونجارا، تیرا ساچا ہٹ چلائییندا۔ پاربرہم پرہ کڈھے باڑا، زرنگن زرنگن آگے واسطہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دیدے ساچا ور، پاربرہم منگ منگائیندا۔ پاربرہم پرہ منگے منگ، زرنگن آگے جھولی ڈاہیا۔ سو پُرکھ زرنجن تیرا سنگ، آد جُگاد میری دھار پرگٹائیا۔ تیرا ناؤں ساچا چھند، شبدی ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دے ساچا ور، گون ویلا لئیں ملائیا۔ گون ویلا میلیں میل، پاربرہم پرہ آپ جنائیندا۔ سو پُرکھ زرنجن تیرا اچرج کھیل، کھیل کھیل مین بگسائیندا۔ دیا جگے بن باقی تیل، نورو نور ڈگمگائیندا۔ سچکھنڈ نواسی سجن سہیل، تخت نواسی حُکم ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دے ساچا ور، گون ویلا انگ لگائیندا۔ سو پُرکھ زرنجن کہے سرننگ، سورپیر دیا کھائیا۔ پاربرہم پرہ لائے انگ، انگیکار آپ ہو جائیا۔ سچ دوارے چاڑھے رنگ، رنگ اکو اک وکھائیا۔ تیری دھار اُچائے آپ بخشند، بخشش تیری جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سو پُرکھ زرنجن دیونہار وڈیائیا۔ پاربرہم دوئے جوڑ کرے اسپس، سو ستگر تیری سرنائیا۔ سچکھنڈ دوار وسین جگدیش، جگدیش تیری شہنشاہیا۔ تیرے تاج سوہے سپس، پنچم پنچم سوہا پائیا۔ تیری کرے نہ کھئے ریس، تیرا ثانی نظر کھئے نہ آئیا۔ تیری آد جُگاد چلے ریت،

ریتوان تیری بے پرواہیا۔ تیرا کھیل سدا انڈیٹھ، انڈیٹھری کار کھائیا۔ تیرا کلمہ اک حدیث، میرا نام سچ پڑھائیا۔ ہوں در تے منگاں بھیکھ، بن سولی جھولی ڈاہیا۔ اتم دس دے سچ تاریخ، جس دی تواریخ سکے نہ کھئے لکھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دی بچھے اکو پریت، ناطہ آد جگاد جڑائیا۔ تیرا مکھ میری پٹھ، پٹھ تیرا مکھ بدلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دے سچا ور، پاربرہم پیا سرنائیا۔ پاربرہم پرہہ سرن ڈھٹھ، اک ارداس سنائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن کھول ہٹ، در دروازہ تیرا نظر کھئے نہ آئیندا۔ وست اگئی اکو وار گھت، دوُجی وار منگن کھئے نہ آئیندا۔ تیرا میرا کھیڑا جائے وس، گھر اکو سوہبا پائیندا۔ تیرا ناؤں پُرکھ سمرتھ، ہتھ تیرے نال ملائیندا۔ تیری مہا اکتھنا اکتھ، تیرا ڈھولا راگ الائیندا۔ تیرا پینڈا مُکاواں نٹھ نٹھ، بن پاندھی سیو کھائیندا۔ سچ سلطان اکو سچّی دس، کون ویلا انت ملائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن سچکھنڈ نواسی سچّا راجا پیا ہس، ہنسُمکھ آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پاربرہم تیرا مارگ اک جنائیندا۔ پاربرہم تیرا مارگ آپ لگاوانگا۔ سچکھنڈ ساچا کھیل رچاوانگا۔ ونڈ اپنے ہتھ رکھاوانگا۔ سگلا سنگ آپ ہو جاوانگا۔ تیرا گھر اک پرگٹاوانگا۔ ناری نرائن سیج ہنڈھاوانگا۔ دے کے اگئی ور، سْت شبد تیری جھولی پاوانگا۔ شبد سْت ڈلارا پھڑ، تیرا راہ سمجھاوانگا۔ وشن برہما شو گھاژن گھڑ، ساچی سیوا اک لگاوانگا۔ ترے گُن مایا لا لڑ، رجو طعمو سْتو گنڈھ رکھاوانگا۔ پنج تت جڑت جڑ، ساچا میلا میل ملاوانگا۔ لکھ چوڑاسی گھاژن گھڑ، پاربرہم برہم تیری انس اُچاوانگا۔ لکھ چوڑاسی رُوپ دھر سہنس، سہنسر اپنی کار کھاوانگا۔ نرگن سرگن بنا کے ہنس، ہنساولی اک چلاوانگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پاربرہم برہم تیرا مارگ اک درساوانگا۔ پاربرہم برہم مارگ اک لگائے گا۔ پرہہ اپنی دیا کھائے گا۔ نرگن نرگن ونڈ ونڈائے گا۔ سرگن ساچی وست دست پھڑائے گا۔ نرُویر ہو کے رہے مست، اُمست اپنی کار کھائے گا۔ ڈیرہ لائے کیٹ ہست، اوچ نیچ نہ کھئے جنائے گا۔ نرگن سرگن اندر آوے پرت، پرتیندھ آپ ہو جائے گا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کھئے جنائے گا۔ امرت میگھ اکو برکھ، سیٹل دھار اک وپائے گا۔ جگ چوکری کر کے ترس، نرگن سرگن سرگن نرگن آپ پڑھائے گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھر دی دھار آپ جنائے گا۔ دھر دی دھار آپ جئاؤندا اے۔ پاربرہم پرہہ بھيو کھلاؤندا اے۔ برہم تیری انس بناؤندا اے۔ لکھ چوڑاسی وچ ٹکاؤندا اے۔ گھر گھر وچ آپ سہاؤندا اے۔ اُپر

پڑدہ ایکا پاؤندا اے۔ بجرکپاٹی جندا لاؤندا اے۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو پُرکھ نرنجن آپ سمجھاؤندا اے۔ سو پُرکھ نرنجن آپ سمجھایا اے۔ دُھر دا بھیو آپ کھلایا اے۔ نرگن سرگن ویس وٹایا اے۔ جوتی جوت جوت رُشنا یا اے۔ کایا کوٹ بنک سہایا اے۔ لوک پرلوک ویکھ وکھایا اے۔ سچ سلوک اکو گایا اے۔ نرگن نرگن رکھ اوٹ، اوڈھن اکو نظری آیا اے۔ پریم پریتی لگے چوٹ، نام نگارا اک وجایا اے۔ جگ چوکرئی صفتی صفت کرکے رسنا جہوا ہونٹ، بتی دند میل ملایا اے۔ گھر گھر در در آپے پہنچ، آپ اپنا پڑدہ لاپیا اے۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، برہم پاربرہم آپ جنایا اے۔ پاربرہم تیرا کھیل اپارا، ہر کرتا آپ کرائیا۔ آتم برہم تیرا سہارا، ایش جیو تیری وڈیایا۔ تیری نیئا تیرا کنارہ، تیری منزل تیرے ہتھ پھڑایا۔ تیرا سئیا میت مُرارا، بے پرواہ اک اکھوایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، دُھر دا پڑدہ آپ اٹھایا۔ پرہ سچ دس، کد اپنا رُپ وٹاؤگے۔ نرگن سرگن پار کرکے حد، حدوڈ اپنی آپ سمجھاؤگے۔ پرگٹ کر کے اپنی جد، وشو اپنی کار کھاؤگے۔ جگ چوکرئی کر کے رد، رستہ اکو اک وکھاؤگے۔ لکھ چوڑاسی جیو واسنا بدھ، بدلہ لیکھا جھولی پاؤگے۔ بھاگ لگا کے کایا ہڈ، پنج ت جوت جگاؤگے۔ چار دیواری جگت جھڈ، بن چھپر چھن سوہیا پاؤگے۔ میں درشن کراں رج، نیتز نیناں نال ملاؤگے۔ تیرا نظری آئے اکو ج، کعبے کولوں مکھ بھواؤگے۔ جگ چوکرئی کھیڑا دسے بھٹھ، ساچا مندر اک وساؤگے۔ ست دھرم دا کھول کے ہٹ، سوڈا اکو نام وکاؤگے۔ نرگن جوت کر پرکاش، پرکاشوان آپ ہو آؤگے۔ گھٹ گھٹ اندر رکھ کے واس، تخت نواسی حُکم ورتاؤگے۔ گر اوتار پیر پیغمبر ستجگ تریتا دواپرکجگ جو گاؤندے رہے تیری گاتھ، تنہاں لہنا جھولی پاؤگے۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر سجن گون بدھ درس دکھاؤگے۔ ہر ساچا کہے سچ جناوانگا۔ پاربرہم برہم تیرا آد جگاد سمجھاوانگا۔ گر اوتار دھار پرگٹاوانگا۔ پیر پیغمبر نور رکھاوانگا۔ بھگتاں کھول بند کواڑ، مندر اکو اک سہاوانگا۔ دُھردرگاہی بن کے لاڑ، دو جہاناں سوہیا پاوانگا۔ کلجگ دواپرتریتا ستجگ نو نو چار کر کے پار، پار کنارہ اک سمجھاوانگا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی بن لکھار، دُھر دا لیکھا آپ پرگٹاوانگا۔ کاغذ قلم شاہی کر پیار، شہنشاہ اکو رُپ جناوانگا۔ نت نوت نرگن سرگن سندا رباں پکار، پُنه پُنه ویکھ وکھاوانگا۔ گھر گھر وچ دیندا رباں دیدار، آتم پرما تم جوڑ جڑاوانگا۔

میری کوئی نہ پائے سار، اپنا انت نہ کیسے سمجھاوانگا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران پچیاں وانگ کراں پیار، پھڑ کے اُنکلی آپ لگاوانگا۔ کایا مندر اندر وجے رباب، سچ ستار تندی تند آپ بلاوانگا۔ دُھر دا ڈھولا سچ جیکار، چھندا بندی راگ الاوانگا۔ بندی خانہ بند کھول کواڑ، بندگی اِکو اک سمجھاوانگا۔ چرن کولان ہیٹھاں جوڑ، امرت میگھ مُکھ چواوانگا۔ بن کے ویکھاں سانجھا یار، سگلا سنگ نیھاوانگا۔ لیکھا جاناں جُگ چوکڑی چار، چوکڑ اپنی گنڈھ جاناوانگا۔ چارے ویداں بھر بھنڈار، چارے مُکھ صفت جاناوانگا۔ چارے بانی بول جیکار، چارے کھانی آپ پڑھاوانگا۔ چارے جُگ کر کے خبردار، سویاں سُنّیاں آپ اُٹھاوانگا۔ چاروں کُنٹ لے بہار، سُکھ ساگر رُوپ وٹاوانگا۔ لکھ چوراسی ہنڈھاواں نار، کنت اِکو اک اکھاوانگا۔ گر اوتار سیوادار، پیر پیغمبر در دربان بہاوانگا۔ دُوروں دُوروں کرن نِمسکار، سیس سجدہ سب دا آپ جھکاوانگا۔ رہبر بن کے ویکھاں زِرگن سرگن دھار، ستگر بن کے اپنی کار کماوانگا۔ برہم تیرے نال کر پیار، پاربرہم تیری انس آپ اُچاوانگا۔ نو سؤ چرانویں چوکڑی جُگ سُنّا رہوں پیر پَسار، ویلے انت آپ اُٹھاوانگا۔ جُگ جُگ دے رُٹھڑے میلان یار، پھڑ باہوں رُسیاں گلے لگاوانگا۔ دُھر دے بھکھیاں دیاں دیدار، سوچھ سرُوپی رُوپ وٹاوانگا۔ مایا وچ لُکیاں لواں اُٹھال، ترے گن ناطہ توڑ ٹراوانگا۔ لیکھا جان شاہ کنگال، چارے ورنان میل ملاوانگا۔ پاربرہم تیرا بن کے صاحب آپ دلال، برہم ہٹی اِک وکواوانگا۔ تیری لیکھے لاواں گھال، گھالی گھال تھایں پاوانگا۔ تُوں میرا مین تیرے نال، تیرا میرا اِکو بنک سُہاوانگا۔ دِپیک جوت اگمی بال، ساچا نوری چند چمکواوانگا۔ ساچے تخت بیٹھ کرتار، کرنی اپنی آپ کماوانگا۔ دُھر سندیسہ دیواں اتم وار، بانی بان نیرالا تیر چلاوانگا۔ اِکٹھ کر گرو اوتار، تیئی اوتاراں نین گھلاوانگا۔ بھگت اٹھاراں کر پیار، چرن کول اِک سمجھاوانگا۔ عیسیٰ موسیٰ ویکھ محمد یار، یاری حقیقت نال جاناوانگا۔ نانک گوہند وکھال سچ دربار، سچکھنڈ ساچا اِک وڈیاوانگا۔ دُھر دا بول نام جیکار، شبدی ڈھولا اِکو گاوانگا۔ ساچا سوہلا صفتی وار، چھٹی راگاں سیوا لاوانگا۔ دس اٹھ کر وچار، اٹھ دس بھیو چکاوانگا۔ چوڈاں لوکاں لا کے پاڑ، پڑدہ سب دا آپ مُکواوانگا۔ چوڈاں طبقان چرناں ہیٹھ لتاڑ، بہار اِکو وار پاوانگا۔ بن کے آواں ساچا لاڑ، ساچا اسو اِک دوڑاوانگا۔ اُچی بول نام جیکار، تیرا میرا ڈھولا اِک سُناوانگا۔ نہ کوئی پُرکھ نہ کوئی نار، نر نرائن رُوپ وکھاوانگا۔ جوتی جوت جوت اُجیار، شبدی شبد ڈنک سُناوانگا۔ وشن برہما شیو کر خبردار،

دُھر دا حُکم اک مناوانگا۔ سُرپت اند کروڑ تیتتسا نیترووے دہاہاں مار، دُھر دا حُکم آپ ورتاوانگا۔ کلجگ اتم کھیل کراں کمال، کمالا رملہ ہو کے اپنا جھٹ لنگھاوانگا۔ جے کوئی لبھن جائے وچوں دھرمسال، لبھیاں ہتھ کسے نہ آوانگا۔ جے کوئی مندران کرے بہال، اگوں خالی ہتھ مڑاوانگا۔ جے کوئی مسجدیں لبھ دلال، جھوٹھا ونج اک جناوانگا۔ جن عیسیٰ موسیٰ بنائے لال، سو جلوہ نوراں آپ پرگٹاوانگا۔ آکے ویکھاں مریداں حال، مرید مُرشد اپنی کار کماوانگا۔ گُرمکھ گر گر آپ اٹھال، گود سہنجنی آپ سہاوانگا۔ لیکھے لا کے گجری لال، گزریا حال پھیر پرتاوانگا۔ پاربرہم تیری کر کے آپ بہال، برہم وچوں تیرا آپے بھیو چکاوانگا۔ ساڈھے تین ہتھ اندر وچے تال، تال تلوڑا اک رکھاوانگا۔ اوچاں نیچاں ویکھاں شاہ کنگال، برن اٹھاراں ورن چار میل ملاوانگا۔ سنت سہیلے گرو گر چیلے بھگت بھگوان گودی لے سوال، ستیاں پھیر نہ کدے جگاوانگا۔ سچکھنڈ دوارے لے کے جاواں نال، دو جے ہتھ نہ کسے پھڑاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پاربرہم تیرا اتم رنگ رنگاوانگا۔ پاربرہم پرہ تیرا رنگ رنگائے گا۔ سو پُرکھ زرنجن ویس وٹائے گا۔ ہر پُرکھ زرنجن آپے آئیگا۔ ایکنکارا کار کھائے گا۔ آد زرنجن نورا رُشنائے گا۔ ابناشی کرتا درد دکھ بھہ بہنجن آپ ہو جائے گا۔ سری بھگوان نیتراجن اکو بلائے گا۔ پاربرہم پرہ وست منگن اکو آئیگا۔ چار کُنٹ وچے نام مردنگن، مردنگا اکو ہتھ اٹھائے گا۔ جس کسیریوں بنایا کنگن، روداس چہارا چمڑی گنڈھ پانہا، پاربرہم پرہ نظری آئیگا۔ جس کبیر جلاہے تنیا تانا، تندی تند نال جڑائے گا۔ جس سین پچھے ریجھایا رانا، سو رعیت ویکھن آئیگا۔ جس نامے چھپر چھن چھہانا، سو بھگت دوارا ویکھن آئیگا۔ چار جگ دا مان گوانا، ابھان روپ نہ کھن وٹائے گا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں جگ جگ دیندا رہا جو دُھر فرمانا، اتم اپنا حُکم ورتائے گا۔ سب نے متنا سر تے بہانا، سیس اگوں نہ کھن اٹھائے گا۔ لیکھا لکھ لکھ گئے وید پُرانا، شاستر سمرت سرب سمجھائے گا۔ کلجگ اتم آئے بھگوانا، بھگون اپنا ویس وٹائے گا۔ نہکلنک بن جروانا، جابر جبر سرب کھپائے گا۔ دو جہاناں گائے ترانہ، ثریا راگ مکھ شرمائے گا۔ کرے کھیل والی دو جہاناں، چوڈس چوڈاں چند نہ نین اٹھائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو پُرکھ زرنجن اتم ویکھن آئیگا۔ سو پُرکھ زرنجن اتم ویکھن آئیگا۔ زرنجن ہو کے جوت جگاویگا۔ سرگن ساچی کھیل سمجھاویگا۔ ترے گن ناطہ توڑ ٹراویگا۔ پنج تت اپنی بوجھ بوجھاویگا۔ ناڑ بہتر نہ کوئی تپاویگا۔ امرت میگھ اک برسواویگا۔ من مت دُور کراویگا۔ گرمت اک پرگٹاویگا۔ نو

کہنڈ مارگ لاویگا۔ ست دیپ راہ چلاویگا۔ نیچ اُچ اک بناویگا۔ سچ تمیز اک سمجھاویگا۔ غریب نائیاں ریجھ پور کراویگا۔ آپ بن کے رہے
 ناچیز، جن بھگتاں اُچو اُچ رکھاویگا۔ گرمکھاں نال گوہند گنڈھ گیا پیچ، کر کریا آپ گھلاویگا۔ کلجگ دوہاں ہووے پیچ، وچولا اکو
 رُوپ وٹاویگا۔ شاہ پاتشاہ راج راجاں خالی کرے کھیس، مایا رانی ناچ نچاویگا۔ جو صاحب ستگر اُتے جان پتیج، تنہاں آکے پرچہ کوئی نہ
 پاوانگا۔ لکھ چوراسی منگے بھیکھ، در در سرشٹ سبائی آپ بھواوانگا۔ جنہاں صاحب نہ وسیا چیت، تنہاں چاتری انت گواوانگا۔ جنہاں
 ہر نہ گایا گیت، تنہاں ڈونگھی دھار وھاوانگا۔ جو لبھدے پھردے شودوالے مٹھ مندر مسیت، تنہاں ساکھیات نظری آوانگا۔ چار ورن
 سرشٹ سبائی آتم پرما تم کرو پریت، گھر برہم پاربرہم میل ملاوانگا۔ رل کے سخیاں گاؤ ایک گیت، سوہنگ ڈھولا آپ جناوانگا۔ لکھ
 چوراسی لؤ جیت، ہار چرناں ہیٹھ رکھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حکم آپ ورتاوانگا۔
 ساچا حکم آپ ورتاوانگا۔ کلجگ اتم ڈیرہ ڈھاہوانگا۔ دین مذہب دا راہ کھڑا میٹ مٹاوانگا۔ دھر فرمان غضب دا، اکو اک سناوانگا۔
 ویکھو حال کی ہندا بشر دا، وچھڑیاں کوڑے دھندے لاوانگا۔ پُرکھ اکال اکو نتردا، کلجگ کوڑا بدل آپ اڈاوانگا۔ کرے کھیل ساچے پتر دا،
 گر اوتار پیر پیغمبر پوت گود سہاوانگا۔ لکھ چوراسی گھاڑن گھڑ کے بن تصور جو تصویر چتردا، سو صاحب اپنا حکم ورتاوانگا۔ کلجگ اتم
 ویلا لکھ چوراسی فکر دا، فقرے اکے نال سمجھاوانگا۔ ہُن ویلا نہیں کہانی ذکر دا، دھیان اکو چرن لگاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، برہم پاربرہم آپ درسواوانگا۔ پاربرہم تیرا پرہو اُچائے گا۔ نہکرمی کرم کمائے گا۔ ساچی دھرنی سوہیا بائے گا۔ مرن ڈرن بھ
 مٹائے گا۔ ساچی ترنی آپ ترائے گا۔ ہرن پھرن نیتر آپ کھلائے گا۔ ورنی برنی موہ ترائے گا۔ گرمکھو ساچی پوڑی چڑھنی، گھر وچ ڈنڈا آپ
 لگائے گا۔ ٹخم تاثیر ہو کے ٹک اکو پڑھنی، ڈھولا اکو راگ الائے گا۔ سکھمن ٹیڈھی بنک نو دوار ایڑا پنگل اندھ اندھیر کوڑی کریا کوئی نہ آکے
 اڑنی، جس سر اپنا ہتھ ٹکائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، پاربرہم تیرا آپ سمجھائے گا۔
 برہم برہم انت سمجھاویگا۔ پھڑ مارگ آپے لاویگا۔ کرم کانڈ میٹ مٹاویگا۔ ساچا ناد دھن سناویگا۔ برہم برہماد کھوج کھوجاویگا۔ انرسیا سچ
 سواد، اک وکھاویگا۔ ڈھولا گا کے بودھ آگادھ، نش اکھڑ آپ پڑھاویگا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں کرائے پچھلی یاد، بھوکھت واک آپ

سمجھاویگا۔ واحد لاشریک زرگن داتا آوے گاڈ، گائیڈ سب نوں آپ کراویگا۔ جن بھگتاں رکھے لاج، سر اپنا ہتھ ٹکاویگا۔ جس نوں کہندے گرو مہاراج، سچے پاتشاہ شاہ پاتشاہ سیس اپنے تاج ٹکاویگا۔ اوہدا کوئی نہ جانے کاج، کرنی کرتا آپ کھاویگا۔ سب نوں اتھ چھڈنی پئے نماز، حُجرہ حج اکو وار وکھاویگا۔ جس نوں سجدہ کرے عیسیٰ موسیٰ محمد منے نواب، سو شہنشاہ نظری آویگا۔ آد جگاد جگ چوکری سارے کرن آداب، روپ اکو اک سمجھاویگا۔ نبی رسولان دیونہارا دات، دیاوان پھیرا پاویگا۔ پٹی پڑھائے اک جماعت، الفیے نقطہ نوں آپ مٹاویگا۔ ساچی دسے اکو ریت، رہبر اکو حکم مناویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، پاربرہم تیرا برہم آپ اٹھاویگا۔ سری بھگوان برہم اٹھائے گا۔ نہکرمی کرم کماے گا۔ بھڑ چرنی سیس جھکائے گا۔ ساچی کتھا کہانی پڑھنی، آتم پرما تم راگ جنائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، زرگن اپنا ویس دھرائے گا۔ زرگن دھر کے آئے ویس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ صاحب وسے اگڑے دیس، اگم ہتھ وڈیائیا۔ حکم ورتائے بن نریش، شہنشاہ اکھوائیا۔ کلجگ اتھ ویکھے کھیل، کھیلنہارا خلق خدائیا۔ سنت سہیلے سجن گرمکھ میل، گرسکھ گر گر بوجھ بوجھائیا۔ جوت زرنجن چاڑھے تیل، آد زرنجن خوشی وکھائیا۔ پرہہ ٹھا کر ملیا سجن سہیل، ہر ستگر سچا ماہیا۔ جس لکھ چوراسی حکمے اندر دھرم رائے دی گھلے جیل، گرمکھ ساچے سچکھنڈ وسائیا۔ وسنہارا دھام نویل، دہ دشا ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پاربرہم لئے ملائیا۔ پاربرہم ملنا انت، انت آپ جنائیندا۔ کھیل کرنا نارکت، کنت کنتوبل سیج ہنڈھائیندا۔ رنگ چڑھے اکو بسنت، اتر کدے نہ جائیندا۔ تیرا میرا بھیو نہ بائے کوئی پنڈت، چوڈاں ودیا نین شرمائیندا۔ چار جگ دا لیکھا اتھ کرے کھنڈت، کھنڈا کھڑگ نام اٹھائیندا۔ بھیو کھلائے جیرج انڈج، اُتبھج سینج پھول پھلائیندا۔ بھگت دوارے بنے منگت، پریم پریتی بھکھیا منگ منگائیندا۔ گرسکھو گڑھ توڑو ہوئے ہنگت، نون س اکھڑ اک پڑھائیندا۔ پاربرہم برہم لئے انگت، انگیکار آپ ہو جائیندا۔ سرب جیاں دا اکو منت، منت ڈھولا آپے گائیندا۔ رل کے بہہ جاؤ ساچی پنگت، اوچ نیچ ذات پات جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھائیندا۔ پُرکھ اکال آکے کرو منت، جو صاحب وچھڑے میل ملائیندا۔ کلجگ کیسے دی چلن نہ دیوے کوئی ہمت، کوٹن کوٹ اندر وڑ وڑ، پانی ٹھر ٹھر، اگنی سڑ سڑ، اُچے ٹلے چڑھ چڑھ، شاستر سمتر پڑھ پڑھ دھیان لگائیندا۔ ابناشی کرتا ویکھنہارا در در گھر گھر نر نر، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیندا۔

کلجگ انت سِری بھگونت گُرمکھ گُرسکھ سَجَن پھڑ پھڑ، ڈُونگھی کندر آپے وڑ وڑ، لیکھا جان سیس دھڑ دھڑ، دھڑا اپنے نال ملائیندا۔ جن بھگتاں پچھے آپ مر مر، نِرگن سرگن سرگن نِرگن اپنا رُوپ وٹائیندا۔ نِت نوت آد جُگاد پلُو پھڑ پھڑ، ساچی گنڈھ آپ پوائیندا۔ کلجگ انت نُو کھنڈ پرتھمی ست دیپ لکھ چوڑاسی کوئی نہ جائے آگے اڑ، جو اڑیا سو پار کرائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا آپے ور، ور اپنا جھولی آپے پائیندا۔ آپے داتا آپ بھکھاری، دیونہار آپ اکھوائیا۔ آپے بھوپ آپ سکداری، آپے بھکھیا منگے چائیں چائینا۔ آپے شاہ پاتشاہ پھڑے تیز کٹاری، خالی ہتھ آپ ہو جائیا۔ آپے کھیلے کھیل پُرکھ ناری، نارکت سیج سوہا پائیا۔ آپے کرے سچ سنگاری، ساچی اچھیا آپ پرگٹائیا۔ آپے بنے کنیا کواری، انگیکار نہ کھتے رکھائیا۔ آپے بنے شاہ سَواری، شہنشاہ ساچے آسن سوہا پائیا۔ آپے بن وڈا درباری، دُھر دربارا اک لگائیا۔ آپے سیوک سیوا کرے نیاری، نِرگن اپنا حُکم ورتائیا۔ آپے جودھا سُو ریر بن بلکاری، بلہین آپ ہو جائیا۔ آپے بن گُرو اوتاری، گیان گُردیو آپ سمجھائیا۔ آپے کاغذ قلم لکھنہاری، آپے لیکھا دئے مٹائیا۔ آپے کھیلے کھیلے جُگ چاری، جُگ چوکڑی آپے ڈیرہ ڈھاپیا۔ آپے پرناوے گُرمکھ سچّی لاڑی، بن کہار ڈولی اپنے کندھ اٹھائیا۔ آپے گھنگٹ جُکے پہلی واری، آپے نیتر نین نین شرمائیا۔ آپے سچ جھروکھے کھولے باری، بند کواڑا آپ کرائیا۔ آپے نِرگن جوت جگے نِرکاری، اندھ اندھیر آپ اکھوائیا۔ آپے امرت جھرے ٹھنڈا پانی، اگنی آگ آپ برسائیا۔ آپے شبد بنے سچّا ہانی، آپے بیٹھا مُکھ بھوائیا۔ آپے ویکھے چارے کھانی، آپے پڑدہ ربا وکھائیا۔ آپے سُرَت بنائے ساچی رانی، آپے دھکا دیوے لائیا۔ آپے سُنائے اکتھ کہانی، آپے بہرم بھلیکھا دیوے پائیا۔ آپے جانے پد نِر بانی، آپے دھوؤں دھار سمائیا۔ آپے کھیل کرے مہانی، آپے نظر کیسے نہ آئیا۔ آپے بنے وڈ وِدوانی، آپے شیطانی دھار چلائی۔ آپے مارے تیر انیالا کانی، آپے مُکھی دئے تڑائیا۔ آپے مان دوئے جگت مات بھانی، آپے شبدی بُو جھ بُجھائیا۔ کرے کھیل سِری بھگوانی، بھگون اپنا حُکم ورتائیا۔ پاربرسم اٹھ کر دھیانی، دھیرج وان ربا سمجھائیا۔ اٹھ ویکھ سچ نِشانی، شہنشاہ اپنی دئے بُجھائیا۔ جس نُوں کہندے آد شکت جوت نُو رانی، سو جوت سیوا ربی کمائیا۔ جس دا کھیل شکت بھوانی، سو بھاون وچ سمائیا۔ جس دی چتر بھج نِشانی، سو نِشانہ ربا لگائیا۔ آدر تے سُن سچّی کہانی، ہر کرتا ربا جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہوتے حیرانی، ہر کا بھیو کھتے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، اتم اپنا

گھر وسائیا۔ اتم گھر وساؤنا تیرا، تیری وجے ودھائیا۔ برہم کہے تُوں میرا، میں تیری تگاں سرنائیا۔ کلجگ اتم کر نیڑا، حقیقت ویکھ تهاؤں تھائیا۔ کوڑیاں سادھاں سنتاں ڈبدا جاندا بیڑا، جو پرہہ نُوں دھوکھا دے جیواں جنتاں رہے بہرمائیا۔ کلجگ اتم اُجڑن والا کھیڑا، کھیڑکی گنڈا نظر کھئے نہ آئیا۔ رسنا جہوا جگت گیان کردے جھیڑا، انتر میل نہ کھئے ملائیا۔ چاروں گنٹ ہویا اندھیرا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ من بنکار کہے میرا میرا، مت متوالی دئے ڈبائیا۔ بُدھی کہے میرا ڈھٹھا ڈیرہ، میرا بل نہ سکے بنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں صاحب ستگر نرگن رُوپ سچ سوامی ٹھاکر آوے بن کے شیرا، سنگھ اپنی بہک لگائیا۔ سارے اکو وار دھرت مات دا کھلا کر جان ویڑا، جبک نظر کھئے نہ آئیا۔ اندر وڑ کے پُرکھ اکال کولوں ڈر کے کہن تُوں میرا میں تیرا، دُو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال کہے میں آیا دو جہان ہتھیں ڈور پھڑ کے، چچیا کھئے رہن نہ پائیا۔ میں نت نت ویکھاں جو اٹھ کے باہروں نہاؤندے تڑکے، انتر امرت سروور نہاون کھئے نہ جائیا۔ میں سدا ویکھاں جو گھروں نکلے لڑ کے، من جھگڑا سکے نہ کھئے مکائیا۔ میں ویکھنہارا جو اٹھسٹھ تیرتھ بہٹکے، کام واسنا سکے نہ کھئے مٹائیا۔ میں ویکھاں گُردر مندر مسجد شودوالے مٹھ وڑ کے، کلجگ جیو دھیاں بھیناں رہے تکائیا۔ میں ویکھاں جو گھر گھر منگدے پھردے لڑ کے، اپنا آپ رہے مٹائیا۔ گُرسکھو گُرمکھو ستگرُو ملدا جینودیاں مر کے، مرنا نانک گوہند گیا سمجھائیا۔ آؤ ویکھو پلُو پھڑ کے، گنڈھ اپنے نال بندھائیا۔ جیہڑا تہاڈی نیہہ گیا دھر کے، اتم محل دئے وسائیا۔ پُرکھ اکال نال آیا رل کے، جوتی شبد وجی ودھائیا۔ لبھنا پھیر کسے نہ بھلکے، بھلیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ ست سنگھاسن بیٹھا مل کے، سمبل اپنا ڈیرہ لائیا۔ اٹھو ویکھو بھج بھج کے، ہرمندر ربا سُہائیا۔ من بندر نہ جائے چھل کے، ولیا چھلیا آیا بے پرواہیا۔ پہلوں گُر اوتار پیر پیغمبر گھل کے، اپنا سنہیڑا دتا پُچائیا۔ اتم جوتی دھار اکو ڈلکے، پنج تت نہ کھئے ودیائیا۔ دھرت مات دے بھار کرے ہلکے، بے مکھ کھئے رہن نہ پائیا۔ سرشٹ سبائی مارے اٹھل کے، گیڑا لکے وار بھوائیا۔ گُرمکھ پریم گُٹھالی آون ڈھل کے، کنچن سوئنا اپنے رنگ رنگائیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر دیوے ویکھے بلدے، شمع اپنی ہتھیں جگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، پاربرہم تیرا لہنا جھولی پائیا۔ پاربرہم تیرا لہنا برہم، سری بھگوان آپ جنائیندا۔ جس دے نال لگائے کرم، کرم سیوا رُوپ بنائیندا۔ تینوں لپیٹیا وچ کایا ماٹی چرم، نیتر نظر کسے نہ آئیندا۔ بن ستگر سب نُوں پیا بہرم، بھانڈا بہرم نہ کھئے بھٹائیندا۔ برہم برہم

برہم سارے پڑھن، برہم روپ اپنا نظر کیسے نہ آئیندا۔ دُور دُراڑے چل کے آؤن گلاں کرن، گلیں باتیں پرہہ کا بھیو کھئے نہ پائیندا۔ من ہنکاری کر کے آون لڑن، ہرجو آد جگادی وڈ لڑاکا جو اڑیا بہن وکھائیندا۔ جو سنت سہیلے گرمکھ چیلے آون سرن، تنہا اپنا میل ملائیندا۔ نیج نیتر کھولے ہرن پھرن، من فرنا بند کرائیندا۔ گیان دھیان اشنان پوجا پاٹھ سمرن گرمکھ تیرا پانی بہرن، تیرا پرہہ تیرا کھیڑا آپ وسائیندا۔ تیرے کولوں وشن برہما شو ڈرن، آگے اکھ نہ کھئے اٹھائیندا۔ جنہاں پُرکھ ابناشی آیا ورن، تنہا ہتھ نہ کوئی لگائیندا۔ پُرکھ اکال دین دِیال آد پُرکھ انت کیتا پرن، پتہرمیشور اپنا روپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اک اکانتا اکل کلا بھرپور آپ اکھوائیندا۔ اکل کل بھرپور سوامی، سرب جیاں دئے وڈیائیا۔ گھٹ نیواسی انترجامی، برہم پرکاشی جوت لئے ملائیا۔ دُھر دی بانی شبد کہانی، ساچی رانی لئے پرگٹائیا۔ کھیلے کھیل دو جہانی، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کر کیریا ویکھ وکھائیا۔ کیریا اندر ویکھن آیا، وڈ داتا گن ندھان۔ بھگت بھگونت لئے جگایا، جاگرت جوت کرے پردھان۔ امرت آتم دئے پلایا، کوڑی کیریا میٹے نشان۔ ساچی رمز دئے سمجھایا، بن رسنا کرے گیان۔ ساچی اکھ لئے ملایا، پرتکھ نظر آئے بھگوان۔ مارگ دس راہے پایا، منزل چڑھائے آپ مہروان۔ ہس ہس جوڑ جڑایا، ناطہ توڑ سرب شیطان۔ ساچا گھوڑ اک منگایا، دُھردرگاہی دے فرمان۔ سولان کلیاں آسن لایا، تنگ کیسے نوجوان۔ چرن رکابے اک ٹکایا، کھیلے کھیل مرد مردان۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا دُھر فرمان۔ دُھر فرمانا ست سندیسہ، اکو وار سُنائیا۔ پُرکھ اکال نر نریشا، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ آد جگاد رہے ہمیشہ، نہ مرے نہ جائیا۔ حُکھے اندر وشن برہما شو مہیشا، گنپت گنیشا بیٹھے سیس جھکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن آدیسا، سجدہ اکو گھر وکھائیا۔ کلجگ اتم پورا کرے صدی پیسویں سب دا لیکھا، لیکھا اپنے لیکھے پائیا۔ جنہاں رہ جائے بہرم بھلیکھا، تنہا بیس اکیسا بہرم مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، اپنا دیونہارا آپے دان، انت کنت بھگونت ویکھ آن، مہما اگنت اپنے وچ چھپائیا۔ مہما اگنت بیٹھی چھپ، ظاہر نظر کیسے نہ آئیا۔ نو نو چار رہی چپ، اپنا بھیو نہ کھئے جنائیا۔ کلجگ اتم بیٹھی اٹھ، گھر ساچے لئے انگرٹایا۔ جن بھگتاں ول کیتا رُخ، بھجے واہو داہیا۔ میں ویکھاں جا کے گوبند تیرے پُت، جنہاں پچھے اپنے پُتر نیہاں ہیٹھ دبائیا۔ میں گودی لواں جا کے چُک، اپنی سیو کھائیا۔ مینوں

سوںنا لگے مکھ، جو تینوں رہے دھیائیا۔ گو بند سورا آپے تھے، دے مت رہا سمجھائیا۔ ویکھ میرا اناشی اچت، میرے نال سوہیا پائیا۔ جس نے پہلوں مینوں بنایا پت، پھر میں پتران پتران اتو وار کرائیا۔ ہن نہیں بہنا مات لک، اپنا پڑدہ دیاں اٹھائیا۔ بن میری کرپا کوئی نہ ہووے میرے اُتے خوش، کلجگ جیو کرن لڑائیا۔ میں سب دے نیڑے اندر بیٹھا ڈھک، گھر اپنے مینوں ملن کوئی نہ آئیا۔ در در جا کے ڈیریاں وچ اک دو جے نوں رہے پُچھ، کس گھر ملے سچا ماہیا۔ صدی ویہویں کیسے کول نہیں ہے کچھ، پرہہ خالی بھانڈے دتے کرائیا۔ ڈردے صاحب کولوں بیٹھے لک، آکے آکے مکھ نہ کھئے وکھائیا۔ جگت وڈیائی لگی بھکھ، مستک چرناں اُتے رہے چھہائیا۔ کس نوں دیندے ددھ پت، کیسے نوں اکھاں میٹ دھیان جنائیا۔ کیسے نوں کہن سرتی گئی رُٹھ، بھجے واہو داہیا۔ کیسے نوں کہن اندر وڑ کے بہہ جاؤ چپ، رسنا جہوا نہ کوئی گائیا۔ جے پُرکھ اناشی آپ لئے پُچھ، پھر بیٹھن مکھ بھوئیا۔ کلجگ کہے پرہہ ویکھ میری لٹ، میں دن دہارے رہا مچائیا۔ باہروں تینوں سجدے کرن جھک، اندر کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہویا ہلکائیا۔ رات اندھیری گھر بیگانے کرن رُخ، ویسوا روپ جگت وٹائیا۔ ٹھاکر سوامی انتر اٹھ، کیوں بیٹھا مکھ بھوئیا۔ دھرم ناٹھ سب دا گیا تٹ، دھرت دھول دئے دہائیا۔ خالی دسن سب دے ٹھٹھ، ہر کا نام نظر کھئے نہ آئیا۔ کری گڑمائی جوٹھ جھوٹھ، ہوئے ہنگتا وچ و دھائیا۔ لکھ چوڑاسی ویکھ کرتوت، تیرے تیری کیتی گئے بھلائیا۔ کلجگ اتم سارا لنگھ گیا اتم پچھے رہ گئی نیکی پوچھ، سو گو بند اپنی ہتھیں دئے کٹائیا۔ کیسے دی کھڑی رہے نہ مچھ، مُشکل وچ پئے لوکائیا۔ جو تینوں سمجھدے ٹچھ، ترت اپنا حکم ورتائیا۔ ستجگ بدلے تیری رُت، رُت رُتڑی آپ مہکائیا۔ دھرت مات کہے میرے گھر جمیا پت، سخیو دیو و دھائی چائیں چائیا۔ میں پندراں کتک آواں گودی چُک، پُرکھ اکال نوں متھا دیاں ٹکائیا۔ پھڑ کے دوہاں ہتھاں نال گودی دیواں سٹ، اپنا بہار سر توں لاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کا کھیل کوئی سمجھ سکے نہ رائیا۔ ہر کا کھیل سرب اڈیکن، جگ چوکرئی دھیان لگائیا۔ پابندی اندر سرب چیکن، اچی کوک رہے سُنائیا۔ جیوں گو بند نظر آیا بھیکھن، تیوں گڑمکھاں رہا جگائیا۔ کلجگ قہر اندھیری تیکھن، اپنی دھار وپائیا۔ گڑمکھ کرے ورا لا سچ پریتن، پریتی پریتم نال لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کل اتم ویکھ وکھائیا۔ کلجگ اتم رہے اڈیک، جگت اڈاری مات لگائیا۔ گر اوتاراں جو

لکھی تاریخ، تاریخِ ربی سمجھائیا۔ لکھ چوراسی ہوئی پدیت، پریتی سچ نہ کھئے کھائیا۔ سخیاں مل کوئی نہ گائے گوہند دا گیت، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ لہدے پھرن مندر مسیت، ملاشیخ مسائک انگلاں نال رہے سمجھائیا۔ بن ساچے کلیموں پڑھ پڑھ ہوئے ڈھیٹھ، ڈیرہ کوڑ نہ کھئے ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت ہوئے رُشنا، روشن اک منار وکھائیندا۔ جلوہ نُور نُور دھرا، جلوہ گر بھیو چُکائیندا۔ در دوار اک کھلا، دردیاں درد آپ وندائیندا۔ سب دی سدھر پوری دئے کرا، جو صدقہ واری گھولی گھول گھائیندا۔ جنم کرم دا پترا دئے الٹا، ورقہ ورقہ لیکھ بدلاییندا۔ شترُو متراں دئے بنا، شستر کھنڈا نہ کھئے چمکائیندا۔ چوٹی سِخراں دئے چڑھا، سکیری اپنے نال بنائیندا۔ اتم فقرہ دئے پڑھا، سوہنگ ڈھولا راگ لائیندا۔ جو باجاں تتران گیا لڑا، سو کلجگ اتم نرگن ہو کے آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا نام شکر باج لئے بنا، لکھ چوراسی چڑی آپ تڑائیندا۔ لکھ چوراسی شبدی باج چوغہ، گوہند چوگ چُکائیا۔ اچی کوک دیوے ہوکا، حُکم دئے سمجھائیا۔ پھرے دروہی چوڈاں طبق چوڈاں لوکا، لکویں کھیل رہے نہ رائیا۔ اندر وڑ کے اپنا ویکھو کوٹھا، کایا کوٹھی سوہا پائیا۔ جس دے اندر اگئی پوتھا، بن علموں کرے پڑھائیا۔ اپنے ملن دا دیوے اکو موقع، مُکمل اپنا حُکم ورتائیا۔ کیسے نال کرے نہ دھوکھا، جو پھڑیا سو پار کرائیا۔ ستجگ مارگ دتے سوکھا، اتم پرما تم سوہنگ رُپ اک سمجھائیا۔ گرسکھ کوئی نہ ہووے اوکھا، ویلے انت ستگر پورا لین آئے چائیں چائیا۔ جوت اکالن صاف کر کے بیٹھی چوٹکا، جن بھگتاں اُپر دئے بہائیا۔ بن بھگتاں سری بھگوان جائے اوٹتا، بن سیکھاں گرو کم کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کلجگ اتم آپے پہنچا، ویہویں صدی اپنا حُکم آپ ورتائیا۔ ویہویں صدی نوں سارے روندے، دو جہان دھیان لگائیا۔ گر اوتار ڈھولا گاؤندے، ٹونہی ٹونہی راگ لائیا۔ تیرا راہ اک تکاؤندے، تقویٰ اک جنائیا۔ جگ چوکرئی رہے بھوندے، اکٹھیاں میل نہ کھئے ملائیا۔ اُچے نیویں سارے سوئندے، بستر اکو نہ کھئے ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سو ویہویں صدی لیکھ لائیا۔ ویہویں صدی کرے منظور، ہر کرتا دیا کھائیندا۔ پہلوں بخشے سرب قصور، سب دے لیکھ آپ مکھائیندا۔ جس دے پچھے سولی چڑھیا منسور، سو سولی منسور اپنے گل لٹکائیندا۔ جس دے پچھے اگنی سڑے وانگ تندور، تنہاں اگنی ت بھجھائیندا۔ جیہڑے جگ چوکرئی آؤندے

رہے بن مزور، تنہا مزدوری ویکھ وکھائیندا۔ جیہڑے وسدے رہے دُور دُور، اتم اپنے کول بہائیندا۔ سارے منگو اکو وار بخش ساڈے قصور، گلوتنا اپنی دیا کھائیندا۔ سب دے بھانڈے کرے بھرپور، خالی نظر کھئے نہ آئیندا۔ ضرورت پوری کرے ضرور، ظاہر ظہور ویکھ وکھائیندا۔ کاغذ قلم شاہی نہکلنک کیتا مشہور، گر اوتار لیکھ لکھائیندا۔ اتم ملن نوں ہونے سرب مجبور، مشکل حل نہ کھئے کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، جلوہ دیوے نور ظہور، ظاہرا پیر بے نظیر لاشریک سچ توفیق اک خدائے بے پرواہے اکو اسم اکو اعظم اکو آدم آپ جنائیندا۔ اکو آدم آدم بو، بے وفا سرب لوکائیا۔ اکو نعرہ اکو لارا دسے ہو، انا ہونال ملائیا۔ رل مل کہے آپا توں ہی توں، توں ہی توں ہی راگ الائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد شبد برہماد ویکھے اپنی جوہ، ساچے کھیڑے ڈیرہ لائیا۔ ویکھنہارا پاک رُوح، بُت بُت خانا پھول پھلاوے تھاوں تھائیا۔ جو مُرید مُرشد گیا چھوہ، وانگ شمس تبریز شمع دیوے جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، نہکلنک نرائن نر، جن بھگتاں ویکھن آوے منہ، جنہاں مکھڑا گوبند دھوتا چائیں چائیا۔

* ۲ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی ہر بہگت دوار جیٹھووال *

ہتھ نال ملایا ہتھ، دست دست نال جڑائیا۔ شبد اڈاری لہنا ٹھہ، بھجنا واہو داہیا۔ سنگیاں ساتھیاں کر اکٹھ، اپنا میل ملائیا۔ ویکھ کھیل پُرکھ سمرتھ، بے پرواہ دئے سمجھائیا۔ وارتا رسنا جہوا گاتھ، چھندا بندی بے پرواہیا۔ ست ستوادی کھیل تماش، دو جہاناں دئے جنائیا۔ ساچے منڈل پاوے راس، کاہن اپنا کھیل وکھائیا۔ گون دواہیوں آئیوں چل کے پاس، پاس اپنا لے اٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، چھندا بندی وارتالاپ، دواہاں کرے آپ ملاپ، میلا ویکھے تھاوں تھائیا۔ اپنی بولو رسنا زبان، بتی دند بلائیا۔ گون کلمہ گون کلام، گون گھٹ گھٹ ربا ٹکائیا۔ گون اسم اعظم سچ نشان، گون محراب ربا سہائیا۔ گون

ديونهار پيغام، سچ ساچي ڪرے پڙهائيا۔ جوتي جوت سرڙپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪرے ڪهيل ساچا هر، چهندا بندي بتي دندی بنده
 بندگي وچون پرگنائيا۔ ڪون سچ ڪون جهوڻه، ڪون ڪهيل ربا درسائيا۔ ڪون دشا ڪون ڪوٽ، ڪون حصه ونڌ ونڌائيا۔ ڪون سادھ ڪون
 اودهوٽ، ڪون ليڪھ ربا جنائيا۔ ڪون پوٽ ڪون ڪپوٽ، ڪون در در پهرے اپنا پهرا پائيا۔ ڪون تاگا ڪون سوٽ، ڪون تندي جوڙ
 جڙائيا۔ جوتي جوت سرڙپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪرے ڪهيل ساچا هر، وارتالاپ ين ورتن بھگونت اڪو اڪ سمجھائيا۔ وارتالاپ
 دسو اوھ، جو ليڪھن پڙھن وچ نہ آيا۔ جس دی دھار سدا نرموھ، نرمویر ڪھیل ڪرائيا۔ اوس نال جانا چھوھ، جگت چھوهر ملے وڌيائيا۔
 دُرمٽ ميل ميل دھو، نرمل روپ اڪ پرگنائيا۔ آيا آپ نہ لہنا ڪھوھ، جوتي جوت سرڙپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، وارتالاپ جگت ڪھاني،
 بودھ آگادھ دُھر دی باني، شبدی شبد بھيو چڪائيا۔ نہ کوئي ويڪھ ويڪھن يوگ، من مت بُدھ نہ ڪھي چٽرائيا۔ جگت واسنا ڪردا پھرين
 بھوگ، ساچي سيچ نہ ڪھي ہنڌھائيا۔ ہوے ہنگنا لگا روگ، ڪوڙي ڪرپا ڪرے لڙائيا۔ شبد تن نہ لگي چوٽ، نگارا سچ نہ ڪھي وجائيا۔
 آھنيون ڏگا بوٽ، مات لوڪ ربا ڪر لائيا۔ نظر نہ آئي نرمل جوت، اندھ اندھيرے بيٺا آسن لائيا۔ شبد سنا اوھ سلوڪ، جس دھارون نُو
 ڪرے رُشنائيا۔ اوس دھام کيس بدھ جائے پہنچ، ڪون پوڙھي ڏنڌا ويڪھ وڪھائيا۔ لڪھن پُشڪر ويڪھ ڪروچ، سلمل سان جنبو دپ خوشي
 منائيا۔ ڪشا ڪتے رپے بھوٽڪ، ڪوڪر سوڪر اپنا راگ الائيا۔ جوتي جوت سرڙپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، پُچھنھارا اوھ گھر، جس دا دروازہ
 نظر ڪيسے نہ آيا۔ سیدھی سادی جگت گل، گلین باتیں جگت ڪھیل ڪرائيندا۔ پرہہ ڪا ڪھیل سدا اچھل، جيو جنت بھيو ڪھي نہ پائيندا۔ اُچے
 ٿلے پريت لوء پُري آڪاش رپے حل، بے پرواھ اپنا دھڪا لائيندا۔ جوتي جوت سرڙپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪرے ڪهيل ساچا هر، بودھ
 آگادھ شبد اناد وچ برہماد برہمانڌ اپني ڪار ڪمائيندا۔ وارتا بولے جگت ڪھاني، لڪھ چوراسي جيو جنت دين ڏھائيا۔ سترگر بولے دُھر دی
 باني، شبدی راگ سُنائيا۔ آون جان ڪھیل مھاني، جُگ چوڪري ڪار ڪمائيا۔ شابو بھوپ وڏ سُلطاني، شہنشاھ اپنا حُڪم ورتائيا۔ پاربرہم
 برہم ديوے داني، داتا داني ديا ڪمائيا۔ دُھردرگاھي اڪ نشاني، نرگن جوت ڪرے رُشنائيا۔ نہکلنڪ وڏا بلواني، بلدھاري آپ ہو جائيا۔
 جگت نيتر نہ کوئي ويڪھ جيو ناداني، نج نيتر گرُمڪھاں نظري آيا۔ جس دا نام تير نشان تڪھي ڪاني، آر پار دو جھان ڪرائيا۔ جوتي جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نکئی نکئی وارتا وچ کدے نہ آئیا۔ بحث وچ راگ سستا، ہر کا نام قیمت کوئی نہ پائیا۔ جگت ودیا کایا کم نہ آئے بستہ، ہر کا اکھر پڑھن کھئے نہ پائیا۔ سری بھگوان ہر گھٹ اندر دیکھ نر ہو کے جگدا، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ نو دوارے پار لنگھدا، ساچے مندر ڈیرہ لائیا۔ نہ رووے نہ کدے بسدا، اٹھے پھر خوشی منائیا۔ پریم پیار دیوے اپنے رس دا، رس رسیا ساچا ماہیا۔ برہم پاربرہم سد حکم گھلدا، حُکمے اندر پھرائیا۔ ایہ کھیل پُرکھ اٹل دا، نہ کوئی جانے جیو سؤدائیا۔ وارتا وچ اپنی دھار کدے نہ گھلدا، دُھر دی کرے اگم پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پاربرہم برہم پاربرہم ایکا دھار بندھائیا۔ سیوو بھائی سیوو، سیون جاچ اچے نہ آئیا۔ لیوو بھائی لیوو، وڈ داتا داتا آپ ورتائیا۔ دیوو بھائی دیوو، اپنا آپ بھیٹ چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل کھیلنہار اپنی کھیل کھلائیا۔ پُرکھ اکال کول اک سٹیج، سیٹ سدا ریزرو رکھائیا۔ جنہاں اپنے کر کے دئے بھیج، تنہاں کرپا کر کے لئے ملائیا۔ گر اوتار جگت مارگ دیندے رہے سندیس، اکھر اکھر نام پڑھائیا۔ پوڑی پوڑی چڑھ کے لہنا ویکھ، گھر گھر وچ نظری آئیا۔ پنچم میتا پنچم الیکھ، اکو اگم اتہاہ وڈی وڈیائیا۔ ابناشی کرتا جن بھگتاں سنگ کرے اکو ہیٹ، ہتکاری پھیرا پائیا۔ رت بسنتی مؤلے چیت، پُھل پُھلواری آپ مہکائیا۔ ٹھاکر ہو کے ٹھوکر لا لُوے ویکھ، اندر باہر کھوج کھوجائیا۔ جنہاں اپنا دیوے ہیٹ، پڑدہ کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آتم پرما تم پرما تم آتم نج دھارا جوڑ جڑائیا۔ کبیر کہا ساچا بول، انبولت آپ سُنائیا۔ صاحب سوامی جس آئے کول، گھر سجن پھیرا پائیا۔ سرت سوانی جاوے مؤل، شبد ہانی میل ملائیا۔ دیوے وڈیائی اُپر دھول، دھرنی دھرت خوشی منائیا۔ آد انت پورا کرے قول، کیتا قول بھل نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر میلے سہج سُبھائیا۔ گھر میلا ہر جو کنت، گرہ مندر سوہیا پائیندا۔ نال لے کے جائے بھگونت، جس جن آپ پرنائیندا۔ سو ادھرے ساچا سنت، جس ناری کنت پرنائیندا۔ دھام سہائے سوہاؤنت، گھر سہنجنا اک وڈیائیندا۔ کبیر پُرکھ پایا اک بھگونت، دو جا انگ نہ کھئے لگائیندا۔ برہم جوت ہوتے پرکاش، گھر گھر وچ کرے رُشنائیا۔ کالا نیلا پیلا کھیل تماش، چٹی دھار رُوپ وٹائیا۔ سوہا کنچن لال نریش، نرگن نور رُشنائیا۔ ککی دھار دئے سندیس، شبدی رُوپ پرگنائیا۔ جو کبیر نرگن لیا ویکھ، سو کبیر سرگن گیا سمجھائیا۔ جس ویلے ہوتے جوت پرویش، جوتی

جوت کرے کُرمائیا۔ پچھوں وکھاوے سچا دیس، جس گھر وسے سچا ماہیا۔ جس گرہ روپ نہ کوئی ریکھ، رنگ نظر کیسے نہ آئیا۔ اچے گڑھ چڑھ کے دیوے اک سندیس، سریشٹ سبائی گیا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جس جن دیوے اپنا ور، دیک دیک نال کرے رُشنائیا۔ کول ناہی نہ کھلے پُهل، مُکھ کول نہ کھئے کھلائییا۔ کیرپا کرے آپ اُبھل، مہروان ہوئے سہائیا۔ بھگت اُچجائے اپنی گل، کلونتا بے پرواہیا۔ نچھر جھرنا جائے ڈل، امرت میگھ اک برسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جس جن دیوے اپنا ور، تس پت ڈالی روپ مہکائیا۔ اودھے کول ہوئے پرکاش، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ گھر ملے آب حیات، حیاتی حیاتی وچوں دئے بدلائیا۔ نظری آئے اک نواب، نویت ساچے نام وجائیا۔ در درویش کرے آداب، سجدہ سر اک جھکائیا۔ جس دا کھیل بے تاب، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنی کھیل دئے جنائیا۔ ایڑا پنگل سُکھمن مارگ نکا، پگڈنڈی روپ جنائیا۔ جس دا مارگ جگت دسے تیکھا، تنہا تیکھن ربا بھجائیا۔ سندیس دیوے اٹھ گُرمکھا، گر گر بوجھ بھجائیا۔ سچکھنڈ دوار وکھائے اکو سُکھا، سُکھ آتم دئے جنائیا۔ کیر جُلاہا پرہہ درس دا بھکھا، چھوٹے موٹے راہ کھڑے چرناں ہیٹھاں گیا دبائیا۔ جا کے مندر اکو ڈٹھا، گھر ساچے ہوئی رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جس جن سدے اپنے گھر، تس مارگ مارگ وچوں لنگھائیا۔ سچ نشان ستگر اشٹ، اشٹ گر دیو آپ بندھائیندا۔ کر کیرپا کھولے دریشٹ، دب نیتز پڑدہ لائیندا۔ جس نوں رام گر چلا مندے گئے وشیشٹ، وشو اپنی کار کھائیندا۔ جس دا کھیل آد جگاد بھوکھت، بھاون سب دی پور کرائیندا۔ جس دی مہا کرے لکھت، لکھ لکھ لیکھا سرب جنائیندا۔ سو ستگر سدا نراچھت، اچھیا سب دی پور کرائیندا۔ کر کیرپا جس دیوے اپنا اشٹ، سو بن جگت نیتز دھیان لگائیندا۔ مانس جنم نہ ہوئے بھرشٹ، من مت نہ کھئے کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا اشٹ آپ رکھائیندا۔ جس دی جوت اُس دے انگ، سو انگیکار اکھوائیا۔ جس دی کھیل سو سورا سرینگ، شاہ پاتشاہ حکم ورتائیا۔ جس دا نور اُس دا چند، چند چاندنی ربا چمکائیا۔ جس نے گھڑیا سو دیوے بہن، گھڑن بھنہار آپ ہو جائیا۔ جس نے جنیا سو لیکھا جانے جنی جن، بنے دھن جنیدی مائیا۔ سو کٹ دیوو کت، جو ستگر شبد سُنن نہ پائیا۔ سو نیتز ہوون اٹھ، جنہاں ستگر صاحب نظر نہ آئیا۔ سو رسنا کرو کھن کھن، جو ہر ہر نام نہ سدا دھیائیا۔ سو بتی دند دیوو ڈن،

جو کوڑی کیریا واسنا نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنے حُکے اندر جُگ جُگ کار کمائیا۔ روم روم ساڈھے تِن کروڑ، ساڈھے تِن ہتھ ملی وڈیائیا۔ جس دا ناطہ پُرکھ اکال لیا جوڑ، ماس چمڑی میل ملائیا۔ آپ بیٹھا رہا خاموش، چُپ چاپ بول نہ کھئے سُنائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال ویکھنہارا آپے دوش، نردوش نظر کھئے نہ آئیا۔ جس رچائی رچنا سو سوچنہارا سوچ، دوجا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ پوری کرے پرہ اپنی لوچنا لوچ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، انگ انگ اپنا رنگ آپ رنگائیا۔ جوگ ابھياس جُگت جگ دھار، جگجیون داتے آپ بنائیا۔ جٹا جوٹ کرن وچار، انتر بیٹھے دھیان لگائیا۔ جس کیریا کرے آپ کرتار، تِس ساچی بوجھ بُجھائیا۔ جس درشن پایا سو اُچی کوک کرے پُکار، رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ جس اُپجایا سرب سنسار، تِس آگے چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ روم روم نہ کھئے آدھار، رُونق اپنے نال بندھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، جوگا ابھياس دیوے ابھياسی، کرے کھیل پُرکھ ابھاشی، ساچی شاخی شناخت واسطے آپ پرگٹائیا۔ جس گرہ جوت ہووے پرکاش، پرکاشوان نظری آئیا۔ تِس ہور نہ کوئی آس، آسا اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ سو کھیل کرے تماش، بے پرواہ بے پرواہیا۔ دھر دا حُکم سچ بلاس، نرگن دھار دئے پرگٹائیا۔ بیکھری بانی بول کھولے بھيو خلاص، خالص مارگ دئے سمجھائیا۔ لکھ چوراسی جس دواویوں اُچی شاخ، سو شناخت رہا جنائیا۔ حُکم سندیسہ جائے آگھ، آخر نظر کیسے نہ آئیا۔ اپنے گرہ وسے شاہو شاباس، شہنشاہ اپنے رنگ سمائیا۔ بن بیکھری بانی جوت دا کوئی نہ جانے پرکاش، بن دسیاں سمجھ کیسے نہ آئیا۔ - - - - جن بھگتاں اندر گپت چلے دھار، بن اکھراں کرے پڑھائیا۔ اٹھے پھر نور اُجیار، جوتی جوت جوت رُسنائیا۔ بن رسنا کرے گفتار، گیت اتیت اک سمجھائیا۔ رولا پاوے واسطے سنسار، بھلیاں بھٹکیاں رہا اٹھائیا۔ ہر بھلو نہ جیو گوار، ہر گھٹ بیٹھا آسن لائیا۔ نیتر کھول کرو دیدار، دید عید چند چڑھائیا۔ صفت صلاح توں وسے باہر، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اپنی دھار جوت پیار، جوت جوتی دئے سمجھائیا۔ جوت دھار سدا نش اکھڑ، اکھڑ نظر کھئے نہ آئیا۔ وسے دھام نرالے وکھڑ، ساچے گھر سوہبا پائیا۔ شبدي دھار ہو کے آئے دسن، جوت صفتی ڈھولا گائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت آئے پکن، نام اشارے نال سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، آپے وسے سدا وکھڑ، سرت وچ نہ آئے فرق، فقط اپنی کھیل کرائیا۔

جس رچنا رچائی جگت، سو جگتی ربا چھپائیا۔ بھیو کھولے اپنے وقت، بھرے رکھے سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی دئے سمجھائیا۔ جس اندر نرگن جوت وکھائے اپنا مکھ، مکھ مکھڑا آپ درسائیا۔ تس نون بھلیاں بھٹکیاں ول ویکھ کے آوے دکھ، کیوں بھلے بے پرواہیا۔ من مت بدھ بدلن اپنا رُخ، مارگ ساچے پنڈھ مکائیا۔ گرمکھ ویکھ کوڑی کریا کدے نہ رہے چپ، کوڑی کریا دئے دُبائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ کلجگ اتم ودھیا پاپ، پاپی گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ کوئی کیسے نہ سکے آکھ، اپنا آپ نہ کھئے پچائیا۔ گھر گھر کوڑا بنیا ساک، ستگر سجن نہ کھئے سمجھائیا۔ گر نانک ویلے پھٹی شاخ، بُن چاروں گنٹ وڈا بوٹا سب نون اپنے بیٹھاں ربا دبائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل پُرکھ سمرتھے، سمرتھ دھار چلائیندا۔ حُکمے اندر سارے بدھے، باہر حُکم نہ کھئے وکھائیندا۔ دو جہان پھرن بھجے، پُری لوء ناچ نچائیندا۔ گر اوتار دیندے پھرن سدے، سچ سنہپڑا آپ گھلائیندا۔ پُرکھ اکال اتم اکو لبھے، نرگن نون جوت پرگنائیندا۔ سچ سنگھاسن بہ کے سچے، تخت نواسی سوہیا پائیندا۔ جن بھگتاں پڑدے کجے، نام دوشالا ہتھ اٹھائیندا۔ کوڑی کریا بھانڈا بھجے، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ ایتھے اوتھے دو جہان رکھائے لچے، لاجاوت آپ ہو جائیندا۔ سنگھ سورپیر ہو کے گجے، گرج اپنا نام پرگنائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی کر کار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ کھیلے کھیل سرب سنسار، مہاسارتھی پھیرا پائیا۔ لہنا چکے چوتھے جگ اپنی وار، وارتا سکے نہ کھئے سُنائیا۔ نو نو دسے دھواں دھار، ست وجے نہ کھئے ودھائیا۔ کرے کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر سچا شہنشاہیا۔ سچ محل اک اُسار، دیونہار نام وڈیائیا۔ جن بھگتاں کر پیار، پریتی اپنے نام بندھائیا۔ ساچے مندر گائے اپنی وار، سوہلا اکو اک سُنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل کردا، کرنی آپ کھائیندا۔ نرگن ہو کے گھر گھر وڑدا، سرگن پڑدے آپ اٹھائیندا۔ جن بھگت دوارے بنے بردا، بن سیوک سیو کھائیندا۔ مارگ دسے اکو ہر دا، دو جا راہ نہ کھئے وکھائیندا۔ شبد ڈھولا اکو پڑھدا، سو صاحب آپ سمجھائیندا۔ کوڑی کریا نال لڑدا، نام کھنڈا اک چمکائیندا۔ ساچا بھانا آپے جردا، سر بھانا آپ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ ساچی کھیل دیوے دس، دس نہار آپ اکھوائیا۔ لکھ چوراسی ربا وس، بستر اکو

سیج ہنڈھائیآ۔ پاندھی پندھ مکائے نسّ نسّ، دوئے دوئے اپنی دھار چلائیآ۔ اتم کھیل کرے سمرتھ، مہا اکتھ کرے پڑھائیآ۔ کوڑا بُرج جائے ڈھٹھ، انت نظر کھئے نہ آئیآ۔ دھیرج دیوے اکو ہٹھ، صبر صبوری پیالہ جام پیائیآ۔ پُرکھ اکال بندھائے نت، ناطہ اکو نال جڑائیآ۔ دھیرج دیوے ساچا ست، سنتوکھ اپنا جھولی پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل سچا شہنشاہیآ۔ شہنشاہ پرہہ کھیل کردا، کرنہار کل آیا۔ نرور ہر ہو کدے نہ ڈردا، ڈر سب دے سر رکھایا۔ لیکھا جانے سیس دھڑ دا، لکھ چوراسی کھوج کھوجایا۔ جن بھگت دوارے ہوئے بردا، بن سیوک سیوکمایا۔ لیکھا جانے نر ہر دا، نر نرائن وڈی وڈیایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مندر اک سُہایا۔ ساچا مندر بھگت دوار، ہر بھگون آپ سُہائیآ۔ درشن دیوے کھول کواڑ، نو دوارے پار کرائیآ۔ ساچے تخت بیٹھ نرنکار، نرگن اپنا راہ سمجھائیآ۔ دیا باقی ایک بال، کملاپاتی کرے رُشنائیآ۔ دھرم وکھائے سچی دھرمسال، گھر گھر وچ ویکھ وکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاو تھائیآ۔ لیکھا جانے ہر گویال، گویال اپنی دیا کھائیآ۔ ہر بھگت اُٹھائے ساچے لال، لال رنگیلا رنگ رنگائیآ۔ چرن کول دئے بہال، ساچا مندر اک سُہائیآ۔ اندر باہر چلے نال، جگت وچھوڑا میٹ مٹائیآ۔ لکھ چوراسی وچوں بہال، کوچھ کلمے گلے لگائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، بھگت دوارا آپ سُہائیآ۔ بھگت دوارے سری بھگون وڑ کے، واہوا ایک کرے پڑھائیآ۔ محل اٹل اچے چڑھ کے، چوٹ نگارے نام لگائیآ۔ درس دیوے پرہہ ساچا کھڑ کے، خالص اپنا نور درسائیآ۔ نرگن جوت جوت دھر کے، ظہور اکو اک شنوائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، لیکھا جانے ایک تھائیآ۔ ایک تھان چاؤ گھنیرا، سو صاحب آپ جنائیآ۔ گرسکھ تون میرا میں تیرا، بھگت بھگون وجے ودھائیآ۔ نت نوت وساون آئے کھیڑا، نرور اپنا پھیرا پائیآ۔ کلجگ ویکھنہارا جھیڑا، جھگڑا کرے سرب لوکائیآ۔ کھیل کھیلے ہیرا پھیرا، اچھل اچھلے پرواہیآ۔ گرمکھ بیٹھے کر کے جیرا، دھیان اکو اک لگائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل بے پرواہیآ۔ بے پرواہ کھیل اولّا، اول آپ کرائیآ۔ سچ محل اکو ملا، آسن سنگھاسن سوہیا پائیآ۔ نرگن ہو کے سرگن پھڑائے پلا، آپ اپنا رنگ رنگائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا آپ وسائیآ۔ سچ دوارا بھگت گھر، سری بھگون آپ وسائیآ۔ جنم مرن دا چکے ڈر، لکھ چوراسی رہن نہ پائیآ۔ پُرکھ اکال لائے لڑ، نارکنٹ لئے

پرائیا۔ آتم سیجا جائے چڑھ، سیج سہنجی سوہا پائیا۔ بن رسی ڈوری لئے پھڑ، شبدی تند اک بندھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا سہج سُکھدائیا۔ ہر سچا سہج سدا سُکھدائک، سُکھ ساگر رُپ وٹائیندا۔ ست ستوادی بن کے نائک، نیئا نوکا اپنا نام وکھائیندا۔ جن بھگتاں اُتے ہوتے سدا مُشتائق، مُشکل کوڑی حل کرائیندا۔ ویلے انت دیوے کفایت، کفایت شُعاری آپ سمجھائیندا۔ کلجگ اتم کرے رعیائت، ساچی سیکھیا اک درڑائیندا۔ چار ورن نہ کھئے شرائط، شریعت لیکھا آپ چُکائیندا۔ آتم پر ماتم دئے ہدایت، حدیث کلمہ اک سُنائیندا۔ ستجگ ساچی ملے روایت، راہ اکو اک رکھائیندا۔ لیکھا جانے کائنات، چاروں گنٹ کھوج کھوجائیندا۔ لیکھا چُکے کوڑی مائک، مایا پلُو نام جھولی پائیندا۔ ستگر ہو کے بنے سہائک، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بودھ اکادھی کرے بحث، شبدی ڈھولا راگ الائیندا۔ شبدی ڈھولا گاوے گیت، گہر گمبہر دیا کماٹیا۔ بھيو کھلائے ہست کپٹ، کپٹ کپٹاں دئے سمجھائیا۔ مانس مائکھ مانو جنم لہنا جیت، جیون جُگت اک درڑائیا۔ درشن پاؤ ہر اتیت، ترے گن دیوے ڈیرہ ڈھاسیا۔ پنج تت چولا ہوتے ٹھانڈا سیت، کایا اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ بھگت بھگوان چلے سانجھی ریت، ستجگ ساچے آپ چلاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکنک نرائن نر، وڈ داتا اک اکھوائیا۔

* ۲ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی پریم سنگھ نظام پُرا دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال *

سری بھگوان سہائے رُتے، رُت اپنی آپ جنائیا۔ لہنا دینا سب توں پُچھے، پچھلا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ کلجگ کہے اُٹھو سارے سوتے، دوپر تریتا ستجگ تتاں ربا جنائیا۔ ڈونگی دھار کیوں بیٹھے لکے، اپنا مُکھ چھپائیا۔ ویکھو نام چین والے پیندے حُتے، رسنا کوڑ ہوئی ہلکائیا۔ من واسنا بن سوان پھردے کتے، کٹلتا گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ سچ پریتی کولوں رُکھے، نیتی نظر کیسے نہ آئیا۔ پیو پُت نوں پھڑ کے کتے، ماواں دھیاں پئی لڑائیا۔ سادھ سنت وڑ گئے گتھے، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ کوڑ وکارا لیندا ہوئے، بینگھ ہلارے اک چڑھائیا۔ گوبند دسن نہ سچے

بُوٹے، پت ڈالی رہی کُلائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ کلجگ بولے دسے حال، حالت سرب
 جنائیا۔ پرگٹ ہویا دین دیال، دیاندھ وڈی وڈیائیآ۔ در آ کے کرو سوال، بن سوالی جھولی ڈاہیا۔ ستجگ تریتا دواپرویکھو مار دھیان، نج
 نیتز نین کُھلائیآ۔ چاروں کُنٹ بھلیا سرب گیان، منتر نام نہ کُئے درڑائیآ۔ گھر گھر وسیا کوڑا بہان، نمرتا نظر کُئے نہ آئیآ۔ کوڑی آسا پین
 کھان، دھیج دھیر نہ کُئے وکھائیآ۔ جگت سندیسہ ڈھولے گان، نر نریش صفت نہ کُئے صلاحیا۔ ساچا گھر سکے نہ کُئے پہچان، کوڑے مندر
 بہ بہ خوشی منائیآ۔ نیتز نظر نہ آئے سِری بھگوان، جگت لوچن لوچا جگت پور کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی
 کرنی دئے جنائیا۔ کلجگ کہے میں کی کی دساں، دسن وچ کُئے نہ آئیآ۔ نالے رووان نالے ہساں، خوشی غمی نال جڑائیآ۔ چاروں کُنٹ اٹھ اٹھ
 ٹھاں، بن پاندھی پھیرا پائیآ۔ چوڈاں لوک ویکھاں ہٹاں، چوڈاں طبقات پھیرا پھیرے نال پائیآ۔ چار ورن پیا رٹا، رٹن نام نہ کُئے لگائیآ۔
 دھوڑی کھیہ اڈے گھٹا، چرن دھوڑی ٹگا نہ کُئے لگائیآ۔ ساچا لاہا کسے نہ کھٹا، وست امولک جھولی کُئے نہ پائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچ
 سندیسہ دے دے دسدے گئے پتہ، پتیرمیشور آوے بے پرواہیا۔ جس دا نور کسے نظر نہ آئے رتا، رتی رت سمجھ کُئے نہ پائیآ۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا کھیل دئے وکھائیآ۔ کلجگ کہے اٹھو بولو، اپنا بول جنائیا۔ ستجگ تریتا دواپراپنا تول تولو، ترازو کنڈا
 صاحب رہا وکھائیآ۔ اپنی کرنی آئے بھولو، پڑدہ مات چکائیآ۔ اپنی گنڈھ آئے کھولو، ڈھر دا بھیو سمجھ کُئے نہ پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سدا وڈیائیآ۔ کلجگ کہے مینوں آوے ہاسا، ہست کیٹ ویکھ وکھائیآ۔ گھر گھر ویکھاں کوڑ تماشا، طمع تامس
 پھرے ہلکائیآ۔ پُٹھی نرد اُلٹ پاسا، سارپاش کھیل نہ کُئے کھلائیآ۔ چار ورن دسے ناسا، تھر نظر کُئے نہ آئیآ۔ گر اوتار دسدے گئے خلاصہ،
 کھلی طرح سمجھائیآ۔ اتم آئے پُرکھ ابناشا، ابناشی اپنی دھار پرگٹائیآ۔ ساچے مندر کرے واسا، وصل اپنا آپ وکھائیآ۔ نہ کوئی ہزارا درود
 پڑھے فاتہ، فاقہ روپ نہ کُئے وٹائیآ۔ دو جہانا بنے آقا، اکل کل بے پرواہیا۔ چار جگ دا در بلا کے سنے ساکہ، سگلا بھیو لوکائیآ۔ سارے
 من لؤ اکو آکھا، آخر پرہ جو حکم ورتائیآ۔ ایشٹ دیو متنا چھٹو بہیدھ بھانتا، بہاو اکو اک درڑائیآ۔ میٹو رین اندھیری راتا، چند نور اک
 چمکائیآ۔ چل کے آیا جوتی جاتا، جات اپنی دئے سمجھائیآ۔ لیکھا جانے ڈھر دی گاتھا، گھر گمبھیر کرے پڑھائیآ۔ بن کے ویکھے پتا ماتا، ست

ڈلارے گود اُٹھائیا۔ نرگن ہو کے جوڑے ناطہ، سرگن میل ملائیا۔ کایا ماٹی بھرے کاسہ، نام نامہ آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھاون تھائیا۔ کلجگ کہے آؤ نیڑے، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ جُگ جُگ اپنے بندھے گئے بیڑے، بیڑا لوکات وکھائیا۔ اتم کل ڈھٹھن والے کھیڑے، ہر جو کھنڈا کھڑگ چمکائیا۔ اپنی دشا کھلے ویکھو ویہڑے، حصہ اکو نظری آئیا۔ جھوٹھے ڈھن والے ڈیرے، ڈیری نظر کھئے نہ آئیا۔ کور کُراوا بیرے بیرے، بے پرواہ آپ وکھائیا۔ جُگ چوڑی سارے کردے گئے میرے میرے، مہروان دھیان نہ کوئی لگائیا۔ اتم دیوے اُٹے گیڑے، لکھ چوراسی آپ بھوائیا۔ تخت نواسی ایکنکار کرے اپنی مہرے، مہر نظر نین اُٹھائیا۔ حقیقت حق کرے نیڑے، لاشریک شرکت دئے گوائیا۔ گُرمکھ گُرمکھ لکھ چوراسی وچوں کر کرپا باہر نکھیڑے، لُکیا کھئے رہن نہ پائیا۔ پریم پریتی شبدی بٹھے جیڑے، جیوڑا اپنے نال ملائیا۔ کھیل کھلائے ستجگ تریتا دواپریتھیرے، بستر سیج مات بندھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی کرتا دئے جنائیا۔ کلجگ کہے آؤ، اپنا پندھ مُکائیا۔ پاربرہم پرہہ درشن پاؤ، جس دی گئے اوٹ تکائیا۔ رل مل ڈھولا سارے گاؤ، گھر وجے نام ودھائیا۔ پرم پُرکھ دا درشن پاؤ، دردیاں درد ربا ونڈائیا۔ ساچی دھوڑی چرن نہاؤ، دُرمت میل دھوائیا۔ گھر ابناشی ساچا پاؤ، باہر لبھن کھئے نہ جائیا۔ گُرمکھ اُٹھائے پھڑ کے باہوں، سر اپنا بتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مارگ پائے بھلیاں راہو، رہبر اپنا روپ پرگٹائیا۔ کلجگ کہے ویکھو چھیتی، شہنشاہ اپنی دھار جنائیندا۔ ستجگ ترنتے دواپرپورب لہنے دا تیرا بھیتی، بھيو اپنے بتھ وکھائیندا۔ ویکھنہارا شاہ سلطان وڈ وڈ سیٹھی، در در گھر گھر کھوج کھوجائیندا۔ سنت ساجن بن کے بیتی، ہت اپنے نال ملائیندا۔ انت بھگونت سب دی کرے پیشی، پچھلا لیکھا منگ منگائیندا۔ آگے رہن نہ دیوے کوئی شیخی، شاخ اپنے وچ چھپائیندا۔ لیکھا جانے دھر دی لیکھی، لکھت اپنی صفت وڈیائیندا۔ سجدہ سیس کرے آدسی، آدرش اکو اک پرگٹائیندا۔ جے کوئی لبھے پرہہ سرتے رکھے کیسی، کیسادھاری نظر کیسے نہ آئیندا۔ جے کوئی کہے مؤنڈ منڈائے بھیکھی، بھیکھ اولڑا آپ چھپائیندا۔ جے کوئی کہے سرب جیاں دا ہیتی، گھر گھر ڈیرہ لائیندا۔ چار جُگ دی جانے بدی نیکی، بدلہ سب دا ربا مُکائیا۔ آگے مارگ دسے اکو ٹیکھی، ٹیکا نام مستک دئے لگائیا۔ سٹ ڈلارا چل کے آیا پُت پلٹھی، جس دا ثانی نظر کھئے نہ آئیا۔ جُگ چوڑی بنیا رہے پردیسی، اپنا گھر نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرنی کرتا آپ کماٹیا۔ کلجگ بولے پاوے رُوَلا، رُوَنق اپنی ربا وکھائیا۔ اُٹھو ویکھو ہر جو مولا، مول ربا
 سب تھائیا۔ کرے پرکاش اُپر دھولا، دھرنی دھرت دئے وڈیائیا۔ کوڑی کِریا بہار کرے ہولا، ہولی ہولی بنت بنائیا۔ جگت وکارے سر وچ
 مارے پولا، پلک ڈیر نہ کھئے لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان دیا کماٹیا۔ کلجگ کہے اُٹھو کرو اسپس، چرن کول
 ملے سرنائیا۔ جس دی دسدے آئے حدیث، سو حضرت آیا مابیا۔ جس دے چہتر جھلے سیس، شہنشاہ وڈ وڈیائیا۔ سب نوں اتم ربا
 جیت، ہار گھر گھر رووے دئے دُہائیا۔ در درویش بن کے منگو بھیکھ، بھچھیا دیوے جھولی پائیا۔ سچ کرنی دی سیکھو پریت، پریتی اکو گھر
 لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچا شنشاپیا۔ کلجگ کہے اُٹھو ویکھو مُکھ، مُکھ نقاب ہر اُٹھائیا۔ ستجگ
 تریتا دواپر تے مینوں نال لے کے لو پُچھ، کی پرہو تیری وڈیائیا۔ پہلوں بناؤندا رہوں اپنے پُت، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ہن سادے کول رہن نہیں
 دینا کچھ، تیری سو سُن کے سارے دین دُہائیا۔ ساڈا پینڈا جانا مُک، مُکی کھیل پرائیا۔ زرگن ہو کے بدلیا رُخ، رُکھاپن رسوں جنائیا۔ تیری
 سرشٹی آؤنا دُکھ، درشٹی دیوے نہ کھئے کھلاٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ کلجگ کہے پرہ سب دا
 باپو، بابت اپنی پھیرا پائیا۔ پیر پیغمبرو اُمت کولوں ہتھوں سٹاؤ تباکو، ٹم تاثیر دیو جنائیا۔ اتم اکو وار اکھو، گھڑی گھڑی نہ کھئے جنائیا۔
 بھلیاں پڑدہ کھئے نہ ڈھاکو، سر ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ چار جگ دسن نکے بچے نھے کاکو، بل سکے نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ کلجگ کہے ڈاہو جھولی، منگو وست بے پرواہیا۔ میرے انت پینی رولی، رولا سب نوں ربا جنائیا۔
 سری بھگوان کھیل رچاؤنی، رچ رچ ویکھے چائیں چائیا۔ لکھ چوراسی چاڑھ توئی، دو جہاناں دئے سزائیا۔ جن بھگتاں پوری کرے
 بہاؤنی، بہاوی چرناں ہیٹھ دباٹیا۔ ساچی پریت توڑ نبھاؤنی، منجھدھار نہ کھئے رڑھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال سخی سہیلی اک پرناؤنی، جس
 اپنا میل ملاٹیا۔ دُھر دی دھار اک سمجھاؤنی، دو جی سمجھ رمز نہ کھئے لگائیا۔ آکے پچھ نہ کھئے پچھتاؤنی، پسچاتا پ نہ کھئے کرائیا۔ سچ
 دوارے آپ بہاؤنی، سوہرے پیئے خوشی وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر ساچے سوہا پائیا۔ کلجگ کہے ویکھو
 ویر، تریتا دواپر ستجگ سنگ ملاٹیا۔ میرا ہونا انت اخیر، تھادے کول آواں چائیں چائیا۔ میرا ٹٹنا شرع زنجیر، شریعت رہن کھئے نہ پائیا۔

میں کٹ کے آواں بھیڑ، بھیڑی گلی پنڈھ مکائیا۔ اٹھ کے ویکھو میری ہڈی ٹٹی ریڑھ، جیو جنت کوڑی کریا بہار میرے اُتے ٹکائیا۔ صدی ویہویں مینوں لگی پیڑ، سد بہراواں رہا سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حُکم رہا ورتائیا۔ کلجگ کہے میرا ونڈو درد، دردوند نظر کھئے نہ آئیا۔ میرے اندرے اندرے پھرے کرد، قاتل مقتول کھیل وکھائیا۔ مینوں کوئی نہ لہے مرد، زنانی نظر کھئے نہ آئیا۔ جدھر ویکھاں چار کُنٹ ہوئے نپڑد، اپنا پڑدہ کوئی ڈھک نہ سکے رائیا۔ پچھلی پھول کے پرہہ ویکھے سب دی فرد، فرد ظلم سب تے رہا لائیا۔ کیسے کولوں لتھا نہ اپنا فرض، بری خانہ نظر کیسے نہ آئیا۔ سارے کر کے بیٹھے اپنا حرج، حرجانہ بھرے جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہروان کھیل رچائیا۔ کلجگ کہے مینوں دیو دِلاسا، دھیرج نظر کھئے نہ آئیا۔ اٹھسٹھ دسے نہ کوئی ساتھا، جلدھار سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ بنے نہ ساتھی پوجا پاٹھا، پُستک بیٹھے مکھ بھوائیا۔ میری کئی وچ نہ دسے آٹا، پانی جل نظر کھئے نہ آئیا۔ بن کلمیوں خالی دسے باٹا، بٹھل کوڑی کریا نال بھرائیا۔ نظر نہ آیا رسول پاک، وصل اصل نہ کھئے کرائیا۔ پیار کردا رہا تن خاکا، نارکت کر کُرمائیا۔ پتر دھیاں بندا رہا ساکا، ہرجو سجن سنگ نہ کھئے وکھائیا۔ اتم کٹنا پیا فاقہ، میرا فکر نہ کھئے چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دے مت رہا جنائیا۔ کلجگ کہے میری عرض کرو منظور، مُجرے میرا لیکھا لائیا۔ میرا گھر تپے وانگ تندور، طمع ترسنا اگن جلائییا۔ میرا کھیل ہویا مشہور، کام کرودھ نچے چائیں چائیا۔ کوڑی کریا بھانڈا ہویا بھربھور، خالی سکے نہ کھئے کرائیا۔ پیر پیغمبر لہدے پھردے ہور، ساچی ہور الہی نور معشوق عاشق نظر کیسے نہ آئیا۔ ہتھ نہ آئے حق حقوق، حقیقت سکے نہ کھئے درڑائیا۔ جگت واسنا بھوندے پھردے بھوت، بیتالے تال وجائیا۔ اتم سب دے سر وچ پانہی وجنا جوت، پوت کپوت کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اچرج اپنی دھار چلائییا۔ کلجگ کہے ویکھو راجا، راجن اکو نظری آئیا۔ آد جگاد جس بنایا آپ سماجا، سامراج بے پرواہیا۔ بھوپت بھوپ محبوب بنے راجا، وڈ مہاراجا اپنی کار کھائیا۔ اچے ٹلے چڑھ کے گاجا، غزل نغمہ رہا سُنائیا۔ شبد اگم مارے واجاں، واجب اپنا حُکم ورتائیا۔ چل کے آیا شاہ نوابا، بے نقاب پڑدہ لاپیا۔ سچ دوار اک آدبا، عادت اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جورو زر دئے جنائیا۔ کلجگ کہے میری پنے آس، نراسا روپ نظر نہ آئیا۔ پر م پُرکھ میرے آوے پاس، پاسہ میرا دئے بدلائیا۔ اتم کھیل کرے خاص،

خالص اپنا روپ پرگٹائيا۔ مندر وڑ کے لئے جھاک، جھاکى اپنى آپ دوائيا۔ ميٺے زين اندھيرى رات، چن نؤر کر رُشنائيا۔ ست وکھائے اک پرہات، پرہو اپنا رنگ رنگائيا۔ سلطان ہو کے گاوے گاتھ، مہروان کرے پڑھائيا۔ جوتى جوت سرؤپ ہر، آپ اپنى کرپا کر، راہ اکو اک درسائيا۔ کلجگ کہے میرا چُکے ليکھا، لکھت میرى جھولى پائيا۔ آپ مٹاوے سرب بھليکھا، بھاکھيا ديوے بے پرواھيا۔ وسنہارا ساچے ديسا، سچکھنڈ نواسى پھيرا پائيا۔ سب دا جانے پچھلا چيتا، چاتر بھل کدے نہ جائيا۔ لکھ چؤراسى ويکھے جيو کوڑا ريٹھا، ريٹھا کوڑا بھن وکھائيا۔ جس نے اک بنایا بيٹا، شبدى سْت دئے وڈيائيا۔ سو آيا تيرتھ تھ ويکھدا کھيٹا، کھيوٹ اپنا پنڊھ مُکائيا۔ دو جہاناں بن کے نيتا، نت نوت اپنا حُکم ورتائيا۔ کلجگ اتم دهر کے بھيکھا، پورب ليکھا دئے چُکائيا۔ سہنسر مُکھ گائے شيشا، دو سہنسر جہوا نال ملائيا۔ جوتى جوت سرؤپ ہر، آپ اپنى جوت دهر، دهرنى دهرت دئے وڈيائيا۔ کلجگ کہے دهرنى دهرت، دھول دھولا ہر آيا بے پرواھيا۔ نرؤير ہو کے آيا پرت، پاربرہم وڈى وڈيائيا۔ مہروان ہو کے دتا درس، ترس رحمت آپ کمايا۔ جن بھگتاں ميٺى حرص، حاصل انک اپنے نال ملائيا۔ ليکھا جان فرش عرش، عاشق بنيا بے پرواھيا۔ جس دى گر اوتار پير پيغمبر لاؤندے شرط، سو شرائط ربا جنائيا۔ جُگ چوکرى جو پچھے رہ گیا فرق، اتم پورا دئے کرائيا۔ چار جُگ دا ليکھا کرے ترک، ثرت اپنا حُکم ورتائيا۔ نہ کوئى سنجم نيم دسے برت، ہون پوجا پاٹھ گہرت ديپ تيل باقى وئى جگت نہ کھئے وٹائيا۔ ساچا مارگ اتم پرما تم پھڑ کے پائے اپنى سڑک، آدھ وچکار نہ کھئے اٹکائيا۔ نرگن ہو کے سرگن نال کرے اپنى لکھت پڑھت، لکھت پڑھت اپنا نام جنائيا۔ جوتى جوت سرؤپ ہر، آپ اپنى جوت دهر، رحمت اکو اک وکھائيا۔ کلجگ کہے میرى سُنو کوک، کُلا خالى دياں دُبائيا۔ اندرون دساں خالى بھوک، وست نظر کھئے نہ آيا۔ کلجگ جيو ہيٺے کپوت، پُت پتا نہ کھئے منائيا۔ کوڑى ترسنا سب نؤں لگى بھوکھ، بھکھياں دھير نہ کھئے دھرائيا۔ من واسنا کارن دھکھاؤندے دھوپ، سندھيا باقى تيل جگائيا۔ ڈھولے گاؤندے اپنى کوٹ، سوہلا رام نہ کھئے جنائيا۔ گوڑھى نيندے سارے سْتے گھوک، بن ستگر پورے جاگ نہ کھئے کھلائيا۔ بھڑى میرى اتم چُکنى کوک، سرى بھگوان ربا چُکائيا۔ جوتى جوت سرؤپ ہر، آپ اپنى کرپا کر، ساچى دھار ربا سمجھائيا۔ کلجگ کہے ويکھو دھار، دهرم آتما آپ جنائيندا۔ پرگٹ ہو کلکى اوتار، کل کليش سرب گوائيندا۔ مردى مردى گرُمکھ اتم لئے تار، ڈبدى ڈبدى پار کرائيندا۔ سڑدى

سڑدی دیویں ٹھار، امرت میگھ اک برسائیندا۔ وڑدی وڑدی ویکھے ڈونگھی غار، کایا کوری بھوری وچوں باہر کڈھائیندا۔ گرمی سردی نہ کرے کوئی وچار، چھ رت باراں ماس دوس دن گھڑی پل اپنا حکم ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا کھیل آپ وکھائیندا۔ کلجگ کہے میں ہویا بے حال، بہل ہو کے دیواں ڈہائیا۔ میرا سنگ انت نیہیا نہ کیسے نال، پلو سارے گئے چھڈائیا۔ ساچا دے نہ کھئے دلال، ونج ونجارا نظر کھئے نہ آئیا۔ ویکھاں اک اولڑی چال، بے پرواہ رہا چلائی۔ سچ دواریوں آوے مار کے چھال، شالہ اپنا روپ وٹائیا۔ حالت اپنی لئے سنبھال، علامت لاوے سرب لوکائیا۔ جلوہ دیوے نور جلال، جلوہ گر پھیری پائیا۔ کامل مُرشد کھیل کرے کمال، اول اپنا نور درسائیا۔ صحیح سلامت دین دیاں، عظمت اپنی دئے جنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، گھر بغاوت ویکھے لڑائیا۔ کلجگ کہے ویکھو بغاوت، باغی گھر گھر نظری آئیندا۔ نارکت لگی عداوت، داعوے نو نو چار وکھائیندا۔ ساچی کرے نہ کھئے سخاوت، سخی روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ چاروں کنت کوڑی عادت، عدل انصاف نہ کھئے کھائیندا۔ سچ دے نہ کھئے عبادت، کلمہ حق نہ کھئے پڑھائیندا۔ سیری بھگوان کلجگ اتم سب توں کرے فارغ، فیصلہ اکو وار سنائیندا۔ بھیو نہ پائے کوئی عارف، حرفاں وچ نہ کھئے سمجھائیندا۔ جس جن کرے کرائے آپ تُعارف، دوہری دھار کھیل وکھائیندا۔ کلجگ کہے میری کرو سفارش، ستجگ تریتا دواپر تیرے آگے واسطہ پائیندا۔ پرہو پرگٹ ہویا کلجگ اتم بھارت، عبارت اپنی آپ لکھائیندا۔ دو جہاناں بن مہاوت، ایراپت ہاتھی سیوا لائیندا۔ ساچی کرن آئے عدالت، عدل اپنے ہتھ وکھائیندا۔ بن بھگتاں کیسے نہ دیوے شناخت، شیخی سب دی آپ مٹائیندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی پرہ توں اک علامت، علیحدہ اپنی کار کھائیندا۔ بیٹھا رہے صحیح سلامت، دکھ روگ وچ کدے نہ آئیندا۔ اٹھو میری دیوو کوئی ضمانت، دئے جوڑ واسطہ پائیندا۔ میرے گھر نظر نہ آئے کوئی امانت، سب دا لیکھا کھا کھا اپنا شکر منائیندا۔ وقت گوا کے پتہ لگا ہر کا نام نیامت، بن ہر نامے پار نہ کوئی کرائیندا۔ نام چین دی کیسے نہیں ممانت، جو اچیا سو ہر کا روپ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، نر ہر اپنی کار کھائیندا۔

دلی تخت دلی دلداری، دلبر اپنا پھیرا پائیندا۔ ہر کا تخت سچ منار، مینکاری آپ کرائیندا۔ جڑت جڑے اگم اپار، گھاڑت گھاڑت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ باڈھی گھڑے نہ کھئے ترکھان، لوہار ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ جس اُپر بھے سری بھگوان، سو تخت گرمکھاں اندر آپ رکھائیندا۔ رہبر بھ کے دیوے گیان، اپنا نام سمجھائیندا۔ دلی تخت کر پروان، دُھر فرمانا آپ سُنائیندا۔ دلبر بن شاہ سلطان، دل دی کہانی دل دی رانی دل دل نال ملائیندا۔ دُھر دا میلا دُھر دی بانی، دُھر دا کنت دُھر دی سوانی، دُھر دی تپت دُھر دا پانی، دُھر دا میلا دُھر دا پانی، در گھر ساچے سوہا پائیندا۔ دلی تخت بھے دلداری، دلبر نظر کھئے نہ آئیا۔ سدھی سادی کرے گفتار، رمز رمز نال ملائیا۔ جس تخت بیٹھے آپ نرنکار، شہنشاہ سوہا پائیا۔ سو تخت نظر نہ آئے وچ سنسار، جگت نیتز ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جس دلبر نال گر اوتار پیر پیغمبر کردے گئے پیار، پریم پریتی منگ منگائیا۔ اپنی کایا کعبہ کھول کواڑ، اُچی کوک صدا دیندے رہے واہو داہیا۔ آوس ساڈے سانجھے یار، گھر مینڈے پھیرا پائیا۔ تینڈے نال کراں پیار، پینڈے کوڑے پندھ مکائیا۔ تیرا ویکھ نؤر جلوہ جلال، اپنا آپ حلال دیاں کرائیا۔ چھری چلے بے مثال، جس دی مسل سکے نہ کھئے بنائیا۔ سو تخت سوہے اوس دھرمسال، جس در وسے بے پرواہیا۔ ایہو صفت شاہ کرے کنگال، کیوں غریباں اندر ساچے تخت اپنا آسن لائیا۔ جگ چوکڑی جس دی کردے رہے بھال، سو بھلا مانس منڈا مُشٹنڈا اپنا روپ وٹائیا۔ بن کے دلیل دلبر دلال، دولت مہا-بدولت دئے وکھائیا۔ بن ہر ہر کا کوئی نہ جانے سوال، گر اوتار جو سُنیا سو ڈھولا گئے گائیا۔ اتم سب دا ہویا زوال، ظالم بنیا آپ قصائیا۔ پرہ کا کھیل سدا کمال، کامل مُرشد آپ کرائیا۔ دلی تخت گرمکھاں کرے بھال، جس اُپر راجا وسے شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کھیل خالص آپ کرائیا۔

* ۳ بہادروں ۲۰۲۰ یکرمی ہر بہگت دوار جیٹھووال بیبی چرنی رُوپو والی دے نوت * ❁

شاہو بھوپ ہر سلطان، سو پُرکھ نرنجن کھیل رچائیندا۔ دھرم دوارے سچ نشان، درگاہ ساچی آپ جھلائیندا۔ نام سندیسہ دھر فرمان، آد جگادی آپ سُنائیندا۔ جگ چوکرئی کھیل مہان، کرنی کرتا آپ کھائیندا۔ کھیلے کھیل سِری بھگوان، بھیو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ ویکھے آن، نرگن سرگن دھار ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچا حُکم آپ ورتائیندا۔ ساچا حُکم سِری بھگوان، ایک ایک ایک ورتائیا۔ دوجا دے نہ کھئے نشان، رنگ رُپ نہ کھئے وکھائیا۔ گہر گمبھیر ایکاکاہن، تت سریر نہ کھئے وکھائیا۔ دیونہارا ساچا دان، مقامے حق ہٹ چلائیا۔ لاشریک نوجوان، لیکھا جانے تھاوں تھائیا۔ کلجگ انت ہو پردھان، سچ پردھانگی آپ کھائیا۔ چوتھے جگ بدل دیوے نظام، عدالت حق اک وکھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دیوے اک کلام، کلمہ نبی رسؤل پڑھائیا۔ چھتری براہمن شوڈر ویش دیوے نام، ناؤں نرنکارا اک جنائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان ہووے حیران، کھانی بانی سمجھ کھئے نہ آئیا۔ نرگن سرگن کرے کھیل والی دو جہان، وڈ داتا اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی کلجگ انت، سو صاحب آپ کرائیندا۔ کھیلے کھیل سِری بھگونت، بھگون اپنی دھار چلائیندا۔ بودھ اکادھا منیا منت، شبد انادی راگ الائیندا۔ گرمکھ وِرا جانے سنت، لکھ چوراسی بہرم بھلائیندا۔ نارملوا ہر ہر کنت، کنتوبل اکو سیجا سوہبا پائیندا۔ گرھ توڑ ہوے ہنگت، ہنگ برہم آپ درسائیندا۔ دھردرگاہی اکو پنڈت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ آپ لگائیندا۔ ساچا مارگ دیوے لا، بے انت ہتھ وڈی وڈیائیا۔ کلجگ دھار دئے بدلا، دو جہاناں حُکم ورتائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ آکاش پاتال دئے سہا، زمیں اسمان گگن گگنتر کھوج کھوجائیا۔ رہبر بنے اک خُدا، لاشریک پھیرا پائیا۔ دین مذہب ذات پات جو جُز بنے جُدا، اتم میلا اک ملاییا۔ اتم برہم گھر گھر دئے وکھا، بند تاکی گنڈا لاپیا۔ ساچی ہاٹی دئے سمجھا، ونج ونجارا بے پرواہیا۔ کوڑی زین اندھیری راتی دئے مٹا، ستگر ساچا شبدی چند چڑھائیا۔ دھر دی گاتھی دئے سمجھا، پچھلا لیکھا پڑھن کھئے نہ آئیا۔ سنت سہیلے گرو گر چیلے دھرم جماعتی لئے اٹھا، پٹی اکو نام وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حُکم آپ ورتائیا۔

ساچا حُکم انت اتیت، ترے بھون دھنی کھیل کھلائیآ۔ ناطہ توڑ مندر مسیت، شودوالے مٹھ ڈیرہ ڈھابیا۔ گھر وچ گھر وکھائے ٹھیک، کوڑی
 ٹھیکر بہن وکھائیآ۔ آتم پرما تم پرما تم آتم اک دو جے دا مل مل گائے گیت، سوہنگ ڈھولا راگ الاٹیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں وچوں بدلے
 کوئی نہ پٹھ، پچھا دے نہ مکھ بھوآیا۔ کلجگ اتم کوڑی مٹنی ریت، ستجگ ساچا نور دھرائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن ست ستوادی برہم
 برہمادی شبد انادی گاؤنا اکو گیت، ڈھولا سوہلا راگ الاٹیا۔ پاربرہم پترمیشور نہکرمی اکو ملے میت، سچ سوامی درس دکھائیآ۔ ٹھاکر ہو
 کے وسے چیت، ٹھوکر اپنے نام لگائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل کرے بے پرواہیا۔ ساچا کھیل کرائے آپ،
 اپنے ہتھ رکھے وڈیائیآ۔ جگ چوڑی دیوے جاپ، گر اوتار پیر پیغمبر بھگت بھگوان سادھ سنت آپ پڑھائیآ۔ اکھر وکھر کھانی بانی لکھ
 لکھ سچ سندیسہ جائے آکھ، آخر اپنی کار کھائیآ۔ کلجگ اتم سرشٹ سبائی ہوئی گستاخ، غصہ گھر گھر پھیرا پائیآ۔ کام کرودھ لوہہ موہ
 ہنکار ہوئی پرہات، کوڑی کرپا بیٹھی رنگ رنگائیآ۔ ساچے مندر تن اندر کوئی نہ سنے ناد، ڈھولک چھینے گا گا رسنا جہوا ہوئی ہلکائیآ۔
 ست سروپ نہ کوئی وساد، بسمل دھار نظر نہ آئیآ۔ انتر نیتر کھلی نہ کیسے جاگ، دوئے لوچن دین ڈھائیآ۔ ڈرمت میل نہ ڈھپیا داغ، امرت
 میگھ نہ کھئے برسائیآ۔ گھر کنت نہ ملیا سہاگ، ساچی سیج نہ کھئے سہائیآ۔ دیپک دیا جگیا نہ کوئی چراغ، جوت نرنجن نہ کھئے رُشنائیآ۔ دھر کا
 شبد نہ سُنیا آد، جگت گاتھا کری پڑھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نرگن سرگن سرگن نرگن ایکا گھر وسائیآ۔ نرگن
 سرگن گھر وسیرا، مندر اکو اک سہائیندا۔ آتم پرما تم نیرن نیرا، دُور ڈراڈا پندھ مکائیندا۔ جن بھگتاں بٹھے صاحب بیڑا، سو پُرکھ نرنجن سر
 اپنا ہتھ رکھائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت کلجگ کرپا دیوے گیڑا، نو کھنڈ پرتمھی ست دیپ چار کُنٹ دہ دشا آپ بھوائیندا۔ اتم کرے
 حق نیڑا، حق حقیقت ویکھ وکھائیندا۔ صاحب ستگر ہو دلیرا، دھر دا شبد آپ الاٹیندا۔ گرمکھاں کہے تُوں میرا میں تیرا، دو جانا نظر کھئے
 نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کلجگ تیرا لیکھ مکائیندا۔ کلجگ تیرا مکے لیکھ، سو صاحب آپ مکائیآ۔ کوڑی
 کرپا رہے نہ بھیکھ، بھیکھا دھاری دئے گوائیا۔ لیکھا جانے پیر پیغمبر مُلاشیخ، مسائک ویکھے تھاون تھائیندا۔ پنڈت پاندھا کوئی نہ جانے ہر
 کی ریکھ، راس منڈل سمجھ کھئے نہ آئیآ۔ گرنتھی پنتمھی کوئی نہ پائے بہیت، اندر وڑ درس کھئے نہ پائیآ۔ گرمکھ وِرا سنت سہیلا سد ویکھے نیتن

نیت، نج نیتر دھیان لگائیا۔ ستگر سوامی کرے بیت، پُرکھ ابناشی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جُگ جُگ لہنا
 جھولی پائیا۔ کلجگ تیرا اتم لہنا، پُرکھ اکال جھولی پائیا۔ چوٹھے جُگ من کہنا، تیرا ویلا ربا وپائیا۔ نہ کوئی سبج نہ کوئی سینا، چار یاری
 بیٹھی مُکھ بھوئیا۔ اللہ رانی تن شنکار لاوے گہنہ، محمد رووے نیتر مارے دھاپینا۔ صدی چوڈھویں وپن وپنا، چوڈاں طبق پئے دُہائیا۔
 ہر کا بھانا سب نے سہنا، عیسیٰ موسیٰ بیٹھے سیس جھکائیا۔ اُمت اُمت نال کہنا، خواہ مخواہ کرے لڑائیا۔ لاڑی موٹ پھرے ڈائنا، گھر
 گھر ڈورُو واپیا۔ گرمکھ وِرا مات رہنا، جس ملیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر
 فرمانا حُکم سُنائیا۔ دُھر فرمانا ایکنکار، اکل کل دھاری آپ سُنائیندا۔ کوڑ کڑیارا میٹھے سنسار، جوٹھ جھوٹھ رہن نہ پائیندا۔ مایا ممتا گڑھ تُوٹے
 ہنکار، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ڈیرہ ڈھابندا۔ ستگر تُوٹھے ایکا وار، مہر نظر اُٹھائیندا۔ جُگ جنم دے رُوٹھے میلے میلنہار، ملنی اپنا نام
 کرائیندا۔ گرمکھ سٹے لئے جگا، جاگرت جوت اک جنائیندا۔ بھيو ابھید دئے کھلا، انہو اپنا کھیل وکھائیندا۔ جوتی جوت کر رُشنا، گھر
 دِپیک اک ٹکائیندا۔ انحد نادی راگ سُننا، دُھر دا راگ الاٹیندا۔ امرت آتم جام پیا، اٹھسٹھ پنڈھ مُکائیندا۔ نظری آئے اک خُدا، خالص اپنا
 رُوپ وکھائیندا۔ ساچی نُویت ربا وجا، ڈنکا اکو نام لگائیندا۔ محل اٹل کر رُشنا، سچ محرابے سوہبا پائیندا۔ ساچا نغمہ ربا گا، تار ستار نہ کھئے
 بلاٹیندا۔ عالم علما ربا پڑھا، الفیے ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کلجگ لیکھا دئے چُکا، سر سر
 سب دے بہار ٹکائیندا۔ کلجگ لیکھا لہنا چُک، چُکے چوک لوکائیا۔ نیتر کھول ویکھ اُٹھ، چاروں کُنٹ دُہائیا۔ غریب نہانے روون مارے
 بھکھ، وشنوں بھنڈار نہ کھئے بہرائیا۔ برہمے برہم نظر نہ آیا پاربرہم ساچا سٹ، سٹ اپرادھی رُوپ وٹائیا۔ ساڈھے تن ہتھ کایا اندر بیٹھا
 لک، پڑدہ سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ اک دو جے نوں رہے پُچھ، گون دوارے ملے پرہو ماہیا۔ صاحب سوامی بہ کے چُپ، گھر بیٹھا مُکھ
 چُھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ کلجگ تیرا چُکے لیکھا، لیکھا لیکھت وچ بدلائیا۔ چار ورن
 دا مٹے بھلیکھا، بھانڈا بہرم بھو بھٹائیا۔ دُھر درگاہی دیوے اک سندیسہ، دو جہان کرے پڑھائیا۔ سری بھگوان کلجگ انت وٹائے ویسا، نرگن
 نور جوت رُشناہیا۔ مچھ داہڑی نہ کوئی کیسا، نہ کو مؤنڈ مندائیا۔ بھگت بھگونت کرے ہیتا، سنت سہیلے ویکھ وکھائیا۔ جُگ چوکڑی رکھ

چیتا، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ بن کے آوے سب دا نیتا، نرگن داتا روپ وٹائیا۔ لکھ چوراسی ویکھے کایا کھیتا، گھر گھر کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، پرگٹ ہو بے پرواہیا۔ بے پرواہ پرگٹ ہو، ہوکا نام جنائیا۔ روپ وکھائے اکو سو، ہنگ اپنی دھار جنائیا۔ ہنگ برہم ساچی ڈور نام پرو، گنڈھ اکو اک وکھائیا۔ کلجگ تیری وست تیرے کولوں کھوہ، چرناں ہیٹھ لے دہائیا۔ ستجگ لے کے آوے ڈھوآ ڈھو، سوہنگ ڈھولا اک سُنائیا۔ اچی کوک کہے میں بھگتاں جوگا گیا ہو، دوجا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ سچ پرکاش کرے لو، جگت گیان نہ کھئے درڑائیا۔ انتر آتم ڈرمت میل دیوے دھو، ترے گن لگی بسنتر دے بُجھائیا۔ آتم پرما تم جاوے چھوہ، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ میل ملائے نیتر بن نین رو، نیر وھاؤندا نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیرا لیکھ چکائیا۔ کلجگ تیری توڑے شرع زنجیر، شریعت وچ کدے نہ آئیندا۔ لاشریک چوٹی چڑھ ویکھے اخیر، آخر اپنا حکم ورتائیندا۔ بدلنہار سرب تقدیر، تدبیر اپنی آپ سمجھائیندا۔ حقیقت حق وکھائے تصویر، تصور اکو نظری آئیندا۔ لیکھا جانے شاہ حقیر، اوچ نیچ راؤ رنگ آپ سمجھائیندا۔ دیناں ناتھ غریب زانیاں ونڈے پیڑ، دردی دردیاں درد وندائیندا۔ جن بھگتاں بجرکپاٹی پڑدے دیوے چیر، نام نرالا تیر لگائیندا۔ امرت بخشے اکو سیر، سانتک ست ست ورتائیندا۔ پچھلی میٹ دیوے لکیر، پھڑ مارگ آگے لائیندا۔ ہتھ پھڑائے نام شمشیر، بلدھاری بل پرگٹائیندا۔ کرے کھیل وڈ پیرن پیر، پیغمبر اپنی کار کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچا رنگ آپ رنگائیندا۔ کلجگ اتم چاڑھ رنگ، رنگ رنگیلا پھیرا پائیا۔ سچ سنگھاسن بیٹھ پلنگ، سیج سہنجی آپ سہائیا۔ نام ندھان وجائے مردنگ، بودھ آگادھ سُنائیا۔ پُری آکاش آپے لنگھ، پرکاش کرے تھاوں تھائیا۔ بن چندوں چڑھائے اپنا چند، بن سوریہ سورج کرے رُسنائیا۔ بن کھادھیاں پیتیاں دیوے اند، اند اند وچوں وکھائیا۔ بن رسنا جہوا بتی دند گاوے چھند، گھر ڈھولا اکو ماہی آ۔ جگ جنم دی تٹی دیوے گنڈھ، کرم کانڈ رہن نہ پائیا۔ لیکھا جانے جیو پند، برہمنڈ ویکھے بے پرواہیا۔ دین دیال سدا بخشند، بخشش اپنی ربا ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچی دھارا اک سمجھائیا۔ ساچی دھارا ستگر دھار، دھرنی دھرت دھول دھرائیندا۔ لیکھا چکے نو نو چار، چار یاری پندھ مکائیندا۔ چار ورن کر خوار، ساچا منتر اک درڑائیندا۔ چار وید کرن پکار، نیتر نیناں نیر سرب وکھائیندا۔ شاستر سمرت

گئے ہار، ہر کا انت کھئے نہ آئیندا۔ پُران اٹھاراں کرن وچار، بے پرواہ بھیو کھئے نہ پائیندا۔ گیتا گیان کہے پُکار، اُچی کوک کوک الاٹیندا۔ انجیل قرآن دھاہاں رہی مار، محبوب ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ مُحبت کرے نہ سانجھا یار، ساچی سیج نہ کھئے ہنڈائیندا۔ حق کرے نہ کھئے گُفتار، گُفت سُنید رُوپ نہ کھئے وٹائیندا۔ کہانی بانی ڈُگی منہ دے بہار، پھڑ بانہوں نہ کھئے اُٹھائیندا۔ گر کا شبد کوئی نہ سکے وچار، کلجگ جیو بہرم بھلائیندا۔ ناٹہ جُڑیا کوڑی نار، جگت ناری اچھیا رُوپ وکھائیندا۔ ساچا کرے نہ کوئی دیدار، دید عید چند نہ کھئے چمکائیندا۔ کلمہ کعبہ دوویں ہویئے خوار، سچ نوابا میل نہ کھئے ملائیندا۔ آفتاب نہ کھئے اُجیار، توری جلوہ نہ کھئے دھرائیندا۔ محراب کرے نہ کھئے آداب، سجدہ سیس نہ کھئے نوائیندا۔ اتم سب تُوں ملے عذاب، عدل اکو اک کھائیندا۔ کلجگ تیری خطا کوئی نہ کرے معاف، مُفلس جیو گھر گھر نظری آئیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا لیندے رہے خواب، سو خیرخواہ اپنا رُوپ وٹائیندا۔ آد جُگاد جُگ چوڑی سدا پاک، پنت پاپی پار کرائیندا۔ کلجگ انت سَتجگ کھولے تاک، در دروازہ اک وکھائیندا۔ پورا کرے بھوکھت واک، بھوش اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سنت سُہیلے سچے ساک، سبج گُرمکھ آپ بنائیندا۔ کایا ماٹی ویکھ ہاٹ، وست اموک وچ ٹکائیندا۔ گُپت ہو کے کرے بات، ظاہر ہو کے زارو زار روٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کوڑی کیریا میٹ مٹائیندا۔ کوڑی کیریا مٹے دھندا، کل انت رہن نہ پائیا۔ بندگی لگے بندگی والا بندہ، بندی خانہ دئے تڑائیا۔ سَتگرُو دوارے کوئی نہ رہے گندہ، سچ سُگندھ اک وکھائیا۔ گھر پرکاش کرے نو چندا، چند چاندنی آپ چمکائیا۔ بھیو کھلائے کھنڈ برہمنڈا، برہمنڈ کھنڈ گھر دئے وکھائیا۔ سرِشٹ سبائی گائے اکو چھندا، اکو ڈھولا راگ الاٹیا۔ مٹمکھ نیتربین کوئی نہ رہے اندھا، اندھ اندھیر سرب گوائیا۔ شبد گر شبد وکھائے اکو ڈنڈا، لکھ چوراسی سیس لگائیا۔ تیکھی دھار جنائے کھنڈا، لوہار ترکھان نہ کھئے گھڑائیا۔ گُرمکھ کوئی نہ رہے رنڈا، ہر کنت لئے پرنائیا۔ میل ملائے سورا سربنگا، ملنی اکو گھر وکھائیا۔ مندیوں کرے چنگا، پورے سَتگر ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، آد جُگاد جُگ چوڑی نت نوت بن بن مت، بھگت وچھل گِرور گِردهار، ٹھاکر سوامی میت مُرار، سرِشٹ سبائی جیو جنت سادھ سنت سِری بھگونت ہر کنت نظری آئیا۔

* ۳ بہادروں ۲۰۲۰ ہکرمی مانگا سرائے سرجن سنگھ مہندر سنگھ گرچن سنگھ بسنت کور ضلع امرتسر *

ستجگ کہے اٹھ تریتا، نیتر نین اکھ کھلائیآ۔ پاربرسم پرہہ ویکھ اکو نیتا، دو جہاناں والی نظری آئیآ۔ گر اواتاراں پیر پیغمبراں پورب کرائے چیتا، پچھلا لیکھا رہا جنائیآ۔ چار کنت دہ دشا کھولنہارا بھیتا، انہو اپنی کار کھائیآ۔ لکھ چوراسی وچوں جن بھگتاں نال کرے ہیتا، پریم پریتی اک رکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچی کھیل رہا رچائیآ۔ تریتا کہے اٹھ دواپر، دھو دھو دھار پرہو جنائیآ۔ دو جہاناں کی رہا واپر، شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن سمجھ کھئے نہ پائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر نام سندیسہ دے دے گئے پاتر، بودھ آگادھ لیکھ لکھائیآ۔ چار ورن اٹھاراں برن نو کھنڈ پرتمہی ست دیپ بنیا چاتر، نرگن سمجھ کھئے نہ پائیآ۔ پُرکھ ابناشی ساچے اسو پاوے پاکھر، سولاں کلیاں اک شنگار کرائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ دواپر کہے اٹھ کلجگ، کل کاتی ویکھ وکھائیآ۔ تیری اوڈھ رہی پگ، ویلا وقت وہائیآ۔ سچ نہ دے کوئی رت، رتڑی نام نہ کھئے مہکائیآ۔ چار کنت دے بھکھ، ہر کا نام جھولی کھئے نہ پائیآ۔ اُجل کرے نہ کوئی مکھ، ڈرمت میل نہ کھئے دھوائیآ۔ ست سروپ نظر نہ آئے کوئی منکھ، مانس بیٹھے بھیو گوائیآ۔ ویکھنہارا صاحب سوامی ابناشی اچت، چیتن اپنی دھار چلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچی رچنا آپ سمجھائیآ۔ کلجگ کہے ستجگ میت، متر پیارے تیری وڈ وڈیائیآ۔ کوڑ کڑیاری میری ریت، جن بھگتاں پریت نہ کھئے لگائیآ۔ کایا ہوئی نہ ٹھانڈی سیت، اگنی تت نہ کھئے بھجائیآ۔ ہر کا نام کیسے ہتھ نہ آئے مندر مسیت، مُلاشیخ مساک پنڈت پاندھ رہے کُرائیآ۔ نرویر پُرکھ دین دیاں کرن سرب اڈیک، گر اوتار بیٹھے دھیان لگائیآ۔ کون ویلا پرگٹ ہووے لاشریک، شرکت سب دی دئے گوائیآ۔ چار جگ دی ویکھ آد تاریخ، تواریخ پھولے تھاوں تھائیآ۔ شاہ سلطان راج راجان در درویش منگن بھیکھ، گھر گھر بیٹھے الکھ جگائیآ۔ ساچا تاج دے نہ کیسے سیس، جگدیش ملے نہ کھئے وڈیائیآ۔ کلمہ نبی نہ کھئے حدیث، حضرت حق نہ کھئے پڑھائیآ۔ من واسنائے نہ کھئے جیت، مایا ممتا ہوئے ہلکائیآ۔ آتم پر ماتم ڈھولا گائے کھئے نہ گیت، چوڈاں ویدیا پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکائیآ۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی ہر گھٹ سٹا دے کر پٹھ، کروٹ سکے نہ کھئے بدلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اپنی کھیل آپ ورتائیآ۔ ستجگ کہے ترنتے سجن، ہر ساچا سچ جنائیندا۔ ایکا وار کر مجن،

سر سروور اک ٹھائیندا۔ پاربرہم پتہریشور ساچا مارگ آئے دسن، رہبر اکو نظری آئیندا۔ ہر پردے اندر آئے وسن، کایا مندر اندر ڈیرہ لائیندا۔ تیر نرالا مارے کسن، انیالا آپ چلائیندا۔ کوڑ وکارا چرناں ہیٹھ آئے جھسن، سچ سچ اک گیان درڑائیندا۔ نو کھنڈ پرتھی دہ دشا جن بھگتاں پچھے آئے تھن، بن پاندھی پنڈھ مکائیندا۔ لکھ چوراسی چھاچھ ورو لے مکھن، نام مدھانا اکو پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کار آپ کرائیندا۔ تریتا کہے دوایرسنگ، سگلا سنگی آپ اکھوائیا۔ اٹھ ویکھ وجے مردنگ، مرد مردانہ ربا سُنائیا۔ برہمنڈ کھنڈ آیا لنگھ، پُری لوہ چرناں ہیٹھ دبائیا۔ دو جہاناں میٹ پنڈھ، در گھر ساچے سوہا پائیا۔ آتم پرما تم دئے اند، نجاند اک سمجھائیا۔ پاربرہم برہم ڈھولا گائے چھند، تیرا میرا راگ الاٹیا۔ دوئی دویتی ڈھاپے کندھ، بھانڈا بہرم بھو بھٹائیا۔ کھیلے کھیل وچ ورہنڈ، برہمنڈ کھوج کھوجائیا۔ گرمکھ ویکھے نوری چند، چند چاندنی مکھ شرمائیا۔ آتم سیج سہائے پلنگ، پاوا چول نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی ربا کمائیا۔ دوایر کہے کلجگ اٹھ، نیتر نین آگھاڑ۔ ابناشی کرتا ربا تھ، ویکھنہارا جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ۔ نال رلایا گوہند ست، شبداگتی کھیل اپار۔ کرے کھیل ابناشی اچت، نرگن داتا وڈ بلکار۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران کولوں ربا پچھ، چار جگ دا لیکھا دیو وکھال۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچی سرکار۔ کلجگ کہے ستجگ ساتھی، سگلا سنگ نبھائیا۔ تیرا میل پُرکھ ابناشی، در گھر ساچے سوہا پائیا۔ منڈل پاوے اکو راسی، گوپی کاہن نچائیا۔ نرمل جوت کرے پرکاسی، پرکاشوان بے پرواہیا۔ لکھ چوراسی کرے بند خلاصی، بندی خانہ توڑ ٹڑائیا۔ جگ چوکرئی کرنہارا راکھی، تیرا ساتھی اکو نظری آٹیا۔ مہروان ہو کے من میری اکھی، آخر تیرے نال جوڑا لیا جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل ربا سمجھائیا۔ ستجگ کہے ترنتے جاگ، ترے گن اتیتا کھیل کرائیندا۔ سچ محلے لایا بھاگ، در گھر سچا اک وسائیندا۔ نرمل جوت کر پرکاش، اندھ اندھیر نہ کھئے رکھائیندا۔ شبداگتی گائے گاتھ، اکھڑ وکھڑ آپ پڑھائیندا۔ چار ورن بنائے اک جماعت، کھتری براہمن شوڈر ویش اکو رنگ رنگائیندا۔ نام ندھانا دیوے دات، آتم پرما تم جوڑ جڑائیندا۔ سچ پریتی بھے نات، ناطہ بدھاتا ویکھ وکھائیندا۔ نظری آئے اک اکانت، سچکھنڈ نواسی در گھر ساچے آسن لائیندا۔ کھولنہارا بند تاک، بجرکیاٹی توڑ ٹڑائیندا۔ پورا کرے بھوکھت واک، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ دیوے درس بن سجن

ساک، سگلا سنگ نبھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیندا۔ تریتا کہے دواپر جھاک، پڑدہ اک اُٹھائیا۔ ابناشی کرتا کرے کھیل تماش، خالق خلق ویکھ وکھائیا۔ آد جُگاد جُگ چوکرئی نرگن سرگن دیوے ساتھ، سمرتھ پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ آتم پر ماتم جوڑے نات، گھر ساچے میل ملائیا۔ رہن نہ دیوے من مت کمذات، گُرم ت اکو کرے پڑھائیا۔ کوڑی میٹے اندھیری رات، نرگن نُوں کرے رُشنائیا۔ کھولنہارا بند تاک، پردہ اپنا دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی دھار رہا سمجھائیا۔ دواپر کہے کلجگ کلونت، گلدھاری ویکھ وکھائیا۔ لکھ چوڑاسی جس اُپایا جیو جنت، اندج جیرج اُتبھج سیتج رہا سمائیا۔ ستجگ تریتا دواپر جناؤندا رہا نام منت، منتر اپنا نام سمجھائیا۔ آتم پر ماتم بندا رہا نارکت، گھر سجن سیج بندائیا۔ بھیو کھلاؤندا رہا ساچے سنت، بھگت بھگوان کر پڑھائیا۔ گر اوتاراں بناؤندا رہا بنت، پیر پیغمبر نال رلائیا۔ نام ندھانا و جاؤندا رہا سنکھ، انحد نادى ناد سُنائیا۔ جُگ چوکرئی کدا رہا انت، تھر کھئے رہن نہ پائیا۔ اپنی مہما دتے اگنت، لیکھا لکھ سکے کھئے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، چاروں جُگ نیتر نین رہا کھلائیا۔ چارے جُگ کرن صلاح، اک دوجے نال متا پکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے لو دھیا، انتر اک دھیان لگائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن بناؤ گواہ، شہادت دین تھاو تھائیا۔ کلجگ جیو بھلے پرہہ کا ناں، ناؤں نرنکارا نظر کیسے نہ آئیا۔ کوئی کھائے سور کوئی کھائے گان، من واسنا سکے نہ کھئے مٹائیا۔ کایا مندر اندر سچ بھومکا دسے نہ کھئے تھان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم آپ ورتائیا۔ چارے جُگ ہو اکھئے، ایکا ایک دھیان لگائیا۔ کھانی بانی دُھر دی دیندے رہے پتے، پتپر میشور حُکم سُنائیا۔ بھگت بھگوان اُپر پریتی ورلے رتے، رتی رت جنہاں سُکائیا۔ سچ سرنائی ایکا ڈھٹھے، دوجی اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جُگ چوکرئی لیکھ مٹائیا۔ ستجگ کہے میں ہویا پار، پار کنارہ پرہو کرائیا۔ میرے انتر اٹھاراں اوتار، اٹھ دس ڈھولا گئے گائیا۔ تریتا کہے کھیل کرے کرتار، قُدرت کرتا ویکھ وکھائیا۔ لہنا دینا چُکائے وچ سنسار، وڈ سنساری بے پرواہیا۔ دوئے دوئے روپ دھر نرنکار، نرگن سرگن کری گُرمائیا۔ اتم سب نوں آئی ہار، جت نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا حُکم آپ ورتائیا۔ دواپر کہے پرہہ کھیل اگم، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ نہ مرے نہ پئے جم، مات گرہ نہ پھیرا پائیندا۔ پون سواس نہ کھئے دم،

رسنا چہوا نہ کھئے ہلائیندا۔ ہڈ ماس ناڑی نہ کھئے چم، رکت بوند نہ ونڈ ونڈائیندا۔ ہرکھ سوگ نہ کھئے غم، چنتا رنگ نہ کھئے رنگائیندا۔ مات پت نہ جننی جن، گودی گود نہ کھئے رکھائیندا۔ نہ گھڑے نہ کوئی دیوے بہن، گھڑن بھنہار آپ ہو جائیندا۔ جگ چوکڑی گر اوتار گھل، سچ سندیسہ اک سنائیندا۔ دوئے دوئے روپ کھیل پرل، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دوپرلیکھا آپ مکائیندا۔ کلجگ کوکے کوک پکار، اچی اچی اکھ سنائیا۔ ہر کا کھیل کوئی نہ پاوے سار، مہاسارتھی بے پرواہیا۔ حکمے اندر ورتے ورتار، وارتا اپنی دئے جنائیا۔ بودھا بھو نیار، ناد انادا ناد وجائیا۔ عیسیٰ موسیٰ عیسیٰ خبردار، کلمہ نبی اک پڑھائیا۔ لیکھا جان محمد یار، جلوہ نور نور الہیا۔ نانک گویند ایکا دھار، گھر میلا سہج سبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ چوکڑی سیوا سرب لگائیا۔ جگ چوکڑی سیوادر، چاکر چاکری سرب کھائیندا۔ وشن برہما شو بن پنہار، در در گھر گھر آپ پھرائیندا۔ گر اوتار بول جیکار، دھر سندیسہ نام سنائیندا۔ پیر پیغمبر اچی کوک کوک واجار رہے مار، حق حقیقت سرب سمجھائیندا۔ نانک منتر دسیا ایکا وار، نام ست سرب پڑھائیندا۔ گویند بول فتح جیکار، دُنکا اکو اک وجائیندا۔ جگ چوکڑی منگدے گئے بن بھکھار، دوئے دوئے جوڑ واسطہ سرب پائیندا۔ کلجگ انت سری بھگونت چوٹھ جگ آوے پروردگار، جلوہ نور نور پرگنائیندا۔ مقامے حق حق دیدار، دیونہار آپ کرتار، کرنی کرتا آپ کھائیندا۔ سمل سہائے بنک دوار، محل اٹل اچ منار، ٹلا پریت بھو کھئے نہ پائیندا۔ شبد اناد بولے جیکار، پُریاں لوآں پاوے سار، چوڈاں چوڈاں لوکان کھول کواڑ، چوڈاں طبقات دئے وکھال، بے نظیر سچا شہنشاہیا۔ نرگن ہو کے بنے دلال، سنت سہیلے لئے اٹھال، گر چیلے میلے آن، بھگت بھگوان دیوے دان، وست امولک جھولی پائیا۔ کلجگ انت چکائے کان، کوڑی کیریا مٹے نشان، سچ سچ کرے پردھان، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ دو جہاناں بن کے کاہن، دھرم اٹھائے اک نشان، برہمنڈاں کھنڈاں پاوے آن، وربھنڈ ایکا حکم منائیا۔ داتا سوربیر بلوان، جودھا اکو نوجوان، شبد کھنڈا تیر کمان، چلہ بھتھا اپنا ناؤں جنائیا۔ نرگن نور شاہ سلطان، پرگٹ ہو اکھی رام، دامنگیر پکڑے دام، ضامن اکو نظری آئیا۔ ابناشی کرتا ساچا کاہن، لیکھا جانے دو جہان، بنسری وجائے نام مہان، دُھن انادا اکو اک شنوائیا۔ پتا پوت ویکھے آن، عیسیٰ منگیا ایکا دان، پروردگار کھیل کرے مہان، جلوہ نور نور پرگنائیندا۔ محمد لیکھا لئے جان، امام امامان ہو پردھان، صدی

چوڈھویں کھیل مہان، خالق خلق پڑدہ لاپندا۔ نانک نرگن ویکھے مار دھیان، سچکھنڈ دوار سوہے اک مکان، پُرکھ ابناشی دیوے ڈھر
 فرمان، سچ سندیسہ نام سُنائیندا۔ - - - - - گوہند سورا بن کے پُت، گود سُنہجنی اک سہائیا۔ اندر وڑ کے لئے پُچھ، پُرکھ اکال بھیو
 گھلائیآ۔ کون ویلا نرگن ہو سہائے رُت، نرور اپنا پھیرا پائیآ۔ جوتی دھاروں پئے اُٹھ، نہ کوئی پتا نہ کوئی مائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے منگن، دئے دئے جوڑ دھیان لگائیآ۔ کون ویلا پرہ لائے
 انگن، انگیکار اک اکھوائیا۔ سچ اند دیوے اندن، اند اپنے وچوں پرگٹائیآ۔ جگت ناطہ تئے بندھن، بندگی تیری وچ سہائیآ۔ تیرا ڈھولا اکو
 چھندن، گا گا شکر منائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا بھیو دے گھلائیآ۔ چار جگ دے گر اوتار، تیئی اوتار
 دھیان لگائیآ۔ بھگت اٹھاراں کرن پُکار، پُنے پُنے سپس جھکائیآ۔ عیسیٰ موسیٰ محمد روون زارو زار، نیتر نیناں نیر وبائیآ۔ کون ویلا پرہ پڑدہ
 دیویں پاڑ، مگھ نقاب نظر نہ آئیآ۔ نانک گوہند منگے پیار، چرن دھوڑ سچی سرنائیا۔ تیرا کھیل پُرکھ اکال، جگ چوڑی سمجھ کھئے نہ
 پائیآ۔ تیری مہا گا گا ہوئے بے حال، صفتی تیری صفت نہ کھئے سُنائیآ۔ نت نوٹ اولڑی چال، چال نرالی اپنے وچ چھپائیآ۔ سچ سندیسہ دے
 گوپال، پاربرہم پرہ تیری وڈ وڈیائیآ۔ کون ویلا لگھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت لئیں سنہال، سمبل اپنا ڈیرہ لائیآ۔ لیکھا جُکے شاہ
 کنگال، ذات پات اوچ نیچ رہن کھئے نہ پائیآ۔ چار ورنان دے اکو دھرمسال، شودوالا مٹھ اکو گھر وکھائیآ۔ دوس رین بنیں پرتپال، بن
 سیوک سیو کھائیآ۔ اندر باہر گپت ظاہر نرگن چلے نال نال، جگت وچھوڑا نظر کھئے نہ آئیآ۔ تیرے نام دا وجے تال، انحد نادى ناد سُنائیآ۔
 امرت آتم دینا پیال، اٹھسٹھ کھڑا دینا چھڈائیآ۔ ساچا مندر وکھاؤنا اکو دھرمسال، ساڈھے تین ہتھ سوہیا پائیآ۔ ترے گن مایا توڑ جنجال،
 جاگرت جوت کریں رُشنائیآ۔ آ کے پُچھیں مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیآ۔ بھگت بھگونت لئیں اُٹھال، لگھ چوراسی وچوں کھوج
 کھوجائیآ۔ گرُمکھ ویکھیں اپنے لال، گر گر گود اُٹھائیآ۔ نیڑ نہ آئے کال مہاکال، رائے دھرم نہ دئے سزائیآ۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ چارے اکو
 وار کرن سوال، بن سوالی منگ منگائیآ۔ کِرپا کر دین دِیال، دین روون مارن دھابینا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا
 ساچا ور، صاحب تیری سچ سرنائیا۔ چارے جگ اکھئے روون، نیتر نیناں نیر وبائیآ۔ گوڑھی نیند کدے نہ سوون، سگھ نظر کھئے نہ آئیآ۔

جُگ جُگ اپنا بیچ بوون، پھل وڈھن تهاؤں تھائیا۔ کرم دھرم دووین ڈھوون، سر اپنا بہار اُٹھائیا۔ کھلڑے کیس سارے کھوون، اُچی کوک کوک کُراٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا دئے جنائیا۔ دُھر دا لیکھا سُنو ایک، ایکنکار آپ جنائیندا۔ چوٹھے جُگ مٹناہیکھ، نو نو چار پندھ مُکائیندا۔ اناشی کرتا کھیلے کھیڈ، بن کھلاری ویکھ وکھائیندا۔ گُرمکھ ورلے دیوے اپنا بہیت، لکھ چوڑاسی بہرم بھلائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے ویکھ، سچکھنڈ دوارے پڑدہ آپ اُٹھائیندا۔ دوئی دویتی میٹنہارا ریکھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم آپ ورتائیندا۔ چار جُگ کرن پُکار، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ تُوں سرب جیاں دا سانجھا یار، بے عیب نُور خُدائیا۔ کر مُحبّت میت مُرار، محبوب سچ گوسائینا۔ کاتب کوئی نہ بنے تیرا لیکھار، لیکھا لیکھ نہ کھئے سمجھائیا۔ در منگدے پیر پیغمبر کر نمسکار، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکائیا۔ چوڈاں طبق ہاباکار، آبِ حیات نہ کھئے پیائیا۔ صدی چوڈھویں ہون دُکھیار، دُکھیاں درد نہ کھئے ونڈائیا۔ گوبند لیکھا لیکھ کے گیا اپار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ صدی بیسویں واجاں رہی مار، پُرکھ اکال ملے سچا ماہیا۔ چاروں کُنٹ ہوئے بے حال، دہ دشا دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، چار جُگ دا انت اخیر، آپ وکھلئے پیرن پیر، بے پرواہ بے پرواہیا۔ چارے جُگ رہو تیار، سو صاحب آپ سُنائیا۔ ہر پُرکھ زرنجن کھیل کرے اپار، اپرمپر اپنی دھار جنائیا۔ ایکنکار ہویا بے دار، غفلت سب دی دئے گوائیا۔ آد زرنجن کر اُجیار، کوڑ اندھیرا دئے مٹائیا۔ اناشی کرتا سچ نشان، دھرم دوارے اک جھلائییا۔ سری بھگوان پاوے سار، ہر گھٹ ویکھے تهاؤں تھائیا۔ پاربرہم برہم دئے اُٹھال، سویا کھئے رہن نہ پائیا۔ ترے گن مایا توڑے جنجال، پنج تت کرے شنوائیا۔ زرنجن کھیل کرے کمال، کامل مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ دو جہاناں بن دلال، ونج ونجارا اکو ہٹ کھلائییا۔ لیکھا جانے شاہ کنگال، شاہو بھوپ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیا۔ چارے جُگ واجاں رہے مار، اپنا دھیان لگائیا۔ ہووو سہائی گُرو اوتار، پیر پیغمبر وڈ وڈیائیا۔ چاروں کُنٹ دھواں دھار، جگت اندھیرا گیا چھائیا۔ نہ کوئی سجن میت مُرار، ساک سین بندھپ نظر کھئے نہ آئیا۔ کوڑی کِریا کِریا شنکار، من ممتا رہے ہنڈائیا۔ دھیان بھیناں کرن وپار، نیتر نین لاج کھئے نہ آئیا۔ ماں پُتر کرن پیار، بھیا بھین سیج ہنڈائیا۔ نظر نہ آئے اک زرنکار، نر نرائن درس کھئے نہ پائیا۔ شاستر سمرت وید پُران پڑھ پڑھ گئے ہار، پڑھیاں پندھ نہ

کھئے مکائیا۔ کِریا کر دین دِیال، ٹھا کر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان مہر نظر اُٹھائیا۔ سِری بھگوان ہو مہروان، ڈھر سندیس اک جنائیا۔ چارے جگ کرو دھیان، نو سو چرانویں چوکرئی جگ نال ملائیا۔ برہماوینتا ہویا حیران، چارے مکھ نہ کھئے کھلائیا۔ شنکر خاک ربا چھان، دھوڑی ٹکا مستک نہ کھئے رمائیا۔ وشنوں وشنو تٹا مان، سانگو پانگ نہ سوہیا پائیا۔ کروڑ تینیس سرب پچھتان، سُریت اند دئے ڈبائیا۔ پیر پیغمبر منگن دان، در بیٹھے سیس جھکائیا۔ گر اوتار کرن پروان، ہر کا ناؤں سہج سکھدائیا۔ کلجگ انت کھیل کرے مہان، بے انت وڈ وڈیائیا۔ سرشٹ سبائی دیوے اکو گیان، دو جی کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ اکو مندر سچ وکھائے مکان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا بھیو آپ جنائیا۔ ساچا بھیو لہنا جان، سِری بھگوان آپ سمجھائیندا۔ پرگٹ ہویا گن ندھان، گنوتتا ویکھ وکھائیندا۔ کوڑی کِریا شرع میٹے شیطان، ساکھیات اپنا حکم ورتائیندا۔ دو جہان بردے کرے غلام، بچیا کھئے رہن نہ پائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نیوں نیوں کرن پرنام، سجدہ اکو اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ستجگ تریتا دواپر کلجگ کلمہ نام آپ پڑھائیندا۔ کلجگ ویکھ کھول اکھ، سو صاحب صاحب سمجھائیا۔ دواپر پیرھو ایک پرتکھ، پاربرہم جوت رُشنائیا۔ ترے دو جہاناں اُٹھ اُٹھ دس، نرگن نور نور رُشنائیا۔ ستجگ ساچے گھر گھر وس، ایکا نام کر پڑھائیا۔ سِری بھگوان کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ لہنا چکے سیاں ساڈھے تین ہتھ، گھر مندر وجے ودھائیا۔ بھگت بھگوان لئے رکھ، رکھیا کرے تھاوں تھائینیا۔ سچ خزانے لئے گھت، کھوٹے کھرے جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی سمجھ دئے سمجھائیا۔ ہر کی سمجھ بے پہچان، نیتر نین نظر نہ آئیا۔ رمز مارے آپے بھگوان، رحمت رحیم کمائیا۔ کھیلے کھیل سچا رام، رمیا ہویا ہر گھٹ تھائینیا۔ لیکھا جانے اپنا شام، شہنشاہ اکو وڈ وڈیائیا۔ سچ سندیسہ دئے پیغام، کائنات کرے پڑھائیا۔ منتر درڑائے اکو نام، جاپ چپت وچ نہ آئیا۔ ڈنک وچائے دو جہان، فاتحہ سب دا دئے پڑھائیا۔ کِریا کوڑ میٹے نشان، دھوڑ گرمکھ ورلے ٹکا لائیا۔ جودھا سور بلی بلوان، پُرکھ اکال اک اکھوائیا۔ کھیلے کھیل دو جہان، نرگن زرویر دھار چلائیا۔ ڈھر سندیسہ دیوے آن، نر نریشا کرے پڑھائیا۔ ستجگ ساچا بنے ودھان، پنچ پروان آپ کرائیا۔ انپڑھیاں دیوے اک گیان، چوڈاں ودیا نیتر شرمائیا۔ گرمکھ سگھڑ سچے بنائے بال انجان، بالی بدھ دئے گوائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، چوٹھا جگ ویکھ وکھائیا۔ چوٹھا جگ ویکھ ہر، ہرمندر ڈیرہ لائیا۔ سچ وسائے اکو گھر، سمبل نگر سوبھا پائیا۔ یرگن ہو کے اندر جائے وڑ، سچ محل کرے رُشنائیا۔ اپنے پوڑے جائے چڑھ، ڈنڈا اکو نام وکھائیا۔ دُھر دا راگ لوے پڑھ، چھٹی راگ نہ کھئے گائیا۔ آتم لائے اپنے لڑ، پرما تم کر کُرمائیا۔ سُر ت سوانی لئے پھڑ، شبد ہانی جوڑ جُڑائیا۔ درس دیکھئے آگے کھڑ، سوچھ سرُوپی روپ وٹائیا۔ نہ جنے نہ جائے مر، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، سب دا لیکھا دئے چُکائیا۔ سب دا لیکھا ہر چُکاوُنا، باقی کھئے رہن نہ پائیا۔ لکھ چوراسی ویکھ وکھاؤنا، پڑدہ سب دا ربا اٹھائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا چھاؤنا، شاہ پاتشاہ روون مارن دھاہینا۔ تخت تاج سرب تجاؤنا، در دربان رہن کھئے نہ پائیا۔ وشن برہما شو اپنی دھار ملاؤنا، اتم لیکھا ربا مُکائیا۔ بھگت بھگوان اک جگاؤنا، جودھا سورپیر بنائیا۔ شبد کھنڈا ہتھ پھڑاؤنا، برہمنڈاں ربا ڈرائیا۔ ساچی ونڈا آپ ونڈاؤنا، گُرمکھ منکھ دوویں دھار پرگٹائیا۔ جگت گھمنڈا میٹ مٹاؤنا، جھوٹھا بُرج نظر نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ستجگ چھندا آپے گاؤنا، اچھل چھل اپنا بھیو چُکائیا۔ اچھل اچھل پرہو سوامی، سمجھ وچ کیسے نہ آئیندا۔ آد جگادی انترجامی، اک اکلّا کھیل وکھائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ بودھ اگادھی بولے بانی، بان نیرالا تیر چلائیندا۔ گر اوتاران پیر پیغمبران دسدا ربا اک نشانی، نشانہ اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سارے منگدے گئے کلجگ انت سری بھگونت آئے وڈ سُلطانی، کل کلکی پھیرا پائیندا۔ جگ چوکرئی جس دا دسے نہ کھئے ثانی، لاثانی اپنی کار کھائیندا۔ لکھ چوراسی جانو فانی، فیصلہ اکو وار کرائیندا۔ کوڑی کیرپا چڑھے طغیانی، شوہ دریا نال ملائیندا۔ منکھاں انت نہ رہے نشانی، گُرمکھ اکو رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ستجگ ساچا راہ چلائیندا۔ ستجگ راہ چلے مات، دھرنی دھرت دھول ملے وڈیائیا۔ چار ورن بنائے اک جماعت، اکو کرے نام پڑھائیا۔ بخشنہارا ساچی دات، وست امولک جھولی پائیا۔ پھڑ اُتارے اپنے گھاٹ، بیڑے اکو نام چڑھائیا۔ آگے پچھے دو جہاناں مکے واٹ، لکھ چوراسی گیڑ نظر نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہککنک نرائن نر، ہرجن ساچے لئے ترائیا۔ ہرجن تارے آپ پرہے، پرہے اپنی دیا کھائیندا۔ گُرمکھ گُرسکھ آپے لبھ، گر گر گود اٹھائیندا۔ کول جھرنا امرت نہ، بوند بوندی آپ ٹپکائیندا۔ جگت دوارا پار حد، گھر ساچے

آپ بہائیندا۔ نام خُمار چڑھائے مد، مدھر دُهن راگ سُنائیندا۔ ہنس بنائے پھڑ کے کگ، سوہنگ مانک موتی چوگ چُگائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جس جن دیوے ساچا ور، تِس اپنا میل ملائیندا۔ ساچا میل ملائے پُرکھ، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ بھگتاں دیوے اِکو درس، درسی درس دکھائیا۔ رحمت کر کرے ترس، مہر نظر اُٹھائیا۔ میگھ اگئی دیوے برس، اگنی تت بُجھائیا۔ جُگ جنم جو رہے بھٹک، کلجُگ اتم ویکھے تهاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ہرجن میلا سہج سُبھائیا۔ ہرجن میلا سہج سُبھاؤ، صُبح شام ویکھ وکھائیندا۔ راتیں سُنٹیاں پکڑے ہاںوں، دِنے جاگدیاں گلے لگائیندا۔ مانس جنم کرے نیاؤں، نیامت امرت جھولی پائیندا۔ کرے پیار جیوں پُتران ماؤں، سر مہر ہتھ ٹکائیندا۔ ایتھے اوتھے دو جہان دیوے ٹھنڈی چھاؤں، اگنی تت نہ کھئے تپائیندا۔ چار ورن وکھائے اِکو راہو، کھتری براہمن شوڈر ویش اِکو گھر بہائیندا۔ سارے سمرو پرہہ کا ناؤں، بن ہر نامے پار نہ کھئے لنگھائیندا۔ پُرکھ اکال لاگو پاؤں، اِشٹ دیو اِک جنائیندا۔ ستگر پورے ملن دا رکھو چاؤ، چاؤ گھنیرا اِک درڑائیندا۔ ویلا گیا پھیر پچھتاؤ، پسچاتا پ کم کسے نہ آئیندا۔ در دربار ہر نرنکار گھر مندر درشن ایکا پاؤ، پرم پُرکھ پرہہ میل ملائیندا۔ ساچی ناربن کے کنت کرتار ایکا راؤ، دوجی سیج نہ کھئے سہائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ہرجن دیوے ساچا ور، کلجُگ اتم میل ملائیندا۔ سنت سہیلے چڑھے چا، گھر وجے نام ودھائیا۔ پرہہ ٹھاکر ملے بے پرواہ، بے پرواہی دئے وکھائیا۔ ڈونگھی بھوری کایا کوری باہر لئے کڈھا، سُکھمن ٹیڈھی بنک دیوے پندھ مکھائیا۔ اِڑا پنگل کھڑا دیوے چُھڈا، تتو تت نہ کھئے لڑائیا۔ نو دوارے پندھ دیوے مُکا، نو رس نہ کھئے چُترائیا۔ امرت جام دئے پیا، پھڑ پیالہ مُکھ لگائیا۔ اِحد دُهن دئے اُجھا، سن سادھ کھلائییا۔ بودھ اگادھی اکھڑ دئے پڑھا، ساچی سکھیا اِک سمجھائیا۔ بجرکپائی دئے تڑا، پڑدہ رہن کھئے نہ پائیا۔ اتم سیجا دئے سہا، سیج سہنجنی ڈیرہ لائیا۔ کوچھی کملی گلے لئے لگا، مہر نظر اِک اُٹھائیا۔ انگیکار لئے کرا، انگن اِکو دسے ساچا ماہیا۔ ساچی رنگن دئے چڑھا، رنگ اپنا نام رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گھر ساچے میل ملائییا۔ گھر ساچے میل ملائے آپ، پرہہ اپنی دیا کھائیا۔ اتم پرما تم اِکو جاپ، سوہنگ ڈھولا رہا جنائیا۔ جنم کرم دے اُترن پاپ، دُرمت میل دھوائیا۔ ساچا سمرن پوجا پاٹھ، اِشٹ دیو اِک وکھائیا۔ سچ سرور تیرتھ تاٹ، نہاون اِکو وار ٹھائیا۔ اگے پچھے مکے واٹ، پاندھی پندھ رہن کھئے نہ پائیا۔

آتم سیجا سوہے کھاٹ، کھٹولا اکو ربا سہائیا۔ کھیوٹ کھیٹا بن کے پُچھے وات، در گھر آوے واہو دابیا۔ چار ورن انتر ویکھو مار جہات، گھر بیٹھا سچا ماہیا۔ اُس نال مل کے کرو بات، باتن بھیو دئے کھلائیا۔ جگت نیتز باہر رہے جھاک، اندر وژن کھئے نہ پائیا۔ گرسکھو گرمکھو تہاڈے اندر پرم پُرکھ دا سچا ہاٹ، نام وست سچ خزانہ بیٹھا وچ ٹکائیا۔ ستگرؤ مل کے لے لو اپنی دات، کرتا قیمت کھئے نہ لائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، جگ چوٹری دیوے ور، گر اوتار پیر پیغمبر حکمے اندر دیوے گھل، سچ سندیسہ دھر دی دھار وچ سنسار جگ چوٹری آپ جنائیا۔

* ۴ بہادروں ۲۰۲۰ پکرمی اجیت سنگھ، دلپ سنگھ دے گرہ مانگا سرائے ضلع امرتسر *

چار جگ رکھنا یاد، دھر دا لیکھا ہر سمجھائیندا۔ کلجگ انت سنے فریاد، نرگن نرویر ویکھ وکھائیندا۔ جس رچنا رچی آد، اتم اپنا پھیرا پائیندا۔ جگ چوٹری سنہار فریاد، ساچا عدل اک کھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ہر اپنی کار کھائیندا۔ چار جگ نواون سیس، دوئے جوڑ جوڑ سرنائیا۔ پاربرہم تیری پڑھدے رہے حدیث، نت نت کر پڑھائیا۔ راہ تکدے رہے پس پس، صدی سدیوی دھیان لگائیا۔ کون ویلا آئے جگدیش، جگدیش پھیرا پائیا۔ ست دھرم چلائے ریت، دین مذہب نہ کھئے وکھائیا۔ چہتر وکھائے اکو سیس، دو جہان وجے ودھائیا۔ دیوے وڈیائی ہست کیٹ، اوچ نیچ رنگ رنگائیا۔ بھگتن دیوے اکو بھیکھ، نام بھنڈار ورتائیا۔ سرشٹ سبائی لئے جیت، ہار گھر گھر رووے مارے دھابینا۔ سرب جیاں سُنائے اکو گیت، ساچا راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ چار جگ اٹھ اٹھ ویکھن، نین دھیان لگائیا۔ اباشی کرتا کھولے بھیتن، دھر فرمانا حکم سُنائیا۔ جن بھگتاں کرے اکو بھیتن، بتکاری وڈا ماہیا۔ پورب جنم میٹے لیکھن، لیکھا آگے اکو اک بنائیا۔ بال انجانیاں نال آیا کھیڈن، بال بالا سچا شہنشاہیا۔ شبد سندیسہ آیا بھيجن، دھر دا راگ آپ الاٹیا۔ دو جہاناں آیا میچن، بل باون مان گوائیا۔ اگمی سوچ آیا سوچن، سوچ سمجھ کیسے رہن نہ پائیا۔ ہرجن گھلاون آیا لوچن، نج نیتز کر رُشنائیا۔ گھر گھر اندر آیا پہنچن، بن پاندھی پھیرا پائیا۔ دیون آیا اکو موکھن، مُفت اپنا نام

وکائیا۔ پکڑنہارا جگت وکاری دوشن، دوشیاں دوش آپ لگائیا۔ ساچے بستر پہنے بھوشن، رنگ رنگیلا رنگ وکھائیا۔ انتر آتم جو جن لوچن، تنہا دیوے درس کرائیا۔ لیکھا جانے لوک پرلوکن، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ کلجگ جیو آہلنیوں ڈگے بوٹن، لگھ چوراسی گود نہ کھئے بہائیا۔ نانک نرگن مندا گیا نال جوجن، جُز جُز بیٹھا ونڈ ونڈائیا۔ پُرکھ اکال، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنی کھیل آپ کرائیا۔ چار جُگ گاؤندے گیت، واہوا خوشی منائیا۔ پارہرم پرہہ ملیا اک اتیت، دُھر دا ناٹہ جوڑ جُڑائیا۔ کھہڑا چُھٹیا مندر مسیت، شُودوالا مٹھ نظر نہ آئیا۔ من واسناگر کِرپا جن لئے جیت، ترسنا اگن نہ لاگے رائیا۔ ساچا ڈھولا ملے گیت، گیت گوبند الائیا۔ ہر سرنائی اک پریت، چرن کول ملے وڈیائیا۔ کروٹ بدلے جو سٹا دے کر پٹھ، مُکھ مُکھڑا دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کھیل آپ رچائیا۔ ساچا کھیل جُگ چوکڑی چار، ہر کرتا آپ جنائیا۔ کلجگ ویکھو سرب سنسار، وڈ سنساری رہا، سمجھائیا۔ گرہ گرہ دسے کوڑ وِبھچار، ست سننوکھ نظر نہ آئیا۔ کاغذ قلم بھوئے خوار، شاہی رووے مارے دھابیا۔ میرا لیکھا لیکھا سکے نہ کھئے وچار، بے سمجھ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ گر اتار مارگ دس دس گئے سچ وبار، بوہاری اپنا حُکم ورتائیا۔ بھرے بھلا نر نار، نرائن نظر کیسے نہ آئیا۔ چارے کُنٹ ہون خوار، وربھنڈی بھنڈی رہی پائیا۔ پرہہ نہ ملے میت مُرار، پُرکھ پُرکھوتم سنگ نہ کھئے نہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا حُکم آپ ورتائیا۔ ساچا حُکم صاحب گردیو، سوامی ستگر آپ ورتائیندا۔ وسنہارا نہچل دھام نہکیو، نر ہر اپنی کار کمائیندا۔ بودھ اکادھ اگم اتھاہ بے پرواہ کھولے بھيو، پڑدہ دوئی نہ کھئے جنائیندا۔ دُھردرگاہی امرت دیوے ساچا میو، رس اکو نام وکھائیندا۔ لیکھا جانے رسنا جہو، بتی دند صفت وڈیائیندا۔ سنت ساجن بھگونت بھگت لگائے سیوا سیو، چاکر اکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی کار کمائیندا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ لیکھا جانے اک چار، دو تین بھيو چُکائیا۔ چوکا کہے میری اتم وار، لُکیا رہن کھئے نہ پائیا۔ ایکا کہے میں آواں اپنی دھار، اک اکلا واہو داہیا۔ دوہاں وچولا نر نرنکار، نرگن داتا وڈ وڈیائیا۔ آؤندیاں جانڈیاں دوہاں دیوے پیار، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ حُکمے اندر کھیل کرن برخوردار، بالے نڈھے بچے جُگ جُگ اپنا پھیرا پائیا۔ دوئے جوڑ کرن نمسکار، در نیوں نیوں لاگن پائینا۔ تیرا در سچا دربار، گھر وجے نام ودھائیا۔ چوکا ایکا تیرا کھیل کرتار، اک

چار جوڑ انک انک نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ چار جُگ کرن ہاسا، خوشی خوشی نال ملائیا۔ پرگٹ ہونے پُرکھ ابناشا، ابناشی اپنا روپ وٹائیا۔ دو جہاناں ویکھے کھیل تماشا، خالق خلق دئے جنائیا۔ جن بھگتاں پوری کرے آسا، آسا ترسنا میٹ مٹائیا۔ سیوک بے داسی داسا، ٹھاکر اپنی کار کھائیا۔ اگلا بھیو کھول خلاصہ، خُدمختار دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھائیا۔ چارے جُگ خوشی مناؤندے، سچ اک دھیان لگائیا۔ سری بھگوان رسنا دھیاؤندے، ڈھولے گیت گوبند لائیا۔ اک دوجے دا بہار ونداؤندے، اٹھن واہو داہیا۔ کلجگ انت نین سرماؤندے، نیتز سکے نہ آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سرب وڈیائیا۔ کلجگ انت نین رہے شرما، اکھ سکے نہ اُپر اٹھائیا۔ مکھ کالکھ لگی چھاہ، ٹکا سکے نہ کھئے دھوائیا۔ چار ورن گھر گھر دتے لڑا، کوڑ کُریارا ڈنک وجائیا۔ دین مذہب دتے بنا، شرع شریعت گنڈھ وکھائیا۔ گر اوتار دتے بھڑا، بچیا کھئے رہن نہ پائیا۔ سادھ سنت دتے بھلا، ہر مارگ نظر کیسے نہ آئیا۔ ہنس کاگ دتے بنا، کوڑی کِریا وِشٹا چوگ مکھ رکھائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ مان دتا گوا، ست سچ نظر کھئے نہ آئیا۔ چاروں کُنٹ مارے دھاہ، ست سنتوکھ نہ کھئے وکھائیا۔ دھرنی رووے دھرت مان، کھلڑے کیس دئے دُہائیا۔ گو غریب رہے گرلا، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا گیا چھا، ساچا چند نہ کھئے چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے ملے سرنائیا۔ چوتھا جُگ مارے چیک، بولے نام خُدائیا۔ ویلا انت اتم اک تاریخ، طاقت کھئے رہن نہ پائیا۔ گوبند تیر نشانہ وجے ٹھیک، ٹھاکر سوامی آپ چلائیا۔ جس دی کرن سرب اڈیک، سو آیا بے پرواہیا۔ چل کے منگیئے در تون بھیکھ، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ کایا کرے ٹھنڈی سیت، اگنی تے دئے بُجھائیا۔ گھر وچ گھر سُنائے گیت، گرہ شبد اناد وجائیا۔ آتم انتر بٹھے پریت، پریم نیم اک رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سر مہر ہتھ اٹھائیا۔ کلجگ اتم پاوے روّلا، ہاباکار مچائیا۔ کوئی نہ کرے بہار ہوّلا، چار یاری بیٹھی مکھ بھوائیا۔ دھرنی مان نہ ملے دھوّلا، دھول دئے دُہائیا۔ پاربرہم پرہ پورا کر قوّلا، کیتا قوّل بھل نہ جائیا۔ تیرا نام اگنی موّلا، موّلیا ہر گھٹ تھائیا۔ کلجگ اتم بدل چولا، چولی اپنا رنگ چڑھائیا۔ ستجگ سچا دے دے بھولا، بھولے بہاؤ سرشٹ لے سمجھائیا۔ کلجگ کوڑا اٹھ جائے گولا، گولک اپنی نال رلائیا۔

سَتَجُگ ساچا دئے جھکولا، دھرم ہلارا اک وکھائیا۔ چار ورن سُنائے اِکو بولا، سوہنگ کرے سچ پڑھائیا۔ سچ دوارا ساچے کھولا، خالق
 خلق نظری آئیا۔ کلمہ نبی اِکو ڈھولا، صدا نام سُنائیا۔ نِرگن بن کے آئے تولا، تولنہار سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ کلجگ اتم نیتر نیر، بجهوآں ہار وکھائیا۔ کوئی نہ سنگی پیر فقیر، چار یار نظر کھئے نہ آئیا۔
 کوڑی کِریا اندر ہویا دلگیر، دلبر دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ شرع شرائط دین مذہب وجہا زنجیر، گر اوتار پیر پیغمبر ہتھکڑی گئے لگائیا۔ کوئی نہ
 چاڑھے چوٹی پھڑا خیر، آخر تیرا میل ملائیا۔ تیری صفت دی بندے گئے بیڑ، کہانی بانی راگ الائیا۔ سارے مندے گئے وڈ پیرن پیر،
 بے نظیر اک خُدائیا۔ رکھے ہتھ نام شمشیر، کھنڈا اِکو اک چمکائیا۔ دو جہاناں دیوے چیر، نِرگن سرگن ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی جوت دھر، ایکا دینا ساچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ ہر سرنائی تیری سچ، دوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ گر اوتار گئے دس، دھر دا
 حُکم آپ سُنائیندا۔ جن بھگتاں ہر جو ہوئے وس، وصل اپنا آپ کرائیندا۔ میل ملائے ہس ہس، سوہنگ ہنسا راگ الائیندا۔ آتم پر ماتم
 گاوے جس، وید پُران نہ کھئے ونڈائیندا۔ درس دکھائے ٹھ ٹھ، بن پاندھی پنڈھ مکائیندا۔ سرب جیاں دیوے اِکو مت، ساچی سیکھیا اِک
 سمجھائیندا۔ ناڑ بہتر نہ ایلے رت، اگنی تت نہ کھئے تپائیندا۔ جاننہارا مت گت، گت مت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سنت سہیلے لئے رکھ، جُگ جُگ
 کوڑی اگنی وچوں باہر کڈھائیندا۔ کرے کرائے نیڑا حق، حاکم اِکو اِک اکھوائیندا۔ کلجگ اتم برہمنڈ کھنڈ ربا تگ، تنگنہارا نظر کیسے نہ
 آئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں کرے سدا پگھ،
 منمکھ گلے نہ کھئے لگائیندا۔

* ۴ بہادروں ۲۰۲۰ یکرمی گردھارا سنگھ بلووالی دے نوٹ ہر بہگت دوار جیٹھووال * ❀

نرگن اٹھ گوتم گپت، ہر گپتی آپ اٹھائیا۔ وندن آیا دات مُفت، کرتا قیمت کھئے نہ لائیا۔ پن ہتھاں باہواں رہنا چُست، آلس نندرا نہ کھئے رکھائیا۔ تیرا لیکھ در لیکھ پُشت در پُشت، بیشتر تیری دھار جنائیا۔ نہ ننگ نہ کوئی بُھکت، سچ بہنڈار نام وکھائیا۔ نہ کوئی منگے در تے دھڑت، دُھر دی کھیل بے پرواہیا۔ نہ کوئی لکھت نہ کوئی پڑھت، یاری یاراں نال نبھائیا۔ پُرکھ اکال آیا پرت، پتپریشور پھیرا پائیا۔ آگے رہن نہ دیوے فرق، پن بھکتیوں بہگت بنائیا۔ بغلگیر ملائے دست، بدست جوڑ جڑائیا۔ لہنا چُکا کیٹ ہست، اپنا رنگ دئے چڑھائیا۔ نام حُماری رکھے مست، انتر آتم اک لو لائیا۔ گھر وکھائے اکو فقط، فقرہ اپنا نام پڑھائیا۔ جُگ چوکرئی پیتے برس، رُت زُتڑی گئی وِہائیا۔ دین دِیال کر کر ترس، مہروان دیا کمائیا۔ ڈونگھی دھار امرت برکھ، ترکھا ترسنا آپ گوائیا۔ پُورب جنم میٹ حرص، گھر ساچے دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ گوتم گپت گپتی دان، ہر گوبند آپ ورتائیندا۔ نیتر کھول کر دھیان، چرن کول اک وکھائیندا۔ پن رسنا جہوا بئی دند دئے گیان، وِدیا چوڈاں نہ کھئے پڑھائیندا۔ کایا مندر سچ مکان، گروڈوار اکو اک وکھائیندا۔ دھرم جھلائے اکم نشان، رنگ رنگیلا ہتھ اٹھائیندا۔ آد جگادی بن کے کاہن، گرمکھ سخی آپ پرنائیندا۔ گھر وچ گھر کرے پردھان، بے نقاب پڑدہ آپ اٹھائیندا۔ محبوب سچ مُحبت ملے آن، موخانا اک سہائیندا۔ لیکھا میٹے کوڑ شیطان، شرع ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ نام ندھانا مارے تیر نشان، بجرکپائی چیر چرائیندا۔ آتم پرما تم گھر میلا سیری بھگوان، پاربرہم برہم اپنا جوڑ جڑائیندا۔ دو جہاناں چُکے کان، پُری لوہ دھیان نہ کھئے وکھائیندا۔ در گھر ساچے دیوے مان، ابھان روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ اٹھ گوتم گٹھڑی کھول، کایا تت پنڈ بندھائیا۔ تیرے اندر نام انمول، پن گر نیتر نظر کھئے نہ آئیا۔ دوس زین وجے ڈھول، انحد مردنگا ناد وجائیا۔ پُرکھ اکال وسے کول، گھر بیٹھے بے پرواہیا۔ ایتھے اوتھے پورا تولے تول، کنڈا نام ہتھ اٹھائیا۔ دو جہان رہے اڈول، چوڈاں لوک نہ کھئے بلائیا۔ ساچے بھگتاں کرے چول، پریم پریتی اک سمجھائیا۔ سچ پریتی جائے مؤل، مؤلا اپنی کار کمائیا۔ دیوے وڈیائی اُپر دھول، دھرنی دھرت سوہیا پائیا۔ ستجگ ساچے کر کے گیا قول، کیتا قول توڑ نبھائیا۔ لکھ چوراسی سٹی رہی انہول، ہر کا بھیو کھئے نہ پائیا۔ دُھر سندیسہ نہ کوئی

بولے بول، شبیدی راگ نہ کھئے الاٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ کھلایا۔ اُٹھ گوتم ویکھ رُت، سو صاحب آپ سہائیا۔ کرے کھیل ابناشی اچت، چاروں کُنٹ نُو رُشنایا۔ لیکھا جانے انادی سُت، سُت انادی نال رکھایا۔ در درویش رہا پُچھ، گھر گھر پھیرا پائیا۔ کلجگ پینڈا رہا مُک، مکے واٹ پرائیا۔ سَتجگ نیڑے رہا ڈھک، دُوَر دُرادا چل کے آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گئے لک، ظاہرا نُوَر نظر کھئے نہ آئیا۔ سادھاں سنتاں کول رہا نہ کُچھ، خالی ہتھ دین دہایا۔ مُونڈ منڈائے نال کٹائی مُچھ، مُشکل حل نہ کھئے کرائیا۔ سجدہ سیس نہ کیتا جھک، ادب آداب نظر کھئے نہ پائیا۔ دُھردرگاہو بیٹھے رُٹھ، کروٹ سکے نہ کھئے بدلائیا۔ دین دیال سَتگر سوامی جن بھکتاں اُپر جائے تھ، بھگت وچھل سدا سہج سُکھدایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، در گھر ساچا اک وکھایا۔ گوتم ویکھ ویکھ کنارہ، کلگی دھر آپ وکھائیندا۔ آد جُگاد جس دا انت نہ پاراوارا، سو صاحب ویس وٹائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ گگن گگنتر لائے اک اکھاڑا، نِرگن راس آپ رچائیندا۔ شبد اناد اگمی وجے تاڑا، تال تلواڑا نظر کھئے نہ آئیندا۔ کھیلے کھیل جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑا، اُچے ٹلے پریت پھول پھلاییندا۔ پاربرہم پرہ تیری کوئی نہ بائے سارا، سازنگ دھر تیرا سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ کاغذ قلم رووے زارو زارا، شاہی کہے شہنشاہ نظر کتے نہ آئیندا۔ چار وید کرن پُکارا، برہما رووے زارو زارا، نیتر نیناں نیر وٹائیندا۔ سچ نام نہ کوئی بھنڈارا، وشنو وشنو نہ کھئے آدھارا، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیندا۔ شنکر ویکھے نہ کھئے اکھاڑا، ہتھ ترسول نہ کھئے نگارا، بھے بھو نظر کھئے نہ آئیا۔ لکھ چوڑاسی دھواں دھارا، چاروں کُنٹ اندھ اندھیارا، دہ دشا جوت نُوَر نہ کھئے رُشنایا۔ کرے کھیل آپ کرتارا، قُدرت ویکھے وارو وارا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ گوتم ویکھ ہر کی نظر، بے نظیر آپ اُٹھایا۔ رین اندھیریوں بنائے فجر، فضل اپنا آپ کھایا۔ تخت نواسی کرے سچا عدل، عدالت اکو اک سمجھایا۔ مقتول قاتل دوہاں اکو قتل، کھنڈا دھار اک چمکایا۔ کوڑی کِریا دیوے بدل، بدلے ناؤں بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے تھاوں تھانیا۔ گوتم ویکھ ہر کا حق، سچ حقیقت کھوج کھوجائیندا۔ کرے کھیل سدا انتھک، دو جہاناں پھر پھر ویکھ وکھائیندا۔ لیکھا جانے مدینہ مگ، کعبہ حُجرہ ویس وٹائیندا۔ صدی چوڈھویں آئے نٹھ، وڈ امام پھیرا پائیندا۔ چوڈاں طبقات کھولے گٹھ، اندر وڑ وڑ پڑدہ لائیندا۔ پیر پیغمبراں دیوے دس، دُھر دا حُکم آپ

سُنائیندا۔ ساچا کلمہ نُورِ الٰہی بے نظیرِ انتر جائے دس، جگتِ دلگیر رہن کھئے نہ پائیا۔ امرت جھرنا آبِ حیاتِ نچھر دیوے رس، امرت میگھ بوند آپ برسائیا۔ صاحبِ ستگر پُرکھ اکال سیس رکھے اُپر ہتھ، سدا سُہیلا ہوئے سہائیا۔ سچ جیکارا بول الکھ، ایکنکارا نام سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گھر میلا سہج سبائیا۔ گوتم ویکھ ہر کا رنگ، بن للاری آپ چڑھائیندا۔ ساچی سیجا بیٹھ پلنگ، ساچے مندر ڈیرہ لائیندا۔ سچ نگار وجے مردنگ، ڈھولک چھینا نہ کھئے کھڑکائیندا۔ دوئی دویتی ڈھاہے کندھ، بھانڈا بہرم بھو بھٹائیندا۔ کر پرکاش جوت چند، جوت زرنجن ڈگمگائیندا۔ اندر باہر وسے سنگ، آتم پرما تم بندھن پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا حُکم آپ ورتائیندا۔ گوتم سُن کے ہویا بے حال، بہل ہو کے دئے ڈھائیا۔ ہوں بالا نڈھا تیرا بال، بُدھی چلے نہ کھئے چڑائیا۔ ایتھے اوتھے سُرَت سنبھال، سُرَتی تیری جھولی پائیا۔ ساچی سیوا گھولی گھول لئی گھال، گھال وچ کدے نہ آئیا۔ جگ چوکرئی تیری اولڑی چال، سمجھ سکے نہ کھئے رائیا۔ کلجگ انت ہو دِیال، دیناں ناتھ تیری ودھائیا۔ پھل لگا اپنے ڈال، پت ٹہنی آپ مہکائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کری رُشنائیا۔ لیکھا چُکیا شاہ کنگال، شہنشاہ اِکو نظری آئیا۔ ستگر ہو کے بنیا دلال، ساچا ونج ہٹ وکھائیا۔ ناطہ توڑ کال مہاکال، اِکو بخش چرن سرنائیا۔ آ کے ویکھ مَریداں حال، مہروان مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، لیکھا جانے تھاوں تھائیا۔ گوتم کہے میری ارداس، ارداس اِکو وار کرائیا۔ میرے نالوں تینوں ملن دی لوڑ خاص، بن میرے تیرا کَم راس نہ آئیا۔ آد جُگاد پر بھو تُوں بھگتاں داس، بن سیوک سیو کھائیا۔ انتر چلے پون سواس، باہر رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ نرگن ہو کے دیویں ساتھ، سرگن سچا سنگ وکھائیا۔ سچ سندیسہ جاویں آکھ، آخر اپنا میل ملائیا۔ دُھر دربارے کھولیں تاک، پڑدہ کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا سدا ودھائیا۔ گوتم کہے میں کی دسا، دسن وچ کدے نہ آئیا۔ تیری پریم پریتی اندر وسان، وصل معشوق اِکو پائیا۔ نالے روواں نالے ہستان، غمی خوشی نال ملائیا۔ نالے ڈگاں نالے نٹھان، لنگڑا ہو کے بھجّان واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا در تیرا اِکو نظری آئیا۔ گوتم کہے نہ جائیں پھر، اچھل اچھل تیرا بھیو کھئے نہ آئیا۔ رکھی نال اُدھار کیتا سر، سر صدقے گھولی واری گھول گھائیا۔ آ ویکھ میرا دل، دلبر تیری تانگھ تکائیا۔ اٹھے پھر نہ جائے پل، بسمل روپ ربا وٹائیا۔

تُوں آپ نہ کریں ڈھل، غفلت وچ صاحب نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے ساچا ور ملے سچ سرنائیا۔ گوتم
 کہے تیرا نت نہت دھوکھا، جن بھگت رہے کُرائیا۔ تیرا بھانا کیسے نہ روکا، بھانے وچ سرب سہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ستجگ تربتا
 دواپر کلجگ تیری رکھدے گئے اوٹا، چرن کول دھیان لگائیا۔ گوہند ہو کے منگے منگ پُت چھوٹا، پُکھ اکال آگے جھولی ڈاہیا۔ تیرا کھیل
 جوتی جوتا، جوت تیرا نُور رُشنائیا۔ کلجگ اتم مارگ دسنا سوکھا، پن جپ تپ جوگ ابھاس ہٹھ تیرا نام ہرجن ہردے لئے وسائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حُکم آپ ورتائیا۔ گوتم کہے تیرا اک سہارا، سخی سُلطان تیری وڈیائیا۔ دوُجا نہ کوئی لگے
 پیارا، پریتی نال نہ کیسے لگائیا۔ تن جگ تُدھ پن بیٹھا ربا کوارا، سیج سہنجی نظر کھئے نہ آئیا۔ اتم دے کے گیوں لارا، دُھر سندیسہ حُکم
 سُنائیا۔ کل کلکی لے اوتارا، نہکلنک پھیرا پائیا۔ تیرا بنے ساک دو دھارا، دوہری گنڈھ دئے پوائیا۔ اک ٹھاکر اک مٹر پیارا، اک ٹھوکر ربا
 لگائیا۔ اک ساگر اک دسے کنارہ، پن کنارے ساگر سار کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گوتم
 ویکھ دھرت مات دی کھلی گت، مینڈھی سیس نہ کھئے گنداٹیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران کولوں رہی پُچھ، اُچی کوک دئے دُہائیا۔ دروہی
 خُداے دی ہُن کیوں بیٹھے لک، کلجگ انت اندھیرا چھائیا۔ ناطہ تٹا ماں پُت، پتا پُوت نہ کھئے وڈیائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا گھپ، ساچا
 چند نہ کھئے چڑھائیا۔ ہویا پردھان جوٹھ جھوٹھ، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار دسے ہلکائیا۔ نظر نہ آئے زرمِل جوت، شبدا اناد نہ کھئے سُنائیا۔
 جھگڑا پیا ورن گوت، دین مذہب کرن لڑائیا۔ ہرجو نظر نہ آئے سچا خونت، ناری کنت نہ کھئے پرنائیا۔ لکھ چوراسی دسے اونت، ساچی
 گود نہ کھئے سہائیا۔ سری بھگوان اتم پہنچ، پاربرہم پرہہ تیری اوٹ تکائیا۔ میری کوئی نہ چلے سوچ، سوچ سمجھ سمجھ نہ سکے رائیا۔ تیرے
 درشن لوچن رہے لوچ، آسا منسا اک ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر آسچے ماہیا۔ دھرنی کہے آمہیا، مہروان
 تیری وڈیائیا۔ دو جہاناں سچے راہیا، پاندھی بن کے پھیرا پائیا۔ گر اوتار تیری دین گواہیا، شہادت اکو اک سمجھائیا۔ نرگن نُور جوت کرے
 رُشنائیا، کلجگ اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ چار ورن بھائیاں نال ملائے بھائیاں، کھتری براہمن شوڈر ویش لڑیا کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچا کھیل آپ کرائیا۔ دھرنی کہے میرے صاحب سجن، پرہہ تیری اوٹ تکائیا۔ سچ نہ دسے کوئی مجن،

اٹھسٹھ رووے مارے دھابیا۔ کوڑی کریا سارے بھجن، سچ سچ نہ کھئے سہائیا۔ کام واسنا ہوئے مگن، پردے ہر نہ کھئے دھیائیا۔ ترے گن
 مایا لگی اگن، امرت میگہ نہ کھئے برسائیا۔ کوئی نہ آوے پڑدہ کجّن، کلجگ جیو میرا پڑدہ رہے اٹھائیا۔ بے پرواہ تیری باندی تیری داسی تڈھ
 بن ہوئی نگن، سچ دوشالہ نظر کھئے نہ آئیا۔ تھکی ماندی در گرلاندی آئی منگن، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ کر کریا چاڑھ اکو رنگن، رنگ
 مجیٹھی دے وکھائیا۔ میرا سوہے ساچا انگن، گھر وجے نام ودھائیا۔ میل ملے ساچے سجن، ستگر وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جس دا اکو ڈھر دا
 بھجن، سوہنگ ڈھولا راگ الائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک میل لئے ملائیا۔ دھرنی کوک کہے کرلا، دوئے جوڑ
 واسطہ پائیا۔ کلجگ انت نہ صاحب زلا، ماٹی خاکی کھیہہ سیس پوائیا۔ ساگر بیڑا نہ میرا ڈبا، ڈونگھے وہن نہ انت وہائیا۔ دوئے جوڑ واسطہ
 ربی پا، گل پلؤ ربی وکھائیا۔ میں زانی تیری گان، تیری اکو اوٹ تکائیا۔ کلجگ انت کریں نیاں، منمکھ قصائی کوئی رہن نہ پائیا۔ جن
 بھگتاں دیویں ٹھنڈی چھاں، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ درگاہ ساچی دیویں بہا، سچکھنڈ دیونہار وڈیائیا۔ پورب لیکھا دئیں چکا، اگلا لہنا جھولی
 پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ دھرنی دیوے ہر دلّاسا، دھوڑی ٹکا مستک لائیا۔ پرم پُرکھ دا رکھ
 بھرواسا، سری بھگوان ہوئے سہائیا۔ زرگن بن کے آوے راکھا، ہوکا دیوے تھاون تھائیا۔ جن بھگتاں کھولے بند کیوڑی تاکا، بجرکیاٹی توڑ
 ٹرائیا۔ ساچی سیجا سووے کھاٹا، بستر اکو نام وچھائیا۔ اگم اتھاہ اپنی رکھے ذاتا، ذات ذات وچوں پرگٹائیا۔ ہوئے سہائی جگت ماتا، دھرنی
 تیری لاج رکھائیا۔ کھلا دے تیرا احاطہ، پتت رہن کھئے نہ پائیا۔ دھرم رائے دا بھرے کھاتہ، کھیوٹ ختونی ویکھے تھاون تھائیا۔ جوتی جوت
 سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کھیل آپ رچائیا۔ پُرکھ اکال کہے نہ ہو غمگین، ڈکھ درد آپ وندائیا۔ تیری ماٹی خاکی ویکھے زمین،
 ضامن ہووے بے پرواہیا۔ تیری آسا دے مسکین، تیری ترسنا مصلیٰ حل کرائیا۔ تیرا ناؤں دے مدین، نر اکو حکم ورتائیا۔ تیری کفنی
 چاڑھے رنگ بھین، بھڑی دھار نال ملائیا۔ تینوں دیوے آپ یقین، یک مُشت فیصلہ دئے کرائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران کرے تلقین،
 طاقتور ویکھ وکھائیا۔ اتم سارے ہوئے ادھین، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، لیکھا جانے تھاون
 تھائیا۔ دھرنی کہے کیوں بیٹھا چپ، پر بھ اپنا آپ چھپائیا۔ میری سہائیتا کرے تیرا من رکھ، گوتم ہتھ لئے وٹائیا۔ جس تیرے دواہیوں لئی

بھکھ، آگے میری جھولی دیوے بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جاگرت جوت کرے رُسنائیا۔ سُن دھرنی سچ ایکو ٹیک، ٹکا تیرے مستک لائیا۔ اتم لہنا لہنا ویکھ، سِری بھگوان دئے وکھائیا۔ جنہاں نال کرے اپنا ہیبت، تنہاں بھگونت بھگت رُپ وٹائیا۔ اندر وڑ کے دیوے ہیبت، باہروں نظر کھئے نہ آئیا۔ پنچ وکار در توں دیوے چھیک، چھیکڑ اپنا حُکم سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ سد وڈیائی رکھے بتھ، دست بدست آپ پھڑائیندا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی کار کھائیندا۔ سَتجگ مارگ دیوے دس، کلجگ کوڑا پندھ مَکائیندا۔ دھرم دوارا کھول ہٹ، نام وست اک ورتائیندا۔ کرے کھیل ہر اکتھ، کتھنی کتھ نہ کھئے سُنائیندا۔ امرت آتم دیوے رس، نِجھر جھرنا اک جھرائیندا۔ نام پڑھائی تُوں میرا مین تیرے وس، سوہنگ ڈھولا آپ سُنائیندا۔ آتم پرما تم گاوے جس، جس وید پُران نہ صِفت صلاحیندا۔ جن بھگتاں پوری کرے آس، آسا ترسنا میٹ مٹائیندا۔ سب دی بُجھاونہارا پیاس، امرت سیر مُکھ چوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نِپکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، لیکھا دیوے ڈھر دا دان، ساچی وست آپ ورتائیندا۔

* ۵ بہادروں ۲۰۲۰ پکرمی قادراباد بخشیش سنگھ دے گرہ *

سچکھنڈ صاحب اتیت، سو بیٹھا بے پرواہیا۔ نرگن نرگن اک پریت، ایکنکارا آپ نبھائیا۔ سچ نشانہ دسے ٹھیک، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ جگ چوکرئی کرن اڈیک، بن نیتر بیٹھے دھیان لگائیا۔ وشنو دوارے منگے بھیکھ، گھر ساچے الکھ جگائیا۔ برہما کہے پرہ پریت، پاربرہم سچئی سرنائیا۔ شنکر کہے میری کرے جیت، ہتھ ترسول پھڑائیا۔ ترے گن کہے میرے چھتر جھلائے سیس، مہروان ہوئے سہائیا۔ پنچ تت کہے وسے نزدیک، گھر گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جگ چوکرئی کہے دھار باریک، نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ شبد کہے میں وسان ہر گھٹ ہیبت، بھیتر اپنا آپ جنائیا۔ آد جگاد چلے ریت، نت نوت راہ وکھائیا۔ ڈھردرگاہی اکو گیت، منتر ست ست پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،

آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ سمجھائیا۔ ساچا کھیل صاحب گُردیو، نِرگن نِرکار آپ جنائندا۔ آد پُرکھ الکھ ابھیو، انبھو اپنی کار کمائندا۔ وشن برہما شو لگائے سیو، ساچی سیوا اک سمجھائیندا۔ آپ وسنہار سدا نہکیو، نہچل اپنا آسن لائیندا۔ رسنا گا نہ سکے کوئی جہو، بئی دند نہ صفت صلاحیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سچ کرنی کار کمائیندا۔ ساچی کار کرے بھگوان، بھگوان اپنی دھار چلائی۔ لیکھا جان دو جہان، نِرگن سرگن ویس وٹائی۔ ستجگ تریتا ہو پردھان، دواپرکجگ حکم ورتائی۔ پُری لوء اک نشان، برہمنڈ کھنڈ آپ جھلائی۔ آتم پرما تم دیوے گیان، لکھ چوراسی کرے پڑھائی۔ گر اوتاراں دے دے دان، پیر پیغمبراں جھولی آپ بھرائیا۔ دُھر سندیسہ دُھر فرمان، دُھر دی دھار جنائی۔ سچ نریشا بن کے کاہن، ہر کرتا ویکھ وکھائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے تھاوں تھائیا۔ تھان تھنتر سو بھاونت، گھر ساچے وجے ودھائی۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی سِری بھگونت، بھگوان ایکا سو بھا پائی۔ نام جنائے ساچا منت، منتر اِکو اک درڑائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی کرے ایک، ایکا اپنے ہتھ رکھے وڈیائی۔ گر اوتاراں دیوے ٹیک، پیر پیغمبر حکم ورتائی۔ شاستر سمرت وید پُران لکھے لیکھ، گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی بھيو چکائی۔ سچکھنڈ دوارے وسے دیس، تھر گھر اپنا چرن ٹکائی۔ لیکھا جانے وشن برہم مہیش، شنکر اپنی دھار بندھائی۔ جگ چوکری لئے ویکھ، نِرگن سرگن کر رُشنائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا لیکھے لائیا۔ دُھر دا لیکھا منگن اوٹ، وشن برہما شو دھیان لگائی۔ گر اوتار رہے سوچ، ہر کا بھيو کئے نہ پائی۔ پیر پیغمبر رہے لوچ، نیتر نین دھیان لگائی۔ بھگت بھگوان ملن دا رکھن شوک، شہنشاہ اِکو نظری آئی۔ نیتر روون لوک پرلوک، چوڈاں طبق دین دُہائی۔ چار ورن منگن اک سلوک، برن اٹھاراں اِکو راگ الائی۔ کھتری براہمن شودر ویش ملے اِکو کوٹ، بنک دوارا سو بھا پائی۔ نام نگارے لگے چوٹ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حکم آپ ورتائی۔ ساچا حکم ورتے آن، انک کل وڈی وڈیائی۔ چار جگ ویکھے مار دھیان، نو تو پڑدہ ربا اُٹھائی۔ تخت نواسی نوجوان، ساچے تخت سو بھا پائی۔ دو جہاناں حکمران، دُھر دی دھار اک سمجھائی۔ محل اٹل اُچ مکان، سچ سنگھاسن ربا سہائی۔ جودھا سُر پیر بلوان، بل اپنا آپ رکھائی۔ آد جگادی دیونہارا دان، وست امولک اک ورتائی۔ گر اوتاراں دے گیان، منتر نام

کرے پڑھائیا۔ پیر پیغمبر کرن سلام، اسم اکو اک جنائیا۔ ڈھر دا کلمہ بول کلام، نبی رسول دئے سمجھائیا۔ کاغذ قلم ہوئے حیران، لیکھا لیکھت
 وچ نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی آئے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جگ چوڑی
 جس دا جاپ، سرگن نرگن رہے دھیائیا۔ شاستر سمرت وید پُران جس دا پاٹھ، انجیل قرآن بیٹھن سیس جھکائیا۔ گر اوتار جس دے داس،
 پیر پیغمبر سجدہ سیس وکھائیا۔ چار جگ جس دی آس، ستجگ تریتا دواپرکجگ گوپی کاپن نچائیا۔ برہمنڈ کھنڈ جس دی رکھن آس،
 نو کھنڈ اکو راہ تکائیا۔ سورج چن جس دا پرکاش، کرن کرن چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم اک سنائیا۔
 ساچا حکم دیوے الوپ، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیندا۔ لکھ چوراسی اک سلوک، آتم پرماٹم ڈھولا راگ الائیندا۔ من مت بدھ کوئی نہ سکے
 سوچ، سوچیاں سوچ وچ کدے نہ آئیندا۔ جن بھگت پرہہ درشن ورلے رہے لوچ، جنہاں آسا اتم پور کرائیندا۔ لکھ چوراسی کھوج
 کھوج، گھٹ گھٹ اندر پھول پھلائیندا۔ وڑیا رہے بن خموش، رسنا جہوا بتی دند نہ کھئے بلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، ساچا حکم آپ ورتائیندا۔ ساچا حکم دیوے جگدیش، سو پُرکھ نرنجن وڈی وڈیائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن ایکا تاج دھرے ہر سیس، تخت
 نواسی سوہیا پائیا۔ ایکنکارا کلمہ پڑھائے سچ حدیث، نام ندھان اک سمجھائیا۔ آد نرنجن کروٹ لے بدلے پٹھ، ستمکھ نرگن جوت کرے
 رُشنائیا۔ ابناشی کرتا لکھ چوراسی لئے جیت، بلدھاری بل پرگٹائیا۔ سری بھگوان سچ نشان اٹھائے اتیت، ترے گن بیٹھا ڈیرہ ڈھابیا۔ پاربرہم
 پرہہ نظر آئے نزدیک، دور ڈراڈا پندھ مکائیا۔ کھیلے کھیل پروردگار لاشریک، شرکت روپ نہ کھئے وٹائیا۔ کلجگ میٹے اندھیر تاریک، تاریخ
 پچھلی دئے پلٹائیا۔ گر اوتار رسنا کہن ٹھیک، اچی کوک کوک سنائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت چار ورن سنائے اک حدیث، کلمہ نام اک
 اُچائیا۔ راج راجاناں شاہ سلطاناں خالی کرے کھیس، در در گھر گھر بھکھیا منگن جائیا۔ گرمکھ ورا سنت سہیلا پنج تت کایا جائے جیت،
 آتم پرماٹم میل ملائیا۔ پاربرہم برہم ڈھولا سنائے گیت، سوہنگ اکو راگ سمجھائیا۔ نرگن ہو کے وسے چیت، سرگن اپنا بندھن پائیا۔ مٹر
 پیارا بنے میت، یارڑا ستھر آپ ہندائیا۔ کرے کھیل سدا انڈیٹھ، جوتی جاتا نور رُشنائیا۔ پاوے سار ہست کیٹ، اوچ نیچ ویکھ وکھائیا۔
 نام امولک پائے بھیکھ، بھچھیا اکو وار ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیا۔ ساچی کھیل کرے کرتار،

ہر کرنی کار کھائیندا۔ تخت نواسی بیٹھ سچے دربار، دُھر درباری حُکم سُنائیندا۔ چار جُگ رہنا خبردار، نیترا کھ سرب کھائیندا۔ چار ورن کھول کواڑ، کھتری براہمن شوڈر ویش آپ اُٹھائیندا۔ چارے کھانی ہو تیار، ترے گن اتیتا آپ جنائیندا۔ چارے بانی بول جیکار، پرا پسنتی مدھم بیکھری آپ سمجھائیندا۔ چار یاری کرو وچار، سنگ محمد نظر کھئے نہ آئیندا۔ اللہ رانی ہوتے بزار، نیترا نیناں نیر وکھائیندا۔ اُچی کوکے دھاہاں مار، دروہی دروہی سرب الائیندا۔ صدی چوڈھویں آئی وچ سنسار، چوڈس چند نہ کھئے چمکائیندا۔ نظر نہ آئے ساچا یار، محبوب رُوپ نہ کھئے وکھائیندا۔ حُجرے حق نہ کرے پیار، محراب آب نہ کھئے پھائیندا۔ بے تاب ہویا سنسار، صبر پیالہ جام ہتھ نہ کھئے اُٹھائیندا۔ شاہو بھوپ اک نواب، شہنشاہ اپنی کار کھائیندا۔ چار جُگ دا پورا کرے خواب، خالص اپنی دھار رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر سندیسہ آپ الائیندا۔ دُھر سندیسہ نور الاہی، لاشریک آپ جنائیندا۔ پیر پیغمبر دین گواہی، ثالث اکو نظری آئیندا۔ کلجگ انت چاروں گنٹ اندھیرا چھائی، ساچا چند نہ کھئے چمکائیندا۔ ناٹھ تئیاں بھائیاں بھائی، بھئی رُوپ نہ کھئے وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا حُکم آپ ورتائیندا۔ ساچا حُکم پُرکھ اگم، ہر ایک ایک وار ورتائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت پون سواسی ویکھے دم، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ ناٹھ جُڑیا ہڈ ماس ناڑی چم، چم درشت ہوئی ہلکائیا۔ انتر آتم دھیرج سکے نہ کھئے ہتھ، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار ہلکائیا۔ وست نام ملے نہ دھن، کوڑ خزانہ جگت لٹائیا۔ نظر نہ آئے گرمکھ جن، ملے وڈیائی نہ کوئی جنیندی مائیا۔ جو گھڑیا سو دیوے بھن، رائے دھرم دئے سزائیا۔ کلجگ جیو نیترا اٹھ، دوئے لوچن بند کرائیا۔ کوڑی کِرپا گھر وچ لائے سنھ، ٹھگ چور لٹن واہو داہیا۔ من واسنا مارے من، من کا منکا نہ کھئے بھوائیا۔ انحد ناد نہ سُنے کت، چھٹی راگ رہے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ کلجگ اتم آیا نیڑے، دُور دُراڈا پندھ مٹکائیا۔ دین مذہب ذات پات کرم دھرم پئے جھپڑے، جھگڑا سکے نہ کھئے مٹائیا۔ ورن برن ڈبن والے بیڑے، ساچی سرن نظر کھئے نہ آئیا۔ وسدے دسن نہ سچے کھپڑے، کوڑی کِرپا گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل کراؤنا، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ لکھ چوراسی بھرم بھلاؤنا، مایا ممتا ہوتے ہلکائیا۔ گرمکھ ورا لا آپ جگاؤنا، جس انتر بوجھ بوجھائیا۔ سرتی شبندی میل ملاؤنا، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ آتم پر ماتم جوڑ

جڑاؤنا، جوڑی اکو گھر وسائیا۔ تھوڑا تھوڑا راگ سناؤنا، انحد نادى ناد سنوائیا۔ امرت آتم جام پیاؤنا، جھرنا نجرہ اک جھرائیا۔ کاگوں پھڑ ہنس بناؤنا، سوہنگ مانک موتی چوگ چکائیا۔ ساچی انس آپ اچاؤنا، پتا پوت ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے بھگت بھگوان کلجگ انت کرے پردھان، گر اوتاراں پیر پیغمبراں دئے وکھائیا۔ پیر پیغمبراں دئے وکھال، گرمکھ وڈا وڈ وڈیائیا۔ گر اوتاراں دئے دھیان، ڈھر دی دھار آپ سمجھائیا۔ چاروں کُنٹ ویکھو نچے شیطان، گھر گھر کرے لڑائیا۔ ثابت رہا نہ کیسے ایہان، دھرم دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ چارے وید نین شرمان، اکھ سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ برہما تیرا نہ کھئے گیان، برہم مت نہ کھئے چترائیا۔ دہ دشا سرب پچھتان، اچی کوکن مارن دھاپیا۔ وشنو تیرا وشو ملے نہ کوئی پکوان، فاقے مرے سرب لوکائیا۔ ساچا ملے نہ کوئی دان، جھولی خالی نہ کھئے بھرائیا۔ کوڑی کریا ہوئی پردھان، گھر گھر بھیکھی سوانگ وٹائیا۔ کون ویلا پرہہ ملے آن، دکھیاں درد دئے گوائیا۔ چار ورن کرے پروان، برن اٹھاراں گود سہائیا۔ امرت آتم دیوے پین کھان، جگت ترسنا بھکھ مٹائیا۔ شبد اناد سنائے گان، گیت گوبند اک الاٹیا۔ ناطہ تھے پنج شیطان، شرع کرے نہ کھئے لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گرمکھ ورلے لئے ترائیا۔ گرمکھ ورلے تارے پرہہ، گر اوتاراں آپ سمجھائیندا۔ بن کرنیوں ہر لئے لبھ، کرتا قیمت آپے پائیندا۔ جگت دوارا پار حد، مندر اکو اک وکھائیندا۔ ست ستواد وجائے ند، انراگی راگ الاٹیندا۔ بن مکیوں کعبیوں کرائے حج، حضرت اکو نظری آئیندا۔ مُرشد مُریداں لئے سد، مُفت اپنا نام ورتائیندا۔ درس دکھائے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اپنا میل ملائیندا۔ ترے گن مایا بھجئے آگ، اگنی تت نہ کھئے رکھائیندا۔ سچ دوارے لئے سد، سدا اکو نام دوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ انت سِری بھگونت بھگت بھگوان ویکھ وکھائیندا۔ بھگت بھگوان ویکھے ایک، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ انتر کرے بُدھ بیک، باہر بسنتر نظر کھئے نہ آئیا۔ شبد سروپی کھولے بہیت، انہو پرکاش کرے رُشناٹیا۔ ہر کا بھیو کوئی نہ جانے مُلاشیخ، مسائک پیر انت کہن نہ پائیا۔ جگ چوکرئی دین دِیال ٹھاگر سوامی نردھن سردھن کرے بہیت، سرگن اپنے انگ لگائیا۔ کلجگ اتم کھیڈے کھیڈ، صدی پِسویں خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، گر اوتار پہلوں بھیج، بھاجی گھر گھر نام پھرائیا۔ گر اوتار چار جگ بھیجے، ڈھر سندیسہ نام سنائیا۔ آپ سوئندا رہا وڑ کے اندھیری سیجے، جگ نظر کیسے نہ آئیا۔ پُرکھ اکم اتھاہ

بے پرواہ سچ محلے آپے لیٹے، سُنجی ونڈ نظر کھئے نہ آئیا۔ دو جہان نوجوان سِری بھگوان لکھ چوڑاسی آپے ویکھے، ویکھنہارا اپنی کھیل کرائیا۔ مرد مردان ہو مہروان بودھ اکادھا انتر آتم کھولے بھیتے، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ جن بھگتاں پورب جنم کرائے چیتے، ستجگ تریتا دواپر کلجگ نال ملائیا۔ آپے میٹنہارا ریکھے، ریکھا رُت پت آپ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگت دیوے وڈیائیا۔ جن بھگت تیرا وڈا مان، ابھان نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرے سنگ وسے بھگوان، سنگی بنے بے پرواہیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں سادھاں سنتاں جیواں جنتاں دئے وکھال، وکھر اپنی دھار سمجھائیا۔ سنت سُہیلے بنائے اپنے لال، گر چیلے جوڑ جڑائیا۔ ناطہ توڑ کال مہاکال، وکھائے سچ سچئی دھرمسال، سچکھنڈ وجے نام شنوائیا۔ ترے گن رہے نہ کوئی جنجال، آپے سُنے مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ گرسکھ گر گر لئے اُٹھال، جنم جنم جو گھالنے گھال، کیتی گھال لیکھے پائیا۔ گھر وچ گھر وکھائے سچئی دھرمسال، بن تیل باقی دِپیک آپ جگائیا۔ روشن کرائے پُرکھ اکال، اکل کل داتا وڈ وڈیائیا۔ لکھ چوڑاسی بھرمے بھلی کایا ماٹی جھوٹھی کھال، خالق خلق بھيو کھئے نہ پائیا۔ نت نوت کرے پت، نرگن سرگن جو رہا پال، بن پرتپالک سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن دیوے مان وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آو در، در دروازہ آپ کھلائیا۔ سب دا پورا ہووے ور، ور داتا آپ سمجھائیا۔ جس دا بھے بھو کردے رہے ڈر، سو بھیانک رہا مٹائیا۔ درس کرو آگے کھڑ، ستمکھ لیکھا دئے چکائیا۔ کایا مندر اندر ڈونگھی بھوری جائے وڑ، آتم سیجا سو بھا پائیا۔ آتم پر ماتم ڈھولا لئے پڑھ، سوہنگ اکو راگ الائیا۔ چار ورن سرن سرنائی ڈگے دڑ، ندھڑک ایشٹ دیو اکو نظری آئیا۔ ستجگ ساچی لائے جڑ، کلجگ کوڑی کِریا دئے اکھڑائیا۔ دیوت سُر وشن برہما شو کروڑ تیتیسا پانی رہے بھر، سیس گگریا اک اُٹھائیا۔ گرمکھ سجن رہے تر، جنہاں اپنی نیئا نام چڑھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کلجگ انت پرہ دا کھیل ویکھن کھڑ، دیوے جوڑ سیس جھکائیا۔ دھن وڈیائی ساچے ہر، پرہ تیرا انت کہن کھئے نہ پائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں بھگت ساجن آندے پھڑ، اندر وڑ وڑ کھوج کھوجائیا۔ ساچے پوڑے آپے چڑھ، بجرکپائی گنڈا لاپسیا۔ تیرے گرمکھ جینودیاں جگ گئے مر، مریاں جیون جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل رہا وکھائیا۔ گرمکھ سارے تینوں گاؤندے، پرہ اک دھیان لگائیا۔ پُرکھ اکال ایشٹ مناؤندے، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ شاستر سمرت وید پُران تیرا راہ تکاؤندے،

کہانی بانی نال رلائیآ۔ چھٹی راگ تیرا صفتی ڈھولا گاؤندے، در گھر ساچے سیو کھائیآ۔ گرمکھ گر گر درشن پاؤندے، پا پا درشن خوشی
 منائیآ۔ گڑھ ہنکاری بُرج ڈھاہندے، مایا ممتا موہ چُکائیآ۔ سُرَت سَوانی شبد ہانی کول بہاؤندے، گھر گھر وچ وجے ودھائیآ۔ جگت جگیا لوک
 گواؤندے، ہیا اکو پرہ رکھائیآ۔ چرن کول جگدیش سیس جھکاؤندے، جگت دھوڑی ٹیکا لون چھاپیا۔ من کا منکا پھیر وکھاؤندے، من
 واسنا نیڑے رہن نہ پائیآ۔ کوڑا بھانڈا صاف کراؤندے، ڈرمت میل دھوائیا۔ پُرکھ اکال جو تیرا درشن کرن آؤندے، تنہاں دید عید چند اپنی
 چمک نہ کھئے وکھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گر اوتاراں دئے جنائیآ۔ گر اوتار ہوئے حیران، تیئی بیٹھے دھیان لگائیآ۔ دس
 گرو کرن پہچان، بے پرواہ تیری وڈیائیآ۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نیر تین شرمنا، اکھ سکے نہ کھئے کھلائیآ۔ چارے جگ بنے شیطان، شرع
 شریعت نال ملائیآ۔ ہر کا بھیو کھئے نہ پان، کوڑے دھندے جگت لوکائیآ۔ کامی کرودھی ہنکاری گندے، مایا ممتا کرن کڑمائیآ۔ بن ستگر
 پورے کوئی نہ کرے ٹھنڈے، امرت میگھ نہ کھئے برسائیآ۔ چوٹھا جگ آیا کندھے، اتم بیٹھے ڈیرہ ڈھاہیا۔ مٹکھ جیواں کرے رنڈے، ساچا
 کنت نظر کیسے نہ آئیآ۔ بندگیوں بھلے تیرے بندے، بندی خانہ سکے نہ کھئے ٹرائیا۔ ساچی وست کوئی نہ منکے، کوڑی کِریا جھولی رہے بھرائیا۔
 کوئی نہ چڑھیا ہر کے ڈنڈے، ساچے مندر چرن نہ کھئے ٹکائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگت بھگوان ربا ملائیآ۔ بھگت
 بھگوان ملائے انت، کلجگ وجے مات ودھائیآ۔ ستجگ سچ جنائے منت، منتر اکو اک پڑھائیآ۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، پتیرمیشور پھیرا
 پائیآ۔ مان رکھائے زرگن سنگت، سرگن انگیکار ہو جائیا۔ مانس جنم نہ ہووے بھنگت، مہر نظر آپ اٹھائیآ۔ کایا چولے چاڑھے رنگت،
 رنگ رنگیلا ویکھ وکھائیآ۔ ہرجن تیری بنائے آپ بنت، جنم جنم وچوں بدلائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے
 بے پرواہیا۔ لیکھا جانے چار یگ، چوکرئی اپنے وچ چھپائیآ۔ اتم سب دی آئیو جائے یگ، تہر کھئے رہن نہ پائیآ۔ کلجگ چھوٹا پرہ دا پُت،
 چوٹھا حصہ اپنی جھولی ربا وکھائیآ۔ اتم گدیوں جائے اٹھ، سیس چھتر نہ کھئے جھلائیآ۔ اپنا دوارا آئے جائے لُٹ، گھر گھر لُٹی جائے لوکائیآ۔
 ماواں نظر نہ آئن پُت، پتا پُت نہ سوجھی پائیآ۔ خالی ہتھ کول نہ کچھ، نیتر روون مارن دھابینا۔ رسنا کوکن ابناشی اچت، پاربرسم تیری
 سرنائیا۔ ستگر ساڈی میٹ بھکھ، نام وست اک ورتائیآ۔ تیرے وچھوڑے لگا دکھ، دردیاں درد نہ کھئے گوائیا۔ تیرا پینڈا ربا مُک، کلجگ

لوکيات رہن نہ پائيا۔ ٹھاکر سوامی ستگر ويکھے جھک، دُور دُراڈا نيڑے آيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کريپا کر، بھگت بھگوان ربا جنائيا۔ بھگت بھگوان اکو سنگ، سنگيت اکو اک جنائيا۔ اکو چولا اکو رنگ، رنگنہار اک اکھوائيا۔ اک نام اک مردنگ، تال تلواڑا اک وجائيا۔ ايکا نُور اکو چند، ايکا جوت کرے رُشنائيا۔ ايکا ڈھولا ايکا گيت چھند، سوہلا اکو اک جپائيا۔ ايکا ديوے سچ اند، اند اند وچوں وکھائيا۔ ايکا تُئی ديوے گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی گہر گمبھير وڈی وڈيائيا۔ ايکا سب دا کيتا کرے کھنڈ کھنڈ، کھنڈا نام ہتھ چمکائيا۔ ايکا گر اوتاراں ديوے دات وند، پير پيغمبر اشارے نال نچائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، کل کلکی ويس وٹائيا۔ کل کلکی کھيلے کھيل کلغيدھر، دھرنی دھرت خوشی منائيا۔ نرگن آوے جوت دھر، نہ کوئی پتا نہ کوئی مائيا۔ اپنا راگ آپے لئے پڑھ، چار جگ دی پچھلی کرے نہ کھئے پڑھائيا۔ ستجگ لائے ساچی جڑ، کلجگ بوٹا دئے اکھڑائيا۔ ليکھا جانے نارنر، نر نرائن بھيو چکائيا۔ سچ محلے آپے وڑ، اچھل اچھلا رُوپ دھرائيا۔ نہاونہارا ساچے سر، سروور اکو اک وکھائيا۔ نر بھے چکائے بھے ڈر، مہر نظر اٹھائيا۔ ساچی سکھيا گرمت گرمکھ وِرا لئے پڑھ، پڑھ پڑھ اپنا گھر وسائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کريپا کر، بھگتان سدا سدا سہائيا۔ گر اوتار نيتر پیکھن، پير پيغمبر دھيان لگائيا۔ کوئی نظر نہ آئے مُلاشيخن، مسائک مصاحب رُوپ نہ کھئے وٹائيا۔ صاحب ستگر وسے اپنے ديسن، دہ دشا کھيل کرائيا۔ در درويش وشن برہم مہيشن، شنکر اک لو لائيا۔ تيري گودی سارے کھيڈن، تُوں صاحب پتا مائيا۔ چار جگ تيرا کوئی نہ بائے بھيتن، بھيو کوئی سمجھ سکے نہ رائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کريپا کر، کرے کرائے نُور خُدايا۔ نُور خُدائی نُور نُورانہ، نُوبت اکو نام وجائيندا۔ چوڈاں طبقات دے پروانہ، پرم پُرکھ حُکم سُنائيندا۔ کلجگ ہونا انت ويرانا، ويري گھر گھر نظری آئيندا۔ سب نُوں مندر دسے بيگانہ، بن ستگر پُورے گرہ نہ کھئے وسائيندا۔ اتم ليکھا چکنا وچ جہانا، دو جہاناں انگ نہ کھئے لگائيندا۔ ست ستوادی کوئی نہ بٹھ گانا، مؤلی تند نہ کھئے جنائيندا۔ سر تے سچ منے نہ کوئی بھانا، من کے بھانا شکر نہ کھئے متائيندا۔ اگنی تڑپے راجا رانا، ترے گن تے نہ کھئے متائيندا۔ چاروں گنٹ کھيل مہانا، خالص رُوپ نہ کھئے وکھائيندا۔ چار ورن ہيُو شيطانا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کريپا کر، ساچے بھگتان آپ صلاحيندا۔ بھگت صلاح سري بھگوان، کلجگ انت دئے وڈيائيا۔ جنہاں سدا مليا آن، پُستک کري

نہ کھئے پڑھائیا۔ بن پڑھیاں دتا گیان، انتر آتم بوجھ بُجھائیا۔ ساچا مندر وکھا مکان، گھر نور ظہور رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، گھر مندر اک وسائیا۔ گھر مندر وسے ساڈھے تِن ہتھ، دو جا نظر کھئے نہ آئیندا۔ جس گرہ وسے پُرکھ سمرتھ، سو دو جے در لبھن
 کھئے نہ جائیندا۔ سری بھگوان لیکھا چُکائے اٹھسٹھ، امرت سرور تیرتھ اک ٹھائیندا۔ ذات پات دین مذہب دُرمت میل دیوے کٹ، کھتری
 براہمن شوڈر ویش اکو گھر وکھائیندا۔ چوڈاں لوک کھول ہٹ نام ندھان دئے رکھ، چوڈاں طبقات سبق اک پڑھائیندا۔ پُرکھ اکال ہوئے پرتکھ،
 لہنا دینا جانے ہتھو ہتھ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کل اپنا کھیل وکھائیندا۔ کلجگ کھیل انت زرنکار، نر ہر آپ
 ورتائیا۔ ستجگ سچ کرے پیار، سمت سمتی رہا جنائیا۔ شبد آگادھ بول جیکار، کھنڈا نام اک چمکائیا۔ برہمنڈاں کوئی نہ پاوے سار،
 جیرج انڈج روون مارن دھابینا۔ بھیکھ پکھنڈا پھرے وچ سنسار، گھر گھر بھجے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 ہرجن میلا سہج سُبھائیا۔ ہرجن میلا انت ملاؤنا، گھر اکو اک درسائیا۔ سچ سنڈیسہ راگ سُناؤنا، رگھپت اپنا رنگ رنگائیا۔ کاہن ہو کے
 بنسری نام و جاؤنا، سرشٹی ڈھولا رہی گائیا۔ ستگر ہو کے نور چمکاؤنا، اندھ اندھیر مٹائیا۔ پُرکھ اکال ہو کے اکل کل دھار چلاؤنا،
 کلکاتی تیر چلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے سرنائیا۔ در سرنائی تیری آس، آساوند
 دھیان لگائیا۔ پاربرہم پرہہ بوجھے پیاس، سری بھگوان تیرا درشن پائیا۔ تیرا ملنا وچ جیون خاص، خالص تیرا روپ سمائیا۔ دھر دا بھاشن گیا
 بھاکھ، بھاکھیا اکو اک سمجھائیا۔ گوبند سورا گیا اکھ، آخر اپنا میل ملائی۔ گرمکھ کدے نہ ہونا گستاخ، غصہ نظر کھئے نہ آئیا۔ اندر وڑ کے
 لہنا جھاک، بجرکیاٹی گنڈا لاپیا۔ ستگر پورا وسے پاس، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ چرن پریتی جوگ ابھاس، چپ تپ ہتھ جگ سنجم نیم
 اکو اک کرائیا۔ اکو ایک سنجم نیا، سو ستگر آپ کرائیا۔ ٹھنڈی دھار جانے کُنٹ ہیا، ہم کُنٹ سینتل دھار وہائیا۔ پُرکھ اکال نال مل کے
 چُکیا نیا، سوگندھ اکو وار کھائیا۔ کلجگ اتم پرگٹ ہووے نین نیناں، جگت اکھ نظر نہ آئیا۔ ست پُرکھ زرنجن ہو کے پنے ساک سینا،
 سجن داتا بے پرواہیا۔ کلجگ اتم مئے کہنا، ساچا مارگ اک وکھائیا۔ اچا ٹلا پرت ڈھپنا، ڈونگھی بھوری کوری پئے ڈہائیا۔ گرمکھ گر گر اکو
 دھام بہنا، دھام اولٹا سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنڈیسہ رہا جنائیا۔ سچ سنڈیسہ

گرو اوتار، گہر گمبھیر آپ سمجھائیندا۔ اکتھے ہووو ایکا وار، چار جگ دا لیکھا آپ مکھائیندا۔ دُور دُرائے سد یار، صدّا نام اک سمجھائیندا۔ سنمکھ بیٹھ ہوئے گفتار، گفت شنید دھار چلائیندا۔ واہوا وجدی رہے ستار، ستار ستوتی تند بن تند بلائیندا۔ تُوں ہی تُوں کرے پُکار، تُوں میرا میں تیرا دوہاں اکو گہر نظری آئیندا۔ سچ دوارے پائے گھیرا، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیندا۔ جس گہر گرمکھ تیرا لگا ڈیرہ، سو در ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ کلجگ جیو کوئی ہتھ نہ سکے بیڑا، چپو نام نہ کھئے وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، گہر ساچے سوبھا پائیندا۔ در گہر ساچے سوبھا پائے، پرم پُکھ بے پرواہیا۔ دیا باقی کھلاپاتی نرگن جوت کرے رُشنائے، اگنی ہون پون نہ کھئے وکھائیا۔ دُھر دی گاتھی نام ڈھولا بن وچولا آپے گائے، راگی اکو راگ جنائیا۔ پڑدہ اوہلا دئے اٹھائے، جس اپنے نال ملائیا۔ کلجگ اتم نرگن چولا لئے بدلئے، چولی ویکھن گہر کیسے نہ جائیا۔ بھولا بھالا کھیل کرائے، بھولے بھاؤ دھرتی مٹیا دھئے جوڑ پئے سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ ساچی سکھیا ہر کا منت، منتر اکو اک سمجھائیندا۔ آتم وچھڑی ملے کنت، نر نرائن اکو نظری آئیندا۔ کایا چولی چاڑھے رنگ بسنت، اتر کدے نہ جائیندا۔ مانس جنم نہ ہوئے بھنگت، بھانڈا بھرم نہ کھئے وکھائیندا۔ ملے وڈیائی وچ جنت، دو جہانا کھیل وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، کرے کھیل سِری بھگونت، بھگون اپنا لیکھا جگ جگ اپنے ہتھ وکھائیندا۔

* ۵ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی کربیل سنگھ دے گرہ قادراہاد *

من چنچل جگت اندھا، دہ دشا اٹھ اٹھ دھاپیا۔ بن ستگر سرن نہ کوئی بندہ، بن بندگی ستگر ملے نہ بے پرواہیا۔ جگت واسنا کھوٹا گندہ، کوڑی کریا گندھ پوائیا۔ دین دیال سدا بخشندا، بخشنہار بے پرواہیا۔ وست امولک اکو دیندا، ست ساچی جھولی پائیا۔ نام جیکارا اکو کہندا، آتم پرما تم ڈھولا گائیا۔ گہر سیج سہنجی آ کے بہندا، سوبھاؤنت سوبھا پائیا۔ نج آسن اپنے ڈیرے رہندا، نظر کیسے نہ

آئیا۔ نہ کچھ کھاندا نہ کچھ پیندا، پریم پریتی منگ منگائیا۔ گھول گھائی وٹھو تھیندا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ بیج اگئی اکو پیندا، بیجنہارا بے پرواہیا۔ نہ مریا نہ دے سے جیندا، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ نہ آلس نہ کوئی نیندا، غفلت روپ نہ کھئے وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن وچھڑے آپ ملائیا۔ وچھڑیاں جگ میلا میل، ملنی نام کرائیا۔ گھر ٹھاکر ملے سجن سہیل، جھگڑا کھئے رہن نہ پائیا۔ جوت نرنجن چاڑھے تیل، گھر سجن آوے بے پرواہیا۔ اچرج وکھائے اپنا کھیل، آتم انتر بوجھ بوجھائیا۔ کرے پرکاش بن باقی تیل، چند چاندنی اک چمکائیا۔ گھر وکھائے دھر نویل، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ٹٹی گنڈھ وکھائیا۔ ٹٹی گنڈھے گوبند گویال، سو صاحب دیا کھائیا۔ جنم جنم دے وچھڑے لال، کر کرپا آپ ملائیا۔ کون بدھ ہووے دیال، سمجھ سکے کوئی نہ رائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ نت نوت چلدا رہا نال، نرگن سرگن ہو کے سنگ نیہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن دیوے مان وڈیائیا۔ ہرجن وچھڑے مارے دہا، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ کوڑے سنگی رہے بھلا، بہرم بھلیکھا پائیا۔ گھر چنگی وست رہے گوا، پلے گنڈھ نہ کھئے وکھائیا۔ سری بھگوان بے پرواہ، بے پرواہی دھار چلائی۔ جو جن سرنی ڈگے آ، پھڑ باہوں لے اٹھائیا۔ ڈبڈے پابن لے ترا، پاتھر اپنا چرن چھپائیا۔ سمند ساگر پار دے کرا، کلجگ بھوری رہن کھئے نہ پائیا۔ کرم کاند دے گوا، کھنڈا کھڑگ تیر چلائی۔ ساچا سنجم نیم دے سمجھا، دھر دی دھار اک سنائی۔ بن ستگر پورے کوئی نہ دے ملاح، بیڑا پار نہ کھئے کرائیا۔ آگے پچھے ویکھو تھل اسگاہ، جلدھار سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن سدا سدا سہائیا۔ سدا سہائی ہویا آپ، اپنے ہتھ رکھی وڈیائیا۔ پچھلے میٹے سارے پاپ، پتت روپ رہن نہ پائیا۔ آگے ہر سنگت دتا ساتھ، سگلا سنگ جنائی۔ رسنا جہوا پوجا پاتھ، اکو منتر نام درڑائیا۔ جاگت سووت پچھے وات، گھر آ آ ویکھے بے پرواہیا۔ دھن سہنجنی سوہی رات، بھنڑی زین خوشی منائیا۔ مستک دھر کے بیٹھی دوویں ہاتھ، سوچ سمجھ سکے نہ کچھ رائیا۔ دو ہتھیں کھولے اپنا تاک، نیتر نین اٹھائیا۔ نظری آیا پُرکھ انباش، جوتی جاتا جوت جگائیا۔ جو لکھ کے گیا بھوکھت واک، سو لیکھا لیکھے رہا لگائیا۔ اندر باہر چلے ساتھ، وچھوڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ لے کے جائے اپنے گھاٹ، پتن اکو اک وکھائیا۔ گرسکھ تیری پچھلی مکی واٹ، آگے اوچھڑ پندھ نظر نہ آئیا۔ ستگر رکھے دے کر ہاتھ، مہر نظر اٹھائیا۔ بنان

سری بھگوان جھوٹھے دسن ساک، ویلے انت نہ کھئے چھڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بے انت کھیل وکھائیا۔ بے انت کھیل رہا وکھا، ہر جو وکھری دھار چلائیندا۔ جگ وچھڑے رہا ملا، میلا اکو گھر رکھائیندا۔ جگت دلیر رہا گوا، دکھ درد نال ملائیندا۔ چوٹی سِخ رہا چڑھا، سوٹی نام ہتھ پھڑائیندا۔ جوتی جوت رہا جگا، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ لوک پرلوکی رہا وڈیا، سچ سلوکی نام لائیندا۔ کایا تھوتھی بھانڈا رہا بھرا، نام ندھانا جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، گُرمکھ گُرمکھ گُرسکھ گُرسکھ گُراکو رنگ رنگائیندا۔ اک رنگ سیکھ گُرا، گُرا سیکھ آپ رنگائیا۔ اک مردنگ سیکھ گُرا، سیکھ گُرا اک اند وکھائیا۔ اک چند سیکھ گُرا، گُرا سیکھ اکو نور کرے رُشنائیا۔ اک پنڈ گُرا سیکھ پنڈ گُرا سیکھ اکو ڈیرہ لائیا۔ دین دیال بن بخشنند، مہروان ہوئے سہائیا۔ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہرجن تیری میٹے چند، چنتا غم نہ کھئے ستائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ویکھ وکھانے ساچی بند، جیو جنت کھوج کھوجائیا۔

کرنیل ملے گھر نین، نین نین ملائیا۔ دیونہارا لہنا دین، جھولی نام بھرائیا۔ آگے نہ وینا پچھلے وین، پچھلا لیکھا ایسے کارن دتا مکائیا۔ تن بستر پائے نام گہن، گہنے پیا تن دیوے چھڈائیا۔ اپنی ہتھیں کر کے جائے سائین، سینت نال سمجھائیا۔ ہر کا شبد گُرا کا کہن، گُرسکھ متن چائیں چائیا۔ ہر سنگت وچ جو گُرمکھ بہن، تنہاں ملے مان وڈیائیا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار نین شرمائیں، اکھ سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ آسا ترسنا نیوں نیوں لاگے پائیں، گُرمکھ تیری چرن دھوڑی منگے تھاوں تھائیا۔ مایا ممتا کھائے نہ ڈائیں، کوڑی اچھیا نہ ہووے ہلکائیا۔ درس دکھائے اکو نین، نج نیتر نین کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ورا داتا بے پرواہیا۔ گُرمکھ عرض سدا منظور، ستگر پورا دیا کھائیندا۔ پچھلا بخشنہار قصور، اکلا مارگ آپے لائیندا۔ کایا پنج تت تپے نہ وانگ تندور، امرت میگھ اک برسائیندا۔ ناطہ تھے کوڑو کوڑ، سچ سچ جھولی آپ بھرائیندا۔ جنہاں لگاوے مستک دھوڑ، تنہاں دُرمت میل دھوائیندا۔ جو ستگر کولوں رہے دُور دُور، تنہاں ایتھے اوتھے تھائے نظر کھئے نہ آئیندا۔ ستگر بھنڈارا شبد بھرپور، گُرمکھاں جگ جگ آپ ورتائیندا۔ ٹھاکر ہو کے بنے

مزدور، جن بھگتاں گھر گھر سیو کھائیندا۔ جے کوئی ویکھے در حضور، حاضر ہو کے نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، آتم درسی سوچھ سرؤپی اپنا درس کرائیندا۔ سوچھ سرؤپی درس انوکھا، جوتی جوت جوت جوت رُشناٹیا۔ بے شک گُرسکھ گُر نون دے جاوے دھوکھا، گُر مُکھ نہ کدے بھوائیا۔ جس ویلے گُرمکھ ہووے اوکھا، سُنے فریاد بے پرواہیا۔ اتم سواس تک دیوے مؤقع، پچھلی بھل ساری دیوے بخشائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن لیکھا لیکھے پائیا۔ ہرجن لیکھا جائے مُک، مکے چوک پرائیا۔ مات گریہ پھیر نہ ہووے دُکھ، لکھ چوراسی پنڈھ مُکائیا۔ رائے دھرم نہ سکے پُچھ، چتر گپت نہ لیکھ وکھائیا۔ وشن برہما شو سیس نواون جھک، واہوا گُرسکھ تیری وڈیائیا۔ جس دا نام گائے مُکھ، رسنا جہوا ہر ہر گن دھیائیا۔ سو صاحب دا پنے ساچا پُت، پُرکھ ابناشی اپنی گود اٹھائیا۔ دھرم دوارے ہر نرنکارے سُکھنا رہا سُکھ، کون ویلا جن بھگتاں ملاں چائیں چائیا۔ پریم پیار دی مٹاواں بھکھ، پریم پریتی اکو سمجھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر گھٹ اندر ویکھے لُک، بن ستگر نیتر نظر کیسے نہ آتیا۔ گُرسکھ رووے اتر دہا، رسنا کوک دُپائیا۔ پون سواس نال رلائے ساہ، اُنجا پون سنگ نبھائیا۔ چاروں گنٹ ویکھے نین اٹھا، نیتر اکھ کھلاٹیا۔ دُکھاں بھریا سرب جہاں، سُکھ روپ نہ کھئے سہائیا۔ بن ستگر پورے کوئی نہ پکڑے بانہ، سجن یار بیٹھن مُکھ بھوائیا۔ دین دیال جس جن جپائے اپنا ناں، ناناں لیکھا لیکھے لوے پائیا۔ درگاہ ساچی دیوے تہاں، دو جہانا پنڈھ مُکائیا۔ اتم جوتی میل لائے ملا، جوتی جوت سہائیا۔ کرئیل کرم کانڈ دا مٹیا گناہ، جنم مرن دا ٹٹا پھاہ، ٹھگ چور دا چھٹا راہ، ہر سنگت ناٹھ جُڑیا بھین بھرا، کوڑی اکھ پرتکھ نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، عرضی عرضی عرضی عرضی آرزو لیکھے پا، لیکھا لیکھیوں باہر کڈھائیا۔

* ۵ بہادروں ۲۰۲۰ یکرمی سورن سنگھ دے گرہ قادراہاد *

گرسکھ مانک موتی سچ سورن، کنچن کایا کوٹ گڑھ وسائیا۔ در درویش منگے پرہ سرن، سرنگت اک رکھائیا۔ ناطہ توڑے مرن ڈرن، بھہ بھو نہ کھئے تکائیا۔ ڈھولا اکو آئے پڑھن، دو جی کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ ستگر ڈنڈے آئے چڑھن، پوڑی روپ نہ کھئے وکھائیا۔ لیکھ چکائے ورن برن، اٹھ دس نہ کھئے ونڈ ونڈائیا۔ جگت وکارے آئے لڑن، کوڑی کیریا باہر کڈھائیا۔ ساچی ترنی آئے ترن، چپو نام ہتھ اٹھائیا۔ ہر کا درس آئے کرن، نج نیتر دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ہرجن ویکھے ویکھنہار، ابھل بھل کدے نہ جائیا۔ کنچن سوئنا مانک موتی، گرمکھ ورا نظری آئیا۔ جس گھر جگے نرمل جوتی، اندھ اندھیر رہن نہ پائیا۔ واسنا نکلے وچوں کھوٹی، ڈرمت بیٹھے مکھ بھوائیا۔ انتر آتم پھولے اپنی پوتھی، کایا ورق لے اٹھائیا۔ جنم جنم دی میل جائے دھوتی، پاپ کلیور رہن کھئے نہ پائیا۔ سرت سوانی اٹھے سوتی، گھر ساچے لے انکڑائیا۔ مت رہے نہ کوئی ہوجھی، گرمت ملے وڈیائیا۔ چرن کول اکو اوٹی، پُرکھ اکال سچی سرنائیا۔ رسن آہار نہ کوئی بوٹی، پریم پریتی منگ منگائیا۔ چڑھ کے ویکھے اپنی چوٹی، گھر وسے ستگر سچا ماہیا۔ جس نون لبھدے باہر کلجگ جیو لوکین، سو لکیا نظر کیسے نہ آئیا۔ پرہ دی گھاٹی بڑی اوکھی، پار کرن کھئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، گرمکھاں دئے بُجھائیا۔ ہیرا لال جواہر موتی مانک، مانس جنم ملی وڈیائیا۔ لکھ چوراسی وچ ملیا نہ کوئی مالک، ملکیت ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ اندج جیرج اُتہج سینج چارے کھانی لبھدا ربا خالق، خالص روپ نظر کھئے نہ آئیا۔ بھرے بھلدا ربا باشک، بن ستگر پورے بھرم نہ کھئے چکائیا۔ گھر گھر وچ بہہ کے کرے عدالت، عدل اکو اک کھائیا۔ گرسکھ رہن نہ دیوے کوئی علامت، جھوٹھا جھگڑا دئے مکائیا۔ نام خزانہ دیوے ڈھر دی امانت، ہرجن ساچے جھولی پائیا۔ پنج تت کرے نہ کوئی خیانت، ٹھگ چور لٹ نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، گرمکھاں دتی اکو سیانپ، ہر سنگت ویکھن چائیں چائیا۔ مانک موتی ہیرا لال، گرسکھ ورا نظری آئیندا۔ جس جن ملیا ہر گوپال، گوی ناتھ دیا کھائیندا۔ کایا مندر اندر وکھائے سچی دھرمسال، مندر مسجد شودوالا مٹھ نظر کھئے نہ آئیندا۔ دیپک دیا جوت جگے کمال، بے مثال ڈگمگائیندا۔ جلوہ نور دیوے جلال، ظاہر ظہور کھیل وکھائیندا۔ سنت ستگر ساچے لبھے آپے لال، لالن اپنے ہٹ وکھائیندا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گُرسکھ گُر گُر ویکھ وکھائیندا۔ لال املڑا گُرمکھ ہیرا، ہر دو جہان بنائیا۔ سچ بھگتی سیس بٹھ
 چیرا، مستک ٹکا نام لگائیا۔ اوکھا مارگ چکے بھیڑا، راہ ساچا دئے سمجھائیا۔ امرت بخشے ٹھاندا نیرا، نجر جھرنا آپ جھرائیا۔ بدلنہار صاحب
 تقدیرا، تدبیر اپنی دئے سمجھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں مانس جنم آخیرا، ہر ستگر ملنا ہرجن نیوں نیوں لگنا پائینا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، گُرمکھ گُر گُر گود اٹھائیا۔ گُرمکھ گُر گُر گودی چک، گھر گھر دئے وکھائیا۔ ویکھ لوکائی گُرمکھ مکھ، سری بھگوان
 ربا دھوائیا۔ جنم کرم دا مٹیا دکھ، بھاندا بہرم بھٹائیا۔ بن ماں پیو بنائے پت، پوت سپوتا گود سہائیا۔ درس دکھائے نیڑے ہو کے جھک، دو
 جہاناں پندھ مکائیا۔ سیج سہائے سہنجی رت، رت زٹری آپ مہکائیا۔ کرے کھیل ابناشی اچت، چیتن اپنی دھار سمجھائیا۔ گرہ مندر آئے
 اٹھ، پڑدہ دوئی دئے مٹائیا۔ گھر وکھائے سچ سچ، سچ سنجم آپ بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گُرمکھ کاگ ہنس
 وکھائیا۔ گُرمکھ کاگوں بنے ہنس، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ چکائیندا۔ پرگٹ ہووے کوٹن کوٹاں وچوں سہنس، سہنس سہنسران
 وچوں آپ اپائیندا۔ چار جگ وچ پرہ دا بنے چھوٹا ہنس، لکھ چوراسی سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ دُشٹ سنگھارے جیوں کاہنا کنس، رام
 راما روپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے مان رکھائیندا۔ ہرجن مان سرب سکھ ساگر، ملے لوکات
 وڈیائیا۔ وست امولک کایا گاگر، گھر گمبھیر دئے بھرائیا۔ غریب نہانیاں در دیوے آدر، دردی ہو کے درد وندائیا۔ پار کرائے سندھ ساگر،
 بھوری سکے نہ کھئے زڑھائیا۔ ونج کرائے بن سوڈاگر، نام ہٹ اک چلائی۔ در آیاں در دیوے آدر، عدل اکو اک وکھائیا۔ کِریا کرے کریم قادر،
 قُدرت قادر راہ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں دیوے نام ور، صدق صبوری صبر پیالہ اکو جام پیائیا۔ اکو
 جام نام خُماری، دوس رین رکھائیا۔ سچ پریتی نرگن یاری، سرگن آپ لگائیا۔ کوڑی کِریا کٹ بیماری، آتم سکھ اُچائیا۔ بھگت بھگوان ساچا
 میلا کنت ناری، ناری کنت آپ پرنائیا۔ سیج سہنجی آتم ربا چاڑھی، پلنگ رنگیلا اک سہائیا۔ آپے پھرے پچھے اگاڑی، بن سیوک
 سیو کمائیا۔ کرے پرکاش بہتر ناڑی، گھر گھر جوت رُشنائی۔ مانس جنم نہ ہوئے خواری، خوشی غمی اکو رنگ وکھائیا۔ جس پُرکھ اکال نال
 لائی یاری، تس یارانہ سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ سو گُرمکھ مارے اک اڈاری، پُریاں لوآں چرناں ہیٹھ دبائیا۔ جا کے ملے جوت نرنکاری، نرگن

میلا سہج سُبھائیا۔ جس دے کولوں بھکھیا منگدے رہے گر اوتاری، سو داتاری پھیرا پائیا۔ کلجگ انت جن بھگتاں ملن دی آئی واری، جگ جگ دا لہنا جھولی پائیا۔ رکھے لاج جس چرن چُھائی داہڑی، ایتھے اوتھے لیکھا ویکھے شہنشاہیا۔ گرمکھ لہن جائے نہ کھئے جنگل جوہ اجاڑ پھاڑی، بن کھوجن کھئے نہ جائیا۔ میل ملاوا دُھر درباری، دُھر دی دھاری دئے سمجھائیا۔ دوتے دوتے جوڑ سد نِمسکاری، نو نو سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرمکھ ساچے دیوے دان، داتا دانی دو جہانی شاہ سُلطانی بھگت بھگوان اک اکھوائیا۔

* ۶ بہادروں ۲۰۲۰ پکرمی بوڑ سنگھ دے گرہ قادراہاد *

ست سرُپ ستگر درس، اگنی تت بُجھائیندا۔ امرت میگھ دیوے برس، ترسنا ترکھا گوائیندا۔ لیکھا چُکائے سوگ ہرکھ، چنتا غم نہ کھئے جنائیندا۔ انتر آتم جو رہے بھڑک، تنہاں بھانڈا بھرم بھٹائیندا۔ ادھ وچکارے جو رہے لٹک، تنہاں دُھر دا حُکم سُنائیندا۔ گرمکھ مارگ چلے بے کھٹک، خطرہ نظر کھئے نہ آئیندا۔ ہرجو تارنہارا بدھک، گنکا گل نہ ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ہر ہرجن ویکھ وکھائیندا۔ ہرجن ویکھے کھول تاکی، پڑدہ مندر آپ اٹھائیا۔ نرگن ہو کے بنے ساتھی، ساچا سنگ رکھائیا۔ سیوک ہو کے کرے راکھی، مہر نظر اٹھائیا۔ پریم ہو کے بنے پاٹھی، گرمکھ ڈھولا گائے چائیں چائیا۔ سرور ہو کے بنے تیرتھ تاٹی، ساچا سپر مُکھ چوائیا۔ ونجارا ہو کے کھولے ہاٹی، گھر گھر وچ سوہا پائیا۔ اُجیارا ہو کے جگائے باقی، جوت نرنجن کر رُشنائیا۔ امرت ہو کے جام پیائے ہاٹی، نِجھرجھرنا آپ جھرائیا۔ مہروان ہو کے پُچھے واتی، نرگن سرگن پھیرا پائیا۔ اچھل اچھل ہو کے کھیل کرے بھہانتی، ہر کا بھیو سمجھ کھئے نہ پائیا۔ نُور نُورانہ ہو کے میٹے اندھیری راتی، ساچا چند کر رُشنائیا۔ لہنیدار ہو کے لیکھا مُکائے باقی، پچھلا رہن کھئے نہ پائیا۔ کھیوٹ ہو کے پار کرائے گھاٹی، پتن ملے بے پرواہیا۔ داتا ہو کے اُتم رکھے ذاتی، ورن برن نہ کھئے دسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ہرجن ساچے دئے سمجھائیا۔ ہرجن سچ دئے بُجھا، بُجھارت نام پائیا۔ اگنی تت دئے گوا، گیان گرو سمجھائیا۔ شبدی ناد دئے الاہ، گھر گھر اک

پڑھائیا۔ کاغذ قلم لیکھا دئے مُکا، دُھر سندیسہ اک سُنائیا۔ درس ہمیشہ دئے وکھا، نِت نوت ویکھ وکھائیا۔ عرش فرش بن ملاح، بیڑا پار وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ادھوٹی پھیرا پائیا۔ ادھوٹی پھرے آد جُگاد مد، مدھر دُھن نام سُنائیا۔ دو جہاناں نرگن ہو کے ربا بھج، سچ سندیسہ اک الاٹیا۔ سچ سینگھاسن بے سچ، شاہ پاتشاہ بے پرواہیا۔ دو جہاناں پار کر کے حد، سچ حدود آپ ونڈائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کڈھ، ہر سچن لئے اٹھائیا۔ نام پیائے ساچی مد، اٹھ پھر خُمار وکھائیا۔ سیس جگدیش پڑدہ دیوے کج، سمرتھ اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن لیکھا لیکھے پائیا۔ ہرجن بہرم نہ جائے بھل، بے پرواہ آپ سمجھائیا۔ گُرمکھ سدا نویلی گل، گلوتنا آپ بنائیا۔ دیوے نام ندھان آپ اٹل، قیمت انت نہ لائے کوئی آ۔ سچ دوارا جائے کھل، کھلی وست آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، آد جُگاد رہے اُہل، بھلیاں مارگ دئے وکھائیا۔ بھلیاں مارگ دتے راہ، رہبر اک اکھوائیندا۔ نام سندیسہ دیوے صلاح، ساچی دھار بندھائیندا۔ نرگن ہو کے بنے گواہ، سرگن سنگ نبھائیندا۔ پریم ہو کے ہوتے فدا، آپ اپنا بھیٹ چڑھائیندا۔ ستگر ہو کے مارگ دتے سدا، آدھ وچکار نہ کئے اٹکائیندا۔ مہروان ہو کے لیکھا جانے نو اٹھاراں سدا، سادھنا اپنے ہتھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن انتر آتم ودھا، تیر انیالا اک چلائیندا۔ تیر انیالا تکھی مُکھی، گر ستگر گھاڑت آپ گھڑائیا۔ گُرمکھ میٹے جنم جنم دی دُکھی، کرم کرم روگ گوائیا۔ ساچی دھاروں دھار اُٹھی، باہروں لبھن کئے نہ پائیا۔ جُگ جنم دی وچھڑی رُٹھی، رُٹھڑے لئے منائیا۔ گھر اُچاوے اکو سُکھی، سُکھ ساگر رُپ سمجھائیا۔ اپنے نشانوں کدے نہ اکی، سچ نشانہ دئے لگائیا۔ گُرمکھ پریم رہے سد بھکھی، ترسنا جگت نہ کئے ودھائیا۔ توڑن وچھوڑن میلنہارا مد ٹٹی، انت اپنی گنڈھ پوائیا۔ ہرجن چوگ نہ کدے نکھٹی، سواس سواس لیکھے پائیا۔ جگت سوہے ماتا پتا پتیں، بھگوان بھگتاں گود بہائیا۔ پریم پُرکھ دی گل اُچی، گُرمکھ ساچے دین بنائیا۔ سرت سوانی رکھن سچی، کوڑی کرے نہ کئے گُرمائیا۔ ہر چرن دھیان اکو رُچی، گھر رچنا ویکھ وکھائیا۔ ستگر جوت رہے نہ لکی، پڑدہ سکے کوئی نہ پائیا۔ جیو جنت جانن دھار پُٹھی، بے سمجھ سمجھ کئے نہ پائیا۔ کوڑی کِرپا سرشٹی جائے لٹی، ایشٹی نظر کیسے نہ آئیا۔ نام وست کیسے کول نہ دسے مُٹھی، خالی جھولی رہے وکھائیا۔ سب دی جائے مٹی پٹی، دھوڑی دھوواں دھار وکھائیا۔ گُرمکھاں دھار سدا چٹی،

کالا لیکھ نہ کھئے جنائیا۔ کوڑی رس ویکھن پھکی، رسنا جہوا نہ کھئے چکھائیا۔ گھر وچ جوت دے نکئی، گر پورا دئے وکھائیا۔ جس دی گرو
 اوتار پیر پیغمبر لکھ لکھ دیندے گئے چٹھی، کھانی بانی راگ الاٹیا۔ سو صاحب سب نوں رہا جتی، جت ہار روپ وٹائیا۔ دو جہاناں
 ونڈنہارا حصی، حصہ اپنا آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساجن لے اٹھائیا۔ وچھوڑا میلا دھر دا رنگ،
 سو صاحب آپ رنگائیا۔ چڑھنا اترنا ہتھ ڈور پتنگ، جگت کھلاری کھیل کھلاٹیا۔ پریم رس دھر دا اند، سد بخشنند آپ وکھائیا۔ ڈھولا
 راگ اگتی چھند، گہر گمبھیر سُنائیا۔ وست امولک مانگت منگ، داتا دانی جھولی بھرائیا۔ پرکاش نور سینتل چند، اگنی تت گوائیا۔ دوئی
 دویت بہرماں کندھ، بھانڈا بھو بھٹائیا۔ کایا کوٹ کھوج برہمنڈ، جیو پنڈ دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈبڈے
 ڈبڈے پار کرائیا۔ ڈبڈے ڈبڈے ویکھے ساگر، جگ ڈونگھی دھار وکھائیندا۔ نظر نہ آئے کوئی بہادر، جو بھوری گوری پار کرائیندا۔ کیسے نہ
 ملے درگاہ آدر، آدم آمد وچ نظر کھئے نہ آئیندا۔ جنہاں بھلیا کرتا قادر، تنہاں قاتل اپنی دھار وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ہرجو ہر ہر بھیو کھلاٹیندا۔ گرمکھ پرہ ملن دا اکو مطلب، سچ ساچی سچ درڑائیا۔ جو جن پڑھے ہر کے مکتب، الفیے
 دیوے بھلاٹیا۔ بھیو کھلاٹے نہ ہر اصلت، اصلیت اپنی دئے بھجھائیا۔ پچھلی میٹنہارا خصلت، ساچا مارگ اک رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپے میلے وچھڑے پچھرت، پچھرت میلا آپ کرائیا۔ ساچا میلا بن سوچ سمجھ، ہر ستگر آپ کرائیا۔ اندر باہر
 مارے رمز، نام اشارے نال اٹھائیا۔ لیکھا جانے پورب جنم، جنم کرم پھول بھلاٹیا۔ ویکھ وکھائے دھر دا دھرم، دھر دھرنی دئے وڈیائیا۔
 سنت سہیلے دھر دا ڈھولا جو جن پڑھن، ٹوں میرا میں تیرا راگ الاٹیا۔ تنہاں اتم آئے ورن، ہر کرتا پھیرا پائیا۔ بخشے سرنائی ساچے چرن،
 درگاہ ملے مان وڈیائیا۔ ادھ وچکار کھئے نہ اڑن، مورکھ دھندا نہ کھئے وکھائیا۔ گرسکھ گر گر دوویں کرن اکو پرن، پلؤ چھٹے جگت نہ رائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نہر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنم کرم پورب لیکھا جھولی پائے آن،
 باقی اپنے ہتھ رکھائیا۔

* ۶ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی پنڈ بل مسّا سنگھ دے گرہ * *

جُگ چوکڑی رکھے اڈیک، سمت سمتی دھیان لگائیا۔ گر اوتار دسَن ٹھیک، پیر پیغمبر دین گواہیا۔ شاستر سمرت وید پُران بن تاریخ، تواریخ روپ وٹائیا۔ ہر کا سماں جُگ جُگ میت، لکھ چوراسی سنگ نہائیا۔ لیکھا جانے ہست کپٹ، اوچ نیچ ویکھ وکھائیا۔ کلجگ اتم پرکھے نیت، نو نو پڑدہ آپ اٹھائیا۔ پھری دروبی جگت مسیت، مُصلا حق نہ کھئے وچھائیا۔ ساچے حجرے دسے نہ کھئے پریت، مکہ کعبہ ربا کُراٹیا۔ چوڈاں طبق نظر نہ آئے لاشریک، سِرکت بھری سرب خُداٹیا۔ مہبان بیدو سُنّا دے کر پٹھ، نور الابی نظر کسے نہ آٹیا۔ آتم پرما تم کوئی نہ ربا چیت، من واسنا جگت ہلکائیا۔ پاربرہم برہم ڈھولا گائے کھئے نہ گیت، کوڑی کریا رسن ہلکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا سماں آپ سمجھائیا۔ ساچا سماں سِری بھگوان، آد جُگاد آپ جنائیندا۔ لیکھا جانے دو جہان، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیندا۔ نرگن سرگن دے دے دان، وست امولک جھولی پائیندا۔ ستجگ تریتا دوپر کلجگ نو سو چرانوے چوکڑی کرے کھیل مہان، خالق خلق نظر کسے نہ آئیندا۔ گر اوتار کر پردھان، سچ پردھانگی نام جنائیندا۔ بودھ آگادھا دے گیان، شبد انادی ناد سُنائیندا۔ دپیک دیا جگے مہان، جوت نرنجن ڈگمگائیندا۔ امرت آتم پین کھان، کوڑی ترسنا ترکھا مٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا سماں آپ اپائیندا۔ ساچا سماں رکھنا یاد، یادداشت اک جنائیا۔ جُگ چوکڑی سُنے فریاد، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ میٹ مٹائے واد وواد، کوڑی کریا دئے کھپائیا۔ ہوئے سہائی سنت سادھ، ہر سجن لئے ملائیا۔ شبد نشانہ دیوے گاڈ، دو جہاناں آپ وکھائیا۔ پرم پُرکھ پرہ بن بن ساک، ہرجن ساچے ویکھن آٹیا۔ بند کواڑی کھولے تاک، بجرکپاٹی توڑ ٹڑائیا۔ چوڈاں لوک وکھائے ہاٹ، ترے گن اتیتا بے پرواہیا۔ شبد اگم سُنائے بات، رسنا جہوا نہ کھئے ہلاٹیا۔ جوتی نور جگے لاٹ، اندھ اندھیر دئے مٹائیا۔ نت نوت ویکھنہارا واٹ، ستجگ تریتا دوپر کلجگ ویکھ وکھائیا۔ چارے جُگ پتن بیٹھا گھاٹ، ہر داتا وڈ ملاہیا۔ لیکھا لیکھیا نال قلم دوات، شاہی صحیح رہی پائیا۔ ویکھنہارا کھیل تماش، پروردگار نور الاہیا۔ مقامے حق کر نواس، نرگن جوت نور رُشناٹیا۔ سچکھنڈ نواسی شاہو شاہاس، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ پوری کرنہارا آس، ترسنا میٹے تھاوں تھائیا۔ لہنا دینا جانے پرتھی آکاس، گگن گگنتر کھوج کھوجائیا۔ لکھ چوراسی ہر گھٹ

اندر رکھے واس، واسطہ اپنے نال جُڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سمیں سمیں ایکا حُکم ورتائیا۔ چار جُگ دا سماں نرالا، نرگن سرگن آپ جنائیندا۔ وسنہارا دھام اپارا، بے پرواہ کھیل کرائیندا۔ لیکھا جانے دُھردر بارا، درگاہ ساچی سوہبا پائیندا۔ شبدی سُت اک دُلارا، تھر گھر ساچے آپ جگائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سماں آپ اُپائیندا۔ ساچا سماں سوامی ایک، ہر کرتا آپ جنائیا۔ سُت دُلارے ساچی ٹیک، تھر گھر وجے اک ودھائیا۔ وشنوں اُٹھ نیتر پیکھ، پاربرہم ربا سمجھائیا۔ برہمے ویکھ اپنا لیکھ، پاربرہم کرے پڑھائیا۔ شنکر ویکھ اپنی کھیڈ، ہتھ ترسول ربا جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سماں اک درڑائیا۔ ساچا سماں ویکھے ترے گن مایا، سو صاحب آپ وکھائیا۔ پنج تت ربا گرلایا، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش دئے دُہائیا۔ تیئی اوتاراں حُکم سُنایا، دُھر سندیسے بے پرواہیا۔ بھگت اٹھاراں بھيو چُکایا، پڑدہ اوبلا آپ اُٹھائیا۔ موسیٰ عیسیٰ محمد پڑھایا، کلمہ اکو حق جنائیا۔ نانک نرگن میل ملایا، سچکھنڈ ساچے وجے ودھائیا۔ گوبند سورا سُت اُچایا، سپس جگدیش ہتھ ٹکائیا۔ چار جُگ دا بھيو کھلایا، بودھ آگادھ کرے پڑھائیا۔ چار ورنان میل ملایا، کھتری براہمن شوڈر ویش ایکا رنگ وکھائیا۔ برن اٹھاراں ڈیرہ ڈھاپیا، بھانڈا بھرم بھو بھنائیا۔ انبولت راگ اک سُنایا، لکھن پڑھن وچ نہ آئیا۔ موہ مَحبت اک بنایا، محبان بیدو بی خیر یا اللہ الہی نور نور سمائیا۔ قُدرت قادر ویکھ وکھایا، کرتا کریم بے نظیر، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سماں آپ پرگٹائیا۔ ساچا سماں آئے جگ، جُگ چوڑی دھیان لگائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی لگے آگ، اگنی تت روپ وٹائیا۔ کلجگ جیو ہونے کگ، ہنس روپ نہ کھئے وکھائیا۔ کوڑی کرپا پیون مد، امرت رس رسنا کوئی نہ لائیا۔ نو دوارے پار نہ کرے کوئی حد، دسویں گھر بوجھ کھئے نہ پائیا۔ انحد سُنے نہ کوئی چھند، انتر آتم دُھن نہ کھئے اُچائیا۔ من واسنا کوئی نہ دیوے کڈھ، کوڑی ممتا رہی گرلایا۔ بن ہر نامے خالی دسن ہڈ، پنج تت برہم مت ساکھیات روپ نہ کھئے درڑائیا۔ گر کا مارگ گئے چھڈ، نانک گوبند گئے بھلائییا۔ ستگر نالوں ہونے اڈ، کل بیٹھے مکھ بھوئیا۔ کرے کھیل سورا سرگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ایکا تھائیا۔ ساچا کھیل کرے کرتار، کرنی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ لکھ لکھ لیکھا گئے گرو اوتار، پیر پیغمبران بوجھ بھجائیندا۔ شاستر سمرت کرن پکار، وید ویاس اُچی کوک کوک سُنائیندا۔ پوت سپوتا براہمن

گوڑا ساچے ٹلے پرت اُترے اپنی دھار، مات پت نظر کھئے نہ آئیندا۔ جودھا سورپیر بن بلکار، بل اپنا آپ پرگٹائیندا۔ کل کلکی لے اوتار، کل اپنی آپ وکھائیندا۔ موسیٰ لکھے نال پیار، میرا پتا سر میرے ہتھ ٹکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سماں آپ اُپائیندا۔ سچ سماں محمد دھار، نور الہی نور جنائیا۔ وڈ امام آئے پروردگار، ویکھے تھاروں تھائینا۔ نانک نرگن لکھ کے گیا لکھار، نہکلنک ایکا ڈنک وجائیا۔ گر گویند اُچی کوک گیا پکار، کل کلکی ویس وٹائیا۔ سمبل وسے دھام نیار، سیج سہنجی سوہا پائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ کرتار، نرگن نور کرے رُشنائیا۔ شبدی داتا سرجنہار، شبد بھنڈارا اک ورتائیا۔ کلجگ اتم پاوے سار، لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت ویکھ وکھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ہوئے وبھچار، ساچی نارکت نہ کھئے ہنڈائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ نہ کوئی بولے دھرم جیکار، جگت سیاست کرے لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سماں اکو اک سمجھائیا۔ کلجگ انت سماں بلوان، بلدھاری آپ جنائیا۔ کرے کھیل نوجوان، پرہہ نوبت نام وجائیا۔ وشن برہما شو اُٹھائے آن، کروڑ تیتیسا سُرپت اند سویا رہن نہ پائیا۔ گر اوتار کرن دھیان، پیر پیغمبر نین اُٹھائیا۔ شاستر سمرت وید ہون حیران، ہر کا بھیو کھئے نہ پائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا ویکھے شیطان، شرع گھر گھر کرے لڑائیا۔ راجا پرچا دوویں ہوئے بے ایمان، ثابت نظر کھئے نہ آئیا۔ صدق صبوری نہ کھئے ایمان، صدقے پیر نہ گھول گھائیا۔ سچ نہ دے کوئی نشان، کوڑ نشانہ رہے جھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سماں ویکھے چائیں چائینا۔ سماں کہے میں آیا نیڑے، کلجگ اتم پندھ مکائیا۔ دین مذہب دے چکنے جھپڑے، ذات پات نہ کھئے لڑائیا۔ چار ورنان کوڑے ڈبے بیڑے، سچ ملاح اکو پھیرا پائیا۔ کام کرودھ ہنکاری اُجڑنے کھپڑے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچی کھیل آپ کرائیا۔ ساچا سماں تگے راہ، نیتر نین نین اُٹھائیا۔ چار جگ دے گر اوتار گئے لکھا، پیر پیغمبر شہادت دین گواہیا۔ کلجگ اتم آوے سچا شہنشاہ، نرگن نرور پھیرا پائیا۔ سچ عدالت لے لگا، جگت وکیل نہ کھئے وڈیائیا۔ دھر سندیسہ نر نریشا ایکنکارا ایکا وار دے سنا، دوجا میٹے نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سماں اکو ہتھ رکھائیا۔ سماں کہے میں ہر کے ہتھ، میری چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جیوں بھاوے تیوں مارگ دیوے دس، جگ جگ میری سیو لگائیا۔ میں چاکر بناں ہس ہس، نیوں نیوں چرناں سپس جھکائیا۔ کلجگ اتم کھپڑا ہونا بھٹھ، کوڑی کرپا رہن نہ پائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا شبد

اگئی وجے سٹ، مارنہارا نظر نہ آئیا۔ لیکھا چکنا تیرتہ تٹ، گنگا گوداوری جمنا سُستی ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا سماں آپ سمجھائیا۔ ساچا سماں سُنو لا کن، سو صاحب آپ سمجھائیا۔ جو گھڑیا سو دیوے بہن، گھڑن بہتہار بے پرواہیا۔ منکھ جیواں دیوے ڈن، جو بیٹھے ہر بھلائیآ۔ گُرمکھ اُچائے ساچے چن، نرگن جوت کر رُشنائیا۔ وست امولک دیوے دهن، سچ خزینہ جھولی پائیا۔ جگ وڈیائی جنی جن، دهن دهن جنیندی مائیا۔ کرے نواس بن چھری چھن، چار دیوار نہ ونڈ ونڈائیا۔ دُبا بیڑا دیوے بتھ، پابن پاتھر آپ ترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دهر، کرے کھیل سِری بھگوان، بھگوان اپنا حُکم ورتائیا۔ ہر کا حُکم دُھر سندیس، صدا نام جنائیا۔ کلجگ اتم مٹے ریکھ، کوڑ گُریارا رہن نہ پائیا۔ اُٹھ کے جائے اپنے دیس، خالی دھرت دھول کرائیا۔ ویکھنہارا گر دسمیش، دہ دشا نین اُٹھائیا۔ نیتر روون وشن برہم مہیش، شنکر رووے مارے دھابینا۔ وشنوں بھلے باشک سیج، سانگو پانگ نہ کھئے ہنڈائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال سچ سوامی اک آدیس، سجدہ سپس جگدیش جھکائیا۔ کلجگ سماں لہناں ویکھ، دُور دُراڈا نیڑے آئیا۔ کوڑ گُریارا مٹنا بھیکھ، بھیکھی کوئی رہن نہ پائیا۔ سِری بھگوان اکو سب نے رکھنی ٹیک، دُوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سماں ساگر رُپ جنائیا۔ کلجگ سماں ڈُونگھا ساگر، گہر گمبھیر رکھائیندا۔ کوئی نہ جانے ساڈھے تن بتھ کایا گاگر، اندر وڑ بھيو کھئے نہ پائیندا۔ جگت ہٹ بنے سوڈاگر، کایا پڑدہ نہ کھئے اُٹھائیندا۔ کرتا ملے نہ کریم قادر، مہر نظر نہ کھئے تکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی آپ وکھائیندا۔ کلجگ سماں ربا رو، نیتر نیر وپائیا۔ سچ پرکاش نہ دِسے لو، جگت، اندھیرا چھائیا۔ بھائی بھائیاں رہے کوہ، بھین بھیا سنگ نہ کھئے نیہائیا۔ مات پُت نہ کھئے موہ، مُحبت سچ نہ کھئے کھائیا۔ آتم پر ماتم جائے نہ چھوہ، نرگن سرگن ہونے نہ کھئے گُرمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کل سماں دئے بدلایا۔ کلجگ سماں بدلن آیا، ہر بدلے بے پرواہ۔ ساچا عدل کماون آیا، نرگن داتا شہنشاہ۔ سنت سہیلے لے اُٹھایا، گر چیلے بھيو چُکا۔ بھگت بھگونت جوڑ جُڑایا، گہر مندر ویکھ وکھا۔ جنم کرم دا روگ مٹایا، پُورب لہنا لیکھے پا۔ درس اموگھ اک کرایا، پڑدہ وچوں چُکا۔ دُھر سنجوگ میل ملایا، کاگوں ہنس بنا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچے سمیں رنگ رنگایا، رنگ اکو ربا جنا۔ سماں کہے میرا رنگ انوکھا، کلجگ انت چڑھائیا۔ صدی ویہویں

سب نال ہونا دھوکھا، ہر کا بھیو کھئے نہ پائیا۔ ایکنکارا ایکا دیوے ملن دا موقع، لکھ چوڑاسی وچوں مانس جنم اُچائیا۔ کلجگ جیو ستے لا کے ڈھونکا، نیتز کھول لئے نہ کھئے انگریا۔ ہر کا نام نہ جیبا رسنا جہوا ہونٹا، انتر آتم میل نہ کھئے ملائیا۔ گھر پرکاش نہ ہویا کایا کوٹھا، ساڈھ تِن ہتھ ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ پڑھ پڑھ تھکیا جگت پوتھا، آتم تاکی کُنڈا کھئے نہ لاییا۔ چوتھا جگ کہے میں پرہ دا پُت چھوٹا، چاروں کُنٹ پھیرا پائیا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار دتا ہوکا، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ میرا کھیل کیسے نہ روکا، گر اوتار پیر پیغمبر گئے پھیریاں پائیا۔ اتم رکھدے گئے پرہ دی اوٹا، سماں ساچا نال ملائیا۔ صدی ویہویں پرکھے کھرا کھوٹا، لکھ چوڑاسی ویکھ وکھائیا۔ جس دا نام دھیا کے اُتریا پار طوطا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سماں اکو اک جنائیا۔ کلجگ سماں رہا دس، نیتز نیناں نال وکھائیا۔ جت دھیرج رہا نہ کوئی ہتھ، ست روپ نہ کھئے وکھائیا۔ سادھ سنت کام واسنا رہے نٹھ، سچ تماشا نہ کھئے لاییا۔ ہر کا درشن نہ پایا تن گھاٹ، گھاٹا پور نہ کھئے کرائیا۔ مندر اندر کیسے نہ مکی واٹ، آتم سیجا چڑھ سیج سہنجی نہ کھئے سہائیا۔ کلجگ ویکھ اندھیری رات، چاروں کُنٹ رہی کُرائیا۔ سچ نہ دسے کوئی جماعت، اکھر اک نہ کھئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھیو رہا کھلائیا۔ کلجگ سماں کہے میں بولاں گیت، اکو وار سُنائیا۔ ملے نہ ڈھوئی وچ مسیت، مُرشد نظر کھئے نہ آئیا۔ چار ورنان اُٹی ہوئی نیت، نیتیان بیٹھے مکھ بھوٹیا۔ نہ کوئی سہارا کیٹن کیٹ، ہست مست دست رہے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سماں آپ بھگتائیا۔ کلجگ اتم سماں آویگا۔ سری بھگوان کھیل کھلاویگا۔ نرگن نور چن چمکاوایگا۔ جنی جن ویکھ وکھایگا۔ ساچا راگ کن سُنایگا۔ جوت پرکاش تن کراویگا۔ جن بھگت پوری کرے آس، آسا اپنے نال ملاویگا۔ کوئی رہن نہ دیوے جگت بدمعاش، بدمعاشی سب دی میٹ مٹاویگا۔ خالص خالصہ کرے خاص، خواہش اپنی پور کراویگا۔ سیوا کرے بن کے داس، داسی داس روپ وٹاویگا۔ ستجگ ساچا چلے ساتھ، دھرت مات گود سہاویگا۔ ہوئے سہائی اناتھاں ناتھ، غریب ناناے گود اُٹھایگا۔ کوڑی کریا میٹ اندھیری رات، ستگر نور اک چمکاوایگا۔ پتن وکھائے ساچا گھاٹ، شوہ دریا نہ کھئے زڑھایگا۔ چار ورن بنائے اک جماعت، ساچی ودیا آپ سمجھایگا۔ ویکھنہارا ڈونگھا کھات، پڑدہ دوئی آپ اُٹھایگا۔ ساچا سماں جنائے اک پرہات، سندھیا روپ نہ کھئے رکھایگا۔ پرہ نظری آئے اک اکانت، اکل کل دھاری کھیل جنایگا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کریا کر، کل کلیش آپ مٹاویگا۔ کل کلیش آپ مٹائے گا۔ سو صاحب ویکھ وکھائے گا۔ در درویش الکھ جگائے گا۔ نر نریش پھیرا پائے گا۔ اولیا پیر شیخ مسائک پھڑ اٹھائے گا۔ نج نیترا اپنے پیکھ، دُھر دا حُکم آپ سُنائے گا۔ نو نو چار مٹے ریکھ، انت کوئی رہن نہ پائے گا۔ جودھا سُو رپر دس دسمیش، دہ دشا ڈنک وجائے گا۔ گر شبدی رہے ہمیش، جنم مرن کھیل نہ کھئے کرائے گا۔ سو سماں لہناں ویکھ، سِری بھگوان جو ورتائے گا۔ بن ہر ستگر جھوٹھا دسنا ہیت، بہین بھائی ویلے انت نہ کھئے چھڈائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سماں اپنے نال ملائے گا۔ سماں ملائے ہر جو میت، اپنا بندھن پائیا۔ ستجگ ساچی چلے ریت، بیس اکیس وجے ودھائیا۔ گرمکھ گرسکھ من واسنا لین جیت، کوڑی کریا نہ ہوئے ہلکائیا۔ گر کا شبد گاؤ گیت، نانک نرگن گیا سمجھائیا۔ گھر ملے سوامی جو سٹا دے کر پٹھ، اپنی کروٹ لے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سماں سب نوں ربا بھلائییا۔ سماں بھلائے جگ سنسار، نیترا جاگ نہ کھئے گھلائییدا۔ جگت واسنا بھریا ہنکار، نون س اکھر نہ کھئے پڑھائییدا۔ مایا ممتا مارے مار، ہوئے ہنگتا گڑھ بنائییدا۔ ساچی سنگت نہ کھئے پیار، گھر گھر منگت پھیرا پائییدا۔ بھکھا ننگتا رووے زارو زار، سیس دوشالا اوڈھن پڑدہ کھئے نہ پائییدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا سماں سرب جنائییدا۔ ساچے سمیں دا جنہاں چا، چاؤ گھنیرا دئے سمجھائیا۔ گر شبد ویکھو اک ملاح، جو بیڑا پار کرائیا۔ جھوٹھیاں نال نہ کرو صلاح، کوڑا سنگ رہن نہ پائیا۔ گرمکھ سجن بھيو جنا، آپ اپنا پنڈھ مکائیا۔ گلوکڑی پا کے ملو بانہ، دست دست نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ سماں سب نوں ربا ڈلائییا۔ سمیں اندر گئے ڈول، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائییدا۔ مات گرہ جو کیتا قول، لکھ چوراسی جیو بھلائییدا۔ من ہنکاری اُپر دھول، دھرنی کوڑا بہار چکائییدا۔ رسنا چہوا بولے بول کبول، کاگ کاگ وانگ گرلائییدا۔ سچ دوارا کوئی نہ سکے کھول، پڑدہ انتر نہ کھئے اٹھائییدا۔ سُرتی شبد نہ جائے مول، شبد سُرت نہ کھئے پرنائییدا۔ کلجگ سارے کیتے انبھول، سمیں سر سر اپنا نہ کھئے اٹھائییدا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سماں سب نال کرے مخول، مخلوق سلوک نہ کھئے رکھائییدا۔ سماں کہے میری وڈ وڈیائی، کلجگ خوشی منائیا۔ گھر گھر کراواں نت لڑائی، من واسنا نال ملائیا۔ آتم پرما تم کری جدائی، پاربرہم برہم انگ نہ کھئے لگائیا۔ ناطہ جڑیا دھی جوائی، گھر سگن سچا کوئی نہ پائیا۔ بھرے بھلی

سرب لوکائی، لُکيا نُورِ نظر کيسے نہ آئيا۔ غفلت وچ ہوئی شوڈائی، بھجے واہو داہيا۔ سچ نہ ملے کوئی سرنائی، سرنگت نہ کھئے رکھائيا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کلجگ سماں انت چاروں گنٹ دئے ستائيا۔ کلجگ سماں کہے میں ماراں مار، جیو جنت سرب گر لائيا۔ جنہاں بھلیا ہر کرتار، دھرنی اُپر رہن نہ پائيا۔ دھرگ جیون سنسار، مانس جنم منکھ مانو نہ کھئے وڈیائيا۔ ویلے انت آوے ہار، ہر مندر وژن کھئے نہ پائيا۔ نو نو دسے دھواں دھار، چار چار نہ کھئے رُشنائيا۔ گرُمکھ ورا سماں ربا وچار، جس ستگر سمجھ پائيا۔ باقی سماں سارے جاون ہار، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھٹائيا۔ رین وسیرا کٹ کے جاون دن چار، لوکات خاکی تن ہنڈائيا۔ سو سماں سدا پروان، جو گرُمکھ پروانے ربا بنائيا۔ پڑھیاں سُنیاں گایاں سماں کوئی نہ کرے پار، جناں چر صاحب ستگر دیوے نہ سچ سرنائيا۔ اٹھو جیوو ہووو خبردار، بے خبر خبر سُنائيا۔ کلجگ انت کایا نیئا ڈُبدی لوو تار، پار کنارہ اکو نظری آئيا۔ جس نوں گر اوتار پیر پیغمبر کہندے گئے سانجھا یار، سو یاری سچ نبھائيا۔ نیتر کھول کرو دیدار، دید عید چند چڑھائيا۔ سماں جگ جگ جن بھگتاں پچھے پھرے بن بھکھار، اپنی جھولی آگے ڈاہيا۔ کر کیریا دیو تار، ساچے سنتو تہاڈے ہتھ وڈیائيا۔ تہاڈے نال ملیا ہر کرتار، جس کرتے کھیل رچائيا۔ میں اویدا برخوردار، برخلاف دھار نہ کھئے رکھائيا۔ ڈردا ڈردا پھراں وچ سنسار، بھجّاں واہو داہيا۔ حُکمے اندر نہ ہونے کھلہار، حُکمی حُکم ورتائيا۔ ساچے سمیں گر اوتار پیر پیغمبر کیتے خوار، پنج تت کایا نال لڑائيا۔ سمیں اندر گوبند بالے نیہاں ہیٹھ گیا سوال، ہرکھ سوگ نہ کھئے جنائيا۔ سمیں اندر ستگر ارجن تتی اگنی ہیٹھاں گیا بال، سچ سادھی اُپر لائيا۔ سمیں اندر تیغ بہادر تیغ گیا سنہال، سیس دھڑ وند وندائيا۔ سمیں اندر شمس تبریز لہائی کھال، کھلڑی رنگ نہ کھئے رنگائيا۔ سمیں اندر اَنلابق لگائی آواز، حق حقیقت بوجھ بوجھائيا۔ سمیں اندر گر اوتار پیر پیغمبر چلن نال نال، بن سیوک سیو کمائيا۔ سمیں اندر ستگر پورا ہونے دیاں، پارہم بے پرواہيا۔ سمیں اندر لیکھا چُکائے کال مہاکال، مہابلی وڈ وڈیائيا۔ سمیں اندر پُرکھ ابناشی لو بھال، گھر گھر بیٹھا آسن لائيا۔ سمیں اندر گر شبد بنے دلال، جگت دلالی آپ کمائيا۔ سمیں اندر وکھائے سچّی دھرمسال، دھرم دوارا اک جنائيا۔ سمیں اندر گرُمکھ ویکھے سچ لال، سچّے اپنی جھولی پائيا۔ سمیں اندر پتّ ڈالی خالی کرے جہان، سنل روپ سب نظری آئيا۔ سمیں اندر چلے اولڑی چال، ستجگ تربیتا دواپر کلجگ آپ ہنڈائيا۔ سمیں اندر سُنے مُریدان حال، مُرشد اپنا

پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجُگ سماں دئے بدلایا۔ کلجُگ اتم سماں بدلے، بدلی ہر بہگوان کرائیندا۔ دُھردرگاہی کرے عدلے، عدالت اِکو اک جنائیندا۔ بہگت بہگوان جائے صدقے، صدا اپنا نام سُنائیندا۔ جیہڑے اڈیکدے جُگ جنم جد کد دے، تنہاں اپنا میل ملائیندا۔ کایا مندر ساچے لنگھ کے، سچ سِنگھاسن سوہیا پائیندا۔ پریم پریتی ناطہ بنتھ کے، اتم پرما تم جوڑ جُڑائیندا۔ پنچ وکارا کوڑا ڈن کے، ڈنکا اِکو نام سُنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچا سماں آپ اُٹائیندا۔ ساچا سماں جائے پیت، سمت پیس پیس وڈیایا۔ سَتجُگ ساچی چلے ریت، ریتیان نیہ رکھایا۔ سب نے گاؤنا اِکو گیت، مل سخیان راگ الاٹیا۔ پریم پُرخہ پرہ دیوے پریت، ساچی ڈوری تند بندھایا۔ ساچے سمیں ساچی سیکھیا گُرمکھ لین سیکھ، گُرمت اِکو اک پرناٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سماں اپنے ہتھ وکھایا۔ سمیں ہتھ پرہ رکھی ڈور، تندی تند بندھائیندا۔ کلجُگ مارے ٹھگ چور، جوٹھ جھوٹھ میٹ مٹائیندا۔ جگت وکارا دیوے ہوڑ، سسے اُپر ہوڑا اک وکھائیندا۔ ہنگ برہم پرہ جائے بھڑ، ہاہا ہر کا روپ سمائیندا۔ ویکھ وکھائے مٹھا کوڑ، رس انرس آپ جنائیندا۔ گُرمکھ گر گر ناطہ جوڑ، جوڑی دو جہان بنائیندا۔ شبد اگم چڑھائے گھوڑ، شاہ سوارا اسو اِکو اک رکھائیندا۔ پار کرائے اندھیرا گھور، ڈونگھی بھور نہ کھتے بھوائیندا۔ تِس اگے چلے نہ کوئی زور، جوڑو زر ویکھ وکھائیندا۔ سمیں سر پرہو جائے بھڑ، جن بھگتاں دیا کھائیندا۔ جنم جنم دی بُجھائے لگی اوڑ، امرت میگھ بوند برسائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا سماں آپ پرگٹائیندا۔ ساچا سماں ہووے پرگٹ، ہر پرہاتی روپ وکھایا۔ سچ دوارا نظری آئے اِکو ہٹ، پُرخہ اکال چرن سرناٹیا۔ دوئی دویتی شرع شراطی ہوئے ہنگتا مٹے وٹ، حد نظر کھتے نہ آتیا۔ ساچا مارگ صاحب سلطان ہو مہروان دیوے دس، دہ دشا وجے شنوٹیا۔ گُرمکھ پینا امرت رس، ہردے جوت کرے پرکاش، نو نو لہنا مٹل چُکایا۔ لیکھے لگے پون سواس، سمیں دی پوری ہوئے آس، سماپت سماں دئے کرائیا۔ جو گُرمکھ گُرسکھ ہرجن ہرہگت وسن ہرجو پاس، تنہاں سماں بن خوشی غماں اِکو رنگ وکھایا۔ جنہاں انتر کوڑی طمع، سو سوان کوکر بھجن واہو داہیا۔ کلجُگ اتم بُجھنی شمع، سَتجُگ سَتگر زنگن جوت کرے رُشناٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد جُگاد شبد برہما دایا ایک وجائے ناد، دُھن آتمک اگمی راگ سُنایا۔

* ۷ بہادروں ۲۰۲۰ پکرمی پنڈ بل امراؤ سنگھ دے گرہ * *

ستگر سماں سب تو چنگا، سچ ملے وڈیائیا۔ لہدا گیا سنگھ رنگا، تن کایا رنگ رنگائیا۔ بڈھ سنگھ بھکھا ننگا، ہو کے سیو کھائیا۔ بہول سنگھ بن پتنگا، مست مستانہ پھرے واہو داہیا۔ گرمکھ سنگھ چرن کول پا کے ڈھنگا، اسو بھجے چائیں چائیا۔ تیجا سنگھ سورا سرینگا، زورو زور ربا وکھائیا۔ بن بندگیوں در آیا کیتا بندہ، بندھن کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا سماں ربا وڈیائیا۔ ساچا سماں سنگھ منی، من منسا نال بنائیا۔ ساچا سماں ستگر دھنی، سچ خزانہ آپ ورتائیا۔ ساچا سماں ستگر نال بنی، ناطہ تھے جگت لوکائیا۔ ساچا سماں سچ وسیرا دے سے چھپر چھٹی، چھپر امرت گر گر لائیا۔ ساچا سماں جگ چوکری سب نوں پھردا بہتی، اڑیا کھئے رہن نہ پائیا۔ ڈھر دا سماں لکھ چوراسی کرے اٹھی، پُرکھ اکال نظر کیسے نہ آئیا۔ ساچا سماں مٹکھاں ربا ڈٹی، ڈنکا اپنا نام وجائیا۔ ساچا سماں سب دی خالی کرے کٹی، راج راجاناں خاک ملائیا۔ ساچا سماں ساچا تنی، گھر گھر وچ میل ملائیا۔ ساچا سماں ہر ہر ہر سنگ نال بنی، بن بنوالی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا سماں ربا سہائیا۔ ساچا سماں ساچا متر، میتن میت اکھوائیندا۔ ساچا سماں کھیل کھیلیا باز تتر، ترے گن بہیو کھئے نہ پائیندا۔ ساچا سماں زرگن نیرویر شبدی دھار آئے تتر، پڑدہ تہ نہ کھئے وکھائیندا۔ ساچا سماں ستگر ویکھے چڑھ کے چوٹی سخر، سکھیا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں گرمکھ اُجل جائے نکھر، کوڑ ککرم پڑدہ آپے لائیندا۔ ساچا سماں چار جگ دی میٹے بھڑ، آتم پرما تم بھٹیا کدے نہ جائیندا۔ ساچا سماں جن بھگتاں اتوں لاپے پورب چکڑ، پھڑ ہتھیں میل دھوائیا۔ ساچا سماں ستگر ملیاں مل کے پھیر نہ جائے وچھڑ، آگے میلا سد رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ساچا سماں سوہاؤنت، گھر وچے نام ودھائیا۔ ویراگن پایا ہرجو کنت، سہاگن خوشی منائیا۔ سچ چولی چڑھ رنگ بسنت، تن ماٹی سوہا پائیا۔ گھر اُچے منیا منت، رس جہوا صفت صلاحیا۔ گڑھ تھے ہوئے ہنگت، ہر چرن ملے سرنائیا۔ گرمکھ بندے رہے منگت، در بیٹھے لکھ جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا سماں آپ ورتائیا۔ ساچا سماں سہاؤنا، سوہاؤنت سہائے۔ پُرکھ اکال سب نے گاونا، گاگا خوشی منائے۔ ایشٹ گردیو اکو نظری آونا، ہرجن ساچا سیو کھئے۔ در دوارا اک کھلاونا،

دُھر درباری آسن لائے۔ ساچا مندر اک وڈیاونا، بھگت وچھل بے پرواہے۔ ساچے اندر سوہیا پاونا، دِپیک دیا اک جگائے۔ ساچا حُکم اک ورتاونا، دو جہاناں آپ سُنائے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچا سماں آپ اُپائے۔ ساچا سماں دیوے سمجھ، بھیو ابھید کھلائیا۔ ہر کرتا مارے اکو رمز، مہینہ رمضان نہ کھئے وڈیائیا۔ لیکھا جانے اشائت ہمز، عاشق معشوق دوویں کار کھائیا۔ چار جُگ جو کردا ربا کفایت، کلجگ اتم اکو وار ورتائیا۔ گر اوتاراں جو کردا ربا ہدایت، دُھر فرمانا حُکم سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، سو صاحب بن کے آیا آپ مُصاحب، مُسلسل اپنی کار کھائیا۔ سماں کہے میں سدا مُنشق، مُتفرق کار نہ کھئے کرائیا۔ میرا لیکھا بن لیکھیوں دیوے لکھ، بے پرواہ میری تحریر آپ بنائیا۔ داتا ہو کے پاوے بھکھ، دانی جھولی آپ بھرائیا۔ میری کرنی آپ لئے نچھ، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ چار جُگ میں سب نوں دے کے آیا پٹھ، میری سمجھ کیسے نہ پائیا۔ امرت رس کردا ربا پھک، پھکے کوڑے روپ وٹائیا۔ دین مذہب ذات پات اپنے اندر ونداؤندا ربا حص، حصے گر اوتاراں نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حُکم آپ ورتائیا۔ ساچا حُکم ورتائے ایک، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ کلجگ انت بخشے ساچی ٹیک، ٹیکا مستک نام لگائیا۔ کوڑ کراوا ٹٹے ہیت، ہر چرن ملے سرنائیا۔ گرسکھ گرمکھ نج نیت درشن پیکھ، راتیں سُنٹیاں خوشی منائیا۔ سماں سہاونا کھیلے کھیڈ، جگت کھلاری ربا کھلائیا۔ بھگت بھگوان مانے سیج، سیج سہنجنی آسن لائیا۔ جوتی دھار چمکے تیج، تیز دھار تلوار آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، سماں گرمکھ سخیاں نال سہائییا۔

* ۷ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی پنڈ بل اجیت سینگھ دے گرہ *

سماں کہے میں بھگتاں جوگا، ہر جو سیوا آپ لگائیا۔ انتر دیواں امرت چوگا، ہنساں مانک موتی چُنج بھرائیا۔ باہروں سب نوں دیواں دھوکھا، ساچی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ بن ستگر پورے آد جگاد سماں اوکھا، بھیڑی گلی اوچھڑ راہ، جم ڈنڈ نہ کھئے بچائیا۔ جُگ جُگ دیواں سچ صلاح، سرب جیاں سمجھائییا۔ کرتا پُرکھ لؤ منا، قیمت آپے پائیا۔ حاضر کولوں بخشاؤ گناہ، جو گیا سو گیا پلُو چھڈائییا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ سماں کہے میرا اُلٹ سماج، سمجھ کھئے نہ پائیندا۔ جُگ جُگ پلٹا جگت راج، راجا پر جا دوہاں ویکھ وکھائیندا۔ نِت نوتِ کران ناچ، در در گھر گھر ڈورُ وائیندا۔ خوشی نال لگاواں آچ، اگن اگنی رُپ وکھائیندا۔ بھنّ وکھاواں کوڑی ماٹی کانچ، لکھ چوراسی پھول پھلائیندا۔ نِت نِت جن بھگتاں ہو کے رہاں داس، جنہاں پُرکھ اکال دیا کھائیندا۔ نردھن ہو کے وسان پاس، بلہین سیو کھائیندا۔ ویلے اتم پت لوں راکھ، پتپر میثور نال ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا سماں آپ سہائیندا۔ ساچا سماں سدا سہنجنا، جس گھر وجے نام ودھائیا۔ ستگر دھوڑی ملے مجنا، چرن کول سرنائیا۔ جگت وکارا مٹے حدنا، گرو دوارا اکو نظری آئیا۔ آتم گائے پر ماتم چھندنا، برہم کرے سچ پڑھائیا۔ اکو دوارے ساچی بندنا، بن بندگیوں لیکھا لے پائیا۔ ساچی دھوڑی نرمل چندنا، چند چاندنی نور رُشنائیا۔ ستگر مندر اکو لنگھنا، دو جا در لنگھن نہ پائیا۔ پُرکھ اکال اکو منگنا، دیونہار سرب سُکھائیا۔ لکھ چوراسی تڑوٹا پھندنا، پھاسی انت کھئے نہ پائیا۔ ملے میل سورا سربنگنا، سور پیر بھئے سہائیا۔ ساچی گودی بہنا انگنا، انگیکار اک ہو جائیا۔ تن ماٹی چولا رنگنا، ساچی بھٹی نام چڑھائیا۔ سچ دواویوں کدے نہ سنگنا، ستگر ملے سہج سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سماں کہے میرا حق حقوق، حاکم نظر کھئے نہ آئیا۔ جُگ چوکرئی میں رہا مصروف، جُگ جُگ ساچی سیو کھائیا۔ میرے اندر در در گھر گھر دُکھدے دھوپ، سچ سُگندھی کایا وچوں باہر نہ کھئے پرگٹائیا۔ میرے اندر کوڑی کِریا نچدی پھرے بھوکھ، جیواں جنتاں ترپت نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دیوے ساچا ور، سماں ساچا دے سہائیا۔ سماں کہے میں لگاں سوہنا، سوہنی بنت بنائیا۔ بھگت بھگوان اکو ہونا، دو جا بھیکھ نہ کھئے وٹائیا۔ جنہاں دی چرنی بہ کے سونا، سووت خوشی منائیا۔ لکھ چوراسی جیو رونا، نیتر نیر وبائیا۔ کھلڑے کیس سب نے کھوہنا، مینڈھی سیس نہ کھئے گندائیا۔ تلے پر بت سارے ٹوہنا، ڈونگھی کور بھور ویکھ وکھائیا۔ راج راجاناں شاہ سلطاناں بلدھاری بل ویکھ وکھاؤنا، ویلا وقت سمجھ کھئے نہ پائیا۔ گرمکھ گرسکھ سچ پریتی موہنا، موہنی رُپ زرگن دھار جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سماں سمرتھ آپ جنائیا۔ سمیں نال آئے سمرتھ، سمرتھ دھار چلائی۔ جُگ چوکرئی دیوے متھ، متھنہار بے پرواہیا۔ رہبر بن چلائے رتھ، مارگ اکو اک درسائیا۔ سچ سندیسہ دیوے ہس

ہس، ڈھولا سو بلا راگ الاٹیا۔ امرت آتم پرگٹائے رس، نجر جھرنا آپ جھرائیا۔ سب دا بستا بٹھ کے پھیر کرے نہ بس، بغلگیر کیسے نال نظر نہ آتیا۔ جو اڑیا سو سمیں اندر جائے ڈھٹھ، سمیں دا مالک بے پرواہیا۔ جس دا لیکھ الکھنا الکھ، نہ کوئی سکے میٹ مٹائیا۔ کلجگ اتم ہو پرگٹ، پرہ اپنا حکم منائیا۔ جس آگے سماں جوڑ کھلوتا ہتھ، ہتھ پیر دو دو چار چار چار منگن سرنائیا۔

* ۷ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی جگت ماتا رنجیت کور دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال *

گوبند ست شبد بیان، سچ دوار وکھائیا۔ ابناشی اچت کھیل مہان، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جنم جنم جگ دیوے مان، کرم کرم ویکھ وکھائیا۔ ڈھر دا دھرم اک نشان، سچ نشانہ دے جھلاٹیا۔ لیکھا جان جیو جہان، لکھت بھوکھت بیو چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا سنگ اک ہو جائیا۔ گوبند ست پورب ریکھ، سچ سچی پرگٹائیا۔ دھام اولڑے وس کے دیس، ویکھن آیا ہر رگھرائیا۔ لہنا گوبند دس دسمیش، دہ دشا جھولی پائیا۔ شاہ سلطانا کھولے بہیت، پڑدہ آپ اٹھائیا۔ جنہاں نال کھیلی جگت کھید، بن کھلاری پھیرا پائیا۔ سو سوامی صاحب ستگر گرسکھ گر گر دے بھیج، ساچا حکم اک ورتائیا۔ ست دھرم دیوے جہیز، دھیرج نال کرے گڑمائیا۔ نج نیتر لئے ویکھ، دھے لوچن بند جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گوبند ست سوتر تاگا، تند ڈوری روپ وٹائیا۔ نرگن سرگن مل مل کاجا، رچنا رچ رچ ویکھ وکھائیا۔ مہروان ہر پھرے بھاجا، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ جگت جوارى لیکھا جانے سماجا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا تیج آپ درسائیا۔ جوتی دھار شبد ست بوٹا، پت ڈالی پھل مہکائیا۔ سچکھنڈ دا ساچا ہوٹا، سو پڑکھ نرنجن اکو وار دوائیا۔ سرگن ہو کے نرگن ویکھے سوچا، سچ سنجم ستگر وچ سمائیا۔ کایا اندر پھر کے ویکھے اپنا کوچا، گلی بازار پھیرا پائیا۔ دین دیال لکھ چوراسی نالوں ویکھے زٹھا، نیتر اکھ نہ کھئے ملاٹیا۔ پڑکھ اکال پیار نال کہے آگوبند میرے پتا، پوت سپوت ملے وڈیائیا۔ جس دی دھاروں گرمکھ اٹھا، سو دھار چمک چمکور جنائیا۔ مہروان ہر اکو تٹھا، اٹ دیا کمائیا۔ اجل کرنہارا مکھا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر دیونہار وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی ساجن ایک، سکلا سنگ وکھائیا۔ اندر وڑ کے کھولے بہیت،

باہر میلا سہج سُبھائیا۔ پریم پریتی کرے بیت، پریم پُرکھ دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دُھر دا لیکھا آپ
 درڑائیا۔ دُھر دا لیکھا گوہند لال، گھر لالن ویکھ وکھائیندا۔ دھرم دوار سچّی دھرمسال، گرہ کنچن بنک وڈیائیندا۔ دِپیک جوتی دیا بال،
 نُوَر نُوَرانہ نُوَر رُشنائیندا۔ لیکھا جان دو جہان، دوہری دھار ٹھوکر آپ لگائیندا۔ کایا مندر سچ مکان، بے مُقام ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہر اپنی گنڈھ پوائیندا۔ اپنی گنڈھ پوائے پریم، ڈوری اکو تند بندھائیا۔ درگاہ ساچی چُکے اپنا نیم، نیامت
 مُکھ نہ کھئے رکھائیا۔ لہنا چُکیا اُپر ہیم، کُنٹ کُنٹ وچّی ودھائیا۔ اتم جائے ساچا دین، دیونہار دیا کھائیا۔ گر گر ساچا آوے لین، منگے منگ
 جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچی جوگ جُکت جنائیا۔ ساچا جوگ جُکتی رنگ، ہر راکھو آپ جنائیا۔
 مست متوالہ وجائے مردنگ، من متی دُوَر کرائیا۔ بن رکھوالا وسے سنگ، سکلا سنگ نبھائیا۔ شاہ کنگالا ونڈن ونڈ، نام بھنڈارا جھولی
 پائیا۔ کوڑی کِریا میٹھے بھیکھ پکھنڈ، دوئی دویتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ ساچا گاوے اکو چھند، سوہنگ راگ الاٹیا۔ پوری کرے دُھر دی منگ،
 منسا مانس جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے خوشی وکھائیا۔ ساچے گھر سُکھ گردیو،
 ستگرُو دیوے وڈیائیا۔ مہروان ہو کھولے بھو، پردہ دوئی اٹھائیا۔ سیوا لائے رسنا جہو، ہر منتر نام سمجھائیا۔ کھیلے کھیل الکھ ابھو،
 اگوچر اگم سیس نہ کھئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، لیکھا دیوے تھاوں تھائیا۔ ساچا لیکھا پورب جنم، جانب
 اپنی ویکھ وکھائیندا۔ مہروان ہو بخشے کرم، ککرم انگ نہ کھئے لگائیندا۔ ساچا بیت ساچے دھرم، رن کھیت بھوم سُبھائیندا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دھار دھار نال ٹکرائیندا۔ دھار نال لائے دھار ٹکر، ٹکڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ گوہند نال گوہند دسے نہ کوئی وکھڑ،
 گوہند شاہ کنگال رُوپ وٹائیا۔ گوہند توڑنہارا گوہند پتھر، پاپن گوہند پرے ہٹائیا۔ گوہند ہنڈھاونہارا گوہند ستھر، گوہند سیج سُبھنجی ڈیرہ
 لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، تیکھی دھار آپ وکھائیا۔ تیکھی دھار ترکش، تیر مُکھی انیالا رُوپ جنائیا۔ ہر کا کھیل نہ
 عیشو عشرت، آرامگاہ ڈیرہ کوئی نہ لائیا۔ سو پھڑ میلے جو گئے وچھڑت، وچھڑیاں میل ملائیا۔ گل لگائے بھریاں چکر، دُرمت میل دھوائیا۔
 پتا پُوت پرہ بھوئے مٹر، ساچی یاری توڑ نبھائیا۔ چوٹی چڑھ کے ویکھن سِخر، سیکھیا اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا

کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گوہند کٹیا گوہند پھٹیا، گوہند وار دھار جنائیندا۔ گوہند لٹیا گوہند رکھیا، گوہند اپنا رنگ رنگائیندا۔ گوہند تھہیا گوہند پُچھیا، ہر گوہند پنہ مٹائیندا۔ گوہند لکیا گوہند رُسیا، ہر گوہند آپ منائیندا۔ گوہند ویلا گوہند پُچھیا، گوہند گوہند بھو کھلائیندا۔ گوہند دھار پُکھ سمرتھیا، سمرتھ پُکھ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا سنگ سچ نبھائیندا۔ گوہند ویکھ گوہند پیکھ، ہر گوہند نین کھلائیا۔ گوہند لیکھ گوہند ریکھ، گوہند ویکھ مستک ٹکا لائیا۔ گوہند بھٹے گوہند کھٹے، ہر گوہند کھیوٹ رُپ جنائیا۔ گوہند ظاہر گوہند پیٹے، گوہند اپنا پڑدہ آپ چُکائیا۔ گوہند آگے گوہند پیٹے، ہر گوہند دئے وکھائیا۔ گوہند پُت نیہاں ہیٹھ لیٹے، گھر ساچے خوشی منائیا۔ گوہند انتر گوہند ویکھ، نیتز نین آگھ کھلائیا۔ گوہند جنائے گوہند چیتے، چیتن بھل کدے نہ جائیا۔ گوہند کھیل گوہند کھیڈے، وڈ کھلاری اک اکھوائیا۔ گوہند سیجا گوہند لیٹے، گوہند بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ گوہند پتا گوہند پیٹے، گوہند پوت سپوت اٹھائیا۔ گوہند لہنے گوہند لیکھ، گوہند وست امولک آپ ورتائیا۔ گوہند نر گوہند نریشے، نر نرائن گوہند اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گر گرُ دئے سمجھائیا۔ گوہند گر گوہند گردیو، سوامی گرُ گوہند اکھوائیندا۔ گوہند گیت گوہند جہو، گوہند رسنا صفت صلاحائیندا۔ گوہند وست گوہند میو، گوہند پھل گوہند جھولی پائیندا۔ گوہند کھولے گوہند بھو، گوہند پڑدہ نہ کھئے جنائیندا۔ گوہند دیوی دیوت وسے دھام سدا نہکیو، گوہند نہچل اپنا آسن لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر ساچا بھو چُکائیندا۔ گوہند سُت گوہند جایا، جاگرت جوت رُشنائیا۔ گوہند پڑدہ گوہند لاپیا، گوہند ویکھ چائیں چائیا۔ گوہند بیٹھا گوہند در سیس جھکایا، الکھ الکھ اکو نام سُنائیا۔ گوہند ترے گن مایا ڈیرہ ڈھاپیا، گوہند پنج تت کرے کُرمائیا۔ گوہند رنگ محل دئے وکھایا، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ گوہند سورا سرینگ ناد وجایا، برہم برہما آپ شنوائیا۔ گوہند لکھ چوراسی وچوں باہر کڈھایا، گوہند لیکھا لیکھ اپنے لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر گوہند ویکھ گوہند پُت جس دی سوہے سہنجی رُت، بھڑی رین رُت مہکائیا۔ بھڑی رین کہے سہیلڑیئے، اٹھ نیتز کھول وچار۔ بھڑی رین کہے اٹھ اکیلڑیئے، چوٹھے جگ کھول اک کواڑ۔ بھنی رینڑیئے اٹھ نارالیلڑیئے، ہر کنت بھگونت ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گوہند سُت گوہند جنے، جنم مرن کرم آپ بنائیا۔ گوہند برہم گوہند برہمے، پاربرہم

گوبند آپ اکھوئیا۔ گوبند اوٹ گوبند سر نے، سرنگت گوبند آپ ہو جائیا۔ گوبند اکھر گوبند پڑھنے، دو جا کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ گوبند اندر گوبند روپ ورنے، میل ملاواں سہج سُبھائیا۔ گوبند محل گوبند سُت چڑھنے، گھر ساچے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ گوبند پتا پوت ہوئے پتر، بھیو ابھید آپ چھپائیا۔ ڈلارے وار کرے سچ شکر، شکر یہ اکو وار جنائیا۔ تیری دھاروں آؤن اتر، در تیری سیو کھائیا۔ جوتی ماتا چکے کچھڑ، امرت سیر مکھ چوائیا۔ دھر دا پریم بھگتی دیوے مٹھا ٹکڑ، ترسنا بھکھ گوائیا۔ لہنا دینا چکائے کلجگ پُچڑ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر اپنا کرم کھائیا۔ گوبند ریکھ گوبند بھیکھ، بھوش گوبند ہتھ وڈیائیا۔ گوبند نیت گوبند کھیت، رن بھومی گوبند کار کھائیا۔ گوبند ویس گوبند کھیڈ، گوبند دو جہاناں کرے پڑھائیا۔ گوبند نر گوبند نریش، گوبند حُکم آپ ورتائیا۔ گوبند دیوے گوبند بھیت، گوبند پڑدہ آپ چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ہر رگھرائیا۔ گوبند کھیل اپر اپارا، جگت وارتا کھئے نہ گائیا۔ گر اوتار بن لکھارا، کاتب قلم کانی گئے چلائییا۔ راہ تکدے گئے پروردگارا، ساچے ٹلے دھیان لگائیا۔ دوئے جوڑ کردے رہے نمسکارا، سری بھگوان تیری سرنائیا۔ نیت راؤندے رہے زارو زارا، چھہر اکو اک لگائیا۔ جس نے اپایا سُت ڈلارا، سو گوبند ہوئے سہائیا۔ کلجگ نیئا پار کنارہ، سئیا صاحب دئے سمجھائیا۔ کورٹا ناطہ چھٹے سنسارا، ہرجن ساچا سنگ رکھائیا۔ اندر باہر کرے پیارا، دُور ڈراڈا نیرن نیرا نظری آئیا۔ کوڑی کرپا نہ کھئے اکھاڑا، ویسوا ناچ نہ کھئے نچائیا۔ نہ کوئی روپ وکھائے وبھچارا، وبھجاری نظر کھئے نہ پائیا۔ دھر دا کھیل کرے کرتارا، کرنی کرتا آپ کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سد وڈیائی ساچے بال، بال سخائی آپ ہو جائیندا۔ نام وجائے اکو تال، تال تلوارا نظر کھئے نہ آئیندا۔ مانک موتی دئے اُچھال، گھر سروور ویکھ وکھائیندا۔ ساچی سکھیا اک سکھال، چھوٹے وڈیاں نال ملائیندا۔ پُرکھ اکال ہو دیال، دین اپنی دیا کھائیندا۔ ساچی سچ سیوا جو جن رہے گھال، تنہاں گھالی گھال لیکھے لائیندا۔ گوبند گھر اُچے گوبند لال، گوبند لال وچ سمائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا آپ پرگٹائیندا۔ دھر دا لیکھا آگھڑے انت، انتشکرن دئے جنائیا۔ سرب ویاپی اکو منت، گر منتر دئے پڑھائیا۔ ملے وڈیائی وچ جیو جنت، جاگرت جوت ہوئے رُشنائیا۔ کوڑ وچھوڑا چکے سری بھگونت، اٹھے پھر نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

سد دیونہار وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی ستگر اتیت، سچ ساچی کار کھائیندا۔ پوت سپوتا بالا نڈھا سرجیت، جیت سر وچوں پرگھئیندا۔ جس وچوں اُچے ہست کیٹ، سو اصل اپنی دھار وکھائیندا۔ اگلا پچھلا کھیل سدا انڈیٹھ، انڈیٹھڑی کار کھائیندا۔ ہر سنگت بن کے ہر جو میت، مطلب سب دا حل کرائیندا۔ بھکھاری ہو کے منگے بھیکھ، اپنی وست آپے جھولی پائیندا۔ دُور دُراڈا چل آئے نزدیک، نازک کومل سوہل مزاج، صحبت جن بھگتاں نال مل کے پائیندا۔ لیون آیا انت خراج، چار جگ دا لہنا ویکھ وکھائیندا۔ جس دے گرو اتار ہوئے مُحتاج، سو مُطلح سب نوں آپ کرائیندا۔ آؤ ویکھو سچ نواب، بے نقاب پھیرا پائیندا۔ سیس ہتھ سجدہ دوویں کرن آداب، عادت پچھلی آپ بدلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سماج اک سمجھائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس جن دیوے دُھر دا راج، درگاہ ساچی اک وکھائیندا۔

* ۸ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی گرجنخس سنگھ دے نوٹ ہر بھگت دوار جیٹھووال *

گر اتار سارے اکھن، پیر پیغمبر سیس جھکائیا۔ ناتھ اناتھا بنیا ساتھن، ہر ساچا سنگ نبھائیا۔ چار ورن کرے داسی داسن، ساچی سیو سمجھائیا۔ لہنا چکا پرتھی آکشن، گگن منڈل ویکھ وکھائیا۔ گھر گھر اندر پاوے راسن، سُرتی شبدی گوپی کاہن نچائیا۔ جنم جنم دی پوری کرے آسن، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیا۔ جنم کرم دا توڑے بھاسن، رائے دھرم نہ کھئے سزائیا۔ سچ سرنائی گرمکھ لاگن، گر دے بُجھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں ورو لے ماکھن، نام مدھانا اکو پائیا۔ دُھر سندیسے سب نوں بھاکھن، بھاکھیا بھاؤ دے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اتار سارے کہن، سچکھنڈ وجے ودھائیا۔ پیر پیغمبر ویکھن نین، نیتر اکھ کھلائییا۔ پُرکھ ابناشی ساچا سین، سجن اکو سنگ نبھائیا۔ ہرجن چکائے دین لین، نام وست امولک جھولی پائیا۔ سچ دوارے ساچے بہن، درگاہ سچ ملی وڈیائیا۔ کوئی نہ جانے اکھ این، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنا رنگ رنگائیا۔ گر اتار پیر پیغمبر رہے بول، سچ جیکار لگائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت نرگن سرگن وسیا کول، بھگت بھگونت ویکھ وکھائیا۔ نام ندھانا نوجوانا سچ وجائے

ڈھول، مردنگا اِکو ہتھ اُٹھائیا۔ دُھر دربارا ہرِ نرنکارا سچ کِواڑا دیوے کھول، بجرکپائی توڑ تڑائیا۔ انراگی انڈٹھ انڈٹھڑے دھام پئے بول، ساچا سوہلا آپ سُنائیا۔ سچ وست سد میرے کول، دیونہار گوسائینا۔ لکھ چوڑاسی وچوں ٹول، سنت سہیلے مات جگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار سارے دسَن، دہ دشا دھیان لگائیا۔ بھگت بھگوان مل مل ہسَن، جگت یاری آپ رکھائیا۔ خوشیاں اندر اُٹھ اُٹھ نٹھن، بھجَن واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، مہروان مہر نظر اُٹھائیا۔ گر اوتار رہے سوچ، سوچ سمجھ سمجھ کئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال کھیل کرے خاموش، انہو اپنی دھار چلائی۔ جس درشن نوں رہے لوچ، سو درس دیوے بے پرواہیا۔ ساچا بھوگن رہا بھوگ، ہرجن ساچا آپ ہنڈائیا۔ بھگتاں جھل نہ سکے وچوگ، وچلی گل سمجھ کیسے نہ آئی۔ جس گھر ہووے دُھر سنجوگ، سو گھر گھر وچ رہا چھپائیا۔ خوشیاں نال گا کے سچ سلوک، ساچا ڈھولا لئے پرگٹائیا۔ ہرِ بھگت دوارا بھگون کوٹ، کنچن گرھ اِکو نظری آئی۔ سو پُرکھ نرنجن سد پرگٹائے بمل جوت، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن میلا سہج سُبھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن دھیان، نیتر اِکو وار اُٹھائیا۔ ابناشی کرتا ہو مہروان، جن بھگتاں ویکھ وکھائیا۔ بڈھے بالے ویکھ جوان، جوہن رتا سچا ماہیا۔ سچ سچ بنائے ساچا کاہن، ساچی سیاں ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، سد اپنا بھيو چُکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن وچار، ہرِ وچار وچ کیسے نہ آئی۔ غفلت دے دن رہ گئے چار، آلس نندرا دئے مٹائیا۔ مُفلس جیو نہ ہوئے خوار، سب دی خواری دئے گوائیا۔ اُفت جانے آپے نرنکار، مُشکل مُشکل حل کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، اپنا حُکم آپ ورتائیا۔ ساچا حُکم دُھر دا ایک، ایکنکار جنائیندا۔ ست دوارے ساچی ٹیک، مستک ٹِکا نام لگائیندا۔ جن بھگتاں کرے ساچا ہیت، میل ملاواں اپنے ہتھ رکھائیندا۔ نظری آئے نیتن نیت، دُور دُراڈا پندھ مکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، ہرِ جو ہرِ ہرِ دھار وکھائیندا۔ ہرِ جو وکھائے ہرِ کی دھار، نو نو "چار آپ سمجھائیا۔ بن سدیاں آوے میت مُرار، گھر ساجن پھیرا پائیا۔ چتر بھج بھيو نیار، پردہ گوجھ نہ کئے اُٹھائیا۔ ساچی سخیاں منگلاچار، گیت گوہند لائیا۔ لیکھا جانے دُھر دربار، دُھر دی دھار آپ پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، بھگتن سنگ سدا سہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے سوچ، اِکھے اِکو دھیان لگائیا۔

نیتز کھول ویکھے چوڈاں لوک، چوڈاں لوکاں نظر کھئے نہ آئیا۔ پُری لوء برہمنڈ کھنڈ لئے گھوکھ، ڈھولا گیت نہ کھئے سُنائیا۔ سچکھنڈ دوارے کوئی نہ مانے مَوج، مَوجُودہ مہروان نظر کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل کرائے، کرنہار کرتارا۔ دُھر دی دھار آپ بندھائے، ساچی کرنی کرے اپارا۔ نام گُفتار آپ سُنائے، شبِدی شبد بول جیکارا۔ حقیقت مجلس ایکا لئے، حق ویکھے پروردگارا۔ سچ توفیق اک خُدائے، خودی کرے نہ کھئے پیارا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا جانے دُھر دربارا۔ دُھر دربار لیکھ اولّا، سمجھ کھئے نہ پائیا۔ پارہم پرہہ اک اِکلا، حُکمی حُکم ورتائیا۔ ویکھنہارا جل تھلا، ڈُونگھی بھوری کھوج کھوجائیا۔ سچ سُنیہڑا ایکا گھلا، اتم پرما تم کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ مہر نظر اُٹھائے بے نظیر، تصویر رُوپ نہ کھئے وکھائیندا۔ کلجگ اتم ویکھ اخیر، پُرکھ اکال ویس وٹائیندا۔ شرع شریعت توڑ زنجیر، سچ سچ آپ سمجھائیندا۔ پیر پیغمبر جو کر کے گئے تحریر، سو تحریر تعریف رُوپ وکھائیندا۔ راہ دسدے گئے شاہ حقیر، حاکم اِکو اک اکھوائیندا۔ کلجگ توڑ شرع زنجیر، ساکھیات اپنا حُکم سمجھائیندا۔ پرگٹ ہو وڈ پیرن پیر، پارہم پرہہ اپنا کھیل کرائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ شمشیر ہتھ اُٹھائیندا۔ سچ شمشیر پکڑے ہتھ، سِری بھگوان وڈی وڈیائیا۔ کلجگ اتم دیوے وٹھ، ہرجن ساچے نال ملائیا۔ اندر وڑ کے کھولے اکھ، اپنا بھیو دئے جنائیا۔ پردے اتر جائے وس، پریم پریتی بندھن پائیا۔ بھگت دوار اک اکٹھ، ایکنکار آپ وکھائیا۔ ہرجن رکھیا دھیرج ہتھ، سچ سچ لہے تھائوں تھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا حُکم ورتائیا۔ ساچا حُکم سچ سُناؤنا، گر ستگر آپ جنائیا۔ ہر سنگت ساچا مان رکھاؤنا، من منسا موہ مٹائیا۔ ست دھرم دا رنگ چڑھاؤنا، اتر کدے نہ جائیا۔ دھرم دوارا اک وکھاؤنا، جس گھر وجے نام ودھائیا۔ وشن برہما شو میل ملاؤنا، گھر میلا ایکا تھائیندا۔ اتم لیکھا سرب چکاؤنا، بچیا کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا لیکھا دئے جنائیا۔ ساچا لیکھا ہر جو سنگت، سچکھنڈ نواسی آپ جنائیندا۔ دُھر درگاہی اگتی پنڈت، ودیا بودھ اکادھ سمجھائیندا۔ مانس جنم نہ ہوئے کھنڈت، کھنڈا کھڑگ آپ چمکائیندا۔ گر مکھ ہوئے کدے نہ منگت، ساچی بھچھیا آپ ورتائیندا۔ گرھ توڑ ہوئے ہنگت، نون س اکھڑ اک رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن ساچے پار کرائیندا۔

ہرجن ساچے کرے پار، پار اُتارا سکے نہ کھئے جنائیا۔ جگت پیارا کر پیار، پریمی پریمکا ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ اکال ہو تیار، ترے گن اتینا ویس وٹائیا۔ بھگت بھگونت لئے ابھار، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جنہاں وسریا گھر بار، جگ دے وست پرائیا۔ سو گرمکھ سیوادار، ساچی سیوا اک کھائیا۔ جس سیوا دا پھل رہے جگ چار، چوکر بیٹھے سیس جھکائیا۔ جس دی پچھو صفت کرن اوتار، گر گر دین گواہیا۔ سو بھگون بھگتاں رہا تار، بھاگ اپنا جھولی پائیا۔ دیا اک ہوئے اجیار، جوت شمع بچھ کدے نہ جائیا۔ کوڑی کریا میٹ اندھیار، چاندنا چند دئے چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتاراں رہا وکھائیا۔ گر اوتار ویکھو آ، آدم رہا جنائیا۔ کرے کھیل سہج سبھا، حوا حواس نہ کھئے رکھائیا۔ نور نورانہ بے پرواہ، دھر دی دھار آپ پرگٹائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ گیا ہنڈھا، تیئی اوتاراں ویس وٹائیا۔ ساچا دسدا رہا راہ، جگ جگ اپنا حکم سنائیا۔ کلجگ انت بن ملاح، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ ساچے سنت لئے اٹھا، گر منت اک پڑھائیا۔ آم انتر بوجھ دئے بچھا، جگت بسنتر دئے گوائیا۔ ساچی سوجھ دیوے پا، بجرکپائی توڑ ٹڑائیا۔ مورکھ موڑھے دھندے لا، نام بھنڈارا اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل نرالا، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جن بھگتاں دیوے نام سُکھالا، سوہنگ ڈھولا اک سنائیا۔ ترے گن مایا تئے جنجالا، پنج تت نہ کھئے لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا حکم آپ ورتائیا۔ حکم ورتے آپ، پرہ وڈا وڈا وڈیائیا۔ سچ دوارے بنے ساچا جاپ، جپ جاپ دئے اُچائیا۔ دُرمت کلیور دھوئے پاپ، میل رہن کھئے نہ پائیا۔ جنہاں پُرکھ اکال وسیا ساتھ، تنہاں بھ نہ کھئے وکھائیا۔ اکو رکھ کے بیٹھے آس، ہر ملے سچ سرنائیا۔ جنم کرم دی بچھے پیاس، پورب لیکھا پنڈھ مکائیا۔ لہنا چکے مستک ماتھ، ریکھا دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے لئے ترائیا۔ ہرجن ساچا سیوادار، سیوک روپ وٹائیا۔ پُرکھ اکال بنے مددگار، مُدت اپنی نال پرگٹائیا۔ ادم کرے اپر اپار، اودھو سیوا اک سمجھائیا۔ ساچی سخیاں منگلاچار، گھر ساچے نام وجے ودھائیا۔ گھر پریم پیارا کرے سچ پیار، سیج سہنجنی اک سُہائیا۔ سو گرمکھ اُدھرے پار، جس سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن لیکھا لیکھے پائیا۔ ہرجن لیکھا گر کا رنگ، گھر ساچے آپ رنگائیندا۔ جگ چوکرئی منگے منگ، دیونہار دیا کھائیندا۔ جن بھگت سیوا ہوئے نہ بھنگ، در ساچے جو

کھائیندا۔ دو جہانِ ملے اند، اند اکو نظری آئیندا۔ پچھلا بھل جائے گاؤنا چھند، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ ساچا کھیل کر کے خاص، خالص خالص لئے بنائیا۔ جس دی گر اوتار رکھ کے گئے آس، سو اصل اپنا رُپ پر گٹائیا۔ گھٹ گھٹ ویکھے سرب سواس، پون پوناں کھوج کھوجائیا۔ لیکھ چُکائے پرتھمی آکاش، گگن گگنتر کھوج کھوجائیا۔ جن بھگت دوارے پاوے راس، سوانگی اپنا سوانگ وٹائیا۔ گُرمکھاں اکو وار دیوے شاباس، مہر نظر آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، گُرمکھ ساچے سنت سہیلے، کر کرپا ہر ٹھاکر میلے، ملنی جگدیش آپ کرائیا۔ ملنی جگدیش کرے جگ نِت، نوت پھیرا پائیندا۔ گُرمکھ گر گر کر کر پت، ساچی جوڑی جوڑ جڑائیندا۔ ساچا کرم دیوے لکھ، لکھیا لیکھ نہ کھئے مٹائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہر کرپا دیوے اپنا دان، گر بخشش بخشیش جھولی پائیندا۔

* ۹ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی ہریجن سنگھ دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال *

لیکھا جانے ہر جو سکلا، دو جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی بھیو جانے اپنا اگلا، رسنا کہہ نہ کھئے سمجھائیندا۔ کلجگ کوڑ گڑیار چار کُنٹ ہویا پگلا، دھیرج دھیر نہ کھئے وکھائیندا۔ ورن برن ہویا کنگلا، ہر کا نام در نظر کیسے نہ آئیندا۔ سادھ سنت بھوندے جنگلاں، کایا جوہ کھوج نہ کھئے کھجائیندا۔ گھر ناد نہ سُنیا کوئی منگلا، ڈھولک چھینے سرب وجائیندا۔ سچ محل نہ سوہیا بنگلا، جگت گڑھ وڈ وڈیائیندا۔ نرگن نرور لکھ چوراسی چُکاونہارا بدلہ، بدلی تبدیلی آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتائیندا۔ کلجگ کوڑا پاکلین، چاروں کُنٹ ربا وکھائیا۔ سرشٹ سبائی ہوئی نیتر اٹھ، نچ نیتر نہ کھئے کھلائییا۔ پڑھ پڑھ سُن سُن کہن دھن دھن، گھر درشن دیدار کھئے نہ پائیا۔ سرون تھکے سُن سُن کت، کانی تیر نہ کھئے لگائیا۔ نیتر تھکے ویکھ ویکھ چن، گھر نرگن جوت چند نہ کھئے چمکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل ربا کھلائییا۔ پاگل ہو کے ہویا بؤرا، باہر بھجے واہو

داہیا۔ ہر کا کھیل گہر گورا، سمجھ نہ سکے کوئی رائیا۔ کھیلے کھیل اور کی اورا، بھیو ابھیدا آپ جنائیا۔ مانس جنم گرمکھ ورلے سورا، جس ستگر ملیا بے پرواہیا۔ لکھ چوراسی سڑی دبی مڑی قبرا، قبرستان دین ڈہائیا۔ ساچا کارج کیسے نہ سورا، صبر پیالہ جام نہ کھئے پیائیا۔ گردر مندر وجاؤندے پھردے طبلہ، تن رباب نہ کھئے وجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر ویکھے کھیل، کلجگ اتم ویس وٹائیا۔ سرت شبد نہ کوئی میل، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ گہر آتم پر ماتم چڑھیا نہ کھئے تیل، ساچا سگن نہ کھئے منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ اپنا حکم ورتائیا۔ کلجگ پاگل رہا دوڑ، چاروں کنت واہو داہیا۔ لکھ چوراسی ریٹھا ویکھے کوڑ، امرت رس نہ کھئے بھرائیا۔ سادھ سنت بیٹھے اندھ گھور، نرگن نور چند نہ کھئے چمکائیا۔ رسنا جہوا کوک کوک مچاون شور، شہنشاہ نظر کیسے نہ آئیا۔ دو جے ہتھ پھڑا کے ڈور، جگ گڈیا رہے اڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتائیا۔ کلجگ پاگل رہا ٹھہ، چار کنت واہو داہیا۔ چار ورتاں ویکھے ٹٹا ہتھ، کھتری براہمن شوڈر ویش ست سروپ نہ کھئے سمائیا۔ پھر پھر ویکھے تیرتھ تٹ اٹھسٹھ، سچ سچ نظر کھئے نہ آئیا۔ سادھ سنت جیو جنت ناڑ بہتر ایلے رت، رتی رت نہ کھئے سکائیا۔ انتر آتم ملے نہ برہم مت، من مت ہیوے ہلکائیا۔ لگی اگ پنج ت، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ جگ مارگ رہے دس، اپنا راہ نظر کیسے نہ آئیا۔ جگ سمیلن کر اکٹھ، اچی کوکن ڈھولا گائیا۔ نج نیتر نظر نہ آئے پُرکھ سمرتھ، گہر ساچے درس دکھائیا۔ سمرن پوجا پاٹھ جوگ ابھاس کردے تپ، اچے ٹلے پربت ڈونگی کندر دھیان لگائیا۔ ساچے مندر ساڈھے تن ہتھ اندر کوئی نہ لئے لبھ، باہر خو جے سرب لوکائیا۔ ستگر پورا حاضر حضورا آتم سیجا بیٹھا سچ، سچ سنگھاسن سوہا پائیا۔ شبد اگم اناد نادی وجائے ند، انحد ساچی سیو لگائیا۔ جگ دوارا کرائے پار حد، گہر اکو اک وکھائیا۔ ساچا ڈھولا سوہلا گائے راگ چھند، ٹوں میرا میں تیرا اکو نام دھیائیا۔ لہنا چکے بتی دند، رسنا جہوا نہ کھئے وڈیائیا۔ گہر پریشور دیوے پرمانند، نج آتم کرے رمائیا۔ نام بہنڈارا کھول گنڈھ، وست امولک گہر ورتائیا۔ نرگن جوت چاڑھ چند، اندھ اندھیر گوائیا۔ سچ محلے آپے لنگھ، اچ اٹلے ویکھے وکھائیا۔ ست سروپی چاڑھے رنگ، اتر کدے نہ جائیا۔ جن بھگتاں پوری کرے منگ، پرہے داتا بے پرواہیا۔ مانس جنم نہ ہیوے بھنگ، لکھ چوراسی لیکھ چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے لئے

ترائیا۔ کلجگ پاگل پاوے روّلا، رسنا جہوا کوک سنائیا۔ کوئی نہ کرے بہار ہوّلا، سر گھڑی پاپ اٹھائیا۔ پروردگار بے پرواہ نظر نہ آئے
 موّلا، مُشکل حل دئے کرائیا۔ نیوں کے تگے پُرکھ اکال دین دیال گوہند نال کر کے گیا قوّلا، اقرار اکو گھر جنائیا۔ کلجگ انت نہکلنک سری
 بھکونت پرگٹ ہوئے اُپر دھوّلا، دھرنی دھرت دھول ویکھ وکھائیا۔ دو جہان نوجوان مرد مردان شاہ سلطان اک سنائے بولا، لوء پُری آکاش
 برہمنڈ کھنڈ دو جہان اکو حُکم ورتائیا۔ ست دھرم سچ دوار ایکنکار اکو کھولا، خالق خلق مخلوق دئے سمجھائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت
 سادھ سنت نرگن سرگن بنے تولا، نام کنڈا ہتھ اٹھائیا۔ دُھردرگاہی بے پرواہی شبد اگم لے کے آئے ڈولا، سنت سہیلے گرو گُر چیلے ساجن
 ساچے وچ بہائیا۔ سچکھنڈ دوارا ہر کرتارا ایکا ایک کھولا، تاک بند نہ کھئے وکھائیا۔ چرن پریتی ساچی ریتی نیتوان جو گھولی گھولا، کیتی
 گھال لیکھے لائیا۔ لہنا چُکیا کلا سولا، کرے کھیل صاحب انمولا، اینگت اپنی دھار چلائی۔ شبد سروپی بن وچولا، جن بھگتاں چُکائے پڑدہ
 اوبلا، گھر گھر وچ مندر دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہرجن دیوے مان وڈیائیا۔ کلجگ پاگل رہا کوک، کُلا
 کھنڈ دئے ڈبائیا۔ چار کُنٹ میری چُکی چوک، چکناچور میری لوکائیا۔ اندروں تھوتھے ہوئے وانگ بھوک، نام ست نظر کھئے نہ آئیا۔ باہروں
 دسے پنج ت بھوت، اپ تیج وائے پرتھی آکاش بیٹھا گنڈھ پوائیا۔ اندر وڑ کوئی نہ ویکھے اپنی کوٹ، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ کوڑی کیرپا
 ماردے بھردے جھوٹھ، جوٹھ بیٹھے مکھ لگائیا۔ نہ کوئی تاناں پیٹا دسے سوٹ، سوٹردھاری اپنی کار رہا کمائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں گُرمکھ
 وِرا اُچے پُوت، جس پرہہ اپنے چرن لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہرجن دیوے مان وڈیائیا۔ کلجگ پاگل آئے نیڑے،
 دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ نیترو رو کرے جھیڑے، اُچی کوکے کوک کوک سنائیا۔ خالی دسن سادھاں ڈیرے، سنت ست نہ کھئے سمائیا۔
 گُرمکھ وِرا بھگت تیرے، جنہاں تیری اوٹ تکائیا۔ ناطہ جوڑ کھندے میرے تیرے، تیرا میرا بھیو کھئے نہ آئیا۔ کلجگ ویکھے جھوٹھے
 کھیڑے، ساچا مندر نہ کھئے سہائیا۔ اتم انت ڈبن والے بیڑے، شوہ دریا پار نہ کھئے کرائیا۔ جیو جنت لکھ چوڑاسی کلجگ اتم آئے گھیرے،
 چار دیوار فصیل کندھ پار نہ کھئے کرائیا۔ دین مذہب ذات پات پئے جھگڑے جھیڑے، جھنجٹ سکے نہ کھئے مکائیا۔ بھائیاں نالوں بھائی
 بکھیڑے، پتا پُوت دے پائے جھیڑے، نارکنت کرے لڑائیا۔ نو نو چار جگ ہر کرتا وینہدا رہا کر کے جیرے، زیر زبر جابر اپنا حُکم ورتائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ کلجگ پاگل ہو کے پھرے حلقہ، حالت اپنی رہا جنائیا۔ لیکھا کوئی نہ جانے کل کا، ہر کرتا کی کھیل ورتائیا۔ نہیں وساہ گھڑی پل کا، پلک پلک اندر پالک اپنی دیا کھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو رہا گھلدا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ حکم سنائیا۔ کلجگ اتم کھیل کرے ول چھل دا، اچھل چھلداہاری نظر کیسے نہ آئیا۔ وسے نہچل دھام کدے نہ حل دا، سچکھنڈ ساچا ڈیرہ لائیا۔ ہیو گھلائے جل تھل دا، مہیئل ویکھے بے پرواہیا۔ اپنی جوت جوت آپے رلدا، شبدي شبد ناد آپ سنائیا۔ اگم کھیل سری بھگون دا، شاستر سمرت وید پُران کھانی بانی کوئی سمجھ نہ سکے رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھر دی دھار آپ جنائیا۔ کلجگ پاگل ہو کے رہا کوک، اکو نعرہ لائیا۔ ترے گن مایا رہی پھوک، پنج تت اگنی لائیا۔ کوئی نہ دے ساچا بھوپ، جو سگلا سنگ نبھائیا۔ ویکھ کے آیا چارے کوٹ، دہ دشا پڑدہ لاییا۔ گھر گھر وڑیا جوٹھ جھوٹھ، سچ سچ نظر کتے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دے ساچا ور، مہروان تیری سرنائیا۔ اٹھ پاگل کھول سرت، پُرکھ اکال رہا جنائیا۔ سری بھگون میل ملائے ترت، تیرا پڑدہ دوئی چکائیا۔ بھگت دوار ویکھ اکال مورت، اکل کل پرہ بے پرواہیا۔ جس دا ناد اگم تورت، تریا بیٹھے مکھ شرمائیا۔ تس صاحب دی ساچی صورت، ثالث ثابت حکم منائیا۔ آسا منسا سب دی پورت، خاہس کھئے رہن نہ پائیا۔ ناطہ توڑے کوڑو کوڑت، ساچی سکھیا کرے پڑھائیا۔ چتر سگھڑ بنائے مورکھ موڑھت، جس سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کلجگ پاگل ہو نہ بن مورکھ، کیوں بیٹھا مکھ بھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تیرا لہنا دئے چکائیا۔ کلجگ پاگل تیرا لہنا چکے، چکے پیڑ پرائیا۔ اتم پینڈا مات مکے، دھرت دھول رہن نہ پائیا۔ ستجگ ساچا ست ستوادى اٹھے، اٹھ اپنا بل رکھائیا۔ جن بھگتاں کولوں جا کے پچھے، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ گون دوارے سنت سہیلے ستے، گون مندر وجے ودھائیا۔ کرے کھیل اناشی اچتے، چیتن دھار آپ سمجھائیا۔ ہر گھٹ اندر گھر وچ گھر اگتی گٹھے، ہر ستگر وسے سہج سکھدائیا۔ ہرجن ملائے جو جنم دے رٹھے، کرم کانڈ دئے گوائیا۔ کلجگ ویکھ گر اوتار پیر پیغمبر پرہ ملن دے سارے بھکھے، دوئے جوڑ بیٹھے دھیان لگائیا۔ موسیٰ عیسیٰ کولوں پچھے، عیسیٰ محمد دھیان لگائیا۔ صدی چودھویں کب پینڈا مکے، ناطہ تئے خلق خدائیا۔ پروردگار بے پرواہ سانجھا یار اکو اٹھے، سگلا سنگ نبھائیا۔ کوڑ وکارا پھڑ کے گٹھے، نام کھنڈا اک چمکائیا۔ شیر

ہو کے ستگر بکے، بھک اپنا نام لگائیا۔ اپنے نشانوں کدے نہ اُکے، تیر انیالا اک چلائیا۔ ویکھنہارا ٹلے اُچے، پریت پھولے تھاون تھائیا۔ جو باہروں بن کے بیٹھے سچے، تنہاں انتر میل دئے وکھائیا۔ سورپیر ہو کے جودھا پُچھے، بل اپنا آپ پرگٹائیا۔ اتم ویلا نیڑے ڈھکے، بنیا پاندھی راپیا۔ گرمکھ بُوٹے کدے نہ سکے، ستگر پورا امرت سنیچ ہرے کرائیا۔ اُجل کرے مات مُکھے، مُکھ مُکھڑا صفت صلاحیا۔ بھگت بھگوان اک دُو جے نوں آپے جھکے، اندر باہر اکو رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہرے، آپ اپنی کِرپا کرے، کرے کھیل ساچا ہرے، بخشے سچ سچئی سرنائیا۔ بھگت بھگوان اک دُو جے دے ورن اندر، انتر اپنا میل ملائیا۔ ساڈھے تین ہتھ سہون ساچا مندر، چھپر چھن نہ کھئے وڈیائیا۔ کر پرکاش اندھیری کندر، زرگن نور جوت رُشنائیا۔ من منوآ نہ دوڑے بندر، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہرے، آپ اپنی کِرپا کرے، سچ کرنی کار کھائیا۔ کلجگ پاگل اٹھ رکھ آس، آساوند دیا کھائیندا۔ تیری انت بھجئے پیاس، ترسنا ڈکھ مٹائیندا۔ نال رلائے تیرے ساتھ، لکھ چوراسی بہار بندھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گیا آکھ، کلجگ انت نہکلنک ویس وٹائیندا۔ مُرشد مُرید دیندے رہے بھاکھیا بھاکھ، بھوکھت لکھت بھيو چکائیندا۔ زرگن نور سچ رسول پاک، پُنیت اپنی دھار چلائیندا۔ دیونہارا آب حیات، حیاتی سب دی آپ بدلائیندا۔ ویکھنہارا کائنات، چوڈاں طبقات کھوج کھوجائیندا۔ ساچی کھولے اگم لغات، الفیے پٹی نہ کھئے پڑھائیندا۔ جگ چوکڑی نہ پائے وفات، مقبرہ نظر کھئے نہ آئیندا۔ لیکھا لکھے بن قلم دوات، کاتب کار نہ کھئے کھائیندا۔ دو جہاناں وڈ نواب، نوبت اپنا نام وچائیندا۔ سچ سُنائے اک رباب، احباب اپنا راگ الائیندا۔ جن بھگت جنائے اپنا مزاج، بن سنگی سنگ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہرے، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں دیوے اکو دان، بن داتا آپ ورتائیندا۔

❖ ۱۰ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی ٹھاکر سنگھ دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال ❖

جوت اکالن ہو ہو خوش، مُکھ گھنگ ربی اٹھائیا۔ لوکات کرے رُخ، برہمنڈاں کھنڈاں پار کرائیا۔ بھيو چکائے ابناشی اچت، سچ سندیس سُنائیا۔ اُجل کراں بھگتاں مُکھ، ڈکھڑا درد مٹائیا۔ ساچی گودی لواں چُک، انگن اک سہائیا۔ ویراگن ہو کے لواں پُچھے، انتر آتم

ویکھ وکھائیا۔ جنم جنم دی میٹاں بھکھ، ترسنا روگ گوائیا۔ ڈونگھے مندر وڑاں لک، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ نو نو چار سُکھنا ربی
 سُکھ، سچکھنڈ بیٹھی دھیان لگائیا۔ گون ویلا پُرکھ اکال دین دیال گوبند ویکھے سُت، سُت دُلارا گوبند انگ لگائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا حُکم ورتائیا۔ جوت اکالن نین شینگار، نین نین ربی مٹکائیا۔ سچ پریتی ساچی دھار، کجَل رُوپ وٹائیا۔ پلک
 پلک لے اگھاڑ، اگھ پرتکھ رُوپ وٹائیا۔ دو جہاناں ویکھے وارو وار، پُری لوء کھوج کھوجائیا۔ دہ دشا لے اگھاڑ، چار کُنٹ پڑدہ لاپیا۔ لکھ
 چوراسی کھول کواڑ، گھر گھر اپنا پھیرا پائیا۔ کلجگ تیری اتم وار، بے انت دیا کمائیا۔ سنت سہیلے ساچے یار، گرمکھ ویکھے تھاون تھائیا۔
 پریم کرے پہلی وار، سچ پریتی آپ لگائیا۔ نیم کرے ایکا دھار، کیتا قول بھل نہ جائیا۔ نام بولے سچ جیکار، دُھر دا راگ الاٹیا۔ محل وکھائے
 اک منار، اٹل کرے رُشناٹیا۔ دیا باقی اک اجیار، تیل وٹی نہ کھئے وکھائیا۔ ساچا پتی ملے اگم اپار، رُوپ رنگ ریکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ ستی
 ہو جاواں بلہار، صدق صبوری اک نبھائیا۔ رتی رتی دیواں وار، رتی رت رہن نہ پائیا۔ تھی تھی آواں وچ سنسار، دو جہاناں پندھ
 مٹکائیا۔ گرمکھ وِرا لہے یار، جو یارڑا ستھر رہا ہنداٹیا۔ اکو منگے درس دیدار، پُرکھ اکال نور رُشناٹیا۔ در در گھر گھر جا کے لواں بھال،
 دُور دُراڈا پندھ مٹکائیا۔ اشارے نال لواں اٹھال، سینت نال سمجھائیا۔ اٹھ ویکھ اپنی دھرمسال، گھر گھر وچ وِجی ودھائیا۔ درشن کر دین
 دیال، دیاندھ رُوپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر آپ اٹھائیا۔ جوت اکالن گندے سیس، مینڈھی اکو اک
 وکھائیا۔ ساچا ناٹہ ہر جگدیش، دُوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دے آد جگاد چھتر جھلے سیس، تخت نواسی بے پرواہیا۔ جگ چوکری جس
 دا کلمہ پڑھن حدیث، گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھن سیس جھکائیا۔ جس دا کھیل پیس اکیس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 اپنی کرنی آپ جنائیا۔ جوت اکالن چُک نقاب، جلوہ نور درسائیا۔ پروردگار سچ آداب مقامے حق شنوائیا۔ سچ محلا اک محراب، محبوب
 نظری آئیا۔ دیونہارا ساچی داد، دُولت اکو گھر ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا جلوہ نور رُشناٹیا۔ جلوہ نور
 رُشناٹے ایک، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ درگاہ ساچی دھام سہائے ایک، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ کلمہ نبی رسول پڑھائے ایک، اکھ وکھر کر
 پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ سچ رہا سمجھائیا۔ جوت اکالن دسے حال، ہر کا بھیو کھلاٹیا۔ نرگن دیادیپک بال،

گھر سچ کران رُشنائیا۔ آد جُگادی کھیل کمال، دو جہان دکھائیا۔ سرگن اُپجاواں ساچے لال، نرگن میلا سہج سُبھائیا۔ شبد بناواں دُھر دلال، در گھر ساچے میل ملائیا۔ حُکم سُنواں کال مہاکال، لکھ چوڑاسی ڈیرہ ڈھابیا۔ سچ دکھاواں سچّی دھرمسال، جس دوارے سیج سُبھائیا۔ نام نگارا وجاواں تال، انحد نادى راگ الائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں گُرمکھ گُرسکھ سچن بھال، در ساچے میل ملائیا۔ اندر باہر چلان نال نال، ساچا سنگ آپ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ جوت اکالن کرے ہاسا، ہست کپٹ ویکھ دکھائیا۔ دھارے بھیکھ پُکھ انباشا، انباشی سار کھئے نہ پائیا۔ ویکھن آئے جگت تماشا، جوتی جاتا نور رُشنائیا۔ جن بھگتاں دیوے اک بھرواسا، سرنچرن کول سرنائیا۔ گُرمکھان پوری کرے آسا، جگت ترسنا میٹ مٹائیا۔ گُرسکھان دیوے سچا ساتھا، سکلا سنگ نبھائیا۔ آپ ہوئے ناتھ اناتھا، دین دیال دینن گلے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بے پرواہی دھار دکھائیا۔ جوت اکالن گاؤندی گیت، سوہنگ راگ الائیا۔ کلجگ اتم چھڈ مندر مسیت، جن بھگت دوارے پھیرا پائیا۔ بدلاں کوڑ کُریاری ریت، ساچا مارگ اک لگائیا۔ ملے مان ہست کپٹ، اوچ نیچ نہ کھئے رکھائیا۔ ہر گھٹ اندر وسان چیت، گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ گُرمکھ وِرا ملے میت، مِتر پیارا نظری آئیا۔ میل ملاواں صاحب اتیت، ترے گن ڈیرہ ڈھابیا۔ جس دے چھتر جھلے سیس، سو پُکھ نرنجن اک اکھوائیا۔ جگ چوکڑی جس دی مندے رہے حدیث، سجدہ سیس چرن جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ جوت اکالن پائے رولا، اچی کوک کوک سُنائیا۔ نرگن نور ویکھو مولا، ہر گھٹ رہا سمائیا۔ گوہند نال پورا کرے قولا، کیتا اقرار بھل نہ جائیا۔ جن بھگتاں بھار کرے ہولا، کرم کانڈ دی گٹھڑی اپنے سیس اٹھائیا۔ ہر بھگت تیرا بابو بل فرقے ڈولا، تن انتر آتمائے انگرائیا۔ سچ پریتی گھول گھولا، گھولی گھول گھول گھائیا۔ ستگر چکے پڑدہ اوہلا، دوئی دویت مٹائیا۔ سچ سُنائے اکو بولا، سوہنگ راگ الائیا۔ نام ترازو تولے تولا، کنڈا اکو اک دکھائیا۔ دھرم دوارا ساچا کھولا، کوڑی کِریا ہٹ نہ کھئے دکھائیا۔ اترے پار بھالا بھولا، جو چل آئے سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ جوت اکالن کہے میں سخی سہیلی، ساچا سنگ نبھائیا۔ جگ جگ پھراں اک اکیلی، دو جہاناں نساں واہو داہیا۔ اکو کوک سُنواں بھگت پیارا میلیں، جس ملیاں وچھڑ کدے نہ جائیا۔ دو جہاناں بنے بیلی، گلوکڑی اک رکھائیا۔ لے کے جاواں

دھام نویلی، محل اٹل سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ جوت اکالن بن ملنگ، گھر گھر ناچ
 وکھائیا۔ جن بھگتاں کولوں منگے منگ، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ گُرمکھ سجن میرا دینا سنگ، سچ پریت لگائیا۔ سیج سہاؤنی اک پلنگ،
 پاوا چول نظر کئے آئیا۔ میں بن ویراگن ہو سہاگن و جاواں رباب تند، سارنگ سارنگڑا سار کئے نہ پائیا۔ خوشیاں اندر پریم پریتی گواں
 چھند، تُوں میرا میں تیرا تیرا میرا ناٹھ اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا سنگ اک رکھائیا۔ جوت اکالن
 جھولی اڈ، اچی کوک رہی سُنائیا۔ گُرمکھ پچھا دے نہ چھڈ، تیرے پچھے چھڈی سرب لوکائیا۔ لکھ چوڑاسی نالوں ہو کے اڈ، منگنی
 تیرے نال کرائیا۔ سچکھنڈ دوارا تچ آ کے ویکھی تیری حد، کایا اندر پھیرا پائیا۔ مہر نظر کر کے دوارے اپنے سد، میں آواں چائیں چائیا۔
 خوش ہوواں کر کے تیرا جج، کایا کعبہ ویکھ وکھائیا۔ درشن کران رچ رچ، چار جگ دی ترسنا بھکھ مٹائیا۔ جے کوئی پچھے سب نوں لا
 دیواں پچ، اپنی سمجھ کسے نہ پائیا۔ بن بھگتاں کوئی نہ سکے لبھ، جنگل جوہ پھرے سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا
 کر، گھر ساچی سیو کھائیا۔ جوت اکالن در نانی، کھلڑے کیس رہی وکھائیا۔ گُرمکھ ملے سچا ہانی، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ امرت پیواں
 ٹھنڈا پانی، نجھر جھرنا مکھ کھلائیا۔ سوہنگ پڑھاں ساچی بانی، تُوں میرا میں تیرا تیرا میرا اکو ماہیا۔ آ ویکھ میری نشانی، دھر دی کافی
 تیر لگائیا۔ سمجھ سکے نہ کئے ودوانی، پڑدہ سکے نہ کئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا رنگ اک رنگائیا۔ جوت
 اکالن کھول پڑدہ، مکھ نور ظہور وکھائیا۔ جن بھگت ادھارے کلجگ سڑدا، اگنی تت مٹائیا۔ بیو کھلائے اپنے گھر دا، گھر گھر وچ میل
 ملائیا۔ اشنان کرائے ساچے سر دا، سروور اکو اک نہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ جوت اکالن رکھ
 آس، اکو آس تکائیا۔ بن بھگت نہ بچھے میری پیاس، ترسنا نظر کئے نہ آئیا۔ دو جہاناں کوئی نہ لبھے ساتھ، اک اکلے کم کسے نہ آئیا۔ خالی
 دسن پتن گھاٹ، تٹ کینارے دین دہائیا۔ کوچھی کملی مکا نہ سکے واٹ، پاندھی پنڈھ پار نہ کئے کرائیا۔ کلجگ ویکھ اندھیری رات، نیتر
 روون واہو داہیا۔ بن بھگتاں بنی نارم ذات، کلکھنی کم کسے نہ آئیا۔ گون ویلا ہر سجن گھر میرے آون لے برات، دولہا اکو نال ملائیا۔
 روداس چارا لے قلم دوات، لیکھا لکھے تھاوں تھائیا۔ لکی چھپی رہے نہ کوئی بات، ظاہرا روپ کرے گڑمائیا۔ غصہ کرے نہ کوئی مائی باپ،

پرہ نیتر ویکھ در گھر وریا بے پرواہیا۔ جس دی سچ سچی جماعت، پئی اکو نام پڑھائیا۔ جس دا مندر سچا خاص، خواہش سب دی پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا میلا دئے ملائیا۔ جوت اکالن بائے ویل، گھر ساچے خوشی منائیا۔ ساچی سخی سچ چڑھے تیل، سہنجنی رت وڈیائیا۔ دیا کرے پرہ سجن سہیل، ابناشی کرتا بے پرواہیا۔ جگ جنم دے لئے میل، وچھڑے اپنے نال ملائیا۔ اچرج کرے اگئی کھیل، سمجھ سکے کوئی نہ رائیا۔ وسنہارا دھام نویل، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا ناطہ دئے جڑائیا۔ جوت اکالن جڑے ناطہ، گھر ساچے میل ملائیا۔ ویکھے کھیل پُرکھ بدھاتا، غمی خوشی نہ کھئے جنائیا۔ زرگن ہو کے دیوے ساتھا، سرگن انگ لگائیا۔ دو جہان چلائے راتھا، رتھوہی اکو نظری آئیا۔ چار جگ دی پوجا پاٹھا، منتر شبد کرے پڑھائیا۔ دو جہاناں کھول خلاصا، بھیو ابھیدا دئے سمجھائیا۔ انت کنت بھگونت پوری کرے آسا، نراسا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دا سندنے سارے ساکا، ساکھیات وپس وٹائیا۔ گھر مندر کھول تاکا، پڑھدا دوئی دئے چکائیا۔ اندر وڑ کے کرے باتاں، باتن بھیو دئے سمجھائیا۔ جن بھگتاں میلا ایکا گھاٹا، گھاٹ پتن اکو اک وکھائیا۔ اگلی پچھلی مکے واٹا، پاندھی پندھ نہ کھئے بھوائیا۔ سوہنگ ڈھولا گائے گاتھا، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ جوت اکالن تیرا سوہے مستک ماتھا، ٹکا اکو اک سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ہرجن میلا سہج سُبھائیا۔ جوت اکالن ہوئے ملاپ، جن بھگت وجے ودھائیا۔ دو جہاناں بنے ساک، سجن اکو روپ سہائیا۔ کھیلے کھیل دیناں ناتھ، دینن لئے اٹھائیا۔ لہنا چکے مستک ماتھ، پورب جھولی آپ بھرائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت بے انت جنائے پوجا پاٹھ، سوہنگ سچ نام پڑھائیا۔ گرمکھ ملے اک جماعت، چار ورن اکو راگ الائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ جوت اکالن آسا پئی، ہر پورن پُرکھ پرہ پایا۔ اوڈھن ملیا سرتے چنی، ڈھاکن کوپت بے پرواہیا۔ گاوے گیت وڈگن گئی، گوبند ڈھولا راگ الاہیا۔ سچ پکار میری سنی، بے پرواہ ہوئے سہایا۔ گرمکھ میلے اپنی دھنی، دھن آتمک راگ الاہیا۔ لکھ چوراسی وچوں چنی، چن چن ایکا رنگ چڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر ساچے جوڑ جڑایا۔ گھر ساچے جوڑی گئی جڑ، جوہن اکو نور وکھائیا۔ آتم پرما تم پئی لوڑ، پرما تم ملے چائیں چائیا۔ روداس چمارا ڈھونہارا ڈھور، پانہاں گنڈھ وقت لنکھائیا۔ تس صاحب سوامی گیا بھڑ، باور اپنے لیکھے پائیا۔ کلجگ ستجگ دوویں مارگ دیوے تور،

لہنا دوہاں نال ربا چُکائیا۔ ویکھ وکھائے اندھ گھور، لیکھا جانے چند نؤر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، میل ملاواں
ایکا تھائیا۔ میل ملاواں ایک تھنتر، دھام سہنجنا آپ سہائیندا۔ مل مل گایا ساچا منتر، منتر سوہلا ڈھولا سوہنگ راگ الائیندا۔ ہر
گھٹ بدھ جانے انتر، انتر آتم ویکھ وکھائیندا۔ کلجگ وچ ستجگ بنائے بنتر، گرمکھ ساچے آپ جگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
اپنی کِرپا کر، ساچا حُکم آپ ورتائیندا۔ ساچا حُکم جوت اکالن، اکل کل دھاری آپ جنائیا۔ جن بھگت دوارے جانا بن کے مالن، پریم
پھولن ہار تن پہنائیا۔ جا کے پھڑنا گرمکھان دامن، پلُو اپنے نال گنڈھائیا۔ میٹنی رین اندھیری شامن، ستجگ سچا چند رُشنائیا۔ درس کرنا
آمھنو سامھن، ستمکھ دیدارا پائیا۔ وچولا کوئی نہ بنے کھتری براہمن، پاربرہم برہم پڑدہ دئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت
دھر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جن بھگتاں دیوے اکو دان، ساچا میلا وچ جہان، جیون جگت جگ داتا
جاگرت جوت دئے سمجھائیا۔

* ۱۱ بہادروں ۲۰۲۰ یکرمی ہر سنگت دے نوت ہر بھگت دوار جیٹھووال *

شاہی کہے میرے شہنشاہ، شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی منگاں پناہ، چرن کول دھیان لگائیا۔ دئے جوڑ پواں
سرنا، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ سد منان تیری رضا، تیرا حُکم اپنے سیس بکائیا۔ رحمت کر سچ خدا، خودی تکبر کھئے رہن نہ پائیا۔ تیرے
پریم وچ ہوئی فدا، اپنا آپ مٹائیا۔ اپنا آپ دتا کٹا، انگ انگ نالوں جدا کرائیا۔ تیرے ملن دا چڑھیا چا، تکھی کرد چھری چلائی۔ پُرزہ
پُرزہ انگ کٹا، اپنا آپ مٹائیا۔ پت ڈالی شاخ دتی تجا، تج اپنا آپ گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینی سچ
سرنائیا۔ شاہی کہے میرے شہنشاہ، بے پرواہ تیری وڈیائیا۔ در درویش منگاں راہ، اک دھیان لگائیا۔ کِرپا کر وڈ نگہبان مہرواں، مہر نظر
اٹھائیا۔ ساچی سیوا لواں کما، کلی کوچھی اپنا آپ بھیٹ چڑھائیا۔ تیرا صفتی ڈھولا لواں گا، گا گا خوشی منائیا۔ **ناطہ** لواں جڑا، جگ
چوکرئی سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ تیرا میرا لیکھا دو جہاں، دئے دئے دھار روپ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر

اُٹھائیا۔ سُن کے حال جگت شاہی، قلم اُٹھی کُراٹیا۔ میرا مینوں ملے ماہی، پریم میرے نال بندھائیا۔ میں چل کے دیواں آپ ودھائی، سچ سُنہڑا اک سُنائیا۔ اُٹھ ویکھ میرے سچ گوسائیں، در تیرے اکھ جگائیا۔ بن کے آئی پاندھی راہی، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نین اُٹھائیا۔ سچ پُکار کرے قلم، کلمہ اِکو سُنائیا۔ بے پرواہ میرے بلم، وڈ تیری وڈیائیا۔ نہکرمی ویکھ میرے کرم، کرم کانڈ نہ کھئے رکھائیا۔ تیرا میرا اِکو دھرم، دھرم دوارے گنڈھ پوائیا۔ دُوجا نہ کوئی دِسے بہرم، بہانڈا بہرم بہٹائیا۔ مینوں آوے تینھو شرم، نیتز نین نہ کھئے اُٹھائیا۔ سد وساں تیرے حرم، محل اِکو اک رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دے وڈیائیا۔ قلم کہے میں تیری داسی، داسن رُوپ وٹائیا۔ نرگن رُوپ پُرکھ ابناشی، تیری سمجھ کھئے نہ پائیا۔ سچکھنڈ دوار سچ دھار جوت پرکاسی، پرکاشوان بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ قلم کہے میں منگن آئی، در ساچے سچ سرنائیا۔ تیری میری نہ ہٹے جُدائی، ناطہ سکے نہ کھئے تڑائیا۔ نرگن ہو کے کر گُرمائی، سرگن لیکھے لائیا۔ ٹوں میرا بن سچا ماہی، میں تیری ناررُوپ وٹائیا۔ بے شک میرا مُول بوٹا کاہی، تیری جڑ تیرے نال بندھائیا۔ تیرے نام دی وجاواں ودھائی، ساچا ڈھولا راگ سمجھائیا۔ میرے بناں پرہو تیری نہ کوئی شنوائی، نشان نظر کھئے نہ آئیا۔ میں شہادت دیواں تیری گواہی، لیکھ لیکھا آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اُٹھائیا۔ قلم تیری سُن کے بات، شاہی اپنی لئے انکڑائیا۔ میرے بناں کی کریں کھیل تماش، تیری چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ تیرا خالی پنجر دِسے ساس، رُوپ نظر کھئے نہ آئیا۔ میں سچ سُنہڑا دیواں آکھ، اِکو وار جنائیا۔ جنان چر تیرا میرا جڑے نہ نات، پُرکھ بدھاتا انگ نہ کھئے لگائیا۔ سُن کے حال لاگو اُٹھی مٹی دوات، ماٹی کاچی رہی کُراٹیا۔ میرے بناں نہ کیسے نجات، بندھن سکے نہ کھئے پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ سری بھگوان سُن کے بات، ہر باتن بھیو جنائیندا۔ قلم اُٹھ مار جہات، ہر کالم ونڈ ونڈائیندا۔ شاہی لیکھا ویکھ سفات، صفحہ ہستی رُوپ نہ کھئے جنائیندا۔ بھیو کھلائے جگت دوات، دوارا اپنا آپ سمجھائیندا۔ تَتان پُچھنہارا وات، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ نیتز کھول وکھائے مار جہات، پڑدہ اپنا آپ چکائیندا۔ شب دگر دیو دیونہارا دات، وست امولک سچ ورتائیندا۔ نرگن بٹھے سرگن نات، ناطہ اِکو وار جڑائیندا۔ دُھر دی دھار وکھائے کھات، جوتی جوت سرُوپ ہر،

آپ اپنی کِریا کر، ساچی کار آپ جنائیندا۔ ساچی کار شبدی تُور، ہر تُرت آپ جنائیا۔ اُٹھ سُت جودھا سُوَر، بل اپنا آپ پرگٹائیا۔ میرا کھیل ہونا ضرور، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ سرب کلان بن بھرپُوَر، بھرپُوَر ربا سرب ٹھائینا۔ چار کھانی جس بھریا پُوَر، اندج جیرج اُتہج سینج بیڑا ربا چلائیا۔ قلم نہ ہونا مجبُوَر، دُکھ درد رہن کھئے نہ پائیا۔ شاہی شہنشاہ ویکھ حضور، ہر جو دئے سمجھائیا۔ دوات کہے میرا پینڈا نیڑے دُوَر، دو جہاناں گنڈھ پوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ شبد سُت کہے سُن قلم کانی، کائنات ہر جنائیندا۔ شاہی شہنشاہ کھیل کرے مہانی، شاستر سمرت وید پُرانی صفتی صفت وڈیائیندا۔ دوات کہے مین وڈ وِدوانی، گھر بھنڈارا اک بھرائیندا۔ تیری دھار اگم ٹورانی، دُھن نظر کیسے نہ آئیندا۔ بن سرگن تیری بنے نہ کھئے نِشانی، تیرا ناؤں کھئے نہ گائیندا۔ کِریا کر شاہ سُلطانی، شہنشاہ تیرا حُکم اکو بھائیندا۔ قلم کہے مین لیکھا لکھاں مہانی، شاہی کہے مین اپنا رنگ وکھائیندا۔ دوات کہے میرا در پروانی، پروانہ سب دے ہتھ پھڑائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم آپ چلائیندا۔ قلم کہے میرے بھگوان، مین دیواں سچ سُنائیا۔ میرے بنان نہ تیرا کوئی نِشان، تیرا ناؤں نہ کھئے سمجھائیا۔ تیری صفت نہ کوئی جانے جیو جہان، ڈھولا راگ نہ کھئے الاٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، گھر تیری سیو کھائیا۔ شاہی کہے میرا شان، نرگن سرگن دیاں سمجھائیا۔ سِری بھگوان تیرا بیان، لیکھا لکھ لکھ دیاں وکھائیا۔ نہ کوئی میٹے میٹ مٹان، حرف حرُوَف نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، در ساچی سیو کھائیا۔ دوات کہے میری کھیل نرالی، جگت شاہی رہی سمجھائیا۔ میرے بنان تیرا کوئی نہ بنے پالی، تیری دھار نہ کھئے وکھائیا۔ قلم وچاری رہے بے حالی، حال بے حال سکے نہ کھئے لکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی سیوا دئے لگائیا۔ سُن قلم ہر کرتار، آد آد جنائیا۔ شاہی نال تیرا پیار، شاہ پاتشاہ جوڑ جڑائیا۔ دوات تیری چار دیوار، چار کُنٹ وکھائیا۔ تیرا مُکھ دیوے آگھاڑ، آپ اپنا دھیان لگائیا۔ تیرے انتر اُلٹا رُخ دیوے واڑ، قلم اپنا مُکھ چھپائیا۔ دوہاں مل کے کھیل ہوتے اپار، شاہی اپنا رنگ چڑھائیا۔ ستگر کھچ کے لیائے باہر، آپ اپنا حُکم ورتائیا۔ ساچی صفت نام بھنڈار، سیوا اکو اک لگائیا۔ لیکھا لکھنا وید چار، شاستر سمرت نال رلاٹیا۔ گیتا گیان دے آدھار، انجیل قرآن کری گڑمائیا۔ کھانی بانی کر پیار، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ ہر کا شبد دُھر جیکار،

ڈھولا اک سُنائیا۔ قلم شاہی مل مل کرے پیار، دوات دوت نہ کھئے جنائیا۔ لیکھا لکھن وچ سنسار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ قلم کہے میرے بھگوت، در تیرے سپس جھکائیا۔ شاہی کہے میرے ساجن کنت، دھئے جوڑ لاگاں پائینا۔
 دوات کہے تیری مہا اگت، صفتی صفت تیری وڈیائیا۔ در تیرے تے منگن منگت، بیٹھے جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ تے بولن ایکا وار، در ساچے کوک سُنائیا۔ تیرا صفتی لیکھا لکھیئے سدا جگ چار، جگ
 چوکرئی سیو کھائیا۔ تیرا نام ڈھولا گائے وار، وارتالاپ اک جنائیا۔ تیرے مندر اندر بہ بہ کرئے پیار، پریم پریتی اکو نظری آئیا۔ تیرا شب
 سوامی بول جیکار، جے جیکار دو جہان شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ساچا سنگ اک
 وکھائیا۔ ساچا سنگ پرہہ اک وکھاؤنا، در تیرے اک عرضوئیا۔ ساچے بھگتاں میل ملاؤنا، جو تیرا ڈھولا رہے گائیا۔ دوجا کوئی نظر نہ
 آؤنا، انگیکار نہ کھئے اکھوائیا۔ دھر دا لیکھ اک لکھاؤنا، دوجی اور نہ کھئے لکھائیا۔ بن تیرے تیرا بھیو نہ کسے کھلاؤنا، انت کہن کھئے نہ آئیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ تیرے در منگیئے ٹیک، سرن ملے سرنائیا۔ تیری
 صفت دا اگتی لیکھ، لیکھ لیکھ جگت جیو سمجھائیا۔ تیرا میلا تیرے دیس، تیرے نگر کھیرے وچے اک ودھائیا۔ تیرا پریم پریم رہے
 ہمیش، پریم پُرکھ ٹٹ نہ جائیا۔ سدا سدا نت نوت تیرے بھیکھ دا لکھدے رہیئے لیکھ، صفتی صفت صفت صلاحیا۔ منکھ کوئی نہ لئے
 ویکھ، گرمکھ سدا سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، جن بھگتاں اپنا حکم ورتائیا۔ سری
 بھگوان سچ سُناؤندا اے۔ دھر دا بھیو آپ کھلاؤندا اے۔ قلم اکو حکم ورتاؤندا اے۔ شاہی تیرے نال ملاؤندا اے۔ دوات قلعہ کوٹ بناؤندا
 اے۔ سچ پریم دا اکو پیار، امرت جل برسوڈا اے۔ تتاں میلا اکو دھار، رنگ ساچا اک رنگاؤندا اے۔ سیوا لاگرو اوتار، دھر دا حکم اک
 سُناؤندا اے۔ ہتھ نال ہتھ کرے پیار، پھڑ بانہوں لیکھ لکھاؤندا اے۔ جگ چوکرئی وارو وار، ستجگ تریتا دواپرکجگ آپ ہنداؤندا اے۔
 پیر پیغمبر برخوردار، ساچا حکم آپ سمجھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچی کرنی آپ کھاؤندا اے۔ ساچی
 کرنی آپ کھاویگا۔ پرہہ جگ چوکرئی تہاڈی سیوا ویکھ وکھاویگا۔ دھر دا لیکھا لکھیا نہ کوئی مٹاویگا۔ لکھ چوراسی جیو جنت صفتی ڈھولا

سارے گاویگا۔ آد جگاد جگ چوڑی زرگن سرگن روپ دھراویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھ اک سمجھاویگا۔ ساچا لیکھ پرہو جنائے گا۔ جگ چوڑی پنہہ مکائے گا۔ کلجگ اتم ویکھ وکھائے گا۔ زرگن ہو کے پھیرا پائے گا۔ سرگن اپنا میل ملائے گا۔ بھکت بھگوان ساچے چن، مانس مانکھ جنم دوائے گا۔ آپے جانے سچ گن، اوگن کوڑے باہر کڈھائے گا۔ لکھ چوراسی چھان پُن، گرمکھ ورلے نرمل روپ وٹائے گا۔ ڈھر دی دھار پکار سُن، لیکھا تیتاں اک سمجھائے گا۔ لہنا دینا چکائے رکھ مَن، مَنی مَنیشر پڑدہ لایسگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں تیرا ناٹھ اک جڑائے گا۔ جن بھگتاں ناٹھ آپ جڑاویگا۔ پُرکھ بدھاتا ویکھ وکھاویگا۔ کلجگ اتم ویس وٹاویگا۔ سری بھگونت کھیل کھلاویگا۔ گرمکھ ساچے سنت آپ جگاویگا۔ زوداس چھارا سیوا لایسگا۔ گرداس نیوں نیوں سیس جھکاویگا۔ دوہاں وچولا بن کے کھیل رچاویگا۔ قلم تیری کاتب بن کے ونڈ ونڈاویگا۔ شاہی تیرے مکھ توں لاه چھابی، شہنشاہ نواں رنگ وکھاویگا۔ دوات تیری کاچی ماٹی کوڑا بھانڈا بھن کے کر تباہی، ساچا برتن اک پرگٹاویگا۔ ویکھن آوے سچا ماہی، بے پرواہ پھیرا پواویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لہنا مؤل چکاویگا۔ سب دا لہنا مؤل چکائے گا۔ زرگن ہو کے ویکھ وکھائے گا۔ سرگن پڑدہ آپ اٹھائے گا۔ گرمکھ بردا آپ بنائے گا۔ گھر گھر دا بھو آپ چکائے گا۔ ڈردا ڈردا جن بھگتاں سیو کھائے گا۔ قلم شاہی دوات تیرے بیان تو جو ربا اڑدا، تِس اتم میٹ مٹائے گا۔ بن لیکھا لکھیوں آپے پھڑدا، اپنا حُکم آپ چلائے گا۔ دو جہاناں اچی منزل آپے چڑھدا، بزدل روپ نہ کھٹے وٹائے گا۔ لکھ چوراسی وچوں سنت سہیلے آپے کھڑدا، مارگ اکو اک وکھائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تیتاں اکو راہ وکھائے گا۔ تیتاں راہ وکھائے ایک، ایکنکار دیا کھائیا۔ اتم پرما تم بخشے ساچی ٹیک، شبدی سرتی جوڑ جڑائیا۔ چار جگ دا پورا کرے لیکھ، پچھلا لیکھا لیکھے پائیا۔ زرگن ہو کے دھارے بھیکھ، سرگن دیوے مان وڈیائیا۔ وسنہارا نیتن نیت، دُور دُراڈا پنہہ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، ساچے بھگتاں جوڑ جڑائیا۔ ساچے بھگتاں جوڑ جڑنا، جوڑی جگدیش بنائیندا۔ خالی ہتھ کیسے نہ مڑنا، سچ بھنڈارا آپ ورتائیندا۔ کوڑی کرپا بند کرے فرنا، پُھرو منتر نام سچ اکو اک سمجھائیندا۔ جھوٹھے وہن کیسے نہ رڑھنا، ڈبڈے پاتھر پار کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا لیکھے لائیندا۔

لیکھا لگے قلم شاہی دوات، ترے گن مايا ڈیرہ ڈھاپیا۔ تِنّاں میلا اک جماعت، ایکا گھر خوشی وکھائیا۔ سچ سوامی لکھ لکھ گاتھ، سدا دیونہار وڈیائیا۔ پُرکھ اکال رکھو آس، نِج نیتر دھیان لگائیا۔ دیاوان جوت کرے پرکاش، اندھ اندھیر مٹائیا۔ در آیاں لیکھے لائے ساس گراس، لیکھا لیکھے نال ملائیا۔ اُٹھ سوانی قلم دوات، شاہی اِکو حُکم ورتائیا۔ پہلوں بھگتاں ویکھ مار جہات، گھر ساچے خوشی منائیا۔ چار ورن بنے اک جماعت، دوئی دویت نہ کھئے رکھائیا۔ پرہہ ملن دی رکھن خواہش، دوجی آس نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں سیوا تیری لائیا۔ مین جن بھگتاں راگ الاوانگی۔ داسی بن کے سیو کماوانگی۔ راکھی کر کے پار لنگھاوانگی۔ ساکھی بن کے جگت سناوانگی۔ بانی بن کے حُکم پُچاوانگی۔ ناتی بن کے جوڑ جُڑاوانگی۔ ساتھی بن کے توڑ نیہاوانگی۔ اکھی من کے سپس نواوانگی۔ ہاسی کر کر گُرمکھ خوشیاں نال ہساوانگی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے بھگتاں راگ الاوانگی۔ ساچے بھگتاں لیکھ لکھاوانگی۔ تیرے نام نال ملاوانگی۔ ہڈ ماس ناڑی چام پریم رنگ اک چڑھاوانگی۔ ناطہ توڑ لوہہ موہ ہنکار، کرودھ کام میٹ مٹاوانگی۔ گُرمکھ کوئی نہ کرے آرام، حرف اِکو اک سمجھاوانگی۔ در درویش بن غلام، گھر گھر الکھ جگاوانگی۔ ساچا میلا سِری بھگوان، دوجا ناطہ توڑ تڑاوانگی۔ کلجگ اتم لکھ کے اِکو گیان، چوڈاں وِدیا پنڈھ مُکاوانگی۔ تون میرا مین تیرے در ہوئی پروان، گھر اِکو اک وکھاوانگی۔ ساچا جھلدا رہے نشان، نشانہ اِکو اک چڑھاوانگی۔ لوکات گُرمکھ بن کے آئے مہان، تِنہاں دا صفتی راگ الاوانگی۔ جس ویلے مڑ کے گھر تون جان، کر کر سیوا لکھ لکھ لیکھا اگلا دھام صاف کراوانگی۔ چار جگ مین بنی رسی نادان، اتم اپنی اکھ کھلاوانگی۔ جنہاں مینوں کیتا پروان، تِنہاں پروانہ لکھ کے ہتھ پھڑاوانگی۔ آد جگاد کیسے نہ ملیا وشنوں بھگوان، جگ وچھڑیاں کاغذ اُتے پھڑ ملاوانگی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے بھگتاں سنگ نیہاوانگی۔ میرے بھگت سچے جن آون گے۔ لوکات پھیرا پاؤن گے۔ اِکو میرا ناں دھیاؤن گے۔ دوجی اوٹ نہ کوئی رکھاؤن گے۔ اتم سیجا ساچی سون گے۔ اُٹھدے ڈھولا اِکو گاؤن گے۔ جگت وچولا نہ کوئی بناؤن گے۔ کوڑے نیتر مات سرماؤن گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے سوبھا پاؤن گے۔ گھر ساچے گُرمکھ سوبھا پاؤن گے۔ دُھر دا حُکم اِکو سناؤن گے۔ قلم شاہی لیکھ بناؤن گے۔

دھرنی دھرت دھول وڈیاؤن گے۔ کاغذ اپنا رنگ چڑھاؤن گے۔ دو جہاناں بیٹھ سمجھاؤن گے۔ سری بھگوانا سنگ رکھاؤن گے۔ ساچا گانا ہتھ بنھاؤن گے۔ سگن اکو وار مناؤن گے۔ دھر دا ناطہ جوڑ جڑاؤن گے۔ پُرکھ بدھاتا کنت ہنداؤن گے۔ کوڑی سیجا کدی نہ سؤن گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر اکو اک سہاؤن گے۔ گھر ساچا سچ سہاؤن گے۔ پُرکھ اکال اک مناؤن گے۔ ایشٹ دیو اک بناؤن گے۔ محل اٹل اک رشناؤن گے۔ سچ دھیان اک لگاؤن گے۔ بن بلوان ویس وٹاؤن گے۔ پھڑ نشان جگت جھلاؤن گے۔ ہو نوجوان، نؤیت نام وجاؤن گے۔ سری بھگوان اُتے ہو مہروان، بھگت اپنا احسان سر چڑھاؤن گے۔ تیرا بناؤن آئے نشان، نشانہ تیرا ناؤں وکھاؤن گے۔ سیوا کرن بن انجان، اپنا مان مٹاؤن گے۔ اکو منگن دان، دوئے جوڑ واسطہ پاؤن گے۔ جس گھر وسے آپ بھگوان، اوسے گھر وس کے تیرے تیرے نال جوڑ جڑاؤن گے۔ اپنا آپ بھیٹ کر ہس ہس کے، ہستی سرب گواؤن گے۔ تیری چہتر چھایا بیٹھ وس کے، چہتر کوڑے جگت مٹاؤن گے۔ پریم پریتی اندر پھس کے، پلؤ اکو وار گنڈھاؤن گے۔ روداس چھارا لیکھ جائے لیکھ کے، لیکھا لیکھ تیرے انت لگاؤن گے۔ دھر دی دھار دھروں آئے سکھ کے، اتم تیرے کول سناؤن گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر تیرے اپنا گھر بناؤن گے۔

* ۱۲ بہادروں ۲۰۲۰ یکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال لنگر دی سیوا سمپت ہون سمیں دیا کیتی *

دھر دا حکم دھر فرمان، دھر دی دھار وچوں پرگٹائیا۔ دھر دا کھیل سری بھگوان، دھردرگاہی آپ کرائیا۔ دھر دا داتا وڈ مہروان، مہر نظر اٹھائیا۔ دھر دا کھیل کرے بھگوان، بھگوان اپنی دیا کھائیا۔ دھر دا میلا وچ جہان، دو جہاناں والی آپ کرائیا۔ دھر دا سندیسہ شاہ سلطان، راج بھوپ آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دی کار آپ کھائیا۔ دھر دی کار دھر دربار، ہر کرتا آپ کرائیا۔ کرے کھیل اپر اپار، اگم اگوچر وڈ وڈیائیا۔ کرے کرے کرنیہار، ہر کرتا کار کھائیا۔ نرگن سرگن کر پیار، ساچا سنگ رکھائیا۔ جگ چوکڑی دے ادھار، گر اوتار حکم منائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ اترے پار، چوٹھی کنت وند وندائیا۔ نو نو رووے زارو زار، نیتر نیر وہائیا۔ غریب نمانے کرن پکار، اچی کوک کوک سناٹیا۔ بھکھیاں بھکھ نہ اترے وچ سنسار، دکھیاں دکھ نہ کھئے گوائیا۔ پاربرہم برہم

ملے نہ کنت بہتار، سُنجیں سیج نہ کھئے سہائیا۔ سچ کٹار سکے نہ کوئی اُٹھال، ترے ترے ڈیرہ دیوے ڈھابیا۔ جو دیسے سو ہویا کنگال، ساچی وست ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ سرگن زرگن آگے کردے گئے سوال، دھئے جوڑ سپس جھکائیا۔ کِرپا کر سِری بھگوان، پرہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ایکا بخش اگتی دان، دتیاں توٹ رہے نہ رائیا۔ بن بالک بال نادان، سیوک سیوا گئے کھائیا۔ سرشٹ سبائی دے گیان، جیو جنت سرب سمجھائیا۔ کلجگ اتم کرو دھیان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا حُکم ورتائیا۔ ساچا حُکم سِری بھگونت، سو صاحب آپ ورتائیا۔ ویکھیا کھیل جُگا جُگت، جُگ چوکڑی بے پرواہیا۔ گر اوتار لیکھا منیا منت، انتر منتر گئے جنائیا۔ اکو آس نہ ہر کنت، بے پرواہ گئے تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا کھیل آپ ورتائیا۔ ساچا کھیل کرتا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ سچ دوارا کھول در، در دروازہ اک سمجھائیا۔ زرگن لرگن لائے جڑ، سرگن زرگن ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد اپنی کھیل وکھائیا۔ ساچی کھیل ربا وکھال، پرہ وڈا وڈ وڈیائیا۔ جُگ چوکڑی گر اوتار پیر پیغمبر اُچٹائے نھے بال، بالک اپنی کارے لائیا۔ ساچی سیکھیا جگت سیکھال، جُگ چوکڑی کری پڑھائیا۔ وشن بھنڈارا دیندا ربا نال، برہما برہم روپ سائیا۔ شنکر گھالدا ربا گھال، ہتھ ترشول اُٹھائیا۔ سنگ منگدا ربا کال مہاکال، مہابلی دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی ایکنکار، اکل کل اپنی کھیل کھلائییا۔ نو نو چار ویکھ سنسار، وڈ سنساری بھیو چُکائیا۔ کاغذ قلم لکھ لکھ گئے سدا جُگ چار، لیکھا سب دا پھول پھولائیا۔ گر اوتار کر کر گئے پُکار، نیوں نیوں سپس سرب جھکائیا۔ پیر پیغمبر ناطہ رکھدے گئے سانجھے یار، ساچی یاری اک وکھائیا۔ طوبی طوبی کردے گئے اتم وار، ہوکا ہو ہو نام لگائیا۔ تُوں ہی تُوں ہی پروردگار، تیری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دیوے سچ سرنائیا۔ سچ سرنا دو جہان، آد جُگادی اک رکھائیندا۔ ست بھنڈارا سِری بھگوان، تھر دربارا آپ ورتائیندا۔ کرے کرائے کرنہار، کرتا پُکھ بے پرواہ اپنی دھار سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ جُگ چوکڑی دیندا ربا بھنڈار، وشنو سچ لگائیا۔ گھر گھر دیندا ربا آدھار، در در پھیرا پائیا۔ جس کھا دھیان گھر اُچے ہنکار، کام کرودھ لوبھ اپنی گنڈھ پوائیا۔ کوڑی کِرپا کرے پیار، آسا ترسنا جوڑ جُڑائیا۔ ساچا منتر نہ کھئے جیکار، پردے

ہر نہ کھئے وسائیا۔ بنک دے نہ کوٹ دوار، منت ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جُگ چوکرئی پندھ
مُکائیا۔ جُگ چوکرئی گئے لنگھ، وارتا اپنی آپ لکھائیا۔ وست امولک گئے منگ، پرہ آگے جھولی ڈاہیا۔ کِرپا کر سُرے سرینگ، بے پرواہ
تیری سرنائیا۔ گھر ساچے دے انند، انند آتم اک وکھائیا۔ جگت ترسنا پا ٹھنڈ، تپش کھئے رہن نہ پائیا۔ کروٹ بدل موڑ کنڈ، سَمکھ اپنا
رُپ وکھائیا۔ بندی خانہ توڑ بند، بندگی اکو اک سمجھائیا۔ نرگن نؤر چاڑھ چند، سُرچ چند نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
آپ اپنی کِرپا کر، آسا سب دی پور وکھائیا۔ سب دی آسا پور ہر، در تیرے الکھ جگائیا۔ اکو وار دے ور، وڈ وڈی تیری وڈیائیا۔ سچ
بھنڈارا دے بھر، بھرپور رہے سرب ٹھائینا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ سچ بھنڈار دے بھگوان، در اکو
آس رکھائیا۔ جیو جنت ملے پکوان، پکی تیرے نال پکائیا۔ ترسنا بھکھ سرب مٹ جان، دُکھ درد رہے نہ رائیا۔ ساچا گھر ملے مکان، مندر
اکو نظری آئیا۔ جس گھر وسیں سری بھگوان، سچ سنگھاسن سوہیا پائیا۔ وشن برہما شو تیرے دربان، دُور ڈراڈے بیٹھن سیس جھکائیا۔
رل کے ڈھولا تیرا گان، مل کے گیت گوہند الاٹیا۔ بن بھکھاری منگن دان، داتا تیری بے پرواہیا۔ ساچا ویلا وقت سُجان، رُت سہنجنی
سوہیا پائیا۔ باڈھی بن سری بھگوان، بن تیرے کارج راس کوئی نہ آئیا۔ سرگن ہو کے کل تار اک ترکھان، تکھی اپنی دھار رکھائیا۔ جنہاں
وچوں پنچ کر پروان، پنچم اپنا جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ سچ تیری
سرنا سوامی، تیرے ہتھ پرہو وڈیائیا۔ آد جگادی انترجامی، بے انت تیری بے پرواہیا۔ جُگ چوکرئی تیری سُنڈے رہے بانی، گر اوتار
ڈھولا راگ الاٹیا۔ کہندے رہے اکٹھ کہانی، گا گا شکر منائیا۔ تیری دسڈے گئے نشانی، سچ نشانہ تیر چلائیا۔ کل پرگٹ ہووے سُرپر
سُلطانی، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ کرے کھیل دو جہانی، پُری لوء ویکھ وکھائیا۔ دُھر دا لیاے ٹھنڈا پانی، امرت چرن کول وکھائیا۔ جوتی
جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیا۔ ساچی کھیل کرے کرتار، ہر کرنہار اکھوائیندا۔ وشنو رووے زارو زار، نیتر
نیناں نیر وپائیندا۔ خالی دے میرا بھنڈار، ساچا ہٹ نہ کھئے چلائیندا۔ تیرے آگے میری نمسکار، دوئے جوڑ واسطہ پائیندا۔ کر کِرپا میرے
نرنکار، ہوں بالک بھل بخشائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دی دھار آپ سمجھائیندا۔ دُھر دی

دھار بن مستک لیکھ، بن قلم شاہی بن اکھر بنت بنائیا۔ پاربرہم پرہہ اولڑاہیکھ، جوتی نور ظہور رُشنائیا۔ زرگن ہو کے کھیلے کھیلے، سرگن سچ دئے سمجھائیا۔ پُرکھ اکال ہو کے دسے بہیت، دین دیاں پڑدہ لاپیا۔ کلجگ اتم کرے ہیت، بتکاری وڈ وڈیائیا۔ سنت سہیلے ساچے پیکھ، بہگت بھگوان خوشی منائیا۔ سچ دوارے لائے میخ، بہگت دوار سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتائیا۔ اٹھ وشنوں کر دھیان، ہر ٹھوکر نال جگائیندا۔ سری بھگوان دیونہارا دان، اٹلڑی دات آپ ورتائیندا۔ کلجگ انت ہو پردھان، نام پردھانگی آپ کھائیندا۔ چار ورنان دے گیان، گرگمکھ ورلے آپ اٹھائیندا۔ مہروان میلے آن، جگ چوگڑی پندھ مکھائیندا۔ گر اوتار کرن پہچان، ہوئی ہوئی سب دا پڑدہ لاپیندا۔ سارے اکٹھے کرے آن، پچھلا لیکھا آپ چکھائیندا۔ دھارا بدلے وچ جہان، ستارا اکو اک چمکائیندا۔ ساچا پکے در پکوان، سو صاحب آپ سمجھائیندا۔ سادھ سنت جس دوارے دا کردے رہے دھیان، سو دوارا آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ وکھائیندا۔ ساچی کھیل دسے پرہہ آپ، اپنا بھیو چکھائیا۔ جگ چوگڑی جس دا کردے رہے پاٹھ، اندر باہر دھیان لگائیا۔ گر اوتار جس دی رکھدے گئے آس، دھر نشانہ سچ جنائیا۔ پُرکھ اکال جس مندر وسے خاص، سو خالص روپ وٹائیا۔ زرگن جوت ہووے پرکاش، دیا باقی نہ کھئے رکھائیا۔ دوجا کوئی نہ دسے ساتھ، سنگی اکو ے پرواہیا۔ ہوئے سہائی اناتھان ناتھ، غریب نہانے گلے لگائیا۔ گر اوتار جو گئے آکھ، آخر سب دی آسا پور کرائیا۔ پیر پیغمبر جو گئے بھاکھ، بھاکھیا سب دی لیکھے لائیا۔ سچ دوارا کھولے تاک، دو جہانان راہ چلائی۔ لیکھا کر بھوکھت واک، پورب لہنا جھولی پائیا۔ اگلا لیکھا لیکھ ہر جو ساچی قلم دوات، شاہی کاغذ جوڑ جڑائیا۔ روداس چمارے تیری کوئی نہ لہے ذات، تیرا ورن نہ کھئے وندائیا۔ پاربرہم تیرا سجن ساک، سری بھگوان میت نظری آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم ورتائیا۔ ساچا حکم سچی سرکار، ہر ساچا سچ جنائیندا۔ دھرتی وندے آئی وند کیرسان، کیرسان جٹ اک وکھائیندا۔ گھاڑت گھڑے بن ترکھان، تکھی دھار ویکھ وکھائیندا۔ تیجا چمیار رلیا آن، سیس بھار اک اٹھائیندا۔ تیاں لوکان دیوے گیان، سچ سلوکا اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ جٹ نال ملیا چمیار، جوڑی اکو وار بنائیا۔ تیجا اٹھیا وڈ ترکھان، ہتھ گھاڑا رہا چمکائیا۔ سارے مل کے کھولئے اک دکان، سچ

دوارا مات پرگٹائیا۔ چمیار کہے میں نیہاں پٹوں آن، تکھی قلم مکھ چلائیا۔ جٹ کہے میں بھومی دیواں دان، اپنا آپ بھیٹ چڑھائیا۔ ترکھان کہے میں بناواں سچ مکان، جس دی سمجھ کسے نہ آئیا۔ جگت جھروکھے کوئی نہ سکے پہچان، انتر باری نظر کسے نہ آئیا۔ ویہہ سو دس پکرمی جڑ رکھی آن، ویہہ سو یاراں اک اک نال گنڈھ پوائیا۔ ویہہ سو باراں ہو مہروان، ساچی دات دتی ورتائیا۔ ساری سنگت کر پروان، حکم اکو اک سنائیا۔ ڈھر دا لنگر چلے جہان، اوچ نیچ رہن کھئے نہ پائیا۔ اُنی ہاڑ دوس مہان، ہر کرتا اپنی سیو کھائیا۔ لیکھا لیکھ لکھ دسدا ربا فرمان، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ سمت تیراں دیندا ربا گیان، سادھاں سنناں راج راجاناں اپنی کار درڑائیا۔ سمت چوڈاں اگی اگی سناؤندا ربا فرمان، ڈھر سندیسہ آپ سنائیا۔ سمت پندراں تیرتھ تٹاں وینہدا آیا اشنان، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ سمت سولاں دتا آپ بیان، ساچا لیکھا لیکھ لکھائیا۔ مستوانا مست مقام، مستک ٹکا اکو لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا حکم آپ ورتائیا۔ سمت سولاں مستک دھار، مستوانے آپ سمجھائیا۔ نو سو نڑوے راجن راج کرے خبردار، بے خبر خبر سنائیا۔ ساچے در اُون دوار، دوئے جوڑ سیس جھکائیا۔ وست منگن ایکا وار، خالی ہتھ سرب وکھائیا۔ دیونہار آپ کرتار، ہر کرنی دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ڈھر سندیسہ ربا سنائیا۔ سمت سترسا ساچی دھار، سیس جگدیش تاج سہائیا۔ شاہو بھوپ بن سکدار، دو جہاناں حکم منائیا۔ کرے کھیل اپر اپار، بے انت بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ سمت اٹھاراں اچرج کھیل، ہر کرتا آپ کرائیا۔ سنت ساجن ساچے میل، بھگت بھگوان جوڑ جڑائیا۔ زرگن سرگن چاڑھ تیل، دو جہان خوشی وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیا کھائیا۔ اٹھ دس کھیل جگت، جگجیون داتا آپ کرائیندا۔ ڈھر دا لیکھ جانے اپنا وقت، وار تھت نہ کھئے سمجھائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں کڈھ بھگت، سری بھگوان ویکھ وکھائیندا۔ لیکھ لا بوند رکت، رتی رت رنگ چڑھائیندا۔ ویلا سہائے آد شکت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا آپ وڈیائیندا۔ سچ دوارا بھگت بھگوان، اکو اک بنائیا۔ چھٹی چھٹی سچ نشان، نشانہ دئے وکھائیا۔ گرمکھ سجن ویکھے آن، بھگت بھگوان پڑدہ لاییا۔ در درویش دیوے مان، وشن برہما مہیش شو نال رکھائیا۔ گر اوتار کر پروان، پیر پیغمبر جوڑ جڑائیا۔ لیکھا جان دو جہان، اک نو کرے

گرمائیا۔ سمت اُنی شاہ سلطان، دُھر دا حُکم آپ ورتائیا۔ ساچے تخت بیٹھ نگہبان، ویکھنہارا تھاون تھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں پُچھے آن، پورب لیکھا منگ منگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سمت اُنی گر اوتار منگائے در، پیر پیغمبر نال ملائیا۔ سارے کہن پرہہ تیرا سوہنا گھر، جس گھر ملے وڈیائیا۔ اسیں دُور دُراڑے بیٹھے ڈر، بن حُکم اندر لنگھن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ سو صاحب سچ سنایا، اک ناؤں وجی ودھائیا۔ بھگت دوار اک سہایا، در مندر سوہنا پائیا۔ سچ دربارا اک لگایا، دروازہ اپنا آپ کھلائیا۔ سیس تاج جگدیش ٹکایا، شاہ پاتشاہ رُپ وٹائیا۔ ننگی کھڑگ ہتھ چمکایا، اندر باہر آوے جاوے واہو داہیا۔ ساچا مارگ اک سمجھایا، جس مارگ چلدیاں بھلے کوئی نہ راہیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں آ کے سیس جھکایا، دھوڑی ٹکا مستک خاک رمائیا۔ شاہ پاتشاہ تیری سچی شہنشاہیا، سچ دوارے بیٹھا آسن لائیا۔ منمکھ کوئی نظر نہ آیا، جو آیا سو تیرا ڈھولا گائیا۔ سب نے بول اک سنایا، اُچی کوک کوک لائیا۔ گل پلُو مکھ گھاہ رکھایا، مان نہ کھئے وڈیائیا۔ پرہو چار جگ گئے سمجھایا، چار ورن سمجھ سکے نہ رائیا۔ اک دوار کوئی نظر نہ آیا، چار کُنٹ بیٹھے ونڈ ونڈائیا۔ تیرا ایشٹ نہ کیسے منایا، سچ دریشٹ نہ کھئے کھلائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش ایکا گنڈھ نہ کوئی پوایا، گھڑی آپو اپنی رہے اٹھائیا۔ ساڈا بل زور رہا نہ رایا، بلہین رہے گر لائیا۔ انت اخیر تیرا ویلا آیا، تیری اکو آس رکھائیا۔ ساڈا یقین نہ کیسے دھرایا، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ حُکمے اندر تلقین کرایا، طاقت اپنی مات ازمائیا۔ تیرا دین نہ کیسے منایا، تیرا مذہب سمجھ سکے کوئی نہ رائیا۔ کوڑی کِریا فرق رکھایا، فرقہ فرقہ کرے لڑائیا۔ تیرا نسچا نہ کیسے بندھایا، تیرا درس کھئے نہ پائیا۔ تیرا فرشتہ کوڑ خُدایا، بھجے واہو داہیا۔ پھردا پھردا دو جہاناں پار کرایا، اتم تیرے ڈیرے آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ سِری بھگوان تیرے دوارے آئے لنگھ، بھگت دوار وجے ودھائیا۔ سریشٹ سبائی ویکھے چار پاوے دا ڈٹھا پلنگ، گر اوتار کہن پرہہ تیرا نور اکو نظری آئیا۔ دین دِیال ہو بخشنند، بخشش اپنی جھولی پائیا۔ صدی سدیوی رہی لنگھ، پیس پیسا سوہنا پائیا۔ ساڈی کٹ بھکھ ننگ، دین مذہب حرص مٹائیا۔ کر کِریا لا انگ، انگیکار تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ چار جگ دے تكدے آس، اک دھیان لگائیا۔ گون ویلا پرہہ میٹے پیاس،

ترسنا رہے نہ رائیا۔ بھکھیاں دیوے اپنا ساتھ، ساچا سنگ نبھائیا۔ مستک سپس رکھے ہاتھ، دوویں رنگ وکھائیا۔ چار ورن سنائے گاتھ، کرے سچ پڑھائیا۔ وشنوں بن کے آئے داس، بھنڈاری اپنی سیو کمائیا۔ نیوں نیوں دئے جوڑ رہے آکھ، اکو سوہلا گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک تکائیا۔ وشنوں آوے در دوار، گر اوتار ویکھ وکھائیا۔ اشارے مارن وارو وار، سینت نال سمجھائیا۔ ساڈا ویکھ اک پیار، پیر پیغمبر بیٹھے ایکا تھائیا۔ وست اکو دے وکھال، دوجی نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو باٹے پانی دینا پیال، آب حیات امرت اکو روپ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک جنائیا۔ سری بھگوان پیا ہس، ڈھردرگاہی کھیل کھلائیندا۔ کلجگ انت کیسے چلے نہ کوئی وس، واسطہ سب دا اپنے نال رکھائیندا۔ جگت جہان کرو بس، بستتا سرب دا اتم بندھائیندا۔ دوویں خالی وکھاؤ بتھ، بتھ بتھ نال جڑائیندا۔ رل مل گاؤ سارے جس، ساچا راگ آپ سنائیندا۔ سب دی پوری کرے آس، آساوند آپ ہو جائیندا۔ لوکھات کر پرکاش، یرگن نور جوت جگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا حکم آپ ورتائیندا۔ ساچا حکم ہر کرتار، اپنا آپ ورتائیا۔ بھگت دوارا کر تیار، ہر بھگون وچ بہائیا۔ اگلی کھیل کرے کرتار، کرنی آپ جنائیا۔ جس گھر پروہنے اون چار، سو سوانی بھجے واہو داہیا۔ کی انہاں دیاں کھوال، بھیٹا کی کچھ چڑھائیا۔ بہاویں شاہ بہاویں کنگال، سب دی آسا اکو جیہی بنائیا۔ جنہاں اُپر ہوئے دیال، تنہاں بھنڈار اٹھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنی کھیل جنائیا۔ سری بھگوان گھر بھگت پروہنے، کلجگ آئے چائیں چائیا۔ پرہ جی سوچے کتھے بہوئے، دھام اولٹا اک وکھائیا۔ پہلو اپنے نال رلاؤنے، آتم پرما تم جوڑ جڑائیا۔ دوہاں مل کے ڈھولے گوئے، سوہنگ راگ الاٹیا۔ پریم پریتی وچھن وچھوئے، لیف تلائی سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ پروہنے اون بھگت سُپیلے، پرہ اپنا فکر جنائیا۔ جنہاں نال میرے میلے، تنہاں ملنی نظر کھئے نہ آئیا۔ بھگت بھگوان اک دوجے بنا رہن ویہلے، جگت کم نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گھر آئے پروہنے ویکھ بھگوان، انتر خوشی منائیندا۔ دھن بھاگ گھر وسیا وچ جہان، اوئترا باپ نہ کھئے اکھوائیندا۔ بن بھگتاں دھرم نہ جھلے کوئی نشان، نشانہ سچ نہ کھئے بنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ وکھائیندا۔ آئے پروہنے سنت سُپیلے سجن، گھر وچ نام ودھائیا۔

پُرکھ ابناشی چڑھیا لبھن، دو جہان کھوج کھوجائیا۔ کِس بدھ میت رہن مگن، سو وست دیاں ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگتاں کولوں منگ منگائیا۔ جن بھگتو دسو سچ، ہر ساچی پُچھ پُچھائیا۔ تسیں میرے انتر گئے رچ، میرا انتر گُرمکھ نظری آئیا۔ لکھ چوراسی کولوں بچ، سمبل نگری چرن ٹکائیا۔ مل کے میل پُرکھ سمرتھ، اپنا گھر وسائیا۔ میرے نال وٹاوو ہتھ، اک تہاڈی اوٹ رکھائیا۔ چار ورنان مارگ دیوان دس، لوکيات سچ پڑھائیا۔ اوچ نیچ کرو اکٹھ، راؤ زک بنو بھیناں بھائیا۔ سوہنگ ڈھولا گاؤ گتھ، راگ اکو اک سُنائیا۔ کلجگ کوڑا مندر ربا ڈھٹھ، ستجگ ساچی نیہ دھرائیا۔ سیوا کرو ہس ہس، خوشی نال خوشی منائیا۔ جگ چوڑی تہاڈا رہنا جس، گر اوتار ڈھولے گائیا۔ جنہاں سری بھگوان کیتا وس، واسطہ اپنے نال پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا مارگ اک بنائیا۔ ساچا مارگ بھگت دوار اندر، ہر ہر جو آپ جنائیا۔ جس گرہ لگے اکو لنگر، چار ورن ورتائیا۔ پشو پريت پنکھی کھاون ڈنگر، دیوت دیوت دیو نال ترائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ بے پرواہ لیکھا اتھ، ہر اپنا آپ جنائیندا۔ جن بھگت بھنڈارا ربا ورتا، مہروان دیا کھائیندا۔ سرب سہارا ربا بنا، جیو جنتاں آپ جنائیندا۔ ویہ سو ویہ کنارہ ربا آ، کنڈھا نظر کھئے نہ آئیندا۔ جس دا لیکھا دو جہاں، دیوے دیوے اپنی کل ورتائیندا۔ ساچے سنتاں پکڑ بانہ، پھڑ باہوں آپ اٹھائیندا۔ اک پکوان لئے پکا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ وبار آپ کرائیندا۔ سچ وبار کرے بواری، بدھ اپنے ہتھ رکھائیا۔ ہر سنگت کر پیاری، ساچا رنگ چڑھائیا۔ جنہاں سیوا کیتی بن بلکاری، بل اپنے نال ملائیا۔ تنہاں لیکھے لگے تسی کانڈی تگاری، سیس پیر دھڑ ہتھ جو بھجن واپو داہیا۔ در آئی سنگت پرہ سگلی تاری، بچیا کھئے رہن نہ پائیا۔ لنگر نہیں دُکھیاں بھکھیاں کئے پیاری، دردیاں درد آپ ونڈائیا۔ جنہاں کتے نہ ملے سہاری، تنہاں اپنے گھر دئے وڈیائیا۔ لیہندی دشا کھیل نیاری، بھٹھی اگنی لوح تپائیا۔ چڑھدی دشا دھرم اٹاری، سینگھ منجیتا ادھ وچکارے بیٹھا ویکھے چائیں چائیا۔ ایہ لکھت جنائی پہلی واری، جس ویلے ویہ سو دس پکرمی اپنا لیکھے لکھائیا۔ سو سؤ کرم قدم قادر بنے اٹاری، قدرت بندھن پائیا۔ وچ وسے شاہو شہنشاہ زینکاری، جس دی شان نظر کیسے نہ آئیا۔ جن بھگتاں نال لائے یاری، پچھلا لیکھا جھولی پائیا۔ مہاراج شیر سینگھ وشنو بھگوان آپ بنیا بھنڈاری، انڈٹھڑی اٹل وست آپ ورتائیا۔

* ۱۲ بہادروں ۲۰۲۰ بکر می گردت سنگھ دے گرہ رام دیوالی ضلع امرتسر *

سچکھنڈ دوارے کھیل اکتھے، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ گر اوتار ہوئے اکتھے، پیر پیغمبر نال ملائیا۔ صاحب سلطان چرنی ڈھٹھے، دوئے جوڑ کرن عرضوئیا۔ چار جگ تیرے نام دے دے کے آئے پتے، دھر سندیسہ راگ الائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی لیکھ لیکھ، قلم شاہی صفت صلاحیا۔ ستجگ تریتا داپر کلجگ چار ورن اٹھاراں برن بنائے حصے، راؤ رنک ونڈ ونڈائیا۔ ست دھرم نام ندھان شبد نشان بھگت بھگوان ورلے دسے، نج نیتز نین آگھ کھلائیا۔ ساچی سکھیا لکھ چوڑاسی تیری سکھے، ساکھیات کری پڑھائیا۔ اتم دس کے آئے متھیا متھے، تھر کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پرہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن سلام، سجدہ پروردگار جھکائیا۔ بے پرواہ تیرا حق مقام، حقیقت تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلجگ اتم وگر گیا نظام، نوبت نام نہ کھئے وجائیا۔ شرع شریعت ہوئی غلام، لاشریک تیرا حکم بھلائیا۔ چاروں کٹت ہویا حرام، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ رسنا جہوا بتی دند سادھ سنت کرن کلیان، کلمہ حق نہ کھئے سمجھائیا۔ سچا دسے نہ کھئے ایان، دین مذہب ہوئے لڑائیا۔ گھر مندر نظر نہ آئے مکان، کایا کعبہ پھول نہ کھئے وکھائیا۔ دیک دیا نرگن جوت نہ جگے مہان، جوت نرنجن نہ کھئے رُشنائیا۔ امرت اتم کیسے نہ ملے پین کھان، لکھ چوڑاسی مرے انت تہائیا۔ نیتز نین لوچن درس ہوئے نہ سری بھگوان، پڑدہ دوئی نہ کھئے اٹھائیا۔ چاروں کٹت دسے ویران، دہ دشا اندھیرا چھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، پرہ در تیرے سرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچکھنڈ دوار، اکو نعرہ لائیا۔ تیری اوٹ سانجھے یار، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جگ چوڑی وینہدے آئے وارو وار، نو نو پندھ مکائیا۔ دھر سندیسہ دسدے رہے گفتار، گفت شنید بھیو کھلائیا۔ اچی کوک کردے رہے پکار، نعرہ حق حق سمجھائیا۔ منتر بول نام جیکار، ست ست درڑائیا۔ سرب جیاں دا میت ایکا ایکنکار، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ ایشٹ گردیو سوامی دھر دربار، سچ سینگھاسن بیٹھا سچا ماہیا۔ آد جگاد سدا نہکامی، نہکرمی کرم کانڈ نہ کھئے رکھائیا۔ سچ سندیسہ دیوے اگتی بانی، بودھ اکادھ کرے پڑھائیا۔ دو جہان سری بھگوان لکھ چوڑاسی اتم پرما تم ہووے انتریامی، گھٹ گھٹ ویکھے تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے اکو آس

رکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کڈھن ہار، دیئے جوڑ جوڑ سرنائیا۔ پُرکھ اکال بے پرواہ کلجگ اتم لگا کوڑ اکھاڑا، چاروں کُنٹ چار ورن ڈنک
 وجائیا۔ ست دھرم نہ پُرکھ نارا، وبھچار کری کُرمائیا۔ گر کا شبد نہ کیسے وچارا، پردے ہر نہ کھئے دھیائیا۔ کایا مندر نہ ہویا اُجیارا، دِپیک
 جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ ساڈھے تِن ہتھ دسے دھواں دھارا، سچ سمگری ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، لیکھا لیکھا سارے گئے
 بھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سری بھگوان ہو مہروان، سچکھنڈ نواسی حُکم سُنائیندا۔ سارے
 سُنو دُھر فرمان، دُھر دی دھار آپ جنائیندا۔ آد جُگاد جُگ چوکڑی کھیل مہان، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ نت نوت دیوے دان، وست
 امولک آپ ورتائیندا۔ شبدي شبد شبد بلوان، گر گر اپنا حُکم ورتائیندا۔ نیتز کھول ویکھو دو جہان، دو جہاناں والی آپ وکھائیندا۔ نہ
 کوئی دین مذہب اسلام، اسم اعظم نظر کیسے نہ آئیندا۔ نہ کوئی گُرمکھ گُرسکھ گر کرے پہچان، نیج نیتز نین نہ کھئے کھلائییندا۔ نہ کوئی سنت
 ستگر دھرے دھیان، آسا ترسنا مایا ممتا ہوے ہنگتا نہ کھئے مٹائیندا۔ نہ کوئی بھگت ملے بھگوان، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھٹائیندا۔ گھر گھر وڑیا
 کوڑ شیطان، ڈورُو ڈنکا ہتھ رکھائیندا۔ گیانی دھیانی وڈ ودوانی ہوئے حیران، ہر کا بھیو کھئے نہ پائیندا۔ اُچی کوکن گاون گان، دُھن آتمک
 راگ نہ کھئے سُنائیندا۔ کایا مندر دسے ویران، شودوالا مٹھ سوہا کھئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر فرمانا اک
 سمجھائیندا۔ تیئی اوتار کھولو اکھ، ہر آخر آپ جنائیا۔ لکھ چوراسی ویکھو پرتکھ، کلجگ بھرم بھرم بھلائییا۔ جُگ چوکڑی جو مارگ آئے
 دس، نرگن سرگن کر پڑھائیا۔ لیکھا لکھ کے آئے نال ہتھ، ناطہ جوڑ قلم شاہپیا۔ شاستر سمرت وید پُران مارگ لایا بس بس، لوکيات
 خوشی منائیا۔ اتم سارے آئے چھڈ، پنج تت چولا جگت ہنڈائیا۔ نرگن سرگن نالوں ہو کے اڈ، گھر ساچے خوشی منائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا لیکھا دئے جنائیا۔ اُٹھو بھگت اٹھاراں، اٹھ دس ہر جنائیندا۔ اُچی کوکو لاؤ نعرہ، نر نرائن آپ
 سُنائیندا۔ چار جُگ دا کھیل نیارا، نزویر پُرکھ آپ سمجھائیندا۔ بھیو ابھیدا کھولے دُھر دربارا، درگاہ ساچی پڑدہ لاپندا۔ مُرید مُرشد کرے
 پیارا، دید عید چند چمکائیندا۔ کلجگ اتم اک کنارہ، نیئا جگت جہان وکھائیندا۔ بھلیا اکو سانجھا یارا، صاحب سُلطان نظر کیسے نہ آئیندا۔
 جُگ چوکڑی لے اوتارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا حُکم آپ ورتائیندا۔ بھگت جن کھولو تاک، بند کواڑی کُنڈا

لاہیا۔ کوئی نہ لبھے ساچا ساتھ، سگلا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ آتم پر ماتم کوئی نہ گائے گاتھ، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ کایا مندر اندر ساچے منڈل کوئی نہ پائے راس، سُرتی شبدی گوپی کاہن نہ کھئے نچائیا۔ ستگرُو دوارے کوئی نہ ہووے داس، ہنگتا گرھ نہ کھئے ٹڑائیا۔ گھر دیپ نہ کھئے پرکاش، اندھ اندھیر نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں رہا وکھائیا۔ موسیٰ عیسیٰ محمد کرو دھیان، ڈھردر گاہی آپ اٹھائیندا۔ نہ کوئی کلمہ نبی رسوُل کلام، کائنات قادر نظر کیسے نہ آئیندا۔ مُرید مُرشد کوئی نہ پیائے آبِ حیات، حیاتی وچوں حیاتی نہ کھئے بدلائیندا۔ سجدہ سپس نہ کھئے آداب، سچ دُعا نہ کھئے کرائیندا۔ نظر نہ آئے شاہ نواب، شہنشاہ مُکھ نقاب پڑدہ نہ کھئے اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا آپ وکھائیندا۔ گرُو دس کرو وچار، دہ دشا بہرم بھلائیا۔ ست نام نہ کھئے پیار، ست سرُوپ نہ کھئے سمائیا۔ چار ورن نہ کوئی آدھار، کھتری براہمن شوڈر ویش ایکا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ نون س اکھر نہ کوئی دھار، ساچی سکھیا نہ کھئے پڑھائیا۔ نام کھنڈا نہ کوئی کھڑگ کٹار، تن گاترے نہ کھئے چُھائیا۔ فتح ڈنکا نہ کھئے جیکار، من واسنا نہ کھئے مٹائیا۔ ہر کا مندر نہ ديسے ہری دوار، گھر گھر وچ میل نہ کھئے ملائیا۔ سُرت سوانی سٹی نہ سکے کھئے اٹھال، شبد ہانی نظر کیسے نہ آئیا۔ گر اوتارو پیر پیغمبرو تھادا مننا پئے سوال، ہر ساچا سچ جنائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت پرگٹ ہووے دین دیال، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ سچ دوارے وسے سچی دھرمسال، چھپر چھن نظر کیسے نہ آئیا۔ پُرکھ اکم اکمڑا دیپک لئے بال، تیل باقی نہ کھئے پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا لیکھا آپ سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رکھو یاد، سو صاحب آپ سُنائیا۔ سو پُرکھ نرنجن سُنے قریاد، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن و جاوے ناد، دو جہان پُری لوہ برہمنڈ کھنڈ سُنائیا۔ ایکنکارا دیوے داد، دُھر وست آپ ورتائیا۔ آد نرنجن کرے پرکاش، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ سری بھگوان دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ ابناشی کرتا ہووے داس، بن سیوک سیو کھائیا۔ پاربرہم پرہم ویکھے کھیل تماش، برہم پڑدہ آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لہنا جھولی پائیا۔ سب دا لہنا جھولی پاؤنا، نرگن نرویر آپ جنائیندا۔ پیر پیغمبر متو کھنا، بن رسنا جہوا آپ سمجھائیندا۔ کلجگ اتم بھانا سرتے سہنا پینا، دو جہان نہ کھئے مٹائیندا۔ کوڑ کڑیارا بُرج ڈھنہا، اچا ٹلا پربت رسن کھئے نہ پائیندا۔ لگھ چوراسی جیو جنت لیکھا چُکے لہنا دینا، کرم

کانڈ دا لیکھا جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم آپ سُنائیندا۔ ساچا حکم دُھر فرمانا، سچکھنڈ نواسی آپ جنائیا۔ پُرکھ ابناشی شاہ سلطانا، شہنشاہ اِکو اِک اکھوائیا۔ جُگ چوکڑی پھرے بانا، زِرگن سرگن رُوپ وٹائیا۔ دُھر دی بانی گائے گانا، لکھ زرنجن لکھ جگائیا۔ لیکھا جانے دو جہانا، دوئے دوئے اپنی دھار پرگٹائیا۔ وِشن برہما شیو دیوے گیانا، نام دُھن شبد شنوائیا۔ ترے گن مایا بٹھے گانا، پنج تت کرے کُرمائیا۔ لکھ چوراسی کھیل مہانا، مہابلی آپ اکھوائیا۔ نو سؤ چُرانویں چوکڑی جُگ کھیل کردا رِبا سِری بھگوانا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دی کار آپ جنائیا۔ گر اوتار دھیان لگا، نیتر نین نیر وبائیا۔ ایکنکار تیری سرنا، سرنگت ملے وڈیائیا۔ ساچے رِبر تیرا راہ، جُگ چوکڑی ویکھ وکھائیا۔ تیرا صِفتی ڈھولا آئے گا، رسنا جہوا راگ الاٹیا۔ تیرا حکم سندیسہ آئے سُنا، لوکات سیو کمائیا۔ لیکھا لکھ کے نال قلم شاہ، کاغذ کری جگت کُرمائیا۔ اتم تیری اوٹ تکا، تقویٰ اِکو اِک جنائیا۔ کلجگ آوے بے پرواہ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ نوری جلوہ نور خُدا، صُورت نظر کیسے نہ آئیا۔ چوڈاں طبق ویکھے پڑدہ لاہ، بے وفا ویکھے سرب لوکائیا۔ پُوت سپوٹا براہمن گوڑا اُچے ٹلے پھیرا پا، پریت اِکو کرے رُشنائیا۔ نہکلنک ناؤں رکھا، ڈنکا نام شبد سُنائیا۔ کل کلکی ویس وٹا، سمبل ساچے سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اِک الاٹیا۔ سچ سندیسہ ایکا گیت، ہر سَتگر آپ جنائیا۔ چار جُگ دی بدلے ریت، ریتیان وڈی وڈیائیا۔ لکھ چوراسی بن کے میت، چار ورن کرے کُرمائیا۔ ناطہ توڑ مندر مسیت، گھر اِکو اِک درشٹائیا۔ کھیل کرے آپ انڈیٹھ، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ صدی چوڈھویں جائے بیت، چوڈس چند نہ کھئے چمکائیا۔ بیس بیس رِبا اڈیک، نیتر نین نین اٹھائیا۔ شاہ سلطانا خالی کرے کھیس، در در منگن بھکھیا کھئے نہ پائیا۔ سچ دھرم دی دتے حدیث، حضرت ساچی کرے پڑھائیا۔ لیکھا جانے بیس اِکس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا مارگ اِکو لائیا۔ گر اوتاراں دئے دِلاسا، پُرکھ اکال وڈی وڈیائیا۔ کلجگ ویکھو کھیل تامشا، ہر خالق خلق وکھائیا۔ کوڑی کریا اٹے پاسا، سچ سچ ملے وڈیائیا۔ جوٹھ جھوٹھ ہوئے ناسا، لوکات رہن نہ پائیا۔ چار ورن نہ رہے شاخا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا حکم آپ ورتائیا۔ ساچا حکم ہر ورتاؤنا، سِری بھگوان صاحب جنائیندا۔ کوڑ کوڑیارا میٹ مٹاؤنا، بھانڈا بھرم بھو بھنائیندا۔ سَتجگ ساچا مارگ لاؤنا، سَت دھرم آپ

پرگٹائیندا۔ دھرنی دھرت دھول گود سُہاؤنا، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ چنتا سوگ نہ کھئے جناؤنا، مایا ممتا موہ مٹائیندا۔ دُھر سنجوگ آپ ملاؤنا، بھگت بھگوان ویکھ وکھائیندا۔ سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ چُگاؤنا، آتم پرما تم جوڑ جُڑائیندا۔ ساچا ڈھولا اک سلوک سناؤنا، دُھر سندیسہ آپ الاٹیندا۔ لوک پرلوک دو جہان ایکا ناد وجاؤنا، نویت اکو نام سُنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ایکا گھر بہاؤنا، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ محمد لیکھا جھولی پاؤنا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ کرنی آپ کھائیندا۔ سچ کرنی آپ کھایوگا۔ پرہ زرگن ویس وٹاویگا۔ لوکات ویکھ وکھایوگا۔ لگھ چوراسی دیوے دات، اٹل نام ورتاویگا۔ کوڑی کِریا کڈھ نارم ذات، گُرم ت اک سمجھایوگا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش بنو اک جماعت، گھر اکو اک سُہایوگا۔ بھگت بھگوان بنے داس، ساچا مارگ اک وکھایوگا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں پوری کرے آس، نراسا کوئی رہن نہ پائیوگا۔ زرگن جوت کر پرکاش، ستجگ ساچا چند چمکایوگا۔ ساچے منڈل پاوے راس، زرگن سرگن ناچ نچایوگا۔ لیکھا جان پرتھی آکاش، گگن گگنتر کھوج کھوجایوگا۔ جن بھگتاں وسے پاس، کروٹ اپنی آپ بدلاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا نام اک درڑاویگا۔ ساچا نام اک درڑائے گا۔ سو پُرکھ زرنجن کھیل رجائے گا۔ ہر پُرکھ زرنجن ناد وجائے گا۔ ایکنکارا حکم سُنائے گا۔ آد زرنجن ویکھن آئیگا۔ ابناشی کرتا گھر گھر پھیری پائے گا۔ سری بھگوان دوئی دوت پڑدہ اٹھائے گا۔ پارہم برہم آتم پرما تم میل ملائے گا۔ نہکرمی کرے اپنا کرم، قُدرت قادر آپ جنائے گا۔ آتم جوت ساچا ورن، ذات پات نہ کھئے رکھائے گا۔ نیتر کھول ہرن پھرن، گُرمکھ ورلے آپ اٹھائے گا۔ ساچے پوڑے سجن چڑھن، گھر ڈنڈا اکو لائے گا۔ دسم دواہری جا کے ورن، نو دوارے پنڈھ مکائے گا۔ ٹیڈھی بنک مول نہ سرن، ایڑا پنگل نہ کھئے اٹکائے گا۔ تیرا میرا تیرا جو سوہنگ ڈھولا پڑھن، سو ستگر وچ سہائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ستجگ ساچا راہ وکھائے گا۔ ستجگ ساچا راہ وکھایوگا۔ نرویر پُرکھ اکو آویگا۔ ساچی سکھیا سکھ سمجھایوگا۔ دہ دشا پائے بھکھ، اٹھاں تٹاں جوڑ جُڑاویگا۔ من مت بُدھ کرے ہت، من واسنا میٹ مٹاویگا۔ لگھ چوراسی کوڑی کِریا جت، ڈنکا فتح اک وجاویگا۔ سریشٹ سبائی بن کے پت، پتپریشور نظری آویگا۔ جن بھگتاں کرے ہت، ہتکاری ویس وٹاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ اتم لیکھ چُکایوگا۔ کلجگ اتم لیکھ چُکایوگا۔ ہر جو کنت ویکھ وکھایوگا۔ گُرمکھ سنت آپ جکایوگا۔ مہا اگنت آپ

سمجھاویگا۔ منیا منت نام درڑاویگا۔ رنگ بسنت اک چڑھاویگا۔ نارکت میل ملاویگا۔ ہوئے ہنکت گڑھ ٹڑاویگا۔ بودھ آگادھا بن کے پنڈت، نش اکھر اکھر روپ سمجھاویگا۔ چار جگ کر کھنڈت، کھنڈا کھڑگ اک چمکاوایگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اتم سب دی منے منت، مہروان مہروان مہروان مہر نظر اک اٹھاویگا۔ مہروان ہر منے منت، اپنی دیا کھائیا۔ اٹھو ویکھو اپنی ہمت، لکھ چوراسی بھرے بھلی بنی پاندھی رابیا۔ چار کٹ دہ دشا ساچا پول نظر نہ آئے سمیت، ساچا مارگ پنڈھ نہ کھئے مکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر سب دا لیکھا جھولی پائیا۔ گون ویلا پرہ لیکھا چکے، باقی کوئی رہن نہ پائیا۔ لوکھات پینڈا مکے، آون جاون پنڈھ کھائیا۔ سدا ویکھئے تیری رتے، رت زٹری اک مہکائیا۔ گودی تیری رہیئے سٹے، چار جگ نہ کھئے اٹھائیا۔ اتم لہنا کوئی نہ پچھے، حکم حق نہ کھئے سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ملے سچ سچی سرنائیا۔ سچ سرنائی اک رکھاویگا۔ پرہ اپنا نین اٹھاویگا۔ گر اوتار سین بناویگا۔ جو در دوار کہن، سو پوری کر وکھاویگا۔ آپ چکائے لین دین، دینا اپنے ہتھ رکھاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستجگ ساچی ونڈ ونڈاویگا۔ ستجگ ونڈ ونڈے کرتار، ہر کرنہار زینکارا۔ نو نو چار اترے پار، لیکھا چکے وچ سنسارا۔ اللہ رانی رووے نیر دھار، چوڈاں طبق ہاباکارا۔ چوڈاں لوک ہون خوار، ساچا ملے نہ میت مرارا۔ چوڈاں ودیا گئی ہار، بجرکپائی توڑے نہ کوئی تالا۔ چوڈس چند نہ کھئے اگیار، چاروں کٹ اندھ اندھیارا۔ کلجگ کوڑی کرپا سرب سنسار، ساچا پنڈھ نہ کیسے وچارا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، زرگن سرگن سرگن زرگن لے اوتارا۔ زرگن اوتاری ہوئے انت، انتشکرن ویکھ وکھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت، ناؤں کھنڈ پرتھی پھولے تھائیا۔ گرمکھ ورلے لبھے سنت، جس جن اپنی بوجھ بھجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، آد جگاد کھیل برہماد، شبد دھر ناد انادی راگ سنائیا۔

آؤن والا سُنو زمانہ، ضمانت سب دی ضبط کرائیا۔ کرے کھیل سِری بھگوانا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جُگ چوکری دیندا ربا پروانہ، دُھر سندیسہ حُکم سُنائیا۔ کلجُگ اتم کھیل کرے مہانا، سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔ پرگٹ ہووے نہکلنک بلی بلوانا، بلدھاری پھیرا پائیا۔ سمبل وسے سچ مکانا، آسن اکو اک لگائیا۔ دھرم وکھائے اک نشانہ، کوڑی کِریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دے دے گئے بیانا، لیکھا لکھت بھوکھت سمجھائیا۔ سرِشٹ سبائی ہوئے ویرانا، گھر گھر ویری نظری آئیا۔ کلجُگ کاتی مارے تیر نشانہ، جیواں جنتاں دیوے ڈیرہ ڈھاہیا۔ ویہ سو ویہ بکرمی لیکھا جانے دو جہاناں، دوآ صِفر زירו اپنا انک جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھوکھت لیکھا جانے بے پرواہیا۔ بھوکھت لیکھا آیا نیڑے، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی وسدے اُجڑنے کھیڑے، کلجُگ سکے نہ کھئے بچائیا۔ دین مذہب دے چُکنے جھیڑے، ذات پات نہ کھئے لڑائیا۔ دھرت مات دے کھلے ویہڑے، مٹکھ کھئے رہن نہ پائیا۔ سِری بھگوان نوں بھگت تھوڑے تھوڑے بتھیرے، جو پردے ہر ہر رہے دھیائیا۔ باقی ڈھہندے ویکھو ڈیرے، بیس اکیسا رنگ رنگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے بیٹھے کر کے جیرے، جنہاں دا حُکم سارے گئے بھلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کھیل کر، کلجُگ لیکھا دئے جنائیا۔ بھوکھت واک سُنو لا کت، اک دھیان جنائیا۔ اتم لیکھا چُکنا چھپری چھن، محل اٹل نہ کھئے رُشنائیا۔ جس گھڑیا سو ربا بہن، گھڑن بھتہار ہتھ وڈیائیا۔ کلجُگ جیو ہوئے نیترا تھ، اکھ پرتکھ نہ کھئے گھلائیا۔ شاہ سُلطاناں لُٹیا جانا دھن، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، راج راجاناں خاک ملائیا۔ سُنو بھوکھت جگت جیو، جُگ ربا گر لائیا۔ اتم لہنا ساڈھے تِن ہتھ سیو، باقی سنگ کچھ نہ جائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کوئی نہ کرے سچ پریم، پریتیان نظر کھئے نہ آئیا۔ جس نے کھیل کھیلیا کُنٹ ہم، سو ویکھے بے پرواہیا۔ گردر مندر مسجد مٹھ شو دوالے وڑ کے چُکدے نیم، انت انت جان بھلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجُگ لیکھا ربا چُکائیا۔ بھوکھت واک سُنو گوہند، پُرکھ اکال گیا جنائیا۔ کرے کھیل گھر گمبھیر گئی گہند، وڈ داتا وڈ وڈیائیا۔ کلجُگ کوڑی دھار وپائے ساگر سندھ، شوہ دریا آپ رُڑھائیا۔ گرُمکھ وِرا بچے ساچی بند، جس ملیا بے پرواہیا۔ جنم مرن دی چُکے چند، چنتا چکھا نہ کھئے ستائیا۔ جو پاربرہم دی کردے نند، تنہاں دیونہار سزائیا۔ بیس اکیسا کوڑ گُریار سب دی بھنے کینگ، کینگرے کینگرے مردنگ وجائیا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھوکھت بھاوی ربا جنائیا۔ بھوکھت بھاوی ہووے بلوان، بھانا اپنے نال ملائیا۔ جودھے سورُوپر
 ویکھے جوان، کلجگ جیواں نال کرے لڑائیا۔ گڑھ ہنکاری توڑے آن، چاروں کُنٹ ڈیرہ ڈھابیا۔ ویکھو کھیل کی ورتے بھگوان، نیتر نیناں
 سرب دسائیا۔ بیس اِکس اِکس انت سرب پچھتان، پسچاتاپ کرے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، بھوکھت بھاکھیا گوہند اکھیا نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ ساچا درشن جو جن لوڑے، انتر آتم دھیان لگائیا۔ ستگر پورا گھر سُنٹیاں بھڑے،
 بانہوں پکڑ لے اٹھائیا۔ سُرتی شبدی گھر گھر وچ جوڑے، ٹٹی گنڈھ وکھائیا۔ پنج وکارا در تون ہوڑے، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار نیڑ نہ
 آئیا۔ سوچھ سرُوپی نظری آئے مہرے، بزگن نور جوت رُشنائیا۔ کر پرکاش اندھ گھورے، اپنا پڑدہ دے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، درشن دیوے تھاوں تھائیا۔ جو جن ساچا درس منگے، اک دھیان لگائیا۔ ستگر پورا کایا چولی رنگے، رنگ مجیٹھی اک
 چڑھائیا۔ پوڑی چڑھائے اپنے ڈنڈے، گھر گھر وچ دے ودیائیا۔ پار کرائے ڈونگھے ساگر کنڈھے، شوہ دریا نہ کھئے رُڑھائیا۔ آتم دیوے اک
 اندے، پرمانند وکھائیا۔ بن رسنا جہوا گائے چھندے، اجپا جاپ سمجھائیا۔ بندگی لائے اپنے بندے، بندی خانہ توڑ ٹڑائیا۔ وچوں کڈھے
 واسنا گندے، سچ سگندھی نام بھرائیا۔ مانس جنم بیٹے نہ بھنگے، لکھ چوراسی دیوے تند ٹڑائیا۔ راتیں سُنٹیاں دے جاگدیاں گُرمکھاں دے
 اندر لنگھے، آؤندا جاندا نظر کیسے نہ آئیا۔ دیوے درس جیو پندے، انڈ برہمنڈ کھوج کھوجائیا۔ امرت دھار ویائے ساگر سِندھے، کول ناہ
 ناہ اُلٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دے درس من ترپتائیا۔ جو جن درس کرن دی رکھے آسا، آسا منسا نال ملائیا۔
 صاحب ستگر دین دیال تِس دا داسی داسا، ٹھاگر بن کے ٹھوکر نام لگائیا۔ چرن کول اُپر دھول دیوے بھرواسا، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ جو
 جن آئے ویکھن تماشا، تنہاں جگت تماشے نال رلائیا۔ جو جن آئے کرن ہاسا، تنہاں ہنس مکھ صلاحیا۔ جو جن آئے پرہ و سے سدا پاسا،
 تنہاں انتر درس دے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے تھاوں تھائیا۔ درس کرن دی جس لگی پیاس، آتم ربی
 بلائیا۔ تنہاں نام کٹورا دے گلاس، گھاڑت گھڑی نظر کیسے نہ آئیا۔ من مت بڈھتے کر نہ سکن اداس، چنچل روپ نہ کھئے وٹائیا۔ اندر وڑ
 کے جائے اکھ، اٹھ گُرسکھ درشن کر چائیں چائیا۔ گھر میلا کھلاپات، کول نین پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں مل اک جماعت، جتھے اکو نام پڑھائیا۔

ستگر نظری آئے ساکھیات، پردہ نظر کئے نہ آئیا۔ سمنکھ ہونے کر بات، آگے پچھے مکھ نہ کئے چھپائیا۔ درس کیتیاں ملے نجات، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ساچا درس جو جن جانے، انجانت دئے جنائیا۔ گرسکھ گر دوویں چلن اک دوجے دے بھانے، بھانے بھانے وچ سمائیا۔ گرمکھ چتر سگھڑ سیانے، مورکھ مؤڑھے اپنا رُپ وٹائیا۔ در گھر ساچے ہون پروانے، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہارا نام ور، درس اکو گھر جنائیا۔

* ۱۳ بہادروں ۲۰۲۰ پکرمی فوجا سنگھ دے گرہ رام دیوالی ضلع امرتسر *

ہرجن سدا رکھے آس، جگت ابھان تجائیا۔ کوڑی کرپا ہووے ناس، سچ سچ ملے وڈیائیا۔ آتم پرما تم وسے پاس، ساچا سنگ نبھائیا۔ اٹھے پھر رہے پرہات، سندھیا رُپ نہ کئے وٹائیا۔ آتم ہووے مانس ذات، جنم جنم لیکھے لائیا۔ مٹے رین اندھیری رات، ستگر ساچا چند چڑھائیا۔ نام وکھائے ڈونگھا کھات، گرہ مندر کھوج کھوجائیا۔ ایتھے اوتھے دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد اپنے انگ لگائیا۔ گرمکھ رکھے اکو اوٹ، گھر سچ ملے وڈیائیا۔ ہونے پرکاش زرمل جوت، اگیان اندھیر چکائیا۔ ڈھر دا نام ملے سچ سلوک، ساچا ڈھولا اکو گائیا۔ چرناں ہیٹھاں دے موکھ، مکتی کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ گرمکھ سجن رہے اڈیک، نج نیتر دھیان لگائیا۔ کون ویلا پرہ ملے ٹھیک، ٹھاکر سوامی پھیرا پائیا۔ کایا چاڑھے رنگ مجیٹھ، اتر کدے نہ جائیا۔ سوہنگ ڈھولا سنائے گیت، آتم پرما تم راگ لائیا۔ ناطہ تھے مندر مسیت، کایا کعبہ ساچا حُجرہ اکو نظری آئیا۔ بیٹھا دسے صاحب اتیت، ترے گن مایا ڈیرہ ڈھاپیا۔ ویکھ وکھائے ہست کیٹ، اوج نیچ رہا سمائیا۔ لکھ چوراسی جائے جیت، آون جاون پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دیوے نام وڈیائیا۔ گرمکھ گرسکھ رہے تگ، نیتر نین نین اٹھائیا۔ کون ویلا پرہ دیوے حق، خالی جھولی دئے بھرائیا۔ جگ چوکڑی گئے تھگ، بن بن پاندھی راہیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ گئے آگ، چاروں کنت رہی

گر لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے مان سچی وڈیائیا۔ گرُمکھ سجن منگن بھکھ، بھچھیا اکو منگ منگائیا۔ ساچا لیکھ دیوے لیکھ، پچھلا لیکھا دئے گوائیا۔ ستگر ہو کے کرے پت، گرُمکھ گر گر گود بہائیا۔ دو جہاناں بنے پت، ماتا اکو نظری آئیا۔ جنم کرم دی لاپے وکھ، ڈرمت میل دھوائیا۔ ساچی سکھیا لئے سکھ، کرے سچ پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گرُمکھ گرُسکھ تکن راہ، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ کون ویلا پرہ ملے ملاح، پاربرہم پرہ بے پرواہیا۔ ساچی دیوے اک صلاح، نام ندھانا ڈھولا گائیا۔ بھو ساگر پار دئے کرا، شوہ دریا نہ کھئے زڑھائیا۔ کاکوں ہنس دئے بنا، بڈھی کاک نہ کھئے گر لائیا۔ سہنساں وچوں لئے اُپجا، آپ اپنا رنگ رنگائیا۔ ساچا بنسا لئے بنا، گرُمکھ گر گر ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، بخشنہار چرن سرنائیا۔ گرُمکھ گرُسکھ ویکھن اٹھ، دہ دشا بھیو چکائیا۔ کون ویلا پرہ جائے تٹھ، دینن ہیوئے سہائیا۔ امرت جام پیائے گھٹ، رس اکو اک وکھائیا۔ آن جان لکھ چوراسی مات گرہہ گیڑا جائے چھٹ، جون اجون نہ کھئے بھوائیا۔ دیوے بھنڈار اک اٹھ، وستو ست ست ورتائیا۔ اپنی گودی لئے چُک، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اُجل کرے مات مُکھ، ڈرمت میل رہن نہ پائیا۔ سُپھل کرائے جنی گکھ، دھن دھن جنیدی مائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، در گھر ساچے میل ملائیا۔ گرُمکھ گرُسکھ منگن سچ پریت، پریتیوان تیری وڈیائیا۔ تیرا راگ گائے گیت، گہر گمبہر تیری سرنائیا۔ نظری آئی سدا اتیت، ترے گن کوڑا ڈیرہ ڈھاپیا۔ سچ دواویوں ملے بھیکھ، بھچھیا اکو نظری آئیا۔ پُرکھ اکال ساچا میت، سجن داتا بے پرواہیا۔ جگ چوکڑی چلائے ریت، ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرُمکھ میلے تھائوں تھائیا۔ گرُسکھ گرُمکھ میل ملاواں، سو ستگر آپ ملائیندا۔ ساچی درگاہ ساچا ناواں، بن اکھراں آپ لگائیندا۔ کرے پیار جیوں پُتراں ماواں، پتا پوت گود سہائیندا۔ سمرتھ سدا سدا سد دیوے ٹھنڈیاں چھاواں، مہر نظر نین اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن اپنے گہر وسائیندا۔ گرُمکھ گرُسکھ پورن آسا، آسا آسا وچ ملائیا۔ مانس جنم دے بھرواسا، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ اندر باہر دیوے ساتھا، گپت ظاہر سنگ نیہائیا۔

نام جنائے پوجا پاٹھا، سوہنگ اکھر اک پڑھائیا۔ ملے میل پڑکھ بدھاتا، پڑکھ پڑکھوتم وڈ سرنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں دیوے اکو دان، نام ندھان جھولی آپے پائیا۔

* ۱۳ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی سورن سنگھ دے گرہ رام دیوالی ضلع امرتسر *

گرمکھاں ہر کرے رکھوالی، رکھک اکو اک اکھوائیندا۔ دو جہاناں پھرے خالی، کھنڈا کھڑگ نام چمکائیندا۔ نرگن ہو کے بنے پالی، گھر گھر ویکھ وکھائیندا۔ پورب جنم جنہاں گھال گھالی، اتم لیکھا لیکھے پائیندا۔ ستگر ہو کے کرے دلالی، شبد وچولا میل ملائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں بھالی، گرسکھ گرمکھ آپ جگائیندا۔ کلجگ ویکھ اندھیری زین کالی، کوڑی کریا میٹ مٹائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے دیا کھائیندا۔ پرتپالک بنے نرنکار، سیوا سچ کھائیا۔ ڈبڈے پاتھر لئے تار، جس جن اپنا رنگ رنگائیا۔ ساچا دیوے نام آدھار، ساچی سیکھیا اک سمجھائیا۔ جنم کرم دا روگ نوار، آون جاون دئے کھائیا۔ گھر میلا سرجنہار، دور ڈراڈا پندھ مکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گرمکھ ساچے لئے ترائیا۔ گرمکھ تارے ہر نرنکار، جگ جگ ویکھ وکھائیندا۔ لیکھا جانے دھر دربار، بھيو ابھید کھلائیندا۔ ساچے مندر کھول کواڑ، پڑدہ دوئی دوت چکائیندا۔ اگ نہ لگے تتی ہاڑ، امرت میگھ اک برسائیندا۔ کر پرکاش ناڑ ناڑ، سانتک ست ست ورتائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ ہرجن ویکھے لوکھات، دھرت دھول سوہیا پائیا۔ لہنا توڑ ذات پات، زیر زبر اک سمجھائیا۔ دے وڈیائی کائنات، نام کلمہ مکتب اک پڑھائیا۔ دھرم دوارے مار جھات، گھر ساچا اک وکھائیا۔ پھل پھلواڑی پت ڈالی ویکھے آپ، پنکھڑی غنچہ پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے لئے ترائیا۔ ہرجن تارے دین دیال، آد جگاد دیا کھائیندا۔ ایتھے اوتھے چلے نال، دو جہاناں سنگ رکھائیندا۔ ناٹھ توڑ کال مہاکال، چرن پریتی اک سمجھائیندا۔ ساچا مندر جنائے دھرمسال، گھر ٹھاکر روپ وٹائیندا۔ گرمکھ گر گر سرت سنبھال، سرتی شبدی جوڑ جڑائیندا۔ لیکھا جان شاہ کنگال، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیندا۔

ہرجن ساچے بیٹے سہائی، مہر نظر اٹھائیندا۔ نہ کوئی انکڑے جانے اکائی، دہائی دھار نہ کھئے جنائیندا۔ دہ دشا سرب کُرائی، دسم دواری گھر نہ کھئے وسائیندا۔ من آسا دئے دُہائی، ترسنا بھکھ نہ کھئے مٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے انگ لکائیندا۔ ہرجن ساچے لائے انگ، انگیکار اکھوائیا۔ ستگر پورا سد سربنگ، دین دِیال اکھوائیا۔ بھانڈا بہرم ڈھاہے کندھ، کوڑی کِریا صفحہ اٹھائیا۔ نام ندھان وجائے مردنگ، انحد ناد سُنائیا۔ جن بھگتاں وسے سدا سنگ، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہرجن ویکھے بال انجان، بالی بُدھ سُدھ اکو گھر وکھائیا۔

✽ ۱۳ بہادروں ۲۰۲۰ یکرمی چندر سنگھ دے گرہ رام دیوالی ضلع امرتسر ✽

ستگر پورا کرے کِریا، کِریا ندھان دیا کمائیندا۔ جنم کرم دی مٹے پیتا، دُکھ درد گوائیندا۔ مانس جنم نہ جائے برتھا، تن ماٹی لیکھے پائیندا۔ چار کُنٹ جو رہا پھردا، دہ دشا ڈیرہ ڈھاہندا۔ ستگر ونج کرائے اکو سر دا، ہٹ ساچے آپ وکائیندا۔ آد جُگادی کھیل اگتی پر دا، پتا پوت ویکھے وکھائیندا۔ لیکھا جنم پورب جنم چر دا، زرگن سرگن ونڈ ونڈائیندا۔ بھیو وکھائے گھر تھر دا، تھر گھر اپنا گھر جنائیندا۔ کوڑی کِریا گیڑا گِردا، ساچا مارگ اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس جن اپنے گھر وسائیندا۔ جنم کرم دا کٹے روگ، ہر ستگر دیا کمائیا۔ نام بھنڈارا دیوے چوگ، رسنا جہوا بتی دند آپ کھوائیا۔ آتم پر ماتم ہیٹے سنجوگ، دُھر ملنی میل ملائیا۔ وجے ودھائی چوڈاں لوک، پرلوک رہے جس گائیا۔ در نیانی پھرے موکھ، نیتر نین نین شرمائیا۔ جنہاں پُرکھ اکال ملی اوٹ، تنہاں ویلے انت دُکھ نہ لاگے رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ دُکھ روگ اترے سنتاپ، پتت پاپی پار کرائیندا۔ بالک ویکھے ساچا باپ، پتا پوت گود اٹھائیندا۔ پریم پریتی ساچا جاپ، زرگن سرگن آپ سمجھائیندا۔ گھر ٹھا کر ملے سجن ساک، کوڑا ناٹھ توڑ تڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو ساگر پار کرائیندا۔ جگت روگ میٹے دُکھ، دُکھیاں درد ونڈائیا۔ گھر اُچجائے اکو سُکھ، ہر وجے نام ودھائیا۔ اُجل کرے مات مُکھ، جو سری بھگوان رہے جس گائیا۔ ویکھے وکھانے اپرا دھی سٹ، جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، لیکھا جانے تھائوں تھائیا۔ لیکھا جانے اندر باہر، پڑدہ سکے کوئی نہ پائیا۔ کرنہارا گپت ظاہر، ظاہر ظہور کھیل وکھائیا۔ ڈبڈے پاتھر جائے تار، جس گرہ اپنا چرن چھپائیا۔ ساچا بخشے اک پیار، پریم پریتی تند بندھائیا۔ بھوت پریت جن خبیث کھئے نہ کرے حوار، اک لکھ آسی ہزار نیڑ کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام ڈنکا اک وجائیا۔ نام ڈنکا وجے گھر، گھر ساچے خوشی وکھائیندا۔ پچھلا چکے بھو ڈر، آگے اکو راہ جنائیندا۔ ستگر سوامی پلو پھڑ، جگ مارگ آپے لائیندا۔ ڈونگھی بھوری کایا وڑ، بند تاکی آپ کھلائیندا۔ سچ سہیلا دیوے ور، گر چیل ویکھ وکھائیندا۔ لیکھا جانے نرائن نر، نر ہر اپنی کار کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دیوے ساچا ور، سچ گھر سچ اکو اک وکھائیندا۔ سچ گھر ہر شبد سوامی، گر منتر نام وڈیائیا۔ سرب جیاں گھٹ انترجامی، بھو ابھیدا دئے کھلائیا۔ امرت بخشے آتم بانی، امیوں رس جام پیائیا۔ آون جاون چکے جم کی کافی، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ ساچا بخشے پد نربانی، نربان پد اکو اک وکھائیا۔ تخت نواسی شاہ سلطانی، شہنشاہ اپنی مہر نظر اٹھائیا۔ تکھی مارے تیر کافی، دو جہانی پار لنگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے لئے اٹھائیا۔ دکھ روگ مٹے جھپڑا، جھنجٹ کھئے رہن نہ پائیا۔ آپ وسائے ساچا کھپڑا، گھر وجے نام ودھائیا۔ ایتھے اوتھے بٹھے بیڑا، کھیوٹ کھیٹا بے پرواہیا۔ اتم کرے حق نیڑا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آتم پرما تم پرما تم آتم آد جگاد جگا جگنتر سوہنگ منتر اک پڑھائیا۔

* ۱۳ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی لکھا سنگھ دے گرہ رام دیوالی ضلع امرتسر *

سرب کل ہر سمراتھا، پُرکھ سمرتھ اک اکھوائیندا۔ لیکھا جانے ترلوکی ناتھا، لوک پرلوک حکم منائیندا۔ جگ چوکری جنائے گاتھا، گر اوتار آپ پڑھائیندا۔ بھگت بھگوان دیوے ساتھا، سگلا سنگ نبھائیندا۔ گرمکھاں کرے پورا گھاٹا، پورب لہنا ویکھ وکھائیندا۔ چرن کول بندھائے ناطہ، ساچا سجن ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ہر ہر رنگ رنگائیندا۔ پُرکھ سمرتھ صاحب

گردیو، دیوت سُر دئے وڈیائیا۔ آد جُگاد سدا نہکیو، نہچل دھام ڈیرہ لائیا۔ الکھ آگوچر اگم ابھیو، بھیو ابھید جنائیا۔ امرت رس دیوے میو، پھل اکو اک کھوئیا۔ لیکھا جانے رسنا جہو، بتی دند ونڈ وندائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے تھائوں تھائیا۔ سمرتھ پُرکھ صاحب سلطان، پُرکھ اکال اک اکھوائیندا۔ لیکھا جانے دو جہان، برہمنڈ کھنڈ اپنا حُکم ورتائیندا۔ دھرم اُٹھائے اک نشان، ست ستوادی آپ جھلائییندا۔ جیو جنت سادھ سنت دیوے شبدا گیان، آتم پرما تم بودھ آگادھا اکھَر وکھَر آپ پڑھائیندا۔ کایا مندر ویکھ مکان، گھر دیا باقی، کھلا پاتی نُوَر نُوَرانہ جوت ڈگمگائیندا۔ امرت جام پیائے بن کے ساقی، سچ پیالہ کایا کاسہ آپ بھرائیندا۔ لیکھا جانے تن خاکی، خالق ویکھ وکھائیندا۔ جن بھگتان بند کیواڑا کھولے تاکی، ایکا دُوْجا دُوْجا ایکا پڑدہ آپ اُٹھائیندا۔ اسو گھوڑے چڑھے راکی، شاہ سوارا ہر نرنکارا دُوَر دُرادا پنڈھ مکائیندا۔ دُھر سندیسے لے کے آئے پاتی، نام ندھانا آپ سمجھائیندا۔ جن بھگتان چُکے لہنا باقی، دینا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سگلا سنگ آپ نہائیندا۔ سمرتھ پُرکھ اگم اتھاہ، نرگن نرُویر وڈی وڈیائیا۔ جُگ چوکرئی مارگ لا، نت نوْت ویکھ وکھائیا۔ شبدا سرُوپی بن ملاح، بیڑا لکھ چوراسی آپ چلائییا۔ ساچی نیٹا لے بہا، سٹیانے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن لیکھا لیکھے پائیا۔ پُرکھ سمرتھ سرب سُکھ داتا، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیندا۔ آد جُگاد پتہریشور پارہرہم پرہہ پُرکھ بدھاتا، بدھ اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سنت ساجن بھکت بھگوان گُرمکھ گُرسکھ بٹھے ناطہ، سُرتی شبدا جوت جُڑائیندا۔ سوہنگ ڈھولا بن وچولا گائے گاتھا، تُوں میرا مین تیرا دوہاں اکو راگ لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آپے جانے دُھر دا بولا، انبولت اپنی دھار وکھائیندا۔ سمرتھ سوامی کھیلے کھیلے ڈُونگھے ساگر، سُمند ورو لے بے پرواہیا۔ بھیو چُکائے کایا گاگر، گگریا نرمل جوت جوت رُشنائیا۔ ونج کرائے ہٹ سُوڈاگر، نام اکو وست وکائیا۔ کھیلے کھیل کریم قادر، فُدرت کرتا دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا حُکم آپ ورتائیا۔ سمرتھ حُکم دُھر فرمان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر سیس جھکان، نیر نین اگھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ نون سُس اکھَر ڈھولا سارے گان، تُوں ہی تُوں ہی راگ لائیا۔ چرن کول سچ پربتئی اک دھیان، دھیان دھیان وچوں پرگٹائیا۔ انتشکرن آتش مٹے امرت دیوے پین کھان، رس اکو اک بھرائیا۔ داتا دانی سری

بھگوان، بھگون میتا سدا سہائیا۔ جنم جنم آون جاون دگھ کئے آن، پھاسی جم نہ کھئے لٹکائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہرجن ساچے کرے پروان، پار کنارہ اکو اک وکھائیا۔

* ۲۲ بہادروں ۲۰۲۰ پکرمی دلپ سنگھ دے گرہ جنڈیالا گرو ضلع امرتسر *

سچکھنڈ دوارے ست نواس، ست ستوادی آپ کرائیندا۔ کھیلے کھیل پُرکھ ابناش، ابناشی اپنی دھار چلائیندا۔ نرمل نور جوت کر پرکاش، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ نرگن نرگن پوری کرے آس، آسا آسا نال ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سچ دوارے سوہا پائیندا۔ سچ دوارا سوہاوت، سو پُرکھ نرنجن آپ سہائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن کھیل بے انت، بے پرواہ آپ رکھائیا۔ ایکنکار مہا اگنت، لیکھا لکھت وچ نہ آئیا۔ آد نرنجن جوتی نور انت، اکل کل دھاری بھو چکائیا۔ ابناشی کرتا کھیلے کھیل جگا جگنت، جگ چوڑی دھار بندھائیا۔ سری بھگوان سوہاوت، دو جہاناں رت سہائیا۔ پارہم پرہہ کھیلے کھیل آد انت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی سچکھنڈ دوار، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن بے عیب پروردگار، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ شاہو بھوپ بن سکدار، تخت نواسی پُرکھ ابناشی شاہ سلطانا سوہا پائیندا۔ دیا باقی کملاپاتی جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا کر اُجیار، نرگن دھار ہر نرنکار دین دیال پُرکھ اکال اپنی دھار چلائیندا۔ اٹل محل تھر منار، کھیلے کھیل پروردگار، نوری جلوہ نور اپار، مقامے حق سوہا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا مندر اک سہائیندا۔ ساچا مندر سوہا نیک، درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔ دوسر نہ کوئی دسے شریک، لاشریک بے پرواہیا۔ نہ اندھیرا کوئی تاریک، جوتی نور چند رُشنائیا۔ لیکھا جانے حقیقت حقیق، حق حق دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوار اک وسائیا۔ سچ دوار جائے وس، سو صاحب آپ وسائیا۔ نرگن نور کر پرکاش، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ شاہو بھوپ پُرکھ ابناش، نر نرائن وڈی وڈیائیا۔ دوسر نہ کھئے وسے ساتھ، سنگی سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ سچکھنڈ دوارا

اُچ اٹلا، سو صاحب آپ سُہائیا۔ دیا باقی کملا پاتی نرگن جوت ایکا بلا، ایکا ایک کرے رُشنائیا۔ آد جُگاد جُگ چو کڑی نرگن وسے سد اُکلا، اکل کل دھاری کھیل کرائیا۔ نرور پُرکھ اپنا پھڑے آپے پلا، پلُو ساچی گنڈھ بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ ساچے وڈ وڈیائیا۔ سچکھنڈ وڈیائی ایکا ایک، ایکنکار آپ جنائیندا۔ آد پُرکھ اپرمپر سوامی آپے جانے اپنا بھیکھ، رُوپ رنگ ریکھ نظر کھئے نہ آئیندا۔ اگم اگمڑا وسنہارا اگمڑے دیس، چھپر جھن چار دیوار نہ کھئے بنائیندا۔ نرگن اندر نرگن رہے الپ، بھيو ابھید نہ کھئے کھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ دوارا ایکنکارا کرتا پُرکھ آپ وسائیندا۔ سچکھنڈ دوار وسے آد، آد پُرکھ آپ وسائیا۔ ایکا ایک وجائے اپنا ناد، اپنی اچھیا آپ پرگٹائیا۔ لیکھا جانے بودھ آگادھ، آگادھ بودھ بے پرواہیا۔ نرگن نرگن سجن ساک، سگلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت پاکی پاک، بے عیب نور خدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ ساچے وجے ودھائیا۔ سچکھنڈ دوارے وجے ودھائی، ڈورُو ڈنکا نظر کھئے نہ آئیندا۔ راگ ناد نہ کھئے گائی، نادى ناد نہ کھئے لائیندا۔ ڈھولک چھینا نہ کھئے وجائی، تال تلوڑا نہ کھئے وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ دوارے ساچا کھیل، نرگن نرگن ساچا میل، میل ملاوا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ساچا کھیل کرے کرتار، سچکھنڈ وڈی وڈیائیا۔ نرگن پُرکھ پُرکھ کرتار، پرم پُرکھ بے پرواہیا۔ ساچی نگری کر تیار، سمگری اکو اک اُپائیا۔ جوت اگری ہئے اُجیار، اُجل مُکھ مُکھ صلاحیا۔ رُوپ رنگ ریکھ توں وسے باہر، اجونی ربت اکل کل وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آد اپنی کل دھرائیا۔ آد اپنی کل رکھ، ہر کرتا کھیل کرائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن ہو پرتکھ، ہر پُرکھ نرنجن ویس وٹائیندا۔ ایکنکارا بول الکھ، آد نرنجن حُکم ورتائیندا۔ سری بھگوان مارگ دس، اناشی کرتا راہ چلائیندا۔ پاربرہم پرہ نس نس، بن پاندھی پندھ مکائیندا۔ کر کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی دھار جنائیندا۔ نرگن دھار کر پرگٹ، پرگٹ اپنا کھیل وکھائیندا۔ سچکھنڈ دوار کھول ہٹ، ہٹوانا سوہا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی وست آپ وکائیندا۔ سچکھنڈ دوارا کھول ہٹ، سو صاحب ویکھ وکھائیا۔ کر کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ دھار جنائیا۔ نرگن نرگن ہو کے وس، نارکنت رُوپ وٹائیا۔ میل ملاواں ہس ہس، گھر مندر وجے ودھائیا۔ پریم پریتی اگئی دس، نظر کسے نہ آئیا۔ انتر انتر آپے وس،

واسطہ اپنے نال جُڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل کردا، آد پُرکھ اک
 اکھوائیندا۔ زرگن زرگن اندر وژدا، نیتِ نظر کیسے نہ آئیندا۔ اندر باہر گپت ظاہر رکھے پڑدہ، اوہلا رُوپ نہ کھئے وٹائیندا۔ اپنے پوڑے آپے
 چڑھدا، ساچے مندر سوبھا پائیندا۔ در درویش در بھکھاری آپے بندا، شاہ سُلطان آپ ہو جائیندا۔ اپنی کرنی آپے کردا، کرتا پُرکھ کار
 کمائیندا۔ اپنا ناؤں اپنا راگ ڈھولا گیت آپے پڑھدا، ناؤں نرنکار آپ الاٹیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا حُکم آپ
 ورتائیندا۔ اپنا حُکم شاہ سُلطان، آد آد ورتائیا۔ ایکا پُرکھ نوجوان، پردہ بال نہ رُوپ وٹائیا۔ ایکا حُکم حُکمران، شاہ پاتشاہ اک اکھوائیا۔ ایکا
 کھیلے کھیل مہان، وڈ خالق نُور خُدائیا۔ ایکا رحمت رحیم کرے رحمان، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کھیل آپ وکھائیا۔
 ساچی کھیل آد کر، ہر کرتا دئے وڈیائیا۔ دُھردرگاہی دیونہارا ور، ساچی وست آپ ورتائیا۔ سْت دُلارا آپے گھڑ، گھڑت گھاڑن ویکھ وکھائیا۔
 لیکھا جانے ناری نر، نر نرائن خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوارے کھیل
 اپارے، ہر کرتا ایکا ایک وار کرائیا۔ ایکا کھیل دسے بھگوان، دُھردرگاہی آپ جنائیندا۔ شبدی سْت اُٹھے بلوان، بلدھاری آپ پرگنائیندا۔
 وشنو دیوے ایکا دان، وشو وست آپ ورتائیندا۔ برہم پاربرہم کر پروان، اپنا حُکم جنائیندا۔ شنکر دیوے اک گیان، ساچا حُکم آپ
 سُنائیندا۔ ترے گن مایا کر پردھان، پنچم ناطہ جوڑ جُڑائیندا۔ شبدی شبد بنا ودھان، ساچا مارگ اک سمجھائیندا۔ لگھ چوڑاسی کر پروان،
 سچ پروانہ ہتھ پھڑائیندا۔ انڈج جیرج اُتبھج سینج دیوے دان، چارے کھانی جھولی پائیندا۔ چارے بانی بول بے زبان، پرا پسنتی مدھم
 بیکھری آپے گائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آد پُرکھ ایکا ہر، دُھر سندیسہ نر نریشا اک اکلآ آپ جنائیندا۔ سچ
 سندیسہ دسے بھگونت، آد آد سُنائیا۔ کھیلے کھیل جُگا جُگنت، جُگ چوگرئی ونڈ ونڈائیا۔ بودھ اگادھا نام منت، منتر اکو اک درڑائیا۔
 آتم پرماتم کھیل نارکنت، برہم پاربرہم کرے گُرمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ رچائیا۔ ساچا کھیل رچے
 کرتار، ہر کرتا دیا کمائیندا۔ انہو پرکاش نُور اُجیار، اجونی ربت دُگمگائیندا۔ لیکھا جانے دُھر دربار، دُھر دی دھار آپ ورتائیندا۔ لگھ
 چوڑاسی کر تیار، گھٹ گھٹ اپنا نُور دھرائیندا۔ شبد ناد سچّی دُھنکار، انحد نادی ناد وجائیندا۔ امرت آتم سہائے تال، سر سرور اک

بھرائیندا۔ نو دوارے کھول کواڑ، من واسنا میل ملائیندا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار، مایا ممتا ہومے ہنگتا گڑھ سہائیندا۔ سرشت سبائی کر تیار، ترے گن اتینا ٹھانڈا سینا ساچی ریتا آپ جنائیندا۔ کرے کھیل صاحب انڈیٹھا، زرگن نظر کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنیہڑا اک الائیندا۔ سچ سنیہڑا دسے میت، مرار وڈا وڈ وڈیائیا۔ وشن برہما شو چلاؤنی ریت، ترے پنج کر گڑمائی۔ شبد حدیث سنائے گیت، مکھ مکھڑا آپ صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ڈھر دی دھار آپ پرگٹائی۔ ڈھر دی دھار شبد ہر ناد، انادی آپ سنائیندا۔ رچنا رچ کوٹ برہماد، برہمانڈ اپنا کھیل کرائیندا۔ زرگن ہو کے ورتے اپنا سوانگ، سوانگی اپنی دھار چلائیندا۔ در دوار لے مانگ، بھکھک اپنی جھولی ڈاپنڈا۔ نت نوت رکھے تانگھ، آسا آسا وچوں پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ڈھر دا حکم اکو وار جنائیندا۔ ڈھر دا حکم اک جنایا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائی۔ شبد ست پرہہ آپ وڈیایا، سر اپنا ہتھ رکھائی۔ برہمنڈ کھنڈ رچن رچایا، پری لوء آکاش سہائی۔ رو سس سورج چن چمکایا، منڈل منڈپ ڈیرہ لائی۔ زمیں اسماناں بندھن پایا، لوک پرلوک گنڈھ رکھائی۔ وشن برہما شو اٹھایا، ڈھر دا حکم آپ ورتائی۔ ترے گن ساچا میل ملایا، پنج تت کری گڑمائی۔ لکھ چوراسی ونڈ ونڈایا، ونڈنہار اک ہو جائیا۔ آتم پرما تم بھیو چھپایا، من مت بڈھ سمجھ سکے نہ رائیا۔ کاغذ قلم نال رلایا، لیکھ لکھایا لیکھا شاہیا۔ زرگن سرگن دھار بندھایا، بندھن ایکا دوجا پائی۔ برہماویتا آپ پڑھایا، چارے ویداں دے سمجھائی۔ چارے جگ حکم ورتایا، چارے گنٹاں ڈنک وجائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو حکم دے سنائی۔ اکو حکم سچ سندیسہ، سو صاحب آپ جنائی۔ پُرکھ اکال وڈ نریشا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جگ چوکری کرے ویسا، ویس اولڑا روپ وٹائی۔ زرگن سرگن دھارے بھیسا، گر اوتار ناؤں رکھائی۔ آتم کرائے پرما تم چیتا، سوئی سرتی لے جگائی۔ بھیو چکائے اکو نیتا، نر نرائن دے سمجھائی۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ کھیلے کھیڈا، چارے اپنا حکم ورتائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ڈھر دا حکم اک سمجھائی۔ ڈھر دا حکم اک سمجھایا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائی۔ چار جگ دا گیڑ بنایا، نو سو چرانویں چوکری جگ بندھن پائی۔ وشن برہما شو بیٹھے سیس جھکایا، نیتر نین نہ کھئے اٹھائی۔ دھے جوڑ پئے سرنایا، پاربرہم تیری سرنائی۔ وشن بنس تیرا اک سہایا، سربنس تیری وڈیائی۔ منتر انتر اک دھیایا،

سو پُرکھ نرنجن راگ الاڻيا۔ ھنگ برہم ونڌ ونڌاڻيا، جوتی جوت سرُپ ھر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ سچ سنڊیسہ سُنو کر دھیان، سو صاحب آپ جنائیا۔ آد پُرکھ دا اک گیان، جُگ چوڪری بھل کھئے نہ جائیا۔ سو صاحب پُرکھ سلطان، ھنگ برہم سرشٹ سبائی لئے پرگھائیا۔ سو ھنگ روپ اک پروان، دُھر پروانہ دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ھر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونھارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک ڊرڙائیا۔ ساچی سکھیا ایکا وار، ایکنکارا آپ جنائیندا۔ ستجگ تريتا دواپرکجگ ویکھاں وارو وار، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نرگن سرگن ویس وٺائیندا۔ حُکے اندر گھلاں تیئی اوتار، ترے ترے دھار آپ جنائیندا۔ حُکے اندر بھگت اٹھاراں کر اُجیار، اٺھ دس بھانڌا بھيو چُکائیندا۔ حُکے اندر عیسیٰ موسیٰ محمد بنائے برخوردار، خالق خلق آپ سمجھائیندا۔ حُکے اندر نانک گوہند بنھ دھار، دُھر فرمانا آپ جنائیندا۔ حُکے اندر جُگ چوڪری پیتے وچ سنسار، تھر کھئے رہن نہ پائیندا۔ حُکے اندر شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن، کھانی بانی اپنی صفت صلائيندا۔ جوتی جوت سرُپ ھر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا حُکم اک ورتائیندا۔ دُھر دا حُکم اک ورتاؤنا، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر مات پرگھاؤنا، انت کھئے رہن نہ پائیا۔ شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کلمہ نبی رسول پڑھاؤنا، کھانی بانی گر گر گیان ڊرڙائیا۔ آتم پر ماتم پڑدہ لوہنا، پاربرہم برہم لیکھا دئے جنائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت سِری بھگونت نارکنت انگ لگاؤنا، کوئن کوٹ ایش جیو کرے کُرمائیا۔ ستجگ تريتا دواپرکجگ ذات پات دین مذہب راؤ رنگ آپ ھنڌاؤنا، بنک دواری ویکھ وکھائیا۔ سچ سچ جوٺھ جوٺھ مایا ممتا ھوئے ھنگتا مارگ لاؤنا، دُورن دُور نیرن نیر پاندھی اپنا پنڊھ وکھائیا۔ کاگ ھنس کھیل کراؤنا، بھيو ابھیدا بھيو کھئے نہ پائیا۔ دُھر سنڊیسہ اک سناؤنا، گر اوتار پیر پیغمبر کرن پڑھائیا۔ پُرکھ اکال سرب مناؤنا، پاربرہم اک سرنائیا۔ سانجھا یار اکو نظری آؤنا، لاشریک نؤر الہیا۔ جس دا کلمہ نہ کسے لکھاؤنا، قلم شاہی نیتر رووے مارے دھاہینا۔ صفت صلاحی بے پرواہی بے وفائی وچ کدے نہ آؤنا، وفادار سرب بنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ھر، آپ اپنی کِرپا کر، آد پُرکھ ایکا ھر، سچ سُنپھڙا اک گھلائيندا۔ سچ سُنپھڙا شبد گر جُگ چار، ھر ستگر آپ جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سرشٹ سبائی کرو خبردار، سویا کھئے رہن نہ پائیا۔ آتم پر ماتم دسو سچ پیار، پریم پریتی اک جنائیا۔ پاربرہم برہم گھر گھو کھولو بنک کواڑ، بجرکپائی کُنڌا لاییا۔ دیا باقی نرگن

جوتی دیوو بال، جوت نرنجن کر رُشنائیا۔ ترے گن مایا توڑو جنجال، کوڑی کریا رہن نہ پائیا۔ ساچا مارگ دیو سیکھال، پاندھی ویکھو
سچا راہیا۔ لیکھا چکے شاہ کنگال، اوچ نیچ نہ کھئے رکھائیا۔ گر شبد ہو کے بنو دلال، کایا ہٹ سوڈا حق کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
آپ اپنی کریا کر، دھر دا حکم اک ورتائیا۔ دھر دا حکم دھر فرمانا، دھردرگاہی آپ جنائیندا۔ ستجگ تریتا دواپرکلجگ گر اوتار پیر پیغمبر
من بھانا، ہر کا بھانا نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ تخت نواسی پُرکھ ابناشی شاہو شاباسی بھوپت بھوپ راجا رانا، دو جہاناں وڈ مہروانا،
برہمنڈاں کھنڈاں دیپاں لوآں ویکھ وکھائیندا۔ سچ سندیسہ نر نریشا دیونہار اگئی گانا، کلمہ کلام وڈ امام کائنات آپ سمجھائیندا۔ نبی رسول
پیر پیغمبر مُلاشیخ مساک دئے کلاما، گر اوتار سادھ سنت سری بھگونت بھيو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ آتم پر ماتم منیا منت، پاربرہم برہم
میلا ہر جو کنت، کنت کنتوبل سیج سہنجنی در گھر ساچے کایا مندر اندر ساڈھے تِن ہتھ آپ وچھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، آد سندیسہ نر نریشا ایکنکارا ہر نرنکارا کرتا پُرکھ دین دیال ٹھاکر سوامی اکو وار سُنائیندا۔ گر اوتار پیر
پیغمبر سُنندے رہے لا کر کن، دوئے نیت نیت دھیان لگائیا۔ انتر باہر گپت ظاہر رسنا جہوا بتی دند کھندے رہے دھن دھن، دھن پر بھو
تیری وڈیائیا۔ وسدے رہے کایا کھیڑا چمڑی چم، کایا ماٹی کھیڑا چھن چھپری چار دیوار بنائیا۔ اندر ڈیرہ لایا بڈھ مت من، من منسا منسا
وچ کھائیا۔ جگت نیت بھوئے اتھ، نج نیت نین کھلائیا۔ بھانڈا بہم بھو دتا بہن، کوڑی کریا دتی تجائیا۔ اکو دھیان سری بھگون، چرن کول اُپر
دھول رکھی سچ سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سریشٹ کھولے دریشٹ، وکھائے اشٹ،
اشٹ اکو نظری آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رکھو یاد، یادداشت ہر جنائیندا۔ جگ چوکرئی بھوئے برباد، تھر کھئے رہن نہ پائیندا۔ پاربرہم پرہم
اکو وجائے ناد، دو جہاناں آپ سُنائیندا۔ جس دا لیکھا بودھ اگادھ، پڑھن لیکھن وچ کدے نہ آئیندا۔ جس نے گایا تِس انتر لیا سواد، باہر
اند کرے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم اک ورتائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چار جگ دے ہو اکھئے، دوئے
جوڑ جوڑ سرنائیا۔ صاحب سلطان تیری سرنائی ڈھٹھے، بے پرواہ اک اوٹ تکائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکلجگ لوکات جیواں جنتاں راہ
مارگ دسے، لیکھ لیکھ تیرا کلمہ نام سُنائیا۔ بے پرواہی تیرے دس کے آئے پتے، پتہ نشانہ اک جنائیا۔ پُرکھ اکال سمرتھ سوامی سچکھنڈ دوارے

وسے، چوڈاں لوک ہتھ کیسے نہ آئیا۔ چوڈاں طبق پھرن نسے، چاروں کُنٹ بھجَن واہو داہیا۔ سرِشٹ سبائی جیو جنت پرہو اگنی کلجگ تپے، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ شوڈوالے مٹھ گروڈوار مندر مسیت سارے ہیوئے اکتھے، نیتز روون مارن دھابینا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آپ ویکھ اپنا گھر، تیری رووے سرب لوکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دسن حال، چار جگ دا بیہو کھلائییا۔ پارہرم تیرا حل نہ ہویا ساتھو سوال، سرِشٹ سبائی آئے پڑھائییا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ بندے رہے دلال، جگت دلالی مات کھائییا۔ انت کوئی نہ نیہیا نال، سنگی ساتھی بیٹھے پلو چھڈائییا۔ کوئی نہ مئے پُرکھ اکال، سچ تک نہ کھئے سرنائیا۔ ساچی دسے نہ کھئے دھرمسال، دھرم دوارا نظر کھئے نہ آئییا۔ پھل دسے نہ کیسے ڈال، سنمل رُکھ رہے لہرائیا۔ چاروں کُنٹ سب دے سرتے کوکے کال، کلجگ کال بہار ودھائییا۔ آکے ویکھ مُریدان حال، مُرشد اپنا پھیرا پائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہیوئے کنگال، تیرا نام کیسے ہٹ نظر نہ آئییا۔ دُھردرگاہی سچ اگنی مار چھال، آؤندا جاندا نظر کیسے نہ آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائییا۔ در تیرے آس رکھ، اکو اوٹ تکائییا۔ کلجگ اتم ہو پرگٹ، پارہرم تیری سرنائیا۔ ویکھ کھیل بازی گر نٹ، سوانگی اپنا سانگ رچائییا۔ وید ویاسا گیا دس، پوت سپوتا براہمن گوڑا اچے ٹلے پریت آوے چائیں چائیا۔ عیسیٰ تیرا راہ تگدا گیا ہس ہس، نیتز نین اگھ پرتکھ پروردگار تیرے نال ملائییا۔ محمد رسنا جہوا بتی دند تیرا کلمہ گیا رٹ، میرا امام آوے بے پرواہیا۔ نانک کہہ کے گیا پُرکھ سمرتھ، کلجگ اتم ویس وٹائییا۔ گوبند دسیا کل کلکی سمبل نگر جائے وس، بنک دوار اک سہائییا۔ جگ چوکڑی لہنا دینا کرے وگھ، آپ اپنا حُکم ورتائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سادھ سنت بھگت بھگوان چار جگ دے کرے اکتھے، ساچا در اک کھلائییا۔ لیکھا جانے تیرتھ اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمنا سُرستی ویکھے تھائوں تھائییا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت بہتر ناڑ اُبلدی ویکھے رت، رتی رت پھول پھلائییا۔ ورن برن ذات پات اوچ نیچ راؤ رنگ راج راجن شاہ سلطان دیونہارا برہممت، برہم ودیا کرے پڑھائییا۔ جیوں بھاوے تیوں لئے رکھ، رکھنہار تیری سرنائیا۔ ست سوامی سدا نہکرمی انترجامی ہو پرگٹ، گھر گھر اپنا پڑدہ لاپیا۔ ستجگ ساچا چلا رتھ، کلجگ اگنی دے متھ، نام مدھانا اکو پائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے ساچا ور، بے انت تیری سرنائیا۔ بے انت تیرا اک سہارا، گر اوتار اوٹ تکائییا۔ جگ چوکڑی تیرا کردے رہے

مُظاہرا، حیوان جنتاں مات سمجھائیا۔ پاربرہم پرہہ کھیل نیارا، ہر کا بھیو کھئے نہ پائیا۔ وسنہارا محل اٹل اُچ منارا، سچکھنڈ وسے سچا ماہیا۔ شبدا ناد سچّی ڈھنکارا، انراگی راگ سُنائیا۔ گاوت گاوت گائے سرب سنسارا، رسنا جہوا کرے پڑھائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، بناسپت رووے مارے دھاپیا۔ سمنڈ ساگر نہ کھئے وچارا، جل تھل مہیئل بھیو کھئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دھئے جوڑ کرن نمسکارا، گل پلّو رہے پائیا۔ تیری قُدرت سانجھے یارا، تیرے ہتھ رکھائیا۔ ہوں یاچک سیوک برخوردارا، فرمان بردارا تیری چاکری مات کھائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ ویکھیا وارو وارا، جگ چوڑی پھیرا پائیا۔ آتم دسیا تیرا اک کنارہ، نوکا نیئا تیرا نام جنائیا۔ کل کلکی اتم لے مات اوتارا، نہکلنک روپ وٹائیا۔ دو جہان سری بھگوان کرے خبردارا، وشن برہما شو کروڑ تینیسا سُرپت اند گن گندھرب سویا کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنڈیسہ اک جنائیا۔ سچ سنڈیسہ لیا جان، بھل رہے نہ رائیا۔ کلجگ تیرا کھیل مہان، سری بھگوان بے پرواہیا۔ پرگت ہو کے والی دو جہان، نرگن نور جوت کرے رُشنائیا۔ سرشٹ سبائی دئے گیان، آتم پرما تم اک پڑھائیا۔ دین مذہب دی چھٹے کان، ذات پات نہ کھئے جنائیا۔ راؤ رنگ اک ہو جان، اوچ نیچ نظر کھئے نہ آئیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ تیرا ڈھولا اکو گان، سوہنگ کر سچ پڑھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منن تیری آن، آگے اپنا حُکم نہ کھئے ورتائیا۔ تیری جھولی پون اپنا ایمان، صدق صبوری تیرے چرن رکھائیا۔ در کوئی نہ آئے شیطان، شریعت شرع نہ کھئے لڑائیا۔ دسے کوئی نہ بے ایمان، بیوہ روپ نہ کھئے وٹائیا۔ تیرا نام سارے دھیان، تُوں ہی تُوں ہی راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، دو جہان تیری سرنائیا۔ دو جہان دیواں سرناگت، سو ستگر آپ جنائیندا۔ دو جہاناں اکو مت، برہم و دیا اک پڑھائیندا۔ ویکھ وکھاواں پنج تت، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھابندا۔ لیکھے لاواں گرمکھ رتی رت، رتی رت نال رنگائیندا۔ ساچا مارگ اکو دس، چار ورن آپ اٹھائیندا۔ اٹھاراں برن کران دس، پچیا کھئے رہن نہ پائیندا۔ بھگت ملاواں بس بس، بھگوان اپنا پڑدہ اٹھائیندا۔ نرگن جوت کر پرکاش، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ کایا مندر اندر پاوے راس، گوپی کاہن آپ نچائیندا۔ سیتا سرتی رام پُجائے آس، آسا ترسنا میٹ مٹائیندا۔ چتربھج وسے پاس، آد شکت اپنی گنڈھ پوائیندا۔ نور نورانہ شاہو شاہاس، شہنشاہ اپنا حُکم ورتائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے دھئے جوڑ کرو ارداس، ارداسا سب نوں اک سمجھائیندا۔ جوتی

جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، چار جُگ دا لیکھا لیکھنہارا ویکھ وکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے بولو، اک جیکار لگائیا۔ رسنا جہوا بتی دند بن مکھ مُکھڑا کھولو، پنج تت نظر نہ آئیا۔ سچ پریتی آپ اپنا گھولی گھول گھولو، گھولی گھول لیکھے لائیا۔ ویکھو صاحب اک اڈولو، اڈول ڈل کدے نہ جائیا۔ چار جُگ دا بہار ہر دے کندے تولو، نام کنڈا اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں ربا سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چار کُنٹ ویکھن مار دھیان، لوکيات اکھ اٹھائیا۔ کلجگ اتتم ثابت دسے نہ کیسے ایان، دھیرج جت نظر کھئے نہ آئیا۔ گر کاشٹ نہ کھئے منان، درشت سکے نہ کھئے کھلائیا۔ امرت ملیا نہ پین کھان، کوڑی کرپا ترسن ودھائیا۔ آتم پرما تم پایا نہ کیسے گیان، جگت ودیا کرن پڑھائیا۔ جو لیکھا لیکھ لکھ دے کے آئے بیان، بیانا لوکيات دھرائیا۔ تس نوں سکيا نہ کھئے پہچان، بے پہچان نظر کیسے نہ آئیا۔ دروبی خدائے ہوئے حیران، بی پھربان مہبان بیدو بی خیر یا اللہ، تیرا پڑدہ سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ رام رمٹیا نظر نہ آیا گھر گھر پھرے شیطان، کابنا بنسری نام نہ کھئے وجائیا۔ نانک منتر بھلیا ست نام، نام ست تن مندر ہٹ نہ کھئے وکھائیا۔ گوبند دس کے آیا اک پُرکھ اکال، آد جگاد سب دا لیکھا لیکھے لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سب دا لہنا جھولی پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہو نراس، پرہہ آگے دھیان لگائیا۔ ہر جو تیرا کھیل تماش، سمجھ سکے کوئی نہ رائیا۔ سرشت سبائی گر اوتاراں اتوں اڈیا وشواش، دھیرج سچ نہ کھئے رکھائیا۔ کام کرودھ سب دے پاس، لوہہ موہ ہنکار وجی ودھائیا۔ ساچا نام نہ گائے کوئی گاتھ، کوڑی کرپا ڈھولا گائیا۔ ساچی پڑھے نہ کوئی رہراس، مانس جنم مانس مانکھ مانو رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا گھٹ گھٹ ویکھیا بھاکھ، ساچی بھاکھیا نہ کھئے سُنائیا۔ ایسے کر کے سارے اتتم آئے آکھ، لوکيات جنائیا۔ پرگٹ ہووے پُرکھ سمراٹھ، نہکلنک نرائن بے پرواہیا۔ جس دی نہ کوئی ذات نہ کوئی پات، دین مذہب نہ کھئے رکھائیا۔ نہ کوئی پتا نہ کوئی مات، گودی گود نہ کھئے اٹھائیا۔ نہ کوئی پتن نہ کوئی گھاٹ، شودوالے مٹھ مندر مسجد گرودوار نظر کیسے نہ آئیا۔ نہ کوئی جانے دوس رات، گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نہ کوئی سندھیا نہ پرہات، دیک دیانہ کھئے جگائیا۔ اپنا کھیل کرے پرہہ خاص، خالص خالص لے پرگٹائیا۔ چوہ ورنان وچوں کر پرکاش، اکو ذات دئے سمجھائیا۔ سو ذات سدا پاک، پاک رسؤل آپ بنائیا۔ جس دا نور چمکے آفتاب، مہتاب کرے رُشنائیا۔ سو صاحب وجائے اک رباب، احباب دئے سُنائیا۔

مُکھ پڑدہ رکھہ نقاب، نیترا اکھ نہ کیسے ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، جُگ چوکرئی ویکھ تہاؤں تھائیا۔ جُگ چوکرئی ویکھنہارا، اک اکلّا آپ اکھوائیا۔ کلجُگ اتم ہو تیارا، زرگن اپنا ویس وٹائیا۔ جوتی نؤر کر اُجیارا، شبدی ڈنک ڈنک سُنائیا۔ ساچا دھام سہائے دوارا، بنک ملے مان وڈیائیا۔ شاہو بھوپ بن سیکدارا، راجن راج آپ ہو جائیا۔ جودھا سوربیر بلکارا، بل اپنا آپ پرگٹائیا۔ کھڑگ کھنڈا تیز کٹارا، چند پرچنڈ نام چمکائیا۔ ویکھنہارا لکھ چوراسی کھول کوارا، نؤ دوارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ دُھردرگاہی بن کے لاڑا، در در گھر گھر اپنا پھیرا پائیا۔ میل ملاوے ساچے یاراں، یاری یاراں نال بندھائیا۔ بھگت بھگوان کرے پیارا، مُرید مُرشد گود سہائیا۔ کل کلکی لیا اوتارا، امام امامان پھیرا پائیا۔ آد جُگاد جُگ چوکرئی جس دا تكدے رہے سہارا، اکو اوٹ رکھائیا۔ سو ویکھن آیا انت کنارہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سب دا پڑدہ ربا اٹھائیا۔ سب دا پڑدہ دیوے چُک، لُکیا کھئے رہن نہ پائیا۔ شبد اگئی دُھر دا شیر ربا بک، نام بھبک اکو لائیا۔ لکھ چوراسی ویکھے اُلٹا رُخ، مات گریہ پھول پُھلائییا۔ دُھر دا حُکم سُنائے ابناشی اچت، چیتن سب نؤں ربا کرائیا۔ اکو اک سہاؤنی سہنجنی رُت، رُت رُتئی آپ مہکائیا۔ جن بھگت اٹھائے سری بھگوان جیوں مان پُت، پتا پوت لے جگائیا۔ دو جہان اُجل کرے مُکھ، دُرمت میل نظر نہ آئیا۔ لیکھ لائے جنی ککھ، دھن دھن جنیندی مائیا۔ آون جاون لکھ چوراسی جائے چُھٹ، جس جن اپنا درس دکھائیا۔ جنم جنم دی کٹے بھکھ، کرم کرم دی ترسنا رہن نہ پائیا۔ لوکات دا بوٹا پُت، گُرمکھ سچکھنڈ ساچے لے لگائیا۔ آد جُگاد جُگ چوکرئی دیونہارا سب کچھ، اپنا دھن خزانہ دؤلت نام جگت رکھائیا۔ راتیں سُنئیاں دے جاگدیاں جن بھگتاں اندر وڑ کے لے پُچھ، اتم پرما تم آپ جگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجُگ اتم پھیرا پائیا۔ کلجُگ اتم پھیرا پایا، گہر گمبھیر نظر کیسے نہ آئیندا۔ گُرمکھ ساچے لے جگایا، جاگرت جوت اک دکھائیندا۔ آپ اپنا رنگ رنگایا، کوڑا رنگ رہن کھئے نہ پائیندا۔ دؤئی دویتی ڈیرہ ڈھاپیا، مایا ممتا موہ مٹائیندا۔ ہوئے ہنگتا گُڑھ تڑایا، نون سو اکھڑ اک سمجھائیندا۔ ساچی سنگتا میل ملایا، شرع سنگل نہ کھئے جنائیندا۔ چار ورن اکو گھر بہایا، اوچ نیچ ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ اتم پرما تم پڑدہ دئے اٹھایا، بجرکپائی کُنڈا لابیندا۔ نؤ دوارے پندھ مکیا، سُکھمن ٹیڈھی بنک پار کرائیندا۔ انحد نادى ناد سُنایا، دُھن اتمک راگ سُنائیندا۔ امرت اتم جام پیایا، ترسنا بھکھ نہ کھئے دکھائیندا۔

نرمل دیا اک جگایا، جوتی نؤر ڈگمگائیندا۔ سچ سنگھاسن اک وچھایا، آتم سیجا سوہیا پائیندا۔ پلنگ رنگیلا اک ڈاہیا، پاوا چول نہ کھئے
 بنائیندا۔ سچ سوانی لئے جگایا، سرتی سرت آپ بلائیندا۔ سولان اچھیا پور کرایا، سولان شنکار وڈ وڈیائیندا۔ نام نیت کجّل پایا، دھار
 دھار وچوں بنھائیندا۔ سوہنا پلّو سیس ٹکایا، سُبھر اکو اک وکھائیندا۔ دھی جوائی اکو گھر بہایا، مندر اکو اک وڈیائیندا۔ ساچا لاڑا
 بے پروایا، نؤر نؤرانہ نظری آئیندا۔ ساچے گھوڑے چرن ٹکایا، اسو اکو اک دوڑائیندا۔ ساچی پاکھر آپ سہایا، سولان کلیاں سوہیا پائیندا۔
 کلغی توڑا سیس سہایا، جگت جگدیش ویکھ وکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا ڈھولا رہے جس گایا، وید پُراں صفت صلاحیندا۔
 جس دا نؤر ظہور بے نظیر خُدایا، سو سچ تصویر آپ پرگٹائیندا۔ وڈ پیرن پیر پھیرا پایا، دستگیر دست ملائیندا۔ کلجگ انت اخیر آیا،
 چوڈاں صدیاں پندھ مکائیندا۔ پیس پیسا ویکھ وکھایا، نانک گویند میل ملائیندا۔ رام کرشن رنگ رنگایا، رنگ اکو اک چڑھائیندا۔ محمد
 محبوب دئے سمجھایا۔ مُحبت اکو گھر بنائیندا۔ سچ عروج عرش قُرص محراب حُجرہ اکو نظری آیا، اٹل منار سچ سچ وڈیائیندا۔ پروردگار
 بے پرواہ ڈیرہ لایا، پاربرہم پتیرمیشور پُرکھ اکال ویکھ وکھائیندا۔ رت زُتری دئے سہایا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر،
 نہکنک نرائن نر، سنت سہیلے لئے پھڑ، گر چیلے لگائے اپنے لڑ، پلّو اکو نام بندھائیندا۔ پلّو بٹھے نام تند، تند نظر کیسے نہ آئیندا۔ کرے کھیل
 سورا سربنگ، سو صاحب دیا کھائیندا۔ جنم جنم دی پوری کرے منگ، جن بھگتاں اپنا میل ملائیندا۔ انتر انتر دیوے اند، باہروں پنج
 تت کایا چولا جگت ہنڈائیندا۔ بن رسنا جہوا سُننا کے جائے اپنا چھند، بتی دند نہ کھئے بلائیندا۔ بن ہتھیاں پیراں پاندھی ہو کے مُکا کے جائے
 پندھ، دو جہاناں اپنیاں چرناں ہیٹھ رکھائیندا۔ گرُمکھ سوانی سگھڑ سچجی جگ چوکڑی کدے نہ ہووے رنڈ، جگت رنڈیا آپ کٹائیندا۔
 اتم لے کے جائے سچکھنڈ، سچ دوارے آپ بہائیندا۔ ناطہ توڑ کوڑ وریہنڈ، برہمنڈ پار کرائیندا۔ جتھے پرم پُرکھ دا اکو چھند، دوجا راگ نہ
 کھئے لائیندا۔ تِس دوارے گر اوتار پیر پیغمبر بھگت سنت سارے جودڑی کر کے رہے منگ، نیوں نیوں سیس سرب جھکائیندا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ہربھگت گرُمکھ آپ اپنا میل ملائیندا۔ گرُسکھ آپ اپنا ملائے میلا، ملنی
 جگدیش کرائیا۔ اکو گھر وسے گرُو گر چیلا، چیلا گرُو اکو گرہ ڈیرہ لائیا۔ پرم پُرکھ پرہ سجن سہیلا، ست پُرکھ نرنجن ملے چائیں چائینا۔

کلجگ انت ملن دا اکو ویلا، مانس جنم ملے وڈیائیا۔ لکھ چوڑاسی وقت ڈھیلا، ستگر سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ اتم دھرم رائے دی پئے جیلا، جم کا پھاس نہ کھئے کٹائیا۔ چتر گپت نہ بیٹھے ویہلا، سب دا لیکھا ربا لکھائیا۔ کیسے کم نہ آؤنا پیسا دھیلا، بن ہر کے نام سنگ کوئی نہ جائیا۔ مردیاں تک کوئی نہ ہووے ویہلا، جینودیاں کم نہ کھئے مکائیا۔ جس نے ملنا ستگر ساچے سجن سہیلا، کوڑے دھندے دیو تجائیا۔ اتم پر ماتم ویکھو سب توں رہے نویلا، گھر گھر وچ ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گرمکھاں اکو راہ بھجھائیا۔ گرمکھ کہن اسیں آواں گے۔ پرہ تیرا نام دھیواں گے۔ اکو اوٹ رکھاواں گا۔ گھر کایا شبد چوٹ لگاواں گے۔ کوڑی کریا کھوٹ کڈھاواں گے۔ آہلیوں ڈکے بوٹ، انت تیری جھولی بہ کے خوشی مناواں گے۔ تیرے وچوں اچی تیری جوت، انت تیرے وچ ملاواں گے۔ توں بیٹھا رہوں خاموش، اندر وڑ کے تینوں بٹاواں گے۔ جے سانوں دیویں درس اموگھ، تیری چرنی سیس جھکاواں گے۔ دوئے لوچن تیرے درشن رہے لوچ، کر درشن نیج نیتر ہور گھلاواں گے۔ پرہو تیرے ملن دی ساڈے کول نہیں پہنچ، تینوں اپنے گھر منگاواں گے۔ توں سوچیاں کیسے نہ آویں سوچ، تیری سوچ اپنی سوچ بناواں گے۔ تیرے پریم اندر ہوئے مدہوش، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، انت تیرا گھر وساواں گے۔ جو پرہ توں انتر دھیائے گا۔ سری بھگوان ویکھن آئیگا۔ بن دربان پھیرا پائے گا۔ گرمکھ تیرا احسان، تیری جھولی آپ ٹکائے گا۔ تیرے اندر وڑے ہو مہروان، مہر نظر اک اٹھائے گا۔ اپنا وکھائے سچ مکان، گھر گھر وچ گنڈا لاسیگا۔ دیا جوتی جگے مہان، اندھ اندھیر گوائے گا۔ شبد سنائے بن کان، ساچا راگ لائے گا۔ اپنا پریم پیائے جام، مد اکو اک وکھائے گا۔ سینتا سرتی ملے رام، رمٹیا اپنی گود اٹھائے گا۔ گھر گھنٹیا ملے شام، بنسری اکو راگ لائے گا۔ گھر عیسیٰ موسیٰ محمد دئے پیغام، سچ کلام آپ پڑھائے گا۔ نانک نرگن جنائے ست نام، گوہند گر گر ویکھ وکھائے گا۔ جو در بردا بنے غلام، تس غربت میٹ مٹائے گا۔ گرہ سجدہ اک سلام، جھک جھک سیس نوائے گا۔ ساچے بھگت کر پروان، بھگتی مارگ اک وکھائے گا۔ ساچے سنت سچ نشان، دھرم نشانہ اک پرگٹائے گا۔ ساچے گرمکھ گر گر ڈھولا گان، راگ ناد نہ کھئے جنائے گا۔ ساچے گرسکھ چرن کول کرن دھیان، دھوڑی مستک ٹکا اکو لائے گا۔ جنہاں ملیا سری بھگوان، تنہاں گرو گر ویکھ خوشی وکھائے گا۔ وشن برہما شو کرن پرنام، سیس سیس سرب جھکائے گا۔ گرمکھ تیرا اچا نام، پُرکھ اکال آپ وڈیائے گا۔ نہکرمی کرے پورا کام، کرم

کانڈ میٹ مٹائے گا۔ سوہنگ ڈھولا گاؤنا گان، ٹوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیگا۔ آتم پر ماتم اک ایان، دھرم اکو اک وکھائے گا۔ ستجگ سچ دوارا لوکات کھولے آن، اکل کل دھاری اپنی کل ورتائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، لکھ چوراسی وچوں ہر بہگت کر پردھان، پردھانگی دو جہان وکھائے گا۔

* ۲۳ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی جنڈیالا گرو تيجا سنگھ دے گرہ ضلع امرتسر *

نَو جوبن اٹھی جوت اکالن، سچ دوار خوشی منائیا۔ ڈھردرگاہی بن کے مالن، ساچی کھاری پریم اٹھائیا۔ جگ چوکری بن دلان، دو جہاناں ویکھے چائیں چائیا۔ کلجگ اتم چڑھی بہالن، لکھ چوراسی پڑدہ لاپیا۔ بہگت سنت آئی اٹھالن، کلجگ سویا کھئے رہن نہ پائیا۔ ساچا مارگ آئی سکھالن، سکھیا سچ کرے پڑھائیا۔ ڈھر دی گھال آئی گھالن، بن سیوک سیو کھائیا۔ جن بہگتاں کرے سچی پرتپالن، پرتپالک روپ وٹائیا۔ ساچی گود آئی سوالن، سر اپنا ہتھ بٹھکائیا۔ گھر مندر کرن آئی چانن، جگت اندھیر گوائیا۔ پُچھن آئی مُریداں حالن، مُرشد اپنا بہیو چکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا کھیل آپ ورتائیا۔ جوت اکالن بن کے لاڑی، دو جہاناں ویکھے وکھائیا۔ لیکھا جان ڈھر درباری، ڈھر سندیسہ اک سنائیا۔ سنت سہیلے اٹھو اپنی واری، سری بھگوان آپ اٹھائیا۔ جگ جنم ستگر سرن جن چھپائی داہڑی، تنہاں لیکھا لیکھے پائیا۔ ورلے کنت بنی ساچی ناری، گرمکھ در گھر ویکھے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا کھیل آپ کرائیا۔ جوت اکالن بن سچجی، چاروں کنت بھجے واہو داہیا۔ نو کھنڈ پرتھمی وچوں گرمکھ سجن رہی لہی، آپ اپنا پندھ مکائیا۔ پریم پرتی بنی لہی، دو جی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ویکھنہاری بیسویں صدی، صدّا گھر گھر نام جنائیا۔ پُرکھ اکال دی اکو رہنی گدی، گداگر سرب لوکائیا۔ ذات پات مذہب دین کوئی نہ دسے حدی، حق حدیث اک پڑھائیا۔ کوڑ گڑیارن جگت وچوں کڈھی، لوکات رہن نہ پائیا۔ ملے وڈیائی کبیر جلاپے کھڈی، کھڈے سٹے بے وفائیا۔ دو جہان گرمکھ پیار بدھی، بندنا جوڑ کرے سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ جوت اکالن کر شنکار، نیتر نین نین مٹکائیا۔ سچکھنڈ دواربوں ہو تیار، تہر

گھر اپنا پڑدہ لایا۔ سُنّ اگموں ہو کے باہر، رُوپ انُوپ لے وٹایا۔ نو نو جوجن دمکاں رہا مار، نورو نور نور رُشنایا۔ دو جہاناں کر کے آر پار، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء اپنا پندھ مُکایا۔ لکھ چوڑاسی کر وچار، مانس مائکھ پھول پھلایا۔ گرمکھ ورلے کر پیار، آپ اپنا بندھن پائیا۔ مکھ گھنگٹ دئے اُتار، سچ دیدار اک وکھایا۔ بن رسنا جہوا کرے گفتار، سچ ستار آپ پلایا۔ اندر وڑ کے واجاں رہی مار، دُھر سندیسہ اک سُنایا۔ اُٹھ سچن میت مُرار، ویلا وقت رہی وڈیایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ اتم اپنا بھیو جنایا۔ جوت اکالن کرے ہاسا، ہنسُمکھ آپ سہایا۔ ویکھن آئی جگت تاسا، بے نظیر رُوپ وٹایا۔ پریم پیار دا پھڑ کے کاسہ، گھر گھر پھرے واہو داہیا۔ گون گرمکھ سچ پریت پیاسا، بیٹھا اک دھیان لگایا۔ جنم جنم دی پوری کرے آسا، کوڑی ترسنا میٹ مٹایا۔ اندر باہر دیوے ساٹھا، سگلا سنگ نیھایا۔ اک جنائے پوجا پاٹھا، تون میرا میں تیرا تیری میری اک پڑھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ جوت اکالن چڑھ کے ڈولی، دو جہاناں پندھ مُکایا۔ جن بھگت دوارے ہوئے گولی، بن سیوک سیو کھایا۔ اپنا بھیو کھلائے ہوئی ہوئی، اُچی کوک نہ کھئے جنایا۔ پورا کرے اقرار قولی، کیتا اقرار بھل نہ جائیا۔ دیوے وڈیائی اُپر دھولی، دھرنی دھرت سوہا پائیا۔ لیکھا جانے نور خدائی اولی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کار آپ کھایا۔ جوت اکالن مُکا پندھ، تھکی ماندی خوشی منایا۔ گرمکھ ویکھ چڑھیا چند، کرے سچ رُشنایا۔ مل سچن آیا اک انند، انند انند وچوں پرگٹایا۔ دوہاں مل کے ڈھولا گایا ساچا چھند، سو پُرکھ نرنجن اکو اک سچا ماہیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جنم جنم دی ٹٹی دیوے گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی داتا اک اکھوایا۔ ٹھاکر ہو بنے بخشند، بخشش اپنی جھولی پائیا۔ ہرجن دوارا رہی منگ، دیئے جوڑ واسطہ پائیا۔ گرمکھ اُٹھ رل میرے سنگ، دوچا سنگ نظر کھئے نہ آیا۔ تیری پریتی چڑھ رنگ، رنگ مجیٹھی نین شرمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ جوت اکالن رہی دوڑ، دُور دُراڈا پندھ مُکایا۔ نرگن سرگن اندر لایا پوڑ، ڈنڈا اپنا آپ وکھایا۔ لکھ چوڑاسی ویکھے ریٹھا مٹھا کوڑ، گھٹ گھٹ اندر پھول پھلایا۔ ساچی دھار گرمکھاں جائے بھڑ، بھڑی بھڑی کرے سرب لوکایا۔ لگی پریت نیہائے توڑ، آدھ وچکار نہ کھئے ٹڑایا۔ ساچی جوڑی دیوے جوڑ، آتم پر ماتم میل ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر ہر

اپنی دیا کمائیا۔ جوت اکالن چڑھے چا، چاؤ گھنیرا اک رکھائیا۔ گرمکھ سجن ملیا آ، ملنی اکو گھر وکھائیا۔ ساچے مندر لے بہا، گھر دیونہار وڈیائیا۔ اپنا پڑدہ دے چکا، اوہلا رہن کھئے نہ پائیا۔ ساچے انکن لے بہا، مہر نظر اٹھائیا۔ پرمانندی جائے سما، سماپت کرے کھیڈ پرائیا۔ ایکا چھندن دے سنا، سوہنگ ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ جگ اپنا رنگ رنگائیا۔ جوت اکالن ہوئی خوش، خوشیاں نال کیت اکو گائیا۔ نو سو چرانویں چوکری جگ جو بیٹھا ربا چپ، سو اتم اپنا پھیرا پائیا۔ کر پرکاش اندھیرے گھپ، ساچا نور کرے رُشنائیا۔ زرگن دھاروں زرگن اٹھ، سرگن دیوے مان وڈیائیا۔ جس گر گوبند بنایا ست، سو صاحب بھیو چکائیا۔ سچ سہنجنی سہائے رت، رتڑی اپنے نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ جوت اکالن چاؤ گھنیرا، گھر اکو نام ودھائیا۔ جن بھگتاں کہے تون میرا میں تیرا، نڈھی بالی اپنا رنگ وکھائیا۔ ایکا گھر وسے گرو گر چیرا، چیللا گر اکو روپ وکھائیا۔ کوڑی کرپا بھرماں ڈھاپے ڈیرہ، سنجھ سویرا اکو رنگ وکھائیا۔ ساڈھے تین ہتھ کایا مندر ہرجن تیرا وسدا رہے کھیڑا، کھیڑکی ستگر آپ کھلائی۔ اتم کرے حق نبیڑا، شاہو بھوپ بے پرواہیا۔ پار لگائے پھڑ پھڑ بیڑا، منج دھار نہ کھئے رڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بخشے سچ سچی سرنائیا۔ جوت اکالن آئی ویڑے، کھلا ویڑا اک وکھائیا۔ چوتھے جگ مکے جھیڑے، جھکڑا کھئے رہن نہ پائیا۔ اٹی لٹھ آپے گیڑے، گیڑا اکو وار بھوائیا۔ کایا اندر گھر وچ گھر وساوے کھیڑے، کھیڑا اکو سوہا پائیا۔ ستجگ تربتا دواپر کجگ جو بیٹھے کر کر جیرے، تنہاں اپنا رنگ رنگائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں پھڑ کے چاڑھے اپنے بیڑے، بیڑا اکو نام وکھائیا۔ سچ دوارے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ جوت اکالن ویکھے انت، انتشکرن ویکھ وکھائیا۔ میل ملاواں گرمکھ ساچے سنت، گرسکھ اکو گھر وکھائیا۔ شبد انادی مہا اگت، صفتی صفت رہی جس گائیا۔ گرھ توڑ ہنکاری ہوئے ہنگت، ہنگ برہم رہی سمجھائیا۔ در درویش بن کے منگت، بن نانی جھولی ڈاہیا۔ گرمکھ مینوں لاؤنا انکن، انگیکار اک ہو جائیا۔ رل مل ساچی بنے سنگت، پرہہ سکلا سنگ وکھائیا۔ جس دا بھیو نہ جانے کوئی پنڈت، پڑھیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، ہرجن پڑدہ آپ چکائیا۔ جوت اکالن لنگھ دروازہ، گھر اپنا آسن لائیا۔ میل

ملائے غریب نوازا، نوازش اپنی اک جنائیا۔ شبد اگم و جائے واجا، ثریا بیٹھی نین شرمائیا۔ پریم پیار اندر مارے واجاں، ڈھر دی دھار آپ پرگٹائیا۔ سچ سویمبر رچ کے کاجا، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ ہر بہگت دوارے ساچن ساچا، سبج میت اک اکھوائیا۔ نہ کوئی دوسر و جائے ربابا، تندی تند ستار نہ کھئے پلائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بہگتاں کرے اک کڑمائیا۔ جوت اکالن ور اکو پا، گھر ساچے خوشی منائیا۔ گرمکھ سورا ملیا آ، جس دی آد جگاد اوٹ تکائیا۔ کوڑی کیریا کوڑا دئے مٹا، سچ سچ سرب سمجھائیا۔ جوتی نور کرے رشنا، پڑدہ اپنا آپ اٹھائیا۔ ساچی ثورا ناد دئے سنا، انحد نادى ناد و جائیا۔ حاضر حضورا ملے بے پرواہ، پردانشیں اپنا مکھ وکھائیا۔ پھڑ بانہوں گلے لئے لگا، سیج سہنجنی سوبھا پائیا۔ آد نرنجن دیا کہا، جوت نرنجن جوت ملائییا۔ دیناں ناتھ درد ڈکھ بھے۔ بہنجن بھو ساگر پار دئے کرا، اتم میلا سہج سبھائیا۔ بہگت بھگوان دوہاں دا دسے اکو تھان، دوچا دھام نظر کھئے نہ آئییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، ور اکو اک جنائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس جن پکڑے بانہ، بابل اکو نظری آئییا۔

* ۲۳ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی جنڈیالا سنتوکھ سنگھ دے گرہ ضلع امرتسر *

جن بہگتاں پرہہ آسا پور، آسا پورن آپ کرائیندا۔ ناطہ توڑ جگت کوڑ، ساچا مارگ اک وکھائیندا۔ انتر آتم دیوے نور، اگیان اندھیر میٹ مٹائیندا۔ ساچا دیوے اک سرور، رس اکو اک وکھائیندا۔ پرگٹ ہووے حاضر حضور، گھر مندر ویس وٹائیندا۔ سرب کلا آپے بھرپور، خالی بھانڈے آپ بھرائیندا۔ وسنہارا نیڑے دور، دور ڈراڈا پنڈھ مکائیندا۔ بخشنہارا چرن دھوڑ، مستک ٹکا اکو لائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچی آسا پور وکھائیندا۔ ساچی آسا پورے ستگر، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ لیکھا جانے دھردرگاہی ڈھر، ڈھر مستک ویکھ وکھائیا۔ شبد اگم چڑھ گھوڑ، شاہ سوارا ویس وٹائیا۔ کلجگ انت بھگونت نرگن ہو کے جائے بھڑ، بھو ابھیدا آپ کھلائییا۔ اندر وڑ کے مندر چڑھ کے ویکھے کر کے غور، گھر گمبھیر اپنی دیا کھائییا۔ پنچ وکار گھر گھر پاوے شور، کوڑی کیریا کرے

لڑائیا۔ دوس زین ٹھگی جاون پنج چور، در دربان سکے نہ کھئے ہٹائیا۔ جن بھگتاں سری بھگوان دی پئی لوڑ، نیترو رو رہے دھیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دیوے ساچا ور، گھر میلا سہج سُبھائیا۔ بھگت جناں آسا پئی، اچھیا پور آپ ہو جائیندا۔ پرگٹ ہو وڈ داتا گئی، گنوتنا کھیل کرائیندا۔ سچ پکار اکو سنی، ایکنکار ویکھ وکھائیندا۔ لکھ چوراسی سریشٹ سبائی چھانی پئی، گرمکھ ویرلا نظری آئیندا۔ جس جن سُنائے اپنی دھنی، دھن آتمک راگ الاٹیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرمکھ ساچے پار لنگھائیندا۔ آسا پور بیٹے بھگوان، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ جگ چوگری دیوے مان، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ صفتی ڈھولا گائن زمیں اسمان، لوک پرلوک رہے جس گائیا۔ جنہاں بخشے چرن دھیان، دیونہار سچی سرنائیا۔ تنہاں چکے جم کی کان، کال نگارا ڈورؤ ڈنکا نہ کھئے وجائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان کرے پروان، سکلا سنگ آپ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرمکھ ترسنا دئے بُجھائیا۔ گرمکھ ترسنا جائے بُجھ، اگنی آگ رہن نہ پائیا۔ اپنا آپ جائے سچھ، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ بھيو کھائے ستگر گجھ، دوئی دوت ڈیرہ ڈھاپیا۔ سچ پریتی اکو لُجھ، ایشٹ گردیو سوامی اکو نظری آتیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا مندر اک سُبھائیا۔ گرمکھ آسا ساچے مندر، ہر ستگر پور کرائیندا۔ ویکھ وکھائے کایا ڈونگھی کندر، ماٹی بھانڈا پھول پُھلاٹیندا۔ بجرکپائی توڑے جندر، ساچی ہاٹی آپ کھلاٹیندا۔ من واسنا بٹھے بندر، دہ دشا نہ اٹھ اٹھ دھائیندا۔ بھاگ لگائے اندھیرے کندر، زرگن جوت جوت رُشنائیندا۔ کرے کھیل سورا سربنگن، سوربیر اپنا رنگ رنگائیندا۔ اٹھ پھر وجے مردنگن، مردنگا اکو نام اُپائیندا۔ ساچی چولی چاڑھے رنگن، رنگ رنگیلا آپ رنگائیندا۔ گرمکھ کیسے دوارے نہ جائے منگن، ستگر پورا نام جھولی آپ بھرائیندا۔ لوکات چڑھائے ساچا چندن، چند چاندنی نین شرمائیندا۔ کھیلے کھیل وچ برہمنڈن، وربھنڈی کھوج کھوجائیندا۔ آون جاون لکھ چوراسی جم کا پھاس توڑے بندھن، پھاسی گل نہ کھئے لٹکائیندا۔ جوت للاٹی مستک لائے چندن، تلک اکو اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرمکھ اچھیا پور کرائیندا۔ گرمکھ پوری کرے اچھیا، نراجھت دیا کھائیا۔ نام امولک پائے بھچھیا، بن دماں آپ ورتائیا۔ ساچی دیوے دھر دی سکھیا، آتم پرماٹم اک پڑھائیا۔ لیکھا لیکھ نہ مٹے لکھیا، میٹنہارا نظر کھئے نہ آتیا۔ گرمکھ گرسکھ کدے نہ جائے بھٹیا، ذات پات ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ پُرکھ

اکال جس گھر سجن اپنا ڈٹھیا، تس ناطہ تے جگت لوکائیا۔ ہر کا نام رس جانے مٹھیا، پھکا رس سرب وکھائیا۔ سرشت سبائی اتم مٹھیا، ساچا سنگ نہ کھئے نہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے لے ترائیا۔ گرمکھ آسا ہوئے پوری، نردھن سردھن دئے وڈیائیا۔ منسا کھئے نہ رہے ادھوری، حد حدود دئے گوائیا۔ پُرکھ اکال نال مل کے دوجے گھر دی لینی نہ پئے منظوری، مُشکل سب دی حل کرائیا۔ جس نوں ملن پچھے صوفی کڈے گئے مجبوری، سو مجبورن اپنا میل کرائیا۔ جس دی حد حدود دسے دوری، دُور دُراڈا نیڑے آئیا۔ صاحب ستگر نال مل کے سرشت سبائی دسے کوڑی، کوڑا ناطہ توڑ ترائیا۔ گرمکھ وِرا لائے مستک دھوڑی، جس اپنی مہر نظر اٹھائیا۔ سرب کلا ہر بھرپوری، بھرپور ربا سرب ٹھائینا۔ جن بھگتاں ملے آد جگاد ضروری، ضرورت سب دی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرمکھ گُرسکھ ترسنا دئے بھجائیا۔ گرمکھ گُرسکھ میٹے ترسنا، ترکھا نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دے حکم اندر شو برہما وشنا، در بیٹھے سیس جھکائیا۔ تس دا کھیل کسے نہ دسنا، جگت نیتر نظر کسے نہ آئیا۔ جن بھگت دوارے گرمکھاں دیوے اک سکھنا، سکھیا سچ سچ پڑھائیا۔ دھر دا لیکھ آپ لیکھنا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ وڈا وڈا وڈ ہوئے نیک نکنا، نیکن نیکا اپنا بھو چھپائیا۔ لیکھا جانے جیو جی کا، ہر گھٹ اندر ڈیرہ لائیا۔ گرمکھ گُرسکھ ہرجن ہر بھگت اپنے ملن دا دسے طریقہ، طرح طرح سمجھائیا۔ پُرکھ اکال بھانا مٹو میٹھا، مٹھت اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، جن بھگتاں دیوے اکو ور، آسا ترسنا اچھیا بھچھیا ساچی جھولی پائیا۔

* ۲۳ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی جنڈیالا سرین سنگھ دے گھر ضلع امرتسر *

سری بھگوان سرب سوامی، ایکنکار اک اکھوائیندا۔ نرگن سرگن انترجامی، ہر گھٹ گھٹ ویکھ وکھائیندا۔ بودھ آگادھ اگتی بانی، دھر دی دھار آپ اپائیندا۔ گر اوتار کتھ کہانی، مہا صفت صفت صلاحیندا۔ پیر پیغمبر بن کے دانی، داتا دیا آپ کھائیندا۔ کھیلے کھیل دو جہانی، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیندا۔ بھوپت بھوپ راج راجانی، شاہ پاتشاہ آپ ہو آئیندا۔ سچکھنڈ دی سچ نشانی، لوکات پرگنائیندا۔

کرے کھیل اک لاثانی، لاشریک ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جُگ جُگ اپنی کار کھائیندا۔ جُگ جُگ کار
 کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ نرگن سرگن لے اوتار، گر گر ناد شبد شنوائیا۔ نارا بول ست جیکار، حق حقیقت دے سمجھائیا۔ بند تالا
 کھول کواڑ، پڑدہ دوئی دویت چُکائیا۔ کر پرکاش بہتر ناڑ، اندھ اندھیر دے مٹائیا۔ آتم پر ماتم بن دلال، ساچا ونج اک کرائیا۔ سوئی سرتی
 ست اٹھال، نیتر نین اکھ کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، انتر اپنا بھیو کھلائییا۔ انتر کھولے اپنا بھیو، ابھید آپ
 جنائیندا۔ وسنہارا دھام اٹل سدا نہکیو، نہچل اپنا آسن لائیندا۔ جُگ چوکرئی نرگن سرگن کرے سیو، سیوک اپنی کار کھائیندا۔ ہنگ برہم
 پاربرہم جنائے ساچا میو، رس اکو آپ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، انتر آتم کھوج کھوجائیندا۔ انتر آتم کرے وچار،
 بے سمجھ سمجھ وچ نہ آئییا۔ شاستر سمرت وید پُران وسے باہر، بے پرواہ وڈی وڈیائیا۔ گیتا گیان جس دا کرے دھیان، سو شاہ پاتشاہ سچا
 شہنشاہیا۔ انجیل قرآن صفتی صفت کرن پُکار، اُچی کوک کوک سنائیا۔ کھانی بانی کرے نمسکار، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکائیا۔ گر اوتار
 جس در بھکھار، در منگن چائیں چائیا۔ سو صاحب ستگر اک نرکار، نرگن وڈا وڈ وڈیائیا۔ جُگ چوکرئی دیونہار، ستجگ تریتا
 دوپرکجگ آپ ہندا ئیا۔ لیکھا جان دھر دی دھار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی رچنا آپ رچائیا۔ ساچی رچنا
 رچنہارا، ہر ہر جو ویکھ وکھائیندا۔ آد جُگادی جگت کارا، جُگ ویکھ وکھائیندا۔ دھر فرمان سچی سرکارا، سچ سندیسہ اک
 لائیندا۔ لکھ چوراسی اندر وسے وسنہارا، روپ اٹو پیا ویس وٹائیندا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، لکھ لکھ لیکھ نہ کھئے مکھائیندا۔ بے انت بے انت گر
 اوتار پیر پیغمبر سرب پُکارا، بھیو ابھیدا ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، انہو اپنا
 کھیل کھلائییندا۔ انہو کھیل کرے بھگوان، بھگون نظر کیسے نہ آئییا۔ نرگن سرگن دیونہارا دان، وست امولک اک ورتائیا۔ سچکھنڈ نواسی
 پُرکھ ابناشی سچ محلے اچ اٹلے بیٹھا اکو کاہن، گھنٹیا اپنی دھار جنائیا۔ روپ رنگ ریکھ تے وسے باہر، ساچا رام رحمت آپ کھائیا۔ دیونہار
 سدا پیغام، پیر پیغمبر کرے پڑھائیا۔ جُگ چوکرئی آد جُگاد نت نوت جس دا اک اسلام، اسم اعظم اک سمجھائیا۔ دو جہان جھلدا رہے
 جس نشان، دھرم نشانہ اک اٹھائیا۔ جس دی صفت ست نام، نام ست کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سو

پُرکھ ویکھ وکھائیا۔ سو پُرکھ ہر پُرکھ اگم، اگمڑی کار کھائیندا۔ مات پتا کھئے نہ لئے جم، جنی جن گود نہ کھئے سہائیندا۔ پنج تت ماٹی کایا خاکی دسے نہ کھئے تن، تتو روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ آد جگاد جگ چوکرئی نہ کوئی چھپر نہ کوئی چھن مندر مسجد مٹھ شودوالا گردوار ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ نہ کوئی راگ نہ کوئی کن، نہ کوئی منسا نہ کوئی من، رسنا جہوا بتی دند ڈھولا سوہلا کوئی نہ گائیندا۔ نہ کوئی دولت مایا دسے دهن، جگت خزینہ کول نہ کھئے رکھائیندا۔ نہ کوئی نیتر نین ہوتے اٹھ، اکھ پرتکھ روپ نہ کھئے جنائیندا۔ نہ کوئی گھڑے نہ کوئی لئے بہن، گھاڑت گھڑت وچ نہ آئیندا۔ نہ کوئی سوریہ نہ کوئی چن، رو سس نور نہ کوئی ڈگمگائیندا۔ کرے کھیل سری بھگون، بھگون اپنی کار کھائیندا۔ آد بیڑا لیا بٹھ، جگ جگ چپو نام لگائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گھل، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پتیرمیشور ویکھ وکھائیندا۔ پتیرمیشور پاربرسم، برہمویتا اک اکھوائیا۔ آد جگاد جانے اپنا کم، نہکرمی کرم کھائیا۔ پیر پیغمبر گر اوتار گردیو سوامی دیوے نام دهن، بن ونجارا ہٹ چلاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ پرہہ کھیل کردا، کرنہار اکھوائیندا۔ سچکھنڈ دوارے ساچے چڑھدا، تخت نواسی سوہبا پائیندا۔ سوہنگ راگ اکو پڑھدا، نیش اکھرا اپنا روپ وکھائیندا۔ شبدی دھار گھاڑن گھڑدا، بن ٹھٹھیار سیو کھائیندا۔ تھر گھر اندر آئے وڑدا، دوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ کرے کھیل نرائن نر دا، نر ہر اپنی کار کھائیندا۔ نہ جیندا نہ کدے مردا، جیون جگت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ در درویش گولا بردا، بن سیوک سیو کھائیندا۔ جگ چوکرئی بھگت بھگون آئے پھڑدا، پھڑ بانہوں آپ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا رنگ آپ رنگائیندا۔ ساچا رنگ رنگے زرنکار، زرگن اپنی دیا کھائیا۔ جگت نیتر نظر نہ آئے سنسار، بھرے بھلی سرب لوکھائیا۔ گھر گھر وڑیا کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار، کوڑی کرپا اگنی رہی لگائیا۔ ملے ہر نہ میت مرار، مٹر پیارا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، انتر آتم آپ سمجھائیا۔ انتر آتم لہنا جان، سو ستگر آپ جنائیا۔ تیرا میرا اک گیان، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ تیرا میرا اک دھیان، دھیان دھیان وچ رکھائیا۔ تیرا میرا اک استھان، سچ دوارے ڈیرہ لائیا۔ تیرا میرا اک مکان، کایا ہٹ وچے ودھائیا۔ تیرا میرا اک نشان، زرگن زرگن دئے جھلاٹیا۔ تیرا میرا اک دان، وست امولک آپ ورتائیا۔ تیرا میرا تیرا تیرا اکو کھن، تھوں میرا میں تیرا گوپی کھن اکو نظری

آئیا۔ ٹوں میرا میں تیرا رام، تیرا رام تیرے رنگ سہائیا۔ لیکھا جان جیو جہان، جیون جُگت اک دِرڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، انتر آتم اک درسائیا۔ انتر آتم کر درس، پرما تم اپنی دیا کھائیندا۔ پورب مٹے پچھلی حرص، ہوس ہور نہ کھئے ودھائیندا۔ اپنی انس کرے ترس، مہر نظر اُٹھائیندا۔ جگ سٹی اُٹھ کے کر پرکھ، پارکو اپنا رنگ چڑھائیندا۔ جس ٹوں لبھدیاں کوٹن کوٹ کال پیتے اسنکھ برس، جُگ چوکرئی پندھ مکھائیندا۔ تس دا میلا انت ندھڑک، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار من مت بُدھ ادھ وچکار نہ کھئے اٹکھائیندا۔ تس صاحب دی سچ دوارے اکو چڑھت، چڑھدا لہندا اکو رنگ وکھائیندا۔ جس دوارے نہ کوئی لکھت نہ کوئی پڑھت، بن لکھیاں پڑھیاں لیکھا پار کرائیندا۔ جس پُرکھ اکال دی نانک گوبند لکھ کے گئے شرط، سو شہنشاہ اپنا ویس وٹائیندا۔ نرگن دھار ہو کے آیا پرت، پرتیندھ اپنا نام وڈھائیندا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کھئے جنائیندا۔ غریب زانیاں کوجھیاں کھلیاں اُتے کرے ترس، جگت بھلیاں مارگ لائیندا۔ امرت میگھ اکو برس، جُگ جنم دی اگنی آپ بھجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر گھٹ اپنا ڈیرہ لائیندا۔ ہر گھٹ اندر ہرجو وڑ، نرگن اپنا آپ چھپائیا۔ ساچے پوڑے بیٹھا چڑھ، چڑھدا نظر کیسے نہ آئیا۔ سچ محلے بیٹھا دڑ، اپنا انگ نہ کھئے بلائیا۔ کرے کھیل نرائن نر، نر ہر اپنی دھار سمجھائیا۔ گرمکھ ورا سنت سہیلا پرم پُرکھ پترمیشور لے ورا، ور اکو اک جنائیا۔ سرن سرناگت سوامی جائے پڑ، پڑدہ اوہلا اک اُٹھائیا۔ جینودیاں جگ جائے مر، مرنا جیوت روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر گھر اندر ربا وڑ، سچ سنگھاسن سوہیا پائیا۔ سچ سنگھاسن آتم پلنگ، پاوا چول نہ کھئے بنائیندا۔ اُپر بیٹھ سورا سرینگ، شاہ پاتشاہ حکم سنائیندا۔ انحد وجے اک مردنگ، ناد انادی راگ لائیندا۔ امرت جل منگے منگ، دھار دھار وچوں آپ پرگھائیندا۔ ویکھے کھیل ہر برہمنڈ، برہمانڈ اپنا حکم ورتائیندا۔ نرگن نور چاڑھ چند، چند چاندنی نین شرمائیندا۔ سرت شبد ملا دوہاں سُنائے سوہنگ چھند، ٹوں میرا میں تیرا دوہاں اکو انگن بہائیندا۔ جنم جنم دی ٹٹی گنڈھ، گنڈھ اکو ہر رکھائیندا۔ انترجامی پائے ٹھنڈ، دُکھڑا دردی درد مٹائیندا۔ سچ سوانی ہوتے نہ رنڈ، کنت کنتوبل اکو نظری آئیندا۔ لیکھا چکے کوڑ پکھنڈ، سچ مارگ اک سمجھائیندا۔ انتر دیوے اک انند، نجانند روپ وٹائیندا۔ سچ دوارے آپے لنگھ، اپنا پڑدہ لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،

انتر آتم میل ملائیندا۔ انتر انتر میل ملاپ، ملنی اکو گھر کرائیا۔ سچ سُنہڑا اجیا جاپ، جگجیون داتا دئے درڑائیا۔ ناطہ تئے تینو تاپ، ترے گن مایا ڈیرہ ڈھاپیا۔ پنج پنج نہ کھئے سنناپ، سنسا روگ دئے مکائیا۔ ہونے سہائی اناتھاں ناتھ، ناتھ اناتھی ویکھ وکھائیا۔ آتم پرما تم جنائے ساچی گاتھ، گات گات اپنا رنگ رنگائیا۔ لہنا دین چکائے مستک ماتھ، پورب لیکھا جھولی پائیا۔ گرمکھ تیرا اکو پوجا پاٹھ، ایشٹ گردیو سوامی اکو نظری آئیا۔ اکو سروور تیرتھ تاٹ، اٹھسٹھ لیکھا رہا مکائیا۔ اکو پریتی چرن نات، ہر چرن سچی سرنائیا۔ اکو اتم تیری ذات، آتم پرما تم دئے سمجھائیا۔ میٹے زین اندھیری رات، کوڑ اماوس دئے کھپائیا۔ بند کواڑی کھولے تاک، بجرکپائی توڑ ٹڑائیا۔ پار اُتارے اپنے گھاٹ، پتن بہ کے سچا ماہیا۔ گوبند پورا کرے بھوکھت واک، ساچا لیکھے آپے پائیا۔ جن بھگتاں بن کے سجن ساک، گرمکھ ساچے نال رلائیا۔ سچ دھرم دا کھول ہاٹ، چارے ورن دئے سمجھائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش انتر ویکھو آتم رام اکو ذات، رام رمیا ہر گھٹ تھائیا۔ جس نے بیٹا جنیا پوت دسراتھ، دہ دشا ویکھے چائیں چائیا۔ جس دا گھنٹیا ہویا ترلوکی ناتھ، چوڈاں لوک اپنے وچ چھپائیا۔ جس دی موسیٰ عیسیٰ دسدے گئے اک عادات، عداوت وچ کدے نہ آئیا۔ جس دی محمد پڑھدا گیا سفات، سفری اپنا سفر مکائیا۔ تیس دا کھیل سدا کائنات، کلمہ اکو اک سمجھائیا۔ آد جگاد دو جہان کدی نہ پائے وفات، فتویٰ سکے نہ کھئے لگائیا۔ جس دا پیالہ آب حیات، حیاتی حیاتی وچوں دئے بدلائیا۔ سو صاحب ستگر ساکھیات، سچ سلطان سچ سکھدائیا۔ جن بھگتاں دیوے نام دات، سچ بھنڈارا نام ورتائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، وکھاونہارا اک گھر، گھر مندر اندر ڈیرہ لائیا۔

* ۲۳ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی جنڈیالا سورن سنگھ دے گرہ ضلع امرتسر *

سُکھ دُکھ دوویں آئے، گھر بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ گرمکھ سُکھ وچ سلائے، من سینتل ست کرائیا۔ مٹکھ کرن پائے پائے، دُکھی درد نہ کھئے ونڈائیا۔ مانس مانکھ بیو نہ آئے، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ پنج تت جو کھیل رجائے، کایا ماٹی ہٹ چلائییا۔ جنم مرن اپنے ہتھ رکھائے، لکھ چوراسی گیڑ بھوائیا۔ دیونہارا اک رگھرائے، دو جہان بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی اک کھائیا۔ سُکھ

کہے میں تیرا ساگر، در تیرے اوٹ تکائیا۔ جن بھگتاں وسان کایا گاگر، گھر ساچے سوہیا پائیا۔ سچ دوارے ملے آدر، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ جگ جگ میرا اکو ونج سوڈاگر، دھر دا ہٹ چلائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا رنگ اک وکھائیا۔ دکھ کہے میں دکھیار، دکھیاں نال سوہیا پائیندا۔ من ہنکاری میرا یار، سد میرا سنگ نبھائیندا۔ اندر رووے دھاہاں مار، باہروں نظر کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ وکھائیندا۔ دکھ سکھ دوویں کہن، پرہہ آگے سیس جھکائیا۔ اک دوجے دا چکے دین لین، دینا کھئے رہن نہ پائیا۔ ساک نہیں نہ کوئی سین، سکلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ جھوٹھا ناٹھ ماتا پتا بھائی بھین، کوڑی کرپا بندھن پائیا۔ پن ہر وچھوڑے سب دے ویہن، وینہدی دھار سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل اک رگھرائیا۔ دکھ کہے میں تیرا بردا، در گھر ساچے سیو کمائیا۔ تیرے کولوں صاحب جو ڈردا، دُور ڈراڈا دھکا دیواں لائیا۔ میرا کھیل جس اندر وڑدا، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دتا ساچا ور، میری اچھیا پور کرائیا۔ سکھ کہے پرہہ پایا میت، گھر ستگر نظری آئیا۔ گرمکھ سُنن ساچا گیت، انتر اک دھیان لگائیا۔ مٹکھ رسنا ہوئی پلِیت، کوڑی کرپا نال پرنائیا۔ کرے کھیل اک انڈیٹھ، انڈیٹھی کار کمائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دوباں ملاواں اکو گھر، گھر ساچا اک سُہائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سرب جیاں دا جانی جان، جاننہار جگت جگت جیون نال ملائیا۔

* ۲۳ بہادروں ۲۰۲۰ پکرمی جنڈیالا زیندر کمار دے گرہ ضلع امرتسر *

پردھ بالان اک بھگوان، گھٹ گھٹ رہا سمائیا۔ جس جن دیوے اپنا گیان، آتم پرما تم بوجھ بُجھائیا۔ انتر بخشے سچ دھیان، جگت بسنتر دئے بُجھائیا۔ نظری آئے اک نشان، دھرم دوارا اک وکھائیا۔ چرن کول اک دھیان، سرن سچ سرنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنا ور، نام زینکارا جھولی پائیا۔ ناؤں زینکار آتم رنگ، کایا اندر آپ وکھائیندا۔ سچ دوارے ہر جو لنگھ، ڈونگھی کوری بھوری پھول پھلائیندا۔ شبد ناد وجائے مردنگ، دُھن آتمک آپ سُنائیندا۔ زنگن جوت چاڑھ چند، سچ پرکاش اک کرائیندا۔

سوسنگ ڈھولا سُنائے چھند، بتی دند نہ کھئے وڈیائیندا۔ نج گھر دیوے اک اند، اند اند وچ وکھائیندا۔ کوڑی کِریا ڈھاپے کندھ، بھانڈا بھرم
 بھو بھٹائیندا۔ ہرجن ہر ہر ساچی ڈوری بٹھے تند، نام تندى اک وکھائیندا۔ جوتى جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور،
 پردھ بالان اکو نظری آئیندا۔ پردھ بال ویکھے ہر بالک، بچپن سب دا لیکھے لائیا۔ ست سرُپى بن کے خالق، خلقت ویکھے تھاوں تھائیا۔
 بھگت بھگوان بنے سدا پرتپالک، جُگ جُگ اپنی سیو کائیا۔ میٹ مٹئے نندرا آلس، جگت دلدری دلدر گوائیا۔ جوتى جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، جس جن اپنے میلے گھر، تس آتم وجے ودھائیا۔ آتم گائے پرما تم گیت، اکو راگ لائیا۔ کایا ہووے ٹھانڈی سیت، ترے گن
 اگنی تت بھجھائیا۔ شبد سوامی آوے چیت، جگت ٹھگوری کھئے رہن نہ پائیا۔ ست ستوادى ملے ریت، ریتی اکو اک سمجھائیا۔ جوتى جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس جن میلے اپنے در، تس کایا مندر اندر پڑدہ لاپیا۔ کایا مندر اندر چُکے پڑدہ، بجرکپائی توڑ ٹڑائیندا۔
 ترے گن اگنی مایا سڑدا، پنج تت اپنے لیکھے پائیندا۔ بھيو کھائے گھر وچ گھر دا، گھر گھر وچ میل ملائیندا۔ جُگ جُگ ہرجن ورا تردا،
 لکھ چوراسی شوہ دریائے آپ رڑھائیندا۔ پاربرہم پتپریشور سِری بھگوان جس جن ملدا، مل مل اپنا رنگ رنگائیندا۔ نشان وکھائے اگنی تل
 دا، تلک للاٹی آپ لگائیندا۔ جوتى جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، پردھ بال بال انجانا آپ بنائے سگھڑ سیانا،
 جس جن گرمت ساچی سچ سمجھائیندا۔

* ۲۳ بہادروں ۲۰۲۰ یکرمی جنڈیالا سرین سنگھ دے گرہ ضلع امرتسر *

تخت نواسی ہر سلطان، شہنشاہ اکو اک اکھوائیندا۔ جُگ چوکڑی ہو پردھان، سچ پردھانگی نام جنائیندا۔ چارے جُگ کر کلیان،
 چاروں کُنٹ ویکھے وکھائیندا۔ چارے ورنان دے نشان، ساچا مارگ اک سمجھائیندا۔ چار یاری کر پروان، پروانہ اکو ہتھ پھڑائیندا۔ کرے
 کھیل سِری بھگوان، بھگوان اپنی کار کھائیندا۔ لیکھا جانے دو جہان، نرگن سرگن ویس وٹائیندا۔ ساچا مندر ویکھے مکان، کایا اندر ڈیرہ
 لائیندا۔ جوتى دپ جکے مہان، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ شبدى راگ سچي دھنکان، گھر ساچے آپ اپائیندا۔ امرت آتم پین کھان، رس رسیا

اک جنائیندا۔ آتم پر ماتم کھیل مہان، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نر ہر اپنا کھیل وکھائیندا۔ نر ہر کھیل کرے کرتار، پاربرہم وڈی وڈیائیا۔ جگ چوکرئی سیوادار، وشن برہما شو حکم منائیا۔ کروڑ تیتیسا دے آدھار، سُریت دیونہار وڈیائیا۔ دُھر سندیسہ وارو وار، گر اوتار پیر پیغمبر آپ جنائیا۔ لیکھا لیکھ لیکھت اگم اپار، قلم شاہی بندھن اک بندھائیا۔ ساچی سیکھیا سرب سیکھال، گر منتر دئے جنائیا۔ کایا مندر اندر پُرکھ اکال لؤ بہال، باہروں کھوجن کئے نہ پائیا۔ شبدی گر بن دلال، ساچا ونج ہٹ جنائیا۔ چوڈاں لوک دئے وکھال، سچ سلوک اک سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا منتر اک درڑائیا۔ ساچا منتر نام نمو ست، ست سوامی آپ جنائیندا۔ سرب جیوان دیوے برہم مت، برہم ودیا اک پڑھائیندا۔ انتر آتم جانے مت گت، بھيو ابھیدا آپ کھلائییندا۔ سچ جنائے وار تھت، گھڑی پل اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سری بھگوان جن بھگتاں جگ جگ کرے پت، پنتکاری پھیرا پائیندا۔ ویکھ وکھائے نت نوت، نرگن سرگن سرگن اپنا رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی کرے چار ورن، کھتری براہمن شودر ویش آپ جنائیا۔ نیتر کھولے ہرن پھرن، جو جن پردے ہر وسائیا۔ کرتا پُرکھ کرنی کرن، قیمت گھر گھر آپے پائیا۔ جن بھگتاں چکائے مرن ڈرن، بھے بھو نہ کئے رکھائیا۔ سنت سُہیلے ساچے پوڑے چڑھن، محل اٹل اکو نظری آئیا۔ آتم پر ماتم ڈھولا پڑھن، سوہنگ ساچا راگ الاٹیا۔ ملے سرنائی ستگر چرن، چرن چرنودک اکو مکھ چوائیا۔ ناٹھ تھے ذات پات ورن برن، آتم برہم ہر گھٹ نظری آئیا۔ پُرکھ اکال ساچی سرن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لکھ چوراسی لہنا آپ چکائیا۔ لکھ چوراسی ویکھ آپ، اپنے ہتھ رکھ وڈیائیا۔ جگ چوکرئی دیوے جاپ، ستجگ تریتا دواپرکجگ کرے پڑھائیا۔ پیر پیغمبران گر اوتاراں بن کے مائی باپ، پتا پوت گود سُہائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان چرن کول بندھائے نات، ناٹھ بدھاتا جوڑ جڑائیا۔ نرگن سرگن بن کے سجن ساک، پنج تت کایا چولا آپ ہندائیا۔ ساچی سیکھیا جنائے بن جگت جماعت، پٹی اکو اک لکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر ساچا رہبر اک اکھوائیا۔ ساچا رہبر اک رحیم، رحمت اپنی آپ کرائیندا۔ داتا کرتا بن کریم، قدرت قادر کھیل وکھائیندا۔ وسنہارا دھام عظیم، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیندا۔ جگ

چوڪڙي جن بهگتاں ٻوٽو ادھين، مُريد مُرشد ويڪھ وڪھائيندا۔ در بردا بن مسڪين، در بدر اپني الڪھ جگائيندا۔ ليڪھا جانے لوڪ تين،
 چوڏاں ٻٽ ويڪھ وڪھائيندا۔ چوڏاں طبقاں ڪرے آپ ترميم، بنت بنواري اپنا رنگ رنگائيندا۔ اپني دھار رکھ مھين، جگت نيتر نظر ڪيسے نہ
 آئيندا۔ جوتي جوت سروپ ٻر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪرے ڪھيل ساڇا ٻر، جُگ جُگ اپنا حُڪم ورتائيندا۔ جُگ جُگ حُڪم ڪرے داتار، داتا
 نرگن اڪ اڪھوائيا۔ سيوا لاگرو اوتار، پير پيغمبر ديوي صفت صلاحيا۔ ليڪھا جان چوڪڙي جُگ چار، نو نو چار وڃے ودھائيا۔ وشن برهما
 شو ڪردا ربا خبردار، سچ سنديسه اڪ سُنائيا۔ چتر ٻيج ميت مُرار، آد شڪت اپنا سنگ ٻهائيا۔ ست ستوادي ڪھيل ڪرے اٻار، اٻرمپر اپنا
 ويس وٽائيا۔ بهگت بهگونت لئے اُٺال، ساڇے سنت ستگر آپ جگائيا۔ ليڪھا چُڪے شاه ڪنگال، اوچ نيچ راو رنگ نہ ڪھڻے وڏيائيا۔ جس جن
 اُپر ٻوٽو آپ ديال، دينن اپني گود ٻهائيا۔ ڪايا مندر اندر وڪھائے سڇي دهرمسال، ديا باقي ڪملاپاتي جوتي جاتا اڪو اڪ جگائيا۔ انت نيڙ نہ آئے
 ڪال، مھاڪال بيٺا سيس جھڪائيا۔ جوتي جوت سروپ ٻر، آپ اپني ڪرپا ڪر، جس جن ديوي اپنا نام ور، تس اپنا پڙده دئے اُٺائيا۔ تس
 جن پڙده ديوي ڪھول، آپ اپني ديا ڪمائيندا۔ انتر آتم آڇے بول، دھر دا راگ آپ سُنائيندا۔ پاربرهم برهم وسے ڪول، دُور دُراڏا پنڊھ
 مڪائيندا۔ سُرتي شبدي جائے مئل، مولا اپني ڪار ڪرائيندا۔ امرت آتم پيائے سڇي پاڻل، رس اڪو اڪ وڪھائيندا۔ ديوي وڏيائي اُپر دھول، جس
 جن اپنے چرن ٻهائيندا۔ ستجگ تريتا دواپر ڪلجگ نو نو چار پورا ڪرے کيتا قول، قول ٻهل ڪدے نہ جائيندا۔ جوتي جوت سروپ ٻر، آپ
 اپني جوت دھر، ٻهڪنڪ نرائن نر، سچڪھنڏ دوارے بيٺا رے اڏول، دو جهان سيري بهگوان برهمنڏ ڪھنڏ جيرج انڏ اُٺيھج سينج چارے
 ڪھاني چارے باني چار ڪنڏ چار ورن چار ياري چوٽھ پد ميل ملائيندا۔ جيو اندر جيو پھچان، سوڇھ سروپ جنائيا۔ جيو اندر جيو وسے
 بهگوان، بهگون اپنا ڏيرھ لائيا۔ جيو اندر جيو روپ ٻو ڪے ملے آن، آپ اپنا ميل ملائيا۔ سو جيو ٻوٽو پروان، جنھاں اپنے ڪول ٻهائيا۔ ٻن
 جيوان تو پرگٹ ٻوٽو نہ ڪدے بهگوان، جيو بهگت ڏھولا بهگوان گائيا۔ دوٻاں دا اڪو رے نشان، جگت نشانہ آپ رکھائيا۔ جوتي جوت
 سروپ ٻر، آپ اپني ڪرپا ڪر، جس مندر وڙے آن، تس ڪنڏا ڪھڙي ديوي لاهيا۔ ڪنڏا ڪھڙي جائے لٽھ، ستگر پورا ديا ڪمائيا۔ ڪر ڪھيل
 پُڪھ سمرته، سمرته دئے وڏيائيا۔ جس ٻٽھ نال ملائے ٻٽھ، ٻٽھڪڙي جم ڪي دئے ٿڙائيا۔ جيو اندر جيو مارگ ربا دس، جيون جُگت جگت

سمجھائیا۔ تُوں میرا مَیں تیرے وس، دوہاں وچ بہیت رہے نہ رائیا۔ آتم پر ماتم میلا ہس ہس، کایا مندر وجے ودھائیا۔ اک دُو جے کولوں دوویں نہ جان نس، پاربرہم برہم ویکھن چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جس جن دیوے ساچا ور، تس جیو وچوں جیو بُجھائیا۔ جیو وچوں جیو جائے بُجھ، بُجھارت اپنا نام رکھائیندا۔ جس دا بھیو کھولے پڑدہ گجھ، دُوئی دَویت پرے ہٹائیندا۔ تس سب کچھ جائے سُجھ، بن سمجھایاں سمجھ وچ سمجھ پائیندا۔ ستگر پورا گرسکھاں گرسکھاں جن بھگتاں کولوں اندر وڑ کے ربا پُچھ، ہوئی ہوئی اپنا حُکم منائیندا۔ جگ مایا وچ کیوں بیٹھے رُس، رُسیاں نظر کیسے نہ آئیندا۔ اپنی دھاروں آپے پئے اٹھ، جوتی نور نور رُشنائیندا۔ جس اُتے دیال ہو کے جائے تھ، تس جیو اپنا بھیو کھلائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جس جن دیوے نام دان، تس بھگتاں کرے سچ پہچان، بے پہچان پہچان وچ آپے نظری آئیندا۔

اگے یاری سی، ہُن یارانہ۔ اگے تیر سی، ہُن نشانہ۔ اگے سنگھ شیر سی، ہُن وشنوں بھگوانا۔ اگے لڑن واسطے دلیر سی، ہُن لیکھا جانے دو جہاناں۔ اگے سجنان ملدا گھیر گھیر سی، ہُن انتر آتم دیوے گیانا۔ اگے لاؤندا تھوڑی ڈیر سی، ہُن ہویا مہروانا۔ گھونڈ وچ بہ کے گیریا گیر سی، آپ اپنا مکھ چھپانا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرتا پُرکھ کرنہار نوجوانا۔

✽ ۲۳ بہادروں ۲۰۲۰ یکرمی ایکل گڈا بوٹا سنگھ دے گرہ ضلع امرتسر ✽

پُرکھ اکال در سوہے ایک، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیا۔ گر اوتار منگن ٹیک، پیر پیغمبر دھیان لگائیا۔ بھگت بھگوان رہے ویکھ، نیج نیتر نین کھلائیا۔ جگ چوگری دھر دھر آوے بھیس، ویس اولڑا روپ وٹائیا۔ شابو بھوپ بن نر نریش، شہنشاہ اپنا حُکم ورتائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت لیکھنہارا لیکھ، دھر دا لیکھا آپ پرگٹائیا۔ آتم پر ماتم کرے بیت، برہم پاربرہم وڈیائیا۔ دو جہاناں ویکھے کھید، برہمنڈ کھنڈ اپنی رچن رچائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا دیس اک سہائیا۔ ساچا دیس سہنجنا، سچکھنڈ

سَت سرُوپ۔ کرے کھیل آد زرنجنا، بے پرواہ مہا انوپ۔ آد جُگادی درد دُکھ بھہ۔ بھنجنا، ویکھنہارا چارے کوٹ۔ زرگن سرگن ساچا سَجنا، پنج تت لیکھا جانے جگت کلبوت۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کھیلے کھیل حق محبوب۔ حق محبوب پروردگار، بے پرواہ وڈی وڈیائیا۔ مقامے حق کھیل نیار، توری جلوہ نور رُشنائیا۔ سچکھنڈ دوارے ہو اُجیار، جوتی جاتا دُگمگائیا۔ دُھر دی بانی بول جیکار، چارے کھانی دئے سمجھائیا۔ چاروں گنٹ کرے وچار، چار یاری بندھن پائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی کرتا پُرکھ میت مُرار، سگلا سنگ اک ہو جائیا۔ سَتجگ تربتا دواپرکجگ نو سو چرانویں چوکرئی جگ ویکھے وارو وار، نت نوت کر کر بت اپنا پھیرا پائیا۔ وشن برہما شو کرے خبردار، دُھر سندیسہ آپ سُنائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی دیونہار سہار، سِر سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک سہائیا۔ سچ دوارا سوہاؤنت، سچکھنڈ اکو اک وڈیائیندا۔ کرے کھیل سِری بھگونت، سو پُرکھ زرنجن اپنی کار کھائیندا۔ جگ چوکرئی مہا اگنت، شاستر سمرت وید صفت صلاحیندا۔ آتم پرماتم ایکا نام منیا منت، گردیو سوامی ساچا مارگ اک وکھائیندا۔ لیکھا جان جیو جنت، جاگرت جوت دُگمگائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دا لیکھا آپ کرائیندا۔ دُھر دا لیکھا دُھر دربار، درگاہ ساچی آپ رکھائیا۔ جگ چوکرئی میٹنہار، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ گر اوتار آون وارو وار، لوکھات سیو کھائیا۔ اُچی کوکن کرن پُکار، پُرکھ اکال ڈھولا گائیا۔ رسنا جہوا بول جیکار، سرشٹ سبائی جان سمجھائیا۔ کھانی بانی اک دھیان، نام ندھان نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا مارگ اک رکھائیا۔ ساچا مارگ آد جُگاد، جگ چوکرئی آپ چلائیندا۔ سَتجگ تربتا دیوے داد، دواپرکجگ راہ وکھائیندا۔ گر اوتار وجاون ناد، پیر پیغمبر راگ الاٹیندا۔ سوانگی ہو کے ورتے سانگ، رُوپ رنگ ریکھ نظر کیسے نہ آئیندا۔ ساچے حُجرے اُچ محلے شبد اگئی دیوے بانگ، دو جہاناں سِری بھگوانا پروردگار آپ سُنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک اُپائیندا۔ سچ دوارا اک اُپا، کھنڈ سچ وجے ودھائیا۔ بیٹھا رہے بے پرواہ، بے نظیر رُوپ وٹائیا۔ سچ سندیسہ دئے گھلا، دُھر کلام اک پڑھائیا۔ کھانی بانی ناؤں دھرا، لوکھات کرے شنوائیا۔ کاغذ قلم لکھے شاہ، لیکھا لکھت رُوپ وٹائیا۔ اتم بھیو سکے کھئے نہ پا، بے انت بے انت کہہ کہہ پلُو گئے سرب چھڈائیا۔

دیوے جوڑ پئے سرنا، سرنگت اک رکھائیا۔ سارے منگدے گئے دُعا، دیوے جوڑ واسطہ پائیا۔ تیئی اوتار گئے دھیا، بھگت اٹھاراں نین اٹھائیا۔
 عیسیٰ موسیٰ محمد سجدہ گئے کرا، نیوں نیوں لاگن پائینا۔ نانک گوہند اکو ایشٹ گئے منا، پُرکھ اکال سچّی سرنائیا۔ کلجگ اتم جوتی دھار
 نرگن ویس لے وٹا، نہ کوئی پتا نہ کوئی مائیا۔ سچ محلّے اُچ اٹلے سمبل ڈیرہ لے لا، چھپرّ چھنّ چار دیوار نہ کھئے بنائیا۔ سنت سہیلے گرو گُر چیلے
 بھگت بھگوان لے اٹھا، سوئی سرتی آپ جگائیا۔ شبہ ہانی میل ملّے سہج سُبھا، گھر میلا ایکا تھائینا۔ ساچا مارگ دے وکھا، آتم پرما تم
 پرما تم آتم جوڑ جڑائیا۔ کلجگ کوڑی کریا دے مٹا، رین اندھیری رہن نہ پائیا۔ جوٹھا جھوٹھا مندر دیوے ڈھاہ، جوتی جوت سرؤپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا ویس آپ وٹائیا۔ ساچا ویس وٹائے اولّا، اول اپنا نور رکھائیا۔ وسنہارا نہچل دھام اٹلا، اٹل
 پدوی اک جنائیا۔ پاوے سار جلاں تھلاں، سمنڈ ساگر ویکھنہارا ڈونگی کھائیا۔ جوتی شبیدی دھار آپے رلا، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ سچ
 سندیس بودھ آگادھ شبیدی حُکم سُنہیڑا گھلا، دو جہان کرے پڑھائیا۔ گُر اوتار پھڑائے پلا، پلّو اپنا نام بندھائیا۔ دھار جنائے اک بسمِ الہ،
 بسمِ اپنے نال کرائیا۔ چار جگ کٹدا ربا چھلا، جگت نیتز نظر کیسے نہ آتیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچکھنڈ نواسی
 پُرکھ ابناشی، خالق خلق ویکھے چائیں چائینا۔ خالق خلق ویکھے مہروان، مہبان پیدو اپنی دیا کھائیندا۔ کوڑی کریا کلجگ اتم میٹ نشان،
 ساچا مارگ اک لگائیندا۔ شرع شریعت ویکھے آن، امام امامہ ویس وٹائیندا۔ چوڈاں طبق ہون حیران، ساچا سبق اک پڑھائیندا۔ چوڈاں
 لوک ویکھے دکان، بھیو ابھیدا آپ کھلائییندا۔ ستجگ ساچا دیوے دان، وست امولک اک ورتائیندا۔ وشن برہما شو کروڑ تیتیسا سُرپت
 اند گُر اوتار پیر پیغمبر سادھ سنت جیو جنت بھگت بھگوت ڈھولا اکو گان، ساچا نام اک درڑائیندا۔ نو کھنڈ پرتھی ستّ دیپ چار کُنٹ
 دہ دشا جھلے اک نشان، ستّ ستوادی برہم برہمادی آد جگادی جگ کرتا آپ جھلائییندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، کوڑی کریا میٹ مٹائیندا۔ کوڑی کریا میٹے جگ، لوکات رہن نہ پائیا۔ ترے گن بچھائے لگی آگ، امرت میگھ اک
 برسائیا۔ ہنس بنائے پھڑ کے کگ، سوہنگ ہنسا جاپ چپائیا۔ بن مکیوں کعبیوں کرائے حج، گھر کایا مندر اندر حُجرہ اک سہائیا۔ سچ محلّے
 پے سچ، آتم سیجا ڈیرہ لائیا۔ شبہ آگم وچائے ند، انحد نادى ناد سنائیا۔ جگت دوار مکے پنڈھ، نو دوارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ سرتی شبیدی میلا

گائے اکو چھند، سوہنگ راگ الاٹیا۔ گھر گھر وچ ملے اند، آتم پر ماتم جوڑ جڑاٹیا۔ لیکھا جُکے بھیکھ پکھنڈ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے ساچے در، در دروازہ اک وکھائیا۔ در دروازہ ایکا کھول، ہر دردی درد ونڈائیندا۔ ابناشی کرتا بول اگئی بول، دُھر فرمانا آپ سُنائیندا۔ نام کنڈے تولے تول، سچ ترازو اک اٹھائیندا۔ نو سُو چُرانوے چوکڑی جُگ دین مذہب جو کردا ربا کھول، ذات پات ونڈ ونڈائیندا۔ آپ بیٹھا ربا اڈول، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیندا۔ کلجگ انت پرگٹ ہووے اُپر دھول، دھرنی دھرت دھول چرناں بیٹھ دباٹیندا۔ گوبند نال پورا کرے کیتا قول، قول اقرار اپنے ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن اپنا ویس وٹائیندا۔ نرگن اپنا ویس وٹائے، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ سچکھنڈ دوار اک سہائے، سچ سینگھاسن ڈیرہ لائیا۔ بھویت بھوپ راج راجان شاہ پاتشاہ آپ ہو جائے، حُکمران اک اکھوائیا۔ دُھر سندیسہ اک گھلائے، شبدی شبدی راگ الاٹیا۔ دو جہان پھڑ اٹھائے، سویا کھئے رہن نہ پائیا۔ گر اوتار در بُلائے، پیر پیغمبر نٹھے آون واپو داہیا۔ بھگت سنت سنگ رلائے، ساچا سنگ بناٹیا۔ سچ مردنگ اک وچائے، مرد مردانہ دیا کھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائے، پُریاں لوآں پڑدہ آپ اٹھائیا۔ ساچا چند اک چمکائے، جگت چند نین شرمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، در دوار اک وڈیائیا۔ در دوارا وڈا سچکھنڈ، دوجا نظر کھئے نہ آٹیا۔ جس گھر بہہ کے کرے اگئی ونڈ، لیکھا لکھت نہ کھئے جنائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں پائے بند، بندی خانہ اک وکھائیا۔ ستجگ ترینا دواپر کلجگ کوٹن کوٹ نام سُنایا ساچا چھند، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ گر اوتار گاؤندے آئے، لوکات وچ وڈھائیا۔ پُرکھ اکال دھیاؤندے آئے، اکو اوٹ تکائیا۔ نیتر نین شرمائندے آئے، اکھ پرتکھ نہ کھئے گھلاٹیا۔ دوتے جوڑ واسطہ پاؤندے آئے، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے تھائوں تھائیا۔ تھائوں تھائیں لیکھ اپارا، سو ستگر آپ جنائیا۔ کلجگ اتم کھیل نیارا، ہر کرتا آپ وکھائیا۔ کل کلکی لے اوتارا، کوڑی کِریا میٹ مٹائیا۔ بھگتاں کرے سچ پیارا، بھگون اپنا رنگ رنگائیا۔ لیکھا جانے اندر باہرا، گپت ظاہرا کھوج کھوجائیا۔ سچ سُنائے اکو نعرہ، جے جیکار کرے لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، لوکات پھیرا پائیا۔ لوکات پھیرا پا، ہر جو اپنا کھیل کرائیندا۔ کلجگ انت بے ملاح، ہرجن بیڑا

آپ چلائیندا۔ بھگت بھگونت لے جگا، جاگرت جوت ڈگمگائیندا۔ سنت سہیلے لے اٹھا، گر چیلے رنگ رنگائیندا۔ گرمکھ گودی لے بہا، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ گرسکھ پڑدہ دیوے لاه، دوئی دویتی پڑدہ نہ کھئے رکھائیندا۔ ساچا منتر دے سکھا، سکھیا اکو اک سمجھائیندا۔ بن اکھیاں اکھر دے پڑھا، نش اکھر آپ پرگھائیندا۔ بن سخیاں منگل دیوے گا، شبد انادی ناد سنائیندا۔ بن بتیاں چانن دے کرا، جوت نرنجن ڈگمگائیندا۔ بن ہتیاں اپنا نام سوڈا دے وکا، کرتا قیمت کھئے نہ لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ اتم ویکھ وکھائیندا۔ کلجگ اتم ویکھے ہر، ہر جو اپنی دیا کھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی آوے ڈر، چار کٹ دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ کام کرودھ لوہ موہ ہنکار ربا لڑ، آسا ترسنا کوڑی کریا ڈنکا رہی وجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اتم اپنا پھیرا پائیا۔ کلجگ پھیرا بے پرواہ، نو نو ویکھ وکھائیندا۔ چاروں کٹ اندھیرا گیا چھا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیندا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ گروڈوار نیتروون مارن دہا، سانتک ست نہ کھئے ورتائیندا۔ ملاشیخ مسائک ہوئے بے وفا، فرماں بردار نظر کھئے نہ آئیندا۔ پنڈت پاندھ کرن گناہ، ساچا صدق نہ کھئے نہ پھائیندا۔ گرنتھی پنٹھی دھیاں بہیناں رہے تکا، نیتراکھ نہ کھئے شرمائیندا۔ ایکا بھلیا گرکاناں، ہر کا روپ نظر کیسے نہ آئیندا۔ ناطہ تٹا پتران ماں، پتا پوت میل نہ کھئے ملائیندا۔ ہنس بڈھی ہوئی کان، کلجگ جیو کاگ وانگ گر لائیندا۔ کوئی کھائے سور کوئی کھائے گان، امرت رس ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ بن ستگر پورے کوئی نہ پکڑے اتم بانہ، لکھ چوراسی وچوں باہر نہ کھئے کڈھائیندا۔ صدی چوڈھویں گر اوتار پیر پیغمبر سارے کر گئے نانہ، سر ہتھ نہ کھئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن اپنا ویس وٹائیندا۔ کلجگ زین اندھیری رات، چاروں کٹ نظری آئیا۔ ساچی دے نہ کھئے جماعت، کوڑی کریا کرن پڑھائیا۔ لیکھا لکھے نہ کوئی قلم دوات، شاہی نیترونیناں نیر وہائیا۔ تیس بتیس شرع شریعت بھلی سرب آت، کلمہ نبی رسول حق حقیقت نہ کھئے سمجھائیا۔ کہانی بانی بودھ اکادھ آتم پر ماتم گئے نہ کوئی گاتھ، چھٹی راگ اچی کوکن دین دہائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان کوئی نہ دیوے ساتھ، کلجگ بھلے پاندھی راہیا۔ نیتروون تیرتھ تاٹ، اٹھسٹھ ڈیرہ ربا ڈھاہیا۔ گنگا جمنا سُرستی گوداوری پت سکے نہ کوئی راکھ، ننگے پُرش تاریاں رہے لائیا۔ ساچا لیکھا مکے نہ کیسے مات، لہنا جھولی کھئے نہ پائیا۔ گوبند نانک اتم اکو گئے اکھ، آخر آوے

بے پرواہیا۔ جس رچنا رچی آد، سو ویکھے چائیں چائیا۔ سنت سہیلے سجن لے لادھ، لکھ چوراسی وچوں کھوج کھوجائیا۔ پھڑ بانہوں لے کاڈھ، کلجگ تتی وا نہ لاگے رائیا۔ گھر مندر سنائے ناد، اگئی راگ الائیا۔ بن رسنا دیوے سواد، رس آتم اک چکھائیا۔ صدی بیسویں گرمکھ ورا جائے جاگ، جس نیتر نین اکھ کھلائییا۔ نو نو کوڑی کریا مایا ممتا لگی آگ، پنج تت کایا رہی جلائییا۔ دیکھ جوت نہ جگے چراغ، گھر گھر اندھیرا گیا چھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ اتم نور ظہور کرے رُسنائیا۔ نور ظہور کرے رُشنا، مہروان ویس وٹائییا۔ سچ منارا دے سہا، سوبھاؤنت ڈیرہ لائییا۔ مرید مُرشد لے اٹھا، مُفت اپنی سیو کھائییا۔ پورب جنم بخشے سرب گناہ، مارگ آگے اک سمجھائییا۔ دین مذہب ناطہ دے تڑا، ساچا ساکھ اک سنائیا۔ ذات پات دے کھپا، اوچ نیچ نہ کھئے وڈیائییا۔ آتم پرما تم دے سمجھا، پڑدہ اپنا آپ چکھائییا۔ گھر گھر وچ میلا لے ملا، دُور دُراڈا پنڈھ مکھائییا۔ سجن سہیلا نظری جائے آ، نظر اپنی آپ وکھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ اتم پھیرا پائییا۔ کلجگ اتم سری بھگوان، بھگون اپنا ویس وٹائییا۔ لیکھا جان دو جہان، نرگن سرگن کرے پڑھائییا۔ ستجگ ساچا دیوے دان، وستو ست ست ورتائییا۔ لکھ چوراسی نظری آوے اکو کابن، اشٹ دیو اک گوسائینا۔ روپ جنائے اکو رام، رمییا بن بے پرواہیا۔ سچ امام دے پیغام، پروردگار صفت صلاحیا۔ داتا بنے پُرکھ اکال، بدھاتا اپنی دھار چلائییا۔ اتم داتا وچ جہان، سچ جماتا لے بنائییا۔ چارے ورنان اک گیان، کھتری براہمن شوڈر ویش کرے پڑھائییا۔ نانک نرگن لیکھیا ہوئے پروان، سچ پروانہ دے وکھائییا۔ اشٹ مناؤنا اک بھگوان، درشٹ سب دی دے کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، انتر انتر ساچا منتر جگت بسنتر آپ بھجھائییا۔ ساچا منتر نام گردیو سوامی، نمو ست ست جنائیندا۔ جس دی صفت کرے چار جگ چار بانی، چارے کھانی راہ وکھائیندا۔ جس دا نور دو جہانی، سو لاٹانی ویکھ وکھائیندا۔ کلجگ انت لکھ چوراسی دے فانی، فیصلہ سب دا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ گوہند گُر تیر نشانہ مارے کانی، چلہ اکو اک اٹھائیندا۔ چنڈ پرچنڈ کھڑگ کھنڈا اک چمکانی، دوہری دھار آپ وکھائیندا۔ گرمکھ ورا ستجگ تیری رہے نشانی، دوجا رہن کھئے نہ پائیندا۔ اٹھسٹھ تیرتھ

سرور ویکھنہارا پانی، جل تھل مہیئل اپنا پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ سُنائے اک گیانی، آتم پر ماتم پر ماتم آتم اکو نام سمجھائیندا۔

* ۲۳ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی گیان سنگھ دے گرہ بھورچھی ضلع امرتسر *

سو پُرکھ زرنجن شاہ پاتشاہ، شہنشاہ اپنا حُکم ورتائیندا۔ ہر پُرکھ زرنجن بے پرواہ، بے پرواہی کھیل کھلائیندا۔ ایکنکارا ساچا حُکم چلا، دُھر فرمانا آپ الائیندا۔ آد زرنجن کر رُشنا، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ سِری بھگوان جھلائے سچ نشان، دھرم نشانہ اک وکھائیندا۔ اناشی کرتا مارگ دسے راہ، رہبر اکو اک وکھائیندا۔ پارہسہم پرہہ بھیو رہا چُکا، پڑدہ اوہلا نہ کھئے جنائیندا۔ سچکھنڈ دوارا اک سہا، محل اٹل اک وڈیائیندا۔ درگاہ ساچی سوہیا پا، مقامے حق نُوں پرگٹائیندا۔ تھر گھر دوارا دئے کھلا، گھر گھر وچ ویکھ وکھائیندا۔ ایکا اچھیا آپ پرگٹا، ساچی بھچھیا جھولی پائیندا۔ نرگن نرگن میل ملا، گھر ساچے رنگ رنگائیندا۔ نارکت ویس وٹا، سیج سہنجنی سوہیا پائیندا۔ جننی جن آپ اکھوا سٹ دُلا را، ایکا جائیندا۔ سیس جگدیش ہتھ ٹکا، مہر نظر آپ اٹھائیندا۔ دُھر دی بانی دئے سمجھا، ساچی کار آپ کرائیندا۔ وشن برہما شو نال رلا، سکلا سنگ آپ نبھائیندا۔ ترے گن مایا جھولی پا، پنچم جوڑا جوڑ جڑائیندا۔ لکھ چوڑاسی ونڈ ونڈا، چارے کھانی ویکھ وکھائیندا۔ چارے بانی ڈھولا گا، چاروں کُنٹ ناد الائیندا۔ چارے جگ اکھ کھلا، نیتر نین اک چمکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر کرتا کار کھائیندا۔ ہر کرتا کرے اگئی کار، لکھن پڑھن وچ نہ آئی۔ سچکھنڈ نواسی وسنہار سچ دوار، درگاہ ساچی سوہیا پائی۔ دیا باقی کھلاپاتی ایکا ایک کر اُجیار، نورو نورو نُوں رُشنائی۔ ساچا مندر کھول کواڑ، گھر وسے بے پرواہیا۔ دُھر درگاہی بن کے لاڑ، شاہ پاتشاہ اپنا ویس وٹائی۔ رُوپ رنگ ریکھ تے وسیا باہر، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ ہر اک اُکلا، اکل کل دھاری کھیل کرائیندا۔ وسنہارا سچ محلا، سچ دوارے سوہیا پائیندا۔ جوتی شبدی دھار رلا، نرگن نرگن اپنا ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کار اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ساچی کار کرے کرتار، کرنی اپنے وچ

چھپائیا۔ آد پُرکھ ہو تیار، اپرمپر اپنی راس رچائیا۔ گوپی کاہن کھیل اپار، منڈل منڈپ وجے ودھائیا۔ ساچا گائے منگلاچار، گیت گوہند
 آپ الاٹیا۔ نہ کوئی لیکھا لکھنہار، لکھ لکھ لیکھ نہ کھئے سمجھائیا۔ کھیلے کھیل اپر اپار، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا
 پڑدہ آپ اٹھائیا۔ ساچا پڑدہ دیوے لاہ، مُکھ نقاب نہ کھئے رکھائیا۔ نُور وچوں نُور دھرا، ظہور اکو اک پرگٹائیا۔ پروردگار سچ خُدا، رام رحیم
 اک ہو جائیا۔ شاہو بھوپ بن شہنشاہ، دُھر فرمانا حُکم سُنائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ رچن رچا، آکاش پرکاش کرے رُشنائیا۔ دھرت دھول
 آپ سہا، جل بنب دئے وڈیائیا۔ لکھ چوراسی بندھن پا، آپ اپنا سنگ وکھائیا۔ آتم پرما تم ونڈ ونڈا، گھر گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ پاربرہم برہم
 ویس وٹا، برہمویتا ویکھ وکھائیا۔ دُھر دا راگ اک سُنا، شبد اگتی ڈھولا گائیا۔ امرت رس اک چوا، نِجھر جھرنا دھار وائیا۔ ساچا مندر
 کر رُشنا، نُورو نُور آپ درسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، داتا بھکاری اپنی کار کھائیا۔ نِرگن آد
 بنیا داتا، دانی ہر اکھوائیندا۔ کھیلے کھیل پُرکھ بدھاتا، بدھ اپنی آپ سمجھائیندا۔ نِرگن نِرگن جوڑ ناٹھ، سرگن اپنا بندھن پائیندا۔ کر کھیل
 تماشا، کایا مندر اندر ویکھ وکھائیندا۔ نام ندھان گائے گاتھا، بن رسنا جہوا آپ سُنائیندا۔ ویکھ وگسے پُرکھ سمراتھا، ویکھنہارا نظر نہ آئیندا۔
 سیوا کرے بن بن داسی داسا، سیوک ساچی سیو کھائیندا۔ آپے اچھیا پورن آسا، آساوند آپ اکھوائیندا۔ آپے پریم پریتی رہے پیاسا، ترکھا
 آپ بھجھائیندا۔ کھیلے کھیل پرتھی آکاشا، گگن گگنتر کھوج کھوجائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران جیواں جنتاں دے دِلاسا، ساچی سکھیا
 اک دِرڑائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آتم سیجا بھوگ بلاسا، سیج سُنہجنی آپ وڈیائیندا۔ گوپی کاہن بن بن پائے راسا، سیتا رام رنگ
 رنگائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی کھائے کرنے یوگ، یگتی اپنے ہتھ رکھائیا۔ نِرگن
 سرگن دُھر سنجوگ، دو جہاناں میل ملائیا۔ ویکھنہارا چوڈاں لوک، لوک پرلوک پھیرا پائیا۔ سُناونہارا نام سلوک، ساچا ڈھولا اکو گائیا۔
 بخشنہارا اتم اوٹ، پُرکھ اکال چرن سرنائیا۔ جگاونہارا نرمل جوت، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ وساونہارا ساچا کوٹ، کایا بنک ویکھ
 وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کار آپ کھائیا۔ ساچی کار کرے کرتار، قُدرت قادر ویکھ وکھائیندا۔ جُگ
 چوگڑی پاوے سار، سَتجگ تریتا دواپرکجگ آپ ہنڈھائیندا۔ نِرگن سرگن کرے پیار، مہر مُحبّت اک سمجھائیندا۔ ناٹھ جوڑ وچ سنسار،

سُند ساگر کھوج کھوجائیندا۔ بھگت بھگونت لے اُٹھال، ساچے سنت سنگ نبھائیندا۔ گُرمکھ لیکھا چُکے شاہ کنگال، راؤ رنگ نہ کھئے وکھائیندا۔ گُرسکھا بنے آپ دلال، شبد وچولا پھیرا پائیندا۔ لگھ چوڑاسی وچوں بھال، ہرجن اپنا میل ملائیندا۔ اندر باہر سُرَت سنبھال، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی کرتا پُرکھ، وڈ پُرکھوتم آپ کرائیا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کھئے جنائیا۔ نرگن سرگن دیوے درس، سوچھ سرُوبی رُوپ وٹائیا۔ امرت میگھ دیوے برس، ساچی دھارا آپ وپائیا۔ پاربرہم پتہریشور ست سرُوپ آئے پرت، پرتیندھ اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ ساچا لیکھا رکھے ہتھ، آد جگاد بھیو کھئے نہ پائیندا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، دوجا سنگ نہ کھئے ملائیندا۔ جگ چوکرئی مارگ دس، گر اوتار پیر پیغمبر دھندے لائیندا۔ نرگن ہو کے اتتر وس، سرگن اپنا میل ملائیندا۔ سچ پرتی دیوے رس، رس اکو اک چکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دھر دا لیکھا آپ جنائیندا۔ دھر دا لیکھا دیوے کھول، کھولنہار وڈی وڈیائیا۔ جگ چوکرئی تولدا رہا تول، نام کنڈا ہتھ اُٹھائیا۔ جیو جنت سادھ سنت دسدا رہا اگتی بول، پنج تت کرے شنوائیا۔ انحد ناد وچاؤندا رہا ڈھول، برہمنڈاں کھنڈاں رہا سُنائیا۔ آپ بیٹھا رہا اڈول، سچ دوارے ڈیرہ لائیا۔ دین مذہب ذات پات ورن برن کردا رہا گھول، جگت اکھاڑا اک لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دھر دا کھیل آپ سمجھائیا۔ جگت اکھاڑا ویکھے جگ چار، چوکرئی اپنا بندھن پائیا۔ حُکے اندر گھل اوتار، گر گر اپنا راگ جنائیا۔ کھیل کرے اگم اپار، پیر پیغمبر صفت صلاحیا۔ بھگت بھگوان رہے پکار، اچی کوکن مارن دھابینا۔ سنت بولن سچ جیکار، نعرہ اکو اک سُنائیا۔ گُرمکھ منگن درس دیدار، نیتر نین نین اُٹھائیا۔ گُرسکھ منگن چرن دھوڑی چہار، مستک ٹکا اکو لائیا۔ وشن برہما شو کرن پکار، نیتر نین نین اُٹھائیا۔ کروڑ تیتیس ہا ہاکار، سُریت بیٹھا دھیان لگائیا۔ ستجگ ویکھے اپنی وار، تریتا پڑدہ رہا چُکائیا۔ دواپر چھے سانجھا یار، کلجگ گھر گھر الکھ جگائیا۔ نہ کوئی ملے میت مُرار، لگی یاری نہ توڑ نبھائیا۔ لیکھا لیکھ لیکھ گئے گرو اوتار، پیر پیغمبر مات جنائیا۔ کلمہ نبی رسول گئے سکھال، کائنات کر پڑھائیا۔ ایکا جلوہ نور حق جُمال، ظاہر ظہور اک رُشنائیا۔ کرے کھیل بے مثال، جس دی مسل سکے نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن

اپنا رنگ دکھائیا۔ نرگن رنگ دکھائے اگم، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیندا۔ مات ککھ نہ پئے جم، پتا گود نہ کھئے بہائیندا۔ یون سواس نہ لئے دم، رسنا جہوا نہ کھئے بلائیندا۔ ہرکھ سوگ نہ کھئے غم، چنتا چکھا نہ کھئے تپائیندا۔ ہڈ ماس نارٹی نہ کوئی چم، چم درشٹی ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ پنج تت نہ دسے تن، ہڈ ماس نارٹی جوڑ نہ کھئے جڑائیندا۔ نہ کوئی چھپری نہ کوئی چھن، مسجد مندر گرو دوار شیودوالا مٹھ نہ کھئے دسائیندا۔ بتھ منہ نہ کوئی کن، نیتر اکھ نہ کھئے کھلائیندا۔ نہ کوئی گھڑے نہ لئے بہن، گھڑن بہنہار اپنی دھار آپ چلائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جگ جگ بیڑا آپے بن، بتھنہار آپ ہو جائیندا۔ کر پرکاش سورج چن، دھرت دھول آپ سہائیندا۔ دیوے گیان آتم آنحہ، پر ماتم اپنا پڑدہ لاپندا۔ لیکھا جانے بڈھ مت من، من منسا ویکھ دکھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد انت جگا جگنت جگ کرتا اپنی کار کھائیندا۔ جگ کرتا کرے کھیل کرتار، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ گر اوتار لیکھا لیکھ لیکھ گئے وچ سنسار، بودھ اکادھ شبد شنوایا۔ سب دا ایشٹ اک نرنکار، دریشٹ اکو وار کھلائی۔ راما وششٹ کرے پیار، گردیو سوامی ساچی سکھیا اک درڑائی۔ دوزخ بہشت نہ دیوے کوئی ساڑ، اگنی تت نہ کھئے جلائی۔ نرک سرگ نہ کھئے پیار، جس ملیا بے پرواہیا۔ چوڈاں لوک نہ کوئی سہار، چوڈاں طبق نہ کھئے سرنائیا۔ چوڈاں ودیا نہ کوئی ادھار، چوڈس چند نہ کھئے رُشنائی۔ اک اکلّا پُرکھ ابناش، آد جگادی برہم برہمادی شبد انادی سانجھا یار، سکلا سنگ آپ نبھائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دی کرنی کار کھائی۔ دُھر دی کرنی کرے بھگوان، بھگوان اپنی دیا کھائی۔ جس دا گر اوتار دے کے گئے بیان، لیکھا لوکات سمجھائی۔ پیر پیغمبر گا گا گئے گان، کلمہ نبی رسول الاہیا۔ بھگت دسدے گئے نشان، سچ نشانہ اک دکھائی۔ سنت منگدے گئے دان، بن بھکاری الکھ جگائی۔ سو صاحب ویکھے دو جہان، دو جہاناں والی ویس وٹائی۔ جس نوں آد جگاد جگا جگنتر مندے سچا کاہن، لکھ چوراسی آپ ہنڈھائی۔ جس دا سچکھنڈ دوار سچ مکان، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائی۔ سو کلجگ انت ہویے آپ مہروان، مہبان بیدو اپنا پھیرا پائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا دئے چکائی۔ سب دا لیکھا سری بھگونت، پُرکھ ابناشی آپ چکائی۔ جگ چوکڑی کرنہارا انت، ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھائی۔ ویکھنہارا لکھ چوراسی جیو جنت، گھر گھر پڑدہ رہا اٹھائی۔ توڑنہارا گڑھ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک

سمجھائیا۔ بودھ آگادھا ہو کے پنڈت، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، زِگن اپنا پھیرا پائیا۔ زِگن پھیرا اتم دھار، دھرنی دھرت دھول سہائیندا۔ لیکھا جان تیئی اوتار، وشن برہما شو نال ملائیندا۔ بھگت اٹھاراں سُن پُکار، اٹھ دس پیندا آپ مُکائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد روون زارو زار، اللہ رانی نیتر نین شرمائیندا۔ نانک گوپند کر کے گئے پُکار، اُچی کُوک کُوک سرب سُنائیندا۔ کلجگ اتم پرگٹ ہووے پُرکھ اکال، اکل کل دھاری اپنا ویس وٹائیندا۔ سچ دوارا پرگٹ کرے اکو دھرمسال، چار ورنان مان دوئیندا۔ لیکھا چُکے شاہ کنگال، اوچ نیچ راؤ رنک نظر کھئے نہ آئیندا۔ دیناں بندھپ دیناں ناتھ ٹھاکر ہوئے آپ دِیال، ٹھوکر گھر گھر نام لگائیندا۔ سنت سہیلے گرو گُر چیلے گُرمکھ گُر گُر لئے اٹھال، سُرتی شبدی میل ملائیندا۔ آپے سُنے مُریداں حال، مُرشد اپنا ویس وٹائیندا۔ انت چلے اولڑی چال، چال نرالی اک رکھائیندا۔ زِگن ہو کے بے دلال، سرگن اپنے ہٹ وکائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اتم اپنا کھیل رچائیندا۔ اتم کھیل کرے بھگوانا، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ نہکلنک ہو پردھانا، نام پردھانگی اک وکھائیا۔ شبد اگئی سچ ترانہ، لوآن پُریاں آپ سُنائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا توڑے مانا، ابھان رہن کھئے نہ پائیا۔ جوٹھا جھوٹھا میٹے نِشانہ، سچ سچ دئے وڈیائیا۔ کوڑی کِریا بٹھے گانا، بیس بیسا سکن منائیا۔ بھگت بھگوان کرے پروانہ، گھر ساچے میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کل اتم ویکھ وکھائیا۔ کلجگ اتم ویکھے حال، حالت سب دی پھول پھلائیا۔ کلجگ جیو ہوئے کنگال، نام وست ہتھ کسے نہ آئیا۔ کوڑی کِریا ترے گن مایا پیا جنجال، پنچ وکار کری گُرمائیا۔ آسا ترسنا گھالی گھال، من واسنا خوشی منائیا۔ جگت سروور نہاؤندے رہے تال، امرت اتم اشنان نہ کھئے کرائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ گُرو دوارے رہے بھال، کایا اندر ستگر نظر کسے نہ آئیا۔ جگت دیپک رہے بال، ساچے مندر دیا باقی نہ کھئے ٹکائیا۔ بن ہر نامے ہوئے کنگال، شاہ سلطان دین دہائیا۔ صدی چوڈھویں آئے زوال، زیر زبر سب دی دئے مٹائیا۔ الفیے اکو صبر پیالہ دئے پیال، صدق صبوری اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ کلجگ اتم ویکھے حال مُرید، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ جنہاں گُرمکھ پریم پِرتی دے کے گیا رسید، تنہاں اپنا رنگ رنگائیا۔ ویلے انت کر گیا تاکید، تقویٰ اکو اک جنائیا۔ جس دے پچھے ہندے رہے شہید، سو انت شہادت دیوے گواہیا۔ گُرمکھو گُرمکھو ٹھاڈا بنے مُرید، مُشکل دیوے حل

کرائیا۔ کرے کھیل آپ عجیب، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ اتم ویکھن آئیا۔ کلجگ اتم ویکھن آویگا۔ پرہ اپنا ویس وٹاویگا۔ نر نریش جوت جگاویگا۔ ساچا دیس اک وساویگا۔ دُھر دا لیکھ، لیکھ پرگٹاویگا۔ مچھ داہڑی نہ کھئے کیس، سیس جگدیش نہ مؤنڈ منڈاویگا۔ آد جگاد رہے ہمیش، جنم مرن نہ کھئے وکھاویگا۔ نرگن ہو کے دئے سندیس، سرگن جیو جنت سمجھاویگا۔ اندر وڑ کے کھولے بھیت، باہروں پڑدہ مایا پاویگا۔ رت سہنجی ویکھے چیت، پُھل پُھلاوڑی آپ مہکاویگا۔ گرُمکھ ساچے کرے بیت، بھگت بھگونت آپ جگاویگا۔ نظری آئے نیتن نیت، دُور دُراڈا پندھ مُکاویگا۔ نرگن ہو کے کھپڈے کھپڈے، جگت کھڈاری ویکھ وکھاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ اتم پھیرا پاویگا۔ کلجگ انت پرہو پرہ آئیگا۔ دین دیاں ویس وٹائے گا۔ کال مہاکال حکم سُنائے گا۔ لاڑی مؤت نال رلائے گا۔ لکھ چوراسی ونڈ ونڈائے گا۔ رائے دھرم آپ سمجھائے گا۔ چتر گپت لیکھ وکھائے گا۔ قلم شاہی بند کرائے گا۔ کاغذ روپ نہ کھئے وٹائے گا۔ شرع شریعت میٹ مٹائے گا۔ ساچی آت اک پڑھائے گا۔ جماعت اکو اک رکھائے گا۔ وفات کدے آپ نہ پائے گا۔ آب حیات سرب پیائے گا۔ سچ لغات اک وکھائے گا۔ الفیے نہ کھئے جنائے گا۔ ساچا نہ اک لگائے گا۔ امرت مینہ آپ برسائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ رُٹری ویکھ وکھائے گا۔ کلجگ رُٹری ویکھ وکھاویگا۔ چاروں کُنٹ پھیرا پاویگا۔ نو کھنڈ پھول پُھلاویگا۔ ستاں دیپاں ڈیرہ ڈھاویگا۔ لکھ چوراسی پڑدہ لاہویگا۔ انڈج جیرج اُتہج سینج ویلا وقت چکاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلکاتی ویس وٹاویگا۔ کل کاتی ویس وٹاویگا۔ دُھر دا ساتھی بن کے آویگا۔ نانک گوبند آکھی پور کراویگا۔ وید ویاسا لکھ کے گیا ساکھی، پوت سپوتا براہمن گوڑا اچے ٹلے پربت ڈیرہ لاویگا۔ عیسیٰ موسیٰ کھول کے گئے تآکی، انت دروازہ آپ جناویگا۔ محمد منگدا گیا داتی پنج تت خاکی، اتم نور ظہور ظاہر روپ آپ پرگٹاویگا۔ دو جہان لہنا دینا چکائے باقی، قرضہ مقروض سر نہ کھئے دھراویگا۔ کلجگ میٹے اندھیری راتی، ستجگ ساچا چند چڑھاویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اچی کوک اکو ڈھولا سارے آکھی، آخر اپنی کھیل کھلاویگا۔ آد جگادی کھلاپاتی، کول نین اک مٹکاویگا۔ چار ورن اٹھاراں برن راؤ رنگ پڑھائے اک جماعتی، سوہنگ ڈھولا اک سمجھاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ لیکھا لیکھے لاویگا۔ کلجگ لیکھا لیکھے لائے گا۔ کوڑی کرپا میٹ مٹائے گا۔ مورکھ موڑھے انت کھپائے گا۔ گرُمکھ سورے آپ جگائے گا۔ ناد وجائے

انحد تُوَرے، تُرت اپنا میل ملائے گا۔ سرب کلا بن بھر پُوَرے، سچ بھنڈارا اک وکھائے گا۔ لیکھا چُکے نیڑ دُوَرے، دُوَر ڈراڈا نیرن نیرا نظری
 آئیگا۔ جنہاں دیوے مستک دھوڑے، دُرمت میل پر بھو دھوائے گا۔ جُگ چوڑی کرنہارا پچن پُوَرے، بھوکھت واک آپ سمجھائے گا۔ شاہ
 سُلطانان راج راجاناں توڑے مات غرُوَرے، تخت تاج نظر کھئے نہ آئیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَتجگ تیری آسا
 پُوَرے، پُوَری آسا کر وکھائے گا۔ سَتجگ آسا اکو رکھ، سو صاحب آپ جنائیا۔ بھگت بھگوان بیئے وس، دُوجا ایشٹ نہ کھئے دھرائیا۔ آتم
 پر ماتم مارگ دیوے دس، برہم پاربرہم کرے کُرمائیا۔ اک دُجے دا ڈھولا گاون جس، تُوں میرا میں تیرا دُوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ کھیلے کھیل
 پُرکھ سمرتھ، مہما کتھ آپ جنائیا۔ سیوک بن کے چلائے رتھ، رتھ رتھوہی دیا کھائیا۔ لیکھا جانے تہ اتھ، نو دوارے پھول پھلایا۔ دسم
 دواری میلا ہس ہس، ہنس مکھ اپنا بیو چُکائیا۔ ساچی سیجا چڑھے بھج، آتم انتر ڈیرہ لائیا۔ اک سینگھاسن بھے سچ، سری بھگوان
 بے پرواہیا۔ ساچا ند جائے وج، انت ترنگا ناد سُنائیا۔ جگت دوارا لنگھے حد، حدود اپنی دئے وکھائیا۔ کر کھیل سورا سربگ، جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سجن ایکا گھر وسائیا۔ سَتجگ بیٹھا ربا اڈیک، نیتر نین دھیان لگائیا۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر صدی وہیوں لکھ کے گئے تاریخ، طریقہ طرح طرح سمجھائیا۔ پرگٹ ہووے پروردگار لاشریک، وڈ امام پھیرا پائیا۔ پُرکھ اکال دین
 دیال دُوَر ڈراڈا آئے نزدیک، آپ اپنا پنڈھ مکائیا۔ سبمل کھیڑا وسے ٹھیک، کوڑا ٹھیکر بھن وکھائیا۔ آتم پر ماتم لائے اک پریت، دُوچی ریت نہ
 کھئے وکھائیا۔ کایا اندر مندر مسیت، گرُو دوار دئے پرگٹائیا۔ امرت برسے ٹھانڈا سیت، نچھر جھرنا دئے جھرائیا۔ ایکا رنگ رنگائے ہست کیٹ،
 اوچ نیچ آپ سمائیا۔ کروٹ بدلے جو سٹا دے کر پٹھ، آپ اپنا نین کھلائییا۔ ساچا گائے اکو گیت، سوہنگ نام سچ پڑھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَتجگ لیکھا ربا جنائیا۔ سَتجگ بیٹھا تگے راہ، تقویٰ اک رکھائیا۔ پُرکھ اکال بننا انت ملاح، بیڑا لوکھات
 چلائیا۔ گوبند دے کے گیا صلاح، ساچی سیکھیا کر پڑھائیا۔ اکو ایشٹ لہنا منا، اکو روپ نظری آئیا۔ اکو مندر لہنا سہا، اکو جوت نُور
 رُسنائیا۔ اکو کنت لہنا ہنڈھا، کنت کنتوبل سچا شہنشاہیا۔ اکو ہنس لہنا وڈیا، بنک دواری وچ بھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جُگ چوڑی آپ بدلائیا۔ جُگ چوڑی کرے پار، پار اُتارا آپ کرائیندا۔ پرگٹ ہو کے وینہدا ربا جُگ

چار، ستجگ تریتا دواپرکلجگ آپ ہنڈھائیندا۔ اتم لیکھا لیکھ کے گیا وچ سنسار، لیکھیا لیکھ نہ کھئے مٹائیندا۔ کل کلکی آوے زرنکار، نہکلنک ڈنک وجائیندا۔ شاہ سلطانا شاہ سوار، راج راجاناں پھیرا پائیندا۔ اسو گھوڑا اک اپار، جوتی شبدی جوڑا جوڑا جڑائیندا۔ پوڑا چکے پہلی وار، لوکات آپ ٹکائیندا۔ کلجگ کوڑی کریا کر خوار، ستجگ ساچا راہ وکھائیندا۔ سرب جیاں دا اک پیار، دوئی دوت ڈیرہ ڈھابندا۔ آتم پرما تم دے آدھار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ورن برن جنائے اکو سرن، سرنگت آپ ہو جائیندا۔ ورن برن ساچی ٹیک، ذات پات وڈیائیا۔ دین مذہب میٹھے بھیکھ، شرع شریعت نہ کھئے لڑائیا۔ سرشٹ سبائی مانس مانس کرے ہیت، ہتکاری اپنا جوڑ جڑائیا۔ نیج گھر نیج آتم نیج نیتز نین لے پیکھ، نیج دوار دیونہار وڈیائیا۔ زرگن سرگن سرگن زرگن بن وچولا کھولے بھیت، بھو ابھیدا آپ جنائیا۔ ستجگ ساچی لوکات لگے میخ، جیو جنت سادھ سنت سکے نہ کھئے اکھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کوڑی کریا دے کھپائیا۔ کوڑی کریا جائے تھہ، کلجگ انت رہن نہ پائیا۔ اگنی کھپڑا ہونے بھٹھ، ترے گن تپت نہ کھئے رکھائیا۔ لیکھا چکے اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمنا سُرسی نین شرمائیا۔ اکو نظری آئے پُرکھ سمرتھ، پاربرہم سچی سرنائیا۔ ساچا ڈھولا ایش جیو گاؤنا جس، صفت صلاحی ساچی صفت جنائیا۔ بھگت بھگوان اک دوجے دے ہونا وس، بندھن کھئے رہن نہ پائیا۔ جن بھگتاں ملنا اپنا حق، حقیقت اکو دے سمجھائیا۔ نام وراست گرمکھاں نال کر دے فک، دوجا ونڈن کھئے نہ آئیا۔ ڈھردرگاہی بن ملاحی ساچا مارگ دیوے دس، رہبر اکو اک آئیا۔ پُرکھ اکال ملنا تھہ تھہ، جگت وکارا ڈیرہ ڈھابیا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار دینا چھڈ، مایا ممتا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ گرمکھ منمکھاں نالوں ہونا اڈ، آد جگاد شبدر بہماں پرہہ ساچا راہ وکھائیا۔ لہنا چکے کایا اندھیری کھڈ، ڈونگھی کندر ڈیرہ ڈھابیا۔ پار کنارہ ہونے حد، نو دوارے پنڈھ مکائیا۔ دسم دواوری آپے سد، ستگر ساچا میل ملائیا۔ راگ سنائے انحد، دھن آتمک اکو دھن اُپجائیا۔ کر پرکاش کوئن رو سس، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ سُرتی شبدی میلا ہس ہس، چنتا غم نظر کھئے نہ آئیا۔ نیتز کھول اکھ نال ملائے اکھ، نیج نیتز میل ملائیا۔ ساچا امرت دیوے رس، رس رسیا آپ جھرائیا۔ زرگن ہو کے ہووے وس، سرگن تیری اوٹ تکائیا۔ نام خزانہ کھول وکھائے ہٹ، بن ونجارا آپ لٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، گرمکھ گرسکھ اکو گیان

درڑائیا۔ گُرمکھ گُر کا اک گیان، جگت وِ دیا بھیو نہ آئیا۔ گُرسکھ گُر کا اک بیان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ گُرسکھ گُر کا اک دھیان، لو
 انتر آتم اک جنائیا۔ گُرسکھ گُر کا اک اشنان، دُرمت میل دئے دھوائیا۔ گُرسکھ گُر کا اک نشان، سچ دوارے آپ جھلائیا۔ گُرسکھ گُر کا
 اک مان، نہانیاں گلے لگائیا۔ گُرسکھ گُر کا اک فرمان، نام سُنہیڑا ربا گھلائیا۔ گُرسکھ گُر کا اک دان، خالی جھولی دئے بھرائیا۔ گُرسکھ گُر کا
 اک بان، انیالا تیر چلائیا۔ گُرسکھ گُر کا اک مکان، گھر گھر وچ دئے وکھائیا۔ گُرسکھ گُر کا اکو گان، ساچا ڈھولا چھند الایا۔ گُرسکھ گُر
 کا اک پروان، چارے کھانی سمجھ سکے نہ رائیا۔ گُرسکھ گُر کا بن بال انجان، اپنی دس نہ کھئے چٹرائیا۔ کر کرپا میلے آن، کلجگ اتم ویکھ
 وکھائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کر پہچان، بے پہچان بوجھ بُجھائیا۔ شبد بٹھائے سچ بیان، نام بانا اک لیائیا۔ لیکھا چُکائے دو جہان، پُری لوء
 پندھ مُکائیا۔ تھر گھر میل ملائے آن، کرے اکو اک گُرمائیا۔ سچکھنڈ دوارے لے کے جائے آپ بھگوان، جوتی جوت جوت ملایا۔ جس کرپا
 کرے ہو مہروان، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنا گیان، تِس منتر نام نہ ہور پڑھائیا۔
 گیان گردیو گُر ستگر رنگ، رنگ رنگیلا آپ رنگائیندا۔ آتم سیج سُنہجنی ویکھ پلنگ، پاربرہم پرہہ اپنا آسن لائیندا۔ گُرمکھ تیری پوری
 کرے منگ، جنم جنم دی ترسنا بُکھ مٹائیندا۔ انتر دیوے اک اند، بسنتر باہروں آپ بُجھائیندا۔ جگت وکارا کرے کھنڈ کھنڈ، کھنڈا
 کھڑگ نام چمکائیندا۔ تیرے پچھے کٹ کے آئے پندھ، بن پاندھی پھیرا پائیندا۔ ستگر کولوں منگدیاں کوئی نہ جاوے سنگ، دیونہار دیال سدا
 دیا کمائیندا۔ جنہاں لگایا اپنے انگ، تنہاں نانک انگ روپ وکھائیندا۔ مانس جنم نہ ہوئے بھنگ، مات گریہ پھند کٹائیندا۔ گُرسکھ گُرمکھ
 ستگر دا چڑھ نوری چند، جگت چاند نین شرمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہککنک نرائن نر، گُرمکھ دیوے
 اک گیان، گیان گُر داتا اکو اپنا نام سمجھائیندا۔ سچ گیان گُر کا نام، بن اکھراں بوجھ بُجھائیا۔ نظری آئے اکو رام، رمیا اپنا پڑدہ لاپیا۔
 بنسری وجائے ساچا شام، گیت سُر تال ساچا دئے سمجھائیا۔ سچ پیغمبر دئے پیغام، کلمہ اکو اک درڑائیا۔ سچ منتر سُنائے ست نام، نام
 ست اک وکھائیا۔ ساچا میلا سری بھگوان، پُرکھ اکال سچّی سرنائیا۔ انت وچولا دو جہان، نرگن سرگن پار کرائیا۔ ہنگ برہم پرہہ ویکھے
 آن، پاربرہم پھیرا پائیا۔ سوہنگ روپ لکھ چوڑاسی جیو جہان، بن سوہنگ دھار نرگن سرگن نظر کھئے نہ آئیا۔ نرگن سو، سوہنگ ہنگ

نرگن رُوپ وکھائیا۔ ہنگ برہم آپے ہو، نرمل جوت جوت رُشنائیا۔ سو پُرکھ نرنجن اپنا پرکاش دے لو، ہنگ برہم کرے رُشنائیا۔ ہنگ برہم بن پاربرہم رہی رو، تُدھ بن سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ کر کرپا کرپا ندھان، اک وار میرے نال جا چھوہ، تیرے ملیاں میرا دکھ رہے نہ رائیا۔ جُگ چوکرئی میں تیری رہی ہو، تُوں سوامی بے پرواہیا۔ بن تیرے کوئی نہ کرے سچا موہ، جگت پریتی کوڑی نظری آئیا۔ صاحب سوامی تُدھ بن دیوے نہ کوئی ڈھو، چاروں کُنٹ اُچی روواں کوکاں دیاں دُہائیا۔ کلجگ میرا سب کُچھ لیا کھوہ، کایا بھانڈا خالی رہی وکھائیا۔ دین مذہب ورن گوت میرے نال کرن دھروہ، دروہی خُدائے تیری سار کھئے نہ پائیا۔ لوک پرلوک طبق سبق سکھیا سنتھیا مکتب مدرسے پائٹھشالا میں آئی ٹوہ، تیرا در نظر کتے نہ آئیا۔ کر کرپا مہروان سری بھگوان اپنی سُننا ساچی سو، جس گھر وسیں ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، دیونہارا ساچا ور، اک وکھائے اگتی گھر، جتھے نظر نہ آوے کوئی ڈر، بھے بھو بھیانک رُوپ نظر کھئے نہ آئیا۔ گوڑھی یند سیجے چڑھ کے سوں، سُنٹیاں پھیر نہ کھئے اٹھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے میں ہوں، ہوں میں تونہی راگ لائیا۔

* ۲۴ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی بھورچھی ضلع امرتسر *

گرمکھ ساچے اٹھ جاگ، کلجگ زین اندھیری چھائیا۔ ہر سرنائی ساچی لاگ، کوڑی کرپا میٹ مٹائیا۔ انتر آتم اُپجے اک ویراگ، سچ ویراگی دئے سمجھائیا۔ ہوئے ہنگنا دے تیاگ، مایا ممتا ناٹھ جگت تڑائیا۔ ترے گن مایا بھجے آگ، پنج تت اگن نہ کھئے جلائییا۔ گھر میلا ویکھ کنت سہاگ، پرہ ملے چائیں چائیا۔ جنم جنم دا ڈرمت میل دھوئے داغ، امرت میگھ اک برسائیا۔ پھڑ پھڑ بنس بناوے کاگ، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوک چکائیا۔ شبداگتی تن بھے تاگ، شرع زنجیر دئے کٹائیا۔ اندر وڑ کے مارے آواز، سوئی سرتی آپ اٹھائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں لئے کاڈھ، آون جاون گیڑ رہن نہ پائیا۔ سیج سہنجنی کرے لاڈ، نو دوارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ لیکھے لائے کایا ماٹی ہاڈ، چم

درشٹی پندھ مُکائیا۔ آتم پر ماتم بنے سجن ساک، پاربرہم برہم ساچا سنگ نبھائیا۔ بجرکپائی کھولے تاک، پڑدہ دوئی دویت اٹھائیا۔ گُرمکھ تیری وکھائے اتم ذات، جگت اذاتی میٹ مٹائیا۔ اٹھے پہر رکھے پرہات، سندھیا رُوپ نہ کھئے وکھائیا۔ نظری آئے اک اِکانت، گھر گھر وسے سچا ماہیا۔ ساچی پٹی پڑھائے نام جماعت، اکھڑ وکھڑ آپ سمجھائیا۔ سچ وکھائے ڈونگھا کھات، گھر گمبھیر بھیو جنائیا۔ میٹے زین اندھیری رات، نرگن ساچا چند چمکائیا۔ کلجگ اتم پُچھے وات، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ نانک گوہند سچ سندیسہ گیا اکھ، آخر میلا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، آد جگاد جگا جگنتر ہرجن ساچے آپ اٹھائیا۔ گُرمکھ سجن کھول اکھ، ستگر پورا آپ جگائیا۔ ہر پریتم ویکھ پرتکھ، در پردہ ربا اٹھائیا۔ ملے میل پُکھ سمرتھ، سمرتھ اپنا رنگ رنگائیا۔ بودھ آگادھ شبد ناد سُنائے اکھ، ساچی بانی آپ پڑھائیا۔ کوڑ وکارا جگت ہنکارا ہوے بُرج جائے ڈھٹھ، نون س اکھڑ اک سمجھائیا۔ لہنا دینا چکے تیرتھ تھ، سچ سروور اک جنائیا۔ گھر وچ گھر وکھائے مندر مسجد مٹھ، شودوالا اکو نظری آئیا۔ زرمل جوت کرے پرکاش، جوتی جاتا نور رکھائیا۔ جنم کرم دی پوری کرے آس، نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔ لیکھے لائے پون سواس، پونی پون ربا سمائیا۔ جن بھگتاں گُرمکھاں کہے سدا شاباس، گُرسکھ تیری وڈیائیا۔ اٹھ ویکھ اپنا پتن گھاٹ، گھر ستگر بیٹھا بن ملاہیا۔ چوتھے جگ مکے واٹ، پاندھی پندھ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، گُرمکھ گُرسکھ آپ جگائیا۔ گُرسکھ اٹھ کر دھیان، نیتر نین نین جنائیندا۔ ساچا میلا سِری بھگوان، دو جا سنگ نہ کھئے نبھائیندا۔ جگ چوکرئی کھیل مہان، ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھائیندا۔ وشن برہما شو دیوے دان، تن پنج میلا میل ملائیندا۔ نرگن سرگن کر پردھان، ست ستوادی حکم ورتائیندا۔ کایا مندر کھول دکان، وست امولک ہٹ ٹکائیندا۔ ویکھنہارا مہروان، بے نظیر اپنی نظر اٹھائیندا۔ گھٹ سوامی جانی جان، گھر گھر کھوج کھوجائیندا۔ ایتھے اوتھے دو جہان کرے پروان، سِر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے آپ بلائیندا۔ گُرمکھ اٹھ کر پرتیت، پاربرہم پرہ آپ جنائیا۔ کلجگ بدلن والی ریت، ستجگ ساچا راہ وکھائیا۔ لیکھا چکے مندر مسیت، کایا کعبہ اک رُشنائیا۔ آتم پر ماتم گائے گیت، سوبلا ڈھولا راگ سُنائیا۔ جگت وکارا لہنا جیت، من منسا وچ کھپائیا۔ تن ہویے ٹھانڈا سیت، اگنی تت نہ کھئے جلائییا۔ لیکھا چکے ہست کیٹ، اوچ نیچ نظر

نہ آئیا۔ نظری آئے اک اتیت، ترے گن داتا سچا مابیا۔ صدی پيسویں رہی پیت، پیتی کہانی سب دی ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لیکھا لکھ کے گئے ٹھیک، ٹھاکر سوامی آوے واہو داہیا۔ دو جہاناں ویکھے نیرن نزدیک، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ اپنی دھار رکھے باریک، جگت نیتز ویکھن کھئے نہ پائیا۔ ناؤں دھرائے لاشریک، شرکت رکھے نہ بے پرواہیا۔ گُرمکھ گُرسکھ پرہہ ملن دی آئی تاریخ، طالب طلبا کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن سجن ربا جنائیا۔ گُرسکھ اُٹھ کر نِمسکار، نمو ست ست جنائیندا۔ کھیلے کھیل پروردگار، بے عیب اپنی دھار جنائیندا۔ سرب جیاں دا سانجھا یار، سکلا سنگ آپ نبھائیندا۔ کلمہ حق دئے اُچار، حقیقت اپنی آپ سمجھائیندا۔ میل ملائے سچ دربار، درگاہ ساچی سوہیا پائیندا۔ لیکھا جانے دو جہان، چوڈاں طبقاں پڑدہ لاپندا۔ شرع شریعت ویکھ انجیل قرآن، تیس بتیسا آپ سمجھائیندا۔ صدق صبوری سچ ایمان، ایشٹ گردیو اکو نظری آئیندا۔ ساچا سجن صاحب رام، رمیا اپنی کار کھائیندا۔ بھگت بھگوانا ویکھے آن، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی کل وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، گُرمکھ گُرسکھ پڑدہ لاپندا۔ گُرمکھ پڑدہ جائے لتھ، اوہلا اندر رہن نہ پائیا۔ کِریا کرے پُکھ سمرتھ، مہروان مہر نظر اُٹھائیا۔ نرگن نور جوت کر پرگٹ، ہر گھٹ کرے ژشنائیا۔ شبد اناد وجائے انحد، نادی ناد آپ سُنائیا۔ گرہ مندر کرائے ساچا حج، حُجرہ اکو اک سہائیا۔ آتم سیجا چڑھے بھج، آؤندا جاندا نظر کیسے نہ آئیا۔ سچ سنگھاسن بھے سچ، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائیا۔ کلجگ اتم کرنی کرے رد، ساچا مارگ آگے لائیا۔ دو جہان ویکھنہارا حد، پُری لوء آکاش چرناں ہیٹھ دبائیا۔ کرے کھیل سورا سرگ، بے پرواہ اپنا حکم ورتائیا۔ جن بھگت درس وکھائے اُپر شاہ رگ، ساچا میلا سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے اکو گھر سمجھائیا۔ گُرمکھ ساچے اُٹھ اُٹھ ویکھ، چار گنٹ آپ جنائیا۔ دہ دشا کورٹا دسے بھیکھ، بھیکھادھاری کرن لڑائیا۔ کوئی نہ وسے ستگر دیس، اپنے مندر سوہیا کھئے نہ پائیا۔ کوڑی کِریا رہے کھید، ساچی بازی ہتھ کیسے نہ آئیا۔ تن کایا ماٹی مانی جھوٹھی سیج، انتر آتم سوہیا کھئے نہ پائیا۔ ڈونگھی بھوری کیسے نہ پایا بہیت، پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکائیا۔ نظر نہ آیا نیتن نیت، نج نیتز سکے نہ کھئے کھلائییا۔ بن گُرمکھ ہر کا درس کوئی نہ سکے پیکھ، ساکھیات سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر

سندیسہ اک سنائیا۔ گرمکھ اٹھ کر ہر یاد، یادداشت اک جنائیندا۔ جگ چوکرئی سنہار فریاد، کلجگ اتم ویس وٹائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران دیونہارا داد، وست امولک جگ جگ آپ ورتائیندا۔ لیکھا جانے برہم برہما، برہمانڈ اپنی کھیل کھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنندیسہ نر نریشا نرگن داتا پُرکھ بدھاتا ایکنکار اک اکلآ آپ جنائیندا۔ گرمکھ ساچا لئے انگڑائی، اپنا آپ بے دار کرائیا۔ کرپا کر بے پرواہی، اپنی دھار دئے سمجھائیا۔ گون دوارے ملے سچا ماہی، گون کوٹے ویکھ وکھائیا۔ گون ویلا پکڑے باہیں، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ گون وقت دھووے ڈرمت چھابی، میل پاپاں دئے مٹائیا۔ گون ویلا ساچی گود لئے بہائی، بالے اپنے آپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گون ویلا وجے ودھائیا۔ گرمکھ سن سچ کن لا، سو ستگر آپ جنائیا۔ پُرکھ اکال سدا ملاح، جگ جگ بیڑا ربا چلائیا۔ جو جن دوارے جائے آ، تس اپنی گود بہائیا۔ پھڑ باہوں ستگر لئے اٹھا، آپ اپنی سیو کمائیا۔ کاغذ قلم شاہی بھیو نہ جانے را، شاستر سمتر وید پُران اچی کوکن دین دہائیا۔ سچ سلطان ہر مہروان جگ جگ جس جن ملیا آ، تس دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ گھر وکھائے سچا تھان، تھان تھنتر اک وڈیائیا۔ بن کے آپے پتا ماں، گرمکھ ساچے گود بہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے آپ ملائیا۔ گرمکھ کہے پرہو در آواں گے۔ نج نیتر درشن پاواں گے۔ جنم جنم دی حرص مٹاواں گے۔ عرش فرش ڈیرہ ڈھاہواں گے۔ صاحب کرنا اکو ترس، سد تیرے بن اکھواواں گے۔ ادھ وچکار کوئی نہ جائے اٹک، سچکھنڈ ساچے ڈیرہ لاواں گے۔ جس دھاروں آئے پرت، انت اوسے دھار ساواں گے۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کھئے جناواں گے۔ نہ کوئی لکھت نہ کوئی پڑھت، ساچا لیکھا تیری جھولی پاواں گے۔ رائے دھرم منگے نہ کوئی دھڑت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ناطہ تیرے نال رکھاواں گے۔ جو در پرہ دے آئیگا۔ کر کرپا میل ملائے گا۔ جنم جنم دا روگ گوائے گا۔ دھر سنجوگ اک وکھائے گا۔ لوک پرلوک پار کرائے گا۔ مکٹی موکھ چرناں ہیٹھ دہائے گا۔ سچ سنائے نام سلوک، ساچا ڈھولا اکو گائے گا۔ اتم میلا نرمل جوت، جوتی جوت آپ رلائے گا۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن ہرہگت سری بھگوان دی ساچی گوت، دوجا ورن نہ کھئے بنائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سنت سہیلا اک اکیلا گر چیلا ویکھ وکھائے گا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد جگا جگنتر لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت آتم پر ماتم اکو ٹیک، بن روپ رنگ ریکھ، ریکھ سب دی ویکھ وکھائے گا۔

* ۲۴ بھادروں ۲۰۲۰ بکرمی ڈاکٹر پال سنگھ دے گرہ بھلائی پُر ڈوگراں ضلع امرتسر *

وِشنوں اُٹھ اُٹھ تگے راہ، نین مؤند نین اُٹھائیا۔ برہما واسطہ رہا پا، دوئے جوڑ منگے سرنائیا۔ شنکر رووے مارے دہاہ، ہتھ ترسول سٹائیا۔ ترے گن واسطہ رہی پا، اپنا آپ گوائیا۔ پنج تت چرنی ڈگے آ، پچھلی بھل بخشائیا۔ گر اوتار منگن پناہ، سر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ پیر پیغمبر کہن اے خُدا، خالق تیری اک سرنائیا۔ بھگت بھگوان رہے دھیا، نج نین دھیان لگائیا۔ سنت ساجن مستک ٹکا دھوڑی لاون چہاہ، چہار اکو اک اُٹھائیا۔ گرمکھ کہن پاربرہم پرہ پھیرا پا، تڈھ بن نظر کھئے نہ آئیا۔ گرسکھ کہن بن ستگر پورے کوئی نہ ہوئے سہا، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ دو جہان ڈیرہ رہے ڈھاہ، اپنا بل نہ کھئے وکھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ اپنا آپ رہے گوا، ساچی دھار نہ کھئے جنائیا۔ پُری لوء پرتھی آکاش اپنا مکھ رہے چھپا، نیت نین نہ کھئے اُٹھائیا۔ ستجگ تریتا دواپرتتے اُٹھ اُٹھ بن گواہ، سچ شہادت دین جنائیا۔ کلجگ اتم اپنی کوک رہا سنا، سچ سندیسہ اکو ماہیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ جیو جنت سادھ سنت بھرے گناہ، ماٹی پاک نظر کھئے نہ آئیا۔ ساچا آفتاب ہوئے نہ کھئے رُشنا، چوڈویں چند نہ کھئے چمکائیا۔ چوڈاں طبق سکے نہ کوئی پچا، چوڈاں لوک نہ کھئے وڈیائیا۔ چوڈاں ودیا کرے ہا ہا، ہاباکار مچائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ ساچا لہے کیسے نہ ناں، ناؤں نرنکارا ہتھ کیسے نہ آئیا۔ مانس مائکھ مانو ہنس پنے کان، بڈھی کاگ وانگ کر لائیا۔ سچ بھومکا ملے نہ کوئی تہاں، محل اٹل نظر کھئے نہ آئیا۔ انتر آتم پکڑے کوئی نہ بانہ، پر ماتم میل نہ کھئے ملائیا۔ ست پرکاش سکے نہ کھئے کرا، جوت نرنجن نور نہ کھئے رُشنائیا۔ انحد نادى ناد نہ سکے کوئی سنا، چھٹی راگ کر کر تھکے پڑھائیا۔ برہم برہمادی بھيو سکے نہ کوئی کھلا، پڑدہ دوئی نہ کھئے چکائیا۔ بجرکپاٹی سکے نہ کھئے تڑا، گھر وچ گھر میل نہ کھئے ملائیا۔ ساچا کنت سکے نہ کھئے ہنڈھا، وبھچار کرے لوکائیا۔ ستگر ایشٹ کوئی نہ سکے بنا، گردیو سوامی سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ ساچا مندر دیپک سکے نہ کوئی جگا، جگت اندھیرا نہ کھئے مٹائیا۔

تُوں میرا مَیں تیرا سوہنگ رُوپ سکے نہ کوئی بنا، لکھ چوڑاسی پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، نرگن سرگن ویکھے تهاؤں تھائیا۔ وشن برہما شو ہر ویکھنہارا، ترے پنج پڑدہ آپے لائیندا۔ لیکھا جان گرو اوتارا، پیر پیغمبر
 بھیو چکائیندا۔ بھگت بھگوان کھول کواڑا، سنت ساجن رنگ جنائیندا۔ گرمکھ گرسکھ وکھائے نام اکھاڑا، سچ دوارے آپ لگائیندا۔ ستجگ
 تریتا دواپرکجگ ویکھنہارا وارو وارا، نرگن سرگن ویس وٹائیندا۔ بودھ اگادھی شبد انادی برہم برہمادی بن لکھارا، دُھر دی بانی چارے
 کھانی آپ بھجائیندا۔ چارے ویداں دے سہارا، چارے ورن کر اُجیارا، پُران اٹھاراں اک اکھاڑا، برن اٹھاراں مارے مارا، دہ دشا اپنا حُکم
 ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ ساچا کھیل کرے کرتار، کرتا اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ لیکھا
 جانے دُھر دربار، سچکھنڈ و سے سچا ماہیا۔ سو پُرکھ نرنجن شاہو بھوپ بن سکدار، شہنشاہ اپنا حُکم ورتائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن سیوادار،
 ایکنکارا صفت صلاحیا۔ آد نرنجن کر اُجیار، سِری بھگوان سگلا سنگ نبھائیا۔ ابناشی کرتا کھول کواڑ، پاربرہم پرہ پڑدہ دئے اٹھائیا۔ لیکھا
 جانے دو جہان، برہمنڈ کھنڈ اپنا حُکم ورتائیا۔ وشن برہما شو دیوے گیان، لوک پرلوک حُکم ورتائیا۔ رو سس سورج چن کر پردھان،
 کِرن کِرن جوت رُشنائیا۔ لکھ چوڑاسی کھول دکان، گھٹ گھٹ ساچا ونج بن ونجارا آپ کرائیا۔ نام وست اک مہان، کایا ماٹی آپ رکھائیا۔
 دیونہار سِری بھگوان، بے پرواہ بے پرواہیا۔ نرگن سرگن ہو پردھان، گر اوتار حُکم چلائی۔ دُھر سندیسہ دیوے آن، شبد اگئی راگ
 الاٹیا۔ چارے جگ کر پہچان، چار گنٹ خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا جانے
 بے پرواہیا۔ چار جگ دا لیکھا لہنا، گر اوتاراں پیر پیغمبراں وشن برہما شو آپ چکائیندا۔ تخت نواسی ساچے تخت بہنا، پُرکھ اکال دین دِیال
 سورا سربنگ بن رُوپ رنگ بے پرواہ اپنی کار کھائیندا۔ دو جہان آپ وکھائے اپنا لہنا، نج نیتر اک کھلائییندا۔ برہمنڈ کھنڈ وریہنڈ جیرج اندج
 اُتبھج سینج بھانا سہنا، ہر کا بھانا نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پنج تت کایا چولا تھر نہ رہنا، اتم خاکی خاک خاک
 ملائییندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ نر نریشا ایکنکارا اکو اک سُنائیندا۔ چار جگ دے
 سُنو سنگی، نرگن نرویر آپ جنائیا۔ جگ چوکڑی کھیل ہرنگی، گر اوتار پیر پیغمبر کری پڑھائیا۔ دیندا رہا وست سدا امنگی، دُھر دی

دھار جھولی پائیا۔ دین مذہب ذات پات ونڈا ربا ونڈی، حد حدوڈ آپ سمجھائیا۔ جیو جنت واسنا بھردا ربا گندی، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار آسا ترسنا ہوئے ہنگنا نال ملائیا۔ جوت پرکاش کردا ربا چند نوجندی، نرگن نور نور رُشنائیا۔ پون سواس دیندا ربا ٹھنڈی، سانتک ست ست کرائیا۔ آتم پنج تت کایا پاؤندا ربا خانے بندی، بندی خانہ اک بنائیا۔ ڈھولا راگ سناؤندا ربا چھندی، رسنا جہوا بتی دند بلائیا۔ نام چمکاؤندا ربا ساچی چنڈی، چنڈ پرچنڈ اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ڈھر دا لیکھا ربا مکائیا۔ ڈھر دا لیکھا جائے مک، نو نو چار رہن نہ پائیا۔ پُرکھ اکال آئے اٹھ، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ شبد اگئی ہو کے جائے بُک، بھبک اپنا نام لگائیا۔ دو جہان اکو نام سُنائے تُک، سوہنگ کرے سچ پڑھائیا۔ آون جاون پینڈا جائے مک، جونی جوں نہ کھئے بھوائیا۔ مات گرہ نہ اُلٹا رُخ، دس دس ماس نہ اگن تپائیا۔ جن بھگتاں اُجل کرے مکھ، مکھ مکھڑا صفت صلاحیا۔ جنم کرم دا مٹے دکھ، کرم کانڈ نہ کھئے درسائیا۔ اپنی گودی لئے چُک، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سب دا لیکھا ربا جنائیا۔ سب دا لیکھا ربا جنا، جانی جان دیا کمائیا۔ تیئی اوتار ربا اٹھا، بھگت اٹھاراں نال ملائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ربا بلا، نانک گوہند تین کھلائیا۔ سچ سندیسہ ربا سنا، پُرکھ ابناشی ملو چائیں چائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان کھانی بانی پنے گواہ، شہادت اکو اک رکھائیا۔ ورن برن ذات پات ناٹھ دیو ٹڑا، دین مذہب نہ کھئے وکھائیا۔ ایشٹ دیو گرو سوامی پُرکھ اکال لو منا، دو جانا نظر کھئے نہ آئیا۔ شبد نیشانی ربا وکھا، تیر کانی اک چلائیا۔ گوہند میلا سہج سُبھا، پردہ دوئی دویت اٹھائیا۔ مُلاشیخ مسائک پنڈت پاندھا سکے نہ کھئے سمجھا، گیان دھیان چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ بن ستگر پورے آد انت جگا جگنت سرگن تیرا پنے نہ کوئی ملاح، بیڑا پار نہ کھئے کرائیا۔ کلجگ ویلا اتم ربا آ، چاروں کُنٹ دئے دُہائیا۔ راج راجان شاہ سلطان کوڑی کیریا رہے کما، سچ سچ نظر کھئے نہ آئیا۔ غریب زبائیاں کوئی نہ پکڑے بانہ، ڈبڈے باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ ہردے ہر نہ کوئی ربا وسا، رسنا جہوا گا گا کرن لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اتم لیکھا دئے مکائیا۔ اتم لیکھا ہر مکاؤنا، کلجگ انت رہن نہ پائیا۔ نرگن زرویر پھیرا پاؤنا، کل کلکی ویس وٹائیا۔ شبد اگئی ڈنک وجاؤنا، ڈھولک چھینا نہ کھئے کھڑکائیا۔ سچ سندیسہ اک سناؤنا، گرْمکھ تیرا ستگر آپ گاوے جس، گرْمکھ تیری وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کِرپا کر، آد جُگاد جُگا جُگتر آتم منتر اک پڑھائیا۔ آتم منتر شبد سوامی، سو ستگر آپ جنائیا۔ سرب جیاں گھٹ
 انترجامی، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی گاؤندے بانی، سوہلا ڈھولا راگ الاٹیا۔ سو صاحب شاہ پاتشاہ سچا
 سُلطانی، تخت نواسی اک اکھوائیا۔ جس دا در دربار اُچ محل اٹل سدا لاثانی، بے نظیر نظر کیسے نہ آٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا جانے تھاون تھائیا۔ لیکھا جانے تھان تھنتر، دو جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ آد جُگاد جس دا منتر، سو
 اپنا نام سمجھائیندا۔ گرُمکھ اُٹھ کے ویکھ انتر، تیرے کایا مندر ہر جی ڈیرہ لائیندا۔ کر کِرپا بُجھائے تیری بسنتر، امرت میگھ اک برسائیندا۔
 تُوں میرا میں تیرا نت نوت گائے منتر، دوجا راگ نہ کھئے لائیندا۔ گھر وچ گھر وکھائے گگن گگنتر، منڈل منڈپ آپ وڈیائیندا۔ مانس جنم
 بنائے بنتر، لکھ چوراسی لیکھ مکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جُگ جُگ لہنا جھولی پائیندا۔ جُگ جُگ لہنا جھولی
 پا، مقروض اپنا قرض لاپیا۔ جن بھگتاں بنے آپ ملاح، بھگون بیڑے نام چڑھائیا۔ سنتاں دیوے سچ صلاح، صفتی ڈھولا اکو گائیا۔ گرُمکھ
 گودی لئے اُٹھا، پھڑ باہوں آپ بہائیا۔ گرُسکھ چرن کول دھرت دھول اُتے لئے ٹیکا، مان زانیاں سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ساچا مارگ دئے سمجھا،
 کوڑی کِرپا ناٹھ توڑ ٹڑائیا۔ میل ملائے بے پرواہ، بے پرواہی وچ رکھائیا۔ جس نوں پیر پیغمبر سجدہ رہے کرا، سو خداوند اپنا رنگ رنگائیا۔
 جس دا رام کرشن ایشٹ رہے جنا، سو دریشٹ رہا کھلاٹیا۔ جس دا کہانی بانی گائے ناں، سو نر نرنکارا ویکھ وکھائیا۔ وشن برہما شو
 ترے گن پنج تت تیرا لہنا دئے چکا، پیر پیغمبر باقی کوئی رہن نہ پائیا۔ الفیے چوڈاں ودیا اپنی جھولی لئے پا، لا-علم کرے پڑھائیا۔ اندرے اندر
 تار ستار دئے بلا، رسنا جہوا نہ کھئے بلاٹیا۔ اجپا جاپ دئے سمجھا، بتی دند نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سب
 دا لہنا مُول چُکائیا۔ سب دا لہنا چُکے مُول، امل آپ چُکائیندا۔ آد پُرکھ نہ جائے بھول، اہل اپنی دیا کمائیندا۔ سب نوں دیوے جواب اک
 معقول، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ ستجگک تریتا دوا پرکجگک نرگن سرگن بتیا آپ اصول، اصلیت ساچی سچ سمجھائیندا۔ کلجگک اتم چوتھے
 جُگ سب نوں کرنا پئے قبول، دھر فرمانا حکم جو سُنائیندا۔ دو جہان ہوتے انت مجبور، مجبوری ہر جو ویکھ وکھائیندا۔ نو کھنڈ پرتھمی
 ست دیپ ستگر بھلی کرے قصور، ساچا مارگ نظر کیسے نہ آئیندا۔ گھر وچ وسدا نیڑے رہندا سب نوں دسے دُور، کایا مندر اندر درس

کھئے نہ پائیندا۔ سو صاحب اپنا کھیل کرے ضرور، خالق خلق پڑدہ لائیندا۔ نو نو چار نرگن ہو کے بنیا رہا مفرور، لوکات ہتھ کیسے نہ آئیندا۔
 کلجگ انت سری بھگونت کوڑی کیریا توڑے سرب غرور، غربت سب دی میٹ مٹائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد آسا ترسنا پچھلی میٹے جو
 بہشتی منگدے ہور، حلیہ سب نوں اک سمجھائیندا۔ آد جگاد سچ خدائے اکو نور، محبان بیدو بی خیر یا اللہ رحمت رحیم رحمان اک
 کھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دئے جوڑ کھڑن حضور، حاضر حضرت شہنشاہ اکو نظری آئیندا۔ سارے کہن پرہو اسیں تیرے مزدور، جگ
 جگ سب تیری سیو کھائیندا۔ ٹوں سمرتھ سوامی سرب کلا بھرپور، تیرا انت کوئی نہ آئیندا۔ تیرے چرن مستک لائے دھوڑ، تلک للائی
 اکو نظری آئیندا۔ چتر سگھڑ بنیے مورکھ موڑ، مان ابھان رہن کھئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایک دینا ساچا
 ور، پچھلا لیکھا باقی نظر کھئے نہ آئیندا۔ پچھلا لیکھا رہے نہ باقی، نرگن آگے سرب سنائیا۔ پنج تت کایا چولا ہنڈھایا خاکی، جگ جگ
 لوکات ویس وٹائیا۔ تیرے شبد گھوڑے چڑھ کے گئے راکھی، لوآں پریاں برہمنڈاں کھنڈاں پار کرائیا۔ تیرے جھروکھے دی کھول کے آئے تاکھی،
 گھر گھر وچ پڑدہ لایا۔ جام پیا کے آئے بن کے ساقی، امرت پیالہ آب حیات ہتھ اٹھائیا۔ تیری دس کے آئے کھیل بانکی، تیری چال نرالی
 سمجھ کیسے نہ آئیا۔ تیری کھول کے آئے نام ہاٹی، گر اوتار تیرا ہٹ چلائییا۔ تیرے پریم پیار دی پیا کے آئے ہاٹی، ہتھ پیالہ اک اٹھائیا۔ تیری
 دس کے آئے ساچی ساکھی، بن پُرکھ اکال ویلے انت نہ کھئے پچائیا۔ تیری دے کے آئے ساچی بانی دھر دی بھاکھی، بھاکھی اکو اک جنائیا۔ پڑھا
 کے آئے تیرے نام دی اک جماعتی، دوجی پٹی نہ کھئے لکھائیا۔ دس کے آئے پوجا پاٹھی، ستگر ساچا اک منائیا۔ وکھا کے آئے تیرتھ تاٹی، امرت
 سروور آتم اک نہائیا۔ میٹ کے آئے اندھیری راتی، تیرا نام چند چمکائیا۔ دے کے آئے سنیہڑا تیری پاتی، کلا پاتی تیرا حکم سمجھائیا۔ پیا کے آئے
 امرت بوند سواتی، نچھر جھرنا گھر گھر آپ جھرائیا۔ تیرا دھام دس کے آئے پرہہ بیٹھا رہے اک اکنتی، اک اکلا ڈیرہ لایا۔ ستگر سلطان
 صاحب پُرکھ سمراتھی، دوجا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ جس دی جگ چوگری سارے گاؤندے گاتھی، گا گا شکر منائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایک دینا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر در درویش سارے منگن، ایک چاڑھ اگتی رنگن، تیرا رنگ نظر کیسے نہ
 آئیا۔ اتم لہنا دیواں انت، انتشکرن سرب ویکھ وکھائیندا۔ لیکھا جانا لکھ چوراسی جیو جنت، پچیا کوئی رہن نہ پائیندا۔ پھول پھلاواں

گرمکھ سچا سنت، جو جن پردے ہر ہر اک دھیائیندا۔ لیکھ مُکاواں گرمکھ وڈ وڈ بھگت، بھگونت اپنی دیا کھائیندا۔ ساچا منتر اک درڑاواں منیاں منت، من واسنا میٹ مٹائیندا۔ لکھ چوراسی جناواں اکو کنت، نر ہر نرائن نظری آئیندا۔ ساچی چولی چاڑھاں رنگ بسنت، رنگ بسنت اپنا نام وکھائیندا۔ گرمکھ دو جے در نہ جائے منگت، جس ہر ستگر اپنا نام جھولی پائیندا۔ گر کی سکھیا کوئی نہ دیوے پنڈت، مُلاشیخ حق نہ کھئے سمجھائیندا۔ کلجگ اتم سارے ہونے کھنڈت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی۔ کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سب دا لہنا گھر گھر جھولی پائیندا۔ لہنا دیوے جا کے گھر، وستو اپنا نام ٹکائیا۔ گرمکھ ملے ستگر ور، ور داتا بے پرواہیا۔ شبد وچولا آپے بن، سوہرے پیئے آوے جاوے چائیں چائیا۔ میل ملاواں ناری نر، سُرتی شبد کرے کڑمائی۔ سچ دوارے ویکھے کھڑ، پڑدہ اوہلا آپ اٹھائیا۔ اکو ڈھولا لے پڑھ، میرا تیرا بھیت رہن نہ پائیا۔ ساچا پلو لہنا پھڑ، نرگن سرگن گنڈھ بندھائیا۔ اک محلے جانا چڑھ، ستگر بیٹھا سیج سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی۔ کریا کر، جن بھگتاں لہنا دینا اکو رنگ وکھائیا۔ جن بھگت لہنا دینا منگن، جھولی ستگر آکے ڈاہیا۔ سری بھگوان چاڑھنہارا رنگن، سچ لاری نام رنگ چڑھائیا۔ اندر وڑ وجائے مردنگن، سچ مردنگا اک اٹھائیا۔ سچ دوارے گرمکھ لنگھن، گرودوار اکو نظری آئیا۔ نہ کوئی سورج نہ کوئی چندن، نرگن جوت نور رُشنائیا۔ نہ کوئی گیت نہ کوئی چھندن، ڈھولا راگ نہ کھئے الاٹیا۔ سچ دوارے نظری آئے اکو صاحب سورا سرینگن، وڈ وڈا وڈ وڈیائیا۔ سچ درڑائے اک انندن، اند اند وچوں جنائیا۔ آپ سہائے پرمانندن، پرم پُرکھ بے پرواہیا۔ گرمکھ تیرا کلجگ انت مانس جنم نہ ہووے بھنگن، جس ملیا گوہند سچا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی۔ جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، نر ہر لیکھا لیکھے رہا لگائیا۔

* ۲۴ بہادروں ۲۰۲۰ بکر می بھلائی پُر ڈوگراں گُرمکھ سینگھ، پال سینگھ دے گرہ ضلع امرتسر *
 گُرمکھ سدا رہے بھٹک، پرہہ چرن دھیان لگائیا۔ منکھ راہ وچ رہے اٹک، پاندھی پنڈھ نہ کھئے مکائیا۔ گُرسکھ در تے آؤن سدا
 بے کھٹک، کھٹکا کھئے نظر نہ آئیا۔ لکھ چوراسی وچوں جنہاں مانس جنم ملیا پرت، برہم پاربرہم دئے سمجھائیا۔ ستگر پورا کوئی نہ جانے
 سوگ ہرکھ، چنتا غم نہ کھئے جنائیا۔ جس جن کرائے اپنا درس، تِس جنم کرم دی میل دھوائیا۔ امرت میگھ انتر برس، دُرمت میل دھوائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی۔ کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ کرم جرم پورب کوئی نہ سکے جان، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ جگت وڈیا
 ہوئی نادان، ہر کا بھیو کھئے نہ پائیا۔ پڑھ پڑھ سارے دسن نشان، منزل چڑھ کے درس کھئے نہ پائیا۔ رسنا جہوا دیون سرب گیان، نیتر نین
 نظر کیسے نہ آئیا۔ گُرمکھ گُرسکھ کدے نہ بھلے بال انجان، اہل اپنی دیا کمائیا۔ جنم جنم دا لیکھا چکے آن، جس جن مہر نظر اٹھائیا۔ آتم انتر
 دیوے دان، بسنتر کوڑی دئے بھجائیا۔ من واسنا توڑ اہیان، نون س اکھڑ کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی۔ کرپا کر، سد
 سدا ہوئے سہائیا۔ جنم کرم دا لیکھا جانے آپ، نرگن سرگن بھیو چکائیندا۔ آد جگادی مائی باپ، جگ جگ پتا پوت بھیو چکائیندا۔ نت
 نوٹ دیوے ساچا ساتھ، سگلا سنگ نبھائیندا۔ ایتھے اوتھے پت لے راکھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ کوڑ گُریارا کوئی نہ کرے اتم گھات، جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی۔ کرپا کر، ساچی بھٹکنا ویکھ وکھائیندا۔ جگت بھٹکنا من دا کم، من منسا نال ملائیا۔ گُرمکھ بھٹکنا پرہہ درشن
 منگے دمو دم، انتر اک دھیان لگائیا۔ گر دا بھٹکنا گُرمکھان بیڑا دیوے ہتھ، جگ جگ سیو کمائیا۔ ہر دا بھٹکنا جن بھگتاں آوے کم،
 دوجے سار کیسے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی۔ کرپا کر، ساچی بھٹکنا دئے سمجھائیا۔ سب تو پہلوں بھٹکیا آپ بھگوان، اپنی
 بنت آپ بنائیا۔ اپنی بھٹکنا اندر دتا دان، نرگن جھولی سچ وکھائیا۔ بھٹکنا اندر جننی جن کے جمیا پت سلطان، شبد دُلارا ناؤں رکھائیا۔
 بھٹکنا اندر بنیا شاہ سلطان، شہنشاہ وڈی وڈیائیا۔ بھٹکنا اندر سچکھنڈ بنایا مکان، چار دیواری نظر کیسے نہ آئیا۔ بھٹکنا اندر تھر گھر کھول
 آپ دکان، در دروازہ اپنے وچ چھپائیا۔ بھٹکنا اندر شبدی سٹ دتا دان، وشو وشنوں جاگ کھلائییا۔ بھٹکنا اندر پاربرہم برہم ونڈی پائے
 آن، ونڈنہارا اک اکھوائیا۔ بھٹکنا اندر شنکر کر پروان، ہتھ ترسول پھڑائیا۔ بھٹکنا اندر ترے گن مایا کر بلوان، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بھٹکنا

اندر پنج ت کرے نشان، اپ تیج وائے پرتھی آکاش آپ اُپائیا۔ بھٹکنا اندر کھیلے کھیل زمیں اسمان، گگن منڈل دئے وڈیائیا۔ بھٹکنا اندر نرگن سرگن پرگٹ ہووے آن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی بھٹکنا آپ بنائیا۔ بھٹکنا اندر کھیل کرتار، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ بھٹکنا اندر لیکھا لیکھ لیکھ جگ چار، دھر فرمانا حکم سُنائیندا۔ بھٹکنا اندر برہمویتا کر تیار، برہم ودیا اک سمجھائیندا۔ بھٹکنا اندر لکھ چوراسی کار، جیرج انڈج اُتہج سیبج رنگ رنگائیندا۔ بھٹکنا اندر اپنا ناؤں نرنکارا بول جیکار، ساچا نام آپ صلاحیندا۔ بھٹکنا اندر کھیل کرے اگم اپار، الکھ اگوچر اپنی کار کھائیندا۔ بھٹکنا اندر وشنوں بھرے بھنڈار، ساچی وست آپ ورتائیندا۔ بھٹکنا اندر برہم دئے آدھار، گھٹ گھٹ برہم جوت وکھائیندا۔ بھٹکنا اندر شنکر کرے ہوشیار، بھولے ناتھ ترسول ہتھ وکھائیندا۔ بھٹکنا اندر رجو طمعو ستو کرے شنکار، نیر نیر نین مٹکائیندا۔ بھٹکنا اندر لیکھا جان سچی سرکار، شاہ پاتشاہ اپنا حکم ورتائیندا۔ بھٹکنا اندر رچ کے کھانی چار، خالص اپنا روپ وکھائیندا۔ بھٹکنا اندر نرگن سرگن لے اوتار، گر گر اپنی دھار جنائیندا۔ بھٹکنا اندر بول سچ جیکار، شبد انادی ناد سُنائیندا۔ بھٹکنا اندر ہوئے خبردار، بے خبر خبر آپ سُنائیندا۔ بھٹکنا اندر بن کے سانجھا یار، سگلا سنگ آپ نبھائیندا۔ بھٹکنا اندر آتم پرما تم کرے پیار، سچ پریتی آپ نبھائیندا۔ بھٹکنا اندر ستجگ تریتا دواپر کلجگ رچے وارو وار، ساچی رچنا آپ رچائیندا۔ بھٹکنا اندر ساچی سکھیا دئے سکھال، ودت اکو نام پڑھائیندا۔ بھٹکنا اندر ہوئے دین دیال، غریب نہانے گلے لگائیندا۔ بھٹکنا اندر دو جہاناں بنے دلال، سچ دلالی آپ کھائیندا۔ بھٹکنا اندر ویکھ وکھائے سچی دھرمسال، دھرم دوارا اک کھلائییندا۔ بھٹکنا اندر گرؤ گردیو اُچائے اپنے لال، لالن اپنا رنگ رنگائیندا۔ بھٹکنا اندر سب گھٹ چلے نال، وچھوڑا نظر کھئے نہ آئیندا۔ بھٹکنا اندر اپنی گھالن ربا گھال، بن سیوک سیو کھائیندا۔ بھٹکنا اندر بنے سدا پرتپال، پرتپالک ویس وٹائیندا۔ بھٹکنا اندر دیوے نام سچا دھن مال، سچ خزینہ آپ لٹائیندا۔ بھٹکنا اندر پیر پیغمبر لئے اُٹھال، جوتی جوت جوت رُشنائیندا۔ بھٹکنا اندر حق حقیقت دئے وکھال، لاشریک پڑدہ لاپندا۔ بھٹکنا اندر مقامے حق نور دھرے جلال، جلوہ اکو اک سمجھائیندا۔ بھٹکنا اندر ساچا کلمہ بولے کلام، کائنات آپ پڑھائیندا۔ بھٹکنا اندر بنے امام، آپ اپنا ویس دھرائیندا۔ بھٹکنا اندر پیائے جام، آب حیات ہتھ رکھائیندا۔ بھٹکنا اندر کرے سلام، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکائیندا۔ بھٹکنا اندر بنے غلام، در بردا آپ اکھوائیندا۔

بھٹکنا اندر دئے پیغام، دُھر سندیسہ آپ سُنائیندا۔ بھٹکنا اندر کرے کام، کرنی کرتا آپ کھائیندا۔ بھٹکنا اندر بدلے نظام، دُھر دی نَویت نام
 وجائیندا۔ بھٹکنا اندر دے گیان، ساچی سِکھیا اِک سمجھائیندا۔ بھٹکنا اندر جھلّے نشان، دو جہاناں آپ وکھائیندا۔ بھٹکنا اندر بنے کاہن،
 گوپی کاہن رُوپ دھرائیندا۔ بھٹکنا اندر بنے رام، سینتا سُرّتی آپ پرنائیندا۔ بھٹکنا اندر بولے ست نام، نانک نرگن منتر اِک دِرڑائیندا۔
 بھٹکنا اندر سرِشٹ سبائی ویکھے آن، آپ اپنا پھیرا پائیندا۔ بھٹکنا اندر گوبند کرے اِک پرنام، مستک دھوڑی ٹِکا اِک وکھائیندا۔ بھٹکنا اندر
 اِکو کھیل کرے اکال، اکل کل دھاری راہ چلائیندا۔ بھٹکنا اندر جن بھگتاں اُتے ہونے آپ دِیال، مہروان مہر نظر اُٹھائیندا۔ بھٹکنا اندر ساچے
 سنت لے سنبھال، سمبھل سمبل اپنا راہ جنائیندا۔ بھٹکنا اندر گُرمکھ گودی لے بٹھال، پھڑ بانہوں گلے لگائیندا۔ بھٹکنا اندر گُرسکھاں چلے نال
 نال، نام اشارہ اِک وکھائیندا۔ بھٹکنا اندر کھیل کرے جُگ چار، نو سؤ چُرانوے چوکڑی پندھ مُکائیندا۔ بھٹکنا اندر کھیل گُرو اوتار، پیر
 پیغمبر بھٹکنا وچ دُھر دی دھار اِک جنائیندا۔ بھٹکنا وچ شاستر سمرت وید پُران بن لکھار، گیتا گیان گیان دِرڑائیندا۔ بھٹکنا اندر انجیل
 قرآناں دئے آدھار، تیس بتیس صفت صلاائیندا۔ بھٹکنا اندر نانک نرگن بول جیکار، منتر اِکو اِک سمجھائیندا۔ بھٹکنا اندر گُرو گرتھ گُردیو
 کر پیار، آتم پرما تم جوڑ جڑائیندا۔ بھٹکنا اندر کرے سرب نسماکار، نیوں نیوں اپنا راہ وکھائیندا۔ بھٹکنا اندر سب دی آسا منسا پورے تال،
 ترسنا ترپت آپ کرائیندا۔ بھٹکنا اندر سُنے مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیندا۔ بھٹکنا اندر رائے دھرم دئے بیٹھال، ساچا حُکم اِک جنائیندا۔
 بھٹکنا اندر چترگیت دئے سیکھال، سیکھیا اِکو اِک رکھائیندا۔ بھٹکنا اندر لاڑی مَوّت ہو کے کرے بہال، بچیا کوئی رہن نہ پائیندا۔ بھٹکنا اندر
 لیکھا جانے کال مہاکال، مہروان اپنا حُکم ورتائیندا۔ بھٹکنا اندر گوبند سْت بنایا اکال، پوْت سپوْتا دئے وڈیائیا۔ بھٹکنا اندر دُلا رے نیہاں بیٹھ
 دتے سوال، ساچی سیو اِک سمجھائیا۔ بھٹکنا اندر کھیل کرے اپار، اپرمپر اپنا راہ جنائیا۔ پرہ کی بھٹکنا کدے نہ مکے وچ سنسار، بن
 بھٹکنا سرِشٹی نظر کھئے نہ آئیا۔ گُرسکھ تیری بھٹکنا سدا خبردار، جو پرہ دا راہ رہی تکائیا۔ دُور دُراڈا دِگدا ڈھیندا گُرمکھ دوارے ملیا
 آن، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ جنم کرم سارے ویکھن آن، نیتر نین اگھ کھلائیآ۔ نرگن داتا نوجوان، پرہ پُرکھ پرہ ویس وٹائیآ۔ جس دا رُوپ
 گوپی کاہن، کوٹن کوٹ اُچجائیآ۔ جس نوں عیسیٰ موسیٰ محمد کرن سلام، در بیٹھے سیس جھکائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا

کر، گرمکھ تیری بھٹکنا اک جنائیا۔ گرمکھ بھٹکے ستگر رنگ، رنگ ستگر آپ چڑھائیا۔ جنم جنم دی پوری کرے منگ، ہور لیکھا رہن نہ پائیا۔ اتر دیوے اک اند، باہروں من واسنا کرے لڑائیا۔ ہرجن چڑھائے ساچے چند، گجری چند نور چمکائیا۔ آد جگاد جگ چوگری ساچا نام دیوے ونڈ، لوکات پھیرا پائیا۔ گرمکھ سہاگن نارنہ ہوئے رنڈ، کنت اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سرب سوامی دیا کائیا۔ گرمکھ بھٹکنا بھٹکے آپ، اپنی دیا کائیندا۔ گرمکھ گرسکھ ساچا جاپ، تیرا میرا روپ دھرائیندا۔ گرمکھ گرسکھ پرہ ملے سچا باپ، جگت ناٹھ توڑ ٹرائیندا۔ گرمکھ گرسکھ درس پائے پاکی پاک، پاک رسول نظری آئیندا۔ گرسکھ گرمکھ بھٹکنا دا نو سو چرانوے چوگری جگ پچھو ملیا اتفاق، اتفاقا اپنا میل ملائیندا۔ نہ پتن نہ کوئی گھاٹ، کنارہ نظر کیسے نہ آئیندا۔ جیوں بہاویں تیوں رہا راکھ، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ کرپا کر پرکھ سمراتھ، سمرتھ اپنی دھار جنائیندا۔ پورب وسورے گئے لاتھ، اگلا سکھ سکھ آپ جنائیندا۔ لہنا دینا دیوے ہاتھ، جگت ادھار نہ کھئے جنائیندا۔ پنج تت کایا کرو فدا، فطرت اپنی مات مٹائیا۔ بسمل ہو کے پنج تت نالوں ہووو جدا، جز خالی اپنا جز ملائیا۔ اندروں دتا راہ سدھا، باہروں سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جنہاں ملن دی سفنے وچ دتی بدھا، بدھ اپنی آپ سمجھائیا۔ پروردگار خوشیاں نال پاوے گدھا، منسور سولیاں اُتے چڑھائیا۔ شمس تبریز اپنی نینی ڈٹھا، پٹھڑی کھل لہائیا۔ بن اگھیاں پڑھدے دھر دا چٹھا، بن نیناں دین سُنائیا۔ سانجھے یار دا ساچا پوت، پرہو اگنی رہا جلائییا۔ اہناں کدے یاد نہ آیا پچھا، جنہاں آگے ملیا بے پرواہیا۔ ایتھے اوتھے درگاہ ساچی سچکھنڈ دوار کرے رچھا، پرتپالک اک گوسائینا۔ سو صوفی جس جگت رس جاتا پھکا، پھکی ویکھی سرب لوکائیا۔ ہر کا روپ اپنے وچ ویکھیا نکا، نکیوں وڈے نال ملائیا۔ بن پنڈت پاندھے بن ملاشیخ لگا مٹھا، دھر دی ریکھ آپ پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سو صوفی ثابت صورت اپنی دئے سمجھائیا۔ بھٹکنا اندر ساچا بہاؤ، بھگت بھگوان جنائیا۔ بھٹکنا اندر رہے چاؤ، چاؤ گھنیرا اک درڑائیا۔ بھٹکنا اندر چپائے ناؤں، ناؤں نرنکار آپ سمجھائیا۔ بھٹکنا اندر چرن روپ بنائے پاؤں، سیس جگدیش اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھٹکنا بھٹکنا وچوں پرگٹائیا۔ بھٹکنا اندر بھٹکے ایک، انیک روپ وٹائیا۔ ساچی بھٹکنا آپے لئے ویکھ، جن بھگتاں اندر ڈیرہ لائیا۔ سو بھٹکنا ستگر بھیکھ، جس بھٹکنا اندر گرمکھ گر گر ناؤں دھیا ئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کریا کر، بھٹک بھٹک بھاونہ اپنی نال ملائیا۔ بھٹکنا اندر رکھ بھاونہ، بھانڈا بہرم بھٹائیندا۔ بھٹکنا اندر پکڑے دامنا، دامنگیر آپ اکھوائیندا۔ بھٹکنا اندر بیٹے ضامنا، ڈھر دی ضامنی آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھٹکنا اندر آمہو سامہنا ہو کے سامہنے روپ وکھائیندا۔ جے بھٹکنا ہووے نہ اک بھگوان، بھٹکے مات نہ کھئے لوکائیا۔ نو تو چار دا دسے بیان، بیہو ابھیدا بیہو کھلائیا۔ نو تو ویکھ جگت دکان، نو کھنڈ پھیرا آپے پائیا۔ نو دوار پھرے سیتان، جگ جگ شرع کرے لڑائیا۔ چارے کٹ بیٹے پردھان، چارے کھانی ربا بلائیا۔ چارے بانی دے گیان، چار یاری ونڈ ونڈائیا۔ چار وید کر پردھان، جیو جنت جگت سمجھائیا۔ نو تو چار دا کھیل جہان، آد جگاد اک جنائیا۔ تنہاں نو سو چرانوے چوکری جگ پندھ مکے آن، جو چوتھے پد ستگر وچ سائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آد جگاد جگ چوکری نو تو چار دھار بندھائیا۔ کلجگ اتم ہوئی رحمت، رحمان دیا کھائیا۔ پڑکھ اکال گوہند نال ہویا سہمت، نرگن نرگن جوڑی آپ بنائیا۔ نہ کوئی دھوتی نہ کوئی تہمت، پاجاما بندھن نہ کھئے رکھائیا۔ نہ کوئی مورکھ نہ کوئی احمق، نہ کوئی ودیا کرے پڑھائیا۔ نہ کوئی اشارہ نہ کوئی سینت، نہ کوئی شرع ربا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنی کھیل آپ کھلائیا۔ رحمت کر کے آپ رحیم، اپنی دیا کھائیندا۔ اپنے بھاگ کر ترمیم، ساچا مارگ آپ جنائیندا۔ جس دا کھیل سدا عظیم، شانو شوکت اک وکھائیندا۔ جس دا بیہو کیسے نہ پایا قدیم، قدرت قادر ناؤں دھرائیندا۔ سو کلجگ اتم جن بھگت وکھائے اپنا سین، ساکھیات روپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، رحمت اکو اک وکھائیندا۔ رحم کرے مہر نظر، نظریہ اک اٹھائیا۔ جن بھگت وکھائے اکو فضل، فضل اپنا آپ کھائیا۔ پچھلی دھارا دیوے بدل، بدلہ چکے سرب لوکائیا۔ تخت نیواسی کرے عدل، عدالت اکو اک جنائیا۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن ہربھگت مرید صوفی کوئی نہ کرے قتل، قاتلان ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ کلجگ اتم سری بھگوان جن بھگتاں کولوں کڈھن آیا اپنا مطلب، مطلع سب توں ربا کرائیا۔ نرگن سرگن کر کے کرتب، نام کھنڈا کھڑگ چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نو تو چار پچھو کیتا رحم، جن بھگتاں نال بنیا بہن، گھر لکے بہ بہ، مندر اکو رہ رہ، نام اکو کہہ کہہ، بھانا ساچا سہ سہ، جن بھگتاں چرن ڈھیہہ ڈھیہہ، مان ابھان اک نشان سری بھگوان آتم پرما تم سوہنگ دھار روپ اپنا لئے پرگٹائیا۔

* ۲۵ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی بھلائی پُر ڈوگراں فوجا سنگھ دے گرہ ضلع امرتسر *

صاحب ستگر دین دیالا، ہر جگ جگ دیا کھائیندا۔ ست سروپی امرت جام پیالہ، نرگن سرگن آپ پھائیندا۔ کایا مندر اندر سچی دھرمسالا، دھر دربار آپ وکھائیندا۔ انتر انتر اگئی مالا، بن رسنا جہوا جاپ چھائیندا۔ شبد سروپی بن دلالا، گھر گھر ساچی سیو کھائیندا۔ جن بھگتاں مارگ دتے سکھالا، اوچھڑ راہ نہ کھئے وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیندا۔ ستگر پورا سچا ٹھاکر، ٹھوکر اکو نام لگائیا۔ ویکھ وکھائے کایا گاگر، گھر گمبھیر کھوج کھوجائیا۔ نام ونجارا بن سوڈاگر، ساچی وست ہٹ وکائیا۔ نرمل کرم کر اجاگر، گرمکھ اکو بوجھ بھجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن ہر دیوے مان وڈیائیا۔ صاحب ستگر سچ سوامی، ایکنکار اک اکھوائیندا۔ لکھ چوراسی انترجامی، گھٹ گھٹ ڈیرہ لائیندا۔ بودھ اگادھ اگئی بانی، دھر دی دھار آپ سمجھائیندا۔ امرت جل ٹھنڈا پانی، نچھر جھرنا آپ جھرائیندا۔ سرت ملاوا شبدی ہانی، سیج سہنجی اک وڈیائیندا۔ کھیلے کھیل جوت ٹورانی، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی کار کھائیندا۔ بخشنہارا پد نربانی، گھر ساچا اک وکھائیندا۔ شاہو بھوپ ہر وڈ سلطانی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ ستگر سچا سرب ویاپی، گھٹ گھٹ رہا سہائیا۔ آد جگادی وڈ پرتاپی، بے پرواہ ناؤں رکھائیا۔ سچ رسول پاکن پاکی، پروردگار نور خدائیا۔ جن بھگتاں پشت دیوے اگئی تھاپی، تھاپنا اکو اک وکھائیا۔ سچ جپائے اپنا جاپی، جیون جپت جگت جنائیا۔ کھول وکھائے دھر دی ہاٹی، ساچا گنڈا مندر لاپیا۔ پار اتارے بھڑ کے گھاٹی، شوہ دریا نہ کھئے زڑھائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان مکائے واٹی، پاندھی اپنا پندھ مکائیا۔ دھر سندیسے لے کے آوے پاتی، پتن بہ بہ بے پرواہیا۔ کرے کھیل نرویر پُرکھ جوت پرکاشی، پرکاشوان ویس وٹائیا۔ جن بھگتاں پورب جنم لاپے اداسی، چنتا روگ نہ کھئے وکھائیا۔ سچکھنڈ دوار دی نام سُنائے ساکھی، شبدی راگ آپ الائیا۔ ستگر پورا دین دیال جگ جگ دھرم دوار دا بنیا رہے پاٹھی، پاٹھشالا اکو اک سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے میل ملایا۔ صاحب ستگر پُرکھ اکال، اکل کلا وڈیائیا۔ جگ چوگرئی نت نوت نبھ نال، سکلا سنگ نہ کھئے تجائیا۔ گرمکھ گرمکھ سنت سہیلے لئے بہال، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ کایا مندر اندر

کرے پرکاش سچی دھرمسال، جوت نرنجن نؤر رُشنائیا۔ امرت آتم جام دئے پیال، سر سروور اک نُهائیا۔ کوڑی کیریا ترے گن مایا توڑ
 جنجال، ستگر بخشے سچ سرنائیا۔ ناطہ توڑ کال مہاکال، رائے دھرم در ڈرکائیا۔ چتر گیت لیکھ نہ سکے وکھال، لاڑی مؤت نہ کرے کڑمائیا۔
 گُرمکھ گُرسکھ اتم اپنی گودی لئے اُٹھال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچ دیونہارا اپنا ور، ور داتا اک اکھوائیا۔ ستگر
 پورا صاحب سلطان، پرہہ وڈا وڈا وڈیاٹیا۔ تخت نواسی نوجوان، پردھ بال نہ روپ وٹائیا۔ دو جہاناں پہلوان، بل اپنا آپ وکھائیا۔ دھرم
 اُٹھائے اک نشان، ساچے مندر آپ جھلاٹیا۔ دیونہارا دُھر فرمان، شبدی ناد وجائیا۔ ویکھنہارا جیو جہان، لکھ چوراسی جوت رُشنائیا۔
 گاونہارا اپنا گان، شبدی ڈھولا راگ الاٹیا۔ دیونہارا دُھر دا دان، گر اوتار پیر پیغمبر نام امولک وست جھولی پائیا۔ بخشنہارا ساچا مان،
 چرن کول دئے سرنائیا۔ دیونہارا اک دھیان، انتر آتم پرماٹم اک لو لائیا۔ مارنہارا اگئی بان، تیر انیالا نام چلاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گُرمکھ گر گر آپ صلاحیا۔ ستگر پورا صلاحین یوگ، برہمنڈ کھنڈ راگ الاٹیندا۔ جن بھگتاں دیوے
 اکو جوگ، ساچی سکھیا سکھ درڑائیندا۔ انتر انتر ہوئے سنجوگ، باہر بسنتر نہ کھئے لگائیندا۔ منتر جنائے کایا کوٹ، گھر اکو اکو گائیندا۔
 تن نگار لگائے چوٹ، شبہ نگارا آپ وجائیندا۔ سچ سُنائے دُھر سلوک، دُھر دی دھار آپ بُجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کیریا کر، ہرجن ساچے آپ اُٹھائیندا۔ ستگر پورا سچ دوار، سچکھنڈ اک وکھائیا۔ جس گرہ وسے آپ نرنکار، دو جا نظر کھئے نہ آتیا۔ نانک
 کبیر کرے پیار، بناں شریر خوشی منائیا۔ نہ کوئی شرع نہ زنجیر، تکبیر اکو اک پڑھائیا۔ حضرت نؤر الہی تصویر، بے نظیر آپ وکھائیا۔
 نگہبان دستگیر، دست دست نال ملاٹیا۔ لیکھا توڑ شاہ حقیر، شہنشاہ اکو رنگ رنگائیا۔ در درویش کر فقیر، فقرہ ست نام پڑھائیا۔ چار
 ورنان دے دھیر، دھیرج اکو گھر سمجھائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ ویکھ نیر، در در اپنا پھیرا پائیا۔ چارے کُنٹ پندھ چیر، اُتر پورب پچھم دکھن
 ونڈ ونڈائیا۔ کلجگ جیواں بدل جا تقدیر، تسبیح اکو ہتھ پھڑائیا۔ دہ دشا پھر وڈ پیرن پیر، شبہ گر تیری وڈیاٹیا۔ تیرا لیکھا دُھر لکیر، نہ
 کوئی میٹ میٹ مٹائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ امرت جام پیا سیر، دگھ درد درد گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا
 ور، ستگر سچا حکم ورتائیا۔ ستگر سچا شبہ گردیو، پنج تہ کم کسے نہ آتیا۔ آد جگاد سدا نہکیو، نہچل بیتھا ڈیرہ لائیا۔ جگ چوکڑی

دیونہارا امرت میو، پھل ساچا اک کھوئیا۔ کھولنہارا بھید ابھیو، پڑدہ اوبلا دئے چکائیا۔ گاونہارا رسنا جہو، دُھر دی دھار آپ الائیا۔ کرنہارا ساچی سیو، گھر گھر اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، سَتگر پُورا وڈ وڈیائیا۔ سَتگر پُورا شبد گر داتا، دوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ شبدی سرتی بٹھے ناطہ، کوڑا رنگ نہ کھئے چڑھائیندا۔ نام ندھان سُنائے گاتھا، گھر گھر راگ الائیندا۔ پُرکھ اکال بنائے پتا ماتا، دوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ پرتپالک بن کے ہووے راکھا، ساچی سیوا آپ کھائیندا۔ جنم جنم دا پُورا کرے گھاٹا، لیکھا پُورب ویکھ وکھائیندا۔ نام خُماری ویکھے کھیل تماشا، تُوں ہی تُوں ہی راگ الائیندا۔ جنم جنم دی پُوری کرے آسا، ترسنا آسا میٹ مٹائیندا۔ ساچا نُر کر پرکاشا، اگیان اندھیر آپ چکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، گُرْمکھ لیکھا جھولی پائیندا۔ گُرْمکھ لیکھا جھولی پائے، پاونہار وڈی وڈیائیا۔ جنم اجنا ویکھ وکھائے، جُگ جُگ پھیرا پائیا۔ سَتجگ تریتا دواپروچھڑے کلجگ اتم لئے ملائے، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ نانک گوبند دھار چلائے، ارجن لیکھا لیکھ سمجھائیا۔ ڈوم مراسی لئے جگائے، بلونڈے ستے سمجھ سمجھائیا۔ کرے کھیل آپ رگھائے، رگھپت اپنی دھار جنائیا۔ آد جگاد دُھر دا لیکھا اپنی جھولی پائے، جُگ جُگ لوکھات ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، سچ کہانی اک جنائیا۔ سچ کہانی دُھر دی دھار، شبد گرو وڈیائیا۔ ارجن گر گر اک دربار، دُھر دربار ربا سمجھائیا۔ ستا گاوے اپنی وار، وارتا اک ایسیا۔ ہر کا کھیل نہ جانے سرجنہار، بے پرواہ لیکھا بے پرواہیا۔ انتر وڑیا اک ہنکار، اگنی اک لگائیا۔ بن میرے گرو دا سوہے نہ کوئی دوار، سچ دوار نہ کھئے وڈیائیا۔ کوڑی مایا کرے پیار، سَتگر پیار گیا بھلائییا۔ جس دے نال چلے وبار، سو ووباری کھیل وکھائیا۔ گہر گمبھیر جانہار، اتم بوجھ بوجھائیا۔ ور دتا اکو وار، تیرا تیرا تیری جھولی پائیا۔ بن سَتگر پُورے راگ راگنی گئے ہار، سُر تال کم کسے نہ آئیا۔ اتم دھئے جوڑ کرے نمسکار، نیتر رووے مارے دھابینا۔ کَریا کر میرے داتار، تیرے ہتھ میری وڈیائیا۔ ہؤں بالک بھلنہار، اٹھل تیری سرنائیا۔ بخشنہار ہو تیار، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اٹھ ستے ویکھ کھول کواڑ، سَتگر پُورا اکو نظری آئیا۔ تیرا لہنا دینا دیواں قرض اُتار، قرضہ کھئے رہن نہ پائیا۔ مانس جنم وچوں مانس جنم دیواں دوجی وار، ٹیڈھی جوئن نہ کھئے بھوائیا۔ نرگن ہو کے آواں وچ سنسار، روپ رنگ ریکھ نظر کسے نہ آئیا۔ اندر ہو کے تیری کایا جوہ کے رباب بن کے وجاواں ستار، اکو اکو راگ الائیا۔ جنان چر نہ کہیں تُوں میرا میں تیرا

یار، سوہنگ ڈھولا رسنا گائیا۔ اُس ویلے تیرا قرضہ لاہواں اُدھار، مقرُوض اپنا فرض ادا کرائیا۔ گُرمکھ بنا کراں پیار، بھگتاں وچ دیاں وڈیائیا۔ میرا ناؤں نر زینکار، زرویر سدا اکھوائیا۔ سرب جیاں دا سانجھا یار، دَویت رُوپ نہ کھئے وٹائیا۔ فوُجا سِنگھ نہیں سٹا ڈوم جس دے اندر کیا پیار، نام خُماری شبد یاری نال گنڈھائیا۔ اُچی کوک گھر بار کردا ربا پُکار، کون ویلے پرہہ ملے سچا ماہیا۔ دلی دوار گلی کوچے کیتا ہا پاکار، سادھاں سنتاں ربا ڈرائیا۔ اُٹھو ویکھو میرا اکھی یار، جس دا نور بے نظیرِ نظر کیسے نہ آئیا۔ میرے اندر اوہدی تصویر، جس دے ہتھ نام شمشیر، کھنڈا کھڑگ ربا چمکائیا۔ اوہ صاحبِ پیراں دا پیر، مینوں ویکھیا وچوں آن حقیر، حقیقت اپنی ربا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، جُگ چوکرئی لہنا دینا سب دا جھولی پائیا۔

* ۲۵ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی بھلائی پُر ڈوگراں مہندر سِنگھ دے گرہ ضلع امرتسر *

دیونہار سرب وڈیائی، وڈ داتا ہر اکھوائیندا۔ ہرجن ساچے لے ترائی، تارنہار دیا کمائیندا۔ مہر نظر اک اُٹھائی، مہروان بھیو چُکائیندا۔ نیچو اُوچ ربا بنائی، جس جن اپنے گھر وسائیندا۔ جنم جنم دا لیکھ مٹائی، ساچا لیکھا اک رکھائیندا۔ گُرسکھ میلا سہج سُبھائی، گھر سَتگر پھیرا پائیندا۔ بھرے بھلے نہ کھئے راہی، پاندھی اپنا پنڈھ مُکائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہاراج شیر سِنگھ وشنوں بھگوان، جس جن دیوے نام دان، تِس دا رہے جگت نشان، لوکات نہ کھئے مٹائیندا۔

* ۲۵ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی جلالاباد اودھم سِنگھ دے گرہ ضلع امرتسر *

متر پیارا جگت سچ میت، ہر سَتگر اک اکھوائیا۔ جگت بندھن جگت ریت، کایا تت کُرمائیا۔ جُگ چوکرئی کھیل انڈیٹھ، انڈیٹھری آپ کرائیا۔ من واسنا منوآ سیت، آتم سانت نہ کھئے کرائیا۔ کھا پی گوئے گیت، جگت جُگ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھیو آپ درڑائیا۔ پنج تت کایا پُچھن یاری، یاری یاراں نال ہنڈائیا۔ کھیلاں کھیلدے رہے بن سنساری، سنسار جیون

جھولی پائیا۔ بن ستگر پورے اتم توڑ نبھے کیسے نہ یاری، ہانی ہانیاں گئے تجائیا۔ چاروں کُنٹ دسے خواری، ساچی دھار نہ کھئے بندھائیا۔
 گرمکھ وِرا ملے جوت اک نرنکاری، نرگن میلا میل ملائیا۔ دوئے جوڑ کرے نمسکاری، نمکھ نمکھ اپنا بھیٹ چڑھائیا۔ کر کِریا ہر وڈ
 بنواری، شاہ پاتشاہ دیا کمائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دی لگی اتم یاری، پچھلی یاری بھل نہ جائیا۔ تیرے یاراں دی آتما اے کواری، بن
 ہر کنت سکے نہ کھئے پرنائیا۔ تیرے پچھے اوہناں جئے تاری، جنہاں یاری تیرے نال لگائیا۔ سورن نہیں سورن کنیا کواری، کایا ستگر
 ست سرُوپ بنائیا۔ جس دا لیکھا جانے رُو داس چاری، جن دھیاں پُتریں سِپتری ایکا جائیا۔ کئی پانی دتا امرت باٹا - -، چم درِشٹی پرے
 ہٹائیا۔ تِس دا لیکھا مُکیا سچ درباری، شاہ پاتشاہ آپ مُکائیا۔ بٹوارے تیری ویکھی یاری، جُگ چوکڑی پھول پھلائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ یارانہ لگے ایک، ایکنکارا آپ جنائیندا۔ دو جہاں لگے نہ
 سیک، ترے گن آگن نہ کھئے تپائیندا۔ بڈھی سدا رہے بییک، دُرمت میل رُوپ نظر کھئے نہ آئیندا۔ بن کرماں مٹے ریکھ، بن دھرماں پار
 کرائیندا۔ بن ساکوں کرے ہیت، بن سجنوں رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساجن گھر ویکھے ساجن، ساجن
 ساجن نال اُٹھائیندا۔ ویکھ سجن پچھلے یار، بیتی کہانی ربا جنائیا۔ جنہاں نال کردے رہے پیار، لگی پریت توڑ نہ کھئے نبھائیا۔ چھڈ کے گئے وچ
 سنسار، بن سنساری پھیرا پائیا۔ دُور دُراڈے اُچی کوکن کرن پُکار، نیتر نین نین اُٹھائیا۔ ویکھو بٹوارا مل گیا چمیار، یار پچھلی یاری ربا
 بھلائیا۔ تیرے سجن دی آتما در باندی آئی دوار، نیتر رووے مارے دھابینا۔ ویکھے وگسے ویکھنہار، بے نظیر اپنی نظر اُٹھائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سگلا سنگ ربا ترائیا۔ تیرا سجن آیا دوار، تیری اوٹ تکائیا۔ ایسے کارن پُچھیا شبد
 وبار، بھیو ابھید جنائیا۔ تیری بینتی منظور کرے نرنکار، نرگن اپنی دیا کمائیا۔ اٹھ دس دا بیڑا پار، سال بسال لیکھے اپنے لائیا۔ یاراں نال
 ملاوے یار، یاد پچھلی اک جنائیا۔ اکھیں میٹ مار پلاکی اک دوجے دے اُتے چڑھدے رہے ہو اسوار، ساچی کھیل جگت بنائیا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، دردیاں درد وندائیا۔ پچھلی یاد آئی جیتے، سجن منگ منگائیا۔ پاربرہم پرہ لائے
 لیکھے، لیکھا اپنی جھولی پائیا۔ جنہاں تیرا سنگ کیتا بہرم بھلیکھے، تنہاں بیڑا ربا ترائیا۔ اندر وڑ کے آپے ویکھے، باہروں نظر کیسے نہ آئیا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لہنا آپ چُکائیا۔ گُرمکھ تیری اُدھرے کُل، سِنگھ اُودھم وڈ وڈیائیا۔ کرتا قیمت بائے مُل، اپنے ہٹ وکائیا۔ سچ دوارا ربا کھل، کوڑا ہٹ نہ کھئے وکھائیا۔ گُرمکھ ہیرا جائے نہ زُل، مانک موتی آپ رکھائیا۔ درگاہ ساچی دا ساچا پُہل، دو جہان آپ مہکائیا۔ ساچے کنڈے تولے تول، نام ترازو اک وکھائیا۔ ہرجن چرن پریتی گھولی گھول، گھول گھائیا لیکھے پائیا۔ انتر آتم جائے مؤل، مؤلا اپنی دیا کھائیا۔ امرت رس بھرے کول کؤل، نابھی اکو رنگ رنگائیا۔ دیوے وڈیائی اُپر دھؤل، دھرنی دھرت سہائیا۔ جنم کرم دا بھار کرے ہؤل، ویلے انت نہ کھئے سزائیا۔ جامہ بدلیا سِنگھ بھؤل، بھتی کیتی جگت کھائیا۔ سَتگر پورا کدے نہ مارے رول، سچے مارگ آپے پائیا۔ منگی دات وسان کول، مانس ہو کے تیری سیو کھائیا۔ تُوں تخت بہیں اڈول، ہؤں بالک روپ نظری آئیا۔ پرہؤ تیرا بھیکھ لکھ نہ سکے کوئی بھگول، تیری تاریخ نہ کیسے بنائیا۔ تیری صفت کر کر گئے کلا سولہ، رسنا جہوا ڈھولے گئے گائیا۔ تُوں پڑدہ رکھیا اپنا اوبل، عالم گیر سمجھ کیسے نہ پائیا۔ جگ چوڑی سب دے نال کردا رہوں مخؤل، اشاریاں نال نچائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نال کردا رہوں قؤل، اقرار اپنا اک جنائیا۔ کلجگ اتم پرگٹ ہوئیوں نرگن دھار اُپر دھؤل، دو جہاناں اپنا حُکم ورتائیا۔ سب دا لیکھا وکھاواں پھول، ورقہ ورقہ آپ اُٹائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں چار جگ دے سجن لواں ٹول، ویکھاں تھاون تھائیا۔ لکھ چوڑاسی مایا ممتا وچ دیواں وروں، نیتر نین اکھ نہ کھئے گھلائییا۔ سرشٹ سبائی سٹی رہے انبھؤل، جگت جاگ نہ کھئے جگائیا۔ جاگدیاں کول و جاواں ڈھول، جاگدیاں کولوں سٹیاں لواں جگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، وست وسیلہ جھولی پائیا۔ وست وسیلہ ہر جو آپ، اپنی دیا کھائیا۔ جس دا سچا اکو جاپ، جپ جیون جگت جنائیا۔ سچ دوارے سچا پاٹھ، کایا پاٹھشالا پڑھائیا۔ جس دی پٹی اک جماعت، اگلا سبق نہ کھئے سکھائیا۔ جس دا لیکھا پن قلم دوات، شاہی بیٹھی نین شرمائیا۔ جس دا کھیل دو جہان تماش، نرگن سرگن دھار چلائییا۔ سو صاحب جن بھگتاں پوری کرے آس، آہستہ آہستہ اپنا میل ملائییا۔ جس دھاروں اُچی شاخ، سو بوٹا ربا لگائیا۔ انت ویلے نکن لگے سواس، سوا سواس پرہ دی جھولی پائیا۔ اک نال تیرا پرکاش، چوٹھا حصہ تیری رحمت نظری آئییا۔ تیری کِریا میری پیاس، میری پیاس تیری امرت دھار منگ منگائیا۔ سرگن ہو کے منگان ساتھ، نرگن تیری سیو کھائیا۔ سَتگر پورے لیا جھاک، پن اکھاں اکھ

ملائیا۔ تیرا کھولان اک تاک، ڈھر دی طاقت نال سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آپ لنگھائے اپنے گھاٹ، پتن پار سچ ملاہیا۔

راتوں آئی دن، دوس روپ وٹائیا۔ بھائیاں بھراواں دا لیکھا چکایا گین گین، ستمکھ ہو کے بے پرواہیا۔ جس دا روپ ریکھ نہ کھئے چنہ، چنتا رہا مٹائیا۔ کرے کھیل اگتی چنہ، لگ-ماتر نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی تہت آپ وٹائیا۔ دن دہاڑے دسیا حال، سب وچ سمجھائیا۔ راتر ہندی مایا نیندر پاؤندی جال، سرت وچ کوئی رہن نہ پائیا۔ سب نوں مارگ دتا سکھال، گرمکھاں نال کرو پیار، مورکھ مگدھ اُترو پار، پلو پھڑ کے چائیں چائیا۔ سری بھگوان ہویا دیال، جس دے ہتھ کال مہاکال، سوال سب دے حل کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ہول سنگھ دتا اکو دان، دن دہاڑے تینوں کراں پروان، تیرے اُتے زین اندھیری کدے نہ چھائیا۔

* ۲۵ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی بلونت سنگھ دے گرہ جلالاباد ضلع امرتسر *

ستگر سورپیر سربنگ، وڈ بلکاری کھیل کرائیندا۔ گرمکھ اندر ویکھے لنگھ، گرہ مندر سوہا پائیندا۔ سیج سہنجنی سہائے پلنگ، آسن ابناشی اک وکھائیندا۔ نرمل جوت چاڑھ چند، نورو نور ڈگمگائیندا۔ انحد نادی ساچا چھند، ڈھر دا راگ الائیندا۔ دوئی دویتی ڈھاہ کندھ، بھانڈا بہرم بھو بھنائیندا۔ پنچ وکارا کھنڈ کھنڈ، کھنڈا کھڑگ نام چمکائیندا۔ دے گیان اندھیر اندھ، اگیان روپ وٹائیندا۔ دیال ہو سدا بخشند، بخشش اپنی جھولی پائیندا۔ جنم جنم دا میٹے پنڈھ، کرم کرم دا روگ گوائیندا۔ سچ دوار وکھائے اکو حد، ساچی نگری آپ سہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گرسکھ مندر اک وڈیائیندا۔ گرمکھ اندر سوہنا رنگ، رنگ رنگیلا آپ رنگایا۔ اٹھ پھر اک اند، سدا سدا رہا سمجھائیا۔ وست امولک لینی منگ، داتا دانی در ورتائیا۔ بال اوستھا گئی لنگھ، جوہن سر اُتے ڈیرہ لائیا۔ من

وچ آئے نہ کدے گھمنڈ، ترسنا اور نہ کھئے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گُرمکھ گرہ ساچا دھام سہائیا۔ گُرمکھ مندر سوہنا اُچا، اگم اتہاہ بنائیا۔ تت وکارے نالوں سُچا، سوکھم روپ سمجھائیا۔ جس اندر صاحب ستگر ویکھے مُکھا، گھر گھر وچ درشن پائیا۔ ناطہ تھے مات گریہ اٹھے رُخا، دس دس ماس اگن نہ کھئے تپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ڈیرہ اک وسائیا۔ گُرمکھ مندر سچ دیوار، چھپر چھن پرہو چُھپائیا۔ دیا باقی اک اجیار، تیل بتی نہ کھئے رکھائیا۔ ساچی سخیاں منگلاچار، گیت گوہند الاٹیا۔ اکو ناد سچی دُھنکار، تال تلواڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ پریتی اک پیار، پرم پُرکھ آپ کرائیا۔ مندر مسیت چُھٹے دوار، گھر نظری آئے ماہیا۔ پنچ تت نہ ہوئے خوار، پنچم میلا سہج سُبھائیا۔ گر چیلایٹھ اک دربار، در دروازہ دین کھلاٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن مندر سوہنا پائیا۔ ہرجن مندر سچ محل، ہر جو ہر ہر آپ سہائیندا۔ آد جگاد رہے اٹل، کھنڈر تھیہ نہ کھئے کرائیندا۔ جس دے اندر نام سندیسہ دیوے گھل، دُھر فرمان سُنائیندا۔ دِپیک ہو کے جائے بل، جوتی نور نور رُشنائیندا۔ امرت ہو کے برسے جل، جلدھارا روپ وٹائیندا۔ نِکا ہو کے جائے پل، اندر اپنا آسن لائیندا۔ سگھڑ ہو کے دسے ول، ساچا مارگ اک سمجھائیندا۔ پُرکھ ہو کے کرے چھل، اچھل چھلدھاری بھیو جنائیندا۔ ہنکاری ہو کے سٹے ڈونگی ڈل، گھر اندھیرا اک وکھائیندا۔ پریم ہو کے سچ سینگھاسن لئے مل، آتم سیجا سوہنا پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گُرمکھ مندر اک وکھائیندا۔ گُرمکھ مندر ویکھ دِیال، دین آپ سمجھائیندا۔ وست امولک ساچا لال، اگڑے رنگ رنگائیندا۔ جیو جنت وچوں بہال، سادھ سنت وچوں اٹھائیندا۔ لیکھا جان شاہ کنگال، شہنشاہ اپنا میل ملائیندا۔ حالت ویکھ پچھلا حال، ہر جو اپنا بھیو چُکائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، کایا مندر اک رُشنائیندا۔ کایا مندر روشن منارا، نور نور جنائیا۔ گُرمکھ گر گر لگے پیارا، سچ پریتی اک لگائیا۔ لگھ چوراسی نالوں کر کنارہ، ہرجن اپنا جوڑ جُڑائیا۔ زرگن سرگن کرے وبارا، بوباری دھار بندھائیا۔ تون میرا میں تیرا آتم پرما تم بول جیکارا، جے جیکار سرب سُنائیا۔ گھر وکھائے ٹھانڈا دربارا، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ کاغذ قلم نہ لکھنہارا، کاتب پٹی نین شرمائیا۔ بابل ملیا اک زرنکارا، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ مندر سوہے سچ دربارا، در دروازہ دئے کھلاٹیا۔ آد انت جس دا انت نہ پاراوارا، سو پاربرہم میل ملاٹیا۔ جن

بھگت وکھائے اک اکھاڑا، بن گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ بھاگ لگائے جنگل جوہ اُجاڑا، ٹلے پریت ویکھ وکھائیا۔ ویکھنہارا کایا بھوری ڈونگھی غارا، غائب پرگٹ ہو کے نظری آئیا۔ نرگن ہو کے ستگر آیا دوبارا، دو دھار کھیل چلائی۔ بال اوستھا کیتا پیارا، بالی بڈھ سُدھ جنائیا۔ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گھر مندر بنے سہارا، تن گرہ کرے اُجیارا، جگت اندھیارا رہن کھئے نہ پائیا۔ بلونت کنت بھگونت ملیا وچ سنسارا، سنسار ساگر کایا گاگر کر کرم نرمل اُجاگر، دو جہاناں پار کرائیا۔

* ۲۵ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی دھرم پیر دے گرہ جلالاباد ضلع امرتسر *

جگ جگ میلا بھگت بھگوان، لوکات وجے ودھائیا۔ دھرم وکھائے اک نشان، کوڑا ناطہ توڑ ٹرائیا۔ انتر آتم دیوے برہم گیان، ساچی ودیا کرے پڑھائیا۔ امرت سروور سچ کرائے اشنان، ڈرمت میل دھوائیا۔ گھر میل ملاوا گوپی کاہن، سرتی شبد کرے گڑمائیا۔ کرے پرکاش کوٹن بھان، جوتی نور نور رُشنائیا۔ وست امولک دیوے دان، سچ سمگری جھولی پائیا۔ کوڑا توڑے مان ابھان، بخشے چرن ساچی سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ہرجن میلا سہج سُبھائیا۔ بھگت بھگوان سگلا ساتھ، دو جہاناں آپ چلائیندا۔ جگ چوکرئی چڑھائے راتھ، بن رتھوہی سیو کھائیندا۔ پار اُتارے اپنے گھاٹ، جگت ملاح آپ اکھوائیندا۔ میٹے زین اندھیری رات، ست ستوادی سچ چند چمکائیندا۔ لہنا دینا چکائے بن لیکھا قلم دوات، دھر مستک ویکھ وکھائیندا۔ جیوں بھاوے پت لے راکھ، مہر نظر آپ اُٹھائیندا۔ پڑدہ جانے تے آٹھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش، من مت بڈھ پھول پھلائییندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہرجن ساچے میل ملائییندا۔ بھگت بھگوان سدا سنگ، جگ جگ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ نت نوت چاڑھے رنگ، رنگ رنگیلا اک رنگائیا۔ آتم سیجا بیٹھ پلنگ، ساچے مندر خوشی وکھائیا۔ دوس زین اک اند، خوشی غمی نہ کھئے جنائیا۔ ساچا میلا سورا سرینگ، صاحب ستگر آپ کرائیا۔ جگت دوارا ویکھے لنگھ، نو در ڈیرہ آپے ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جن بھگت دے وڈیائیا۔ بھگت میتا اک گوپال، پاربرہم بے پرواہیا۔ جگ جگ ویکھے اپنے لال، لالن اپنی گود بھائیا۔ کایا مندر اندر وکھائے ساچی

دھرمسال، دھرم دوارا اک پرگٹائیا۔ دیپک دیا جوتی بال، اگیان اندھیر چُکائیا۔ امرت آتم جام پیال، ترسنا بھکھ مٹائیا۔ پنج تت کایا دسے کنگال، نام خزینہ اندر اک رکھائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جیون جگت دے جنائیا۔ دھرم دوارے دھرم پال، دھرم آتما اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، بھگتن میتا ٹھانڈا سینا، آد پُرکھ اک رگھڑائیا۔ بھگت بھگوان دھر سندیس، دھر دی بانی آپ جنائیا۔ انتر انتر ہو پرویش، جوتی جوت جوت سمائیا۔ لیکھا جان وشن برہم مہیش، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دا لیکھا دے پرگٹائیا۔ بھگت بھگوان کر پرگٹ، پرگٹ اپنا کھیل وکھائیندا۔ جگت ونجارا کھول ہٹ، وست امولک اک ورتائیندا۔ جن بھگتاں دیوے ہتھو ہتھ، گرمکھ جھولی آپ بھرائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت ویکھن اندھیری زین مس، ساچا چند نظر کیسے نہ آئیندا۔ کام کرو دھ لوہ موہ ہنکار کوڑی واسنا اندر رہے ٹھ، چار کُنٹ دہ دشا اٹھ اٹھ سرب دھائیندا۔ سری بھگوان ستجگ تریتا دواپر کلجگ نرگن سرگن جن بھگتاں ہویا سدا وس، وسیکار اپنا کھیل آپ رچائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگت بھگوان ساچا میتا آپ چلائے اپنی ریتا، ساچا مارگ اکو لائیندا۔ بھگت بھگوان مارگ لا، سرشٹ سبائی آپ سمجھائیندا۔ پاربرہم ملن دا رکھو چا، دوجا سجن نہ کھئے بنائیندا۔ رہبر لبھو اک خدا، بے نظیر نظر بدلائیندا۔ رحمت کرے بے پرواہ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بھگت بھگوان دیوے دان، مُرید مُرشد ملے آن، میلا اپنے گھر کرائیندا۔ بھگت بھگوان ساچا میلا، کایا تت ملے وڈیائیا۔ ساچے گھر وسے گرو گُر چیلا، چیلا گُر اکو رنگ سمائیا۔ آتم پر ماتم سجن سہیلا، پاربرہم برہم مل مل خوشی منائیا۔ سہنجنی زین سہنجنا ویلا، سہنجنی تھت آپ وڈیائیا۔ اچرج کھیل پاربرہم پرہہ ابناشی کرتا آد جگاد جگا جگنتر کھیلا، خالق خلق دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، بھگت بھگوان وسن اکو گھر، سچکھنڈ دوار ویکھن چڑھ، نہ کوئی سپس نہ کوئی دھڑ، نہ کوئی چوٹی نہ کوئی جڑ، نہ کوئی وڈیا اکھڑ لین پڑھ، نش اکھڑ اکھڑ وچ سمائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرتا پُرکھ اپنی کرنی ربا کر، نرگن نرویر نراکار ہرجن اپنے گھر وسائیا۔

* ۲۵ بہادروں ۲۰۲۰ یکرمی سوہن سینگھ دے گرہ رام پُر ضلع امرتسر *

ست دربار ہر کا ویکھ، دو جہان لین انگرٹیا۔ چاروں کُٹ روون بھیکھ، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کوئی نہ دیوے بہیت، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ سنت ستگر کھئے نہ کرے بہیت، سچ پریت نہ کھئے لگائیا۔ کوڑی کیریا کھیڈی کھیڈ، ساچی وست ہتھ نہ آئیا۔ انت نہ مکائے کوئی لیکھ، لیکھا لگے کھئے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ہر کا ویکھ سچ دربارا، دو جہان دین دُہائیا۔ برہمنڈ کھنڈ رووے زارو زارا، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ زمیں اسمان نہ کھئے سہارا، دھرت دھول دئے دُہائیا۔ گر اوتار نہ کوئی پیارا، پیر پیغمبر نظر کیسے نہ آئیا۔ کاغذ قلم شاہی نہ کوئی ونجارا، ساچا ہٹ نہ کھئے وکھائیا۔ چوڈاں لوک نہ کوئی آدھارا، چوڈاں طبق دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ چوڈاں ودیا ڈبی ڈونگھے ساگر گارا، گہر گمبیر ہتھ کیسے نہ آئیا۔ شاستر سمرت وید پُران کرن پُکارا، خالی جھولی رہے وکھائیا۔ در درویش منگن گر اوتارا، پیر پیغمبر دھیان لگائیا۔ ستجگ تریتا دواپرنیوں نیوں کرے نمسکارا، سجدہ سیس جگدیش جھکائیا۔ کلجگ کڈھ اکو ہاڑا، بھڑی بھڑی دئے دُہائیا۔ سجن ملے نہ میت مُرارا، سنگ سچا نہ کھئے نبھائیا۔ چار ورن لگا اکھاڑا، ذات پات کرے لڑائیا۔ نو کھنڈ پرتھی دھواں دھارا، ست دیپ نہ کھئے رُشنائیا۔ شودوالا مندر کوئی نہ کرے حق پیارا، حقیقت دئے نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچ دربار اک سہائیا۔ سچ دربار ویکھ مات، وشن برہما شو نین اٹھائیا۔ نیتر کھول مارن جہات، نین اکھ اک اگھڑائیا۔ جس دا لیکھا لکھدے رہے نال قلم دوات، بن بن کاتب جگت راہیا۔ سو پُرکھ اکٹا کلجگ ویکھے کھیل تماش، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ دو جہان سری بھگوان نرگن سرگن ویکھن آئے راس، گوپی کاہن نچائیا۔ سچ وست نہ کیسے پاس، برہما نیتر نین نین شرمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا کھیل آپ کرائیا۔ سچ دربار ہر کا ایک، ایکنکار آپ جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھگت بھگوان لو ویکھ، نیج نیتر رہا جنائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی وسنہارا سچکھنڈ ساچے دیس، نرویر پُرکھ نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ تس صاحب نوں کرو آدیس، جو نہ مرے نہ جائیا۔ نیڑے ہو کے سُنو سندیس، ساچا ڈھولا رہا جنائیا۔ جس دے آگے چلے کوئی نہ پیش، پیشتر اپنا حکم منائیا۔ جس دی پوجا وشن برہما کرے مہیش، اشٹ دیو اک اکھوائیا۔ سو صاحب داتا نہ داہڑی مُچھ کوئی کیس، مؤنڈ

منڈایا روپ نہ کھئے رکھائیا۔ جن سُت بنایا گر دسمیش، دہ دشا دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا بنک اک وڈیائیا۔ سچ دربار مات لوک، سو پُرکھ نرنجن آپ لگائیا۔ سچ سُنائے اک سلوک، ہر پُرکھ نرنجن ایکا گائیا۔ ایکنکارا سہائے بنک کوٹ، مندر اکو ڈیرہ لائیا۔ آد نرنجن نرمل پرکاش کر جوت، نورو نور نور رُشنائیا۔ ابناشی کرتا کدھنہارا کھوٹ، سچ سمگری اک وکھائیا۔ سری بھگوان سُناونہارا اکم سلوک، نام ندھان اک جنائیا۔ پارہم بناونہارا اوت پوت، گھاژن گھژن لے گھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ دربار اک سہائیا۔ سچ دربار سری بھگوان، نرویر پُرکھ آپ لگائیا۔ ساچا جھلے اک نشان، دوچا نظر کھئے نہ آئیا۔ چارے ورنان دئے گیان، برن اٹھاراں کرے پڑھائیا۔ ساچا مندر وکھائے مکان، گرودوار اک سمجھائیا۔ سچ سروور کرائے اشنان، تیرتھ تٹ اک وکھائیا۔ ساچا نام چپائے پن رسنا جہوا زبان، بتی دند نہ کھئے ہلائییا۔ ساچا ناد وجائے سچئی دھنکان، انحد نادى راگ لائیا۔ ساچا امرت دیوے پین کھان، ترسنا بھکھ رہے نہ رائیا۔ ساچا بخشے چرن دھیان، کول چرن ملے وڈیائیا۔ ساچا دیوے درگاہ مان، سچکھنڈ دوارے میل ملائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دربار آپ پرگٹائیا۔ سچ دربار ستگر پورا، ہر ایکو ایک لگائیندا۔ کر پرکاش جوتی نورا، دیا باقی نہ کھئے جگائیندا۔ کورٹا کیرکٹ ہونجھ کورٹا، صاف محل آپ سہائیندا۔ شبد اناد انادی نورا، ترت آواز لگائیندا۔ سرب کلا بن بھرپورا، پرہ اپنا کھیل وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ دربار آپ سہائیندا۔ سچ دربار سری بھگونت، ست پُرکھ نرنجن آپ لگائیا۔ تخت نواسی نر ہر نرائن کنت، کرتا اکو ڈیرہ لائیا۔ آد جگاد مہا اگنت، بھيو ابھید سکے نہ کھئے گھلائییا۔ رسنا جہوا گر اوتار پیر پیغمبر گاؤندے گئے منت، نج گھر بیٹھے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ دربار اک سہائیا۔ سچ دربار لگا سوہنا، ہر سوہنی بنت بنائیا۔ دو جہاناں آپے موہنا، موہنی روپ وٹائیا۔ نہ ہسنا نہ کدے رونا، چنتا غم نہ کھئے جنائیا۔ نہ جاگنا نہ کدے سوٹا، آلس نندرا نہ کھئے وڈیائیا۔ نہ ڈھولا نہ گیت گاؤنا، چہپر چہن نہ کھئے چھہائیا۔ نہ پتا نہ مات بناؤنا، پوت گود نہ کھئے اٹھائیا۔ نہ سجن نہ ساک رکھاؤنا، بندھن بندھپ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچ دربارے دئے وڈیائیا۔ سچ دربار بنا نرنکار، نرگن کھیڑا آپ وسائیا۔ لیکھا جان دھر دربار، دھر دی دھار آپ پرگٹائیا۔ جس نوں گاؤندے گئے گرؤ

اوتار، پیر پیغمبر صفت صلاحیا۔ جس دا منگدے گئے درس دیدار، نت نوت آس تکائیا۔ جس نون کھندے سانجھا یار، مقامے حق ڈیرہ لائیا۔ جس نون کھندے رام کرے پیار، رمیا ہر گھٹ تھائیا۔ جس نون کھندے کاہن بنے سرب سنسار، لکھ چوراسی گوپی ربا ہندائیا۔ جس نون کھندے ساچا بولے نام جیکار، جے جیکار سنائیا۔ جس نون کھندے پُرکھ اکال، اکل کلا وڈیائیا۔ جس نون مندے دین دیال، ٹھاگر اکو بے پرواہیا۔ جس دا لہنا شاہ کنگال، اوچا نیچاں ویکھ وکھائیا۔ جس دا ترے گن وڈا جال، نہ کوئی توڑے توڑ ٹرائیا۔ جس دے حکمے اندر کال مہاکال، جگ جگ اپنی سیو کھائیا۔ جس دا کھیل سدا بے مثال، مسل سکے نہ کھئے بنائیا۔ جس دا لیکھا حق حلال، حقیقت سب نون ربا سمجھائیا۔ جس دا نام خزانہ دھن مال، نت نوت ربا لٹائیا۔ جس دا باغ باغیچہ پھل پھلواری دو جہان، برہمنڈ کھنڈ رچن رچائیا۔ جس دا نام دھرم اک نشان، آد جگاد سدا سہج سکھدائیا۔ جس دا مندر سچا دیوے بسرام، وشو آسن اک لگائیا۔ جس دا گھر ملے پیغام، دھر سندیسہ اک الایا۔ جس دا کدی نہ بدلے نظام، شہنشاہ اکو اک اکھوائیا۔ سو صاحب ہویا پردھان، کلجگ اتم پھیرا پائیا۔ سچ دربار لگایا آن، سچکھنڈ نواسی ڈیرہ لائیا۔ دھر سندیسہ دے فرمان، اکو حکم ورتائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نرگن روپ ویکھو آن، کلجگ و جے سچ ودھائیا۔ بھگت دوارے کرو پہچان، جس دا باڈھی آپ پاربرہم اکھوائیا۔ تس مندر بہہ کے گاؤ گان، میرا تیرا دھیان لگائیا۔ ساچا چکو اک ایان، ساچا دھرم اک سمجھائیا۔ اکو کلمہ پڑھو آن، اکو نام دئے سمجھائیا۔ اکو ایشٹ متو بھگوان، دو جاسنگ نہ کھئے نبھائیا۔ اچی کوک دیو بیان، چار جگ دی کہانی دیو سنائیا۔ جس دے پچھے لے کے آوندے رہے پیغام، سرگن ہو کے سیو کھائیا۔ سو صاحب ویکھو امام، ساچے حجرے ڈیرہ لائیا۔ بن بردے کرو سلام، برخورداری دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دربار اک وکھائیا۔ سچ دربار ویکھو لگا، سچکھنڈ نواسی آپ لگائیندا۔ دیپک دیا اکو جگا، دو جہان ڈگمگائیندا۔ پچھلا کرو چیتا پھر دسے حال آگا، آگلا کھیل آپ سمجھائیا۔ پرگٹ ہو سورا سربگا، سورپیر حکم ورتائیا۔ نوبت نگارا نام ندھان وجا، برہمنڈ کھنڈ کرے شنوائیا۔ بن پُرکھ اکال پڑدہ کیسے نہ کجا، ننکی پھرے سرب لوکائیا۔ کیسے کم نہ آوے کیتا ججا، حضرت پھڑ بانہوں نہ گلے لگائیا۔ جگت سوان پھرے بھجا، کوکر واہو داہیا۔ سچ دوارے بہ نہ سجا، ساجن ملیا نہ ہر نرنکار بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دربار اک

وکھائیا۔ سچ دربار ویکھو نال اکھ، آخر آپ جنائیندا۔ جس سنگھاسن صاحب پرتکھ، یرگن جوت ڈگمگائیندا۔ بن غلام جوڑے ہتھ، بردے روپ سرب سمجھائیندا۔ ہر سرنائی جاؤ ڈھٹھ، ٹخم تاثیر ویکھ وکھائیندا۔ جس دی دھاروں ہنئے پرگٹ، سو میلا آپ کرائیندا۔ اپنا کھول وکھاؤ ہٹ، سوڈا کون گھر رکھائیندا۔ لوکات کی گجھ آئے دس، ساچی سکھیا کون درڑائیندا۔ کون ویکھو تھادے وس، کون بیٹھا مکھ بھوائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہن پاربرہم ساڈی ہوئی بس، بستر اپنا سرب بند کرائیندا۔ کلجگ جیو جھوٹھا پیندے رس، تیرا نام نہ کھئے دھیائیندا۔ کام کرودھ لوہہ ہنکار دے ہنئے وس، وبھچار سرب کھائیندا۔ رسنا جہوا آتم پر ماتم ہر کا سمرن کوئی نہ لئے رٹ، نج نیتر درس کھئے نہ پائیندا۔ دوئی دویتی ہوئے ہنگتا گھر گھر وجا پھٹ، دھر دا میلا میل نہ کھئے ملائیندا۔ کوڑا رس رہے چٹ، امرت رس ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در دربار تیرا اکو نظری آئیندا۔ سچ دربارا تیرا صاحب، پرہہ اکو وڈیائیا۔ جگ چوکرئی رہوں غائب، تیری صورت نظر کیسے نہ آئیا۔ کلجگ اتم کھیل کریں عجیب اجائب، عجب تیری وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرے نائب، دھر دا حکم گئے سنائیا۔ سارے کہہ کے گئے اتم پروردگار پاربرہم پنڈرمیشور آوے واحد، لاشریک پھیرا پائیا۔ چار جگ دا ویکھے قانون قواعد، قاعدہ اکو اک سمجھائیا۔ ساچا حکم کرے عائد، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ دو جہاناں دیوے ہدایت، دھر فرمانا اک سنائیا۔ کوئی رہن نہ دیوے وچ گنجائش، کمی نظر کھئے نہ آئیا۔ لکھ چوراسی گھر گھر کر پبائش، نام پیمانہ دئے وکھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت تیری کرے نہ کھئے فرمائش، آگے ہو نہ کھئے بچائیا۔ کلجگ پوری ہووے خواہش، خواستگار سرب لوکائیا۔ کبھی نرک کرے ربائش، جنہاں بھلیا بے پرواہیا۔ جنم جنم ہووے پیدائش، لکھ چوراسی وچ بھوائیا۔ سچکھنڈ دوارے بن گرمکھاں کیسے نہ ملے ربائش، بندی خانہ سب نوں نظری آئیا۔ حکمے اندر نہ کھئے شرائط، شریعت روپ نہ کھئے وٹائیا۔ لکھ چوراسی وچوں گرسکھ تھوڑے رکھے کر کفایت، آپ اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دربار اکو حکم ورتائیا۔ ساچا حکم ورتا پرہہ، گر اوتار دین دُہائیا۔ سنت سہیلے ساچے لبھ، لکھ چوراسی پھول پھلائییا۔ امرت جھرناجھرا کول نہہ، سچ بوند برسائیا۔ جگت دوارے پار کر حد، گھر اپنا اک وکھائیا۔ ساچا نام سنا انحد، انراگی راگ الائیا۔ وشو بنا ساچی جد، ناطہ تھے پتا مائیا۔ ہنس بنا پھڑ کے کگ، سوہنگ ہنسنا جاپ

جیائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کڈھ، تیری اک سرنائیا۔ دھرم نشانہ دے گڈ، نہ سکے کھئے اکھڑائیا۔ کوڑی کیریا نالوں کر اڈ، آپ اپنا میل ملائیا۔ سیس دستار بٹھ سچ دھرم دی پگ، کوڑی چوٹی دے مُنڈائیا۔ تیری سرنائی جائیے لگ، دوُجا نظر کھئے نہ آئیا۔ ترے گن مایا بوجھ آگ، پنج تت نہ کھئے لڑائیا۔ بن مکے کعبیوں ہووے حج، تیرا نور اکو نظری آئیا۔ گھر اپنے لہنا سد، چھٹے وات پرائیا۔ ساڈا پڑدہ لہنا کج، مہر نظر اٹھائیا۔ کلجگ سب دے پچھے ربا بھج، بن تیری کیریا بچیا کوئی رہن نہ پائیا۔ جگت وکارا پیتی مد، مدن موہن نظر کیسے نہ آئیا۔ اتم ڈکے ڈوُنگھی کھڈ، باہر سکے نہ کھئے کڈھائیا۔ بن ہر نامے خالی دسن ہڈ، لکھ چوڑاسی جھوٹھا ڈور وڈنک وجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے دربار وڈی وڈیائیا۔ کر کیریا پرہہ ٹھا کر سوامی، چار جگ دھیان لگائیا۔ اٹھ ویکھ ہر انترجامی، گھٹ گھٹ اپنا پھیرا پائیا۔ کلجگ جیو بھلے ستگر بانی، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ چاروں کُنٹ دسے شیطانی، شریعت کرے اک لڑائیا۔ بھرے بھلے پنڈت پاندھے وڈ وڈوانی، مُلاشیخ مشائک نائک نظر کیسے نہ آئیا۔ اُچی کوکن واحد گاون دسن دھر نشانی، نج نیتر درس کھئے نہ پائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ کلجگ اگنی اُلبیا پانی، امرت روپ نہ کھئے وٹائیا۔ کوڑی کیریا لگی چارے کھانی، اندج جیرج اُتبھج سینج ست پُرکھ نرنجن تیرا سنگ نہ کھئے نیہائیا۔ سُرتی شبد نہ ملیا بانی، سناوے کوئی نہ اکتھ کھانی، گیت گوہند نہ کھئے الاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دربار جن بھگتاں دے وڈیائیا۔ جن بھگتاں پرہہ دے دان، داتار تیری سرنائیا۔ بناں پڑھیاں دے گیان، تیرے نام وڈ وڈیائیا۔ غریب زانیاں بخش مان، کوجھے کھلیاں گلے لگائیا۔ ڈبڈے پابن تار آن، پاتھر اپنا چرن چھپائیا۔ جگ روندیاں کُرلانڈیاں کر کلیان، جو تیرا دھیان لگائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کر پہچان، بے پہچان پھیرا پائیا۔ اندر وڑ کے دے گیان، باہروں سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔ سرشٹ سبائی دسے کوڑ نشان، کوڑے دھندے لگی سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، جن بھگتاں لے جگائیا۔ جن بھگت جگائے کیریا کر، کل اپنی بوجھ بوجھائیا۔ شبد سینگھاسن ساچے چڑھ، دھر دا حکم منائیا۔ انتر آتم آندی پھڑ، سُرتی سرت بھوائیا۔ قلعہ توڑ ہنکاری گڑھ، مایا ممتا ڈیرہ ڈھاہیا۔ ویکھنہارا جیتن جڑ، اپنا بیہو کھلاٹیا۔ پرگٹ ہو نرائن نر، ہرجن ناری آپ پرنائیا۔ درس دیکھائے آگے کھڑ، مُکھ نقاب نہ کھئے ٹکائیا۔ غریب نواز کھول در، در دروازہ آپ لنگھائیا۔ ساچی سیجے

بیٹھا چڑھ، چترہج وڈیائیا۔ اپنا اکھر رہا پڑھ، تُوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دربار گرمکھ ساچے آپ بہائیا۔ گرمکھ جگائے اپنی اکھ، بھیو ابھید جنایا۔ آتم پر ماتم مارگ دس، برہم پاربرہم پڑھایا۔ سُرتی شبدی میلا ہس۔ ہس، ناری کنت میل ملایا۔ کایا مندر دوویں رہے وس، سوہرے پیئے اکو گھر جنایا۔ اک دُو جے نال کر اکٹھ، پنیرمیشور ویکھ وکھایا۔ لیکھا جانے پُرکھ سمرتھ صاحب سوامی اپنا رنگ رنگایا۔ جن بھگتاں لیکھا دیوے حق، حق سب دا جھولی پایا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جو لبھ لبھ گئے تھگ، تنہا اتم اپنا رنگ چڑھایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دربارے ہرجن ساچے لئے تریا۔ ہرجن تارے سری بھگونت، بھگون دیا کھائیا۔ سرب جیاں دا اکو منت، ہر منتر نام درڑائیا۔ کلجگ اتم لیکھا جانے جیو جنت، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ سنت سہیلے کر کر میلے گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک درڑائیا۔ میل ملاوا ساچی سنگت، ہر سنگت وچ سمائیا۔ سچ بھنڈار دھر دی پنکت، وشنوں گھر گھر رہا ورتائیا۔ برہما در درویش منکت، بیٹھا لکھ جگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھگتن میتا ٹھانڈا سینا سچ دربارے ہر نرنکارے وست اکو اک ورتائیا۔ بھگتن دیوے وست آپ اپار، اپرمپر دیا کھائیندا۔ دھرم دوارے کر پیار، گھر ساچا میل ملائیندا۔ جنم کرم توں کر کے باہر، نہکرمی اپنے رنگ رنگائیندا۔ ورن برن دا توڑ جنجال، اُوچ نیچ ایکا گھر وسائیندا۔ لیکھا جان شاہ کنگال، غریب نانے گود اٹھائیندا۔ برن اٹھاراں وکھائے اکو دھرمسال، دُو جا ایشٹ نہ کھئے بنائیندا۔ سب دا پتا پُرکھ اکال، لکھ چوراسی گود سہائیندا۔ گرمکھ بنو ساچے لال، ہر لالن رنگ رنگائیندا۔ کوڑی مایا توڑو جنجال، جاگرت جوت اک جگائیندا۔ مُریدان پُچھے مُرشد حال، بے پرواہ پھیرا پائیندا۔ جا کے اپنا کرو سوال، حل سوال سرب کرائیندا۔ ستگر پورا لبھو اک دلال، دو جہاناں ونج آپ وکھائیندا۔ ناطہ توڑو کال مہاکال، رائے دھرم نہ حکم ورتائیندا۔ ستگر پورے چلو نال نال، بن پاندھی پندھ مکھائیندا۔ کایا مندر اندر گرمکھ ویکھو سچی دھرمسال، گھر گھر وچ ڈیرہ آپ لگائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دربار اک وکھائیندا۔ سچ دربار ویکھیا گھر، گرہ ٹھاکر آپ وکھائیا۔ جس دے بند کیتے نُو در، راہ اکو اک جنائیا۔ سکھمن ٹیڈھی بنک کوئی نہ جائے اڑ، ایڑا پنگل نہ کھئے سمجھائیا۔ بھیانک روپ نہ کوئی ڈر، بھے سر نہ کھئے رکھائیا۔ سوہنگ ڈھولا لہنا پڑھ، آکے آؤنا واہو داہیا۔ نرگن داتا لئے

پھڑ، نرویر اپنا میل ملائیا۔ گھر وچ گھر ویکھو چڑھ، نت بُندی اک رُشنائیا۔ سچ سرنائی جاوو پڑ، ڈگدیاں لئے اُٹھائیا۔ گُرمکھ ناری لئے ور، پیج سوارے پیج دھرائیا۔ پریم بندھن بٹھے لڑ، پلُو اکو وار گنڈھائیا۔ لیکھا چُکے سیس دھڑ، نرگن نرگن خوشی وکھائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ ہرجن ہرسنت اپنا ستگر اندر ویکھو وڑ، اٹھے پھر بیٹھا راہ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دربار دیوے ور، جگ وچھڑے آپ ملائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جس جن کِریا دیوے کر، تس کپٹ کھئے رہن نہ پائیا۔

* ۲۶ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی پنڈ کلا سُکھدیو راج دے گرہ ضلع امرتسر *

دھرم مذہب روون دین، دُنیا نال رلائیا۔ ہر ہر نام نہ رہا کوئی چین، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ ناطہ جڑیا مایا تین، پنج تت کوڑی کُرمائیا۔ انتر آتم ہونے نہ کھئے لین، لو پرما تم کھئے نہ لائیا۔ مایا ممتا ہونے ادھین، ساچا مارگ نظر کیسے نہ آئیا۔ نیتر ہُنڈیا ہونے ناپین، اکھ پرتکھ نہ کھئے کھلائییا۔ گڑھ ہنکار نہ ہونے مسکین، پریم پریت نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ دین مذہب رووے ذات، ورن برن دُہائیا۔ کوڑی کِریا نارم ذات، کُلکھنی گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ ہر کا نام نہ کیسے پاس، خالی دے سرب لوکائیا۔ جگت واسنا چلن سواس، سواس سواس نہ کھئے دھیائیا۔ ساچا جوگ نہ کھئے ابھياس، انتر آتم دھیان نہ کھئے لگائیا۔ پرہہ ملن دی رکھے کھئے نہ خواہش، کوڑی آسا رہے تکائیا۔ ساچے ستگر کوئی نہ ہووے داس، نیوں نیوں سیس نہ کھئے جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان مہر نظر اُٹھائیا۔ دین مذہب پاون روؤلا، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ کوئی نہ کرے بہار ہوؤلا، دھرنی دھرت دھول دئے دُہائیا۔ نظر نہ آئے کیسے موؤلا، موؤل سکے نہ کھئے چُکائیا۔ پورا کرے نہ کوئی قوؤلا، کیتا قوؤل توڑ نہ کھئے نبھائیا۔ جگت کہار چُکن ڈولا، ستگر سیج نظر کیسے نہ آئیا۔ کلجگ جیو اٹھا بولا، ہر کا ناؤں سُنن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ دین مذہب نیتر روندے، نیناں نیر وہائیا۔ دوس رین کدے نہ سؤندے، گھڑی پل سُکھ چین نظر کھئے نہ آئیا۔ جگت واسنا کھیل رچاؤندے، ساچا مندر نہ کھئے سہائیا۔ سچ پریت نہ کوئی کھاؤندے، کوڑی اگنی رہی تپائیا۔ ساچا ڈھولا کوئی نہ گاؤندے، گر گر بھلی سرب لوکائیا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، پرہہ ملے سچ سرنائیا۔ دین مذہب دسن حال، چار جگ کہانی رہے سنائیا۔ چاروں کُنٹ ہوئی بے حال، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ آتم انتر چلے کوئی نہ نال، پر ماتم میت نہ کھئے بنائیا۔ سادھ سنت ہوئے کنگال، ساچی وست ہٹ نہ کھئے وکائیا۔ کوڑی کِریا بنی دلال، گھر گھر ونج رہی کرائیا۔ گرمکھ وِرا لکھ چوراسی وچوں بچے لال، جس ستگر اپنی بوجھ بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ دین مذہب مارن دہا، دو جہان سنائیا۔ کِریا کر بے پرواہ، پروردگار تیری سرنائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا گیا چھا، ساچا چند نظر کیسے نہ آئیا۔ کوڑی کِریا جیو جنت رہے کہا، سچ ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ ناطہ تٹا پُتران مان، پتا پُوت میل نہ کھئے ملائیا۔ غریب نانیاں دیوے نہ کوئی تھان، مہر نظر نہ کھئے اُٹھائیا۔ لہنا دینا چُکے کیسے نہ، مقروض ہوئی انت لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، لیکھا سب دا پار کرائیا۔ دین مذہب گئے ڈھٹھ، پرہہ تیری سچ سرنائیا۔ ساڈا تٹا اتم ہتھ، دھیرج رہن کھئے نہ پائیا۔ گھر گھر اُبلے کوڑی رت، رتی رت رہی تپائیا۔ امرت ملے نہ اٹھسٹھ، تیرتھ تٹ دین دُہائیا۔ لیکھا ویکھیا مندر مسجد مٹھ، شودوالے سار کھئے نہ پائیا۔ گروڈارا تیرا ہر ہر نام نہ لے رٹ، جگت جھگڑا اک وکھائیا۔ دروبی خُدائے کلجگ اتم وچا پھٹ، پئی نام نہ کھئے بندھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویلے اتم ہو سہائیا۔ دھرم کہے نہ کوئی دسے دھرم آتما، دھرناپت نظر کھئے نہ آئیا۔ میل ملانے نہ کوئی پر م آتما، پر ماتم تیری سار کھئے نہ پائیا۔ لیکھا جانے نہ کوئی صاحب ساچے ناتھنا، دینا ناتھ دیوے نہ کھئے سرنائیا۔ ساچی وِدیا پڑھے نہ کوئی گاتھنا، چوڈاں وِدیا رہی کُراٹیا۔ پتن ملے نہ کوئی گھائنا، تٹ کنارہ نظر کیسے نہ آئیا۔ ساچا بچن کیسے نہ ملے آکھنا، کوڑو کوڑ چلے چٹرائیا۔ تڈھ بن پڑدہ کیسے نہ ڈھاکنا، گر پیر بیٹھے مکھ شرمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دینی مان وڈیائیا۔ مذہب کہے نہ کوئی دسے ایمان، عمل حق نہ کھئے کھائیندا۔ نہ کوئی شرع دسے قرآن، کعبہ سچ نہ کھئے سہائیندا۔ نو کھنڈ پر تھمی ہوئی بے ایمان، بیوہ رُوپ سرب وٹائیندا۔ چاروں کُنٹ پھرے شیطان، گھر گھر اپنا حُکم ورتائیندا۔ جیو جنت ہوئے نادان، سادھ سنت سوئی سُر ت نہ کھئے جگائیندا۔ جگت واسنا ہوئی پردھان، کام کرو دھ لوہہ موہ ہنکار نال ملائیندا۔ کوئی نہ مارے انیالا بان، بجرکپائی پار نہ کھئے کرائیندا۔ کوڑ کُریا را پین کھان، امرت رس ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ بھرے بھلے

جیو انجان، بالی بُدھ نہ کھئے بدلائیندا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو تیری اوٹ تکائیندا۔ مذہب کہے میرے محبان، مہروان تیری سرنائیا۔ دھرم نہ دے کوئی نشان، دو جہان دین دُہائیا۔ دوہاں وچولا بن آن، وڈ دا تے تیری وڈ وڈیائیا۔ جھگڑا میٹ زمیں اسمان، شرع کھئے رہن نہ پائیا۔ اِکو تیری صفت کرے جہان، تیرا ڈھولا نام گائیا۔ ذات پات کوڑی مکے دکان، اوچ نیچ نظر کھئے نہ آئیا۔ سب دی رسنا اِک زبان، ساچا نام اِک پڑھائیا۔ دُھر دا کلمہ تیری کلام، کائنات دے سمجھائیا۔ نظری آئے اِک ایمان، عادت اِکو دے پائیا۔ اِکو دھرم ہوئے پروان، پروانہ گھر گھر دے پھڑائیا۔ تیرے دوارے دوہاں ملے مان، منسا ہور رہے نہ رائیا۔ آد جُگاد سِری بھگوان، سد تیری اِک سرنائیا۔ کلجگ انت کِریا کر آن، کِریا پندھ اپنا پھیرا پائیا۔ تیرا سُنئیے سچ فرمان، دُھر سندیسہ اِکو گائیا۔ جودھا سُو رپر بن مرد مردان، بلکاری بل دھرائیا۔ لکھ چوراسی پا اِکو آن، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ تیرا نام آد زرنجن سارے گان، سو صاحب تیری سرنائیا۔ ہنگ برہم آپ پہچان، تیری انس رہی کُرائیا۔ پیس پیسے ہر جگدیشے نیتر کھول مار دھیان، دو جہان نین اُٹھائیا۔ چوڈاں طبق دے ویران، ساچا سبق نہ کھئے سُنائیا۔ چوڈاں لوک منگن دان، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی بخش چرن سرنائیا۔ دین مذہب دوویں کرن پُکار، نردھن سردھن رُوپ وٹائیا۔ کر کِریا آپ زرنکار، تُدھ بن اور نہ کھئے سہائیا۔ پچھلا لیکھا دے نوار، آگے جھگڑا رہے نہ رائیا۔ ساچا مارگ دے وکھال، رہبر اِکو راہ چلائیا۔ جوٹھا جھوٹھا تھے جنجال، جیون جُگت دے سمجھائیا۔ سرِشٹ سبائی کر سنبھال، تیرے ہتھ تیری وڈیائیا۔ اُٹھ ویکھ شاہ کنگال، غریب نیانے روون مارن دھاپیا۔ چار کُنٹ ہوئے بے حال، بہل ہو کے دھیان لگائیا۔ ساڈا منّ اِک سوال، بن سوالی رہے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا مندر دے وکھائیا۔ دین مذہب رووے دھرم، دھرنی نال ملائیا۔ کلجگ بھلیا ساچا کرم، کرم کانڈ گئے سرب تجائیا۔ گھر گھر دے اِکو بھرم، پرہ پڑدہ ربا پائیا۔ جیواں جنتاں سادھاں سنتاں لٹھی شرم، حیا ہر نہ کھئے رکھائیا۔ ساچا ربا نہ کوئی ورن، برن ست نہ کھئے نظری آئیا۔ رسنا جہوا سارے پڑھن، انتر آتم دھیان نہ کھئے لگائیا۔ مندر مسجد شودوالے سارے کھڑن، صاحب ستگر ساچا پیس نہ کھئے جھکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، تُدھ بن نظر کھئے نہ آئیا۔ دین مذہب دھرم رکھو اڈیک، ہر اِکو اِک جنائیا۔ جُگ چوکڑی اتم

نیڑے آئی تاریخ، تاریخ سب دی دئے بدلائیا۔ ساچی دھار دسے باریک، رہبر اکو راہ وکھائیا۔ دُور دُراڈا آ نزدیک، نیرن نیر دئے بُجھائیا۔ دین مذہب کوئی نہ رہے شریک، شرکت سب دی دئے گوائیا۔ اکو نام خُدائے رہے توفیق، توحفہ گھر گھر آپ پُچائیا۔ صدی چوڈھویں رہی بیت، بیس بیس ویکھ وکھائیا۔ اتم مارگ دسے ٹھیک، ساچا راہ اک چلائیا۔ اتم پر ماتم کرے ٹھانڈی سیت، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ چار ورن اکو ڈھولا گائے گیت، سوہنگ سچ کرے پڑھائیا۔ پُرکھ اکال ملے میت، پر ماتم اتم جوڑ جُڑائیا۔ ساچی چلے دُھر دی ریت، ست ستوادی آپ سمجھائیا۔ کسے در کوئی نہ منکے بھیکھ، بن ستگر پورے بھجھیا کوئی نہ پائیا۔ چوتھے جگ میٹے لیک، آگے اکھر اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا ساچا دان، جگ چوکرئی کرے کلیان، دین مذہب دھرم ویکھے ایمان، کلمہ کلام پھول پھولائیا۔

* ۲۶ بہادروں ۲۰۲۰ دلپ سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

گرسکھ سدا رکھے آس، ستگر سرن ملے سرنائیا۔ جنم کرم دا کٹے پھاس، جنم کی پھاسی دئے ٹرائیا۔ مہروان ہو کے وسے پاس، انتر اتم ڈیرہ لائیا۔ کریا ندھان ہو کے دسے گاتھ، ساچا منتر نام پڑھائیا۔ رتھوہی بن کے چڑھائے ساچے راتھ، بیڑا شوہ دریا پار کرائیا۔ ماہی بن کے ملے پتن گھاٹ، دو جہاناں پنڈھ مکائیا۔ سیری بھگوان ہو کے چرن کول جوڑے نات، کوڑا ناطہ دئے ٹرائیا۔ دیال ہو کے کھولے بند تاک، بجرکپائی توڑ ٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گرمکھ ویکھے تھاون تھائیا۔ گرسکھ ساچا رکھے اوٹ، پرہہ چرن دھیان لگائیا۔ ستگر بھاگ لگائے کایا کوٹ، گھر گھر وچ میل ملائیا۔ کرے پرکاش نرمل جوت، اندھ اندھیر رہن نہ پائیا۔ نیڑ نہ آئے لاڑی موٹ، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیوے سچا نام ور، گھر اکو اک بُجھائیا۔ گرسکھ سدا راہ رہا تگ، نیتر نین نین اٹھائیا۔ گون ویلے ملے پُرکھ سمرتھ، پرہہ اپنی گود بہائیا۔ لیکھے لائے رتی رت، رتی رت اپنے رنگ رنگائیا۔ ایک دیوے برہممت، من مت دئے گوائیا۔ لکھ چوراسی وچوں لئے رکھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ انتر اتم کھولے اکھ، نج نیتر کرے رُشنائیا۔ مارگ دسے اکو سچ،

کوڑی کریا نہ کھئے پڑھائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی کچ، کنچن روپ دئے بنائیا۔ من منوآ نہ جائے نچ، منسا منسا وچ کھپائیا۔ لوں لوں اندر ستگر پورا جائے وس، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ گھر گھر بہہ کے خوشی غمی رلا کے پئے ہس، دکھ درد کھئے رہن نہ پائیا۔ ویلے اتھ رکھے پت، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد پوری آس کرائیا۔ گرسکھ سچا تگے راہ، نیتر نین نین اٹھائیا۔ کون ویلا پرہہ ملے ملاح، پھڑ بیڑا پار کرائیا۔ دھرم دیوے اک صلاح، ساچا نام پڑھائیا۔ نتھوویاں دیوے ساچا تھان، چرن کول سرنائیا۔ بال انجانے اٹھائے جیوں بالک ماں، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ بڈھی ہنس بنائے کان، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ چکائیا۔ کر کریا گھر سجن ملے آ، جنگل جوہ اجار پہاڑ لبھن کھئے نہ جائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گرمکھان اُپر دیا ربا کما، کرم کانڈ سب دے اپنی جھولی پائیا۔

* ۲۶ بہادروں ۲۰۲۰ پکرمی گندن سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

ستگر پورا سدا دیال، گرمکھ اپنے رنگ رنگائیندا۔ جگ چوکڑی کر کر بھال، لکھ چوراسی وچوں کھوج کھوجائیندا۔ گودی چک اٹلڑے لال، لالن اپنے گھر وسائیندا۔ سچ وکھائے سچی دھرمسال، سچکھنڈ دوار سوہا پائیندا۔ دیک دیا اکو بال، جوتی جوت جوت رُشنائیندا۔ امرت جام دئے پیال، ترسنا بھکھ سرب گوائیندا۔ ناطہ توڑ کال مہاکال، چرن پریتی اک رکھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گرمکھ اپنے گھر وسائیندا۔ ستگر پورا سچا ٹھاگر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیا۔ اپنا نام دیوے رتی رتناگر، رتی رت اپنے رنگ رنگائیا۔ بھاگ لگائے کایا گاگر، ساڈھے تن ہتھ دیوے وڈیائیا۔ بن ونجارا سچ سوڈاگر، نام ہٹ اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گرمکھان ہویے سدا سہائیا۔ نام امولک وست ایک، ایکنکار آپ سمجھائیا۔ گرمکھ ورا لئے ویکھ، جس انتر بوجھ بوجھائیا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، پنج ت نہ اگن تپائیا۔ پنج نیتر پنج مندر پنج گرہ پنج ستگر لئے ویکھ، گھر ساچے نظری آئیا۔ کوڑی کریا ناطہ

تُٹے بھیکھ، وجے اِکو نام ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، گُرمکھاں ایکا گھر بُجھائیا۔ مہاراج شیر
سنگھ وشنوں بھگوان، جنم مرن بھے بھو چُکائے ڈر، ست ست سرُوپ وچ سہائیا۔

* ۲۶ بہادروں ۲۰۲۰ پکرمی ارُوڑ سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

گُرسکھ منگے ساچی منگ، ستگر سچ دھیان لگائیا۔ پریتم دے اک اند، انتر آتم رس چوائیا۔ نرگن جوت چاڑھ چند، اگیان اندھیر
مٹائیا۔ بندی خانہ توڑ بند، بند خلاصی دے کرائیا۔ جاپ چیا بن بتی دند، رسنا جہوا نہ کھئے ہلائیآ۔ دُوئی دویتی ڈھاہ کندھ، شرع شریعت
نیڑ کھئے نہ آئیآ۔ گوہند ہو سنا چھند، گیت گوہند الائیآ۔ کایا چولی اِکو رنگ، رنگ مجیٹھی سچ چڑھائیا۔ ترے گن مایا پئے ٹھنڈ، پنچم تت نہ
کھئے جلائیآ۔ سرت سوانی نہ ہویے رنڈ، کنت سہاگی اک ملائیآ۔ دھار وحہ جمنا سُرستی ساچی گنگ، گوداوری اپنی دیا کھائیآ۔ نرگن ہو کے
لا انگ، سرگن اوٹ تکائیآ۔ لیکھا چُکے برہم ہنگ، پاربرہم پرہ تیرا رُوپ نظری آئیآ۔ جُگ جنم دی ٹئی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی
تیرے بتھ وڈیائیآ۔ ناطہ تھے بھیکھ پکھنڈ، کوڑی کیریا رہن نہ پائیآ۔ رائے دھرم نہ دیوے دنڈ، چتر گیت لیکھ نہ کھئے وکھائیآ۔ تیرا دوارا ویکھیئے
لنگھ، جس گھر وسیں بے پرواہیا۔ جنم جنم دا مکے پنڈھ، آگے راہ نہ کھئے وکھائیآ۔ سیتل دھار امرت میگھ برسا پائے ٹھنڈ، نچھر جہرنا اک
جھرائیا۔ کھڑا چھٹے جیو پنڈ، برہمانڈ تیری وڈیائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، گُرسکھ بیٹھا دھیان
لگائیآ۔ گُرسکھ منگے اک پیار، چرن پریتی منگ منگائیآ۔ بن نیناں دے دیدار، بن اکھاں ویکھ وکھائیآ۔ بن گیتاں منگلاچار، بن تال تلواڑے
راگ الائیآ۔ بن سورج چند کر اجیار، بن تیل باقی ہووے رُشنائیآ۔ بن سروور دے نُحال، امرت سر اک وکھائیآ۔ بن سدیاں بن دلال، نرگن
ساچی سیو کھائیآ۔ کلجگ وہندی دھار ڈبڈے دے تار، تارنہار تیری وڈیائیآ۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جُگ جُگ کدا رہوں اُدھار،
سچ سندیسہ اک سُنائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر بناؤندا رہو میت مُرار، سجن لوکات وکھائیآ۔ کر کیریا آپ نرنکار، ستگر شاہ پاتشاہ سچے
شہنشاہیا۔ در بھکاری ڈگا آن، بھکھک اِکو منگ منگائیآ۔ تیرا دے دھرم نشان، دھرم دوارا اِکو نظری آئیآ۔ جس گھر وسیں آپ بھگوان،

سو مندر دے وکھائیا۔ گُرسکھ جھولی اڈ کے منگے دان، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ ہوں بالی بُدھ انجان، تیری سمجھ کھئے نہ آئیا۔ بن پڑھیاں دے گیان، ساچی ودیا نام پڑھائیا۔ تیرا لیکھا دو جہان، نرگن سرگن تیری دھار نظری آئیا۔ تیرا کلمہ سچ ایان، تیرا صفتی نور الہیہ۔ تیرا ڈیرہ حق مقام، تیری حقیقت جگ چار وڈیائیا۔ تیرا حُکم سندیسہ سچ فرمان، ہوں فرمان بردار سیو کھائیا۔ کر کِریا میرے مہروان، مہمان بیدو تیری اوٹ رکھائیا۔ گُرسکھ نیوں نیوں سجدہ کرے سلام، مُرید مُرشد پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، گُرسکھ بیٹھا اوٹ تکائیا۔ گُرسکھ اوٹ لئی رکھ، پرہ تیری سچ سرنائیا۔ درشن دے ہو پرتکھ، رُپ انوُپ آپ وٹائیا۔ کر کِریا کھول اکھ، جس اکھ نال تیرا نور نظری آئیا۔ ہر دے انتر آتم پر ماتم ہو کے وس، وصل اپنا دے کرائیا۔ تون میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا گواں جس، دوجی بھلے سرب پڑھائیا۔ تیرا ناؤں پُرکھ سمرتھ، سچکھنڈ تیری شہنشاہیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ نو نو چار چلے تیرا رتھ، گُرمکھ ساچے لئیں چڑھائیا۔ کلجگ اتم لکھ چوراسی وچوں رکھ، در تیرے اکو آس رکھائیا۔ نت نوت جن بھگتاں دیویں اپنا حق، حقیقت سب دی جھولی پائیا۔ نرگن نور ہو پرگٹ، جوتی جوت کر رُشنائیا۔ تیرا اکو دسے ہٹ، چوڈاں لوک بیٹھے دھیان لگائیا۔ چوڈاں طبق رہے نس، بھجن واپو داہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا مارگ گئے دس، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی حُکم ورتائیا۔ گُرسکھ پیاسا نہ ہوئے نراسا، کر پورن آس آسا، ترسنا ترکھا میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نیتر کھول ویکھ در، گُرمکھ تیری آد جگادی شاخا، شناخت تیرے ہتھ وڈیائیا۔

* ۲۶ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی ہری سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

ستگر پورا سدا سہائی، جگ جگ دیا کھائیندا۔ گُرسکھ تیری کٹے جدائی، وچھوڑا کوئی رہن نہ پائیندا۔ در گھر ساچے لئے ملائی، گھر اکو اک وکھائیندا۔ جس گرہ وجے نام ودھائی، ساچا نام ڈھولا گائیندا۔ آتم پر ماتم دئے بھجائی، سوچھ اکو اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان دیا کھائیندا۔ ستگر پورا دیا کھائے، گرسکھ دیوے مان وڈیائیا۔ جگ جنم دے وچھڑے لئے ملائے، گھر ساچے جوڑ جڑائیا۔ کرم کانڈ دا لیکھ مکائے، دوئی دویت رہن نہ پائیا۔ ساچی سکھیا اک سمجھائے، برہم پاربرہم کرے پڑھائیا۔ مندر اندر ڈیرہ لائے، گھر گھر وچ خوشی منائیا۔ لہنا دینا مول چکائے، باقی کھئے رہن نہ پائیا۔ انکیکار ہو انگ لگائے، آنگن اپنے لئے بہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی وست نام ورتائیا۔ ستگر پورا دیوے دات، گرسکھ مان وڈیائیا۔ میٹے زین اندھیری رات، ساچا نور کرے رُشنائیا۔ من مت سٹے ڈونگھے کھات، کوڑی کرپا دئے دبائیا۔ ساچا نور کرے پرکاش، گھٹ دیپک اک جگائیا۔ لہنا دینا چکائے پرتھمی آکاش، گگن منڈل ڈیرہ پار کرائیا۔ گوپی کاہن وکھائے راس، گھر سوانگی سوانگ رچائیا۔ جگ جنم دی پوری کرے آس، بے آس رہن کھئے نہ پائیا۔ نت نوت وسے پاس، گھر سچے نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرسکھ ساچا راہ جنائیا۔ گرسکھ سدا رکھ چاؤ، چاؤ گھنیرا اک جنائیا۔ ستگر پورا پکڑے باہوں، ویلے انت لئے ترائیا۔ درگاہ ساچی دیوے تھاون، سچکھنڈ ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرسکھ ساچے لئے اٹھائیا۔ ستگر پورا لئے اٹھا، لوکات پھیرا پائیا۔ چار جگ دا رُسالے منا، آپ اپنا بھیو گھلائییا۔ اندر لکا درشن دیوے آ، آپ اپنا پڑدہ لاپیا۔ ساچا رنگ دئے رنگا، رنگ اکو اک چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرسکھ مندر دئے وکھائیا۔ گرمکھ ساچے رہنا تیار، ترے گن اتینا آپ جنائیندا۔ ستگر پورا کرے پیار، پُرکھ اکال ویکھ وکھائیندا۔ اندر باہر بن کے یار، گپت ظاہر دیا کھائیندا۔ ساچی گودی لئے اٹھال، پھڑ باہوں سیو کھائیندا۔ آتم پرما تم لے کے جائے نال، ادھ وچکار نہ کھئے رکھائیندا۔ ساچے مندر دئے بہال، تھر گھر ڈیرہ اکو لائیندا۔ سچکھنڈ دوارا کھول کواڑ، آپ اپنا بھیو چکھائیندا۔ نظری آئے اکو دھرمسال، سری بھگوان سوہیا پائیندا۔ جوتی جوت جگے بے مثال، دیا باقی نظر کھئے نہ آئیندا۔ در درویش نہ کوئی دربان، حکمران اکو سوہیا پائیندا۔ شاہو بھوپ وڈ سلطان، شہنشاہ اپنی دیا کھائیندا۔ گرمکھ جوتی میلے آن، جوتی جوت جوت سمائیندا۔ اون جاون دو جہان چکے کان، چارے کٹاں دہ دشا ڈیرہ ڈھائیندا۔ جنہاں اُپر ستگر پورا ہوئے آپ مہروان، مہر نظر اٹھائیندا۔ سچکھنڈ دوارا دیوے اک مکان، درگاہ

ساچی ناؤں لگائیندا۔ سچ بینتی کرے پروان، پئے اپنی جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، ہرجن ساچے ساچے گھر وسائیندا۔

* ۲۶ بہادروں ۲۰۲۰ پکرمی درشن سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

گرسکھ کہے سد تیرا سہارا، ستگر تیری سرنائیا۔ تڈھ بن دسے نہ کھئے کنارہ، کھیوٹ روپ نہ کھئے دکھائیا۔ چار کنت دھواں دھارا، ساچا نور نہ کھئے چمکائیا۔ نہ کوئی میت مٹر پیارا، سگلا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر اپنے میل ملائیا۔ گرسکھ کہے بن ستگر تیرے، میری سار کھئے نہ پائیندا۔ بھانڈا بھرم بھو کوئی نہ ڈھاپے ڈیرے، کوڑی کریا نہ کھئے مٹائیندا۔ پنچ وکار لگے جھیڑے، جھگڑا انت نہ کھئے چکائیندا۔ وسدے اجڑن دسن کھیڑے، کھیڑا بنک سوبھا کھئے نہ پائیندا۔ کوئی نہ کرے حق نیڑے، حقیقت سچ نہ کھئے سمجھائیندا۔ سرشٹ سبائی چھڈ کے صاحب ستگر تیرے ہونے چیرے، چیللا گرو اکو گھر سمائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرا اکو موہے بھائیندا۔ گرسکھ کہے میرے مہاراج، پاربرہم تیری وڈیائیا۔ تیرے پریم دا اک محتاج، بیٹھا دھیان لگائیا۔ انتر آتم مار آواز، سٹیاں مات جگائیا۔ نرگن ہو کے رچے کاج، سرگن کر کڑمائیا۔ جگت سنساری رکھ لاج، وڈ بھنڈاری پھیرا پائیا۔ چرن دھوڑی مجن کریئے ماگھ، ڈرمت میل رین نہ پائیا۔ ڈبدا بیڑا پار کر جہاز، نیئا نوکا اک دکھائیا۔ تیرے سپس دسے پرہ تاج، ڈھر دا حکم اک ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دے ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تڈھ بن بینتی کھئے نہ سنے آئیا۔

* ۲۶ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی لال سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

گرسکھ سدا اُجل مُکھ، سدا سدا وڈیائیا۔ لیکھے لگے جنم مُکھ، مانس رنگ رنگائیا۔ آون جاون مٹے دُکھ، کرم کانڈ چُکائیا۔ سفلی کرکے جنی ککھ، دھنّ جنیندی مائیا۔ ستگر گودی لے چُک، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ مات گرہ نہ ہووے اُلٹا رُخ، جوئی جوئی نہ کھے بھوئیا۔ ویلے اتم آکے لے پُچھ، اپنا میلا لے ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرمکھ سدا ترائیا۔ گرسکھ میٹے روگ سنتاپ، ستگر دیا کھائیا۔ سچ بھائے اپنا آپ، آپ اپنا میل ملائیا۔ اتم پر ماتم سوہنگ جاپ، سچ سچ کرے پڑھائیا۔ لیکھا چُکے لوکھات، آگے ملے اک سرنائیا۔ اتم ہووے ہرجن تیری ذات، مذہب روپ نہ کھے وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنہاں گرمکھان سجن بنیا ساک، تینہاں ناٹھ اکو جڑائیا۔

* ۲۶ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی پریم سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

کرپا کرے گر گوپالا، گہر گمبھیر دیا کھائیا۔ گرمکھ ویکھے ساچا لالا، املٹا لال آپ پرگٹائیا۔ مارگ دسے اک سُکھالا، منتر نام کرے پڑھائیا۔ کوڑی کرپا توڑ جنجالا، جیون جُگت دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ پریتی اک لگائیا۔ سچ پریتی چرن جوڑ، گرمکھ جوڑی جوڑ جڑائیندا۔ انت نبھائے لگی توڑ، کر کرپا دیا کھائیندا۔ کر پرکاش اندھیرے گھور، ساچا نور اک چمکائیندا۔ پنچ وکار نہ کرے شور، شورش سب دی میٹ مٹائیندا۔ اپنے ہتھ پکڑے ڈور، چاروں کُٹ آپ بھوئیندا۔ کرپا کر کے گرسکھان اپنے نال لے تور، آگے پچھ اپنا کھیل کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرمکھان سدا رکھے لوڑ، لوڑ گرمکھان پورن آپ کرائیندا۔

* ۲۶ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی پریم سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

گرسکھ سوہے ساچا بنک، بھگت دوار وڈیائیا۔ لیکھا چکے راؤ رنک، رنک راجان اکو نظری آئیا۔ سُنے نام ساچا ڈنک، سچ شبد شنوئیا۔ مانس جنم بنے بنت، لیکھا چکے لیکھا کھتے ربن نہ پائیا۔ اتم میلا ہر جو کنت، سیری بھگونت لے ترائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ہرجن لیکھا لیکھے پائیا۔ گرسکھ لیکھا سدا ایک، ایکنکار مکائیا۔ پرما تم دی ساچی ٹیک، پرما تم آتم دے سمجھائیا۔ نرویر پُرکھ چیتن چیت، نج گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ نت نوت کرے ہیت، جگ جگ ویکھ وکھائیا۔ جنہاں لگی دھر مستک میخ، تنہاں ملے ہر گوسائینا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، ہرجن وسائے اپنے دیس، سچ دوارے دے بہائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جس جن بخشے ٹیک، تنہاں ٹیکا مستک نام لگائیا۔

* ۲۶ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی پورن سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

گرسکھ کرے چرن بدن، بندگی اک پرنام۔ ستگر پورا توڑے بندھن، کارج کرے کام۔ دیوے اک انندن، آتم کر بسرام۔ سناوے ساچا چھندن، سوہنگ ڈھولا اگتی گان، تلک للائی لاوے چندن، دھوڑی بخشے اک اشنان، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ہرجن ساچے کر پروان۔ گرسکھ منگے دھوڑی خاک، خاکی خاک رمائیا۔ ستگر پورا کھولے تاک، بند کواڑ کھلائییا۔ نرگن سرگن وچولا بن کے آپ، ساچا میل ملائییا۔ نام جنائے دھر دا جاپ، بودھ کرے پڑھائیا۔ سچ پریتی جوڑے نات، سجن سین روپ وٹائییا۔ اتم رکھے دے کر ہاتھ، سمرتھ ہو سہائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، گرمکھ کرے اپنے داس، گھر ساچے سیو لگائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، جنم جنم دے کٹ پاپ، پنت پاپی لے ترائیا۔

* ۲۶ بہادروں ۲۰۲۰ یکرمی ہرنام سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

ستگر پورا بخشن جوگ، پُرکھ اکال وڈی وڈیائیا۔ گُرمکھاں درس دیوے اموگھ، نج نیتر نین کھلایا۔ امرت رس چُکائے ساچی جوگ، ترسنا بھکھ مٹایا۔ ہوے ہنگتا کٹے روگ، چنتا سوگ دئے گوائیا۔ نام سُنائے اک سلوک، دُھر دی بانی بان لگایا۔ بھاگ لگائے کایا کوٹ، ساچے مندر دیا کھایا۔ کرے پرکاش نرمل جوت، نورو نور نور رُشنایا۔ سچ لگائے اگئی چوٹ، شبد نگارا اک جنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گُرمکھ دیوے مان وڈیائیا۔ ستگر پورا سچا سوامی، پُرکھ اکال اک اکھوائیندا۔ آد جگاد انترجامی، جُگ چوکڑی گھٹ گھٹ ویکھ وکھائیندا۔ دُھر سندیس سُنائے دُھر دی بانی، بودھ آگادھا ناؤں پرگٹائیندا۔ دو جہاناں ہووے جان جانی، برہمنڈ کھنڈ بھیو کھلاییندا۔ امرت آتم بخشنہارا ٹھنڈا پانی، سچ سروور اک جنائیندا۔ وست امولک دیونہارا دات دانی، دیاوان دیا کھائیندا۔ سچکھنڈ دی سچ نشانی، آتم پرما تم آپ بوجھائیندا۔ پاربرہم برہم کر وڈ وڈوانی، برہم ودیا اک پڑھائیندا۔ درس کرائے جوت نوری، اندھ اندھیر میٹ مٹائیندا۔ لیکھا چُکائے چار کھانی، چارے بانی پڑدہ لاپندا۔ دیونہارا پد نربانی، محل اٹل اک سہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے دیا کھائیندا۔ ستگر پورا پُرکھ سمرتھ، شاہ پاتشاہ آپ اکھوائیا۔ جُگ چوکڑی ہو پرگٹ، نرگن سرگن سیو کھایا۔ نام کھلایے دُھر دا ہٹ، جگت ونجارا روپ وٹایا۔ گُرمکھ ورلے مارگ دس، ساچا راہ دئے سمجھایا۔ آتم سیجا ساچے مندر چڑھ بھج، دُور دُراڈا پنڈھ مٹکایا۔ ساچے کعبے کرائے حج، حُجرہ اکو اک وکھایا۔ نوبت نام جائے وج، دُھر دا راگی انراگی راگ سُنایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، گُرسکھ گُرمکھ ستگر اپنے گھر ملائیا۔ ستگر پورا اُچ اگم، بے پرواہ کھیل کرائیندا۔ نہ مرے نہ پئے جم، مات گریہ نہ ڈیرہ لائیندا۔ جُگ چوکڑی کرے اپنا کم، ہر کرتا کار کھائیندا۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ لیکھا جان دو جہان، برہمنڈ کھنڈ اپنا حُکم ورتائیندا۔ وست امولک دیونہارا نام دھن، سچ خزینہ آپ ورتائیندا۔ گُرسکھاں بیڑا دیوے بنھ، گُرمکھ ساچے پار کرائیندا۔ دھرم دوارے چاڑھے چن، چند چاندنا نور چمکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس جن وکھائے اپنا گھر، تس دوجا در نظر کھئے نہ آئیندا۔ ستگر پورا کرتا پُرکھ، پُرکھوتم وڈ وڈیائیا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کھئے جنایا۔ گُرسکھاں دیوے

اپنا درس، گھر گھر پھیرا پائیا۔ جنم جنم دی میٹھے حرص، ہوس اور نہ کھئے ودھائیا۔ پورب جنم دا لہوے قرض، لہنا دینا رہا چکائیا۔ کرے کھیل آپ اسچرج، اچرج لیلآ آپ ورتائیا۔ جودھا سورپیر بن کے مرد، مرد مردانہ ہٹے سہائیا۔ جنم کرم دی ویکھے فرد، اکھر اکھر لئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گرمکھ گرسکھ ہرجن لئے ترائیا۔ ستگر پورا تارنہارا، گھر گمبھیر اک اکھوائیندا۔ جگ جگ لے مات اوتارا، نرگن سرگن ویس وٹائیندا۔ سرب جیاں دا بن کے سانجھا یارا، سگل سرشٹی بوجھ بھجھائیندا۔ اپنا نام ندھان کر اُجیارا، ساچا سوہلا راگ سُنائیندا۔ کلجگ اتم کرے کھیل اپارا، اپرمپر اپنی دھار چلائییندا۔ جوتی جاتا ہو اُجیارا، نرگن زور پھیرا پائیندا۔ غریب نینیاں دیوے سہارا، چار ورنان گود بھائیندا۔ ذات پات تے وسے باہرا، ورن برن ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ اتم پر ماتم کرے پیارا، برہم پاربرہم ملائییندا۔ سُرتی شبدی دے سہارا، ساچا گھر آپ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، گرمکھ گرسکھ گر گر دیوے اک گیان، اتم انتر اک بھگوان، دوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ ستگر پورا بے پرواہ، بے پرواہی کھیل کھلائییندا۔ جگ جگ بنے مات ملاح، لوک پرلوک دیا کھائیندا۔ چوڈاں لوک ویکھے تھائوں تھان، چوڈاں طبقات پھول پھولائیندا۔ کایا مندر ڈونگھے اندر پڑدے دیوے لاه، بجرکپائی توڑ ٹرائیندا۔ امرت اتم ساچا جام دئے پیا، سچ پیالہ ہتھ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نگر کھیڑا دئے وسا، جس گھر اپنا آسن لائیندا۔ نگر کھیڑا جائے وس، ساڈھے تین ہتھ ملے وڈیائیا۔ ستگر پورا دیوے رس، رس رسیا اکو ماہیا۔ میل ملائے ہس ہس، سُرت شبد کرے کُرمائیا۔ لیکھا جانے تہ اٹھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بڈھ بھیو دئے جنائیا۔ ست سنتوکھ دھیرج دیوے ہتھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ نظری آئے گھٹ گھٹ، گھر گھر رہا سہائیا۔ گرمکھ گرسکھ ہر سجن کر کے اپنے وس، وسیحکار آپ ہو جائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جگ جگ کھیل کرے پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی دیا کھائیا۔

* ۲۶ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی گُرمکھ سِنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر * ❁

گُرسکھ منگے ساچی مہرا، دوئے جوڑ سرنائیا۔ آون جاون چُکے جھیڑا، جھکڑا جنم مرن رہے نہ رائیا۔ لیکھا چُکے تیرا میرا، تُوں میرا
میں تیرا اکو لئے دسائیا۔ کوڑی کِریا ڈھپے ڈیرہ، بھانڈا بھرم دے بھٹائیا۔ تُوں ستگر میں تیرا چیرا، چِیلا گُرو وچے ودھائیا۔ وسدا رہے ساچا
کھیڑا، کایا بنک ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا پچھلا دے مُکائیا۔ ستگر کہے سُن گُرسکھ میت، تیرا مان
رکھائیا۔ سدا سدا سد وساں چیت، گھر گھر وچ ڈیرہ لائیا۔ کایا کعبہ مندر مسیت، ساچا مندر دیاں سُہائیا۔ نت اٹھ گاواں تیرا گیت، اپنا
ناؤں دیاں سمجھائیا۔ ساچی سیکھیا لینی سیکھ، سُکھدائک اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تیرا لہنا دئے چُکائیا۔
گُرسکھ کہے میرے گوبند، پاربرہم تیری سرنائیا۔ جنم جنم نہ مٹے چند، چنتا سکے نہ کئے گوائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ ٹھاکر تیری بند، اتم لیکھا
لے لگائیا۔ داتے دانی گئی گہند، تیرے ہتھ دتی پھڑائیا۔ کلجگ وہن ڈونگھی دھار ساگر سندھ، دسے نہ کئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ
ہر، آپ اپنی کِریا کر، میرا بندھن دے کٹائیا۔ گُرسکھ ساچے سُن لا کت، ہر کرتا آپ جنائیا۔ من منسا میٹ من، من کا منکا دئے بھوئیا۔
ساچا گیت گاؤ جن، بن رباب وجائیا۔ رسنا کہے دھن دھن، دھن پرہو سرنائیا۔ ہوئے پرکاش نیترا اٹھ، سچ گیان دئے درڑائیا۔ رائے دھرم نہ
دیوے ڈن، چتر گیت نہ لیکھ وکھائیا۔ انت وسیرا بن چھپری چھن، ساچے مندر لئے وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
دین دیال سدا سہائیا۔ گُرسکھ کہے میرے بھگونت، بھگون تیری اک سرنائیا۔ میں ناری تُوں میرا کنت، شاہ پاتشاہ تیری وڈیائیا۔ تیری مہما
سدا اگنت، جیو جنت سکے نہ کئے گائیا۔ تیرا بھو نہ بائے کوئی پنڈت، پنڈت پاندھے بیٹھے دھیان لگائیا۔ تیرا دُھر دا نام سچا منت، منتر
اکو دے سمجھائیا۔ مانس جنم بنے بنت، دوجی وار پھیرا کوئی نہ پائیا۔ در تیرے اُتے آئے منگت، منگن وست چائیں چائیا۔ سچ پریتی چاڑھ
رنگت، تن اتر کدے نہ جائیا۔ میل ملا ساچی سنگت، سگلا سنگ نہائیا۔ مانس جنم نہ ہوئے بھنگت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ
اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، گُرمکھ ساچے رہا سمجھائیا۔ گُرمکھ تیرا میلا سنگت، سنگت ہر ہر روپ وکھائیا۔ ناطہ تئے دوزخ بہشت
جنت، سچکھنڈ ساچے وچے ودھائیا۔ دوچے در نہ جانا منگت، امنگیان دان جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،

گرسکھ بیڑا اک وکھائیا۔ گرسکھ سنگت ویکھ بیڑا، ہر کرتا آپ بندھائیا۔ اُپر چڑھیا جیہڑا جیہڑا، سو پتے دیوے لائیا۔ آپ وسائے دوارا کھیڑا، جس گھر وسے بے پروا ہیا۔ دُور دُراڈا پنڈھ آیا نیڑا، نیرن نیرا ویکھ وکھائیا۔ گُرمکھ رکھے من چاؤ گھنیرا، گھر اکو اوٹ تکائیا۔ سَتگر اتم ملے میرا، میری جھولی دئے بھرائیا۔ جم کا پھاس کئے جیڑا، سواس سواس لیکھے لائیا۔ کرے کرائے حق نیڑا، حقو حق دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، گُرمکھ گُرسکھ ہر سنگت وسایا ساچا ڈیرہ، جس ڈیرے اندر وڑیا ہر رگھرائیا۔

* ۲۶ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی سرمکھ سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

ہر سَتگر کھیل سدا انوکھا، نو نو سمجھ کئے نہ پائیا۔ لیکھا جانے لوک پرلوکا، دو جہاناں حُکم ورتائیا۔ نام پرگٹائے سچ سلوکا، جُگ چوکڑی کرے پڑھائیا۔ نت نوت جن بھگتاں مارگ دسے سوکھا، اوجھڑ راہ نہ کئے پائیا۔ نرگن سرگن ملن دا دیوے موقع، مانس جنم مات پرگٹائیا۔ شبدي شبد اُچی کوک دیوے ہوکا، دُھر دا نام اک سنائیا۔ کیسے نال کرے کدے نہ دھوکھا، سچ سچ کرے پڑھائیا۔ ساچے سنتاں بخشے اکو اوٹا، پاربرہم سچی سرنائیا۔ کرے پرکاش نرمل جوتا، نورو نور نور دھرائیا۔ لہنا چُکائے ورن گوتا، ذات پات نہ کئے رکھائیا۔ کایا مندر سہائے ساچا کوٹھا، ساڈھے تن بتھ سوہبا پائیا۔ ڈونگھی بھوری مارے غوطہ، کایا کوری کھوج کھوجائیا۔ گُرمکھاں میٹے جنم جنم دا روسا، سوئی سرتی لئے جگائیا۔ پنج تت پانی کدے نہ ہووے کوسا، امرت میگھ جھرنا اک جھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گُرمکھ ساچے اکو در سمجھائیا۔ سَتگر پورا اُچ اپار، سچکھنڈ نواسی دیا کھائیا۔ ساچے بھگتاں لئے اُہار، بھگون اپنا پڑدہ لاپیا۔ ساچے سنتاں دئے دیدار، نیج نیترا کھ کھلائییا۔ ساچے گُرمکھ لائے پار، جُگ جُگ بیڑا پار کرائیا۔ ساچے گُرسکھ لئے اُٹھال، گوڑھی نیند نہ کئے سائیا۔ ناٹھ توڑ کال مہاکال، مہا اپنی دئے جنائیا۔ اٹھے پہر دوس زین گھڑی پل وسے نال، جگت وچھوڑا نہ کئے جنائیا۔ نرگن سرگن گھالن لئے گھال، پُرکھ اکال بے پروا ہیا۔ آپ اُٹھائے انجانے بال، ساچی گودی آپ بہائیا۔ ایتھے اوتھے بن دلال، دو جہاناں پار کرائیا۔ ساچا

منتر دئے سیکھال، کرے کرائے اک پڑھائیا۔ چوڈاں ودیا ہیوئے بے حال، چاروں کُنٹ کوکے دئے دُبائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ ہرجن ہر بہکت پرہ جوتی ملن آن، اتم جوتی جوت سمائیا۔ سچکھنڈ وسن سچّی دھرمسال، دھرم دوارے ڈیرہ لائیا۔ اوتھے نہ کوئی شاہ نہ کنگال، اوچ نیچ نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی بھوپ راج راجان، رنگ روپ نہ کھئے وٹائیا۔ تخت نواسی نوجوان، سری بھگوان ڈیرہ لائیا۔ دیونہارا اک فرمان، دُھر سندیسہ شبد سُنائیا۔ جن بھکتو ملو آن، گھر دروازہ ربا کھلائییا۔ ساچے سنتو کرو پہچان، بے پہچان پھیرا پائیا۔ گُرمکھ گُر کا کرو دھیان، گوجھ بھیو کھلائییا۔ گُرسکھ گُر چرن کرو پروان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، دیونہارا ساچا ور، گُرمکھ اتم میل پر ماتم برہم پاربرہم نہکرمی بن کرم کانڈ اپنے نال ملاییا۔

* ۲۶ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی سُکھدیو راج دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

سو پُرکھ نرنجن کھیل وکھاؤنا، پُرکھ اکال وڈی وڈیائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن بھیو چکاؤنا، پڑدہ کھئے رہن نہ پائیا۔ ایکنکار حُکم ورتاؤنا، نہ کھئے میٹ مٹائیا۔ آد نرنجن نور چمکاؤنا، ساچی جوت کرے رُشنائیا۔ سری بھگوان بنک سہاؤنا، گھر ساچے خوشی منائیا۔ ابناشی کرتے راگ الاؤنا، سوہلا ساچا گیت سُنائیا۔ پاربرہم پرہ راہ چلاؤنا، مارگ اکو اک وکھائیا۔ محل اٹل اک رُشناؤنا، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ پروردگار ویس وٹاؤنا، مقامے حق اپنی کار جنائیا۔ سمرتھ اپنا رنگ وکھاؤنا، رنگ رنگیلا اکو نظری آئیا۔ وشنوں وشو دھار سمجھاؤنا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ وشنوں ساچا حُکم سمجھاؤنا، سمجھ اپنی دئے جنائیا۔ برہمے نیتر نین کھلاؤنا، اکھ پرتکھ وکھائیا۔ شنکر سنسا روگ مٹاؤنا، دُھر دی بانی بان لگائیا۔ ترے گن مایا حُکم ورتاؤنا، پنج تت نیتر اکھ کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرنی کرتا آپ کھائیا۔ ساچی کرنی ہر کھاوے، آد پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ سَت دُلارا اک اٹھاوے، دُھر دی دھار دئے جنائیا۔ تھر گھر دروازہ اک کھلاوے، بند کواڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ ساچے مارگ آپے لاوے، رہبر اکو اک بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دُھر دی کار آپ کھائیا۔ دُھر دی کار کرے نرنکار، نرگن اپنا کھیل کھلائییدا۔ سچکھنڈ نواسی ہو

تیار، ترے گن اتینا کل ورتائیندا۔ ٹھانڈا سینا کر پساں، دو جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ لوآن پُریاں کرے خبردار، حُکم سنڈیسہ اک گھلائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ لئے اُٹھال، زمیں اسمان پڑدہ لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دُھر دا لیکھا آپ سمجھائیندا۔ دُھر دا لیکھا دسے بول، انبولت آپ جنائیا۔ سچ و جاوے اکو ڈھول، ناؤں زرنکارا آپ سُنائیا۔ دھرم دوار دیوے کھول، سچ ہٹ پرگٹائیا۔ دُھر دی وست لے کے آئے کول، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنڈیسہ نر نریشا، ایکنکار اکو اک سُنائیا۔ سچ سنڈیسہ دیوے اگم، اگمڑی کار کھائیا۔ جگ چوکڑی بیڑا بٹھ، نرگن سرگن راہ وکھائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ کدا آیا اپنا کم، نہکرمی حُکم ورتائیا۔ وسدا آیا ہڈ ماس ناڑی چم، پنج تت کر کھمائیا۔ ترے گن دیندا آیا ساچا دھن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ سمجھائیا۔ ساچی کھیل دسے کرتار، ہر کرتا بوجھ بھجھائیا۔ گر اوتار لئے اُٹھال، پیر پیغمبر نال ملائیا۔ کرے کھیل آپ زرنکار، دو جا سنگ نہ کھئے رلائیا۔ لیکھا ویکھو سرب جگ چار، کلجگ اتم ویلا آئیا۔ شاستر سمتر وید پُران کرو وچار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی دھار آپ جنائیا۔ دُھر دی دھار دسے بھگوت، بھگون اپنا حُکم ورتائیا۔ لیکھا ویکھو جگا جگنت، جگ چوکڑی رہا سمجھائیا۔ جس بنائی تہاڈی بنت، سو پُچھنہارا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل کھلاؤنا، خالق خلق ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار اک اُٹھاؤنا، نیتر نین اکھ کھلاؤنا۔ پیر پیغمبر حُکم ورتاؤنا، دُھر سنڈیس سُنائیا۔ بھگت بھگون آپ جگاؤنا، جاگرت جوت کر زُشنائیا۔ سنت ساجن پڑدہ لوہنا، اوہلا رہن کھئے نہ پائیا۔ گر مگھ رنگ اک وکھاؤنا، دو جہان دئے سمجھائیا۔ گرسکھ ساچا گھر ملاؤنا، آپ اپنا میل ملائیا۔ دُھر دا بول اک جناؤنا، گیت گوہند الائیا۔ ساچا نغمہ آپ الاؤنا، کائنات کرے پڑھائیا۔ پیر پیغمبر سیس جھکاؤنا، سجدہ سیس جگدیش اک کرائیا۔ سچ حدیث اک پڑھاؤنا، حضرت اکو بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سُنہڑا اک سُنائیا۔ سچ سُنہڑا سُنو میت، سو پُرکھ زرنجن آپ جنائیا۔ چار جگ دی ویکھو ریت، دین مذہب ونڈ ونڈائیا۔ ذات پات بنائی ٹھیک، ورن گوت گنڈھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ کھلاؤنا۔ ساچی کھیل کدا آیا، نرگن وڈا وڈا وڈیاؤنا۔ جگ چوکڑی پھیرا پایا، بے پرواہ ویس وٹائیا۔ دُھر سنڈیسہ

آن سُنایا، لوکِماٲ کِری پڑھائی۔ ساچا لیکھا لیکھا لیکھا، کاتب اپنا آپ جنائیا۔ قلم شاہی سنگ نیھایا، نہ کوئی سکے مات تڑائی۔ ساچا چھندن اک الایا، گیت گوبند سُنائی۔ برہمنڈاں کھنڈاں حُکم ورتایا، چار کُنٹ دہ دشا ڈیرہ لائیا۔ نام پرچندن ہتھ چمکایا، چندکا اپنا رُوپ جنائیا۔ آد شکت کھیل رچایا، چتربُج سوبھا پائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا بھیو دئے جنائیا۔ ساچا بھیو انت کھلاؤنا، ہر کرتا دئے جنائیا۔ ساچا مارگ اک وکھاؤنا، واسطہ اپنے نال جڑائی۔ ساچا ڈھولا نام پڑھاؤنا، دُھر دا راگ الایا۔ چار جُگ دا لیکھ مُکاؤنا، لیکھا اپنی جھولی پائی۔ سچ نریش اک سمجھاؤنا، شاہ پاتشاہ نُور خُدائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرنی کرتا آپ جنائیا۔ کرنی کرتا دیوے دس، دو جہاناں والی دیا کمائی۔ پیر پیغمبر گر اوتار جس دا لیکھا گئے لیکھ، لوکِماٲ کر لیکھائی۔ نرگن سرگن نال کردا ربا بت، نت نوت دیا کمائی۔ آد جُگاد بنیا ربا پت، پتا پُرکھ وڈی وڈیائی۔ دسدا ربا اکھی تھت، کوٹ نظر کیسے نہ آئی۔ سٹا ربا دے کر پتھ، کروٹ سکے نہ کھئے بدلایا۔ جُگ چوکرئی چار ورن کیتا مس، مسل اپنی اک بنائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اتم ویکھنہارا آئی۔ ویکھنہارا ہویا آپ، اپنی دیا کمائیندا۔ چار جُگ جس دا جاپ، گر اوتار سرب گائیندا۔ پیر پیغمبر جس نون کھندے پاک، سو صاحب ویس وٹائیندا۔ سچ دوارا کھول تاک، مندر اکو اک سہائیندا۔ اتم انت پورا کرے بھوکھت واک، واتاورن اپنے وچ چھپائیندا۔ دو جہاناں جانے سرب حالات، اپنا حال نہ کیسے جنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اکو مارگ آپ درڑائیندا۔ اکو مارگ ہر لگاؤنا، دوجی دھار رہن نہ پائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر سب نے شکر مناؤنا، نیوں نیوں سیس جگدیش جھکائی۔ رل مل ڈھولا اکو گاؤنا، نون میرا میں تیرا تیری میری ہوئے نہ کدے جدائی۔ آتم پر ماتم سب نون نظری آؤنا، نج نیتر اک کھلائی۔ امرت ساچا جام پیاؤنا، نام پیالہ ہتھ اٹھائی۔ کلجگ جیو کاگون ہنس بناؤنا، بدھی کاگ رہن نہ پائی۔ گھر گھر وچ بُجھیا دیپ چراغ جگاؤنا، بتی اکو اک لگائی۔ ساچی ہٹی نام کھلاؤنا، پٹی اکو دئے پڑھائی۔ رتی رت لیکھے لاؤنا، رت رتڑی نال مہکائی۔ پگی کر کے اکو وار سمجھاؤنا، گر مُکھ بھل کئے نہ جائیا۔ تتی وانیر نہ آؤنا، امرت میگھ اک برسائی۔ چھٹی جُگ دا پنڈھ مُکاؤنا، نو نو چار ڈیرہ ڈھاہیا۔ سرب بھکی آپ اکھواؤنا، آد جُگاد اپنا اپنے وچ چھپائی۔ ساچا کھیل اکھی آپ وکھاؤنا، آخر اپنا حُکم ورتائی۔ پچھلی دسی پورا انت کراؤنا،

کرتا اپنی کھیل جنائیا۔ دھرنی دھرت دھول ساچا دھرم اک ٹیکاؤنا، کوڑی جڑ دیوے اکھڑائیا۔ کلجگ شوہ دریا زڑھاؤنا، انت سکے نہ کھئے
 پچائیا۔ چار یاری ڈیرہ ڈھاؤنا، محمد کوکے دئے ڈہائیا۔ اللہ رانی نین سرماؤنا، مکھ گھنگٹ نظر کھئے نہ آئیا۔ چوڈاں طبقاں ہاکار مچاؤنا، نیتر
 رووے جگت لوکائیا۔ پروردگار کیسے نظر نہ آؤنا، ساچا کلمہ گئے بھلائییا۔ عالم علما کوئی نہ راہ دکھاؤنا، طلبا کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم آپ ورتائیا۔ ساچا حکم ورتاؤے ایک، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ گر اوتار منگن ٹیک، نیتر نین نین
 اٹھائیا۔ تیرا کوئی نہ جانے لیکھ، بے انت تیری وڈیائیا۔ کر کریا میٹ پچھلا لیکھ، لیکھا لیکھت اپنی جھولی پائیا۔ تیرے حکمے اندر کھیڈاں آئے
 کھیڈ، ستجگ تریتا دواپر کلجگ مات ہنڈھائیا۔ تیرے نام دی لا کے آئے میخ، لوکات نشانہ اک گڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، ایکا دے ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سُنو کن لا، سچکھنڈ نواسی آپ جنائیا۔ سب دا لہنا دیاں چکا،
 باقی کوئی نظر نہ آئیا۔ چار جگ حکمے اندر ونڈاں آئے پا، کھتری براہمن شوڈر ویش ہندو مسلم سکھ کر پڑھائیا۔ میرے نام دیاں گنڈھاں
 گھر گھر آئے ونڈا، بن بن پاندھی راہیا۔ ذات پات دیاں کندھاں آئے بنا، دین مذہب محل بنائیا۔ کلمی چھندا آئے سنا، شہنشاہ ساچا حکم
 ورتائیا۔ بندگی بندہ آئے لا، بندھن ناٹھ توڑ ٹڑائیا۔ پرماندن آئے سمجھا، گھر گھر وچ نظری آئیا۔ چند نوجندا آئے چڑھا، چند چوڈھویں دھار
 جنائیا۔ سد بخشنا آئے سمجھا، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ جو برہمنڈاں رہا سما، جیرج انڈاں اُتہج سینج راہ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، سچ سنڈیسہ رہا جنائیا۔ سُن لو میت پیارے سجن، ہر ستگر آپ جنائیا۔ کلجگ اتم آیا بھجن، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔
 چار ورن اٹھاراں برن دین مذہب ذات پات پرہہ آیا ٹھکن، جگت ٹھگوری ایکا پائیا۔ کیسے لاؤن نہ دیوے اجن پجن، پچیا رہن کھئے نہ پائیا۔
 چار کُنٹ دہ دشا زمیں اسمان گگن گگنتر کیسے دیوے نہ بھجن، بھجیاں پندھ نہ کھئے مکائیا۔ شبڈ ڈوری نال آیا بنھن، دُھر دا داتا
 بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ ساچی کار کھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دئے جوڑ، پرہہ
 ڈگے اک سرنائیا۔ پرم پُرکھ پرہہ تیری لوڑ، پُرکھ اکال تیری اک سرنائیا۔ جیوں بھاوے تیوں لہنا تور، ترت اپنا حکم سُنائیا۔ سدا سدا ہتھ
 تیرے ڈور، دوْجا نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ ویکھیا اندھ گھور، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ من واسنا ہوئی ٹھگ چور، لٹی جائے واہو داہیا۔

کوڑی کِریا مچے شور، سنسا سکے نہ کھئے مُکائیا۔ پورے ستگر دی کلجگ جیواں بھلی لوڑ، ایکا ایشٹ گئے بھلائیآ۔ کام واسنا ہوئے حرام
 خور، انتر آتم دھیان نہ کھئے لگائیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا گڑھ سکے نہ کوئی توڑ، اندر وڑ وڑ خوشی منائیا۔ کیسے نہ پھرے منتر تیرا فرنا پھور،
 سُرتی شبدا نہ کھئے گڑمائیا۔ اسیں مارگ دس کے آئے ہور، جیو جنت اپنا راہ رہے چلائیآ۔ تیرے نالوں ہویا اجوڑ، ساڈی لوڑ نہ کھئے رکھائیآ۔
 پُرکھ اکال دین دیال اسیں سارے بیٹھے مُکھ موڑ، کیسے دا ہوئے نہ کھئے سہائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا
 ور، تیرا لیکھا تیرے ہتھ پھڑائیآ۔ پُرکھ اکال اگو بول، اگو اک جنائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر اپنے اپنے کنڈے لُو تول، تولا اگو گن جنائیآ۔
 صاحب ستگر سدا اڈول، اڈل کدے نہ جائیا۔ کلجگ انت رہے نہ کوئی انبھول، بھلیاں لُو سمجھائیآ۔ ابناشی کرتا کدے نہ مارے رول، دھر
 دا حُکم اک سمجھائیآ۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا وجا کے آئے ڈھول، مردنگا ہتھ اٹھائیآ۔ اٹھ کے ویکھو گون وسے تھادے کول، دُور ڈراڈا
 پنڈھ مُکائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہن پاربرہم پرہ کلجگ جیو سارے کرن مخول، مُکھ سہندا نظر کھئے نہ آئیآ۔ مات گربھ دا بھل گئے
 سارے قول، کیتا قول نہ کھئے نبھائیآ۔ ساڈا حصہ رہا نہ رتی چول، چاروں کُنٹ خالی نظری آئیآ۔ دُکھاں بھری رووے دھول، دھرنی دیوے
 اک دُہائیآ۔ گون کرے بہار ہو، میرا دردی درد ونڈائیآ۔ کلجگ جیو مچایا گھول، کشتی کام کرودھ رہا لگائیآ۔ میرا پڑدہ اندر وڑ کے دتا
 پھول، شرم حیا لُج نہ کھئے رکھائیآ۔ تیرتھ تٹاں اٹھسٹھاں پانی دتا ورو، ناری پُرش ننگے تاریاں لائیآ۔ ساچے مندر کوئی نہ وسے آتم انتر مو،
 مؤلا نظر کیسے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دے ساچا ور، در تیرے اکھ جگائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر سُنو سچ
 گیان، ہر کرتا آپ جنائیآ۔ تھادھا منظور ہویا بیان، بے زبان لیکھے لائیآ۔ سارے متو اک ایمان، دھرم اگو نظری آئیآ۔ سارے سجدہ کرو
 سلام، سارے نمو نمو سپس جھکائیآ۔ سارے منتر پڑھو ستنام، سارے فتح ڈنکا اک سُنائیآ۔ سارے بھجو رام رام، سارے رمیا ویکھو ہر
 گھٹ رہا سہائیآ۔ سارے تگو اگو شام، شہنشاہ بنسری نام وجائیآ۔ سارے سُنو اک پیغام، سچ پیغمبر رہا جنائیآ۔ سارے پڑھو اک کلام،
 ساچا کلمہ اک درڑائیآ۔ سارے متو اک امام، آد جگاد نور خدائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر
 سندیسہ اک سُنائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے سپس نواؤندے، پرہ تیری سچ سرنائیآ۔ تونہی تونہی ڈھولا گاؤندے، تیرا نام دھیائیآ۔

دین مذہب نہ کھئے رکھاؤندے، نہ کوئی ونڈ ونڈائیا۔ شرع شریعت پندھ مُکاؤندے، اِکو مارگ لائیا۔ جیو جنت سادھ سنت تیرے بردے سارے نظری آؤندے، تیرے حُکمے وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے دسیئے چائیں چائیا۔ پُرکھ اکال دسے گیت، اِکو نام جنائیا۔ پیر پیغمبر ویکھو جا مسیت، مصلیٰ حق نہ کھئے پڑھائیا۔ گر اوتار گردوارے مندریں جا کے تگُو نیت، نیتوان نظر کھئے نہ آئیا۔ پنڈت پاندھے پنتھی گرتھی دھیاں بھیناں تگن نیت، ثابت صبر نہ کھئے رکھائیا۔ نانک گوبند بھلی پریت، گرُ گرتھ گردیو اشٹ درشٹ نہ کھئے کھلائییا۔ ساچے رام نہ کوئی سیو، آتم رام نہ کھئے منائیا۔ ساچے کرشن کوئی نہ کھولے بھیو، گوپی کاہن منڈل راس نہ کھئے رچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھنہارا گھر گھر، دو جہاناں کھوج کھوجائیا۔ دو جہاناں ویکھ جا، پرہ تیری آس رکھائیا۔ ساڈی اتم اِکو ہاں، تیری سرن سچی سرنائیا۔ اپنا پندھ آئے مُکا، لوکات پھیرا پائیا۔ جیو جنت آئے سمجھا، لکھ لکھ لیکھ جھولی پائیا۔ شاستر سمتر رہے گا، تیرے ہتھ تیری وڈیائیا۔ وید ویاسا آیا دھیا، پوت سپوتا براہمن گوڑا اچے ٹلے پریت آسن لائیا۔ عیسیٰ کہہ کے آیا میرا خُدا، پچھے آوے واہو داہیا۔ محمد اُچی کوک گیا سنا، وڈ امام ویس وٹائیا۔ نانک نرگن ساچا ڈھولا دتا گا، نہکلنک وجے ودھائیا۔ گوبند آکھے پُرکھ اکال پھیرا جاوے پا، کل کلکی ویس وٹائیا۔ سمبل ڈیرہ لاوے آ، نگر نظر کیسے نہ آئیا۔ مندر اِکولے بنا، جندر اپنا آپ لگائیا۔ اُجڑیا کھنڈر لئے وسا، نرگن جوت کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچا مارگ آپے لائیا۔ ساچا مارگ لا بھگوان، پرہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلجگ اتم دس کے آئے سرب نشان، جیو جنت سمجھائیا۔ نہکلنک آئے بلی بلوان، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ دو جہاناں بنے حُکمران، نرگن سرگن لئے سمجھائیا۔ لکھ چوراسی بنے کاہن، رام رمیا ویس وٹائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد چُکائے کان، لیکھا دیوے تھاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ وسا اپنا گھر، لوکات تیرا راہ تکائیا۔ لوکات تگے راہ، نیتر نین نین اُٹھائیا۔ نانک گوبند گیا لکھا، اتم آوے سچا ماہیا۔ گون کوٹے ڈیرہ لئے لا، چھپر چھن اِک چھپائیا۔ نرگن ہو کے بنے ملاح، سرگن بیڑا پار کرائیا۔ نظری آئے اِک خُدا، خودی سب دی دئے مٹائیا۔ جس نوں کھندے سدا جُدا، سو جُز اپنے نال جنائیا۔ نوری جلوہ دئے دھرا، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ ساچا حُکم دئے سنا، نہ کھئے میٹے میٹ مٹائیا۔ صدی چوڈھویں پندھ دئے مُکا، چوڈاں طبق کرے رُشنائیا۔ اِکو

سبق دے پڑھا، الفیے سمجھ سکے نہ رائیا۔ مذہب ذات نقطہ دے ادا، نون عنہ اکو نظری آئیا۔ حمزہ رمز دے لگا، این اکھ پرتکھ کھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کر کھیل ساچے ہر، ڈور تیرے ہتھ پھڑائیآ۔ اپنے ہتھ پھڑ لے ڈور، اندولت تیری سرشٹی تیرے ہتھ پھڑائیآ۔ نو کھنڈ پرتھمی ویکھ ٹھگ چور، گھٹ گھٹ اپنا پھیرا پائیآ۔ جگت وکاروں اسیں آئے ہوڑ، ہوکا تیرا نام سُنائیآ۔ سب نون دس کے آئے سرتی شبد لوو جوڑ، گھر میلا میل ملائیآ۔ کر پرکاش اندھ گھور، جوت زرنجن کر رُسنائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آپ اپنے لے پھڑ، جو تیرے تینوں رہے گائیآ۔ جو میرے مینوں دھیاونگے۔ ہردے ہر کا نام وساونگے۔ رسنا جہوا گیت الاونگے۔ کایا مندر مسیت سوبھا پاونگے۔ آتم پرماٹم ویکھ نشانہ ٹھیک، مارگ اپنا پنڈھ مُکاونگے۔ ایتھے اوتھے لگی پریت، ویلے انت توڑ نیہاونگے۔ میں ہر گھٹ وسان چیت، چار جگ مُکھ شرماونگے۔ بیٹھا رہاں سدا اتیت، گر اوتار سرب فرماونگے۔ کالے اُتے پا کے گئے لیک، لکیر سب دی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، گر مُکھ ساچے ویکھ وکھاونگے۔ گر مُکھ ساچے ویکھ وکھاونگا۔ کلجگ اتم پڑدہ چُکاونگا۔ ہرجن سڑدا آپ بچاونگا۔ دُھر دا بردا اک بناوانگا۔ گھر گھر در در بھیو کھلاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا مارگ اک رکھاونگا۔ ساچا مارگ اک رکھاونگا۔ جن بھگتاں آپ جگاوانگا۔ ساچے سنتاں میل ملاوانگا۔ گر مُکھاں رنگ رنگاونگا۔ گر سکھاں مردنگ و جاوانگا۔ سیج پلنگ ہنڈھاوانگا۔ انحد راگ سناوانگا۔ ید پُشت آپ بناوانگا۔ یکمشت کھیل کراوانگا۔ عاشق ماشوق روپ وٹاوانگا۔ دُھر دا سیج حقوق، جن بھگتاں جھولی پاوانگا۔ باقی سب نون کران منسوخ، پچھلا لیکھا میٹ مٹاوانگا۔ چار ورنان بنے اک رسوخ، کھتری براہمن شودر ویش اکو گھر بہاوانگا۔ سب دی میٹاں ترسنا بھوکھ، امرت آتم جام پیواوانگا۔ جنم مرن دا رہے نہ دوکھ، جس نون اپنی گود بہاوانگا۔ جن بھگتاں بت جاواں جھوجھ، اپنا سیس جگدیش کٹاوانگا۔ دو جہاناں دی دیواں سوجھ، پڑدہ اوبلا آپ چُکاونگا۔ لہنا چُکے ایکا دوج، بہانڈا بہرم بھیو بھٹاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ اندر ستجگ روپ وٹاوانگا۔ کلجگ اتم ڈیرہ ڈھابیکا۔ پرہہ اپنا حُکم ورتائے گا۔ نہ کوئی میٹے میٹ مٹائے گا۔ گر اوتار سیس جھکائے گا۔ پیر پیغمبر کلمہ نبی رسول نہ کھئے پڑھائے گا۔ سارے حُکم کرن قبول، کایا کعبہ اکو نظری آئیگا۔ جنہاں ملیا آپ محبوب، مُحبّت اپنے نال لگائے گا۔ چار

جُگ دا دے ثبوت، صبر پیالہ جام پيائے گا۔ بھاگ لگا کایا کلبوت، رُوح پاک آپ کرائے گا۔ کوڑی اگنی دیوے پھوک، جوتی لمبو اکو لائے گا۔ مُرید مُرشد دوہاں اک رسوخ، رسواگر آپ اکھوائے گا۔ ہر گھٹ ہونے سدا موجود، خالی در نہ کھئے وکھائے گا۔ آد جگاد نہ ہونے نیست و نابود، سچ نشان اک اٹھائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا مارگ اک وکھائے گا۔ پرہہ بھکتی مارگ لاویگا۔ بھکت بھگوان آپ جگاویگا۔ دُھر دا نام دے کے دان، خالی جھولی سرب بھراویگا۔ جو سٹے بال انجان، پھڑ باہوں آپ بلاویگا۔ اگلی پچھلی چُکے کان، بن کتاں راگ سناویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھکت بھگوان جوڑ جڑاویگا۔ جن بھکت آپ اٹھائے گا۔ تھہ اپنی دیا کھائے گا۔ کچھ نام کولوں ورتائے گا۔ مُکھ اُجل مات کرائے گا۔ سُکھ سہج گھر وسائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھکتاں رنگ رنگائے گا۔ جن بھکتاں رنگ رنگاویگا۔ آتم سیجا ڈیرہ لاویگا۔ دُھر سندیس اکو بھیجا، بھجن بندگی نام پرگٹاویگا۔ نج نیتر آپے پیکھا، پیکھت پیکھت خوشی مناویگا۔ نہ کوئی رہے اولیا پیر شیخا، مسائک روپ نہ کھئے دھراویگا۔ دین مذہب دا کر کے اکو ایگا، آخر اکو اکھڑ پڑھاویگا۔ پاربرہم پُرکھ اکال دی اکو ٹیکا، خُداوند کریم اکو نظری آویگا۔ سب دی کرے بُدھ پیکھا، من منسا میٹ مٹاویگا۔ دین مذہب دا بولی اُتے اگے کوئی نہ لئے ٹھیک، ٹھیکے دار نظر کھئے نہ آویگا۔ لوکات سب دا اکو بنے پُرکھ ابناشی نیتا، نرگن اپنا حُکم ورتاویگا۔ مات گریہ دا سب کرائے چیتا، لو چھٹکی پھیر لگاویگا۔ سوہنگ شبد دا دسے بھیتا، آتم پرما تم جوڑ جڑاویگا۔ جو اُپروں آیا ہیٹھاں، ہیٹھوں پھڑ کے اُپر لے جاویگا۔ جس دا شبدي پُت اکو جیٹھا، تھر گھر ساچے سوہا پاویگا۔ سو بھکتاں کدے نہ بھلے چیتا، جُگ چوکڑی ویکھن آویگا۔ کلجگ جیوو اٹھو مُکاوو اپنا لیکھا، سِری بھگوان لیکھ چُکاویگا۔ ویلا لنگھ نہ جائے ویکھی ویکھا، ویلا لنگھیا ہتھ نہ آویگا۔ جس دا روپ روپ انیکا، بوہ کوٹ پھول پُھلاویگا۔ جس دا میل دس دسمیشا، دہ دشا کھوج کھوجاویگا۔ جس دی انس وشن برہم مہیشا، کروڑ تینسا سُرپت اند جس دھیاویگا۔ تِس صاحب کرو آدیسا، اتم اپنے دیس لے جاویگا۔ تِس مُچھ داہڑی نہ کیسا، نہ کوئی مؤنڈ مؤنڈاویگا۔ آتم پرما تم کرے ہیتا، نیت نوٹ اپنے گھر وساویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھکتاں دیوے اکو ور، بھکتی ڈیرہ اک لگاویگا۔ جن بھکتاں پرہہ ہونے وس، اپنا مان گوائیا۔ دُھردرگاہو آئے نس، جُگ جُگ پھیرا پائیا۔ ساچا مارگ دیوے دس، کرے اگم پڑھائیا۔ جُگ چوکڑی کسے نہ آیا

ہتھ، لہ لہ تھکے سرب لوکائیا۔ کھوجت کھوجت گئے آگ، ہر کا نور نظر نہ آئیا۔ کوئن بیٹھے تیرتھ تٹ، ڈونگھی کندر دھیان لگائیا۔ کوئن
 اگنی رہے تپ، جل دھار کوئن رہے وبائیا۔ کوئن کرن پوجا پاٹھ شودوالے مٹھ، مندر مسیت گرو رہے دھیائیا۔ چار کٹت دہ دشا کیسے نہ آیا
 ہتھ، خالی ہتھ رہے دکھائیا۔ جنہاں اُپر کیرپا کرے پُرکھ سمرتھ، ستگر پورا دیا کھائیا۔ راتیں سٹیاں نیج کھولے نیترا آگھ، دے نے جاگدیاں بن
 آگھاں نظری آئیا۔ ست سروپ ہو پرتکھ، پردہ اوہلا دئے اٹھائیا۔ لکھ چوراسی نالوں کر کے وکھ، اپنا میل ملایا۔ تون میرا میں تیرے وس،
 بھگت بھگوان اک دوجے نوں رہے سنائیا۔ بن بھگت بھگوان دوہاں دا کھیڑا کدی نہ سکے وس، دو جہاں اونترے نظری آئیا۔ بھگت کہے
 بھگوان میری رکھے پت، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ بھگوان کہے بن بھگتاں میرا نام کوئی نہ لئے جپ، لوکات نشانہ نظر کھئے نہ آئیا۔ دوہاں دا اک
 دوجے بناں چلے کوئی نہ وس، مجبور ہو کے اک دوجے نال بندھن پائیا۔ دھن نگر دھن کھیڑا جتھے پتا پت دوویں گاؤں جس، رسنا جہوا
 بتی دند صفت صلاحیا۔ ہر سنگت دوارا رہا وس، ساری بستی خوشی منائیا۔ کلیوں کال قلندر جائے نس، جو جن در تے آئے درشن پائیا۔
 اتم ویلے درشن دیوے ہس ہس، سیس جگدیش تاج ٹکائیا۔ گرمکھو گھردیاں دینا دس، پرہ پتا آیا سچا ماہیا۔ جو ہویا بھگتاں وس، سو
 بھگتاں پچھے پھیرا پائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی پُرکھ اکال اک سمرتھ، ستگر پورا اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت
 دھر، نہکلنک نرائن نر، ہر سنگت تیری پریم پریتی اندر جائے ڈھٹھ، تیرے مندر اپنا ڈیرہ لائیا۔ سچکھنڈ دا سچ اکٹھ، لوکات دکھائیا۔
 جس گھر نرگن زور ہوئے پرگٹ، سو پرگٹ وچ لوکائیا۔ سارے رل مل اتم پرما تم اک دوجے دا گاؤ جس، دوئی دویتی کیسے وچ رہن نہ
 پائیا۔ ذات پات دین مذہب کھیڑا دیو چھڈ، اک دوجے نوں جانو بھائی بھائیا۔ نانک گوبند سچا مارگ گیا دس، اوچ نیچ رہن کھئے نہ پائیا۔
 ہر گھٹ ہر پردے ساچا رام رہا وس، گھر گھر کاہن اپنی بنسری نام رہا وجائیا۔ سینتا سرتی ہو کے پریم اپنا کر لو وس، رادھا ہو کے
 کرشن لو منائیا۔ تھادے پچھے تھادا ستگر ہوئے بے بس، بھجا پھرے واہو داہیا۔ چھڈ کے آئے تیرتھ تٹ، مندر مٹھ سرب تجائیا۔ جتھے بھگت
 سنت گرمکھ گرسکھ ہر سنگت ہر کا نام رہی رٹ، تس بن دوجا در اور نہ کھئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 دیونہارا سرب ور، گرمکھو اپنا ویکھو آپ گھر، جس گھر وچ گھر ستگر ڈیرہ لائیا۔ گرسکھ اگوں دیوے آگھ، اچی کوک سنائیا۔ بن

ستگر مینوں کجھ نہ سکے بھاگھ، ہوئے نہ کھئے سنائیا۔ نو دوارے بڑے چالاک، اٹھے پہر اپنا بل دکھائیا۔ پنج وکارے اگلا بند کیتا تاک، سکے نہ کھئے کھلائییا۔ جناں چر ستگر پورا سر اپنے ہتھ نہ لئے راگھ، راہ نظر کھئے نہ آئییا۔ سکھمن ٹیڈھی بنک پار نہ ہووے گھاٹ، ایڑا پنگل پندھ نہ کھئے مکائییا۔ شبد سنے نہ کوئی ناد، انحد راگ نہ کھئے سنائیا۔ امرت آتم نہ آئے سواد نو رس پھکے رسنا جہوا رہی کھائییا۔ آتم انتر نہ ہوئے پرکاش، اندھ اندھیر نہ کھئے مٹائییا۔ کر کیریا ستگر پورا اندر وڑ کے ساچے مندر چڑھ کے سرتی شبد پھڑ کے درس دکھائے ساکھیات، سجن اکے نظری آئییا۔ گرمکھ اوس گھر اوس در کدی نہ ہوئے وفات، جنم مرن گیڑ رہن نہ پائییا۔ لیکھا لیکھ دئے بن قلم دوات، کاغذ لوڑ رہے نہ رائیا۔ بن پیاسوں پیائے آب حیات، حیاتی حیاتی وچوں بدلاییا۔ مکھ توں لاه کے پڑدہ نقاب، نقاب پوش اپنا نور دئے چمکائییا۔ جو ہر گھٹ اندر بیٹھا خاموش، سو گرمکھو گرسکھو جن بھگتو تھائے نال اندر وڑیا گلاں کرے چائیں چائیا۔ او رل کے بنو اک جماعت، کبیر جلاہا اچی کوکے دئے ڈھائییا۔ نانک نرگن ست سرپ سب توں بنائے پارجات، جو پرم پُرکھ پتیرمیشور چرن لاگن پائینا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ہر سنگت دیوے اکو ور، جم کا چکاؤ بھے ڈر، ویلے انت سری بھگونت انت اپنی گود بہائییا۔

* ۲۷ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی پنڈ کلا پریم سنگھ دے گرہ ضلع امرتسر *

گرمکھ مٹے اندھیری رات، جگت اندھیر رہن نہ پائییا۔ گھر ستگر درس پائے ساکھیات، شاہ پاتشاہ نظری آئییا۔ اندر کھولے اپنا تاک، پڑدہ بجرکپاٹ اٹھائییا۔ پُرکھ اکال ملے سجن ساک، در بیٹھا بے پرواہییا۔ سچ پریتی بٹھے نات، ناطہ اپنے نال جڑائییا۔ آتم دیوے اکو دات، پرما تم میل ملاییا۔ بخشے امرت بوند سوانت، سانتک ست ست ورتائییا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، گرمکھ اک گیان درڑائییا۔ گرمکھ دیوے اک گیان، ستگر ساچا دیا کھائیندا۔ انتر آتم دھرم نشان، دھرم دوارے آپ دکھائیندا۔ کوڑی کیریا چھٹے پین کھان، امرت رس آپ چکھائیندا۔ چرن کول کول چرن پرہ سوامی اک دھیان، ایشٹ دیو گر اکو نظری آئیندا۔ ساچا نام سنے سچ کان، سرون ساچے لیکھے

لائيندا۔ بالی بُدھ نہ ہونے انجان، سُرتی سوچھہ سرُوپ بنائیندا۔ گھر میلا نرگن کابن، گرہ مندر سوہیا پائیندا۔ جنم کرم روگ سرب مٹ جان، سنسا رہن کھئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، گرُمکھ گر گر بوجھ بُجھائیندا۔ گرُمکھ بوجھہ ستگر رنگ، ہر ساچا سچ بُجھائیا۔ مندر ویکھ اندر لنگھ، پڑہ آپ چُکائیا۔ نام ندھان وجے مردنگ، تال تلوڑا اک وکھائیا۔ جگت وکارا کھنڈ کھنڈ، کوڑ کڑیار نظر کھئے نہ آئیا۔ آتم ملے اک اند، پرمانند آپ سائیا۔ ساچی دیوے نام سُگندھ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گرُمکھ ایکا گھر وکھائیا۔ گرُمکھ ویکھ پہلا گھر، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ لوکھات کیوں بیٹھا اڑ، من مت رنگ رنگائیا۔ کایا مندر ساچے پوڑے ویکھ چڑھ، اچا ٹلا نظری آئیا۔ نیتز لوچن درشن کر، نج نین اک گھلائی۔ نظری آئے نرائن نر، ہر کرتا بے پرواہیا۔ جنم جنم دا چُکے ڈر، آون جاون رہن نہ پائیا۔ پن رسنا جہوا سوہنگ ڈھولا پڑھ، انتر انتر دھیان لگائیا۔ گھر وچ اُچے تیرا گھر، گھر گھر وچ وجے ودھائیا۔ ساچے نہاؤنا اکو سر، سر امرت اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گرُمکھ تیری دُھر دی پریت، ہر ستگر آپ جنائیا۔ جنم جنم دی ویکھ ریت، کرم کرم دی دھار سمجھائیا۔ تیرے اندر امرت ٹھانڈا سیت، پن کِریا ہتھ کسے نہ آئیا۔ آگے ہو کے ویکھ نزدیک، دُورن دُور پینڈا رہا مکائیا۔ سدا سہیلا وسے چیت، چیتن اپنا حُکم ورتائیا۔ در درویش بن منگ نام بھیکھ، بھچھیا اکو جھولی پائیا۔ من آتما دوویں رہن اتیت، بُدھ مت نال ملائی۔ لیکھا چُکے ہست کپٹ، ہر گھٹ رمیا رام نظری آئیا۔ مانس جنم لہنا جیت، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دیونہار وڈیائیا۔ ساچی پریتی لاؤ ایک، پُرکھ اکال دیا کھائیا۔ آد جُگاد جس دا بھیکھ، نرگن سرگن رُوپ دھرائیا۔ لکھ چوڑاسی لکھ لیکھ، وشن برہما شو سیو لگائیا۔ بھگت بھگوان دیونہارا ٹیک، جُگ جُگ حُکم ورتائیا۔ نج نیتز نج آتم نج گرہ نج سوامی لہنا ویکھ، گھر بیٹھا بے پرواہیا۔ سچ پریم کرو ہیت، نیم اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گرُمکھ دیوے سدا وڈیائیا۔ سچ پریتی ستگر چرن، ملے مان وڈیائیا۔ نیتز کھلے ہرن پھرن، جوتی نور نور رُشنائیا۔ لیکھا چُکے مرن ڈرن، جیون مکت اکو اک سمجھائیا۔ گرُمکھ ورلے ترنی ترن، کلجگ ڈبی سرب لوکائیا۔ سنت سہیلے گرو چیلے آیا پھڑن، بن پاندھی پھیرا پائیا۔ کایا مندر ڈونگھی کندر آیا ورن، نو دوارے ڈیرہ دیوے ڈھاپیا۔ سچ محلے آیا چڑھن، دسم

دواری بہہ کے آیا پڑھن، سوہنگ ڈھولا اکو گائیا۔ لیکھا چکاون آیا ورن برن، سمجھاون آیا اکو سرن، سری بھگوان سچّی سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرمکھ نیتر نین اکھ کھلائیا۔ گرمکھ کھلی اکھ اکھ، ہر ہر بیو جنایا۔ سُنیا ناؤں ایکا کن، دوئے سرون بند کرایا۔ نام پایا دھر دا دھن، سچ خزینہ نظری آیا۔ زرگن چڑھیا اکو چن، جوت نرنجن نور رُشنایا۔ کوڑی کرپا بھانڈا بھن، سچ بھنڈار جھولی پایا۔ میٹ واسنا اپنا من، من ممتا موہ چکایا۔ کر پرکاش ساچے تن، گھر مندر اک سُہایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرہ گرمکھ آپ سُہایا۔ گرہ گرمکھ گھر سُہنجنا، سوہنیک وڈیائیا۔ گھر دیک جگے نرنجنا، نرویر پُرکھ آپ جگائیا۔ ہر ستگر ملے درد دکھ بھ۔ بھنجنا، سُکھ ساگر روپ وٹائیا۔ نیتر بائے نام انجنا، اگیان اندھیر مٹائیا۔ چرن دھوڑ کرائے مجنا، دُرمت میل دھوائیا۔ کایا چولی چاڑھ رنگنا، رنگ مجیٹھ اک رکھائیا۔ ست سنتوکھی اک پھنڈے انگنا، انگیکار اک ہو جائیا۔ ڈھولا گیت سُنائے ساچا چھندنا، تون میرا میں تیرا کرے سچ پڑھائیا۔ گرسکھ گرو گرو گرو گرو اک دو جے تون دوویں کرن بندنا، بندگی پریم پریتی اک جنائیا۔ گرمکھ تیرا لکھ چوراسی کٹے بھندنا، بھاسی گل نہ کھئے لٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پریتی ٹھانڈی سیتی ہرجن ہر جو کایا جھولی آپ ٹکائیا۔

* ۲۷ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی پنڈ کلا گرنخش سنگھ دے گرہ ضلع امرتسر *

سچکھنڈ نواسی سچکھنڈ رہندا، ستگر پورا اک اکھوائیندا۔ جن بھگتاں اندر زرگن ہو کے بھندا، سچ سنگھاسن سوہا پائیندا۔ نرویر ہو کے ڈھولا کہندا، نام ندھان جنائیندا۔ آد جگاد بھانا سھندا، سر اپنے بہار اٹھائیندا۔ گھر گھر جا جا دینا دیندا، دیونہار آپ اکھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، اپنی کرنی آپ کھائیندا۔ سچکھنڈ نواسی وسے سچکھنڈ دوار، سچ ساچا اک اکھوائیا۔ جگ جگ ویکھے وچ سنسار، زرگن سرگن بیو چکائیا۔ بھگت قبیلہ اک پروار، پاربرہم پرہہ بنت بنائیا۔ نت نت میلے وچھڑے یار، سچ پریتی اک لگائیا۔ جگ جگ مارگ دئے سکھال، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ نام ندھان بلائے جیکار، ساچا راگ سُنائیا۔ ڈونگھے

وہن کرے پار، بھو ساگر لئے ترائیا۔ نیتر کھول دیوے دیدار، لوچن اکو نظری آئیا۔ سوچ وچ نہ آئے سرجنہار، سوچ سمجھ چلے کوئی نہ رائیا۔ جس بخشے بخشنہار، بخشش اپنی مہر وکھائیا۔ پھڑ بانہوں لئے اٹھال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ سچکھنڈ نواسی صاحب سلطان، پارہرہم اک اکھوائیندا۔ جگ جگ دیوے جگت گیان، بھگت بھگوان آپ سمجھائیندا۔ مارگ لئے سریشٹ آن، دریشٹ اکو اک کھلائیندا۔ سچ بنائے دھرم ودھان، ڈھر دا حکم اک سنائیندا۔ گر اوتار دین بیان، لیکھا لیکھت لیکھ پڑھائیندا۔ پرگٹ ہو والی دو جہان، دوئے دوئے اپنی کار کھائیندا۔ نرگن سرگن کرے وبار، بوہاری اپنی رچن رچائیندا۔ کلجگ انت لے اوتار، وڈ اوتاری پھیرا پائیندا۔ گرسکھ ساچے کرے پیار، پارہرہم پرہہ اپنا میل ملائیندا۔ جینودیاں جگ کرے ادھار، مریاں جم نیڑ نہ آئیندا۔ مانس جنم پیج دئے سوار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی، گھٹ گھٹ واسی، ہرجن ساچے ساچے مندر سد سدا اپنے وچ سمائیندا۔

* ۲۷ بہادروں ۲۰۲۰ یکرمی کرم سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

سچکھنڈ نواسی سہائے تھان، دھرنی دھرت ملے وڈیائیا۔ دیوت سُر سارے گان، گن گندھرب دھیان لگائیا۔ وشن برہما شو نین اٹھان، اٹھ اٹھ ویکھن چائیں چائیا۔ چار جگ خوشی منان، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ جگ چوکرئی کھیل مہان، ہر کرتا آپ کرائیا۔ شاستر سمرت وید پُران صفتی ڈھولے سرب سنان، اچی کوک کوک الاٹیا۔ وڈ وڈیائی گُرمکھ چتر سُبجان، جس ملے بے پرواہیا۔ امنگیا دیوے دان، ڈھر دی دات ورتائیا۔ چرن دھوڑ بخشے اشنان، سروور اک بنائیا۔ مانس جنم دیوے مان، مائکھ اپنے لیکھے لائیا۔ پچھلا لیکھا چکے جہان، آگے اکو بوجھ بوجھائیا۔ سوہنگ شبد کر پروان، پرہم پُرکھ کرے پڑھائیا۔ انتر آتم اُچے اک گیان، اک اکھر دئے جنائیا۔ جھوٹھا دے جگت مکان، انت کھیڑا کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے پار کرائیا۔ سچکھنڈ نواسی کریا ندھ، کرپن اپنی دیا کھائیندا۔ جن بھگتاں کارج کرے سدھ، ساچا کھیل آپ ورتائیندا۔ اپنے ملن دی آپے جانے

بدھ، دوجا مارگ نظر کیسے نہ آئیندا۔ میل ملاوے گھر دھام نج، نج گھر اپنا ڈیرہ لائیندا۔ ہرجن ہری دوار جائے سوجھ، سوجھ بوجھ اکو پائیندا۔ ستگر پرتی جائے لُجھ، دوجی حرص نہ کھئے ودھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں آپے لئے پُچھ، لبھیاں ہتھ کیسے نہ آئیندا۔

* ۲۷ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی پورن سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

سچکھنڈ نواسی وست دے، ہر بھگت منگ منگائیندا۔ ٹھاکر نال لگے نینہ، ناٹھ اکو اک جڑائیندا۔ امرت برکھ ساچا مینہ، میکھلا نظر کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، در تیرے سیس جھکائیندا۔ کرپا کر سچے بھگوان، ہر بھگت آس رکھائیا۔ دُھر دا دے اگتی دان، لوکھات ہتھ کیسے نہ آئیا۔ لبھ لبھ تھکا جیو جہان، چاروں کُنٹ پھیرا پائیا۔ پڑھ پڑھ تھکے انجیل قرآن، شاستر سمتر وید گائیا۔ تیرا ملیا نہ کوئی نشان، نشانہ ہتھ کیسے نہ آئیا۔ نو نو چار ہویا حیران، پریشان سرب لوکائیا۔ خالی دسے جگت دکان، وست نام نہ کھئے وکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وست امولک جھولی پائیا۔ کرپا کر سرب گنونت، جن بھگت اکو آس رکھائیندا۔ ساچا نام دے منیا منت، من منسا پور کرائیندا۔ گڑھ تھے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم بھيو چکائیندا۔ لیکھا چکے جگت پنڈت، بودھ اگادھ اکو نظری آئیندا۔ میل ملا ساچی سنگت، جس سنگت وچ سہائیندا۔ کر کرپا لا انگ انگد، انگیکار تیرا در اکو بھائیندا۔ در درویش ہویا منگت، دوئے جوڑ سیس جھکائیندا۔ صاحب ستگر من اکو منت، نیتر نیناں نیر وبائیندا۔ کایا چولی چاڑھے رنگ بہنت، بہنڑی گھڑی نال سہائیندا۔ کوڑی رہے نہ کوئی علت، ایک تیرا روپ نظری آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی دس دُھر دی ملت، جس گرہ اپنا میل ملائیندا۔ شاہ پاتشاہ سچ سورپیر، تیری اوٹ تکائیا۔ چوٹی چاڑھ پھڑ اخیر، آخر اپنا درس کرائیا۔ چار جگ رہے دلگیر، تیرا نام دھیائیا۔ شرع وجدے رہے زنجیر، شریعت کردی رہی لڑائیا۔ سولی چڑھدے رہے اخیر، پٹھی کھل مات لہائیا۔ تیرے پچھے سانجھے پیر، پیر زنجیر ہتھ ہتھکڑی لئی بندھائیا۔ دُبدے رہے وچ نیر، تھے پرت دھکا دیون لائیا۔ تیری لبھدے رہے تصویر، جنگل جوہ

اُجاڑ پہاڑ پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اک وکھال اپنا گھر، جس گھر رُتبہ نہ کوئی امیر حقیر، سب اکو نظری آئیا۔ جگت وچھوڑا کٹ بھیڑ، بندھن کھئے رہن نہ پائیا۔ برہو لگی میٹ پیڑ، دکھیاں درد درد وندائیا۔ بدل دے ساڈی تقدیر، تدبیر اپنی اک سمجھائیا۔ تیرے ہتھ نام شمشیر، کوڑی کریا سیس دے کٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگت رہے دھیائیا۔ جن بھگت کہن بول، اپنا نعرہ لائیا۔ ابناشی کرتے پڑدہ کھول، گھر اپنا دے سمجھائیا۔ ساچے کنڈے لے تول، تولا بن کے اکو ماہیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں لے ورول، ہرجن اپنے باہر کڈھائیا۔ نیڑے ہو کے وس کول، دُور دُراڈا پنڈھ مکائیا۔ نام ہو کے وجا ڈھول، ڈھولا اکو راگ سُنائیا۔ شبد ہو کے بن وچول، وچولا نرگن سرگن میل ملائیا۔ مولا ہو کے جا مولا، روپ رنگ ریکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ ساڈا بہار کر ہول، سر اپنے گنڈھ اٹھائیا۔ لیکھا چُکے اُپر دھول، دھرنی دھرت لہنا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک میل ساچے گھر، جس گھر ملیاں وچھڑ کدے نہ جائیا۔

* ۲۷ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی گرمکھ سنگھ دے گرہ پنڈ کلا ضلع امرتسر *

ہر ستر دیا کھائیندا، آد پُکھ نرنکار۔ گر گر ویس وٹائیندا، شبد جوت آدھار۔ بھگت بھگوان ویکھ وکھائیندا، نرگن سرگن کر پیار۔ سنت ساجن پڑدہ لاپندا، دُوئی دُویت اُتار۔ گرمکھ گود بہائیندا، دیوے سچ پیار۔ گرسکھ ویکھ وکھائیندا، سد سد ویکھنہار۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈائیندا، نت نوت ساچی کار۔ وشن برہما شو سیو لگائیندا، دیوے ڈھر فرمان۔ گر اوتار حکم ورتائیندا، لیکھا جان دو جہان۔ پیر پیغمبر آپ سمجھائیندا، دیوے برہم گیان۔ سب دا داتا اک اکھوائیندا، آد جگاد سری بھگوان۔ سچکھنڈ ساچے سوہا پائیندا، تخت نواسی نوجوان۔ سیس جگدیش تاج سہائیندا، پنچم پنچ کرے پروان۔ ساچا دھرم اک بنائیندا، ساچی شرع اک ایمان۔ ساچا رببر اک اکھوائیندا، سچ پیغمبر ہو پردھان۔ سچ سویمبر آپ رچائیندا، لکھ چوڑاسی کھیل مہان۔ سرب گھٹ بھرتبر دیا کھائیندا، جگ چوکڑی ویس مہان۔ کلجگ کوڑا اڈمبر آپ مٹائیندا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل شاہ سلطان۔ ہر کا

کھیل ہر کا رنگ، ہر ہر جو آپ جنائیا۔ گر کی دھار ڈور پتنگ، زرگن سرگن آپ جنائیا۔ بھگت بھگوان ایکا سیجا بہن پلنگ، سہنجی
 رت سہائیا۔ سنت سجن لین اند، آتم رس اک وکھائیا۔ گرمکھ گروڈوارا ویکھن لنگھ، راہ وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ گرسکھ ساچا نام وجاون
 مردنگ، تار ستار نہ کھئے پلائیا۔ سری بھگوان سورا سرینگ، شہنشاہ اپنی کھیل رچائیا۔ کر پرکاش سورج چند، ترے بہون کرے رُشنائیا۔
 لیکھا جان جیرج انڈ، اُتہج سینج ونڈ ونڈائیا۔ حُکے اندر کوٹ برہمنڈ، برہمانڈ آسن لائیا۔ نام کھنڈا چند پرچنڈ، دو دھار آپ چمکائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ سچ داتا نیرویر، زرگن اک اکھوائیندا۔ گر کرپا کدی نہ ہووے قہر،
 اگنی تت نہ کھئے جلائیندا۔ بھگت ملن دی بھگوان کدے نہ کرے ڈیر، دُور ڈراڈا نیڑے نظری آئیندا۔ سنتاں میلا کرے ایکا ویر، ایکا گھر
 سوبھا پائیندا۔ گرمکھاں لہنا دینا دئے نیڑ، لیکھا لیکھے وچ جنائیندا۔ گرسکھاں دسے نہ کوئی ہیر پھیر، ہیرا پھیری سرب چُکائیندا۔ نظری آئے
 شبد سوامی ساچا شیر، بھک اپنے نام لگائیندا۔ لگھ چوراسی وچوں گھیر، گرمکھ تھوڑے باہر کڈھائیندا۔ کلجگ جیو کوڑی کرپا کرن
 بھیر، من مت من مت نال ٹکرائیندا۔ چاروں کُنٹ چھڑاں رہے چھیر، چھیرخانی سب دے وچ وکھائیندا۔ کوئی نہ جانے میر تیر، تیرا میرا
 بھو نہ کھئے مٹائیندا۔ اتم واڑا دسے بھیدان ہیڑ، رائے دھرم ہتھ پھڑائیندا۔ لہنا اکو واری دئے نیڑ، جھگڑا اگے ہو نہ کوئی پائیندا۔ ویکھنہارا انڈج
 جیر، اُتہج سینج پھول پھولائیندا۔ پُرکھ اباشی اکو کیہر، بھے بھو آپ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، گرمکھ گر گر آپ جگائیندا۔ گرمکھ ویکھ پرہو سوامی، ہر ستگر نظری آئیا۔ ہر گھٹ بیٹھا انترجامی، آتم سیجا آسن لائیا۔
 بودھ آگادھ سُنائے شبدي بانی، دوجی کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ سوئی اٹھائے سُرَت سوانی، آلس نندرا دئے مٹائیا۔ پھڑ بنائے دُھر دی رانی، شبدي
 کنت ملائیا۔ سچ سُنائے اکتھ کہانی، کہہ کہہ خوشی منائیا۔ امرت پیائے ٹھنڈا پانی، سر اکو اک جنائیا۔ آپے ہوئے جان جانی، جاننہار آپ
 اکھوائیا۔ سچکھنڈ دی دئے نشانی، نام نشانہ ہتھ پھڑائیا۔ پد جنائے اک زبانی، پرم پُرکھ بے پرواہیا۔ پرہ ملن دی کیتی آسانی، مارگ سُکھلا
 اک وکھائیا۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گاؤ زبانی، جابر جبر دوجا نیڑ کھئے نہ آئیا۔ اتم میلا میل ملے پُرکھ جوت نورانی،

جوتی جوت جوت سائیا۔ آون جاون چُکے کانی، لکھ چوراسی ڈیرہ ڈھابیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکنک نرائن
 نر، گرمکھاں وکھائے عالمے جابدانی، فانی نظر کھئے نہ آئیا۔

* ۲۷ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی پنڈ کنگ نرین سنگھ دے گرہ ضلع امرتسر *

جگت مریادا گرو گرتھ، گر گوبند سنگھ سنگھ سمجھائیا۔ چار ورن دا سچا پنٹھ، ایشٹ اک منائیا۔ ناری بن ہنداوے کنت،
 بے پرواہ سچی سرنائیا۔ اتر آتم اک منت، منتر نام درڑائیا۔ گرسکھ ساچا بنے سنت، دوئی دوت رہن نہ پائیا۔ لکھ چوراسی روپ ہر کا
 ویکھے جیو جنت، دوجا نین نہ کھئے اٹھائیا۔ کایا چولی چاڑھ رنگ بسنت، اتر کدے نہ جائیا۔ کوڑی کریا گرھ توڑے ہوئے ہنگت، چرن
 کول اک سرنائیا۔ بودھ اکادھا گر شبدی ساچا پنڈت، نرویر کرے پڑھائیا۔ جگت واسنا کرے کھنڈت، کھنڈا کھڑگ نام رکھائیا۔ لیکھ
 چُکائے جیرج انڈج، اُتہج سیتج پنڈھ مکائیا۔ دو جے در نہ جائے منگت، گھر وستو اک وکھائیا۔ ساچا حکم سندیسہ دتا ستگر پورے ساچی
 سنگت، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی رہا جنائیا۔ پنج پیسے نال نلیر، سرگن نرگن
 آگے چڑھائیا۔ شبد گرو داتا کرے مہر، مہروان اکھوائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی ورن برن نہ کھئے ہیر پھیر، ساچی سرن اک تکائیا۔ آتم پرما تم
 لہنا دینا دئے نیڑ، ہردے ہر کا نام جو دھیائیا۔ پنج وکار کرے نہ کوئی بھیڑ، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ ساچی سکھیا گر گوبند، ایکایا وار جنائیا۔ سرب جیاں دی میٹ چند، ساچا
 راہ وکھائیا۔ ستگر پورا گئی گہند، گہر گمبھیر وڈی وڈیائیا۔ امرت دھار ویائے ساگر سندھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 ساچا لیکھا دئے جنائیا۔ گرو گرتھ شبد گردیو، ہر بانی صفت صلاحیا۔ بھیو کھلائے الکھ ابھیو، اگم اتھاہ دئے جنائیا۔ وسنہارا سدا دھام نہچل
 نہکیو، اٹل وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھیو ابھیدا آپ کھلائی۔ گرو گرتھ گردیو سوامی، پنج تت کرے
 پڑھائیا۔ ہوئی صفت اگمی بانی، بان نرالا تیر چلائی۔ لیکھا جانے چارے کھانی، انڈج جیرج اُتہج سیتج پھول پھلائی۔ امرت آتم گھر سروور

دیوے ٹھنڈا پانی، نیر ورو لے تھاوں تھائیا۔ مہا اکتھ سُنائے کہانی، بودھ اگادھ پڑھائیا۔ اک وکھائے پد نربانی، نربان پد سہائیا۔ کوئی نہ بھلے جیو پرانی، پرم پُرکھ گیا سمجھائیا۔ جس دی مہا دو جہانی، شاستر سمرت وید پُران رہے جس گائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جُگ جُگ اپنی دھار جنائیا۔ گُرُو گرتھ شبد گُر داتا، گُر گوہند آپ جنایا۔ نرگن سرگن بنے راکھا، بن پرتیالک سیو کمایا۔ پارہم برہم جنائے گاتھا، ساچا منتر نام درڑایا۔ آتم پرما تم پوری کرے آسا، جو جن پردے ہر وسایا۔ بھاگ لگائے ساچے کاسہ، امرت باٹا آپ بھرایا۔ نرگن نرُویر پُرکھ اکال جوڑے ناطہ، کوڑا بندھن توڑ ٹڑایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا گُرُو اک سمجھایا۔ ساچا گُرُو دسے گوہند، ایکا ایک جنائیا۔ جُگ جُگ میٹنہارا چند، چنتا چکھا نہ کھئے جلائییا۔ دو جہاناں گنی گہند، گہر گمبھیر اکھوائیا۔ وشن برہما شو جس دی بند، نرگن نور بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پڑدہ سب دا دئے اٹھائیا۔ شبد گُرُو سد مانو ایک، گُرُو گرتھ وڈیائیندا۔ نت نوت جس دی ٹیک، ٹیک ایک رگھناتھ سمجھائیندا۔ من مت بُدھ کر بیک، دُرمت میل کوڑا کِرکٹ پار کرائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گُر دیو سوامی اکو اک وکھائیندا۔ شبد گُرُو مانو سد جگ، گُر گوہند سنگھ گیا سمجھائیا۔ جس دا میل اُپر شاہ رگ، نو دوارے پنڈھ مکائیا۔ نرمل جوت کرے پرگٹ، اگیان اندھیر مٹائیا۔ شبد اناد لگائے سٹ، انحد ٹھوکر اک جنائیا۔ نظری آئے گھٹ گھٹ، ہر گھٹ رہا سہائیا۔ ساچے مندر بے سمرتھ، سمرتھ اپنا آسن لائیا۔ گُرُو گرتھ گُر بانی سب توں مارگ دس، جیو جنت جگت پڑھائیا۔ اکو اوٹ لینی رکھ، پُرکھ اکال وڈی وڈیائیا۔ جس دے حُکے اندر چوڈاں لوک چوڈاں ہٹ، چوڈاں وڈیا وڈی ودھائیا۔ جس دا کھیل بازی گر نٹ، لوکات سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا مارگ اک سمجھائیا۔ جس دے اُتے پنج پیسے دتے ٹکا، ٹکا اکو اک لگائیا۔ سو گُرُو گُرُو دوار کایا مندر اندر نظری جائے آ، نش اکھڑ اکھڑ روپ وٹائیا۔ جس دی صفت صلاحی دو جہان، آد جُگاد رہے جس گائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا گُرُو اک وکھائیا۔ ساچا گُرُو اک سوامی، آد جُگاد اکھوائیندا۔ جُگ چوکرئی انترجامی، لکھ چوڑاسی پھول پھولائیندا۔ بودھ اگادھ سُنائے بانی، دُھر دی دھار سمجھائیندا۔ آتم پرما تم میل ملائے ساچے ہانی، سُرئی شبدی جوڑ جڑائیندا۔ ساچا لیکھا چار کہانی، چاروں کُنٹ لیکھے

پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستگر سچا اک وڈیائیندا۔ گرو گرتھ گر دیوے اُپدیش، جیو جنت کرے پڑھائیا۔ پاربرہم پرہ سچ نریش، پُرکھ اکال سچا شہنشاہیا۔ سچکھنڈ دوارے وسے اگئی دیس، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جس گر اوتار پیر پیغمبر دتے بھیج، دُھر فرمانا حکم سنائیا۔ جس دی گوبند سُت مانے ساچی سیج، گودی بیٹھے چائیں چائیا۔ اُس دا اکو سچا لیکھ، نہ کوئی میٹ میٹائیا۔ بن شبد گرو بانی سرشٹ سبائی بھیکھ، بھیکھا دھاری جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرو اکو اک وڈیائیا۔ آد جگادی اکو گر، ستگر سچا ہر اکھوائیندا۔ سب دا لیکھا جانے دُھر، بھیو ابھیدا بھیو کھلائییندا۔ جس دی پوجا کرن وشن برہما شو دیوت سُر، کروڑ تینتیس سہس نوائیندا۔ اوس ستگر دی آد جگاد جگا جگنتر لوڑ، گرو گرتھ سرب سمجھائیندا۔ جو آتم وچھڑی پرما تم نال دیوے جوڑ، جگت وچھوڑا پندھ مکھائیندا۔ جگت وکارا کوڑ کُریارا دیوے ہوڑ، ہر کا نام اک سمجھائیندا۔ لہنا دینا چکائے مور تور، تُرت اپنا کھیل وکھائیندا۔ تس آگے کیسے دا چلے ناہیں زور، دو جہاناں حکم ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی دھار آپ سمجھائیندا۔ پنج پیسے رکھ نریل ٹیکیا متھا، مستک شبد گرو نوائیا۔ تیرا کھیل پُرکھ سمرتھا، سمرتھ تیری سرنائیا۔ آد جگاد جس دا بھیو کیسے نہ لکھا، الکھ زرنجن تیری وڈ وڈیائیا۔ بن نانک زرنجن سرگن حال کیسے نہ دسا، سچکھنڈ دوارے پھیرا کوئی نہ پائیا۔ سو گرو گر گوبند اکو رکھا، جس وچ بدھی سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر گوبند شبد گرو گیا سمجھائیا۔ شبد گرو مانے سنسار، سرب جیاں جنائیا۔ پنج تت نہ کھئے پیار، کایا ماٹی کھیہ وکھائیا۔ ترے گن لیکھا چکے اتم وار، پرکرتی نظر کھئے نہ آئیا۔ شبد گرو سد بولے جیکار، نہ مرے نہ جائیا۔ آوے جاوے وارو وار، لیکھا سکے نہ کھئے مکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا گرو اکو اک رکھائیا۔ سچا گرو ستگر آد، سو پُرکھ زرنجن آپ پرگٹایا۔ ہر پُرکھ زرنجن وجائے ناد، ایکنکار راگ الایا۔ آد زرنجن جوت پرکاش، سری بھگوان بھیو کھلایا۔ اناشی کرتا دیوے داد، پاربرہم پرہ پڑدہ لاپیا۔ برہم مارے اپنی اک آواز، لکھ چوراسی لے اٹھایا۔ دو جہاناں بھوگے راج، شاہ سلطان آپ ہو جایا۔ جگ چوکڑی رچے کاج، کرنی کرتا آپ کمایا۔ جس دا گر اوتار پیر پیغمبر سماج، زرنجن سرگن ونڈ ونڈایا۔ ساچی دیوے دُھر دی داد، نام بھنڈار آپ ورتایا۔ سو ویکھنہار جگاد، بھیو ابھیدا بھیو کھلایا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچا گرو اِکو پرگٹائے مات، دوجا گرو کِیسے نہ آيا۔ ستگر سچا اِکو بھتا، بھتے گرو کِیسے نہ آيا۔ جس دا کھیل لوک پرلوکا، دو جہاناں ویکھ وکھائيا۔ جس دا ناؤں اگم سلوکا، نش اکھر اکھر کرے پڑھائيا۔ جس دا بھانا کيسے نہ روکا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائيا۔ سو ستگر سدا بھوئے بے دوشا، دوش سب دے اُتے لگائيا۔ آپ بیٹھا رہے خموشا، رسنا جہوا نہ کھئے بلائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا گرو اِک پرگٹائيا۔ ساچا گرو پروردگار، بے پرواہ آپ جنائیندا۔ سرب جیاں دا سانجھا یار، مقامے حق ڈیرہ لائیندا۔ سچ توفیق مہروان، محبان بیدو بی خیر یا اللہ الاهی نؤر اِک دھرائیندا۔ لیکھا جانے دو جہان، بے نشان نظر کيسے نہ آئیندا۔ مکھ نقاب کھیل مہان، پردانشیں پردہ اپنا نہ کھئے چکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچا گرو اِک وڈیائیندا۔ سچا گرو گوہند میتا، چار ورن سمجھائيا۔ جس دا کھیل سدا انڈیٹھا، بن گرمکھ پورے سمجھ کيسے نہ آيا۔ اندر باہر ساچی ریتا، گپت اپنی دھار چلائيا۔ جس نؤں لبھدے مندر مسیتاں، گرو دوار ٹھاکر شودوالے ویکھن چائیں چائيا۔ سو صاحب سدا اتیتا، ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لائيا۔ گر شبد نال کرو پریتا، پریتی اِکو اِک جنائيا۔ دوس رین اٹھے پھر ستگر سدا وسے چیتا، چتوت ٹھگوری کھئے رہن نہ پائيا۔ جس دی صفت شاستر سمرت وید پُران اٹھاراں دھیائے کرے گیتا، انجیل قرآن تیس بتیسا رہی سمجھائيا۔ سو ستگر نانک زرویر پُرکھ اِک درڑیتا، جس دی وجے سچ ودھائيا۔ تِس دا لیکھا گرو گرتھ لیکھ لکھیتا، کاتب بن کے لیکھ لکھائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرو اِکو اِک وڈیائيا۔ آپے گرو گر آپے بانی، ستگر شبد آپ اکھوائیندا۔ آپے داتا آپے دانی، دیونہار آپ ہو جائیندا۔ آپے کھیلے کھیل دو جہانی، لوکات آپے اپنا مارگ لائیندا۔ گر گوہند اتم دے کے گیا بیانی، سچ بیان اِک سمجھائیندا۔ پرگٹ ہووے شاہ پاتشاہ سچا سلطانی، شہنشاہ اپنا روپ دھرائیندا۔ جس دا کھیل بے مہانی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا بھيو آپ چکائیندا۔ گرو گوہند سنگھ پیارا، سچ نصیحت گیا سمجھائيا۔ گر شبد اِکو منو جیو سنسارا، دوجا نظر کھئے نہ آيا۔ جس دے منیاں ملے پُرکھ اکال زرنکارا، زرگن وڈا وڈ وڈیائيا۔ سو ستگر وسے دھام نیارا، سچکھنڈ بیٹھا ڈیرہ لائيا۔ جس دا اِکو سُت دُلارا، شبدي ناؤں رکھائيا۔ تھر گھر کھول آپ کوارا، ساچی بھومکا ونڈ ونڈائيا۔ سُن اگموں وسے باہرا، نیتر نین نظر کيسے نہ آيا۔ جس محلے چڑھ کے کبیر کوکے وارو وارا، اچی اچی رہا سُنائيا۔ جس نے

نانک نرگن نام ست دتا کر پیارا، ساچا ونج مات وکھائیا۔ جس گوبند کیتا ست دُلارا، پوت سپوتا گود بہائیا۔ گر گوبند سنگھ سب نوں دے کے گیا لارا، شبد اشارے نال سمجھائیا۔ کلجگ اتم کل کلکی لئے اوتارا، جس دا پتا نہ کوئی مائیا۔ سرب جیاں دا سانجھا یارا، نرگن آوے پھیرا پائیا۔ سمبل وسے دھام نیارا، بنک دوارا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ دُنکا وجائے دوہری دھارا، شبدی تال آپ وجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ گر گوبند سنگھ دس کے گیا سچ، سچ سچ درڑائیا۔ گر شبد جس پردے جائے رچ، لوں لوں راگ الایا۔ من منوآ نہ پئے نچ، نو دوارے نہ تال وجائیا۔ کایا ماٹی کنچن بنے کچ، کاجی گگریا لیکھے لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا آپ سمجھائیا۔ گرو گرتھ گر سب دا سانجھا، ورن برن نظر کھئے نہ آئیا۔ اتم پر مات ملن دی رکھے تانگھا، گھر بیٹھا آسن لائیا۔ نہ سویا نہ کدے جاگا، آس نندرا نہ کھئے رکھائیا۔ آد جگاد جگ چوڑی جن بھگتاں مار آوازاں، دھر دا ناد سنائیا۔ ساچے سنتاں پچھے پھرے بہاجا، نرگن نسه واپو داہیا۔ گرمکھاں رکھے آپے لاجا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گرسکھ سچے تیرا ساجن ساچا، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ ستگر متو غریب نوازا، غریب زانیاں ہوتے سہائیا۔ سچ رسول پاکی پاکا، کلمہ نبی اک پڑھائیا۔ بند کواڑی کھولے تاکا، مکہ کعبہ حُجرہ اک سہائیا۔ بھوپت بھوپ وڈ نوبا، شہنشاہ ہر اکھوائیا۔ سیس جگدیش سوہے تاجا، دو جہان رعیت لئے بنائیا۔ دو جہان آوے بہاجا، تیئی اوتاراں مان دوائیا۔ بھگت اٹھاراں ساجن ساچا، سچ سچ کرے پڑھائیا۔ موسیٰ عیسیٰ محمد رچیا کاجا، کلمہ کائنات جنائیا۔ نانک گوبند کھول اک دروازہ، چار ورن اٹھاراں برن گیا سمجھائیا۔ اکو رام اکو شام اکو نور خدائی پڑھو نمازا، نام ست واپگرُو فتح اک جنائیا۔ گرو گرتھ گردیو ستگر سب دی رکھے لاجا، جو جن منگے سچ سچی سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گوبند دسیا اپنا حال، بھیو کھولیا دین دیال، دیاندھ اپنی دیا کمائیا۔ گوبند حال دسے اکال، اکل کل وڈیائیا۔ تیرا مندر میری دھرمسال، دھرم دوارا اکو نظری آئیا۔ نرگن ہو کے ماراں چھال، سرگن ویکھاں چائیں چائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، پنج تت کوڑا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی نور کر جلال، جلوہ اکو اک درسائیا۔ جن بھگتاں لیکھا ویکھاں آن، لاشریک پھیرا پائیا۔ نو نو چار کراں پروان، بے پرواہ بے پرواہیا۔ کوڑی کرپا میٹاں نشان، سچ سچ دیاں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گوبند

دِتا اِکو وِر، لیکھا لکھیا بِنِ قلم شاہیا۔ نہ کوئی شاہی قلم دوات، کاغذ نظر کھئے نہ آئیا۔ لکھنہارا لکھے آپ، بِنِ اکھراں اکھرا بنائیا۔ سرب جیاں دا اِکو جاپ، نانک گوبند گیا سمجھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا باپ، پتا پوت ہویے کڑمائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم جڑے نات، برہم پاربرہم ملائیا۔ سوہنگ شبد دُھر دی گاتھ، سچ ساجن کرے پڑھائیا۔ ستجگ چلائے راتھ، بن رتھوہی سیو کھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں لہنا دینا چکائے پورب ماتھ، مستک اِکا اِک لگائیا۔ سچ دربارے ہر نرنکارے اِک بنائے دُھر جماعت، دین مذہب ذات پات ورن گوت رہن کھئے نہ پائیا۔ الفیے نہ کوئی لکھات، ایکا ایک کرے جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر گوبند سچا دتا وِر، گر شبدی ساچا اِک مناؤ، دوجے در نہ منگن جاؤ، جگ جگ آسا آپ پُجائیا۔ ٹیک متھا دتی اسپس، گر گوبند آکھ سنائیا۔ جیوو جنتو سادھو سنتو گربانی دُھر دی اِک حدیث، مانس مائکھ نہ کیسے بنائیا۔ ایہدی کوئی نہ کرے ریس، جھوٹھی نقل نہ کھئے لگائیا۔ اس ٹوں ویکھن آئے آپ جگدیش، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دا ویلا بیس بیس، نرگن سرگن بن کے دوا زیرو دسے سرب لوکائیا۔ گرو گرتھ تیری کوئی نہ لوے فیس، ہٹو ہٹ نہ کھئے وکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس دی صفت گائے راگ چھتیس، بہتر ناڑ ایکا تند ستار وجائیا۔ چھٹی راگ گاؤندے اپنی دھار، دھارنا نال ملائیا۔ تیئی اوتار کرن پیار، بھگت اٹھاراں خوشی منائیا۔ عیسیٰ موسیٰ بولن جیکار، محمد اِکو راگ جنائیا۔ نانک گوبند کھیل اپار، گر ارجن لیکھا سہج سُبھائیا۔ شبد گرو گر کر تیار، سرشٹ سبائی دئے وکھائیا۔ کلجگ بھلے نہ کوئی جیو گوار، جیون جگت اِک درڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا وِر، گر گوبند اپنی سیوا آپ کھائیا۔ سپس جھکا سچ گر چیلا، شبد کرے شنوائیا۔ پاربرہم دا ساچا میلا، برہم ملنی آپ جنائیا۔ ہر گھٹ وسے سجن سہیلا، ملو چائیں چائیا۔ نرگن سدا رہے ویہلا، گرمکھاں راہ تکائیا۔ کلجگ اتم گرمکھ وِرا سبھلے سچا ویلا، باقی بھلے سرب لوکائیا۔ گرو گرتھ گر شبد سب ٹوں کرے فیلا، پاس کھئے نظر نہ آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دس کے گیا ساچا گھر، گھر وچ گھر وکھائیا۔ چار ورن کرو پیار، ایکا دوجا بھيو چکائیا۔ دین مذہب دا جھگڑا چھٹو سنسار، سب دا داتا اِکو پتا مائیا۔ ساچی سکھیا سکھو سرجنہار، چار جگ گر اوتار پیر پیغمبر گئے پڑھائیا۔ اپنے اِشٹ کرو دیدار، درشٹ تاکی بند کھلائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی

کریا کر، سماج سب نوں رہا سمجھائیا۔ سارے بن جاؤ سجن میت، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ رام کرشن خدا واپگرؤ گاڈ گاوو گیت، مندر مسیت جھگڑا کھئے رہن نہ پائیا۔ حکمراناں دا حکم منو ٹھیک، تبدیلی شہنشاہی وچ کدے نہ آئیا۔ سارے گھر گھر اپنی ٹھیک رکھو نیت، باہر سمجھاون کھئے نہ جائیا۔ جس کرم واسطے گرو دوار مندر بنائی مسیت، سو مصلے سکھو چائیں چائیا۔ ہر گھٹ رمیا ویکھو ہست کیت، سری بھگوان منو رضائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی حالت سب نوں رہا جنائیا۔ راؤ رنک سارے کرو وچار، شاہ سلطاناں آپ جنائیندا۔ کوڑی کریا چھڈو وبار، سچ سچ اک دکھائیندا۔ اک در اک گھر بہ کے کرو پیار، وڈا چھوٹا نظر کھئے نہ آئیندا۔ جے کوئی بھل ہو جائے اپنی بھل کہو پکار، پڑدہ اُپر نہ کھئے رکھائیندا۔ منمکھ ہو نہ بنو گوار، جگت خواری چاروں گنٹ آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دشا سب دی آپ بدلائیندا۔ جے کوئی ویکھے حال سماجک، سماج وادی دین دُہائیا۔ لڑن بھڑن دی پے گئی عادت، دوس رین کرن لڑائیا۔ گرو دوارے مندر چھڈ عبادت، سیاست رانی بیٹھے گھر پرناٹیا۔ آپا چین کوئی نہ کرے شناخت، اپنا پڑدہ نہ کھئے اٹھائیا۔ جدھر ویکھو کوڑی لعنت، کلجگ ڈورؤ ڈنک رہا وجائیا۔ ستگرؤ سب نوں کر کے گئے ممانت، کام کرودھ لوہہ موہ بنکار ہوئے نہ کدے ہلکائیا۔ ستگر بھلیاں بھرے نہ کھئے ضمانت، بری خانا نظر کھئے نہ آئیا۔ ٹھگان چوراں یاراں بھڑن نوں ہر بنائی عدالت، پُلِس جگدیش نال ملائیا۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن ہربھگت اک دو جے دی سارے کرو رفاقت، وفادار بنے سرب لوکائیا۔ کسے اُتے کدے نہ آوے آفت، جو گرمکھ بن کے ہر کا نام دھیائیا۔ اپنے سجنان نوں گھر گھر جا کے کرو مخاطب، سچ سنپہڑا دیو سُنائیا۔ اپنے ایشٹ دے بنو طالب، درستی اپنی پڑدہ لاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ سندیسہ سرشٹ سبائی اکو اک جنائیا۔ سچ سندیسہ دتا راشٹریت، والی پسند آپ سمجھائیا۔ ناڑ بہتر ابلے کوئی نہ رت، جو راشٹر بھون ڈیرہ لائیا۔ چار ورن اوچ نیچ راؤ رنک ویکھ اکو اکھ، اکھ سکے نہ کھئے بدلائیا۔ سب نوں ملنا ہس ہس، کرودھ روپ نہ کھئے وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گرمکھان گرسکھان ہرجن ہربھگت جیواں جنتاں سادھاں سنتاں آد جگاد جگا جگنتر کوک جنائے ساچا منتر، سچ سماجک جگت آرتھک اک پرمارتھک پاربرہم برہم اکو اک جنائیا۔ سماجک وادی جے جان سمجھ، جھگڑا کوئی رہن نہ پائیا۔ ستگر دیوے اک رمز، اشارے نال سمجھائیا۔ گھر

گھر ویکھو ہر جو خصم، آتم سیجا بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ اُس دے پیار وچ اُس دے دیدار وچ ہو جاؤ بہسم، اپنا آپ گوائیا۔ جو ایتھے آئے کھا کے جاؤ قسم، اک دو جے نال نہ ہونے لڑائیا۔ اپنا پردا کرو نرم، گرم جوشی نہ کھئے وکھائیا۔ کایا ویکھو وڈی کھلی فرم، جس وچ من مت بدھ انیک پُزے دتے ٹکائیا۔ جس نال اپنا سؤرے جرم، سو گرمکھو کرم کرو چائیں چائیا۔ دوئی دویت دا میٹو بہرم، اوچاں نیچاں سمجھو بھائی بھائی۔ ہُن ویلا نہیں کرن دا شرم، پُرکھ اکال سب دا شرم حیا ربا اڈائیا۔ جے کوئی سمجھے ساچا دھرم، پیار سبناں نال اکو جہا رکھائیا۔ اتم لیکھا چکے مرن ڈرن، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ سچ دوارے سو گرمکھ ورن، جو گر کا شبد کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، اکو مارگ سرب دسائیا۔ آرتھک وادی جے کوئی کڈھ ارتھ، ارتھات اپنا لئے جنائیا۔ اک دو جے دا کوئی نہ سمجھے فرق، فقرہ کوڑا بولے نہ کھئے لوکائیا۔ کوڑا جھگڑا کرے ترک، تڑت اپنا آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہر سنگت تیرے کولوں اکو منگے پریتی منگت، دوئے جوڑ جوڑ واسطہ پائیا۔

* ۲۷ بہادروں ۲۰۲۰ پکرمی گرنام سنگھ دے گرہ پنڈ کنگ ضلع امرتسر *

ستگر نام سدا ست، آد جگاد رکھائیندا۔ جن بھگتاں دیوے برہم مت، برہم ودیا اک پڑھائیندا۔ آتم پرما تم جوڑے نت، ناطہ بدھاتا اک وکھائیندا۔ ناڑ بہتر نہ ابلے رت، رتی رت نہ کھئے تپائیندا۔ لیکھا چکے پنج تت، کام کرو دھ لوبھ موہ ہنکار نہ کھئے ہلکائیندا۔ ست سنتوکھ دھیرج دیوے جت، گر گیان اک درڑائیندا۔ میٹ مٹائے من مت، گرمت اک سمجھائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں لئے رکھ، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ ساچا مارگ دیوے دس، دہ دشا پنڈھ مکھائیندا۔ امرت دیوے آتم رس، نجھ جھرنا اک جھرائیندا۔ جوت نرنجن کرے پرکاش، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ لیکھے لائے پون سواس، پون پونی میل ملائیندا۔ جنم کرم دی پوری کرے آس، نراسا کوئی رہن نہ پائیندا۔ نرگن سرگن دیوے ساتھ، سگلا سنگ نبھائیندا۔ سچ پڑھائے اکو گاتھ، ساچا منتر اک سمجھائیندا۔ دھر دی دیوے اگمی دات، گھر بھنڈار آپ ورتائیندا۔ میٹے زین اندھیری رات، ساچا چند اک چمکائیندا۔ نیڑے ہو کے پچھے وات، دُور ڈراڈا پنڈھ مکھائیندا۔ پار کرائے اپنے گھاٹ، منج

دھار نہ کھئے زڑھائیندا۔ لہنا چُکے تہ آٹھ، نو دوارے ڈیرہ ڈھابندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن ستگر نام سمجھائیندا۔ ستگر نام سدا اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔ سچ جنائے اک پریت، پریتوان ویکھ وکھائیا۔ آتم گائے سہاگی گیت، ڈھولا دھر دا راگ الاٹیا۔ صاحب ستگر وسے چیت، گھر مندر سوہا پائیا۔ کایا کرے ٹھانڈی سیت، اگنی تہ بھجھائیا۔ لیکھ چُکائے ہست کیت، اوج نیچ نظر کھئے نہ آئیا۔ جیودیاں جگ لے جیت، موئیاں مرن لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن اپنا نام سمجھائیا۔ گر کا نام سدا انڈٹھ، جگ نیتر نظر کسے نہ آئیندا۔ جن بھگتاں کر کر دیوے ہت، جگ جگ اپنا میل ملائیندا۔ ساچی دشا پئے دس، گھر مندر گنڈا لاپندا۔ دھر دا لیکھا دیوے لیکھ، لیکھیا لیکھ نہ کھئے مٹائیندا۔ دھن وڈیائی ساچے سکھ، جس ستگر نظری آئیندا۔ نیتر لوچن اپنے پیکھ، پیکھ پیکھ خوشی منائیندا۔ سچ سہائے سہنجنا دیس، گھر گھر وچ ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن اپنے نام رنگ رنگائیندا۔ گر کا نام رنگ رنگیلا، رنگ رتا آپ رنگائیا۔ جگ چوڑی بنے وسیلہ، لوکات ہوئے سہائیا۔ جن بھگت بنائے اک قبیلہ، ورن برن نہ کھئے سمجھائیا۔ میل ملائے چھیل چھیلایا، جو بن متا بے پرواہیا۔ کسے ہتھ نہ آئے جگت دلیلا، من مت بڈھ چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ بن ستگر پورے بنے نہ کھئے وسیلہ، وصل سچ نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن اپنی بوجھ بھجھائیا۔ گر کا ناؤں سدا سہائی، آد جگاد دیا کھائیندا۔ گرمکھ ورلے رہے دھیائی، جس سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ اچی کوکن مارن دھاپیں، نیتر نیر سرب وکھائیندا۔ گون ویلا پرہ ملے ماہی، پاندھی اپنا پھیرا پائیندا۔ بانہوں پکڑ لے اٹھائی، زٹھڑے آپ منائیندا۔ بھو کھلائے چائیں چائیں، پڑدہ اوہلا آپ چُکائیندا۔ گھر مندر کرے رُسنائی، اگیان اندھیر گوائیندا۔ امرت جام دے پیائی، رس اکو اک وکھائیندا۔ انحد ناد دے سنائی، دھن آتمک راگ الاٹیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن اپنا نام سمجھائیندا۔ ستگر نام سرب دا پیارا، پریم اکو جہا رکھائیا۔ گرمکھ ورلا ویکھے ہو کے نیارا، ناطہ توڑے جگت لوکائیا۔ اندرے اندر ملے اشارہ، باہروں سینت نہ کھئے لگائیا۔ بند کیوڑی کھلے تالا، تاکی کھڑکی بند نہ کھئے رکھائیا۔ کرے پرکاش ڈونگی گارا، کایا بھوری ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستگر نام اک درڑائیا۔ گر کا نام سچا اپدیش، اپدیشک ہر اکھوائیندا۔ جگ جگ دیونہار سندیس، دھر دی

بانی بان لگائیندا۔ نت نت ویکھنہارا لے ویکھ، نرگن سرگن روپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اک بھائیندا۔ ساچا نام شبد گیان، اگیانیاں دے سمجھائیا۔ ساچا بخشے اک دھیان، پرہو ملے سچ سرنائیا۔ ساچا دیوے اگنی دان، ایشور اپنا نام ورتائیا۔ دھر سندیسہ دے پیغام، کلمہ اکو اک سنائیا۔ گھٹ اندر ملے آن، سوامی اپنا پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں دیوے مان، ابھان کھے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام سچ اک سمجھائیا۔ گر کا نام سدا سچ، ستگر ساچے ہٹ وکائیندا۔ ویکھنہارا کایا ماٹی کچ، پنج تت پھولن آپ پھولائیندا۔ دو جہاناں ویکھے نس نس، بن پاندھی پندھ مکائیندا۔ سنت سہیلے لے لبھ، آپ اپنا پڑدہ لائیندا۔ کرے پرکاش نرگن جھب، جھلک اپنی آپ جنائیندا۔ امرت جھرنا جھرائے کول نبھ، بوند سوانتی آپ ٹپکائیندا۔ جگت دوارا پار کرے حد، گھر ساچا اک وکھائیندا۔ شبد اگنی وجے ند، ڈھولک چھینا نظر کھے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام وڈیائیندا۔ ستگر نام سدا سہیلا، جگ جگ پیج رکھائیا۔ آوے جاوے اک آکیلا، اپنا پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں کرے بھگتی میلا، بھگون اپنے گھر وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اک پرگٹائیا۔ ستگر نام سدا سدا پرگٹ، پرم پُرکھ آپ پرگٹائیا۔ آپ ٹکائے لکھ چوراسی گھٹ گھٹ، در در آپ بہائیا۔ آتم پرما تم مارگ دس دس، پاربرہم برہم اپنا راہ جنائیا۔ سرتی شبدی میل ملاواں ہس ہس، جگت وچھوڑا رہے نہ رائیا۔ پریم پیالہ جام پیائے رس رس، امرت رس اک کھوائیا۔ پندھ مکائے پاندھی نس نس، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ دُرمت میل کٹ کٹ، سوچھ سروپی روپ سمجھائیا۔ ساچا لاہا کھٹ کھٹ، گرمکھ اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر نام اکو اک رکھائیا۔ گر کا نام ڈونگھا ساگر، پن بھگتاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ گرمکھ ورا لہنے سوڈاگر، کایا مندر اندر لبھن آئیا۔ ستگر پڑدہ کھول وکھائے گاگر، کایا گگریا پھول پھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام اکو اک رکھائیا۔ گر کا نام سدا سدا جگ اک، ایکنکار آپ درڑائیا۔ صفتی نام کوئن کوٹ لکھ، جگ جیون جگت رہے جنائیا۔ نت نوت منگدے رہن بھکھ، بن بھکاری لکھ جگائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ اپنی اپنی جھولی پاؤندے رہے جسہ، حصہ اپنے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نام اکو گھر جنائیا۔ ساچا نام ستگر سرن، پرہہ سرن ملے وڈیائیا۔ جس ملیاں کھلے نیتر ہرن پھرن، نج نیتر بھئے رُشنائیا۔ آون جاون

گیڑا چُکے مرن ڈرن، لکھ چوڑاسی ربن نہ پائیا۔ سو گُرمکھ ساچی ترنی ترن، جنہاں گُر گُر نام کرے پڑھائیا۔ ادھ وچکار کدے نہ اڑن، راہ وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ کوڑی اگنی کدے نہ سڑن، مایا ممتا نہ کھئے جلائییا۔ جم کا دوٹ نہ آئے پھڑن، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ ستگر پوڑے ساچے چڑھن، نام ڈنڈا اکو ہتھ وکھائیا۔ سچکھنڈ دوارے جا کے ستگر پوڑے دا ڈھولا اکو پڑھن، تُوں میرا میں تیرا تیرا میرا سوہنگ روپ اکو نظری آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، ستگر شبد گُر گُر نام دیوے سدا سدا سد ودھائیا۔

* ۲۷ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی گندن سنگھ دے گرہ مال چک ضلع امرتسر *

سو پُرکھ نرنجن سچ نریشا، دُھر فرمان اک جنائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن دئے سندیس، دُھر دی دھار سمجھائیا۔ ایکنکار دھارے بھیکھا، بے پرواہ بے پرواہیا۔ آد نرنجن بنے نیتا، راجن بھوپ وڈ وڈیائییا۔ اباشی کرتا جانے لیکھا، اک اکلّا سچا ماہیا۔ سِری بھگوان رکھے چیتا، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ پاربرہم کرے ساچا ہیتا، ہتکاری اکو نظری آئییا۔ سچکھنڈ نواسی پرگٹ ہوئے آپ ابھیتا، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ کھیلے کھیل صاحب سلطان حُکمران پکڑ اٹھائے ساچا بیٹا، شبدی سٹ اک جگائیا۔ دو جہاناں بن کھیوٹ کھیٹا، مارگ اکو اک وکھائیا۔ وشن برہما شو تیرا چھوٹا جہا حصہ، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ ترے پنج ویکھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر فرمانا اک سُنائیا۔ ساچے سٹ اٹھ ڈلارے سو پُرکھ نرنجن آپ جگائیا۔ دو جہان تیرے ونجارے، پُری لوہ دھیان لگائیا۔ برہمنڈ کھنڈ تیرے پنہارے، در سیوک سیو کائیا۔ لوک پرلوک تیرے سہارے، تیرا انت کھئے نہ پائیا۔ گُر اوتار تیرے پیارے، نت بیٹھے دھیان لگائیا۔ تیرا سچ نام جیکارے، پریتم رہے سُنائیا۔ بھگت بھگتی تیرے ونجارے، ساچا ہٹ اک کھلائییا۔ سنتاں دے ساچی دھارے، دھار دھار وچوں پرگٹائییا۔ گُرمکھاں کھول بند کواڑے، بند ہاٹی گنڈا لاپیا۔ گُرسکھاں دے سچ اشارے، سچ اشارہ اک وکھائیا۔ نو نو نیتا ویکھ کنارے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر سندیس اک سُنائیا۔ شبد سٹ اٹھ بلوان، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ نرگن سرگن ویکھ ساچے کاہن، لکھ چوڑاسی گوپی تیرے انگ لگائیندا۔ نو نو چار ہویا ویران، ساچی دھار نہ کھئے سمجھائیندا۔ چار جگ دا بھلیا سرب

گیان، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن سمجھ کھئے نہ پائیندا۔ دہ دشا چار کُنٹ کوڑی کِریا ہوئی پردھان، کلجگ چاروں کُنٹ ڈورُو ڈنک وجائیندا۔ دروہی پھری جگت شیطان، شرع شریعت نال ٹکرائیندا۔ ستگر شبد ساچا ڈھولا کوئی نہ گان، رسنا جہوا کاگ وانگ جیو جنت سرب گر لائیندا۔ آتم انتر کیسے نہ ملیا برہم گیان، پاربرہم نظر کیسے نہ آئیندا۔ نو کھنڈ پرتھمی جھوٹھی دسے دکان، ست دیپ ونج ونجارا ساچا ہٹ نہ کوئی کھلائیندا۔ چوڈاں لوک روون مارن نعرہ، اُچی کوک کوک سُنائیندا۔ چوڈاں طبق نہ کھئے سہارا، ساچا پیر نظر کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم اک ورتائیندا۔ اُٹھ سٹ شبد بلوان، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ست اُٹھا اک نشان، دو جہان جھلائی۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت دے گیان، اکھڑ اکو اک پڑھائی۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ جھگڑا چکے کوڑی کِریا نہ رہے نشان، سچ سچ اک سمجھائی۔ امرت آتم پریم پیالہ بخش دان، آب حیات مُکھ چوائیا۔ ایکا راگ انحد نادی سُنا کان، دُھر دی دھار آپ سمجھائی۔ نرمل جوت کر پرکاش، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا آپ جنائیا۔ اُٹھ سٹ بانکے نوجوان، سری بھگوان سچ جنائیندا۔ تیرے ہتھ تیرا کھڑگ کھنڈا کِریاں، تیر چلہ اکو نظری آئیندا۔ برہمنڈ کھنڈ تیری مَن آن، وشن برہما شو سیس جھکائیندا۔ کروڑ تیتیس نین شرمنا، سُرپت اکھ نہ کھئے اُٹھائیندا۔ چار جگ تیرے ڈھولے گان، ستجگ تریتا دوپر کلجگ تیری اوٹ تکائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیری دس کے گئے پہچان، لیکھا لیکھ لیکھ سرب سمجھائیندا۔ مندر محل اٹل اک مکان، اُچ منارا سوہیا پائیندا۔ دیا جوتی جگے اک توران، نورو تور تور رُشنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تیرا لیکھا تیری جھولی پائیندا۔ اُٹھ سٹ سچ ڈلارے، سو صاحب آپ جنائیا۔ سرشٹ سبائی آیا آپ ہارے، اپنا پڑدہ سکے نہ کھئے اُٹھائی۔ ساچے بھگت پھرن کوارے، تڈھ بن کرے نہ کھئے کُرمائیا۔ سُرت سوانی کایا ڈونگھی کندر بیٹھی واجاں مارے، آمِل میرے سچے ماہیہا۔ سنت سجن راہ تگن نیتز نین آگھاڑے، نج نیتز کر رُشنائیا۔ گُرمکھ ویکھن، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا بھیو آپ جنائیا۔ شبد سٹ کہے میں جاوانگا۔ تھر گھر اپنا کُنڈا لہوانگا۔ سنّ اکم پار کراوانگا۔ وشن برہما شو آپ جگاوانگا۔ کروڑ تیتیس اکھ کھلاوانگا۔ لکھ چوڑاسی پردے وس، ترے گن ناطہ توڑ تڑاوانگا۔ ساچا مارگ اکو دس، رہبر دو جہان اکھواوانگا۔ پندھ مُکاواں نس نس، بن پاندھی اپنی

سيو ڪماوانگا۔ ڪر پرڪاش جوت گهٽ گهٽ، گهر گهر ناد سٺاوانگا۔ ليڪه لاوان رٿي رت، رت رٿي نال مهڪاوانگا۔ جو بهگت بهگوان تيرا راه رهه ٿگ، اوهنن اپنه نال ملاوانگا۔ جنهن پيا پرڪه اڪال تيرا شك، اوهنن رائه دهرم بهٿه پهڙاوانگا۔ نرگن دهار هو پرگت، سرگن اپني ڪار ڪماوانگا۔ ليڪه توڙان ڪوڙي مت، گرمت اڪ سمجهاوانگا۔ بيچ بيچان اگهي وت، پت ڏالي پهل آپ مهڪاوانگا۔ جو ستهر بيٿه گهت، تنهن ساجي سيج سهاوانگا۔ جو رکه ڪه بيٿه آس، تنهن آسا پور ڪراوانگا۔ جو تڪن دهر دي راس، تنهن گوپي ڪهن ناچ نچاوانگا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ايڪا دينا ساچا ور، تيرا حڪم اڪ بجاوانگا۔ تيرا حڪم اڪ سٺاوانگا۔ لوڪمات پهرا پاوانگا۔ لڪه چوراسي جيو جنت اٿهاوانگا۔ گرمڪه ساچي سنت سهيلي، پهڙ بانهن باهر ڪڏهاوانگا۔ سرتي شبدي ڪر ڪر ميله، اگلا پچهلا وچهوڙا پنده مڪاوانگا۔ اڪو گهر وسن گرو گرو چيله، گر گوڀند گود بهاوانگا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ايڪا دينا ساچا ور، ابناشي اچت تيري ساجي سيو ڪماوانگا۔ پر به تيري ساجي سيو ڪماوانگا۔ تيره تيره نال ملاوانگا۔ جهوٿه جهيڙه سرب مڪاوانگا۔ ڪوڙه ڏيره ساره ڏهاپوانگا۔ ڪران حق نيڙه، حقيقت سب توڻ اڪ وڪهاوانگا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ايڪا دينا ساچا ور، تيرا حڪم سيس ٿڪاوانگا۔ تيرا حڪم اڪ جئاوانگا۔ بهليا مارگ لاوانگا۔ سچ سنديس الاوانگا۔ نر نرپش جئاوانگا۔ در درويش اڪهاوانگا۔ وشن برهم مهيش، شو شنڪر تيري اوٿ ٿڪاوانگا۔ جا ڪه وسا تيره ديس، ساچا مندر اڪ پرگٿاوانگا۔ برهمند ڪهند ڪران ڪهيڏ، خالق خلق تيره نال ملاوانگا۔ چار جگ گرو اتار پير پيغمبر جو ونڌان آڻه ونڌ، اتم اڪو جهولي پاوانگا۔ چار ورن اٿهارا برن نو ڪهند سٺاوان ساچا چهند، ساچا ڏهولا راگ الاوانگا۔ ڪوڙي ڪرپا بهرم بهليڪه ڏهاپوا ڪنده، پڙده اوبلا سرب چڪاوانگا۔ غريب نانه لوڪمات پهرن جو ننگ، تنهن اوڏهن اڪو سيس ٿڪاوانگا۔ جن بهگتان جگ جنم دي ٿئي گنڏه، گوپال سوامي تيري گود بهاوانگا۔ ڪايا چولي چاڙه مجيٿي رنگ، رنگ اڪو اڪ وڪهاوانگا۔ تيره پریم دا گهر گهر و جاوا مردنگ، مردنگا اڪو بهٿه اٿهاوانگا۔ نو دواره جاوا لنگه، سڪهن ٿيڏهي بنڪ پار ڪراوانگا۔ اڙا پنگل جان سنگ، نيتر نين سرب شرماوانگا۔ نج امرت آتم ديا اند، رس اڪو اڪ چواوانگا۔ ساجي جوت پرڪاش ڪر چاڙه اگهي چند، جوت نرنجن ڏگمگاوانگا۔ جگت وڪارا ڪر ڪهند ڪهند، نام ڪهندا اڪ چمڪاوانگا۔ ليڪه جان جيو پنڌ، برهمند ڪهند اپني دهار پرگٿاوانگا۔ وهن

وہے ساگر سندھ، سرور اکو اک نھاوانگا۔ ہرہگت بناواں تیری بند، سٹ انادی روپ وٹاوانگا۔ کنگرے کنگرے وجے اک کنگ، نام ڈھولا ساچا گاوانگا۔ ٹوں ٹھاکر سوامی صاحب سچا بخشند، بخشنہار تیری اوٹ تکاوانگا۔ گہر گمبہیر گئی گہند، تیرا نام ساگر اک پرگٹاوانگا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، دو جہاناں تیری سیوا کماوانگا۔ پرہ تیری سیوا کران گا۔ دو جہان کدے نہ ڈرانگا۔ نہ جیوانگا نہ مرانگا۔ لگھ چوراسی اندر وڑانگا۔ ساچے پوڑے آپے چڑھانگا۔ سچ محلے ساچے کھڑانگا۔ اکو ڈھولا تیرا نام پڑھانگا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، تیری کرنی اپنے سپس دھرانگا۔ تیری کرنی سچ کماوانگا۔ پُرکھ ابناشی تیری دھار بندھاوانگا۔ وکھاواں ساچا منڈل راسی، گوپی کابن اک نچاوانگا۔ لگھ چوراسی کر کے داسی، سیوک سیوا اک سمجھاوانگا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، لوکات میں جاواں بن کے سانسی، گُرمکھ بہگت تیرے ساچے جہان آپ بناوانگا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، سٹ دلارا شبد پلو ربا پھڑ، دوئے جوڑ واسطہ پاوانگا۔ شاہ پاتشاہ سری بھگوان، سو صاحب دیا کھائیا۔ اٹھ سٹ میرے وڈ بلوان، تیرے ہتھ دیاں وڈیائیا۔ کلجگ اتم ویکھ کوڑی دکان، چاروں کٹ اندھیرا ربا چھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے ہوئے حیران، گر کا شبد نہ کھئے کھائیا۔ ثابت ربا نہ کیسے ایمان، دھیرج جت نہ کھئے جنائیا۔ نیتز اکھ نہ کھئے کھلان، نج نیتز ملے نہ کیسے وڈیائیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا گڑھ بنیا جیو جہان، نون س اکھ نہ کھئے پڑھائیا۔ گر در مندر مسجد شودوالے مٹھ تیرتھ تھ دھیاں بھیناں سرب تکان، ستگر بھو سر نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دیوے ساچا ور، سٹ شبد جانا چائیں چائیں۔ پرہو میں چائیں چائیں جاوانگا۔ چار جگ دا لیکھا ویکھ وکھاوانگا۔ سب دے پڑدے چُک، پڑدہ اوہلا آپ ہٹاوانگا۔ جیہڑے تیتھو ہوئے بے مکھ، تنہاں کالکھ ٹکا اک لگاوانگا۔ مات گریہ جگ جگ اٹا رخ، لگھ چوراسی گیڑ بھواوانگا۔ نرک دوزخ ملے دکھ، ہون کند اگن تپاوانگا۔ جنی لیکھ نہ لگے ککھ، پوت سپوت نہ کھئے سمجھاوانگا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، تیرا لہنا سرب چکاوانگا۔ اٹھ سٹ میرے وڈ بلکار، پرہ سچ سچ جنائیا۔ لوکات مار اک للکار، ساچی بھیک نام جنائیا۔ سوئے جیو دے اٹھال، آس نندرا دے مٹائیا۔ لیکھا جان شاہ کنگال، راؤ رنگ ویکھ وکھائیا۔ نرگن

ہو کے بن دلال، سرگن ونج کرائیا۔ حقیقت ویکھ حق حلال، لاشریک پھیرا پائیا۔ جلوہ دس نور جلال، جو بن نور جوت رُشنائیا۔ لیکھا جان کال مہاکال، دھرمسال اک سہائیا۔ پُرکھ ابناشی تیرے نال، سر تیرے ہتھ ٹکائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران کولوں لے جواب، کیوں کلجگ جیو بھلے پاندھی راہیا۔ مٹکھ پڑدہ کھول نقاب، نقاب پوش اپنا مٹکھ وکھائیا۔ سب دا سجدہ ویکھ آداب، گون سپس جگدیش رہا جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے ست اک درڑائیا۔ ست کہے میں ویکھ وکھاوانگا۔ پرہ تیری سیو کھاوانگا۔ کلجگ اتم ویکھ، بھیکھ سرب مٹاوانگا۔ سچ سہاواں سہنجنا دیس، بھومکا اکو اک وڈیاوانگا۔ جس دا لیکھا رہے ہمیش، سو کاتب اک جناوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، کلجگ اکو حکم ورتاوانگا۔ کلجگ سچ حکم ورتائے گا۔ پرہ تیرا ست سیو کھائے گا۔ چار کُنٹ ویکھ وکھائے گا۔ دہ دشا پھیری پائے گا۔ بچیا کوئی نظر نہ آئیگا۔ گرمکھ سجیاں آپ جگائے گا۔ کلجگ جیواں بھانڈیاں کچیاں، اتم بھن وکھائے گا۔ جنہاں ستگر مارگ دسیا، تنہاں اپنے نال ملائے گا۔ جنہاں پردے ہر جو وسیا، تنہاں ہر مندر آپ بھائے گا۔ سیوک بن کے پھرے ٹھیا، بن سیوک اپنی سیو کھائے گا۔ کلجگ میٹے کوڑے رٹیا، رٹا اکو وار چکائے گا۔ دین مذہب دے میٹے پھٹیا، پٹی اکو نام بندھائے گا۔ لیکھ چکائے دھڑی وٹیاں، تولا اکو اک اکھوائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرا مارگ اک جنائے گا۔ تیرا مارگ اک جناوانگا۔ چار ورن سمجھاوانگا۔ اوچ نیچ اٹھاوانگا۔ راؤ رنک اکھ کھلاوانگا۔ نرگن روپ پرتکھ اک درڑاوانگا۔ نج نیتز نین اکھ کھلاوانگا۔ کوڑی کریا نالوں کر کے وکھ، سچ وست آپ ورتاوانگا۔ کلجگ کھیڑا ہووے بھٹھ، ستجگ ساچا راہ چلاوانگا۔ سچ دوارا کھول ہٹ، تیرا نام اک وکاوانگا۔ میل ملا کے کلاپت، کوچی کملی گلے لگاوانگا۔ تیرا ناؤں پُرکھ سمرتھ، لوکھات جناوانگا۔ سوڈا وکے ہتھو ہتھ، ادھار لیکھ نہ کھئے رکھاوانگا۔ سنت سہیلے ساچے صد، گرمکھ اپنے انگ لگاوانگا۔ انتر انتر وجے ند، انحد نادی راگ سناوانگا۔ نو دوارے چکے حد، دسواں در اک کھلاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرا میرا گاواں چھند، دوجا راگ نہ کھئے الاوانگا۔ تیرا میرا چھند گاوانگا۔ سوہنگ ڈھولا اک سناوانگا۔ اوانگ روپ آپ سمجھاوانگا۔ نر نرنکار کھیل کھلاوانگا۔ سچ سرکار اک درڑاوانگا۔ دھر فرمان آپ سناوانگا۔ جوتی جاتا ہو اُجیار، نورو نور ڈگمگاوانگا۔ کل

کلکی لے اوتار، کلا اپنی آپ رکھاوانگا۔ کوڑی کریا اترے پار، شوہ دریا آپ زڑھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، تیرا نگر اک وساوانگا۔ تیرا نگر کھیڑا اک وسائے گا۔ شبد گرو ڈیرہ لائے گا۔ سمبل ساچا سوہیا پائے گا۔ پیر پیغمبر دھیان لگائے گا۔ گر اوتار جس سنائے گا۔ وشن برہما شیو ہس ہس، درشن پائے گا۔ ستجگ ترینا دواپر کلجگ چارے آون ٹھ ٹھ، دور بیٹھ سپس سرب جھکائے گا۔ موسیٰ عیسیٰ محمد دیئے جوڑ کھلوون ہتھ، پلو گل وچ سرب وکھائے گا۔ اللہ رانی نکوں لاه سہاک نتھ، کھلی مینڈھی واسطہ اک جنائے گا۔ نیر رووے اکھ، ہنجھواں ہار آپ وکھائے گا۔ دروہی خدائے مہبان بیدو بی خیر یا اللہ صدی چوڈھویں ہوئی بس، آگے لیکھا سمجھ کئے نہ پائے گا۔ اچا مندر ساچا حجرہ جانا ڈھٹھ، محراب ڈیرہ کئے نہ لائے گا۔ شرع شریعت جانا ٹھ، کلمہ نبی نہ کئے پڑھائے گا۔ کائنات ٹٹنا ہتھ، صدق صبوری نہ کئے ہندائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، تیرا حکم دو جہان سرب ورتائے گا۔ تیرا حکم اک ورتائے گا۔ ساچا دین اک بنائے گا۔ مذہب اکو نظری آئیگا۔ ورن گوت نہ کئے رکھائے گا۔ نرمل جوت سرب جگائے گا۔ نام سلوک اک سنائے گا۔ ستگر پورا نظری آئیگا۔ پرکھ اکال ویکھ وکھائے گا۔ تیئی اوتار گندھ پوائے گا۔ بھگت اٹھاراں جوڑ جڑائے گا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نال ملائے گا۔ نانک گوہند حکم ورتائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، شبد گر سورا اکو کھیل رجائے گا۔ شبد گر سورا حاضر حضور، ہر آگے سپس جھکائیا۔ تیرا حکم مینوں منظور، حاکم تیری اوٹ تکائیا۔ لوکات لکھ چوراسی ویکھاں سرب قصور، گھر گھر پھیرا پائیا۔ جیہڑے کھندے صاحب ستگر وسے دور، تنہاں گھر گھر وچ نیرن نیر دیاں وکھائیا۔ کوڑی کریا کراں دور، سچ سچ اک پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ سو صاحب سر رکھے ہتھ، پشت تھاپی اک لگائیا۔ تیرا میل پرکھ سرتھ، بے پرواہ تیرا سہائیا۔ کلجگ اتم ویکھ ٹھ، بن پاندھی پندھ مکائیا۔ چار کنت اندھیری چھت، سریشٹ سبائی راہ نظر کئے نہ آئیا۔ ورن برن ابلے رت، دین مذہب کرے لڑائیا۔ ساچا کھیڑا ہویا بھٹھ، گر کا شبد نہ کئے گائیا۔ چاروں کنت دسے من مت، گرمت گئے بھلائییا۔ چار ورنان جا کے ستیاں مارگ دس، نانک گوہند سارے گئے بھلائییا۔ تیر نشانہ مار کس، انیلا اک چلائییا۔ ہنکاری برج جاوے ڈھٹھ، کوڑ ادمبر نظر کئے نہ آئیا۔ سرب جیاں جان مت گت، گت مت تیرے ہتھ وکھائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی دیونہار وڈیائیا۔ شبد کہے میرے پُرکھ اکال، واہوا تیری سچ سرنائیا۔ ٹھاکر ہو کے ہوئیوں دِیال، دِیالتا اِکو اِک جنائیا۔ کلجگ جا کے ویکھاں حال، در در پھیرا پائیا۔ ترے گن مایا توڑاں جنجال، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ جا کے پُچھاں مُریداں حال، جو مُرشد دھیان لگائیا۔ ساچے بھگت لواں اُٹھال، جو بیٹھے راہ تکائیا۔ ساچے سنتاں چلاں نال، اندر باہر پندھ مُکائیا۔ گُرمکھاں حل کراں سوال، دُوجی کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ گُرمکھ ویکھاں سچے لال، لالن اپنے رنگ رنگائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں بھال، میل ملاواں سہج سُبھائیا۔ دھرم دوار وکھاواں سچّی دھرمسال، چھپرّ چھنّ نہ کھئے چُھپائیا۔ دیا باقی اِکو بال، نرگن جوت جوت رُشنائیا۔ جس گھر وسن شاہ کنگال، اُچ نیچ بیٹھن ڈیرہ لائیا۔ سدا سوامی کرے سدا پرتپال، بن پرتپالک سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے تیرے نال ملائیا۔ جا کے دس نام ندھان، منتر اِک درڑائیا۔ سُنّیاں دے اِک گیان، بن رسنا جہوا کر پڑھائیا۔ اُٹھو ویکھو سِری بھگوان، شاہ پاتشاہ اِکو نظری آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دے بال انجان، جُگ جُگ سیو کھائیا۔ دیندے آئے دُھر فرمان، سچ سندیسہ اِک سُنّائیا۔ اتم جوتی جوت ملے آن، پنج تت چولا جگت تجائیا۔ سمرتھ پُرکھ کرے کھیل مہان، خالق خلق آپ درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، شبد گُرو اِک جنائیا۔ شبد گُرو کہے مین تیرا سورا، پرہ تیری اوٹ تکائیندا۔ لکھ چوڑاسی کراں چورا، پچیا کھئے رہن نہ پائیندا۔ تیرا حُکم کراں پورا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ ساچے بھگتاں بخشاں چرن دھوڑا، مستک ٹِگا اِک لگائیندا۔ کلجگ ویکھاں مُورکھ مُگدھ موڑھا، جو پرہ تینھو مُکھ بھوائیندا۔ سب دا توڑاں انت غرورا، خاکی خاک سرب رلائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرا لیکھا موہے بھائیندا۔ تیرا لیکھا جائے چُک، کل انت رہن نہ پائیا۔ رہن نہ دے کوئی بے مُکھ، مٹکھتا دئے مٹائیا۔ سچ پرگٹاوے سچّے گُرمکھ، مُکھ گُرو گُرمکھ صفت صلاحیا۔ جنم جنم دا لاہوے دُکھ، سنتاپ کھئے رہن نہ پائیا۔ درس پیاسیاں میٹے بھکھ، نج نیتر میل ملائیا۔ جنی ہو کے رکھے ککھ، بنے دھن جنیندی مائیا۔ سِری بھگوان مین تیرا پُت، شبد دُلا ربا جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا گھر دینا وکھائیا۔ سُن سُن میرے ساچے لاڑے، تیرا اِک شنکار کرائیا۔ بھگت سنت در کوارے، اپنے نال ملائیا۔ پھڑ کے بانہوں گھوڑی چاڑھے، ساچا گھوڑا اِک جنائیا۔ جس دی ڈوری نظر نہ آوے وچ

سنسارے، واگ بتھ نہ کھئے رکھائیا۔ جس نون لبھدے گئے سدا جگ چارے، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ سو کھیل کرے کرتارے، کرتا پُرکھ بے پرواہیا۔ ڈنکا مار اک نگارے، چوٹ نام شبد لگائیا۔ گوہند سورا اک للکارے، دو جہاناں رہا جنائیا۔ کلجگ اتم کل کلکی لے اوتارے، سمبل اپنا آسن لائیا۔ وسنہارا دھام نیارے، ہر مندر اکو اک وڈیائیا۔ ساچا مارگ اک سکھالے، چار ورن دئے جنائیا۔ لیکھا چکے شاہ کنگالے، اوچ نیچ کوئی رہن نہ پائیا۔ آتم پر ماتم بول جیکارے، جے جیکار دے سنائیا۔ تون میرا میں تیرے دوارے، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ پتا پوت پیج سوارے، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے ست تیری وجے ودھائیا۔ شبد ودھائی وجے جگ، گر اوتار ڈھولا گائیا۔ پیر پیغمبر کرن حج، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ بھگتاں دسے اُپر شاہ رگ، نو دوارے پنڈھ مکائیا۔ سنت سہیلے ویکھن آتم سیجا بھج، سیج سہنجی بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ گرمکھ نج نیر درس کرن رچ رچ، جنم جنم دی ترسنا بھکھ مٹائیا۔ گرسکھ چرنی ڈگن ڈھٹھ، چرن کول ملے سرنائیا۔ لہنا چکے تت اٹھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بڈھ ستگر جھولی پائیا۔ آتم پر ماتم آگے چلے نہ کوئی وس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ سرتی شبدی میلا ہس ہس، سوہنگ ہنسا راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، شبد گرو اک وکھائیا۔ شبد گرو کہے میرا ستگر وڈا، پُرکھ اکال اک اکھوائیندا۔ پُرکھ اکال کہے میرا بالا نڈھا، شبدی اکو نظری آئیندا۔ شبد کہے میرا صاحب سوامی مینوں دیوے سدا، جگ جگ حکم ورتائیندا۔ پُرکھ اکال کہے میرا بالا نکا پھرے بھجا، دو جہاناں سیو کمائیندا۔ شبد کہے میرا سوامی سورا سربگا، شاہ پاتشاہ اکو نظری آئیندا۔ پُرکھ اکال کہے میرا پوت سپوتا لدھا، چال بانکی اک چلائیندا۔ شبد کہے میرا باپ پُرکھ سمرتھا، پتا اکو اک اکھوائیندا۔ سری بھگوان کہے میرا ست لکھ چوراسی اندر بہ بہ سجا، گھر گھر ڈیرہ لائیندا۔ ست شبد کہے میرا سری بھگوان چلائے آگا، ساچا راہ اک سمجھائیندا۔ سری بھگوان کہے میرا ست میرا نام نگارا ہو کے وجا، واحد سب نون آپ جگائیندا۔ دوہاں مل کے دو جہان کھیل رچا، رچ رچنا اپنی دھار بندھائیندا۔ پُرکھ اکال کہے میرا پت سچا، جگ جگ ساچا حکم سنائیندا۔ ست کہے میرا پتا سب تو آچھا، جو ساچے مارگ موہے لائیندا۔ دوہاں وچولا بن کے اپنا کھیل کھیلے چنگا، جن بھگتاں چنگی طرح سمجھائیندا۔ او ویکھو گھر پلنگ رنگیلا ڈاہیا منجا، پاوا چول نظر کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، شبد گُر دیوے ور، دو جہان آد جُگاد سِری بھگوان، سچ فرمان نر نریش نرگن نروریر پُرکھ اکال دین دِیال بیٹھ سچکھنڈ سچّی دھرمسال، لوک پرلوک لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت بھگت بھگوان آپ سمجھائیندا۔

* ۲۸ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی مہندر سینگھ دے گرہ پنڈ باٹھ ضلع امرتسر *

ستگر سچّا سب تو نینواں، نیکن نیک اکھوائیندا۔ وسنہارا دھام ساڈھے تِن ہتھ سیان، محل اٹل اکو رُشنائیندا۔ پاوے سار لکھ چوڑاسی جیواں، جیون جُگت سب دی ویکھ وکھائیندا۔ پریم پریتی اندر ہووے کھیوا، مست خُماری اک جنائیندا۔ سچ پرکاش ویکھ جگدا دیا، پن تیل باقی ڈگمگائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن ساچے بھیو چُکائیندا۔ ستگر پُورا نیکن نیکا، نون س اکھّر کرے پڑھائیا۔ جانے بھیو سرب جن جی کا، گھٹ گھٹ رہا سہائیا۔ گُرْمکھ رکھے سدا اڈیکا، نج نیتر دھیان لگائیا۔ ملے درس پران پتی کا، گھر میلے سچّا ماہیا۔ جنم جنم دی بدلے ریتا، ساچا مارگ اک وکھائیا۔ جس دی صفت کرے شاستر سمرت وید اٹھاراں دھیائے گیتا، سو گوہند ہوئے سہائیا۔ اگنی تت کرے ٹھانڈا سیتا، امرت میگھ برسائیا۔ نام خزانہ پاوے خیسا، جگت ترسنا بھکھ مٹائیا۔ بھگتاں وچوں بھگتی دیوے حصّہ، بھاونا بھگتی نال ملائیا۔ جُگ چوکرّی جگت رہ جائے قصہ، کہانی گاوے جگت لوکائیا۔ جنہاں ستگر پُورا ڈٹھا، تنہاں وجے نام ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا لیکھ اکو وار لکھا، دُو جی وار میٹن کھئے نہ آئیا۔ ستگر پُورا سب تے چھوٹا، نظر کیسے نہ آئیا۔ ویکھنہارا لوک پرلوکا، بھجّا پھرے واہو داہیا۔ سُناونہارا نام سلوکا، شبد جیکارا اک لگائیا۔ دو جہاناں دیوے ہوکا، برہمنڈ کھنڈ سمجھائیا۔ مانس جنم لکھ چوڑاسی وچوں سب نون دیوے اک وار موقع، مُکمل اپنی بُوچھ بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے بھیو چُکائیا۔ ستگر پُورا ننہاں بال، گھر گھر کھیل کھلائیا۔ کایا مندر اندر وڑ سچّی دھرمسال، دھرم دوارے ڈیرہ لائیا۔ لیکھا توڑ شاہ کنگال، اوچ نیچ میل ملائے چائیں چائیا۔ جا کے سُنے مُرشد حال، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیا۔ ستگر پُورا بال بالا، بالک لکھ

چوڑاسی ویکھ وکھائیندا۔ نرگن ہو کے بن دلالا، سرگن اپنا ونج کرائیندا۔ مارگ دسے اک سُکھالا، ساچے راہے پائیندا۔ انتر انتر آتم پرما تم وکھائے ساچی مالا، اجپا جاپ آپ جپائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے ہر ہر اپنے رنگ رنگائیندا۔ ستگر پورا سدا انڈٹھ، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ گرمکھ ور لے کرے ہت، جس جن اپنی بوجھ بھجھائیا۔ نرور ہو کے وسے چت، چیتن سرتی دئے وکھائیا۔ کروٹ لے بدلے پٹھ، ستمکھ اکو نظری آئیا۔ بن نیتر بن نین بن اکھاں پئے دس، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، گرمکھ گر گر بوجھ بھجھائیا۔ ستگر پورا سدا وسے اولے، کایا ماٹی نظر کیسے نہ آئیندا۔ آسن لائے کایا چولے، گرہ مندر سوہا پائیندا۔ بن بھگتاں کیسے نال نہ بولے، سن سادھی وچ سمائیندا۔ لکھ چوڑاسی ویکھے لوکات دے گولے، ساچا گھر نظر کیسے نہ آئیندا۔ نریکھ ہو کے تول تولے، کنڈا اپنا نام اٹھائیندا۔ جو گرمکھ گر سکھ دھر دھیان ہوئے بھالے بھولے، تنہاں بھاؤ آپ ملائیندا۔ لکھ چوڑاسی وچ کدے نہ رولے، جنم مرن جم کا پھاس کٹائیندا۔ اتم چاڑھے اپنے ڈولے، بن کپار کندھ اٹھائیندا۔ سچکھنڈ دا کنڈا کھولے، در دروازہ اک وکھائیندا۔ انت بھگونت ساچے سنت بن کنت لے جائے کولے، گرمکھ ناری کر پیاری سدا اپنے سنگ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نیکن نیکا سچ جنئے اپنا طریقہ، طرح طرح نال ہرجن آپ ملائیندا۔

* ۲۸ بہادروں ۲۰۲۰ یکرمی مسسا سنگھ دے گرہ نورنگاباد ضلع امرتسر *

کریا اندر آد جگاد، جگ چوکڑی رچن رچائیا۔ کریا اندر کوٹ برہما، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ کریا اندر سچکھنڈ دوارے رہے وساد، کریا اندر تھر گھر ست دُلا رے شبد دئے وڈیائیا۔ کریا اندر وشن برہما شو دیوے داد، وست امولک آپ ورتائیا۔ کریا اندر ناؤں نرنکار وجائے ناد، نر نرنکار آپ سنائیا۔ کریا اندر نرمل جوت کر پرکاش، نورو نور نور رُشنائیا۔ کریا اندر ترے گن مایا کھیل تماش، پنج تت ناطہ دئے جڑائیا۔ کریا اندر لکھ چوڑاسی ویکھے کھیل تماش، اندج جیرج اُتہج سینج اپنا بندھن پائیا۔ کریا اندر دو جہان منڈل منڈپ پاوے

راس، گوپی کاہن نرگن نرگن آپ نچائیا۔ کِریا اندر رَو سس سُوْرَج چنّ برہمنڈ کھنڈ پوری کرے آس، آسا اپنی اک سمجھائیا۔ کِریا اندر گھٹ گھٹ انتر پون پونی دے سواس، ساہ ساہ اپنی دھار چلائییا۔ کِریا اندر بودھ اگادھ پڑھائے گاتھ، نام نامہ اک جنائیا۔ کِریا اندر کھیل کھلائے دوس رات، گھڑی پل ونڈ ونڈائیا۔ کِریا اندر، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو کِریا اپنے ہتھ رکھائیا۔ کِریا اندر گن ندھان، گنوتنا کھیل کھلائیندا۔ کِریا اندر نوجوان، بلدھاری بل پرگٹائیندا۔ کِریا اندر شاہو بھوپ بن راجان، تخت نیواسی ساچا تخت سہائیندا۔ کِریا اندر دھرم اٹھائے اک نشان، سچ نشانہ نام پرگٹائیندا۔ کِریا اندر سچکھنڈ دوار سہائے سچ مکان، چھپر چھن نہ کھئے جھپائیندا۔ کِریا اندر دھر دا بنے حکمران، دھردرگاہی حکم ورتائیندا۔ کِریا اندر پروردگار ہونے پردھان، سچ پردھانگی آپ کھائیندا۔ کِریا اندر دھر سندیسہ دیوے مہروان، مہر نظر آپ اٹھائیندا۔ کِریا اندر وشنوں دیوے دان، وشو بہنڈار آپ ورتائیندا۔ کِریا اندر برہمے دیوے برہم گیان، برہم ودیا آپ سمجھائیندا۔ کِریا اندر شنکر کرے پہچان، سنسا روگ سرب مٹائیندا۔ کِریا اندر کرے کھیل سری بھگوان، بھگوان اپنی دھار چلائییندا۔ کِریا اندر پاربرہم لیکھا جانے جیو جہان، جاگرت جوت آپ جگائیندا۔ کِریا اندر لیکھا جانے پون پانی مسان، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ کِریا اندر کھانی چار، ہر ستگر ونڈ ونڈائیا۔ کِریا اندر بانی چار، پرا پسنتی مدھم بیکھری بول سُنائیا۔ کِریا اندر کھیل کرے جگ چار، ستجگ تریتا دواپرکجگ آپ ہنڈائیا۔ کِریا اندر برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش محل لے اُسار، منڈل منڈپ سوہا پائیا۔ کِریا اندر دھرت دھول دے آدھار، جل بنب اپنی دھار جنائیا۔ کِریا اندر سمنڈ ساگر ویکھے غار، جل تھل مہیئل اپنا رنگ رنگائیا۔ کِریا اندر لکھ چوراسی جیو جنت دے آدھار، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ کِریا اندر گھٹ گھٹ دیا باقی دیپک بال، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ کِریا اندر گھر وچ گھر اُپائے سچے دھرمسال، دھرم دوارا اک رکھائیا۔ کِریا اندر امرت آم امرت مارے اُچھال، سر سروور اک پرگٹائیا۔ کِریا اندر انحد ناد وجائے اگتی تال، تال تلواڑا اک رکھائیا۔ کِریا اندر پرتپالک ہو کے کرے پرتپال، بن سیوک سیو کھائیا۔ کِریا اندر نرگن سرگن لے اوتار، گر گر اپنا روپ وٹائیا۔ کِریا اندر پنج تت کرے شنکار، کایا چولا جگت رنگائیا۔ کِریا اندر ساچا نام دے سکھال، سکھیا اکو اک سمجھائیا۔ کِریا اندر ہونے دیال، دینن اپنے گلے لگائیا۔ کِریا اندر دیوے نام سچا دھن مال،

دُھر خزانہ اک دکھائیا۔ کِریا اندر جُگ جُگ کھیلے کھیل کمال، بے مثال اپنی کار کھائیا۔ کِریا اندر ساچی گھالنے لئی گھال، گھولی گھول آپ گھائیا۔ کِریا اندر شبد گردیو ہو کے بنے دلال، سوامی اپنی دھار سمجھائیا۔ کِریا اندر ویکھنہارا پت ڈال، ذرہ ذرہ کھوج کھوجائیا۔ کِریا اندر جن بھگت لئی اُٹھال، سوئی سرتی آپ جگائیا۔ کِریا اندر ساچے سنتان کرے نہال، نیوں نیوں اپنا گھر دکھائیا۔ کِریا اندر گُرمکھ ساچے پکڑ اُٹھائے لال، لالنے اپنے رنگ رنگائیا۔ کِریا اندر گُرسکھ سجن لکھ چوراسی وچوں بہال، بیہو ابھیدا دئے کھلائییا۔ کِریا اندر مُرید مُرشد ویکھے آن، بے نظیر اپنی نظر اُٹھائیا۔ کِریا اندر ناٹھ توڑے کال مہاکال، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کِریا اندر لیکھا چُکائے ترے گن مایا جگت جنجال، جیون جگت اک جنائیا۔ کِریا اندر، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا مارگ اک درسائیا۔ کِریا اندر کھیل اگم، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ کِریا اندر لوک پرلوک بیڑا دیوے بن، دو جہان پار کرائیندا۔ کِریا اندر نرگن جوت چاڑھے چن، سچ پرکاش اک دکھائیندا۔ کِریا اندر بھگت بھگوان ویکھے بن کے جننی جن، دھن جنیندی ماؤں آپ ہو جائیندا۔ کِریا اندر جگت وکارے دیوے ڈن، کام کرودھ لوہو موہ ہنکار نیڑ نہ آئیندا۔ کِریا اندر بھاگ لگائے کایا ماٹی تن، مایا ممتا موہ چُکائیندا۔ کِریا اندر اندر وڑ کے سچ دوارے لاوے من، نام سندھیوا ہتھ اُٹھائیندا۔ کِریا اندر بجرکپاٹی دیوے بہن، بہانڈا بہرم بھو بہتائیندا۔ کِریا اندر کرے پرکاش نیترا اٹھ، نج نیترا آپ گھلائییندا۔ کِریا اندر کرے واسنا بند من، من منسا میٹ مٹائیندا۔ کِریا اندر اپنا راگ سُنائے کن، چھتی راگ صفت صلاحیندا۔ کِریا اندر، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ کِریا اندر ساچا کھیل، ہر ستگر آپ کرائیا۔ کِریا اندر لئی میل، جگت وچھوڑا پندھ مکائیا۔ کِریا اندر ساچا سگن منا چاڑھے تیل، گھر وچے نام ودھائیا۔ کِریا اندر دھام دکھائے اک نویل، نرگن اپنا پڑدہ لاپیا۔ کِریا اندر ویکھ دکھائے گُرو گُر چیل، چیل گُر اکو نور نظری آئییا۔ کِریا اندر آون جاون لکھ چوراسی کئے جیل، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ کِریا اندر جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، غریب نیانے گلے لگائیا۔ کِریا اندر تارے آپ، اپنے ہتھ رکھے ودیائیا۔ کِریا اندر مائی باپ، پتا پوت ویکھ دکھائیا۔ کِریا اندر دیوے جاپ، اجپا جاپ سمجھائیا۔ کِریا اندر ناٹھ توڑے تینو تاپ، ترے گن اگنی رہے نہ رائیا۔ کِریا اندر سرت سوانی کرے پاکی پاک، پت پتیت ویکھ دکھائیا۔ کِریا اندر بند کواڑی کھولے تاک، کُنڈا اپنی

بتھیں لایا۔ کِریا اندر آتم پر ماتم بناوے ساک، ساچا بندھپ آپ ہو جائیا۔ کِریا اندر چڑھائے ساچے راتھ، شبد رتھواہی پھیرا پائیا۔ کِریا اندر وکھائے اپنا گھاٹ، پتن بیٹھا سچا ماہیا۔ کِریا اندر لہنا دینا چُکائے ذات پات، ورن برن نظر کھئے نہ آئیا۔ کِریا اندر جن بھگتاں کرے اپنی بات، دوجے سرون سُنن کھئے نہ پائیا۔ کِریا اندر دیونہار نجات، اینھے اوتھے ہوئے سہائیا۔ کِریا اندر جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر اکو اک سمجھائیا۔ کِریا اندر وکھائے گھر، سچ دروازہ آپ گھلائییا۔ کِریا اندر چُکے ڈر، بھے بھو نہ کھئے جنائیا۔ کِریا اندر لائے لڑ، پلو اپنے نال بندھائیا۔ کِریا اندر لئے ور، ہر کنت سچا شہنشاہیا۔ کِریا اندر ٹہائے ساچے سر، ڈرمت میل دھوائیا۔ کِریا اندر سچ دوارے جائے کھڑ، سچ سرُپی نظری آئیا۔ کِریا اندر ساچا راگ سُنائے پڑھ، سوہنگ ڈھولا اکو گائیا۔ کِریا اندر تُوں میرا میں تیرا جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ جنائیا۔ کِریا اندر ملے جگدیش، جگدیش اپنی دیا کھائیا۔ کِریا اندر دئے حدیث، ساچا کلمہ نبی پڑھائیا۔ کِریا اندر چہتر جھلائے سیس، راج راجان شاہ سلطان ویکھ وکھائیا۔ کِریا اندر بھیو چُکائے تیس بتیس، راگ چہتیس کرے جنائیا۔ کِریا اندر خالی کرے کھیس، در در گھر گھر مانگت منگن واہو داہیا۔ کِریا اندر، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ کِریا اندر بھگت بھگوان، ہر جو ساچا رنگ رنگائیا۔ کِریا اندر دے دے دان، وست امولک جھولی پائیا۔ کِریا اندر آتم پر ماتم میلے آن، برہم پاربرہم انگ لگائیا۔ کِریا اندر کرے پرکاش کوٹن بہان، کوٹن کوٹ رو سس نین شرمائیا۔ کِریا اندر سُنائے اپنا گان، رسنا چہوا نہ کھئے بلائییا۔ کِریا اندر گھٹ درشن دیوے آن، درسی اپنا درس کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس مہر نظر اٹھائیا۔ کِریا اندر ہوئے پرتکھ، پرہہ اپنا ویس وٹائیا۔ کِریا اندر مارگ دیوے دس، سچ ساچا بوجھ بوجھائیا۔ کِریا اندر امرت آتم دیوے رس، نجھر جھرنا اک جھرائیا۔ کِریا اندر شبد نام بول الکھ، سچ جیکارا اک لایا۔ کِریا اندر دھیرج جت وکھائے ہٹھ، ست سنتوکھ اک درڑائیا۔ کِریا اندر بہتر ناڑ نہ ایلے رت، رتی رت دئے سکائیا۔ کِریا اندر دیوے برہم مت، چوڈاں ودیا نہ کھئے پڑھائیا۔ کِریا اندر ملے آن ہس ہس، ہنس مکھ سچا شہنشاہیا۔ کِریا اندر جن بھگتاں ہووے سدا وس، واسطہ بھگتاں نال پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ کِریا اندر کھیل سمرتھ، سو کرتا آپ کرائیا۔ کِریا اندر جگ چوکڑی چلائے

رتھ، ہر پُرکھ نرنجن بے پرواہیا۔ کِریا اندر وسے گھٹ گھٹ، ایکنکار نرگن نور رُوپ دھرائیا۔ کِریا اندر ساچی جوت کرے پرکاش، آد نرنجن ویس وٹائیا۔ کِریا اندر گر اوتاراں پیر پیغمبران دیوے ساتھ، سِری بھگوان سگلا سنگ نبھائیا۔ کِریا اندر شاستر سِمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کہانی بانی بنائے گاتھ، ابناشی کرتا اکو کرے پڑھائیا۔ کِریا اندر آتم پرما تم منڈل منڈپ گوپی کاہن پوائے راس، پاربرہم پرہہ اپنا ناچ نچائیا۔ کِریا اندر جن بھگتاں پوری کرے آس، آسا ترسنا میٹ مٹائیا۔ کِریا اندر ساچے سنت ویکھے انا تھان ناتھ، ناتھ انا تھی پھیرا پائیا۔ کِریا اندر گرُمکھاں اک کھائے اکھ، نیج نیتز کر رُشنا ئیا۔ حُکھے اندر گرُمکھ سبجَن لئے راکھ، رَکھیا کرے تھاوَن تھائیا۔ حُکھے اندر، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جُگ جُگ اپنی کار کھائیا۔ کِریا اندر کھیل سوامی، سرب گن داتا آپ کرائیندا۔ کِریا اندر انترجامی، ہر گھٹ گھٹ ویکھ وکھائیندا۔ کِریا اندر بودھ آگادھ سُنائے بانی، گر اوتار پیر پیغمبر آپ جنائیندا۔ کِریا اندر جُگ چوکرئی دیندا رہا نِشانی، ساچا راہ اک وکھائیندا۔ کِریا اندر کدا رہا کھیل سُلطانی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا حُکم ورتائیندا۔ کِریا اندر بندا رہا برہم گیانی، پاربرہم پرہہ اپنا ویس وٹائیندا۔ کِریا اندر آتم پرما تم لیکھ چُکائے دو جہانی، نرگن سرگن اپنے لیکھ پائیندا۔ کِریا اندر جن بھگتاں پرہو مارے تیر کانی، سچ نِشانہ آپ لگائیندا۔ کِریا اندر لیکھا جانے چار کہانی، خانہ سب دا پھول پھلا ئیندا۔ کِریا اندر بنیا رہے وڈا ودوانی، پنڈت اکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر جو ساچا ویس وٹائیندا۔ کِریا اندر ہوئے مہروان، مہر نظر اُٹھائیا۔ نو نو چار ویکھ وچ جہان، جُگ چوکرئی اکھ کھلا ئیا۔ سَتجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتار دیندا رہا گیان، پیر پیغمبر کلمہ نبی پڑھائیا۔ سجدہ سیس جھکاؤنا دسدا رہا سلام، اسم اعظم اک وکھائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ جیاؤندا رہا نام، گرودوارے گر گر بھیو جنائیا۔ کلجگ اتم سرشٹ سبائی ہوئی بے ایان، بیوہ رُوپ نظری آئیا۔ چاروں کُٹ ہوئے حرام، دھیرج جت نظر کھئے نہ آئیا۔ کوڑی کِریا پین کھان، امرت رس رسنا جہوا نہ کھئے لگائیا۔ نیتز نین جگت تکان، نیج اکھ نہ کھئے کھلا ئیا۔ انتر آتم کوئی نہ ویکھے مار دھیان، رسنا جہوا پڑھ پڑھ تھگی سرب لوکائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ باہروں کرن اشنان، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ درس نہ پون سِری بھگوان، گھر مندر ویکھن کھئے نہ جائیا۔ دروبی پھرے کوڑ شیطان، شرع کردی پھرے لڑائیا۔ ساچی دسے نہ کھئے دکان، سوڈا نام نہ کھئے وکائیا۔ سادھ سنت جیواں جنتاں کولوں نام دا لیندے لگان،

مُفت ہر کی دات جھولی کوئی نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کھیلے کھیل تھائوں تھائیا۔ تھائوں تھائیں ویکھنہارا، اک اِکلا ہر اکھوائیندا۔ جُگ چوُکڑی پار کنارہ، کلجُگ اتم ویلا آئیندا۔ چاروں کُنٹ دھواں دھارا، ساچا چند نہ کھئے چڑھائیندا۔ سرِشٹ سبائی ہاکارا، جیو جنت سرب گُرائیندا۔ ساچا اِشٹ نہ کیسے وچارا، درِشٹی اپنی نہ کھئے کھلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا ویس آپ دھرائیندا۔ ویس دھر نر نرنکار، نو نو چار ویکھ وکھائیا۔ بھرے بھلا سرب سنسار، وڈ سنساری سمجھ کھئے نہ پائیا۔ لہ لہ تھکے جیو گوار، اُچے ٹلے پربت جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ، ڈونگھی کندر ڈیرہ لائیا۔ مکے کعبے روون زارو زار، ہو ہو نعرہ رہے سُنائیا۔ نظر نہ آیا پروردگار، کایا حُجرہ ویکھن کھئے نہ آئیا۔ گُردر مندر مسجد شودوالے مٹھ لبھن وچ سنسار، چاروں کُنٹ بھجَن واہو داہیا۔ اندر وڑ کے ہر مندر ویکھیا نہ کیسے ہر نرنکار، نو دوارے پندھ نہ کھئے مکائیا۔ سَتگر سرن نہ کوئی وچار، من مت رہی گُرائیا۔ بن سَتگر پورے کوئی نہ کرے پار، بیڑا بنے کوئی نہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن داتا پُرکھ بدھاتا ویکھنہارا کھیل تماشا، کلجُگ اتم ویکھ وکھائیا۔ کلجُگ اتم ویکھے بھگوان، سچکھنڈ نواسی دیا کمائیا۔ ساچے بھگت سرب گُران، نیتر روون مارن دھاپینا۔ کر کِریا ٹھاکر مہروان، مہر نظر اُٹھائیا۔ آ کے مل نو جوان، تیری اِکو اوٹ تکائیا۔ کایا مندر سوہے مکان، اتم سیجا وجے ودھائیا۔ ساچیاں سخیاں منگل گان، گیت گوہند لائیا۔ نیتر نین دووے شرمٰن، اِکو اگھ نظری آئیا۔ بن تیری کِریا کیسے نہ ملے مان، ممتا بھری سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اک وکھاؤنا اپنا گھر، جس گھر وجے نام تیرے ودھائیا۔ کِریا کرے آپ کِریال، کِریا لے اُٹھائیا۔ سَتگر پورا دین دیاں، دیاںدھ اکھوائیا۔ بھگت سنت لے اُٹھال، اِلس نندرا دے گوائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ چلائے اپنے نال، ساچا سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس جن دیوے ساچا ور، تِس اپنا پڑدہ لاپیا۔ کِریا اندر گُرمکھ جگائے ہر جو اپنے نال ملائیا۔ ہر سنگت ساچا جوڑ جُڑائے، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ نت اُٹھ ویکھن ٹھاکر آئے، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ کایا گاگر سوہا پائے، گھر بیٹھا بے پرواہیا۔ نرمل کرم اُجاگر آپ کرائے، دُرمت میل دھوائیا۔ جو جن سوڈاگر بن کے آئے، تِس نام وست دے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے اپنے سنگ رکھائیا۔ کِریا اندر ہر کرتار، کرنی آپ کمائیندا۔ گُرمکھان کر سچ پیار، پِرتی اپنے چرن

بندھائیندا۔ ہر سنگت بھلیا سرب سنسار، پُرکھ اکال اِکو نظری آئیندا۔ جنہاں دِتا آپ دیدار، تِنہاں دُوْجا چند نظر کھئے نہ آئیندا۔ ساچا مارگ دِتا وکھال، اُوْجھڑ راہ نہ کوئی پائیندا۔ اِکو وار کِہا گُرسکھ تُوں میرا مِیں تیرا تیرا میرا اِکو گھر بار، دُوْجا مندر نہ کھئے سہائیندا۔ کِریا اندر میل مِلایا میلنہار، ساچی مِلنی آپ کرائیندا۔ سُرْت سُوْانی بنا کے نار، سچ شنکار اِک جنائیندا۔ شبد ہانی خبردار، بے خبر خبر سُنائیندا۔ اُٹھ سہاگن چلیئے اپنے گھر بار، ہر سَتگر مندر اِک بنائیندا۔ ناطہ تُوئے جگت سنسار، آسا ترسنا مگر نہ کھئے رکھائیندا۔ جو جن کِریا منگے سچ سچے دربار، تِس کِریال اپنے رنگ رنگائیندا۔ جو ویکھن آئے جگت وِبار، تِس جگت وِہاری دھار سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن اپنے آپ آپ اُٹھائیندا۔ کِریا اندر سہج سُکھ، سچ ساگر آپ جنائیا۔ کِریا اندر اُجل مُکھ، گُرمکھ نام وڈیائیا۔ کِریا اندر مٹے دُکھ، سوگ روگ رہن نہ پائیا۔ کِریا اندر پاربرہم برہم ملے وچ جوُن مُکھ، مانس اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سنت سہیلے اپنی گودی لئے چُک، دُوْجے ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔

* ۲۸ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی مکھن سنگھ دے گرہ نۆرنکاباد ضلع امرتسر *

ساچا حُکم دیوے ہر پرہ، پرہ جوت اِک سمجھائیا۔ سَتگر پُورا لہنا لہ، چار کُنٹ دہ دِشا نہ اُٹھ اُٹھ دھائیا۔ امرت جہرنا جہراؤنا نہ، سر امرت اِک اشنان کرائیا۔ جگت وِکارا دیوے دَب، پنج چور نہ کرے لڑائیا۔ نُو دوار مُکائے حد، گھر ساچا اِک وکھائیا۔ گرہ مندر لئے سد، سچ بنک دئے وڈیائیا۔ درس دِکھائے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اپنا پڑدہ لاپیا۔ ترے گن مایا بُجھے اگ، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ ہنس بنے کگ، مانس جنم رُوپ وٹائیا۔ دِپیک دِیا جاوے جگ، بُجھی جوت کرے رُشنائیا۔ اِکو وست اِکو گھر لینی لہ، دُوْجے در نہ منگن جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی سِکھیا اِک دِرڑائیا۔ ساچی وست لہ جن ایک، ایکنکار ملے وڈیائیا۔ ایتھے اوتھے ملے ٹیک، دو جہان ہونے سہائیا۔ جگت مایا نہ لائے سیک، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ پھڑ کے بدھنا لکھی میٹے ریکھ، ریکھا ریکھا وچوں بدلائیا۔

اگم وکھائے اپنا دیس، سچکھنڈ سچ دوار سہائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی سمجھ اک سمجھائیا۔ گرمکھ لبھو اک
 سوامی، شاہ پاتشاہ سد اکھوائیندا۔ آد جگاد انترجامی، جگ جگ ویکھ وکھائیندا۔ نام ندھان جس دی بودھ اکادھ بانی، راگ ناد اپنا تال
 جنائیندا۔ امرت دیوے آتم ٹھنڈا پانی، ترسنا ترکھا جگت بھجائیندا۔ سرت ملائے شبد بانی، گھر ساچا میل ملائیندا۔ لیکھا چکے چار کھانی،
 انڈج جیرج اُتہج سینج پندھ مکائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی وست لبھن والی اک
 جنائیندا۔ لبھو وست ہر کا نام، سچ وستو اک سمجھائیا۔ جس ملیاں پرہ ملے رام، رمیا اپنا پھیرا پائیا۔ گھر نظری آئے اکو شام، بنسری
 ساچی سچ وجائیا۔ بھاگ لگائے کایا نگر کھیڑا گرام، بھومکا اکو اک سہائیا۔ سچ پیالہ پیائے جام، رس اکو اک وپائیا۔ سچ راگ سُنائے کان،
 انحد نادی دُھن شنوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھیو ابھیدا اک جنائیا۔ ساچا لبھو اک بھگوان، جس ملیاں دُکھ رہن
 نہ پائیا۔ آون جاون چکے کان، لکھ چوراسی پھند کٹائیا۔ انتر اُچے برہم گیان، برہم ودیا اک پڑھائیا۔ ہتھ پھڑائے سچ نشان، دو جہان آپ
 وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی وست اک لبھائیا۔ ساچی وست لبھو میت، میت پیارا آپ جنائیندا۔ جس
 لبھیاں پچھلی بدل جاوے نیت، آگے مارگ اکو نظری آئیندا۔ کایا ہیوے ٹھنڈی سیت، سانتک ست ست کرائیندا۔ آتم گائے پرما تم گیت، ساچا
 ڈھولا راگ الائیندا۔ ناطہ تھے مندر مسیت، پُرکھ ابناشی اکو نظری آئیندا۔ بیٹھا رہے سدا اتیت، ترے گن ڈیرہ ڈھائیندا۔ مانس جنم لہنا
 جیت، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا بھیو آپ چکائیندا۔ ساچی وست لبھو گھر، گھر ستگر آپ ٹکائیا۔ اندر وڑ کے
 کھولو در، بند کواڑی کُنڈا لاپیا۔ ساچے پوڑے ویکھو چڑھ، محل اٹل ہیوے رُشنائیا۔ ستگر سچا لو ور، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ نہ
 کوئی سیس نہ کوئی دھڑ، تنوت نہ کھئے رکھائیا۔ ایکا اکھڑ ربا پڑھ، نش اکھڑ ربا سمجھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 ساچی وست اک درڑائیا۔ ساچی لبھو وست اپار، سو اپرمپر سوامی آپ جنائیندا۔ جس دا لیکھا رہے سدا جگ چار، چوکڑی مول نہ
 کھئے مکائیندا۔ جس دا در سچا دربار، سچکھنڈ ساچا سوہیا پائیندا۔ جس دا حکم سچ ورتار، دو جہان نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ جس
 دی سیوا کرن گرو اتار، پیر پیغمبر برخوردار اکھوائیندا۔ جس دا نغمہ سچ سنسار، پن رسنا جہوا راگ الائیندا۔ جس دا نور اپار جوت

أُجيار، بے نظير نظر کيسے نہ آئیندا۔ جس دا رُتبہ لاٿانی دو جہان، فانی رُوپ نہ کھئے وٿائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 ساچی وست اک سمجھائیندا۔ ساچا میت لبھو بھائی، بھاری بھاونہ رہن نہ پائیا۔ جنم جنم دی مٹے جدائی، جُز جُز نال لئے ملائیا۔ اگلا لہنا
 دئے چُکائی، لیکھا کوئی نظر نہ آئیا۔ گھر وچ گھر کرے رُشنائی، اندھ اندھیر مٹائیا۔ اٹھے پھر ناد شبد دُهن شنوائی، انراگی راگ سُنائیا۔
 لیکھا کھئے نہ جانے قلم شاہی، کاغذ بیٹھے ڈیرہ ڈھابیا۔ چوڈاں وِديا رووے مارے دھابیں، چوڈاں لوک دین دُبايا۔ چوڈاں طبق رہے
 گُراڻی، ہاٻاکار اک سُنائیا۔ جنہاں لبھیا سَتگر پُورا اک گوسائیں، تنہاں دُو جی اوٹ رہی نہ رائیا۔ پرہ لبھن دا سِکھو طریقہ، ہر ساکھیات
 سمجھائیندا۔ اپنا منوآ کرو نیکا، نیکن نیک رُوپ وکھائیندا۔ بھيو جانو اپنے جی کا، جیوت جُگت سرب سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی وست لبھو، لب وچ کيسے نہ پائیندا۔ سچي واشنا سَتگر درشن، بن واشنا گُرمکھ نظر کھئے نہ
 آئیا۔ سچي واشنا سَتگر نیتِ پرسن، بن واشنا نیتِ نین نہ کھئے رکھائیا۔ سچي واشنا سَتگر حرصن، بن حرص بنے نہ کوئی پاندھی راہیا۔ سچي
 واشنا مل سَتگر ميٹے دھڑکن، من چندیا دُکھ گوائیا۔ سچي واشنا اندرے اندر ميٹے اٿکن، راہ وکھائے سچ درگاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، گُرمکھ واشنا اکو اک جنائیا۔ گُرمکھ واشنا سدا بھریور، سَتگر چرن دھيان لگائیا۔ آ سوامی نیڑے کیوں وسیوں دُور،
 دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ درشن دے حاضر حضور، حضرت اپنا پھیرا پائیا۔ جنم جنم دے بخش قصور، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ کر کِریا دے
 چرن دھوڑ، مستک ٿکا لاواں چائیں چائیا۔ چتر سگھڑ بنا مُورکھ مُوڑھ، مت مت وچوں بدلائیا۔ ناطہ تھے کوڑی کِریا کوڑ، سچ سچ
 ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچي واشنا جن بھگتاں وچ سدا رکھائیا۔ سچي واشنا سَتگر آس، گُرمکھ اکو
 آس رکھائیندا۔ گون ویلا پرہ ميٹے پیاس، جنم جنم دی ترکھا بُجھائیندا۔ گون ویلا پرہ دیوے ساٹھ، سگلا سنگ نبھائیندا۔ گون ویلا
 سُنائے گاتھ، ساچا ڈھولا راگ الاٹیندا۔ گون ویلا پرہ لہنا چُکائے مستک ماتھ، پُورب لیکھا جھولی پائیندا۔ گون ویلا پرہ کھول وکھائے گھر
 وچ ہاٹ، نام خزانہ اک ورتائیندا۔ گون ویلا پرہ دیوے دات، دانی ہو کے دیا کھائیندا۔ گون ویلا پرہ ميٹے اندھیری رات، انتر ساچا
 چند چمکائیندا۔ گون ویلا پرہ بخشے میری ذات، اپنی ذات نال ملاٹیندا۔ گون ویلا پرہ پرگٹ کرے اک پرہات، سندھیا رُوپ نظر کھئے

نہ آئیندا۔ گون ویلا پریہ میری پوری کرے خواہش، راتیں سٹیاں دینے جاگدیاں ہر گھٹ اکو نظری آئیندا۔ بن واشنا گرسکھ گر دوہاں دا کم
 نہ آوے راس، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی واشنا اک اُچائیندا۔ گرمکھ واسنا سدا اٹل، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔
 کایا مندر سوہے سچ محل، محفل اکو نام لگائیا۔ دپیک جوت جائے بل، سچ پرکاش وکھائیا۔ شبد سندیسہ دئے گھل، دھر دی کرے
 پڑھائیا۔ نرگن سرگن اندر جائے رل، رُپ رنگ ریکھ نظر کیسے نہ آئیا۔ سچ سنگھاسن ہے مل، آتم سیجا ڈیرہ لائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی
 کھل، پنج تت ملے وڈیائیا۔ لہنا چکے اندھیری ڈونگھی ڈل، ٹلا پربت اوچو اوچ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 اپنی واشنا اندر گرسکھ مات گھل، گرسکھ واشنا اپنے نال ملائیا۔ گرسکھ کہے پریہ واشنا چنگی، چار کُنٹ کُنٹ مہکائیا۔ ستگر کہے
 گرسکھ واشنا چنگی، جس وچوں میرا نام نظری آئیا۔ گرسکھ کہے ستگر واشنا چنگی، جو دیوس زین اٹھ پھر ہونے سہائیا۔ ستگر کہے
 گرسکھ واشنا چنگی، جو مینوں صدّا دیوے چائیں چائیا۔ بن واشنا سکھ گر گرسکھ اک دوہے دے کدے نہ بن سنگی، لوکھات سچا
 سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گرمکھ تیری واشنا اپنی واشنا وچ رکھائیا۔ جے کوئی کہے واشنا تھوڑی،
 تھوڑی کم کیسے نہ آئیا۔ گرسکھ وچھوڑے اندر کرے بہڑی بہڑی، اچی کوکے مارے دھابینا۔ پھیر ستگر پورا اپنے ہتھ وچ پکڑے ڈوری،
 تندی تند ستار بلائیا۔ گرسکھ تیرے اندر وڑے چوری، جگت نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جس جن
 دیوے اپنا ور، تِس تھوڑی واشنا بہتی کر وکھائیا۔ اگلی اوستھا آئے آگے، پچھلی جگت جھولی پائیا۔ جو گرمکھ ستگر سرنائی لگے، تِس
 ستگر مارگ دئے وکھائیا۔ آپ پھرے گرسکھ آگے، پچھے گرسکھ اپنی انگلی لائیا۔ دوہاں دا تال اکو جہا وچے، چیللا گر اکو رُپ وٹائیا۔
 جے چیللا بن کے گرسکھ پچھے بھجے، ستگر پچھے مڑن نہ دیوے رائیا۔ کریاندھان ہو کے پڑدہ کجے، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ راتیں سٹیاں اندر
 وڑ کے ڈونگھی کندر وچوں لہے، بہڑ سوئی سرت اٹھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، آگے اپنی جھولی
 پائیا۔ گرمکھ آگائے جان، جانیجان آپ جنائیندا۔ جو گرسکھ ستگر ملے آن، تِس آگے دکھ نہ کھئے آئیندا۔ ساچا جھلدا جائے نشان، وشن
 برہما شو دھیان لگائیندا۔ دھن بھاگ گرمکھ سچا وسے سچ مکان، جس دوارے ہر جو ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی

کریا کر، جس جن دیوے اپنا ور، تس آگے جم کا ڈر رہن کھئے نہ پائیندا۔ گُرمکھ آگا جائے سو، مانس جنم لیکھے لائیا۔ گہر گمبھیر ستگر ویکھے کر کے غور، بے نظیر اپنی نظر اٹھائیا۔ چرن لا سرن لگا لگی پریتی کدے نہ جائے توڑ، ٹٹی گنڈھنہار گوپال سوامی اپنی گنڈھ پوائیا۔ گُرسکھ چوری کرے جے ہو کے چور، چور ٹھگ کوڑ کُڑیاں ستگر پورا پار کرائیا۔ جس دا منتر اکو پھور، پچھلے فُرنے سارے دئے مُکائیا۔ پھڑ بانہوں لا اُنکلی آگے لئے تور، پچھے آوے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جس جن دیوے اپنا نام ور، تس دا آگا آگے آگے اگلے گہر وکھائیا۔ دوہاں کولوں سو گُرمکھ جائے پچ، پچن ستگر جھولی پائیا۔ تس ہردے وسے سچ، کوڑی کریا نظر کھئے نہ آئیا۔ ستگر پورا ساڈھے تِن کروڑ اندر جائے رچ، رچنا اپنی دئے سمجھائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی کچ، کنچن رُپ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گُرمکھ گُرسکھ بچے بالک اپنی گود اٹھائیا۔

* ۲۹ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی رادھا سوامی ڈیرے ترن تارن *

آد جُگاد ستگر ایک، جُگ چوکری کھیل کھلائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیوے بھیج، دُھر دی دھار اک سمجھائیندا۔ نرگن ہو کے سرگن لئے ویکھ، سرگن نرگن اپنا کھیل کھلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ستگر سچا اکو نظری آئیندا۔ ستگر سچا ست پُرکھ ست ستواد، ست دوارے اکو نظری آئیا۔ سو پُرکھ نرنجن کھیل کھیلے آد جُگاد، ہر پُرکھ نرنجن داتا بے پرواہیا۔ ایکنکار لیکھا جانے بودھ آگادھ، آد نرنجن جوتی جاتا نور رُشنائیا۔ ابناشی کرتا دیونہارا ساچی داد، وست امولک آپ ورتائیا۔ سری بھگوان شاہو بھوپ بن راجن راج، دو جہان سری بھگوان ایکا حُکم چلائییا۔ پاربرہم آپ بنائے اپنا سچ سماج، سچکھنڈ نواسی ساچی درگاہ اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شاہ پاتشاہ ست پُرکھ ست ستواد، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ لیکھا جانے برہم برہمادی، پاربرہم ایک دھار جنائیا۔ جُگ جُگ ویکھنہارا منڈل راسی، گوپی کابن ناچ نچائیا۔ نرگن سرگن بنائے داسی، سیوا سچ اک سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نرگن جوت نرنکار نراکار پرکاشی، گہر سچ سچ رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کریا کر، ستگر اکو اک اکھوائیا۔ ستگر پورا آد پُرکھ، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جگ چوکرئی زرویر ہو کے گھٹ گھٹ دیوے درس، لکھ چوراسی آسا ترسنا دئے بُجھائیا۔ امرت میگھ انتر آتم دئے برس، نجر جھرنا اک جھرائیا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کھئے جنائیا۔ سنت سہیلے گرو گُر چیلے جیو جنت سِری بھگونت سنت ساجن لئے پرکھ، نام کسوٹی اکو ہتھ اٹھائیا۔ ستجگ تربتا دوا پر کلجگ گُر اوتار پیر پیغمبر سادھ سنت پرہہ درشن نوں رہے ترس، نیج نیتر دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستگر اکو وڈا وڈا وڈیائیا۔ ستگر سچا آد زرنجن، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ جگ چوکرئی درد دکھ بھے بہنجن، بہوساگر پار کرائیا۔ سچ سروور کرائے اکو مجن، ڈرمت میل دھوائیا۔ بھانڈے گڑھ ہنکاری بھجن، دوئی دوت رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستگر ساچا صفتی صفت صلاحیا۔ صفت صلاحی پروردگار، نورو نور نور الہیہ۔ حق مقامے سانجھا یار، لاشریک ڈیرہ لائیا۔ بے عیب خدائی پروردگار، جلوہ جلوہ گر اک درسائیا۔ جگ چوکرئی کھیل اپار، ہر کرتا آپ کرائیا۔ کلجگ ویکھ سرب سنسار، جوتی نور کرے رُشنائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا سادھ سنت اچی کوک کرن پُکار، شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی کرن پڑھائیا۔ ساچی منزل اندر وڑ کے محل چڑھ کے کوئی نہ کرے سچ دیدار، ست سوامی نظر کیسے نہ آئیا۔ جگت بانی کر پیار، بھگت کھانی دے آدھار، آتم رانی رہے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستگر سچا اکو اک نظری آئیا۔ کلجگ اتم کھیل اپارا، صاحب ستگر ویکھ وکھائیا۔ گات گات گات گاگا تھگا سرب سنسارا، ہر کا بھیو کھئے نہ پائیا۔ رسنا بولت بولت بولن جیکارا، بتی دند کرن پڑھائیا۔ زرگن سرگن سرگن زرگن ہر جو ہر ملیا نہ کنت بہتارا، ناردباگن دئے دہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ستگر سوامی ساچی ٹیک، مہر نظر کرے بُدھ بیک، من واسنا ڈیرہ ڈھاپیا۔ من واسنا جائے تھہ، تن انتر رہن نہ پائیا۔ جنہاں ستگر ملیا اک سمترتھ، دوجی لوڑ رہن نہ پائیا۔ اندر وڑ کے جاوے دس، ساچا مارگ اک سمجھائیا۔ نو دوارے کھیڑا بھٹھ، کوڑی ترسنا میٹ مٹائیا۔ سکھمن ٹیڈھی بنک ایڑا پنگل دوویں جوڑن ہتھ، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ سہنس دل کول چرن کول رہا جھس، آپ اپنی سیو کھائیا۔ انحد شبد اپنا راگ رہا دس، بن سیوک سیو کھائیا۔ امرت جھرنا رہا رس، رسک رسک اپنی بوند ٹپکائیا۔ جوت

نرنجن کر پرکاش، اندھ اندھیر ربا گوائیا۔ آتم سیجا کھیل تماش، ہرجن لیکھا ربا چکائیا۔ سُرتی شبدی کر بند خلاص، بندی خانہ توڑ ٹرائیا۔
 جگت گیان کر کے ناس، نش اکھر اکھر اکو اک بھجائیا۔ جس وچ کھیل کوئن کوٹ برہمنڈ پُری لوہ آکاش، دھرت دھول کھیل ربا کھلائیا۔
 سو ستگر سوامی آد جگاد جگ چوکری اکو اک وسے ہر گھٹ پاس، باہر لبھن کھئے نہ پائیا۔ ستگر پورا انتر آتم، پر ماتم اپنا گھر بنائیا۔
 شاستر سمرت وید پُراں گیتا گیان جس دا دسن مہاتم، سو مہاپرکھ پُرکھ ابناشی گھر ملے چائیں چائیا۔ جگت اندھیرا میٹے رین راتن، ساچا
 چند نرگن نور کرے رُشنائیا۔ جس نوں ملیاں لیکھا رہے نہ کوئی پڑھن سُنن گاتھن، اندر وڑ کے دھیان نہ کھئے لگائیا۔ چاروں کُنٹ دہ دشا اُتر
 پُورب پچھم دکھن اندر باہر گیت ظاہر نظری آئے پُرکھ سمراتھن، ہر داتا وڈ وڈیائیا۔ گُرمکھ گُرمکھ ہرجن ہر بہگت جنم جنم دی پوری
 کرے آسن، کرم کانڈ ڈیرہ ڈھابیا۔ آتم سیجا ساچا کرے بھوگ بلاسن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ستگر سچا ایکنکار،
 آد جگاد کرے پیار، برہم لیکھا پاربرہم سمجھائیا۔ رسنا جہوا گاؤندے گیت، چار کُنٹ دہ دشا لکھ چوراسی کرن پڑھائیا۔ لہدے پھدے
 شودوالے مٹھ مندر مسیت، مصلیٰ حق سمجھ کھئے نہ پائیا۔ ستگر پورا آد جگاد جگا جگنتر انڈٹھڑی رکھ اپنی ریت، جگت نیتر نظر کیسے
 نہ آئیا۔ سب دا سانجھا وسنہارا ہست کیت، اوچ نیچ اپنا ڈیرہ لائیا۔ جس جن بخشے انتر اک پریت، پریم پریتی اک جنائیا۔ تس پنج تت
 کایا کرے ٹھنڈی سیت، ترے گن اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ستگر سچا دین دیال، گُرمکھ ویکھ
 ساچے لال، لالن اپنی گود اٹھائیا۔ ستگر پورا گُرمکھ سچے لئے لبھ، لکھ چوراسی پھول پھلایا۔ ویکھنہارا نو دوارے پار حد، دسم دواوی
 اپنا پڑدہ لاپیا۔ سچ سنگھاسن بے سچ، سوبھاؤنت سوبھا پائیا۔ سیوا لائے شبد انحد، دُھنی راگ سُنائیا۔ کھیلے کھیل سورا سریک، شاہ
 پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جن بھگتاں پچھے سچکھنڈ نواسی لوکات آوے بھج، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ بن مکے کعبیوں ساچے حُجرے کرائے
 اپنا ج، مکھ نقاب پڑدہ دئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ستگر پورا سچا ٹھاگر، بھاگ لگائے کایا گاگر، نرمل کرم
 کرے اُجاگر، سوچھ سرُپی ست سرُپی نرگن نور ایکا درس دکھائیندا۔ ستگر وڈا وڈ پرتاپ، آد جگادی اک اکھوائیا۔ بن رسنا جہوا
 چپائے جاپ، من کا منکا آپ بھوائیا۔ ترے گن مایا میٹ سننپ، سنسا روگ مٹائیا۔ میٹے رین اندھیری رات، سچ نور اک رُشنائیا۔ گُرمکھ

بنائے اپنی ذات، ذات اپنی نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سَتگر سچّا سِری بھگوان، آتم پر ماتم دیوے دان، پاربرہم برہم ویکھے آن، من واسنا میٹے جہان، بُدھی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ رسنا گا گا کھیل تماشّا، جیون جُکت جکت رہے جنائیا۔ نانک کبیر جس گھر ویکھیا جا پُرکھ ابناشا، سو گھر سچّا سوہیا پائیا۔ باقی سب بیٹھے رکھ کے آسا، بن بن پاندھی رابیا۔ شاہ پانتشاہ سَتگر پُورا گھر گھر ویکھے منڈل منڈپ پیندی راسا، نرگن سرگن اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہارا نام ور، بن سَتگر پُورے جیو جنت سب رہن ادھورے، ہر کے پوڑے انت نہ کھئے چڑھائیا۔ سَتگر پُورا ہوئے دِیال، سد دِیاوان اکھوائیندا۔ ناطہ توڑ کال مہاکال، مہروان اپنے نال ملائیندا۔ ترے گن مایا نہ رہے جنجال، پنج تت ناطہ مؤل چُکائیندا۔ سچ وکھائے اک سچّی دھرمسال، دھرم دوارا اکو نظری آئیندا۔ جس گھر شبد اگمی وجے تال، ڈھولک چھینا نہ کھئے کھڑکائیندا۔ جس گھر امرت سروور سوہے اکو تال، نیر سیر آپ بھرائیندا۔ جس مندر دِپیک دیا ایکاربا بال، دیا باقی اور نہ کھئے رکھائیندا۔ جس گھر وسے شاہ کنگال، شہنشاہ اپنا روپ وٹائیندا۔ سو سَتگر لہنا بھال، جو گھٹ گھٹ اندر نرگن ہو کے ڈیرہ لائیندا۔ سرگن مارگ دئے سیکھال، ساچی سیکھیا اک دِرڑائیندا۔ سچ کٹھالی دیوے ڈھال، کنچن روپ آپ وٹائیندا۔ اندر وڑ کے بنے دلال، بابروں نظر کیسے نہ آئیندا۔ گُرمکھ لبھے اپنے لال، لکھ چوڑاسی پھول پھولائیندا۔ آپے سُنے مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیندا۔ جن بھگتاں حل کرے سوال، پٹی ہور نہ کھئے پڑھائیندا۔ اندر وڑ کے کایا مندر چڑھ کے سچ دوارے کھڑ کے آتم پر ماتم ڈھولا پڑھ کے اتم لے کے جائے نال، ادھ وچکار کھئے رہن نہ پائیا۔ تھر گھر نواسی کھیل تماشّی، سچکھنڈ دوارا ایکنکارا دے سہارا گُرمکھ میتا ٹھانڈا سیتا، ست سوامی انترجامی سدا نہکامی گُرمکھ اپنی گود بہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سَتگر سچّا ایکو ایک، دیونہارا ساچی ٹیک، چرن کول کول چرن دئے سرنائیا۔ سَتگر سچّا سرب گن داتا، اک اِکلا وڈ وڈیائیا۔ دو جہاناں چوڈاں لوکاں چوڈاں طبقاں اوں گون ترے بھون ہوئے برہم گیاتا، ساچی ودیا کرے نام پڑھائیا۔ دُھر شبد نام سندیس ساچا راگ سُنائے ترانہ، تریا بیٹھی مُکھ شرمائیا۔ سچ مندر محل اٹل اک مکانا، بنک اکو اک وڈیائیا۔ ساچا نور جوت پرکاش کرے ہو مہروانا، مہروان اپنی دیا کھائیا۔ آد جُگاد جُگا جُگنتر گر اوتاراں پیر پیغمبراں سادھاں سنتاں جیواں جنتاں دیوے اگمی دانا، وست

امولک کایا گولک کر کِریا آپ ٹکائیا۔ گُرمکھ تیرا سچ نشانہ، سَتگرِ مِلے نوجوان بردہ بال نہ رُوپ وٹائیا۔ جنم مرن وچ کدے نہ آنا، سچکھنڈ لے کے جائے سچ ٹکانا، شبد چڑھائے اک بانا، لوآن پُریاں پار کرانا، برہمنڈ کھنڈ چرناں ہیٹھ دبائیا۔ سَتگر پورے دا سُنو وکھیا، جس سُنیاں گُرمکھ ہیٹھ سَتگر پیار پروانہ، لیکھا چُکائے دو جہاناں ایتھے اوتھے اوتھے ایتھے دو جہاناں بن سَتگر سچے سچ نہ کھئے سرنائیا۔ کِریا اندر اکو ٹھاگر، صاحب سَتگر ہر اکھوائیندا۔ بھاگ لگائے کایا گاگر، کاجی گگریا ویکھ وکھائیندا۔ ہرجن بنائے نام سوڈاگر، ساچا ہٹ آپ وکھائیندا۔ آد جُگاد نت نوت سادھ سنت دیوے آدر، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست سوامی ساچی کرنی سد صد کھائیندا۔

* ۲۹ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی اندر سینگھ دے گرہ بندالا ضلع امرتسر *

مہر نظر گر لے تگ، ہر سَتگر دے وڈیائیا۔ جن بھگتاں جھولی پائے نام حق، پورب لیکھا دے مُکائیا۔ نچ نیتر کھول اکھ، اکھ اپنا دے پڑھائیا۔ ست سرُوپی ہو پرتکھ، گھر سچے درس دیکھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں لے رکھ، جنم مرن پنڈھ مُکائیا۔ ساچا مارگ دیوے دس، آتم پرما تم بوجھ بُجھائیا۔ نرمل جوت کرے پرکاش، اندھ اندھیر مٹائیا۔ پنچ وکارا کرے ناس، کوڑی کِریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ پھڑ اتارے اپنے گھاٹ، پتن اکو اک وکھائیا۔ جنم جنم دی مٹے واٹ، پاندھی نظر کھئے نہ آئیا۔ آتم سیج سہائے ساچی کھاٹ، ساچے مندر ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس مہر نظر اٹھائیا۔ مہر نظر کرے بھگوان، جن بھگتاں دیا کھائیا۔ آتم دیوے برہم گیان، ساچی سیکھیا اک سمجھائیا۔ ساچا راگ سُنائے کان، انحد نادی ناد الایا۔ ساچا امرت دیوے پین کھان، امیوں رس آپ چوائیا۔ ساچا نور کرے پرکاش کوٹن بھان، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ سچ سہنجنا سہائے مکان، ساڈھے تن ہتھ ڈیرہ لائیا۔ گھر گھر وچ درشن دیوے آن، گرہ مندر خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس جن اُپر مہر نظر اٹھائیا۔ سَتگر پورا مہر نظر کرے مہروان، دین دیال دیا کھائیا۔ سنت سہیلے لے پہچان، پڑدہ اوہلا جگت اٹھائیا۔ انتر دیوے اک دھیان، پرہہ چرن سچے سرنائیا۔ ساچا راگ دسے گان، آتم پرما تم

خوشی منائیا۔ کوڑی کریا شرع میٹے شیطان، پنج تت نہ کھئے لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جس جن مہر نظر اٹھائیا۔ مہر نظر کرے بھگوت، سری بھگوان دیا کھائیندا۔ گرمکھ ویکھے ساچے سنت، ہر سجن آپ جگائیندا۔ شبد ملاوا منیا منت، سرتی ڈوری بندھ بندھائیندا۔ نظری آئے اکو کنت، ہر سہاگی روپ وٹائیندا۔ چاڑھ چولی رنگ بسنت، رنگ اکو اک رنگائیندا۔ مہا سُنائے اپنی اگنت، بودھ آگادھا حکم ورتائیندا۔ گرھ توڑ ہوئے بنگت، بنگ برہم بھيو چکائیندا۔ جس جن میلے ساچی سنگت، سو گرمکھ گر گر انگ لکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی مہر نظر اٹھائیندا۔ مہر نظر کرے بے نظیر، نظر نظر نال ملائیا۔ مرید مرشد بدل دیوے تقدیر، تدبیر اپنی اک سمجھائیا۔ حقیقت سچ وکھائے تصویر، نور ظہور اک رُشنائیا۔ کٹ شرع توڑ زنجیر، ست سروپ اک سمجھائیا۔ چوٹی چاڑھ پھڑ اخیر، نوبت اپنے نام سُنائیا۔ نظری آئے وڈ پیرن پیر، دستگیر اک اکھوائیا۔ جس ملیاں دوجی مٹے لکیر، دوا کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہروان ہوئے سہائیا۔ مہر نظر کر دیوے تار، ستگر پورے وڈ وڈیائیا۔ بھو ساگر جگ کرے پار، شوہ دریا نہ کھئے زڑھائیا۔ ساچا مندر دئے وکھال، جس گھر وسے شہنشاہیا۔ دیک دیا دیوے بال، گھر اکو نور رُشنائیا۔ سُنجنی سوہے سچ دھرمسال، دھرم دوارے دئے وڈیائیا۔ لیکھا چکے شاہ کنگال، اوچ نیچ نظر کھئے نہ آئیا۔ ستگر جلوہ اک جلال، ست ستوادی دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی نظر آپ تکائیا۔ مہر نظر تگے گوبند، گھر گمبھیر دیا کھائیا۔ گرمکھ بنائے دھر دی بند، ست انادی وڈ وڈیائیا۔ داتا دانی گنی گہند، گھر گور ویکھ وکھائیا۔ لوکات بن بخشند، کوٹ جنم دے پاپ دئے گوائیا۔ لیکھا جان جیو پنڈ، برہمنڈ ویکھے چائیں چائیا۔ امرت دھار وپائے ساگر سندھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جس جن اُپر اپنی نظر رکھائیا۔ مہر نظر رکھے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ ڈبڈے پاتھر لائے پار، آدھ وچکار نہ کھئے رکھائیا۔ مانس جنم پیچ دئے سوار، جونی جون نہ کھئے بھوائیا۔ کر کریا میل ملائے میلنہار، ملنی ساچے گھر کرائیا۔ سرتی شبدی دئے آدھار، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ساچی سخی منگلاچار، گیت اکو اک سمجھائیا۔ تون میرا میں تیرا ساچی گاؤنی نام وار، وارتا اکو اک جنائیا۔ ستگر پورا جس مہر نظر کر دیوے دیدار، دید عید چند چمکائیا۔ سو گرمکھ گرمکھ گر پورے کرے نمسکار، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ دوجا کوئی نہ

پاوے سار، بھرے بھلے سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک تکائیا۔ مہر نظر تارے پرہ آپ، تارنہار اکھوائیا۔ جن بھگتاں بن کے مائی باپ، گُرمکھ ساچی گود بہائیا۔ اک جنائے اجپا جاپ، کرے سچ پڑھائیا۔ گرہ مندر نُور دھر پرکاش، جوت نُور الہیایا۔ لیکھا جان پون سواس، سواس سواس ربا سائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ ہرجن ہر بھگت ہر سَتگر جگ جگ پوری کرے آس، اتم لہنا دینا دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنہاں گُرمکھاں وسیا ساتھ، تنہاں انت جم نیڑ کھئے نہ آئیا۔

* ۲۹ بہادروں ۲۰۲۰ پکرمی شو سنگھ دے گرہ بندالا ضلع امرتسر *

ستگر مہر گُرسکھ جاگا، جاگرت جوت ہونے رُشنائیا۔ دُرمت میل دھوے داغا، کوٹ جنم دے پاپ لہائیا۔ انتر اُپجائے اک ویراگا، ویراگی روپ بنائیا۔ نام سُنائے ساچا نادا، دُھر دی آواز الہیایا۔ سرتی شبدی رچے کاجا، گھر منگل اک وکھائیا۔ کھیل کرائے بھوپت راجا، شہنشاہ وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن دیوے مان، ابھان کھئے رہن نہ پائیا۔ مہر اندر دیوے دات، نام وست ورتائیا۔ من مت میٹے نارم ذات، گُرمت اکو اک بُجھائیا۔ ساچی سچ جنائے گاتھ، اکھڑ پٹی نام پڑھائیا۔ سگل وسورے جائن لاتھ، جو گُرمکھ گر گر درشن پائیا۔ پورب جنم پوری ہونے آس، مانس جنم ترکھا رہن نہ پائیا۔ لیکھے لگے پون سواس، سواس سواساں لیکھے لائیا۔ آگے کوئی نہ رہے خواہش، حرص ہوس دئے مٹائیا۔ سَتگر پورا سدا وسے پاس، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان مہروان مہروان مہر نظر تکائیا۔ مہر نظر کرے گوپال، گوبند اپنی دیا کمائیا۔ گُرمکھ ویکھے ساچے لال، ہر سجن بھویو مٹائیا۔ پُچھے مُریدان حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ کوڑی کِریا توڑے جنجال، جوٹھ جھوٹھ رہن نہ پائیا۔ پھل لگاوے کایا ڈال، پت ڈالی نال مہکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ وکھائیا۔ ساچا کھیل ویکھ گُرسکھ، ہر سَتگر آپ جنائیا۔ اگلا لیکھا دیوے لیکھ، پچھلا اپنی جھولی پائیا۔ زرگن ہو کے سرگن کرے بت، سچ پِرتی اک جنائیا۔ دُور دُراڈا نیڑے ہو کے پئے دس، گھر گھر وچ

نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا مارگ اک سمجھائیا۔ مہر اندر دتے راہ، مارگ اک سمجھائیا۔ ستگر ہو کے بنے ملاح، بیڑا مات چلائیا۔ گر گر ہو کے پکڑے بانہ، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ گرمکھ کدے نہ کرے نانہ، نیوں نیوں لاکے پائینا۔ دوہاں میلا سہج سبھا، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ ناطہ جڑے پتر ماں، پتا اکو نظری آئیا۔ پھڑ کے ہنس بنائے کان، کاگ ہنس رُپ وٹائیا۔ ساچا اکھڑ دئے پڑھا، جس اکھڑ وچ وسے سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ ساچی سکھیا دیوے بھوپ، ہر ستگر دیا کمائیندا۔ گرمکھ ویکھ ہر کا رُپ، جوتی جوت جوت رُشنائیندا۔ وسنہارا چارے کوٹ، دہ دشا ڈیرہ لائیندا۔ ناطہ توڑے جوٹھ جھوٹھ، سچ سچ اک سمجھائیندا۔ پکڑ اٹھائے گرمکھ پوت، سپوت اپنی گود بہائیندا۔ آون جاون چُکائے چوک، چُک سچکھنڈ دوارے آپ لے جائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، چرن دھوڑی دیوے سچ بھوت، ماٹی خاک تن نہ کھئے رمائیندا۔ مہر اندر دیوے گر منت، منتر اکو نام پڑھائیا۔ ملے وڈیائی وچ جیو جنت، جیون جُگت سچ سمجھائیا۔ بھوئے ملواو ناروچھنی کنت، آتم پرما تم کنت سہاگ وکھائیا۔ مانس مانس بنے بنت، مانکھ اپنا انگ رکھائیا۔ بھوئے کھلائے بودھ اکادھا پنڈت، ساچو سچ کرے پڑھائیا۔ لیکھا چُکائے جیرج انڈج، اُتبھج سیبج پنڈھ مکائیا۔ ہرجن ملائے دھر دی سنگت، ہر سنگت ہر جو اپنا رُپ وکھائیا۔ گرمکھ کوئی نہ ہووے منگت، در در پھیرا کوئی نہ پائیا۔ مہروان مہروان مہروان جس اپنے لائے انگت، انگیکار آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، جگت رنڈپیا دئے کٹائیا۔ مہروان ہو ویکھے برہمنڈ، مہر نظر اٹھائیا۔ جُگ چوکڑی آپے ونڈ، جُگ وپس وٹائیا۔ ساچے سنتاں سدا سنگ، سکلا سنگ نیہائیا۔ نام امولا چاڑھ رنگ، اُتر کدے نہ جائیا۔ دوس زین وجے مردنگ، انحد ناد سنائیا۔ نو دوارے ویکھے لنگھ، دسویں اپنا آسن لائیا۔ بہرم بھلیکھا دوئی دویتی ڈھاہ کندھ، کوڑی کِریا میٹ مٹائیا۔ سوہنگ ڈھولا سناوے چھند، تون میرا میں تیرا آتم پرما تم اکو خوشی منائیا۔ جُگ جنم دی ٹئی گنڈھ، کرم کانڈ دا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جنہاں گرمکھاں ملیا ستگر شبد سورا سربنگ، ستگر داتا بے پرواہیا۔ سو سوانی آد جگاد کدے نہ کئے رنڈ، کنت کنتوبل ساچا

سیج سُہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جو گُرمکھ لائے اپنے انگ، تنہا انت کنت بھگونت بنا ساچے سنت سچکھنڈ دوارے اپنے چرن رکھائیا۔

* ۲۹ بہادروں ۲۰۲۰ پکرمی بڈھا سنگھ دے گرہ بندالا ضلع امرتسر *

مہر اندر تارے پرہے، جگ جیون جگت جگت جنائیا۔ مہر اندر ستگر بٹھے شبد تک، نام ڈوری تند رکھائیا۔ مہر اندر کوڑی مایا لگی بُجھائے آگ، امرت میگھ برسائیا۔ مہر اندر نو دوارے چُکائے حد، گھر ساچا اک سمجھائیا۔ مہر اندر ناد دُھن وجے انحد، انراگی راگ گائیا۔ مہر اندر پڑدہ دیوے کج، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ مہر اندر سچ دوارے بھے گج، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ مہر اندر ساچا کرائے جج، حضرت اکو نظری آئیا۔ مہر اندر نرمل جوت جائے جگ، پرکاشوان پرکاش رُوپ وٹائیا۔ مہر اندر جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گُرمکھ ایکا دئے بُجھائیا۔ مہر اندر ستگر سوامی دیو، دیو آتما ویکھ وکھائیندا۔ مہر اندر رس دیوے میو، انرس لیکھا آپ چُکائیندا۔ مہر اندر کِریا کرے الکھ ابھیو، اگوچر اپنا راہ جنائیندا۔ مہر اندر گُرمکھ لگے سیو، ستگر سیوا سچ درڑائیندا۔ مہر اندر گھر وکھائے اک نہکیو، نہچل اپنا ڈیرہ لائیندا۔ مہر اندر صفت کرائے رسنا جھو، بٹی دند نال ملائیندا۔ مہر اندر جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا پڑدہ آپ اٹھائیندا۔ مہر اندر تول تولے، نام کنڈا ہتھ اٹھائیا۔ مہر اندر تون ہی تون دھارن بولے، ایکا ایک ایک سُنائیا۔ مہر اندر ویکھ وکھائے کایا چولے، چولا کایا آپ ہنڈھائیا۔ مہر اندر گُرمکھ وکھائے بھالے بھولے، بھولے بھاؤ اپنا درس دکھائیا۔ مہر اندر نرگن ہو کے وسے کولے، سرگن دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ مہر اندر کایا تت آپ وروولے، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ مہر اندر گُرسکھ کر پرگٹ، پرگٹ اپنا نام جپائیندا۔ مہر اندر کھول ہٹ، سچ ونجارا ویس وٹائیندا۔ مہر اندر مارگ دس، رببر ساچا راہ وکھائیندا۔ مہر اندر میلا ہس ہس، خوشی غمی نہ کھئے جنائیندا۔ مہر اندر ہووے وس، آپ اپنا مان مٹائیندا۔ مہر اندر جن بھگت سیج چڑھے نس، ساچے تخت ڈیرہ لائیندا۔ مہر اندر لیکھا چُکائے تت اٹھ، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش من مت بڈھ ڈیرہ ڈھائیندا۔ مہر اندر کھیل

وکھائے گھٹ گھٹ، لکھ چؤراسی رُوپ دھرائیندا۔ مہر اندر، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا راگ نام الائندا۔ مہر اندر راگ نام، دُھن آتمک آپ جنائیا۔ مہر اندر پیائے جام، امرت رس اک وکھائیا۔ مہر اندر میلے رام، سینتا سرتی لئے پرنائیا۔ مہر اندر گھنئیا شام، نام بنسری اک سُنائیا۔ مہر اندر عیسیٰ موسیٰ محمد دئے پیغام، کلمہ اکو اک جنائیا۔ مہر اندر نانک نرگن سرگن بولے ستنام، نام ست کرے پڑھائیا۔ مہر اندر گویند گر پُرکھ اکال کرے پرنام، سیس جگدیش اک جھکائیا۔ مہر اندر فتح ڈنکا بول جیکار، جے جیکار گیا سُنائیا۔ مہر اندر نرگن سرگن لے اوتار، جگ جگ ویس وٹائیا۔ مہر اندر گرُمکھ گر ستگر جائے تار، تارانہارا دیا کھائیندا۔ مہر اندر ساچے سنت لئے اٹھال، آلس نندرا دئے مٹائیا۔ مہر اندر گرُمکھ کرے ساچے بہال، گھٹ گھٹ اندر پھول پھولائیا۔ مہر اندر گرُسکھاں چلے نال، سجن سچا میت بن جائیا۔ مہر اندر سدا سدا نت نوت کرے پرتپال، بتکاری اپنی دیا کھائیا۔ مہر اندر سرتی سرت لئے سنہال، من واسنا بھجے نہ اٹھ اٹھ واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، جس جن دیوے اپنا دان، تیس سچی مہر سمجھو بھگوان، کر مہر مُحبت اپنے نال رکھائیا۔

* ۲۹ بہادروں ۲۰۲۰ بکرمی پال سنگھ دے گرہ بندالا ضلع امرتسر *

جنم کرم پرہ کئے روگ، ستگر پورے وڈ وڈیائیا۔ دکھ گوائے ہوئے روگ، کوڑی کِریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ نام چُکائے ساچی چوگ، سوہنگ بنسا مانک موتی مکھ لگائیا۔ سچ سُنائے اک سلوک، دُھر دا نام کرے پڑھائیا۔ بہاگ لگائے کایا کوٹ، ساڈھے تِن ہتھ سوہیا پائیا۔ شبد نگارے لائے چوٹ، دُھن انادی ناد سُنائیا۔ پورب جنم دا مٹے وجوگ، وچھوڑا کھئے رہن نہ پائیا۔ آتم پرما تم ہووے دُھر سنجوگ، گھر میلا سہج سُبھائیا۔ پیچ سوارے لوک پرلوک، دو جہاناں ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ستگر پورا دیا کھائیا۔ روگ سوگ کئے سنتاپ، چنتا غم رہن نہ پائیا۔ جنم جنم دے اُتارے پاپ، پنت پُنت کرائیا۔ آتم پرما تم دیوے جاپ، ساچا سچ پڑھائیا۔ بند کواڑی کھولے تاک، پڑدہ آپ اٹھائیا۔ جیوں بہاوے تیوں لوے راکھ، مہر نظر اٹھائیا۔ نج نیتر کھولے اکو آنکھ، دوئے لوچن

بند رکھائیا۔ نظری آئے گھر پرتکھ، سوچھ سرؤپی روپ وکھائیا۔ بولے نام شبد الکھ، اک جیکار لگائیا۔ لکھ چوراسی نالوں کر کے وکھ، گرمکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ لہنا دینا دیوے ہتھو ہتھ، مانس جنم ملے وڈیائیا۔ کھیلے کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنا راہ وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن لیکھا دئے چکائیا۔ دُکھ روگ جائے نٹھ، تن ماٹی رہن نہ پائیا۔ سگل وسورا جائے لتھ، چنتا غم نہ کھئے ستائیا۔ کایا تپے نہ اگنی مٹھ، پنج تت لمبو کھئے نہ لائیا۔ ناڑ بہتر نہ ایلے رت، امرت میگھ اک برسائیا۔ نِجھرچہرنا دیوے رس، بوند سوانتی آپ چوائیا۔ میل ملائے ہرجن ہس، گھر ساچے خوشی وکھائیا۔ غریب زانیاں کوجھیاں کھلیاں جگت تِنانیاں پوری کرے آس، ترسنا پچھلی دئے مکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچے گھر نرگن جوت کر پرکاش، پُرکھ اکال اپنا ڈیرہ لائیا۔ ساچا ڈیرہ پُرکھ اکال، گھر مندر آپ سہائیندا۔ دیناں بندھپ دین دِیال، دین اپنے رنگ رنگائیندا۔ ساچا مارگ اک سکھال، راہ اکو اک سمجھائیندا۔ سچکھنڈ ویکھ سچّی دھرمسال، گرسکھ تیرا پڑدہ لائیندا۔ نرگن دپ جگے بے مثال، نورو نور نور رُشنائیندا۔ جس گھر وسن شاہ کنگال، سو در صاحب ستگر ساچے بھائیندا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، کوڑی کِریا میٹ مٹائیندا۔ سنت سہیلے لے اٹھال، پھڑ باہوں نال ملائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن اپنی بوجھ بوجھائیندا۔ ہرجن روپ پُرکھ نار، ستگر ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ دوہاں رکھے اک پیار، دوجی دھار نہ کھئے جنائیا۔ ساچے سُت بنا دُلاں، گود سہنجنی آپ اٹھائیا۔ اپنے رنگ رنگے کرتار، رنگ محیٹھی اک چڑھائیا۔ جنم مرن دا دُکھ نوار، لکھ چوراسی بھند کٹائیا۔ لے کے جائے دُھر دربار، سچکھنڈ دوارے سچّا ماہیا۔ اتم میلا جوتی نال، جوتی جوت جوت سائیا۔ گرسکھ گر دوویں مل کے بیٹھن سچّی دھرمسال، جس دوارے سورج چند کرے نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، ہرجن ساچے لے ور، گرسکھ گرمکھ اپنے گھر وسائیا۔

* ۲۹ بہادروں ۲۰۲۰ یکرمی ترلوک سنگھ اجمیر کور دے گرہ بندالا ضلع امرتسر *

ستگر پورا کرپا کر، جگ دیوے نام وڈیائیا۔ بند کواڑی کھول در، گھر پڑدہ دئے اٹھائیا۔ زربھو چکائے بھہ ڈر، پنچ وکار نہ کرے لڑائیا۔ ساچے مندر ویکھے چڑھ، گھر گھر وچ پھیرا پائیا۔ سرتی شبدی بھہ لڑ، اکو تند رکھائیا۔ ساچا ڈھولا لئے پڑھ، میرا تیرا راگ الاٹیا۔ کھیلے کھیل نرائن نر، نر ہر وڈا بے پرواہیا۔ ہرجن ٹہائے ساچے سر، امرت سروور تال سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرسکھ لیکھا لیکھے پائیا۔ ستگر سچا ساچا دین، اکو اک جنائیندا۔ لیکھا چکے لوک تین، ترے گن ڈیرہ ڈھابندا۔ بھيو کھلائے جیوں جل میں، جل مچھلی روپ وٹائیندا۔ لکھ چوراسی نالوں وگھ کین، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرسکھ اپنی بوجھ بوجھائیندا۔ ستگر پورا دھووے داغ، ڈرمت میل دھوائیا۔ گھر دیپک جوت جگے چراغ، اگیان اندھیر مٹائیا۔ آتم پرما تم اچکے اک ویراگ، ہرہو چوٹ لگائیا۔ پارہہم برہم بنائے سچا ساک، سجن اکو نظری آٹیا۔ میل ملائے اگھ گھاٹ، پتن ہے سچا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرسکھ اپنا نین کھلاٹیا۔ گرسکھ نین کھولے اگھ، نج نیتز کرے رُشنائیا۔ نظری آئے گھٹ گھٹ، گھر گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ سوانگی ہو کے سوانگ لئے پلٹ، نرگن سرگن روپ وٹائیا۔ نام بھنڈارا کھول ہٹ، جن بھگتاں دئے ورتائیا۔ ساچے سنتاں دیوے نجہر رس، گھر امرت مکھ چوائیا۔ گرمکھاں میلا ٹھہ ٹھہ، دو جہاناں والی دور ڈراڈا پندھ مکائیا۔ گرسکھاں ایک دیوے نام وتھ، وست امولک جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے مات جگائیا۔ ہرجن ساچے جگائے مات، متا اپنے نال پکائیا۔ میٹے زین اندھیری رات، کوڑ اماوس دئے گوائیا۔ چرن کول بندھائے نات، ناٹھ بدھاتا اک سمجھائیا۔ نام خزانہ گھر وکھائے ڈونگھا کھات، کایا کوری بھوری پھول پھولائیا۔ بن ستگر پورے کسے نہ آئے ہاتھ، لہہ لہہ تھکی سرب لوکائیا۔ پورب لہنا دیوے مستک ماتھ، للاٹی حصہ آپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گرسکھ اپنے رنگ رنگائیا۔ گرسکھ رکھے ستگر سنگ، ستجگ تریتا دواپر کلجگ ساتھ نیہائیا۔ انگیکار لائے انگ، آپ اپنے انگن لئے بہائیا۔ پریم پریتی نام وجائے سچ مردنگ، سچ ستار اک بلاٹیا۔ گرسکھ گیت گاؤن دا لہنا چکے بتی دند، رسنا جہوا نال نہ کھئے ملاٹیا۔ اندرے اندر آوے پرمانند، نج آتم کرے رسائیا۔ جو جن گائے سوہنگ ڈھولا ساچا چھند، تِس شاستر سمتر وید

پران گیتا گیان، انجیل قرآن کہانی بانی بیٹھے سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، گرمکھ میلا میلے انت، انتشکرن اپنے لیکھے لائیا۔

* پہلی آسو ۲۰۲۰ پکرمی جیٹھووال دربار وچ *

پُرکھ اکال اگتی نور، پروردگار تیری وڈیائیا۔ سمرتھ سوامی سرب کل بھرپور، شاہ پاتشاہ سچی تیری شہنشاہیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی حاضر حضور، دو جہان تیری سرنائیا۔ نت نوت گر اوتار پیر پیغمبر تیرے مزدور، بن سیوک سیو کھائیا۔ بودھ آگادھ نام ندھان منتر ست تیری ثور، ناد اناد تیری شنوائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت چرن رین تیری دھوڑ، خاکی خاک نظری آئیا۔ سرشٹ سبائی چار کنت دسے کوڑ، تھر کھئے رہن نہ پائیا۔ دین دیال ٹھاکر سوامی تیرا بھیو دس کے گئے ضرور، ظاہر تیرا ناؤں جنائیا۔ کلجگ انت آئے بھگوت بھگون ساچے بھگت کرے منظور، منظوری اکو گھر رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنا کھیل سچ ورتائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے دسن، ڈھر سندیسہ حال جنائیا۔ پرہ سرنائی سارے وسن، سیس سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ حکمے اندر جگ چار نسن، چوکرئی اپنا پندھ مکائیا۔ نام ندھان ستگر سوامی نیرویر اکو رتن، سچ سچ سچ درڑائیا۔ لوک پرلوک ویکھن کھول ہٹن، مات پاتال آکاش خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دے ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے آکھن، آخر اپنا حکم جنائیا۔ لوکات سیوا کیتی بن بن داسی داسن، شاہ پاتشاہ اک منائیا۔ منڈل منڈپ پائی راسن، گوپی کابن ناچ نچائیا۔ نرگن سرگن کیتا بھوگ بلاسن، سیج سہنجنی اک ہنڈھائیا۔ کردے رہے اپنی پوری آسن، آسا جگت نال ملائیا۔ ویکھیا کھیل پرتمھی آکاسن، گگن منڈل خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دے ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پئے بول، ایک نعرہ حق لگائیا۔ کوئی نہ ٹلے تیرے تول، کنڈا ترازو ہتھ کیسے نہ آئیا۔ تیرا نام وجاوندے گئے ڈھول، جگ جگ بن کے ڈوم نائیا۔ مات دوار دسدے رہے کھول، جیو جگت جگت کر پڑھائیا۔ تیرے پریم اندر گئے مؤل، مولا تیرے وچ سمائیا۔ اتم کر کے گئے قول، اقرار اکو

اک جنائیا۔ پرگٹ ہووے اُپر دھوئل، سب دا داتا وڈ وڈیائیا۔ لکھ چوڑاسی لے ورول، لُکیا کوئی رہن نہ پائیا۔ ہر گھٹ اندر سد وسے کول، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ اپنا نام سمجھائے اک انمول، کرتا قیمت کھئے نہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا بھیو اک چُکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے چپدے، انتر انتر دھیان لگائیا۔ پریم پریتی اندر رہے کھپدے، نت نت بھجن واہو داہیا۔ پرہو ویراگ اندر رہے تپدے، تیر کانی اک لگائیا۔ جیو جنت مارگ رہے دسدے، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ آتم پرما تم نال گئے ہسدے، گھر گھر وچ خوشی منائیا۔ کوڑی کرپا کولوں گئے نسدے، اپنا پلُو چھڈائیا۔ بھگت دوارے گئے ڈھٹھدے، گرسکھ اپنی گود بہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے سچ ور، سچ تیری سرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہن، نعرہ اکو اک لگائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت سرب سکھداتا جن بھگتاں آئے لین، نرویر اپنا پھیرا پائیا۔ چار جگ دا چُکاوے لین دین، ستجگ تریتا دواپر کلجگ لُکیا کھئے رہن نہ پائیا۔ انتر باہر بنے ساک سین، سجن اکو نظری آئیا۔ میٹے کوڑی کرپا اندھیری رین، ساچا چن اک چمکائیا۔ لاڑی موٹ نہ کھائے ڈین، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ ڈونگھے وہن نہ روڑھے وہن، پھڑ باہوں باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گئے بھاکھ، بھاکھیا اتم اک سنائیا۔ لکھ لکھ لیکھا گئے آکھ، آخر اکو گل جنائیا۔ پرگٹ ہووے سرگنتاس، داتا دانی وڈی وڈیائیا۔ لیکھا جانے پرتھی آکاش، گگن منڈل کھوج کھوجائیا۔ نرگن سرگن پاوے راس، گھر گھر گوپی کاہن نچائیا۔ ساچا نور کرے پرکاش، اگیان اندھیر مٹائیا۔ جن بھگتاں پوری کرے آس، گرمکھ سجن سنگ رکھائیا۔ گرسکھا سنے ڈراڈی آواز، نیرن نیرا نظری آئیا۔ لیکھا جانے غریب نواز، غریب زانیاں ہوئے سہائیا۔ لوکات رکھے لاج، آگے میلا سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہوئے اکٹھے، در اک دھیان لگائیا۔ چار کُنٹ کوئی نہ تھے، دہ دشا پھیرا کوئی نہ پائیا۔ اکو وار پکاؤ ساچے متے، مطلب اکو حل کرائیا۔ دین مذہب بناؤ بھائی بھائی سکے، ذات پات نہ کھئے لڑائیا۔ خان پان امرت روپ اوچ نیچ چھکے، بھیو ابھید نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال آتم پرما تم اکو رنگ رتے، دوچا روپ نظر کھئے نہ آئیا۔ ویکھو کھیل تت اٹھے، نو دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ دسویں میل پُرکھ سمرتھے، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ کلجگ جیو رہن ہتے بکے، بھیو ابھید سکے کھئے نہ پائیا۔ شاہ سلطاناں راج راجاناں نکیل پائے

نکے، چاروں کُنٹ بھجّےن واہو داہیا۔ ورن برن ین پُرکھ اکال پت کوئی نہ رکھے، گر اوتار پیر پیغمبر سارے رہے سُنائیا۔ شاستر سمرت وید پُران کلجگ جیواں کولوں سارے اکے، اپنا پلّو رہے چُھڈائیا۔ مندر مسجد شِودوالے مٹھ ملن دھکے، پنڈت پاندھے بیٹھے مکھ بھوائیا۔ ہر کے نام پچھے منگدے دانے پھکے، پیسا پیسا رہے اُگرایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ملے سچ تیری سرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کر بھرواسا، اکو اک اوٹ تکائیا۔ تیرا کھیل پُرکھ ابناشا، چار جگ ویکھ وکھائیا۔ حُکمے اندر ہو کے داسی داسا، بن سیوک سیوک کائیا۔ گوپی کاہن رچائی راسا، سینتا سرتی رام پرنائیا۔ شاستر سمرت وید پُران سُنائی گاتھا، اکھڑ اکھڑ نال ملائیا۔ بھيو چکاؤندے رہے ترلوکی ناتھا، ناتھ اناتھاں پڑدہ لاپیا۔ کھیل کھلاؤندے رہے کایا کاسہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا اک جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیئے رہے جوڑ، ہر چرن دھیان لگائیا۔ کلجگ اتھ ٹھا کر ہڑ، ٹھوکر لگے سرب لوکائیا۔ لگی پریت نہا توڑ، آدھ وچکار نہ کھئے ٹرائیا۔ نیتر کھول ویکھ غور، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ کوڑی کرپا پاوے شور، ورن برن کرے لڑائیا۔ دہ دشا دسے اندھیرا گھور، تیرا نور نظر کھئے نہ آئیا۔ لیکھا چُکے نہ مور تور، مین ممتا نہ کھئے گوائیا۔ کام کرودھ دیوے نہ کوئی ہوڑ، لوہ موہ بنکار نہ کھئے مٹائیا۔ تیرا درس کھئے نہ بائے بندی چھوڑ، لو چُھٹکی سرب لوکائیا۔ ساچے بھگت تیری بھگتی کرن بن کے چور، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دے ساچا ور، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن صلاح، اکو متا پکائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں دا ویلا گیا آ، اتھ لیکھا لیکھے پائیا۔ بیس بیسائین ربا اٹھا، صدی چوڈھویں پڑدہ آپ چُکائیا۔ چار جگ دے ویکھنہار گواہ، چوکرپی اپنے وچ چُھپائیا۔ پیر پیغمبر گر اوتار جس حُکمے اندر لئے چلا، سو چار کُنٹ اپنا پھیرا پائیا۔ رہبر بن کے آئے نوری خدا، اک ظہور کرے رُشنائیا۔ جوتی جامہ ویس لئے وٹا، پنج تت خاک نہ کھئے ہنڈھائیا۔ شبدي ناد دئے سنا، ڈھولا اکو اک الاٹیا۔ ڈھر دا لیکھا دئے جنا، بودھ اکادھا کر پڑھائیا۔ بھگت بھگوان لئے سمجھا، ساچی سکھیا اک درسائیا۔ تُوں میرا مین تیرا دوہاں دا مارگ لئے چلا، چال نرالی اک جنائیا۔ دو جہاناں پنڈھ دئے مُکا، بن کے پاندھی پھیرا پائیا۔ ساچا کھیل دئے ورتا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبر ساریاں تُوں اکو وار بنائے گواہ، شہادت ساچے گھر بھگتائیا۔ اگوں کر سکے نہ کوئی نانہ، بھے سب دے سر اُتے چھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا

کر، اپنا حُکم اک جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے ڈردے، سپس سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ رسنا کہن پرہ تیرے بردے، در درویش الکھ
 جگائیا۔ چار جگ دی کیتی ہردے، آگے تیرے ہتھ پھڑائیا۔ جیندے تیرے مردے، تیرے جیون مرن وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دے ساچا ور، سد چلیئے سچ رضائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ڈاواں ڈول، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ لکھ
 چوراسی ویکھی پھول، قالب صدق نظر کھئے نہ آئیا۔ ساچی آواز کیسے نہ سنی کان کھول، ہنس روپ نہ کھئے وٹائیا۔ دین مذہب دی بولی
 رہے بول، پُرکھ اکال ہردے نہ کھئے وسائیا۔ بن کے چور ڈاکو اپنی سرت سوانی گھر کلیوں رہے ٹول، باہر جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ وچ دھکا
 لائیا۔ اچی کوک کوک رہے بول، رسنا جہوا دین دُہائیا۔ دروہی خدائے سادے نہیں کچھ کول، تیرا تیری جھولی پائیا۔ کلجگ جیو ہوئے
 انہول، ستیاں زین رہی وہائیا۔ نہ کوئی جانے پنڈت پاندھا روئل، مَلاشیخ مساک کوڑی تسبیح منکا رہے بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، ایک دے ساچا ور، صاحب اپنا درس دکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہو ڈریوک، پرہ آگے واسطہ پائیا۔ گرجیاں وچ نظر نہ
 آئے کوئی پوپ، مسجد امام روپ نہ کھئے وٹائیا۔ شودوالے مٹھ پیا سوگ، چنتا اپنا رنگ رنگائیا۔ گرودوار گر کا شبد گائے نہ کوئی سلوک،
 سوہلا ہر نہ کھئے سمجھائیا۔ دین دیال رکھے نہ کوئی اوٹ، قلم شاہی بیٹھے دھیان لگائیا۔ کیسے در پرگٹ دے نہ زمل جوت، جوتی نور نہ کھئے
 رُشنائیا۔ اپنی اپنی منسا چکدے چوگ، ساچا رس رسن نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در
 تیرے آس رکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر مارن آہ، نعرہ اک سُنائیا۔ سچ محبوب کیوں بیٹھا مکھ چھپا، نقاب پڑدہ اک رکھائیا۔ پارہم پرہ
 کیوں پڑدہ ربا پا، اوڈھن اپنا دے اٹھائیا۔ سارے نیوں نیوں تگن تیرا راہ، چرن کول دھیان لگائیا۔ کون ویلا پرہ آئے اک ملاح، بیڑا ساچا
 لئے چلائی۔ چار ورنان دیوے سچ صلاح، شبدی ڈھولا اک پڑھائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا سب نوں دئے سمجھا، پچیا کھئے رسن نہ پائیا۔ رل مل
 سارے بنیئے اسیں گواہ، بیان قلم بند کرائیا۔ بن تیرے بھگتاں ساڈی مئی نہ کیسے رضا، حُکم سپس نہ کھئے رکھائیا۔ پنج تت کایا بھری گناہ،
 پت روپ سرب وٹائیا۔ اتم ہوئے مات فنا، نہ سکے کھئے بچائیا۔ ساچے گرمکھاں جیپا تیرا ناں، ایشٹ اکو اک رکھائیا۔ گرمکھ تیرا منگن چرن
 دھیان، نیر نینان نیر وہائیا۔ گرسکھ تینوں بناؤندے پتا ماں، بن بالک تیری گود سہائیا۔ کر کرپا ٹھاکر صاحب ستگر آپکر سب دی بانہ،

پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ ویلا چھپن دا رہا نہ، پس پسا رہا سُنائیا۔ صدی چوڈھویں نیتر نین رہی اُٹھا، اکھ اکھ نال ملائیا۔ کون کوٹے میرا پروردگار بے نظیر سچ تصویر لئے پرگٹا، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیرے در الکھ جگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بول الکھ، الکھ الکھنا رہے دھیائیا۔ اگم اتھاہ ہو پرتکھ، بے پرواہ رُپ وٹائیا۔ ساچا ساڈا دے حق، حقیقت ویکھ تھاوں تھائیا۔ بھگت بھگوان ساچے رکھ، جو تیرے تینوں رہے دھیائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت رائے دھرم آگے حق، ہوکا اکو وار سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبرو، پرہ میں ساچا دیا کھاوانگا۔ نرگن ہو کے سرگن مول چکاوانگا۔ بنھ کے سچ اصول، پچھلا محصول سرب مٹاوانگا۔ نارملے ہر کنت کنتوبل، سُرتی شبدی جوڑ جڑاوانگا۔ دھر دا نام اک معقول، مُحبّتخانے وچ رکھاوانگا۔ جس گرہ مندر وڑ کے کوئی نہ جائے بھول، سو گھر اکو اک جناوانگا۔ جتھے برہما وشن شو دھر فرمانا کرن قبول، ساچا حکم اک ورتاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی کر وکھاوانگا۔ گر اوتار پیر پیغمبرو کرو دھیان، پُرکھ اکال رہا جنائیا۔ کلجگ انت سری بھگوان، ساچا کھیل خالق خلق کرائیا۔ صدی پيسویں ہو پردھان، سچ پردھانگی اک کمائیا۔ گرمکھ گرسکھ سنت سُہیلے بھگت بھگونت کٹھے کرے آن، دھر دا لہنا جھولی پائیا۔ چار ورن دی چکے آن، اٹھاراں برن دی لہے مکان، ذات پات مکبریاں وچ دبائیا۔ سب دا نغمہ اکو دسے کلام، ساچا نام شبد بول بے زبان، جابر جبر ایکا حکم جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل آپ رچائیا۔ ساچا کھیل کرے بھگوان، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبرو تُسیں دس کے آئے میرا نکا جہا نشان، انت کوئی کہن نہ پائیا۔ اتم سارے چھڈ کے آئے میدان، چرن کول لئی سرنائیا۔ رسنا جہوا دے کے آئے بیان، قلم شاہی لکھ کے آئے نشان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ پرم پُرکھ پتپریشور پرگٹ ہووے نہکلنک بلی بلوان، بلدھاری اپنا پھیرا پائیا۔ جس دے اندر حکم باہر چلے فرمان، پُھرو منتر سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی سچ کھاوانگا۔ سورا سربگ نام اکھاوانگا۔ دو جہان ہو پرگٹ، پرگٹ اپنی دھار وکھاوانگا۔ کلجگ کوڑ پسارا میٹ ہٹ، ستجگ ساچا راہ وکھاوانگا۔ جو لیکھا ساچے تاج اُتے دتا

دس، تنہاں چوہاں مان دواوانگا۔ ماجھا مالوا دواہ جموں نہیں ایہہ سری بھگوان دا سچا اکٹھ، جس اندر وڑ کے اپنا کھیل رچاوانگا۔ اگی آسُو پچھلا لیکھا آواں دس، اگلا حال پھیر پرگٹاوانگا۔ پئیداری دا سب نوں دیواں حق، جو گُرمکھ اپنی چرنیں لاوانگا۔ کر کے قول نہ جاواں تھہ، سچکھنڈ دواویوں مڑ کے آ کے اپنی دھار وکھاوانگا۔ جس پندراں کتک دا دو جہان راہ رہے دس، تیس پندراں کتک نوں گُرمکھو تھادی گود سہاوانگا۔ ہر کا بھیو سدا اکٹھ، گر اوتاراں پیر پیغمبران تھادے ساہمنے بیان سمجھاوانگا۔ کوئی چک نہ سکے آگوں اکٹھ، آخر اپنا حکم ورتاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا لہنا آپ مکاوانگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سیس جھکاؤندے، بے انت تیری وڈیائیا۔ مسکین ادھین تیرا ڈھولا گاؤندے، یقین تیرے چرن رکھائیا۔ یامین تیرا مصلیٰ اک پکاؤندے، ابھل بھل کدے نہ جائیا۔ در درویش تیری سیو کماؤندے، حکمران تیری وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے آگے سیس نوائیا۔ سیس نوون دی رہے نہ باقی، ہر بکتا آپ جنائیندا۔ تھادی منظور کیتی انت آکھی، آخر اپنی کار کرائیندا۔ پندراں کتک نوں آکو وار مراوے جھاکی، دوجا در گر پیر پیغمبر نظر کھے نہ آئیندا۔ اگی آسُو ساچا اسو پاوے کاٹھی، کٹھور کھیل اک کرائیندا۔ جس دی کیسے نہ لہی ساچی ساکھی، سو ساکھیات ویس وٹائیندا۔ نگا سنیڑا دیندا ربا کھانی بانی پاتی، شاستر سمرت وید پُران اپنی ماتر نالوں سنکھ اسنکھ حصہ آپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا سب دا ویکھ وکھائیندا۔ لیکھ وکھائے لیکھنہارا، لیکھت دئے جنائیا۔ جس نے کیا آد پسارا، سو اتم ویکھے بے پرواہیا۔ کاغذ قلم شاہی دا چکے ادھارا، اجرت سب دی دئے مکائیا۔ جاندی وار نیوں نیوں سارے کرن نمسکارا، سجدہ سیس آکو اک جھکائیا۔ تیرا کھیل تون ہی پروردگارا، تیرا عیب بے عیب نظر کیسے نہ آئیا۔ پاربرہم پترمیشور لاشریک سانجھے یارا، سچ توفیق تیرے وچ سمائیا۔ جگ چوکرئی سب نوں دیندا رہوں لارا، اشاریاں نال حکم منائیا۔ سب نے تگیا سب نے ویکھیا پاربرہم نو سو چرانوے چوکرئی جگ تون بنیا رہو کوارا، اپنا انگ نہ کیسے چھہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دا لیکھا دئے سمجھائیا۔ کوارا ربا میں چار یگ، بھیو کیسے نہ آیا۔ اتم اوڈھ گئی پگ، لیکھا لیکھت لیکھ جو سمجھایا۔ ساچی دھاروں آپے اٹھ، آپ اپنا ویس وٹایا۔ پریم پریتی اندر تھہ، گوبند آکو ویکھ وکھایا۔ جس نوں مہروان ہو بنایا پُت، سو

سپوت گود ٹکایا۔ اتم اوبدے نالوں رُس، جگ مارگ کھیل رچایا۔ سچ سہائے اپنی رُت، رُت رُتڑی آپ مہکایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا بھیو رہا گھلایا۔ کھولے بھیو سِری بھگونت، گر اوتاراں دئے جنائیا۔ پتا پوت اکو منت، سوہنگ راگ راگ الاٹیا۔ انگیکار کر کے لایا انگ بن کے کنت، ناراکو اک وڈیائیا۔ جس دی آپ بنائی بنت، مات پتا نظر کھئے نہ آٹیا۔ جس دی مہا کر کے گئے سادھ سنت، پیر پیغمبر صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا پڑدہ دئے اٹھائیا۔ کوارہن دتا چھڈ، کِرپا کھیل اپار۔ نرگن ہو کے نرگن لیا لبھ، گوبند میلا میت مُرار۔ نہ کوئی ماس ناڑی ہڈ، نہ کوئی رکت بوند آدھار۔ اکو نور جوت پرکاش، جوتی جوت سچ پیار۔ اتم پئی پوری آس، آسا وچ آپ نرکار۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل سچی سرکار۔ بن سہاگی ہر کرتار، اپنا بھیو جنائیا۔ جوتی شبدی سچ وبار، گھر سچ و جی ودھائیا۔ ایک مندر پُرکھ نار، بیٹھے سیج سہائیا۔ ایک گیت رہے اچار، منگل اکو اک سنائیا۔ ایک ناد دُھن کرن پُکار، اکو کوک آواز رہے لگائیا۔ اکو میت مِت پیار، اکو سجن نظری آٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر سنجوگی کھیل کرائیا۔ دُھر سنجوگی ہو بنیا سہاگ، ہر سہاگی سرب سمجھائیندا۔ سب دے نالوں کیتا آپ تیاگ، بن گوبند دوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ گھر مندر بہہ کے ساچا دیپ جگایا چراغ، تیل باقی سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ اکو کہنی گئی بھاکھ، تون میرا میں تیرا دوجا نام نہ کھئے جنائیندا۔ ناطہ جڑیا پتا پوت مات، بالک بالا روپ ویکھ وکھائیندا۔ دوجی دھار پُرکھ سمراتھ، ناری کنت روپ وٹائیندا۔ تیجی دھار کھیل تماش، نرگن سرگن آپ سمجھائیندا۔ سمل نگر ویکھو خاص، خالص اپنا نور پرگٹائیندا۔ میٹے زین اندھیری رات، ساچا ست چند چمکائیندا۔ پاربرسم دی نظر نہ آئے ذات، ورن برن نہ کھئے سمجھائیندا۔ سچ سنائے اکو گاتھ، سوہنگ ڈھولا آپ پڑھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لہنا دینا ویکھو مستک ماتھ، پورب پڑدہ آپ چکائیندا۔ لگھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت دی کرو جاچ، پڑتال ساچا حکم سنائیندا۔ ہردے ہر جو گون رہا واچ، واسطہ پُرکھ اکال نال رکھائیندا۔ پیر پیغمبر گر اوتار چاروں کُنٹ پھر پھر اتم دین اکھ، آخر سچ سچ سنائیا۔ پرہو کسے دا گھلیا نہیں ویکھیا تاک، کلجگ سنت دین دہائیا۔ باہروں کایا ماٹی لئے پوچ پاچ، اندروں نارم ذات روپ وٹائیا۔ اٹھے پھر رہن اداس، کام واسنا ہوس ودھائیا۔ انت کہن ساڈے اندر جوت پرکاش، ست پُرکھ ساڈے اندر ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کریا کر، ویکھنہارا گھر گھر، گھر گھر لیکھا ربا چکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن پائے، ہوکا تیرا نام لگائیا۔ بھڑی بھڑی مارگ گئے بھلائے، ڈہائی ڈہائی تیرے نام خدائیا۔ ساچا نور کسے نظر نہ آئے، نج مندر چڑھ کے درس کھئے نہ پائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان گر گر بانی پڑھ پڑھ رہے سنائے، بان نرالا تیر نہ کھئے لگائیا۔ بن کرنیوں بن ترنیوں بن پرہ دی سرنیوں اپنی جڑ رہے اکھڑائے، بوٹا پھیر کوئی نہ لائیا۔ گرمکھ گرمکھ ہرجن ہربھگت سنت سہیلے اکو پُرکھ اکال رہے منائے، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ کر کریا جنہاں اپنا بھیو کھلائے، پڑدہ دوئی دویت رہن نہ پائیا۔ تنہاں اکھڑ اک سمجھائے، نانا نانا میگھ برسائے، پریم پرتی اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سب دا لہنا آپ مکائیا۔ سب دا لہنا مکے مکے کلیش، کلکاتی رہن نہ پائیا۔ سب دا دینا دیوے در در ویکھ درویش، گھر گھر الکھ جگائیا۔ نیترووے سہنسر مکھ بولے شیش، شہنشاہ تیری اک سرنائیا۔ تڈھ بن کھئے نہ مانے میری سیج، سنجی دسے جگت لوکائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کوئی نہ دسے تیج، تکھی دھار نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دے سچ ور، سچ تیری سرنائیا۔ جس سرنائی تگی ایک، ایکنکار آپ جنائیندا۔ تس دو جہاناں دیواں ٹیک، ایتھے اوتھے آپ بچائیندا۔ ترے گن نہ لاوے سیک، اگنی ہون نہ کھئے تپائیندا۔ کوڑا کرے نہ کوئی بھیکھ، مارگ سچ سچ سمجھائیندا۔ انت وکھاوے اپنا دیس، جس گھر ساچا آسن لائیندا۔ جگ چوکرئی سدا رہے ہمیش، شاہ پاتشاہ اپنا حکم ورتائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حکم اپنے ہتھ رکھائیندا۔ ساچا حکم رکھے ہتھ، دوسر ڈور نہ کھئے پھڑائیا۔ پرگٹ ہو پُرکھ سمرتھ، اگمڑی کار کھائیا۔ پچھلا لہنا دینا کرے ہتھ، آگے مارگ اک سمجھائیا۔ کوڑی کریا بُرج جاوے ڈھٹھ، مایا ممتا ہوئے ہنگتا گڑھ نظر کھئے نہ آئیا۔ ست سرؤپ شاہو بھوپ اکو دیوے برہم مت، پاربرہم کرے نام پڑھائیا۔ بیج بیج اپنے وت، بن کرسانا ہل چلائیا۔ اتم ویکھے پت پھل ڈالی رنگے اپنی رت، رتی رت نال رنگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا آپ جنائیا۔ ساچا لیکھا جانے بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیندا۔ شاہ بھیکھن لہنا دیوے چکا، پچھلا مؤل مؤل مکائیندا۔ اپنی ہتھیں اپنی وست دیوے آ، نیوں نیوں سیس جگدیش جھکائیندا۔ ایتھے اوتھے دو جہان تیرا سندیسہ پرہ ستگر دتا سنا، بن سیوک سیو کھائیندا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن تیرے در تے ویکھ چڑھے چا،

چاؤ گھنیرا اک جنائیندا۔ کلجگ انت بنیوں آپ ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیندا۔ پھول پھولائے تھل اسگاہ، اُچے ٹلے پربت کھوج کھوجائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیری دات پُرکھ سمراتھ، تیری بھیٹا انت چڑھائیندا۔ تیری بھیٹا انت چڑھاوانگا۔ اپنا لیکھا تیرے کولوں مُکاوانگا۔ تریتا جگ دا چیتا پھیر کراوانگا۔ نیتا اکو رام سمجھاوانگا۔ اگیتا پچھیتا سب دا میل ملاوانگا۔ جو نیتر آ کے پیکھا، سو بن رسنا بول سمجھاوانگا۔ پُرکھ اکال دین دیاں کلجگ اتم سب توں کھوہ لیا اپنا ٹھیک، بولی اُتے گُرمکھ کِسے ہٹ نہ کدی وکواوانگا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں وشن برہما شو لگھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت اکو نظری آئے نیتا، حُکم اکو اک درڑاوانگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سد وسیئے ٹھا کر تیرے گھر، گھر ملے اک وڈیائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سب دی کیتی کرنی لئے ہر، اتم پورا کر ور، پرگٹ ہو نرائن نر، نرہو چکا بھے ڈر، بھاؤ اکو اک سرب جنائیا۔

* ۲ آسُو ۲۰۲۰ یکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال *

سری بھگوان سچ بھگت، دُھر سندیس جنائیا۔ انتر آتم برہممت، پاربرہم اک پڑھائیا۔ سچ پریتی ساچا نت، بدھاتا آپ بندھائیا۔ لگھ چوڑاسی وچوں کر کے وگھ، بھیو ابھید کھلائییا۔ سنت سہیلے کھول آگھ، نیج نیتر کرے رُشنائییا۔ دھیرج سنتوکھ دیوے جت، مہر نظر اٹھائیا۔ ناڑ بہتر نہ ابلے رت، رتی رت اپنے رنگ رنگائییا۔ نام جنائے اک الکھ، اکو ناد سُنائییا۔ جگ جگ دیوے سب دا حق، ہر حقیقت ویکھ وکھائییا۔ پُرکھ اگتا مارگ دس، ساچی سیکھیا کرے پڑھائییا۔ پرما تم ہو کے آتم وس، آتم پرما تم میل ملائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جن بھگت دئے وڈیائیا۔ سری بھگوان سچ اُپدیش، جن بھگتاں آپ جنائیندا۔ نیج گھر واسی نیج گرہ لئے ویکھ، نیج نیتر پڑدہ لاپندا۔ ست سرُوبی سچ جنائے اپنا بھیکھ، بھیو ابھید کھلائییندا۔ لیکھا جانے پورب مستک لیکھ، جنم اجنم کھوج کھوجائیندا۔ ستگر ہو کے کرے ہیت، ست سوامی دیا کھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ بھگت بھگوان ساچی ریت،

جُگ چوڑی آپ چلائی۔ کرے کھیل صاحب انڈیٹھ، جگ نیتز نظر کیسے نہ آئی۔ لیکھا توڑ مندر مسیت، کایا کعبہ اک سمجھائی۔ جس گھر سے پرہو اتیت، ترے گن دیوے ڈیرہ ڈھاپیا۔ دوس زین پرکھے نیت، نیتوان اک اکھوئی۔ کر کپا کایا کرے ٹھنڈی سیت، امرت میگھ اک برسائی۔ سدا سُہیلا سے چیت، اک آکیلا بے پرواہیا۔ آتم پرما تم سچ سُنائے گیت، سوہنگ ڈھولا راگ الاٹیا۔ مانس جنم جانا جیت، ساچی سکھیا کرے پڑھائی۔ اتم نبھے اک پریت، دوجا سنگ نہ کھئے جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کپا کر، بھگتن دیوے ہر وڈیائی۔ سری بھگوان بھگتاں جوگ، ہری ہر نام اک جنائیندا۔ پاربرہم برہم دیوے ساچی جوگ، رس اکو اک وکھائیندا۔ سُرتی شبدی دھر سنجوگ، ہر سنجوگی میل ملائیندا۔ جنم جنم دا کٹ روگ، دُرمت میل دھوائیندا۔ گرہ مندر دیوے درس اموگھ، ہرجن حرص آپ مٹائیندا۔ نام سُنائے اگم سلوک، رسنا جہوا نہ کھئے بلائیندا۔ جس درشن نوں گُرمکھ رہے لوچ، سو لوچن آپ کھلائیندا۔ پُکھ اکال بخشے اکو اوٹ، چرن کول سمجھائیندا۔ ہرجن تیرے اندر پُکھ سوامی رکھی جوت، نر نرنکار ڈگمگائیندا۔ نہ کوئی ورن نہ کوئی گوت، ذات پات نہ کھئے سمجھائیندا۔ بیٹھا رہے سدا خاموش، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کپا کر، ساچا کھیل آپ جنائیندا۔ جن بھگتاں کھیل دسے بھگوان، دھر دی دھار آپ سمجھائی۔ نرگن سرگن میلے آن، لوکات خوشی منائی۔ آتم پرما تم کر پروان، دھر دا لیکھا جھولی پائی۔ سچ وکھائے اک مکان، مندر اکو اک وڈیائی۔ جس گرہ ساچا ناد وجے سچے دھنکان، آتمک راگ اک سُنائی۔ لو چھٹکے نہ دو جہان، نیتز لوچن نین ایشٹ گردیو اکو نظری آئی۔ تس گُرمکھ ملے مان، ابھان رہن کھئے نہ پائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کپا کر، گُرمکھ اپنا نام بھجھائی۔ گُرمکھ بھگت جن اکو رنگ، ہر کرتا آپ رنگائیندا۔ آتم سیج سہا سچ پلنگ، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیندا۔ انحد ناد وجائے اگمی مردنگ، تال تلوڑا نظر کیسے نہ آئیندا۔ نرگن جوت چاڑھے چند، سچ پرکاش اک وکھائیندا۔ ٹوں میرا میں تیرا گھر گھر وچ گائے چھند، ساچا سوہلا اک سمجھائیندا۔ گُرمکھ ویکھ اندر لنگھ، سری بھگوان تیرا راہ تکائیندا۔ ساچے مندر ویکھ اند، اند اند وچوں پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کپا کر، ساچی سکھیا اک دِرائیندا۔ گُرمکھ ویکھ آتم رس، گھر ساچے خوشی منائی۔ پاربرہم میں تیرے وس، پرہ تیری اوٹ رکھائی۔ ساچا مارگ جگت دس، جیون جگت جنائی۔ لگھ چوڑاسی گئے پھس، بندی چھوڑ نظر کھئے نہ آئی۔ جنم جنم پنڈھ

مُکيا نہ ٹھہرے، بے پاندھی راہیا۔ ساچا ملیا نہ کوئی ہٹ، وست امولک جھولی کھئے نہ پائیا۔ دُوئی دُویتی کوئی نہ میٹھے پھٹ، پٹی نام نہ کھئے بندھائیا۔ تیرا بھیو نہ جانے مت گت، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی بخشے اک سرنائیا۔ ساچے بھگت سُن کر دھیان، سو صاحب آپ جنائیندا۔ سَتجگ تریتا دواپرکجگ دیونہار گیان، بودھ آگادھ اکھر اک پڑھائیندا۔ وکھاونہارا سچ نشان، سچکھنڈ دوار ایکنکار دھرم نشان اک جھلائیندا۔ پاونہارا جنم کرم دی سارا، نہکرمی اپنا کرم کھائیندا۔ گُرمکھ ویکھے سچ دُلارا، مہر نظر نظر اٹھائیندا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کر پیارا، آپ اپنا بھیو کھلائیندا۔ گھر دیا باقی کھلاپاتی کر اُجیارا، محل اٹل اک رُشنائیندا۔ امرت آم ٹھنڈی ٹھارا، بوند سوانتی مُکھ چوائیندا۔ شبد اناد سچی دُھنکارا، دُھن آتمک راگ الاٹیندا۔ چرن کول دیوے سہارا، چرن چرنودک مُکھ چوائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھگت بھگوان اپنے گھر ملاٹیندا۔ بھگت بھگوان گھر ملاپ، میلا ہر سمجھائیا۔ پُورب میٹ روگ سنتاپ، آگے چنتا غم رہن نہ پائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوباں دا سچا جاپ، سوہنگ ڈھولا اک سُنائیا۔ ناطہ جڑے پتا باپ، پُوت سپوتا گود اٹھائیا۔ جیوں بھاوے تیوں لے راکھ، ہر بخشے چرن سرنائیا۔ اپنے ویکھن دی کھولے اکھ، دوتے لوچن بند کرائیا۔ گھر وکھائے ہس ہس، ہر مندر وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا مارگ دیوے دس، بھگت بھگتان نال ملاٹیا۔ ساچے بھگت تیرا بھگت پیار، ہر بھگوان آپ جنائیا۔ ہر گھٹ ویکھ رُوپ نراکار، نرگن بیٹھا آسن لائیا۔ اٹھے پھر دوس رین گھڑی پل کرے پُکار، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ کون ویلا پرہ ملے میت مُرار، جگت وچھوڑا دئے کٹائیا۔ اناشی کرتا دئے سہار، ساچی سیکھیا اک سمجھائیا۔ تیرا میلا وچ سنسار، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھیو ابھیدا آپ کھلائیا۔ آتم پرما تم میل اکم، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ کرے کرائے اپنا کم، دوجا سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ جگ چوکرئی بیڑا بٹھ، جن بھگتان مان دوائیندا۔ وست امولک نام دھن، سچ خزینہ جھولی پائیندا۔ ایکا راگ سُنائے کن، نام ندھان اک درڑائیندا۔ من واسنا میٹے من، من کا منکا آپ بھوائیندا۔ ساچا بیڑا دیوے بٹھ، شوہ دریا نہ کھئے رڑائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھگت بھگتی جوڑ جڑائیندا۔ بھگت بھگت پرہ جوڑی جوڑ، جگتی جگت جنائیا۔ پرہ بن نظر نہ آئے کوئی ہور، دوسر دھیان نہ کھئے رکھائیا۔ جگت وکار نہ پاوے شور، شرع کرے نہ کھئے لڑائیا۔ پُرکھ اکال ہتھ

سب دی ڈور، تندی تند آپ بلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ کرائیا۔ ساچا کھیل کرے کرتار، کرتا اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ ستجگ ترینا دواپر کلجگ ویکھیا جگت سنسار، ورن برن کھوج کھوجائیا۔ رہبر بن گر اوتار، پیر پیغمبر مارگ گئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا سب دا ربا مکائیا۔ سب دا لیکھا جانے جانی جان، جانہارا آپ اکھوائیندا۔ کلجگ انت مار دھیان، دو جہان ویکھ وکھائیندا۔ چار کُنٹ دہ دشا کھیل مہان، خالق خلق رُپ درسائیندا۔ ورن برن ذات پات اُچ نیچ راؤ رنگ نیتر نین سرب گرلان، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیندا۔ سری بھگوان ہو مہروان، ابناشی کرتا اپنی دیا کھائیندا۔ ساچی سکھیا دیوے آن، چار ورن آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اندر باہر جگت پیار، ساچی دھار وکھائیندا۔ آتم پر ماتم انتر پیار، گھٹ گھٹ آپ جنائیا۔ جگت لیکھا وچ سنسار، جگجیون داتا دئے جنائیا۔ ناری پُرکھ تت آدھار، پنج تت کُرمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ رچائیا۔ پنج تت ناطہ جگت جوت، ہر ستگر کھیل رچائیندا۔ لیکھا جان کایا کوٹ، بنک دوار گرھ سہائیندا۔ سچ جنائے اک سلوک، ساچا راگ لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا بھیو آپ پرگٹائیندا۔ اپنا بھیو دسے بھگوان، پرہ اپنی دیا کھائیا۔ جو جن گُرمکھ میلے آن، تنہا اپنا رنگ رنگائیا۔ دو جا نام دے گیان، سکھیا سچ کرے پڑھائیا۔ جیو آتم آتم جیو جگدیش برہم پاربرہم پرہ دیوے اک نشان، سچ نشانہ اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تتوت کرے کُرمائیا۔ تتوت کر کُرمائی، جگ رچنا رُپ جنائیندا۔ گُرمکھ گُرمکھ میلا چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک سمجھائیندا۔ پریم پریتی اندر پکڑے بانہیں، گر شبد وچولا ویکھ وکھائیندا۔ نہ کوئی جھیور چھیمبا نائی، ڈوم مراسی نظر کھئے نہ آئیندا۔ سچکھنڈ دوارے میل ملاواں سہج سُبھائی، کرتا قیمت کھئے نہ لائیندا۔ دوباں گھراں وجے ودھائی، گھر سجن اکو نظری آئیندا۔ میل ملاواں چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھگت بھگت نال رلائیندا۔ بھگت بھگتاں کر پیار، ہر بھگون بوجھ بُجھائیا۔ سچ پریتی اندر سچ سنسار، ساچی ریتی اک درڑائیا۔ جوڑی جوڑاگم اپار، قُدرت قادر دئے سمجھائیا۔ نارکنت اک آدھار، جیو جنت ملے وڈیائیا۔ گر اوتار گئے پُکار، سادھ سنت دین دُہائیا۔ جنہاں ملے پہلوں آپ زرنکار، سو سہاگن رُپ وٹائیا۔ تس دا لیکھا چکے لاو چار،

جو گُرمکھ چوٹھے پد سہائیا۔ تنہاں میلا ہر کرتار، کرتا اپنے انگ لگائیا۔ گُرمکھ سخیں مل مل گاون منگلاچار، گیت گوہند اک الاٹیا۔ گُرمکھ گُرمکھ جوڑی سدا رہے جگ چار، ستگر اپنے سنگ رکھائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں لگی پرتی نبھے نال، ادھ وچکار نہ کھئے ٹڑائیا۔ ستگر دوارے نہ کوئی شاہ نہ کنگال، اکو روپ سرب سمجھائیا۔ شبد وچولا بن دلال، سوہرے پیئے سب دے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تنہاں گُرمکھان اُتے ہوئے آپ دیال، جنہاں اپنے در کرے کُرمائیا۔

* ۳ آسُو ۲۰۲۰ بکر می فوجا سنگھ دے گرہ سربالی ضلع امرتسر *

ستگر پورا سدا دیال، جگ جگ دیا کھائیندا۔ سنت سہیلے گُرمکھ لال، گُرسکھ گر گر گود اٹھائیندا۔ ترے گن مایا کوڑی کیریا توڑ جنجال، جیون جگت اک جنائیندا۔ ساچا مندر کایا بنک سچی دھرمسال، گھر گھر وچ پڑدہ لائیندا۔ دیا باقی کھلاپاتی جوت جگائے بے مثال، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ شبد سرُپی بن دلال، نرگن سرگن ویکھ وکھائیندا۔ لہنا دینا چکائے کال مہاکال، مہروان اپنے رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، ستگر صاحب اک اکھوائیندا۔ ستگر پورا ہر سچا ٹھاکر، آد جگاد وڈی وڈیائیا۔ پار کرائے ڈونگھے ساگر، شوہ دریا نہ کھئے زڑائیا۔ در گھر ساچے دیوے آدر، درگاہ ساچی ہوئے سہائیا۔ کھیلے کھیل کریم قادر، کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، جس جن دیوے اپنا ور، تیس انتر آتم بوجھ بوجھائیا۔ انتر آتم کھولے بہیت، انہو اپنی دیا کھائیندا۔ آتم پرما تم کر کر بہیت، پاربرہم برہم اپنا رنگ چڑھائیندا۔ نظری آئے نیتن نیت، نج نیتن نین اکھ کھلائیندا۔ نرگن سرگن آپ جنائے اپنی کھیڈ، بن کھلاری ویکھ وکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نیت نوت لوکھات بھیج، نام سندیسہ اک سُنائیندا۔ ہر گھٹ اندر بن سوامی مانے سیج، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، گُرمکھ گر گر بوجھ بوجھائیندا۔ گُرسکھ میلا سچ دوار، در گھر ساچے وجے ودھائیا۔ کیریا کرے گر کرتار، کرتا قیمت آپے پائیا۔

جمن جنم دا لہنا پورب دینا دیوے وچ سنسار، لیکھا لیکھے وچ لگائیا۔ جیوں بھاوے تیوں لے تار، تارنہار وڈ وڈیائیا۔ گرسکھ گرسکھ ہرجن ہربھگت سوہن اک دوار، سچ دوارے وجے نام ودھائیا۔ انتر باہر گپت ظاہر اک پیار، دوجی دھار نظر کھئے نہ آئیا۔ صاحب ستگر شبد گردیو آد جگاد سانجھا یار، ورن گوت ذات پات دین مذہب وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سنت سہیلے گر چیلے میل ملائیا۔ سنت سہیلا انتر میلا، پرم پُرکھ پرہہ بھیو چکائیا۔ گھر ٹھا کر ملے سجن سہیلا، گھر گمبھیر وڈی وڈیائیا۔ آپ سہائے اپنا ویلا، وار تہت گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ وسنہارا دھام نویلا، نرگن سرگن پڑدہ دئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، گرسکھ گرسکھ گر منتر بوجھ بوجھائیا۔

* ۳ آسو ۲۰۲۰ یکرمی گرچن سنگھ، گردیپ سنگھ دے گرہ سربالی ضلع امرتسر *

نہن پران دوویں ہون پروان، پروانگی اکو گھر وکھائیا۔ کایا سینتل وچ جہان، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ ستگر پورا ہووے مہروان، مہر نظر اٹھائیا۔ من آتما دیوے اک گیان، دوہاں سچ سمجھائیا۔ چرن کول رکھنا ہر دھیان، دوجی اوٹ نہ کھئے سرنائیا۔ جنم مرن چکے کان، لکھ چوراسی پھند کٹائیا۔ دیوے درس اتم آن، انتر آتما میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، نیتر نہن نین کرے رُشنائیا۔ نیتر نہن پران ستگر لیکھے، پرانی وست نظر کھئے نہ آئیا۔ مانس جنم جو جن رہے بھرم بھلیکھے، تنہاں رائے دھرم دئے سزائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال ہر گھٹ اندر بیٹھا ویکھے، اٹھل بھل کدے نہ جائیا۔ جنہاں سری بھگوان رکھیا چیتے، تنہاں سرتی چیتن دئے کرائیا۔ اتم کایا لائے اپنے لیکھے، پنج تت ڈیرہ جھوٹھا ڈھاپیا۔ آتم اپنا پرما تم ویکھے، برہم پاربرہم سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اتم لہنا دئے چکائیا۔ اتم لہنا چکے مات، جگت تت نظر نہ آئیا۔ میل ملائے اک اکانت، اک اکلا پھیرا پائیا۔ پچھلی میٹے اندھیری رات، آگے نرگن نور جوت چند چمکائیا۔ وست امولک دیوے دات، نام بھنڈارا جھولی پائیا۔ چرن پریتی بندھے نات، ناطہ بدھاتا

جوڑ جڑائیا۔ سجن سہیلا بنے ساک، ساچا سنگ نبھائیا۔ بجرکپاٹی کھولے تاک، دوئی دویت پڑدہ دئے اٹھائیا۔ جو گرمکھ گرسکھ ہرجن ہربھگت ساچے سنت پرہ ملن دی رکھ کے بیٹھے آس، تنہاں ساس گراس نین پران کایا تت نشان جیو آتم پرما تم پارہرم پرہ اپنے لیکھے لائیا۔

* ۳ آسو ۲۰۲۰ بکرمی مگھر سنگھ، گرداس سنگھ دے گرہ پنڈ شاہ والا ضلع فروزپور * *

ستگر کرتا آد جگاد، جگ چوکڑی دیا کھائیندا۔ سنت سہیلے سجن لادھ، گرمکھ اپنا میل ملائیندا۔ بھیو چکائے برہم برہما، برہمانڈ اپنا رنگ رنگائیندا۔ شبد آگم وجائے ناد، دھن آتمک راگ سنائیندا۔ انتر باہر رکھے لاج، دو جہاناں ویکھ وکھائیندا۔ سرتی شبیدی رچ رچ کاج، اند اکو گھر سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ ستگر پورا دو جہان، نرگن سرگن دیا کھائیا۔ آتم انتر دیونہارا برہم گیان، برہم ودیا کرے نام پڑھائیا۔ سچ دوارے وکھائے اک نشان، دھرم نشانہ اک جھلائییا۔ کایا مندر اندر کھیل کرے مہان، پنج تت دیونہار وڈیائییا۔ سچ دوارا کھول دکان، نام ونجارا اک بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن میلا سہج سبھائییا۔ ستگر پورا دین دیال، دیاندھ وڈ وڈیائییا۔ سنت سہیلے ویکھے لال، لالن اپنے رنگ رنگائییا۔ جوتی جلوہ نور جلال، ظاہر ظہور کرے رشنائییا۔ امرت آتم جام پیال، ترسنا بھکھ مٹائییا۔ کر پرکاش کایا ماٹی کھال، اندھ اندھیر گوائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جیون جگت دئے سمجھائییا۔ سدا سہیلا وسے نال، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ سننہار مریداں حال، مرشد اپنا پھیرا پائییا۔ لکھ چوراسی وچوں بھال، گرمکھ گر گرائے جگائییا۔ شبد آگم وجائے تال، تندی تند ستار بلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن اپنا بھیو چکائییا۔ ستگر پورا گہر گمبھیر، بھیو ابھیدا آپ کھلائییا۔ امرت بخشے ایکا نیر، امرت جھرنا سچ جھرائیا۔ بجرکپاٹی دیوے چیر، پڑدہ دوئی دویت اٹھائییا۔ بدلنہار سدا تقدیر، تدبیر اپنی دئے سمجھائییا۔ توڑنہارا شرع زنجیر، شریعت اکو اک وکھائییا۔ کرے کھیل بے نظیر، نظر نظر نال ملائییا۔ ست سروپ جنائے اک تصویر، نور ظہور کرے رشنائییا۔ ہوئے ہنگتا کڈھے پیڑ، مایا ممتا ڈیرہ ڈھاپیا۔ چوٹی چاڑھے پھڑ آخیر، آخر اپنا میل ملائییا۔ شاہو بھوپ راج راجان وڈ پیرن پیر، شاہ پاتشاہ آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی جوت دھر، ستگر وڈا وڈا وڈیائیا۔ ستگر پورا سچا ٹھا کر، ہر کرتا اپنی کھیل کرائیندا۔ بھاگ لگائے کایا گاگر، تتو تت اپنا نور چمکائیندا۔ لیکھا جانے ڈونگھے ساگر، گھر گمبھیر پھول پھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر مندر اک وکھائیندا۔ ستگر پورا درد دکھ بھہ بہنجن، بھو ساگر پار کرائیا۔ نیترا پائے نام ندھان انجن، اگیان اندھیر مٹائیا۔ داتا دانی نیرویر سریشٹ سبائی بن کے سجن، لکھ چوراسی ویکھے تھاون تھائیا۔ گرمکھ ورلے سنت سپیلے انتر آتم کرائے اپنا مجن، ڈرمت میل دھوائیا۔ کایا ماٹی کرے کنچن، سوئنا اپنا رنگ چڑھائیا۔ بودھ آگادھ سنائے مچن، شبدی شبد راگ الائیا۔ ہر گھٹ واسی ہرجن مندر آئے وسن، بنک دوارا اکو سوہا پائیا۔ ساچا مارگ آئے دسن، دہ دشا حکم ورتائیا۔ آتم پرما تم مل کے آئے ہسن، ہنس مکھ اپنی خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستگر داتا بے پرواہیا۔ ستگر داتا ہر گو بند، بے پرواہ نظری آئیندا۔ آد جگاد نہ کوئی چند، چنتا چکھا نہ کھئے تپائیندا۔ ویکھنہارا ساگر سندھ، دو جہان اندر باہر بھیو چکائیندا۔ ہر سنت بنائے اپنی بند، گرمکھ گر گر گود اٹھائیندا۔ دین دیال بن بخشند، مہر نظر نظر تکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کا ناؤں اک پرگٹائیندا۔ ستگر پورا بودھ آگادھ، دیونہار نام وڈیائیا۔ وسنہار برہم برہما، لکھ چوراسی ربا سمائیا۔ وجا ونہارا اگئی ناد، ڈھنی ڈھن کرے شنوائیا۔ نرگن سرگن رچ رچ کاج، جگ جگ ویکھے چائیں چائیا۔ آتم پرما تم اک سماج، سچ سریشٹی وچ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نت نوت سدا رہے وساد، بسمل اپنا روپ وٹائیا۔ ستگر پورا سرب گنوت، ہر کرتا اک اکھوائیندا۔ کھیلے کھیل جگا جگنت، جگ چوگری ویکھ وکھائیندا۔ ہرجن میلا نارکنت، سیج سہنجی سوہا پائیندا۔ نام نیرویر منیا منت، نمو ست آپ سمجھائیندا۔ کایا چولی چاڑھے رنگ بسنت، کوڑی کرپا میٹ مٹائیندا۔ گرھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک سمجھائیندا۔ ہر کا بھیو نہ جانے کوئی پنڈت، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن صفت صلاحیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن اپنا میل ملائیندا۔ ستگر پورا میلے میل، ملنی جگدیش آپ کرائیا۔ دیا باقی ڈگمگائے بن باقی تیل، گھر ساچے کرے رُشنائیا۔ نظری آئے اک سہیل، اگم اگمٹرا نور خدائیا۔ آپے جانے اپنا سہنجنا ویل، وار تہت سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔ بھیو چکائے گرو گر

چیل، چیلار گُر اِکو رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی وست آپ ورتائیا۔ سَتگر پُورا دیوے دات، نام بھنڈارا اِک ورتائیندا۔ چرن پریتی بندھے نات، ناطہ بدھاتا جوڑ جُڑائیندا۔ میٹے زین اندھیری رات، انتر ساچا چند نُوڑ چمکائیندا۔ شبدی شبد سُنائے گاتھ، رسنا جہوا نہ کھئے ہلائیندا۔ لہنا دینا چُکائے پُورب مستک ماتھ، مہروان مہر نظر اُٹھائیندا۔ کرے کھیل پُرکھ سمراتھ، سمرتھ سوامی اپنی کار کھائیندا۔ بیٹے سہائی اناٹھاں ناتھ، دینن اپنے گلے لگائیندا۔ آتم پر ماتم ساچی دسے پُوجا پاٹھ، سمرن اِکو اِک سمجھائیندا۔ بن رسنا جہوا سِری بھگوان لُو رٹ، رٹا بتی دند چُکائیندا۔ ہر جو ہردے جائے وس، ہر مندر آپ سہائیندا۔ کرے پرکاش کوٹن رو سس، سُوْرچ چند نظر کھئے نہ آئیندا۔ ساچا مارگ اِکو دیوے دس، رہبر اِکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ سَتگر پُورا نیتر پیکھ، گُرْمکھ دیونہار وڈیائیا۔ آتم پر ماتم کرے ہیت، پریم پریتی اِک سمجھائیا۔ رُت سہنجنی رہے سدا چیت، خزاں رُوپ نہ کھئے وٹائیا۔ سچ سُنہڑا دیوے بھیج، ناؤں زرنکارا آپ سُنائیا۔ آتم پر ماتم پارہم مانے ساچی سیج، سیج سہنجنی اِکو سوہا پائیا۔ جوتی نُوڑ چمکے تیج، دمک اِکو اِک رُشنائیا۔ ست سرُوبی دھارے بھیکھ، بھیکھادھاری وپس وٹائیا۔ رُوپ رنگ نہ کھئے ریکھ، نرگن جوت نُوڑ رُشنائیا۔ جن بھگتاں نال ربا کھیڈ، ساچی کھیل آپ سمجھائیا۔ نجھر جھرنا امیوں رس برکھ میکھ، اگنی تت گوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سَتگر پُورا شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ سَتگر پُورا شہنشاہ، دین دِیال ہر اکھوائیندا۔ بھگت بھگونت لے جگا، جاگرت جوت ڈگمگائیندا۔ سنت سہیلے لے اُٹھا، شبد ہلارا اِک وکھائیندا۔ گُرْمکھ گوجھ دے کھلا، دوئی دویتی پڑا لاپندا۔ گُرْسکھ نام ندھان جھولی پا، وست امولک آپ ورتائیندا۔ میل ملاواں سہج سُبھا، اُوچھڑ راہ نہ کھئے وکھائیندا۔ مہروان مہروان مہروان مہر نظر آپ اُٹھا، نج نیتر نین کھلائیندا۔ جنم کرم دے وچھڑے لے ملا، پُورب لہنا جھولی پائیندا۔ مانس جنم لیکھ لے لگا، مانکھ اپنے رنگ رنگائیندا۔ رائے دھرم دا کٹے پھاہ، چتر گُپت لیکھ نہ کھئے جنائیندا۔ لاڑی موٹ نہ لے پرنا، دو جہاناں پنڈھ مکھائیندا۔ اتم میل لے کرا، جوتی جوت جوت سائیندا۔ سچکھنڈ دوارے لے کے جائے آ، آپ اپنا گھر سہائیندا۔

بھگت بھگوان وسن اِکو تھان، تھان تھنتر سوہیا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، جن بھگتان بنے پتا ماں، آد جُگاد جُگ چوُکڑی ہرجن ہر جو ہر ہر اپنی گود اُٹھائیندا۔

* ۳ آسُو ۲۰۲۰ پکرمی کرنیل سنگھ نچھتر سنگھ دے گرہ شاہ والا ضلع فروریزر *

تختِ نواسی سچ دربار، شاہ پاتشاہ تیری وڈیائیا۔ سچکھنڈ سوہیے بنک دوار، درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔ سو پُرکھ نرنجن کھیل کرے ٹھانڈے دربار، ہر پُرکھ نرنجن داتا وڈ وڈیائیا۔ ایکنکارا کھول کواڑ، آد نرنجن نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ ابناشی کرتا پاوے سار، سِری بھگوان ویکھے چائیں چائیا۔ پارہم پرہہ خبردار، بے خبر خبر آپ سُنائیا۔ کھیلے کھیل پروردگار، بے پرواہ اگم اتھابیا۔ مقامے حق نور اُجیار، جلوہ اِکو اِک رُشنائیا۔ کرے کرائے کرنیہار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا اِک اِکلا ایکنکار، اکل کل دھاری اپنا حُکم ورتائیا۔ بھوپت بھوپ راج راجان شاہ سلطان، در درویش در گھر ساچے سوہیا پائیا۔ اگم اگوچر الکھ اتھاہ بول جیکار، ناؤں نرنکارا اِک درڑائیا۔ ساچا حُکم دھر سندیسہ دیوے ایکا وار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی وڈ وڈیائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ اکل، اِک اِکلا کھیل کھلائیندا۔ شاہ پاتشاہ دین دیاں، دیاندھ ٹھاکر سوامی نہکرمی اپنا کرم کھائیندا۔ جُگ چوُکڑی کھیلے کھیل آپ کمال، دو جہان سِری بھگوان برہمنڈ کھنڈ اپنی دھار چلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دوارا اِک سہائیندا۔ سچ دوارا سوہاؤنت، سچکھنڈ وجے ودھائیا۔ پُرکھ ابناشی مہا اگنت، لیکھا لکھت وچ نہ آئیا۔ کرے کھیل آد انت جُگا جُگنت، جُگ چوُکڑی اپنا بندھن پائیا۔ نام ندھان منیا منت، بھیو ابھیدا آپ کھلائیا۔ لیکھا جانے آد انت، مدھ اپنا ویس وٹائیا۔ سیج ہنڈھائے نارکنت، لگھ چوراسی ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچکھنڈ نواسی درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ درگاہ ساچی سچ استھان، ست سوامی آپ سہائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن مہروان، مہر نظر بے نظیر آپ اُٹھائیندا۔ دیونہارا دھر فرمان، ست سندیسہ کلمہ کائنات سُنائیندا۔ جودھا سور بن بلوان، حُکم حاکم آپ سمجھائیندا۔ دھرم وکھائے اِک نشان، دو جہاناں آپ

جھلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوار اِکو اِک وڈیائیندا۔ سچکھنڈ دوار سچّا دھام، بھومکا نظر کھئے نہ آئیا۔ سدا سہیلا وسے اِکو رام، رمیئا اپنا آسن لائیا۔ نہچل دھام کرے سچ کام، نہکرمی اپنا کرم کھائیا۔ دیوے وڈیائی نگر کھیڑا گرام، چہتر چہن سورج چنّ نہ کھئے چمکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دیونہار وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوار ہر کا در، در دروازہ اِک جنائیا۔ نرگن نرور دین دِیال اندر بیٹھا وڑ، رُپ رنگ ریکھ نظر کیسے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر وشن برہما شو گھاڑن گھڑ، لکھ چوراسی بھانڈے لئے بنائیا۔ بودھ آگادھ نرگن سرگن اکھڑ لئے پڑھ، نش اکھڑ کرے سچ پڑھائیا۔ ترے گن میلا پنج تت چیل کھیلے کھیل گھر گھر، گرہ گرہ اپنا حُکم ورتائیا۔ محل اٹل اُچے مندر سچ دوارے آپے کھڑ، سوچھ سرُپی رُپ وٹائیا۔ کر پرکاش بہتر نر، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی اپنی کھیل رچائیا۔ سچکھنڈ نواسی کھیل اولّا، عالمین آپ رچائیندا۔ وسنہارا نہچل دھام اٹلا، درگاہ ساچی سوہا پائیندا۔ پاوے سار جلا تھلا، مہیئل اپنا بھیو چکائیندا۔ جوتی شبدی دھار آپے رلا، نرور اپنا کھیل کرائیندا۔ سچ سندیس نر نریش نرگن سرگن آپے گھلا، گر اوتار پیر پیغمبر لوکات پڑھائیندا۔ شبد سرُپی شاہو بھُپی بن رنگ رُپی اپنا پھڑائے پلا، نام پلا اِک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی دُھر دی دھار آپ جنائیندا۔ دُھر دی دھار دسے بھگوان، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ جیرج انڈ اُتہج سینج ویکھے مار دھیان، پُری لوء آکاش پرکاش اِکو نُور وکھائیا۔ جیو جنت سادھ سنت دیونہار گیان، آتم پرماتم بودھ آگادھ اِکو اِک پڑھائیا۔ سچ دھرم وکھاونہارا سچ نشان، ست دوارے آپ جھلائیا۔ کاغذ قلم نہ دیوے کوئی بیان، قلم شاہی بیٹھی مُکھ شرمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوارا ہر نرنکارا ایکنکارا اِک دربارا سچ سچ لگائیا۔ سچ دربار گیا لگ، درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔ کرے کھیل سُورا سرگ، شہنشاہ اِکو نظری آئیا۔ سچ سنگھاسن بھے سچ، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ نام نگارا جائے وج، دو جہاناں کرے شنوائیا۔ کوڑی کِریا بھانڈا بھرم بھو جائے بھج، مایا ممتا میٹے تھاون تھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچ دوارے لئے سد، صدّا اپنا نام سنائیا۔ کٹ کے آؤ اپنا پنڈھ، بنو پاندھی راہیا۔ گیت گوبند گاؤ چھند،

سوہلا ڈھولا اک جنائیا۔ لیکھا چُکے بتی دند، رسنا جہوا نہ کھئے ہلائیآ۔ سچ دوارے مانو اک اند، اند اند وچوں درسائیآ۔ شرع شریعت رہے کھئے نہ کندھ، مذہب دین کھئے رہن نہ پائیآ۔ صاحب سلطان سری بھگوان نظری آئے اکو اکھنڈ، کھنڈ کھنڈ نہ کھئے کرائیا۔ پھری دروہی وچ وربھنڈ، چار کُنٹ رہی کُرائیا۔ دہ دشا ہوئی نیتر اندھ، نیج نیتر نور نہ کھئے چمکائیآ۔ بندی خانہ کوئی نہ توڑے بند، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ بیٹھا سچا ماہیا۔ سچکھنڈ بیٹھا سچ سلطان، ست ستوادی دیا کھائیندا۔ دُھر سندیسہ دیوے اک آن، بھے بھو سرب جنائیندا۔ نت نوت جگ چوکرئی کھیلے کھیل سری بھگوان، بھگون اپنی کار کھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیونہارا نام ندھان، پنج تت کایا چولے سوہیا پائیندا۔ ست سرُپی اک گیان، شبدي شبدي ڈھولا راگ الائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ نر نریشا ایکنکارا آپ سُنائیندا۔ ست سندیسہ دیوے آپ، پرہ اپنی دیا کھائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر پارہرم پرہ ویکھو اکو باپ، پتا اکو نظری آئیآ۔ آد انت جگا جگنت نت نوت سادھ سنت جس دا کردے جاپ، سُرتی شبدي جوڑ جُڑائیآ۔ امنگیان دیوے سب نوں دات، اندٹھی وست آپ ورتائیآ۔ بیٹھا رہے سدا اکانت، سچ دوار سوہیا پائیآ۔ نیتر کھولو مارو جھاک، جھاک اپنی دئے جنائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ جگ چوکرئی کھولنہارا کھات، کھاتہ سب دا ویکھ وکھائیآ۔ سریشٹ سبائی دسے خالی ہاتھ، نام دھن دؤلت گھر نظر کسے نہ آئیآ۔ پار نہ اترے کوئی گھاٹ، تیرتھ تٹ دین دُہائیآ۔ اٹھسٹھ تیرتھ بنی رات، ساچا چند نہ کھئے چمکائیآ۔ کھتری براہمن شوڈر ویش کوئی نہ ویکھے ساچے منڈل راس، گوپی کاپن ناچ نہ کھئے نچائیآ۔ سینا سُرتی وسے نہ رام پاس، رام رمئیآ نیج گھر پھیرا کھئے نہ پائیآ۔ پیر پیغمبر ویکھے نہ کوئی تماش، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، در دروازہ اک درسائیآ۔ در دروازہ اک کھول، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آؤ کول، دُور دُراڈا پندھ مکھائیندا۔ شبدا گئی وجے ڈھول، ڈھولک چھینا سارنگ سرنگا نہ کھئے سُنائیندا۔ ایکا کنڈے تولے تول، نام ترازو ہتھ اٹھائیندا۔ بیٹھا رہے سدا اڈول، اڈل اپنا حکم ورتائیندا۔ ہر گھٹ اندر ربا مؤل، مؤلا اپنی کار کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، گھر مندر اک سُہائیندا۔ گھر مندر سوہے بنک، بنک دواری سوہیا پائیآ۔ جس دا کھیل آد انت، سو صاحب خوشی منائیآ۔ جس دا نام

اگئی منت، منتر ست کرے پڑھائیا۔ جس دا راگ لکھ چُرسی جیو جنت، گھر گھر ناد سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، درگاہ ساچی اک سہائیا۔ درگاہ ساچی دھام انڈٹھ، جگ نیتز نظر کیسے ناں آئیندا۔ پُرکھ اکال دین دِیال پاربرہم
 پرمیشور سُنّا دے کر پٹھ، اپنی کروٹ نہ کھئے بدلائیندا۔ گُرمکھ ورلے سنت سہیلے گُر چیلے کرے پت، بھگت بھگونت اپنے رنگ رنگائیندا۔
 آوے جاوے نت نوٹ، نرگن سرگن کھیل کھلائیندا۔ دُھر دی بانی دُھر فرمان دیوے لکھ، لیکھا لیکھ نہ کھئے سُنائیندا۔ گُر اوتاراں پیر
 پیغمبراں سادھاں سنتاں پاوے بھکھ، بھچھیا اپنی اک سمجھائیندا۔ چار کُنٹ دہ دشا نیج نیتز آئے دس، لوچن اکو اک کھلائیندا۔ جنم کرم دی
 لاپے وس، امرت آتم جام پيائیندا۔ لیکھا جانے ہست کیٹ، کیٹ کیٹاں وچ سہائیندا۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ ٹو سو چُرانویں چوکرئی
 چلاوے اپنی ریت، مندر مسیت سوہیا پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوارے بہ
 اکو حکم ورتائیندا۔ سچکھنڈ دوارے سچا حکم، سو صاحب آپ جنائیا۔ بھگت بھگوان کڈھے اُتم، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجائیا۔ لیکھا
 جانے دُھر دے پتر، پتا پوت دئے وڈیائیا۔ سچکھنڈ دواویوں آئے اتر، مات پتا جنے نہ کوئی مائیا۔ بالک بن چڑھے نہ کیسے کچھڑ، مُکھ سپر
 ممان نظر کھئے نہ آئیا۔ ہرکھ سوگ نہ کھئے دکھڑ، چنتا غم نہ کھئے جنائیا۔ جن بھگتاں کرے مُکھ اُجل، صفتی صفت ڈھولا اکو گائیا۔ کایا
 مندر ڈونگھی کندر اپنی کھولے پھڑ کے گنجھل، ٹیڈھی بنک مارگ اک سمجھائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت جو ناری کنت کولوں ہوئی
 اُدھل، اُدھا کول کرجھرنا دئے جھرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا جانے تھائوں تھائیا۔ لیکھا جانے
 تھان تھنتر، دو جہاناں کھوج کھوجائیندا۔ سرب جیاں بدھ جانے اتر، گھٹ گھٹ ویکھ وکھائیندا۔ نام ندھان صاحب گُر منتر، نمو ست
 ست سمجھائیندا۔ لکھ چوڑاسی بناونہارا بنتر، گھڑن بھنہار سمرتھ، مہما اکتھ اک سمجھائیندا۔ سدا سدا سد چلاونہارا رتھ، بن رتھواہی سیو
 کمائیندا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی مارگ جائے دس، رہبر اکو پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، درگاہ ساچی سچ محبوب اکو نظری آئیندا۔ درگاہ ساچی سچ محبوب، یامین اکو نور الاہیا۔ آد جگاد جس دا اک
 عرُوج، عرش فرش ویکھے تھائوں تھائیا۔ تس دا صفتی دیون سرب ثبوت، ساکھیات بن مُرید مُرشد نظر کیسے نہ آئیا۔ دیونہارا آب

حیات، سچ پیالہ مدھر رس اک دکھائیا۔ کھیلنہارا کھیل کائنات، کلمہ نبی رسول کرے پڑھائیا۔ جس دا نور آفتاب، سچ احباب اکو نظری آئیا۔ چوڈاں لوک جس دی وجے رباب، تار ستار ربا بلائیا۔ سو صاحب حق جناب، حقیقت ویکھے تهاؤں تھائیا۔ لیکھا جانے دو دو آب، بے پرواہ بے پرواہیا۔ جس دا سچ محرابے وجے ناد، دھن اکو اک شنوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سچا ہر، حضرت وڈا وڈی وڈ وڈیائیا۔ حضرت ہر جو حاضر حضور، شاہ پاتشاہ اک اکھوائیا۔ مقامے حق جس دا نور، جلوہ گر ظہور اک درسائیا۔ تس دا حکم سب نوں کرنا پئے منظور، پیر پیغمبر عیسیٰ موسیٰ محمد بیٹھن سیس جھکائیا۔ اللہ رانی چرن کول دھوڑی مستک ٹکا لائے ضرور، ضرورت اپنی پور کرائیا۔ چوڈاں صدیاں میرا بھنڈارا بھرپور، ویلا انت دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، زرگن زرگن زرویر اپنی دھار چلائیا۔ زرگن زرویر پروردگار، بے پرواہ کھیل کھلائیندا۔ مقامے حق سانجھا یار، لاشریک ویس وٹائیندا۔ لوکھت کر پیار، دھر دی دھار آپ سمجھائیندا۔ مرید مُرشد کر دیدار، عید دید چند چمکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوارا اکو اک سہائیندا۔ سچکھنڈ دوارے ساچا کاہن، نر نرائن نظری آئیا۔ جس دا کھیل دو جہان، دوئے دوئے اپنا روپ وٹائیا۔ جس دا حکم اک فرمان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ سو صاحب ساچا رام، رحمت اپنی ربا کھائیا۔ سچ دوارے دیونہارا پیغام، سنیہڑا اکو اک گھلائیا۔ کلجگ اتم کھیل کرے مہان، مہابلی اپنی کھیل رچائیا۔ دھرم دکھاوے اک نشان، نشانہ اکو نظری آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے ویکھو آن، انیالا اپنا راہ جنائیا۔ در درویش بردے بنو غلام، غربت کوئی رہن نہ پائیا۔ سجدہ سیس کرو سلام، صحیح سلامت ساکھیات اکو نور درسائیا۔ دوئے جوڑ کرو پرنام، بندنا ڈنڈوت ساچی ربا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی گھر گھر لیکھا کھوج کھوجائیا۔ گھر گھر کھیلے کھیل سمرتھ، سرب گھٹ واسی اپنی کھیل رچائیندا۔ جگ چوکڑی ربا نٹھ، بن پاندھی پھیرا پائیندا۔ بھگت بھگوان مارگ دس، ساچے راہ آپ چلائیندا۔ پردے انتر آپے وس، واسطہ اپنے نال جڑائیندا۔ امرت دیوے سچا رس، نچھر جھرنا آپ وپائیندا۔ تیر انیالا مارے کس، تکھی مُکھی آپ جنائیندا۔ سچ دوارا کھول ہٹ، ونج ونجارا اکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر،

ہرجن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ ہرجن ویکھے آپ پرہہ، اپنی دیا کھائیا۔ جگ چوکرئی لئے لبہ، زرگن سرگن بیوئے سہائیا۔ جگت دوارا پار حد، گھر مندر اک وڈیائیا۔ شبد وجائے ساچا ند، انحد راگ سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچا سجن اک اکھوائیا۔ سچا سجن پاربرہم، پتپریشور آپ اکھوائیندا۔ نہ مرے نہ پئے جم، مات گریہ نہ ڈیرہ لائیندا۔ پنج تت نہ کھئے تن، مایا بندھن نہ کھئے رکھائیندا۔ ہتھ منہ نگ نہ کھئے کن، رسنا جہوا بتی دند نہ کھئے وکھائیندا۔ نہ چہر نہ کوئی چہن، مندر مسجد شودوالا مٹھ نہ کھئے بنائیندا۔ نہ جننی کوئی جنے جن، گودی گود نہ کھئے سہائیندا۔ نہ گھڑے نہ دیوے بہن، ماٹی خاک نہ کھئے رلائیندا۔ نہ کوئی اندھیر ہووے اتھ، ڈونگھی دھار نہ کھئے ڈبائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم آپ ورتائیندا۔ ساچا حکم ورتے مات، سو صاحب آپ ورتائیا۔ سچکھنڈ نواسی کھیل تماش، خالق خلق دئے جنائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکلجگ در درویش بن کے رکھدے گئے آس، پرہہ چرن دھیان لگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گاؤندے گئے سواس سواس، پون انجا صفت صلاحیا۔ گوپی کاہن پاؤندے گئے راس، منڈل منڈپ ناچ نچائیا۔ شاستر سمرت وید پُران لیکھا لکھدے گئے خاص، قلم شاہی ونڈ ونڈائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت زرگن جوت کرے پرکاش، نہکنک ناؤں رکھائیا۔ سچکھنڈ دوارے جس دا واس، دو جہاناں اپنا حکم ورتائیا۔ برہمنڈ کھنڈ جیرج انڈ کرے نواس، اُتہج سینج ڈیرہ لائیا۔ جن بھگتاں وسے سدا ساتھ، بھگون اپنا سنگ نبھائیا۔ سنتاں دیوے نام راس، ساچی پونجی اک سمجھائیا۔ گرمکھاں سگل وسورے جائن لاتھ، جس جن اپنا درس وکھائیا۔ گرسکھ مستک دھوڑی ٹگا لائے خاک، دُرمت میل دھوائیا۔ چار ورن بنائے اک جماعت، چاروں گنٹ وجے ودھائیا۔ دہ دشا کھیلنہارا کھیل تماش، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اتم اپنی دھار جنائیا۔ ساچی دھار دسے بھگوان، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ کلجگ مٹے کوڑ نشان، کوڑی کریا رہن نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہون حیران، ہر کا بھیو سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنے ہتھ رکھ وڈیائیا۔ کلجگ اتم مٹے کوڑ، کوڑی کریا رہن نہ پائیا۔ جن بھگتاں ملے ساچی دھوڑ، پاربرہم سچی سرنائیا۔ چتر سگھڑ بنے مورکھ موڑھ، من مت دئے تجائیا۔ انتر اچے ساچا نور، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ امرت آتم دیوے سچ سرور، مدھرا جام نہ کھئے پیائیا۔ جنم جنم دا کٹے قصور، پچھلا لیکھا دئے مکھائیا۔

سرب کلا آپے بھرپور، پور رہا سرب تھائیا۔ گرمکھان ملے آپ ضرور، ہرجن ساچے لے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ کلجگ مٹے اندھیرا اندھ، رین اندھیری نظر نہ آئیا۔ جگ جگ مٹاوے سب دا پنڈھ، تھر نظر کھتے نہ آئیا۔ ستجگ ساچے ہوئے آپ بخشند، بخشش اپنی آپ کھائیا۔ اکو ڈھولا سنائے اگمی چھند، نون میرا میں تیرا دوجا نظر کوئی نہ آئیا۔ آتم ہوئے نہ کیسے رنڈ، پر ماتم کنت لے پرناٹیا۔ پنج وکار نہ پائے ڈنڈ، نام کھنڈا اک چمکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ کلجگ مٹے کوڑ نشان، چاروں کنت وجے ودھائیا۔ نظری آئے اک بھگوان، نورو نور نور خدائیا۔ جس دا سچا سچ اسلام، اسم اعظم دئے برسائیا۔ جس دا کلمہ اک کلام، قبل کرے اک پڑھائیا۔ جس دا سندیسہ سچ پیغام، پیر پیغمبر دھیان لگائیا۔ جس دا اکو اک ایان، عمل کرے سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سو صاحب کھیل رچائیا۔ کلجگ اتم جائے دوڑ، لوکات رہن نہ پائیا۔ پھل نہ دے کوئی کوڑ، ریٹھا میٹھا کرے بے پرواہیا۔ سچکھنڈ دوارے لائے اکو پوڑ، محل اٹل اکو اک سمجھائیا۔ جس نون وید ویاسا کہہ کے گیا پوت سپوتا پرگٹ ہووے براہمن گوڑ، اچے ٹلے پربت پھیرا پائیا۔ جس نون عیسیٰ موسیٰ محمد تکدے گئے نال غور، نیتز نین نین اٹھائیا۔ جس نے گر اوتار پیر پیغمبر بنائے اپنے کوڑ، پتا پوت ویکھ وکھائیا۔ تس صاحب سلطان سری بھگوان سیس جگدیش اکو جھلے چوڑ، دو جہان وجے نام ودھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، کوڑا لیکھا دئے مکائیا۔ کلجگ کوڑ مٹے گریار، کوڑی نیئا دئے ڈبائیا۔ جوٹھا جھوٹھا دے نہ کھتے یار، یارڑا ستھر اک وچھائیا۔ مرید مرشد دئے دیدار، نیتز کھول اکھ چمکائیا۔ نظری آئے اک داتار، داتا دانی وڈی وڈیائیا۔ جن بھگتاں کھولے بند کوار، بجرکپائی توڑ ٹڑائیا۔ ترے گن مایا پنج تت اگنی نہ دیوے ساڑ، امرت میگھ اک برسائیا۔ سرتی شبدی میلا کنت بہتار، گھر منگل گیت گوبند اک الاٹیا۔ آتم سیجا پاوے سار، سیج شہنجنی دئے وڈیائیا۔ پاربرہم برہم میلا اک دوار، ایکا دوجا بھو چکائیا۔ آتم پر ماتم ہوئے خوشحال، خوشی اپنے گھر وکھائیا۔ سری بھگونت ہوئے دیال، دین دیال مہر نظر اٹھائیا۔ گرمکھ گرمکھ ناطہ توڑ کال مہاکال، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ لہنا دئے مکائیا۔ کلجگ لہنا مکے جگ، لوکات رہن نہ پائیا۔ نو کھنڈ پرتھی لگے آگ، ست دیپ دین ڈھائیا۔ منکھ جیوان لیکھا

جُکے حقو حق، سب دی جھولی آپے پائیا۔ گُرمکھ ہرجن ہربھگت جو پرہہ درشن رہے تگ، تِنہاں تختہ دئے اُلٹائیا۔ اندر وڑ کے آوے دس، آپ اپنا بھیو کھلائیآ۔ جس صاحب نوں رہے لبھ، سو ستگر گھر گھر وچ ڈیرہ لائیا۔ گُرسکھو گُرمکھو ہریجن ہرجن ہر کا درس کرو رج رج، بن جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ڈونگھی کندر دئے کرائیا۔ جس دا لماں اُچا نہ کوئی قد، نو دواہری پار کر کے بیٹھا حد، دسم دواہری جوت نیکی نیکی کرے رُشنائیا۔ جس دی لکھ چوراسی وشوید، بنس سرینس اک وکھائیا۔ جس نوں اپنے نالوں سمجھدے اد، سو پرہہ تہاڈے وچ رہا سمائیا۔ کایا کوٹھا بنایا ماس ناڑی ہڈ، آپ اپنا بھیو چھپائیا۔ تس صاحب ستگر چرنی جاؤ ڈھٹھ، جو رُٹھیاں لئے ملائیآ۔ لہنا مکائے تت اٹھ، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش من مت بُدھ اپنے لیکھے لائیا۔ سو سرب سوامی سمجھائے اکو مت، آتم پرما تم مل مل خوشی منائیا۔ سیج سُنجنی چڑھو نس نس، کنت کتوبل بیٹھا راہ تکائیا۔ کوڑ کُڑیا را کام کرودھ لوہہ موہ ہنکارا چرناں ہیٹھاں دیو جھس، سر ستگر ہتھ ٹکائیا۔ دھرم دوارے کرو اک اکٹھ، نظری آئے اکو ماہیا۔ جس بھیجیا رام بیٹا دسرته، سو رام ہر گھٹ رہا سمائیا۔ جس کاہن بن چلایا رتھ، ساچے بھگت سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پیر پیغمبر گُرو اوتار اک وکھائے سچ دربار، جس دوارے ہر جو ڈیرہ لائیا۔ پیر اوتار پیغمبر گُرو گردیو سارے کہن، واہوا پرہو تیری وڈیائیا۔ تیرا نور نیتر ویکھیا نین، نام ندھان وجے اک ودھائیا۔ سدا سدا سد ساک سجن سین، سکلا سنگ نبھائیا۔ کوٹ برہمنڈ تیرے چرناں ہیٹھ بہن، وشن برہما شو بیٹھے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیری ملے چرن سرنائیا۔ چرن چرنو دک ملے سچ، سچ تیری وڈیایا۔ لوں لوں اندر جانا رچ، آپ اپنا رنگ رنگایا۔ مارگ اگم اتھاہ دینا دس، دستگیر تیری سرنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ہوں بالک تیرے وس، تون پتا سہج سکھدایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کرے کھیل پُکھ سمرتھ، جن بھگتاں دیوے سچا ساتھ، ادھ وچکار سکے نہ کھئے ڈبایا۔

* ۴ آسُو ۲۰۲۰ پِکرمی کرتار سینگھ دے گرہ شاہ والا ضلعِ فروزپُور * *

گرمکھ سدا رکھے آس، انتر اک دھیان لگائیا۔ کون ویلا جگ بچھے پیاس، پرہہ نیتِ درشن پائیا۔ لیکھے لگے پون سواس، ساہ ساہ دھیائیا۔ گھر منڈل ویکھے راس، گرہ وجے نام ودھائیا۔ مٹے رین اندھیری رات، رُتڑی چند نور رُشنائیا۔ نام جنائے اپنی گاتھ، دوْجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ جنم کرم دکھ دیوے کاٹ، مرن ڈرن رہن نہ پائیا۔ سچ پریت بندھائے نات، بخشے چرن سرن سرنائیا۔ پورا کرے پچھلا گھاٹ، آگے جھولی اک بھرائیا۔ آتم سیج سہائے کھاٹ، سچ سینگھاسن ڈیرہ لائیا۔ دُور ڈراڈی مٹے واٹ، پاندھی نیرن نیرا نظری آئیا۔ سگل وسورے جائن لاتھ، دکھ روگ رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دیوے سچ ور، گھر سچ ملے وڈیائیا۔ گرمکھ سچا تکے راہ، نیتِ نین نین اٹھائیا۔ کون ویلا پرہہ ملے ملاح، پتن بیٹھا سچا ماہیا۔ شبدی دیوے سچ صلاح، مارگ اک سمجھائیا۔ رہبر بنے بے پرواہ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ساچی سکھیا دئے درزا، اکھڑ وکھڑ کر پڑھائیا۔ سرشٹ سبائی متھیا دئے جنا، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ بدھنا لیکھیا دئے مٹا، لیکھا لیکھ وچوں پرگنائیا۔ چرن ڈھٹھیاں لئے اٹھا، پھڑ بانہوں گلے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ملے سچے سرنائیا۔ گرمکھ سچا ربا اڈیک، نج نیتِ دھیان لگائیا۔ کون ویلا پرہہ بخشے دھار اک باریک، دھار دھار وچوں پرگنائیا۔ نظری آئے لاشریک، شہنشاہ اپنا درس وکھائیا۔ دُور ڈراڈا پندھ مکے گھر دسے اک نزدیک، نیرن نیرا پردہ دئے اٹھائیا۔ میل ملائے اپنا ٹھیک، ٹھیکر کوڑا بھن وکھائیا۔ لگی توڑ نہ پرت، پریتیوان خوشی وکھائیا۔ مانس جنم لئے جیت، جیون جگت ملے وڈیائیا۔ لیکھا چکے ہست کیٹ، اوچ نیچ بھیو رہے نہ رائیا۔ شاہ سلطان پائے بھیکھ، بھچھیا اپنی آپ ورتائیا۔ چاروں کُنٹ نظری آئے میت، مٹر پیارا دیا کھائیا۔ ڈھولا دسے اپنا گیت، سوہنگ راگ لائیا۔ لیکھا چکے مندر مسیت، کایا کعبہ ہونے رُشنائیا۔ نظری آئے اک اتیت، ترے گن ڈیرہ دیوے ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر نین اٹھائیا۔ گرسکھ سچا رکھے اوٹ، اوٹ اک اکال جنائیا۔ کون ویلا گھر لگے چوٹ، نام نگارا اک شنوائیا۔ پرکاش ہووے نرمل جوت، اندھ اندھیر گوائیا۔ سنسا چکے ہرکھ سوگ، چنتا غم نہ کھئے ستائیا۔ ستگرُو دوارے ملے موج، مجلس اکو نظری آئیا۔ دوْجی رہے نہ کوئی سوچ، ساچی سوجھ اک سمجھائیا۔ جس درشن نین رہے لوچ، سو

لوچا پور کرائیا۔ جس ملیاں مان تھے مکتی موکھ، مُفت اپنے نال لے جائیا۔ تیس دوارے دوسر کوئی نہ سکے پہنچ، پاندھی پندھ نہ کھئے مُکائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دیوے ساچا ور، در پڑدہ دئے اُٹھائیا۔ گُرمکھ سچا کھولے اکھ، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔
 گون کوٹ پرہہ ہوتے پرتکھ، دہ دشا پھول پھولائیا۔ دھرم دوارا کھولے ہٹ، نام وست وچ کُکائیا۔ سنت سہیلے ساچے سد، اپنا بھیو
 چُکائیا۔ نام سُنائے اِکو چھند، سوہنگ ڈھولا گائیا۔ بندی خانہ کئے بند، جم کی پھاسی دئے تڑائیا۔ لیکھے لائے بتی دند، رسنا جہوا اپنے رنگ
 رنگائیا۔ دوئی دویتی ڈھاہ کندھ، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ من ہنکار نہ کھئے گھمنڈ، کوڑی کِریا نہ کھئے ہلکائیا۔ سچ پرکاش چاڑھے چند، جلوہ
 نُور اک درسائیا۔ آتم سیجا ویکھ پلنگ، سوہاؤنت ڈیرہ لائیا۔ انحد ناد وجے مردنگ، دھنی دھن ناد شنوائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ گر پوری
 کرے منگ، دیونہار اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس روپ بنایا ہنگ، سو برہم پاربرہم اپنے وچ سمائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گُرسکھ میٹے ترسنا تم، تامس کھئے رہن نہ پائیا۔ گُرسکھ سچا تکے راہ، نقوا اک رکھائیا۔ گون
 ویلا پرہہ پڑدہ دئے اُٹھا، گھر مندر کرے رُشنائیا۔ مایا سڑدا لئے بچا، امرت میگھ برسائیا۔ سچ دوارے آکے کھڑدا، گھر درشن دیوے سچا
 ماہیا۔ پنچ وکارے نال لڑدا، نام کھنڈا کھڑگ چمکائیا۔ سچ محلے آپے چڑھدا، دسم دواری ڈیرہ لائیا۔ تون میرا میں تیرا ڈھولا اِکو پڑھدا، تیرا
 میرا بھیو رہے نہ رائیا۔ دُھر سندیس اِکو گھلدا، نام ندھان کرے شنوائیا۔ لیکھا جانے دُھر دربار دا، درگاہ ساچی خوشی منائیا۔ جینودیاں
 جگ آپے مردا، مریاں جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ بھگت دوارے سیوا کردا، جن بھگتاں ہوتے سہائیا۔ گُرمکھ سچن آپے بھڑدا، پھڑ بانہوں
 گلے لگائیا۔ کِریا ندھان کِریا کردا، کرنی سب دی ویکھ وکھائیا۔ لیکھا جانے گھر گھر دا، لکیا کھئے رہن نہ پائیا۔ روپ وکھائے نہ ہر نرائن نہ
 دا، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شاہ سلطان اِکو نظری آئیا۔

* ۴ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی جرنیل سنگھ دے گرہ شاہ والا ضلع فروزپُور * *

گرمکھ سچّا کرے خیال، گھر گھر وچ دھیان لگائیا۔ کون ویلا پرہ ملے دِیال، دین ہنّے سہائیا۔ کوڑی کریا مٹے جنجال، جیون جُگت دئے جنائیا۔ سچ مندر وکھائے دھرمسال، دھرم دوارا اک پرگٹائیا۔ دِپک دِیادیوے بال، جوتی نُوَر اک رُشنائیا۔ امرت سہائے سچّا تال، سروور اکو اک وکھائیا۔ پھڑ بانہوں دئے نُحال، کاک ہنس روپ وٹائیا۔ گرمکھ بنائے اپنا لال، گر گر گودی سچ اُٹھائیا۔ اٹھ پھر چلے نال، دوس رین سنگ نبھائیا۔ دیوے نام سچّا دھنّ مال، سچ خزینہ جھولی پائیا۔ مانک موتی دئے اُچھال، نام ہلارا اک لگائیا۔ لیکھے لائے کیتی گھال، پُورب لہنا دئے مُکائیا۔ پھل لگائے ساچے ڈال، پت ٹہنی آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد مہر نظر اُٹھائیا۔ گرمکھ سچّا کرے وچار، انتر انتر دھیان لگائیا۔ کون ویلا پرہ کرے پیار، پریم پیتی دئے جنائیا۔ جنم جنم دا دکھڑا دئے نوار، کرم کانڈ رہن نہ پائیا۔ سچ وکھائے اک دربار، جس گھر وسے سچّا ماہیا۔ دیا جوتی جوت جگے اکم اپار، نرگن نُوَر نُوَر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دیوے ساچا ور، آپ اپنا رنگ رنگائیا۔ گرسکھ سچّا کرے دلّیل، انتر آتم دھیان لگائیا۔ کون ویلا پرہ ملے وکیل، جگت وچولا بے پرواہیا۔ نظری آئے چھیل چھیل، شہنشاہ اکو درس درسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، تیرے در کیتی آپیل، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ گرسکھ سچّا دئے جوڑ، نمو نمو نمسکاریا۔ پارہہم پرہ گھر سجن آئے دوڑ، دُوَر دُراڈا پندھ نواریا۔ مٹھا کرے ریٹھا کوڑ، امرت پھل اک وکھا رہا۔ مانس جنم جائے سوَر، لگھ چوراسی بھند کٹا رہا۔ اپنے ہتھ پکڑے ڈور، شبدي ڈوری بندھن پا رہا۔ میٹ مٹائے پنج چور، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہ رہا۔ تس ستگر سچّے صاحب دی پئی لوڑ، گرسکھ اک دھیان لگا رہا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنیہڑا اک سنا رہا۔ سچ سنیہڑا دیوے بھگوان، پرہ اپنی دیا کمائیا۔ گرمکھ گرسکھ کر دھیان، وڈ دھیانی دئے جنائیا۔ پرگٹ ہویا نوجوان، جودھا سوَر پیر بلی بلوان اکھوائیا۔ نام کھنڈا چند پرچنڈ تیر کمان، شستردھاری نر نرنکاری اکو پھیرا پائیا۔ ہتھ اُٹھائے تیز کریان، کرم کانڈ ڈیرہ دیوے ڈھاہیا۔ سچ وکھائے اک نشان، نشانہ دو جہانان نظری آئیا۔ آتم پرما تم کرے پروان، پر پُکھ پرہ اپنا میل ملائیا۔ وست امولک دیوے دان، گھر جھولی اک بھرائیا۔ نظری آئے اکو کاہن،

گھنٹیا بندسری نام وجائیا۔ سچ پیغمبر دئے کلام، کلمہ اکو اک پڑھائیا۔ کھیلے کھیل والی دو جہان، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، گرمکھ آسا پور کرائیا۔ گرمکھ سجن ساچے میت، سو صاحب آپ جنائیا۔ پرہ سوامی ویکھ ٹھیک، نج نیتر نظری آئیا۔ کایا کرے ٹھانڈی سیت، اگنی تت نہ لاکے رائیا۔ پچھلا لیکھا گیا بیت، آگے ہوتے آپ سہائیا۔ پریم پریتی گنڈھ گئی پیچ، لوکات سکے نہ کئے کھلائییا۔ دور ڈراڈا آیا نزدیک، نیرن نیرا پڑدہ دئے اٹھائیا۔ ساچا نام پائے بھیکھ، بھچھیا اکو اک ورتائیا۔ ساچی سکھیا لینی سیکھ، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرمکھ دیوے مان وڈیائیا۔ گرمکھ گرمکھ رکھنا یاد، سو صاحب آپ جنائیا۔ ابناشی کرتا سنے فریاد، پارہرم پرہ پھیرا پائیا۔ سرن سرنائی جانا لاگ، در اکو اک بھجھائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کاگ، کاگوں ہنس اڈائیا۔ من اچے اک ویراگ، ویراگی روپ درسائیا۔ گھر میلا کنت سہاگ، سیج سہنجنی سوبھا پائیا۔ سچ پریم پریتی مار آواز، انحد نادى ناد سُنائیا۔ مل سخیان رچے کاج، گھر سویمبر اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرمکھ کوڑا اڈمبر دئے مٹائیا۔ صاحب ستگر ٹھاکر ایک، ایکنکارا دئے وڈیائیا۔ گرمکھ ساچی رکھ ٹیک، ٹیکا مستک دیوے لائیا۔ کرے کرائے بڈھ بییک، وویکی اپنی کار کھائیا۔ بدلنہارا لیکھیا لیکھ، لیکھا اپنا دئے جنائیا۔ آتم پرما تم اکو بیت، بتکاری اک اکھوائیا۔ بن ہر نامے سُنجا دے کھیت، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن بھو ابھید کھلائییا۔ ستگر پورا چاڑھے رنگ، گرمکھ دیونہار وڈیائیا۔ سرتی شبد میلا ڈور پتنگ، آکاش آکاش ربا اڈائیا۔ بن سہیلا وسے سنگ، ساٹھی اکو اک نظری آئیا۔ بن رسنا جہوا دیوے اک اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ بن سورج چند چاڑھے چند، ساچا نور کرے رُسنائیا۔ بن پیرا لٹاں مکاوے پندھ، گھر آوے واہو داہیا۔ بن رسنا جہوا گئے چھند، ساچا ڈھولا راگ الایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرمکھ اکو راہ وکھائیا۔ گرمکھ سچے تیرا ساچا جوگ، سو ستگر آپ جنائیا۔ آتم رس ساچا بھوگ، ملے مان وڈیائیا۔ کٹنہارا ہوئے روگ، چنتا سوگ ربا گوائیا۔ میلنہارا ڈھر سنجوگ، ساچے گھر کرے کُرمائیا۔ جس درشن لوچن رہے لوچ، سو آسا پور کرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گرمکھ میلا سہج سُبھائیا۔ گرمکھ ساچے تیرا پریم، پریم

پُرکھ آپ نہہائیندا۔ ستگر ہو کے چُکے نیم، سگندھ اپنا نام پائیندا۔ لیکھا جان کُنٹ ہیم، ہر کا پوڑا اکو اک وڈیائیندا۔ آد جُگاد جُگا جُگنتر دینا آوے دین، لہنا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سچ سندیسہ آوے کہن، دھر فرمانا آپ سُنائیندا۔ گُرمکھ گُرسکھ تیری کایا کندر آوے رہن، مندر اکو اک وڈیائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن اپنا سنگ وکھائیندا۔ گُرمکھ تیرا کھیل انوکھا، گُرمکھ ہتھ وڈیائیا۔ مانس جنم لکھ چوڑاسی وچوں موقع، گیا ویلا ہتھ پھیر نہ آئیا۔ پورا ستگر کدے نہ کرے دھوکھا، دُبدے پاتھر لئے ترائیا۔ سری بھگوان رُسیاں نال نہ کرے کدے روسا، رُسیاں اپنے گلے لگائیا۔ ٹھاکر ہو کے کدے نہ بنے ہوجھا، ہوجھاپن نہ کھئے وکھائیا۔ پھڑ کے مارے نہ کدے بے دوشا، بے مکھاں دئے سزائیا۔ گُرمکھ اٹھ ویکھ پرہ دا جھروکھا، جس گھر بیٹھا تاڑی لائیا۔ جس دے پچھے پیر پیغمبر رکھدے گئے روزہ، نماز نیوں نیوں سجدہ سپس جھکائیا۔ سو صاحب بیٹھا آپ خاموشا، اُچی کوک نہ کھئے جنائیا۔ ہرجن تیری کرے پوری لوچا، لوچن اپنے نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن اکو گھر وسائیا۔ ستگر پورا بولے بول، شبدی ناد وجائیندا۔ گُرمکھ ویکھ ہر سجن تیرے کول، گھر گھر نظری آئیندا۔ دوس زین وجائے ڈھول، نام ڈنکا اک لگائیندا۔ در دروازہ اپنا کھول، ساچی سیوا اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن اپنا راہ وکھائیندا۔ گُرمکھ کھول اپنی کھڑکی، ہر ستگر سچ بوجھائیا۔ تیری پریت لگی چر کی، جنم جنم دا لہنا دئے مکائیا۔ ایہ ریت ساچے پر کی، پیا پریم ویکھے چائیں چائیا۔ جانہارا اندر باہر پرتی، سُرتی شبدی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گُرمکھ اکو گھر سمجھائیا۔ گُرمکھ کھول بند کواڑ، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ گھر وسے تیرا میت مُرار، سجن سچا راہ تکائیندا۔ گون ویلا ملے یار، یاری یاراں نال نہہائیندا۔ سجن سہیلا بنے آپ کرتار، کرتا اپنی کار کھائیندا۔ سیوا کرے بن سیوادار، چاکر خاک اپنا روپ وٹائیندا۔ ٹھاکر ہو کے دئے آدھار، ساگر ہو کے گھر گمبھیر اپنی دھار چلائیندا۔ سو داگر ہو کے کرے ونج وپار، گُرمکھ اپنے ہٹ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن پردہ آپ چکائیندا۔ گُرمکھ ساچے پڑدہ چُک، دوئی دویت رہن نہ پائیا۔ اندر ویکھ ستگر مکھ، جوتی جوت نور نور رُشنائیا۔ لیکھا چُکے لوک پرلوک، پر پُرکھ دئے وڈیائیا۔ ساچا گا اک سلوک، سوہنگ راگ الاٹیا۔ میل ملاوا جوتی جوت، جوتی جوت جوت سہائیا۔ آد انت

بھگت بھگوان اِکو گوت، دُو جی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، دیونہار درس اموگھ، آمد اپنی اک بُجھائیا۔

* ۴ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی بلونت سینگھ دے گرہ تلونڈی ضلع فروزپُر *
 * ۴ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی بلونت سینگھ دے گرہ تلونڈی ضلع فروزپُر *

ستگر پورا سدا مہروان، ہر مہر نظر اُٹھائیندا۔ جن بھگتاں دیوے بھگتی دان، بھگون اپنی دیا کھائیندا۔ سنتاں دیوے چرن دھوڑ اشنان، ست سروور اک نہائیندا۔ گرمکھاں بھجے چرن کول دھیان، انتر آتم بوجھ بُجھائیندا۔ گرمکھاں ایک نام سُنائے کان، ساچا ناد آپ وجائیندا۔ جگ چوکری ویکھ جہان، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیندا۔ کر کپا میلے آن، نرگن سرگن میل ملائیندا۔ دھرم دوارے دیوے مان، در گھر ساچے آپ وڈھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کپا کر، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ گرمکھ سچا کرے پکار، دوس رین دھیان لگائیا۔ کون ویلا پرہ دیوے دیدار، نج نیتر نین کھلائیا۔ امرت جام دئے پیال، ترسنا بھکھ مٹائیا۔ مندر اندر کایا وکھائے سچی دھرمسال، دوارا اِکو نظری آئیا۔ دیا دیک جوتی دیوے بال، اگیان اندھیر مٹائیا۔ مارگ دسے اک سُکھال، رہبر بنے آپ گوسائیندا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جیون جگت دئے جنائیا۔ ساچی سیجا دئے بہال، سیج سہنجنی سوہیا پائیا۔ نظری آئے دین دیاں، دیناں ناتھ پڑدہ دئے چکائیا۔ لیکھے لائے کیتی گھال، گھالی گھال لیکھے پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کپا کر، سد مہر نظر اُٹھائیا۔ ستگر پورا دیونہارا نام، وست امولک آپ ورتائیندا۔ پیاونہارا امرت جام، بھر پیالہ ہتھ پھڑائیندا۔ جھلاونہارا سچ نشان، دھرم نشانہ اک وکھائیندا۔ دیونہارا اک گیان، سوہنگ ڈھولا آپ سُنائیندا۔ توڑنہارا مان ابھان، چرن پریتی جوڑ جڑائیندا۔ جھولی پاونہارا دان، وست امولک آپ ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہر نظر اک اُٹھائیندا۔ گرمکھ سچا سچ پریت، منگے چرن سرن سرنائیا۔ بھاوے صاحب تیری ریت، دوجا مارگ نظر کھئے نہ آئیا۔ اندر باہر گاواں گیت، تون ہی تون ہی راگ الاٹیا۔ کایا کعبہ دسے مندر مسیت، گرو دوار اِکو نظری آئیا۔ جس گھر بیٹھا سدا اتیت، ترے گن مایا ڈیرہ ڈھاپیا۔ بنیا ربا سچا میت، مٹر پیارا اک اکھوائیا۔ آد

جگاد جُگ چوکرّی کدے نہ ہونے پلّیت، دُرمت میل نہ لاگے رائیا۔ لیکھا جانے ہست کپٹ، لکھ چوڑاسی رہا سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ ستگر پورا سد پرتکھ، پاربرہم پرہ اپنا روپ وٹائیندا۔ گرمکھ گر گر لے رکھ، ستگر اپنا میل ملائیندا۔ نج نیتر کھولنہارا اکھ، اکھ رکھ آپ پڑھائیندا۔ آتم پر ماتم مارگ دس، مستی اکو نام چڑھائیندا۔ نجھر جھرنا دیوے رس، رس رسیا مکھ چوائیندا۔ تیر نرالا مارے کس، انیالا ہتھ رکھائیندا۔ کوڑی کرپا بُرج جائے ڈھٹھ، ہونے ہنگتا گرھ ٹڑائیندا۔ نرگن جوت کر پرگٹ، نورو نور ڈگمگائیندا۔ کر کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی دھار چلائیندا۔ گرمکھ دیوے اکو وتھ، ساچی وست جھولی پائیندا۔ تون میرا میں تیرا دوہاں اکو جہا جس، جس وید پُران صفت صلاحیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچن ساچی دیا آپ کھائیندا۔ گرسکھ کہے پرہ تیری سرن، سرنگت اک رکھائیا۔ نیتر کھول ہرن پھرن، پڑدہ کھے ربن نہ پائیا۔ گرمکھ تیرے تیرے پوڑے چڑھن، منزل منزل پنڈھ نہ کھے وکھائیا۔ سچ دوارے اکو کھڑن، ادھ وچکار نہ کھے اٹکائیا۔ نت نوت درشن تیرا کرن، دوجا ایشٹ نہ کھے منائیا۔ تون میرا میں تیرا ڈھولا راگ اکو پڑھن، دو جی ہور نہ کھے پڑھائیا۔ نہ ہونے تیرا رکھ ڈرن، دو جیا سکے نہ کھے ڈرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ دینی اک سرنائیا۔ ستگر پورا رہا اکھ، آخر اکو حکم سُنائیندا۔ ہرجن ہر ہر ہونا داس، داسی داس روپ وٹائیندا۔ گر گر کرپا پوری کرے آس، آسا منسا پور کرائیندا۔ جگت ترسنا میٹ پیاس، دردی دردیاں درد وٹائیندا۔ سفل کرائے ککھ مات، جن جننی ویکھ وکھائیندا۔ میٹنہار اندھیری رات، ساچا سچ چند چمکائیندا۔ کھیلے کھیل پرتھی آکاش، گگن گگنتر کھوج کھوجائیندا۔ گرہ مندر پاوے راس، گھر گوپی کاپن نچائیندا۔ نج آتم کر کے واس، وصل اپنا اک وکھائیندا۔ لیکھا جانے باتن بات، بیٹل دھام اک سہائیندا۔ گرمکھ دیونہارا نجات، نج نیتر ویکھ وکھائیندا۔ اٹھ پھر رہے پرہات، سندھیا روپ نہ کھے وٹائیندا۔ سچی دیوے اکو دات، اتوٹ اٹت جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے بھیو چکائیندا۔ گرمکھ کہے پرہ میرے ٹھاکر، صاحب تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ہوں بالا نڈھا نہ کھے چاتر، جیون جگت نظر کھے نہ آئیا۔ مانس جنم پایا تیرے ملن دی خاطر، تیرا تیرے وچ سہائیا۔ درس دے ظاہر باطن، گپت تیری وڈ وڈیائیا۔ جگ

چوڪڙي ڪڍي نه هيو ۽ ماتم، پر ماتم آتم تيري انس اکهوائيا۔ تيرا ناؤن ساچي گاتهن، ڏهولا گاوڻ چائين چائيا۔ ٿوڻ باپ پُرڪه سمرا تهن،
 سمرتھ تيري سرنائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ايڪا دينا ساچا ور، در تيرے خوشي منائيا۔ گرمڪھ ساچے هونا خوش،
 هر خوشياں وچ رکھائيندا۔ ميٺے زين اندھيرا گھپ، چند چاندنا اک چمڪائيندا۔ جو بيٺا اندر چپ، سو صاحب اپنا بول سُنائيندا۔ تيرا ڏکھ
 درد لئے پُچھ، ڏکھياں ڏکھ ويڪھ وڪھائيندا۔ جے تيري جهولي نهين ڪچھ، خالي جهولي آپ بهرائيندا۔ لوڪمات سُهائے سُهنجي رُت، رُت رُٽي
 آپ مهڪائيندا۔ ساچا لال چهوٽا پُت، پتا پوت گود اُٿائيندا۔ ڪرهارا اُجل مڪھ، مڪھ مڪهڙا آپ وڏيائيندا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني
 ڪرپا ڪر، دُور دُراڏا نيڙے ويڪھ جهڪ، بن پاندھي پنڊھ مڪائيندا۔ گرسڪھ ڪپے پريه بے پرواه، تيرا انت ڪھي نه پائيا۔ جُگ چوڪڙي ڪوٺن
 ڪوٺ دتے لنگھا، اپنا بهيو نه ڪيسے جنايا۔ گر اوتار پير پيغمبر اِشاريان نال دتے سمجھا، ساچا حُڪم اک ورتائيا۔ لوڪمات ڪھنڊ برهمند دتے
 تجا، بن ٿوڻا سانگ ورتائيا۔ سچ سنديسے دتے گھلا، ڏهولا شبد ناد سُنائيا۔ مندر مسيت شودوالے مٿھ دتے بنا، جيون جُگت جگت
 بنايا۔ آپ بيٺا رهون بے پرواه، پردانشين مڪھ نقاب نه ڪھي اُٿائيا۔ پاربرهم پروردگار تيري مٿي سدا رضا، بے يقين تيرا يقين ڪھي نه آيا۔
 مهر نظر بے نظير اپني لے اُٿا، تقدير تڪبير ديني بدلائيا۔ رحمت ڪر اک خدا، خُدغرضي دے گوائيا۔ تيرے اُتو بهيے فدا، فطرت ڪھي رهن نه
 پائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، سچا دينا اک ور، ور داتے تيري وڏيائيا۔ ستگر پورا گر گوپال، گوپالن اپني ديا
 ڪمائيندا۔ اُٿه گرمڪھ مڪھ ويڪھ دين ديال، مڪھ مڪهڙا آپ سُهائيندا۔ جس نيهاں بيٺهاں دتے بال، سو بالے بالياں جهولي پائيندا۔ آ ڪے سُنے
 مُريدان حال، مُرشد اپنا ويس وٺائيندا۔ نرگن هو ڪے سرگن بے دلال، سچ دلالی اک ڪمائيندا۔ ويڪهنههرا حق حلال، حقيقت گهر گهر ڪهوج
 ڪهوجائيندا۔ بهجا پهرے مشرق مغرب جنوب شمال، شموليت اپني نه ڪيسے سمجھائيندا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪرے
 ڪهيل ساچا هر، ساچا مارگ اک سمجھائيندا۔ سچا مارگ پريه سيڪدار، تيرا اڪو اک نظري آيا۔ جن بهگت بے رهے سدا حقدار، حق اپنا
 تيرے گهر رکھائيا۔ ٿوڻ ديونهار داتار، جُگ جُگ تيري سرنائيا۔ اپنا ڪهول بند ڪواڙ، بند تاڪي ڪيون ڪرائيا۔ ڪر پرڪاش بهتر نار، نج نور ملے
 رُشنائيا۔ برهو وچھوڙے تيرے دتا ساڙ، اگني اگ رهي تپائيا۔ آ ستگر پريه ميرے ڪر پيار، تيري پريتي اڪو بهائيا۔ لارياں وچ لنگھے جُگ

چار، ستجگ تریتا دواپرکجگ بیٹھے پندھ مکائیا۔ اتم ویکھ اپنی دھار، دھار دھار وچوں پرگٹائیا۔ بخشنہار صاحب داتار، بخشیش اپنی دے ورتائیا۔ تیرا ناؤں سدا نرنکار، نرویر روپ آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے ساچا ور، در درویش منگن چائیں چائیا۔ در درویش منگو منگ، مانگت سچ روپ جنائیا۔ سری بھگوان سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ اتم دیوے اک اند، اند اتم وچ وکھائیا۔ بھیو چکائے پرمانند، پر پُرکھ ہتھ وڈیائیا۔ گیت سنائے اپنا چھند، سوہنگ ڈھولا اک الاٹیا۔ دوئی دویتی ڈھاہے کندھ، بھانڈا بھرم بھیو بھٹائیا۔ سرت سوانی نہ ہووے رنڈ، شبدی کنت اک ملاٹیا۔ گھر پرکاش کرے چند، جوتی جوت نور رُشنائیا۔ لیکھا چکے بتی دند، رسنا جہوا صفت نہ کھئے صلاحیا۔ کایا چولی چڑھے رنگ، رنگ رنگیلا اکو رنگ دئے رنگائیا۔ مانس جنم نہ ہووے بھنگ، لگھ چوراسی بھند کٹائیا۔ لیکھا چکے وچ وربھنڈ، برہمنڈ چرناں ہیٹھ دباٹیا۔ انتر اتم اتم پرماٹم پتا پوت لے کے جائے سچکھنڈ، جس کھنڈ ویکھن کھئے نہ جائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آد جگاد سدا بخشند، بخشش رحمت رحمان رام اپنی آپ ورتائیا۔

کشت روگ نہ رہے تن، کایا کپڑ ملے وڈیائیا۔ من واسنا پوری ہوئے من، ممتا ماں پت جنائیا۔ وست امولک ملے دھن، خزانہ اک وکھائیا۔ جگت وکار دیوے ڈن، کھنڈا ہتھ چمکائیا۔ کرم کانڈ ڈیرہ دیوے بھن، دھرم دوارا اک وکھائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گھر اندھیرے چاڑھے چند، اکو نور تیج چمکائیا۔

* ۴ آسو ۲۰۲۰ بکرمی سردارا سنگھ دے گرہ پنڈ مناواں ضلع فروزپور *

سو پُرکھ نرنجن سرب گنتاس، شاہ پاتشاہ تیری وڈیائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن پرہ تیری اکو آس، بے انت بے پرواہ سچی سرنائیا۔ ایکنکار سچ دوار تیرا کھیل تماش، بے نظیر نظری آٹیا۔ آد نرنجن تیرا نور جوت پرکاش، نرویر پُرکھ ڈگمگائیا۔ سری بھگوان دو جہان تیرے داس، سیوک روپ وٹائیا۔ ابناشی کرتے تیرا ڈونگھا کھات، نیتر تین نظر کسے نہ آٹیا۔ پاربرہم تیری ساچی راس، نرگن نرگن گوپی کاہن نچائیا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے اوٹ تکائیا۔ تیری اوٹ سِری بھگوان، پاربرہم سچّی سرنائیا۔ چرن کول بخش اک دھیان، مہر نظر نین اٹھائیا۔ ست ستوادی سچ دے گیان، نش اکھر کر پڑھائیا۔ محل اٹل سوہے اک مکان، سچکھنڈ وجے سچ ودھائیا۔ نظری آئے شاہ پاتشاہ نوجوان، نر نرنکار بے پرواہیا۔ بھوپت بھوپ بن راج راجان، تخت نواسی ساچے تخت سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ تیرے در اک الکھ، ساچا نعرہ کوک سنائیا۔ سچ سوامی ہو پرتکھ، ست ستوادی اپنی دھار پرگٹائیا۔ جیوں بھاوے تیوں لہنا رکھ، مہروان تیری سرنائیا۔ جگ چوکڑی مارگ رہے دس، گر اوتار پیر پیغمبر ڈھولا گائیا۔ نرگن سرگن آد جگاد لے تگ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، تھہ بن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ تھہ بن دوجا نظر نہ کو، دو جہان دس کھئے نہ آئیندا۔ سو پُرکھ نرنجن سن اپنی سو، ست ستوادی تیری آس رکھائیندا۔ سچ پرکاش کر لو، پُری لوء کھنڈ برہمنڈ تیرا راہ تکائیندا۔ ڈھر دا ڈھوآ ملے ڈھو، نام فرمان ہر تیرا اکو نظری آئیندا۔ نیت نین کوئی نہ سکے رو، ہنس مکھ تیرا راگ الائیندا۔ ساچا امرت جھرنا چو، نچھر اکو رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرا سوہا پائیندا۔ در تیرا سوہاؤنت، سو پُرکھ نرنجن وڈی وڈیائیا۔ الکھ اکوچر اکم اتھاہ تیری مہا بے انت، رسنا جہوا صفتی صفت نہ کھئے صلاحیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی کھیل کرے انت، اکل کل دھاری اپنی کل پرگٹائیا۔ ویس وٹائے نارکت، سیج سہنجنی آپ ہنڈائیا۔ نام ندھان منیا منت، دو جہان شبد شنوائیا۔ بودھ آگادھا بن بن پنڈت، بھيو ابھیدا دئے کھلائی۔ لیکھا جانے آد انت، مدھ اپنی کار کمائی۔ لکھ چوراسی جیو جنت، اندج جیرج اُتہج سیج ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، دین دیال تیری سرنائیا۔ دین دیال ستگر ٹھاکر، صاحب تیری اوٹ تکائیا۔ گہر گمبھیر ڈوگھے ساگر، بھيو ابھید دے جنائیا۔ کریم کرتے رحیم قادر، بے عیب نور خدائیا۔ ایکا حکم دے صادر، شاہ پاتشاہ سچّے شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، نیوں نیوں لاگاں تیری پائینا۔ ساچا حکم پروردگار، ایکا ایک ایک جنائیا۔ مقامے حق سانجھا یار، نور نورانہ نظری آئیا۔ آد جگادی مددگار، پُشت در پُشت اپنا ہتھ ٹکائیا۔ لیکھا جانے شاہ پاتشاہ سچّی سرکار، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے سپس جھکائیا۔ در تیرے پرہہ جھکے سپس، جگدیش تیری سرنائیا۔ تیرا کلمہ اک حدیث، حضرت تیری سچ پڑھائیا۔ دُوئے جوڑ کھیئے اسپس، صحیح سلامت تیرا نُور نظری آئیا۔ سچ خُداکے کر بخشیش، بخشش رحمت اک ورتائیا۔ دُور دُراڈے نظری آ نزدیک، بن پاندھی پندھ مُکائیا۔ تیرا دسے نہ کھئے شریک، شرکت رُوپ نہ کھئے وکھائیا۔ تیری اکو اک توفیق، محبان بیدو بی خیر یا اللہ الابی نُور خُدائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگن آئیا۔ در دوار تیرے پرہہ میت، بھکھک اپنی جھولی ڈاہیا۔ ساچی دس سہنجی ریت، آد نرنجن نُور رُشنائیا۔ تیرا ڈھولا رل مل گائے گیت، دوجی آور نہ کھئے پڑھائیا۔ لہنا دینا چُکے ٹھا کر دوارا مندر مسیت، کایا کعبہ اکو نظری آئیا۔ آتم پر ماتم پڑھے سچ حدیث، پاربرہم برہم ویتا دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے ملے وڈیائیا۔ تیرے در ملے وڈیائی، دو جہان دوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ پاربرہم بے انت سوامی تیری اوٹ اک تکائی، تقویٰ اکو اک جنائیندا۔ گھر گھر وچ کر سچی کُرمائی، ساک سجن اپنا میل ملائیندا۔ ایکا مندر وسے دھی جوائی، بنک دوارا اک سہائیندا۔ اٹھے پھر گیت گو بند ڈھولا گائی، راگ انادی ناد سُنائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران بھیو کہن کھئے نہ پائی، انہو اپنی کھیل رچائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرا اکو نظری آئیندا۔ پاربرہم پر پُرکھ سُلطان، شاہ پاتشاہ تیری وڈیائیا۔ سچکھنڈ نواسی مرد مردان، بلدھاری نُوجوان، تیرے گھر وچے ودھائیا۔ آد جُگاد جُگ چو کُڑی داتا دانی دیونہارا دان، وست امولک آپ ورتائیا۔ کھیلے کھیل دو جہان، برہمنڈ کھنڈ اپنا حُکم ورتائیا۔ وشن برہما شو بال انجان، پھڑ اُنکلی ربا چلائیا۔ دیونہارا دُھر فرمان، سچ سندیسہ نام سُنائیا۔ سچ سندیسہ اک گیان، نش اکھڑ کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنی اپنی ربا سمجھائیا۔ ساچا صاحب ستگر دیو، دیو آتما اک وڈیائیا۔ پاربرہم الکھ ابھیو، اگم اتھاہ تیری سرنائیا۔ سرگن نرگن لوچے تیری سیو، سیوا اکو اک سچی بھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر وکھاؤنا سدا نہکیو، نہچل اپنا دھام جنائیا۔ نہچل دھام تیرا اٹل، سچکھنڈ نواسی سچ دوارا سو بھا پائیندا۔ نرگن ہو کے بیٹھوں مل، سرگن نظر کسے نہ آئیندا۔ جُگ چو کُڑی گر اوتار پیر پیغمبر حُکمے اندر دتے گھل، دُھر فرمانا حُکم سُنائیندا۔ پاوے سار جل تھل،

سُند ساگر ڈونگھی غار پھول پھولائیندا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت اندر رل، جوتی شبدی رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تھہ پن دیونہارا نظر کھئے نہ آئیندا۔ سری بھگوان تیرے آگے ارداس، چارے جُگ سپس جھکائیا۔ تیئی اوتار رکھ کے آئے آس، آسا آسا نال ملائیا۔ بھگت اٹھاراں تیرے چرناں منگدے آئے نواس، کول چرن ملے سرنائیا۔ جُگ چوکڑی کھیلیا کھیل خلق تماش، خالق اپنا ویس وٹائیا۔ منڈل منڈپ پائی راس، گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل آپ رچائیا۔ ساچی کھیل پروردگار، یامبین رچن رچائیا۔ موسیٰ عیسیٰ محمد کر خبردار، بے خبر خبر سُنائیا۔ ساچا کلمہ حق حقیقت بول جیکار، نعرہ اکو اک درڑائیا۔ کائنات پائے سار، طلبا کرے جگت پڑھائیا۔ چوڈاں طبقات کھول کواڑ، بھیو ابھیدا آپ سمجھائیا۔ چوڈھویں چند نور اُجیار، چوڈس اپنا رنگ دکھائیا۔ لیکھا لکھ کاتب بن کے سانجھا یار، الفیے صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرنی اکو اک جنائیا۔ کرنی کرے آپ کرتار، کرتا پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ نرگن سرگن لے اوتار، گر گر اپنی بوجھ بوجھائیا۔ شبدی ڈھولا بول جیکار، شبدی شبد نام شنوائیا۔ شبدی گر کرے سچ پیار، سگلا سنگ نہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ڈھردرگاپیا۔ ڈھردرگاپی کھیل اولّا، ایکنکارا آپ کرائیندا۔ وسنہارا نہچل دھام اٹلا، سچکھنڈ ساچے سوہیا پائیندا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن جوتی شبدی آپے رلا، رل مل اپنا کھیل رچائیندا۔ نام سندیس اکو گھلا، جُگ چوکڑی ونڈ ونڈائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر گر اپنا میل ملائیندا۔ گر گر کھیل پُرکھ سمرتھ، ستگر اپنی دھار چلائییا۔ پنج تت کایا چولے پا وتھ، وست اموک وچ ٹکائیا۔ آتم پرما تم چلائے رتھ، بن رتھوہی سیو کمائیا۔ اپنا مارگ آپے دس، انتر اپنا میل ملائییا۔ اپنا نور کر پرگٹ، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ سچ دوارا کھول ہٹ، بن ونجارا سیو کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر گر اکو رنگ دکھائیا۔ گر گر دکھائے ساچا رنگ، رنگ رنگیلا ہر اکھوائیندا۔ آتم سیجا بیٹھ پلنگ، سیج سُنجنی سوہیا پائیندا۔ انحد ناد وجے مردنگ، دھن آتمک راگ الائیندا۔ امرت دھارا ساچی گنگ، نچھر جھرنا آپ جھرائیندا۔ نرگن جوت چاڑھ چند، سورج چند نظر کھئے نہ آئیندا۔ ٹوں میرا میں تیرا سچ سُنائے اپنا چھند، سوہنگ ڈھولا راگ الائیندا۔ پاربرہم برہم دیوے پرمانند، نچانند رس چکھائیندا۔ کروٹ لے بدلے کنڈ، ستمکھ اکو نظری

آئیندا۔ بھانڈا بھرم بھو کوڑی کریا دیوے بہن، ساکھیات ست سرپ اپنا درس کرائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گر گر اکو اک وڈیائیندا۔ گر گر ستگر وڈ سوامی، سو صاحب آپ جنائیا۔ سرب جیاں گھٹ انترجامی، لکھ چوراسی ویکھ وکھائیا۔ بودھ اگادھ سنائے بانی، نانک گر گرو گریو ملی وڈیائیا۔ دوسر کوئی دسے نہ ثانی، لاثانی اپنا کھیل کرائیا۔ نرگن جوت نور نورانی، نرویر پُرکھ آپ پرگٹائیا۔ چار جگ جس دی گاؤن کہانی، سو کرتا اپنا حکم ورتائیا۔ دیونہارا پد نربانی، نربان پد اکو اک جنائیا۔ دھر وکھائے دھر نشانی، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ستگر اکو نظری آئیا۔ ستگر اکو شبد گر داتا، دو جا نظر کھئے نہ آئیندا۔ جگ چوکرئی ویکھ کھیل تاشا، نرگن سرگن روپ وٹائیندا۔ سرب جیاں کرے پوری آسا، جو جن چرن دھیان رکھائیندا۔ نرہے ہو کے بنے راکھا، بھے بھو سر نظر کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا گرو گریو سوامی، آد جگاد سدا نہکامی، نہکرمی اپنی کار کھائیندا۔ نہکرمی ہر بے پرواہ، ستگر شبدی دھار چلائی۔ بودھ اگادھا بھو کھلا، بانی بودھ بودھ وڈیائیا۔ ایکا جوتی جوت رشنا، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ دسم دواہری گنڈا لاه، پڑدہ اکو وار اٹھائیا۔ سنت سہیلے لے جگا، گر چیلے میل ملائی۔ بھگت بھگوان نین کھلا، نیج نیتر کرے رُشنائی۔ گرسکھ گر گر گود اٹھا، گر گوہند گنڈھ پوائیا۔ امرت جام اک پیا، سچ پیالہ ہتھ وکھائیا۔ نام کھنڈا اک چمکا، چنڈ پرچنڈ درسائیا۔ برہمنڈ کھنڈ کھوج خوجا، جیرج انڈج اٹبھج سینج ڈیرہ ڈھابیا۔ نام رنگ اک رنگا، ڈرمت میل دھوائیا۔ ذات پات ورن گوت کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہ، ساچا مارگ اک لگائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش ناٹھ جوڑ بہین بھرا، پتا پوت اکو نظری آئیا۔ سچ سروور گر چرن دھوڑی دئے نہا، مل وکھپ رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیری سیو کھائیا۔ تیری سیو عسیٰ موسیٰ محمد چار یار، یاری یاراں نال نبھائیا۔ اللہ رانی کوک کرے پکار، کھلی مینڈھی بھجے واہو داہیا۔ دہ دشا ویکھ نین آگھاڑ، ساچا میاں نظر کھئے نہ آئیا۔ نیتر رووے زارو زار، اچی کوک کوک کرا لائیا۔ گل الفی دسے نہ کھئے شنگار، سوسی تن نہ کھئے چھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے اک دھیان لگائیا۔ در تیرے لگا دھیان، دو جا نظر کھئے نہ آئیندا۔ گر اوتار دے کے گئے بیان، رسنا چہوا ڈھولا سرب گائیندا۔ کلجگ انت سری بھگونت پرگٹ ہووے

آن، جوتی جاتا ویس وٹائیندا۔ جودھا سُوَر بلی بلوان، بلدھاری اپنا کھیل کرائیندا۔ لیکھا جانے دو جہان، برہمنڈ کھنڈ چرناں ہیٹھ دہائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اکٹھے کرے آن، چار جُگ دے وچھڑے میل ملائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ سمجھائیندا۔ ساچی کرنی سُنو کر وچار، سو صاحب آپ جنائیا۔ جُگ چوکرئی پیتے وچ سنسار، تھر کھتے رہن نہ پائیا۔ سیوا کرن گرو اوتار، پیر پیغمبر چلن حُکم رضائیا۔ آون جاون وارو وار، نت نوت پھیرا پائیا۔ ڈھولا گاون وچ سنسار، ڈھر دی بانی بول جنائیا۔ قلم شاہی کاغذ بن لیکھار، جگت شہادت دئے بنائیا۔ مارگ دس جیو گوار، سچ سچ کرے پڑھائیا۔ ملے ایک ایک ایکنکار، جو آد جُگاد ربا سمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیکھیا اک درڑائیا۔ ساچی سیکھیا درڑائے ایک، ہر ستگر دیا کمائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی رکھدے ٹیک، سو پُرکھ اکال سچا شہنشاہیا۔ جُگ چوکرئی جن بھگتاں کرے سدا ہیٹ، بتکاری اپنا پھیرا پائیا۔ اندر وڑ کے دسے ہیٹ، باہروں نظر کیسے نہ آئیا۔ بن پریم کرے ہیٹ، سچ پریتی آپ جنائیا۔ نرگن ہو کے کھیلے کھیڈ، سرگن مارگ اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ڈھر سندیسہ اک سُنائیا۔ ڈھر سندیسہ سُنو کت لا، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن بے پرواہ، ہر پُرکھ نرنجن کھیل کرائیندا۔ ایکنکارا اکم اتھاہ، الکھ اگوچر نظر کیسے نہ آئیندا۔ آد نرنجن کرے رُشنا، جوت نرنجن ڈگمگائیندا۔ ابناشی کرتا بنے ملاح، کھیوٹ کھیٹا بیڑا اپنے کندھ اٹھائیندا۔ سری بھگوان چپو دئے لگا، نام ونجھ مہانا اک بنائیندا۔ پاربرہم پرہ پتن ملے آ، ماہی اکو اک نظری آئیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جُگ چوکرئی لیکھا دئے مکا، لیکھا سب دا اپنی جھولی پائیندا۔ پیر پیغمبر کردے گئے دُعا، سجدہ سپس سرب جھکائیندا۔ گر اوتار منگدے گئے پناہ، چرن کول دھیان سرب لگائیندا۔ کلجگ اتم ویلا پاربرہم پرہ جائے آ، الکھ نرنجن اپنا ویس وٹائیندا۔ پورب لیکھا سب دا دئے مکا، بچیا کوئی رہن نہ پائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھگت بھگوان اکو در لئے بہا، در دروازہ اک کھلائیندا۔ کلجگ اتم نیتر نین سب نوں دئے وکھا، چار کنت پڑدہ لاپندا۔ اٹھو ویکھو کرو دھیان، ہر دھیانی آپ جنائیندا۔ جیو جنت سب بھلے ہر کا ناں، ہر دے ہر نہ کھتے وسائیندا۔ ہنس روپ ہوئے کان، سوہنگ مانک موتی چوگ نہ کھتے چُکائیندا۔ کھا کھا تھکے سُوَر گاں، آتم پرما تم رس نظر کیسے نہ آئیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر انت کوئی

نہ پکڑے بانہ، جو جن ستگر پورے کولوں مکھ بھوائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، نیتر نیناں نال وکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آؤ نیڑے، پُرکھ اکال رہا جنائیا۔ اٹھو ویکھو اپنے کھیڑے، کلجگ گھر گھر ڈورؤ ڈنکا رہا وجائیا۔ دین مذہب پئے جھیڑے، جھگڑا ذات پات لڑائیا۔ کوٹن کوٹ بن گئے گرو گرو گر چیرے، پُرکھ اکال سچا ستگر بیٹھے سرب بھلائییا۔ چاروں کُنٹ لگے ڈیرے، ہر کا ڈیرہ نظر کیسے نہ آئییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، بھیو ابھیدا دئے جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھن کھول اکھ، لوکھات دھیان لگائیا۔ چاروں کُنٹ لاؤندے بھکھ، بھاکھیا ہر کی سمجھ کیسے نہ آئییا۔ جو مارگ لوکھات آئے دس، کلجگ جیو گئے بھلائییا۔ سادھاں سنتاں رہا نہ دھیچ جت، ست سنتوکھ نظر کھئے نہ آئییا۔ کوڑی مایا سمجھن حق، جوٹھ جھوٹھ کرن گڑمائیا۔ دھیان بھیناں رہے تگ، مندر مسجد بیٹھے ڈیرے لائییا۔ نج نیتر کوئی نہ کھولے اکھ، انتر آتم ہر کا درس کھئے نہ پائییا۔ پھل دسے نہ ڈالی پت، سینل رُکھ رہے لہرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، لیکھ جنائے تھائوں تھائیا۔ پیر پیغمبر ہونے حیران، پرہو تیری وڈ وڈیائییا۔ شرع دس کے آئے انجیل قرآن، کایا گڑھ کھوج کھوجائییا۔ مکہ کعبہ اک ایمان، عمل اکو اک سمجھائییا۔ اکو روزہ حق رحمان، اکو نماز نیوں نیوں گئے سمجھائییا۔ اکو محبوب ملے آن، مُحبت اکو اک کرائیا۔ اکو بنیا رہے مہمان، مہپھل خانے ڈیرہ لائییا۔ اکو دیونہار پیغام، ساچا کلمہ نبی کرے پڑھائییا۔ سو صاحب سچا سلطان، درگاہ ساچی بیٹھا آسن لائییا۔ کلجگ اتم پرگٹ ہووے آن، امام اماماں ناؤں رکھائییا۔ تس دی مُلاشیخ مسائک غوث کتب کوئی نہ کرے پہچان، روپ ریکھ رنگ نظر کیسے نہ آئییا۔ کلجگ کوڑی کیریا میٹھے دکان، ستجگ ساچا ہٹ کھلائییا۔ مُرید مُرشد دیوے سچا دان، دوَلتمند دئے بنائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، گھر اپنا بھیو کھلائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے دسن، نرگن نرگن حال سنائییا۔ کلجگ اتم رین اندھیری مسن، مست سٹی جگت لوکائییا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار اندر وسن، سچ دوارا نظر کیسے نہ آئییا۔ سادھاں سنتاں چرن اٹھ اٹھ ڈھٹھن، ستگر پورے سیس نہ کھئے جھکائییا۔ سری بھگوان لکھ چوراسی چھاچھ ورولنہارا مکھن، کلجگ اتم نام مدھانا پائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل بے پرواہییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے تک، دہ دشا دھیان لگائییا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ مارگ دس دس گئے تھک، دھر سندیسہ حکم سنائییا۔ کلجگ کوڑ

گڑیا را چاروں کُنٹ لائے پھٹ، پٹی حق نہ کھئے بندھائیا۔ کوڑی کریا ستھر بیٹھی گھت، ستھر یارڑا نہ کھئے ہنڈائیا۔ مایا ممتا ہووے وس، من
 واسنا پھرے ہلکائیا۔ من مت رہی نس، گرمت بیٹھی مکھ بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا اپنا ور، پرہ
 تیرے تیرے آگے واسطہ پائیا۔ تیرے آگے واسطہ پاؤندے آن۔ دوئے جوڑ سیس جھکاؤندے آن۔ تیرا نام اک دھیؤندے آن۔ دوجی اوٹ نہ کوئی
 تکاؤندے آن۔ تیرے آگے صاحب شرماؤندے آن۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا سچا گھر، جس گھر بہ کے تیرا
 درشن پاؤندے آن۔ ساچا گھر اک وکھاوانگا۔ سچکھنڈ دوار وساوانگا۔ کر پیار کول بہاوانگا۔ بہ اٹول اٹول کراوانگا۔ جو دس کے آئے بول،
 سو مات لوک پور کراوانگا۔ لکھ چوراسی وجے اکو ڈھول، ڈنکا نام ندھان جناوانگا۔ سچ دوارا سچا کھول، بھگت دوار وڈ وڈیاوانگا۔
 لیکھا چکے پڑدہ اوبل، دوئی دویت میٹ مٹاوانگا۔ گوبند کیتا سچا قول، اقرار اتم اپنے لیکھے پاوانگا۔ ملے وڈیائی دھرنی دھرت دھول،
 دھولا ہولا بہار کراوانگا۔ ہر کا بھیو کوئی نہ جانے پنڈت پاندھا رول، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور،
 ساچی وست آپ ورتاوانگا۔ ساچی وست پرہو ورتائے گا۔ لکھ چوراسی بوجھ بھجائے گا۔ بھیو ابھیدا گوجھ کھلائے گا۔ ایکا دوج بھیو چکائے گا۔
 تیجانن گرمکھاں آپ پرگٹائے گا۔ سچ دوارے دتے بہن، گھر مندر اک سہائے گا۔ تون میرا میں تیرا رسنا جہوا سارے کہن، سوہنگ نام اک
 جنائے گا۔ کوڑی کریا کھئے نہ وہے وہن، بہو ساگر پار ترائے گا۔ ناطہ جوڑے بھائی بہین، چار ورن اکو گھر وسائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، دھرم دوارا اک پرگٹائے گا۔ دھرم دوار پرہو پرگٹاویگا۔ نانک گوبند دھار چلاویگا۔ چار ورن لیکھ چکاویگا۔ پُرکھ اکال
 سرب سرشٹ مناویگا۔ جن بھگتاں درشٹ انتر آپ کھلاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا مارگ اک لگاویگا۔ ساچا
 مارگ آپ لگائے گا۔ پرہ ٹھاکر دیا کھائے گا۔ رہبر اکو نظری آئیگا۔ گرمکھ گرسکھ سجن آپ جگائے گا۔ سنت سہیلے نال ملائے گا۔ گر چیلے انگ
 لگائے گا۔ بھگت نویلے آپ اٹھائے گا۔ جو پرہ سمرن تون ہو گئے وہیلے، تنہاں رائے دھرم ہتھ پھڑائے گا۔ لکھ چوراسی گھلے اپنی جیلے، گیڑا گیڑے
 وچ بھوائے گا۔ پن ستگر پورے آتم پر ماتم کوئی نہ میلے، سرتی شبد نہ کوئی جڑائے گا۔ اتم کلجگ کھیل پرہو کل کھیلے، سمجھ وچ کیسے نہ
 آئیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے آپ رلائے گا۔ ہرجن ساچے آپ اٹھاویگا۔ پرہ

اپنی دیا کہاویگا۔ اندر وڑ کے کُنڈا لاہویگا۔ ساچے مندر چڑھ کے بھیو چکاویگا۔ نام یدھان ڈھولا پڑھ کے، انراگی راگ سُناویگا۔ سچ سنگھاسن آپے کھڑے کے، خالص اپنا روپ درساویگا۔ گرمکھ سوانی ستگر ور کے، شبد ہانی جوڑ جڑاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، بھکت بھگوان رنگ رنگاویگا۔ بھکت بھگوان رنگ رنگاویگا۔ انکیکار انگ لکاویگا۔ سورا سرینگ ویکھ وکھاویگا۔ نام مردنگ اک سُناویگا۔ نرگن جوت چند چمکاویگا۔ نو دوارے پار کراویگا۔ کوڑی کیریا میٹ مٹاویگا۔ امرت دھار رس چواویگا۔ سکھمن ٹیڈھی بنک ایڑا پنکل، نیتر نین شرماویگا۔ نام ندھانا اندرے اندر دے کے سیکل، سدھا راہ اک وکھاویگا۔ سو گرمکھ بجرکپائی پاڑ اُتے پربت چڑھ پنکل، پنگلے اپنے نال ملاویگا۔ جس دا لیکھا کدے نہ جائے بدل، سو بدلہ سرب چکاویگا۔ سچکھنڈ نواسی ساچا کرے عدل، عدالت اکو اک سمجھاویگا۔ لیکھا چکے مقتول قاتل، قتل گاہ اپنا ڈیرہ ڈھاویگا۔ دھام وکھائے اکو بیٹل، مقدس اکو گھر سہاویگا۔ گرمکھ ورا چڑھ کے ویکھے اپنی منزل، ستگر پورا پینڈا آپ مکاویگا۔ جو کلجگ اتم بیٹھے رہے بن کے بڑدل، تنہا در در آپ پھراویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کیریا کرے ساچا ہر، بھکت بھگوان جوت رُشناویگا۔ جن بھکتاں جوت جگائے گا۔ نرمل نور اک چمکائے گا۔ کایا کوٹ آپ وسائے گا۔ شبد چوٹ نام لگائے گا۔ کوڑی کیریا کھوٹ کڈھائے گا۔ آہلیوں ڈگے بوٹ اٹھائے گا۔ پورب جنم دے میٹے روس، رُسیاں آپ منائے گا۔ جنم جنم دی دیوے ہوش، پڑدہ مایا آپ چکائے گا۔ جو اندر بیٹھا رہے خاموش، سو ستگر سچ کہانی آپ سنائے گا۔ بھکت بھگوان اک دوجے دا درشن سدا رہے لوچ، لوچا اکو وار پور کرائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، سچکھنڈ دوارے ہر نرنکارے مانے اکو موج، موجودہ حال احوال ہر ہر جو ویکھ وکھاویگا۔

* ۵ آسو ۲۰۲۰ بکرمی اندر سنگھ دے گرہ پنڈ کھوسے ضلع فروزپور *

چوٹھا جگ ربا کوک، دہ دشا دئے دُبائیا۔ ترے گن اگنی رہی پھوک، پنج تت کرے لڑائیا۔ گھر گھر وسے جوٹھ جھوٹھ، سچ سچ نظر کھئے نہ آئیا۔ پھری دروبی چارے کوٹ، من واسنا ہوئی ہلکائیا۔ سچ بنے نہ کھئے سپوت، پتا پُرکھ نہ کھئے منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دے ساچا ور، ہر سرن سچّی سرنائیا۔ کلجگ کوک کرے پُکار، نیتر نیناں نیر وبائیا۔ چاروں کُنٹ ہاباکار، نوکھنڈ دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ دیپ ستّ نہ کھئے پیار، برہمنڈ کھنڈ شبدی ناد نہ کھئے وجائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اُچے ٹلے بیٹھے کرن دھیان، نج نیتر نین اٹھائیا۔ لکھ چوراسی بھلی تت گیان، گرمت سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار ہویا شیطان، شرع گھر گھر ربا جنائیا۔ صدق صبوری ساچا دے نہ کوئی ایمان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دے ساچا ور، در گھر ساچے ملے ودیائیا۔ کلجگ رووے مارے دہا، نیتر نیناں نیر وبائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پلّو گئے چھڈا، دستگیر نظر کھئے نہ آئیا۔ رحمت کر سچ خُدا، بے عیب تیری سرنائیا۔ سری بھگوان پھیرا پا، پاربرہم پرہ تیری اوٹ تکائیا۔ گر شبدی ڈنک وجا، ناؤں نرنکارا اک درڑائیا۔ سوئی سُرتی دے جگا، پنج تت کایا پھول پھولائیا۔ سچ مورقی دے وکھا، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ ناد تورتی دے سنا، دھن آتمک راگ الاٹیا۔ من مورکھی دے گوا، بُدھ بیک آپ کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دے ساچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ کلجگ رووے نیتر کھولے آگھ، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ نو نو چار ہوئی سکھ، ساچی وست نہ کھئے وکائیا۔ صاحب ستگر پُکھ سوامی پرگٹ دے نہ کیسے پرتکھ، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ وشا وکار تیرتھ اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمنا سُرستی دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ مندر مسجد شودوالے روون مٹھ، ساچا ناؤں ہر ہر نہ کھئے دھیائیا۔ ناڑ بہتر ایلے رت، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تڈھ بن نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ اٹھ کرے وچار، آپ اپنا ویکھ وکھائیا۔ چاروں کُنٹ دے ہار، ساچا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ ناطہ ٹٹا میت مُرار، سجن سین ساک نہ کھئے پتا مائیا۔ انتر آتم کرے نہ کھئے پیار، پرما تم نظر کیسے نہ آئیا۔ برہم میلا پاربرہم نہ کھئے آدھار، گر چیل رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ چار ورن دھواں دھار، کھتری براہمن شوڈر ویش سنسا روگ نہ کھئے چُکائیا۔ اٹھاراں برن نہ کھئے پیار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ملے سچ سچّی سرنائیا۔ کلجگ کہے پرہ بے پرواہ، بے انت تیری سرنائیا۔ نرگن سرگن بن ملاح، لوکات ویس وٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیرا دھیان گئے لگا، چرن کول کول سرنائیا۔ سچ سندیسہ گئے سنا، دُھر دی بانی راگ الاٹیا۔ کلجگ اتم پرگٹ ہووے نر نرنکار سچا شہنشاہ، کل کلکی پھیرا پائیا۔ دو جہاناں دیوے اک

صلاح، وشن برہما شو کرے پڑھائیا۔ تیئی اوتار لئے سمجھا، بھگت اٹھاراں بوجھ بچھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دئے پناہ، سمرتھ سر اپنا ہتھ
 ٹکائیا۔ گر گر دھار دئے وکھا، نانک گوہند رنگ رنگائیا۔ ساچا منتر اک درڑا، سرشٹ سبائی کرے پڑھائیا۔ کوڑی کیریا دئے گوا، جوٹھ
 جھوٹھ رہن نہ پائیا۔ مہروان مہروان مہر نظر لئے اٹھا، بے نظیر اپنی نظر تکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا
 دے ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ کلجگ منگے اکو منگ، دوتے جوڑ واسطہ پائیا۔ پاربرہم پتہریشور سچ دوارا ویکھ لنگھ، کوڑے
 مندر ڈیرہ ڈھاپیا۔ سنجی دسے تیری سیج پلنگ، سہنجی سیج نہ کھئے سہائیا۔ کلجگ جیو آتم مانے نہ کھئے اند، نجاند رس نہ کھئے
 چکھائیا۔ ساچا ڈھولا گائے نہ کوئی چھند، تیرا میرا بھیو نہ کھئے مٹائیا۔ دوئی ڈھاہے نہ کھئے کندھ، بھانڈا بہرم نہ کھئے بھنائیا۔ سرت سوانی ہوئی
 رنڈ، شبدي کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ ہاکار ویکھ ور بھنڈ، بھنڈی گھر گھر کوڑی کیریا پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا
 دے ساچا ور، لوکات نیتر نین نین اٹھائیا۔ کلجگ کہے میرے صاحب سلطان، شاہ پاتشاہ تیری وڈیائیا۔ کیریا کر والی دو جہان، پُرکھ اکال
 سمرتھ تیری سرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھگت بھگوان منگن دان، سنت سجن بیتھ جھولی ڈاہیا۔ گرمکھ بنے بال انجان، بالی بڈھ اک
 رکھائیا۔ گرسکھ چرن دھوڑی کرن اشنان، ڈرمت میل دھوائیا۔ نکہبان ہو نکہبان، نرگن سرگن ویکھ وکھائیا۔ کاغذ قلم لکھ لکھ ہوئے
 حیران، تیرا انت کہن کوئی نہ پائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی دئے بیان، سچ شہادت اک جنائیا۔ جوتی جوت
 سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دے ساچا ور، در تیرے اکھ جگائیا۔ کلجگ کہے میرے بھگونت، پرہ تیری اوٹ تکائیا۔ میرا لیکھا
 چکے انت، لوکات رہن نہ پائیا۔ گرھ تئے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم پاربرہم دے سمجھائیا۔ در درویش کھلوتا منگت، بھکھک بھکھیا
 جھولی دے پائیا۔ بہرے بھلا تیرا لکھ چوراسی جیو جنت، سادھ سنت انتر آتم دھیان نہ کھئے لگائیا۔ رسنا جہوا بتی دند گاؤندے منت،
 منتر فُرنا نہ کھئے وکھائیا۔ پھرے ڈباگن نارین کنت، سہاگی روپ نہ کھئے وٹائیا۔ کایا چولی چڑھ نہ رنگ بسنت، ڈرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔
 بھیو نہ بائے کوئی پنڈت، بودھ آگادھ تیری سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دے ساچا ور، تڈھ پن
 سہائک کوئی نظر نہ آئیا۔ کلجگ کہے میرے بھگوان، تیرے ہتھ میری وڈیائیا۔ تیرے در تو ملیا دان، جھولی خالی آپ بھرائیا۔ انت در

تیرے ڈگا آن، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ کوڑی کریا میٹ نشان، نشانہ اکو اک دکھائیا۔ لیکھا چکے شرع بے ایمان، ایمان اکو اک سمجھائیا۔ نظری آئے اک نوجوان، نر زینکار سچا شہنشاہیا۔ آد جگاد جگ چوڑی جس دا نام سدا پردھان، سو پردھانگی اک کھائیا۔ سرشٹ سبائی آتم پرما تم دیوے سچ گیان، برہم ودیا کرے پڑھائیا۔ ناطہ تھے کوڑی کریا جیو جنت جہان، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ کایا مندر اندر نظری آئے تیرا نور مہان، مہا اکتھ کتھ سُنائیا۔ راگ انادی سُنے سچی دھنکان، بن رسنا جہوا بتی دند ڈھولا گائیا۔ سو بھومکا سوہے مکان، گھر گھر وچ وجے ودھائیا۔ ستگر سوامی درشن دیوے آن، آن جاون چکے سرب جُدا ئیا۔ بھگت بھگوان کر پہچان، پڑدہ دوئی دوت جوتی جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے واسطہ پائیا۔ کلجگ کہے میرے پُرکھ زرنجن، ہر وڈے وڈ وڈیائیا۔ نیتر دے نام انجن، اگیان اندھیر مٹائیا۔ دینا ناتھان بن ساچا سجن، دُکھ بھنجن تیری سرنائیا۔ چرن دھوڑ کرا مجن، مایا ممتا دے گوائیا۔ کایا ماٹی کر کنچن، سونا اپنا رنگ دکھائیا۔ دُھردرگاہی بے پرواہی پُرکھ اکال تیرا شبد اگمی سچا چن، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ سنت سہیلے ساچے منگن، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ کریا ندھان لکھ چوراسی توڑ پھندن، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ کلجگ سچ سچ کیتی ننگن، پڑدہ سکے نہ کھئے پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، ساچا مارگ دے سمجھائیا۔ کلجگ کہے میرے پُرکھ ابناس، ابناشی تیری اک سرنائیا۔ ہوں بالک چھوٹا تیرا داس، بن سیوک سیو کھائیا۔ چوڈاں صدیاں محمد پوری کرے آس، آسا آسا نال ملائیا۔ بیس بیس کھیل تماش، جگت جگدیشا بھيو چُکائیا۔ منڈل منڈپ گوپی کاہن پائی راس، زرنگن سرگن ناچ نچائیا۔ کھیلیا کھیل پرتھی آکاش، گگن گگنتر ویکھ دکھائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ ہرجن ہر بھگت جو رکھن تیری آس، نج نیتر دھیان لگائیا۔ کر کریا کر پرکاش، پرکاشوان تیری رُشنائیا۔ من واسنا تن رہے نہ بدمعاش، بُدھی بییک دے کرائیا۔ پار اتار اپنے گھاٹ، پورب گھاٹا پور کرائیا۔ نام وست دے دات، امولک آپ ورتائیا۔ اتم دکھا اپنی ذات، ورن برن نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایک دینا ساچا ور، سچ تیرا تیرے وچ سمائیا۔

* ۵ آسُو ۲۰۲۰ پکرمی کپہر سنگھ دے گرہ رجیوالا ضلع فروزپور * *

شاہ پاتشاہ گرو مہاراج، کر کپا تیری وڈیائیا۔ سیس جگدیش تیرے تاج، راجن راج تیری سرنائیا۔ دو جہان تیرا کاج، برہمنڈ کھنڈ تیری رچن نظری آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا سماج، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ مار دے رہے آواز، اچی کوک کوک سُنائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت بیڑا بٹھ چلاؤندے رہے جہاز، کھیوٹ کھیٹا روپ وٹائیا۔ بودھ اکادھ نام ندھانا سُناؤندے رہے ناد، دُھن آتمک راگ الائیا۔ بن رسنا جہوا بٹی دند امرت رس ویکھدے رہے سواد، رس اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کپا کر، ایک دینا ساچا ور، گھر تیرے ملے وڈیائیا۔ تیرے گھر ملے وڈیائی، وڈ وڈا نظری آئیندا۔ آد جگاد نہ ہونے جدائی، جگ چوکرئی وچھوڑا کھنڈ نہ پائیندا۔ ایک منگ رہے منگائی، دوجی آس نہ کھنڈ وکھائیندا۔ کپا کر سچ گوسائیں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کپا کر، ایک دینا ساچا ور، گھر اکو سوبھا پائیندا۔ گرو مہاراج وڈ پیرن پیر، بے عیب نور خدائیا۔ تڈھ بن ہونے سدا دلگیر، دھیرج دھیر نہ کھنڈ دھرائیا۔ کلجگ ویکھ انت اخیر، چاروں کُنٹ نین اٹھائیا۔ شرع مہزب وجھا زنجیر، لوکات سکے نہ کھنڈ نڑائیا۔ لکھ چوراسی پئی پیڑ، ہولا بہار نہ کھنڈ وکھائیا۔ نیتروون ہست کیٹ، اوچ نیچ روون مارن دھابینا۔ ساچی دسے نہ کھنڈ پریت، پریتیوان نظر کھنڈ نہ آئیا۔ ستگر بھلے تیرا گیت، ہر کا نام نہ کھنڈ درڑائیا۔ پھری دروبی مندر مسیت، ملاشیخ بیٹھے مکھ بھوائیا۔ مانس جنم کوئی نہ لئے جیت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کپا کر، ایک دے ساچا ور، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ شاہ پاتشاہ راج راجان، ہر تیری اوٹ تکائیا۔ تخت نواسی نوجوان، سری بھگوان تیری سرنائیا۔ در درویش کھڑے منگن دان، کپا کر مہروان، مہر نظر اٹھائیا۔ پنج اک بال انجان، پورب لیکھا ویکھ مہروان، مہر نظر اٹھائیا۔ چوتھا جگ دسے ویران، گھر گھر وڑیا کوڑ شیطان، ساچی دھار نظر کھنڈ نہ آئیا۔ ناطہ تٹا شاستر سمرت وید پُران، ساچا گیان نہ کھنڈ درڑائیا۔ انجیل قرآن نین شرممان، نیتراکھ نہ کھنڈ کھلائییا۔ بانی مارے نہ کوئی بان، انیالا تیر نہ کھنڈ چلائییا۔ ستگر کرے نہ کھنڈ دھیان، نیتراکھ نہ کھنڈ کھلائییا۔ ساچا کھنڈا نظر نہ آئے وچ میان، کھڑگ روپ ست سروپ نہ کھنڈ پرگٹائییا۔ لیکھا لکھ لکھ دے کے آئے بیان، جیو جنت جگت سمجھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کپا کر، ایک دے ساچا ور، گھر تیرے

منگل گائیا۔ کِریا کر ٹھاکر سوامی، سمرتھ تیری وڈیائیا۔ پچھوتاوے تیری بانی چار جُگ دی رانی، نیتر نیناں نیر وبائیا۔ پاوے سار نہ کوئی کہانی، چارے پڑدہ سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ لوکات آئی ہانی، نیتر اکھ اکھ شرمائیا۔ پاربرہم پرہہ بھلی تیری سچ کہانی، جوٹھی جھوٹھی جگت پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرا نام ڈھولا اِکو گائیا۔ چارے بانی رووے مارے دہا، چار کُنٹ دئے دُبائیا۔ چار ورن گئے بھلا، چار یار سار نہ پائیا۔ چوٹھا جُگ ہویا بے وفا، سچا سنگ نہ کھئے نِہائیا۔ آویکھ میرے خُدا، اِنجیل قرآن واسطہ پائیا۔ تیرا نُور تیرے نالوں ہویا جُدا، جُز بیٹھا ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان اپنا بھو کھلائی۔ نیتر روون وید پُران شاستر، شہنشاہ تیرے آگے عرضوئیا۔ ساڈی کیسے کم نہ ائے لگ ماتر، ممتا کوڑی کِریا جگت ودھائیا۔ لوکات ائے پرہہ تیرا ناؤں گاون خاطر، دُوجی اور نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر تیرے اِکو ناد سُنائیا۔ بانی کہے سُن میرے بھگوان، پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ گُرو گُردیو سوامی دِتا دان، دُھر سندیسہ حُکم جنائیا۔ چار ورن دے گیان، ساچی سرن اِک سمجھائیا۔ لیکھا لیکھت لیکھ مہان، اکھر اکھر جوڑ جُرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر تیرے بہ کے آسن لائیا۔ چارے بانی اُچی بول، پرہہ نعرہ حق جنائیا۔ سانوں لے جا اپنے کول، لوکات لوڑ رہی نہ رائیا۔ کوڑی کِریا چاروں کُنٹ وجے ڈھول، ساچا نام تیرا بردے سکے نہ کھئے وسائیا۔ اتم تول اپنے تول، تولنہارے تیری منگی اِک سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان مہر نظر اُٹھائیا۔ بانی کہے میرے بھگونت، مین سچ دیاں سُنائیا۔ تیرا بھلیا سب نُون منت، منتر ہر نہ کھئے درڑائیا۔ مین روواں وچھنی ہر ساچے کنت، بن ویراگن پھراں واہو داہیا۔ مہروان میری من منت، نیوں نیوں بیٹھی سیس جھکائیا۔ کلجگ جیو میرے نال کرن عِلت، پڑدہ میرا رہے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا اپنے لیکھے پائیا۔ بانی کہے میرے بودھ آگادھ، بابل تیری اوٹ رکھائیا۔ اتم ویلا رکھ ساڈی لاج، مہروان پھیرا پائیا۔ چاروں کُنٹ تھکی بھاج، بھجیاں پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ گُراوتار پیر پیغمبر لوکات دے کے گئے تیرا نام داج، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر ساچے لے بُلایا۔ گھر ساچے پرہہ لے سد، صدّا اِکو وار دوائیا۔ اتم ساڈی مُکی حد، حدوُد تیرا دوارا نظری آئی۔ تیرا نُور اُچی تیری ید، تیرا بنس

رُپ اکھوئیا۔ کوڑی کِریا وچوں کڈھ، آپ اپنے گھر بہائیا۔ پریم پریتی کر لڈ، ساچی ریتی اک جنائیا۔ دھرم نشانہ دے گڈ، دو جہاناں آپ جھلایا۔ ساڈے بڈھے ہوئے ہڈ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دے ساچا ور، تیرے مندر سوبھا پائیا۔ تیرا مندر لگے سوہنا چنگا، تخت نواسی اکو نظری آئیا۔ چار جگ لوکھات وجایا مردنگا، تیرا ڈنکا نام سُنائیا۔ کلجگ جیو انتر ہویا اندھا، نیترا اکھ نہ کھئے کھلایا۔ جگت واسنا پھرے مندا، ستگر شبد نہ کھئے کھائیا۔ پنج تت انگیار کوئی نہ کرے ٹھنڈا، ترے گن اگنی رہی تپائیا۔ آتم بن پرما تم ہویا رنڈا، جگت ڈہاگن رُپ وٹائیا۔ بن اوڈھن پھرے ننگا، پڑدہ اُپر نہ کھئے رکھائیا۔ نیترا رووے تیرتھ تٹ گنگا، گوداوری نیناں نیر وہائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ ہوئے بہنگا، بھگتی رُپ کرن کھئے نہ آئیا۔ چار کُنٹ کوڑی کِریا دے دنگا، دہ دشا ہوئے لڑائیا۔ کیسے ہتھ نہ آئے پرماندا، نجانند نہ کھئے رسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اتم لے جا اپنے در، در دروازہ اک کھلایا۔ در دروازہ کھول پرہے، در تیرے اک عرضوئیا۔ کلجگ اتم سچ دوارا جائے لبھ، دوجی آس نہ کھئے رکھائیا۔ تیرے نالوں ہوئے نہ پھیر الگ، سد تیرے وچ سائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، وڈ وڈے وڈ وڈیائیا۔ سو پُرکھ دیاں ٹھاکر، ایکنکار آپ جنائیندا۔ چارے بانی نیکی بوند پرہے وکھائے وڈا ساگر، گہر گمبھیر بھیو چکائیندا۔ کلجگ اتم سب نوں دیوے آدر، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ کھیلے کھیل کریم قادر، کرتا اپنی کار کھائیندا۔ جودھا سوریر بہادر، بلدھاری بل پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سب دا لیکھا ویکھ وکھائیندا۔ سب دا لیکھا ویکھ آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ چار جگ دا لیکھے لائے جاپ، چارے بانی ربا سمجھائیا۔ لوکھات جس بنایا تہاڈا پرتاپ، سو پرتاپی اپنے وچ چھپائیا۔ جس دا نور اکو پاک، سو پاک رسول ویکھ وکھائیا۔ سچ دوارے کھولے تاک، نام اشارے نال سمجھائیا۔ نیترا کھول لوو جھاک، جھاک اکو وار جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، دیناں ناتھان ہوئے سہائیا۔ دیناں ناتھان دیاوان، پرہے اپنی دیا کھائیندا۔ اتم لیکھا ویکھ جہان، دو جہاناں والی پھیرا پائیندا۔ سچ فریاد سنے آن، نرگن نرگن وپس وٹائیندا۔ اپنا اپنا دینا بیان، دھر فرمانا آپ جنائیندا۔ چوتھے جگ کھیل کرے بھگوان، بھگوان اپنی سیوا آپ لگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا لیکھا اپنے لیکھے پائیندا۔ اتم لیکھا لیکھ مکوانگا۔ ساچی سکھیا سرب درڑاوانگا۔ پچھلا لیکھا جھولی

پاوانگا۔ جیو جہان ویکھو متھیا، لکھ چوراسی بھانڈا بھنّ وکھاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پاونہارا ساچی بھچھیا، جھولی سب دی آپ بھراوانگا۔ سب دی جھولی آپ بھراوانگا۔ ہولی ہولی ویکھ وکھاوانگا۔ جگ چوکرّی جو دسدا ربا بولی، سوگر اوتاراں پیر پیغمبران نال ملاوانگا۔ رل مل سارے چکن ڈولی، چوتھے جگ چارے کھار رُپ وکھاوانگا۔ لوکات جو پرہ دی بن کے رہی گولی، تِس اتم لیکھے لاوانگا۔ سادھاں سنتاں جو بندی رہی وچولی، تِس اپنے کول بھاونگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر مندر اک وساوانگا۔ گھر مندر اک وساوانگا۔ پچھلا لیکھا پور کراوانگا۔ چارے بانی رنگ رنگاوانگا۔ شبد ہانی سنگ وکھاوانگا۔ اکتھ کہانی اک درڑاوانگا۔ دھر فرمان حُکم جناوانگا۔ سچ نشان لوکات وکھاوانگا۔ لکھ چوراسی بھيو چکاوانگا۔ وڈ دیوی دیو رُپ وکھاوانگا۔ وشن برہما شو سیو لگاوانگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر حُکم آپ سناوانگا۔ ستجگ رچ کے سچ سویبر، ساچا کاج آپ وکھاوانگا۔ سرب کلا ہو بھرتبر، سچ سوامی نام دھراوانگا۔ پچھلا میٹ سرب اڈمبر، عادت اکو اک سمجھاوانگا۔ من واسنا دہ دشا نہ بھوے بندر، من کا منکا آپ بھواوانگا۔ بھاگ لگے کایا ڈونگھی کندر، نرگن نور جوت چمکاوانگا۔ سچ سناواں اکو چھندن، سوہنگ ڈھولا راگ الاوانگا۔ تون میرا میں تیرا بھگت بھگوان دوہاں میٹے بندھن، بندگی اپنا نام سمجھاوانگا۔ چرن پرتی دھوڑی مستک لاواں چندن، ٹکا اکو اک جناوانگا۔ ویکھاں کھیل کھنڈ برہمنڈن، برہمانڈ اپنا حُکم ورتاوانگا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت اکو نام منگن، دوچی ونڈ نہ کوئی رکھاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل آپ رچاوانگا۔ ساچا کھیل آپ رچاویگا۔ پرہ ساجن ویس وٹاویگا۔ چڑھ اسو تاجن پھیرا پاویگا۔ گرو مہاراجن راگ الاویگا۔ بن سہاگی، سہاگن رُپ وکھاویگا۔ بن ویراگی، ویراگ اک اُچاویگا۔ بن تیاگی، تیاگ اک سمجھاویگا۔ چارے بانی ہنّے وڈبھاگی، وڈبھاگی بھاگان بھریا گھر اک وکھاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا مارگ اک جناویگا۔ اپنا مارگ اک لگائے گا۔ پرہ سوامی دیا کھائے گا۔ چارے کہانی آپ سمجھائے گا۔ ساچی بانی نام جنائے گا۔ شبد ہانی میل ملائے گا۔ تون میرا میں تیرا بول اکو اک پرکھائے گا۔ گھر گھر چڑھے چاؤ گھنیرا، دکھیا رُپ نہ کھئے وکھائے گا۔ کایا مندر وسے کھیڑا، بند کھیڑکی آپ کھائے گا۔ نو دوارے ڈھاہے ڈیرہ، دسم دواہی بوجھ بھجھائے گا۔ چار جگ دا چکے جھیڑا، چھٹی چھٹی پنڈھ مکھائے گا۔ سچ دوار وکھائے

کھلا ویہڑا، بھکت بھگوان پڑدہ لاسیگا۔ اچا ٹلا پرت دسے نیرن نیرا، دُور دُراڈا پندھ مُکائے گا۔ آون جاون لکھ چوراسی چُکے گیڑا، جم کی پھاسی توڑ ٹُرائے گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا مارگ اک چلائے گا۔ ساچا مارگ اک چلاویگا۔ سیری بھگوان دیا کھویگا۔ دھرم نشان اک اٹھویگا۔ دو جہان آپ وکھویگا۔ وشن برہما شو سس جھکویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اوٹ تکویگا۔ چارے کھانی بوجھ ہؤلا بہار کراویگا۔ جس دی کیسے نہ آئی سوچ، سو ساچی سمجھ سمجھویگا۔ جن بھگتاں پوری کرے لوچ، آسا اپنے نال ملاویگا۔ پھڑ اٹھائے آہلیوں ڈکے بوٹ، ہر جو گودی آپ بہاویگا۔ نو کھنڈ پرتھی نام نگارا اکو وجے چوٹ، گھر گھر ڈنکا آپ سُناویگا۔ کوڑی کرپا مایا ممتا ہؤے ہنگتا کڈھ کھوٹ، بھانڈا بہرم بھؤ بھٹاویگا۔ کرے پرکاش نرمل جوت، اندھ اندھیرا میٹ مٹاویگا۔ آتم پرما تم بوجھ بُجھائے اکو سچی گوت، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈاویگا۔ ٹوں میرا میں تیرا سوہنگ شبد آد جگاد سدا بہت، دوجا اکھر نہ کھئے پڑھایگا۔ بھکت بھگوان رل کے دوویں مانن سچی موج، مجلس اپنے گھر لگاویگا۔ جس دوارے کوئی نہ سکے پہنچ، تس مندر سوہا پویگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا سگن اک مناویگا۔ پرہ ساچا سگن منائے گا۔ بھکت بھگوان انگ لکائے گا۔ سورا سرہنگ ویکھ وکھائے گا۔ نام مردنگ اک وجائے گا۔ سچ دوارے آپے لنگھ، محل اٹل ڈیرہ لائے گا۔ دوجی دسے نہ کوئی ونڈ، پرما تم آتم آپ سمجھائے گا۔ جس دا آد جگاد جگ چوکرئی ڈھولا سچا چھند، نرگن نرگن نرگن نام اک سمجھائے گا۔ صفتی نام مکے پندھ، صالاہن یوگ آپ اکھوائے گا۔ دین دیال ہو بخشنند، بخشش رحمت آپ کھائے گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، اند اک انیک گھر وکھائے گا۔

* ۵ آسؤ ۲۰۲۰ بکرمی مل سینگھ دے گرہ رچی والا ضلع فروزپور *

نام اندر بانی بنت، بانی شبد گرو وڈیائیا۔ مات پرگٹائے ستگر سنت، ہر سجن دیا کھائیا۔ مہا جنائے سدا بے انت، بے انت بے پرواہیا۔ دیوے وڈیائی جیو جنت، جگدیش ہئے سہائیا۔ کوڑی کرپا گڑھ توڑے ہنگت، ہنگ برہم بھو چکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دئے جنائیا۔ گر شبد دھار جگت بانی، اکھر اکھر اکھر بندھن پائیا۔ ہر کی دھار بے پہچانی، روپ رنگ

ریکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ آپ ٹکائے محل اٹل اُچ مکانی، تھر گھر ساچے دیوے وڈیائیا۔ جُگ چوڑی کر پردھانی، حُکمی رُوپ حاکم سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی سِکھیا اک سمجھائیا۔ سَتگر بول جگت بانی، لوکات ملے وڈیائیا۔ ہر کی مہا صفت کہانی، ساچی سچ سچ پڑھائیا۔ در درویش بھرے پانی، بیس بیس سیو کھائیا۔ مُکھوں کہے میں بال انجانی، پرہ تیری سمجھ کھئے نہ آئیا۔ تیرے حُکے اندر کھیلیا کھیل دو جہانی، نرگن سرگن تیرا راگ الاٹیا۔ لیکھا کوئی نہ جانے چار کہانی، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ سَتگر نام بانی ڈھولا، جُگ چوڑی راگ الاٹیا، بے پرواہ اگم اتولا، تول وچ کدے نہ آئیا۔ سچ دوارا جس نے کھولا، بن ونجارا ہٹ چلاٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا ناؤں اک درسائیا۔ چارے بانی صفتی دھار، رسنا جہوا نال ملاٹیا۔ بتی دند کر پیار، مُکھند چھند سُنائیا۔ انتر کوئی نہ پاوے سار، بھیو ابھید نہ کھئے گھلاٹیا۔ باہروں کوک کرے پُکار، رُوٹا پاوے واہو داہیا۔ اُٹھو ویکھو ہر کرتار، کرتا قُدرت کھیل رچائیا۔ سرب جیان دا سانجھا یار، ساچے تخت سوہا پائیا۔ لیکھا جانے دُھر دربار، درگاہ ساچی ویکھ وکھائیا۔ کاغذ قلم دئے ادھار، شہنشاہ شاہی ٹکا آپ لگائیا۔ جو صفت کرے ہر میت مُرار، سو بانی چارے کہانی دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا لیکھ دئے جنائیا۔ ہر کا ناؤں بانی اوٹ، نت نوت دیا کھائیندا۔ کر پرکاش نرمل جوت، شبدي دھار وائیندا۔ شبد جیکارا سُنائے ساچے کوٹ، قلعه بنک آپ وڈیائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر دا لیکھا آپ درڑائیندا۔ دُھر دا لیکھا سچ پیغام، گر اوتار پیر پیغمبر کرے پڑھائیا۔ حُکم دیوے دُھر فرمان، دُھر دا لیکھا آپ جنائیا۔ انتر آتم کرے پروان، پروانہ اکو اک جنائیا۔ نال ملائے رسنا جہوا زبان، ساچی سِکھیا اک سِکھائیا۔ اُچی کوک کرے کلیان، کلمہ نبی رُوپ وٹائیا۔ نبی رسول منے ایمان، عمل اکو اک سمجھائیا۔ عمل عامل وچ جہان، کامل مُرشد ویکھ وکھائیا۔ کاتب لیکھا لکھے کلام، اکھڑ اکھڑ جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ایکا شبد دئے وڈیائیا۔ شبد سندیسہ نام رنگ، ہر کرتا آپ چڑھائیندا۔ دُھر دی کھیل سورا سرینگ، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی تھر گھر ساچے آپ وکھائیندا۔ سچ مردنگا وجائے مردنگ، مرد مردانہ اپنی کار کھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ساچی سیج مان پلنگ، سوہاؤنت سوہا پائیندا۔ دیونہار اک

اند، ساچا رس آپ چکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے مارگ آپے لائیندا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر مارگ لائے، راہ اکو اک جنائیا۔ ساچا نام اک سمجھائے، سکھیا سچ کرے پڑھائیا۔ دوئے جوڑ منگو اک سرنائے، سرنگت اک رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرے سچ پڑھائیا۔ سچ پڑھائی کرائے آپ، ہر اپنی دیا کھائیندا۔ دُھر دا بول شبدي جاپ، ساچا ڈھولا راگ الائیندا۔ ملے وڈیائی لوکيات، نرگن سرگن کھیل وکھائیندا۔ وست امولک دے دات، ساچی سیوا آپ سمجھائیندا۔ رسنا جہوا گائن گاتھ، انتر سندیسہ اک سُنائیندا۔ قلم شاہی لکھ دوات، کاغذ قلم بند کرائیندا۔ بھیو نہ جانے کوئی ارتھات، اتھوا اپنا حُکم سُنائیندا۔ ستجگ تریتا دواپرکلجگ لوکيات کھول جماعت، ساچی پٹی اک پڑھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ ساچا ناؤں کر پرکاش، پرکاشوان سمجھائیا۔ رسنا گاؤ سواس سواس، گُر اوتار پیر پیغمبر دھندے لائیا۔ انتر باہر رکھو اکو آس، پُرکھ اکال منائیا۔ لیکھا لکھو وچ کائنات، کلمہ نبی رسؤل پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، صفتی ڈھولا اک سمجھائیا۔ ساچے نام سارے کرو صفت، شاہ پاتشاہ آپ جنائیا۔ حُکمے اندر ہووو گرفت، بندھن اپنا آپ بندھائیا۔ نام بانی جئاؤ دوزخ بہشت، سورگ نرک ونڈ ونڈائیا۔ ہر کا سب تو باہر ایشٹ، ایشور اپنی دھار سمجھائیا۔ جُگ چوکرئی پن بانی کھولے بھگتان درشٹ، درشٹی اپنی اُپر پائیا۔ اپنے دوارے رکھے ساچی فہرشت، دوئے ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ چار جُگ کوئی لبھ نہ سکے لسٹ، اگلا حُکم نہ کھئے جنائیا۔ جو کوئی آیا سو اشارہ دے کے گیا بھوکھت، پاربرہم پرہہ اپنی دھار جنائیا۔ شہادت دیوے بانی لکھت، مُجرم کرے سرب لوکائیا۔ لکھ چوراسی کوئی نہ بنیا جگر لخت، سچ روپ نہ کھئے سہائیا۔ اتم سب نوں پینا وکھت، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ ہر کا بھانا جُگ جُگ سخت، گُر اوتاراں پیر پیغمبراں لوکيات پنج تت کایا دیندا ربا سزائیا۔ دُھر دا کوئی نہ جانے اتم وقت، ویلا سچ نہ کھئے درڑائیا۔ تھوڑا لیکھا گوبند لکھیا فقط، فقرہ اکو نام سمجھائیا۔ جس آد اپایا جگت، جُگت اپنے ہتھ رکھائیا۔ سو تارنہارا بھگت، جن بھگت دیوے وڈیائیا۔ تِس دوارے سچ نام دی اکو برکت، دوُجی وست منگن کھئے نہ آئیا۔ تِس صاحب دی نظر کیسے نہ آئے حرکت، دو جہاناں کھیل کرے چائیں چائیا۔ نرویر پُرکھ اجوئی رہت آپے ہووے پرگٹ، مات پت جننی جن گکھ نہ کھئے رکھائیا۔ سچ دوارا کھولے ہٹ، نام بھنڈارا اک ورتائیا۔

بانی کہے میں تیرا گاواں جس، بن سیوک سیو کھائیا۔ بن تیرے دواویوں پرہ میری پوری کرے نہ کھئے آس، خالی جھولی رہی وکھائیا۔ کلجگ انت میرے نگ نتھ تٹا بلاک، مینڈھی سیس نہ کھئے گندائیا۔ سچا سجن رہا نہ کوئی ساک، ناطہ تٹا بہین بھائیا۔ گھر گھر در در جا کے کلجگ جیواں رہی اکھ، ستیاں مات جگائیا۔ جو گوہند گیا بھاکھ، سو صاحب پھیرا پائیا۔ اٹھو چھیتی کھولو اپنا تاک، بند کواڑی کڈا لاپیا۔ نیتر پیکھو آد جگادی سچا باپ، پتا پُرکھ اکو نظری آئیا۔ جس نے شبد بانی اکھر دسیا جاپ، سو بن اکھراں اکھ رہا ملائیا۔ کوٹ جنم دے اتارے پاپ، پنج تت کرے صفائیا۔ انت کنت بھگونت لئے راکھ، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جس دا سمرن پوجا اکو پاٹھ، آتم پرما تم راگ الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سو سوہنگ دیونہارا ساچی دات، در گھر گھر ساچے جھولی پائیا۔

* ۵ آسؤ ۲۰۲۰ بکرمی سرین سنگھ دے گرہ ندھاں والی ضلع فروزپور *

پُرکھ اکال کیریا کر، گر اوتار بیٹھے دھیان لگائیا۔ پروردگار دے ور، پیر پیغمبر واسطہ پائیا۔ در درویش بھگت رہے کھڑ، نیتر نیناں نیر وپائیا۔ سنت سہیلے تیرا ناؤں رہے پڑھ، انتر آتم دھیان لگائیا۔ گرمکھ توڑ ہنکاری گڑھ، بھانڈا بہرم بھو بھنائیا۔ گرسکھ چرنی ڈگن دڑ، دھوڑی ٹکا مستک لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ نرگن داتے وڈ مہروان، تیری اوٹ اک تکائیا۔ گر اوتار منگن دان، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ پیر پیغمبر کرن سلام، سجدہ سیس جھکائیا۔ بھگت بھگوان منگن دان، چرن چرنودک ایکا مکھ چوائیا۔ سنت سہیلے منن آن، اوٹ اکو اک تکائیا۔ گرمکھ تیرا ڈھولا گان، گیت گوہند الاہیا۔ گرسکھ چرن کول کول چرن کرن دھیان، نیج نیتر نین کھلائیا۔ کر کیریا سری بھگوان، پاربرہم تیری سرنائیا۔ سو پُرکھ نرنجن ہو پردھان، ہر پُرکھ نرنجن اپنا روپ پرگٹائیا۔ ایکنکار بن بلوان، بلدھاری کیوں بیٹھا مکھ چھپائیا۔ آد نرنجن جوتی نور کھیل مہان، دو جہان ہووے رُشنائیا۔ ابناشی کرتے کھول دکان، چوڈاں لوک ہٹ چلائیا۔ سری بھگوان سچ جنا اک ایمان، صدق صبوری اک وکھائیا۔ پاربرہم پرہ بودھ اکادھا دے گیان، اکھر اکھر اک پڑھائیا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اک وکھاؤنا ساچا گھر، جس گھر وجے نام ودھائیا۔ کر کِریا پرہہ ساچے ٹھا کر، چرن کول تیرے وڈیائیا۔ آد جُگادی بھیو نیرالا ڈوگھا ساگر، گہر گمبہر سمجھ کھئے نہ پائیا۔ مہروان مہروان مہر نظر کر کرتے قادر، قُدرت تیرا راہ تکائیا۔ جودھا سورپیر بن بہادر، بل اپنا اک وکھائیا۔ نرمل کرم کر اُجاگر، دُرمت میل دھوائیا۔ ساچا ونج ملے ہٹ سؤداگر، سؤدا اکو نام وکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اک وکھا ساچا گھر، جس گھر نور نور رُشنائیا۔ کِریا کر ستگر گوپال، پرہہ تیری اک سرنائیا۔ آد جُگادی دین دِیال، جُگ کرتا وڈ وڈیائیا۔ نردھن سردھن کرے پرتپال، بن پرتپالک سیو کھائیا۔ کوڑی کِریا توڑ جنجال، ترے گن بندھن دے کھائیا۔ دیا باقی دِپیک جوتی دے بال، اگیان اندھیر مٹائیا۔ سچ دوار وکھا سچ دھرمسال، جس گھر سورج چند نہ کھئے رُشنائیا۔ شبہ اگئی وجے تال، تال تلواڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ امرت جام دے پیال، ساچا سپر مُکھ چوائیا۔ ناطہ توڑ کوڑے کال، مہاکال مُکھ بھوائیا۔ اندر باہر وس نال، دُور دُراڈا پنڈھ مکائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ تیرے لبھن تینوں نادی لال، نج نیتر نین اٹھائیا۔ لکھ چوڑاسی چار کُنٹ دہ دشا تھکے بھال، سُمند ساگر اُچے ٹلے پربت نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اک وکھا اپنا گھر، جس گھر وجے نام ودھائیا۔ گر اوتار سارے گاؤندے، نعرہ اکو اک جنائیا۔ پیر پیغمبر کلمہ حق سناؤندے، کائنات کر پڑھائیا۔ بھکت بھگونت اک مناؤندے، دوجا ایشٹ نہ کھئے بنائیا۔ سنت سرن سرنائیا ڈھیہ ڈھیہ سپس نواؤندے، دھوڑی ٹگا مستک لائیا۔ گُرمکھ گر گر مُکھ صلاؤندے، صفتی صفت صلاحیا۔ گُرسکھ ساچے سیو کھاؤندے، چاکر پاخاک روپ وٹائیا۔ دوئے جوڑ واسطہ پاؤندے، در اکو منگ منگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دے ساچا ور، کلجگ اندھیرا ربا چھائیا۔ کلجگ اندھیرا گیا چھا، چاروں کُنٹ ساچا چند نظر نہ آئیا۔ رہبر دسے نہ کھئے ملاح، بیڑا نیئا پار نہ کھئے کرائیا۔ نام دیوے نہ کوئی صلاح، پیغام سچ نہ کھئے سنائیا۔ رام کرشن گئے بھلا، ایشٹ دیو سپس جگدیش نہ کھئے جھکائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد پکڑے کوئی نہ بانہ، پلُو چھڈیا سرب لوکائیا۔ چوڈاں لوک چوڈاں طبق روون مارن دھاہ، ساچا سبق نہ کھئے سمجھائیا۔ پھری دروہی تھان تھان، سچ تدبیر نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اک وکھا ساچا گھر، جس گھر تیرا روپ نظری آئیا۔ گر اوتار منگن منگ، پرہہ آگے جھولی ڈاہیا۔ پیر پیغمبر بن ملنگ، تھوئے ناچ رہے وکھائیا۔ بھکت

بھگوان دے اند، اند آتم اک جنائیا۔ ساچے سنت کہن دوئی دویتی ڈھاہ کندھ، بھانڈا بھرم بھوؤ بھٹائیا۔ گرمکھ کہن تیرا ناؤں چھند، دوجا گیت نہ کھئے لائیا۔ گرسکھ کہن آون جاون مکے پندھ، ملے پرہ چرن سچی سرنائیا۔ جگت رنڈیا چکے رنڈ، ڈہاگن روپ نظر نہ آئیا۔ ملے ٹھاکر صاحب بخشند، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گھر پرکاش کرے چند، جوتی نور نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دے ساچا ور، در تیرے بہ بہ خوشی منائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بول جیکار، جے جیکار سُنائیا۔ سو پُرکھ زرنجن کیرپا دھار، ہر پُرکھ زرنجن ویس وٹائیا۔ ایکنکار کر شنکار، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیا۔ آد زرنجن دے دیدار، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ ابناشی کرتے کھول کوڑ، بند کواڑی گنڈا لاپیا۔ سری بھگوان کر پیار، آپ اپنا میل ملائیا۔ پاربرہم پرہ دے آدھار، برہم تیری اوٹ تکائیا۔ بھگت سہیلے روون زارو زار، گر چیلے دین ڈبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اک وکھاؤنا ساچا گھر، جس گھر تُوں ہی نظری آئیا۔ پیر پیغمبر گر اوتار رہے اڈیک، چاروں کُنٹ دھیان لگائیا۔ کلجگ ویلا آیا انت نریک، لکھت بھوکھت رہا سمجھائیا۔ پرگٹ ہووے لاشریک، شہنشاہ اپنا ویس وٹائیا۔ جوتی جامہ پائے ٹھیک، مات پت نہ کھئے بنائیا۔ سچ جنائے اک پریت، پریتوان ویس وٹائیا۔ آتم پرما تم لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت ڈھولا دے اکو گیت، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ کایا کعبہ مندر مسیت، شودوالا مٹھ، ----- جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اک وکھاؤنا ساچا گھر، در تیرے سوبھا پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے بول، نعرہ تیرا نام لگائیا۔ پاربرہم پرہ پڑدہ کھول، خالق خلق روپ جنائیا۔ نریکھ ہو کے تول تول، چار ورن رہے نہ کھئے لڑائیا۔ ساچے بھگت سد کول، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ امرت جام پیا پائل، رس اکو اک وکھائیا۔ ملے وڈیائی اُپر دھول، دھرنی دھرت سوبھا پائیا۔ پورا کر اپنا قول، ستجگ تریتا دواپر کلجگ جگ جگ لیکھا گیا لکھائیا۔ ٹھاکر ہو کے ستگر بہڑ، سوامی ہو کے ویکھ وکھائیا۔ جنم کرم دی لگی اوڑ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ لکھ چوراسی بوٹا ہویا کوڑ، مٹھا روپ نہ کھئے وکھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا من واسنا سرشٹ سبائی رہی دوڑ، انتز آتم دھیان نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اک وکھاؤنا ساچا گھر، جس گھر وسے سچا ماہیا۔ ساچا ماہی ایکنکار، درگاہ ساچی سوبھا پائیندا۔ سچکھنڈ دوارا کھول کوڑ، گرہ مندر ڈیرہ لائیندا۔ جوتی دیپک اکو بال، نور نورانہ ڈگمگائیندا۔ تخت نواسی شاہ

پاتشاہ نوجوان، نرویر پُرکھ اپنا کھیل کرائیندا۔ لیکھا جانے دو جہان، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیندا۔ جھلاونہارا سچ نشان، دھرم نشانہ اک اٹھائیندا۔ دیونہارا سرب گیان، گر اوتار پیر پیغمبر نش اکھر آپ پڑھائیندا۔ تھر گھر واسی کھول دکان، ساچا رہبر اکو ہسٹ چلائیندا۔ وشن برہما وشو کر پروان، سچ پروانہ اک پھڑائیندا۔ ترے گن مایا دے دے دان، دھن دولت جھولی پائیندا۔ پنج تت کھیل مہان، اپ تیج وائے پرتھی آکاش اپنی گنڈھ وکھائیندا۔ لکھ چوراسی کر پردھان، گھر گھر نرمل جوت جگائیندا۔ شبد ناد سچی دھنکان، انحد ناد ناد وجائیندا۔ امرت آم پین کھان، سر سروور اک پرگٹائیندا۔ کرے کھیل سری بھگوان، بھگون اپنی کار کھائیندا۔ پاربرہم برہم دیوے دان، داتا دانی آپ ہو جائیندا۔ سرتی شبدی کھیل گوپی کاپن، منڈل راس آپ رچائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا مندر اک سمجھائیندا۔ ساچا مندر سچکھنڈ، آد جگاد وجے ودھائیا۔ نہ کوئی سورج نہ کوئی چند، تارا منڈل نہ کھئے وکھائیا۔ نہ کوئی گیت نہ کوئی چھند، شبدی ڈھولا راگ نہ کھئے سنائیا۔ نہ کوئی رسنا جہوا بتی دند، پنج تت نہ کھئے وڈیائیا۔ نہ کوئی کھڑگ کھنڈا چند پرچنڈ، شستر بستر نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی اندر باہر جائے لنگھ، پلنگ رنگیلا سیج نہ کھئے بندھائیا۔ نہ کوئی نارکت اند، پتا پوت نہ روپ وٹائیا۔ نہ کوئی روپ نہ کوئی رنگ، ریکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی ساتھی نہ کوئی سنگ، نہ کوئی بیڑا ربا چلائیا۔ نہ کوئی جیو نہ کوئی پنڈ، برہمنڈ دھار نہ کھئے بندھائیا۔ کرے کھیل سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دوارا اک سمجھائیا۔ سچکھنڈ سچ دوار، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ جس گھر وسے سدا نرنکار، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ شبد سٹ کر تیار، تھر گھر ساچے دئے بہائیا۔ حکمے اندر کر پیار، دھر دی دھار آپ جنائیا۔ برہمنڈ کھنڈ رچ سنسار، پُری لوء آکاش پرکاش نرگن نور چند رُشنائیا۔ وشن برہما شو کر کر سیوادار، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ جگ چوکرئی کھول کواڑ، ستجگ تریتا دواپر کلجگ بندھن پائیا۔ پرگٹ کر گرو اوتار، پیر پیغمبر نال ملائیا۔ دھر سندیسہ ایکا وار، اک اکلا آپ جنائیا۔ کرے کھیل اکم اپار، اگوچر بھیو کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا مندر ربا سمجھائیا۔ سچ دوارا اکو مندر، سچکھنڈ نواسی آپ جنائیندا۔ سری بھگوان وسے اندر، نرگن اپنا نور پرگٹائیندا۔ نہ کوئی باہر لائے تالا جندر، بند کواڑی نہ کھئے وکھائیندا۔ نہ کوئی پائے سار ڈونگھا

کھنڈر، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ محل اک سہائیندا۔ سچکھنڈ دوار اُچ محلّا، سو صاحب آپ بنائیا۔ جس گھر سے اک اکلّا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جگ جگ سچ سندیس لوکات گھلا، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کری پڑھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ست سرُوپ پھڑایا پلا، پلُو شبدی گنڈھ پوائیا۔ بھگت بھگوان جوتی دھار آپے رلا، شبدی ناد دُھن شنوائیا۔ سنت سہیلے سچ دوارے نرَویر ہو کے کھلا، رُوپ انُوپ آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجگ انت انت سمجھائیا۔ کلجگ انت سِری بھگوان، صاحب ستگر آپ جنائیا۔ گر اوتار کرو دھیان، پیر پیغمبر اکھ کھلائییا۔ ساچے بھگت کرو پہچان، بھگون اپنا پڑدہ لاپیا۔ سنت سہیلے منگو دان، در بھکاری ویس وٹائیا۔ گرمکھ گر گر درشن کرو سِری بھگوان، پُرکھ اکال اکو نظری آئیا۔ گرسکھ رسنا بولو سچ زبان، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا بھیو دئے جنائیا۔ ساچا بھیو کھولے بھگونت، دھرم دوارا اک جنائیندا۔ آد جگاد مہما اگت، شاستر سمرت وید بھیو کھئے نہ پائیندا۔ جگ چوکڑی سناونہارا ساچا منت، بودھ اکادھ نام سمجھائیندا۔ لگھ چوراسی بن بن کنت، گھر سہنجی سیج ہنڈھائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ بنائے بنت، گھڑن بھنہار آپ اکھوائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر سندیسہ اک الائیندا۔ دُھر سندیسہ سُنو سجن، سو ستگر آپ جنائیا۔ کلجگ انت کھیل سورا سربنگن، شاہ پاتشاہ آپ سمجھائیا۔ چار ورن کرائے اکو مجن، ست سرور نام ٹھائیا۔ کوڑی کِریا بھانڈے بھجن، دوئی دویتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن سنت سہیلے آوے سدن، صدّا اکو نام سُنائیا۔ شبد نگارا ہو کے آئے وجن، دو جہاناں ناد الائیا۔ جن بھگتاں اندر وڑ کے وسن آئے ہو کے مکھن، نرگن جوت کر سُنائیا۔ ترے گن بھاون آئے اگن، امرت میگھ اک برسائیا۔ نو دوارے پار کرے حدن، دسم دواری ڈیرہ لائیا۔ سوامی ٹھاکر ملے سجن، سہج سبھاؤ میل کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوارا اک درڑائیا۔ سچ دوارا کایا گرھ، گھر گھر وچ آپ سہایا۔ گرمکھ ویکھ اندر وڑ، ستگر پورا رہا سمجھایا۔ نو دوارے پار کر، آسا ترسنا میٹ مٹایا۔ سکھمن ٹیڈھی بنک چکے ڈر، ایڑا پنگل مکھ شرمایا۔ نرہو چکائے بھے ڈر، بھیانک نظر کھئے نہ آیا۔ امرت ٹھائے ساچے سر، دُرمت میل دُھوایا۔ ایکا اکھ لہنا پڑھ، ڈھولا راگ جنایا۔ انحد تال وجے تڑ تڑ، کایا دھڑ بھاگ وکھایا۔ بند کواڑی

کھلے تال، بجرکپائی ڈیرہ ڈھابیا۔ آتم سیجا جانا چڑھ، سیج سہنجی سوہا پایا۔ اکو نریشا در، نرائن نظری آیا۔ ٹوں میرا میں تیرا دوہاں پلؤ
 لہنا پھڑ، پھڑیا پلؤ چھٹ نہ جایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دوار اک درسایا۔ سچ دوار کایا بنک، ساڈھے تین ہتھ
 ملے وڈیائیا۔ جس وچ وسے راؤ رنگ، سادھ سنت بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ جس گھر وسے سری بھگونت، نرگن نؤر جوت رُشنائیا۔ جس گھر
 کھیل کرے بن ناری کنت، کنت کنتوبل وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دوارا اک بُجھائیا۔ سچ دوارا کایا
 کعبہ، ہڈ ماس ناڑی جوڑ جڑائیا۔ اندرے اندر حق محرابا، محبوب بیٹھا آسن لائیا۔ نت نوت وجائے ربابا، بن تندی تند ستار پلائییا۔ نظری
 آئے اکو کعبہ، کائنات ربا سمجھائیا۔ جام پیائے حیات آبا، رس اکو اک وکھائیا۔ نظری آئے شاہ نوابا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت
 سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ دوارا اک بُجھائیا۔ سچ دوارا ساچا گھر، سو صاحب آپ بنائیا۔ جس گرہ وسے نرائن نر، نرگن بیٹھا
 مکھ چھپائیا۔ گرمکھ گرمکھ سچ پریتی کر، پریتیوان آپ جنائیا۔ پاربرہم پرہ سرنی پڑ، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ کر کریا لے جا اپنے گھر،
 میرا گھر تڈھ بن نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ کوڑی کریا چاروں کُنٹ وہندا ہڑ، مایا ممتا رہی رُڑھائیا۔ ترے گن اگنی جیو جنت گئے سڑ، سچ
 میگھ نہ کھئے برسائیا۔ کوئن کوٹ اچے ٹلے پریت جیو جنت تیرا ناؤں رہے پڑھ، پڑھیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ کوئن کوٹ ڈونگھی کندر بیٹھے وڑ،
 نین مؤند نیتز اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ کوئن کوٹ جلدھارا رہے ٹھر، سینتل سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ کوئن کوٹ اگنی رہے سڑ، تن بھبوتی
 خاک رمائیا۔ کوئن کوٹ اٹھسٹھ تیرتھ پانی رہے وڑ، گنگا گوداوری جمنا سُرسی پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 ایک دینا ساچا ور، تیری ملے سچ سرنائیا۔ سچ دوارا کھولے ایک، ایکنکار دیا کھائیندا۔ کلجگ اتھم بخشے ٹیک، ٹیک رگھناتھ اک
 سمجھائیندا۔ گر شبدی کرے بڈھ بیک، ڈرمت میل دھوائیندا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، اگنی آگ نہ کھئے تپائیندا۔ مٹھا کرنہارا کوڑا ریٹھ،
 مہر نظر اک رکھائیندا۔ چار ورن رل مل گاؤ اکو گیت، سوہنگ ڈھولا آپ پڑھائیندا۔ ناطہ تھے مندر مسیت، گھر مکہ کعبہ شودوالا مٹھ
 اکو نظری آئیندا۔ جس گھر وسے صاحب اتیت، ترے بھون دھنی اپنا آسن لائیندا۔ سچ سوامی کرو پریت، انترجامی گھٹ گھٹ ویکھ
 وکھائیندا۔ چرن پریتی کرے بخشیش، بخشش اکو وار ورتائیندا۔ چوتھے جگ کوڑی کریا میٹے لیک، چوتھا بُرج اتھم ڈھابندا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دوارا اک پرگٹائیندا۔ سچ دوارا بھگت بھگوان، اکو اک سمجھائیا۔ جس گھر وسے سِری بھگوان، سو مندر سوہیا پائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت کرو پہچان، بے پہچان ربا سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے ویکھن آن، موقع سب نوں ربا وکھائیا۔ سچ بھومکا سوہے استھان، دھرنی ملے مان وڈیائیا۔ جس گرہ اکو اُچے نام، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ نظری آئے سچا رام، گھنٹیا اکو نورُ رُشنائیا۔ اکو پیر دئے پیغام، پیغمبر اکو کرے پڑھائیا۔ اکو بولے ستنام، اکو ڈنکا فتح وجائیا۔ اکو بردا بنے غلام، اکو سیوک سیوا سچ کھائیا۔ اکو سجدہ کرے سچ سلام، اکو بندنا ڈنڈوت ربا جنائیا۔ اکو کلمہ دئے کلام، اکو نام دئے درڑائیا۔ اکو سورپیر امام، اکو نہکلنک کل کلکی اکھوائیا۔ اکو دو جہاناں حُکمران، شاہ پاتشاہ اکو نظری آئیا۔ جس دا آد جُگاد سچ دوار سچا مکان، چہر چہن نہ کھئے چُھپائیا۔ چار دیوار نہ دسے نشان، باڈھی بنت نہ کھئے بنائیا۔ اپنی اچھیا پرگٹ کرے سِری بھگوان، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا مندر آپ درسائیا۔ مندر ویکھو گرُ اوتار، پیر پیغمبر نال رلائیا۔ سوہے بنک اک دوار، گھر وجے نام ودھائیا۔ سمبل ہویا مات اُجیار، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ ڈنکا وجے اگم اپار، سمجھ سکے کوئی نہ رائیا۔ رسنا بولن سرب جیکار، تُوں ہی تُوں ہی راگ الائیا۔ تیرا کھیل پروردگار، بے پرواہ تیری وڈیائیا۔ صدی چوڈھویں گئے ہار، بلہین روپ وٹائیا۔ بیس بیسا کوئی نہ دئے آدھار، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ چاروں گنٹ دھواں دھار، دہ دشا چند نہ کھئے چمکائیا۔ تیری اوٹ کلکی اوتار، گر اوتار پیر پیغمبر گاون چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اک دینا ساچا ور، در تیرے سوہیا پائیا۔ ساچا در ویکھو دربار، دُھردرگاہی آپ جنائیندا۔ سچکھنڈ نواسی کھول کواڑ، ہر کرتا بھیو چُکائیندا۔ در کھلوتے گرُ اوتار، پیر پیغمبر سیس جھکائیندا۔ تیرا جلوہ نورُ اپار، نیتر نین نہ کھئے ٹکائیندا۔ تیرا صاحب سچ دیدار، ساچا نورُ چند چمکائیندا۔ ساڈی اکو سُن پُکار، نو نو سیس سرب جھکائیندا۔ کلجگ انت لے اوتار، کل کلکی ناؤں وکھائیندا۔ تیرا سمبل دھام نیار، جگ بھیو کھئے نہ پائیندا۔ مدن مورت سچ گوپال، گوہند اپنی کھیل کرائیندا۔ نام کھنڈا تیز کٹار، چند پرچنڈ آپ چمکائیندا۔ دو جہاناں کر خبردار، وشن برہما شو نین اُٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ محل اک وڈیائیندا۔ سچ محل سچکھنڈ دوارا اوہ، جس گھر جوت جوت رُشنائیا۔ ست سرُوی ساچی کرے لوء، دیا باقی نہ کھئے ٹکائیا۔ اپنا ناؤں پرگٹائے نرگن سو،

سو پُرکھ نرنجن بے پرواہیا۔ ہنگ برہم آپے ہو، لکھ چوراسی ونڈ ونڈائیا۔ چارے کھانی نرگن سرگن ہو کے رہا چھوہ، انڈج جیرج اُتبہج سینج اپنا بندھن پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اتم آپے سب کچھ لوے کھوہ، خالی ہتھ سرب وکھائیا۔ مہراج شیر سینگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں اندر آپے ہو، دُھر دا مندر اک وکھائیا۔

* ۶ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی میلا سینگھ دے گرہ پنڈ ڈگرُو ضلع فروزپُر *

ہر کرتا کرتار، قُدرت قادر ویکھ وکھائیا۔ لکھ چوراسی پاوے سار، جیو جنت بھيو چُکائیا۔ سچ پريتِي دسے اک پیار، اتم پرما تم میل ملائیا۔ چار ورن دے ادھار، کھتری براہمن شوڈر ویش سچي سرنائیا۔ امرت جام دے پیال، رس اکو اک وکھائیا۔ نرمل دیادیوے بال، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ سچ وکھائے سچي دھرمسال، کایا بنک اک پرگٹائیا۔ دیناں بندھپ ہو دیال، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ کرتا پُرکھ ہر نرنکارا، نرگن سرگن بھيو چُکائیندا۔ کلجگ میٹے اندھ اندھیارا، ستجگ ساچا نور چمکائیندا۔ شبد اگم بول جیکارا، ساچا ڈھولا راگ سُنائیندا۔ تیرا میرا اک کنارہ، نیئا نوکا نام چڑھائیندا۔ پاوے سار دُھر دربارا، درگاہ ساچی ویکھ وکھائیندا۔ کلجگ اتم لے اوتارا، وڈ اوتاری پھیرا پائیندا۔ بھگت وچھل بن گردھارا، گرور اپنی سیو کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ ہر کرتا کھیل کرے گویند، مہما اکتھ کتھی نہ جائیا۔ ویکھنہارا سنسار ساگر ڈونگھا سِندھ، گہر گمبھیر کھوج کھوجائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت کلجگ اتم لگی چند، چنتا سکے نہ کھئے مٹائیا۔ نگر کھیرا کوئی نہ وسے پنڈ، سُنجی نگری نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا لیکھا آپ جنائیا۔ ہر کرتا کرینہارا، اک اکلّا کھیل کھلائیندا۔ کل کلکی لے اوتارا، نرگن نرور جوت دھرائیندا۔ دو جہاناں پاوے سارا، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیندا۔ جیو جنت دے ادھارا، سادھ سنت آپ سمجھائیندا۔ انتر اتم کر پیارا، پرما تم اپنا بندھن پائیندا۔ سچ کھول اک دوارا، در دروازہ کُنڈا لائیندا۔ نظری آئے ایکنکارا، اکل کل دھاری ویس وٹائیندا۔ محل اٹل اُچ منارا، اوچو اوچ سوہبا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا

ہر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ہر کرتا پُرکھ سُلطان، صاحب سَتگر وڈ وڈیائیا۔ جگ چوکڑی دیونہارا دان، وست امولک دات ورتائیا۔ کھیلے کھیل دو جہان، برہمنڈ کھنڈ و رہنڈ اپنا حُکم ورتائیا۔ سنت سہیلے کرے پہچان، بھگت بھگوان بھیو چُکائیا۔ گُرمکھ گر گر میلے آن، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا جانے ہر گھٹ تھائیا۔ کرتا پُرکھ پرہہ سَتگر میت، آد جُگادی دیا کھائیندا۔ کلجگ سَتجگ دھارا جانے اپنی ریت، ریتوان ویکھ وکھائیندا۔ وسنہار مندر مسیت، شودوالے مٹھ کھوج کھوجائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران گاونہارا گیت، سوہلا ڈھولا ساچا راگ الائیندا۔ لکھ چوراسی پرکھنہارا نیت، گھر گھر اپنا آسن لائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھیو ابھیدا آپ گھلائییندا۔ سری بھگوان چار جگ میتا، مِت پیرا اک اکھوائیا۔ آد جُگادی ٹھانڈا سینا، اگنی تت نہ کھئے رکھائیا۔ کھیلے کھیل سدا انڈیٹھا، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ بھگت بھگوان جنائے ساچی ریتا، کایا مندر اندر اپنا پڑدہ لاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سجن آپ جکائیا۔ ہر سجن ساچا کھولے جاگ، نج نیتر کر رُشنائیا۔ ہنس بنائے پھڑ پھڑ کاگ، بدھی کاگ نہ کھئے گر لائیا۔ ترے گن میٹے لگی آگ، اگنی تت نہ کھئے جلائی۔ دُرمت میل دھووے داغ، سوچھ سرُپی رُپ دھرائیا۔ میل ملائے کنت سہاگ، ہر شبدی شبد گُرمائیا۔ دُھردرگاہی مار آواز، ایکا نام جنائیا۔ کرتا پُرکھ رچ رچ کاج، کرنی کرتار دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ اتم ویس وٹائیا۔ کلجگ اتم ویس اپارا، سو پُرکھ نرنجن آپ کرائیا۔ چار گنٹ دہ دشا پاوے سارا، نو ست پھول پھولائیا۔ سَتجگ تریتا دوپر کلجگ لیکھا منگے وارو وارا، پُرب لہنا پھول پھولائیا۔ تخت نواسی ساچے تخت بیٹھ سچی سرکارا، شاہ پاتشاہ حُکم منائیا۔ کوڑ کُریار جھگڑا چُکے جیو سنسارا، جوٹھ جھوٹھ رہن کھئے نہ پائیا۔ رسنا جہوا بولے اکو اک جیکارا، پارہرہم برہم کرے سچ پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کرائیا۔ ساچی کرنی کرے انت، انتشکرن ویکھ وکھائیندا۔ چار ورنان دیوے اکو منت، سوہنگ ڈھولا راگ سُنائیندا۔ سرتی شبدی میل ملائے نارکت، رُت سُنجنی آپ وڈیائیندا۔ کایا چولی چاڑھے رنگ بسنت، رنگ رنگیلا اک اکھوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ ہرجن ویکھے چار ورن،

برن اٹھاراں کھوج کھوجائیا۔ سچ پریتی دیوے سرن، سرنگت اک سمجھائیا۔ نیتر کھول ہرن پھرن، نیج نین کرے رُشنائیا۔ لیکھا جُکے مرن ڈرن، لکھ چوڑاسی پندھ مُکائیا۔ گُرمکھ ساچے پوڑے چڑھن، در دروازہ آپ کھلایا۔ دھرم دوارے آکے کھڑن، ابناشی کرتا درشن پائیا۔ سوہنگ ڈھولا سارے پڑھن، دُھر دا راگی راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بخشے اک سچّی سرنائیا۔ سچ سرنائی صاحب ستگر، گرمی آپ جنائیندا۔ لیکھا لیکھے لائے لیکھا دُھر، دُھر لیکھا مستک ویکھ وکھائیندا۔ سچ پریتی گُرمکھ ورلے جائے جُڑ، منمکھ نیڑ کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ورن برن سرن اک رکھائیندا۔ ساچی سرن سوامی ایک، ایکنکار آپ جنائیا۔ کلجگ اتم بخشے ٹیک، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ دُور دُراڈا نیرن نیرا نیج گھر بیٹھا لے ویکھ، انتر آتم بھیو چکائیا۔ جنم کرم دی میٹے ریکھ، لیکھا کھئے رہن نہ پائیا۔ جنہاں انتر وڑ کے دسے اپنا بہیت، سوہنگ منتر نام پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں کرے ساچا بہیت، بتکاری اپنا رنگ رنگائیا۔ ساچا رنگ چاڑھے مجیٹھ، ستگر پورا دیا کھائیا۔ مٹھا کرے کوڑا ریٹھ، رس اکو نام بھرائیا۔ نام سُنائے ساچا گیت، تُوں میرا میں تیرا سچا ماہیا۔ کلجگ بدلے ستجگ ریت، ساچی سیکھیا اک سمجھائیا۔ نظری آئے پرہ اتیت، ترے گن دیوے ڈیرہ ڈھابیا۔ ویکھ وکھائے ہست کیٹ، اوچ نیچ اک سرنائیا۔ سجن بنے ساچا میت، ساک سین آپ ہو آٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جن بھگتاں دیوے اکو دان دھام انڈیٹھ، انڈیٹھا میل کرائیا۔

* ۶ آسو ۲۰۲۰ بکرمی دھٹا سنگھ دے گرہ ڈگرُو ضلع فروزپُر *

سرب جیاں پرہہ ایکا رام، گھٹ نواسی ڈیرہ لائیا۔ سرب جیاں پرہہ ایکا نام، ناؤں نزنکار اک درڑائیا۔ سرب جیاں پرہہ ایکا بھان، نرگن نُوَر جوت رُشنائیا۔ سرب جیاں پرہہ ایکا مان، در گھر ساچے دیوے وڈیائیا۔ سرب جیاں پرہہ ایکا گان، آتم پرما تم بھیو چکائیا۔ سرب جیاں پرہہ ایک گیان، دُھر سندیسہ دئے سُنائیا۔ سرب جیاں پرہہ ایک نشان، دھرم نشانہ دئے وکھائیا۔ سرب جیاں پرہہ ایک دھیان،

بخشے چرن کول سرنائیا۔ سرب جیاں پرہہ اک دھنکان، انحد نادى ناد سُنائیا۔ سرب جیاں پرہہ اک مکان، کایا مندر دئے وکھائیا۔ سرب جیاں پرہہ اک بھگوان، آد جُگاد سہج سُکھدائیا۔ سرب جیاں پرہہ ویکھے آن، جگ کرتا پھیری پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کرم آپ کھائیا۔ سرب جیاں پرہہ اکو داتا، دیاوان ہر اکھوائیندا۔ سرب جیاں پرہہ اکو داتا، برہم پاربرہم سمجھائیندا۔ سرب جیاں پرہہ اکو ساکا، آتم پرما تم میل ملائیندا۔ سرب جیاں پرہہ اکو ناطہ، سُرتی شبدي جوڑ جُڑائیندا۔ سرب جیاں پرہہ اکو گاتھا، سوہنگ ڈھولا راگ الائیندا۔ سرب جیاں پرہہ ویکھے کھیل تماشا، گھر گوپی کاہن نچائیندا۔ سرب جیاں پرہہ پُوری کرے آسا، جو جن ایکا اوٹ رکھائیندا۔ سرب جیاں دیوے بھرواسا، سچ دوار اک سمجھائیندا۔ سرب جیاں جوت پرکاشا، گھٹ گھٹ اندر آپ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ سرب جیاں ایکو داتار، دیاوان آپ اکھوائیا۔ سرب جیاں اک پیار، پریم پریتی توڑ نہائیا۔ سرب جیاں اک وبار، برہم پاربرہم سمجھائیا۔ سرب جیاں اک گُفتار، انتر آتم بوجھ بُجھائیا۔ سرب جیاں پرہہ سانجھا یار، آد جُگاد سگلا سنگ نہائیا۔ سرب جیاں پرہہ کھولنہارا کواڑ، بجرکپائی توڑ تڑائیا۔ سرب جیاں پرہہ نرگن جوت کرے اُجیار، جوتی جاتا نُر دھرائیا۔ سرب جیاں پرہہ ویکھے وگسے ویکھنہار، ویکھنہارا نظر کیسے نہ آئیا۔ سرب جیاں پرہہ سُنے پُکار، سچکھنڈ بیٹھا سچا ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ سرب جیاں ایک وست، سو سَتگر آپ ورتائیا۔ سرب جیاں رکھے مست، نام خُماری سچ چڑھائیا۔ سرب جیاں بھیو چُکائے کیٹ ہست، اوج نیچ ایکا گھر بہائیا۔ سرب جیاں دیوے درس، جو جن بیٹھے دھیان لگائیا۔ سرب جیاں میٹے حرص، ہوس کوئی رہن نہ پائیا۔ سرب جیاں کرے ترس، دیاوان بے پرواہیا۔ سرب جیاں پُورب لہنا ویکھے قرض، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کھیلے کھیل دُھردرگاہیا۔ سرب جیاں پرہہ کرے بودھ، نام منتر اک درڑائیندا۔ سرب جیاں پرہہ پردا سودھ، پردے ہر ہر رُپ دھرائیندا۔ سرب جیاں پرہہ بھاگ لگائے کایا کوٹ، بنک دوار اک سہائیندا۔ سرب جیاں لیکھا چُکائے ورن گوت، ذات پات بندھن نظر کھئے نہ آئیندا۔ سرب جیاں پرہہ نرمل رکھے جوت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ وکھائیندا۔ سرب جیاں گھر شبد دُھنکار، انراگی راگ سُنائیا۔ سرب جیاں گھر بولے جیکار، اُچی کوک کوک الائیا۔ سرب جیاں پرہہ کرے

خبردار، سوئی سرتی آپ اُٹھائیا۔ سرب جیاں پرہ دیوے پیج سوار، جو منگن چرن سرن سچی سرنائیا۔ سرب جیاں پرہ بہو ساگر لائے پار، منجھدھار بیڑا نہ کھئے رڑھائیا۔ سرب جیاں لیکھا جانے وارو وار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر آپ اُٹھائیا۔ سرب جیاں بہیو کھولے گجھ، پڑدہ دوئی دوت اُٹھائیندا۔ سرب جیاں نرمل کرے بدھ، وویکی اپنی دھار سمجھائیندا۔ سرب جیاں اُجل کرے مکھ، مکھ دُرمت میل دھوائیندا۔ سرب جیاں آون جاون میٹے ترسنا بھکھ، سانتک ست ست ورتائیندا۔ سرب جیاں جنم کرم گوئے دکھ، روگ سنتاپ نظر کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے میل ملائیندا۔ سرب جیاں تولے تول، تولنہار وڈ وڈیائیا۔ نام کنڈا رکھے کول، دو جہاناں پھیرا پائیا۔ سنت سہیلے لکھ چوراسی وچوں وروں، آد جگاد باہر کڈھائیا۔ سچ سنئے اگمی ڈھول، راگ ناد کرے شنوائیا۔ بجرکپائی پڑدہ کھول، بہیو ابھیدا دئے سمجھائیا۔ سرتی شبدی جائے مؤل، مؤلا اپنا رنگ رنگائیا۔ جنم جنم دا پورا کرے قول، کیتا قول بھل نہ جائیا۔ جن بھگتاں دیوے وڈیائی اُپر دھول، دھرنی دھرت خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، وڈ داتا دانی سد مہروان، مہر نظر اک اُٹھائیا۔

* ۶ آسو ۲۰۲۰ بکرمی سینتل سنگھ دے گرہ ڈگرؤ ضلح فروزپر *

پاربرہم پرہ بے پرواہ، ہر بے انت تیری وڈیائیا۔ سو پُرکھ نرنجن سچے شہنشاہ، شاہ پاتشاہ تیری شہنشاہیا۔ ہر پُرکھ نرنجن بن ملاح، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ ایکنکار دے صلاح، ساچی سکھیا سکھ درڑائیا۔ آد نرنجن کر رشنا، جوتی نور ڈگمگائیا۔ سری بھگوان دے سمجھا، ساچی سمجھ اک سمجھائیا۔ ابناشی کرتے پڑدہ دے اُٹھا، دوئی دوت رین نہ پائیا۔ پاربرہم برہم اپنا لے ملا، بھگت وچھوڑا نظر نہ آئیا۔ لیکھا جان دو جہاں، نرگن سرگن اپنی کار کماٹیا۔ برہمنڈ کھنڈ روون مارن دھاہ، زمیں اسمان رہے گرلاٹیا۔ رو سس سورج چن سس رہے جھکا، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ وشن برہما شو دھوڑی ٹکا مستک لئے لا، خاکی خاک روپ وٹائیا۔ بے عیب خدائی بے عیب پروردگار

خُدا، مقامے حق حق حقیقت دے جنائیا۔ لاشریک اک خُدا، خودی سب دی دے مٹائیا۔ مارگ دس اک سدھا، لکھ چوڑاسی جیو جنت پڑھائیا۔ اپنے ملن دی دے اکو بدھا، دوجا راہ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ شاہ پاتشاہ صاحب سلطان، در تیرے اک عرضوئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن دان، جھولی خالی رہے وکھائیا۔ جگ چوکرئی تیرا گاؤندے رہے نام، ندھان رسنا جہوا ڈھولا صفت صلاحیا۔ وسدے رہے کایا ساڈھے تن ہتھ اندر مکان، پنج تت چولا جگت ہنڈھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان دیندے رہے بیان، ڈھر دی بانی نام جنائیا۔ اتم کہہ کے آئے سرب جیاں دا داتا اک بھگوان، سچکھنڈ نواسی پُرکھ انباشی سچکھنڈ وسے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ٹھانڈا اک وکھائیا۔ در ٹھانڈا کھول دربار، ڈھر درباری تیری وڈیائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ در روون زارو زار، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ دہ دشا سُنے نہ کھئے پکار، چار کُنٹ دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ ہاکار، گرودوار امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ تیرتھ تھ ہوئے خوار، اٹھسٹھ بیٹھے ڈیرہ ڈھاپیا۔ دین مذہب نہ کھئے پیار، ذات پات کرے لڑائیا۔ صاحب ستگر ملے نہ دین دیاں، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ پن ہر نامے سارے ہوئے کنگال، خالی ہٹ رہے وکھائیا۔ ڈھر درباری ملے نہ کھئے دلال، ساچا ونج نہ کھئے کرائیا۔ حقیقت دسے نہ کھئے حلال، حق دیوے نہ تھاؤں تھائیا۔ ترے گن مایا پیا جنجال، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ آ کے سُنے نہ کوئی مُریداں حال، مُرشد پھیرا کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے ساچا ور، سری بھگوان تیری سرنائیا۔ سری بھگوان تیری اوٹ، چار ورن دھیان لگائیا۔ کھتری براہمن شودر ویش بھریا کھوٹ، بڈھ بیک نہ کھئے وکھائیا۔ نرمل نظر نہ آئے جوت، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار ہلکائیا۔ سُرتی شبد نہ کھئے سوت، آتم پرما تم میل نہ کھئے ملائیا۔ ناد دُھن شبد نگارے لائے نہ کھئے چوٹ، انراگی راگ نہ کھئے سُنائیا۔ تیرا ناؤں کسے نہ آوے سوچ، سوچ سوچ تھگی سرب لوکائیا۔ جگت وبھچار مانے موج، آتم رس ہتھ کسے نہ آئیا۔ گرمکھ وِرا کوٹن وچوں کرے تیری کھوج، کھوجت کھوجت اپنا مان گوائیا۔ نج نیتر نج لوچن نج مندر تیرا درس رہے لوچ، آسا ترسنا اور نہ کھئے ودھائیا۔ ٹھاکر سوامی پتپریشور اتم پہنچ، بے پرواہ تیرے آگے واسطہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر ملے سچ وڈیائیا۔ ستگر

سوامی ویکھ ٹھاکر، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ کلجگ دِسے ڈُونگھا ساگر، بھوری پار نہ کھئے کرائیا۔ ساچے مندر دیوے نہ کوئی آدر، آدرش سچ نہ کھئے وکھائیا۔ بھلا اک کریم قادر، کرتا نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دے ساچا ور، لکھ چوراسی کوک سُنائیا۔ لکھ چوراسی مارے کوک، جیو جنت ربا کُرائیا۔ ترے گن مایا رہی پھوک، سانتک ست نہ کھئے کرائیا۔ نو کھنڈ پرتھی دِسے جھوٹھ، ست دیپ ڈنکا کوڑ و جائیا۔ نظر نہ آئے کوئی پوت، سپوت روپ نہ کھئے وٹائیا۔ خالی دِسے پنج تت کایا بھوت، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار کرے لڑائیا۔ ناطہ تٹا تانا پیٹا سوٹ، سوتردھاری بیٹھا مکھ چھپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ اتم خالی ویکھ جگت کلبوت، ساچا حُجرہ حق نہ کھئے سہائیا۔ ساچے حُجرے نہ دِسے محبوب، خالق نظر کیسے نہ آئیندا۔ خالی دِسے جگت عرُوج، عرش فرش نیتر نیناں نیر و بائیندا۔ خالی دِسے سارا کوٹ، جوتی نور نہ کھئے چمکائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرا اکو نظری آئیندا۔ پیر پیغمبر تگن آس، آسا اکو اک رکھائیا۔ پروردگار تیرا کھیل تماش، خالق خلق تیری جھولی پائیا۔ چوڈاں طبق بھئے نراس، نبی رسول دین دُہائیا۔ ساچا سبق نہ کیسے پاس، الفیے نہ کھئے کُرمائیا۔ کلمیوں عاقی بھئے گستاخ، کلام الہی ڈھولا کوئی نہ گائیا۔ صدی چوڈھویں کوئی نہ کرے معاف، پروردگار دیونہار سزائیا۔ موسیٰ عیسیٰ محمد ایکا کلمہ گئے آکھ، آخر آوے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، جس دی کوئی نہ بوجھے ذات، اذاتی اپنی کھیل کرائیا۔ ساچا کھیل کر سمرتھ، سمرتھ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ گر اوتار تیرا مارگ گئے دس، اچی کوک کوک سُنائیا۔ نو کھنڈ پرتھی لگی آگ، ست دیپ مٹھ دتا تپائیا۔ امرت ملے نہ کیسے رس، رسنا جہوا ہوئی ہلکائیا۔ لکھ چوراسی کامنا وس، گر کا شبد نہ کھئے کماٹیا۔ سب دا تٹا دھیرج جت، ست سنتوکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ ناڑ بہتر ایلے رت، تن سو سٹھ ہاڈی دئے دُہائیا۔ نیتر روون تت اٹھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بُدھ مارے دھابینا۔ وست امولک کیسے نہ دِسے پاس، کایا گولک خالی نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیری ملے سچ سرنائیا۔ سچ سرنائی دے خالق، بے پرواہ دیا کماٹیا۔ آد جگادی بن بن پالک، جگ جگ سیو کماٹیا۔ تیرا کوئی نہ نندرا آس، چنتا غم نہ کھئے وکھائیا۔ تیرا روپ سچا خالص، خالص روپ دے پرگٹائیا۔ زرگن ہو کے بن ثالث، سرگن سچ سچ جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،

آپ اپنی کِریا کر، اک وکھاؤنا ساچا گھر، جس گھر وجے تیرے نام ودھائیا۔ کر کِریا ایکنکار، اکل کل تیری سرنائیا۔ سو پُرکھ نرنجن لے اوتار، وڈ اوتاری پھیرا پائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن کھول کواڑ، در دروازہ دے سمجھائیا۔ آد نرنجن دِپیک بال، اکو جوت ہونے رُشنائیا۔ سِری بھگوان پرگٹ کر سچّی دھرمسال، چار ورن ملے سرنائیا۔ ابناشی کرتے ہو دِیال، دینن اپنی گود بہائیا۔ پاربرہم اپنا جلوہ دے جلال، برہم پڑدہ دے اُٹھائیا۔ شبد گر وجا تال، انادی ناد سُنائیا۔ آکے ویکھ مَریداں حال، مُرشد تیرا راہ تکائیا۔ پھل دِسے نہ کیسے ڈال، خالی پتّ رہے لہرائیا۔ امرت بھر سروور تال، امرت میگھ اک برسائیا۔ ناطہ توڑ کال مہاکال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، نرگن سرگن سارے رہے دھیائیا۔ وشنوں کہے پرہ آ مہروان، تیری اوٹ تکائیا۔ برہما کہے دے دان، وست امولک جھولی پائیا۔ شنکر کہے کر پروان، بینتی تیرے آکے عرضوئیا۔ ترے گن مایا کہے میرا تٹا مان، ابھان نظر کھئے نہ آئیا۔ پنج تت کہے میں تیرا دربان، در گھر ساچے الکھ جگائیا۔ نیتر رووے پنج شیطان، اُچی کوکے واہو داہیا۔ من مت بُدھ ہوئی حیران، ہر کا بھیو کھئے نہ پائیا۔ لکھ چوڑاسی ناطہ تھے بے ایان، کوڑی شرع نہ کھئے وکھائیا۔ سرب جیاں دے اک گیان، بودھ آگادھ کر پڑھائیا۔ آتم پرما تم سارے لین پہچان، گھر گھر وچ ویکھ وکھائیا۔ نظری آئے تیرا نور مہان، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ کایا تت سوہے مکان، اٹھسٹھ تیرتھ اکو سروور روپ وکھائیا۔ کِریا کر سِری بھگوان، بھگوان اپنا پھیرا پائیا۔ کلجگ اتم ویلا پہنچیا آن، تیئی اوتار بھگت اٹھاراں گر دس عیسیٰ موسیٰ محمد لیکھا لکھت گئے لکھائیا۔ بے پرواہ بے عیب پروردگار نور الہی تیرا نور سکے نہ کھئے پہچان، بے پہچان تیری سرنائیا۔ لاشریک توہے توفیق مہبان بیدو نوجوان، رحمت اپنی آپ جنائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی سِری بھگوان، بھگت تیری اوٹ تکائیا۔ نو کھنڈ پرتھی مٹے زین اندھیری رات، کلجگ اماوس لوکات نظر نہ آئیا۔ غریب زانیاں کوچھیاں کھلیاں نام سُگندھی دے دات، وست امنگی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرا اکو نظری آئیا۔ کِریا کر سچ بھگونت، بھگون تیرے ہتھ وڈیائیا۔ نیتر روون گرُمکھ سنت، انتر آتم دھیان لگائیا۔ ہویا وچھوڑا نارکت، سرت سوانی بھجے واہو داہیا۔ کایا چولی چڑھے نہ رنگ بسنت، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ ملے نام نہ منیا منت، من کا منکا نہ کھئے بھوائیا۔ تیرا بھیو نہ جانے کوئی پنڈت، چوڈاں ودیا ہوئی ہلکائیا۔ در درویش کوٹن کوٹ گر اوتار بیٹھے منگت، پیر

پیغمبر نیوں نیوں سجدہ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ اتم منّ منت، در تیرے اک عرضوئیا۔ در تیرے اک ارداس، دوئے جوڑ سرب نمسکاریا۔ ٹھاکر سوامی وس پاس، جگت وچھوڑا پندھ نیواریا۔ گھر نُوڑ کر پرکاش، دیا باقی اک اجیاریا۔ جنم جنم دی پوری کر آس، سوہے بھگت سچ ڈلاریا۔ لیکھا چُکے مات گریہ دس دس ماس، اُلٹا رُخ نہ دُو جی واریا۔ لیکھا چُکے پرتھی آکاش، گگن گگنتر ڈیرہ ڈھاہ رہا۔ تیرے مندر ویکھاں راس، گوپی کاہن ناچ نچا رہا۔ تیرا سوہلا ساس ساس، تیرا ڈھولا راگ الا رہا۔ تیرا سیوک بن کے داس، سچ ساچی سیو کما رہا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرے چرن کرے نواس، دُو جی بھومکا بھاگ نہ کھئے لگا رہا۔ کلجگ اتم مالک آپ آیا خاص، خواہش سب دی میٹ مٹا رہا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سُنہیڑا اک گھلا رہا۔ سچ سُنہیڑا گھلے سجن، سو پُرکھ نرنجن دیا کھائیا۔ کلجگ انت کرا اکو مجن، ہر پُرکھ نرنجن ویس وٹائیا۔ سنت سہیلے گرو اوتار پیر پیغمبر بھگت بھگوان آئے سدن، ایکنکار صدّا نام دوائیا۔ سچ پرکاش نرمل جوت چاڑھے ساچا چندن، آد نرنجن نُوڑ رُشنائیا۔ ابناشی کرتا توڑے بندھن، بندگی اکو اک سمجھائیا۔ سری بھگوان دیوے پرمانندن، نیج اتم رس وکھائیا۔ پاربرہم برہم چاڑھے اپنی رنگن، رنگ اکو اک وکھائیا۔ گھر ساچے وجے مردنگن، نام نگارا اک سُنائیا۔ دُو جے گھر نہ جائے منگن، شاہ پاتشاہ سچّا شہنشاہیا۔ بیس بیسا ہر جگدیشا ڈھر دی دات آئے ونڈن، نام ندھانا جھولی پائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا کرے کھنڈن، کھنڈا کھڑگ نام چمکائیا۔ بل دھارے جودھا سُو رہیر سربنگن، نرگن نرور اپنا پھیرا پائیا۔ نو دوارے آوے پار لنگھن، گرمکھ تیرا گھر اک سہائیا۔ دسم دواہری وڑ کے اچے ٹلے چڑھ کے مستک ٹکا لائے چندن، جوت للائی نُوڑ رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سب دی آسا پور کرائیا۔ سب دی آسا کرے پور، پرہ وڈا وڈا وڈیائیا۔ پرگٹ ہو کے ویس وٹائے حاضر حضور، حضرت اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی نال ملا کے جوتی نُوڑ، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ کوئن کوٹ جنم دے بخشے آپ قصور، مہر نظر بے نظیر آپ اٹھائیا۔ پندھ مکائے دُورن دُور، نیرن نیر اپنا ڈیرہ لائیا۔ ناطہ توڑ کوڑو کوڑ، سچ سچ بوجھ بوجھائیا۔ جس گھر وچوں ہویا رہا مفرور، اتم اوسے گھر وچ پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں میلا میلے انت ضرور، ضرورت سب دی ویکھ وکھائیا۔ سرب کلا سوامی بھرپور، خالی بھانڈے دئے بھرائیا۔ جس جن مستک ٹکا بخشے دھوڑ، نوری

نور نور رُشناٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا سب دا دئے مُکائیا۔ سب دا لیکھا لائے لیکھ، لکھنہار گویال وڈی وڈیائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت کوئی نہ رہے بھلیکھ، بھانڈا بہرم سرب بھٹائیا۔ ستجگ تریتا دوپر کلجگ وچھڑے رکھے چیتے، چیتن سُرتی آپ جنائیا۔ جن بھگتاں کرے ساچا ہیتے، بتکاری ویس وٹائیا۔ نرگن ہو کے سرگن نال کھیڈے، جگت کھلاری کھیڈ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اندر وڑ کے دیوے بھیتے، باہروں نظر کیسے نہ آئیا۔ باہروں نظر نہ آئے میت، کلجگ لبھے سرب لوکائیا۔ رسنا جہوا ڈھولا گاؤندے گیت، من کا منکا نہ کھئے بھوئیا۔ پھر پھر تھکے مندر مسیت، شودوالے نین اٹھائیا۔ صاحب ستگر کایا مندر اندر وسے دھام انڈیٹھ، گھر گھر وچ بیٹھا آسن لائیا۔ آتم پرماٹم جو جن کھائے سچ پریت، تِس میل لائے ملائیا۔ کرے کرائے کایا ٹھانڈی سیت، امرت میگھ اک برسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آسا ترسنا دئے مٹائیا۔ آسا ترسنا میٹے سب، جو جن بیٹھے دھیان لگائیا۔ لکھ چوراسی وچوں لبھ، چار کُنٹ میل ملائیا۔ امرت جھرنا جھرائے کول نہہ، اُلٹا مُکھ آپ بھوئیا۔ کوڑی کِریا پار کرائے حد، مندر ساچا اک وکھائیا۔ سنت سہیلے سجن سد، چرن کول دئے سرنائیا۔ لکھ چوراسی نالوں کر کے اڈ، مارگ اکو اک وکھائیا۔ وشو بنائے ساچی ید، وشن برہما شو سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اتم اکو نام درڑائیا۔ انت درڑائے نام ایک، ایکنکار دیا کھائیدا۔ آد جگاد جس دی ٹیک، جگ چوکرئی بھيو کھلائیدا۔ سو صاحب ستگر دھارے بھیکھ، رُوپ رنگ ریکھ نظر کھئے نہ آئیدا۔ گھٹ گھٹ اندر رہا ویکھ، لکھ چوراسی ڈیرہ لائیدا۔ کلجگ اتم کوڑی کِریا اگنی تپے ریت، بالو رُوپ سرب وٹائیدا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نرگن اپنا کھیل کرائیدا۔ نرگن کھیل کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ سب دا لہنا دینا قرض دئے اُتار، مقروض اپنا فرض ادا کرائیا۔ آگے مارگ دسے سچ سنسار، سرشٹ سبائی کرے پڑھائیا۔ ذات پات ورن برن اوچ نیچ جھگڑا دئے نوار، جھنجٹ کھئے رہن نہ پائیا۔ سرب جیاں دا سانجھا یار، پُرکھ اکال دئے سمجھائیا۔ رسنا گاوو میت مُرار، بتی دند صفت صلاحیا۔ آتم کرو پرماٹم پیار، برہم میلا سہج سُبھائیا۔ گر چیل سوہے اک دوار، نانک گوہند اک پڑھائیا۔ گھر مندر کھول دکان، سوڈا ہٹ دئے وکائیا۔ دھرم جھلائے اک نشان، دو جہانا ہتھ اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تُوں میرا مین تیرا سوہنگ ڈھولا سارے گان، اکو راگ

ناد سنوایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سِکھیا اکِ درڑائیا۔ ساچی سِکھیا دیوے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیایا۔ لکھ چوڑاسی مائی باپ، پتا پوت گود سہایا۔ ستجگ تیرا سچا جاپ، آتم پرما تم کرے کڑمائیا۔ پاربرہم برہم دسے پوجا پاٹھ، سمرن اکو اک سمجھایا۔ سچ سرور دسے تیرتھ تاٹ، تٹ کنارہ اکو دے وکھایا۔ ایشٹ گردیو سوامی نظری آئے پُرکھ سمرتھ، ساکھیات ثابت صورت دے پرگٹایا۔ لہنا دینا جیو جنت سادھ سنت چکائے ہتھو ہتھ، لیکھا سب دا پور کرائیا۔ کوڑ کڑیارا دیوے متھ، نام مدھانا اتھ پائیا۔ جن بھگتاں ہردے اندر وس، وصل اپنا اک کرائیا۔ سچ پرتی دیوے رس، نجھرجھرنا نام جھرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ اتھ ہو نرپکھ، سرگن مارگ دیوے دس، ساچی سِکھیا اکو نام سمجھایا۔ ساچا ناؤں ہر کا روپ، ستگر سوامی شبد جنائیندا۔ سد وسے چارے کوٹ، دہ دشا آسن لائیندا۔ جگ توڑے ناطہ جوٹھ جھوٹھ، سچ سچ اکِ درڑائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی گر اوتار پیر پیغمبر پاربرہم دا سارے دین ثبوت، شہادت اکو وار بھگتائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، ساچا مارگ اک لگائیندا۔ ساچا مارگ لگے جگ، جگ جیون داتا آپ لگایا۔ سریشٹ سبائی ترے گن لگی بچھائے آگ، اگنی تہ نہ کھئے وکھایا۔ کِریا کرے سورا سرگ، گرمکھ گر گر لے جگایا۔ درس دکھائے اُپر شاہ رگ، نو دوارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ ہنس بنائے پھڑ کے کگ، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ چکایا۔ انحد ناد جائے وج، دھن راگ کرے سنوایا۔ بجرکپائی ڈیرہ جائے ڈھٹھ، پڑدہ رہن کھئے نہ پائیا۔ آتم سیجا چڑھے بھج، بن پاندھی پندھ مکایا۔ گرمکھ آتم پرما تم لے سد، آپ اپنا حکم منایا۔ تون میرا میں تیرا تیری میری اکو ید، ہنگ برہم پاربرہم دے سمجھایا۔ دو جہان ڈھولا اکو چھند، سنسا کوئی نظر نہ آیا۔ نہ کوئی بندی خانہ بند، بندھن سکے نہ کھئے پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا منتر اک اپایا۔ ساچا منتر اگما جاپ، سو ستگر آپ اپایا۔ ستجگ دیوے ساچی دات، وست امولک آپ ورتایا۔ چار ورن بنائے سجن ساک، ناطہ بھین بھائی جڑایا۔ اندر باہر رکھے اتفاق، دوئی دویت نہ کھئے رکھایا۔ بند کواڑی کھول تاک، جلوہ نور کرے رُشنایا۔ لیکھا چکے جگت آفتاب، نور ظہور اک رُشنایا۔ مکھ پڑھدا لاپے نقاب، محبوب اپنی دیا کھایا۔ ساچے تخت بے حق جناب، جگت شریعت دے مٹایا۔ پیر

پیغمبر در سارے کرن آداب، نیوں نیوں لاگن پائینا۔ تیرا کوئی نہ جانے بھوکھت واک، اشارہ اشارے نال سمجھائیا۔ کلجگ اتم ویکھ آپ حالات، حالت سب دی دئے بدلائیا۔ سرت سوانی پنج تت کایا اندر گرفت ہوئی حوالات، بندی خانہ دے ٹڑائیا۔ تیرے بھگتاں دسے اک جماعت، پٹی اکو نام پڑھائیا۔ لکھ چوراسی تیرا باغیچہ وڈ باغات، مالی بن کے پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دے ساچا ور، تیرے آگے سرب لاجواب، بول سکے کوئی نہ رائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرگن نرویر پُرکھ اکال سچکھنڈ دوارے تیرا خطاب، خطا سب دی معاف کرائیا۔

* ۶ آسو ۲۰۲۰ بکرمی گرچن سنگھ دے گرہ پنڈ سدے والا ضلع فروزپور *

سچ دربار اکو لگا، سچکھنڈ وجے ودھائیا۔ تخت نواسی سورا سربگا، شاہ پاتشاہ آسن لائیا۔ جوتی نور دیک جگا، نرگن نرویر کرے رُشنائیا۔ نام ڈنکا ہو کے وجا، دو جہان کرے رُشنائیا۔ وشنوں اٹھ کے پھرے بھجا، چاروں گنٹ واپو داہیا۔ برہما کہے پرہم میرا ویکھ آگا، دوئے جوڑ جوڑ سرنائیا۔ شنکر دوئے جوڑ ہتھ بدھا، نیتر نیناں نیر وپائیا۔ ترے گن مایا کہے میں چھڈاں اڈا، لوکات رہن نہ پائیا۔ پنج تت کہے میرے خالی ہڈا، وست نظر کھئے نہ آئیا۔ گر اوتار کہے ہوں بالک نڈھا، بلدھاری تیری وڈیائیا۔ پیر پیغمبر کہے تیرا کردے رہے سجدہ، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ بھگت کہے میں تیرا بردا، بھگون تیری اوٹ رکھائیا۔ سنت کہے میں تیتھوں ڈردا، نرہے تیری اک سرنائیا۔ گرمکھ کہے میں تیرا ناؤں پڑھدا، نت نوت دھیان لگائیا۔ گرسکھ کہے میں سرن سرنائی ڈگدا، مان ابھان نظر کھئے نہ آئیا۔ ستجگ کہے میں راہ تگاں چردا، نیتر نین نین اٹھائیا۔ تریتا کہے میں ویکھاں کھیل ساچے پر دا، ہر پریم ویس وٹائیا۔ دوپر کہے میں پریم پریتی اندر کھڑدا، ساچی پنکھڑی مکھ کھلائییا۔ کلجگ کہے میں تیرے ناؤں تو چڑدا، دکھی ہو کے دیاں دہائیا۔ چوڈاں لوک کہے میرے گھر کوئی نہ پھردا، صاحب سلطان نظر کھئے نہ آئیا۔ چوڈاں طبق کہے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرا اک رکھائیا۔ سچ دربار سچکھنڈ نواسی، ایکنکارا آپ لگائیا۔ اُپر بیٹھ پُرکھ ابناشی، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ دو جہاناں منڈل راسی، گوپی کاہن ناچ

نچائیا۔ شبد سُت دُلا رے دیوے ہُلاسی، سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ وشنو تیری لاپے اداسی، برہما دھیرج آپ دھرائیا۔ شنکر تیری کرے بند خلاصی، بندنا اکو اک سمجھائیا۔ ترے گن کٹے تیری پھاسی، پنج تت ڈیرہ دیوے ڈھاپیا۔ گر اوتار بنائے داسی، پیر پیغمبر سیو لگائیا۔ جگ چوکرئی پوری کرے آسی، ستجگ تریتا دواپرکلجگ ویکھے تھاؤں تھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچے تخت ہر جو چڑھیا، سو پُرکھ نرنجن وڈی وڈیائیا۔ محل اٹل آپے کھڑیا، جوتی نور نور رُشنائیا۔ ناؤں نرنکارا ایکا پڑھیا، دو جہان کرے شنوائیا۔ لکھ چوراسی گھاڑن گھڑیا، گھڑ بھانڈے ویکھ وکھائیا۔ نرگن نور ہر گھٹ دھریا، جوت نرنجن کرے رُشنائیا۔ امرت سروور گھر گھر بھریا، کول ناہی مکھ بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ تخت نواسی تیرا تگن راہ، نیر نین نین اٹھائیا۔ کون ویلا پرہ ملے ملاح، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ پرگٹ ہووے سچ خُدا، دستگیر پلُو دے پھڑائیا۔ لیکھا جانے دو جہاں، برہمنڈ کھوج کھوجائیا۔ جگ چوکرئی لہنا دینا دے چکا، لیکھا سب دا آپ مکھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں جگ وچھڑیاں لے ملا، صدا اکو نام سُنائیا۔ در گھر ساچے کٹھے ہوو آ، ہر مندر وجے ودھائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکلجگ چوتھا جگ رہا وہا، اتم ویلا نیڑے آئیا۔ جس صاحب دا گیت گوبند گئے گا، ڈھولا راگ ناد سُنائیا۔ شاستر سمرت وید گئے بنا، لیکھا جان کاغذ قلم شاہیا۔ الفیے نقطہ نوں گئے سمجھا، تیس بتیسا رسنا جہوا صفت صلاحیا۔ کلمہ نبی رسول گئے پڑھا، کائنات کر شنوائیا۔ نام ست گئے درڑا، ڈنکا اکو نام وجائیا۔ پُرکھ اکال گئے منا، ایشٹ دیو سوامی بے پرواہیا۔ واک بھوکھت گئے جنا، بھيو ابھیدا کھول جنائیا۔ سو صاحب سلطان تخت نواسی شاہ پاتشاہ پتپریشور پھیرا پائے آ، پروردگار جلوہ نور الہیا۔ سچکھنڈ دوارا ہر نرنکارا ایکنکارا نرویر پُرکھ رہا وسا، محل اٹل کرے رُشنائیا۔ نرگن نور ساچا نور رہا چمکا، سورج چند نہ کھئے وڈیائیا۔ وشن برہما شو در بیٹھے سیس جھکا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دھر دا اکو حکم سمجھائیا۔ سچ دربار سچ سلطانا، سو پُرکھ نرنجن سوہیا پائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن نوجوانا، مرد مردانہ بھيو گھلائییا۔ ایکنکارا وڈ بلوانا، بلدھاری حکم ورتائیا۔ آد نرنجن نور مہانا، جوتی جاتا جوت کرے رُشنائیا۔ ابناشی کرتا بٹھے گانا، گھر ساچا سکن منائیا۔ سری بھگوان جھلائے نشانہ، دھرم نشانہ اک اٹھائیا۔ پاربرہم پرہ کرے پروانہ، سچ پروانگی اک رکھائیا۔

پروردگار وسنہارا ساچے دھام حق مقاما، مقامے حق ڈیرہ لائیا۔ آد جگادی اک اماما، بے عیب نور خدائیا۔ پیر پیغمبر سجدہ کرے سلاما،
 چرن کول منگے سرنائیا۔ وشن برہما شو دیوے دانا، وست امولک آپ ورتائیا۔ شبدی دھار بنے کاہنا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک وڈیائیا۔ سچ دربارا سچکھنڈ، ست ستوادی آپ لگائیندا۔ تھر گھر ونڈے اپنی ونڈ، سن
 اکم بیو چکائیندا۔ لکھ چوراسی بندی خانہ بند، اندج جیرج اُتہج سینج اپنا حکم ورتائیندا۔ نرگن سرگن گیت سنائے چھند، ساچا ڈھولا
 راگ لائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لوکات کٹ کے گئے پنڈھ، پاندھی روپ سرب وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ نر نریشا ایکنکارا ہر نرنکارا نرگن دھارا آپ جنائیندا۔ سچ سندیسہ دیوے بھگوان، ہر بھگون دیا
 کائیا۔ سچکھنڈ نواسی ہو مہروان، مہر نظر اُٹھائیا۔ وشنو تیرا وشو بھنڈارا ویکھے آن، نرویر پُرکھ پھیرا پائیا۔ برہمے تیرا برہم کرے پہچان،
 لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ شنکر تیرا بل ویکھے وچ جہان، ترسول تیری بیو چکائیا۔ ترے گن مایا تیرا توڑے مان، ابھمان رہن کھئے نہ
 پائیا۔ پنج تت تیری کرے کلیان، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ گر اوتار ویکھے مار دھیان، پیر پیغمبر پڑدہ آپ چکائیا۔ شاستر سمرت ویکھے پُران،
 گیتا گیان بیو کھلائی۔ پڑدہ لاه انجیل قرآن، کھانی بانی حکم ورتائیا۔ لیکھا جانے دو جہان، برہمنڈ کھنڈ اپنا وپس وٹائیا۔ پھرے دروہی زمیں
 اسمان، گگن گگنتر ہاکار کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لہنا سب دا جھولی پائیا۔ سچکھنڈ
 دوارے ہر دربارا، آد جگادی اک لگائیندا۔ جگ چوکرئی کرے سچ وبارا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ نرگن سرگن لے اوتارا، لکھ
 چوراسی جیو جنت سمجھائیندا۔ شبدا نادی بودھ اگادھی بول جیکارا، ناؤ نرنکارا آپ درڑائیندا۔ کاغذ قلم شاہی کاتب بن لکھارا، سرگن
 نرگن اپنی دھار وکھائیندا۔ رسنا جہوا بٹی دند بول نعرہ، حق حقیقت پڑدہ لاپنڈا۔ مارگ دسے سرب سنسارا، سنسار ساگر کھوج
 کھوجائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بیو ابھیدا آپ کھلائی۔ بیو ابھیدا کھولے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جگ
 چوکرئی سجن ساک، پتہریشور اک اکھوائیا۔ کلجگ اتم پورا کرے بھوکھت واک، واقع ویکھے چائیں چائیا۔ سچ دوارے کھول تاک، پڑدہ
 دوئی دے اُٹھائیا۔ سچ سندیسہ نر نریشا وشن برہما شو گر اوتار پیر پیغمبر سب نوں دیوے آکھ، آخر اپنا حکم ورتائیا۔ کلجگ مٹے اندھیری

رات، سَتَجُگ ساچا چند چمکائیا۔ کھیلے کھیل پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا اپنا حُکم ورتائیا۔ جو اُچے سو ہووے ناس، تھر کھئے رہن نہ پائیا۔
 مایا ممتا ناٹھ تھے کوڑی راس، کلجُگ پونجی نظر کھئے نہ آئیا۔ سِری بھگوان سٹے ڈُونگھے کھات، شوہ دریا آپ رُڑھائیا۔ لہنا دینا چُکائے ذات
 پات، دین مذہب جھگڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش بنائے اک جماعت، اکو اکھر کرے پڑھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آ کے
 ویکھن جگت حالات، نرگن نرگن اپنے نال لیائیا۔ بن پُرکھ اکال کسے کوئی نہ پُچھے وات، چار ورن روون مارن دھابینا۔ کلجُگ چولا اتم
 جانا پاٹ، کالا سوُسا تن رہن نہ پائیا۔ بیس بیسا اُتارے اپنے گھاٹ، صدی چوڈھویں لیکھا لیکھے لائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد طوبیٰ طوبیٰ کہہ
 سُناون گاتھ، نیتر رو رو نینان نیر وہائیا۔ اُمت اُمتی اسپن گئے آکھ، آخر اکو حُکم جنائیا۔ کلجُگ اتم سانجھا پیر پرگٹ ہووے ساکھیات، وڈ
 امام اپنا پھیرا پائیا۔ لیکھا جانے سرِشٹ سبائی کائنات، کلمہ اکو نام پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا لیکھے
 پائیا۔ وشنوں لیکھا لیکھے جائے لگ، لگاونہار آپ لگائیا۔ برہم نیتر نین تک، در مندر دئے کھلائییا۔ شنکر ویکھ خالی ہتھ، ترسول نظر کھئے
 نہ آئیا۔ بھولے ناتھ اٹھ نٹھ، باشک تشکا گلوں لاپیا۔ رجو طمعو ستو نیتر نیر نینان گھت، اُچی کوکے دئے دُہائیا۔ پنج تت کوئی نہ میٹے پھٹ،
 پئی نام نہ کھئے بندھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر مٹکھاں کولوں پچھے گئے ہٹ، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ دُور دُراڈے گئے نٹھ، پلو اپنا مات چُھڈائیا۔
 جنہاں بھلی گر کی مت، من مت بیٹھے جگت پرنائیا۔ سو خالی دسن ہتھ، ساچی وست نظر کھئے نہ آئیا۔ ناڑ بہتر ابلے رت، امرت میگھ نہ
 کھئے برسائیا۔ اتم کھیرا ہونا بھٹھ، کلجُگ بھٹھیالا اگنی ربا تپائیا۔ جو گرمکھ گرسکھ ہر سنت انتر آتم رہے رٹ، پرہ چرن دھیان لگائیا۔
 تنہاں ویکھے پُرکھ سمرتھ، نرگن سرگن پھول پھولائیا۔ کلجُگ انت سِری بھگونت جوتی جاتا ہو پرگٹ، پُرکھ بدھاتا دئے وڈیائیا۔ چرن کول
 بندھائے نت، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاپیا۔ لکھ چوراسی وچوں لئے رکھ، رکھیا کرے سببیں تھائیا۔ اپنے ویکھن دی کھولے تیجی اگھ، دیوے
 لوچن بند کرائیا۔ ساچا مارگ دیوے دس، آتم پرما تم بوجھ بُجھائیا۔ پاربرہم برہم دیوے اپنا رس، رس رسیا مُکھ چوائیا۔ کرے پرکاش کوٹن
 رُو سس، جوتی نور ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا سب دا لیکھے پائیا۔ وشنوں اٹھ کر
 دھیان، سو ستگر آپ جنائیا۔ کلجُگ ویکھ جیو جہان، غریب نمانے روون مارن دھاپیا۔ ساچا ملے نہ کسے پکوان، امرت رس نہ کھئے

چکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا منگے تھائوں تھائیا۔ اٹھ برہمے برہم وچار، پاربرہم سمجھائیندا۔ بھرے بھلا سرب سنسار، تیرا نور نظر کسے نہ آئیندا۔ کوڑی کِریا کیتا پَسار، ساچا ناد نام نہ کھئے سُنائیندا۔ گھر مندر ہویا اندھیار، پرکاش رُپ نہ کھئے وٹائیندا۔ سرشٹ سبائی دھواں دھار، جوتی چند نہ کھئے چمکائیندا۔ لیکھا دے سچ دربار، سِری بھگوان منگ منگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر سندیسہ اک الائیندا۔ شنکر اٹھ ویکھ ترسُول، ترے گن اتینا آپ جنائیا۔ تیرا چُکیا اتم مُول، قیمت کرتا دیوے پائیا۔ آگے بدلنہار اصُول، اصلیت سب دی ویکھ وکھائیا۔ دُھر دا لیکھا کرنا پئے قبول، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل ربا رچائیا۔ ترے گن مایا کھول اکھ، ہر آخر آپ جنائیندا۔ تیرا کھپڑا دے سے بھٹھ، محل اٹل نظر کھئے نہ آئیندا۔ کلجگ اتم پنج تت کھلے نہ کوئی ہٹ، ہٹوانا رُپ نہ کھئے وٹائیندا۔ گھر گھر لگی دے آگ، ساتک ست رُپ نہ کھئے دھرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کرنی آپ سمجھائیندا۔ اٹھو ویکھو تیئی اوتار، ہر طرح طرح سمجھائیا۔ کلجگ جیو ہوئے گوار، مَورکھ مگدھ ہر کا بھیو کھئے نہ پائیا۔ گھر گھر وڑیا جگت وِہچار، کوڑی سیجا رپے ہنڈھائیا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار، تن ماٹی ناچ نچائیا۔ آسا ترسنا کرے پیار، ہوئے ہنگتا خوشی منائیا۔ سجن ملیا نہ میت مُرار، گھر کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ سرت سوانی رووے زارو زار، شبہ ہانی نظر کھئے نہ آئیا۔ اتم سیجا سنجی دے بن میت مُرار، مِتر پیارا سوہیا کوئی نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پڑدہ سب دا ربا اٹھائیا۔ پیر پیغمبر مُکھ لاہو نقاب، پڑدہ آپ چُکائیا۔ چاروں گنٹ ساچی کرے نہ کوئی آداب، سچ اسلام سپس نہ کھئے جھکائیا۔ من منوآ بن نواب، حُکم اپنا ربا ورتائیا۔ اُمت اُمتی کوڑا دے خواب، ساچا نور نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا سب دا ربا سمجھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران تگوا اپنا راہ، ہر رہبر ربا جنائیا۔ پڑھ پڑھ جیو جنت سارے گئے بھلا، بھلیاں مارگ کھئے نہ پائیا۔ ہر دے ہر سکے نہ کھئے وسا، ہر مندر وڑ کے درس کھئے نہ پائیا۔ نج نیتر پڑدہ سکے نہ کھئے اٹھا، دوئے لوچن نین شرمائیا۔ دُھن اتمک راگ کوئی نہ سکے گا، رسنا پڑھ پڑھ تھگی سرب لوکائیا۔ امرت اتم جام سکے نہ کوئی پیا، رس انرس بھیو نہ کھئے مٹائیا۔ دِپیک دیا جوت سکے نہ کھئے جگا، گھر گھر دیا بتی کرن رُشنائیا۔ اتم پر ماتم سکے نہ کوئی ملا، ملنی جگدیش نہ کھئے کرائیا۔ آون

جاون پنڊھ سکے نہ کھڙے مڪا، لکھ چوڙاسی پھند نہ کھڙے کٺائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سب دا لیکھا ربا جنائیا۔ وشن برہما شو تے کر اکٹھ، دھڙے جوڙ پئے سرنائیا۔ سری بھگوان ساڌے نہیں کچھ وس، تیری کیتی کرنی توہے بھائیا۔ جیوں بھاوے تیوں لہنا رکھ، رکھیا کریں بے پروا ہیا۔ گر اوتار چرن ڈگے ڈھٹھ، اپنا آپ مٹائیا۔ جو کچھ ساڌا سو تیرے ہتھ، ڈوری تیرے ہتھ پھرائیا۔ تیرا لیکھا لکھ لکھ آئے دس، کاغذ قلم شاہی نال رلائیآ۔ اتم ہو کے تیرے وس، لوکھات ناطہ دتا تھرائیا۔ پیر پیغمبر کوئی نہ پئے آکھ، نیتر نیناں نیر وبائیا۔ پروردگار بے پروا ساڌی نتھ تیرے ہتھ، نگ نکیل تیری ڈوری پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیری مئیے اک رضائیا۔ سارے اٹھو ویکھو ایک، ایکنکارا آپ جنائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی جس نے دتی ٹیک، سو ٹیکا مستگ سب دے لائیا۔ پاربرہم پرہہ ٹھاکر سوامی کھولنہار اپنا بہیت، ابھیو دئے جنائیا۔ لکھ چوڙاسی نالوں سب دا چھٹا بہیت، گرو پیر اوتار لوکھات ہونے نہ کھڙے سہائیا۔ کلجگ اتم لکھ چوڙاسی سُنجا ہویا کھیت، راکھ بیٹھے مکھ چھپائیا۔ پاربرہم پتپریشور سرب سوامی کھیلے اپنی کھید، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ اگنی تپدی ویکھے مہینہ جیٹھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سب دا لیکھا لیکھ مڪائیا۔ اٹھو ویکھو پیر پیغمبر، پاربرہم پرہہ آپ جنائیندا۔ کلجگ رچیا اک سویمبر، صاحب سلطان ونڈ ونڈائیندا۔ پرگٹ ہو سرب کلا بھرتمبر، بھيو ابھیدا آپ گھلائیندا۔ کوڑی کریا میٹے اڈمبر، جوٹھا جھوٹھا ڈیرہ ڈھابندا۔ لکھ چوڙاسی جیو جنت سادھ سنت دھرم دوار اکو دسے مندر، کایا کعبہ پڑدہ آپ چکائیندا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی ہر گھٹ وسے اندر، نرگن اپنا ڈیرہ لائیندا۔ بھاگ لگائے ڈونگھے کھنڈر، جوتی جوت جوت رُشنائیندا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم اک دو جے دا پیار سانجھا منگن، بھگت بھگوان اپنا رنگ وکھائیندا۔ سنت سہیلے گرو گر چیلے آپے رکھے اپنے انگن، انگیکار آپ ہو جائیندا۔ دو جے در کوئی نہ جائے منگن، دیونہارا داتا پُرکھ اکال اکو دیا کمائیندا۔ نام ندھان سری بھگوان سورا سربنگ وجائے مردنگن، ڈنکا اکو ہتھ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا جانے سرب ور بھنڈن، کلجگ بھنڈی آپ مڪائیندا۔ کلجگ بھنڈی ویکھے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ سرشٹ سبائی دیوے اکو جاپ، سکھیا سچ سچ پڑھائیا۔ آتم پر ماتم وڈ پرتاپ، گھر ساچے خوشی وکھائیا۔ میل ملاواں رسول پاک، پاکیزہ اپنا راہ جنائیا۔ لیکھا چکے تن ماٹی

کوڑی خاک، خاک سار لے اٹھائیا۔ جن بھگتاں کھولے انتر تاک، بند کیواری گنڈا لاپیا۔ میٹے زین اندھیری رات، ساچا چند نور چمکائیا۔
 تُوں میرا میں تیرا سناوے گاتھ، سوہنگ ڈھولا اک پڑھائیا۔ ورن برن میٹ بنائے سچ جماعت، چار ورن ہر سرنائیا۔ نظری آئے اک اکانت،
 اک اکلا سچا ماہیا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر رکھن آس، بھگت سنت بیٹھے دھیان لگائیا۔ گرمکھ گرسکھ مل بھاون ترسنا پیاس،
 بھکھ کھئے رہن نہ پائیا۔ سو صاحب زرگن جوت کرے پرکاش، پرکاشوان ہر گھٹ تھائیا۔ ستجگ ساچے تیرا کھولے بھیو خلاص، خلاصا اکو
 وار جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سریشٹ سبائی آتم
 پرماتم دیونہار گیان، بودھ آگادھا بن کے پنڈت، برہم ودیا پاربرہم جنائیا۔

* ۷ آسؤ ۲۰۲۰ بکرمی زورا سنگھ دے گرہ سدے والا ضلع فروزیئر *

ساچا نام دھر سلوک، دھرم دوار دئے وکھائیا۔ لیکھا چکے ہرکھ سوگ، چنتا غم نہ کھئے جنائیا۔ ناطہ تئے لوک پرلوک، دو جہان پنڈھ
 مکائیا۔ مان گوا کے مکٹی موکھ، مہروان نظر اٹھائیا۔ لوڑ رہے نہ کوئی سوچ، سوچ سمجھ دئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، ایک نام دئے پڑھائیا۔ ہر کا نام ستگر جام، مست پیالہ اک پیائیندا۔ انتر آتم دے اکو رام، دوجا نور نہ کھئے وکھائیندا۔ جنم جنم دا
 پورا کرے کام، پورن اچھیا آپ وکھائیندا۔ بھاگ لگائے نگر کھیڑا گرام، جیو پنڈ ویکھ وکھائیندا۔ کر پرکاش اپنے بھان، جوتی جوت جوت
 جگائیندا۔ ساچا چرن دھوڑ اشنان، ڈرمت میل میل دھوائیندا۔ گھر نظری آئے گوپی کاہن، ایشٹ گردیو سوامی ٹھا کر اپنا پڑدہ لاپندا۔ بودھ
 آگادھ شبد دھن ناد سنائے بانی، رسنا جہوا بئی دند نہ کھئے بلائیندا۔ لہنا دین چکائے چار کھانی، خالص اپنا میل ملائیندا۔ سچ سروور دیوے
 امرت پانی، ٹھنڈا جل دھار مکھ چوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیندا۔ ستگر ناؤں شبد وچولا،
 دو جہان ہویئے سہائیا۔ زرگن سرگن بن کے تولا، نام کنڈے تول ثلاثیا۔ آتم پرماتم سچ سنائے بولا، سوہنگ ڈھولا اک پڑھائیا۔ جنم جنم دا
 بھار کرے ہوؤلا، کوڑی گٹھڑی سیس نہ کھئے ٹکائیا۔ اٹا کرے ناہہ کوؤلا، دھار امرت مکھ چوائیا۔ دیوے وڈیائی اُپر دھوؤلا، دھرنی دھرت

سوہیا پائیا۔ نُوْر وکھائے اِکوِ اولا، جوتی جوت کر رُشنائیا۔ رنگ جنائے ساول سولا، سُندر مُکھ پڑدہ لاپیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دئے سندیسہ پون پونا، نام ہلارا اِک لگائیا۔ ہر کا ناؤں سَتگر میت، پرہہ ٹھاکر اِک سُنائیا۔ شبد انادی دُھر دا گیت، گر اوتار پیر پیغمبر راگ الاٹیا۔ گھٹ سوامی وسے چیت، چیتن اپنا بھیو کھلائیا۔ ساچا چاڑھ رنگ مجیٹھ، چولی کپڑ آپ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سَتگر نام دئے وڈیائیا۔ نام اگم ڈُونگھا ساگر، گہر گمبھیر اِکوِ اِک وکھائیندا۔ آپ ٹکائے کایا گاگر، پنج تت اندر ڈیرہ سچ کرائیندا۔ لکھ چوڑاسی وچوں گرُمکھ وِرلا بنے سوڈاگر، سوڈا اپنے ہٹ گہر گہر وچ ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی سیکھیا اِک سمجھائیندا۔ سَتگر نام شبد سوامی، سوہاؤنت وڈی وڈیائیا۔ نرگن سرگن انترجامی انتر آتم بوجھ بھجھائیا۔ سچکھنڈ دی ساچی بانی، ست ستوادی آپ سُنائیا۔ دو جہاناں کھیل مہانی، مہابلی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا اِک درڑائیا۔ شبد گردیو پاربرہم، پتپریشور کھیل کرائیندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی ساچا دھرم، دھرم آتما آپ جنائیندا۔ نہکرمی رکھ نہ کھئے کرم، کرم کانڈ نظر کھئے نہ آئیندا۔ ذات پات نہ کھئے ورن، برن ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ سچ جنائے اِکوِ سرن، سرنگت گہر ساچے اِک سمجھائیندا۔ گرُمکھ وِرلے سچ دوارے وِرن، گہر مندر اِکوِ نظری آئیندا۔ تُوں میرا میں تیرا سوہنگ شبد اِکوِ پڑھن، دُوْجا راگ نہ کھئے الاٹیندا۔ نہ جیون نہ جیوت مرن، مرن جنم دوہاں تو پار کرائیندا۔ اتم لے کے جائے اپنی سرن، گہر ساچے سچ بہائیندا۔ نت نوت بن اکھاں درشن کرن، جوتی نُوْر نُوْر رُشنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن اپنا نام بھجھائیندا۔ نام سَتگر شبد بانی، گر گوجھ گیان دوائیا۔ اکھڑ اکھڑ جگت کہانی، صفتی صفت سمجھائیا۔ رسنا جہوا بولے چارے کہانی، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ گرُمکھ وِرلا پائے پد نربانی، جس اپنا نربان پد سمجھائیا۔ لے کے جائے شاہ سُلطانی، شہنشاہ اپنا حُکم منائیا۔ مندر وکھائے اِک لاسانی، سُوْرچ چند نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ نام شبد گیت گوہند، سہج سُکھ داتا اِکوِ اِک سمجھائیا۔ میٹ مٹائے سگلی چند، چنتا چکھا نہ کھئے جلائیا۔ ٹھاکر ہو بنے بخشنند، ساگر ہو امرت میگھ برسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے نام ور، اِک اکھڑ بوجھ بھجھائیا۔ اِکوِ اکھڑ اِکوِ گہر، ایکنکار اِک جنائیندا۔ اِکوِ پتھر توڑے

گڑھ، اکو نام چوٹ نگارے لائیندا۔ اکو مندر اکو دوار ویکھنا چڑھ، اک محل سوہیا پائیندا۔ اکو ناراکو کنت لہنا ور، اکو سیس ہتھ
 ٹکائیندا۔ اکو سرن سرنائی جانا پڑ، اکوچرن کول دھیان جنائیندا۔ اکو پلو لہنا پھڑ، اکو اپنے نال گنڈھ پوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا منتر اک سمجھائیندا۔ اکو منتر نام آد، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ اکو روپ ہنگ برہما، برہمانڈ
 کرے رُشنائیا۔ دوہاں مل کے وجے ناد، گھر سچ خوشی وکھائیا۔ بن پرما تم آتم کوئی نہ آئے سواد، رس روپ نہ کھئے وٹائیا۔ بن آتم پرما تم کوئی
 کرے نہ راج، رعیت روپ نہ کھئے وکھائیا۔ بن پرما تم آتم پورا کرے نہ کوئی کاج، مہر نظر نہ کھئے اٹھائیا۔ بن آتم پرما تم ساجن کوئی نہ لئے ساز،
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، اپنا نام آپے آپ جنائیا۔ سوہنگ ہر کا ناؤں، آد جگاد اک رُشنائیا۔
 سوہنگ ہر کا گاؤں، گھر وسے بے پرواہیا۔ سوہنگ ہر کا تھائوں، تھان تھنتر دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر،
 نہکلنک نرائن نر، آد پُرکھ اپر مپر سوامی شبد گردیو سدا نہکامی، انہو پرکاش انترجامی، انتر آتم پرما تم اکو گھر سمجھائیا۔

* ۷ آسو ۲۰۲۰ یکرمی سدے والا ضلع فروزپور *

شبد نام ستگر کریا، پارہسم دئے وڈیائیا۔ باقی جیو کڈے پیتا، لکھ چوراسی گیڑ وکھائیا۔ بن سری بھگوان جنم جائے برتھا، لیکھا
 لگے کوئی نہ رائیا۔ گرمکھ جانے بھیو پر کا، پریتی پریم اک جنائیا۔ میل ملائے ہر ستگر جنم جنم چر کا، وچھڑے اپنے نال جڑائیا۔ ورا پڑدہ
 لاپے گھر تھر کا، دھر دربار دئے وکھائیا۔ دین مذہب کوئی نہ رہے فرقہ، ذات پات ڈیرہ ڈھابیا۔ دُرمت دھو صاف کرائے پردا، سوچھ
 سروپ آپ سمجھائیا۔ جنم جنم جیو بھوندا رہے پھردا، بن ستگر پورے پنڈھ نہ کھئے مکائیا۔ آون جاون گیڑا رہے گڑدا، ہر کرتا آپ گڑائیا۔
 غنچہ پھل رہے کھڑدا، پنکھڑی پت ڈالی مہکائیا۔ بن نرنکار لیکھا نہ مکائے کوئی سر دھڑ دا، پنج تت چولی کھئے نہ پائیا۔ ویکھنہارا کھیل چوٹی
 جڑ دا، مدھ اپنی دھار وپائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی صاحب ستگر آگے کوئی نہ اڑدا، جو اڑیا بھئے وکھائیا۔ گرمکھ ورا ساچے پوڑے
 چڑھدا، جس اپنا بھیو چکائیا۔ ٹوں میرا میں تیرا ڈھولا اکو نام پڑھدا، دوجا اکھر نہ کھئے سُنائیا۔ روپ نظری آئے ہری ہر ہر دا، ہر مندر

اکو سوہا پائیا۔ پڑدہ چُکے اپنے گھر دا، گھر گھر وچ ہوئے رُسنائیا۔ جس من کولوں سد رہا ڈردا، سو من ڈیرہ بے ڈھابیا۔ دوئے جوڑ نمکھ
 نمکھ واسطہ کردا، مان ابھان دئے مٹائیا۔ ستگر سرنائی سچ دوارے پڑدہ، ساچے گھر وچے ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، منتر اکو اک سمجھائیا۔ نام شبد کہے موہے ہر کی اوٹ، آسا اکو اک رکھائیا۔ جگ چوکڑی لائے چوٹ، سچ نگارا توبت اک وجائیا۔
 لوکيات بھیجے نال شووق، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ بھگت سنت کوئی نہ جائے اونت، ساچا بندھن دئے بندھائیا۔ گرمکھ ناری رنڈی رہے نہ بنا
 کھوئت، گر شبد لئے پرنائیا۔ گرسکھ گرو دوار آپے جائے پہنچ، گھر مندر اکو نظری آئیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ گر اتار پیر پیغمبر دس
 کے گئے دھر دی رونس، رہبر بن کے راہ وکھائیا۔ پیر پیغمبر کہندے گئے پروردگار ساچا غوث، قُطب ویکھے تھاؤں تھائیا۔ دو جہان مٹن
 جس دی دھونس، بھے بھو سرب جنائیا۔ سو صاحب سرب سوامی اکو دے کھوئت، خالق خلق ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا نام اک درڑائیا۔ نام شبد کہے پرہ تیری سرن، تڈھ بن سار کھئے نہ پائیا۔ بن تیری کرپا اندر کوئی
 نہ دیوے ورن، باہروں گنڈے سارے بیٹھے لائیا۔ میرے کولوں کلجگ جیو ڈرن، دُور دراٹے ٹھن واہو داہیا۔ کوڑی کرپا ڈھولے پڑھن،
 تیرا ناؤں نہ کھئے دھيائیا۔ مایا ممتا اگنی سرن، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ نیتر کھولے نہ کوئی ہرن پھرن، دوویں اکھاں ویکھن جگت لوکائیا۔
 ستگر ملے نہ سچي سرن، سوچ سمجھ کسے نہ آئیا۔ اپنے پوڑھے مائل نہ چڑھن، گردر مندر مسجد لبھن تھاؤں تھائیا۔ من واسنا سارے
 ارن، منسا پور نہ کھئے کرائیا۔ کچے پرہو اتم جھڑن، پھل نظر کھئے نہ آئیا۔ گیڑا بنیا جنم مرن، لکھ چوراسی بھون چائیں چائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ نام شبد کہے پرہ سچ سوامی، ستگر تیری اک سرنائیا۔ تیری
 صفت اگنی بانی، ساڈا ناؤں تیری وڈیائیا۔ تیرا حکم اکتھ کہانی، ہوں چاکر سیوک سیو کھائیا۔ تیرا کھیل سدا لاثانی، لاشریک نظر نہ آئیا۔
 توہے توفیق اک دو جہانی، نرگن سرگن اپنی دھار چلائیا۔ کلجگ اتم نام شبد کہے سائوں ہوئی حیرانی، ہر جو تیرا بھیو کھئے نہ آئیا۔
 چاروں کُنٹ گھر گھر وڑی شیطانی، شرع شریعت کرے لڑائیا۔ بھرے بھلے وڈ وڈوانی، گیانی دھیانی دھیان نہ کھئے لگائیا۔ ساچا ملے نہ کھئے
 اشنانی، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ رسنا جہوا پڑھدے اکھڑ بانی، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ بھرے بھلی چارے کہانی، چاروں کُنٹ رہی

گر لائیا۔ سرت سوانی بنی نہ ساچی رانی، نند نظر کھئے نہ آئیا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ پھرے بن انجانی، بالی بُدھ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ لہدی پھرے ٹھنڈا پانی، بن ستگر پورے امرت جام نہ کھئے پیائیا۔ کرپا کر شاہ سلطانی، شہنشاہ تیری اک سرنائیا۔ گرمکھاں گرمکھاں ساچی دس نام نشانی، نشانہ اکو اک لگائیا۔ کوڑی بھلے جگت کہانی، تیرا نام اک دھیائیا۔ چرن کول کرن دھیانی، نیتر نین نین شرمائیا۔ بخش در اکو پد نربانی، دوجی منزل رہن کھئے نہ پائیا۔ سرشٹ سبائی دسے فانی، انت رہن کھئے نہ پائیا۔ تیرا نور تیری جوت نورانی، تیری انس تیرا بنس، بھگت بھگوان سدا اکھوائیا۔ ساچے سنتاں در ساچے دے مانی، سپس جگدیش ہتھ ٹکائیا۔ گرمکھاں دس سچ کہانی، بہرم بھلیکھا دے گوائیا۔ گرمکھ جائن تیتھو قربانی، من واسنا بھیٹ چڑھائیا۔ تون میرا میں تیرا سچ پریت اک لگانی، لگی پریتی توڑ نیہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا اپنا ور، ور سچا نام ورتائیا۔ شبد کہے میں دساں تیرا نام، نام تیرا ست وڈیائیا۔ ست کہے میں کران سلام، سپس جگدیش جھکائیا۔ جگدیش کہے میں تیرا کام، بن کرتا کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگادی دیوے اکو ور، آتم پرما تم پرما تم آتم آد جگادی دو جہاناں کھیل، نرگن نرگن اتم میل، دو جہاناں سجن سہیل، سوہنگ روپ ست سروپ مہا انوپ وسے چار کوٹ، ناطہ تھے جوٹھ جھوٹھ، سچ سچ اکو اک ہر کا نام جنائیا۔

* ۷ آسو ۲۰۲۰ یکرمی حاکم سنگھ دے گرہ بھائی کی ڈرولی ضلع فروز پور * *

شاہ پاتشاہ سچ سلطان، شہنشاہ وڈی وڈیائیا۔ تخت نواسی نوجوان، بلدھاری بے پرواہیا۔ سچکھنڈ دوار کھیل مہان، سو پُرکھ نرنجن آپ کرائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن بن پردھان، ایکنکار حکم جنائیا۔ آد نرنجن جوت مہان، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا کرے رُشنائیا۔ ابناشی کرتا دیونہارا دان، بھیو ابھیدا آپ گھلائییا۔ سری بھگوان حکمران، سچ سندیسہ اک سمجھائیا۔ پاربرہم پرہہ ویکھے مار دھیان، نرگن نرگن اپنی اکھ گھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیا۔ ساچا کھیل کرے بھگوان، بھگوان اپنی دیا کھائیندا۔

سچڪهنڌ دوارا سچ مڪان، سو صاحب آپ سُهائيندا۔ ديا باقي ڪملاپاتي اڪ جڳائے مهان، مهروان مهرا نظر اُٿائيندا۔ بهوٽ بهوٽ بن راج راجان، شاه پاتشاهه اپني ڪار ڪمائيندا۔ دهر سنديسه سُنو فرمان، آد جڳادي برسم برهمادي شبد انادي آپ سُنائيندا۔ جوتي جوت سرُوپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ساچا حُڪم آپ ورتائيندا۔ ساچا حُڪم هر نزنڪار، نرگن داتا آپ جنائيا۔ ساچے تخت بيٺه سچي سرڪار، دهر فرمانا اڪ سمجھائيا۔ وشن برهما شو برهما خبردار، نيتر نين اڪھ ڪھلايا۔ ترے گن مايا پنج تت نيتر ڪھول اڪھار، سو صاحب پڙده دينا ڪھلايا۔ گر اوتار آوئا در دربار، در دروازه ربا جنائيا۔ پير پيغمبر سجده ڪرن پروردگار، سيس جگديش اڪ سمجھائيا۔ بهگت بهگوان لئے اُٺال، جاگرت جوت اڪ جڳائيا۔ سنت سجن ميلے نال، گر چيلے رنگ رنگائيا۔ گرمکھ ڪھولے بند ڪواڙ، پڙده اوبلا آپ چڪائيا۔ گرمکھ ڪرے پرڪاش بهتر نار، اڪيان اندهير نظر ڪئے نه آيا۔ لکھ چوراسي جيو جنت، جوتي جوت سرُوپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ساچا حُڪم اڪ ورتائيا۔ ساچا حُڪم ديوي بهگوان، بهگون اپني ديا ڪمائيندا۔ سچڪهنڌ نواسي هو مهروان، تهر گهر شبدی ست اُٿائيندا۔ اُٺ دلارے نو جوان، تيري نوٽ نام وڃائيندا۔ دو جهانا مار دهيان، پري لوء برهمند ڪهنڌ تيرا راه تڪائيندا۔ وشن برهما شو بال انجان، سيڪھيا تيري وڏ وڏيائيندا۔ گر اوتار ڪر ڪليان، پير پيغمبر راه جنائيندا۔ ستجگ ترينا دواپرڪلجگ جگ چوڪري ديندا ربا پيغام، نو نو چار حُڪم ورتائيندا۔ شاستر سمرت ويد پُران گيتا گيان انجيل قرآن ڪھاني باني مات نشان، اڪھر اڪھر بندھن پائيندا۔ نش اڪھر سڪے نه ڪئے پھچان، ليڪھا جانے سري بهگوان، بهگون اپني ڪار ڪمائيندا۔ جوتي جوت سرُوپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪرے ڪھيل ساچا هر، درگاه ساچي سوپها پائيندا۔ درگاه ساچي پروردگار، نور نورانه نور الابيا۔ ڪرے ڪھيل اڪم اپار، الڪھ اگوچر وڏ وڏيائيا۔ ساچے تخت بيٺه آپ ڪرتار، قدرت قادر ويڪھ وڪھائيا۔ حُڪم ديوي اڪا وار، نه ڪوئي ميٺ ميٺ مٿائيا۔ نو ڪهنڌ پرتھمي ست ديپ چوڏا لوڪ ويڪھ وارو وار، چوڏا طبقات ڪنڌا لاهيا۔ لکھ چوراسي جيو جنت نيتر روون زارو زار، دهيرج دهير نه ڪئے دھرائيا۔ هر ڪا شبد سرشٽ سبائي گئي وسار، گر منتر پڙھے نه ڪئے لوڪائيا۔ رسنا جهوا بتي دند ڪرے پڪار، پرماٽم اتم ميل نه ڪئے ملايا۔ گر اوتار پير پيغمبر گئے بار، ستجگ ترينا دواپرڪلجگ سيو ڪمائيا۔ اتم ديوي جوڙ منگدے ربه بن بهڪهار، پڙڪھ اڪال اڪ جهولي ڏاهيا۔ ٿو داتا داني وڏ وڏا سرجنهار، ے انت تيري وڏيائيا۔ هوں بالڪ بال اجان، تيري سمجھ ڪئے نه پائيا۔

تیرا نام شبد سُنہڑا دو جہان، اکو دھار وکھائیا۔ کاغذ قلم لکھ لکھ تھکے تیرا انت نہ پاراوار، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا آپ جنائیا۔ ساچا لیکھا دسے آپ کرتار، ہر کرتا آپ جنائیا۔ سچ دوارے بیٹھ سچّی سرکار، ست ستوادی حُکم ورتائیا۔ آد جُگاد جُگ چوکڑی ویکھنہار، نرگن وڈا وڈا وڈیاٹیا۔ سرگن دیونہار شبد آدھار، نام ندھان جھولی پائیا۔ سیوا لاگرو اتار، پیر پیغمبر حُکم منائیا۔ جن بھگتاں جُگ جُگ پیچ سوار، سنتن اکو نام سمجھائیا۔ گُرمکھ رنگ چاڑھ اپار، گُرسکھ پڑدہ دوئی اٹھائیا۔ کھیلے کھیل اگم اپار، خالق خلق وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دربار اک سہائیا۔ سچ دربار لا بھگونت، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ کلجگ ویکھو سارے انت، چار کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ گھر گھر گڑھ ہوئے ہنگت، کوڑی کِریا وجے ودھائیا۔ کوئی نہ بنے ساچی سنگت، آتم پر ماتم میل نہ کھئے ملائیا۔ بھیو ابھیدا کھولے کوئی نہ پنڈت، چوڈاں ودیا ہوئی ہلکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر سندیسہ اک سُنائیا۔ دُھر سندیسہ گر اتار، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ پیتے اتم وار، انتشکرن سب دا ویکھ وکھائیا۔ نیتر ویکھو کرو دیدار، جلوہ گر ظاہر ظہور ویس وٹائیا۔ بے عیب خدائی پروردگار، حق مقام اکو اک سمجھائیا۔ لاشریک سانجھا یار، سچ توفیق اک کرتار، دو جہاناں پڑدہ ربا اٹھائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں مددگار، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ جُگ چوکڑی جس دی کردے گئے پُکار، اچی کوک واج مار، ڈھولا صفت صلاحی نام گائیا۔ سو کرتا قدرت قادر ویکھنہار، نرگن نرویر پُرکھ اکال، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا الکھ اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ اپنا ویس وٹائیا۔ ست ستوادی بنے سچ ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ مارگ اکو دیوے لا، رہبر اکو اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ دربار اک سمجھائیا۔ سچ دربار ویکھو ہر، نر ہر نرائن آپ لگائیندا۔ جس دا کھلا رہے در، دروازہ بند نہ کھئے کرائیندا۔ زبھو چُکائے بھے ڈر، بھیانک رُپ سرب گوائیندا۔ بھگت بھگوان لئے پھڑ، انتر انتر میل ملائیندا۔ ساچے سنتاں مندر جائے چڑھ، ساچا پوڑا اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھیو ابھیدا آپ جنائیندا۔ بھیو ابھیدا کھولے مات، ہر کرتا وڈا وڈیاٹیا۔ کلجگ اتم پرگٹ ہویا پُرکھ ابناش، نرگن نر ہر اپنا ویس دھرائیا۔ گر اتار پیر پیغمبر بنائے اک جماعت، ساچی پٹی اک سمجھائیا۔ پورب لہنا چار جُگ دا ویکھے آپ حالات، پردہ سب دا دئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ

ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر پُرکھ اکال، عقل کل دھاری وڈ وڈیائیا۔ جُگ جُگ ہوئے سدا دِیال، نِت نوٹ اپنی سیو کھائیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر ساچے لال، سْت دُلا رے مات گھلائیآ۔ شبدی شبد بن دلال، سچ دلالی اک وکھائیآ۔ حقیقت ویکھے حق حلال، لاشریک پڑدہ لاپیآ۔ بھگت بھگونت لئے بھال، ساچے سنت سنت جگائیآ۔ سُرَت سَوانی شبدی کنت ملے آن، آون جاون گیڑا دئے چُکائیآ۔ آپے سُنے مُریداں حال، مُرشد داتا بے پرواہیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ دھرم دوار وکھائے اکو سچّی دھرمسال، جس گھر وجے نام ودھائیآ۔ گُر اوتار پیر پیغمبر نیتز نیناں نال کرن وصال، وصل اپنا اکو اک سمجھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دربار اکو اک سہائیآ۔ سچ دربار سوہاؤنت، سچکھنڈ ملے وڈیائیا۔ کرے کھیل پرہہ جُگا جُگنت، جُگ جُگ حُکم ورتائیآ۔ وشن برہما شو دیوے نام مہا اگنت، صفتی صفت راگ سُنائیآ۔ گُر اوتار دھار منت، منتر اکو اک درڑائیآ۔ پاوے سار جیرج انڈج، اُتبھج سینج آپ سہائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا جانے تھاوں تھائیآ۔ لیکھا جانے تھان تھنتر، دو جہاناں کھوج کھوجائیآ۔ آد جُگاد بنائے بنتر، گھاڑت گھڑت ویکھ وکھائیآ۔ نام سُنائے اکو منتر، آتم پر ماتم آپ پڑھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی سکھیا اک درڑائیآ۔ ساچی سکھیا سَتگر ست، ست ستوادی آپ جنائیآ۔ کلجگ اتم چھڈو من مت، من مت انت رہن نہ پائیآ۔ چار ورن بُجھائے اکو ت، کھتری براہمن شوڈر ویش سمجھائیآ۔ نرگن جوت گھر گھر کر پرگٹ، اگیان اندھیر دئے مٹائیآ۔ کایا اندر کھول ہٹ، ساچا ونج نام وکائیآ۔ ناڑ بہتر نہ ایلے رت، اگنی ت نہ کئے جلائیآ۔ نظری آئے پُرکھ سمرتھ، وڈ داتا بے پرواہیا۔ جو آد جُگاد جُگ چوکرئی چلاؤندا رہا رتھ، ستجگ تریتا دواپر کلجگ بن رتھوہیا۔ سو مارگ اکو دیوے دس، گُر اوتار پیر پیغمبر نال رلائیآ۔ پچھلا لیکھا ہووے بس، بستے سب دے بنھ وکھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دی دھار آپ جنائیآ۔ دُھر دی دھار دسے آپ، پرہہ اپنی دیا کھائیآ۔ آد جُگادی اکو جاپ، دو جہاناں سرب سمجھائیآ۔ پتا پُرکھ مائی باپ، پُرکھ اکال اکو نظری آئیآ۔ نرگن سرگن دیوے دات، داتا دانی جھولی آپ بھرائیآ۔ گُر اوتار پیر پیغمبر اتم سارے گئے آکھ، اُچی کوک ڈھولا راگ سُنائیآ۔ کلجگ اتم پرگٹ ہووے پرم پُرکھ آپ سمراتھ، سرب کل دھاری ویس وٹائیآ۔ ہوئے سہائی دیناں ناتھ، اناٹھ غریب نہانیاں گلے لگائیآ۔ نانک گوبند

پورا کرے بھوکھت واک، واقع ویکھ جائیں چائیا۔ گوہند بٹھے ساچا نات، ناطہ بدھاتا ویکھ وکھائیا۔ لیکھا چُکائے ذات پات، ورن گوت رہن کھئے نہ پائیا۔ ساچا منتر پوجا پاٹھ، شبد گُر اِشٹ دیو سوامی اِکو اِک نظری آئیا۔ لیکھا جانے تیرتھ تاٹ، سر سروور امرت آتم سچ اشنان کرائیا۔ کوڑی کریا مایا ممتا ہوئے ہنگتا کرے گھات، نام کھنڈا اِک چمکائیا۔ جودھا سُوَر مہابلی اُترے اپنے گھاٹ، پتن نظر کیسے نہ آئیا۔ گُرْمکھاں گُرْسکھاں پُچھے آپے وات، واتاورن آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سرِشٹ سبائی دئے جنائیا۔ سرِشٹ سبائی سانجھا یار، سو پُرکھ نرنجن اِک اکھوائیندا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن کھیل اپار، ہر کرتا کار کھائیندا۔ شبدی جودھا سُوَر پیر بلکار، ستگر اِکو اِک پھیرا پائیندا۔ دُو جا نہ کھئے میت مُرار، سنگی ساتھی سنگ نہ کھئے نیہائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لو آکاش پاتال زمیں اسمان پڑدہ دیوے پاڑ، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ سمنڈ ساگر پھول پھولائیندا۔ لیکھا جانے تیئی اوتار، بھيو ابھید آپ کھلائیندا۔ بھگت اٹھاراں نیتر نیناں دئے وکھال، شبد اِشارے نال جنائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جلوہ وکھائے آپ جلال، ظاہر ظہور بے نظیر لاشریک سچ تصویر آپ پرگٹائیندا۔ نانک گوہند میلا دین دیاں، پُرکھ اکال اِکو مندر سچ سہائیندا۔ جس گرہ نیڑ نہ آئے کال مہاکال، ترے گن تئے کوڑ جنجال، پنج تت مارگ دئے سکھال، آتم پر ماتم بودھ اکادھ اِکو نام جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار سرب بُلانیندا۔ سچ دوار سچ نرنکار، سچ حُکم سُنائیا۔ وشنوؤں رہنا خبردار، خبر نام اِک جنائیا۔ برہمے اُٹھ نین اگھاڑ، شنکر بھولا بھاؤ گوائیا۔ ترے گن مایا پینی مار، پنج تت تھے واہو داہیا۔ برہمے سٹ ہو اُجیار، دُھر دی دھار آپ جنائیا۔ یگے پُرش ہو بے دار، براہ اپنا پڑدہ لاہیا۔ ہاو غریو کھیل ویکھ کرتار، نر نرائن رہا جنائیا۔ کیلمن ہو ہوشیار، دتا ترے سمجھ سمجھائیا۔ رکھپ دیو ویکھ آر پار، پرتھو بھجنا واہو داہیا۔ متس تیری پاوے سار، کچھپ ہوؤلا بہار کرائیا۔ دھننتر تیرا لہنا دئے نوار، موہن موہنی روپ وٹائیا۔ باون ویکھ سچا دربار، بلدھاری آپ لگائیا۔ ہنسا موتی چوگ چُگ اپار، سوہنگ ست سروپ جنائیا۔ نر سینگھ اپنا پڑدہ ویکھ اُتار، پاربرہم پرہم بھيو ابھید کھلائیا۔ نر نرائن خبردار، بے خبر خبر سُنائیا۔ ہری ہر کر وچار، ہر کرتا ویکھنہارا تھاوں تھائیا۔ براہمن برہم بھيو چُکائے آپ نرنکار، پارس پرس نظر نہ آئیا۔ رام رامے دسترہ بیٹے ایودھیا نگری پُرکھ ابناشی ، دُھر دی دھار اِکو اِک جنائیا۔ وید ویاسا ویکھ تماشا پُران

اٹھاراں تیرا ربا پُکار، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ کاہن گھنٹیا ویکھ نینا ساچا سُنیا بنسری اِکو نام نِدهان رِبا وِجائیا۔ مُوسیٰ ویکھ نین اگھاڑ، جلوہ گر کرے پیار، کوہ طوّر نُور ظہور لیکھا رِبا چُکائیا۔ مُوسے سجدہ کر پروردگار، عیسیٰ ہووے خبردار، پتا پُوت کرے پیار، برخوردار تیرا لہنا جھولی پائیا۔ محمد منگے مدد، مدد کرے مددگار، پرگٹ ہوئے وڈ امام سانجھا یار، صحیح سلامت ساکھیات اپنا کھیل وکھائیا۔ نرگن نانک سچکھنڈ وسے ایکنکار، جوتی جوت جگے اپار، ملیا میل پُرکھ اکال، دُوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ گوبند سُورا سُت دُلا، ملیا میل سچّی سرکار، جودھا سُور بلی بلکار، نام کھنڈا تیز کٹار، چنڈ پرچنڈ اک چمکائیا۔ شبدي رُپ اگم اپار، دو جہاناں پاوے سار، برہمنڈ کھنڈ کرے خبردار، جیرج انڈج اُنہج سینج رِبا سہائیا۔ سارے اِکھے آؤ سچّے دربار، سو صاحب پُرکھ اکال آپ جنائیا۔ لیکھا سب دا چُکے اِکو وار، باقی کوئی رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر سنديسہ اِک سُنائیا۔ سارے کہن اسین آوانگے۔ پرہ تیرا درشن پاواں گے۔ سچکھنڈ دوار تیرے چرنی سیس جھکاواں گے۔ دھئے جوڑ واسطہ پاواں گے۔ تیری پریم پریت دی بّجھی ڈور، پتنگ تیرے نام اڈاواں گے۔ لوکھات آئے جوڑ، اگا پچھا تیری جھولی پاواں گے۔ تُوں ویکھ کر کے غور، گہر گمبھیر تیرے سدا اکھواواں گے۔ ناطہ رِبا نہ پنج تت سریر، شریکت وچ کدے نہ آوانگے۔ تیری دھاروں اُپجے گرو اوتار پیغمبر پیر، پارہم تیرا بنس اِک سہاواں گے۔ تُوں آپے پائے شرع زنجیر، اتم تیرے کولوں کٹاواں گے۔ نانک کھچ کے آیا لکیر، چار ورن لیکھا سرب مُکاواں گے۔ گوبند بن کے آیا فقیر، پتا پُوت مات سنگ نہ کوئی لیاواں گے۔ اتم تیرا میلا ملے اخیر، دُوجی اوٹ نہ کوئی رکھاواں گے۔ کلجگ سب دی مٹے پیڑ، کوڑی کِریا شوہ دریا رُڑھاواں گے۔ تیرے نال مل کے سب دی بدل جائے تقدیر، تدبیر سب نوں اِک سمجھاواں گے۔ جس دی نظر نہ آئے تصویر، لاشریک اِکو نُور جناواں گے۔ شاہ پاتشاہ بے نظیر، تخت نواسی راجن راج اِک وڈیاواں گے۔ جس دا لیکھا شاہ حقیر، اوچ نیچ نہ کھئے رکھاواں گے۔ تس صاحب پُرکھ اکال دی اِکو نام سچ حدیث، کلمہ اِکو اِک وکھاواں گے۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ حُکے اندر پیسن لیا پیس، بن چاکر یاچک سیوا سیوا وکھاواں گے۔ تیرا کھیل پیس پیس، بے پرواہ اِکو در جناواں گے۔ سری بھگوان سچ سوامی سر چہتر جھلے سیس، راج راجاناں خاک ملاواں گے۔ نؤ سو چُرانویں چوکڑی جُگ تیری رکھدے گئے اڈیک، نت تیرا راہ تکاواں گے۔ تَدھ بن دُوجی کوئی نہ رہے پریت، پریم اِکو اِک مناواں گے۔

تیرے ملیاں ہوئے ٹھانڈے سیت، اگنی تت سرب بُجھاواں گے۔ ستجگ تیرے نام دی چلے ریت، تیرا ناؤں اکو اک دھیاواں گے۔ ہر گھٹ
 وسیں ٹھاکر ٹھاکردوارے مندر مسیت، شودوالے مٹھ تیرا ناد سُناواں گے۔ تیرا کھیل سدا انڈیٹھ، نیتر پیکھ خوشی مناواں گے۔ صدی
 چوڈھوی جائے بیت، بیتی کہانی نہ کھئے سُناواں گے۔ اتم ویلا سد وسیئے تیرے نزدیک، دُور ڈراڈا پندھ مُکاواں گے۔ تیرے در تو منگیئے
 بھیکھ، بھچھیا اکو جھولی نام بھراواں گے۔ تیری کوئی نہ جانے ریت، ریتیاں تیرے حکمے اندر سیس نواواں گے۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کَریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے اکھ جگاواں گے۔ سری بھگوان دیا کھائے گا۔ پاربرہم پرہہ ویکھ وکھائے گا۔ ابناشی کرتا کرم
 کھائے گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر میل ملائے گا۔ سچ سویمبر اک رچائے گا۔ کوڑا اڈمبر جگت مٹائے گا۔ سرب کلا بن بھرتبر، بہرم بھلیکھا دُور کرائے گا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، مارگ اکو اک لگائے گا۔ تیرا مارگ اک پرناواں گے۔ دئے جوڑ سیس نواواں گے۔ پُرکھ اکال اک
 مناواں گے۔ دھرم دوارا اک سمجھاواں گے۔ نام ڈھولا اکو اک گاواں گے۔ شبد وچولا مات بناواں گے۔ پنج تت پڑدہ اوہلا انت چکاواں گے۔
 لکھ چوراسی پیا رولا، بہرم بھلیکھا سرب مٹاواں گے۔ گوہند کر کے آیا قول، کیتا قول توڑ نیھاواں گے۔ دھرنی ہووے بہار ہوؤلا، دھرت
 دھول ساچا سنگ نیھاواں گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرا اکو راگ الاواں گے۔ پرہہ اکو راگ
 الائے گا۔ کنت سُہاگ میل ملائے گا۔ ساچے سنت آپ جگائے گا۔ کایا چولی رنگ بسنت چڑھائے گا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم بھیو
 چکائے گا۔ چار ورن اٹھاراں برن بنائے اکو سنگت، ساچا سنگ آپ رکھائے گا۔ دوچے در کوئی نہ جائے منگت، چھتری براہمن شوڈر ویش
 سب دا داتا اکو نظری آئیگا۔ جیو جنت لکھ چوراسی پھند کٹائے گا۔ لہنا دینا چکے جیرج انڈج، اُتُبھج سیتج اپنے لیکھے بائے گا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ اکو نام دوائیگا۔ ستجگ دوائے اکو نام، ایکنکار دیا کھائیا۔ سرب جیاں گھٹ
 وسے رام، رام رمٹیا بے پرواہیا۔ نظری آئے ساچا شام، گھنٹیا بنسری سچ و جائیا۔ سچ پیغمبر دئے پیغام، کلمہ کائنات پڑھائیا۔ ساچا ایشٹ اک
 ایان، اسم اعظم اک درسائیا۔ منتر سچا ست نام، نام ست ست جنائیا۔ فتح ڈنکا شبد دو جہان، جگ چوکری آپ و جائیا۔ گوہند گر
 کرے پروان، پروانہ سب نوں دئے وکھائیا۔ جودھا سورپیر بلوان، مہابلی ویکھ وکھائیا۔ کوڑی کَریا میٹ نشان، سچ سچ کرے رُشنائیا۔

سَتَجُگ بنے اک ودھان، ساچا مارگ آپے لائیا۔ پنچم میتا بن پردھان، پنچم دیوے مان وڈیائیا۔ پنچے سوہن اک در دربان، درگاہ ساچی لوکات خوشی وکھائیا۔ کرے کھیل آپ بھگوان، بھگوان اپنی کار کھائیا۔ دو جہان وشن برہما شو کروڑ تینیس سُرت اند گن گندھرب سب نوں مننی پئے آن، سیس سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سارے کرن پروان، بے وفا روپ نہ کھئے وٹائیا۔ پرم پُرکھ پتپریشور چرن کول لگے سرب دھیان، دھیانی اکو دھیان جنائیا۔ آتم پرما تم دیوے نام گیان، شبد ندھان دئے سمجھائیا۔ توں میرا میں تیرا سارے من جیو جہان، مَکھ سکے نہ کھئے بھوائیا۔ سَتَجُگ ساچے چلے ست دکان، کوڑا ہٹ رہن نہ پائیا۔ بھگت بھگونت ویکھے آن، نرگن وکھری دھار چلائییا۔ ساچے سنتاں دیوے دان، دردی دردیاں درد وندائیا۔ گُرمکھاں وکھائے دھرم نشان، کایا اندر آپ اٹھائیا۔ گُرسکھاں دھوڑی چرن کرائے اشنان، دُرمت میل دھوائیا۔ چار ورنان اک وکھائے مکان، سچ دوارا آپ پرگٹائیا۔ چہر چہر نہ کوئی سکے پہچان، چار دیوار نظر کھئے نہ آئییا۔ سورج چند نہ کھئے بھان، چند چاندنا نہ کھئے چمکائیا۔ منڈل منڈپ نہ کھئے نشان، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، ساچا منتر اک سنائیا۔ ساچا منتر نام گوہند، گیت اکو اک سمجھائیندا۔ انتر باہر مٹے چند، چنتا روگ نہ کھئے وکھائیندا۔ داتا دانی گنی گہند، گہر گمبھیر دیا کھائیندا۔ جن بھگت بنائے نادی بند، ست دُلا رے آپ اٹھائیندا۔ گہر مردنگ وجائے کنگ، دُھن آتمک راگ سنائیندا۔ امرت دھار ویائے سندھ، کوڑی کریا آپ رُڑھائیندا۔ واسا کرے آتم نیج، نیج آتم ویکھ وکھائیندا۔ اپنی ملن دی دسے بدھ، مکتب اکو اک کھلائییندا۔ ڈیرہ ڈھاہے اٹھاراں سیدھ نو ندھ، نو اٹھاراں مَول چُکائیندا۔ بھيو چُکائے کایا پنڈ جیو اِنڈ، برہمنڈ ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا شبد گیان، چار ورنان اک نشان، سچ دوارے آپ جنائیندا۔ سچ دوارا سَتگر گہر، دوجا نظر کھئے نہ آئییا۔ جس گرہ ملے اکو جہا ور، وندن ونڈ نہ کھئے وندائیا۔ سَتَجُگ تریتا دواپر کلجگ در درویش کھڑے در، نیتر نینان نیر وہائیا۔ مہروان پرہہ کریا کر، کریا پاندھ تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حُکم اک سنائیا۔ کلجگ سُن بات اخیر، سو صاحب آپ جنائیا۔ تیرا لیکھا لیکھ گئے گر اوتار پیر، پیغمبر شہادت نال رلائییا۔ کلجگ انت تئے شرع زنجیر، شریعت مات رہن نہ پائیا۔ ہوئے ہنگتا نکلے پیڑ، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاہیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ ورو لے نیر، سروور اکو

نظری آئی۔ بھگت کوئی نہ رہے دلگیر، بھگون میلے چائیں چائیا۔ اپنے ننگ نال کڈھ لکیر، دھئے جوڑ واسطہ پائیا۔ پرہ بدل دیوے تقدیر،
 تدبیر اپنی دئے سمجھائیا۔ لیکھا چکے ہست کپڑ، کیٹ کیٹاں ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ سندیسہ رہا
 جنائیا۔ کلجگ رووے مارے دہا، اچی کوک کوک سُنائیا۔ دروہی دروہی میرے خُدا، خودی میری نہ میری مٹائیا۔ اٹھ ویکھ میں تیرے
 تیرے نالوں کیتے جُدا، اپنی پٹی اک پڑھائیا۔ گر کا شبد سارے گئے بھلا، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار من متی دتی
 چلا، چلائوان سرب لوکائیا۔ دھیاں بھیناں گُردر مندر مسجد شُودوالے مٹھ رہے تکا، نیتر نین نین اٹھائیا۔ مُلاشیخ مسائک پنڈت
 پاندھے ہوتے بے وفا، تیرا سنگی نظر کوئی نہ آئی۔ رسنا جہوا پڑھ پڑھ تینوں باہروں رہے گا، انتر دھن تیرا ناد نہ کھئے وجائیا۔ کریا کر
 بے پرواہ، میرا ویلا انت میرے نال رکھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی میں بھجّاں واہو داہ، دوس رین سیو کھائیا۔ گیانی دھیاں وڈ ودوانی دھرم کرم تو
 دتے ڈلا، دھیرج جت ست سنوکھ رہن کیسے نہ پائیا۔ اٹھ ویکھ محمد میرا بنیا گواہ، جس شریعت میرے نال رلائیا۔ پُرکھ اکال کہے تینوں
 دیواں سچ سُننا، سچ سچ درڑائیا۔ تیری گر گوبند جڑ دتی اکھڑا، نہ کوئی سکے مات لگائیا۔ چار لکھ بٹی ہزار دا لیکھا رہے کوئی نہ، چند
 پُورب لیکھا رہا مکائیا۔ تیئی اوتار بنے گواہ، بھجے آون واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم اک سُنائیا۔
 کلجگ رووے نیتر نیر، دھئے جوڑ واسطہ پائیا۔ میری پرہو ویکھ انت اخیر، آخر تیرا حکم سیس ٹکائیا۔ لکھ چوراسی پاواں بھیر، اک
 اشارہ دیاں جنائیا۔ شاہ سلطاناں کراں فقیر، راج راجاناں در در گھر گھر بھکھیا جگت منگائیا۔ چاروں کُنٹ پئے وہیر، بھجن واہو داہیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، انت تیری اوٹ رکھائیا۔ کلجگ سُن چھوٹے پُت، چوتھے جگ دیاں
 سمجھائیا۔ تیری ویکھاں اتم رُت، رُت رُتھی جگت مہکائیا۔ پرگٹ ہو ابناشی اچت، تیری سار آپے پائیا۔ نرگن دھاروں نرویر پُرکھ اٹھ،
 جوتی جامہ ویس وٹائیا۔ شبدی نال رلا مات سٹ، گوبند نظر کیسے نہ آئی۔ ہُن گوبند کولوں پُچھ، تیرا لیکھا کیوں مکائیا۔ جے تیرے اُتے
 جاوے تٹھ، رحمت اکو اک درسائیا۔ تیری بچی رہن دیوے بھگتاں والی گٹھ، دوجا نظر کوئی نہ آئی۔ جنہاں امرت جام پیتا گھٹ، تنہاں
 دیوے مان وڈیائیا۔ نرگن ہو کے سرگن ول بدلے اپنا رُخ، آوندا جاندا نظر کیسے نہ آئی۔ گرسکھ گُرمکھ سنت سہیلے گر گوبند گودی لئے

جُک، بنس سرینس اپنا لئے سہائیا۔ مات گریہ ناطہ توڑے اُلٹا رُخ، کوڑی کِریا پھند کٹائیا۔ آگے ہو کے ویکھے تینوں ڈھک، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ تُوں سیس نواؤنا جھُک، کلجُک پینا اک سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیکھیا اک سمجھائیا۔ کلجُک کوڑا کرے منظُور، پرہ تیری وڈ وڈیائیا۔ ساچی سیکھیا دئے حضور، حضرت اک پڑھائیا۔ گوبند کھیڑے دے کھیڑے نیڑے دُور، دُور دُراڈا پندھ گون مُکائیا۔ کِریا کر سرب کلا بھرپُور، بے پرواہ رحمت اک کمائیا۔ پُرکھ اکال کھے گوبند تینوں ملے ضرور، تیری ضرورت پُور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا مندر دئے جنائیا۔ ساچا مندر گوبند کھیڑا، پُرکھ اکال آپ جنائیا۔ جس دا کھلا رہے ویہڑا، بھیو کھئے نہ پائیا۔ اوتھے شبدي گر دا وسے ڈیرہ، دُوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جُک چوکڑی ہووے حق نیڑا، حقیقت سب دی ویکھ وکھائیا۔ کلجُک جا کے ویکھ سمبل کھیڑا، جس گھر وسے سچا ماہیا۔ مہروان کرے اپنی مہرا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ تیرا چاہے تارے چاہے ڈوبے بیڑا، اُس دے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ اتم ویلا آیا نیڑا، منزل منزل بیٹھا پندھ مُکائیا۔ جس دوارے گر اوتاراں پیر پیغمبراں ساچے بھگتاں پایا گھیرا، چاروں کُنٹ بہ بہ خوشی منائیا۔ رسنا بولن ساچا تولن اکو کہن تُوں میرا میں تیرا، دُوجا نام نہ کھئے جنائیا۔ سو صاحب ستگر پُرکھ اکال دین دِیال گوبند نال مل کے چوتھے جُک پایا پھیرا، ہیرا پھیری سب دی ربا مُکائیا۔ اکو وار دیوے اپنا گیڑا، لٹھ گیڑے جگت لوکائیا۔ منکھ گرمکھ دوویں کرے نکھیڑا، ساچی دھار وچ پرگنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیکھیا اک سیکھائیا۔ ساچی سیکھیا سُن کرتار، کلجُک لئے انت انگڑائیا۔ گون ملے میرا گوبند یار، یاری یار نال نبھائیا۔ جس ستھر ہنڈھایا نال پیار، سُولان سیج سوہیا پائیا۔ سو ستگر کدے نہ ہئے دُکھیاں وچ دُکھیار، دُکھ دردیاں درد لئے ونڈائیا۔ میں در جا کے کران نمسکار، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ مینوں بخش بخشنہار، بخشش تیرے ہتھ پھڑائیا۔ تُوں صاحب اہل گرو کرتار، میں بھلنہار تیرا سیوک نظری آئیا۔ گن اوگن نہ کھئے وچار، اوگن بھری میری لوکائیا۔ اوہ ویکھ اللہ رانی نیتر نیناں نیر ویاکے اگتی دھار، کھلڑے کیس بھجی پھرے وابو داہیا۔ اللہ میان ملیا نہ ساچا یار، ساچا کھونت نظر کھئے نہ آئیا۔ لال مینہدی کر بیٹھی شنکار، ہتھیں رنگ اک چڑھائیا۔ چوڈاں طبقات پھر آئی مُتیار، جوہن گھر گھر رہی وکھائیا۔ پریم ملے نہ ایکنکار، پروردگار دیوے نہ کھئے سرنائیا۔ بن گوبند تیرا

وچولا بنے نہ کوئی سنسار، ساچا میل نہ کھئے ملائیا۔ تُوں اتم ڈھولا گایا سوہنگ رُوپ آپ کرتار، تیر بہتھا کمان شستر بستر استر اِکو اِک جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ سب دا لہنا دینا پورب قرض رہا اُتار، مقروض اپنا ہؤلا بہار کرائیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن ہو کے دسے اتم پرما تم سچ پیار، برہم پاربرہم میلا سہج سُبھائیا۔ کوڑی کیریا ناطہ توڑو سرب سنسار، مایا ممتا ہؤمے ہنگتا کام کودھ لوہہ موہ ہنکار رہن نہ پائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن ساچی سنگت اِکو اِشٹ مناؤ پُرکھ اکال، داتا درِشٹ دئے کھلائییا۔ سرب جیاں دا سگلا یار، ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ اندر وڑ کے کایا مندر چڑھ کے شبدی ڈوری پھڑ کے اتم سیجا کھڑ کے نرگن سرُوپ کرو دیدار، دید عید چند اِکو اِک رُشنائیا۔ جس ملیاں وِسر جائے سنسار، نظری آئے نانک گوہند گوہند نانک اِک نرنکار، دوجا رُوپ پیکھ کوئی نہ پائیا۔ تِس صاحب دا حُکم چلے جگ چار، چوکڑی بیٹھی سیس نوائیا۔ جس کلجگ مات دتا اوتار، سو اتم اپنے لیکھے لائیا۔ سَتجگ سویا لئے اُتھال، آلس نندرا دئے گوائیا۔ اُتھ دُلا رے ساچے لال، لالن اپنے رنگ رنگائیا۔ لوکات نو کھنڈ پرتھی ست دپ چار کُنٹ دہ دشا دھرم بنا سچی دھرمسال، دھرم دوارا اِکو نظری آئیا۔ جس دوارے ملے وڈیائی شاہ کنگال، اوچ نیچ رہن کھئے نہ پائیا۔ سب دا شبد گرو دلال، پنج تت آوے جاوے پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، لیکھا جانے دو جہان، سرب سرِشٹ دیونہار اِک گیان، اتم پرما تم پرما تم اتم سوہنگ رُوپ ست سرُوپ ست ستوادی آپ سمجھائیا۔

* ۷ آسُو ۲۰۲۰ یکرمی سنپورن سنگھ دے گرہ فرور شاہ ضلع فرور پُر * *

ساچا رام سرب سے نیارا، نرگن نرور بے پرواہیا۔ آد جگاد و سے سچکھنڈ سچ دوارا، درگاہ ساچی دھام سُبھائیا۔ جوتی جوت جوت اجیارا، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ سو پُرکھ نرنجن و سے ٹھانڈے دربارا، ہر پُرکھ نرنجن اپنا رُوپ دھرائیا۔ ایکنکار کھیل اپارا، آد نرنجن ویس وٹائیا۔ ابناشی کرتا کھول کواڑا، سِری بھگوان دھار چلائییا۔ پاربرہم پرہہ کر پسارا، لیکھا جانے تھاوں تھائیا۔ وشن برہما شو دے اشارہ،

ساچی سِکھیا اکِ درڑائیا۔ ترے گنِ مایا بھر بھنڈارا، پنج تت کرے کڑمائیا۔ کرے کھیل رام پیارا، اپر پپر اپنی کار کھائیا۔ گھٹ گھٹ اندر کر
 پسارا، سچ سِنگھاسن سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھید دئے کھلائییا۔ ساچا رام ہر گھٹ واسیا، وسنہار
 وڈی وڈیائییا۔ نرگن نور جوت پرکاسیا، پرکاشوان بے پرواہیا۔ لکھ چوراسی ویکھے کھیل تماشیا، انڈج جیرج اُتہج سینج ڈیرہ لائیا۔ نرگن
 سرگن بن کے داسی داسیا، ساچی سیو کھائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم دیونہارا دھر بھرواسیا، ساچا سبق اکِ سمجھائییا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ساچا رام رام بیٹا، رام رام گھر ڈیرہ لائیا۔ نرگن رام رام گھر لیٹا، نیتر نین جگ نظر کسے نہ
 آئییا۔ جگ چوکرئی بن بن کھیوٹ کھیٹا، دو جہان بیڑا آپ چلائییا۔ ست سرُپی نظری آئے اکو نیتا، نر نرنکار وڈی وڈیائییا۔ سدا سدا سد
 کرے ہیتا، بتکاری بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل دئے سمجھائییا۔ ساچا کھیل آد پُرکھ، پرہہ ایکنکار
 آپ جنائیا۔ جس رام دا مناوے نہ کوئی پُر، جنم مرن سمجھ کسے نہ آئییا۔ سو رام وسے سرب، گھٹ گھٹ ڈیرہ لائیا۔ تس لیکھا کوئی نہ
 ارب کھرب، گنتی گنت نہ کھئے گنائیا۔ نہ اوہ ناری نہ اوہ مرد، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائییا۔ دکھ درد نہ کوئی مرض، روگ سوگ نہ کھئے
 ستائییا۔ راج جوگ نہ کھئے حرج، جگ چوکرئی بندھن کھئے نہ پائییا۔ کرے کھیل آپ اسچرج، اچرج لایا اپنی آپ رچائییا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، رام رام دئے بُجھائییا۔ رام بُجھائے ساچا رام، رمیا رام رام درڑائییا۔ رام پرگٹائے رام نام، رام نام شبد شنوائیا۔ رام نام
 سُنائے سچ پیغام، دھر دی بانی آپ لاییا۔ رام کرے ساچا کام، کرنی کرتا آپ کھائییا۔ وسے نگر کھیڑے سچ گرام، چھپر چھن نہ کھئے چھپائییا۔
 چار دیوار نہ کھئے نشان، سورج چند نہ کھئے چمکائییا۔ پتا پوت نہ کھئے ادھار، ماتا گود نہ کھئے بیٹھائییا۔ سخیان مل نہ منگلاچار، رسنا جہوا بتی
 دند ڈھولا راگ نہ کھئے سُنائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دئے کھلائییا۔ ساچا رام ایکو ایک، آد جگاد وڈی
 وڈیائییا۔ دو جا رام دیوے ٹیک، مہر نظر اُٹھائییا۔ تیجا رام ہر گھٹ ربا ویکھ، نرگن اپنا آسن لائیا۔ چوتھے رام دا دسے بہیت، وڈ وڈا وڈ
 وڈیائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لہنا دئے جنائییا۔ ساچے رام بنایا اکو رام، شبدی پوت پوت اُچائییا۔ شبدی پوت
 کرائے کام، وشن برہما شو پرگٹائییا۔ وشن برہما شو دیوے دان، ترے گن مایا جھولی پائییا۔ ترے گن مایا کر پردھان، پنج تت کرے کڑمائیا۔

پنج ت کھیل مہان، انڈج جیرج اُتہج سینج ونڈ ونڈائیا۔ انڈج جیرج اُتہج سینج دیوے مان، چارے کھانی ویکھ وکھائیا۔ چارے کھانی دیوے گیان، ڈھر دی بان جنائیا۔ پرا پسنی مدھم بیکھری کر وکھیان، بھیو ابھیدا آپ کھلائیا۔ برہما سُت کر پروان، سنت کُمار دئے وڈیائیا۔ سنت کُمار دے ادھار، براہ رُوپ آپ پرگٹائیا۔ براہ رُوپ کر پَسار، یگے پُرش کھیل کھلائیا۔ یگے پُرس کھول کواڑ، ہاو غریو پڑدہ لاپیا۔ ہاو غریو دے سہار، نر نرائن نُوَر دھرائیا۔ نر نرائن کھیل کرتار، کپل مَن سوہا پائیا۔ کپل مَن کر پیار، دتا ترے لئے اُٹھائیا۔ دتا ترے کر وچار، رکھپ دیو آپ سمجھائیا۔ پرتھو کھیل کرے سنسار، ہنس جل جل دھار وکھائیا۔ کچھپ بہار چُکے اپار، پٹھ اپنی ہیٹھاں ڈاہیا۔ دھنتر وید دے سیکھیا اپر اپار، بودھ آگادھ کرے پڑھائیا۔ ہنسا بول اک جیکار، سوہنگ ڈھولا راگ سُنائیا۔ باون لیکھا وچ سنسار، بلکاری آپ وکھائیا۔ نر سنگھ لیکھا جانے ڈھر دربار، ڈھر دی دھار مات پرگٹائیا۔ نرائن نر کھیل اپار، ہری ہر اپنی کار کھائیا۔ ستجگ کردا ربا پیار، نت نوت اپنا ویس وٹائیا۔ ستجگ اتم اُتریا پار، دواپرایکا رنگ رنگائیا۔ دواپرکھیل کرے کرتار، تریتا پھڑ کے اُنکلی لئے لگائیا۔ لوکات کرے پَسار، پسر پَساری وڈ وڈیائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش کر وچار، پروردگار بھیو کھلائیا۔ پسر رام دے ادھار، چاروں کُنٹ آپ درڑائیا۔ ساچا رام رام کرے پیار، رام رام لئے اُٹھائیا۔ اُٹھ رام ویکھ سنسار، ترے گن میلا پنج تت چیلا چاروں کُنٹ ڈیرہ لائیا۔ سجن سہیلا کھیل کرتار، اک اکلا آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا رام رام وچوں پرگٹائیا۔ رام وچوں رام ہویا پرگٹ، پرہ نوری نُوَر دھرایا۔ تس رام نون کھندے بیٹا دسرتھ، ماتا کُشلیا جایا۔ جس دا نظر آئے نگ منہ سر ہتھ، کن سرون پنج تت چولا جگت پایا۔ تس رام اندر رام اپنا رُوپ رکھ، رام رام رام پرگٹایا۔ تس رام کول رام اکھ، نج نیتر پڑدہ لاپیا۔ تس رام مارگ رام دس، لوکات حُکم ورتایا۔ رام اندر رام ہویا وس، واسطہ رام نال جڑایا۔ سچ رام دی پریتی اندر پھس، لوکات ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، رام رُوپ ہونے رام، رام رُوپ چند لوکات چمکایا۔ ہر کا نام سچا پرتاپ، چار جگ وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے گئے اکھ، آخر ڈھر سندیس سُنائیا۔ پردے ہر ہر لہنا جاپ، اجپا جاپ اک سمجھائیا۔ ترے گن مایا مٹے سنتاپ، کوڑی کِریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ کوٹ جنم دا مٹے پاپ، پورب لیکھا رہے نہ رائیا۔ گھر پرگٹ سوامی ہووے

آپ، دوئی دوتی پڑدہ لاسیا۔ نرگن جوت کرے پرکاش، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ گھر سجن ملے ساک، پرم پُرکھ پرہ اپنا میل ملائیا۔
 بجرکپائی کھولے تاک، جو جن ہر ہر نام دھیائیا۔ شبد گھوڑے چڑھائے راک، واگ اپنے ہتھ رکھائیا۔ لہنا چکے تت آتھ، اپ تیج وائے پرتھی
 آکاش من مت بڈھ لیکھا دئے چکائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر مٹے اندھیری رات، ساچا نور کرے رُشنائیا۔ سُرَت سوانی شبد ہانی پُچھے وات،
 گھر گھر وچ کھوج کھوجائیا۔ ستگر نام سدا ساتھ، ایتھے اوتھے وچھڑ کدے نہ جائیا۔ ڈھولا گاؤ گھر گمبیر گوہند تون میرا میں تیرا نرگن نال
 نرگن جڑیا نات، سرگن اتم سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچے نام وڈ پرتاپ دئے جنائیا۔ وڈ پرتاپ ہر
 کا ناؤں، دو جہان دئے وڈیائیا۔ جن بھگتاں پکڑے آپے باباوں، سوئے مات لئے جگائیا۔ مہروان ہو کے سر رکھے ٹھنڈی چھاؤں، اگنی تت نہ
 لاگے رائیا۔ پھڑ کے ہنس بنائے کاؤں، کاگوں ہنس روپ وٹائیا۔ کرے پیار جیوں پُتران ماؤں، پتا پوت گود سہائیا۔ تس صاحب دا سمرو
 ناؤں، آد جگاد جگ چوکڑی جو سچکھنڈ ساچے بیٹھا آسن لائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان کرے حق نیاؤں، حقیقت ساچی ویکھ وکھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا نام اک درڑائیا۔ وڈ پرتاپی نام اکم، گر ستگر آپ جنائیندا۔ گرمکھ
 گرسکھ ستگر دوارے پینا جم، لیکھا جنم جنم وچوں بدلائیندا۔ نہکرمی کھائے اپنا کرم، کرم کاند ڈیرہ ڈھابندا۔ لہنا دینا مکے ذات پات ورن،
 گوت دین مذہب نظر کھئے نہ آئیندا۔ ساچا نام سدا سدا ترنی ترن، تارنہار اک اکھوائیندا۔ گرمکھاں کھولے نیت ہرن بہرن، نج نیت دیا
 کھائیندا۔ سنت سہیلے ورلے لوکات پڑھن، رسنا جہوا بتی دند نہ کھئے بلائیندا۔ ساچے مارگ گھر ساچے جا کے وڑن، سکھمن ٹیڈھی بنک ایڑا
 پنکل تت وکار راہ وچ نہ کھئے اٹکائیندا۔ سچ سوامی سرنی پڑن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہر کا نام وڈ پرتاپ، آد
 جگادی ساچا جاپ، جگ جگ سنگ نبھائیندا۔ سو نام کہے جو ستگر دینا، تس وچ وڈی وڈیائیا۔ ساچا نام گرمکھ چینا، گر گر اکو
 بوجھ بوجھائیا۔ لیکھا چکے غریب دینا، دین دنی اکو رنگ وکھائیا۔ من ہنکاری توڑے بینا، سچ سچ اک سمجھائیا۔ امرت رس نج گھر سچ
 سروور وچوں پینا، ساڈھے تن ہتھ اندر دتا ٹکائیا۔ سرتی شبد وچھوڑا چکے جل مینا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نام
 بھینا اکو اک وکھائیا۔ سچ پرتاپ نام پرہ ایک، دوچی اور نہ کھئے چٹرائیا۔ سدا سدا جن راکھو ٹیک، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ پُرکھ اکال

ہر گھٹ واسی لکھ چوراسی رہا ویکھ، بچیا کھئے رہن نہ پائیا۔ جن بھگتاں کیریا کر کے دسے اپنا بھیت، بیوہ ابھیدا آپ گھلائی۔ نرگن ہو کے سرگن نال کرے ہیت، سرگن اندر نرگن اپنا میل ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا نام دسائے نیتن نیت، دُور دُراڈا پندھ نہ کھئے جنائیا۔ نام پرتابی جیو جپ، جگ جیون داتا اک سمجھائی۔ لیکھا چکے کوڑی مت، من مت ڈیرہ دیوے ڈھاپیا۔ اتم پت لے رکھ، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ چتر گپت دا لیکھا سکھ، لاڑی مؤت کھوئت نہ کھئے پرنائیا۔ ساچا ناؤں رکھے سر دے کر ہتھ، سمرتھ پُرکھ نال ملائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، جس جن دیوے نام ور، تِس بن آگھاں آگھ دئے وکھائی۔

* ۷ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی سندر سنگھ دے گرہ پھیرُو شہر ضلع فروزپُر * *

ستگر ملیاں سچ سکھ، کایا روگ رہن نہ پائیا۔ اُجل کرے مات مکھ، مانس جنم دیوے وڈیائیا۔ جنم کرم دی میٹے بھکھ، ترشنا ترکھا بھجھائی۔ سفل کرائے مات ککھ، جن جننی ویکھ وکھائی۔ اُلٹا ہووے نہ مات رُخ، آون جاون پندھ مکائیا۔ ستگر گودی لے چک، بال اُجانے آپ اُٹھائی۔ سب دی انتر رہا بھجھ، گھٹ گھٹ ویکھ وکھائی۔ جو چرن پریتی رہے لُجھ، تنہاں لہنا دئے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دردی دردیاں درد وندائی۔ ستگر پورا دیوے رنگ، رنگن نام اک رنگائی۔ کوڑی کٹے بھکھ ننگ، آسا منسا پور کرائیا۔ جنم کرم دی ٹٹی دیوے گنڈھ، گنڈھنہ پار دیا کھائی۔ بھانڈا بھرم ڈھاپے دویتی کندھ، ساچا مندر اک وکھائی۔ انتر دیوے نجانند، ساچا رس دئے وکھائی۔ سوہنگ ڈھولا دھر دا چھند، آتم پرما تم بوجھ بھجھائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگاں گئے منگ، جگ جگ اپنی جھولی ڈھاپیا۔ کلجگ اتم کھیل کرے سورا سرینگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ غریب نائیاں دکھڑا کٹے بھکھ ننگ، روگیاں روگ دئے گوائیا۔ جو پردے دھیائے تِس رہے تاپ نہ کھنگ، درد جوڑ نظر نہ آئی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ویکھنہارا بے پرواہیا۔ دکھی جیو رہے کُرا، چاروں کُنٹ پئی ڈھائی۔ ملے سچ نہ کوئی ملاح، بیڑا ڈبدا پار کرائیا۔ کوڑی کیریا رہی ستا، ست ستوادی روپ نہ کھئے دسائیا۔ تِن سُو سٹھ ہاڈی بہتر ناڑی اگنی رہی لگا، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ نیتر روون مارن دھاہ، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ روگیاں روگ رہا

ستا، دُکھیاں دُکھ نہ کھئے گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ میٹ مٹائے دُکھ دلہر،
 کایا کنچن گڑھ ویکھ وکھائیندا۔ لہنا چُکے ٹوٹا جادو چہدر، چہل رُپ نظر نہ آئیندا۔ رکھے لاج جیوں بھگت سُدامے بدر، بدھ اپنی اک
 سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں سدا رکھے فکر، نت نوت دھیان لگائیندا۔ روگ سوگ چنتا لگا
 سنتاپ، دُکھیاں دُکھ رہا تپائیا۔ کیسے نہ سُجھے آپا آپ، اپنا پڑدہ سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ ناطہ ٹٹا ماں باپ، پتا پوت پیار نہ کھئے جنائیا۔ چاروں
 کُٹ دسے اندھیری رات، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ کنارہ پار نہ کرائے کوئی گھاٹ، منج دھار زڑھدی دسے لوکائیا۔ بن ستگر پورے کوئی نہ
 پُچھے وات، لہنا دینا جھولی کوئی نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، در آیاں دُکھیاں دُکھ رہا ونڈائیا۔
 جو جن آئے چل دوار، تنہاں دیوے مان وڈیائیا۔ دُکھیاں دُکھ دئے نوار، سُکھیاں سُکھ نام اُچائیا۔ جو جن منگن درس دیدار، تنہاں راتیں
 سُتیاں نظری آئیا۔ جو جن منگن چرن دھوڑی چہار، تنہاں مستک بگا اک لگائیا۔ جو جن منگن جنم مرن گیڑ دے نوار، تنہاں لکھ
 چوراسی پھند کٹائیا۔ جو جن منگن کر کِریا آپ نرنکار، نرگن میلے سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، در آیاں
 لیکھے لائیا۔ جو جن آئے در دروازے، اپنا پنڈھ مُکائیا۔ تنہاں ویکھے غریب نوازے، مہروان مہر نظر اُٹھائیا۔ اتم پورے کرے کاجے، کرتا
 کرنی آپ کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، در آئی سنگت آسا سب دی پور کرے جو پردیوں ہوئے
 منگت، وست امولک ایکو جھولی پائیا۔ دُکھ روگ سب دے کرے کھنڈت، کھنڈا کھڑگ اک اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، بناں بینتی سب دی سُنے منت، جیو دُکھیاں رہا کُرائیا۔

* ۷ آسُو ۲۰۲۰ یِکرمی ارجن سِنگھ مہندر سِنگھ دے گرہ بستی خلیل ضلع فروریزر * *

سچکھنڈ ویکھ سچا دربار، گر اوتار منگ منگائیا۔ چارے جگ بنے بھکار، چار کُنٹ سیس نوائیا۔ چارے کھانی رووے زارو زار، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ چارے بانی اچی کوک گائے ہر نرنکار، بے انت تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر کر بھگوان، بے انت تیری سرنائیا۔ گر اوتار منگن دان، پیر پیغمبر جھولی ڈاہیا۔ واسطہ پائے انجیل قرآن، سجدہ سیس سرب جھکائیا۔ پرا پسنٹی مدھم بیکھری دئے جوڑ کرے پرنام، نیوں نیوں لاگے پائینا۔ تیرا لیکھا جانے کوئی نہ دو جہان، نرگن سرگن بھو کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے اوٹ رکھائیا۔ سچکھنڈ نواسی تیرا کھیل اکھ، گر اوتار بھو کھئے نہ پائیا۔ چارے بانی کہے ساڈی ہوئی بس، بستے سارے بٹھ وکھائیا۔ کلجگ اتم خالی ہوئے ہتھ، ساچی وست سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ کوڑ گڑیارا گھر گھر گیا وس، ستگر شبد نہ کھئے کھائیا۔ نرمل جوت کرے نہ کوئی پرکاش، اندھ اندھیر نہ کھئے مٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کیسے نہ دے ساتھ، سگلا سنگ گئے تجائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در ملے اک سرنائیا۔ چارے بانی مارے دھاہ، ساچا نعرہ اک لگائیا۔ پُرکھ ابناشی ویکھے آ، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ کلجگ جیو تینوں گئے بھلا، تیرا گیت نہ کھئے گائیا۔ ورن برن میل سکے نہ کھئے ملا، ذات پات پئی لڑائیا۔ دوئی دویتی پڑدہ سکے نہ کوئی اٹھا، انتر آتم بوجھ نہ کھئے بھجائیا۔ کاغذ قلم شاہی اچی کوک رہی جنا، اکھڑ اکھڑ نال ملائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ مارگ اک سمجھائیا۔ چارے بانی کہے نرنکار، پرہ تیری اوٹ تکائیا۔ سیوا کری سدا جگ چار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیرا حکم سنائیا۔ لیکھا لیکھ کے گئے گر اوتار، پیر پیغمبر صفت صلاحیا۔ ہوکا دیندی رہی وچ سنسار، رسنا جہوا بئی دند ڈھولا گائیا۔ ساچا کرو اک پیار، پر م پُرکھ اک منائیا۔ ہر گھٹ وسے وسنہار، لگھ چوراسی ربا سہائیا۔ لیکھا جانے دھر دربار، دھر دی کار آپ کھائیا۔ نیتز لوچن نین درس کرو دیدار، عید دید چند چمکائیا۔ دئے جوڑ کرو نمسکار، مایا ممتا موہ ہنکار مٹائیا۔ کایا مندر اندر ویکھو سچ منار، محل اٹل اکو ربا سہائیا۔ جوتی جلوہ نور اجیار، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ شبدی ناد سچّی دھنکار، آتمک راگ سنائیا۔ امرت آتم دئے پیال، ٹھنڈا سیر اک وکھائیا۔

ترے گن مایا توڑے جنجال، جاگرت جوت کرے رُسنائیا۔ آپ سُنے مُرداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ ین ہر نامے کوئی نہ رہے کنگال، جیواں جنتاں رہی جنائیا۔ کلجگ اتم ویکھ اساڈا حال، ساڈی چلے نہ کھئے وڈیائیا۔ چارے کھانی پرہہ نیتر کھول، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ ساڈا سُنے نہ کوئی بول، بہری ہوئی سرب لوکائیا۔ نرگن ہو کے سرگن کنڈے تول، سچ ترازو ہتھ اٹھائیا۔ تیرے بھگتاں سنتاں کلجگ جیو کرن مخول، مُکھ صفت نہ کھئے صلاحیا۔ اٹھ ویکھ پرہہ نیتر رووے دھرنی دھول، کھلڑے کیس رہی وکھائیا۔ میرا کوئی نہ کرے بہار ہول، پاپاں دبی دئے دہائیا۔ کوڑ کڑیارا وجے ڈھول، مردنگا نام نہ کھئے سُنائیا۔ کام کرودھ رچیا گھول، لکھ چوراسی خلق اکھاڑے آئیا۔ ساچا نور دے نہ کھئے نرول، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ لکھ چوراسی گٹھڑی ویکھ پھول، پنج تت پڑدہ آپ اٹھائیا۔ اندر سب دے کھوٹا پول، پارہہم برہم روپ نہ کھئے پرگٹائیا۔ مات گرہہ دا بھلے سارے قول، کیتی تیری یاد کیسے نہ آئیا۔ پنڈت پاندھہ مُلاشیخ گرتھی میرے نال مارن رول، سچ سچ نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک وکھا اپنا گھر، جس گھر وچوں دتا آپ پرگٹائیا۔ چارے بانی کہے میرے گوہند، ہر گوہند تیری سرنائیا۔ تڈھ بن میٹے کوئی نہ چند، چنتا چکھا نہ کھئے گوائیا۔ صاحب سلطان گنی گہیر گہر گہند، بے پرواہ تیری وڈیائیا۔ جدھر ویکھاں تیری کرن بند، مُکھ بندک خوشی رکھائیا۔ گُرمکھ ورا لا دے تیری بند، ست انادی روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دے اپنا ور، در گھر ساچے لے ملائیا۔ چارے بانی کہے میرے بھگونت، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ میں ہوئی دُباگن بن پُرکھ اکال کنت، لوکات سکے نہ کھئے پرنائیا۔ چاروں گنٹ گڑھ بنیا ہوئے ہنگت، ساچا گھر نظر کھئے نہ آئیا۔ بودھ اکادھا دے نہ کوئی پنڈت، چوڈاں ودیا کرن پڑھائیا۔ تیرا نام جانے نہ کوئی منت، منتو اپنا حل کرائیا۔ بہرے بھلے کلجگ سنت، سچی سادھنا ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک وکھا اپنا در، جس در ملے وڈیائیا۔ چارے بانی کہے میرے مہروان، مہبان بیدو تیری سچ سرنائیا۔ پروردگار ویکھ مار دھیان لاشریک، تیری سرن نظر کیسے نہ آئیا۔ تیرے وچ اک توفیق، بے انت تیری وڈیائیا۔ ویلا انت ویکھ نزدیک، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ میں لکھ لکھ لیکھا دسیا سب نوں ٹھیک، جو گر اوتار پیر پیغمبر گئے سُنائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت پارہہم پتہرمیشور جوتی دھاروں پرگٹ ہووے آپ باریک، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ اتم پر ماتم بھگت

بھگوان ساچی دسے اک پریت، پریتوان دیا کھائیا۔ رل مل سارے ڈھولا گاؤ گیت، راگ اکو اک جنائیا۔ کایا مندر اندر ویکھو کعبہ سچ مسیت، شودوالا مٹھ اکو نظری آئیا۔ جس گرہ وسے صاحب اتیت، ترے گن دیوے ڈیرہ ڈھاپیا۔ سو دھام سدا انڈیٹھ، بن ستگر پورے نظر کیسے نہ آئیا۔ میں بالی بدھ جگ جگ گاواں اوہدے گیت، جس میری بنت بنائیا۔ در درویش بن کے منگان بھیکھ، بھکھک جھولی دئے بھرائیا۔ بتھ رکھے میرے سیس، جگدیش ہوئے سہائیا۔ میری صفت کردے راگ چھتیس، دوس زین ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا اپنا ور، تیرے نام ملے وڈیائیا۔ چارے بانی کہے میرے دین دیال، دیندھ ویکھ وکھائیا۔ جگ چوکری گھالی گھال، بن سیوک سیو کھائیا۔ لیکھا لیکھا تیرا ناؤں شبد بن دلال، جگت وچولا روپ وٹائیا۔ سچ دوارا دسدی رہی اکو اک دھرمسال، پُرکھ اکال سچی سرنائیا۔ دو جہاناں سناؤندی رہی حال، دے بیان جگت وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دے ساچا ور، تیرا وچھوڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ کرپا کر گہر گمبھیر، بے انت بے پرواہیا۔ کلجگ اتم میرے لٹھے چیر، اوڈھن سیس نظر کھئے نہ آیا۔ چوٹھا جگ ہوئے دلگیر، چاروں کُنٹ اندھیرا چھایا۔ ناطہ چھڈ گئے پیر فقیر، عیسیٰ موسیٰ محمد سنگ نظر کھئے نہ آیا۔ گر اتار گھت کے گئے وہیر، لوکات پندھ مکایا۔ سارے لیکھا لیکھ کے گئے اخیر، آخر تیری اوٹ تکایا۔ کرپا میرے توڑ شرع زنجیر، ذرا ذرا اپنی مہر نظر اٹھایا۔ ٹدھ بن میرا دسے نہ کوئی پیر، پاربرہم تیری اکو اوٹ رکھایا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، ساچا لیکھا لیکھے لے لگایا۔ چارے بانی رہی کوک، نیتز رووے دئے ڈھائیا۔ کلجگ مایا کلجگ جیواں رہی پھوک، کوڑی کرپا اک پھنکارا لائیا۔ پھری دروہی چارے کوٹ، دہ دشا ہوئی ہلکائیا۔ جدھر ویکھاں جوٹھ جھوٹھ، تیرا ناؤں نہ کھئے پڑھائیا۔ کوڑی کرپا کیتے کیپوت، ساچا پوت نظر کھئے نہ آئیا۔ پنج تت کایا چولا دسے خالی بھوت، بھوکھت سمجھے کھئے نہ رائیا۔ نانک گوبند عیسیٰ موسیٰ محمد پُرکھ اکال دا دے کے گئے ثبوت، شہادت میری لکھت نال پائیا۔ کلجگ اتم پرگٹ ہووے نہکلنک بن کایا کچ کلبوت، مہابلی اپنا پھیرا پائیا۔ جس دا اچ دوارا سچ عروج، عرش فرش ویکھے تھاون تھائیا۔ جس نوں عیسیٰ موسیٰ محمد مندے گئے سچ محبوب، سو مُحبت کرے بے پرواہیا۔ تس دا ڈنکا وجے چار کوٹ، دو جہاناں کرے نام شنوائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے لکھ جگائیا۔

چارے بانی بولے الکھ، الکھ الکھنے تیری سرنائیا۔ زرگن رُوپ ہو پرتکھ، سرگن بیٹھا پندھ مُکائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن گرو گرتھ لکھ لکھ لیکھا میں گئی تھگ، بلہین رہی کُرائیا۔ کلجگ جیو کوڑی کریا گھر اپنے لئی گھت، ڈیرہ جوٹھ جھوٹھ لگائیا۔ ایسے کر کے پاربرہم پرہہ میں سب دا کھڑا دتا چھڈ، اکو تیری اوٹ رکھائیا۔ کلجگ جیواں خالی دسن ہڈ، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ کریا کر اپنے بھگت کر وچوں اڈ، آپ اپنا حکم ورتائیا۔ میں اوہناں دی جا کے ویکھاں حد، جنہاں اندر وسے آپ گسائیا۔ تیرے نام دا سُناواں ساچا چھند، سوہنگ ڈھولا راگ الائیا۔ زرگن زرگن لاؤنا انگ، انگیکار آپ ہو جائیا۔ تیرا مندر ویکھاں لنگھ، جس دوارے سوہا پائیا۔ مینوں آوے اک اند، رس اکو اک چکھائیا۔ میرا خوشی ہوئے بند بند، بندنا کران دوئے جوڑ سرنائیا۔ چار جگ دی وچھڑی پوے ٹھنڈ، سینتل تیری دھار مُکھ چوائیا۔ میری ٹٹی لینی گنڈھ، گنڈھنہار در تیرے منگ منگائیا۔ کلجگ میٹ بھیکھ پکھنڈ، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھابیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اک وکھاؤنا ساچا گھر، جس گھر اکو نور رُشنائیا۔ چارے بانی کہے پرہہ دین دیال، دیاندھ دیا کمائیا۔ کلجگ ویکھ میرا حال، بہل ہو کے دیاں دُہائیا۔ جگت اکھاڑا بنیا دھرمسال، مندر مسجد شودوالے مٹھ ہوئے لڑائیا۔ دھیچ جت دے نہ کیسے دوار، نیتر نیناں دھیاں بہیناں سرب تکائیا۔ گر کا شبد سکے نہ کھئے وچار، تیرا ناؤں کھوجن کھئے نہ آئیا۔ چاروں کُنٹ جیو جنت بھریا ہنکار، ہوئے گڑھ نہ کھئے ٹڑائیا۔ ساری سریشٹ کرے وبھچار، نر ہر نرائن کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ میری سُنے نہ کوئی پکار، اچی کوکان دیاں دُہائیا۔ چاروں کُنٹ آئی ہار، چوٹھے جگ مُکھ چھپائیا۔ نہ کوئی سجن میت مُرار، ساچا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ نیتر روواں تیرے دربار، سچکھنڈ نواسی تیری اک سرنائیا۔ میرا دکھڑا دے نوار، جگ جگ دردیاں درد وندائیا۔ جیواں خاطر زرگن سرگن لیندا رہوں اوتار، پنج تت چولا جگت ہنڈھائیا۔ میں تیری دھار شبد بانی کران پکار، نعرہ اکو اک جنائیا۔ زرگن زرگن ہو کے پا میری سار، سرگن سمجھ کھئے نہ آئیا۔ تیرا در ملے دربار، درگاہ ساچی خوشی منائیا۔ زرگن نور ہوئے اُجیار، اندھیرا رہن کھئے نہ پائیا۔ نت کران تیرا دیدار، نیتر نین اکھ کھلائییا۔ دوئے جوڑ کران نمسکار، پرہہ چرن سیس جھکائیا۔ میں سیوا کیتی جگ چار، نو سو چرانوے چوکڑی جگ پندھ مُکائیا۔ اتم سوہاں تیرے بنک دوار، در دروازہ دے کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہروان دے وڈیائیا۔

مہروان ہر ستگر پورا، شاہ پاتشاہ سچ جنائیا۔ تیرا لیکھا جانے ہو کے حاضر حضورا، حضرت اپنا ویس وٹائیا۔ مستک ٹکا لاوے ساچی
 دھوڑا، چرن چرنودک اک پیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ چارے بانی سچ
 جناوانگا۔ نرگن ہو کے ویس وٹاوانگا۔ کل کلکی ناؤں رکھاوانگا۔ ڈبڈی ڈبڈی پھیر تراوانگا۔ مردی مردی آپ جواوانگا۔ زڑھدی زڑھدی پھڑ
 بچاوانگا۔ سڑدی سڑدی آپ ٹھراوانگا۔ ہاڑے کڈھدی اپنے چرن لگاوانگا۔ ساچے گھر دی بنے بردی، بندی خانہ توڑ ٹراوانگا۔ ویکھ کھیل
 نرائن نر دی، نام اکو اک سناوانگا۔ جگ چوکرئی جس دا پانی بھردی، گر اوتار پیر پیغمبر سرب اٹھاوانگا۔ نرگن ہو کے بنان دردی،
 دردوند آپ اکھواوانگا۔ تون پورا کیتا اپنا فرضی، فرض تیرا تیری جھولی پاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، مہر نظر ٹکاوانگا۔ مہر نظر اک ٹکاوانگا۔ تیرے سترے بھاگ اٹھاوانگا۔ تیرے زٹھڑے ویر مناوانگا۔ گرمکھ گرمکھ تیرے نال رلاوانگا۔
 اوہ ویکھن تیرا ڈکھ، ڈکھ اوہناں دا تیری جھولی پاوانگا۔ دوہاں اُچے اکو سکھ، سکھساگر روپ جناوانگا۔ نرگن ہو کے لواں پُچھ، جگ
 نیتز نظر کیسے نہ آوانگا۔ دوہاں رخان اپنی ککھ، بن جننی روپ وٹاوانگا۔ میری دھار شبد ساچا ست، تیرے نال انت ملاوانگا۔ کھلی
 مینڈھی رہے نہ گت، سچا کنت سہاگی اک جناوانگا۔ ستجگ تیری مولے رت، کلجگ خزاں روپ گواوانگا۔ تیرے نال رلاواں سچ سچ،
 کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھاہوانگا۔ جو تیرے نالوں گئے رٹھ، اندر وڑ کے اوہناں مناوانگا۔ امرت جام پیواں گھٹ، پڑدہ دوئی دویت چکاوانگا۔ کر
 پرکاش نرمل جوت، نور نورانہ نور وکھاوانگا۔ جنہاں تیرے نال مل کے تیرے پڑھن دا ہووے شوق، تنہاں اپنی شکل سمجھاوانگا۔ جو
 مینوں بھلے تنہاں دھرم رائے پائے مفت طوک، لکھ چوراسی جون پھیر پھراوانگا۔ آہلنیوں ڈگے کوئی نہ چکے بوٹ، جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تیرا لیکھا ویکھن آوانگا۔ تیرا لیکھا ویکھ وکھاوانگا۔ کلجگ اتم پھیرا پاوانگا۔ نہکلنک نام دھراوانگا۔ نام
 ڈنک اک وجاوانگا۔ راؤ رنگ آپ سمجھاوانگا۔ شاہ سلطانا حکم مناوانگا۔ بے ایماناں انت مٹاوانگا۔ سچ نشانہ اک لگاوانگا۔ دو جہاناں پار
 کراوانگا۔ نام ندھانا اک سمجھاوانگا۔ سری بھگوانا ہو کے درس دکھاوانگا۔ تیرا ٹٹیا مان پھیر ودھاوانگا۔ گھر ساچا سچ جھلے نشان، ست رنگ
 تیرا روپ رنگاوانگا۔ تون بھگتاں گھر آویں بن کے انت مہمان، پریم پرتی مہانی تینوں اک کھواوانگا۔ بھگت دواویوں لے کے جاویں دان،

تیری جھولی پھیر بھراوانگا۔ تینوں نظری آئے تیرا کابن، گوی سخی رُوپ وٹاوانگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا بھیو آپ چُکاوانگا۔ پرہ میں در تیرے تے آوانگی۔ نیوں نیوں کے سیس جھکاوانگی۔ دوئے جوڑ واسطہ پاوانگی۔ تیرے بھگتاں راہ تکاوانگی۔ چارے کوٹاں ویکھ وکھاوانگی۔ نیتر نین اک کھلاوانگی۔ جو در تیرے تے کہن، سو ڈھولا میں پکاوانگی۔ کراں سیوا بن کے نائن، لاگی اپنا رُوپ وکھاوانگی۔ تُوں میرا دینا دین، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اک وکھاؤنا ساچا گھر، جس گھر بہہ کے تیرا شکر مناوانگی۔ گھر ساچا تینوں سمجھاوانگا۔ دُھر سندیس اک سُناوانگا۔ نر نریش ہو کے آسن لاوانگا۔ وشن برہما شو مہیش چرناں وچ بہاوانگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نرگن رُوپ دھر کے بھیکھ، جوتی جوت جوت رُشناوانگا۔ چرن کول دیواں ٹیک، بٹکا مستک اک لگاوانگا۔ تُوں پریم پریتی نال گاؤنا لا کے ہیک، سوہنگ ڈھولا تینوں سمجھاوانگا۔ جس دے آگے کیسے دی چلے کوئی نہ پیش، سو تیری پُشت آپے اپنا ہتھ رکھاوانگا۔ جے بھلن لگو تینوں اشارہ دیوے گرو دسمیش، دہ دشا تیرا راہ وکھاوانگا۔ میری مہا کریں ہمیش، سدا سدا سد تیرا رنگ رنگاوانگا۔ اٹھ ویکھ میرے بھگتاں دا سچا دیس، جس گھر اپنا آسن لاوانگا۔ سب نوں رُخاں سایہ ہیٹھ، اگنی تت نہ کھتے تپاوانگا۔ اوبناں کولوں پُچھ پرہو دا بہیت، جنہاں اندر وڑ کے اپنا حال سُناوانگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر اکو اک جناوانگا۔ میں در تیرے تے آوانگی۔ پرہ بندنا کر کے سیس جھکاوانگی۔ دھوڑی چندنا بٹکا اک لگاوانگی۔ جو کچھ منگنا سو تیرے آگے حال سُناوانگی۔ مینوں چاڑھ اگتی رنگنا، رنگ اکو اک جھولی پاوانگی۔ سد وساں تیرے انگنا، دو جے در کدی نہ جاوانگی۔ بھگتاں کولوں کدی نہیں سنگنا، مکھ تون پڑدہ آپ اٹھاوانگی۔ جنہاں آد جُگاد جُگ چوکڑی تیرے نال ہنڈھنا، تینہاں نال ناٹھ آپ جڑاوانگی۔ لیکھا چُکے جیرج انڈنا، اُتہج سینج مول مُکاوانگی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرا اکو منگ کے خوشی مناوانگی۔ جو در میرے منگن آئیگا۔ پرہ جھولی اک بھرائے گا۔ ہوئی ہوئی بھیو کھلائے گا۔ بولی اکو اگم سُنائے گا۔ چار جُگ بھیو نہ آئیگا۔ گر اوتار دھیان لگائے گا۔ پیر پیغمبر نین اٹھائے گا۔ وشن برہما شو دوئے جوڑ واسطہ پائے گا۔ کروڑ تیتسا نیتر نیناں نیر ویائے گا۔ سری بھکوان ہو مہروان، جن بھگتاں اپنا بھیو چُکائے گا۔ اندر وڑ کے دئے گیان، باہروں اکھر نہ کھتے سمجھائے گا۔ جدھر تکن اودھر نظری آئے سری

بھگوان، وشنوں روپ سیو کھائے گا۔ سو پُرکھ نرنجن ملے آن، ہنگ برہم اپنے انگ لگائے گا۔ مہاراج بن سُرپیر بلوان، شیر اکو بھبک سُنائے گا۔ سنگھ بکے دو جہان، نوبت نام اک وجائے گا۔ وشنوں کرے سرب پروان، دوئے جوڑ واسطہ پائے گا۔ سری بھگوان تیرا سچ مکان، جے جیکار اکو اک سُنائے گا۔ چارے بانی کر دھیان، ہر جو بان نرالا تیر چلائے گا۔ لکھ چوراسی وچوں بھکت بھگونت لئے پہچان، بھیو ابھیدا آپ کھلائے گا۔ ساچے سنتاں دے گیان، اگیان اندھیر مٹائے گا۔ گُرْمکھ دیپک جوت جگائے مہان، نورو نور ڈگمگائے گا۔ گرسکھاں گھر گھر ملے آن، کایا مندر اندر سوبھا پائے گا۔ تیری سیوا لائے والی دو جہان، دو اکھڑ اک سمجھائے گا۔ تُوں میرا میں تیرا نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ لکھ چوراسی جیو جنت انڈج جیرج اُتہج سینج سارے گان، سوہنگ ڈھولا وجے نام ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہککنک نرائن نر، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اکو ایک حکم ورتائیا۔

* ۸ آسو ۲۰۲۰ بکرمی ہری سنگھ دے گرہ بستی خلیل ضلع فروزپور *

صاحب ستگر چرن پریت، بھگون تیری سرن سرنائیا۔ میری سیوا تیرا گاؤنا گیت، دوجی کار نہ کھئے کھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سمجھاؤنا ہست کیٹ، نام ندھان اک پڑھائیا۔ جگ چوکرئی بدلنی مات ریت، سب دی نیتی ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ اکال دسنا سچا میت، ست ستوادى اکو اک درسائیا۔ بھیو کھلاؤنا دھام انڈیٹھ، انڈٹھڑا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، سد لاگان تیرے پائینا۔ میری سیوا ٹھا کر بول، انبولت تیرا راگ الاٹیا۔ تیری وڈیائی تولیں تول، ساچا کُنڈا ہتھ اٹھائیا۔ جگ چوکرئی در دروازہ میرا کھول، لوکھات حکم ورتائیا۔ نت نوت وسان تیرے کول، دھوڑی ٹگا مستک لائیا۔ تیرا پریم سدا انمول، قیمت کرتے کھئے نہ پائیا۔ کلجگ اتم میں ہوئی ڈاواں ڈول، دھیرج نظر کھئے نہ آٹیا۔ ست دھرم دسے نہ کیسے کول، سچ سچ نظر کھئے نہ آٹیا۔ چاروں کُنٹ رووے دھول، دھرنی دئے ڈبائیا۔ جنہاں لئی امرت پاہل، سو بھلے سچا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکو دینا ساچا ور، در تیرے ملے وڈیائیا۔ میری کار تیری سیوا، جگ چوکرئی مات کھائیا۔ تیرا پیار دینا میوہ، امرت روپ درسائیا۔ ٹھا کر میرا تُوں

صاحب وڈ دیوی دیوا، دیو آتم تیری سرنائیا۔ الکھ زرنجن الکھ ابھیوا، بے انت وڈی وڈیائیا۔ رسنا گاوے تینوں جہوا، بتی دند صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ میری سیوا تیرا ناؤں گاؤنا، اندر باہر گپت ظاہر پڑھائیا۔ تیرا وبار مینوں لوکات وساؤنا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ میرا پیار تیرا راگ الاؤنا، ناد دھن شنوائیا۔ تیرا وچار دھر دا حکم سناؤنا، سندیسہ اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے واسطہ پائیا۔ ساچا ور سری بھگوان، سو صاحب ستگر آپ سنائیا۔ جگ چوکرئی دے گیان، سرشٹ سبائی بودھ کرائیا۔ میرا دس اک نشان، دھرم نشانہ اک وڈیائیا۔ حکمے اندر دے فرمان، دھر فرمانا آپ جنائیا۔ رسنا جہوا بول زبان، باہروں کر پڑھائیا۔ گنٹھ ویکھ مار دھیان، انتر انتر میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ رسنا بولے بول جیکار، تیرا نام سنائیا۔ کوٹن کوٹ صفتی نعرہ لئے مار، تیری صفت صفتی دسن وچ کدے نہ آئیا۔ چاروں گنٹ دہ دشا ویکھ وچار، نو نو پھیرا پائیا۔ میں کوک کوک تھکی ہار، اتم بیٹھی پندھ مکائیا۔ سجن بنے نہ کھئے یار، یاری لا کے سارے دغا کمائیا۔ گھر گھر وسریا کرتار، کرتا نظر کیسے نہ آئیا۔ دکھان بھری تیرے آگے کراں فریاد، شاہ پاتشاہ بے پرواہیا۔ ٹوں میری رچنا رچی آد، آد پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ میں وجاؤندی رہی تیرا ناد، نام سندیسہ اک سنائیا۔ اتم میرا کھیڑا ہندا دے برباد، مالی بوٹا سچ نہ کھئے لگائیا۔ جگ چوکرئی میں کردی رہی راج، سر تیرا تاج ٹکائیا۔ ویلے انت رکھ لاج، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے در ملے وڈیائیا۔ میری سیوا تیرا نو ندھان، نش اکھر اکھر روپ بنائیا۔ جگ چوکرئی دے گیان، جیو جنت سادھ سنت سمجھائیا۔ گھر گھر سنایا سچ فرمان، فرمان بردار ہو کے سیو کمائیا۔ گرمکھ گرسکھ سٹے جگائے آن، نیتر نین اکھ کھلائییا۔ اٹھو درس کرو سری بھگوان، بھگون میلا سہج سُبھائیا۔ آون جاون چکے کان، جم کا پھاس رہن نہ پائیا۔ بھاگ لگے کایا سچ مکان، مندر اکو اک سہائیا۔ کیرپا کرے آپ مہروان، مہر نظر اٹھائیا۔ گھر گھر پھردی رہی بن رکان، در در تیرا ڈھولا گائیا۔ گرمکھ ورا سورا اٹھے جوان، بل اپنا آپ دھرائیا۔ باقی لیکھا ویکھے شرع شیطان، شرکت بیٹھی کرے لڑائیا۔ تیرا بھلیا ناؤں سری بھگوان، تیری اوٹ نہ کھئے تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا

دینا ساچا ور، در تیرے سوہیا پائیا۔ میری سیوا تیرا رنگ، سچ رنگ اک رنگائیا۔ ایتھے اوتھے نبھے سنگ، ناطہ بدھاتا نہ کھئے تڑائیا۔ ڈھولا گاواں و جاواں تیرا مردنگ، ناؤں نرنکارا اک سمجھائیا۔ دو جہاناں آر پار ویکھاں لنگھ، مدھ اپنی کار کھائیا۔ سرب سمجھاواں سرشٹ سبائی رُوپ ہنگ، برہم انس انس وٹائیا۔ پاربرہم سورا سربنگ، سرب جیاں پتا مائیا۔ نام سُنو اوس دا کن، سرون اپنے دھیان لگائیا۔ ڈبدا بیڑا لُو بٹھ، شوہ دریا نہ کھئے رڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سچ جگدیش تیری سرنائیا۔ کرپا کر پرہو جگدیش، جگدیش تیرے چرن دھیان لگایا۔ رکھ ہتھ میرے سیس، جگت رنڈیا دُور کرایا۔ ویکھ ویلا پیس پیس، واسطہ تیرے آگے پایا۔ میری مُکدی دے حدیث، حاصل نظر کھئے نہ آیا۔ خالی دے کایا بُت کھیس، نام خزانہ وچ نہ کیسے ٹکایا۔ گرنٹھی پنٹھی مُلاشیخ پنڈت پاندھے گرو دوار مندر مسجد شودوالے مٹھ تیرے نام دی منگدے فیس، ساچا ناؤں جھولی سچ نہ کھئے بہرایا۔ پاربرہم تیرا برہم سرُوپ کوڑی کرپا من واسنا کیتا نیچ، نیچو نیچ کلجگ جیو ککرم کھایا۔ میرے اُتے جائے نہ کھئے پتیج، تینوں ملن کھئے نہ آیا۔ میں کھلوتی سدا تیری دہلیز، بن درویش دربان سیو کھایا۔ جیو جنت دے مریض، تیرا نام دارو ہتھ کیسے نہ آیا۔ ساچی کرے نہ کوئی دید، دعوہ جھوٹھا رہے بندھایا۔ کوڑی کرپا بیچ رہے بیچ، ساچا بوٹا نام نہ کیسے لگایا۔ مایا رانی منگدے بھیکھ، ستگر چرن دھوڑی وست امولک جھولی کھئے نہ پایا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار لگی پریت، پاربرہم تیرا پیار نظر کیسے نہ آیا۔ جگت وکارا کوڑی ریجھ، انتر آتم سچ شنکار نہ کھئے کرایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، صاحب ستگر سد تیرا راگ الایا۔ میری سیوا کر منظور، مُشکل اتم حل کرائیا۔ برہو وچھنی ہوئی مجبور، مجبوری اپنی رہی سُنائیا۔ تھہ بن بخشے نہ کوئی قصور، معافی دے نہ کھئے سمجھائیا۔ آد جگاد تیرا کھیل سچا دستور، دو جہان حکم ورتائیا۔ کلجگ بیڑا ویکھ بہریا پور، رڑھدی جائے لوکائیا۔ جیو جنت ہوئے مورکھ موڑ، مُگدھ اگیان بھیو کھئے نہ پائیا۔ سری بھگوان اپنے بھگت اینہاں وچوں لبھ ضرور، ضرورت میری پور کرائیا۔ میں درشن ویکھاں تیرے حضور، ہر جو ہری دوار سوہیا پائیا۔ تُوں داتا سرب کلا بھرپور، تیرے ہتھ پرہو وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، ایک بخش چرن دھوڑ، دھوڑ لڑندڑی گھر آواں جاواں چائیں چائیا۔

* ۸ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی رکھا سنگھ دے گرہ فروزیر * *

سچکھنڈ سوہے سچ دربارا، ست ستوادى آپ سہائيندا۔ نروير پُرکھ ايکنکارا، شاه سلطان ڈيره لائيندا۔ تخت نواسى حُمرانا، دُھر فرمانا اک جنائيندا۔ نرگن رُوپ نُو جوانا، ریکھ رنگ نظر کيسے نہ آئيندا۔ بھوپت بھوپ راج راجانا، سيس جگدیش تاج سہائيندا۔ جوتى جوت جوت مردانہ، نورو نورو نورو دھرائيندا۔ پروردگار سد مہروانا، مہروان اک اکھوائيندا۔ مقامے حق سچ مکانا، لاشريک سوہا پائيندا۔ جوتى جوت سرُوپ ہر، آپ اپنى جوت دھر، در گھر ساچا اک وڈيائيندا۔ سچکھنڈ دوارا سوہے سچ، سو پُرکھ نرنجن آپ سہائيا۔ کھيلے کھيل ہر سمرتہ، ہر پُرکھ نرنجن وڈ وڈيائيا۔ نرگن نروير نراکار چلائے رتہ، ايکنکار سيوا سچ کھائيا۔ جوتى دھار کر پرکاش، آد نرنجن کرے رُشنايا۔ سري بھگوان بن کے داسى داس، ابناشى کرتا اپنى دھار جنائيا۔ پاربرہم پرہہ کھيل تماش، پتپر ميسور ويکھ وکھائيا۔ اپنے منڈل آپے پاوے راس، دوجا نظر کھئے نہ آيا۔ جوتى جوت سرُوپ ہر، آپ اپنى جوت دھر، سچکھنڈ ساچے رنگ رنگائيا۔ سچکھنڈ دوار سچ محلا، سو صاحب آپ بنايا۔ پاربرہم پرہہ اک اکلا، ابناشى کرتا ڈيره لائيا۔ سري بھگوان جوتى شبدى دھار آپے رلا، آد نرنجن ايکا نورو نورو رُشنايا۔ ايکنکار اکل کل دھارى پکڑے اپنا پلا، ہر پُرکھ نرنجن ميلا سہج سُبھائيا۔ سو پُرکھ نرنجن دھام وسائے نہچل اک اٹلا، اٹل اپنا آپ رکھائيا۔ جوتى جوت سرُوپ ہر، آپ اپنى کريا کر، کرے کھيل ساچا ہر، ساچا حُکم آپ ورتائيا۔ ساچا حُکم پُرکھ ابناش، ايکنکار آپ جنائيندا۔ ويکھنہارا اپنا نورو جوت پرکاش، نورو نورانہ اپنے وچوں آپ پرگٹائيندا۔ دوسر نہ کوئى ديسے ساتہ، سنگى سنگ نہ کھئے نہيائيندا۔ جوتى جوت سرُوپ ہر، آپ اپنى کريا کر، سچکھنڈ دوار سچ دربار اک سہائيندا۔ سچ دربار لگائے ايک، ايکنکار وڈى وڈيائيا۔ ست دُلا رے شبدى ٹيک، سري بھگوان سچ سمجھائيا۔ وشن برہما شو لہنا ويکھ، نيتر نين نين کھلايا۔ ترے گن مايا چُکے بھيت، پنج تت پڑدہ دئے اُٹھائيا۔ گر اتاراں کرنہارا بھيت، پير پيغمبراں رنگ رنگائيا۔ جُگ چوکرى کھيلنہارا کھيڈ، ستجُگ ترينا دواپرکلجُگ ويس وٹائيا۔ لکھ چوراسى جيو جنت سادھ سنت بناونہارا ليکھ، کاتب اکو نظرى آيا۔ نرگن سرگن آد جُگاد جُگا جُگنتر شبد سوامى کرے بھيت، پاربرہم برہم ويکھے تهاؤں تھائيا۔ پرما تم آتم نظرى آئے نيتن نيت، دُور دُراڈا پندھ مڪائيا۔ دو جہاناں کھيوٹ کھيٹ، پُرى لوء برہمنڈ کھنڈ پار کرائيا۔

بھگت بھگوان پتا پوت ساچا بیٹ، ساچا بندھن اک وکھائیا۔ ساچے سنتن نج نیتر لئے پیکھ، ست سرؤپی درس دکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ سچکھنڈ بیٹھا بے پرواہ، جگ نیتر نظر کسے نہ آئیندا۔ دھردرگاہی اک ملاح، آد جگاد بیڑا آپ چلائیندا۔ شبدي شبد دیونہار صلاح، صلاحگیر آپ ہو آئیندا۔ وشنوں وشو دھار دئے سمجھا، واسطہ اپنے نال رکھائیندا۔ پاربرہم برہم مارگ دئے لگا، لکھ چوراسی ونڈ ونڈائیندا۔ شنکر سنسا روگ چکا، سچ ترسول ہتھ چمکائیندا۔ ترے گن مایا بنت بنا، ساچی کھیل آپ وکھائیندا۔ پنج تت کایا کھیل کھلا، اپ تیج وائے پرتھی آکاش ساچا مندر اک بنائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوارے اپنا آسن لائیندا۔ سچکھنڈ دوارے آسن جائے لگ، سو صاحب آپ لگائیا۔ کرے کھیل سورا سرگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن آد جگاد کھیل کرے الگ، اگلا پچھلا لیکھا اپنے وچ رکھائیا۔ وشن برہما شو مارگ دس، ساچی کرے سچ پڑھائیا۔ پرگٹ ہو پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی دھار جنائیا۔ نام ندھان مہما اکتھ، بودھ آگادھ دئے سمجھائیا۔ انتر آتم دیوے وتھ، وست امولک اک ورتائیا۔ آپے جانے مت گت، گت مت اپنے ہتھ رکھائیا۔ وسنہارا گھٹ گھٹ، گھٹ منتر ربا درڑائیا۔ نرگن نور جوت پرکاش، جوت نرنجن سیوا لائیا۔ کھیلے کھیل پرتھی آکاش، گگن منڈل اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی اچھیا پوری کرے اپنی آس، آسا آسا وچ ملائیا۔ ساچی آس پُرکھ اکال، اکل کل دھاری اک اپائیندا۔ سچکھنڈ نواسی ہو دیال، دین دیال دیا کھائیندا۔ گھر وچ گھر کھیل کرے کمال، سچکھنڈ اندر سچ دوارا اک پرگٹائیندا۔ دھرم دوارا کھول دوار، تھر گھر ناؤں آپ وڈیائیندا۔ شبدي ست دئے بیٹھال، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ نو نو چار چلے نال، سدا سہیلا اپنا سنگ نبھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی کار کھائیندا۔ سچکھنڈ دوار سچ سلطان، سری بھگوان اک اکھوائیا۔ جگ چوکڑی ویکھے مار دھیان، نرگن اپنی اکھ کھلائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر دے گیان، نش اکھر اکھر بانی روپ پرگٹائیا۔ لوکات کر پردھان، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ کرے رُشنائیا۔ جیو آتم دئے مان، پرما تم اپنا بھیو چکائیا۔ برہم دیوے پاربرہم پہچان، نج نیتر تین کھلائی۔ من واسنا کھولے دکان، نو دوارے ونڈ ونڈائیا۔ مت متوالی پھرے بال انجان، چاروں کٹت واپو داہیا۔

بُدھی ویکھے کھیل مہان، گھر اپنا ڈیرہ لائیا۔ پنج تت تت شیطان، کام کرودھ لوبھ موہ بنکار سنگ نیہائیا۔ آسا ترسنا وڈ بلوان، ممتا موہ
 گڑھ وکھائیا۔ کِریا کر آپ مہروان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گھر گھر وچ کھیل کرے بھگوان، بھگوان اپنی کار کھائیا۔ مندر اندر سوہنا سچ
 مکان، ست ستوادی آپ سہائیا۔ نرمِل دیا دپیک جوتی بال، نورو نورو کرے رُشنائیا۔ نام ندھان سچّی دھنکان، شبد انادی ناد سُنائیا۔
 امرت سروور پین کھان، گھر جھرنا دے جھرائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم سیج سہنجنی ملے آن، سو بہاؤنت وڈی وڈیائیا۔ ستگر نورو شبد گیان،
 شاہو بھوپ ہو پردھان، جگ چوکری بھو کھلائیا۔ تیئی اوتار وچ جہان، ستجگ تریتا دواپر کلجگ ایکا ڈھولا نام سُنائیا۔ بھگت اٹھاراں
 دین بیان، اچی کوک کوک سُنائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد لیکھا لیکھ کے گئے انجیل قرآن، کایا گرہ سرب سمجھائیا۔ مکہ کعبہ دو دو آبا میل سچ
 پیر شاہ سلطان، پروردگار اکو نور ظہور نظری آئیا۔ ساچے حجرے کایا مندر ویکھو آن، حق محبوب بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جس نون جھکدے
 زمیں اسمان، چوڈاں طبق سیس جھکائیا۔ تس دا کلمہ اک ایمان، نبی رسول رہے جس گائیا۔ سو صاحب ستگر داتا دانی سری بھگوان،
 بھگوان اکو اک نظری آئیا۔ ہر گھٹ وسیا ویکھو رام، سچّے تخت آسن لائیا۔ گھنٹیا کابنا ویکھو شام، نرگن بنسری نام وجائیا۔ چار جگ
 دے دے گئے گیان، اکھڑ اکھڑ نال ملائیا۔ شاستر سمرت لیکھ لیکھ وید پُران، گیتا گیان اٹھ دس کر پڑھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد شرع دس کے
 گئے قرآن، انجیل آت شرائط نال ملائیا۔ گرو دس کھول دکان، نانک گوہند راہ گئے وکھائیا۔ سرب جیاں دا اک بھگوان، دو جا نظر کھئے نہ
 آئیا۔ انتر آتم ویکھو سارے مار دھیان، گھر بیٹھا بے پرواہیا۔ اٹھ پھر راہ تگے کون ویلا گرمکھ ملے آن، بھگت بھگوان اپنے انگ لگائیا۔
 رسنا جہوا بتی دند جیو جنت سارے گان، اندر وڑ کے درس کھئے نہ پائیا۔ لہدے پھدے چاروں کُنٹ دہ دشا جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ بیابان،
 اچے تلے پریت سمند ساگر ڈوگھی کھائی ڈیرہ لائیا۔ صاحب ستگر دین دیال ٹھاکر سوامی نظر کیسے نہ آئے کایا ساڈھے تن ہتھ مکان، مقبرہ
 بیٹھے تن بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوارا اکو اک سمجھائیا۔ سچکھنڈ دوارا ہر کا
 ست، آد جگاد بنائیندا۔ جگ چوکری کھیل تماش، نرگن سرگن ویکھ وکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جوتی جوت کر پرکاش، شبدي شبد
 ناد وجائیندا۔ سرشٹ سبائی بن کے داس، بن سیوک سیو کھائیندا۔ جن بھگتاں پوری کرے آس، آسا ترسنا میٹ مٹائیندا۔ نج گھر ساچے

کرے واس، دوئی دوتی پڑدہ آپ اٹھائیندا۔ اندر وڑ کے ساچے پوڑے چڑھ کے کرے پاٹھ، گرسکھ کایا پاٹھشالا اک بنائیندا۔ گھر تیرتھ سروور مارے ٹھاٹھ، امرت اکو اک درڑائیندا۔ لہنا چکے تت آٹھ، من مت بڈھ اپ تیج وائے پرتھمی آکاش ڈیرہ ڈھاہندا۔ سچ دوار وکھائے ہاٹ، چوڈاں لوک گنڈا لابندا۔ نرگن جوت کرے پرکاش، اگیان اندھیر گوائیندا۔ گرمکھ ہرجن ہربھگت جدھر ویکھے ہر جو وسے پاس، خالی دوارا نظر کھئے نہ آئیندا۔ سرتی شبد مل کے پائے راس، گوپی کاہن روپ وٹائیندا۔ ساچا رام دیوے ساتھ، سیتا سٹیا اپنے انگ لگائیندا۔ تیس صاحب دا اکو پوجا پاٹھ، سمرن اپنا نام سمجھائیندا۔ پیر پیغمبر سارے اُس دی گاؤندے گاتھ، سوہلا ڈھولا اکو اک درڑائیندا۔ جگ چوکرئی ویکھنہارا لکھ چوراسی اپنی راس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک بچھائیندا۔ سچ دوارا دسے ایک، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آئے انیک، نت نوت اپنا ویس وٹائیا۔ پنج تت کایا چولا دھردے رہے بھیکھ، نرگن سرگن کار کھائیا۔ پرم پُرکھ پرماتما نال کردے گئے ہیت، جیواں جنتاں سرب سمجھائیا۔ نج گھر نج گرہ نج آتم پرماتم لہنا ویکھ، باہروں لہن کھئے نہ جائیا۔ تہاڈے اندر وڑ کے رہا کھیڈ، لکن میچی کھیل سمجھ کیسے نہ پائیا۔ بن ستگر پورے کوئی نہ دیوے بھیت، سکھمن ٹیڈھی بنک نو دوارے پار نہ کھئے کرائیا۔ رسنا جہوا گا گا سارے دسن چارے وید، پُران اٹھاراں کرن پڑھائیا۔ چھ شاستر دسن نیتن نیت، نیرن نیر سرب سمجھائیا۔ گیتا گیان کرائے ہیت، ساچی سکھیا اک درسائیا۔ انجیل قرآن کہن لو بیکھ، ساچا پیر بے پرواہیا۔ ساچی بانی گرو گُر کہے مٹاؤ اپنی ریکھ، پچھلا لیکھا رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی ساچی دیا آپ کھائیا۔ سچکھنڈ دوارے ساچے تخت چڑھ، سو ستگر سوہا پائیا۔ جگ چوکرئی گھاڑن گھڑ، لکھ چوراسی ونڈ ونڈائیا۔ سرگن اندر نرگن وڑ، نت نت ویکھے تھاوں تھائیا۔ آد جگادی کھیل کر، ہر کرتا خالق خلق روپ وٹائیا۔ نرہوؤ بھ۔ چکائے سرب ڈر، بھیانک اپنا کھیل کرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر انتر نام رہے پڑھ، باہر سرشٹ سبائی گئے جنائیا۔ سرب جیاں دا اکو گھر، دو جا مندر نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھيو ابھیدا آپ گھلائییا۔ بھيو ابھیدا کھولے سرشٹ، صاحب ستگر ہتھ وڈیائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی دسے اکو اشٹ، ایش جیو بوجھ بچھائیا۔ کریا ندھان ٹھا کر ستگر کھولے سب دی درشٹ، دشا کوٹ اکو نظری

آئیا۔ من واسنا دُور کرے بھرشٹ، بھرشٹاچار کئے رہن نہ پائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں جن بھگتاں دی اپنے ہتھ وچ رکھے لسٹ، باقی لیکھا لیکھے کئے نہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ نر نریشا ایکنکارا اک سُنائیا۔ سچ سندیسہ سُنو میت، سو صاحب آپ سُنائیا۔ جگ چوڑی گئے بیت، کوئن کوٹ کال وِہائیا۔ کلجگ سارے ویکھو ریت، گرو اوتار پیر پیغمبر دھیان لگائیا۔ گرو دوارے شودوالے مٹھ پھری دروہی مندر مسیت، ساچا دھرم نظر کتے نہ آئیا۔ پنڈت پاندھے گرتھی پنتھی مَلاشیخ مسائک بدلی نیت، ہر مندر بیٹھے دھیان بھیناں رہے تکائیا۔ کایا کیسے نہ دے ٹھنڈی سیت، ترے گن آگنی آگ رہی مچائیا۔ لیکھا چُکیا نہ ہست کیت، اوج نیچ ڈیرہ کئے نہ ڈھاپیا۔ آتم کرے نہ کوئی پر ماتم پریت، کوڑی یاری سرب لگائیا۔ ساچی سیکھیا کوئی نہ لے سیکھ، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کہانی بانی بیٹھی گر کا شبہ بھلائیا۔ صاحب ستگر کیسے نہ وسے چیت، چتر بھج نظر کیسے نہ آئیا۔ راما کرشنا سارے گاؤندے گیت، آگے ہو کے چرنی سیس نہ کئے جھکائیا۔ نظر نہ آئے کیسے دھام انڈیٹھ، نرگن نور نور نہ کئے رُشنائیا۔ آتم سب دی ننگی ہوئی پٹھ، سر ہتھ نہ کئے ٹکائیا۔ کلجگ جیو کوڑے ریٹھ، امرت رس نظر کئے نہ آئیا۔ صدی بیسویں رہی بیت، بیتی کہانی گر اوتار پیر پیغمبر نیتر ویکھن چائیں چائیا۔ چاروں کُنٹ ساچا کلمہ پڑھے نہ کئے حدیث، پردے رام نہ کئے دھیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نیتر نیناں سرب وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نیناں ویکھ، دوئے نین رہے شرمائیا۔ کلجگ کوڑا چاروں کُنٹ دے بھیکھ، ہر کا بھیت کئے نہ پائیا۔ مایا ممتا کھیلاں رہا کھیڈ، ساچا کھیل سمجھ کیسے نہ آئیا۔ رُت سہنجنی رہے نہ کوئی چیت، خزاں چاروں طرف چھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، پرہ تیرے آگے چلے نہ کئے چترائیا۔ سری بھگوان دسے آپ، گر اوتاراں پیر پیغمبراں رہا وکھائیا۔ اٹھ کے ویکھو کوئی نہ چپے انتر جاپ، ٹٹی لو نہ کئے لگائیا۔ دے راتی کرن پاپ، امرت ویلے اٹھ کے رسنا جہوا پرہ نون شرمندہ رہے کرائیا۔ رسنا کہن نون پاکی پاک، اندروں پلپتی باہر نہ کئے کڈھائیا۔ باہروں گرو دے بن دے سارے ساک، اندروں ٹھگی رہے کمائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی اندر وڑ کے سب نون رہا جھاک، گھر گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، چوٹھے جگ لیکھا رہا مکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہو اکٹھے، پرہ آگے سیس

جھکائیا۔ تیری سرنائی صاحب ڈھٹھے، دھوڑی ٹکا مستک لائیا۔ ساچے نام جیو کوئی نہ رتے، رتی رت نہ کھئے سُکائیا۔ صدی ویہویں اسپیں
 ویکھ کے رہ گئے ہکے بکے، ہر کا مندر سوبھا کھئے نہ پائیا۔ لکھ لکھ لیکھ دے کے آئے سچے پتے، پتیرمیشور ملو اکو ماہیا۔ جو ویلے اتم پڑدہ
 ڈھکے، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں پھڑ کے رکھے، جوئی جوئی نہ کھئے بھوائیا۔ رائے دھرم نہ مارے دھکے، چتر گپت نہ لیکھ
 وکھائیا۔ لاڑی مؤت کول نہ رکھے، ڈباگن نارنہ کھئے پرنائیا۔ اتم اپنی گودی سٹے، دو جے ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ آون جاون پینڈے مکے، پاندھی
 روپ نہ کھئے وٹائیا۔ پرہہ سرنائی پھیر کوئی نہ پُچھے، اتم جوتی جوت میل ملائیا۔ جو صاحب ستگر کولوں بیٹھے رُسے، تنہا دیوے انت
 سزائیا۔ اوس پریم نال کاہدے غصے، جو سب دا پتا مائیا۔ سوئندیاں جاگدیاں اٹھدیاں بہندیاں ماتا گرہ اندر پُچھے، نرگن ہو کے نرگن ویکھ
 وکھائیا۔ چوکیدار ہو کے پنچ وکار تھادے موڑے کتے، بن سیوک سیو کھائیا۔ دین دیال ہو کے اپنی گودی چُکے، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔ دس
 دس ماس پھیر نہ تپے پُٹھے، ہون کنڈ نہ کھئے تپائیا۔ اوہ ستگر تھادے اندر بیٹھا چُپے، چُپ چُپیتا بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جے کوئی گرمکھ نیواں ہو
 کے اُس توں پُچھے، اندرے اندر دئے سمجھائیا۔ آلاڈلے میرے پتے، پتا پوت میل ملائیا۔ اتو آ کے نیڑے ہو کے چُکے، چُک کے اُپر آپ لے
 جائیا۔ اُجل کرے مات مکھے، ڈرمت میل دھوائیا۔ جو جیو ستگر ملن نشانوں اُکے، تنہا دیوے نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سرب جیاں رہا جنائیا۔ سرب جیاں پرہہ دیوے نام ندھان، نرگن سرگن بوجھ بوجھائیندا۔ شبد گردیو
 سوامی سدا مہروان، نمو نمو نمسکار سیس جگدیش اک جھکائیندا۔ بودھ اکادھ بن کے پنڈت دیوے دُھر فرمان، ساچی سیکھیا ساکھیات
 سمجھائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ مکیا وچ جہان، تھر کھئے رہن نہ پائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے اٹھ کے دین اک بیان، بیانا سب
 دے کولوں اپنا نام رکھائیندا۔ چاروں کُنٹ سرشٹ سبائی سچ دے نہ کھئے نشان، دھرم نشانہ ہتھ نہ کھئے جھلائیندا۔ ثابت رہا نہ کیسے ایمان،
 صدق صبوری توڑ نہ کھئے نہہائیندا۔ بغلے مار انجیل قرآن، مصلیٰ حق نہ کھئے سمجھائیندا۔ بسمل روپ نہ کھئے دے وچ جہان، جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن بھگوان، پرہو تیرے ہتھ
 وڈیائیا۔ کلجگ جیو بھلے تیرا سچ نشان، نور نظر کیسے نہ آئیا۔ ساڈا چلے نہ کوئی گیان، اگیان بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ گھر گھر وڑیا اک ابھمان،

بنکاری گڑھ رہے بنائیا۔ اندر وڑ کے بچے شیطان، کوڑی کیریا ڈورُو ڈنک وجائیا۔ چاروں کُنٹ دسے بے ایمان، بیوہ رُوپ سرب خُدائیا۔ آ کے ویکھ اپنا جہان، جیو جنت سادھ سنت کرن لڑائیا۔ شرع مذہب دین اسلام ہونے حیران، ہر جو ہر نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، مہروان تیرے در اک سلام، دوئے جوڑ سپس جھکائیا۔ سری بھگوان کہے میں آوانگا۔ نرگن تُوڑ جوت پرگٹاوانگا۔ لوکات ویکھ وکھاوانگا۔ چار کُنٹ دہ دشا پھول پھولاوانگا۔ نو کھنڈ پرتھی پڑدہ لاہوانگا۔ ست دیپ بھیو چکاوانگا۔ کلجگ کوڑی ریت میٹ مٹاوانگا۔ شودوالا مٹھ مندر مسیت ویکھ وکھاوانگا۔ لکھ چوراسی پرکھا نیت، نیتوان وچوں باہر کڈھاوانگا۔ جو پرہ دا گاوندے گیت، تنہا اپنے نال ملاوانگا۔ وکھاواں کھیل اک انڈیٹھ، انڈیٹھی کار کھاوانگا۔ لیکھا چکے ہست کیٹ، اوچ نیچ اکو رنگ رنگاوانگا۔ آتم نال کران سچ پریت، پر ماتم اپنا رُوپ وکھاوانگا۔ کر کایا ٹھنڈی سیت، امرت میگھ برسواوانگا۔ نرگن ہو کے وساں چیت، من چندیا پھل کھاوانگا۔ تاج رکھ کے ساچا سپس، دو جہاناں راج کھاوانگا۔ کھتری براہمن شودر ویش دیواں اکو نام حدیث، کلمہ راگ نام پڑھاوانگا۔ مایا رانی خالی کران کھیس، شاہ سلطانان راج راجاناں تختوں اتم لاہوانگا۔ لکھ چوراسی لواں جیت، جت اپنے ہتھ وکھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہار ساچا ور، سچ دوارا اک وڈیاوانگا۔ سچ دوارا اک بنائے گا۔ پرہ اپنی دیا کہائے گا۔ جن بھگتاں میل ملائے گا۔ ساچے سنتاں انگ لگائے گا۔ گرمکھ گر گر گود بہائے گا۔ گرمکھ دھر سنجوگ ملائے گا۔ لیکھا جانے مانس منکھ، منس اپنا رنگ چڑھائے گا۔ سنت سہیلے جننی بن کے رکھے ککھ، دھن جنیندی بن کے ماؤں ایکا سیو کہائے گا۔ جنم کرم دا میٹے دکھ، کرم کانڈ نیڑ کھئے نہ آئیگا۔ آتم پر ماتم دیوے اکو سکھ، سکھ ساگر رُوپ جنائے گا۔ کوڑی کیریا اندروں بوٹا دیوے پٹ، سچ سچ اکو راہ وکھائے گا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار گرمکھ تیرا گھر لین نہ لٹ، پھڑ کے ڈنڈا شبد باہر کڈھائے گا۔ تیرے اندروں اکو آواز آوے شبد ناد نام ندھان لہنا پچھ، دو جا راگ نہ کھئے الائے گا۔ بن پڑھیاں بن پانی ٹھریاں بن اگنی سڑیاں تینوں اپنا آپ جائے بچھ، جس ویلے ستگر پورا دیا کہائے گا۔ سرت سوانی نکھی بالی نڈھی آئے سچھ، گھر پڑدہ آپ اٹھائے گا۔ ساچی سیجا بے کد، پلنگ رنگیلا اک وچھائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھائے گا۔ ساچی سکھیا چار ورن، چارے کھانی چارے بانی آپ جنائیا۔ نیتر کھولے ہرن پھرن، نج

نیتر پڑدہ لاپیسا۔ لہنا چُکے رسنا پڑھن، اجپا جاپ اک چپائیا۔ لیکھا چُکے جنم مرن، آون جاون رہن نہ پائیا۔ کِریا کرے کرنی کرن، کرتا پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ پنج وکار مؤل نہ لڑن، ساچی سیکھیا اک درڑائیا۔ شبد گرو کولوں سارے ڈرن، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ سرن سرنائی نیوں نیوں پڑن، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ پرہہ ملیاں لیکھا چُکے ورن برن، ذات پات نظر کھئے نہ آئیا۔ تُوں میرا مین تیرا دوہاں ملے سچی سرن، سرنگت اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ کلجگ اتم ویکھ آپ، پرہہ اپنا پھیرا پائیا۔ پُرکھ ابناشی وڈ پرتاپ، چاروں کُٹ بھیو چُکائیا۔ جن بھگتاں دیوے اگمی جاپ، دُھن انادی راگ سنائیا۔ لیکھا جانے پنج تت ماٹی خاک، بند تاکی کھول وکھائیا۔ اندر وڑ کے مارے جہات، نیتر نین نال ملائیا۔ سینت نال گرومکھاں جائے آکھ، اکو نام چپو پرہہ سچے سچ گوسائینا۔ ترے گن مایا مٹے تاپ، تینو تاپ دئے مٹائیا۔ کوٹ جنم اُتارے پاپ، پتت پُنت آپ کرائیا۔ گھر سجن ملے آپ، پتیرمیشور دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک جنائیا۔ سچ دوارا کایا مٹھ، ہر مندر آپ سہایا۔ اندر وڑ پُرکھ سمرتھ، نرگن ساچا ڈیرہ لایا۔ دیونہارا ساچی وتھ، وست امولک نام ورتایا۔ گرومکھ سجن سنت سہیلے بھگت بھگوان لئے رکھ، لکھ چوراسی وچوں باہر کڈھایا۔ تیجی کھولے اپنی آکھ، دوئے لوچن بند کرایا۔ ساچا نام جنائے چھند، سوہنگ ڈھولا راگ الایا۔ جگ جنم دی ٹٹی گنڈھ، پرہو اپنا بندھن پایا۔ نارڈباگن ہوئے نہ رنڈ، ہر کنت سہاگی اک ملایا۔ بہرم بھلیکھا ڈھاہ کندھ، ساچا مندر اک رُشناپا۔ ست سوامی ویکھے اندر لنگھ، انترجامی اپنا پھیرا پایا۔ اکو دیوے نام اند، اند اند وچوں پرگٹایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجگ تیری اتم ور، نرگن داتا پُرکھ بدھاتا بدھ اپنی دئے سمجھایا۔ ساچی بدھ دسے بھگوان، جن بھگتاں کرے جنائیا۔ نرگن نور جوت مہان، ست سروپ دئے وکھائیا۔ شبد ناد سچی دھنکان، دُھن آتمک راگ سنائیا۔ امرت بخشے پین کھان، میگھ اکو وار برسائیا۔ راتیں سٹیاں ملے آن، دِنے جاگدیاں اپنا رنگ رنگائیا۔ جے کوئی گرومکھ کولوں پُچھے رسنی دے سکے نہ کوئی بیان، ہر کا بھیو سمجھا سکے نہ کوئی رائیا۔ باہروں دسدے سرب نشان، رسنا چہوا نال رلائیا۔ جناں چر کِریا کرے نہ آپ مہروان، مہر نظر نین اٹھائیا۔ اوناں چر سنسا کدے نہ چُکے وچ جہان، ستگر پورا ساکھیات نظر کسے نہ آئیا۔ جگ چوکڑی لوکھات دھرت دھول اُتے

اؤندے سرب مہان، آون جاون پھیریاں پائیا۔ جس جن صاحب ستگر سچا ساک سین ملے آن، پھڑ باہوں اپنے گھر لے جائیا۔ جا کے بیٹھائے اوس مکان، جس مکان وچوں دتا گھلائیا۔ درس دکھائے اکو اک صاحب سلطان، ست سرؤپ نظری آئیآ۔ بھگت بھگوان ویکھ ہویئے حیران، چاروں کنٹ دہ دشا پن نرمل جوت دوجا روپ کوئی نظر نہ آئیآ۔ اوس ویلے بھگت بھگوان دوویں کہن، تون مینوں ملیا آن، تون میرا میں تیرا میں تیرا تون میرا سوہنگ روپ سائیا۔ ستجگ سچے اک ایہو بنے ودھان، پُرکھ بدھاتا آپ بنائیا۔ سرشٹ سبائی کر شبد گرمائی دیوے نام گیان، آتم پرما تم بوجھ بوجھائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی سب دا داتا وشنوں بھگوان، گر شبد شبد گر دو جہان کھیل رچائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، ہوئی ہوئی کرے اپنا کام، کیسے کولوں سکھیا لین کدی نہ جائیا۔

* ۸ آسو ۲۰۲۰ بکرمی رام سنگھ دے گرہ فروزپر چھاؤنی *

سو صاحب پُرکھ سلطانا، ست ستوادی کھیل کرائیندا۔ سچکھنڈ نواسی نوجوانا، بل اپنا آپ پرگنائیندا۔ جودھا سورپیر مرد مردانہ، نرویر اپنا بھیو چکائیندا۔ وسنہارا نہچل دھام سچ مکانا، درگاہ ساچی سوہیا پائیندا۔ جوتی جوت نور مہانا، آد نرنجن ڈگمگائیندا۔ دیونہارا دھر فرمانا، سچ سندیسہ اک سنائیندا۔ بھوپت بھوپ راج راجانا، شاہ سلطانا اپنا حکم ورتائیندا۔ کھیلے کھیل سری بھگوانا، پُرکھ اکال نظر کیسے نہ آئیندا۔ وشن برہما شو دیوے گیانا، بودھ آگادھا منتر اک پڑھائیندا۔ ترے گن مایا لیکھا جانے جانی جانا، انترجامی بھیو چکائیندا۔ پنج تت ویکھنہار دکانا، نو نو چار پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی صاحب ستگر، آد جگادی آپ کرائیا۔ لیکھا جانے دھردرگاہی دھر، پروردگار وڈی وڈیائیا۔ سچ دوارے نرگن دھارے نرویر نرکارا نرکار آپے جائے ہر، دوجا نظر کھئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ ہر کھیل آگم، الکھ آگوچر بھیو کھئے نہ آئیندا۔ سو پُرکھ نرنجن کرے اپنا کم، ہر کرتا کار کمائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن ست دلارا ایکاجم، جن جننی روپ وٹائیندا۔ ایکنکارا بیڑا بنہ، کھیوٹ کھیٹا آپ اکھوائیندا۔ آد نرنجن چاڑھے چن، جوتی جوت جوت رُشنائیندا۔ سری بھگوان دیوے دان، وست امولک آپ

ورتائیندا۔ ابناشی کرتا بن کے کاہن، رُوپ انُوپ آپ پرگٹائیندا۔ پاربرہم پرہ ہو پردھان، سچ پردھانگی آپ کھائیندا۔ لیکھا جانے سچ دوارے گن ندھان، گنوتتا اپنی دیا کھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی صاحب سوامی، ایکنکار آپ جنائیا۔ اک اکلّا انترجامی، درگاہ ساچی سوہا پائیا۔ زوریر پُرکھ شاہ سُلطانی، شاہ پاتشاہ شہنشاہ وڈ وڈیائیا۔ بودھ آگادھ شبد اناد جانے جنائے اپنی کہانی، دُھر فرمانا اک سنائیا۔ ویکھے وگسے دو جہانی، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل آپ وکھائیا۔ ساچا کھیل کرے کرتار، ہر کرتا بھیو چُکائیندا۔ سچکھنڈ نواسی ہو تیار، نرگن اپنا ویس وٹائیندا۔ جُگ چوکرئی ویکھنہار، ستجُگ تریتا دواپرکجُگ آپ ہنڈھائیندا۔ لکھ چوراسی کھول کواڑ، گھر گھر گرہ گرہ مندر اندر پھیرا پائیندا۔ ویکھنہارا جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ، سمند ساگر کھوج کھوجائیندا۔ لیکھا جان سچی سرکار، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل آپ جنائیندا۔ ساچا کھیل کرے بھگوان، بھگون ہتھ وڈی وڈیائیا۔ جودھا سورپیر بن بلوان، بل اپنا ربا جنائیا۔ سچکھنڈ دوارے ساچی کھیل کرے مہان، لیکھا لیکھ نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دُھر دی دھار آپ بندھائیا۔ دُھر دی دھار بٹھے بھگونت، مہروان وڈ اکھوائیندا۔ آد جُگادی کھیل اگت، بے انت اپنی کار کھائیندا۔ جُگ چوکرئی منیا منت، منتر شبد نام سمجھائیندا۔ لکھ چوراسی بن بن کنت، نر ہر نرائن ساچی سیج سہائیندا۔ بودھ آگادھا بن بن پنڈت، دُھر دی بانی راگ الاٹیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا آپ وکھائیندا۔ ساچا لیکھا دئے وکھال، پرہ داتا بے پرواہیا۔ پرگٹ ہو دین دیال، دیانڈھ دیا کھائیا۔ سچکھنڈ دوارا سچ سچی دھرمسال، درگاہ ساچی اک وکھائیا۔ جُگ چوکرئی حُکمے اندر کھیل کرے کرتار، کرتا اپنی کرنی کار کھائیا۔ نرگن سرگن لے اوتار، گر گر شبدی دھار جنائیا۔ ساچا کلمہ بول جیکار، پیر پیغمبر دئے وڈیائیا۔ نام ندھانا اک آدھار، بھگت بھگوان کرے پڑھائیا۔ ساچے سنتاں درس دیدار، نرگن تُوڑ جوت رُشنائیا۔ گرُمکھاں کھول بند کواڑ، گھر مندر دئے وکھائیا۔ گرُسکھاں مستک ٹکا دھوڑی لائے چہار، دُرمت میل گوائیا۔ ستجُگ تریتا دواپرکجُگ ویکھے وارو وار، نو نو چار اپنا پنڈھ مکائیا۔ دُھر سندیسہ دے وچ سنسار، شاستر سمرت وید پُران کرے پڑھائیا۔ گیتا گیان کر پیار، بھگت بھگوان میتا اکو بوجھ بوجھائیا۔ حق حقیقت بول نعر، لاشریک کلمہ

کائنات سمجھائیا۔ بانی بان نیرالا دیوے مار، گر انیلا تیر چلائیا۔ پنج تت کایا کر پیار، ویکھ وکھائے تهاؤں تھائینیا۔ برہم مت سچی سرکار، ساچی ودیا کرے پڑھائیا۔ چوڈاں ودیا جگت وبار، چاروں کُنٹ ناطہ جوڑ جڑائیا۔ چوڈاں لوک کھیل کرے کرتار، چوڈس چند نور رُشنائیا۔ چوڈاں طبقاں دئے دیدار، مُکھ نقاب پڑدہ آپ اُٹھائیا۔ لیکھا جان دُھر دربار، دُھر دا لیکھا دئے سمجھائیا۔ الکھ اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ پروردگار، سانجھا یار اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیسہ نر نریشا ایکنکارا ہر کرتارا کلجگ اتم وارا دو جہان رہا سُنائیا۔ دو جہان رہنا خبردار، بے خبر خبر جنائیندا۔ پُری لوہ برہمنڈ کھنڈ پڑدہ دئے اُتار، بھیو ابھیدا آپ جنائیندا۔ دھرنی دھرت دھول پاوے سار، آکاش پرکاش کھوج کھوجائیندا۔ رَو سس سورج چن منڈل منڈپ نیتر نین دئے اگھار، سویا کھئے رہن نہ پائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گو رُھی نیند سْتے دئے اُٹھال، شبد اشارے نال جگائیندا۔ جن بھگتاں۔ میل ملائے نرگن سرگن آپ دلال، سچ دلالی آپ کھائیندا۔ صوفیاں دیوے جلوہ نور جلال، سنتاں ساچی بوجھ بوجھائیندا۔ گر مُکھاں ناطہ توڑ کال مہاکال، محبوب اپنا درس دکھائیندا۔ گرسکھاں چرن پریت نہکائے نال، ادھ وچکار نہ کھئے تڑائیندا۔ چارے وید کرائے دھیان، چاروں کُنٹ اکھ کھلائیندا۔ پُران اٹھاراں لئے سنہال، پُران پرانی بوجھ بوجھائیندا۔ شاستر چھ ویکھنہار ویکھے آپ بھگوان، سری بھگوان بھیو چکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک وڈیائیندا۔ سچ دوارے چڑھے ست ستواد، ست پُرکھ نرنجن وڈی وڈیائیا۔ ویکھ وکھائے برہم برہماد، برہمنڈ کھوج کھوجائیا۔ جس رچنا رچی آد، سو اتم ویکھے بے پرواہیا۔ جس دا شبد اگم دُھن ناد، راگ راگنی ڈھولا گائیا۔ جس دا روپ سدا وسما، بسمل اپنی دھار جنائیا۔ جس دا گر اوتار پیر پیغمبر سچ سماج، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ جس دا دو جہان کاج، پُری لوہ برہمنڈ کھنڈ اپنا بندھن پائیا۔ جس دی دُھر دی اکو آواز، رسنا جہوا بتی دند نہ کھئے بلائیا۔ جو گھٹ گھٹ اندر کرے نواس، لکھ چوراسی رہا سمائیا۔ جس دا نور سرب پرکاش، جیو جنت دیپک دیاڈگمگائیا۔ جس دا لہنا دینا پون سواس، پون پونان میل ملائیا۔ جس دا پنج تت بنیا ساتھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش بندھن پائیا۔ جس دی ترے گن مایا داس، رجو طمعو ستو بیٹھی سیس جھکائیا۔ جس دی وشن برہما شو رکھدے آس، نیتر نین نین اُٹھائیا۔ جس دا کھیل پرتھی آکاش، گگن گگنتر

ویکھے چائیں چائیا۔ جس دا ستجگ تریتا دواپرکلیجگ چلے راتھ، بن رتھواہی سیو کھائیا۔ جس دا گر اوتار پیر پیغمبر کردے گئے پوجا پاٹھ،
 سمرن رام نام ڈھولا گائیا۔ جس دی سیوا کرن دوس رات، سورج چند بھجن واہو داہیا۔ جس دا کھیل دو جہان، نرگن سرگن گوپی کاہن
 ربا نچائیا۔ جس دی پیر پیغمبر پڑھن نماز، سجدہ پروردگار سیس جھکائیا۔ جس دا درگاہ ساچی سچا راج، تخت نواسی ساچے تخت سوہا
 پائیا۔ جس دا کوئی نہ جانے وڈا بھاگ، نکا نکا بھاگ سب نوں ربا وکھائیا۔ سو صاحب پُرکھ سمراتھ، نرگن اکو اک اکھوائیا۔ ستجگ تریتا
 دواپرکلیجگ گر اوتاراں پیر پیغمبراں دیندا ربا دات، نام بھنڈار آپ ورتائیا۔ آتم میل پرما تم کھیل دسدا ربا کرامات، ساچی کرنی آپ جنائیا۔
 پرگٹاؤندا ربا لوک مات اپنی شاخ، شخصیت وچ ساکھیات اپنا نور دھرائیا۔ لیکھا لیکھا ربا نال قلم شاہی دوات، کاغذ دیونہار وڈیائیا۔ بھیو
 گھلاؤندا ربا دس کے آپ، حالات حالت اپنی دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سو صاحب حکم ورتائیا۔ سو صاحب
 سچ سلطان، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ شبد ست وڈ بلوان، پوت سپوتا آپ اٹھائیا۔ وشنوں وشو کرے پروان، واسطہ اکو نال رکھائیا۔ برہما
 برہم کرے پردھان، برہم وڈیا اک پڑھائیا۔ شنکر ہتھ ترسول نشان، دھواں دھار لے اٹھائیا۔ باشک تشکا کر پہچان، گنٹھ مالا سوہا پائیا۔
 ایک جوت بن بلوان، سیس جگدیش اک نوائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دئے جوڑ کرن سلام، نمو نمو آکھ سُنائیا۔ تیرے بردے رہے غلام،
 چاکر پاخاک روپ وٹائیا۔ تیرا مندے رہے ایمان، دھرم دوارے تیرا دھرم کھائیا۔ تیرا سُناؤندے رہے پیغام، تیرے نام کری شنوائیا۔ تیرا
 روپ دسدے رہے سری بھگوان، بھگون تیری صفت صفت صلاحیا۔ جگ چوکڑی نرگن سرگن سرگن ہو کے دے کے آئے بیان،
 جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ محل کرے رُشنائیا۔ سچ محل رُشنائی روشن ضمیر، ظاہر ظہور کھیل
 کرائیندا۔ جس دی نظر نہ آئے کسے تصویر، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیندا۔ سو داتا گہر گمبھیر، گنوتتا اپنی کار کھائیندا۔ ستجگ تریتا
 دواپرکلیجگ کرنہار انت اخیر، آخر اپنا حکم ورتائیندا۔ شبدي ڈوری پا زنجیر، لکھ چوراسی بندھن اک رکھائیندا۔ لیکھا جانے شاہ حقیر،
 راج راجاناں ویکھ وکھائیندا۔ بدلنہار سرب تقدیر، تدبیر اپنی آپ بنائیندا۔ کٹنہارا کوڑی کیرپا بھیڑ، روگ سوگ چنتا آپ مٹائیندا۔ جوتی
 جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک سہائیندا۔ سچ دوارے صاحب سمرتھ، سری بھگوان دیا کھائیا۔

نرگن نؤر جوت کر پرگٹ، پرگٹ اپنی کھیل وکھائیا۔ دُھر سندیسہ نر نریشا دیوے اپنے ہتھ، دُو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پرہہ سرنائی سارے آؤ ٹھہ، دُور دُراڈے پندھ مُکائیا۔ سَتجگ تریتا دواپرکلجگ بن ونجارے جو کھولیا ہٹ، سو صاحب سَتگر ویکھیا تھاون تھائیا۔ نؤ کھنڈ پرتھی ست دیپ چار کُنٹ دہ دشا گھر گھر مایا ربی نچ، ہر کا رُوپ نظر کتے نہ آئیا۔ ہتھ نہ آیا کوئی سچ، کوڑا گریارا ڈنکا ربا وجائیا۔ لکھ چوراسی وچوں گُرمکھ وِرا ربا بچ، جس پرہہ اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر سندیسہ اک الاٹیا۔ دُھر سندیسہ سُنو کُن، سو صاحب آپ جنائیندا۔ آد جگاد جو بیڑا ربا ہتھ، دو جہانان نرگن سرگن آپ چلائیندا۔ تس دا کہنا لہنا من، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چولا چھڈ کے گئے پنج تت تن، کایا رُوپ نظر کھئے نہ آئیندا۔ کوڑا ٹھیکر گئے بہن، ٹھوکر نام اک لگائیندا۔ کلجگ جیو نیتر اٹھ، گیان نیتر نہ کھئے کھلائیندا۔ پنج چور گھر گھر لاؤن ستھ، سویاں اکھ نہ کھئے کھلائیندا۔ جگت وکارا دیوے ڈن، آگے ہو نہ کھئے پچائیندا۔ پھری دروہی واسنا من، من کا منکا نہ کھئے بھوائیندا۔ ہر کا نام نہ سچا دھن، کوڑی مایا بہار سرب اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حُکم اک ورتائیندا۔ ساچا حُکم دیوے سندیس، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ سارے اٹھ کے ویکھو اک نریش، نر نرنکار نظری آئیا۔ در کھلوتے وشن برہما شو مہیش، میکھاسر بیٹھا سپس جھکائیا۔ تیئی اوتار بدل کے بھیس، بھيو ساچا گئے جنائیا۔ بھگت اٹھاراں کر کر گئے آدیس، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد دس کے گئے بھیت، پروردگار بے پرواہیا۔ نانک گوبند لکھ کے گیا لیکھ، دُھر دا لیکھا اک سمجھائیا۔ سَتجگ تریتا دواپرکلجگ سری بھگوان نت نوت میٹے ریکھ، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ کلجگ اتم پرگٹ ہووے، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ ہر نریشا نرگن دھارا ایکنکارا سرشٹ سبائی آپ جنائیا۔ سرشٹ سبائی جانا جاگ، جگجیون داتا آپ جگائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کرن ویراگ، نیتر تینان نیر وپائیندا۔ دروہی خُلائے چاروں کُنٹ دہ دشا کوڑی لگی آگ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیندا۔ جیو جنت نارڈباگن ہر کنت نہ ملے کسے سُہاگ، سُہنجی سیج ڈیرہ کوئی نہ لائیندا۔ کایا مندر اندر دپیک جوت جگے نہ کسے چراغ، گھر گھر دیا باقی جیو جگت جہان سرب ٹکائیندا۔ ککھاں گلی لگے کسے نہ بھاگ، اٹلی دُولت نام نہ کھئے ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل

ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ کلجگ اتم پاوے سار، بے انت بے پرواہیا۔ سچکھنڈ
 دوارا کھول کواڑ، ساچا مندر دئے سہائیا۔ جن بھگتاں کرے اک پیار، پریم سچ پریتی دئے جنائیا۔ نیت لوجن اپنی اکھ دئے آگھاڑ، پڑدہ دوئی
 دوت لاپیا۔ سوئی سرتی دئے اٹھال، شبد ہلارا اک لگائیا۔ امرت آتم جام دئے پیال، نجر جھرنا اک جھرائیا۔ ٹھاکر دوارا مندر وکھائے سچی
 دھرمسال، گردوار کایا اندر اکو نظری آئیا۔ جس گرہ وسے دین دیال، پُرکھ ابناشی ڈیرہ لائیا۔ دوس زین دئے جلال، جلوہ ظاہر ظہور
 وکھائیا۔ ناطہ توڑ کال مہاکال، مہروان اپنی گود اٹھائیا۔ ساچا مارگ دئے سکھال، سکھیا اکو اک سمجھائیا۔ لیکھا چکے شاہ کنگال، اوچ نیچ
 نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا لیکھا آپ جنائیا۔ ساچا لیکھا جانے بھگوان،
 لکھت وچ کدے نہ آئیندا۔ کلجگ انت ہو پردھان، نام پردھانگی اک کھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہون حیران، ہر کا کھیل سمجھ کھئے نہ
 پائیندا۔ جگ چوگری دیندے آئے گیان، کوٹن کوٹ نام صفت صلاحیندا۔ دین مذہب کھول کے آئے دکان، جگت ونجارا ہٹ چلائیندا۔
 جھگڑا پئے دین اسلام، اسم اعظم بھیو ابھید نہ کھئے کھلائیندا۔ کلمہ نبی رسول کر کے آئے کلام، رسنا جہوا نعرہ اک لگائیندا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اتم لیکھا ویکھ وکھائیندا۔ اتم لیکھا ویکھے آپ، پرہ وڈا وڈ وڈیائیا۔ وشن برہما شو
 جس دا کردے جاپ، دوس زین دھیان لگائیا۔ شاستر سمرت جس دا کردے پاٹھ، وید پُران جس دا ڈھولا گائیا۔ انجیل قرآن جس دا منگن
 ساتھ، تیس بتیس پئے سرنائیا۔ نانک گوبند جس دی پائی راس، بھیو ابھیدا مات کھلائیا۔ سو صاحب پُرکھ سمراتھ، لکھن پڑھن وچ کدے
 نہ آئیا۔ جس دا کھیل کوئی نہ سمجھ کوٹن کوٹ آکاشاں آکاش، منڈل منڈپ بیٹھے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، نرگن نرور نرنکار کلا دھار اپنا نور کرے رُشنائیا۔ اپنا نور کرے رُشنا، بے پرواہ کھیل کھلائیا۔ پروردگار ویس وٹا،
 سچ امام پھیرا پائیا۔ پیر پیغمبر چار یاری ویکھے تھاون تھان، کائنات کھوج کھوجائیا۔ نرگن نرگن نالوں ہویا جدا، سرگن اندر بیٹھا مکھ
 چھپائیا۔ سچ اشارے نال لے پلا، تار ستار آپ پلائیا۔ محل اٹل دئے وسا، گھر محفل اک وکھائیا۔ اوچی بول دئے جنا، جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ اتم ویس وٹائیا۔ کلجگ اتم ویس نرنکار، جوتی جامہ روپ رنگ نہ کھئے رکھائیا۔ نرگن

سرگن پاوے سار، لکھ چوڑاسی کھوج کھوجائیا۔ نو نو ویکھے ویکھنہار، بھجا پھرے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنیہڑا اکو اک درڑائیا۔ سچ سنیہڑا دیوے بھگوت، بھگون اپنی دیا کائیا۔ کلجگ لیکھا چکے جیو جنت، پاندھی اپنا پندھ مکائیا۔ ستجگ ساچا بنائے بنت، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک سمجھائیا۔ چار ورن بنائے سنگت، کھتری براہمن شوڈر ویش میل ملائیا۔ سرب جیاں پرہہ اکو بن پنڈت، برہم و دیا دئے سمجھائیا۔ ویکھ وکھائے جیرج انڈج، اُتہج سینج پھول پھولائیا۔ نام اکھی چاڑھے رنگت، رنگ رنگیلا دیا کائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا رہبر اکو نظری آئیا۔ ساچا رہبر بنے پروردگار، بے وفائی روپ نہ کھئے وکھائیندا۔ سرشٹ سبائی سانجھا یار، در در گھر گھر نہ ہر اپنا میل ملائیندا۔ پردہ کھول بند کواڑ، بجرکپائی کُنڈا لاپندا۔ ساچا مندر دئے وکھال، شودوالا مٹھ مندر مسجد اکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ مارگ آپ لگائیندا۔ ستجگ مارگ لائے جگ، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ کلجگ اکھی میٹے آگ، تتی وا رہن نہ پائیا۔ کوڑی کرپا بھانڈا جائے بھج، شوہ دریائے دئے رُٹھائیا۔ غریب زانیاں کوجھیاں کھلیاں پڑدے لئے کج، ہنکاریاں گڑھ دئے تڑائیا۔ بھگت بھگوان میلے بھج بھج، کایا مندر اندر ویکھ وکھائیا۔ ساچی سیجا بھے سج، سُنجنی رُت آپ مہکائیا۔ درس دیکھائے رچ رچ، پڑدے اوہلا نظر کھئے نہ آئیا۔ اُچی کوک بولے کج، نعرہ اکو اک سُنائیا۔ آتم پر ماتم میلا سج، کایا کج بھاگ لگائیا۔ لوں لوں اندر جائے رچ، ساڈھے تن کروڑ وجے ودھائیا۔ امرت جھرنا دیوے رس، رسک بوند اک ٹپکائیا۔ پریم پریتی اندر ہو کے وس، جن بھگتاں سیوا آپ کائیا۔ ساچا نور کر پرکاش، اندھ اندھیر دئے گوائیا۔ اپنا گھر وکھائے خاص، خواہش گرمکھاں پور کرائیا۔ جگ جنم جو رکھ کے بیٹھے آس، تنہاں اپنا رنگ رنگائیا۔ بھگت بھگوان دوویں کدی نہ ہون زراس، وچھوڑا کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستجگ ساچے بھگتی مارگ اک لگائیا۔ ستجگ ساچے تیرا مارگ بھگت، سری بھگوان آپ جنائیا۔ ملے ودیائی وچ جگت، جاگرت جوت ہوئے رُشنائیا۔ زرویر پُرکھ نرگن دھار پُرکھ اکال آیا پرت، جس دا پتا نہ کھئے مائیا۔ وید ویاس عیسیٰ موسیٰ محمد نانک گوہند لا کے گئے شرط، دُھر سندیسہ اک سُنائیا۔ کلجگ انت سری بھگوان ہووے پرگٹ، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ نام بھنڈارا کھولے ہٹ،

دو جہان دئے ورتائیا۔ چار ورنان دیوے اکو مت، اُوچ نیچ نظر کھئے نہ آئیا۔ ویکھنہارا گھٹ گھٹ، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ ناڑ بہتر نہ اُبلے رت، جس اپنا امرت جام پینائیا۔ کایا کھیڑا نہ ہووے بہتھ، بہتھ کھیڑا کھیڑیاں آپ وسائیا۔ انتر میلا نٹھ نٹھ، دُور دُراڈا پندھ مَکائیا۔ جوت جگائے لٹ لٹ، جگت دیوالی نین شرمائیا۔ جیوں بھاوے تیوں لہنا رکھ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جن بھگتاں جگ جگ کُردا پکھ، سدا سہیلا سچا ماہیا۔ اندر ویکھن دی کھولے اکھ، دئے لوچن بند کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سچ وڈیائیا۔ سَتجگ تیرا سجن سنت، سَت ستوادى آپ بنائیندا۔ جس دی مہا سدا اگت، لیکھا لیکھت وچ نہ آئیندا۔ جس دا آد جگادی اکو کنت، بن ناری سیو کمائیندا۔ جس دا جگ چوکڑی ساچا منت، منتر سچا نام آپ درڑائیندا۔ جس دا نِت نوت اکو رنگ بسنت، دوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کلجگ تیری اتم ور، نہکلنک نرائن نر، نر ہر اپنی کھیل کرائیندا۔ نر ہر کھیل کرے وڈ خالق، خلق خدائی دئے جنائیا۔ پُرکھ ابناشی بن کے آوے ثالث، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں بھگت بھگوان کڈھ خالص، خالص اپنا رُوپ سمجھائیا۔ کوڑی کِریا رہن نہ دیوے نندرا اَلس، مایا ممتا موہ نہ کھئے ودھائیا۔ جوٹھ جھوٹھ رہے نہ لالچ، سانتک ست دئے ورتائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ ویکھے نکے نڈھ بالک، بالی بڈھ دئے سمجھائیا۔ دوس رین رین دوس گھڑی پل رہے پرتپالک، بن سیوک سیو کمائیا۔ ساچی کرے اک عدالت، حُکم ساچا اک سُنائیا۔ جس دی کوئی نہ کرے دو جہان مُخالفت، مُخبر نظر کھئے نہ آئیا۔ اوتار گُری پیر پیغمبر سارے کرن سفارش، نیوں نیوں سیس جگدیش جھکائیا۔ تیرا کردے آئے تُعارف، طرف چار کُنٹ جنائیا۔ تیری لکھ کے آئے عبارت، قلم دوات کاغذ شاہیا۔ تیرا حُکم سُنایا تیری معرفت، محبوب تیری اک سرنائیا۔ کلجگ دسے نہ کوئی عارف، علما کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ نؤ کھنڈ پرتھمی کلجگ انت بھاگ لگے وچ بھارت، بھانڈا بھرم سرب بھٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، نرگن نؤر جوت رُسنائیا۔ نرگن داتا اکم اتھاہ، الکھ اگوچر اک اکھوائیندا۔ اتم ویلا گیا آ، ویلا وقت وار تھت گھڑی پل سمجھ کھئے نہ پائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی پڑھ پڑھ رہے سنا، اندر وڑ کے میل نہ کھئے ملائیندا۔ واک بھوکھت گُری لکھت سکے نہ کھئے جنا، بھيو ابھید کھول نہ کھئے وکھائیندا۔ کوئی کہے براہمن گُوڑا اُچے ٹلے پربت جانا آ، پوت سپوتا رُوپ

وٹائیندا۔ کوئی کہے عیسیٰ کہہ کے گیا میرا آئے خُدا، میرے پچھے پچھے پھیرا پائیندا۔ کوئی کہے محمد گیا گا، وڈ امام مینہدی ویس وٹائیندا۔ کوئی کہے نانک گیا لکھا، کل کلکی پھیرا پائیندا۔ کوئی کہے گرو گرتھ بنے گواہ، شاستر سمرت وید پُران نال رلائیندا۔ سری بھگوان کہے میرا بھیو سکے کوئی نہ پا، آد انت نظر کیسے نہ آئیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نگا جہا اشارہ کئے لگا، عاشق ہو معشوق راہ نیتز نین نین تکائیندا۔ اپنی کھیل کرے پُرکھ اگم نور خُدا، خودی سب دی میٹ مٹائیندا۔ چار ورن نو کھنڈ آتم پر ماتم راہ دسے اک سدھا، سدھانت اکو اک جنائیندا۔ پرہ ملن دی نیکی جہی بدھا، پڑدہ وچوں دویت چکائیندا۔ سُرتی شبدی مل کے خوشی مناون پاون گدھا، ڈھولک چھینا تال نہ کھئے وجائیندا۔ سچ پریتی اندر سری بھگوان بجھا، بھگتاں اکو بھیو کھلائیندا۔ لوکات تہاڈے پچھے آوے بھجا، شرم حیا نہ کھئے رکھائیندا۔ لاه کے جائے لوک لجا، لعنت طبق گل نظر نہ آئیندا۔ جس دوارے صاحب ستگر آ کے سجا، سو سجن گرمکھ ہر کے رنگ سمائیندا۔ پُرکھ پُرکھو تم اتم پڑدہ کجا، مہروان سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، ستجگ ساچے ساچی دھار، لیکھا لکھے آپ نرنکار، لوکات تیرا راہ وکھائیندا۔ لوکات تیرا راہ، سو ستگر آپ جنائیا۔ شبد گرو سوامی بن ملاح، بیڑا ساچا سچ چلائیا۔ لیکھا جانے انترجامی تھان تھان، گھٹ گھٹ ویکھے چائیں چائیا۔ جو جن ہر ہر چیدے نال، تنہاں ساچے بیڑے لئے چڑھائیا۔ جو منکھ جیو ہنس ہوئے کان، کاگ وانگ رہے کرائیا۔ تنہاں ایتھے اوتھے ملے کوئی نہ تھان، گر اوتار پیر پیغمبر دسے نہ کھئے سہائیا۔ اتم ناطہ تھے پتا ماں، بھائی بھین ساک سجن سین نارکنت سنگ کھئے نہ جائیا۔ بن ستگر پورے پکڑے کوئی نہ بانہ، منجھدھار پار نہ کھئے کرائیا۔ رائے دھرم کولوں سکے نہ کھئے جھڈا، کبھی نرک لیکھ نہ کھئے مکائیا۔ چتر گپت لہنا سکے نہ کھئے مکا، لکھیا لیکھ نہ کھئے مٹائیا۔ لاڑی مؤت کولوں سکے نہ کوئی جھڈا، آگے ہو نہ کھئے بچائیا۔ کال سب نوں جائے چبا، داڑھاں اپنیاں ہیٹھ رکھائیا۔ مہاکال رووے مارے دھاہ، اچی کوک کوک سنائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی اکو لو منا، جس ملیاں دکھ کھئے رہن نہ پائیا۔ کوٹ جنم دے بخشنہار گناہ، پتت پاپی لئے ترائیا۔ ڈبڈے پاتھر پار دئے کرا، پاپن اپنا چرن چھپائیا۔ تس دی متو سدا رضا، سو رحیم رحمان رحمت دئے کماٹیا۔ ساچا رام نظری جاوے آ، کاہنا اکو بنسری نام سنائیا۔ مور مُکٹ سپس جگدیش لئے ٹکا، کول نین نین مٹکائیا۔ سُرتی شبدی میلا لئے ملا، جوڑی جوڑے

ایکا تھائیا۔ پاربرہم برہم لہنا دینا دئے چکا، باقی رہن کچھ نہ پائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم اک دوجے وچ جائے سما، جوتی جوت جوت سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ مارگ اک جنائیا۔ ستجگ مارگ لگے مات، ماتر بھومی ملے وڈیائیا۔ چار ورن بنے اک جماعت، کھتری براہمن شوڈر ویش خوشی منائیا۔ کلجگ مٹے اندھیری رات، ساچا نور کرے رُشنائیا۔ سیری بھگوان دیوے اپنی دات، نام ندھان جھولی پائیا۔ نیتر کھول کے ویکھو آنکھ، آخر اپنا پڑدہ لابسیا۔ نظری آئے گھر پرتکھ، سوچھ سروپی روپ وٹائیا۔ بھگت بھگوان میل ملا پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، دیونہارا ساچا ور، چار ورن اکو سرن، لیکھا چکے مرن ڈرن، بھے بھیانک کوڑا بھو نہ کھئے وکھائیا۔ کوڑا بھو جائے چک، ستگر پورا دیا کھائیا۔ آون جاون پینڈا جائے مک، لگھ چوراسی پھند کھائیا۔ ہر کا بوٹا کدے نہ جائے سک، امرت سنج ہرا کرائیا۔ مات گریہ ہوئے نہ الٹا رُخ، دس دس ماس نہ اگن تپائیا۔ جنم کرم دی لاپے ترسنا بھکھ، امرت آتم جام پیائیا۔ مہروان ہو کے اپنی گودی لئے چک، بال انجانا آپ اٹھائیا۔ پاربرہم کہے برہم آ میرے ساچے ست، مل مل اپنی خوشی منائیا۔ سچ دوارے سوہے ساچی رُت، رُت رُتری نال ملاییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے دیونہار وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی آپ پرہے، مہروان دیا کھائیندا۔ سنت سہیلے ساچے لبھ، در گھر ساچے آپ بھائیندا۔ اک وکھائے وشوید، وشنوں سچی سیو کھائیندا۔ جگت دوارا پار حد، گرہ مندر اک سہائیندا۔ شبداگھی ناد ربا وچ، انحد راگی راگ سُنائیندا۔ بن مکے کعبیوں کرائے ساچا ج، حضرت حُجرہ اکو اک سہائیندا۔ امرت جام پیائے مد، مدھر رس اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، بھگت بھگوان اپنے گھر سد، صدقے واری گھولی گھول گھائیندا۔ گھولی گھول گھائی جائے گھل، پرہے اپنا آپ لہنا منائیا۔ بھگت بھگوان پرگٹائے سچ پھل، پت ڈالی پنکھڑی آپ مہکائیا۔ لگھ چوراسی وچوں آتم کل، ہرجن ساچے لئے بنائیا۔ کرتا قیمت پاوے مل، دوجے ہٹ نہ کھئے وکائیا۔ ساچے کنڈے جائن ٹل، تولا اکو نظری آئیا۔ مانس جھئے نہ جاون ہل، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ پچھلے جنم جو رہے بھل، کلجگ اتم اپنا رنگ رنگائیا۔ سچ دوار گیا گھل، خالق خلق دئے سمجھائیا۔ کلجگ جیو مایا کوڑی وچ نہ رُل، اٹلڑا لال ماٹی خاک نہ دے رُلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا

ور، سِری بھگوان سدا صلح کُل، غُصّہ گِلا کدے نہ کیسے رکھائیا۔ غُصّہ گِلا کھئے نہ روسا، ہوجھا رُوپ نہ ہر رکھائیندا۔ سوچیاں کیسے وچ نہ آوے سوچا، سوچ سمجھ توں باہر ڈیرہ لائیندا۔ جُگ چوڑی گر اوتار بن کے مانس جنم دیوے سب نوں مَوّقع، مُکمل اپنا حال سُنائیندا۔ سَتگر پُورا کیسے نہ دیوے کدے دھوکھا، جگت فریب نہ کھئے جنائیندا۔ پریم پریتی اندر راہ مارگ دے سَوّکھا، گھاٹ اِکو اِک جنائیندا۔ جو جن کوڑی نیند گوڑھی سْتے بے مُکھ ہو کے لاون ڈھونکا، تِنہاں نیتر نین اگھ نہ کھئے کھلائییندا۔ سو پرانی جائے اتم اوتنا، پُت پوترا سنگ نہ کھئے نیہائیندا۔ سِری بھگوان وڈ مہروان سدا نکہبان جس راویا نال شوفا، تِنہاں ساکھیاں نظری آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، کلجگ تیری اتم ور، سنت سہیلے ساچے پھڑ، جن بھگتاں اندر آپے وڑ، ساچے مندر سَتگر کھڑ، نام ندھانا اِکو پڑھ، ساچا ڈھولا سُنائے راگ، اتم پرما تم کھولے جاگ، اِک اُچائے سچ ویراگ، میل ملاوے کنت سہاگ، گھر وڈیائی وڈا بھاگ، وچھڑیاں ملیا پرہہ غریب نواز، ایتھے اوتھے رکھے لاج، دو جہاناں دُکھ نظر کھئے نہ آئیا۔

* ۹ آسو ۲۰۲۰ بکرمی آگیا سنگھ دے گرہ فرور پُر *

سَتگر میلا سہیل جنم، کرم کانڈ دُکھ روگ رہن نہ پائیندا۔ مانس دیہی مٹے بھرم، بھانڈا بھرم بھو بھنائیندا۔ نرگن نُوں جوت دیوے اگتی کِرن، آگیان اندھیرا اندھ مٹائیندا۔ سچ سرنائی دیوے سرن، سرنگت اِک سمجھائیندا۔ بھے چُکائے مرن ڈرن، بھو اپنا اِک وکھائیندا۔ لیکھا چُکائے ورن برن، اتم برہم سرب وکھائیندا۔ دیوے وڈیائی اُپر دھرن، دھرنی دھرت دھول سوہا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس جن اپنے رنگ رنگائیندا۔ سَتگر ملیاں ست سنتوکھ، چنتا غم رہن نہ پائیندا۔ جنم کرم دا مٹے وجوگ، دوئی دَویت ڈیرہ ڈھاہندا۔ میل ملائے دُھر سنجوگ، کوڑ وچھوڑا پندھ مُکائیندا۔ ہوئے ہنگتا کٹے روگ، ہنگ برہم اِک سمجھائیندا۔ تن نگارے لائے چوٹ، انحد نادی ناد سُنائیندا۔ کر پرکاش نرمل جوت، گھر گھر وچ دیا باقی آپ ٹکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس جن دیوے اپنا ور، تِس بھيو ابھید کھلائییندا۔ سَتگر ملیاں اتم سُکھ، گھر وچے نام ودھائیا۔ جگت ترسنا مٹے بھکھ، آسا منسا پور کرائیا۔ مات

گرہہ دا لیکھا چُکے اُلٹا رُخ، آون جاون پھند دئے کٹائیا۔ ساچی گودی دین دِیال چُک، گھر ساچے دئے بہائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں اُجل مُکھ، دُرمت میل میل دھوائیا۔ لوکھات دا بوٹا پُٹ، سچکھنڈ دوارے دئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جس جن دیوے نام ور، تِس ایتھے اوتھے ہوئے سہائیا۔ سَتگرِ ملیاں مٹے سنتاپ، چنتا غم نہ کھئے جنائیا۔ نظری آئے آپا آپ، آپ اپنا ویکھ وکھائیا۔ گیت گوبند جنائے سچا جاپ، سوہلا ڈھولا راگ الائیا۔ میٹ مٹائے تینو تاپ، ترے گن ڈیرہ دیوے ڈھابیا۔ نظری آئے ساکھیات، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ انتر آتم پرما تم پوری کرے خواہش، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جس جن دیوے نام ور، تِس انتر آتم ویکھ وکھائیا۔ سَتگرِ ملیاں ملے سانت، اگنی تت رہن نہ پائیا۔ نظری آئے اک اکانت، اکل کل دھاری بے پرواہیا۔ اندر وڑ کے کایا مندر پوڑے چڑھ سُنائے بات، شبدا نادای دُھن شنوائیا۔ کوڑی کِرپا میٹ مٹائے اندھیری رات، نرگن نور دِپیک جوت ساچا چند کرے رُشنائیا۔ پار اُتارے اپنے گھاٹ، پتن بیتھا بے پرواہ اکو ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا دیوے نام ور، ہرجن لیکھا آپ جنائیا۔ سَتگرِ ملیا سچا میت، مِتر پیارا دئے وڈیائیا۔ گھر سوامی آئے ٹھیک، ٹھا کر ٹھوکر نام لگائیا۔ من واسنائے جیت، مت بُدھ نہ کھئے چترائیا۔ کایا کرے ٹھنڈھی سیت، امرت میگھ اک برسائیا۔ چرن پریتی دیوے سچ پریت، پرم پُرکھ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مل گرمکھ گر گر خوشی منائیا۔ سَتگرِ ملیاں آتم رنگ، رنگ رنگیلا اک چڑھائیا۔ دوس زین اٹھے پھر وجے مردنگ، ناد انادی آپ سُنائیا۔ نو دوارے ویکھے لنگھ، گھر دسویں بوجھ بُجھائیا۔ ہوئے پرکاش بن سورج چند، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ نیج آتم آوے اک اند، سُکھ ساگر روپ سہائیا۔ گیت سہاگی گائے چھند، سوہنگ راگ الائیا۔ سیج سہنجی سہائے پلنگ، پاوا چول نظر کھئے نہ آئیا۔ میل ملائے سورا سربنگ، سَتگرِ داتا بے پرواہیا۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن ہربھگت ہر سوامی لائے انگ، انگیکار آپ اکھوائیا۔ جنم کرم دی تئی دیوے گنڈھ، بندھن اکو اک رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے لئے جگائیا۔ سَتگرِ ملیاں کھلے سرتی، آلس نندرا دئے مٹائیا۔ نظر آئے اکال مورتی، مورت اکال آپ درسائیا۔ نام ندھان وجے ناد تورتی، تریا سیوا لائیا۔ سدا سدا آسا پورتی، آسا پورن ہر اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن لیکھا لیکھے لائیا۔ سَتگرِ ملیاں انتر ٹھنڈھ،

باہر آگن نہ کھئے تپائیا۔ بہرم بھلیکھا دوئی دویتی ڈھاپے کندھ، گھر اکو نظری آئیا۔ ست سرؤپی رنگے رنگ، جوتی جلوہ نؤر رُشنائیا۔ دُھردرگاہی وجے مردنگ، تندی تند ستار نظر کھئے نہ آئیا۔ آتم منگے اکو منگ، پرما تم میل ملائیا۔ پرما تم سناوے اپنا چھند، ساچا بھیو چُکائیا۔ تُوں میرے مین تیرا سوہنگ ناؤں اک اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ مانس جنم نہ ہووے بہنگ، اتم اپنے لیکھے پائیا۔ دھرم دوار گُرمکھ ویکھنا لنگھ، گرہ مندر ڈیرہ لائیا۔ نظری آئے صاحب سرہنگ، بھویت بھوپ سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا نام ور، نہکنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، گُرمکھ جُگ جنم دے وچھڑے میلے آن، وچھوڑا اپنی جھولی پائیا۔

* ۹ آسو ۲۰۲۰ بکرمی دھرم سنگھ دے گرہ بستی حبیب ضلع فروزپُر *

ستگر سرنائی جو جن لگا، ہر ستگر توڑ نہہائیندا۔ مانس جنم سورے پچھا آگا، دو جہاناں دیا کھائیندا۔ دھرم دوارے ناد اکو وجا، ست ستوادی آپ سُنائیندا۔ سری بھگوان پھرے بھجا، سنت سہیلے ویکھ وکھائیندا۔ نرگن ہو کے رکھے لجا، سرگن مہر نظر اٹھائیندا۔ اندر وڑ کے دیوے نام صدا، باہروں آواز نہ کھئے لگائیندا۔ سچ کرائے اکو ججا، مکہ کعبہ بھیو چُکائیندا۔ پنج تت کایا چولا پڑدہ کجا، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ جگت دوار پار کرائے حدا، کوڑی کِریا ڈیرہ ڈھاپیندا۔ نام چڑھائے اکو رنگا، رنگ چلؤل اک وکھائیندا۔ پنج وکار نہ کرے جنگا، مردنگا اپنا نام سُنائیندا۔ لیکھا جانے ہنگ برہما، پاربرہم پرہہ اپنا پڑدہ لابندا۔ چار ورن سچ جنائے دھرما، اوچ نیچ راؤ رنگ بھیو مٹائیندا۔ نہکرمی کرے اپنا کرما، کرم کانڈ سرب گوائیندا۔ بھانڈا بہرم بھو بھنے بہرما، جوٹھا جھوٹھا ڈیرہ ڈھاپیندا۔ لوک لاج نہ کوئی شرما، جس ستگر پورا نظری آئیندا۔ لہنا دینا چُکائے مرنا ڈرنا، جیون مکٹ آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن دیوے نام ور، وست امولک آپ ورتائیندا۔ ستگر چرن جو رکھے اوٹ، نیتر نین دھیان لگائیا۔ ستگر پورا پنج تت کایا کڈھے کھوٹ، اگیان اندھیر دئے چُکائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، ساچا نؤر کرے رُشنائیا۔ آسا پوری کرے لوچن لوچ، ترسنا ترکھا دئے گوائیا۔ لیکھا چُکے ہرکھ سوگ،

چنتا غم نہ کئے جنائیا۔ آتم پر ماتم دے اکو جوگ، ساچی سکھیا سکھ سمجھائیا۔ آتم رس لہنا بھوگ، ہر بھوگی اپنا بھیو چکائیا۔ جنم کرم دا چکائے وجوگ، بن سنجوگی میل ملائیا۔ بھاگ لگائے کایا کوٹ، ساڈھے تین ہتھ سو بھیا پائیا۔ نام ندھانا وجے چوٹ، سچ نگارا اک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی وست نام ورتائیا۔ ستگر سرن جو کرے دھیان، نیج نیتر تین دھیان لگائیا۔ صاحب ستگر ہو مہروان، مہر نظر اٹھائیا۔ دھر دا منتر دیوے اک گیان، ساچا نام کرے پڑھائیا۔ انتر آتم سچ اشنان، سچ سروور اک ٹھائیا۔ کاگ ہنس روپ بن جان، بڈھ بیک آپ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ویکھے تھاون تھائیا۔ ستگر چرن سچ سہارا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ دئے وڈیائیا۔ تکدے رہے گرو اوتارا، پیر پیغمبر دھیان لگائیا۔ بھگت منگدے رہے سدا دوارا، نت نت خالی جھولی رہے دکھائیا۔ سنت سجن کردے رہے پکارا، اچی کوک کوک سنائیا۔ گرمکھ دوئے دوئے جوڑ کردے رہے نمسکارا، چرن کول سپس جھکائیا۔ گرسکھ دھوڑی ٹکا مستک لاؤندے رہے چھارا، ساچی خاک خاک رمائیا۔ نیتر روندے رہے زارو زارا، نینان نینان نیر وپائیا۔ کرپا کر بے عیب پروردگارا، پاربرہم تیری سرنائیا۔ تڈھ بن نظر نہ آئے کوئی کنارہ، نیئا ڈولے جگت لوکائیا۔ ڈونگھا ساگر وہندی دھارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے نام ور، تیس لیکھائے مکائیا۔ ستگر چرن سچ پریت، بن ستگر ست نظر کیسے نہ آئیا۔ آد جگادی دھر دی ریت، بھگت بھگوان دئے ورتائیا۔ آتم پر ماتم سناوے ساچا گیت، ست ستوادی اپنی بوجھ بوجھائیا۔ کایا کعبہ شودوالا مٹھ وکھائے مسیت، گرو دوارا اکو نظری آئیا۔ جس گھر نرگن روپ ہر وسے آپ اندیٹھ، نرگن نظر کیسے نہ آئیا۔ سو ستگر پورا من واسنائے جیت، بڈھ بیک اک کرائیا۔ گرمکھان چلائے اپنی ریت، ساچا مارگ اک سمجھائیا۔ گرمکھ گرسکھ ڈھولے گاؤ ہر گوبند گیت، لوک لچیا کم کیسے نہ آئیا۔ دھر دربار دی ملے ساچی بھیکھ، بھچھیا ہر جو آپ ورتائیا۔ کرے کھیل بیٹھ اتیت، ترے گن ڈیرہ ربا ڈھاپیا۔ لیکھا جانے ہست کیٹ، اوچ نیچ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا نام ور، ساچی وست جھولی پائیا۔ ستگر سرن چرن گردیو، دو جہان ملے وڈیائیا۔ دھام وکھائے اک نہکیو، نہچل اپنا پڑدہ لاپیا۔ امرت آتم دیوے میو، رس سچا اک چکھائیا۔ رسنا جہوا آتم پر ماتم ڈھولا گائے جہو، بتی دند نال رلائییا۔ ستگر پورا لیکھے لائے گرمکھ کیتی

سیو، سیوک سیوا وچ سائیا۔ اندر وڑ کے دسے بھیو، سچ پیتی اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا نام ور، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ ستگر چرن ساچی دھوڑ، ڈرمت میل دھوائیا۔ چتر سگھڑ بنائے مورکھ موڑھ، مایا ممتا موہ چکائیا۔ ناطہ توڑے کوڑو کوڑ، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ ہومے ہنگتا گڑھ توڑے غرور، نون س اکھڑ اک پڑھائیا۔ امرت آتم دیوے ست سرور، ساچی مد نام جام پیائیا۔ پنچ وکارا کرے چور، کھنڈا کھڑگ کھڑگ چمکائیا۔ نظری آئے حاضر حضور، ہر جو اپنا ویس وٹائیا۔ پورب جنم ستگر لہنا دئے ضرور، لیکھا سب دا ربا چکائیا۔ کلجگ جیواں نہیں قصور، سری بھگوان نیتز نظر کیسے نہ آئیا۔ جن بھگتان آسا منسا کرے پور، جنم جنم دی ترسنا میٹ مٹائیا۔ پنڈھ مکا کے نیڑا دور، برہمنڈ کھنڈ جیرج انڈ ویکھے تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ ستگر سرنائی وڈ پرتاپ، نرگن سرگن آپ جنائیندا۔ پرم پڑکھ پرہ ساچا باپ، بھگت بھگوان ویکھ وکھائیندا۔ آتم پرمام دسے سچا جاپ، نرگن سرگن آپ پڑھائیندا۔ کوٹ جنم اتارے پاپ، ڈرمت میل دھوائیندا۔ چرن کول بندھائے نات، ناطہ بدھاتا جوڑ جڑائیندا۔ چار ورن بنائے اک جماعت، ساچی پٹی نام سمجھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ستجگ تریتا دواپر کلجگ رسنا جہوا بول گئے آکھ، آخر اپنا بھیو کھلائیندا۔ نرگن زرویر پڑکھ اکال دین دیال پرگٹ ہو کے ساکھیات، گرمکھ سجن آپ جگائیندا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، گھر ساچا نور چند چمکائیندا۔ دوس رین پچھے وات، آلس نندرا ڈیرہ ڈھابندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، جس جن دیوے ساچا ور، تس اپنا رنگ رنگائیندا۔ ستگر چرن ملے گوہند، ٹھاکر اکو نظری آئیا۔ گرسکھ مٹے کوڑی چند، چنتا چکھا رہن کھئے نہ پائیا۔ امرت دھار وپے ساگر سندھ، ہرجن سجن تاریاں لائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی منمکھ کردے سدا نند، نندیا نندک جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ ساچی سکھیا ستگر سجن، ہر کرتا آپ جنائیا۔ چرن دھوڑی پرہ کرو مجن، ڈرمت میل رہن نہ پائیا۔ دو جے در نہ جاؤ لبھن، گھر گھر وچ وسے بے پرواہیا۔ نت نوت جن بھگتان آوے سدن، اندر وڑ کے ہوکا دیوے واہو داہیا۔ روپ دھرائے اکال مورتی مدن، موہن مادھو اپنی کھیل کرائیا۔ دیک جوتی نرگن جگن، نورو نور کرے رشنائیا۔ انحد انادی ناد تال وچن، شبد دھن سچی شنوائیا۔ گرمکھ امرت پی پی رجن،

ستگر نام پیالہ ہتھ پھڑایا۔ کوڑی کریا کوڑ کر یارے مچن، ترے گن اگنی اک لگایا۔ پنچ وکارے اندر نچن، ڈورُو ڈنکا جوٹھ جھوٹھ وجایا۔ مایا ممتا نال ہسن، آسا ترشنا نال رکھایا۔ گرمکھ ورلے پرہہ سرنائی ساچی وسن، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ سچ دوارے اٹھ اٹھ نٹھن، بہجن واہو داہیا۔ لکھ چوراسی وچوں ستگر چھاچھ ورولے مکھن، نام مدھانا اکو پائیا۔ مہروان ہو کے جگت کنارہ ویکھے پٹن، دریا کندھا پھول پھلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بخشنہار سچی سرنایا۔ منج دھار نہ کوئی دریا، پانی جل نہ کھئے زڑھائیندا۔ اگنی تت نہ کھئے تپا، مایا موہ نہ کھئے وکھائیندا۔ ہوئے ہنگتا گڑھ نہ کھئے سہا، بنک دوارا نظر کھئے نہ آئیندا۔ صاحب ستگر شبد سوامی جس آتم پر ماتم ملیا آ، تیس ماتم روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ ڈبڈے پاہن لے ترا، پاتھر اپنا چرن چھپائیندا۔ اچے ٹلے پربت ویکھ وکھا، ڈونگی کندر کھوج کھوجائیندا۔ ساچے بیڑے لے چڑھا، نینا اکو نام وکھائیندا۔ چپو اگنی دے لگا، سچ سہارا اک بنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ ہرجن ساچے ویکھے نیتر کھول، خالق خلق وچ سہایا۔ تولنہارا ساچا تول، نام ترازو کنڈا ہتھ اٹھایا۔ آتم پر ماتم سب دی لے پھول، پاربرہم برہم پڑدہ بھیو اٹھایا۔ ساچے بھگتاں وسے سدا کول، اندر وڑ کے بیٹھا ڈیرہ لایا۔ ساچا نام سنائے بول، ناؤن نرنکارا اک جنایا۔ لکھ چوراسی جیو جنت رہے انہول، پن ہرجن نظر کیسے نہ آیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، بخشے سرن اک سرنایا۔ سچ سرنائی ستگر دیو سوامی، پُرکھ اکال وڈی وڈیایا۔ بے پرواہ اگم اتھاہ دین دیال انترجامی، ہر گھٹ ویکھے تھاوں تھائیا۔ بودھ آگادھ شبد ناد دھن آتمک سنائے سچی بانی، سوہنگ ڈھولا راگ الاٹیا۔ لیکھا جانے چار کھانی، چاروں کُنٹ بھیو چکایا۔ چار جگ دی ساچی رانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری حکمے اندر آپ پھرایا۔ اٹھسٹھ ویکھے تیرتھ پانی، جل سروور پھول پھلایا۔ لیکھا جانے شاستر سمرت وید پُرانی، انجیل قرآنی لیکھا ربا چکایا۔ بودھ آگادھا شبد انادا برہم برہمادا ستگر پورا پنڈت وڈ وڈوانی، چوڈاں ودیا لیکھا ربا چکایا۔ دھر سندیسہ نر نریشا نر نرنکار سنائے اپنی اکٹھ کھانی، رسنا جہوا کوئی کہہ سکے نہ راتیا۔ دھرم دوار ہر کرتار جوت اجیار دیوے اک نشانی، سچ نشانہ دھرم وکھایا۔ چرن کول اُپر دھول دیونہارا پد نربانی، گھر مندر اکو اک وکھایا۔ گرمکھ گرمکھ ہرجن ہر بھگت گر ستگر سد وٹھو قربانی، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا

کر، دیونہارا ساچا ور، درگاہ ساچی دھام سہائیا۔ ڈونگھا ساگر ندی نالہ، دریا گھاٹ ویکھ وکھائیندا۔ آد جگادی ہر پرتیالا، پرتیالک اپنی سیو کمائیندا۔ جن بھگتاں انتر آتم ساچی پائے اگئی مالا، من کا منکا آپ بھوائیندا۔ بجرکپائی کھولے تالا، دوئی دویت میٹ مٹائیندا۔ میٹے رین اندھیرا کالا، جوتی چند نور چمکائیندا۔ ساچا مارگ دس سکھالا، پھڑ راہے آپے پائیندا۔ اندر وڑ کے چلے نالا، ڈونگھی بھوری پار کرائیندا۔ گھر وچ گھر وکھائے سچی دھرمسالا، دسم دواہری آسن لائیندا۔ اوتھے لیکھا چکے شاہ کنگالا، اوچ نیچ نظر کھئے نہ آئیندا۔ مُرید مُرشد پُچھے حالا، مُرشد مُرید دیا کمائیندا۔ کرے کھیل ہر گویالا، گوبند اپنا رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا بیڑا پار کرائیندا۔ ستگر سرنائی ڈے نہ بیڑا، منجھدھار نظر کھئے نہ آئیا۔ سد وسدا رہے مندر کھیڑا، گھر وجے نام ودھائیا۔ جن بھگتاں چکے جگت جھیڑا، جھوٹھی کرے نہ کھئے لڑائیا۔ اکو ڈھولا گائے تون میرا میں تیرا، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ ابناشی کرے مہرا، مہروان مہروان مہروان مہر نین اٹھائیا۔ حقیقت کرے حق نبیڑا، لاشریک نور خدائیا۔ سیس جگدیش بٹھے سیہرا، ساچا سگن اک منائیا۔ اتم لے کے جائے اپنے ویہڑا، سچکھنڈ ساچے دئے بہائیا۔ جنم کرم آون جاون لکھ چوراسی جم کی پھاسی چکے جھیڑا، مات گریہ لیکھا رہن کھئے نہ پائیا۔ پرہہ چرن سرن لگے سچا ڈیرہ، گھر اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سدا سدا ہونے سہائیا۔ چرن پرتی لگے جن، جن جنی ملے وڈیائیا۔ لیکھے لگے پنج ت ت تن، تن ماٹی اگنی خاک نہ کھئے رلائیا۔ ساچا راگ سنے کن، سو ستگر آپ سُنائیا۔ من کا منکا پھیرے من، من واسنا دئے کھپائیا۔ گھر پرکاش چاڑھے چن، چند نور رُشنائیا۔ بھيو کھلائے نیترا اٹھ، اگیان اندھیر مٹائیا۔ پنج وکارا دیوے ڈن، ڈنکا اکو نام سُنائیا۔ کر کریا ٹھاکر گُرمکھ پائے ٹھنڈھ، ٹھوکر اپنا نام لگائیا۔ لیکھا چکائے سرشٹ سبائی کوٹ برہمنڈ، پارہرم پرہہ بخشے اک سرنائیا۔ نج آتم پر ماتم گُرمکھ لہنا اند، دوجی واشنا نیڑ کھئے نہ آئیا۔ جگت دریا پار کنارہ جانا لنگھ، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ ستگر پورا جس دے سنگ، تِس نیئا سکے نہ کھئے ڈبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ مارگ اک درڑائیا۔ چرن گرو گُرمکھ ساچا بندھن، ہر بندگی نام جنائیندا۔ مستک ٹکا لائے چندن، دُرمت میل دھوائیندا۔ کوڑی کریا کرے کھنڈن، کھنڈا نام اٹھائیندا۔ سرت سوانی نہ ہونے رنڈن، شبد سوامی کنت ملائیندا۔ دیوے اوڈھن ہونے نہ ننگن، نام دوشالا ہتھ اٹھائیندا۔ گُرمکھ

گُرسکھ بھگت آد جُگاد کدے نہ سنگن، لوک لُجیا وچ کدے نہ آئندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور،
 گُرمکھاں گُر گُر اک بُجھائندا۔ گُرمکھ ساچی سِکھیا سچ وچار، سِری بھگوان آپ جنائیا۔ سانجھا سب نال کرو پیار، دُوئی دُویت نہ کھئے
 رکھائیا۔ بردا سیتل ست شانت کرو وصال، گہر گمبھیر رُپ وٹائیا۔ جے کوئی چنگا مندا بولے کڈھے گال، تِس اکھو واہوا میرے بھائیا۔
 تیرے اُپر جس ویلے میرا صاحب بیٹے دِیال، تیری ہوجھی مت دئے گوائیا۔ اُٹھ کے ویکھ اپنی کایا مندر اندر دھرمسال، تیرا ستگر تیتھو بیٹھا
 مُکھ چُھپائیا۔ کوڑی کِریا ہوئیوں کیوں بے حال، پہل ہو کے ماریں دھابیا۔ پارہم دا برہم سرُپ تُوں نِگا چھوٹا لال، مَورکھ تینوں اپنی
 سُرَت سمجھ نہ آئیا۔ من واسنا پایا جال، ترے گن گھیرا رہی پائیا۔ اُٹھ ویکھ سب دے سِر تے کوکے کال، جس پیو دادا رہن دتا کوئی نہ
 رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، گُرمکھاں ساچی سِکھیا اک سمجھائیا۔ چرن کول پرہہ ساچا رنگ،
 رنگ راتا آپ رنگائیا۔ آتم سیجا دئے پلنگ، بسنتی رُت سہائیا۔ اُٹھ سخی گُرمکھ گا چھند، تیرا پریم ویکھن آئیا۔ جگت رنڈیا چُکے رنڈ،
 کنت سہاگی سہاگن رُپ وکھائیا۔ نِج آتم ویکھ اند، جگ رسنا رس دے تجائیا۔ تیرے اندر سچکھنڈ، ستگر بیٹھا سوہیا پائیا۔ اُچی کوک
 پا ڈنڈ، پرہہ ملیا بے پرواہیا۔ پچھلی بھرم بھلیکھے گئی ہنڈھ، اگلی لیکھے اپنی لائیا۔ رسنا جہوا کوڑی کِریا تَج گند، سچ سگندھی تیرے وچ
 دئے بھرائیا۔ گہر سجن مل کے گاؤنا چھند، باہروں کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ کِریا کرے سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جو کنڈھا
 کنڈھی در دریا اندر آیا لنگھ، سو ملاح بیڑا کھیڑا پار کرائیا۔ خوشیاں نال مانو اند، اند ستگر چرن سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پریتی سرشٹ سبائی رہا جنائیا۔

* ۹ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی سرجن سنگھ دے گرہ فروزپُر * *

سو پُرکھ نرنجن کہے سُن شبد سُت دُلا ر، بے پرواہ حُکم جنائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن کہے میرے لاڈلے لال، تیرا کھیل اک وکھائیندا۔ ایکنکار کر سچ پیار، ساچی سیکھیا اک درڑائیندا۔ آد نرنجن کر اُجیار، سچ پرکاش اک وکھائیندا۔ سِری بھگوان کر خردار، سچ سندیسہ اک سُنائیندا۔ ابناشی کرتا ہو مہروان، مہر نظر آپ اُٹھائیندا۔ پارہم پرہہ کر دھیان، سچ دھیان اک بُجھائیندا۔ سچکھنڈ نواسی کھیل کرے مہان، مہا اکتھ کتھ جنائیندا۔ تھر گھر مندر کھول دکان، سچ دروازہ آپ جنائیندا۔ اُٹھ نڈھ نوُجوان، بل تیرا تیرے وچ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے سُت شبد حُکم سُنائیندا۔ شبد سُت کہے میرے بھگوان، پرہہ تیری اوٹ تکائیا۔ ہوں بالک بالی بڈھ انجان، تیرا بھیو کوئی نہ آئیا۔ تیرے چرن کول رکھاں اک دھیان، منگاں سچّی سرنائیا۔ سدا سدا سد رہنا نگہبان، مہر نظر اُٹھائیا۔ دیونہارے دُھر فرمان، تیرا حُکم موہے بھائیا۔ سیوا کراں سچ مہان، بن سیوک سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ شبد دُلا رے ساچے سُت، سو صاحب آپ جنائیا۔ ویکھے کھیل ابناشی اچت، تیری دھار دھار پرگٹائیا۔ سچ سُنجنی سہائے رت، رُتڑی اپنے نال مہکائیا۔ تھر گھر دواویوں پینا اُٹھ، ساچا مندر اک سہائیا۔ ٹھا کر دیاں سوامی رہا تھ، سر تیرے ہتھ رکھائیا۔ ست دوارے نہ بہنا لک، پرگٹ ہو ناد وجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ سُت دُلا رے کرے نمسکار، پرہہ آگے سپس جھکائیا۔ ہوں بالا تیرا برخوردار، سد ساچی سیو کھائیا۔ حُکم کر ایکا وار، ایکنکار تیری سرنائیا۔ شاہ پاتشاہ سچّی سرکار، راج راجان تیری وڈ وڈیائیا۔ میں ہوواں خردار، آلس نندرا نظر کھئے نہ آئیا۔ نیتر نین لواں آگھاڑ، آگھ پرتکھ اک کھلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری اوٹ رکھائیا۔ سِری بھگوان کہے سُن ساچے بال، سو ستگر آپ جنائیا۔ نیتر کھول مار دھیان، دو جہان رہا وکھائیا۔ لواں پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں کر پہچان، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ وشن برہما شو دے گیان، دُھر سندیسہ اک سُنائیا۔ ترے گن مایا ہوئی نادان، پھڑ باہوں دے بلائییا۔ پنج تت ہویا شیطان، شرع کرے جگت لڑائیا۔ لگھ چوڑاسی کوڑی کرپا ہوئی دکان، ساچا ہٹ نہ کھئے کھلائییا۔ تئی اوتار منگن دان، خالی

جھولی رہے دکھائیا۔ بھگت اٹھاراں سرب گُراں، اُچی کوکن مارن دھابینا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد ہونے حیران، دھیرج دھیر نظر کھئے نہ آئیا۔ نانک گوہند دئے جوڑ کرے پرنام، سیس جگدیش اک جھکائیا۔ جیو جنت بھرے بھلا سرب جہان، نو کھنڈ پئی دُبائیا۔ ست دیپ پھرے شیطان، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار ہونے ہلکائیا۔ مان تٹا شاستر سمرت وید پُراں، ساچا بھہ سر نہ کھئے رکھائیا۔ کیتا گیان سکے نہ کھئے پہچان، اٹھ دس پڑدہ کھئے نہ لایا۔ انجیل قرآن نین شرمان، کلمہ حق نہ کھئے پڑھائیا۔ کہانی بانی چاروں کُنٹ دہ دشا ویکھے مار دھیان، سانجھا یار نظر کھئے نہ آئیا۔ دین مذہب ذات پات چار ورن ہندے دسن ویران، ویری گھر گھر نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیکھیا اک سُنائیا۔ سُنٹ دُلارا دئے جوڑ، پرہہ چرن سیس جھکائیندا۔ صاحب سوامی تیری لوڑ، دوجی اوٹ نہ کھئے رکھائیندا۔ ساچے چڑھاں اگئی گھوڑ، واگاں اپنے ہتھ رکھائیندا۔ دو جہان ویکھاں دوڑ، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال، زمیں اسمان کھوج کھوجائیندا۔ لگھ چوراسی ریٹھا ویکھاں مٹھا کوڑ، گھر گھر اندر پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے سیس نوائیندا۔ شبد سُنٹ اٹھ بل دھار، پرہہ اباشی آپ جنائیا۔ جگ چوکری پیتے وچ سنسار، کلجگ اتم ویلا آئیا۔ نو کھنڈ پرتھی دھواں دھار، ست ست کرے نہ کھئے رُشنائیا۔ جوٹھ جھوٹھ چار کُنٹ بھرے بھنڈار، سچ سچ وست نظر کھئے نہ آئیا۔ جیو جنت سادھ سنت گھر گھر کرن وبھچار، دھیرج جت نہ کھئے رکھائیا۔ گر کا شبد سکے نہ کھئے وچار، ہردے ہر نہ کھئے دھیائیا۔ آد انت نور نہ کھئے اُجیار، چتربھج سیس نہ کھئے جھکائیا۔ رام کرے نہ کھئے پیار، ساچی بنسری نام نہ کھئے وجائیا۔ کاہنا نظر نہ آئے وچ سنسار، مور مُکٹ نیتز نین پیکھ کھئے نہ پائیا۔ موسیٰ کرے نہ کوئی گفتار، گُفت شنید بھیو نہ کھئے چُکائیا۔ عیسیٰ کہے نہ کوئی پُکار، جلوہ نور نہ کھئے خُدائیا۔ محمد رووے دھاہاں مار، چار یاری پلو گئی چُھڈائیا۔ نانک نرگن کرے پُکار، سوبلا ڈھولا راگ سُنائیا۔ گوہند منگ کے گیا منگ اکو وار، پرہہ آگے سیس جھکائیا۔ چار لگھ لہنا چُکنا بتی ہزار، کرم کاند گیار دینا گوائیا۔ شاستر سمرت وید پُراں کیتا گیان انجیل قرآن کوئی نہ پاوے سار، مہاسارتھی نظر کھئے نہ آئیا۔ گردر مندر مسجد شودوالے مٹھ دھواں دھار، نرگن نور جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ سوہے نہ کھئے تال، امرت رس نظر کھئے نہ آئیا۔ ترے گن مایا توڑ نہ سکے کوئی جنجال، پنج تت کرے نہ کھئے رُشنائیا۔ سرشٹ سبائی ہوئی انت بے حال، ساچا

رُوپ نظر کھئے نہ آئیا۔ سب نوں بھلیا دین دِیال، دیناں ناتھ ساچا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ اُٹھ جوان ویکھ کلو کال، کلکاتی رُوپ قصائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد سُت اک جنائیا۔ شبد سُت جھکائے سیس، پرہو تیری اک سرنائیا۔ کِریا کر سچ جگدیش، جگدیش تیری اوٹ رکھائیا۔ تیرے چہتر سوہے سیس، دو جہان وجے ودھائیا۔ میں ویکھاں جا کے کلجگ ریت، دو جہاناں پھیرا پائیا۔ چاروں گنٹ پھول پھولاواں سچ حدیث، کلمہ نبی رسوُل گون پڑھائیا۔ لکھ چوراسی پرکھاں جا کے نیت، گھٹ گھٹ اندر اپنا ڈیرہ لائیا۔ بھیو چکاواں ٹھاگردوارا مندر مسیت، گرو دوار بچیا رہن کھئے نہ پائیا۔ جس گھر جس گرہ جس مندر دسے پلِیت، تِس پاکی پاک رُوپ وٹائیا۔ سیوا کراں جا کے ٹھیک، ٹھاگرد تیرے نام دیاں دہائیا۔ تیرے حکم اندر کلجگ اتم بھگتن جاواں اک تاریخ، سچ عدالت اک لگائیا۔ کوڑی کِریا رہن نہ دیواں تیرا کوئی شریک، جوٹھا جھوٹھا ڈیرہ دیواں ڈھاپیا۔ میری دھار نظر نہ آئے کیسے باریک، جگت نیتر پیکھن کھئے نہ پائیا۔ ساچی دساں اک پریت، پریم اکو اک سمجھائیا۔ تیرا ناؤں سناواں ڈھولا گیت، گوبند تیری صفت صلاحیا۔ تیرے در توں لے کے جاواں بھیکھ، ساچی بھچھیا جھولی آپ بھرائیا۔ تُوں بیٹھا ویکھیں اتیت، ترے گن تیری تیری رچن رچائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ اُٹھ سُت چھیتی جا، سو صاحب آپ جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے پلو رہے چھڈا، سنگی نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ جیو ہر کا ناؤں چار ورن گئے بھلا، اتم پر ماتم میل نہ کھئے ملائیا۔ جلوہ نور ظہور حضور دئے نہ کھئے درسا، پڑدہ چُک مُکھ نقاب، ثابت صورت سچ نہ کھئے جنائیا۔ ساچا سجدہ سیس جگدیش کرے نہ کھئے آداب، پروردگار سچ سلام نہ کھئے بلائیا۔ خالی دسے مکہ کعب، حُجرہ حق نہ کھئے سمجھائیا۔ کوڑی کِریا دسے راج، راج بھوپ شاہ سلطان دیوے نہ کھئے ودیائیا۔ لکھ چوراسی وگڑیا سماج، ساچی سمگری ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ دُھر دی بانی بھلے سچ آواز، سِری بھگوان بھے نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکو دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ پہلاں میری منگ کر منظور، شبد سُت سچ جنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سد حضور، ہر جو در تیرے ویکھن پائیندا۔ سارے کہن شبد گرو گُردیو جا ضرور، ضرورت سب دی توہے پور کرائیندا۔ میں پرگٹ ہوواں جا کے تیرا نور، مات پت نہ کھئے بنائیندا۔ دو جہاناں جنواں اک دستور، دُھر فرمانا حکم سنائیندا۔

لکھ چوڑاسی کراں مجبور، مجرم سب نوں آپ بنائیندا۔ جنہاں تیرا نام بھلایا تنہاں اُتے لاواں اِکو قصور، فتویٰ صادر اِک کرائیندا۔ نو کھنڈ پرتھی ستّ دپ کوزی کِریا اُددی ویکھاں دھوڑ، دہ دشا پھیری پائیندا۔ جیو جنت پڑدہ لاہواں مورکھ مُگدھ موڑ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرا اِکو نظری آئیندا۔ سِت دُلا رے اُٹھ بلوان، پرہ دیونہار وڈیائیا۔ تیرے ہتھ پھڑائے دھرم نشان، دو جہاناں دے جھلائی۔ وشن برہما شو کرن پروان، سپس سکے نہ کھئے اُٹھائی۔ کروڑ تیتیس کرے پرنام، دیوت سُر خوشی منائی۔ گن گندھرب راگ گان، گاوت گاوت راگ الائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھن مار دھیان، نج نیتر نین کھلائی۔ لکھ چوڑاسی ویکھ جیو جنت جہان، جاگرت جوت کر رُشنائی۔ - - - کلجگ کوز کُریاری رین اندھیری مٹے مٹی گھٹیا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر فرمانا اِک سمجھائی۔ شبد سِت کہے میں جاوانگا۔ پرہ تیرا حُکم سپس ٹکاوانگا۔ نرگن سرگن ویکھ وکھاوانگا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت اُٹھاوانگا۔ گرھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اِک سمجھاوانگا۔ چار ورنان بن کے ساچا پنڈت، بودھ اکادھ اِک درڑاوانگا۔ دوجے در کدی نہ جاواں منگت، تیری بھچھیا اِکو اِک ورتاوانگا۔ کایا چولی چاڑھ کے رنگت، رنگ رنگیلا موہن مادھو اِکو اِک وکھاوانگا۔ میل ملا کے شبدي سنگت، گر شبدي دھار بندھاوانگا۔ ناطہ توڑ جیرج انڈج، اُتبھج سینج پنڈھ مکھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیری سیوا سچ کھاوانگا۔ شبد سِت تُوں جائے گا۔ پرہ ساچا ویکھ وکھائے گا۔ مہروان مہر نظر ٹکائے گا۔ تیرا لہنا تیری جھولی پائے گا۔ تیرے نینان سرب وکھائے گا۔ کوٹ کوزی کِریا بُرج ڈھنہا، دھکا تیرے کولوں لوٹے گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پنج تت چولا لوکات تھر نہیں رہنا، جو آیا سو اُٹھ اُٹھ جائے گا۔ شبدي ناد ناد گردیو سچ سوامی آد جگاد تھر گھر ساچے بہنا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنیہڑا اِک جنائے گا۔ سچ سنیہڑا لے کے جاوانگا۔ پرہ تیرا کھیل رچاوانگا۔ دو جہاناں ویکھ وکھاوانگا۔ شبد نشانہ اِک جھلاوانگا۔ راؤ رنگ آپ اُٹھاوانگا۔ دوار بنک وڈ وڈیاوانگا۔ لکھ چوڑاسی پھول پھولاوانگا۔ جن بھگت سہیلے وچوں کڈھ وروں، اپنی جھولی پواوانگا۔ اندر وڑ کے دساں اپنا بول، ساچا راگ اِک سمجھاوانگا۔ بند کھڑکی گنڈا کھول، بجرکپائی توڑ ٹڑاوانگا۔ امرت آم دے کے پائیل، ساچا جام آپ پواوانگا۔ اِک اِکلا نرگن ہو کے وساں کول،

سرگن اپنا میل ملاوانگا۔ انحد نادى وجے ڈھول، سوئی سرتى آپ اٹھاوانگا۔ ساچے کنڈے ديوان تول، ترازو اكو تيرا نام دھراوانگا۔ گر اوتار پير پيغمبر جو تيرے نال کر کے آئے قول، تنہاں اتم پور کراوانگا۔ دھرتى کرے بهار ہول، ہولی ہولی اپنا حکم ورتاوانگا۔ سچ دوارا ديوان کھول، خالق خلق آپ سمجھاوانگا۔ جوتى جوت سروپ ہر، آپ اپنى کريا کر، ايکا دينا ساچا ور، تيرا ڈنکا نام سناوانگا۔ سري بهگوان کر کے مہر، مہروان خوشى منائيا۔ اٹھ لاڈلے بن دلير، تيرى دليرى موہے بهائيا۔ شبدى ست تيرا دو جہاناں رڳاں ناؤں شير، سنگھ تيرى بهک برہمنڈ کھنڈ پرى لوء دئے بلائيا۔ گر اوتار پير پيغمبر تيرے زير، زير زير روپ سمجھائيا۔ ٹوں جانا بن کے وڈا کيہر، بلدهارى اپنا ناؤں دھرائيا۔ ستجگ تربتا دواپرکلجگ کدا رہو حق نيڑ، نيڑا اكو اک جنائيا۔ دين مذہب دا جھگڑا رہے نہ کوئی جھيڑ، جھنجٹ اور نہ کھئے پائيا۔ جوتى جوت سروپ ہر، آپ اپنى کريا کر، ديونہارا ساچا ور، ڈھر دى دھار آپ جنائيا۔ ست ڈلارا کہے پرہہ ٹھاگر، ہر جو تيرى وڈ وڈيائيا۔ نمسکار کراں پرہہ کرتے قادر، تيرى قدرت ويکھاں چائين چائيا۔ لوکيات بهورى ويکھاں ڈونگھا ساگر، گہر گمبھير کھوج کھوجائيا۔ لکھ چوراسى وچوں گرمکھ ورلے ديوان آدر، آدرش اپنا اک بھجھائيا۔ جوتى جوت سروپ ہر، آپ اپنى کريا کر، ايکا دينا ساچا ور، تيرے نام وجے ودھائيا۔ اٹھ ڈلارے ساچے لال، سر تيرے ہتھ ٹکائيا۔ کلجگ اتم بن دلال، دھرم دلالى اک کرائيا۔ حقيقت دس حق حلال، حضرت روپ وکھائيا۔ سچ دوار کھول دھرمسال، دھرم آتما اک سمجھائيا۔ دے وڈيائى شاہ کنگال، اوچ نيچ ونڈ نہ کھئے رکھائيا۔ مريدان جا کے پچھ حال، مرشد اپنا روپ وٹائيا۔ سب دے سر تے کو کے کال، چاروں گنٹ ڈورؤ ڈنک سناييا۔ سرتى کرے نہ کھئے سنبھال، جوتى جوت سروپ ہر، آپ اپنى کريا کر، ديونہارا ساچا ور، سر تيرے ہتھ ٹکائيا۔ ست کہے ميرے صاحب سلطان، چرن سرن تيرى سرنائيا۔ مين بن کے جاواں ساچا کاہن، والى دو جہان اکھوائيا۔ نظرى آواں اكو رام، ہر گھٹ رميا روپ وٹائيا۔ ديوان سنديسہ سچ پيغام، ساچا پير نور زشنائيا۔ پروردگار ہو کے پڑھاں کلام، کلمہ کائنات جنائيا۔ نظرى آواں اک امام، نوبت تيرے نام سناييا۔ پير پيغمبر بردے کراں غلام، ساچى ڈورى تند بندھائيا۔ ليکھا جاناں ست اسلام، اسم اعظم اک درسائيا۔ ويکھ وکھاواں ست نام، نام ست بهيو چکائيا۔ نانک گوبند دے کے گئے گيان، چار ورن اک پڑھائيا۔ کھترى براہمن شودر ويش وسن اک مکان، دوجا مقبرہ نظر کھئے نہ آيا۔ لکھ چوراسى

جیو جنت سادھ سنت بھگت بھگونت اِکو اِک سِری بھگوان ، دُو جا اِشٹ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا نام ور، تیری ساچی سیو کھائیا۔ سچ دُلا رے تیری وڈیائی، پرہ تیرے ہتھ پھڑائیندا۔ لوکھات کر رُشنائی، کلجگ اندھ اندھیرا چھائیندا۔ گُرمکھ گُرمکھ ہرجن ہر بھگت لے جگائی، نام دُنکا تیرے ہتھ پھڑائیندا۔ جنم کرم دی میٹ جُدائی، دُھر سنجوگ تیرے نال کرائیندا۔ نرمل نُور کر رُشنائی، اندھ اندھیر سرب گوائیندا۔ امرت آتم جام پیائی، سچ پیالہ تیرے ہتھ پھڑائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا لیکھا آپ جنائیندا۔ پرہ ٹھاکر میرے نرنکار، مین نرگن ہو کے جاندا۔ سرگن پاواں سار، سچ سنہڑا جا سُناندا۔ کلجگ جیوو ہووو خبردار، سویاں اگھ اِک کھلاندا۔ پرگٹ ہووے پارہم بے انت بے عیب پروردگار، تیرا حُکم اِک جاندا۔ چاروں کُنٹ پاوے سار، دہ دِشا بھیو چکاندا۔ تیرا بردا بن کے برخوردار، ساچی سیوا سچ کماندا۔ جو جن غافل ربا اتم وار، تنہا رائے دھرم ہتھ پھڑاندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، اِکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگاندا۔ سٹ دُلا رے جا کے کہنا، لوکھات ناد دُھن وجائیا۔ سب نے بھانا سرتے سہنا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ بن پر ماتم آد انت کیسے نہ رہنا، جو گھڑیا بھن وکھائیا۔ بن ستگر پورے کوئی نہ سجن سینا، سگلا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ کوڑی کِریا بُرج ڈھنا، ڈھاہ ڈھاہ خاکی خاک ملائیا۔ جوٹھ جھوٹھ اپنے وہن وینا، شوہ دریا دئے رُڑھائیا۔ ساچے تخت بیٹھ پلنگ رنگیل کیسے نہ سونا، سیج سہنجی نظر کھئے نہ آئیا۔ بن ہر نامے اتم سب نے رونا، نیتر روون مارن دھابینا۔ ویلا گیا ہتھ نہیں آؤنا، بھرے بھلی سرب لوکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اِک بُجھائیا۔ شبد گُر سچا وجائے ڈھول، لوکھات کرے شنوائیا۔ کلجگ جیو پڑدہ کھول، کیوں بیٹھا مُکھ بھوائیا۔ آتم پر ماتم وسے تیرے کول، نج گھر بیٹھا تاڑی لائیا۔ دوس زین اٹھے پھر ربا بول، انتر آتم دُھن آتمک راگ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِریا کر، اِکا دینا ساچا ور، ساچے بھگتاں لواں اٹھائیا۔ سِری بھگوان مین سیو کھوانگا۔ کل لوکھات ویکھ وکھوانگا۔ نیتر پیکھ خوشی مناوانگا۔ کر کے ساچا ہیت، ہرجن ساچے آپ جگاوانگا۔ بھگتاں رُخاں سایہ بیٹھ، اگنی تت نہ کھئے تپاوانگا۔ ڈُونگھی کندر کایا مندر چڑھ کے دساں بہیت، اپنا بھیو آپ جاناوانگا۔ پورب جنم دی میٹ کے ریکھ، ریکھا اپنے وچ ملاوانگا۔ سیج سہنجی مانے گُرمکھ وِرا لا جس

جن نظری آئے نیتن نیت، نج نیتر نین گھلاوانگا۔ جنہاں تیرے اُتے رکھی ٹیک، پرہ تیرے نال ملاوانگا۔ جو دھر کے بیٹھے کوڑا بیگھ، تنہاں کوڑی خاک رلاوانگا۔ کلجگ اُجڑے اتم کھیت، سُنجا جگت جہان کراوانگا۔ نو کھنڈ پر تھی تپے بالو ریت، اگنی جوت اک لگاوانگا۔ بھیو پائے نہ کوئی مُلاشیخ، پنڈت پاندھ انت نہ کیسے وکھاوانگا۔ جن بھگتاں کر کے ساچا ہیبت، بتکاری بن کے اپنے گھر وساوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے تیرا حُکم سیس رکھاوانگا۔ سچ ڈلارے تیرا بل، تیرے اُتے وڈیائیا۔ کلجگ اتم بن پنج تت چولے تینوں ربا گھل، گر اوتار پیر پیغمبر تیرا ناؤں نہ کھئے رکھائیا۔ تُوں میرا میں تیرے ول، پتا پوت ناطہ جڑیا سہج سُکھدائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ نو نو چار میں کردا ربا ول چھل، ول چھل دھاری بن کے اپنی کھیل رچائیا۔ دوئی دوتی ذات مذہب دین لا کے سل، لوکات ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کا روپ اک درسائیا۔ شبہ کہے میں کراں پروان، تیرا پروانہ موہے بھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھیا مار دھیان، نرگن سرگن سرگن ساچی کار کھائیا۔ کلجگ اتم پرگٹ ہوتے وچ جہان، سرشٹ سبائی دیاں جنائیا۔ ست ستوادى اکو کابن، رام رمئیا اک اکھوائیا۔ اک پیغمبر کرو سلام، اکو منتر نام پڑھائیا۔ اکو ڈنکا وجے جہان، دو جہاناں والی آپ سُنائیا۔ سنت سہیلے سُنو لا کر کان، گر چیلے نیتر نین اکھ گھلائی۔ گرمکھ در درویش ہو کے منگو دان، در بھکھاری جھولی وست نام بھرائیا۔ گرسکھ سچ سرنائی منگو آن، اندیھی دولت ربا ورتائیا۔ دیونہارا سچ فرمان، دھر سندیسہ اک سُنائیا۔ کلجگ کوڑا میٹاں انت نشان، لوکات رہن نہ پائیا۔ ستجگ ساچا دھرم ہووے بلوان، بلدھاری آپ پرگٹائیا۔ چار ورنان ملے آن، اُچ نیچ راؤ رنگ سارے ڈھولا اکو گان، سوہنگ راگ شبہ شنوائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر من آن، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ ست ستوادى برہم برہمادی شبہ انادی سچ بنائے اک ودھان، وادھا اپنے نام کرائیا۔ راج راجان شاہ سلطان سارے تختوں ڈگن آن، تخت نواسی نظر کھئے نہ آئیا۔ پھرے دروہی جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پرت بیابان، منڈل منڈپ دین دُبائیا۔ روسس سورج چن ویکھ ویکھ سرب گرلان، پائے پائے خلق خُدائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، شبہ ست تیرا اکو حُکم ورتائیا۔ شبہ ست کہے میں چرن بلہار، سد گھولی گھول گھائیا۔ کیریا کر میرے نرنکار، شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔ میں تیرا فرمانبرار، سیوک ساچی

سیو کھائیا۔ ساچا حُکم کر اگم اپار، الکھ اگوچر اپنی دھار چلائیآ۔ اکتھے کر گر اوتار، پیر پیغمبر کول منگائیآ۔ سب توں لیکھا منگ لے اپنے سچے دربار، شہادت اپنی اکو پائیآ۔ رسنا بول سارے کہن اسار کھڑا چھڈیا جیو جگت سنسار، لوکھات سنگ نہ کھئے نبھائیآ۔ تیئی اوتار تیرے در کرن پکار، دوئے جوڑ واسطہ پائیآ۔ بھگت اٹھاراں بن بھکار، بھچھیا منگن واپو داہیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نیر واپون زارو زار، مان ابھان رہن کھئے نہ پائیآ۔ نانک گوہند ملے تیری دھار، اپنا حُکم نہ کھئے ورتائیآ۔ سارے کہن توں کرتا پُرکھ کرتار، آگے تیری وڈ وڈیائیآ۔ ویہویں صدی ساڈا سب دا مُکیا قرض ادھار، لہنا لہنا کوئی نظر نہ آئیآ۔ اسیں چھڈ کے آئے تیرا سنسار، پرہ تیری جھولی پائیآ۔ جوں بھاوے تیوں کر وچار، تیری سمجھ ساڈی سمجھ سکے نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سْت شبد دوئے جوڑ چرن دھوڑی ٹکا لائیآ۔ سْت شبد تیری وڈیائی واہ، واپو گرُ گرُ جنائیندا۔ چوٹھے جگ سب دا لیکھا دیاں مُکا، لیکھا اپنی جھولی پائیندا۔ سچ سنیہڑا دیاں گھلا، سندیسہ اکو اک سمجھائیندا۔ ساچی تہت دیاں سمجھا، ساچا وقت ونڈ ونڈائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبر آؤنا واپو داہ، رہبر اکو راہ وکھائیندا۔ وشن برہما شو نال لیاؤنا اٹھا، سویا رہن کھئے نہ پائیندا۔ پُرکھ ابناشی پاربرہم کرے سچ نیاں، شاہ پاتشاہ اپنا حُکم ورتائیندا۔ سُنو سندیسہ بھلے کوئی نہ، اُبھل آپ جنائیندا۔ وپہ سو وپہ بکرمی پندراں کتک ساڈھے دس وقت دئے سہا، تہت وار اپنے رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، رین بھڑی دیوے رنگ رنگا، رنگ رتڑا اپنی دیا کھائیندا۔ سْت شبد کہے پرہ تیرا لیکھا لکھ بن قلم دوات، کاغذ شاہی تیرے کم کیسے نہ آئیآ۔ سْت سرُپی سب دا ویکھ حالات، اندر وڑ کے پھول پھولائیآ۔ دین مذہب ذات پات جھگڑا پیا کائنات، تیرا نور تیرا ظہور تیرا روپ ست سرُپ نظر کیسے نہ آئیآ۔ پھلون گر اوتار پیر پیغمبر سچکھنڈ دوارے بنا اک جماعت، ساچا حُکم آپ منائیآ۔ پھر لوکھات سب دا بدلے حالات، پچیا کھئے رہن نہ پائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیآ۔ سْت دُلا رے میں اپنی دیا کھوانگا۔ ساچی رُتڑی رُت سہاوانگا۔ پندراں کتک کنت اک اکھواوانگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کرن آ کے منت، مہر نظر آپ اٹھاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑاوانگا۔ ساچی سکھیا اک درڑاوانگا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبر آپ سمجھاوانگا۔ زرگن زرویر پُرکھ اکال جوتی نور

بے مثال، پروردگار مقامے حق ڈیرہ لاوانگا۔ جلوہ نور اک جلال، جوتی جوت دپیک بال، بن تیل باقی ڈگمگاوانگا۔ ساچی سکھیا اک سکھال، ساکھیات اپنا حکم مناوانگا۔ کلجگ اتم چوٹھے جگ کرے کھیل دین دیال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا بھیو آپ چکاوانگا۔ ساچا بھیو پرہو چکائے گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آپ سمجھائے گا۔ سچ سویمبر اک رچائے گا۔ دین مذہب دا پچھلا اڈمبر، میٹ مٹائے گا۔ سربکلا بن بھرتبر، بھرم بھلیکھا دور کرائے گا۔ سچ وکھائے سچکھنڈ مندر، جس گھر اپنا آسن لائے گا۔ جو نرگن نانک ویکھیا وڑ کے اندر، سو گر اوتاراں پیر پیغمبراں ایکا نور چمکائے گا۔ کر پرکاش ساچے کھنڈر، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائے گا۔ مہر نظر آپ اٹھایگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اکو رنگ رنگاویگا۔ نرگن نرگن ہو کے سنگ، سگلا سنگ نیہاویگا۔ اکو سیج اک پلنگ، اکو صاحب سوامی آسن لاویگا۔ اکو نام اک مردنگ، اکو راگ ناد سناویگا۔ اکو سورپیر سربنگ، شہنشاہ اکو اک اکھواویگا۔ اکو دوئی دویتی بناونہارا کندھ، اکو ایک اتم ڈھابویگا۔ اکو اک صفتی صفت کوٹن کوٹ نام سنائے چھند، اکو دین مذہب اسلام ذات پات ونڈ ونڈاویگا۔ اکو آگے سب دا لیکھا کرے بند، بن قلم دوات اپنا حکم نام ورتاویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رل مل سارے ڈھولا گاون چھند، تون میرا میں تیرا سوہنگ روپ سرب سمجھاویگا۔ ناطہ چھٹیا وچ وربھنڈ، بھنڈی انت کھئے نہ پاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کماویگا۔ گر اوتار ڈھولا اکو گون کے۔ پُرکھ اکال پروردگار سچ منون کے۔ رل مل سخیان روپ بن کے کنت سہاگ ہنڈون کے۔ سچے پریم نال لا کے اکھیاں، لگی اکھ نہ پھیر بھوون کے۔ جنہاں بھانا منیا ریتاں تئیاں، لوحاں تئیاں سیت کراون کے۔ جنہاں کھل لہائی نال پتیاں، سو پتپریشور اکو اک دھیاون کے۔ جنہاں مل پوایا آتیاں، سو ساچا ہٹ ویکھن آون کے۔ جنہاں خون ڈلایا رت رتیاں، پت نیہاں ہیٹھ دباون کے۔ تنہاں سری بھگوان دے کے گھلے سندھیے پتیاں، چٹھیاں گھر گھر آپ پُچاون کے۔ کلجگ اتم پرہ دی کوئی نہ میٹے لکھیاں، لیکھا لیکھ سرب وکھاون کے۔ مان ٹٹے من رکھیاں، لیکھا لیکھ وچ جناون کے۔ جنہاں بھگتاں گرمکھاں ساچے سنتاں پرہو نال پریتاں لگیاں سدھیاں، تنہاں ویکھ خوشی مناون کے۔ کیسے کم نہیں آونیاں ر دھیاں سدھیاں، منتر جنتر سارے خاک وچ اپنا آپ گواون کے۔ بن پُرکھ اکال ستگر پورے لکھ چوراسی روباں پھرن رنڈیاں، ہر گھر کنت نہ کوئی مناون کے۔

سَتَجُگ تریتا دواپرکجگ دین مذہب جو پائیاں ڈنڈیاں، گر اوتار پیر پیغمبر پاربرہم دے نال مل کے اتم سارے ڈھاؤن گے۔ جو بیٹھے سچ کِنارے کندھیاں، تنہاں بیڑے نام چڑھاؤن گے۔ آگے کوئی نہ پاوے ونڈیاں، کھتری براہمن شوڈر ویش پرہہ چرن دوارے سارے اکو تاری لاؤن گے۔ جگت ڈباگن ناراں سَتگر دوارے کدے پھرن نہ ننکیاں، پڑدہ اوڈھن نام دوشالہ اکو تن رکھاؤن گے۔ کیسے کم نہیں آونیاں واہیاں پٹیاں کنگھیاں، جناں چر سِری بھگوان آتم سیج نہ آپ بہاؤن گے۔ کر کِریا لیکھے لائے چنکیاں منڈیاں، جو در دوارے سپس جھکاؤن گے۔ پچھے سب دیاں من مت نال ہنڈھیاں، آگے گرُمکھ گر نال پریت نبھاؤن گے۔ شبد گر ساچا گانا بنھ چڑھائے ونکیاں، درگاہ ساچی ساچے سکن مناؤن گے۔ پریم پریتی پائے انگیاں، انکیکار پُرکھ اکال کراؤن گے۔ جنہاں جگت چُبارے ڈاہیاں منجیاں، سو اتم خاک وچ ساؤن گے۔ جنہاں سَتگر سرنائیاں منکیاں، درگاہ ساچی سچکھنڈ دوارے سوہا پاؤن گے۔ شبد گرُو گردیو سَتگر پوریاں کرے منگاں منکیاں، مانگت بھکھک سَتگر دوارے سارے خوشی مناؤن گے۔ جن بھگتاں تُن اتم بندیاں، بندیخانے وچ کدے نہ آؤن گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، شبد گر تیرا بنے ساچا سنگیا، دو جہاں ویکھ پیکھ پرہہ سارے خوشی مناؤن گے۔ اپنی مرضی کوئی نہ آئے، حُکمے اندر سرب بھوائیا۔ پُرکھ اکال کھیل رچائے، جوئی جوُن ونڈ ونڈائیا۔ انڈج جیرج اُتُبھج سینج رچن رچائے، لکھ چوڑاسی رنگ رنگائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں مانس منکھ وڈیائے، مانو بھيو کھلائیا۔ وشن برہما شو جس دی سیوا لائے، ترے پنج کری کڑمائیا۔ آسا ترسنا ہومے ہنگتا گرہ بنائے، مایا ممتا نال رلائییا۔ نو دوارے در کھلائے، نو رس جگت بھرائیا۔ سُکھمن ٹیڈھی بنک لگائے، ایڑا پنگل سیوادار بنائیا۔ امرت آتم جل بھرائے، سروور اکو اک پرگٹائیا۔ ناد دُھن راگ سُنائے، شبدی تال وجائیا۔ بجرکپائی کُنڈا لاپے، اپنا پڑدہ لاپیا۔ آپ اپنی ونڈ ونڈائے، پاربرہم برہم انس رُوپ وٹائیا۔ بُدھ بیکئی وچ دھرائے، مت متوالی کر کڑمائیا۔ من واسنا کھیل رچائے، حُکمی حُکم سمجھائیا۔ پرما تم پر م پُرکھ اپنا کھیل رچائے، آتم اپنا در کھلائییا۔ دسم دوا ری رنگ وکھائے، گھر گھر وچ سوہا پائیا۔ دیا باقی کھلا پاتی اک رُشنائے، جوت نرنجن کرے رُشنائیا۔ سَتگر پورا ویکھ وکھائے، ویکھنہارا نظر کیسے نہ آئییا۔ جس گرُمکھ دِتا تن سو سَتگر تیرے پچھے ویکھن آئے، تیرا تن پُشت پناہ اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گرُمکھ کرے نہ کوئی گناہ، کوڑی کِریا ہونجھ وکھائیا۔ اٹھے پھر بنیا رہے ملاح، پھڑ اُنگلی ربا چلائییا۔

اندروں دیوے آتم صلاح، باہروں من دئے سمجھا، سمجھ سمجھ وچ رکھائیا۔ اشاریوں رمز دئے لگا، رحمت اپنی آپ کھائیا۔ مات لوک دتا پرگٹا، پنج تت کایا جگت وکھائیا۔ جگت ناطہ دتا جڑا، نارکت رُوپ وٹائیا۔ دوہاں میلا ملیا سہج سُبھا، ساچی جوڑی اک بنائیا۔ دوپرتیری عورت بنی بے وفا، تیرے نال دھروہ کھائیا۔ کرشن دوارے سپس دتا جھکا، ڈارکا وجی ودھائیا۔ پتپریشور بخش گناہ، تیری اک سرنائیا۔ سہج سُبھا مُکند منوہر حُکم دتا سُنّا، تیرا لیکھا لیکھا لیکھے پائیا۔ زرگن نروریر نرنکار تیرا لہنا دئے چُکا، کلجگ اتم ہونے سہائیا۔ اُس دے آگے کریں دُعا، دوتے جوڑ واسطہ پائیا۔ تیرے پچھے پچھے ایسے کارن دھکا ربا لگا، گرُمکھ بھل کدے نہ جائیا۔ جس ویلے ستگر پورا ملے ملاح، ساچے بیڑے لے چڑھائیا۔ نام چپو دئے لگا، ڈونگھے ساگر پار کرائیا۔ لوک دیوے مان وڈیا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اپنا ست آپ بنا، پتا پوت ویکھ وکھائیا۔ جنی جن گود سہا، لہنا لہنا جھولی پائیا۔ پرلوک سہیلا بنے آ، گر چیلا اپنی گود بیٹھائیا۔ شبد وچولا بے پرواہ، بھل کدے نہ جائیا۔ صلح گل سدا خُدا، پاربرہم بخشنہار سچ سرنائیا۔ جس دے نالوں ہونے رہے جُدا، اتم اوسے نال ملائیا۔ آسا منسا پوری دئے کرا، کیرپا کر مہروان مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ لوک پرلوک پرلوک لوک دوہاں بنے ملاح، کھیوٹ کھیٹا اپنی سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، پورب لیکھا لہنا دئے مکھائیا۔

* ۱۰ آسو ۲۰۲۰ بکرمی تارا سنگھ دے گرہ فروزپر * *

ستگر شبد سہج سُکھدائی، بن سجن دیا کھائیندا۔ بھگت بھگوان سہجے لے جگائی، نج نیتر نین کھلائیندا۔ سنت کنت در لے ملائی، جگت وچھوڑا پندھ مکھائیندا۔ گرُمکھ ساچے بھیمو کھلائی، انہو اپنی دھار جنائیندا۔ گرِسکھ ویکھے تھاوں تھائیں، چار کنت دہ دشا پھول پھولائیندا۔ زرگن ہو کے پھرے واہو داہی، سرگن نظر کیسے نہ آئیندا۔ سیوا کرے بن بن بے پرواہی، بے پرواہ اپنا کھیل کھلائیندا۔ سچ سندیسہ ربا سنائی، نام ندھان آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر تیرے سیو اک

وکھائیندا۔ ساچے سُت سرب جگ میت، مِتِ پیارے تیری وڈ وڈیائیا۔ تیرا ناؤں اگمّا ساچا گیت، جُگ جُگ رہے جس گائیا۔ کھانی بانی
 تیری دسے حدیث، گر اوتار پیر پیغمبر تیرا نام پڑھائیا۔ دو جہان سر تیرے جھلے چہتر سیس، جگدیش دیونہار وڈیائیا۔ تیری صفت کرے
 راگ چہتیس، تیس بتیس رہے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنہڑا اک جنائیا۔ ساچے
 بھگتاں کھولاں اگھ، پرہ میرے وچ وڈیائیا۔ ساچے سنتاں نظر آواں پرتکھ، ساکھیات ویس وٹائیا۔ ساچے گُرمکھاں مارگ دیواں دس، دہ
 دشا نظری آئیا۔ ساچے گُرسکھاں امرت آم دیواں رس، نِجھر جھرنا اک جھرائیا۔ پردے اندر جاواں وس، گھر گھر اپنا ڈیرہ لائیا۔ ساچا ناد
 سُناواں ند، انحد انادی ناد وجائیا۔ نرمل جوت کراں پرکاش، اگیان اندھیر مٹائیا۔ منڈل پاواں راس، گوپی کاہن نچائیا۔ ویکھاں کھیل پرتھی
 آکاش، گگن گگنتر سوبھا پائیا۔ پھڑ پھڑ تیرے کراں داس، بن وچولا سیو کھائیا۔ ٹوں صاحب سہائی اناٹھاں ناتھ، دین دیونہار وڈیائیا۔ مین
 چلاواں تیرا مات جہاز، کھیوٹ کھیٹا روپ وٹائیا۔ ساچے سجن لے کے ساتھ، ساچا بیڑا دیواں بندھائیا۔ اکو تیرا نام سندیسہ دیواں اگھ،
 ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ لہنا دینا سب دا چُکے پورب ماتھ، مستک ریکھا ریکھ نال بدلائیا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم گاؤ سارے گاتھ، گھر
 گمبھیر دیا کھائیا۔ کوڑی مٹے اندھیری رات، ساچا چند دیاں چمکائیا۔ مانس منکھ مانس اکو نظر آئے جماعت، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ تیرا
 ناؤں سچا سچا اکھنڈ پائھ، کیرتن تیرا رہے جس گائیا۔ شاستر سمرت وید پُراں پرہو تیرا جاپ، تیری صفت رہے سُنائیا۔ مین سیوک تیرا
 ویکھاں وڈ پرتاپ، شبدی گر سیس جھکائیا۔ دو جہان تیرا کھیل تماش، برہمنڈ تیری وڈیائیا۔ جُگا جُگنتر جن بھگتاں ملے پرہو آپ،
 نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایک دینا ساچا ور، در تیرے سوبھا پائیا۔ بھگت بھگوان ایک رنگ،
 سو ستگر آپ سُنائیا۔ شبد وچولے تیری منگ، جُگ چوگرئی پور کرائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آواں لنگھ، راہ وچ نہ کھئے اٹکائیا۔ کراں
 کھیل سُورا سرنگ، شاہ پاتشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ نشان اک وکھائیا۔
 سچ نشان سری بھگوان، ایشٹ دیو گر اکو اک سمجھائیندا۔ بھگت سہیلا بھگتاں ملے آن، ملنی جگدیش آپ کرائیندا۔ اندر باہر گیت ظاہر
 باطن دیونہار جمال، جلوہ نور ظہور درسائیندا۔ شبد سرُپی شاہو بھوپی ست ستوادی بن دلال، سچ دلالی اک کھائیندا۔ ہر نالوں

وچھڑے ہرجن میلے لال، میل ملاوا اکو گھر جنائیندا۔ کایا مندر اندر ساچا کھول ہٹّ ڈکان، چوڈاں لوک سچ سلوک ساچا سوہلا اک سنائیندا۔ نرگن روپ سری بھگوان، جن بھگت دوارے ہوئے پرگٹ پاربرہم پتپریشور اپنا پڑدہ آپ اٹھائیندا۔ کریا کرے آپ سمرتھ، دیوے نام اگئی وتھ، وست امولک کایا گولک گھر مندر آپ ٹکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ ہرجن ویکھے پاربرہم، پرہ وڈا وڈ وڈیائیا۔ نہکرمی جانے اپنا کرم، کرم کانڈ رہن کھئے نہ پائیا۔ جس بخشے اپنی ساچی سرن، تس ملے مان وڈیائیا۔ بھے چکائے من ٹرن، بھو اور نہ کھئے وکھائیا۔ کرتا پُرکھ کرنی کرن، ہر قیمت آپے پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے رنگ رنگائیا۔ ہرجن رنگ چڑھے چلؤل، ستگر پورا آپ چڑھائیا۔ دُور دُراڈا نیرن نیرا آد جُگاد نہ جائے بھول، جُگ چوکرئی ویکھ وکھائیا۔ سدا سہیلا کنت کتوبل، رنگ نویلا اکو گھر ویکھے جائیں چائیا۔ لیکھا جانے گرو گر چیلا، سجن سہیلا پھیرا پائیا۔ آتم وچھڑی کرے میلا، بندھن ڈوری تند بندھائیا۔ آپ سہائے سچا ویلا، جس ویلے گرمکھ اپنی بوجھ بوجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن پڑدہ دئے اٹھائیا۔ جس ویلے کریا کرے ستگر، گر دینن دیا کھائیندا۔ لیکھا جانے لیکھیا دھر، دھر مستک ویکھ وکھائیندا۔ سچ پریتی جائے جڑ، جوڑی سرت شبد بنائیندا۔ کایا مندر اندر ویکھے دوڑ، دہ دشا پھول پھولائیندا۔ کوڑی کریا کڈھ کوڑ، رس امرت مٹھا اک بھرائیندا۔ بھاگ لگائے ڈونگھی بھوری گور، سچ پرکاش اک کرائیندا۔ کوڑی کریا بھانڈا دیوے پھوڑ، نام کھنڈا اک کھڑکائیندا۔ آتم پرماٹم سچ دروازہ دیوے کھول، دسم دواہری کھیل رچائیندا۔ گرمکھ آتم سدے کول، سچ سنہیڑا اک سنائیندا۔ آسخی ویکھ ساچا ڈھول، ماہی اکو نظری آئیندا۔ جس دا بن رسنا جہوا سچا بول، انبولت راگ سنائیندا۔ دھرم دوارے تولے تول، سچا کنڈا نام ترازو نام اٹھائیندا۔ اوتھے کوئی نہ وجے رول، سچ سچ آپ سمجھائیندا۔ اٹھ نیتن نین اکھ کھول، نج نیتن بھيو چکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، گرمکھ گر گر ویکھ وکھائیندا۔ گرمکھ اٹھ اٹھ اٹھ ویکھ، ہر ستگر آپ جنائیا۔ صاحب سوامی دھارے بھیکھ، بھیکھادھاری روپ وٹائیا۔ آد جُگاد جو لکھنہارا لیکھ، لیکھا سب دا ربا چکائیا۔ جنہاں اندر وڑ کے دسے بہیت، تنہاں جگت ٹھگوری کھئے نہ پائیا۔ پاربرہم پرہ کھیلے اپنی کھید، کھیلنہارا نظر کسے نہ آئیا۔ سد نظری آئے نیتن نیت،

نج نیت کر رُشنائیا۔ پریم بن کے کرے ہیت، پریم پُرکھ پھیرا پائیا۔ رل مل آتم پر ماتم سوہنگ ڈھولا گاؤنا گیت، لیکھا چُکے مندر مسیت، گھر کایا کعبہ ٹھاکر اکو نور نظری آئیا۔ ست ستوادی دسے ساچی ریت، ریتیان دیا کمائیا۔ ملے مان ہست کیٹ، اوچ نیچ ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے لے ملائیا۔ ہرجن ملیاں چاؤ گھنیرا، وجے نام ودھائیا۔ نظری آئے اکو رنگ سنجھ سویرا، سندھیا روپ نہ کھئے وٹائیا۔ لیکھا چُکے تیرا میرا، میرا تیرا اکو نور رُشنائیا۔ کوڑی کرپا ڈھپے ڈھیرا، ڈھاہ ڈھاہ خاک ملائیا۔ کایا مندر وسے سچا کھپڑا، شبد گر کھڑکی بند کھلائیا۔ مہروان ہو کرے مہرا، مہر نظر آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرسکھ گر گر نال ملائیا۔ گرسکھ کہے میرے ستگر سوامی، تیرے چرن ملے سرنائیا۔ تُوں آد جگاد انترجامی، بے انت تیری وڈیائیا۔ شاستر سمرت تیری اکتھ کہانی، جگ جگ راگ راگنی گئے گاٹیا۔ گرسکھ کہے پرہ میں تیری دھن آتمک سنی بانی، انحد ناد وجے بے پرواہیا۔ امرت آتم بنیا سروور ٹھنڈا پانی، سانتک ست ست کرائیا۔ آتم ملے پر ماتم ہانی، مل اپنا آپ تجائیا۔ محل اٹل ملے پد نربانی، نربان پد اکو رنگ رنگائیا۔ تُوں میرا میں تیرا مینوں دے اک نشانی، سچ نشان جھولی پائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان تیری گاوں اکتھ کہانی، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ کرپا کر شاہ سلطانی، شہنشاہ تیری سرن تکائیا۔ ستگر پورا سدا کرے مہروانی، مہر نظر نین اٹھائیا۔ اٹھ گرمکھ گرمکھ بن سچ دوار دی ساچی رانی، ہر کنت بے انت بے پرواہ بن قیمت کرتا آپے لے پرنائیا۔

* ۱۰ آسو ۲۰۲۰ بکرمی ہرجیت سنگھ دے گرہ بستی تیغا سنگھ ضلع فروزپور *

ہر شبد جودھا سورپیر بلکار، دو جہاناں حکم ورتائیندا۔ نرگن سرگن پاوے سار، نرویر اپنی کار کمائیندا۔ جگ چوکڑی ویکھے وارو وار، ستجگ ترینا دواپر کلجگ پھیرا پائیندا۔ نام سندیسہ دیوے گر اوتار، پیر پیغمبر ڈھولا راگ جنائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء کھول کواڑ، رہبر ساچا راہ سمجھائیندا۔ لکھ چوراسی دیونہارا آتم پر ماتم جوت آدھار، گھر گھر دیکھ نور ٹکائیندا۔ جیو جنت سادھ سنت کرے پیار، گرمکھ اپنا بھیو چکائیندا۔ ساچے بھگتاں دئے دیدار، نیتر لوچن نین اکھ کھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر،

کرے کھیل ساچا ہر، ستگر شبد اکو اک وڈیائیندا۔ ستگر شبد وڈ بلوان، بلدھاری آپ پرگٹائیا۔ جگ چوکرئی منگدے گئے دان، پرہ
 آگے جھولی ڈاہیا۔ کرپا کر سری بھگوان، گر اوتار پیر پیغمبر دھیان لگائیا۔ پرکھ اکال تیرا نشان، تڈھ بن سکے نہ کھئے جھلائیا۔ بالک بالی
 بڈھ نادان، تیرا انت کھئے کہن نہ پائیا۔ سیوا کریئے وچ جہان، بن سیوک روپ وٹائیا۔ شاستر سمرت لیکھا لکھ لکھ وید پُران، گیتا گیان
 بودھ آگادھ کرے پڑھائیا۔ حقیقت حق مصلیٰ لکھ انجیل قرآن، تیس بتیس سمجھائیا۔ چارے بانی بول زبان، چارے کھانی بوجھ بوجھائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، تیرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ شبد گرو وڈ جودھا سور، سور پیر اکھوائیندا۔ آد
 جگاد جگ چوکرئی آسا منسا سب دی پور، ترسنا بھکھ میٹ مٹائیندا۔ میٹنہارا ناٹھ کوڑو کوڑ، سچ سچ مارگ اک لگائیندا۔ کلجگ نو
 کھنڈ ست دیپ دہ دشا ویکھنہار ضرور، جیو جنت ساڈھے تیر ہتھ کایا بنک پھول پھولائیندا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا جوٹھ جھوٹھ بھریا تن
 غرور، غربت ڈیرہ گھر گھر نظری آئیندا۔ ستگر شبد سوامی کولوں ہوئے دور، گھر ٹھاکر نیتر نین نظر کیسے نہ آئیندا۔ سچ پریتی مستک ٹکا
 نام نہ لائے کوئی دھوڑ، ڈرمت میل نہ کھئے دھوائیندا۔ من واسنا مورکھ مگدھ ہوئے موڑھ، بڈھ بیپک نہ کھئے کرائیندا۔ ساچا نظر نہ آئے نور،
 گھر گھر وچ پڑدہ دوت نہ کھئے چکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد گرو اک پرگٹائیندا۔ شبد گرو
 ہر سچ سوامی، صاحب سلطان آپ پرگٹائیا۔ دو جہاناں انترجامی، برہمنڈ کھنڈ پری لوء وشن برہما شو کروڑ تیتیس لکھ چوراسی جیو
 جنت سادھ سنت انتر آتم ویکھ وکھائیا۔ شبد سُنائے بودھ آگادھ آگئی بانی، قلم شاہی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ امرت آتم ست دوار دیوے ٹھنڈا
 پانی، اٹھسٹھ تیرتھ ڈیرہ ڈھابیا۔ نرمل جوت جوت جگائے مہانی، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ دُھر دی دیوے اک نشانی، دھرم دوارا سچ
 وکھائیا۔ بودھ آگادھا پنڈت بن گیانی، ساچا کلمہ نبی رسول پڑھائیا۔ لیکھا جانے دو جہانی، دوئے دوئے دھار آپ پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد گر اکو اک پرگٹائیا۔ شبد گرو گر پرگٹائے ایک، ایکنکارا آپ پرگٹائیندا۔ کلجگ کوڑی کرپا لکھ چوراسی لے
 ویکھ، ست دیپ نو کھنڈ گھر گھر پھول پھولائیندا۔ چار ورن اٹھاراں برن دہ دشا ہویا بھیکھ، ست سرُپ سچ نہ کھئے سمائیندا۔ پھری
 دروہی چارے کوٹ، کلجگ ڈنکا کوڑا اک وجائیندا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ اندر وڑ کے سارے بولن جھوٹھ، ہر کا بھے سر نہ کھئے

رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد گرو گُردیو اک سمجھائیندا۔ شبد گرو گُرسچ ملاح، آد
 جُگاد ویس وٹائیا۔ جُگ چوکڑی دیوے پندھ مکا، تھر کھئے رہن نہ پائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران نام ندھان دیوے اک صلاح، ساچی
 سکھیا کرے پڑھائیا۔ واک بھوکھت دُھر دا لیکھا دئے جنا، بھيو ابھیدا اک کھلائیآ۔ تیئی اوتار نیتر نین گئے اٹھا، بھکت اٹھارنچرن کول کول
 سرنائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد اُچی کوک کہہ کے گئے سچ خُدا، لاشریک پروردگار نُوں الاہیا۔ نانک گوہند دُھر دا لیکھا لکھ لکھ گئے وکھا،
 پُرکھ اکال وڈی وڈیائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت نرویر پُرکھ جوتی جوت کرے رُشنا، نہکلنک ناؤں رکھائیا۔ نام ڈنکا دئے وجا، دو جہان
 کرے شنوائیا۔ چار کُنٹ کوڑا بُرج دیوے ڈھاہ، اُچا ٹلا پربت رہن کھئے نہ پائیا۔ راج راجاناں شاہ سُلطاناں دیوے خاک ملا، سِیس تاج نہ
 کھئے ٹکائیا۔ ورن برن ذات پات اوچ نیچ راؤ رنگ ایکا گھر دئے بہا، دین مذہب کرے نہ کھئے لڑائیا۔ ساچا کلمہ نبی رسول رام رحیم دئے پڑھا،
 سِری بھگوان اکو نام دئے وڈیائیا۔ ساچا ڈھولا دُھر دا دئے سُننا، ست ستوادی برہم برہمادی اپنا بھيو کھلائیآ۔ انڈٹھا مارگ دئے لگا، جگ
 نیتر لوچن نظر کیسے نہ آئیآ۔ بھکت بھگوان گُرمکھ ورا لکھ چوراسی وچوں لئے جگا، جس انتر آتم اپنی بوجھ بُجھائیا۔ نام نشانہ تیر انیالا دئے
 لگا، بجرکپائی توڑ ٹڑائیا۔ ساچی ہاٹی کایا مندر دئے کھلا، دسم دواوی پڑدہ آپ اٹھائیا۔ سیج سہنجی دئے سہا، آتم سیجا ڈیرہ لائیا۔ آد نرنجن
 جوت نرنجن دئے جگا، دیا باقی کھلا پاتی اکو اک پرکٹائیا۔ دُھر دی گاتھی شبد ندھانا دئے سُننا، سُرتی شبدی اکو راگ الائیآ۔ گرہ مندر گھر
 گھر وچ میلا دئے ملا، سچ دوارا اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد گرو گُراک نظری آئیآ۔
 شبد گرو ہر گھٹ واسا، گرہ گرہ کھوج کھوجائیا۔ لیکھا جان پرتھی آکسا، گگن منڈل چرناں ہیٹھ دبائیآ۔ گوپی کاہن پاوے راسا، نرگن
 سرگن سرگن نرگن ناچ نچائیا۔ جن بھگتاں جُگ جُگ پوری کرے آسا، آسا ترسنا میٹ مٹائیا۔ سیوا کرے بن بن داسی داسا، سیوک
 ساچی کار کھائیآ۔ کلجگ انت سِری بھگونت نرگن جوت ست سرُپ کرے پرکاشا، کل کلکی ویس وٹائیا۔ نانک گوہند پاربرہم پتیرمیشور
 سچ سوامی دے کے گیا بھرواسا، بھانڈا بہم بھو بھٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن نرویر
 اجوئی رہت لکھ اگوچر اکم اتھاہ بے پرواہ اکل کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔ اپنی کل ورتے بھگوان، بھيو ابھیدا آپ جنائیا۔ شبد ست سورا

بلوان، دو جہاناں حُکم منائیا۔ کلجگ میٹے کوڑ نشان، لوکات رہن نہ پائیا۔ سَتَجگ لائے ہو مہروان، مہر نظر اُٹھائیا۔ ساچا مندر اک مکان، ہری دوار اک دکھائیا۔ پرگٹ ہووے اکو رام، اکو کاہن روپ دھرائیا۔ اکو پیغمبر کرے بیان، اکو کلمہ رہا جنائیا۔ اکو بولے سَتنام، اکو واپگرُو فتح سُنائیا۔ اکو بدلے کوڑ نظام، اکو سچ سچ کرے جنائیا۔ اکو لیکھا جانے دو جہان، جیو جنت ویکھے تهاؤں تھائیا۔ اکو سَتجگ سچ کرے پردھان، دھرت مات ملے وڈیائیا۔ اکو شبد دیوے گیان، آتم پرما تم کرے پڑھائیا۔ اک جھلائے دُھر نشان، سچ نشانہ اک دکھائیا۔ اکو راگ سُنائے کان، دُھن آتمک ناد وجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سَتگر اکو نظری آئیا۔ سَتگر نظری آئے آد، آد وڈی وڈیائیا۔ سَتگر کھیل سدا برہما، برہمانڈ آپ اپائیا۔ سَتگر ناؤں اگتی ناد، دو جہاناں آپ سُنائیا۔ سَتگر سچن سچا ساک، سین اکو اک اکھوائیا۔ سَتگر صاحب پاکی پاک، پت پتیت روپ دکھائیا۔ سَتگر صاحب اتم ذات، ورن برن گوت وچ کدے نہ آئیا۔ سَتگر صفت لکھ سکے نہ کوئی قلم دوات، کاغذ شاہی سار کھئے نہ پائیا۔ سَتگر سچی آتم پرما تم بنائے اک جماعت، دو جی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سَتگر پاربرہم برہم بنھے سچا نات، ناطہ بدھاتا جوڑ جڑائیا۔ سَتگر سچا میٹ مٹائے اندھیری رات، کوڑ اماوس رہن نہ پائیا۔ سَتگر سچا جن بھگتاں پوری کرے خواہش، جو جن بیٹھے دھیان لگائیا۔ سَتگر سچا سد سنتاں وسے پاس، ست ستوادی اپنی دیا کھائیا۔ سَتگر سچا گرمکھاں کرے بند خلاص، بندی خانہ کھئے رہن نہ پائیا۔ سَتگر سچا گرسکھاں چرن کول دیوے نواس، بخشے اکو اک سرنائیا۔ سَتگر سچا سرب گناں گنتاس، وڈا وڈ وڈیائیا۔ سَتگر سچا جگ چوکری کرہارا ناس، کلجگ اتم لیکھا دئے مکائیا۔ سَتگر سچا ویکھنہارا جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے تھے پرت وڈ پرہاس، سمند ساگر ویکھ دکھائیا۔ سَتگر ساچا لہنا دینا چکائے پرتھی آکاس، گگن منڈل کھوچے تهاؤں تھائیا۔ سَتگر سچا سُرپت اند کروڑ تیتیساکرے داسی داس، دُھر فرمانا حُکم جنائیا۔ سَتگر سچا وشن برہما شو بخشے اکو اک نواس، نج گھر بھومکا اک جنائیا۔ سَتگر سچا دو جہاناں اکو جوت کرے پرکاش، دو جیا دیا بتی نظر کھئے نہ آئیا۔ سَتگر سچا سچکھنڈ دوارے کرے کھیل تماش، خالق خلق اپنا راہ جنائیا۔ سَتگر سچا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل سچا ہر، شبد گرو سَتگرُو اک اپائیا۔ سَتگرُو سچا شبد گرمیت، گر داتا اک اکھوائیندا۔ کلجگ اتم بدلے ریت، ریتوان ویس وٹائیندا۔ گر

اوتار پیر پیغمبر جو لیکھا لکھ کے گئے ٹھیک، سو اتم پور کرائیندا۔ بھیو چکائے پیس پیس، سچ حدیث اک پڑھائیندا۔ لیکھا جانے راگ چھتیس، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، قدرت قادر ویکھ وکھائیا۔ زرگن سرگن سرگن سرب جیاں دا سانجھا یار، ہر گھٹ بیٹھا آسن لائیا۔ مرید مُرشد دیوے درس دیدار، نیج نیتر لوچن نین کرے رُشنائیا۔ گرہ مندر سچ دوارا دئے وکھال، گرودوارا اکو نظری آئیا۔ ساچا حُجرہ بنائے سچی دھرمسال، دھرم جیکارا اک لگائیا۔ کلجگ کوڑا ناطہ تھے وچ سنسار، مایا ممتا ہوئے ہنگتا لیکھا دئے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبدا گرؤ سچ سیکھیا اک درڑائیا۔ شبدا گرؤ گر دیوے سیکھیا، ساکھیات اکو نام جنائیندا۔ ڈھردرگاہی نام بھچھیا، گھر گھر آپ ورتائیندا۔ نہ کوئی میٹے ہر کا لیکھیا، گر اوتار پیر پیغمبر شہادت سب دی اکو وار بھگتائیندا۔ بن ستگر شبدا زرویر پُرکھ کسے نہ دسیا، جگت اندھیرا چاروں کُنٹ چھائیندا۔ بھگت بھگوان لوکات پیکھیا، پیکھ پیکھ اپنی خوشی منائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستگر ساچی دیا کھائیندا۔ ستگر دیاوان دیاںدھ ٹھاکر، ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈھائیا۔ ویکھنہارا گھر گمبھیر ڈونگھا ساگر، لکھ چوراسی بھوری پھول پھولائیا۔ شبدا وچولا بن دلال ہوکا دیوے اک سوڈاگر، ونج ونجارا ویس وٹائیا۔ بھیو چکائے کریم کرتا قادر، قدرت قادر کائنات ویکھے تھاو تھائیا۔ آتم پرما تم من مت بُدھ برہم پاربرہم ایش جیو جانے سرب حالات، حالت سب دی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ اتم ویکھن آئیا۔ کلجگ اتم ویکھن آئے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جس نوں عیسیٰ موسیٰ کہہ کے گیا باپ، پتا اکو نور خدائیا۔ جس دی محمد اُچیا شاخ، نور نور وچوں دھرائیا۔ جس دا نانک زرگن کرے جاپ، سوہنگ ڈھولا گیا گائیا۔ جس نوں گوبند پُرکھ ابناشی گیا آکھ، اکل کل دھاری بے پرواہیا۔ سو صاحب سلطانا کلجگ اتم ویکھے کھیل تماش، جوتی جامہ ویس وٹائیا۔ سچ سمگری ساچی نگری ست ستوادی تھاپن تھاپ، سمبل ساچا ڈیرہ لائیا۔ ساچے اسو گھوڑے راکھی چڑھے تاج، دو جہاناں آپ دوڑائیا۔ زرگن سرگن سرگن زرگن ویکھنہارا رچ رچ کاج، کرنی کرتا اپنے ہتھ رکھائیا۔ کلجگ انت گرمکھ ورلے ساچے سنت مارے شبدا آواز، سوئی سرتی اکل مورت آپ جگائیا۔ لیکھ چکائے کلمہ نبی رسؤل ویلا پنج سجدہ نماز،

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شبد گرو اکو پھیرا پائیا۔ شبد گرو گرائے جگ، جاگرت جوت کرے
 رُشناٹیا۔ جن بھگتاں مارگ دیوے دس، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ درس دکھائے اُپر شاہ رگ، نو دوارے پندھ مکائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے
 کگ، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ چُکائیا۔ سچ نگارا جاوے وج، نوبت اکو نام سُنائیا۔ دھرم دوارے کرائے حج، مکہ کعبہ ڈیرہ
 ڈھابیا۔ سچ محلے آپے سد، محفل اپنے نال لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سورا سرگ، شاہ پاتشاہ سچا
 شہنشاہیا۔ شاہ پاتشاہ ہر سلطانا، ست ستوادی اک اکھوائیندا۔ کلجگ اتم پرگٹے جودھا سورپیر مرد مردانہ، مرد مردن اک جنائیندا۔ ست
 سرُپی شامو بھوپی بٹھے اکو گانا، درگاہ ساچی سگن منائیندا۔ نام کھنڈا شبدی چلہ تیر کمانا، اچے ٹلے پریت پھول پھولائیندا۔ شبد گرو
 گردیو گوہند روپ نوجوانا، پردھ بال نظر کیسے نہ آئیندا۔ لیکھا جانے دو جہاناں، دوہری دھار تال وجائیندا۔ کلجگ اٹھ اٹھ ویکھے ہوئے
 حیرانا، ہر جو کی کھیل ورتائیندا۔ چاروں گنٹ دسے بیابانا، ساچا مندر سوبھا کھئے نہ پائیندا۔ پیر پیغمبر نظر نہ آئے کوئی سلطانا، چاروں
 گنٹ اندھیرا چھائیندا۔ پرگٹ ہوئے اک امامہ، بے عیب خدائی اپنا ڈیرہ لائیندا۔ ساچا دیوے دھر فرمانا، دھر دی دھار آپ جنائیندا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نر ہر اپنا ویس وٹائیندا۔ ویس وٹائے شبد گرو سورا، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔
 کلجگ کوڑی کِریا ہونجھے کوڑا، شوہ دریائے دئے سٹائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی قول اقرار کیتا کرے پورا، بے مکھ ہو نہ مکھ بھوائیا۔ سرب
 کلا آپے بھرپورا، بھرپور رہا سرب ٹھائیں آ۔ لیکھا جانے نیر دورا، دور دراڈا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں اکو نام درڑائیا۔ جن بھگت سندیسہ اکو نام، ہر نام ملے وڈیائیا۔ امرت آتم پینا جام، چار گنٹ نہ دہ دس اٹھ
 اٹھ دھائیا۔ اندر مندر ملے بھگوان، کایا بنک ویکھے چائیں چائیا۔ کلجگ مٹے زین اندھیری شام، ساچا نور بہان چند چمکائیا۔ پرگٹ ہووے
 اگمی رام، گھنٹیا بنسری نام وجائیا۔ سچ پیغمبر دے پیغام، چارے بانی دئے سمجھائیا۔ پرا پسنتی مدھم بیکھری رل مل کرن کلیان، کلمہ اکو
 ڈھولا گائیا۔ گرو گردیو دین بیان، پرہہ وڈا وڈا وڈیائیا۔ جس دی صفت کرے شاستر سمرت وید پُران، گیتا گیان جگت سمجھائیا۔ جس دا
 لیکھا دو جہان، پیر پیغمبر سیس جھکائیا۔ جس دی نانک گوہند مئے آن، دوئے دوئے بیٹھا دھیان لگائیا۔ سو صاحب سچا سلطان، سچکھنڈ

نواسی آپ اکھوائیا۔ کلجگ اتم اُس دا دُھر فرمان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ کلجگ میٹے جھوٹھ نشان، ستجگ ساچا مارگ لائیا۔ دھرنی
 دھرت دھول دیوے مان، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بھگت خوشیاں منگل اکو گان، تُوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا ناد سُنائیا۔ ساچے سنت
 کرن پرنام، پُنہ پُنہ سیس جھکائیا۔ گُرمکھ گودی بہن آن، پتا پُوت لئے اُٹھائیا۔ گُرسکھ توڑ مان ابھان، چرن دھوڑی ٹکا مستک لائیا۔ کِریا
 کر سِری بھگوان، تیری سرن اک تکائیا۔ ستگر پُورا سدا مہروان، مہر نظر اُٹھائیا۔ گُرسکھ دیوے سچ گیان، اگیان اندھیر چُکائیا۔ نو در
 پینڈا مکے وچ جہان، سُکھمن ٹیڈھی بنک ایڑا پنگل بجرکپاٹی توڑ ٹڑائیا۔ شبد ناد سچّی دُھنکان، امرت آتم پین کھان، نام سروتا سُرْت
 سوانی لئے جگائیا۔ آتم سیجا کر پروان، کِریا کرے سِری بھگوان، دیا دیپک جوت جگائے مہان، کملاپاتی ویکھے آن، گھر مندر اندر سوہیا
 پائیا۔ اُٹھ گُرمکھ نوجوان، تیرا رکھے ہور نشان، سُنّ اگم کھیل مہان، الکھ اگوچر اک مکان، ست ستوادی ساچی بوجھ بُجھائیا۔ سچکھنڈ
 دوار ہر زرنکار تخت نواسی ساچے تخت بیٹھا اک سلطان، دُھر دی دھار حُکم ورتائیا۔ تھر گھر جا ویکھ بے پرواہ شبدی گر دیوے صلاح،
 دوئے جوڑ کر پرنام، سیس جگدیش بن پنج تت برہم پاربرہم نوائیا۔ - - - - - جن بھگتاں مکٹی ہوئے داسی، در آ کے سیو کھائیا۔ جنہاں
 ستگر ملیا پُورا ساتھی، پھڑ بیڑا پار کرائیا۔ من ہنکاری ڈھابوے ہاتھی، نام نیزہ اک رکھائیا۔ اندر وڑ کے کرے راکھی، ٹھگ چور یار لُٹ
 کھئے نہ جائیا۔ میٹے زین اندھیری راتی، گھر دیپ جوت رُشنائیا۔ شبد سُنائے سچّی ساکھی، اکو نام پڑھائیا۔ ساچا گھوڑا نام جنائے وڈا راکھی،
 سولاں کلیاں آسن پائیا۔ گُرمکھ مارے اک پلاکی، شاہ سوارا رُوپ وٹائیا۔ واہو داہی بھجے کیسے نظر نہ آئے دو جہان نیکی تاکی، ستگر در
 دروازہ اک کھلائییا۔ جن بھگت تیرے آگے مکٹی جُکتی بھگتی کوئی رہے نہ عاقی، جس جن سُرْتی شبد ملائییا۔ ستگر پُورا سچکھنڈ دوارے
 بن جنم مرن تو دیوے تندرستی، جوتی جوت نال ملائییا۔ جو موقع ویکھ بینتی کر لئے نال چُستی، تِس چار کُنٹ بھے نہ کھئے آئییا۔ ہر کی
 کِریا سدا مُفتو مُفتی، سوڈا دماں چماں نال نہ کھئے وکائیا۔ ایہو کھیل سچّے گر کی، گُرمکھ گُرسکھ مَورکھ مَورھے دئے بنائیا۔ دیوے دات دُھر
 کی، دُھر وست جھولی پائیا۔ بن پیسیوں بن دھیلیوں بن پُوجا بن پاٹھ بن سِمرن بن جوگ بن ابھاس بن تپ بن چپ بن ہٹھ کر کِریا مہر
 نظر نال تیرے چرناں ہیٹھ رکھائے مکٹی، مُفت اپنے نال ملائییا

* ۱۰ آسُو ۲۰۲۰ یِکرمی دِلباگ سِنگھ دے گرہ اٹاری ضلع فروریزیر * ❁

سچکھنڈ دوارے اک اِکٹھ، گر اوتار پیغمبر بیٹھے دھیان لگائیا۔ وشن برہما شو دھئے دھئے جوڑ ہنٹھ، نیوں نیوں سیس رہے جھکائیا۔ پُرکھ ابناشی ساچا مارگ دس، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ کلجگ اتم ساڈا چلے کوئی نہ وس، دو جہان رہے گر لائیا۔ سرشٹ سبائی کھیڑا ہُندا دسے بھٹھ، چاروں گنٹ اگنی آگ تپائیا۔ کِریا کر پُرکھ سمرتھ، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ جیو جنت ہر کے نام بناں خالی کر کے بیٹھے ہنٹھ، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ کام کرو دھ لوہہ موہ ہنکار سادھاں سنناں پائی تھ، پچیا کھئے نظر نہ آئیا۔ من واسنا بھجے تت اٹھ، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش من بڈھ مت نہ کھئے چٹرائیا۔ ناڑ بہتر ایلے رت، سانتک ست نہ کھئے وکھائیا۔ تیری جانے نہ کوئی گت مت گت، تیری سمجھ کیسے نہ آئیا۔ نو کھنڈ پرتھمی دہ دشا دھیرج دسے نہ کیسے ہنٹھ، ست سنتوکھ روپ نہ کھئے وٹائیا۔ کوڑ کڑیار کلجگ تیری چکے مت، مت نو نو چار رہی چلائییا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان کھئے نہ سکے رکھ، پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکائیا۔ انجیل قرآن تیس تیس نیتر نین رووے اکھ، ہنجهو ہار رہی بنائیا۔ چارے بانی بند کر کے بیٹھی ہنٹ، ونجارا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سب منگن واہو داہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچکھنڈ دوار، نرگن نرگن آگے سیس جھکائیا۔ کِریا کر پرہہ سرجنہار، شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔ در درویش کھڑے بھکھار، بھچھیا جھولی دے پائیا۔ چار جگ دی سکھیا کلجگ جیو سکے نہ کھئے وچار، گر کا شبد سمجھ کھئے نہ پائیا۔ ہردے ہر کرے نہ کھئے پیار، پریم پریتی نظر کیسے نہ آئیا۔ گھر گھر دسے بھیکھ پکھنڈ کوڑ و بھچار، ساچی نارہر کنت نہ کھئے ہنڈھائیا۔ سرشٹ درشٹ اشٹ ہویا دھواں دھار، ساچا نور چند نہ کھئے چمکائیا۔ شاستر سمرت وید پُران سارے روون زارو زار، اچی کوکن دین دُہائیا۔ ساڈی کوئی نہ پاوے سار، کلجگ جیو تیرا ناؤں گئے بھلائییا۔ کر کِریا گِرور گِردھار، مہروان لاشریک سچ توفیق توہے اک خُدائییا۔ ستجگ تریتا دوپرتیری کلجگ اتم رکھدے گئے اڈیک، نو سو چرانویں چوکڑی جگ پندھ مُکائیا۔ سو ویلا وقت آیا تیرا نزدیک، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ لیکھا لیکھ کے آئے ٹھیک، شہادت اپنی آپ پائیا۔ کلجگ اتم پرگٹ ہووے لاشریک، بے پرواہ نور الاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا ویکھ اپنا گھر، دو جہان دئے دُہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر مل کے منگن، پرہہ سیس جگدیش

جھکائیا۔ صاحب سلطان چاڑھ ساچی رنگن، رنگ اکو اک وکھائیا۔ تیرے در کھلوتے سارے منگن، نیتر نین نین شرمائیا۔ کلجگ اتم کھیڑا ہندا دسے بہنگن، آگے ہو نہ کھئے پچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا ساچا ور، ہر تیری سچ سرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے رہے سوچ، ہر سرن دھیان لگائیا۔ اباشی کرتے تیری کوئی نہ کرے سوچ، سوچ سمجھ سمجھ نہ سکے رائیا۔ چار جگ تیرا کڈھدے گئے کھوج، کھوجت کھوجت تیرا انت کھئے نہ پائیا۔ تیرا نام ندھانا اکو بودھ، نت نوت کرے پڑھائیا۔ تیرا بھیو نہ جانے کوئی گوجھ، ڈونگھا ساگر ترن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو ویکھ اپنا در، در دروازہ آپ کھلائییا۔ سری بھگوان کھول دروازہ، لاشریک تیری سرنائیا۔ کلجگ چار کنت کوڑی کیریا وجے واجا، ساچا ناد شبد دھن راگ نہ کھئے سنائیا۔ اتم پرما تم رچے نہ کوئی کاجا، لکھ چوراسی گھر گھر ہووے کڑمائیا۔ پاربرہم برہم مارے نہ کھئے آوازا، مات پت پتا پوت سوئے سرب جگائیا۔ تیرے چرن جوڑے نہ کھئے ناٹھ، ساک سجن کوئن کوٹ روپ وٹائیا۔ اتر اتم تیری کوئی نہ گائے گاتھا، رسنا جہوا بتی دند کرن پڑھائیا۔ چرن سرن سرنائی سچ کوئی نہ ٹیکے اپنا ماتھا، مستک ٹکا دھوڑ نہ کھئے لگائیا۔ سری بھگوان تیرے بھگتاں کرن ہاسا، تیری بھگتی منمکھ جیو کھئے نہ بھائیا۔ اتم ویکھ آپ تماشا، نرگن سرگن سرگن اپنا نور کر رُشنائیا۔ اچے منڈل ویکھ پیندی راسا، کوڑ کڑیار کرے ناچ واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ سچ سندیسہ سُنو پیغمبر گرو پیر اوتار، سری بھگوان آپ جنائیا۔ چار جگ دا لیکھا اتم دیاں نوار، بلدھاری روپ وٹائیا۔ دوئے جوڑ سرن سرنائی سارے کرو نمسکار، گل پلُو واسطہ پائیا۔ پرہ سوامی ساڈی کرنی گئی ہار، کرتے تیری اوٹ تکائیا۔ اسیں کر کے آئے پکار، اچی کوک کوک سنائیا۔ بن پُرکھ اکال اتم کوئی نہ پاوے سار، مہا سارتهی اکو پھیرا پائیا۔ کل کلکی لے اوتار، نہکلنک نرگن نور جوت رُشنائیا۔ ڈنکا وجے اگم اپار، دو جہان کرے شنوائیا۔ کوڑی کیریا مٹے اندھ اندھیار، چند چاندنا اک رُشنائیا۔ تُوں صاحب دیال ٹھا کر بخشنہار، بے انت بے پرواہ اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی وست اک ورتائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دوئے جوڑ، سجدہ سیس جگدیش جھکائیا۔ صدی چودھویں تیری لوڑ، بیس بیس نین اٹھائیا۔ کلجگ ہنکاری پاوے شور، ڈنکا اپنا نام لگائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ سارے دتے ہوڑ، ہوکا اپنا اک

سُنائیا۔ مُلاشیخ مساک پنڈت پاندھے اپنے آگے لئے تور، گرتھی پنتھی پچیا نظر کوئی نہ آئیا۔ سب دے اندر وڑیا کام کرودھ لوہ موہ ہنکار جھوٹھا چور، شبد ڈوری تند نہ کھئے بندھائیا۔ ہرمندر بہہ کے کوئی نہ چکائے مور تور، تیرا میرا بھیو نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دے ساچا ور، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے دیو بیان، پُرکھ ابناشی آپ جنائیا۔ کلجگ اتم اسیں سارے ہوئے حیران، کوڑی کرپا ویکھ وکھائیا۔ صدق صبوری دے نہ کھئے ایمان، کلمہ حق نہ کھئے سُنائیا۔ منتر ست نہ کھئے نام، ڈنکا فتح نہ کھئے وجائیا۔ نظری آئے نہ کسے رام، کاہنا روپ نہ کھئے وٹائیا۔ عیسیٰ موسیٰ دئے نہ کوئی پیغام، محمد آت شراٹ نہ کھئے سمجھائیا۔ کائنات دے ویران، چوڈاں طبق رہے گر لائیا۔ چوڈاں لوک کرن دھیان، نیتر نین نین اٹھائیا۔ رل مل منگو اک دان، دھئے جوڑ جوڑ سر نائیا۔ کرپا کرے سری بھگوان، کلجگ اتم لیکھا لہنے لئے پائیا۔ پرگٹ ہووے والی دو جہان، دو جہاناں والی اپنا ویس وٹائیا۔ حکم دیوے حکمران، دھر سندیسہ آپ سُنائیا۔ شبد گرُو وڈ بلوان، لوکھات سیو لگائیا۔ سرشٹ سبائی کرے پہچان، لُکیا کھئے رہن نہ پائیا۔ پھڑ پھڑ میٹے جیو شیطان، بے ایمان رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دیوے ساچا ور، سچ سُنہیڑا اک سمجھائیا۔ سچ سُنہیڑا سُن لو بات، ہر باطن ظاہر آپ جنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اکاون باون بنو اک جماعت، ساچی پٹی اک پڑھائیندا۔ لیکھا لکھے بن قلم دوات، شہنشاہ اپنا حکم ورتائیندا۔ نیتر کھول لوکھات مارو جہات، جھاکی سب نوں آپ جنائیندا۔ دین مذہب ذات پات کوئی کرے نہ سچی بات، سچ سُنہیڑا حال نہ کھئے سُنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ اک سمجھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گئے من، منسا اپنی دین جنائیا۔ تیرا حکم سری بھگوان منیے کر کے دھن دھن، دھن دھن تیری وڈیائیا۔ آد جگاد جگ چوکرپی گر اوتار تیرا چن، جوتی کرن کرن رُشنائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیرے حکمے اندر بیڑا بٹھ، نرگن سرگن آئے چلائی۔ کلجگ اتم جیو جہان نیتر ہوئے اٹھ، لوچن سکے نہ کھئے کھلائی۔ من واسنا ہلکائی ہوئی من، مننتر بوجھ نہ کھئے بوجھائیا۔ پنچ وکارا دیوے ڈن، ڈورُو ڈنکا اک وکھائیا۔ گھر سوانی ہوئی رنڈ، کنت سہاگی نظر کھئے نہ آئیا۔ چاروں گنٹ بھیکھ پکھنڈ، ست سرُپ نہ کھئے درسائیا۔ آتم ملے نہ کسے اند، پرمانند نہ کھئے سمائیا۔ ساچا ڈھولا گائے نہ کوئی چھند، رسنا جہوا سارے رہے گر لائیا۔ ناطہ توڑے نہ کوئی خانہ بندی بند، بندی

چھوڑ نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ دواویوں اکو منگ رہے منگ، پرہ تیرے اگے جھولی ڈاہیا۔ ساڈی پچھلی کیتی اتم گئی ہنڈھ، بیس پیسا راہ
 تکائیا۔ تیری اوٹ سورے سربنگ، اگے اکو اک نظری آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا ساچا ور، لوکھات ویکھ
 اپنا پھیرا پائیا۔ سری بھگوان سچ سمجھاؤندا اے۔ گر اوتاراں بھیو چکاؤندا اے۔ پیر پیغمبراں آگھ سناؤندا اے۔ نیتز لوچن سرب کھلاؤندا اے۔
 شبد اشارے نال جناؤندا اے۔ لوکھات دھار وکھاؤندا اے۔ کلجگ بھلے جیو گوار، مایا ممتا پڑدہ لاہندا اے۔ نیتز ویکھو کرو دیدار، گر کا
 شبد نہ کھئے کھاؤندا اے۔ کلمہ نبی نہ کھئے سہار، روزہ نماز سچ سچ وچ نہ کھئے ساؤندا اے۔ ساچی کرے نہ کوئی گفتار، عاشق معشوق مسل
 سچ نہ کھئے بناؤندا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر نیتز ویکھ روون زارو زار، دروہی ساڈی کیتی کلجگ جیو انت بھلاؤندا اے۔ اسپں دسدے آئے
 جگ چار، چاروں کنت کوڑی کیرپا ڈنک وجاؤندا اے۔ پرہ کیرپا کرے کرتار، کرتا اپنی مہر نظر اٹھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرؤپ ہر،
 آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نیتز نیناں سرب وکھاؤندا اے۔ نیتز ویکھ نیناں حال، گر اوتار پیر پیغمبر پئے سرنائیا۔ ساچی کوئی نہ
 گھالے گھال، سیوا سچ نہ کھئے کھائیا۔ نظر نہ آئے کوئی پوت سپوتا لال، مُرشد مُرید دھیان نہ کھئے لگائیا۔ حقیقت ملے نہ حق حلال، سچ سچ
 نہ کھئے درسائیا۔ چاروں کنت وجے تال، ڈورؤ ڈنکا کلجگ ہتھ اٹھائیا۔ نہ کوئی سنے مُریدان حال، مُرشد سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ اسپں ویکھ
 ہوئے بے حال، بہل ہو کے رہے سناٹیا۔ بن صاحب ستگر دین دیال کرے نہ کوئی سنبھال، صبح شام بھیو نہ کھئے چکائیا۔ شاستر سمرت وید
 پُران، گیتا گیان انجیل قرآن گرو گرتھ پڑھ پڑھ ہوئے کنگال، ہر کا ناؤں کایا جھولی نہ کھئے بھرائیا۔ ساچے مندر اندر دیپک لے نہ کوئی بال،
 جوت زرنجن نہ کھئے رُشناٹیا۔ انتر آتم جام سکے نہ کھئے پیال، جھرنا رس نہ کھئے جھرائیا۔ ساڈھے تین ہتھ اندر گھر وچ گھر وکھائے نہ کوئی سچی
 دھرمسال، شودوالے مٹھ مندر مسجد سارے پھیریاں پائیا۔ انحد شبد وجائے نہ کوئی تال، سادھ سنت جیو جنت ڈھولک چھینے رہے
 کھڑکائیا۔ سوئی سرتی لے نہ کوئی اٹھال، شبیدی میل نہ کھئے ملاٹیا۔ ترے گن توڑے نہ کھئے جنجال، جاگرت جوت نہ کرے رُشناٹیا۔ سری
 بھگوان ہو مہروان اپنی سرشٹی ویکھ جا کے حال، اندھ اندھیرا ربا چھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایک دینا ساچا ور،
 در تیری آس رکھائیا۔ سری بھگوان کہے میں جاوانگا۔ زرگن جوتی جوت روپ وٹاوانگا۔ مات پتا نہ کھئے بناوانگا۔ لوک پرلوک ویکھ وکھاوانگا۔

سچ سلوک اک سناوانگا۔ جو رکھ کے بیٹھے اوٹ، تنہا اپنا میل ملاوانگا۔ نام نگارے لاواں چوٹ، ساچا ڈنکا ہتھ اٹھاوانگا۔ لکھ چوراسی کڈھاں کھوٹ، ساچی سکھیا اک درڑاوانگا۔ لہنا دینا چکے ورن گوت، دین مذہب ذات پات میٹ مٹاوانگا۔ پُرکھ اکال سچ پریتی ناٹہ جڑے نات، سرن سرنائی اکو اک وکھاوانگا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش بناواں اک جماعت، کلمہ نبی رسؤل نام ست ست سمجھاوانگا۔ ویکھاں سب دا جا کے حالات، حالت ویکھ رحم کھاوانگا۔ جو گرمکھ گرسکھ کلجگ وچ بیٹھے بند حوالات، تنہا بندی خانہ توڑ تڑاوانگا۔ لہنا دینا چکاواں پرتھی آکاش، گگن منڈل ڈیرہ ڈھاہوانگا۔ زرویر ہو کے دیواں ساتھ، نرگن اپنا راہ چلاوانگا۔ چار جگ دا ویکھاں پوجا پاٹھ، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی پھول پھولاوانگا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، ستجگ ساچا چند چمکواوانگا۔ دو جہاناں منڈل راس، گوپی کاپن آپ نچاوانگا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران پوری کراں آس، آسا ترسنا نال رلاوانگا۔ نہکنک نرگن نور جوت کر پرکاش، پرکاشواں اکو اک اکھاوانگا۔ جن بھگتاں لیکھے لاواں سواس سواس، پون اُنجا کھوج کھوجاوانگا۔ ساچے سنتاں وسان پاس، کایا مندر اندر اُچے پوڑے چڑھ کے اپنا ڈیرہ لاوانگا۔ گرمکھاں سناواں اپنی گاتھ، آتم پرما تم راگ الاوانگا۔ گرسکھاں چرن پریتی جوڑ نات، کوڑا ناٹہ توڑ تڑاوانگا۔ سچکھنڈ دوار کھیل کرتار، کرتا پُرکھ ہو کے حکم مناوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، لہنا دینا سب دی جھولی پاوانگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر خوشی نال کرن نمسکار، واہوا تیری وڈ وڈیائیا۔ آد جگادی تیری دھار، دُھر دی دھار سمجھ کیسے نہ آئیا۔ ہوں بالک بالے بال انجان، پتا پوت تیری اوٹ تکائیا۔ تیراچرن کول سچی دھرمسال، دھرم دوارا اکو نظری آئیا۔ کلجگ انت سری بھگونت نرگن ہو بن دلال، سچ دلالی نام کھائیا۔ تیری دے کے آئے اکھراں نال مسال، تیری مسل سکے نہ کھئے بنائیا۔ تیری کرپا اندر رہیئے خوشحال، خوشی خوشی تیرا ڈھولا ناؤں گائیا۔ تُوں ٹھاکر داتا سدا دیال، دیاندھ تیری سرنائیا۔ جگ چوکڑی چلیں اولڑی چال، چال نرالی اپنے ہتھ رکھائیا۔ حکمے اندر لوکھات تیری گھالن آئے گھال، کیتی گھال لیکھے پائیا۔ تیرے آگے ساڈا پرہو اک سوال، ہرجن ہر بھگت گرمکھ گرسکھ لکھ چوراسی وچوں لینے اٹھائیا۔ ساچا مارگ دینا سکھال، ایکا پٹی نام پڑھائیا۔ نیڑ نہ آئے کال مہاکال، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ چتر گیت لیکھ نہ سکے وکھال، لاڑی موٹ نہ انت پرناٹیا۔ اپنی گودی لہنا اٹھال، پھڑ باہوں گلے لگائیا۔

رسنا کہنا اُٹھ میرے لاڈلے لال، لالن تیرا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر سچکھنڈ دوار تیری سرنائیا۔ میں زِرگن ہو کے جاوانگا۔ پُرکھ اکال رُوپ وٹاوانگا۔ دین دِیال نام دھراوانگا۔ بھکت بھگوان بن اُٹھاوانگا۔ سنت نشان اک جھلاوانگا۔ گرُمکھ گر مان دِواوانگا۔ گرِسکھ ملے آن، بن پاندھی پندھ مُکاوانگا۔ سچ سندیسہ دے فرمان، دُھر دا لیکھا آپ سمجھاوانگا۔ ایتھے اوتھے ملے مان، دو جہاناں سنگ نیھاوانگا۔ انت وکھاواں تہانوں آن، انت تہاڈے نال ملّاوانگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، چِلا گرُو اکو گھر وساوانگا۔ چِلا گر اکو گھر وسیگا۔ گر گوبند سورا ہسّیگا۔ ساچا مارگ اکو دسّیگا۔ شاہ سوار ہو کے نسیگا۔ تیر نرالا اکو کسیگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہروان پچھ کدے نہ ہٹیگا۔ مہروان دِیا کملے گا۔ زِرگن نرور دھار چلائے گا۔ سچ سچ مات پرگٹائے گا۔ وست امولک دیوے جھک، جن بھگتاں جھولی پائے گا۔ کلجگ پینڈا جائے مُک، ستجگ راہی اُٹھ کے آئیگا۔ کِرپا کرے جو بیٹھا لک، ابناشی کرتا پڑدہ لاپیگا۔ جن بھگتاں اُجل کرے مُکھ، مُکھ دُرمت میل دھوائے گا۔ جس دی جُگ چوکرئی سُکھنا رہے سُکھ، سو پُرکھ نرنجن ویکھ وکھائے گا۔ ہر پُرکھ نرنجن نہ مانس نہ دِسے منکھ، زِرگن نور جوت رُشنائے گا۔ سنت سُہیلے گودی چُک، گھر اپنے خوشی منائے گا۔ شبداگئی دھاروں اُٹھ، دُھر فرمانا حُکم سُنائے گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہروان مہروان مہر نظر اُٹھائے گا۔ مہروان پرہہ آویگا۔ دین ساچی دِیا کھاویگا۔ گرُمکھ سوئے آپ جگاویگا۔ پھڑ مارگ اک وکھاویگا۔ ناد دُھن آپ سُناویگا۔ رکھ مَن بھیو چُکاوایگا۔ لکھ چوراسی وچوں چُن، چُن اپنا رنگ چڑھاویگا۔ آپے دسے اپنے گن، گنوتنا اپنا کھیل سمجھاویگا۔ گر اوتارو پیر پیغمبرو تہاڈی پُکار لئے سُن، سُن اپنے وچ رکھاویگا۔ لکھ چوراسی چھان پُن، نام ندھانا اک ٹکاوایگا۔ جن بھگتاں لائے آتم تَن، تندی تند ستار ہلاویگا۔ ہر کا بھیو جانے کون، لیکھا لیکھت وچ نہ آویگا۔ برہو وچھوڑے اندر جو سنت سُہیلے رون، تنہاں دھیرج آپ دھراویگا۔ برہو ویراگی ہو جو رات دن نہ سون، تنہاں ساچی گود بہا کے گوڑھی نیند سواویگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر ساچا منتر نام اکو درڑاویگا۔ پرہہ منتر نام آپ درڑاویگا۔ گگن گگنتر کھوج کھوجاویگا۔ کلجگ لگی بسنتر آپ بجاویگا۔ لکھ چوراسی اُچ محلّا، ساچا مندر اک وکھاویگا۔ جس گھر

وسے اک اِکلا، سو دھام بھومکا آپ سہاویگا۔ جو نرگن شبدي دھار رلا، رُوپ رنگ ریکھ نہ کھئے رکھاویگا۔ سچ سنديسہ اِکو گھلا، دُھر دا ناد آپ وجاویگا۔ نرور ہو پھڑاوے پلا، شبدي اپنی گنڈھ پآویگا۔ پرہ کلجگ اتم ویکھ وکھاویگا۔ سرب جیو آپ سمجھاویگا۔ انتریو بھیو گھلاویگا۔ ساڈھے تِن ہتھ سین آپ سہاویگا۔ ایش جیو آپ جگاویگا۔ سچ پریت اک لگاویگا۔ اتم پر ماتم ٹھانڈا سیت، سینتل دھار اک برسواویگا۔ پاربرہم برہم نظری آئے اتیت، ترے گن ڈیرہ آپے ڈھاہویگا۔ ہر گھٹ وسیا ہست کپٹ، اِکو نور ظہور چمکاویگا۔ کلجگ مٹھا کرے کوڑا ریٹھ، امرت رس اک بھراویگا۔ لکھ چوراسی لئے جیت، جت اپنے ہتھ رکھاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بیسن بیسن، بسمل اپنی کھیل وکھاویگا۔ ساچا کھیل کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ آسا منسا پوری کرے وچ سنسار، ممتا روگ چکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نیتر نیناں دئے وکھال، سچ وسال آپ کرائیا۔ اپنا اکھیں ویکھو دین مذہب دا حال، حالت سب دی دئے بدلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، پورا سب دا کرے حل سوال، انکڑا انک پچیا کھئے رہن نہ پائیا۔ نہ کوئی ہوتے انک اگت، گین وچ سرب رکھائیندا۔ جس دے آگے گر اوتار پیر پیغمبر کرن منت، سو مہروان اپنی کھیل رچائیندا۔ جن آد جگاد جگ چوکرئی بودی ٹکا دھار چلائی سنت، سیس جگدیش ویکھ وکھائیندا۔ سو لیکھا جانے پنڈت پاندھے کھتری براہمن شوڈر ویش دین اسلام اُمت، اُمت اُمتی پھیرا پائیندا۔ سرب گن بھرپور سوامی سدا سدا پرپھلت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا آپ چکائیندا۔ ساچا لیکھا چکے کلجگ، کل کاتی میٹ مٹائیا۔ دھرم دوار ویکھے ستجگ، ست ستوادی دیا کھائیا۔ نت نت سب دا پینڈا جائے مک، تھر کھئے رہن نہ پائیا۔ پرہو دی دھاروں ستجگ دھار پئے اُٹھ، اُٹھ اُٹھ لئے انکڑائیا۔ لوکات وچوں پرہ دی دھار وچ کلجگ جائے لک، آپ اپنا مکھ چھپائیا۔ دوہاں وچوں سب نوں دیوے اتم سکھ، سکھ اتم اک وکھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں جو مانس بنے منکھ، تنہاں موہ محبت اک وکھائیا۔ جن بھگت کر تیار کرے پیار جیوں ماواں پت، پتا پوت گود اُٹھائیا۔ ویکھ وکھاوے سہنجنی رت، رت رتڑی آپ مہکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پرہ کولوں سارے رہے پچھ، صاحب ستگر دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، کرے کھیل سچا ہر، نو نو چار لیکھا دئے مکائیا۔

* ۱۰ اسو ۲۰۲۰ بکرمی سلکھن سنگھ دے گرہ رُکنا مۇنگلا ضلع فرورزیر * *

شاہ پاتشاہ تیرا کھیل مہانا، سچ سلطان تیری وڈیائیا۔ گر اوتار مَن تیرا بھانا، جگ چوکرئی سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ پیر پیغمبر در درویش گائن گانا، تُوں ہی تُوں ہی راگ الاٹیا۔ زرویر پُرکھ تیرا کھیل دو جہاناں، سیری بھگوان سمجھ سکے کوئی نہ رائیا۔ وشن برہما شو دیوے گیانا، نیش اکھر اک پڑھائیا۔ نرگن سرگن پھریں بانا، ویس انیکا روپ وٹائیا۔ شبد انادی گائے ترانہ، دھردرگاہی آپ سُنائیا۔ لکھ چوراسی اندر وڑ کے کریں کھیل مہانا، خالق خلق تیری وڈیائیا۔ تیرا ناؤں جودھا سورپیر مرد مردانہ، وڈ مردانگی اک کھائیا۔ دو جہاناں بنیا حکمرانا، تخت نواسی ساچے تخت سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در منگن سارے آٹیا۔ سو پُرکھ نرنجن تیرا زور، جابر جبر تیری سرنائیا۔ دو جا دے نہ کوئی ہور، نو نو ویکھیا تھائوں تھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیویں تور، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ اپنے ہتھ رکھیں اگئی ڈور، شبد شبدی تند بندھائیا۔ نام ندھان مچائیں شور، ڈنکا اکو اک لگائیا۔ کر پرکاش اندھیرے گھور، ساچا چند نور چمکائیا۔ چڑھ کے ویکھیں اپنے گھوڑ، اسو نظر کسے نہ آٹیا۔ ایکنکار ماریں دھر دا پوڑ، زمیں اسمان دئیں بلاٹیا۔ نیر کھول ویکھے دھرنی دھول، دھرت بیٹھی دھیان لگائیا۔ آد جگاد پورا کریں قول، کیتا قول بھل نہ جائیا۔ سچ سُناویں اپنا بول، انبولت راگ الاٹیا۔ وڈ بھنڈار دیویں کھول، وشن برہما شو سیو لگائیا۔ ساچے کنڈے تولیں تول، نام ترازو ہتھ اٹھائیا۔ آپ بیٹھا رہیں اڈول، لکھ چوراسی رہی ڈلاٹیا۔ ترے گن مایا پنج تت گھر گھر کرے گھول، چار گنٹ دہ دشا پئی لڑائیا۔ آتم پرما تم کرے نہ کوئی چوبل، سچ پریتی توڑ نہ کھئے نبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا ساچا ور، دو جہان تیری سرنائیا۔ شاہ پاتشاہ وڈ سچ بھوپ، راجن راج تیری اوٹ تکائیا۔ آد جگادی ست سرُپ، ست ستوادی تیری سچی اک سرنائیا۔ تیرا لیکھا چارے کوٹ، دو جہان تیرا حکم اکو نظری آٹیا۔ کلجگ اتم ویکھ جوٹھ جھوٹھ، جگت اندھیرا گیا چھائیا۔ ساچا دے نہ کھئے پوت، بے مکھ ہوئی سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا ساچا ور، پرہ تیرے جہا دو جا نظر کھئے نہ آٹیا۔ صاحب سجن بے پرواہ، دو جہان والی اک اکھوائیا۔ نرگن ہو کے بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرے چرن کول منگن پناہ، دوئے جوڑ سیس جھکائیا۔ ساڈا لیکھا انت مکا،

اگے باقی رہن کھئے نہ پائیا۔ پورب لیکھا جھولی پا، خالی جھولی دے بھرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچا دینا سچ ور، ور اکو منگ منگائیا۔ شاہ پاتشاہ ساچا رانا، آد جگادی اک اکھوائیندا۔ جگ چوکرئی تیرا بھانا، سری بھگوان نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیندا۔ کلجگ اتم کھیل کریں مہانا، مہا کتھ نہ کھئے سُنائیندا۔ تختوں لاپیں راجا رانا، ریت لگھ چوراسی ویکھ وکھائیندا۔ وشن برہما شو کروڑ تینتیسا سُرپت اند در بھکاری منگے دانا، دوئے جوڑ واسطہ پائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در اکو آس تکائیندا۔ در آس اکو رہے تگ، چرن کول منگن سرنائیا۔ اگلا پچھلا دے حق، پرہ وڈے تیری وڈ وڈیائیا۔ جگ چوکرئی دے سندیسہ گئے تھگ، نر نریشا نظر کیسے نہ آئیا۔ لگھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت سنمل زکھ پلے پت، ساچا پھل نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکو دینا ساچا ور، تیرے تیرا دھیان لگائیا۔ تیرے لگاون تیرا دھیان، دو جی اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ ساچا دینا شبدا گیان، نام ندھان بوجھ بھجائیا۔ راگ سناؤنا اکو کان، دھن آتمک آپ اُچائیا۔ مندر وکھاؤنا سچ مکان، سچ دوارا سوہیا پائیا۔ دیا جوتی جگے مہان، باقی تیل نظر کھئے نہ آئیا۔ امرت سروور پین کھان، جگ ترسنا بھکھ رہے نہ رائیا۔ سچ پریتی ملے بان، دو جہاناں پار کرائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اک وکھاؤنا اپنا گھر، گھر ساچا سوہیا پائیا۔ ساچا گھر کھول دوار، خالق خلق تیرے ہتھ وڈیائیا۔ مانگت بھکھک منگن وارو وار، در درویش بیٹھے لکھ جگائیا۔ جگ چوکرئی گئی ہار، چار کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ ناٹھ توڑ گرو اوتار، پیر پیغمبر پلُو گئے چھڈائیا۔ چاروں کُنٹ ہاہاکار، ہر کا نام نہ کھئے بھجائیا۔ نیتر کھول کرے نہ کوئی دیدار، جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اکو دینا ساچا ور، گھر ساچے وچے ودھائیا۔ وچے ودھائی تیرے گھر، دو جہا مندر نظر کھئے نہ آئیا۔ صاحب سلطان کیریا کر، پاربرہم ہتھ تیرے وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرے حکم کولوں رہے ڈر، اگے سپس نہ کھئے اُٹھائیا۔ چرن کول بیٹھے دڑ، نیتر نیناں نیر نیر وپائیا۔ کلجگ اتم چار کُنٹ دہ دشا نہ کوئی سر، سروور روپ نہ کھئے وٹائیا۔ لگھ چوراسی جیو جنت ترے گن اگنی رہے سڑ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ پنج تت وکارا ربا لڑ، کھنڈا کھڑگ نام نہ کھئے چمکائیا۔ سُرٹ شبدا کوئی نہ سکے پھڑ، بھرے بھلے پاندھی راہیا۔ توڑ نہ سکے کوئی ہنکاری گڑھ، کوڑی کیریا ڈیرہ کھئے نہ ڈھاپیا۔ ساچے مندر کوئی نہ سکے چڑھ، جگت دوارے پار کرائیا۔ جینودیاں

کوئی نہ سکے مر، مرنا سمجھ کیسے نہ آئیا۔ تیرا ملے نہ ساچا در، نو در بھجن واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کیوں
 بیٹھا مکھ چھپائیا۔ پُرکھ اکال کیوں بیٹھا چھپ، آپ اپنا بھیو چھپائیا۔ نو سو چرانویں چوکرئی رِسو لک، نرگن تیرا پڑدہ سکے نہ کھئے اٹھائیا۔
 گر اوتار پیر پیغمبر ہوئے کیوں بک، نام سندیسہ اک سنائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جوت جوت
 رُسنائیا۔ سچکھنڈ دوار کھول اکو کوٹ، کوٹن کوٹی بیٹھے دھیان لگائیا۔ آد جگاد تیرا لیکھا کیسے نہ آوے سوچ، سوچ سمجھ سکے نہ کوئی
 رائیا۔ تیرے درشن ہرجن ساچے رہے لوچ، لوچن لوچن نین کھلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دے ساچا ور،
 رحمت اپنی آپ کھائیا۔ رحمت کر وڈ مہروان، در تیرے الکھ جگائیا۔ کلجگ اتم مار دھیان، دھیان دھیان وچوں پرگٹائیا۔ سریشٹ سبائی
 بھلا تیرا آتم پرما تم گیان، پاربرہم برہم نظر کیسے نہ آئیا۔ ایش جیو نہ کوئی کلیان، جگدیش لیکھا سکے نہ کھئے مکائیا۔ وشن برہما شو سنے نہ
 کھئے کان، دھن انادی راگ نہ کھئے الائیا۔ شبد نرالا تیر مارے نہ کھئے بان، تکھی مکھی دھار نہ کھئے جنائیا۔ رسنا جہوا بتی دند چاروں گنٹ
 کرن کلیان، کلمہ حق نہ کھئے درڑائیا۔ تیرا دسے نہ سچ نشان، جگت نشانے رہے جھلائیا۔ پرگٹ ہو سِری بھگوان، بھگون اپنی کار کھائیا۔
 کاغذ قلم شاہی کوکن اچی کوک کرن پکار، نیتر روون زارو زار، ہوکا دیون واہو داہیا۔ تڈھ پن کوئی نہ سنے پکار، ناطہ چھٹا جیو سنسار،
 ملے کوئی نہ میت مُرار، سجن سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ چاروں گنٹ دھواں دھار، دہ دشا نہ کوئی اُجیار، زمیں اسمان گئے ہار، ہر کا رُوپ نظر
 کھئے نہ آئیا۔ دھرت دھول نہ چکے بہار، امرت کول کھلے نہ کوئی گلزار، ساول سول ملے نہ میت مُرار، نین مؤند نیتر نین اکھ نہ کھئے کھلائیا۔
 رام رُوپ نظر نہ آوے تیرا کرتار، ساچا دیا کرے نہ کھئے اُجیار، دہ دشا دسے آئی ہار، جت رُوپ نہ کھئے وٹائیا۔ لیکھا چھڈ کے گئے گرو اوتار،
 پیر پیغمبر تیرے دربار، اکو بولن اک جیکار، تیرا ڈھولا سوہلا راگ الائیا۔ ٹوں صاحب پروردگار، آد جگادی سانجھا یار، مُرید مُرشد
 ویکھیں اپنی وار، ساچی دھار مات پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو ویکھ اپنا گھر، جس گھر وسے جگت لوکائیا۔
 اٹھ پرہہ ویکھ اپنا جگت، نیتر جاگ آپ کھلائیا۔ لکھ چوراسی ایلے رکت، بوند بوند ربی تپائیا۔ آسا ترسنا من واسنا رہے بھٹک، بھٹکنا
 اکو نظری آئیا۔ پنچ وکارا چڑھیا کٹک، بل اپنا آپ پرگٹائیا۔ اندر وڑ کے کوئی۔ نہ سکے پچھے ہٹک، بھے نال نہ کھئے ڈرائیا۔ کلجگ سادھ

سنت ڈونگی بھوری رہے لٹک، بن پاندھی پندھ نہ کھئے مکائیا۔ تیرے آؤن دا اکو وقت، نانک گوہند گیا سمجھائیا۔ کھیلے کھیل پرہ آد شکت، شکت بھوانی لیکھے لائیا۔ نرویر ہو کے آوے پرت، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ کھیلے کھیل عرش فرش، قُرس ویکھے تهاؤں تھائیا۔ میٹ مٹائے سب دی حرص، ہوس سب دی اپنی جھولی پائیا۔ جن بھگتاں اُتے کرے ترس، مہر نظر نین اُٹھائیا۔ امرت میگھ اکو برس، سرشٹ سبائی اگنی تت بھجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ آٹھاکر پرہ سچ سوامی، دو جہان رہے گر لائیا۔ واسطہ پائے چارے بانی، پرا پسنی مدھم بیکھری نیتر نیناں نیر وہائیا۔ دوئے جوڑے ہتھ چارے کھانی، سجدہ سیس جگدیش جھکائیا۔ وشن برہما شو کرن دھیانی، دھیان دھیان وچ رکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن تیری آئی انت نشانی، نشانہ اپنا دے لگائیا۔ چار جگ تیری گائی کھانی، اکھر اکھر جوڑ جڑائیا۔ اٹھسٹھ تیرا کھیل رچایا پانی، بودھ اگادھ بانی نال رلائیا۔ سرتی شبد جنایا ہانی، گھر ساچے بھیو چکائیا۔ کِرپا کر شاہ سُلطانی، شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔ کلجگ پتی بال اوستھا اوڈھ جوانی، بڑپیا اتم گیا آئیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں چاروں گنٹ آوے ہانی، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ نرگن اُٹھ شاہ سُلطان، کیوں بیٹھا مکھ چھپائیا۔ تیرا تیرے آگے منگے دان، تیری اکو اوٹ تکائیا۔ شبد سُت تیرا بلوان، بلدھاری اک اکھوائیا۔ آد جگادی بن گرو مہروان، ستگر اپنا روپ سمجھائیا۔ دو جہان لیکھ چکائے آن، چوڈاں لوک چوڈاں طبق پڑدہ دئے اُٹھائیا۔ لیکھا جان زمیں اسمان، زیر زیر دئے مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اک وکھاؤنا سچا گھر، جس گھر بیٹھا رہیں بے پرواہیا۔ بے پرواہ پرہ سچا کھندا، دھر فرمان جنائیا۔ سچکھنڈ دوار ہر نرنکار اکو رہندا، محل اٹل ڈیرہ لائیا۔ جگ چوڈکری گر اوتار پیر پیغمبر وست امولک نام دیندا، داتا دانی بن ورتائیا۔ دو جہان نرگن ہو کے سدا وینہدا، ویکھنہارا نظر کیسے نہ آئیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جگ چوڈکری ونتے وینتا، سچ پیانہ اپنے ہتھ اُٹھائیا۔ آد جگاد کیسے نہ دیوے بھیتا، گھر گمبھیر اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ لگھ چوراسی جانہارا ساچا لیکھا، لیکھا لکھت آپ پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، حُکمی حُکم اک ورتائیا۔ ساچا حُکم کر نرنکار، کیوں سن سادھ لگائیا۔ کلجگ چاروں گنٹ جیو جنت ہویا دکھیار، دکھاں بھری رووے سرب لوکائیا۔ ناٹھ تٹا پتا پوت پیار، مات ساچی گود نہ کھئے سہائیا۔ نارکت کرے

وبھچار، بسنت رُوپ رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ چاروں کُنٹ دھوٰں دھار، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ کیوں چھپیوں پروردگار، بے عیب عیب
 ویکھ کے خوشی منائیا۔ ویلا نہیں ہون دا غائب، ظاہر ظہور رُوپ وٹائیا۔ جن بھگتاں اُتے کر عنایت، مہر نظر اُٹھائیا۔ آگے کرن نہیں دینی
 تینوں کوئی کفایت، بے پرواہ تیری آس رکھائیا۔ پچھلی چھڈّ شرع شرائط، شریعت رہن کھئے نہ پائیا۔ اُٹھ کے ستگر دے اک ہدایت، حد
 حدود دے ٹڑائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سد تیرے ماتحت، تُوں سب دا آقا اکو نظری آئیا۔ تیرے حُکمے اندر شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان
 لکھ کے گئے شرائط، شرط اکو تیرے نام پائیا۔ اتم آ کے سب دی کر حمایت، حملہ کرے نہ کوڑی کریا جگت لوکائیا۔ تیرے آگے اکو اک سچ
 وضاحت، وازہ کیتا بے پرواہیا۔ اپنا سوچ نہ کوئی مُفائد، مُفلس روون مارن دھاپیا۔ اپنا بدل پرہو قواعد، قانون قاعدہ آگے اک بنائیا۔ ساچا
 حُکم کر عائد، عدالت اکو اک لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہروان پھیرا پائیا۔ مہروان پرہ چھیتی آ، سرگن یرگن تیرا
 دھیان لگائیا۔ تُدھ بن دسے نہ کوئی ملاح، دو جہان بیڑا پار کرائیا۔ گر اوتار دے کے گئے صلاح، پُرکھ اکال اکو متو داتا وڈ وڈیائیا۔ جس
 دے نالوں ہوئے جُدا، اتم اپنے وچ ملائیا۔ اُس دے قدماں اُتوں ہو فدا، چرن کول دھوڑی ٹکا مستک لائیا۔ کر کریا مارگ دسے اکو سیدھا،
 چار ورن رہے نہ کھئے لڑائیا۔ مل سخیان پائے گدھا، گیت گوہند اک سنائیا۔ تن من جائے ودھا، تیر نشانہ اک چلائییا۔ اپنے ملن دی دسے نکئی
 بدھا، بُہتی کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال سری بھگون سب دا پتا، لکھ چوڑاسی اپنی گود اُٹھائیا۔ جو گُرمکھ لکھ چوڑاسی
 وچوں کردے ساچا پتا، تنہاں اپنی اُنکلی لے لگائیا۔ نہ ویکھے کوئی وڈا نگا، بال انجانے سگھڑ سیانے دئے بنائیا۔ ہر گھٹ اندر وڑ کے کرے
 پریمی پتا، بتکاری رُوپ وٹائیا۔ کھیلے کھیل نت نوتا، جگ چوڑی پھیرا پائیا۔ نام ندھان چلائے اپنا سک، مہر اکو اک لگائیا۔ دُو جے ہٹ
 کدی نہ وکا، قیمت سکے نہ کھئے چُکائیا۔ رس دیوے کدے نہ پھکا، امرت دھار اک وبائیا۔ گھر وکھائے اپنا اندھئا، نج نیتر نین کھلائییا۔ چار
 جگ جس دا گاؤندے سارے کہانی قصہ، سو قسمت سب دی دئے بدلاییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ویکھ آ کے ساچا
 گھر، نو کھنڈ پرتھی رہی گر لائیا۔ پاربرہم پرہہ آئیڑے، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ چار جگ دے پئے جھیڑے، اتم لیکھے لائیا۔ سنجے ہوئے بن
 تیرے کھیڑے، دیا باقی نظر کھئے نہ آئیا۔ چاروں کُنٹ نظر نہ آؤن دُھر دے ڈیرے، ڈنکا نام نہ کھئے وجائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پا کے گئے

پھیرے، آپ اپنا ویلا وقت لنگھائیا۔ اتم کہہ کے گئے سری بھگوان سب دا داتا کرے مہرے، مہر نظر اک اٹھائیا۔ صاحب ستگر کلجگ انت آئے کوڑی کیریا گھیرے، گڑھ سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ بن تیرے پُرکھ اکال دین دیال سُرَت سوانی نال چوٹھی لاو کوئی نہ لوے پھیرے، کوڑے کنت گھر گھر بیٹھے کر کُرمائیا۔ آپرہو پربھ میرے وڑ جا ویہڑے، اپناچرن کول ٹکائیا۔ چار جگ بیٹھے رہے کر کے جیرے، اک تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، آویکھ دُھر دا در، در دروازہ آپ گھلائییا۔ پاربرہم پربھ کھول دروازہ، بند تاکی کُنڈا لاییا۔ کیریا کر غریب نوازا، غریب نانے منگ منگائیا۔ انت کنت بھگونت رکھ لاجا، لاجونت تیری سرنائیا۔ تیرا دھام سمبل کیسے نہ لبھا دیس ماجھا، مجلس گھر گھر کرے لوکائیا۔ راتیں سٹیاں لین خواوا، خالق خلق نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر اپنے پھیرا پائیا۔ گھر اپنے پھیرا پاوانگا۔ محل اٹل اک رُشناوانگا۔ نہچل دھام بناوانگا۔ ساچا رام رُپ پرگٹاوانگا۔ کاہن بن کے اکو آوانگا۔ سچ امام اک اکھواوانگا۔ پُرکھ اکال نام دھراوانگا۔ نہکلنک نشان جھلاوانگا۔ کل کلکی ویس وٹاوانگا۔ دُھر دی ونگی نام لیوانگا۔ سرشٹ سبائی مردی مردی آپ پچاوانگا۔ ترے گن مایا سڑدی سڑدی، سیتل دھار میگھ برسوانگا۔ مانس جنم مردی مردی، ہر کے پوڑے آپ چڑھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھاوانگا۔ مہر نظر اک اٹھائے گا۔ پُرکھ اباشی دیا کھائے گا۔ نرگن زرویر دھار چلائے گا۔ کلجگ کوڑی کیریا قہر مٹائے گا۔ بھکت دوار اک سہائے گا۔ چار ورن رنگ رنگائے گا۔ ساچی سرن اک رکھائے گا۔ دوجا ورن کھئے نہ بئے گا۔ ایر غیر مکھ بھوائے گا۔ گُرمکھ گُرسکھ ہرمندر وڑ کے کرن سیر، سیرگاہ اک بنائے گا۔ سچکھنڈ دوارا وسے سچا شہر، چہر چہن نہ کھئے چھپائے گا۔ ذات پات دین مذہب پنج تت کوئی نہ کرے ویر، کایا رُپ نظر کھئے نہ آئیگا۔ کھیلے کھیل گمبھیر گھر، گھر گورا ایکا رنگ رنگائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، حق نبیڑا دئے نبیڑ، حقیقت سب دی ویکھ وکھائے گا۔ پربھ حق حقیقت ویکھ وکھائے گا۔ جگت شریکت نہ کھئے رکھائے گا۔ سچ توفیق اک جنائے گا۔ چار ورن رفیق بنائے گا۔ احباب نام رباب سُنائے گا۔ پن صواب نہ کھئے جنائے گا۔ کایا کعبہ اکو گھر وکھائے گا۔ آب حیاتا جام پیائے گا۔ ساکھیات نظری آئیگا۔ کائنات ویکھ وکھائے گا۔ وڈ امام پھیرا بئے گا۔ سچ سلام اک سمجھائے گا۔ کلمہ نظام اک بنائے گا۔ پچھلا لیکھا میٹ تمام، طمع سب دی جھولی بئے گا۔ آگے کرے نہ کوئی حرام، حرام

زادہ نظر کھئے نہ آئیگا۔ سارے گائن سچ خدائے تیرا پیغام، ہزارا درود نہ کھئے پڑھائے گا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے
 کھیل ساچا ہر، محبان بیدو بی خیر یا اللہ الہی نور اک درسائے گا۔ ساچا نور دئے درسا، مکھ نقاب پڑدہ لایا۔ پاربرہم پرہہ بھیو چکا،
 چاروں کنت کرے رُشنائیا۔ دو جہاناں ویکھے تھاور تھان، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی کار کھائیا۔ سنت سہیلے لئے جگا، جاگرت جوت
 جوت رُشنائیا۔ بھگت بھگوان لئے منا، مہر نظر نین اٹھائیا۔ گرمکھ گودی لئے بہا، گرسکھ اُنکلی لا پھرائیا۔ بن وچولا سچ ملاح، نوکا نیئا بیڑا
 پار کرائیا۔ ساچی دیوے سچ صلاح، کرے اک پڑھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، نر ہر اکو اک
 اکھوائیا۔ نر ہر نرائن سچ پرہہ ایک، ایکنکارا ہر اکھوائیندا۔ آد جگادی جس دی ٹیک، دو جہان سیس نوائیندا۔ نت نوت لئے ویکھ، نیتر
 لوچن نین نہ کھئے کھلائیندا۔ جگ چوگری وٹائے بھیس، ویس اولآ آپ کرائیندا۔ جن بھگتاں کرے ساچا بیت، پریم پریتی اک لگائیندا۔ سنت
 سہیلے دسے اپنی کھید، بن کھلاری کھیل سمجھائیندا۔ گرمکھ دیوے انتر آتم بھیت، انہو اپنا آپ جنائیندا۔ گرسکھ سرتی شبدی کرے
 چیتن چیت، من چت ٹھگوری کھئے نہ پائیندا۔ دھر دا لکھے مستک لیکھ، پورب لہنا آپ مکھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے اپنے انگ لگائیندا۔ ہرجن ساچے لائے انگ، انگیکار اک اکھوائیا۔ کریا کرے سوراسرینگ، شاہ
 پاتشاہ بے پرواہیا۔ نام ندھان وجائے مردنگ، تن نگارے چوٹ لگائیا۔ بھیو کھلائے ہنگ برہم، پاربرہم دئے سمجھائیا۔ آتم پرماٹم نال جائے من،
 من منسا رہن کھئے نہ پائیا۔ بھاگ لگے ساچے تن، تنوت کرے گڑمائیا۔ ساچا نور چڑھے چن، نرگن جوت جوت رُشنائیا۔ کوڑی کریا بھانڈا
 بہم دیوے بہن، ٹھوکر اکو نام لگائیا۔ بھیو کھلائے چار ورن، اٹھاراں برن دئے سرنائیا۔ کلجگ اتم ترنی ترن، تارنہارا اکو پھیرا پائیا۔ دو جہان
 جس دا ڈھولا پڑھن، وشن برہما شو رہے جس گائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دوارے کھڑھن، بن بردے غلام روپ درسائیا۔ سو صاحب
 ستگر کرتا پُرکھ کرنی کرن، قدرت قادر ویکھ وکھائیا۔ تس سوامی پکڑو چرن، چرن کول ملے وڈیائیا۔ آون جاون چکے مرن ڈرن، لکھ
 چوراسی رہن نہ پائیا۔ جس مندر چڑھ کے جس گھر وڑ کے جس درشن کر کے گر اوتار پیر پیغمبر بھگت سنت گرمکھ گرسکھ اکو ناؤں
 پڑھن، ٹوں میرا میں تیرا سوہنگ ست سرؤپ تیرا روپ نظری آئیا۔ تیرا روپ سو بھگوان، بھگون تیرے وچ سہائیا۔ ہنگ برہم

تیرا نشان، لوکات کرے رُسنائیا۔ بن ہنگ تیرا کوئی نہ کرے مان، تیرا نام نہ کوئی گائیا۔ سچ بول کہے بھگوان، واہوا برہم تیری چٹرائیا۔ تیرے بناں میرا سُنجا رہے جہان، لکھ چوڑاسی بنت نہ کھئے بنائیا۔ بن تیرے میں کس دا بناں کاہن، گوپی گون گون پرنائیا۔ ہنگ کہے پرہ میں تیرے چرن کول قربان، تُوں اپنا انس بنس دتا بنائیا۔ نت نوت اپنا نام سندیسہ دیویں دھر فرمان، ناؤں نرنکارا اک درڑائیا۔ میں ڈوم ہو کے کدا رہاں کلیان، چار جگ تیرا ہوکا دے سُنائیا۔ انت دساں اوہ ویکھو بھگوان، سری بھگوان ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جس دا اچا اچ مکان، اوچو اوچ بے پرواہیا۔ جس بھگت ملنا آن، تس ملن دی بدھ دیاں سمجھائیا۔ چرن کول کرو پرنام، سچ پریتی اک رکھائیا۔ پورا ستگر پُرکھ اکال ملے آن، رحم اپنا آپ کھائیا۔ کلجگ جیو نہ بھل انجان، بالی بدھ نہ وقت گوائیا۔ بیس بیسا کھیل مہان، ہر جگدیشا ربا کرائیا۔ صدی چوڈھویں ہئے حیران، چوڈاں طبق دین دُہائیا۔ تیئی اوتار کرن دھیان، نیتر نین نین اٹھائیا۔ بھگت اٹھاراں چرنی ڈگن آن، چرن کول کول سرنائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد انت کہن سچ توفیق تینوں مہروان، تعریف تیری کر کر جس گائیا۔ نانک گوبند اچی کوک کہے پُرکھ اکال، اکل کل دھاری ویس وٹائیا۔ جس جیو تینوں دتا جیا دان، کیوں بیٹھا پرہو بھلائییا۔ اندر وڑ کے اپنے مندر مار دھیان، بجرکپائی پڑدہ لابییا۔ آگے دسے تیرا مہان، جو چوری چوری اندر وڑ کے تیری سیج ہنڈھائیا۔ جے برہم تُوں اپنا آپ لئیں پچھان، پاربرہم تیرے کول بھجا آوے واہو داہیا۔ پھیر دوہاں نوں اکو جہا مان، تُوں کہیں تُوں میرا، اوہ کہے تُوں میرا روپ بن جائے گرو چیلا، ساچے گھر ہئے میلا، ملے کنت سجن سہیلا، ناری چکے تیرا وقت دُہیلا، اچرج کھیل پرہو پرہ کھیلا، خالق خلق ست سروپ سو پُرکھ نرنجن ویکھنہارا دہ دشا چار کوٹ، نو نو اپنا پھیرا پائیا۔ ہنگ برہم پرہ دا دئے ثبوت، پرتکھ پاربرہم جنائیا۔ وڑیا رہے پنج تت کایا کلبوت، ساڈھے تِن ہتھ اپنا بنک سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گھر آ کے ملے محبوب، مُحبت اپنے نال رکھائیا۔

* ۱۱ آسُو ۲۰۲۰ یِکرمی جاگیر سِنگھ دے گرہ پنڈ توت ضلع فروزپُڑ * *

سچکھنڈ نواسی شاہ سلطان، مہروان تیری سرنائیا۔ پُرکھ ابناشی نوجوان، بے انت تیری وڈیائیا۔ سو پُرکھ نرنجن گن ندھان، گہر گمبھیر تیرا بھيو کھئے نہ آئیا۔ ہر پُرکھ نرنجن راج راجان، بھوپت بھوپ ناؤں دھرائیا۔ ایکنکار کھیل مہان، نرگن سرگن دھار بندھائیا۔ آد نرنجن تیرا دیپ مہان، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ ابناشی کرتے تیرا ویس دو جہان، نرویر داتے بے پرواہیا۔ سری بھگوان تیرا سچ نشان، برہمنڈ کھنڈ اکو نظری آئیا۔ پاربرہم تیرا نام پردھان، ناؤں نرنکارا صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے ملے وڈیائیا۔ شاہ پاتشاہ سری بھگونت، بے عیب نور خدایا۔ آد جگاد تیری مہا اگت، بھيو بھیت کسے نہ پایا۔ کھیلین کھیل جگا جگت، جگ چوکرئی راہ چلایا۔ شبد انادی ساچا منت، منتر اکو اک درڑایا۔ لکھ چوراسی بن بن کنت، سیج سہنجنی آپ ہنڈھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگایا۔ در تیرے الکھ سری بھگوان، نعرہ اکو اک لگائیا۔ تخت نواسی نوجوان، مرد مردانے تیری وڈ وڈیائیا۔ سدا سدا سد تیرا فرمان، دھر فرمانا اکو نظری آئیا۔ دئیں سندیسہ دو جہان، رسنا جہوا حکم منائیا۔ جیرج اندج اُتہج سیتج چارے کھانی کر پروان، چارے بانی دئیں جنائیا۔ چارے کنت ہو پردھان، چارے جگ ویکھ وکھائیا۔ چار یاری کھیل مہان، خالق خلق دئیں سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے واسطہ پائیا۔ در تیرے واسطہ رہے پا، ہر بے انت بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے سیس جھکا، سجدہ اکو اک رکھایا۔ نرگن نرگن میرے خدا، بی پھربان مہبان بیدو نوری نور نور رُشنایا۔ ست ستوادی ہو نگہبان، مہروان مہر نظر اٹھایا۔ سچکھنڈ دوارے ہر نرنکارے تیرے چرن کول دھیان، دو جا ایشٹ ہور نہ کھئے منایا۔ ست ستوادی برہم برہمادی کریں سچ نیاں، سجن تیری اوٹ تکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر ساچے منگن آیا۔ ساچے گھر آئے منگن، گر اوتار سیس نوایا۔ ساچی چولی چاڑھ رنگن، پیر پیغمبر واسطہ دھئے جوڑ پائیا۔ تیرا نام ندھان وجے اک مردنگن، کائنات کلمہ اک شنوائیا۔ کرپا کر رکھ اپنے انگن، انگیکار اک ہو جائیا۔ تیرا کھیل سورے سربنگن، سمجھ کھئے نہ پائیا۔ سیوا کرے سورج چندن، بھجا پھرے واہو داہیا۔ نیتر رووے کھنڈ برہمنڈ

وربھنڈن، جیرج انڈ ربا گُرا لائیا۔ سچ ملے نہ کیسے پرمانندن، نجانندن رس نہ کھئے وکھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا دُوئی دُویتی کوئی نہ ڈھاپے کندھن،
 بھانڈا بھرم نہ کھئے بھٹائیا۔ نام ٹکا کوئی نہ لائے چندن، جوت للاٹ نہ کھئے رُشنائیا۔ کوڑی کِریا کوئی نہ کرے کھنڈن، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار
 نہ کھئے گوائیا۔ غریب نائیاں گھر کوئی نہ چپے تندن، بھگون رُوپ نظر کھئے نہ آئیا۔ لکھ چوراسی کوئی نہ کٹے پھندن، پھاسی گلوں نہ کھئے لُہائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دے ساچا ور، تُدھ بِن دُوچا نظر کھئے نہ آئیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر آئے گھر، پرہہ چرن تیرے
 وڈیائیا۔ زربھو چُکا بھے ڈر، بھیانک رُوپ نہ کھئے وکھائیا۔ در درویش کھلوتے کھڑ، پلُو گل وچ رہے پائیا۔ سِری بھگوان نرائن نر، شاہ
 پاتشاہ نیر نین اکھ کھلائییا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیرے کولوں لے کے گئے ور، ور تیری دات جھولی پائیا۔ لوکات تیرا سندیسہ لکھ لکھ
 آئے دھر، ڈھر دی دھار جنائیا۔ ہوکا دتا ناری نر، رسنا جہوا بئی دند صفتی صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر اپنا ویکھ وکھائیا۔ ویکھ پرہو پرہہ کھول اکھ، آخر تیرے آگے عرضوئیا۔ سچ کہانی تینوں رہے دس، گُر اوتار
 پیر پیغمبر رہے سُنائیا۔ کلجگ اتم ساڈی ہوئی بس، بستہ سارے بٹھ وکھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت لکھ لکھ لیکھا آئے دس، تیرا
 سندیسہ نام سُنائیا۔ کلجگ اتم پاربرہم پتپریشور ہوئے پرگٹ، نرگن جوت جوت رُشنائیا۔ دھرم دوار کھولے اکو ہٹ، سچ سمگری وچ
 ٹکائیا۔ کھیلے کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی کار کمائییا۔ لہنا دینا چُکائے تیرتھ تٹ، اٹھسٹھ گنگا گوداوری جمناسُستی اپنی جھولی پائیا۔ اتم
 پرما تم پرما تم سرب جیواں دیوے اکو مت، دُوچی کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ لیکھا جانے پنج تت، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش کھوج کھوجائیا۔
 نجر جھرنا دیوے رس، امرت جام اک پیائیا۔ ساچی جوت کرے پرکاش، اگیان اندھیر مٹائیا۔ گھر گوپی کابن پوائے راس، سُرتی شبدی ناچ
 نچائیا۔ لیکھا جانے پون سواس، پون پوناں سوہیا پائیا۔ جُگ چوڑی وچھڑے جن بھگتاں پوری کرے آس، بھگون اپنا بھیمو کھلائییا۔ سچ
 پریتی پُرکھ اکال دسے اکو نات، ناطہ بدھاتا جوڑ جڑائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن دھرم بنائے اک جماعت، کھتری براہمن شوڈر ویش نظر کھئے نہ
 آئیا۔ نانک گویند لیکھا لیکھا نال قلم دوات، شاہی کاغذ شہادت دین گواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دیوے ساچا
 ور، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ مہروان پرہہ پاربرہم، در تیری اوٹ رکھائیا۔ نہکرمی کر اپنا کرم، کرم کانڈ دے مٹائیا۔ کلجگ نینا ڈولے دھرم،

سچ سچ نظر کھئے نہ آئیا۔ نیترو رووے ورن برن، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ نیترو کھلے کیسے نہ ہرن پھرن، سادھ سنت جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے تھے پربت ڈونگھی کندر، بیٹھے دھیان لگائیا۔ اپنے مندر مول نہ چڑھن، در در گھر گھر بھجن واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکو دے ساچا ور، راہ تگے تیرا سرب لوکائیا۔ جگت لوکائی تگے راہ، نیترو نین نین اٹھائیا۔ شاستر سمرت وید پُراں بنے گواہ، سچ شہادت اک رکھائیا۔ وید ویاس عیسیٰ موسیٰ محمد نانک گوہند گئے سنا، دُھر دا لیکھا لیکھ جنائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت پرگٹ ہووے بے پرواہ، جس دا نہ کوئی پتا نہ کوئی مائیا۔ ساچا مندر دئے سہا، سمبل اپنا ڈیرہ لائیا۔ گوہند سورا لئی جگا، جاگرت جوت جوت رُشنائیا۔ نام کھنڈا کھڑگ لئی چمکا، چنڈ پرچنڈ روپ وٹائیا۔ برہمنڈ کھنڈ دو جہان ویکھے تھاؤں تھان، وشن برہما شیو سویا کھئے رہن نہ پائیا۔ سچ سندیسہ نرگن نرویر پُرکھ اکال دیوے آ، دو جہان اکو وار سُنائیا۔ پاربرہم پرہ سب دا سچ ملاح، پروردگار بیڑا اک وکھائیا۔ رام رمیا ہر گھٹ نظری جائے آ، ساچا کاہن بنے شہنشاہیا۔ اکو نوبت نام دئے وجا، ڈنکا اپنے ہتھ رکھائیا۔ کوڑی کیریا چار کُنٹ دہ دشا جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ دیوے ڈھاہ، مایا ممتا ہوئے ہنگتا میٹ مٹائیا۔ ساچا منتر اکو اک دئے درڑا، ساچا سوہلا راگ سُنائیا۔ بنے وچولا آپ خُدا، خودغرضی سب دی دئے گوائیا۔ مارگ دتے اکو سِدھا، کلمہ اکو اک پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ سچ سندیس دیوے بھگوان، شبدی شبدی ڈھولا گائیندا۔ پتہر میسور ہو مہروان، مہر نظر نین اٹھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے رکھو اک دھیان، وڈ دھیانی آپ جنائیندا۔ پرگٹ ہووے نوجوان، جودھا سوربیر بل اپنا آپ رکھائیندا۔ جوتی جوت جوت جگے مہان، پنج تت نظر کھئے نہ آئیندا۔ من مت بُدھ سکے نہ کھئے پہچان، انہو اپنا کھیل کھلائیندا۔ شاہو بھوپ بن راجان، دُھر فرمانا حکم سُنائیندا۔ سچ دوار کھول دکان، چوڈاں ہٹ پھول پھولا ئیندا۔ چوڈاں طبقاں ویکھے آن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دوتے جوڑ کرن ارداس، ارداسا اکو اک سُدھائیا۔ کیریا کر پُرکھ ابناش، ابناشی تیری اوٹ رکھائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکیتا ناس، تھر کھئے رہن نہ پائیا۔ جگ چوکرئی تیرا کم اکو خاص، خواہش اپنی پور کرائیا۔ کلجگ اتم سب دا دے ساتھ، اکون باون تیری اوٹ رکھائیا۔ ستر منگن دوتے دوتے جوڑ ہاتھ، بہتر تیری اوٹ تکائیا۔ چہتر کہن

دیناں ناتھ، انا تھاں تیری سچ سرنائیا۔ چار چار کہن پرگٹ ہو پُرکھ سمراتھ، سمرتھ داتے بے پرواہیا۔ پنج پنج کہن تیرا ویکھیئے کھیل تماش، خالق خلق رُوپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دے اپنا ور، دُو جے در منگن نہ جائیا۔ دیونہارا ایکو ایک، ایکنکارا آپ جنائیندا۔ نرگن رکھو نرگن ٹیک، سرگن سرگن ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جامہ دھرے بھیکھ، ساچا راما، رُوپ رنگ ریکھ نہ کھئے بنائیندا۔ نرُویر ہو کے پھرے جامہ، نراکار اپنی کار کھائیندا۔ سیوادار ہو کے بنے کاما، سیوک اپنا رُوپ وٹائیندا۔ سرب جیاں ہووے انترجاما، گھٹ گھٹ ویکھ وکھائیندا۔ لگھ چوراسی دیونہارا برہم گیانا، برہم وِدیا آپ پڑھائیندا۔ دھرم وکھائے اک نشانہ، دو جہاناں آپ جھلائیندا۔ کلجگ کوڑا مٹے جہانا، لوکات رہن نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل آپ سمجھائیندا۔ ساچا کھیل سمجھائے پُرکھ سمرتھ، بے پرواہ آپ جنائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ نو نو چار چلاونہارا رتھ، مہاسارتھی پھیرا پائیا۔ بودھ آگادھ شبد ناد بانی گرو سُنائے اکتھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ لہنا دینا چُکائے ہتھو ہتھ، انت ادھار نہ کھئے جنائیا۔ کلجگ کوڑی کِرپا جوٹھ جھوٹھ مایا ممتا ہووے ہنگتا اپنے کھاتے لئے گھت، جس کھاتیوں باہر کڈھائیا۔ سب دی میٹے من مت، من کا منکا آپ بھوئیا۔ اک جنائے سچی گرمت، گر شبدی بوجھ بوجھائیا۔ بن ستگر شبد دوجا نہیں کوئی سمرتھ، پنج تت کم کیسے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں آگے جوڑو ہتھ، داتا دانی اکو اک اکھوئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لوکات جس دا نام چلاؤندے ہٹ، بن ونجارے سیو کھائیا۔ اتم سارے اچی کوک پکار گئے دس، سوہلا ڈھولا راگ سُنائیا۔ ہووے بالک سارے نرگن سرگن دے وس، اوہ صاحب سچ پتا مائیا۔ جیوں بھاوے تیوں لئے رکھ، سد بھانے وچ سائیا۔ جن بھگتاں نیتر کھول دیوے آگھ، پڑدہ دُوئی دُویت اٹھائیا۔ نرگن پرگٹ ہووے پرتکھ، پاربرہم پرہہ اپنا ویس وٹائیا۔ کلجگ اتم سب دی لجا لئے رکھ، جو جن بیٹھن دھیان لگائیا۔ وسنہارا گھٹ گھٹ، انترجامی پھیرا پائیا۔ ساچا مارگ دیوے دس، دہ دشا حُکم ورتائیا۔ کلجگ کوڑا کھیرا کرے بھتھ، اگنی جوت لنبو لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دا لیکھا آپ جنائیا۔ دھر دا لیکھا دسے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ کلجگ اتم ویکھے سریشٹ سبائی پاپ، دو جہاناں پڑدہ لاپیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو رسنا جہوا گئے آگھ، آخر لیکھا سب دا دئے مکائیا۔ دو جہان سری بھگوان بند کواڑی کھول تاک، سچکھنڈ نواسی تھر گھر

دوارے ہر نرنکارے شبدی ست ابناشی اچت اپنا دیپک لے جگائیا۔ اٹھ لاڈلے میرے پُت، تیرا ویلا وقت گیا آئیا۔ جا کے ویکھ سہنجنی رُت، چاروں کُنٹ کر رُشنائیا۔ جو تیرے نالوں گئے رُٹھ، تنہا رُسیاں لے منائیا۔ پچیا رہے نہ کوئی کسے گٹھ، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ نام سنیہڑا دینا چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حُکم اک سمجھائیا۔ ساچا حُکم سُن گیت، شبد دُلا رے ہر جنائیندا۔ جا کے دس مندر مسیت، شودوالے مٹھ تیری سیو لگائیندا۔ کلجگ جیوو بدلو اپنی نیت، صاحب سوامی دُور دُراڈا ویکھ وکھائیندا۔ وُضو کر کر کیوں ہوئے پلیت، پاک رسوُل نظر کیوں نہیں آئیندا۔ پروردگار سدا اتیت، ترے گن وچ نا کدے سمائیندا۔ صدی چوڈھویں رہی بیت، ویلا گیا ہتھ نہ آئیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نیتر روون کھڑے نزدیک، اُمت اُمتی سار کھئے نہ پائیندا۔ اللہ رانی کہے میرے چار یار شریک، شرکت مات نہ کھئے گوائیندا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا تاریک، نوری چند نظر کھئے نہ آئیندا۔ سچ محبوب کرے نہ کھئے پریت، کلمہ نبی نہ کھئے پڑھائیندا۔ تیرا ملے نہ کھئے ثبوت، ثابت صورت نیتر نین نہ کھئے وکھائیندا۔ بن تیرے کلمے پنج تت خالی دے کلبوت، مکہ کعبہ ساچا حُجرہ اچ محراب ڈیرہ کوئی نہ لائیندا۔ بن تیرے کوئی نہ کرے محفوظ، جھوٹھی مجلس مُلاشیخ سرب وکھائیندا۔ پرہ جی تیرا شبد اک جاسوس، دو جہاناں گھر گھر ویکھ وکھائیندا۔ کلجگ انت سچے کِریا دھان نہ بنیں کنجوس، گر اوتار پیر پیغمبر تیرے کولوں اکو منگ منگائیندا۔ کوڑی کِریا کر موقوف، دُھر دا حُکم تیرا اکو نظری آئیندا۔ تیرے دھیان اندر سرب مصروف، نیتر نین سرب اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکو بھیج دینا دوت، دوتی دُشٹ سرب مُکائیندا۔ سیری بھگوان پیا ہس، سچکھنڈ نواسی خوشی منائیا۔ سارے کہو ساڈی ہوئی بس، پرہ تیری اوٹ تکائیا۔ میں سندیسہ دیواں اکو سچ، سچ سنیہڑا دیاں جنائیا۔ لوکات نرگن دھار ویکھاں جا کے ٹھ، بن پاندھی پندھ مُکائیا۔ سرشٹ سبائی تپدا کھیڑا ٹھنڈا ہوئے بھٹھ، اگنی اگ روپ رہن نہ پائیا۔ چار ورنان دیواں اکو مت، دین مذہب لائن رہن کھئے نہ پائیا۔ دوار کھولاں اکو ہٹ، ساچا سوڈا نام وکائیا۔ چاروں کُنٹ نظری آئے اک پُرکھ سمرتھ، ایشٹ دیو سوامی درشٹ سب دی آپ گھلائییا۔ پیس پیسا ہو پرتکھ، پرتکھ اپنا راہ چلائییا۔ جن بھگتاں کھول انتر آگھ، آتم پرما تم دے بُجھائیا۔ شبد نعرہ بول الکھ، سچ جیکارا اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجگ لیکھا دئے

جُکائیا۔ کلجگ لیکھا جائے چُک، لوکھات رہن نہ پائیا۔ کوڑی کریا پینڈا جائے مُک، پاندھی رُوپ نہ کھئے وٹائیا۔ پُرکھ اکال جائے تھ، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ سَتجگ ساچا پئے اُٹھ، گوڑھی نیند پڑدہ لاپیا۔ تِن جُگ جو بیٹھا رہا چُپ، انت اپنی لئے انکڑائیا۔ اُچی کوک کہے مُکھ، پرپھو تیری اک سرنائیا۔ مینوں کوئی نہ آوے دُکھ، درد لگے کوئی نہ رائیا۔ مین سپس نواواں جھُک، ہنکار وکار میرے وچ نہ کھئے دسائیا۔ مین تیرا لاڈلا پُت، تُوں میرا پتا مائیا۔ سچ سہاؤنی سچّی رُت، رت اپنے نام رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سپس جگدیش اسپس اک رکھائیا۔ اُٹھ سَت پیارے لال، سِری بھگوان دیا کھائیندا۔ ساچا مارگ دئے سکھال، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ اکو ایشٹ جناؤنا پُرکھ اکال، دوْجا دیو نظر کھئے نہ آئیندا۔ لوکھات سچ بناؤنی دھرمسال، بھگت بھگوان میل ملائیندا۔ جا کے ویکھ مُریداں حال، مُرشد اپنا حُکم سُنائیندا۔ جو پاربرہم دی گھالن رہے گھال، تِنہاں تیرے نال رلائیندا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت اک وکھائیندا۔ لیکھا مُکا شاہ کنگال، چار ورن اکو گھر بھائیندا۔ شبد گرو گُردیو بن دلال، سَتگر ساچی سیو کھائیندا۔ دپیک دیا اکو بال، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ امرت آتم جام دئے پیال، نِجھر جھرنا آپ جھرائیندا۔ ساچا مندر دئے وکھال، دھرم دوارے کُنڈا لاپندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سَتجگ ساچے آپ سمجھائیندا۔ سَتجگ ساچے جانا اُٹھ، سو صاحب آپ جنائیا۔ پُرکھ اکال گیا تھ، مہر نظر اٹھائیا۔ تیری سہائے سہنجی رُت، رُت اپنے نال مہکائیا۔ تیرا مالک ابناشی اچت، دوْجا نظر کوئی نہ آئیا۔ تیرا خالق تیری خلق ویکھے اندر باہر مُکھ، مُکھ مُکھڑا آپ دھوائیا۔ لوکھات نہ بہنا چُپ، جا کے ہوکا دے واہو داہیا۔ سِری بھگوان جو سب دے اندر بیٹھا چُھپ، سو پُرکھ نرنجن نرگن نور جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ ساچی سکھیا سَت دھرم، دھرم آتما آپ جنائیندا۔ سَتجگ تیرا اکو کرم، ہرجن ساچے میل ملائیندا۔ سَتجگ تیرا اکو ورن، ورن آتم نظر کھئے نہ آئیندا۔ سَتجگ تیرا اکو اکھ پڑھن، ڈھولا اکو اک سُنائیندا۔ سَتجگ تیرا اکو مارگ سارے چڑھن، رہبر اکو اک سمجھائیندا۔ سَتجگ تیرا دوارا اکو منگن سرن، سرنگت اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سَت ستوادی ساچی کار کھائیندا۔ سَتجگ ملدا ویکھ ور، کلجگ نین اٹھائیا۔ دوئے جوڑ ڈگا سرنائی دڑ، پرہ آگے سپس جھکائیا۔ کریا

ندھان کی ربا کر، تیرا بھیو کھئے نہ آئیا۔ میں تیری سیوا کیتی گھر گھر، دُھر دا حُکم سیس جھکائیا۔ تیرا بھیو چُکایا سب توں ڈر، بہرم بھلائی
 سرب لوکائیا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار بنایا گڑھ، کوڑی کیریا نال رلائیا۔ ترے گن اگنی ویکھ سرشٹی رہی سڑ، آگے ہو نہ کھئے پچائیا۔
 تیرے دوارے کوئی نہ سکے وڑ، نو دوارے پندھ نہ کھئے مکائیا۔ سُرتی شبدی پھڑے نہ کوئی لڑ، سب دے پلو دتے چھڈائیا۔ کرے وبھجاری
 ناری نر، ہر کنت نظر کیسے نہ آئیا۔ کچے پرہو رہے جھڑ، بے پرواہ تیرا حُکم سمجھ کھئے نہ پائیا۔ کیریا کر میرے مہروان، میں اکو منگا ور،
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اکو دینا اپنا ور، میرا لیکھا پور کرائیا۔ کلجگ کہے میرا پورا لیکھا، پرہ انت انت کرائیا۔ کیسے نہ
 رہے کوئی بھلیکھا، بھانڈا بہرم بھیو بھٹائیا۔ پچیا رہے نہ کوئی مُلاشیخا، مسائک نظر کھئے نہ آئیا۔ پنڈت پاندھا کوئی نہ جانے لیکھا، ریکھا
 سب دی دے سمجھائیا۔ چار گنٹ دہ دشا شاہ پاتشاہ نظر کوئی نہ آوے نیتا، راج راجاناں خاک دے ملائیا۔ پھرے دروبی دیس پردیسا،
 نو نو رووے مارے دھابینا۔ پتا پت رہے نہ ہیتا، مات گود نہ کھئے سہائیا۔ پرہ اوس ویلے دا کر لے چیتا، جس ویلے لوکات میرا جنم دوائیا۔
 تیرے حُکم اندر کھیدئی آن کے کھیدا، کوڑا ناطہ جوڑیا بہین بھائیا۔ ساچا ربا نہ کیسے ہیتا، سجن سجن ٹھگیں رہے کھائیا۔ بن ہر نامے کلجگ
 سُنجا دے کھیتا، گر اوتار پیر پیغمبر راکھا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اکو دینا ساچا ور، میں تیرا چھوٹا
 بالانگا، چوٹھا جگ سیس جھکائیا۔ چھوٹے بالے سُن بات، سو صاحب آپ جنائیا۔ کلجگ تیرا لیکھا لیکھیا قلم دوات، شاہی کاغذ نظر
 کھئے نہ آئیا۔ تیرا کھیل ویکھیا خوب تماش، نو نو تیرا رنگ نظری آئیا۔ کوڑی کیریا گھر گھر پائی خواہش، خالص کوئی نہ ہٹ وکھائیا۔ چار
 ورن اٹھاراں برن کیتے فاش فاش، ترچھا تیر اک چلائیا۔ سنگی ساتھی کوئی نہ دیوے ساتھ، گرمکھ گر گر توڑ نہ کھئے نبھائیا۔ رسنا جھوا بٹی
 دند دوس زین کردے سارے پاٹھ، انتر آتم پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ چرن پریتی کوئی نہ بٹھے نات، ساچا جوڑ جوڑ نہ کھئے وکھائیا۔ چاروں
 گنٹ اندھیری رات، واہوا تیری وڈی وڈی آئیا۔ تیرا ناطہ جڑیا اکو اک پُرکھ سمراتھ، سمرتھ پُرکھ دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا بہرم ربا چُکائیا۔ کلجگ ویکھ مار دھیان، دُھر دی دھار آپ جنائیا۔ کرے کھیل سری بھگوان،
 بھگون اپنی کار کھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے منگن دان، در بیٹھے سیس جھکائیا۔ گوبند سورا نوجوان، کلگی توڑا سیس ٹکائیا۔ جودھا

سورپیر بلوان، کھڑگ کھنڈا اک چمکائیا۔ کیرپا کر سِری بھگوان، تیرے آگے اک عرضوئیا۔ جس چھوٹے بال نیہاں تھلے دے انجان، تس دا لیکھا دیاں مُکائیا۔ پن چار لکھ بٹی ہزار تیری جڑ اُکھڑے جہان، ستگر گوہند ربا اُکھڑائیا۔ اوہدا کھنڈا مُڑ کے کدی نہ آوے وچ میان، فیصلہ حق حق کرائیا۔ اُس دے آگے جا کے دے بیان، آپ اپنا حال سُنائیا۔ کر رحم جے تیری کرے کلیان، کائر تیرا لیکھا دے مُکائیا۔ کلجگ رووے نیتر نیر ویائے نین بالی بُدھ انجان، میری سمجھ کوئی نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا لیکھا دے سمجھائیا۔ کلجگ اُٹھ ویکھ گوہند، سورا ستگر اِکو نظری آئیا۔ پُرکھ اکال دی بنیا بند، انت گردیو اک منائیا۔ تیری میٹے اوہو چند، دوجا نظر کئے نہ آئیا۔ گہر گمبہر ساگر سِندھ، دیاوان دیاوان اکھوائیا۔ جے بخشے تیری جند، زندگی تیری اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیکھیا اک درڑائیا۔ کلجگ کہے مینوں آوے ڈر، بھہ بیہانک نظری آئیا۔ کس بدھ گوہند کھیڑے جاواں وڑ، میرا نیتر نین شرمائیا۔ سورپیر کس بدھ میری کرنی لے پھڑ، پھڑ کے دے سزائیا۔ میری انت اُکھڑے جڑ، بوٹا پھیر نہ کئے لگائیا۔ میرے پچھے میری خواہش جائے مر، جوٹھ جھوٹھ رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیکھیا اِکو اک سمجھائیا۔ ساچی سیکھیا دیوے بھگوان، دو جہاناں والی آپ جنائیندا۔ چرن کول کر دھیان، نون سو اکھڑ اک سمجھائیندا۔ دوئے جوڑ کر پرنام، سجدہ اِکو اک وکھائیندا۔ مَنہوں بول کہنا میں بردا غلام، عُربت روپ نہ کئے وٹائیندا۔ تُوں صاحب ستگر مہروان، تیری سرن سرنائی اک تکائیندا۔ ہوں بھلا بالی بُدھ انجان، در تیرے اکھ جگائیندا۔ تُوں جودھا سورپیر نوجوان، تیرا بھہ بھو میتھوں جھلیا نہ جائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، ساچا پڑدہ آپ اُٹھائیندا۔ کلجگ دُور دُراڈا جائے ڈردا، نیتر نیناں نیر وبائیا۔ گوہند گوہند گوہند پڑدھا، انتر آتم اک آواز سُنائیا۔ دروہی دروہی میں تیرا بردا، تونہی تونہی نظری آئیا۔ پن تیرے میرا لڑ کوئی نہ پھڑدا، رُڑھدی جائے جگت لوکائیا۔ پیر پیغمبر گر اوتار سب تینوں ویکھ پچھے ہٹدا، تیرا تیج جھلیا نہ جائیا۔ دو جہان تیرا اِکو جھٹکا، تیرا وار جھلے نہ کوئی تیرا کھنڈا سکے نہ اٹکائیا۔ مینوں اِکو دے کھٹکا، تُوں میری جڑ دینی اُکھڑائیا۔ تُوں اپنے مکرکسے بدھا اپنا پٹکا، ساڈھے تن ہتھ ونڈ وندائیا۔ تیرا میل پُرکھ کرتا، کرتا پُرکھ تیرا پتا اکھوائیا۔ میں جینودیاں جینودیاں تیرے آگے مردا، مرد

مردانے تیری سچ سرنائیا۔ دوئے جوڑ واسطہ کردا، نیوں نیوں لاگان پائینا۔ اکو منگ ہو منگتا منگدا، منگن آیا بن کے پاندھی رابیا۔ تیرے چرن کول کدے نہ سنگدا، شرم حیا دتی گوائیا۔ تیرا دوار تیری مہر نظر نال لنگھدا، قدم قدم تیرے قدماں اُتے ٹکائیا۔ تُوں ویکھ حال میرے غریب گھر دا، چار کُنٹ دہ دشا چار ورن اٹھاراں برن سارے تیتھوں دتے بھلائیا۔ تیرے حُکے اندر میں کھیل کردا، نال محمد دئے گواہیا۔ اللہ رانی کھلی مینڈھی کوئی نہ وردا، بن رکان نیتر نین رووے مارے دھابینا۔ صدی ویہویں میں پلُو تیرا پھڑدا، لیکھا چُھٹے سرب لوکائیا۔ گوبند سؤرا اشارہ اکو کردا، شبد اشارے نال سمجھائیا۔ پاربرہم پریشور مینوں مرد بنایا وچوں مرداں، مرد مردانگی میرے ہتھ رکھائیا۔ آگے پھیر دسٹوں کھیل تیرے گھر دا، پندراں کتک رت لنگھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نر ہر نرائن اکو جاتا، آد جگاد جگ چوڑی نرگن سرگن سرگن دھار چلائیا۔

* ۱۱ آسُو ۲۰۲۰ پِکرمی گردپ سِنگھ دے گرہ پنڈ توت ضلع فرورپُر *

ستگر پورا دیا کھائیندا۔ مہروان مہر نظر اٹھائیندا۔ گیان ونت ساچا گیان، نام ندھان بوجھ بھجھائیندا۔ جوبنوتنا نوجوان، نوبت اکو نام سُنائیندا۔ گھر مندر کر پہچان، گرہ اپنا آسن لائیندا۔ گرمکھ سجن سہیلے چتر سگھڑ سجان، سوجھی آتم پرما تم آپ سمجھائیندا۔ کوڑی کِریا میٹ نشان، نشانہ اکو اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن اپنا میل ملائیندا۔ ہرجن میلا گوبند دھار، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ جگ چوڑی ویکھ وچار، جیو جہانی کھوج کھوجائیندا۔ سنت سہیلے ست اٹھال، آپ اپنا بھيو چکائیندا۔ جنم جنم دی ویکھ کیتی گھال، کیتی گھال لیکھ لائیندا۔ ستگر ہو کے بنے دلال، سچ دلالی آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، بھيو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ کھولے بھيو پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا وڈ وڈیائیا۔ ہرجن ہرجن پوری کرے آس، آسا منسا میل ملائیا۔ لیکھا جانے سرب گنتاس، گنوتنا وڈ وڈیائیا۔ جن بھگتاں خاطر آئے خاص، خالص اپنا نام جپائیا۔ ساڈھے تین ہتھ ویکھ جنگل جوہ پرہاس، ڈونگھی

بھوری پھول پھولائیآ۔ لیکھ چُکائے پون سواس، سواس سواساں نال رلائیآ۔ اندر باہر اندر دیوے ساتھ، سچا سنگ نبھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کر کرپا دیوے اپنا گیان، دھیان اکو چرن رکھائیآ۔

* ۱۱ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی گردیو کور دے گرہ پنڈ گولے والا ضلع فروزپور *

ستجگ کہے پُرکھ ابناش، پرہ تیری اوٹ تکائیآ۔ وست امولک دے دات، سچ خزینہ جھولی پائیآ۔ چرن کول بخش ساچا نات، چرنودک اکو مکھ چوائیآ۔ شبد اناد سنا گاتھ، ڈھولا سوہلا اک پڑھائیآ۔ اندر باہر رہنا ساتھ، وچھڑ کدے نہ جائیآ۔ منڈل منڈپ پاؤنی راس، گوپی کاہن ناچ نچائیآ۔ نرگن نور کر پرکاش، جوتی جوت جوت رُشنائیآ۔ لیکھا جان پون سواس، گھٹ گھٹ میل ملائیآ۔ کیتا کھیل پرتھی آکاش، گگن منڈل پھیرا پائیآ۔ میری ٹھاکر پوری کرنی آس، مہر نظر اک اٹھائیآ۔ داتے دانی وڈ گنتاس، گہر گمبھیر تیری سرنائیآ۔ ساچی کرنی پوری خواہش، خواہش اکو اک رکھائیآ۔ میں رباں تیرا داس، بن سیوک سیو کھائیآ۔ مینوں دسنا اکو گرو مہاراج، بھتے گرو کمکھے نہ آئیآ۔ جو جگ چوکرئی کرے کاج، کرتا اپنی کار کھائیآ۔ جس دا دو جہان ساجن ساز، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ رچن رچائیآ۔ جس دی ناد شبد دھن سچی آواز، درگاہ ساچا راگ لائیآ۔ جو گر اوتاراں پیر پیغمبران رکھدا لاج، سر اپنا ہتھ ٹکائیآ۔ جو بھگتاں دیوے سچی دات، نام امولک آپ ورتائیآ۔ جو سنتاں میٹے اندھیری رات، اندھ اندھیرا دئے گوائیآ۔ جو گرمکھاں کرے اتم ذات، اذاتی روپ نہ کھئے وٹائیآ۔ جو گرسکھاں اُچجائے اپنی شاخ، شناخت اپنی دئے جنائیآ۔ سو ستگر میرے وسے پاس، ست ست میرا سنگ نبھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے سیس جھکائیآ۔ ستجگ کہے پرہ میرے دین دیال، تیری اکو اوٹ تکائیآ۔ میں چھوٹا سچا تیرا لال، بالی بڈھ ربا گر لائیآ۔ کریا کھیل وڈ مہروان، مہر نظر اٹھائیآ۔ میں اکو ویکھاں سچا کاہن، دو جا نظر کھئے نہ آئیآ۔ چار کٹ دسے نوری جلوہ ساچے رام، ہر گھٹ رمیا بے پرواہیآ۔ نیتر کھول تاک سنیہڑا دیوے سچ پیغمبر آپ پیغام، کلمہ اکو اک سُنائیآ۔ منتر جنائے

دُھر دا ستنام، نام ست اکو راگ الاٹیا۔ جس دا ڈنکا فتح وچے دو جہان، جُگ چوڑی نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جس دا نت نوت سچا
 اک اسلام، اسم اعظم دئے وکھائیا۔ جس نون مہبان بیدو یا الہی بی خیر یا اللہ کہہ کہہ کر دے سلام، سجدہ سیس سیس جھکائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے جھولی ڈاہیا۔ ستجگ کہے پرہم میرے میت، وڈ وڈے تیری سرنائیا۔
 آد جگاد بیٹھا رہیں اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آٹیا۔ ست ستوادى برہم برہمادی آد جگادی اپنی دس ساچی ریت، ریتوان تیری وڈیائیا۔
 میں تیرا گواں اکو گیت، دھیان اکو اک رکھائیا۔ جدھر ویکھاں چار کٹ دہ دشا نو کھنڈ ست دیپ نظری آئے شودوالا مٹھ مسیت،
 گروڈوارا اکو آپ درسائیا۔ جس گھر وسے ہست کیٹ، اوچ نیچ بیٹھن ڈیرہ لائیا۔ جس مندر تیری دسے پریت، دوجا ساک سین نظر کئے
 نہ آٹیا۔ اکو چہتر جھلے سیس، جگدیش ساچے تخت سوہا پائیا۔ میں بالا نکا وڈ پاپی نیچن نیچ، پن تیرے تر نہ سکاں رائیا۔ میری کایا
 رکھنی ٹھانڈی سیت، امرت میگھ اک برسائیا۔ دوس زین وسنا چیت، دوجی ٹھگوری کوئی نہ پائیا۔ کروٹ دے نہ دینی پٹھ، سٹمکھ اپنا
 مکھ وکھائیا۔ ساچی کرپا کر بخشیش، بخشش رحمت تیرے ہتھ نظری آٹیا۔ ساچا کلمہ دس حدیث، حضرت اکو کر پڑھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، ستجگ بیٹھا جھولی ڈاہیا۔ ستجگ جھولی بیٹھا ڈاہ، دئے جوڑ دھیان لگائیا۔ کرپا کر
 بے پرواہ، بے انت تیری سرنائیا۔ تیرے دوارے تیرا سدیا گیا آ، در بیٹھا الکھ جگائیا۔ پروردگار رحمت کر سچ خدا، بے نظیر تیری ملی سچ
 سرنائیا۔ سچ تاثیر دے سمجھا، اکسیر اپنے ہتھ رکھائیا۔ ساچی تقدیر تکبیر دے پڑھا، تعلیم تیری اکو بھائیا۔ شرع زنجیر دے کٹا، شریعت
 روپ نظر کئے نہ آٹیا۔ اصلیت اپنی دے سمجھا، وصل اکو سچے ماہیا۔ رحمت رحمان دے کما، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ - - - - - ہوں بردا تیرا
 غلام، بن درویش سیو کھائیا۔ ٹوں صاحب وڈ امام، شاہ پاتشاہ تیری شہنشاہیا۔ آد جگادی بھوپت بھوپ راج راجان، پاربرہم وڈی
 وڈیائیا۔ سو پُرکھ زرنجن دے دان، ہر پُرکھ زرنجن تیرے آگے اکو منگ منگائیا۔ ایکنکار کر کلیان، آد زرنجن زرنجن نوری جوت جوت
 رُشنائیا۔ سری بھگوان کر پروان، دُھر فرمانا دے سنائیا۔ ابناشی کرتے تیرے چرن کول لگا دھیان، نیتر نین اکھ نہ کئے کھلائییا۔ پاربرہم پرہم
 سچ پردھان، تیری پردھانگی موہے بھائیا۔ سچکھنڈ نواسی نوجوان، تیرا بھے ربا ڈرائیا۔ تہر گھر تیرے کھیل مہان، تیرا ست دلارا شبدا

بھجا پھرے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، سَتجُگ بیٹھا دھیان لگائیا۔ سَتجُگ کہے دوویں
 ہتھ جوڑ، چرن کول تیری سرنائیا۔ صاحب سوامی سَتگر سچے موہے اکو تیری لوڑ، دوجا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ شاہ سوارے چڑھ کے
 ویکھنا اگتی گھوڑ، اسو اکو اک دوڑائیا۔ اینھے اوتھے دو جہاناں لاؤنا سچا پوڑ، نام ڈنڈا ہتھ رکھائیا۔ چکر لاؤنا وچ اندھ گھور، اندھ اندھیرا
 ڈیرہ ڈھاہیا۔ بے پرواہ ہو کے جانا بھڑ، بھڑی کوکاں دیاں دُباٹیا۔ تڈھ بن میت نہیں کوئی اوڑ، اورا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ نیتر کھول ویکھ کر
 کے غور، گہر گمبھیر اپنی اکھ بدلائیا۔ میری تیرے ہتھ ڈور، جیوں بھاویں تیوں چڑھائیا۔ ویکھیں در تون دیویں نہ ہوڑ، در ٹھانڈے بیٹھا
 سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکو دینا ساچا ور، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ سَتجُگ کہے میرے داتار، دیناں
 ناتھ تیری سرنائیا۔ پریم پریتی دس پیار، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ میں سیوا کران وچ سنسار، لوکات پھیرا پائیا۔ دھرنی دھرت دھول
 اُتے دینا بہال، مہر نظر نین اٹھائیا۔ ساچے بھگتاں دینا نال، بھگتی مارگ اک سمجھائیا۔ سَتگر ہو کے بنیں دلال، زرگن سرگن میل ملائیا۔
 حقیقت ویکھیں حق حلال، حالت سب دی پھول پھولائیا۔ میں تیرا نکا بال، سچ سچے منگ منگائیا۔ تیری چلے اولڑی چال، دو جہان
 سمجھ کھئے نہ پائیا۔ میں دوس رین تیرے حکم کران پرتپال، ڈھر دا حکم اکو نظری آئیا۔ سچ دوارے گھالن لواں گھال، کیتی گھال تیری جھولی
 پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ نر نریشا ایکنکارا ہر نرنکارا کرتا پُرکھ نہ کوئی سوگ نہ
 کوئی ہرکھ، سچ سچ انباشی اچت اکو اک جنائیا۔ سُن سَتجُگ میرے سچے لال، سو صاحب آپ جنائیا۔ ست دوارا تیرا سچے دھرمسال،
 سچکھنڈ نواسی دئے بنائیا۔ سو پُرکھ نرنجن چلے تیرے نال، ہر پُرکھ نرنجن راہ وکھائیا۔ ایکنکار کرے تیری پرتپال، آد نرنجن جوتی نور کرے
 رُشنائیا۔ سری بھگوان تیرا بنے دلال، انباشی کرتا وچھڑے میل ملائیا۔ پاربرہم پرہہ کھیلے کھیل کمال، خالق خلق دئے سمجھائیا۔ ست دھرم
 دی چلے اولڑی چال، برہم مت اک درڑائیا۔ بڈھ مت لئے سنبھال، من واسنا ڈیرہ ڈھاہیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ ساچا وجے اکو تال،
 دُھن آتمک راگ سُنائیا۔ امرت رس پیالہ دئے پیال، نچھر جھرنا آپ جھرائیا۔ گھر وکھائے اکو، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 سُرتی سب دی لئے سنبھال، سبمل اپنا چرن ٹکائیا۔ سَتجُگ سُن دسے بھگونت، پرہہ اپنی دیا کمائیا۔ آد جگادی سَتگر سچا اکو کنت، نر

نرائن ہر اکھوائیا۔ دو جہاناں دیوے منیا منت، منتر نام ست پڑھائیا۔ ویس وٹائے جگا جگنت، جگ چوکرئی پھیرا پائیا۔ گرھ توڑ ہوے ہنگت، ہنگ برہم دئے وڈیائیا۔ بودھ آگادھا بن کے پنڈت، جیو آتم پرما تم دئے سمجھائیا۔ میل ملاواں ساچی سنگت، گر اوتار پیر پیغمبر اک جماعت جنائیا۔ دوجے در کدے نہ جائے منگت، دیونہار سرب اکھوائیا۔ سو ستگر سورا سدا سدا سورا سرینگت، ہر گھٹ رمیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ستگر سچا اک سمجھائیا۔ ستگر سچا سو پُرکھ نرنجن، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ آد جگاد درد دکھ بھے بہنجن، بھو ساگر پار کرائیا۔ نیتز نام ندھان پائے انجن، نیج نیتز کرے رُشنائیا۔ چرن دھوڑ کرائے ساچا من، دُرمت میل دھوائیا۔ گھر پرکاش دیک جگن، اگیان اندھیر مٹائیا۔ سرتی شبد لگائے اکو لگن، دوجی ترکھا نہ کھئے رکھائیا۔ ترے گن لگی بُجھائے اگن، امرت میگھ اک برسائیا۔ نظری آئے مورت اکال مدن، موہنی اپنی دھار رکھائیا۔ دُھن انادی ناد ساچے وچن، انحد نادی راگ الاٹیا۔ ایڑا پنگل دھئے جوڑ در تے منگن، سُکھمن ٹیڈھی بنک نین شرمائیا۔ نو دوارے دُور دُراٹے سنگن، آپ اپنا مکھ بھوائیا۔ سو ستگر پُورا اکو ستجگ تیری چاڑھے رنگن، رنگ اپنا آپ جنائیا۔ کھیلے کھیل وچ ورہنڈن، برہمنڈی خوشی کرائیا۔ جن بھگتاں پائے اپنا سگن، ناطہ بدھاتا جوڑ جُڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ستگر اکو روپ سمجھائیا۔ ستگر پُورا ہر پُرکھ، روپ رنگ ریکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کھئے جنائیا۔ جیو جنت سادھ سنت کوئی نہ سکے پرکھ، سارے بیٹھے سیس جھکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن درس، نیتز نین نین اٹھائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی سب دی میٹ حرص، ہوس سب دی پُور کرائیا۔ کرے کھیل عرش فرش، قُرس اپنا رنگ رنگائیا۔ امرت میگھ دیوے برس، ساچی دھارا اک پرگٹائیا۔ ساچا دتے نیم آتم پرما تم اکو برت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ستگر سچا اک اکھوائیا۔ ستگر سچا ایکنکار، ایکو ایک وڈی وڈیائیا۔ الکھ آگوچر آگم اتھاہ بے عیب پروردگار، مقامے حق سوہا پائیا۔ سچکھنڈ سہائے سچ دوار، نرگن نروبر جوتی جوت کر رُشنائیا۔ شبدی سٹ اٹھائے اک دُلا، پتا پوت دئے وڈیائیا۔ وشن برہما شو کر تیار، ساچی سیوا اک سمجھائیا۔ ترے گن مایا بھر بھنڈار، پنچ ت کرے کُرمائیا۔ ساچی وست کھول بھنڈار، اتوٹ اٹھ آپ ورتائیا۔ کرے کھیل سرجنہار، ست ستوادی اک اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ستجگ

ور، ستگر سچا سچ سمجھائیا۔ ستگر سچا آد نرنجن جوت، جوتی جوت ڈگمگائیا۔ وسنہار اگمی کوٹ، چھپر چھن نہ کھئے چھہائیا۔ جس دی کوئی نہ سوچے سوچ، سوچ وچ کدے نہ آئیا۔ جس درشن نوں سارے رپے لوچ، لوچا سب دی پور کرائیا۔ نرگن ہو کے بیٹھا رپے خاموش، رسنا جہوا نہ کھئے بلائیا۔ جس دے مندر کوئی نہ سکے پہنچ، پاندھی بھلے بھلے راہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ ستگر اکو اک درڑائیا۔ ستگر سچا پُرکھ انباش، انباشی اپنی کھیل کرائیندا۔ کھیلے کھیل سرب گنتاس، گنوتنا کار کھائیندا۔ آد جگاد دو جہان جس دا پرکاش، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیندا۔ نہ کوئی پون نہ سواس، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے جنائیندا۔ نہ کوئی ہڈ ناڑی دے ماس، پنج تت روپ نہ کھئے جنائیندا۔ کھیلے کھیل پرتھی آکاش، دھرنی دھرت دھول سوہا پائیندا۔ جل تھل مہیٹل پوری کرے آس، آسا ترسنا میٹ مٹائیندا۔ جو آد انت سب نوں کہے شاباس، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ سو صاحب ماہی ساچے پتن ملے گھاٹ، نیئا نوکا نام چلائیندا۔ جس دے حکمے اندر دوس رات، سورج چند واہو داہی پندھ مکھائیندا۔ جس دی برہما وشن شو گاؤندے گاتھ، گر اوتار پیر پیغمبر صفت صلاحیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ستگر اکو اک درڑائیندا۔ ستگر سچا سری بھگوان، روپ رنگ ریکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ وسنہارا سچکھنڈ سچے مکان، ساچے تخت سوہا پائیا۔ بھوپت بھپ راج راجان، سیس جگدیش تاج ٹکائیا۔ نرگن نیرویر حکمران، اجوئی رہت اپنی کار کھائیا۔ انہو پرکاش کھیل کرے مہان، مہا اکتھ کتھ سمجھائیا۔ نرگن سرگن ویکھے آن، اکل کل دھاری ویس وٹائیا۔ نت نوت دیونہارا دان، داتا دانی بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ستگر سچا دئے بھجھائیا۔ ستگر سچا پاربرہم، پرہہ وڈا وڈا وڈیائیا۔ نہ مرے نہ پئے جم، جنی گکھ نہ کھئے سہائیا۔ پنج تت نہ کھئے تن، ترے گن بندھن نہ کھئے رکھائیا۔ بڈھ مت نہ کھئے من، آسا ترسنا نہ کھئے ودھائیا۔ پرکاش نور نہ کوئی سورج چن، کین کین نہ کھئے چمکائیا۔ زمیں اسمان نہ کوئی تھم، گگن منڈل روپ نہ کھئے وکھائیا۔ سب دا بیڑا آپے بٹھ، ست ستوادی آپ چلائیا۔ جس نوں کھندے دھن دھن، دھن دھن تیری وڈیائیا۔ سو ستگر پورا سد مہروان، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ستجگ سن لا کر کن، ہر اک اکلا آپ جنائیا۔ جس کلجگ اتم دتا ڈن، سو تیرا ڈنکا دئے وجائیا۔ جس کوڑی کرپا ٹھیکر دتا بہن، سو تیرا مارگ دئے وکھائیا۔ جس دا کھیل لگھ چوراسی ہنگ برہم،

سو پُرکھ نرنجن بے پرواہیا۔ جس دا نام ندھان دو جہان، لوک پرلوک رہے جس گائیا۔ جس نوں چوڈاں لوک کہن سِری بھگون، بے انت بے پرواہیا۔ جس نوں چوڈاں طبق کہن کرے پرکاش اگتی چن، رُتڑی رُت اپنے نال رلائیآ۔ سو سَتگر سچا دین دِیال اِکو لہنا من، دوْجا نظر کھئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سَتگر سچا اک وکھائیآ۔ سَتگر سچا ساچا سَت، لوکات دئے جنائیآ۔ جس نوں گکھ اُٹھائے اِبناشی اچت، آپ اپنی گود سہائیآ۔ شبد دُلارا بنے پُت، پاربرہم پرہہ دھن جنیندی مائیآ۔ اپنے کچھڑ ویکھے چُک، سچکھنڈ ساچے خوشی منائیآ۔ اُٹھ لاڈلے لال کیوں بیٹھاں لُک، تیرا ویلا گیا آئیآ۔ کلجگ انت چُھپاویں مُکھ، گر اوتار پیر پیغمبر سارے آئے پلُو چُھڈائیآ۔ تیرے اُتے رکھ کے اوٹ، رسنا جہوا ڈھولا گئے سُنائیآ۔ راہ تگے تیرا لوک پرلوک، نیتز نین اگھ کھلائیآ۔ کون ویلا سَتگر پُورا حاضر حضورا دو جہان سُنائے اک سلوک، ساچا سوہلا دئے سمجھائیآ۔ جس نوں پڑھیاں جس نوں سُنیاں جس نوں گایاں چرناں ہیٹھاں دبی ہووے مکتی موکھ، نیتز نین نہ سکے اُٹھائیآ۔ گھر ٹھاگر نظری آئے جس دی لوچا رہے لوچ، نج لوچن دئے کھلائیآ۔ نت اُٹھ درشن کریئے روز، چاروں کُنٹ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پربت شودوالے مٹھ مندر مسیت لبھن کھئے نہ جائیا۔ سو سَتگر پُورا آپے کرے اپنی کھوج، بھيو ابھیدا دئے جنائیآ۔ سَتگر نال مل کے مانئے اگتی مَوج، مجلس اِکو گھر نظری آئیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سَتگر سچا اِکو اک پھیرا پائیآ۔ سَتجگ سَتگر اِکو آویگا۔ پُرکھ اکال ویس وٹاویگا۔ نر نریش نور دھراویگا۔ سچ سنديسہ اک سُناویگا۔ وشن برہما شو مہیش جگاویگا۔ چوٹھے جگ دا میٹ کے لیکھ، نو نو چار پنڈھ مُکاویگا۔ ست ستوادی کرے ساچا بیت، سچ مارگ اک رکھاویگا۔ نظری آئے نیتن نیت، دُور دُراڈا پنڈھ مُکاویگا۔ بن کھیوٹ سچا کھیٹ، بیڑا دو جہان چلاویگا۔ سَتگر پُورا ویکھے سچا بیٹ، پتا پوت گود سہاویگا۔ لیکھا چُکے اولیا پیر شیخ، پیغمبر نظر کھئے نہ آویگا۔ پچھلی لیکھا مکے ریکھ، اگلا دیس آپ وساویگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سَتگر سچا پُرکھ اکال اِکو بناویگا۔ پُرکھ اکال پرہہ اِکو آئیگا۔ نرگن جوتی جوت رُشنائے گا۔ قلعہ کوٹ بنک سہائے گا۔ لوک پرلوک ڈنک وجائے گا۔ جیو جنت سرب اُٹھائے گا۔ نارکنت ویکھ وکھائے گا۔ ساچا منت اِک درڑائے گا۔ گڑھ ہوئے توڑ ہنگت، ہنگ برہم اِک سمجھائے گا۔ چار ورن بنائے ساچی سنگت، کھتری براہمن شودر ویش اِکو گھر بہائے گا۔ نام مجیٹھی

چاڑھ رنگت، دُرمَت میل دھوائے گا۔ سَتَجُگ تیری بنائے ساچی بنت، گھڑن بھتہنہار سمرتہ سوامی اپنا کھیل رچائے گا۔ گُرمُکھ اُچن ساچے سنت، سِری بھگونت بھگون بھگت آپ پرگٹائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل آپ وکھائے گا۔ سَتَگر سچّا آوے سو، سو صاحب وڈی وڈیائیا۔ آتم برہم کر لو، پرکاش پرکاش نال ملائیا۔ جنم کرم دی میل دیوے دھو، امرت میگھ نیر سپر برسائیا۔ ساچا ڈھوآ ڈھر دا دیوے ڈھو، وست امولک آپ ورتائیا۔ لکھ چوراسی اندر وڑ کے کایا پوڑے چڑھ کے آتم سیجا کھڑ کے سب نون لُوے ٹوہ، بچیا کوئی رہن نہ پائیا۔ جو کہے پرہہ اسیں تیرے گئے ہو، دوجا نظر کوئی نہ آئیا۔ تنہاں سَتَگر سچّا نام دسے سوہنگ سو، نون میرا میں تیرا تیرا میرا بھیو رہا نہ رائیا۔ باقی وست سب تو لُوے کھوہ، سادھ سنت نیتر روون اُچی کوکن مارن دھاپینا۔ امرت جھرنا کیسے گھر نہ جاوے چو، کول نابھی مُکھ بند کرائیا۔ جناں چر جیو پرانی پُرکھ اکال شبد دھار نرگن جوت نہ جاوے چھوہ، چھوہرا بانکا رُپ نہ کھئے وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سَتَجُگ سچّے تیرا مارگ رہبر راہ اک وکھائیا۔ سَتَجُگ سچّے تیرا راہ، ہر اکو اک جنائیا۔ سَتَجُگ سچّے تیرا ملاح، ہر اکو اک اکھوائیا۔ سَتَجُگ سچّے تیرا سچّا ناں، ہر نرکارا آپ پڑھائیا۔ سَتَجُگ سچّے تیرا ساچا تھاں، دھرم دوارا آپ سُہائیا۔ سَتَجُگ سچّے تیرا سچّا پتا ماں، پُرکھ اکال اک اکھوائیا۔ سَتَجُگ سچّے تیری نرگن ہو کے پکڑے بانہ، پھڑ بابوں گلے لگائیا۔ سَتَجُگ سچّے تیرا کرے سچ نیاں، سچ عدالت اکو اک وکھائیا۔ سَتَجُگ سچّے تیرا اک مکاں، ایشٹ گُردیو سوامی اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کار آپ کھائیا۔ سَتَجُگ سچّے تیرا اکو نعرہ، ہر منتر نام درڑائیا۔ سَتَجُگ سچّے تیرا اکو جیکارا، جے جیکار کرے لوکائیا۔ سَتَجُگ سچّے تیرا اکو پیارا، پریم پُرکھ پریم پرہہ داتا بے پرواہیا۔ سَتَجُگ سچّے تیرا اکو کنارہ، گھاٹ پتن وند نہ کھئے وندائیا۔ سَتَجُگ سچّے تیرا اکو اکھاڑا، سُرتی شبدی گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ سَتَجُگ سچّے تیرا اکو رام پسارا، ہر گھٹ رمیا بے پرواہیا۔ سَتَجُگ سچّے تیرا اکو پروردگارا، بے عیب نور خُدائیا۔ سَتَجُگ سچّے تیرا اک آدھارا، نانک گوہند گوہند نانک تیری دھار بندھائیا۔ سَتَجُگ سچّے تیرا اکو مٹر ہوئے اُجیارا، نرگن نروریر رُپ وٹائیا۔ سَتَجُگ سچّے تیرا کھیل کرے نہکلنک نرائن نر اوتارا، خالق خلق دئے سمجھائیا۔ سَتَجُگ سچّے تیرا سمبل وسے دھام اپارا، جس گھر بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ سَتَجُگ

سچے، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ ستجگ سچے تیرا ساچا جوگ، ہر
 جوگیشر روپ جنائیندا۔ ستجگ سچے تیرا سچ سنجوگ، ڈھر کرتا میل ملائیندا۔ ستجگ سچے تیرا سچ درس اموگھ، نراکار نرویر آپ
 کرائیندا۔ ستجگ سچے تیرا وسے سچا لوک، جس گرہ پاربرہم پرہ اپنا چرن چھہائیندا۔ ستجگ سچے تیرا سچ سلوک، سوہنگ ڈھولا اکو
 راگ الائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی بوجھ آپ بوجھائیندا۔ ستجگ سچے تیرا سچا دھرم،
 دھرم آتم دئے جنائیا۔ ستجگ سچے تیرا سچا کرم، نہکرمی ویکھ وکھائیا۔ ستجگ سچے تیرا سچا ورن، آتم جوت بوجھ بوجھائیا۔ ستجگ سچے
 تیرا سچا برن، پاربرہم اک سرنائیا۔ ستجگ سچے تیرا سچا پڑھن، آتم پرماتم پرماتم آتم اکو راگ الائیا۔ ستجگ سچے تیرا سچا کھڑن، پرہ
 سرن ملے سرنائیا۔ ستجگ سچے تیرا گھاڑن گھڑن، گرمکھ گرسکھ گھاڑت لے بنائیا۔ ستجگ سچے تیرا نیتر اکو ہرن پھرن، نج نیتر نور
 رُشنائیا۔ ستجگ سچے، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا مارگ لائے ملاح، دیونہارا سچ صلاح،
 صفتی صفت صفت سمجھائیا۔ ستجگ سچے تیری ایکا اوٹ، اوٹ پُرکھ اکال رکھائیا۔ ستجگ سچے تیری اکو چوٹ، ستگر شبد نگارا نام
 وجائیا۔ ستجگ سچے تیری پریتی کوڑی کرپا کڈھ کھوٹ، ساچا پتن دئے جنائیا۔ ستجگ سچے تیری دھار آہلیوں ڈگے اٹھائے بوٹ، جو
 گرمکھ میرا نام دھیائیا۔ ستجگ سچے تیرا اشٹ پُرکھ اکال نرمل جوت، دوچا روپ نہ کھئے درسائیا۔ ستجگ سچے تیرا اکو ڈھولا راگ
 سلوک، تون میرا میں تیرا راگ الائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر آپ اٹھائیا۔ ستجگ سچے
 تیرا اک دروازہ، ہر دردی آپ کھلائییندا۔ کرپا کرے غریب نوازا، غریب نہانے ویکھ وکھائیندا۔ اسو گھوڑے چڑھ کے تازا، لوکيات پھیرا
 پائیندا۔ ستگر ہو کے مارے واجاں، شبدي نعرہ اک سنائیندا۔ نیتر کھولو انتر آتم بولو درشن پاؤ وڈ راجن راجا، شاہو بھوپ ست سرُوپ
 سچ ساچی کار کھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اکو اک سنائیندا۔ سچ سندیسہ
 سن کے ایک، ستجگ ڈھیہہ پیا سرنائیا۔ سری بھگوان تیری سچي ٹیک، اک اوٹ اوٹ رکھائیا۔ نت نوت کرنا ہیت، بتکاری پھیرا
 پائیا۔ پھل پھلواری رت مؤلے بسنتی چیت، گلشن سچ اک مہکائیا۔ نج نیتر نج نین نج کواڑی کھول لہنا ویکھ، سچ تاکی کُنڈا لہنیا۔ جوتی

جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچّا دتا سچ ور، سچّے سچ تیری وڈیائیا۔ ستجگ کہے موہے بھرواسا، پرہہ سرن تیری سرنائیا۔ پہلوں دتا اک دلاسا، میری دھیج دھیج دھرائیا۔ میں لوکات تیرے حکم اندر جا کے کراں واسا، بیس بیسا راہ تکائیا۔ گہر گمبہر وڈ سوربیر گر گوبند لکھ کے آیا خلاصہ، خالق خلق سرب سمجھائیا۔ کل کلکی پرگٹ ہووے نرگن نور جوت پرکاشا، پرکاشوان اک اکھوائیا۔ جس دی نو سو چرانوے چوکڑی جگ سارے رکھدے گئے آسا، نیتر نین نین اٹھائیا۔ سو صاحب ستگر دین دیال ستجگ کلجگ دوہاں دی پوری کرے خواہشا، خالص اپنا روپ جنائیا۔ کلجگ رووے ستجگ کرے ہاسا، دوہاں ویکھ پرہہ خوشی غمی دیوے رلائییا۔ منمکھ گرمکھ دوہاں دا ایہو تماشا، منمکھاں رائے دھرم پکڑے گرمکھ ستگر پوڑی چڑھ کے دوویں اپنا اپنا پندھ مکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، نر ہر اپنی دھار اپنے ہتھ رکھائیا۔ ستجگ کہے پرہہ دیویں نہ کوئی لالچ، بن تیرے نام للچا کھئے موہے نہ بھائییا۔ میں تیرے بہگت سنت ویکھاں تیرے خالص، خالص تیرا روپ نظری آئییا۔ کوئی نہ دے نندرا آلس، کوڑی کِریا سنگ نہ کھئے نبھائییا۔ نرور پُرکھ ستگر پورے بنا آپ ثالث، ست ستوادی اپنا پھیرا پائییا۔ میرے وچ کلجگ دی وڑ نہ جائے عادت، دُور دُراڈا دھکا دینا لائییا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دی اک عبادت، نام اکو اک گائییا۔ میں تیرے بہگت کراں تُعارف، تُوں میری سفارش کر کے اپنے بہگت نال ملائییا۔ میں تیرے چرناں ڈھارس بیٹھا بنھ کے، اکو اوٹ دھیان رکھائییا۔ بہگت دوار کر پیار اپنے گرمکھاں نال رلائیں پھڑ کے، شبد ڈوری تند بندھائییا۔ میں ویکھاں تیرا اچ دوارا مندر وڑ کے، جس گھر بہ کے کریں سچ نیائینا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچ ور، دوجی لوڑ رہے نہ رائیا۔ ستجگ تینوں بہگت نال ملاوانگا۔ ساچے سنتاں نال رلاوانگا۔ گرمکھاں رنگ چڑھاوانگا۔ گرسکھاں انگ وکھاوانگا۔ اینہاں اندر وڑ کے، چار کھانی چار بانی دا اک مردنگ و جاوانگا۔ دھرم دوارے کھڑ کے، اچی کوک کوک سناوانگا۔ ساچا ڈھولا ڈھردرگاہی پڑھ کے، تیرا راگ بناوانگا۔ ایہ کھیل خالق آپ کر کے، کرنی کرتا روپ وکھاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، دیونہارا ساچا ور، سچ سلطان اکو نظری آوانگا۔ سچ سلطان نظری آئے اک محبوب، مُحبت بہگت نال رکھائییا۔ عالم علما ویکھے اچ عروج، کوٹن کوٹ عرش بیٹھے سیس نوائیا۔ جس دا پیر پیغمبر اشاریاں نال دیندے

گئے ثبوت، صلح کل سرب سمجھائیا۔ سو ستگر سچ سوامی تیرا بھگتاں نال کرائے سلوک، میل ملائے سہج سُبھائیا۔ جنہاں توں مارگ لئے مخلوق، سریشٹ سبائی پچھے بھجے واہو داہیا۔ اینہاں دا پارہہم پرہہ دئے آپ ثبوت، لیکھا لکھت وچ رکھائیا۔ بے شک پنج تت کسے نہ رہے کلبوت، بھگت بھگوان دوہاں دا نام مٹ کدے نہ جائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی دوویں سدا موجود، جنہاں دے لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت پچھوں ڈھولے پڑھ پڑھ گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نہکلنک نرائن نر، ساچا منتر آتم پرماتم آتم نیش اکھراں نال پڑھائیا۔

* ۱۲ آسو ۲۰۲۰ بکرمی بیبی نہال کور دے گرہ گولے والا ضلع فروزپور *

ست دھرم سچ وبار، ست ستوادى بوجھ بھجائیندا۔ ست کرم ست ادھار، ست ستوادى راہ چلائیندا۔ ست پُرکھ ست کرتار، ہر کرتا کھیل وکھائیندا۔ ستگر سچا ہو اُجیار، نرگن نرویر ویس وٹائیندا۔ ستجگ بخشے سچ پیار، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ ساچا لیکھا پُرکھ نار، ناری نر ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ ساچا شبد سچ جیکار، ساچا نعرہ اک سُنائیندا۔ ساچا گرو سچ اوتار، ساچا گیت اک سمجھائیندا۔ ساچا مندر کر اُجیار، سچکھنڈ سوہا پائیندا۔ ساچا دپیک اگم اپار، ساچا نور جوت ڈگمگائیندا۔ ساچا امرت ٹھنڈا ٹھار، سچ سوامی آپ پیائیندا۔ سچ شبد ناد دھنکار، سچ راگی راگ سُنائیندا۔ سچ ویکھے وگسے ویکھنہار، سچ اپنا حکم ورتائیندا۔ سچ بنا دو جہان، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ کاج رچائیندا۔ سچ دھرم اٹھائے نشان، سچ ساچا رنگ رنگائیندا۔ سچ ویکھے کھیل زمیں اسمان، سمنڈ ساگر سچ اپنی رچن وکھائیندا۔ سچ لیکھا سِری بھگوان، جگ چوکڑی سمجھ کھئے نہ پائیندا۔ سچ دیونہارا نام گیان، جن بھگتاں انتر آتم بوجھ بھجائیندا۔ سچ ساچے سنتاں کرے پہچان، ساچا بھيو آپ کھلائيندا۔ ساچے گرمکھ کر پروان، دھر فرمانا آپ جنائیندا۔ ساچے گرسکھ راگ سُنائے کان، ساچا ناد آپ وجائیندا۔ ساچا کھیل وچ جہان، لوکات آپ کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،

سَتَجُگ سِر تیرے ہتھ ٲکائیندا۔ ساچی دھار ساچا گوہند، گُر سَتگر آپ جنائیا۔ ساچا امرت گہر گمبہر ساگر سندھ، ڈُونگھی دھار آپ
 وکھائیا۔ ساچا داتا گنی گہند، وڈ وڈا وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سچا سَتگر سچا
 میت، مِتر پیارا سچ اکھوائیندا۔ سچا نام سچا گیت، سَتگر سچا آپ سُنائیندا۔ سچا مارگ ساچی ریت، ساچا راہ آپ وکھائیندا۔ ساچا
 کھیل ہست کیٹ، ساچا اِشٹ اُچ نیچ آپ بُجھائیندا۔ سچا دھام اک انڈیٹھ، سچی کایا مندر اندر سوہا پائیندا۔ سچا کرے سچ پریت،
 ساچا میلا میل ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ساچی کھیل آپ کرائیندا۔ ساچی کھیل کرے کرتار، سچ قدرت روپ
 وکھائیا۔ سچ میل سِرجنہار، نرگن سرگن بندھن پائیا۔ سچ رنگ اپر اپار، لال گُلالا دئے چڑھائیا۔ سچ کپڑ کرے تن شنگار، سچ چولی اک
 بندھائیا۔ سچ مندر کھول کواڑ، سچ پڑدہ دئے اُٹھائیا۔ سچ میلا پُرکھ نار، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ سچ بے وچولا سِرجنہار، جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، آپ اپنا رنگ رنگائیا۔ ساچا رنگ سِری بھگونت، گھر ساچے آپ چڑھائیندا۔ ساچا نام سَتگر منت، ست
 ستوادی سچ سمجھائیندا۔ ساچا میتا نر ہر کنت، سچ دوارے سوہا پائیندا۔ ساچا جوڑا ہر ہر سنگت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ
 اپنی کَریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا راہ اک رکھائیندا۔ ساچا نام شبد گیان۔ ساچا کرم دھرم نشان۔ ساچا جنم کرم پروان۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، کرے کھیل سِری بھگوان۔ ساچا کھیل سِری بھگوان۔ ساچا میل پُرکھ سُلطانا۔ ساچا سُہیل نوجوانا۔ ساچا
 چیل بال انجانا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، لیکھا جانے دُھر فرمانا۔ ساچا حُکم دُھر فرمان۔ ساچا تُخم بھگت بھگوان۔ ساچا
 سُکھ گُر چرن دھیان۔ ساچا مُکھ گوہند گائے گان۔ ساچی کُکھ گُرْمکھ جے نوجوان۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، مارگ
 دسے سِری بھگوان۔ ساچا مارگ پُرکھ اکال۔ ساچا ثالث دین دِیال۔ ساچا خالص گُر گوپال۔ ساچا بالک گُرِسکھ لال۔ ساچا خالق وڈ
 مہروان۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دیونہارا ساچا ور، آد جُگادی وڈ مہروان۔ ساچا ناؤں آد جُگاد۔ ساچا تھائوں برہم
 برہماد۔ ساچا گاؤں ساڈھے تِن تِن ہاتھ۔ ساچا پین کھان امرت راس۔ ساچا پتا پُوت ماؤں پُرکھ ابناش۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کَریا کر، دیونہارا ساچا ور، وسنہار سد پاس۔ سچا سَتگر ساچی ٹیک۔ ساچا گُرْمکھ بُدھ بیک۔ سچا سَتگر میٹے ریکھ۔ سچا گُرْمکھ نیتر

لئے پیکھ۔ سچا ستگر کرے بیت۔ سچا گرمکھ درشن پائے نج نیت نیت۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل صاحب سچ ایک۔ سچا گر سچ دیان۔ سچا گرمکھ کرے پہچان۔ سچا ستگر دیوے مان۔ سچا گرمکھ کرے دھیان۔ سچا ستگر ہو مہروان۔ سچا گرمکھ چرن دھوڑی مستک ٹکا لائے آن۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل سری بھگوان۔ سچا کھیل سری بھگوان، ہر سچن سچ کرائیا۔ ساچا میل دو جہان، زرگن سرگن گنڈھ پوائیا۔ ساچا حکم دھر فرمان، دھر سندیسہ نام سمجھائیا۔ سچا لیکھا وچ جہان، بھگت بھگوان دئے چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ ساچی سکھیا دیوے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ ستجگ تیرا سچا جاپ، دئے اکھڑ روپ وٹائیا۔ سوہنگ روپ وڈ پرتاپ، کرنی کرتا دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، ہرجن ہر بھگت گرمکھ گرسکھ کر کرپا لئے راکھ، رکھیا کرے تھاؤں تھائیا۔

* ۱۲ آسو ۲۰۲۰ یکرمی کیرپال سنگھ دے گرہ گولے والا ضلع فروریزیر *

ستجگ تیرے سچے بھگت، سو ستگر آپ پرگٹائیا۔ لکھ چوراسی وچوں ویکھے جگت، زرگن سرگن بھیو چکائیا۔ نیرویر ہو کے آیا پرت، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کھئے جنائیا۔ سچن ساچے لئے پرکھ، نام کسوٹی اُپر لائیا۔ اندر وڑ کے دیوے درس، باہروں نظر کیسے نہ آئیا۔ نام دھن پلے بٹھے خرچ، دُکھ بھکھ دئے گوائیا۔ آگے ہون نہ دیوے حرج، پورب لیکھا جھولی پائیا۔ جنم مرن دی رہن نہ دیوے مرض، لکھ چوراسی پندھ مکائیا۔ شبد تال سُنائے طرز، راگ اکو اک گائیا۔ کرے کھیل آپ اسچرج، اچرج لایا آپ ورتائیا۔ بن کے آیا جودھا مرد، سچ مردانگی رہا کماٹیا۔ غریب زانیاں ونڈے درد، درد دُکھ بھے بہنجن اک اکھوائیا۔ نام کھنڈا تکھی کرد، چھری پھڑے جگت قصائیا۔ کوڑی کرپا دیوے جھٹک، جھٹکا اکو نام لگائیا۔ ستگر پورا کرے اپنا فرض، فرضی کار نہ کھئے کماٹیا۔ جیو جنت سادھ سنت سب دی ویکھے پھول کے فرد، پڑدہ سکے نہ کھئے پائیا۔ پرہہ دا لاپے کوئی نہ قرض، سواس سواس نہ کھئے دھیائیا۔ اتم پٹھی

دسے نرد، ٹیخانے دئے ڈہائیا۔ چار کُنٹ اِکو شیر رِبا کُرک، گونج اِکو رِبا سُنائیا۔ سب دی بھنے اِگر مٹک، سِر سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ شبہ کھنڈے دیوے جھٹک، سپس دھڑ لیکھ مُکائیا۔ کرے کھیل اِکو فقط، فقرہ حق رِبا سُنائیا۔ نہ کوئی نیم نہ کوئی برت، سندھیا پوجا پاٹھ نہ کھئے کرائیا۔ تُوں میرا مین تیرا اِکو نام پڑھن دی رکھی شرط، دُوچی شرع نہ کھئے جنائیا۔ امرت میگھ دیوے برس، برکھا اپنے نام لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے بھگت لئے اُٹھائیا۔ سَتجگ تیرے تھوڑے سنت، سو صاحب آپ بنائیا۔ ناری میلا وچھڑے کنت، گھر سجن نظری آئیا۔ کایا چاڑھ رنگ بسنت، دھوڑی مستک ٹکا لائیا۔ مہا سنا آپ اگنت، بھیو ابھیدا آپ گھلائی۔ مانس دیہ بنا بنت، پنج تت ویکھے چائیں چائیا۔ توڑ گڑھ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک درسائیا۔ میل ملاواں ساچی سنگت، سنگ اپنا آپ رکھائیا۔ کوئی بھیو نہ پاوے پنڈت، پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکائیا۔ اتم سارے کرے کھنڈت، کھنڈا کھڑگ نام چمکائیا۔ لکھ چوراسی دسے رنڈت، رنڈیا گھر گھر نظری آئیا۔ دہ دشا ہوئے منگت، خالی جھولی اک اُٹھائیا۔ ملے کیسے نہ بہشت جنت، سورگ دھار نہ کھئے جنائیا۔ نرک سُرگ کھیل جانے نہ کوئی جنت، دوزخ بہشت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سارے بیٹھے وچ شنکت، سنسا روگ نہ کھئے گوائیا۔ ہر کا لیکھ کرے نہ کوئی انکت، انکڑا سکے نہ کھئے بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حُکم اک ورتائیا۔ سَتجگ تیرے اُجل گُرمکھ، ہر سَتگر دئے وڈیائیا۔ جنم کرم دا میٹے دُکھ، دیناں انا تھاں درد ونڈائیا۔ گھر آتم دیوے سچا سُکھ، پرما تم خوشی وکھائیا۔ ساچا گودی لئے چُک، گود سہنجی اک سہائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، نور نورانہ نور چمکائیا۔ پچھلا کڈھ اندر کھوٹ، من مت دئے بدلائیا۔ ٹکانے لیائے پھڑ کے ہوش، ہوجھاپن دئے گوائیا۔ نیتر کھولے ایکا لوچ، لوچن اپنے نال ملائیا۔ ساچی دسے سجن سوچ، پرہ سرن سچّی سرنائیا۔ آد جگادی وکھاونہارا کو تک کوٹ، کرنی اپنی رِبا کمائیا۔ گُرمکھ کوئی نہ جائے اؤنت، اؤنترا جگت نظری آئیا۔ لاڑی مؤت نہ مارے مؤت، ملکل دیوے نہ کھئے سزائیا۔ جنہاں آپ اُٹھائے اپنے شوق، شہنشاہ اپنے رنگ رنگائیا۔ سچ جنائے دُھر دی اوٹ، سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ دھرم دوارا وسائے قلعہ کوٹ، بنک اِکو اک سہائیا۔ ویلے انت نہ ہووے فوٹ، فتویٰ سادر نہ کھئے کرائیا۔ بھیو نہ جانے کوئی پیر قُطب غوث، گھر گمبھیر وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا

ور، سَتَجُگ ساچا سنگ رکھائیا۔ سَتَجُگ تیرے ساچے سِکھ، سچ سوامی آپ بنائیندا۔ دُھر درباری لیکھا لیکھ، نر نرنکاری ویکھ وکھائیندا۔ آتم پیاری کرے پت، پر ماتم ساچا میل ملائیندا۔ نرگن ہو کے وسے چت، چیتن اپنا کھیل سمجھائیندا۔ ناڑ بہتر نہ ایلے رت، رت اپنے رنگ رنگائیندا۔ سَتَگر سچا بن کے پت، گھر پر میثور پھیرا پائیندا۔ اپنے ملن دی ساچی بدھ، بدھ ناٹھ جوڑ جڑائیندا۔ کرے وسیرا گھر نیج، نیج محل ڈیرہ لائیندا۔ رُوپ دھارے اگم نِگ، وڈا گھر آپ سہائیندا۔ بن کرپا کیسے نہ پئے دس، جگ نیتر کم کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کرے کھیل سدا انڈھ، انڈھڑی کار آپ کھائیندا۔ سَتَجُگ تیری ساچی سیکھی، ساکھیات صاحب پرگٹائیا۔ دو جہاناں بنے نیکی، نیکی نیکی کرے پڑھائیا۔ ساچی دھار رکھے تکھی، دو دھارا کھنڈا بیٹھا مُکھ بھوئیا۔ کوئی بھیو نہ جانے مُنی رکھی، وڈ مُنیشر نین شرمائیا۔ سرِشٹ سبائی جنہاں جتی، لکھ چوراسی ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوت اکالن اکو ڈٹھی، دو جوا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ نیتر لوچن اپنے پیکھی، دو جے کولوں پُچھن کھئے نہ جائیا۔ آتم پر ماتم کر کے ویکھی ہیتی، بتکاری اپنی دیا کھائیا۔ جنم مرن دی رہی نہ کیتی، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا نیتر آپ جنائیا۔ سَتَجُگ تیرا سچ اصول، ہر اصلیت وچ سمجھائیندا۔ دُھر دا حُکم کرنا قبول، کامل پُرکھ آپ سمجھائیندا۔ بھیو کوئی نہ جانے قاتل مقتول، قتل گاہ رُوپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا مارگ اکو لائیندا۔ سَتَجُگ تیرا سچ سوامی، صاحب سَتَگر آپ جنائیا۔ گھٹ گھٹ ویکھے انترجامی، انترگت پھول پھولائیا۔ نہ کرمی داتا وڈ نہ کامی، کرم کاند بھیو چُکائیا۔ سَتَجُگ سچے چلے بانی، بان نرالا تیر لگائیا۔ رسنا بولے چارے کھانی، چارے بانی صفت صلاحیا۔ شبد گروگر ملیا بانی، ہوکا بھرے اک لوکائیا۔ گھر امرت پیائے ٹھنڈا پانی، سر سرور اک ٹھائیا۔ آون جاون چُکے کانی، جگت گپڑا دئے مُکائیا۔ سچ بنائے دُھر دی رانی، نام مستک ٹکا لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا رہبر ربا سمجھائیا۔ سَتَجُگ تیرا سہاوی پلنگ، سیج اکو اک وڈیائیا۔ کرے کھیل سورسرننگ، شاہ پاتشاہ آسن لائیا۔ دو جہاناں دئے اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ لکھ چوراسی سُنائے چھند، سوہنگ ساچا نام الاٹیا۔ نرگن سرگن ڈھاہے کندھ، بھانڈا بھرم بھیو بھٹائیا۔ کوڑی کرپا دیوے دنڈ، ڈنکا اکو نام سُنائیا۔ لیکھا جانے جیرج اند، اُتبھج سینج ڈیرہ

ڈھاپیا۔ کوڑی کیریا کلجگ میٹے پندھ، ستجگ بھجے واہو داہیا۔ کرے کھیل سورا سربنگ، دو جا سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔ کوڑی کیریا موركھ مكدھ كل انجان پاون ڈنڈ، رسنا جہوا بتی دند کوک کوک سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ تیرا گھر وسائیا۔ ستجگ تیرا وسے کھیڑا، ہر ساچا آپ وسائیندا۔ دُور ڈراڈا نظری آئے نیرن نیرا، نیرن نیرا ہو وکھائیندا۔ بھیو کھلائے میرا تیرا، سوہنگ ساچا ناؤں درڑائیندا۔ اکو در وسے گرو گر چیرا، چیرا گر اکو گھر سوہا پائیندا۔ کوڑی کیریا کرے نکھیڑا، دو دھارا کھنڈا آپ چمکائیندا۔ دھرت مات دا کھلا ویہڑا، خالق خلق ویکھ وکھائیندا۔ سنت سہیلے بھگت بھگوان کرے مہرا، مہر نظر نین اٹھائیندا۔ گرمکھ گرمکھ حق کرائے نیہڑا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا راہ اک وکھائیندا۔ ستجگ ویکھ سچ مکان، ہر ساچا سچ جنائیا۔ جس گھر بھگت بھگوان اکٹھے ہوئے آن، وجے اک ودھائیا۔ جس دوارے سنت سجن نیوں نیوں منگن دان، بیٹھے سیس جھکائیا۔ جس گرہ گرمکھ گر گر کرن پہچان، پڑدہ دوئی دوت مٹائیا۔ جس محل گرمکھ چرنی ڈگن آن، دھوڑی مستک ٹکا لائیا۔ جس مندر گر اوتار پیر پیغمبر بہ کے گان، واہوا کہن تیری ودیائیا۔ جس دوارے وشن برہما شو کرن کلیان، بن بن بیٹھے ڈوم مراسی نائیا۔ جس چبارے سوہے سچا بھگوان، نرگن جوت جوت رُسنائیا۔ سو گھر ہووے پروان، پرہہ داتا ویکھے چائیں چائیا۔ کلجگ اتم کھیل کرے مہان، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ بھگت دوارا کھول دکان، ساچا راہ دئے وکھائیا۔ ہٹ کھولے اک مہان، سوڈا سچ سچ وکائیا۔ جس دی اکو شرع اک ایمان، دھرم اکو اک سمجھائیا۔ اکو ذات اکو پات اکو دین مذہب اسلام، اکو پیغمبر نظری آئیا۔ جس دا اکو کلمہ اک کلام، اکو منتر سنتنام، اکو ڈنکا فتح وجائیا۔ جس دا اکو روپ رام، اکو نور کاہن، اکو سوریر اٹھائے نشان، شبدي جودھا وڈ بلوان، سو پُرکھ نرنجن کیریا کرے مہان، سچ دوار کھولے وچ جہان، جہالت پچھلی دئے گوائیا۔ خالص خالصہ کرے پروان، چار ورنان اک گیان، کھتری براہمن شوڈر ویش خوشی منان، ہرکھ سوگ چنتا غم جنم مرن بھہ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ محلا اچ اٹلا اکو اک سمجھائیا۔ ستجگ تیرا سچ مکان، سری بھگوان آپ بنائیا۔ جس گھر کدی نہ آوے طوفان، ورکھا دیوے نہ کھئے لائیا۔ جس دا میٹے نہ کوئی نشان، ماٹی خاک نہ کھئے ملائیا۔ جس دا ہوئے نہ کوئی لاشان، ثانی نظر کھئے نہ آئیا۔ جس دے

اندر تھوڑے بھگت رہن مہان، دوجا ورن کوئی نہ پائیا۔ جس گھر امرت پین کھان، دوجی وست نہ کھئے ورتائیا۔ جس در ستگر ملے آن، پُرکھ ابناشی پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا راہ ربا جنائیا۔ ستجگ تیرا سوہنا محلا، سری بھگوان سچ بنایا۔ جنھے وسے اک اکلّا، سچ دوارا ربا سہایا۔ نرگن ہو پھڑایا پلا، سرگن اپنا جوڑ جڑایا۔ سچ سندیش اکو گھلا، سوہنگ نام چپایا۔ جوتی شبدی دھار رلا، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے رکھایا۔ ویکھنہارا رانی اللہ، علمین ویس وٹایا۔ لکھ چوراسی دسے جھلا، جھلک اپنی نہ کیسے جنایا۔ سچ مندر بہہ کے بولے اکو ہلا، حالت سب دی دئے بدلایا۔ پنج تت کایا ماٹی ویکھے کھلا، خالق خلق ویکھ وکھایا۔ ہتھ اٹھائے تکھا بھلا، نام نشانہ تیر چلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا دئے درڑایا۔ ستجگ تیرا سچ منارا، مئی رکھی نظر کیسے نہ آئیا۔ جھکدے رہن گرو اوتارا، وشن برہما شو سیس نوائیا۔ منگدے رہن در بھکھارا، بھگت اپنی جھولی ڈاہیا۔ بولدے رہن اک جیکارا، جے جیکار راگ الاٹیا۔ گاؤندے رہن جگ جگ وارا، صفتی صفت صفت صلاحیا۔ کاغذ قلم بندے رہے لیکھارا، بن کاتب لیکھا لیکھا نال شاہیا۔ نرگن سرگن بندے رہے ونجارا، لوکات ہٹ چلاٹیا۔ جیو جنتان دیندے رہے سہارا، ساچی سکھیا دھر سمجھائیا۔ اتم گئے اپنی دھارا، جس دھار وچوں نور پرگٹایا۔ سو نوری شہنشاہ اکو ایکنکارا، اکل کلا اکھوائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جس دا دسے پسارا، پسر پساری اکو نظری آئیا۔ سو ستجگ تیرا کھولے اک دوارا، کوٹن کوٹ دوارکا بیٹھی سیس جھکائیا۔ کوٹن رام کرے نمسکارا، کوٹن گر اوتار در درویش سیو کمائیا۔ کوٹن وشن برہما شو دھوڑی مستک لاون چھارا، ٹکا اکو اک رکھائیا۔ کوٹن جگ چوکڑی ستجگ تیرتا دواپرکجگ پھر پھر تھکے وارو وارا، بن پاندھی پنڈھ مکائیا۔ تس صاحب دا انت نہ پاراوارا، جس اپنی کھیل رچائیا۔ سو کلجگ اتم نرگن زرویر لے اوتارا، وڈ اوتاری پھیرا پائیا۔ جس دا دو جہانان متنا پئے جیکارا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ اوہدا اکو سچ اشارہ، کوڑی عیشو عشرط دئے گوائیا۔ نو تو چار ہاہاکارا، حقیر فقیر دئے زلائیا۔ کرے کھیل آپ نیارا، مذہب شرع دین دئے تڑائیا۔ ویکھے وگسے پروردگارا، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ نیئا ڈوبے وچ منجھدھارا، کوڑا لیکھا دئے مکائیا۔ زرویر ہوئے سانجھا یارا، اگلا کھیل دئے سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھگت بھگوان سنت سجان گرمکھ جوان گرسکھ انجان سارے مل کے پُرکھ اکال دین دیال

در ویکھو اک اپارا، جس گھر اکو شہنشاہ نظری آئی۔ جھک جھک اٹھ اٹھ کرو کرو کرو نمسکارا، نمکھ نمکھ نمکھ اپنا آپ کٹائی۔ کوئی نہ دسے حکمے باہرا، حکمے اندر کھیل رچائی۔ ساچا ٹخم ہر شبد پوت سپوت ڈلارا، تاثیر بھگتاں وچ رکھائی۔ میل ملائے اک دوارا، سچ دربار وجے ودھائی۔ ساچی سغیاں منگلا چارا، گیت اکو اک سنائی۔ گھر ملے پریم پیارا، پیا وچھڑ کدے نہ جائی۔ جس دا آد جگاد پسارا، سو سر اپنا ہتھ ٹکائی۔ جن بھگتاں سنتاں گرمکھاں گرسکھاں کرے پار کنارہ، نیئا اپنے پنن لائی۔ پھڑ باہوں لے کے جائے سچ دربارا، جس گھر بیٹھا آسن لائی۔ جوتی جلوہ جوت اُجیارا، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائی۔ اوس مندر وڑ کے پُرکھ ابناشی درشن کر کے بھگت سنت گرمکھ گرسکھ کوئی نہ کہے میں ایتھوں جاواں باہرا، سارے منگن اکو تیرا نور تیری رُشنائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایتھ اوتھ دو جہان کرے سچا سچ پیارا، جھوٹھی یاری نہ کدے لگائی۔

* ۱۲ آسو ۲۰۲۰ بکرمی گولے والا *

رسنا جہوا بتی دند بول کیتی کلیان، شاستر وید سمتر گیان پاٹھ پورب جنائی۔ بودھ آگادھ شبد اناد دُھن دسی نہ وجے کس مکان، تار سُر تال گون رکھائی۔ گون کوٹ گون دوار ملے پتپریشور سری بھگوان، بے پرواہ وڈی وڈیائی۔ ستجگ تربیتا دواپرکجگ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا گاؤندے گئے گان، صفی صفت صلاحیا۔ تس صاحب دی زرگن روپ دسو پہچان، نرویر گون کوٹے آسن لائی۔ گون سندیسہ تھانوں دیوے آن، انتر آتم بوجھ بوجھائی۔ برہم گون کرے پہچان، برہم پاربرہم پڑدہ آپ اٹھائی۔ گون شبد وجے دُھنکان، تریا بیٹھی نین شرمائی۔ گون مندر جوت جگے مہان، دیا باقی کس بدھ ربا ٹکائی۔ اپنا لیکھا کھول کرو بیان، ساڈھے تین ہتھ کایا بنک گون گھر ہوئے رُشنائی۔ نو دوارے کوڑی کریا سارے کہن پردھان، سکھمن ٹیڈھی بنک پھر پھر تھکن واہو داہیا۔ ایڑا پنگل رکھن مان، سہنس دل دین جنائی۔ سچ دسو کس روپ امرت آتم کیتا پان، نجھرجھرنا اٹا کول اٹائی۔ کس گھر کس مندر کس گرہ سوامی سچ ستگر ملے آن، ست ستوادی اپنا پنڈھ مکائی۔ سوئی سرتی اکال مورتی ناد تورتی آسا پورتی شبد گردیو لئے اٹھال، شبد اشارے نال بُلائی۔ اُس دا نور

گون کرے جمال، بے نظیر نظر نظر دکھائیا۔ پروردگار بے پرواہ ست سرُپ شاہو بھوپ سِری بھگوان کرو بیان، بے زبان جو سب نوں رہا
 پڑھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کہانی بانی چار جُگ چار ورن جس دی مَنّ آن، بیٹھے در درویش سِیس جھکائیا۔ اُس
 پرہو دا بھيو دسو آن، اندٹھڑی بوجھ بُجھائیا۔ جس درشن نوں درس منگن وچ جہان، ترسنا اکو بُھکھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، بخشنہارا گھر وچ گھر، گون کوٹے بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ چار جُگ دا چُکے جھپڑا، پچھلی کتھا سارے رہے سُنائیا۔ اپنا دسو
 کِس بدھ وسیا کھپڑا، ملی مان تن وڈیائیا۔ من مندر کِس دوارے ڈھابیا ڈیرہ، منسا منسا وچ کھپائیا۔ بُدھی ویکھیا کھپڑا وپڑا، گھر اپنے
 پھیرا پائیا۔ کِس منزل ہووے حق نبیڑا، حقیقت لیکھا دئے چُکائیا۔ صاحب ستگر ہر سلطان دُور دُراڈا نظری آئے نیرن نیرا، گھر ملے سچا
 ماہیا۔ ساچے سنت بناؤ بنت، ملاؤ کنت، لیکھا چُکے جیو جنت، سادھنا اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 پُچھنہارا ساچا گھر، گھر اپنا دیو سمجھائیا۔ اپنا گھر دسو بول، انبولت آپ جنائیندا۔ جس گھر اندر اک وجے ڈھول، رسنا جہوا بتی دند نہ
 کھئے پلائیندا۔ ساچی وست کِس گرہ رکھی کول، کھول اکھ کیوں مُکھ چُھپائیندا۔ پورے کندے تولو تول، تولنہارا بوجھ بُجھائیندا۔ مارن نہیں
 دینا کوئی رول، اوہلا پڑدہ سرب چُکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پُچھنہارا اکو گھر، جس گھر ہر ہر نظری آئیندا۔
 ہر کا دسو سچ دوار، دوارکا ملے نہ وڈیائیا۔ جس گھر وسے اکو زینکار، ایکنکار بیٹھا آسن لائیا۔ نرمل دیا باقی جگے اگم اپار، نورو نور نور
 رُشنائیا۔ اوتھے شاستر سمرت وید پُران کوئی نہ کرے وچار، گیتا گیان نہ کھئے درڑائیا۔ نہ کوئی جنک دسے دربار، نہ کوئی آشتابکر بوجھ رہا
 بُجھائیا۔ سو صاحب کھیل کرے کرتار، کرتا پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ جُگ جُگ جن بھگتاں کھولے بند کوار، بجرکیاٹی توڑ ٹڑائیا۔ ساچا درس
 دیوے اک وصال، وصل اپنے نال کرائیا۔ شاستر سمرت جس دا دسن حال، سو حالت سب دی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، پُچھنہارا ساچا گھر، جس گھر ملے اکو درس، اگلی پچھلی رہے نہ کوئی حرص، ہوس نظر کھئے نہ آئیا۔ کِریا کرو جگت
 ٹھاگر، ہر ٹھاگر منگ منگائیندا۔ گھر گمبھیر ڈونگھا ساگر، کایا کوری پھول پھولائیندا۔ جس اندر جگت واسنا من سوڈاگر، آتما پرماٹما بھيو
 نہ کھئے کھلائیندا۔ سرشٹ سبائی ستگر سچا نرمل کرم کرے اجاگر، جس اُپر اپنی مہر نظر اٹھائیندا۔ در آیاں گھر آیاں ایتھے اوتھے دو جہانان

دیوے آدر، پاربرہم پتدمیشور اپنے نال رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو منگے سچا درس، جس درس کیتیاں درد نہ کھئے رکھائیندا۔ ساچا درس دیو دیدار، آتم انتر بوجھ بوجھائیا۔ جس دی سمجھ نہ سکے کھئے وچار، وچار وچ کدے نہ آئیا۔ جس دی ناد شبد دھنکار، دھن آتمک راگ سُنائیا۔ جس دا میلا سچ دربار، جتھے دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ اوس پریم دا پیار دسو کر پیار، پیار نال پیار لہنا وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو منگے سچ درس، جس نال لیکھا چکے عرش فرش، کایا کعبہ دو دو آبا سچا حُجرہ اِکو نظری آئیا۔ نُور نُورانہ نوجوانا مرد مردانہ شبد ترانہ راگ ناد برہم برہماد شبد گھوری، آد گردیو سوامی اِکو نظری آئیا۔ تن کایا ماٹی اُتے بوری، تپڑ جگت جگت وکھائیا۔ باہر اندر بن ستگر پورے سمجھ نہ سکے کوئی چوری، چوری یاری ٹھگی بن ساچے سنت نظر کیسے نہ آئیا۔ اندر وست جیہڑی لوڑی، سو لوہڑا پینی ہتھ اچے نہ آئیا۔ پڑھ پڑھ وِدیا چوڈاں کرن بہڑی بہڑی، چوڈاں لوک دین دُہائیا۔ چوڈاں طبق اُتے کاغذ لکھت دسی کوری، نش اکھر اکھر روپ نہ کھئے وٹائیا۔ پرہ ملن نوں جن بھگتاں وِدیا منگی تھوڑی، تھوڑیوں بُہتی دیوے آپ بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، منگنہارا ساچا در، سرب سادھ سنگت آگے اِکو وار سُنائیا۔ تن کہے میرے اُتے تپڑ، جگت اوڈھن نظری آئیا۔ پتہ نہیں اوس تھان کپھڑے ویلے جائے اُپڑ، بھجے پھردے واہو داہیا۔ جس ویلے پاربرہم دا نظری آئے چھپر، چار دیوار رہن کھئے نہ پائیا۔ اوتھے جا کے آسا ترسنا ہوئے ہنگتا مایا ممتا جوٹھ جھوٹھ جگت ناطہ تھے اِکو آوے صبر، صبر صبوری ساچے نال ہنڈھائیا۔ ہوئے پرکاش ملے اِبناشی ناطہ چکے کایا قبر، گہر گمبھیر دیوے مان وڈیائیا۔ آتم پرما تم تخت نواسی سچا شہنشاہ اِکو کرے عدل، عدالت اِکو گھر وکھائیا۔ جس ویلے اندروں اندرے اندر جن بھگتاں عادت دیوے بدل، باہروں روپ نہ کھئے وکھائیا۔ ہر بھگت بن قتلو ہوئے قتل، قاتل مقتول بھیو کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچے سنتاں کولوں منگے اِکو منگ، جس ملیاں دو جہان سیری بھگوان اِکو روپ نظری آئیا۔

* ۱۲ اَسُو ۲۰۲۰ بَکرمی اِندر کور دے گرہ کوٹ کپورا ضلع فروریزر * *

ستجگ تیرا سچا نام، سو پُرکھ نرنجن اک پرگٹائیا۔ امرت آتم لگھ چوراسی دیوے جام، نجر جھرنا اک جھرائیا۔ آسا ترسنا مایا ممتا ہومے ہنگتا کوڑی کریا میٹے کام، جوٹھ جھوٹھ رہن نہ پائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی دیوے دان، وست امولک نظری آئیا۔ پاربرہم دیوے سچا مان، ابھان روپ نہ کھئے وٹائیا۔ گرہ مندر اندر گھر نظری آئے اکو کاہن، ساچی بنسری راگ سنائیا۔ سچ پیغمبر دیوے اک پیغام، نعرہ حق حقیقت دئے جنائیا۔ لاشریک والی دو جہان، سچ توفیق اکو اک خدائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پاربرہم پرہہ رکھن چرن دھیان، نیوں نیوں سجدہ سپس جھکائیا۔ نہ کوئی دسے دین مذہب اسلام، صحیح سلامت ثابت صورت اکو اک بھجائیا۔ نو تو ست جو کرے سلام، اکو کلمہ گائیا۔ وشن برہما شو سرپت تیرا ڈھولا گان، گن گندھرب اکو راگ الاٹیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ ٹونہی ٹونہی کرن اچی اچی اک گیان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ سچے تیرا مارگ اک سمجھائیا۔ ستجگ سچے تیرا سچا گیت، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن وسنہارا گھر ٹھانڈے سیت، ایکنکار دئے سمجھائیا۔ آد نرنجن جوت نرنجن جنائے ساچی ریت، اباشی کرتا اکو بوجھ بھجائیا۔ سری بھگوان وسنہارا دھام انڈیٹھ، محل اٹل اکو اک سہائیا۔ پاربرہم جنائے سچ پریت، پریتوان اپنی دیا کھائیا۔ لیکھا جانے ہست کیٹ، اوچ نیچ راؤ رنگ ویکھ وکھائیا۔ لہنا دینا چکائے مندر مسیت، کایا کعبہ سچ محراب اکو اک سہائیا۔ شاہو بھوپ وڈ راجن راج شہنشاہ شاہ پاتشاہ حق توفیق، دھر فرمانا حکم سنائیا۔ ست ستوادی ست پُرکھ نرنجن تیری کرے آپ تصدیق، دو جا ثانی نظر کھئے نہ آئیا۔ دور دراڈا نیرن نیرا نظری آئے نریک، بن پاندھی پندھ مکائیا۔ صدی ویہویں رہی پیت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ نر نریشا ایکنکارا اک اکلا دھردرگاہی دئے سمجھائیا۔ ستجگ سچے تیرا سچا سنگ، سو ستگر آپ بنائیا۔ جگ چوکری چاڑھ رنگ، رنگ مجیٹھی اک رنگائیا۔ شبد ناد وجائے مردنگ، انحد راگی راگ سنائیا۔ آتم انتر سچ محلے ویکھے لنگھ، بجرکپاٹی توڑ ٹڑائیا۔ سیج سہنجنی سہائے پلنگ، پاوا چول نہ کھئے بنائیا۔ کلجگ کوڑی کریا کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار کرے کھنڈ کھنڈ، کھڑگ اک چمکائیا۔ سرت سوانی بن شبد ہانی رہے نہ رنڈ، کنت ملاواں سہج سہجائیا۔ ویکھ وکھائے

سریشٹ سبائی نو کھنڈ، ست دیپ اپنا پڑدہ لاپیا۔ کرے پرکاش بن سورج چند، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ امرت دھار ویاے گہر گمبھیر ساگر سندھ بن گنگ، گنگا گوداوری جمن سُرستی بیٹھی نین شرمائیا۔ صاحب ستگر پورا سورا سربنگ، کلجگ انت ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ جنم کرم روگ سوگ چنتا دکھ بہرم بھو لیکھا چکائے بھکھ ننگ، وست امولک نام دان سری بھگوان ہو مہروان اکو جھولی پائیا۔ سنت سہیلے گرو گریچلے گرمکھ گرسکھ انگیکار لائے انگ، آپ اپنی گود بہائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان زرویر پُرکھ نراکار دیوے سچا سنگ، منجھدھار نہ کھئے رڑھائیا۔ ناطہ توڑ جیرج انڈ، اُتبھج سیتج لکھ چوراسی جم کی پھاسی آون جاون دیوے پندھ مکائیا۔ ویکھے کھیل دو جہان، منڈل راسی گوپی کاہن، سرتی شبدی اک دھیان، ساچا میلا میل ملائیا۔ کلجگ تیرا حکم ہووے پروان، اتم لیکھا چکے وچ جہان، ستجگ اٹھے نوجوان، لوکات لے انگرائیا۔ ستجگ ساچے تیرا کھیل بھگونت، نرگن زرویر آپ کرائیا۔ لکھ چوراسی وچوں گرمکھ اٹھائے ساچے سنت، ست ستوادی اکو بوجھ بھجھائیا۔ آتم پرماتم بودھ گیان دیوے بن کے اگمی پنڈت، پنج تت روپ رنگ ریکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ اپنی مہا جنائے بے انت، لیکھا لکھ سکے نہ کھئے رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی وست آپ ورتائیا۔ ستجگ تیری وست اپار، سو کرتا آپ جنائیا۔ گھر مندر کھول کیواڑ، گرہ وجے نام ودھائیا۔ ساچی سخیان منگلاچار، گیت گوہند اک الائیا۔ محل اٹل اچ منار، سوہا ساچے گھر وکھائیا۔ دیا باقی کملاپاتی اکو کر اُجیار، جوت زرنجن کرے رُشنائیا۔ بوند سوانتی اک اکتی ٹھنڈی ٹھار، بھبھاتی دئے پلائییا۔ میٹے کلجگ زین اندھیری راتی، ستجگ تیری کھولے تاکی، سب دا لہنا دینا چکے باقی، باقی نویس اپنا پھیرا آپے پائیا۔ ویکھ وکھائے لکھ چوراسی پنج تت خاکی، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بُدھ پڑدہ دیوے پائیا۔ سچے گھوڑے اسو چڑھ راکھی، شاہ سوارا ہر زرنکارا دو جہاناں بھجھا پھرے واپو داہیا۔ کرے کھیل اگم اپارا، الکھ اگوچر سُنائے جیکارا، شہنشاہ سچی سرکارا، شاہ سلطان وڈ مہروان، مہر نظر اکو اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ ساچے دیوے مان وڈیائیا۔ ستجگ ساچے تیرا میلا گوہند، گر گر شبدی میل ملائیا۔ پورب پورب میٹے چند، چنتا دکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ دین دیال بن بخشند، بخشش رحمت اپنی دئے ورتائیا۔ دھار وکھائے گھر انتر نچ، نچ آتم بوجھ بھجھائیا۔ کایا چولی دیوے سنج، سنج ہری آپ کرائیا۔ اپنے

ملن دی جن بھگتاں دسے بدھ، انتر آتم پرما تم پڑدہ دئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ ستجگ ساچے جانا اٹھ، سو سوامی آپ اٹھائیندا۔ پُرکھ اکال گیا تھ، دُھر فرمانا حکم سُنائیندا۔ تِن جگ سُنّا رہا چُپ، نیتراکھ نہ کھئے کھلائیندا۔ اٹھ ویکھ کلجگ اندھیرا گھپ، چاروں گنٹ ساچا چند نہ کھئے چمکائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران پینڈا گیا مُک، پاندھی نظر کھئے نہ آئیندا۔ سچکھنڈ دوارے ساچے بیٹھے لک، لوکات رُوپ انوپ نہ کھئے وٹائیندا۔ سارے سُکھنا رہے سُکھ، دویے جوڑ دھیان لگائیندا۔ پاربرہم پتپریشور پُرکھ اکال دین دیال گوہند بنایا اک سٹ، سٹ شبدی ناؤں دھرائیندا۔ جو لوکات کلجگ انت کرے اپنا رُخ، چرن چرن آپ اٹھائیندا۔ سو ویلا وقت صدی ویہویں رہا ڈھک، دو جہان نیترا نین اٹھائیندا۔ چار ورن اٹھاراں برن سرشٹ سبائی انتر آتم نام ندھان وست دسے نہ کول کچھ، خالی جھولی سارے رہے دکھائیا۔ دُھر دا بوٹا بن ستگر پورے رہا سُک، ساچا مالی نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ کوڑ کڑیاں جڑ رہا پُٹ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ نر نریشا نرگن داتا پُرکھ بدھاتا پرم پُرکھ پریم پاربرہم پتپریشور اکو اک جنائیا۔ ستجگ سچے میرے لال، سو صاحب دئے سمجھائیا۔ تیرے نال نرگن رُوپ بنے دلال، شبدی رُوپ اک وٹائیا۔ جا کے ویکھے مُرداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ ترے گن مایا توڑے جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ پنج تت تت مارگ دئے سکھال، برہم مت اک پڑھائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش وکھائے اکو دھرمسال، دھرم دوار سچا نظری آئیا۔ جس دوارے پوہ نہ سکے کال، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ چتر گپت لیکھ نہ سکے وکھال، لاڑی مؤت انت نہ لئے پرناٹیا۔ سو مندر سوہے سچ دوار، جس گرہ وسے پُرکھ اکال، اکل کل دھاری بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جلوہ نور اک جلال، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ بے وفائی سانجھا یار، لاشریک شرکت رُوپ نہ کھئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ ستجگ سچا سُن سندیس، پرہ چرن دھیان لگائیا۔ کریا کری وڈ نریش، مہروان تیری وڈیائیا۔ مین بالک بن کے کھیڈاں کھیڈ، لوکات کھیل رچائیا۔ تیرے بھگتاں دیواں بھیت، اندر وڑ کے بیہو سمجھائیا۔ ستگر پورا نج نیترا لہنا پیکھ، دویے لوچن کم کسے نہ آئیا۔ جنم کرم دی بدلے ریکھ، لیکھا اپنے گھر دکھائیا۔ آتم پرما تم کرے ہیت، بتکاری وڈی وڈ وڈیائیا۔ رُت سہنجنی مؤلے چیت، پت ڈالی پھل پھلواری آپ

مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور، سد تیری ملے سرنائیا۔ سَتجُگ سچّا چڑھیا چاء، چاؤ گھنیرا اِک رکھائیا۔ وڈبھاگی پرہہ ملیا ملاح، بیڑا لوکات چلائیا۔ شبدي شبد دیوے صلاح، ساچی سِکھیا اِک سمجھائیا۔ سوہنگ ڈھولا لہنا گا، ٹوں میرا میں تیرا تیری میری ہوئے نہ کدے جُدائیا۔ ساچا کھیڑا دینا وسا، لوکات وجے ودھائیا۔ جھوٹھا جھیڑا دینا مُکا، جھگڑا آتم پرما تم کھئے رہن نہ پائیا۔ پاربرہم برہم نظری جائے آ، نیتر لوچن نین اِک کھلائیا۔ گیت گویند ڈُونگھا ساگر گمبھیر گہر اِکو لہنا گا، دُوچا راگ نہ کھئے الاٹیا۔ ہر رُٹھا کنت لہنا منا، گھر گھر وچ واسطہ پائیا۔ مہروان مہر نظر لئے اٹھا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سَتجُگ سچ سچ درڑائیا۔ سَتجُگ ملدی ویکھے دات، کلجُگ رووے مارے دھابینا۔ اُچی کوک کرے فریاد، پرہہ آگے ربا سُنائیا۔ پاربرہم پرہہ چوڈاں صدیاں دتی داد، محمد اشارے نال جنائیا۔ پيسویں صدی مارے آواز، پيس پيسا ناؤں دھرائیا۔ میرا اچے پورا نہیں ہویا کاج، کرتے میری اِک عرضوٹیا۔ میں لکھ چوڑاسی گھر گھر ویکھنا ناچ، کوڑی کِریا نال رلائیا۔ دین مذہب ذات پات جھگڑا کرن دی دسی جاج، جیواں جنتاں سادھاں سنتاں مایا ممتا ہوئے ہنگتا گرہ بنائیا۔ تیرا نور نظر نہیں آؤنا رسول پاک، پاکیزہ روپ نہ کھئے وٹائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا نو کھنڈ پرتھی ست دیپ کوئی گوپی کابن نہ پائے راس، ساچا ناچ نہ کھئے نچائیا۔ سَتگر پورا حاضر حضورا نانک گویند کیسے وسے نہ پاس، من واسنا چاروں کُنٹ ہوئے ہلکائیا۔ پھرے دروہی پرتھی آکاش، گگن گگنتر نیتر نیناں نیر وپائیا۔ وشن برہما شو کہن سادے کچھ نہیں پاس، خالی ہتھ دین وکھائیا۔ تیرے بھگت ہون اُداس، سانتک ست نہ کھئے ورتائیا۔ پاربرہم پرہہ میرے سَتگر اوس ویلے مینوں کہیں شاباس، کلجُگ میرے چھوٹے پُت واہوا تیری وڈی وڈیائیا۔ تیری لکھ چوڑاسی کرمان نال کران ناس، کرمان لیکھا لیکھے پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا من میری ارداس، در تیرے سپس جھکائیا۔ پرہہ میری عرض کر منظور، در اِکو منگ منگائیندا۔ ٹوں سب دی آسا منسا کریں پور، پورن اچھیا تیرے کول کرائیندا۔ میں چار کُنٹ مچاؤنا فتور، فتوے سب دے اُتے لائیندا۔ سنتاں سادھاں اندر وارنا کوڑو کوڑ، پیر پیغمبر بچیا کھئے رہن نہ پائیندا۔ اِکو مار شرع ذنجیر، کنجی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ بدل سکے نہ کھئے تقدیر، تیری تدبیر ہتھ نہ کیسے پھڑائیندا۔ ٹوں میرا ویکھ انت اخیر، گھر گھر سرشٹ سبائی نیتر نیناں نیر وپائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،

ایکا دینا ساچا ور، دین دَیال ٹھاکر میرے مہروان تُوہ بن نظر کھئے نہ آئیندا۔ پُرکھ ابناشی بولے سچ، ست ستوادی آپ جنائیندا۔ کلجگ چار کُنٹ دہ دشا نو کھنڈ ست دیپ اندر ربا نچ، مَکھ گھنگٹ نظر کھئے نہ آئیندا۔ اتم بھانڈا بھجنا کوڑی کچ، کایا گگریا ڈیرہ ڈھابندا۔ پرگٹ ہویا پُرکھ سمرتھ، مہا اکتھ آپ سُنائیندا۔ جگ چوکرئی ستجگ تریتا دواپر جو کلجگ چلائے تیرا رتھ، بن رتھوایی ویس وٹائیندا۔ اتم مارگ اکو دیوے دس، سچ سُنپڑا اک سمجھائیندا۔ تیرا کھیڑا ہونا بھٹھ، ترے گن اگنی اگ لگائیندا۔ بن گرمکھ سچے کوئی نہ سکے بچ، گر اوتار پیر پیغمبر آگے ہو نہ کھئے چھڈائیندا۔ نیتر کھول اٹھ ویکھ نٹھ، پاربرہم پتیرمیشور شبد ہلکارا اکو اک دوڑائیندا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ ویکھ وکھائے چوڈاں لوک ہٹ، چوڈاں طبق پڑدہ آپ چکائیندا۔ ستجگ سچا دھرت مات دی گودی جائے وس، سری بھگوان واسطہ اپنے نال رکھائیندا۔ کرے کھیل آپ اکتھ، کتھنی کتھ نہ کھئے سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، کرے کھیل ساچا ہر، آد جگاد جگ چوکرئی چار جگ پاندھی سب دا پندھ مکائیندا۔

* ۱۲ آسو ۲۰۲۰ بکرمی تیجا سنگھ دے گرہ پنڈ صادق ضلع فروزپور *

ستجگ سچے تیرا سچا نام، سو پُرکھ زرنجن آپ پرگٹائیا۔ ہنگ برہم سچ دیوے دان، وست امولک جھولی پائیا۔ شبد گر بن کے آوے سچا رام، ہر گھٹ رمیا بے پرواہیا۔ ست ستوادی ویس وٹائے اگتی کاہن، گوپی کاہن راس رچائیا۔ بے پرواہ کھیلے کھیل والی دو جہان، نرگن سرگن دھار سمجھائیا۔ پروردگار ہوئے پردھان، سچ پردھانگی اک کماٹیا۔ لاشریک اٹھائے سچ نشان، شرکت کھئے نظر نہ آٹیا۔ سچ پیغمبر دیوے اک پیغام، کلمہ اکو اک سُنائیا۔ لکھ چوڑاسی بخشے اک دھیان، پُرکھ اکال سرن سرنائیا۔ بودھ آگادھا دئے گیان، نش اکھر اکھر روپ وٹائیا۔ اتم انتر نرمل جوت جگائے مہان، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ سچ دوارا کھول دکان، چوڈاں لوک دئے سمجھائیا۔ سرب جیاں دا اک بھگوان، پاربرہم برہم پڑدہ دئے اٹھائیا۔ ایش جیو کرے پہچان، جگدیش بھیو چکائیا۔ ساچا مندر وکھائے مکان، محل اٹل اک رُشنائیا۔ سچکھنڈ نواسی وسے نوجوان، پُرکھ ابناشی نہ مرے نہ جائیا۔ سچ سندیسہ دیوے دھر فرمان، دھر دی بانی بان لگائیا۔ وشن

برہما شوچرن کول سپس جھکان، در بیٹھے الکھ جگائیا۔ تیرا کھیل وڈ محبان، بی خیر یا اللہ سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ سچ توفیق دے وڈ مہروان، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ سچے ربا درڑائیا۔ ستجگ سچے ویکھ لال، سو صاحب سچ جنائیا۔ سچ دوار کھولے تیری دھرمسال، دھرم ونڈ نہ کھئے وکھائیا۔ ٹھاگر سوامی ہوتے دپال، دین اپنی دیا کھائیا۔ ساچا مارگ دئے سکھال، ست ستوادی کرے پڑھائیا۔ چار ورن دیوے اک گیان، کھتری براہمن شوڈر ویش دوئی دویتی رہن کھئے نہ پائیا۔ بودھ اگادھا نام جیکارا سُنائے آپ بھگون، بھگون اپنا بھیو کھلائییا۔ ٹوں میرا میں تیرا ناطہ جڑے وچ جہان، آتم پرما تم بندھن اک وکھائیا۔ جیو جنت سرشٹ سبائی لکھ چوراسی چارے کھانی بانی سارے گان، گا گا اپنی خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا کھیل دئے سمجھائیا۔ ستجگ سچے تیرا راہ، سو سوامی آپ جنائیندا۔ نرویر پُرکھ نرکار نرکار بنے ملاح، کھیوٹ کھیٹا اپنی سیو کھائیندا۔ ساچا ناؤں نر نرکارا اکو دئے صلاح، صلاح گیر نظر کیسے نہ آئیندا۔ نو نو چار شہائے تھان، تھان تھنتر سوہا پائیندا۔ جیو جنت ہنس بنائے کان، کاگوں ہنس روپ وٹائیندا۔ نردھن سردھن پکڑے بانہ، پھڑ باہوں گلے لگائیندا۔ گھٹ سوامی بہہ کے کرے نیاں، سچ عدالت اک لگائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ستجگ تیرا راہ وکھائیندا۔ ستجگ تیرا کھلا وپہڑا، ہر کرتا آپ کرائیا۔ دین مذہب دا چکے جھپڑا، ذات پات نظر نہ آئیا۔ کوڑی کریا ڈھاہے ڈیرہ، ڈھاہ ڈھاہ خاک ملائییا۔ اکو رنگ رنگائے سنجھ سویرا، ساچا چند نور کر رُشنائیا۔ دھرت دھول دا وسے کھیڑا، زمیں اسمان خوشی منائیا۔ پاربرہم پرہہ کرے اپنی مہرا، مہر نظر بے نظیر آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ ستجگ کہے میرے نرکار، تیرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ ٹوں آد جگادی داتا سرجنہار، دیونہار سچا شہنشاہیا۔ ستجگ تریتا دوپرکجگ چارے جگ تیرے بھکار، بیٹھے در الکھ جگائیا۔ نیوں نیوں سجدہ سپس کرن نمسکار، جگدیش تیری اوٹ تکائیا۔ کر کریا سرجنہار، چرن کول دے سمجھائیا۔ میں سیوک بناں برخوردار، مان اہمان نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرا حکم مٹاں سرکار، شرع سکے نہ کھئے بدلائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ در تیرے پرہہ منگان منگ، خالی جھولی اپنی ڈاہیا۔ کریا کر سورے سربنگ، شاہ سلطان تیری

سرنائیا۔ اکو دے سچ اند، کوڑی کریا رہن نہ پائیا۔ لیکھا چُکے بھیکھ پکھنڈ، سچ سچ دے سمجھائیا۔ میرا پریم نہ ہووے رنڈ، پریتی پریتیوان تیرے نال لگائیا۔ دوئی دویتی ڈھاہ کندھ، بھانڈا بہرم بھوؤ بھٹائیا۔ دیال ہو کے سنا چھند، ڈھولا اکو راگ الائیا۔ خوشی کرا بند بند، بندی خانہ توڑ ٹرائیا۔ ساچا چاڑھ نرگن چند، سورج چند نین شرمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، ڈھر دی وست جھولی پائیا۔ ستجگ کہے میرے بھگوان، بھگون تیری اک سرنائیا۔ ڈھر دا دے اک نشان، سچ نشانہ بتھ پھڑائیا۔ نام شبد دے گیان، چوڈاں ودیا نہ کھئے پڑھائیا۔ چوڈاں لوک سنج مسان، پن تیرے سوہا کھئے نہ پائیا۔ چوڈاں طبق نہ کھئے کلیان، کلمہ نبی رسؤل نہ کھئے سمجھائیا۔ کریا کر نوجوان، نوبت اپنے نام وجائیا۔ آد جگاد حکمران، تیرا حکم نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ ساچے رہا سمجھائیا۔ ستجگ ساچے سن بال نادان، سو ستگر آپ جنائیا۔ کلجگ کوڑی مٹے دکان، لوکھات رہن نہ پائیا۔ گر اتار پیر پیغمبر اپنا جاری کرن فرمان، ڈھر سندیسہ دین سناٹیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کوئی نہ کرے کلیان، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ صدق صبوری ثابت رہا نہ کھئے ایمان، ست سنتوکھ دھیرج جت نظر کھئے نہ آئیا۔ رسنا جہوا جیو جنت سادھ سنت کرن کلیان، انتر آتم گر کا شبد نہ کھئے وسائیا۔ باہروں رسنا جہوا بتی دند بولن زبان، پریم پریتی پریم پُرکھ نہ کھئے نیہائیا۔ دُور ڈراڈے ویکھن دین مذہب ایمان، ساچا اسم نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ دیوے مان وڈیائیا۔ ستجگ اگوں پیا ہس، پرہ تیرے چرن ملے سرنائیا۔ ٹھاکر سوامی مارگ اپنا دس، میں پاندھی چلاں واہو داہیا۔ ساچا نور کر پرکاش، موہے مارگ دینا لائیا۔ مینوں اکو تیری آس، دوجا اشٹ نہ کھئے منائیا۔ تون میرا میں تیرا سدا وسان تیرے پاس، در تیرے الکھ جگائیا۔ تیرا کھیل پرتھی آکاش، گگن منڈل تیرا نور رُشنائیا۔ وشن برہما شو تیرا پرکاش، دو جہان تیرا نور ڈگمگائیا۔ میری پوری کرنی آس، نراسا روپ نہ کھئے وکھائیا۔ مینوں اکو سچی خواہش، تیرا نام دیاں درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، گھر ساچے خوشی منائیا۔ ستگر سچا پُرکھ اکال، پرہ انباشی آپ جنائیندا۔ کریا کرے دین دیال، دینن تیرا رنگ رنگائیندا۔ دھرم بنائے تیری سچی دھرمسال، نو کھنڈ پرتھی اکو گھر وکھائیندا۔ دیپک جوتی دیا دیوے بال، تیل باقی نہ کھئے ٹکائیندا۔ شبد اگمی وجے تال، انحد نادی

ناد سُنائیندا۔ امرت جام دئے پیال، رس اکو اک وکھائیندا۔ مارگ دسے اک سُکھال، رہبر اپنا روپ وٹائیندا۔ نرگن ہو کے بنے دلال، سرگن ساچا ونج کرائیندا۔ کرے کھیل آپ بھگون، بھگون اپنی کار کھائیندا۔ جن بھگتاں دیوے دان، داتا دانی جھولی سچ بھرائیندا۔ اکو نام کرے پردھان، دو جہاناں حکم ورتائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے خوشی منان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا بھیو آپ گھلائییندا۔ ستجگ کہے پرہہ کر مہر، مہروان تیری سرنائیا۔ دُور دُراڈے نظری آؤنا نیرن نیر، ست پُرکھ نرنجن بن کے پاندھی راہیا۔ پتیرمیشور نہ لائیں دیر، تیرے در میری عرضوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ ستجگ سچے تیری اک اڈیک، اتر پورب پچھم دکھن چاروں دشا دھیان لگائیا۔ صاحب ستگر پُرکھ اکال مہابلی آئے اپنی تاریخ، تاریخ سکے نہ کھئے بدلائیا۔ دُور دُراڈا وسے سدا نزدیک، نیرن نیرا ہوئے سہائیا۔ ساچا مارگ لائے ٹھیک، کورٹا ٹھیکر بھن وکھائیا۔ راہ دسے اک باریک، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ ساچی مارے نام لیک، قلم شاہی ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی اپنی کرے آپ تصدیق، دوجے ہتھ نہ کھئے پھڑائیا۔ سری بھگون بدلے اپنی پیٹھ، کروٹ لے لے انگرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، در تیرا دئے سہائیا۔ تیرا در ہوئے سہنجنا، سو پُرکھ نرنجن آپ سہائیا۔ کرے کھیل آد نرنجنا، نر نرائن بے پرواہیا۔ ویکھے وگسے درد دکھ بھے۔ بھنجنا، بھو ساگر ڈونگھی کندر پھول پھولائیا۔ ساچا مارگ اکو دسنا، دہ دشا دئے سمجھائیا۔ پردے نرگن ہو کے وسنا، سرگن سُرتی شبد کرے گڑمائیا۔ پنج تت کایا کھیڑا نہ ہووے بھٹھنا، ترے گن اگنی بند کرائیا۔ ساچی جوت کرے پرکاشنا، پرکاشوان اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا لیکھا آپ جنائیا۔ دُھر دا لیکھا اگنی جاپ، سری بھگون آپ جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس تھاپن دتا تھاپ، ستجگ تریتا دواپرکجگ سیوا لائیا۔ اتم لے کے گیا اپنے گھاٹ، ساچے مندر دتے بیٹھائیا۔ لوکات آون جاون مُکی واٹ، پچھلا لیکھا کوئی رسن نہ پائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی لکھ کے گئے قلم دوات، دُھر دی دھار آپ سمجھائیا۔ رسنا جہوا بتی دند اچی کوک گئے آکھ، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال پتیرمیشور پروردگار سب دا مائی باپ، لکھ چوراسی بھگونت اپنی گود اٹھائیا۔ سو صاحب دا کرو پاٹھ، جس دی صفت کرے سرب

لوکائیا۔ چرن کول کول چرن بندھائے اکو نات، ناطہ بدھاتا جوڑ جڑائیا۔ رل مل سارے پئی پڑھو اک جماعت، ساچی سکھیا دئے درڑائیا۔ جس دا کلمہ آد جگادی چلے کائنات، پیر پیغمبر بیٹھے دھیان لگائیا۔ سو صاحب ستگر کدے نہ بائے وفات، مرگھٹ وچ کدے نہ جائیا۔ نت نوت دیونہارا دات، ستجگ تریتا دواپر کلجگ سب دی جھولی آپ بھرائیا۔ کلجگ اتم مٹے اندھیری رات، کوڑی رین اماوس رہن نہ پائیا۔ چار جگ دے گر اوتار سارے گئے آکھ، آخر پرگٹے بے پرواہیا۔ جس دی بھاکھیا کوئی نہ سکے بھاکھ، بھیکھ ریکھ اولڑا سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جس دا لیکھا جانے اکو گر دسمیش، دوچا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ سچ سیوٹا کرے ہیت، ساچا نیتا اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ تیرا ساچا بندھن اکو نام رکھائیا۔ سچ پرہ نام دس اوہ، جس وچ تیری وڈیائیا۔ جس ملیاں تیرے جہا جائے ہو، فرق کوئی رہن نہ پائیا۔ جس نال پریم پریتی کر کے جائے چھوہ، چھری کرد کھڑگ کھنڈا تلوار چمکائیا۔ کوڑی کرپا جگت وکارا دیوے کوہ، قاتل مقتول روپ وٹائیا۔ مہروان ہو کے دیوے سچی لو، پرکاش اکو اک وکھائیا۔ اپنا نام رکھائے سو، ہنگ برہم لکھ چوراسی جیو آتم اپنے نال ملائیا۔ ڈرمت میل کلیور دیوے دھو، پتت پتت دئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا نام ور، جس دا لیکھا تیرے وچ سمائیا۔ سو پُرکھ کہے میرا آدی جاپ، جگجیون داتا آپ جنائیا۔ ناطہ جڑیا پت باپ، پتا پوت میل ملائیا۔ سچکھنڈ دوارے بہ کے تھر گھر دتی دات، شبدی ساچی ونڈ ونڈائیا۔ زرگن ہو کے زرگن بدھا نات، ناطہ ملیا بے پرواہیا۔ بے پرواہ ہو کے دسی گاتھ، ساچی سکھیا اک پڑھائیا۔ بھیو کھلایا بن پُرکھ سمراتھ، سمرتھ اپنی کار کمائیا۔ مہروان ہو کے پائی نتھ، ڈوری تند ہتھ اٹھائیا۔ بے نظیر ہو کے دسی گاتھ، نر زینکار کری پڑھائیا۔ شبد ست تھر گھر دوارے اچی کوک دتا آکھ، تون میرا میں تیرا سوہنگ روپ پرہ تیرا نور نور رشنائیا۔ ستجگ سچے تیرا روپ سوہنگ سو، سوامی آپ جنائیندا۔ ہنگ برہم کر زرموہ، کوڑی مُحبت ناطہ توڑ ٹرائیندا۔ دھر دا ڈھوا دینا ڈھو، انتر آتم انحد نادی ناد سُنائیندا۔ سرت سوانی شبد ہانی مل کے خوشی جائے ہو، چنتا غم رہن کھئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ تیرا سچا اکو نام سمجھائیندا۔ ستجگ تیرا نام سچ، سوہنگ روپ سچ سمائیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی دھار جنائیا۔ مہا سُنائے آپ آکھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ زرویر ہو چلائے رتھ، بن رتھواہی سیو

کھائیا۔ ہر گھٹ پردے جائے وس، کایا مندر اندر ڈیرہ لائیا۔ امرت آتم جھرنا نچھر دیوے رس، کول کولا دئے اٹھائیا۔ ساچا نور کر پرکاش،
 اگیان اندھیر دئے مٹائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر سد وسنہارا ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ ہونے سہائی اناتھاں ناتھ، دین اپنے گلے لگائیا۔ پھڑ
 اُتارے اپنے گھاٹ، پتن بیٹھا بے پرواہیا۔ جنم جنم دی میٹے واٹ، پاندھی نظر کھئے نہ آئیا۔ پرہہ ملن دی دسے جاچ، او جھڑ راہ کھئے نہ پائیا۔
 جو نرگن ڈھولا نرگن ہو کے جائے آکھ، سو سرگن سوہنگ روپ سہائیا۔ نیڑ نہ آئے تینو تاپ، ترے گن بندھن دئے کٹائیا۔ کلجگ کیریا میٹے
 سننپ، سنسا روگ دئے چکائیا۔ نظری آئے اکو باپ، جس نوٹوسئی ربا جنائیا۔ جس نوٹ عیسئی کپا پاک، سو پروردگار کرے رُشنائیا۔
 جس توں محمد منگی دات، دوتے جوڑ واسطہ پائیا۔ جس نوٹ گراوتار سارے کھندے سب دا مالک پُرکھ ابناش، خالق خلق وچ سہائیا۔
 سو صاحب جانے اپنی راس، گوپی کاپن ربا نچائیا۔ جس دے ناماں وچوں کوٹن نام اُچن شاخ، صفتی صفت روپ وٹائیا۔ شبد گرو گرا
 کہے آد جگادی سوہنگ ست سرؤپی اکو جاپ، آتم پرماٹم پرماٹم آتم ناطہ جوڑ جڑائیا۔ ساچی پوجا ساچا پاٹھ، ساچا سمرن اک رکھائیا۔
 ساچا تیرتھ ساچا گھاٹ، ساچا پتن اک سمجھائیا۔ ساچا مندر مسجد شودوالا ماٹھ، سچ مسیت ساچا حُجرہ اک وکھائیا۔ جوتی جوت
 سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، لیکھا جانے تے آٹھ، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش من مت بُدھ کھوج کھوجائیا۔ ستجگ تیرا سچ سلوک، سو
 پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ جس نوٹ کوئی نہ سکے روک، دو جہان رہے جس گائیا۔ وشن برہما شو رکھن اوٹ، نیتر نین اٹھائیا۔ گراوتار پیر
 پیغمبر ڈھولا گاؤن لوک پرلوک، دو جہاناں راگ سُنائیا۔ جس دا بنس سربنس ہنگ برہم اوت پوت، سو پُرکھ پُرکھوتم ویکھ وکھائیا۔ نہ
 کوئی ورن نہ کوئی گوت، ذات پات نہ کھئے رکھائیا۔ نہ کوئی دین مذہب لائے چوٹ، ڈورُو ڈنک نہ کھئے وجائیا۔ اکو دھار نرمل جوت، جوتی
 جوت جوت رُشنائیا۔ آد جگاد جگ چوڑی ستگر سچا اکو بہت، جس ہتھ وڈی وڈیائیا۔ جس دا مندر سچکھنڈ دوارا قلعہ کوٹ، انہو
 پرکاش کرے رُشنائیا۔ جس نوٹ بھگت بھگوان کھندے گئے رہے الوپ، جگ نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا
 کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ تیرا سچا نام، آپ پرکٹائے اکئی رام، رام راما جھولی پائیا۔ ستجگ کہے مینوں ملیا میت، پرہہ تیرے شبد
 وجے ودھائیا۔ میں گھر گھر سناواں سچا گیت، در در پھیرا پائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن پرہہ دی ویکھو سچئی ریت، آتم پرماٹم جوڑ جڑائیا۔

پاربرہم برہم دیوے اک پریت، پریتوان ویکھ وکھائیا۔ ایکا رنگ رنگے ہست کیٹ، اوچ نیچ نظر کھئے نہ آئیا۔ جس ملیاں مانس جنم لوو جیت، لکھ چوراسی بندھن دئے کٹائیا۔ سو صاحب کولوں منگو بھیکھ، جو آد جگاد جگا جگتر دیونہار اک وڈیائیا۔ جس دا نشانہ سارے دس کے گئے ٹھیک، اُس دی منزل چڑھ کے ویکھو چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اکو نام دئے وڈیائیا۔ اکو نام شبد گیان، ایکنکارا آپ جنائیندا۔ اک محل اٹل مکان، اک اکللا سوہا پائیندا۔ ایکا نوری جوت مہان، آد زرنجن نور رُشنائیندا۔ ایکا حکم دھر فرمان، ابناشی کرتا آپ سُنائیندا۔ ایکا دو جہاناں ویکھے مار دھیان، سری بھگوان پڑدہ لائیندا۔ ایکا دیونہارا برہم گیان، پاربرہم برہم آپ پڑھائیندا۔ ایکا جگ چوکڑی کرنہارا کلیان، جگ جگ اپنا کھیل کرائیندا۔ ایکا کلجگ میٹے کوڑ نشان، جوٹھ جھوٹھ جڑ اگھڑائیندا۔ ایکا ستجگ سچ کرے پردھان، نام پردھانگی ہتھ پھڑائیندا۔ اکو سرب جیاں دا سانجھا بھگوان، دوچی ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ اکو نظریں آئے کاہن، ساچی بنسری نام سُنائیندا۔ اکو پرگٹے رمیا رام، ستجگ سچا راہ وکھائیندا۔ اکو کلمہ دے کلام، اکو اپنا حکم ورتائیندا۔ اکو بولے ستنام، نانک نرگن سرگن کھیل کرائیندا۔ اکو فتح ڈنکا بول جیکار، جیکار دو جہان سُنائیندا۔ اکو منگے منگ وارو وار، جگ جگ اپنی جھولی ڈائیندا۔ اکو داتا دیونہار، نت نوت اپنی وست ورتائیندا۔ اکو ویکھے وگسے ویکھنہار، روپ رنگ ریکھ نظر کیسے نہ آئیندا۔ اکو جگ چوکڑی لے اوتار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ مات ہنڈائیندا۔ ایکا اچی کوک کرے پکار، شاستر سمتر وید پُران انجیل قرآن رسنا جہوا تیس بتیسا راگ سُنائیندا۔ ایکا ایک کل کلکی لے اوتار، اکل کل دھاری اپنی کھیل کرائیندا۔ ایکا ڈنکا وجائے وچ سنسار، نام ڈنکا ہتھ اٹھائیندا۔ ایکا کھنڈا چمکے وچ برہمنڈاں شبد سار، سار شبد بھیو کھئے نہ پائیندا۔ پاربرہم پرہہ کلجگ اتم سب کچھ اپنے لے اختیار، دوجا راج راجان شاہ سلطان نظر کھئے نہ آئیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچکھنڈ دوارے دین بیان، قلم بند سرب بیان کرائیندا۔ پاربرہم پرہہ ساڈا کھڑا چھٹیا جیو جہان، لکھ چوراسی ناٹھ نظر کھئے نہ آئیندا۔ اتم تیرا دس کے آئے نشان، سو نشانہ تیرے ہتھ سوہا پائیندا۔ جیوں بہاوے تیوں کر کلیان، کرتے تیری قیمت ہٹ نہ کھئے وکھائیندا۔ ہوں بالے نڈھے تیرے انجان، توں پتا پوت سب دی لاج رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ مارگ اک لگائیندا۔ ستجگ مارگ دئے لا۔ رحمت کر آپ خُدا۔

بھیو ابھیدا دئے کھلا۔ چار ورن صلح دئے کرا۔ اٹھاراں برن پنڈھ دئے مُکا۔ آتم پرما تم ڈھولا دئے سُننا۔ شبد وچولا سَتگر اِکو دئے بنا۔ نرویر پُرکھ پڑدہ اوہلا دئے اُٹھا۔ سچ گھر ساچے مندر پریم پیار دا ہولا اِکو رنگن دئے رنگا۔ کایا چولا بدلے چولا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا ڈھولا اِکو دئے سمجھا۔ ساچا ڈھولا گاؤنا گوبند، گہر گمبھیر وڈی وڈیائیا۔ سرب جیاں دی میٹے چند، چنتا چکھا نہ کھئے ستائیا۔ پُرکھ اکال دی سارے بند، لکھ چوراسی جیو جنت درسائیا۔ اوس صاحب دی رسنا جہوا کوئی نہ کرے نندا، نندا صاحب سَتگر کدے نہ بھائیا۔ پرہہ ٹھاکر دین دِیال سدا بخشنند، بخشش اِکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجگ سَتجگ سَتجگ کلجگ دوہاں لہنا دینا دیوے تھاور تھائیا۔

* ۱۳ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی اجیب سنگھ راج سنگھ دے گرہ فریدکوٹ ضلع فروزپور *

ستجگ ساچے رکھنا چت، سو صاحب آپ جنائیا۔ بھگت بھگوان سچا مت، جگ چوکڑی ویکھ وکھائیا۔ غریب نانے ویکھ نت، نوٹ اپنا پھیرا پائیا۔ آتم پریتی کرے بت، پاربرہم بے پرواہیا۔ ڈھر دا لیکھا دیوے لکھ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ ساچی وست پائے بھکھ، بھچھیا اپنا نام ورتائیا۔ گھر مندر آوے دس، گرہ نور جوت رُشنائیا۔ سُرتی شبد لائے کھچ، دوئی دویتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ کھیل کھلائے گھر گھر وچ، وجے اِکو نام ودھائیا۔ شبد پڑھائے اکھڑ نش، نش اکھڑ روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا توپے وڈیائیا۔ بھگت بھگوان سچا سنگ، سَتجگ ساچے سچ جنائیا۔ دین دِیال لائے انگ، انگیکار اِک اکھوائیا۔ آتم دیوے سچ اند، سینتل دھار امرت میگھ برسائیا۔ کوڑی کِرپا کرے کھنڈ، کھنڈا کھڑگ نام چمکائیا۔ گیت سُنائے اگئی چھند، دُھن آتمک راگ الاٹیا۔ خوشی کرائے بند بند، جس جن اپنی بوجھ بوجھائیا۔ کایا چولی دیوے رنگ، ساچی رنگن اِکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا دئے درڑائیا۔ بھگت بھگوان سگلا ساتھ، آد جگادی آپ نبھائیندا۔ نرگن سرگن چلائے راتھ، بن رتھواہی سیو کھائیندا۔ پاربرہم برہم دیوے اپنی گاتھ، منتر ڈھولا اِکو راگ سُنائیندا۔ چرن کول اُپر دھول سچ پریتی بھئے نات، ناطہ اپنے نال جڑائیندا۔ کوڑی کِرپا

زین اندھیری میٹے رات، نرگن جوتی چند اک چمکائیندا۔ اُتم کرے ہرجن ذات، دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ سجن سہیلا بنے ساک، سگلا سنگی آپ اکھوائیندا۔ بند کواڑی کھول تاک، گھر ایک درس کرائیندا۔ کرے پیار جیوں پتا پوت باپ، جن جننی گود سہائیندا۔ سچ سنیہڑا جائے اکھ، تُوں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ پتن لائے اپنے گھاٹ، کنارہ اکو اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں دیا کھائیندا۔ ستجگ سُن کھول اکھ، ستگر سچا سچ جنائیا۔ نرگن سرگن درس دکھائے ہو پرتکھ، پاربرہم پرہہ اپنا ویس وٹائیا۔ سنت سہیلے لکھ چوراسی وچوں لے رکھ، رکھیا کرے تهاؤں تھائیندا۔ مہروان پُرکھ سمرتھ، مہر نظر اک اٹھائیا۔ لیکھا جانے تت اٹھ، نو دوار کھوج کھوجائیا۔ دسم دواڑی آپے وس، آپ اپنا بھیو چکائیا۔ نرمل جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا دے گوائیا۔ ساچی سیجا بھوگ بلاس، رس اکو اک وکھائیا۔ جنم جنم دی میٹے آپ پیاس، ترسنا بھکھ رہن نہ پائیا۔ لیکھا لائے پون سواس، جو جن رسنا جہوا گائیا۔ مانس جنم پوری کرے آس، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ ساچے مندل وکھائے راس، سُرتی شبدی گوپی کاہن نچائیا۔ اندر وڑ کے ساچے مندر چڑھ کے آپے لے جھاک، تاکی کھڑکی گنڈا آپے لاپیا۔ من منوا نہ رہے اک، مت بدھ چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں صفت صلاحیا۔ نیتن نیتا ایکنکار، اک اکلا دیا کھائیندا۔ جگ چوکڑی ویکھنہار، ستجگ تریتا دواپرکجگ آپ ہنڈھائیندا۔ دیونہارا شبد بھنڈار، نام خزانہ آپ ورتائیندا۔ بخشنہارا چرن آدھار، چرن چرنودک مکھ چوائیندا۔ دیونہارا جوت اُجیار، ساچا نور چند چمکائیندا۔ ویکھنہارا سچ دربار، محل اٹل سوہیا پائیندا۔ رکھنہارا دو جہان، نرگن سرگن سرگن اپنا حکم ورتائیندا۔ جھلاونہارا سچ نشان، دھرم نشانہ اک جھلاؤنڈا۔ گاونہارا سچا نام، سچ سچ جنائیندا۔ کرنیہارا اپنا کام، کرتا پُرکھ نام دھرائیندا۔ سناونہارا سچ پیغام، ساچا کلمہ آپ پڑھائیندا۔ وساونہارا حق مقام، پروردگار ڈیرہ لائیندا۔ بناونہارا سچ نظام، کورڑی کریا میٹ مٹائیندا۔ مارنہارا انیالا بان، تکھی مکھی دھار وکھائیندا۔ کھیلنہارا سری بھگوان، خالق خلق ویکھ وکھائیندا۔ آون جاون رکھے دو جہان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ بھگت بھگوان پریم اٹھ، تڑٹی نظر کھئے نہ آئیا۔ لگی پریت نہ جائے چھٹ، ڈوری تند نہ کھئے کٹائیا۔ بن وچولا کوئی نہ پائے پھٹ، دوئی دویت نیڑ نہ آئیا۔ جگت وبار نہ جائے رُس، بھگت پیار ملے وڈیائیا۔ اندر وڑ کے

لئے پُچھ، سوئی سرتی آپ اٹھائیا۔ اُجل وکھائے اپنا مُکھ، جوتی نُوْر نُوْر رُسنائیا۔ جنم کرم دا میٹ دُکھ، سُکھ آتم گھر پُچائیا۔ مات گریہ نہ اُلٹا رُکھ، دس دس ماس نہ اگن تپائیا۔ ساچی گودی لئے چُک، ہلارا دو جہان وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سد وڈیائیا۔ دیونہارا وڈیائی صاحب سَتگر عَجیب، اچرج لایلا آپ رچائیندا۔ دُوْر دُرادا وسے سدا قریب، نیرن نیرا نظری آئیندا۔ ساچی وست امولک پاوے بھیکھ، بھچھیا اِکو اِک ورتائیندا۔ بدلنہارا کوڑی نیت، ساچا مارگ اِک لگائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لہنا دینا دُھر دا جھولی پائیندا۔ سَتجگ کہے میرے محبوب، واہوا وڈ تیری وڈیائیا۔ کِس بدھ آئے موہے ثبوت، تُوں بھگتاں میتا سہج سُکھدائیا۔ اِبناشی کرتے اُٹھ ویکھ پنج تت کلبوت، کلجگ اتم دیاں وکھائیا۔ سَتجگ کہے مینوں نظر نہ آئے کوئی عروُج، عرش قُرص بیٹھا ڈیرہ ڈھابیا۔ پُرکھ اکال کہے مین رکھیا آپ محفوظ، حِفاظت کراں تھاوں تھائیا۔ سَتجگ کہے مینوں گھر گھر دسے دُوچ، ایکا رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ سِری بھگوان کہے مین پچھلا لیکھا سب دا کیتا موقوف، اگے اپنا حُکم ورتائیا۔ شبد سُوْرا بھیج دوت، دُھر دا حُکم اِک سُنائیا۔ سو بھگت میرے جو اِکو کرن میری پُوچ، دُوْجا اِشٹ نہ کھئے منائیا۔ تنہاں انتر آتم دتی سُوچھ، من واسنا رہن کھئے نہ پائیا۔ بھیو کھلایا یں پڑھیاں گو جھ، گردیو سوامی ہو سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیکھیا ربا درڑائیا۔ سَتجگ کہے پرہ دس اوہ دھام، جس گھر وجے ودھائیا۔ جس مندر اِکو نظری آئے رام، دُوْجا رُوپ نہ کھئے دھرائیا۔ جس گرہ اِکو وسے شام، بنسری اپنا نام سُنائیا۔ جس در اِکو پیغمبر دئے پیغام، کلمہ حق حقیقت کرے پڑھائیا۔ جس دوارے اِکو منتر سَتنام، ست ستوادی دئے سمجھائیا۔ جس محل اٹل اُچ منارے اِکو فتح ڈنک جیکار، جے جیکار ربا جنائیا۔ جس گرہ وسے آپ نرنکار، نرگن اپنا آسن لائیا۔ سو پُرکھ اِبناشی مینوں مندر دے وکھال، مین ویکھاں چائیں چائیا۔ سَتجگ تریتا دواپر کلجگ سارے کردے گئے سوال، دوتے جوڑ جوڑ واسطہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیکھیا ربا سمجھائیا۔ اُٹھ سَتجگ ویکھ سچّی دھرمسال، سِری بھگوان دھرم دوارا اِک جنائیندا۔ جس گرہ سِمرن اِکو نام، ناؤں نرنکارا آپ وکھائیندا۔ سو در ہتے پروان، سو گھر سوہیا پائیندا۔ سو مندر سچ نشان، سو شو دوالا رنگ رنگائیندا۔ سو گرو دوار کرے پرنام، نیوں نیوں سپس جھکائیندا۔ جس اندر وسے سِری

بھگوان، سو تن مندر ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا بھیو آپ چُکائیندا۔ سَتجگ
 ویکھ بھگوان بھکت، سِری بھگون رہا جنائیا۔ جس دی چال نِری سدا جکت، جُگ چوکرئی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ کوئی نہ جانے ویلا وقت،
 تہت وار سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ بھگتاں وچ سب نالوں اکو فرق، ساچے بھکت پُرکھ اکال اکو اوٹ رکھائیا۔ سرِشٹ سبائی باقی پچھے لگی
 لکھت پڑھت، کاغذ قلم شاہی ویکھ ویکھ خوشی منائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر مُڑ کے کوئی نہ آوے پرت، پرتیندھ اکو اک اکھوائیا۔ جس نوں
 بھیجے آپ اُتے دھرت، سو دھرن دھرت دھول سیوا جائے کھائیا۔ اتم سارے لا کے جاون شرط، پُرکھ اکال دین دیال صاحب سلطان مٹو
 سرِشٹ سبائیا۔ جس در نہ کوئی سوگ روگ ہرکھ، چنتا غم نہ کھئے جنائیا۔ آد جگاد جُگا جُگنتر نہچل دھام بیٹھا رہے بے دھڑک، خطرہ
 خوُف سرب جنائیا۔ سو صاحب سَتگر کلجگ اتم آوے پرت، نرگن نرگن پھیرا پائیا۔ نرور پُرکھ نراکار آد نرنجن جوت سرُپ دیوے درس،
 پنج ت وند نہ کھئے وندائیا۔ امرت میگھ انتر آتم دیوے برس، اگنی ت ت دئے بُجھائیا۔ سو ویکھنہارا ساچے بھکت، بھگتاں اندر اپنا ڈیرہ لائیا۔
 لیکھا جانے بوند رکت، رتی رت سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا پڑدہ آپ اُٹھائیا۔ سَتجگ
 کہے پرہہ کی بھگتاں ریت، موہے ساچی دے سمجھائیا۔ گون ڈھولا گاون گیت، جُگ جُگ منتر نام دھیائیا۔ گون بدھ رکھن اڈیک، نت
 نیتر نین اُٹھائیا۔ گون ویلا آئی نزدیک، دُور ڈراڈا پندھ مُکائیا۔ گون دوار کریں پرت، سچ پرتی توڑ نہھائیا۔ گون بھنڈارا پائیں بھیکھ،
 بھچھیا اک ورتائیا۔ گون جیکارا سُنائیں ساچی سیکھیا سیکھ، کوک کوک سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا
 ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ سَتجگ سُن دُھر دی بات، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ جُگ چوکرئی جن بھگتاں پُچھاں وات، نرگن
 سرگن ویس وٹائیا۔ نام اگمی دیوان دات، وست اموک جھولی پائیا۔ اندر وڑ سناواں گاتھ، سوہنگ ڈھولا راگ الائیا۔ ٹون میرا میں تیرا
 دوہاں جڑیا سچا نات، ناطہ سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ آتم پر ماتم مل کے بنے سچّی جماعت، پئی اکو اکھر دئے پڑھائیا۔ نظری آئے ساکھیات، شاہ
 پاتشاہ سچ سرُپ روپ وٹائیا۔ نام پیالہ دیوے آب حیات، حیاتی حیاتی وچوں بدلائیا۔ پچھلی خطا کرے معاف، خطاب اپنا دئے جنائیا۔
 بن رسنا جہوا بئی دند دئے سواد، انرس رس اپنا رس وکھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کاڈھ، نرگن اپنا میل ملائیا۔ ست ستوادی مار آواز،

دُھر دی بانی بان لگائیا۔ جنم کرم دا میٹ پاپ، دُرمت میل دھوائیا۔ ساچا منتر دسے جاپ، سوہنگ سو سچ پڑھائیا۔ ستجگ ساچا تھاپن جائے تھاپ، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ دُور دُراڈا چل کے جن بھگتاں ملے آپ، بھگت جن لبھن کسے دوار نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ تیری آسا کرے پُور، سِری بھگوان سچ سمجھائیندا۔ بھگتاں دسے سدا حضور، ہر جو اپنا رُپ دکھائیندا۔ پندھ نہ رکھے نیڑا دُور، دُور دُراڈا نیرن نیرا اپنا گھر دکھائیندا۔ جنم کرم دا کٹ قصور، ساچی صورت سچ درڑائیندا۔ نام بھنڈارا دے بھرپور، نو ست انت دکھائیندا۔ چتر سُگھڑ بنا مَورکھ مَورہ، ساچے دھندے نام لگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے ویکھ دکھائیندا۔ ہرجن بھگت کھیل اکم، بے پرواہ دئے جنائیا۔ انتر آتم بن دماں دم، نت بیٹھا دھیان لگائیا۔ پیار کوئی نہ ماٹی چم، جگت شنگار نہ کھئے وڈیائیا۔ نج نیت رووے چھم چھم، دئے لوچن سمجھ سکے نہ رائیا۔ ہرکھ سوگ نہ ترسنا غم، چنتا دکھ نہ کھئے دکھائیا۔ اک دھیان سِری بھگون، دُوجی سرن نہ کھئے تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سو بھگت دئے وڈیائیا۔ سو پرہو اوہ بھگت کھپڑا، جس دیویں مان وڈیائیا۔ سِری بھگوان کہے ویکھ وسدا کھپڑا، ستجگ اپنا بن اٹھائیا۔ جنہاں گھر پرہ دا ڈیرہ، سو گھر ساچے وجے ودھائیا۔ سرشٹ سبائی وچوں کر نکھپڑا، کھپڑا اکو دتا دکھائیا۔ جو رسنا جہوا اندر باہر گیت ظاہر کہے توں میرا میں تیرا، سوہنگ ڈھولا رہے گائیا۔ تنہاں ایتھے اوتھے دو جہان کھلا رہے ویہڑا، چارے جگ بیٹھے سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا لیکھا دئے سمجھائیا۔ ستجگ کہے واہوا وڈے بھگوان، وڈی تیری وڈیائیا۔ غریب زانیاں دیویں دان، کوجھے کملے گلے لگائیا۔ جگ زلیاں دیویں مان، مہر نظر اٹھائیا۔ جگ جنم دے وچھڑے ملیں آن، ملنی اپنے نال کرائیا۔ اکو دے کے سوہنگ دان، دو جہاناں پندھ مکائیا۔ نہ کوئی سندھیا پوجا نہ امرت اشنان، امرت آتم سر سروور اکو وار نہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، تڈھ بن نظر کھئے نہ آئیا۔ ستجگ، جو جن میرا ناؤں دھیان دے، پرہ اکو اوٹ تکائیا۔ سو بھگت بھگوان رل مل خوشی مناؤندے، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ ساچا مندر اک سہاؤندے، جس گھر دوجا لنگھ کھئے نہ پائیا۔ نرگن ہو کے نرگن درشن پاؤندے، سرگن کھپڑا دتا تجائیا۔ گوپی کاہن بن کے ڈھولا گاؤندے، سوہنگ راگ الاٹیا۔ لوک لگیا تو نہ کدے

شرماؤندے، جنہاں پرہہ ملیا بے پرواہیا۔ گلی کوچے آپ جناؤندے، رسنا جہوا کرن حال دُہائیا۔ جس پچھے جیو جنت سادھ سنت گھر بار
تجاؤندے، جنگل جوہ پہاڑ اُچے ٹلے پربت ڈونگھی غار سُمند ساگر کھائی بیٹھے دھیان لگائیا۔ سو بھگت سچا بھگوان گھر اپنے اندر پاؤندے،
گرہ وجے اک ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا بھرم دئے مٹائیا۔ ساچا بھرم نہ رہا بھلیکھا، ست
ستجگ آکھ سُنایا۔ تیرے ہتھ پرہہ سب دا لیکھا، جیوں بھاویں لئیں چلایا۔ کر کرپا جس نال کریں بیتا، تیس اپنی بوجھ بچھایا۔ تُوں
سوامی صاحب ستگر سچا نیتا، دو جہان تیرا حُکم سیس ٹکایا۔ مہروان ہو کے دسیں اپنا بھیتا، اندر وڑ کے اپنا حال جنایا۔ نرگن ہو کے
کھیلین کھیڈاں، سرگن اپنے دھندے لایا۔ تَدھ بن دوجا کوئی نہ ویکھا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دتا اک ور،
میری جھولی انت بھرایا۔ ستجگ کہے میری بدلی دلیل، دُرمت وچ رہی نہ رائیا۔ جنہاں صاحب ستگر پُرکھ اکال ملے چھیل چھیل،
شہنشاہ اپنا گھر وکھائیا۔ تنہاں شاستر سمرت وید پُران کوئی گرتھ بناؤنا نہ پئے ویکل، شہادت گواہ نظر کھئے نہ آئیا۔ سو گرُمکھ جگت سماج
توڑ فصیل، فیصلہ پنڈھ اپنا لین مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ویکھے تھاوں تھائیا۔
بھگت کہے پرہہ میرے بھگوان، تیرا تیری اوٹ تکائیا۔ درشن دینا در گھر آن، در درویش اکھ جگائیا۔ ہوں بالک بالی بڈھ منگاں منگ
انجان، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ سمرتھ سوامی کرپا کر مہان، مہر نظر نین اٹھائیا۔ لوکات دینا مان، ابھان رہن کھئے نہ پائیا۔ آگے بخشیں چرن
دھیان، سچ ملے سرن سرنائیا۔ کوڑی کرپا دسے نہ کھئے نشان، سچ دوارا تیرا اکو نظری آئیا۔ میں درشن کراں آن، تُوں اپنا دیدار دینا
وکھائیا۔ سنسا کوئی نہ رہے جہان، شک شکوک نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا دینا موہے حقوق،
میری وست میری جھولی پائیا۔ بھگوان کہے بھگت ست، پرہہ دیونہار وڈیائیا۔ جگ چوکڑی ویکھے رُت، رُت سہنجنی سوہیا پائیا۔ اگمی
دھاروں آپے اٹھ، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ سچ پیاروں پئے تھ، پریم پریتی آپ لگائیا۔ اُجل کر مات مُکھ، مُکھ مُکھڑا صفت صلاحیا۔ جنم کرم
دا میٹ دُکھ، دُکھیاں درد وندائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا نام جھولی پائیا۔ ستجگ بھگت
سنت بھگوان، رل مل خوشی منائیا۔ ترے گن مایا رووے بن نادان، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ تریلوک بھئے حیران، ہر جو کی کھیل ورتائیا۔

ترکئی سکے نہ کھئے پہچان، سادھ سنت بیٹھے نین اٹھائیا۔ ترے دھاتو قفل کوئی نہ کھولے آن، وشن برہما شوتے ویکھن دُور دُراڈے چائیں
 چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا ودیائیا۔ بھگت بھگوان ستجگ مل کے ہسن، گھر ساچے وجے ودھائیا۔
 اکو گھر اکھے وسن، دوجا شریک نہ کھئے بنائیا۔ پریم پریتی دے گیت دسن، خوشیاں نال خوشی خوشی منائیا۔ چاروں کنت اٹھ اٹھ نٹھن،
 بھجن واہو داہیا۔ بھگت کہے پرہہ ملیا پُرکھ سمرتھن، سچ سوامی بے پرواہیا۔ ستجگ کہے مینوں ساچی سکھیا آیا دسن، اکو کرے سچ
 پڑھائیا۔ بھگوان کہے میں بھگتاں آیا رکھن، بن رکھوالا سیو کھائیا۔ تے اک دوجے توں نیویں ہو کے نچن، اچا سیس نہ کھئے رکھائیا۔ ستجگ
 کہے پرہہ کلجگ پینڈا آیا مکن، بھگت کہے ہاں ہاں سیری بھگوان رہا مکھائیا۔ بھگوان کہے میں گرمکھاں گودی آیا چکن، نروہر ہو کے ویس
 وٹائیا۔ ستجگ کہے سیری بھگوان کوڑی کیریا آیا لٹن، چوری چوری لوکھات پھرے واہو داہیا۔ بھگت کہے بھگوان غریب زانیاں آیا پُچھن،
 دکھیاں درد درد وٹدائیا۔ سیری بھگوان کہے میں اُجل کرن آیا مکھن، جو جن اکو میرا نام دھیا۔ در آ کے پھیر کدے نہ رسن، جنہاں رسیاں
 لواں منائیا۔ شیر ہو کے گرمکھ بکن، شیر شیر بھیک جنائیا۔ اپنے نشانوں کدے نہ اکن، جنہاں ہتھ سوہنگ چلہ تیر کمان اٹھائیا۔ جوڑی
 جوڑ جڑ کدے نہ ٹن، سرتی شبدی گنڈھ پوائیا۔ پریم پریتی پیار اندر بل دھار اٹھن، نریل نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال اکو جھکن، دوجا
 سیس نہ کیسے نوائیا۔ ستجگ سچے تیرا سارے کرن شکر، دکھئے جیو خوشی منائیا۔ جن بھگتاں کولوں اوہ مارگ پُچھن، کس بدھ ملے
 سچا گوسائینا۔ بھگت کہن سچ دوارے پئی لٹن، اٹھو لٹو رل مل میرے بھائیا۔ پاربرہم دا بھنڈار کدے نہ آیا اُتے مکن، کوٹن کوٹ جگ
 چوکڑی گر اوتار پیر پیغمبر بھر جھولیاں لوکھات گئے ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر
 سنگھ وشنوں بھگوان، کرے کھیل ابناشی اچتن، چیتن اپنی دھار رکھائیا۔

* ۱۳ اَسُو ۲۰۲۰ بِکرمی بُوڑ سِنگھ دے گرہ ناتھیوال ضلعِ فروزپُر * *

سو پُرکھ نرنجن شاہ سلطانا، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن مرد مردانہ، سُو رپر بے پرواہیا۔ ایکنکارا نوجوانا، پردھ بال نہ روپ وٹائیا۔ آد نرنجن نُو ر مہانا، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ ابناشی کرتا ساچا کھیل کرے محل اٹل اُچ مکانا، محل اکو اک رُشنائیا۔ سِری بھگوان جھلئے دُھر نشانہ، بے پہچان نظر کیسے نہ آئیا۔ پاربرہم پرہہ کھیل وکھانا، کھیلے کھیل اگم اتھابیا۔ ساچا مندر کر پردھانا، سچکھنڈ دیوے مان وڈیائیا۔ بھویت بھوپ راج راجانا، نرگن نرور نرنکار آسن لائیا۔ شبد اگم اک ترانہ، پن سُر تال و جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا جانے تھاو تھائیا۔ سچکھنڈ نواسی بے پرواہ، اک اکل کھیل کھلائیندا۔ بھگت بھگوان نوجوان، مرد مردان حُکم منائیندا۔ نُو ر خدائی مہروان، مہر نظر بے نظیر اک اٹھائیندا۔ لیکھا جانے دو جہان، نرگن سرگن اپنی کار کھائیندا۔ الکھ اگوچر اگم اتھاہ بے پرواہ، پردانشیں مکھ نقاب نہ کھئے جنائیندا۔ دُھر دا لیکھا دئے سمجھا، نراکار نرور اپنا حُکم ورتائیندا۔ ست دوارا بنک کھلا، نام ہلارا اک لگائیندا۔ تھر گھر پڑدہ دئے اٹھا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، درگاہ ساچی سوہیا پائیندا۔ درگاہ ساچی سوہنیک، نرور پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ آد جگادی لاشریک، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ دو جہاناں پاوے سار ٹھیک، درگاہ ساچی دئے وڈیائیا۔ مقامے حق بیٹھا رہے اتیت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوارا اک سہائیا۔ سچ دوار سو پُرکھ نرنجن، ست ستوادی آپ سہائیندا۔ داتا دانی درد دکھ بھہ بہنجن، بے انت بے پرواہ نرگن اپنا آسن لائیندا۔ جگ چوکری بنہارا ساچا سجن، دو جہاناں والی سگلا سنگ آپ بنائیندا۔ سدا سدا نت نوت نیتر نین پاونہارا انجن، نام نرنکارا اکو اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر سندیسہ نر نریشا ایکنکارا ہر کرتارا کرتا پُرکھ دین دیال دو جہاناں آپ سُنائیندا۔ دو جہان کھولو اگھ، سو صاحب آپ جنائیا۔ وشن برہما شو ویکھو پرتکھ، پاربرہم پرہہ اپنی کھیل سمجھائیا۔ گر اوتار دُو ر دراٹے آؤ نٹھ، ہر صدا نام سُنائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی کھولو گٹھری گٹھ، پڑدہ اوہلا رہا اٹھائیا۔ دُو ر دراٹے نیرن نیرے سر سروور ویکھنہارا تیرتھ اٹھسٹھ، جل تھل مہپئل اپنا حُکم ورتائیا۔ ستجگ تربتا

دواپر کلجگ چارے کہانی انڈج جیرج اُتہج سینج چارے بانی پرا پسنتی مدہم بیکھری رسنا لہنا رٹ، رٹا ویکھے بے پرواہیا۔ ست سوامی انترجامی ہر گھٹ واسی پُرکھ ابناشی پرگٹ ہویا نٹ، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پرکاش اکو جوت نُوَر کرے رُشنائیا۔ بھگت بھگوان سنت سُبجان گُرمکھ سَجَن پُوری کرے آس، نراسا رُوپ رہن کھئے نہ پائیا۔ گُرسکھ گُرسکھ دیونہار سچ بھرواس، شبدا اناد رہا سُنائیا۔ کھیلے کھیل پرتھی آکاش، گگن منڈل برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ گوپی کاپن پاونہارا راس، ساچا ناچ دو جہان ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دو جہاناں رہا سمجھائیا۔ دو جہان جانا جاگ، نِرگن سرگن بھيو چُکائیندا۔ آد جُگاد برہم برہماد شبدا اناد پکڑنہار اپنے ہتھ واگ، دُوچا سنگ نہ کھئے بنائیندا۔ لکھ چوڑاسی گھٹ گھٹ مندر جگا ونہارا دیپ چراغ، جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا جوتی جلوہ نُوَر جگائیندا۔ میٹنہار اندھیری راتا، دیونہار اگئی داتا، نام امولک کایا گولک ہر گھٹ اندر آپ ٹکائیندا۔ کھیلے کھیل پُرکھ ابناشا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ جنائیندا۔ ساچی کرنی سِری بھگوان، ہر کرتا آپ جنائیا۔ دو جہان دیوے گیان، برہمنڈ کھنڈ کرے پڑھائیا۔ چار جُگ بن نادان، چاروں کُنٹ نین کھلائییا۔ چارے کہانی کرے پروان، چارے بانی بُوچھ بُجھائیا۔ چارے یاری کرے کلیان، چوٹھا پد اک وکھائیا۔ جس گھر وسے مہروان، مہر نظر اٹھائیا۔ جس دے گیت گر اوتار پیر پیغمبر سارے گان، سرگن نِرگن آکے سیس جھکائیا۔ سو صاحب سچا سُلطان، دو جہاناں والی اکو حُکم ورتائیا۔ کلجگ میٹے انت کوڑا نشان، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ کوڑی کَریا رہن نہ پائیا۔ مایا ممتا گُڑھ ہنکاری توڑے آن، شبدا کھنڈا تیز پرچنڈا چنڈکا رُوپ آپ وکھائیا۔ جودھا سُوَر بلی بلوان، بلدھاری اکو پھیرا پائیا۔ چاروں کُنٹ ویکھے مار دھیان، نیتر نین اکھ کھلائییا۔ وشن برہما شو نیتر روون اچی کوک کوک کُرلان، دھئے جوڑ دین دُہائیا۔ کروڑ تیتیسا ہوئے حیران، سُرپت اند سار نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سجدہ نیوں نیوں سیس جھکان، وابوا پرہ تیری وڈ وڈیائیا۔ جُگ چوکڑی اسپن منگدے آئے دان، در تیرے الکھ جگائیا۔ دُھر دا لیکھا لکھدے آئے مہان، شہادت تیرا نام رکھائیا۔ سرب جیاں دا اک بھگوان، دُوچا نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ اتم پرگٹے والی دو جہان، مہابلی نرویر پُرکھ اپنا پھیرا پائیا۔ اسپن تیرا دس کے آئے نکا نکا نشان، تیری مہا اکتھ دس سکے نہ کھئے رائیا۔ بے عیب خُدائی نُوَر مہان، جلوہ گر جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ در تیرے اکو منگ، دو جہان خالی جھولی رہے دکھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ ہویا ننگ، لوکات لگھ چوراسی ہر کا ناؤں گئی بھلائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر آتم پر ماتم سب نوں دس کے آئے اند، سچا رس اک چکھائیآ۔ چار کُنٹ دہ دشا کوڑی کریا ہویا بھیکھ پکھنڈ، بھانڈا بہرم بھو نہ کھئے بھنائیا۔ پاربرہم پتپر میثور تیرا گائے نہ کوئی چھند، گیت گوہند نہ کھئے الائیآ۔ سُرَت سوانی پن شبد ہانی ہوئی رنڈ، ہر کنت نظر کیسے نہ آئیآ۔ رسنا جہوا باہروں گاؤندے دند، اندر وڑ کے سترگر پورے درس کھئے نہ پائیآ۔ نرگن جوت کیسے گھر نہ دسے چند، جگت اندھیرا اکو چھائیآ۔ کریا کر سورے سربنگ، شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔ کلجگ انت لگھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت بھاگان مند، مند واسنا سرب لوکائیآ۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم برہم پاربرہم کوئی نہ دوئی دویتی ڈھاپے کندھ، ساچا رنگ نہ کھئے رنگائیآ۔ امرت آتم سچ سروور کوئی نہ نہائے ساچی کنگ، گنگا گوداوری جمن سُرستی بھجے پھرن واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، دو جہان دوئے جوڑ واسطہ پائیآ۔ دو جہان منگن در درویش، پرہ ساچے گھر تیرے الکھ جگائیآ۔ نرور پُرکھ اتم لہنا ویکھ، بے پرواہ پھیرا پائیآ۔ سچ دھرم دی مٹی ریکھ، دھیرج جت ست سنتوکھ نظر کوئی نہ آئیآ۔ تیری اڈیک لاشریک کر کے گیا گر دسمیش، دہ دشا گیا جنائیآ۔ میرا پتا پُرکھ اکال آد جگاد رہے ہمیش، نہ مرے نہ جائیا۔ جس دی سیوا کوئن کوٹ برہما وشن مہیش، گنپت گنیش بیٹھے سیس جھکائیآ۔ سو صاحب سوامی وسے سچکھنڈ ساچے دیس، سچ سینگھاسن سوہا پائیآ۔ شاہ پاتشاہ پرہ اکو نر نریش، دو جہان اپنا حکم ورتائیآ۔ جس در گر اوتار پیر پیغمبر سارے کرن آدیس، نیوں نیوں سیس جھکائیآ۔ سو جگ چوگری دیونہارا نام سندیس، ساچی سکھیا کرے پڑھائیآ۔ مچھ داہڑی نہ کوئی کیس، نہ کوئی مؤنڈ منڈائیآ۔ روپ رنگ نہ کوئی ریکھ، ورن برن ذات پات دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیآ۔ سدا سدا سد وسے نیتن نیت، دورن دور اپنا گھر جنائیآ۔ جو جن کرے ساچا ہیت، تس انتر آتم اپنا میل ملائیآ۔ سو صاحب سلطان والی دو جہان کھیلے کھید، خالق خلق دئے سمجھائیآ۔ بن بھگت اپنا کیسے نہ دیوے بہیت، بہرے بھلے سرب لوکائیآ۔ گھٹ سوامی نرگن نرور ہو کے لئے ویکھ، ویکھنہارا بے پرواہیا۔ دو جہان تیرا جانے ڈھر دا لیکھ، لیکھا لیکھے دئے مکائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اکو اک جنائیآ۔ دو جہان سُن لے

میت، سو صاحب آپ جنائیا۔ سو پُرکھ نرنجن بدلے تیری ریت، ریتوان اک اکھوائیا۔ چوڈاں لوک جس دی کرن اڈیک، نیتر نین نین اٹھائیا۔ چوڈاں طبق بھکھیا منگن بھیکھ، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چٹے اُتے پا کے گئے لیک، لکیر سکے نہ کھئے مٹائیا۔ کلجگ انت سیری بھگونت مہروان بے پرواہ دُور دُراڈا ائے نزدیک، لوکات ویس وٹائیا۔ کھیلے کھیل لاشریک، شرکت سب دی دئے گوائیا۔ اپنے ہتھ رکھے اک توفیق، توحفہ گھر گھر دئے پُچائیا۔ صدی چوڈویں جائے بیت، پتی کہانی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ راج راجاناں شاہ سلطاناں خالی کرے کھیس، در در بھچھیا دئے منگائیا۔ مُرید مُرشد مٹھے کرے کوڑے ریٹھ، آب حیات مُکھ چوائیا۔ جو کلمیوں ہٹے پلیت، تنہاں پاک رسؤل اصل اصول دئے سمجھائیا۔ پروردگار بے پرواہ کرے کھیل آپ اندیٹھ، سیری بھگوان اندیٹھڑی کار کھائیا۔ پاربرہم پتپریشور دُھر دا ڈھولا سُنائے گیت، تُوں میرا میں تیرا دُوجا نظر کوئی نہ آئیا۔ جھگڑا چُکے مندر مسیت، شودوالا مٹھ گروڈوارا اکو نظری آئیا۔ سب دی بدل دیوے پرہ نیت، من واسنا دئے گوائیا۔ لیکھا جانے ہست کیٹ، اُوچ نیچ پڑدہ لاپیا۔ سرشٹ سبائی آپے جیت، ہار سب دی جھولی پائیا۔ کوڑی کریا میٹے اندھیرا تاریک، ساچا نور کرے رُشنائیا۔ نام ندھان سیری بھگوان اکو اک کرے بخشیش، بخشش سب دی جھولی پائیا۔ جے کو پریکھیا کرے پریکھ، پاربرہم پرہ پریچھیا وچ کدے نہ آئیا۔ ساچی سیکھیا دیوے سیکھ، ودیا اکھڑ اک پڑھائیا۔ چوڈاں ودیا مارے چیک، نیتر رووے دئے ڈہائیا۔ پاربرہم پرہ تڈھ بن جھوٹھی سرب پریت، انت سنگ کھئے نہ جائیا۔ میں بن نانی در تے کوچھی کملی منگان بھیکھ، درویش اپنا روپ وٹائیا۔ چرن کول اُپر دھول در تیرے جھکے سیس، جگدیش تیری اک سرنائیا۔ ساچا کلمہ دے حدیث، کائنات سچ پڑھائیا۔ تُوں نظری آئیں اک اتیت، ترے گن ڈیرہ بیٹھا ڈھاپیا۔ آد جگاد جگا جگنتر دو جہاناں بنیں میت، متر پیارا اک اکھوائیا۔ ہوں بالی بڈھ بال انجانی نیچن نیچ، اُوچو اُوچ تیری وڈیائیا۔ میں در کھلوتی تیری دہلیز، بن کریا آگے لنگھن نہ پائیا۔ پاربرہم پتپریشور، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیکھیا اک سمجھائیا۔ دو جہان رکھنا یاد، ستگر سچا آپ جنائیا۔ جگ چوکرئی سنان فریاد، اُہل بھل کدے نہ جائیا۔ نت نوت دیواں داد، وست امولک نام ورتائیا۔ نام جیکارا بودھ آگادھ، شبدی راگ الاٹیا۔ بھيو کھلاواں برہم برہماد، ناد دُھن شنوائیا۔ نرگن جوت کر پرکاش، لکھ چوراسی دیپ رُشنائیا۔ لیکھا جاناں دُھر دا

خاص، خالص اپنا بھیو کھلائیا۔ سب دی پوری کراں آس، نراسا کھئے رہن نہ پائیا۔ ویکھے کھیل سرب گنتاس، گنوتتا وڈ وڈیائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی شاخ، بانکے چھوہرے اپنی سیوا لائییا۔ لوکات بھیئے نہ کھئے گستاخ، سارے بیٹھن سپس جھکائییا۔ اتم لیکھا لکھ کے گئے آگھ، آخر اک سندیس سنائییا۔ جیوو جنتو سادھو سنتو کلجگ اتم پرگٹ ہووے اک پُرکھ ابناش، جس دا نہ کھئے پتا نہ کھئے مائییا۔ ہر گھٹ اندر رکھنہارا واس، وصل اپنا دئے کرائیا۔ لوکات رہن نہ دیوے کوئی بدمعاش، بدمعاشی سب دی دئے مٹائییا۔ چار ورن اٹھاراں برن اک بنائے جماعت، نانک نرگن سرگن گیا سمجھائییا۔ گوبند لیکھا لیکھا نال قلم دوات، اوچ نیچ کوئی رہن نہ پائیا۔ سب دا ویکھے آپ حالات، کلجگ حالت دئے بدلائییا۔ سنجگ پوری کرے خواہش، سوئے سنت آپ جگائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ڈھر دا بھیو آپ جنائییا۔ دو جہان سُن کے بول، گھر اپنے خوشی منائیندا۔ دھن بھاگ پرہہ تولیں تول، سچ ترازو کنڈا نام ہتھ اٹھائیندا۔ میں تیری دھارن بولاں بول، اچی کوک ماراں دھول، سویا کھئے رہن نہ پائیندا۔ میرے سوامی جس ویلے میرے آویں کول، کر درشن اپنا آپ بگسائیندا۔ اپنا دکھڑا تیرے آگے دیواں پھول، سچ کہانی اک جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیری اوٹ تکائیندا۔ سری بھگوان پرہہ موہے تیری آس، امکا روپ نظر کھئے نہ آئییا۔ نت نوت وسیں پاس، کروٹ اپنی نہ کدے بدلائییا۔ تیرا پریم پیار میرا سچ دھرواس، دھیچ اکو نظری آئییا۔ تیرا کھیل میرا تماش، میں ویکھاں چائیں چائینا۔ تیری سوہے منڈل راس، گوپی کاہن بن نٹو ناچ نچائییا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش، گگن منڈل تیرا ویکھ پرکاش، نورو نور خوشی منائییا۔ لکھ چوراسی تیری آتم ذات، چارے کہانی تیرا روپ نظری آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، اپنا نام دینا جنائییا۔ ساچا نام دس بھگوان، بھگون تیری آس تکائییا۔ جس نون گر اوتار پیر پیغمبر گان، گا گا شکر منائییا۔ جس دے وچوں ساچی بانی نکلے بناں زبان، نش اکھڑ وچوں اکھڑ روپ وٹائییا۔ جس وچوں پرگٹ ہووے ساچا حکم کلام، کلمہ حق دئے جنائییا۔ سو سوامی دے پیغام، جس نال وچھڑے ملن آن، وچھوڑا کوئی رہن نہ پائیا۔ کلجگ انت سارے بھلے پچھلا رام، نظر نہ آئے کھئے کاہن، عیسیٰ موسیٰ محمد نہ کھئے دھیان، نانک گوبند شبد کوئی نہ کرے پروان، مایا ممتا ہوئے ہنگتا گھر گھر ڈیرہ لائییا۔ گردر مندر مٹھ شودوالے سارے گرلان، ایشٹ دیو

ساچا نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دے ساچا ور، لکھ چوڑاسی اکو تیرے نام وجے ودھائیا۔ دو جہاناں
 تینوں سمجھاوانگا۔ زرگن زرویر ہو کے آوانگا۔ مہروان ہو کے ویکھ وکھاوانگا۔ نوجوان نوبت نام وجاوانگا۔ دھرم نشان اک اٹھاوانگا۔ حکمران
 فرمان الاوانگا۔ برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھاوانگا۔ پُری لوء رنگ رنگاوانگا۔ زرگن ہو کے سرگن وساں سنگ، سگلا سنگ نیہاوانگا۔ شبَد
 اکئی دوڑے تُرنگ، اسو اکو اک بھجاوانگا۔ پُری لوء برہمنڈ کھنڈ لنگھ، لوکات ویکھ وکھاوانگا۔ کلجگ میٹاں کوڑا جھوٹھ پکھنڈ،
 ستجگ ساچا نام نشان جھلاوانگا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت آتم پرماٹم اکو گاون چھند، سچا نام اک درڑاوانگا۔ دوئی دویتی
 ڈھاہ کے کندھ، صاف میدان اک بناوانگا۔ نام جیکارا سچ مردنگ، مرد مردانہ ہو سناوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، سچی سکھیا اک سمجھاوانگا۔ ساچی سکھیا اک سمجھاوانگا۔ پچھلا لیکھا میٹ مٹاوانگا۔ اگلی بھچھیا جھولی پاوانگا۔ دہ
 دیشیا ویکھ وکھاوانگا۔ بن متیا بت کھاوانگا۔ انڈٹھیا کھیل رچاوانگا۔ جگ جتیا اپنا حکم ورتاوانگا۔ سرب جیاں دا بن کے مائی پتیا، پتا پوت
 گود اٹھاوانگا۔ سرشٹ سبائی دس کے متھیا، لکھ چوڑاسی خاک ملاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 ساچا رہبر اک اکھاوانگا۔ ساچا رہبر اک اکھوائے گا۔ پیر پیغمبر نال ملائے گا۔ گر اوتار انگ لکائے گا۔ سچ سرکار اک بنائے گا۔ سچ جیکار آپ
 سُنائے گا۔ پنچ پیار میل ملائے گا۔ شبَدی دھار ونڈ ونڈائے گا۔ امرت جام اک پیائے گا۔ پورا رام کھیل کرائے گا۔ ساچا کاپن ویس وٹائے گا۔ شبَد
 نشان اک جھلائے گا۔ دو جہان ویکھ وکھائے گا۔ چوڈاں لوک کُنڈا لاییکا۔ چوڈاں طبق پڑدہ اٹھائے گا۔ سچا سبق اک پڑھائے گا۔ دھر دا لیکھ آپ
 درڑائے گا۔ ساچی مستک میخ ٹکائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا مارگ اک رکھائے گا۔ ساچا
 مارگ اک رکھاویگا۔ پُرکھ ابناشی دیا کھاویگا۔ سرشٹ سبائی آپ سمجھاویگا۔ درشٹی سب دی کھول وکھاویگا۔ اشٹی اکو نظری آویگا۔
 دوزخ بہشتی ویکھ وکھاویگا۔ نرک سُرگ ڈیرہ ڈھاہویگا۔ پچھلی کیتی کرے ترک، آگے تُرت حکم مناویگا۔ چار جگ جو رہا فرق، پچھلا
 لیکھا پور کراویگا۔ نام پھڑ کے سچی کھڑگ، کھنڈا اکو اک چمکاوایگا۔ میٹنہارا لیکھت پڑھت، ساچا حکم آپ ورتاویگا۔ زرویر ہو کے پُرکھ اکال
 آیا پرت، پرتیندھ اکو اک اکھاویگا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کھتے جاناویگا۔ جن بھگتاں دیوے انتر درس، آتم تاکی کُنڈا

لاہویگا۔ لکھ چوڑاسی ربی بھٹک، امرت میگھ ہتھ کیسے نہ آویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گر بانی شبد لا کے گئے شرط، ساکھیات پُرکھ اکال اپنا ویس وٹاویگا۔ اُس نوں کوئی نہ سکے ہٹک، سب دا لیکھا پور کراویگا۔ اوبدی چال اگئی مٹک، دو جہاناں چرناں ہیٹھ دباویگا۔ ایتھے اوتھے رکھے سدھی سڑک، مارگ سدھا اک سمجھاویگا۔ امرت میگھ اگئی برس، کلجگ اگئی اگ بچھاویگا۔ غریب نائیاں اُپر کر کے ترس، ترسنا تانس میٹ مٹاویگا۔ بھگت سہیلے ساچے پرکھ، نام کسوٹی رگر لگاویگا۔ پٹھی کرنہارا نرد، نرد سدھی تھی آپ رکھاویگا۔ بن قصائی پھنہارا کرد، تکھی دھار آپ جناویگا۔ مہروان ہو کے ونڈنہارا درد، دکھیاں درد جھولی پاویگا۔ اتم اپنا پور کرے فرض، بن سیوک سیو کماویگا۔ کیسے دا ہون نہ دیوے حرج، گرمکھ ہائے سچکھنڈ مٹکھ شوہ دریا زڑھاویگا۔ پرہہ کا کھیل ایہو اچرج، کلجگ جیو سمجھ کھئے نہ پاویگا۔ جس دے کول آد جگادی فرد، سو فرد ظلم سب دے اُتے لگاویگا۔ راج راجان شاہ سلطان کوئی کر نہ سکے عرض، عرضوئی سُن کھئے نہ آویگا۔ جنہاں نوں پرہہ وچھوڑے دی لگی مرض، تنہاں طیب نہ کھئے بچاویگا۔ مات گریہ دا لٹھے سروں نہ قرض، اگلا پندھ نہ کھئے چکاویگا۔ جونی جوں بھوائے گریہ، لکھ چوڑاسی ونڈ ونڈاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنی کھیل آپ رچاویگا۔ ہر ساچا کھیل رچاویگا۔ زرویر ہو کے ویکھ وکھاویگا۔ کلجگ کورٹا کورٹا کورٹا دباویگا۔ ستجگ بخش چرن دھوڑا، مستک ٹکا اک لگاویگا۔ دو جہاناں کر کے چن پورا، پوری سکھیا اک سمجھاویگا۔ برہمنڈ کھنڈ ناد وجائے انادی ثورا، سُر تال اپنے ہتھ رکھاویگا۔ لکھ چوڑاسی توڑ مان غرورا، عُربت سب دی میٹ مٹاویگا۔ زرگن سرگن دے حاضر حضورا، حضرت اپنا ویس وٹاویگا۔ جن بھگتاں کرے سدا مشکورا، شکر یہ ادا آکھ سناویگا۔ جس دے پچھے سولی چڑھیا منسورا، سو مُفت جن بھگتاں سیو کماویگا۔ جس دے پچھے اناالحق بولیا اگئی ثورا، سو تُرت اپنا میل ملاویگا۔ جس دے پچھے لوحاں تئیاں اُتے تپے وانگ تندورا، سو پردے تپدے شانت کراویگا۔ جس دے پچھے سیس کٹا کے ملیا جوتی ثورا، سو جوتی جوت ڈگمکھاویگا۔ جس دے پچھے گوبند بنیا سورا، سوربیر حکم ورتاویگا۔ جس دے پچھے چھوٹے بالے نیہاں بیٹھاں کیتے چورا، سو کلجگ اتم جڑ اکھڑاویگا۔ جس نے تکھی دھار نال چن کیتا پورا، سو پری اند اند گھر گھر آپ وکھاویگا۔ کلجگ کورٹی کریا ہونجھ کے کورٹا، ستجگ ساچا اک لگاویگا۔ مورکھ مُگدھ انجان چتر سگھڑ

بنائے مؤڑھا، سچ اُپدیش اک سُناوِیگا۔ کِریا نِدهان ہو کے مستک دیوے چرن دھوڑا، ٹِکّا جوت للاٹ اک چمکاوِیگا۔ دو جہان تیرے اندر
 مچائے فتوڑا، فاتحہ سب دا انت پڑھائے گا۔ حُکمے اندر سب نوں ہونا پئے مجبورا، پرہہ کا حُکم نہ کوئی اُلٹائے گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جُگ جُگ
 سارے اُس نوں کہندے جی حضورا، دھوے جوڑ سرب واسطہ بائے گا۔ سرب کلا پرہہ اِکو بھر پورا، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی ایکنکار آپ
 اکھوائے گا۔ جن بھگتاں چاڑھے رنگ گوڑھا، لال گلالا اُتر کدے نہ جائے گا۔ گرُمکھ نارسوانی بنائے چاڑھے اگتی جوڑا، تھر گھر ساچا سگن
 منائے گا۔ اندر وڑ کے محلے چڑھ کے اند ناد سُنائے ساچی تورا، تریا راگ آپ الائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائے گا۔ ساچی کرنی کرنے یوگ، ہر کرتا پُرکھ جنائیا۔ جس دے ہتھ سنجوگ وِجوگ، دوویں راہ
 وکھائیا۔ کلجگ اتم کٹ کے ہوے روگ، چنتا سوگ دئے مٹائیا۔ ستجگ ساچا دیوے جوگ، ساچی سِکھیا اک سمجھائیا۔ کلجگ تیری
 رہن نہ دیوے جھوٹھی سوچ، سوچ سمجھ دئے مٹائیا۔ ستجگ جس درشن نوں ربا لوچ، تیری لوچا پور کرائیا۔ دوہاں دیوے اپنی اوٹ،
 سر سمرتھ ہتھ ٹکائیا۔ ستجگ کلجگ دوویں میری نرمل جوت، میرے حُکمے اندر سیو کھائیا۔ نیتر کھول کرو ہوش، ہوشیاری نال ربا
 سمجھائیا۔ کسے نوں کوئی نہ دینا دوش، دوشی اِکو پارہم اکھوائیا۔ جو سب دے اندر بیٹھا رہے خاموش، اپنا بھیو نہ کسے سُنائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، آد جگاد جگاد جگنتر آدلا بدلی کرے سچ عدالت، نہ کوئی دوجا کرے وکالت،
 صحیح سلامت اپنا حُکم ورتائیا۔ اپنا حُکم دیوے حق، حقیقت سب دی ویکھ وکھائیندا۔ کلجگ تیرا پچھلا کرے رہن فک، فکر سب دا
 آپ مٹائیندا۔ ستجگ نیتر کھول راہ ربا تگ، کون ویلا پرہہ ساچا حُکم سُنائیندا۔ مین لوکات جاواں نٹھ، بن سیوک سیو کھائیندا۔ پُرکھ
 اکال دی چرنی جاواں ڈھٹھ، دھوڑی مستک ٹِکّا لائیندا۔ پرہہ میرا مینوں ملے ہس، میری خوشی خوشی نال ملائیندا۔ مین اُس دے
 حُکمے اندر جاواں وس، واسطہ اِکو اک پائیندا۔ جو مارگ دیوے دس، اُس مارگ اُتے سیو کھائیندا۔ جو کھولے میرا ہٹ، سوڈا اُس دا
 نام وکھائیندا۔ جے منگے میری رت، مین گھولی گھول گھائیندا۔ جے پُچھے ساچی مت، گرمت اِکو اک درڑائیندا۔ سچ کہاں توں میرا مین تیرے
 وس، سوہنگ تیرا راگ لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرتا پُرکھ اپنی کار کھائیندا۔ کرتا پُرکھ

کرے کار، فُدرت قادر ویکھ وکھائیا۔ نو نو چار اترے پار، جُگ چوکرئی لیکھا ربا مکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھن خوشیاں نال، در گھر ساچے منگل گائیا۔ بھگت گون واپوا پروردگار، بے پرواہ تیری وڈیائیا۔ خالق خلق تون سب دا سانجھا یار، لاشریک تیرے وچ شرکت نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ پریتی سچ دربار، پاربرہم برہم اپنے نال ملائیا۔ کلجگ کوڑی کریا دے نوار، ستجگ ساچا پنڈھ وکھائیا۔ چار ورنان اک پیار، کھتری براہمن شودر ویش گنڈھ پوائیا۔ دین مذہب ذات پات کوئی نہ مارے دھاڑ، دھاڑوی نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی دے سے ٹھگ چور یار، ٹھگوری جگت کھئے نہ پائیا۔ نام سندیسے کردے سب نوں خبردار، بے خبر خبر سنائیا۔ کلجگ جیو اٹھو نیترا اکھ لو اگھاڑ، گوڑھی نیند رہن کھئے نہ پائیا۔ جس نوں اچے تے پرت لبھدے جنگل جوہ اجاڑ پھاڑ، سو ستگر تھائے اندر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ ستگر پورا کر کریا دئے وکھال، پن اکھاں اکھ کھلائی۔ شبد گرو بناؤ دلال، سچ دلالی لئے کھائیا۔ ہتھ وچ پھڑ کے جوت اگتی مثال، کایا مندر اندر ڈونگی کندر سکھمن ٹیڈھی بنک اندھیری کندر پار کرائیا۔ آگے پچھے کرن جوگا رہے نہ کوئی سوال، سب دا لیکھا حل دئے کرائیا۔ ناطہ توڑ کال مہاکال، سرت شبد نال ملائیا۔ لیکھا چکے جگت جنجال، ترے گن ڈیرہ دیوے ڈھاپیا۔ شبد اناد وجائے تال، ڈنکا اکو اک سنائیا۔ آتم سیجا دئے بہال، پلنگ رنگیلا اک وڈیائیا۔ بھاگ لگائے سچ سچی دھرمسال، ہرمندر اپنی خوشی وکھائیا۔ اوتھے نہ کوئی شاہ نہ کنگال، ستگر میتا ٹھانڈا سینتا ترے گن اتینا اکو دیونہار وڈیائیا۔ آ کے سنے مریداں حال، مُرشد وڈا بے پرواہیا۔ نال اشارے لے جائے نال، سن آگم ڈیرہ ڈھاپیا۔ تھر گھر ساچا دئے وکھال، جس گھر اکو نام صلاحیا۔ کریا کرے ہو کریال، کریا پنڈھ مہر نظر ٹھائیا۔ تھر گھر وچوں لے جائے اپنے نال، جوتی جوت جوت روپ وکھائیا۔ سچکھنڈ دوارے دئے سوال، جتھے پُرکھ اکال اپنا چرن ٹکائیا۔ نیتر پیکھے چار کُنٹ دہ دشا اکو جلوہ جوت نور جلال، تت تتو نظر کھئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نرگن روپ سارے کرن ارداس، نانا پرکار سیس جھکائیا۔ نہ کوئی پون نہ سواس، بتی دند ڈھولا کوئی نہ گائیا۔ اکو ناد اکو راگ اکو سواد اکو کنت سہاگ، جس وچ سارے بھئے وساد، بسمل روپ وٹائیا۔ جس رچنا رچی آد، مدھ دیونہارا داد، جگاد اپنے وچ چھپائیا۔ سو صاحب کرتا کرتا پُرکھ اپنا کھیل کرے تماش، جگ چوکرئی پوری کرنہارا آس، دو جہان پاونہارا راس، لکھ چوراسی بنہارا داس، دست بدست دستگیر اپنا دامن ربا پھڑائیا۔ سچ دوار بھگت پیار سنت اُدار گرمکھ وچار

گرسکھ پیچ سوار، مہروان مہر نظر ایکنکار اک اکلّا کو وار اٹھائیا۔ سو صاحب ستگر کلجگ انت سری بھگونت پچھلا لیکھا دئے نوار، ستجگ ساچے بٹھے تیری دھار، شاستر سمرت وید پُران کوئی نہ پاوے سار، اگم اتھاہ بے پرواہ اکتھ کہانی بے مہانی جوت نوری شاہ سلطان دو جہان اکو اک ایک حکم ورتائیا۔

* ۱۴ اسو ۲۰۲۰ بکرمی سوڈاگر سنگھ دے گرہ ناتھیوال ضلع فروزپور *

دو جہان پرہو مینوں کیوں کہندے، چار جگ بھیو نہ کیسے جنایا۔ کون دھام میرے رہندے، گھر ساچے ڈیرہ لایا۔ کون وست پندے کھاندے، کون دھرواس جنایا۔ کون گیت ڈھولا گاندے، کون راگ الاپا۔ کون سیج سہنجی ہنڈھاندے، کون آسن سوہیا پایا۔ کون رنگ رنگیل چڑھاندے، کون نور نور رُشناپا۔ کون ترسنا آس تکاندے، کون بیٹھے دھیان دھرایا۔ کون ویکھ ویکھ بگساندے، کون خوشی خوشیاں نال رلایا۔ کون بیٹھے تھکے ماندے، بن پاندھی پھیرا پایا۔ کون ویکھن دربار ٹھانڈے، سینتل دھارا اک وپایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دے ساچا ور، میرا بھیو دئے کھلایا۔ مینوں دو جہان کیوں کہن، کی میری وڈیائیا۔ میں ویکھاں اپنے نین، صاحب ستگر دے وکھائیا۔ کون میرا ساک سجن سین، بندھپ کون نظری آئی۔ کون بنس سرینس سچا ہین، کون کھیڑا رہا وسائیا۔ کون آئے گھر ساچے لین، کون میلانے ملایا۔ کون روپ دوس رین، کون چند سورج رُشناپا۔ کون اکھر الف یے این غین، نقطہ نون کون مٹایا۔ کون ناطہ جگت بھراتا، بھائی بھین پتا پوت کون اکھوائیا۔ کون کھیلے کھیل تماشا، کون ویکھن در گھر آئی۔ کون کرے ہاس بلاسا، کون روگ سوگ سمجھائیا۔ کون نور جوت پرکاشا، کون اندھ اندھیر وکھائیا۔ کون پرٹھی کون آکاشا، کون گگن منڈل رُشناپا۔ کون سجن دیوے ساتھا، کون سنگ نبھائیا۔ کون پوجا کون پاٹھا، کون منتر نام درڑایا۔ کون تیرتھ کون تاٹا، کون سروور دئے نہائیا۔ کون ونجارا کون ہاٹا، کون پڑدہ دئے اٹھائیا۔ کون رکھے اُم ذاتا، آپ اپنا روپ وٹایا۔ کون دو جہان بنائے گائے گاتھا، کرے سچ پڑھائیا۔ کون چلائے میرا راتھا، بن رتھوہی پھیرا پائی۔ کون ہویے ناتھ اناتھا، دینن ویکھے تھاوں تھائیا۔ کون

بھرے وست امولک ساچے کاسہ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور، میرا لیکھا دے جنائیا۔ میرا لیکھا دس
 بھگوان، پرہ تیرے آگے عرضوئیا۔ آد جُگاد جُگ چوکڑی سارے گان، دو جہاناں میرا نام سُنائیا۔ اندر وڑ کے پوڑے چڑھ کے کوئی نہ آیا
 سمجھان، پڑدہ سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ ساچی سیکھیا دے مہروان، اِکو اکھڑ دے سمجھائیا۔ جس وچ نظری آئے مینوں میرا مکان، حد حدود
 سمجھ میری وچ پائیا۔ میں اُٹھ اُٹھ ویکھاں چاروں کُنٹ کون جھلے نشان، نشانہ کون ربا اُٹھائیا۔ میری بالی بُدھ انجان، تَدھ بن سمجھ کھئے
 نہ آئیا۔ کِریا کر میرے بھگوان، مہر نظر اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور، در منگی اک سرنائیا۔
 میرے وچ پرہو کی گن، گنوتے دے سمجھائیا۔ میں اپنا نام گر اوتاراں کولوں لہنا سُن، مینوں اپنی سمجھ کوئی نہ آئیا۔ سارے میرے نام دی
 وجاوندے گئے دُھن، راگ راگنی نال ملائیا۔ میرا بھیو نہ چکایا پھن، فُرنہ میرا پور نہ کھئے کرائیا۔ کر کِریا پرہ آئیوں ہُن، ہُنر اپنا دے
 سمجھائیا۔ جس ہُنر نال میری نیہہ دتی چُن، میری رچنا رُپ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور، میرا
 لیکھا دے جنائیا۔ سُن سُن تھکے میرے کَن، نیتر نین نین اُٹھائیا۔ بھانڈا بھرم کوئی نہ سکیا بھن، بھلیکھا نکلیا مول نہ رائیا۔ جُگ چوکڑی میں
 بنیا ربا اُٹھ، ساچا روشن نہ کھئے جنائیا۔ کِریا کر میرے بھگوان، پرہ تیری اوٹ تکائیا۔ مہروان ہو کے دے دان، ساچی بھچھیا جھولی پائیا۔
 میں اپنا آپ لواں پچھان، میری سمجھ نال ملائیا۔ میں نہیں جاناں میں بے ایمان کہ شیطان، کی میرے وچ وڈیائیا۔ جاناں چر نہ دیویں اپنا
 اک گیان، بھیو ابھید کھلائیا۔ آوناں چر میں بنیا رباں بال انجان، بُدھ سُدھ نظر کوئی نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 اک دے ساچا ور، جس ملیاں لیکھا رہن نہ پائیا۔ سُن بالے دو جہاں، دوجا تینوں دئے جنائیا۔ تیرا ناؤں رکھ وڈ مہروان، مہر نظر اُٹھائیا۔
 دو جہاں وسن تِس کرے اک نیاں، نیاںکاری ہر درڑائیا۔ نرگن سرگن میرا کھیل مہاں، بھیو ابھید دیاں جنائیا۔ سچکھنڈ رُپ رنگ ریکھ
 کوئی نہ، لوکات سرگن ست سرُپ وکھائیا۔ نرگن سرگن سرگن دو جہاں اپنے چرن ربا وکھا، جس چرناں وچ کوئن کوٹ برہمنڈ ربا
 چھپائیا۔ اپنی دھار تیرا ناؤں دئے وکھا، سار شبد تیری چار دیوار بنائیا۔ نرمل جوت تیرے وچ ٹیکا، ہر گھٹ کرے رُشنائیا۔ ایتھے اوتھے جو
 مینوں سمجھے پتا ماں، سو دو جہاناں بوجھ بُجھائیا۔ میرا کھیل تیرا ناں، دوجی حد نظر کھئے نہ آئیا۔ آد جُگاد جُگ چوکڑی بن بھگتاں کسے

ویکھیا نہ، شاستر سمرت وید پُران سارے ڈھولے گائیا۔ کر کِریا جس اپنے نال لے ملا، سو تیرا رُوپ ہر گھٹ نظری آئیا۔ اُٹھ ویکھ پاربرہم
 وکھاوے تینوں تیرا تھان، سچکھنڈ چھڈ برہمنڈ لوکات اِکو نُور رُشنائیا۔ زِگن سرگن سرگن زِگن بنیا بے پرواہ، بے پرواہی بھیو چُکائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا لیکھا کڈھ کے بہرم بھلیکھا، ساچا نیتا زِویر دے جنائیا۔ مہاراج شیر
 سِنگھ وشنوں بھگوان آد جُگادی اِکو ایکا، پن اِکیوں اپنا انکم دے جنائیا۔

* ۱۴ آسو ۲۰۲۰ بکرمی جسونت سِنگھ دے گرہ پنڈ راجیانا ضلع فروزپُ *
 سو پُرکھ زرنجن شاہ سلطانا، سچکھنڈ نواسی دیا کھائیندا۔ ہر پُرکھ زرنجن جودھا سُو رپر بلوانا، بے پرواہ اپنی دھار سمجھائیندا۔

ایکنکار بھوپت بھوپ نوجوانا، دُھر سندیسہ اک الائیندا۔ آد زرنجن جوتی نُور نُور مہانا، اندھ اندھیرا سرب گوائیندا۔ پاربرہم پرہ ہو
 پردھانا، ابناشی کرتا کھیل وکھائیندا۔ سِری بھگوان جھلائے دھرم نشانہ، دو جہاناں آپ اُٹھائیندا۔ پاربرہم پرہ دیوے برہم گیانا، برہم ودیا
 سرب پڑھائیندا۔ سچکھنڈ سہائے سچ مکانا، در گھر ساچے سو بھاپائیندا۔ اپنی اچھیا کر پروانا، ساچی بھچھیا جھولی پائیندا۔ تھر گھر ویکھے
 مار دھیانا، شبدي سٹ آپ جگائیندا۔ اُٹھ پوت نوجوانا، پاربرہم پرہ بھیو کھلائیندا۔ وشن برہما شو نیتر نین نین کھلانا، اکھ پرتکھ آپ
 درڑائیندا۔ پُری لوہ برہمنڈ کھنڈ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ ساچا کھیل کرے کرتار، ہر کرتا
 وڈ وڈیائیا۔ لیکھا جان دُھر دربار، دُھر دی دھار آپ سمجھائیا۔ زِگن سرگن سرگن زِگن خالق خلق کھیل کرے اپار، بھیو ابھید اپنے وچ
 چھپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، بہرم بھلیکھا بھیو جنائیا۔ بہرم بھلیکھا کرے دُور، ہر سترگر وڈ
 وڈیائیا۔ آد جُگادی سب دی آسا منسا پُور، بہرپور رہا سرب ٹھائینا۔ وسنہارا نیڑے دُور، ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ عرض آرزو کرے
 منظور، جو جن انتر آتم دھیان لگائیا۔ جُگ چوکری ستجگ تریتا دواپرکجگ زِویر ہو کے ویکھے آپ ضرور، زربھو بھے سرب جنائیا۔
 ناطہ توڑ کوڑو کوڑ، سچ سچ دے سمجھائیا۔ چتر سگھڑ بنائے موڑ، شبد بانی اک درڑائیا۔ راج راجاناں شاہ سلطاناں کرے چورو چور، نام

کہنڈا چنڈ پرچنڈ ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اولّا، آد جُگادی آپ کرائیندا۔ وسنہارا سچکھنڈ محلا، در گھر ساچا سوہبا پائیندا۔ نرگن نرُویر پُرکھ اکال دین دِیال نرگن سرگن پھڑائے پلا، پلو اکو گنڈھ پوائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نِت نوت مات گھلا، دُھر سنديسہ آپ سُنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ساچی کرنی کرے بھگون، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ جگ چوکڑی کھیلیا کھیل مہان، سَتجگ تریتا دواپرکجگ آپ ہنڈھائیا۔ شبد سنديسہ دتا شاستر سمرت وید پُران، کیتا گیان جگت سمجھائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد پیر پیغمبر کر کے حُکمران، لوکات اکو دھار جنائیا۔ ساچا کلمہ نبی رسوُل دے پیغام، کائنات کری پڑھائیا۔ بھیو کھلایا دین اسلام، اسم اعظم اک سمجھائیا۔ پروردگار لاشریک ویکھنہارا مار دھیان، سچ توفیق اپنے ہتھ رکھائیا۔ نانک نرگن کر پردھان، لوکات دے وڈیائیا۔ نام ست اکئی دان، شبد انادی جھولی پائیا۔ سرشٹ سبائی دے گیان، کھتری براہمن شوڈر ویش سمجھائیا۔ آتم انتر کر پہچان، جگت بسنتر دے بُجھائیا۔ امرت آتم دے پین کھان، نجر جھرنا اک جھرائیا۔ گھر وچ گھر وکھاؤنا سچ مکان، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ اکو وجے شبد ناد سچی دھنکان، انحد نادی ناد الاٹیا۔ جس دی کھانی بانی صفت کرے دو جہان، برہمنڈ کھنڈ جیرج اند اُتہج سیتج سارے بیٹھے دھیان لگائیا۔ اوس صاحب دا اک اند، سد اند چت وکھائیا۔ کرے پرکاش نرگن چند، جوت نرنجن کر رُشنائیا۔ لگھ چوراسی جیو آتم ناطہ لہنا گنڈھ، نہ کوئی توڑے توڑ ٹڑائیا۔ ڈھولا گاؤنا اکو چھند، صاحب سوامی دے سمجھائیا۔ خوشی کراؤنا بند بند، بندی خانہ توڑ ٹڑائیا۔ کایا چولی چاڑھے رنگ، رنگ مجیٹھی اک وکھائیا۔ بھانڈا بھرم دوئی دویت ہوے ہنگتا ڈھاپے کندھ، ساچی سکھیا اک دِرڑائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا شبد گیان، آد جُگادی برہم برہمادی نرگن سرگن گیا سمجھائیا۔ نرگن داتا پُرکھ اکال، اکل کل دھاری کھیل کھلائیندا۔ گوبند سورا اکو لال، دو جہاناں والی آپ پرگٹائیندا۔ ساچی سکھیا دتی سکھال، امرت جام ہتھ پھڑائیندا۔ چار ورنان کرے پیار، اوچ نیچ بھیو مٹائیندا۔ آپے ویکھے مَریداں حال، مُرشد اپنا ویس وٹائیندا۔ جن بھگتاں مارگ دس سکھال، گرُمکھ اپنے راہے پائیندا۔ ناطہ توڑ کال مہاکال، رائے دھرم بھے چُکائیندا۔ چتر گپت لیکھا نہ سکے وکھال، لاڑی موٹ ڈیرہ ڈھابندا۔ اچی کوک کر کے گیا پُکار، جیو جنت سادھ سنت سرب سمجھائیندا۔

کلجگ زین اندھیری آوے رات، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیندا۔ پرہ دی بُھلن سارے گاتھ، پردے ہر نہ کھئے وسائیندا۔ جھگڑا پوے دین مذہب ذات پات، آتم پر ماتم بھیو نہ کھئے جنائیندا۔ پھرے دروبی پر تھمی آکاش، چوڈاں لوک چوڈاں طبق سرب گُرائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کلجگ اتم سارے چھڈ جان ساتھ، سگلا سنگ نہ کھئے نبھائیندا۔ کیسے نظر نہ آئے ترلوکی ناتھ، رمیا رُوپ رام نہ کھئے جنائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کوئی نہ چڑھاوے راتھ، رتھ رتھوہی نظر کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ گیان آپ جنائیندا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ جگ چوکرئی ویکھنہارا، دو جہاناں نرگن سرگن اپنی سیو لگائیا۔ دُھر سندیسہ دیندا ربا گر اوتاراں، پیر پیغمبراں راج راجاناں اکو حُکم سمجھائیا۔ نو کھنڈ ست دیپ صدی ویہویں ساچا دیسے نہ کوئی مندر مکانا، شودوالے مٹھ مسیت گرو دوارے سارے دین دُبائیا۔ ساچا نظر نہ آئے نشانہ، جگت سیاست کرے لڑائیا۔ گر کا شبد نہ کیسے سہانا، نانک گوہند سیس نہ کھئے جھکائیا۔ کرے کھیل مرد مردانہ، سچ مردانگی آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا لیکھا گیا جنائیا۔ کلجگ اتم آوے مات، نو کھنڈ پئے دُبائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لیکھا لکھ کے گئے قلم دوات، کاغذ شاہی نال ملائیا۔ نہ کوئی رہے سجن ساک، سگلا بندھپ سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ آتم نظر نہ آئے پاک، پوت رُوپ نہ کھئے وٹائیا۔ کوڑی کِرپا گھر گھر اڈے خاک، جگت وبھچار رُوپ وٹائیا۔ سادھ سنت بند کوڑی کھئے نہ کھولے تاک، بجرکپاٹی کُنڈا کھئے نہ لاپیا۔ ساچا نام ملے نہ کیسے ہاٹ، شاستر سمرت وید پُران نیتر نین راون مارن دھاپینا۔ پرہ کی کوئی نہ بُجھے ذات، مندر اندر وڑ ویکھن کھئے نہ جائیا۔ کلجگ جیو بنے نارم ذات، ہر کنت سچ نہ کھئے بندھائیا۔ آتم سیجا سہنجی ملے کیسے نہ کھاٹ، بھوگ بلاس بھرے سرب لوکائیا۔ چار ورن دہ دشا اٹھاراں برن کوئی نہ بٹھے نات، ناطہ بدھاتا جوڑ نہ کھئے جڑائیا۔ سرشٹ سبائی ڈبے ڈونگھے کھات، کھاتہ نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ چوکرئی اپنا حُکم ورتائیا۔ جگ چوکرئی ورتے حُکم جگ، جگجیون داتا آپ ورتائیندا۔ کلجگ انت صدی ویہویں نو نو لگی آگ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیندا۔ کلجگ جیو ہنس بنے کگ، کاگ رُوپ سرب گُرائیندا۔ پرہ کا درشن کوئی نہ کرے اُپر شاہ رگ، سچا شہنشاہ نظر کیسے نہ آئیندا۔ مکہ کعبہ کردے پھردے حج، سچ محراب اندر وڑ اک محبوب درس کھئے نہ پائیندا۔ اچے ٹلے پربت جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ ڈونگھے

ساگر گہری کندر رہے لبھ، ساڈھے تِن ہتھ اندر پھیرا کوئی نہ پائیندا۔ راج راجان شاہ سلطان جگت جاگیر ونڈدے پھردے ادھ، اپنی حدود سمجھ کھئے نہ پائیندا۔ کوڑ خُاری شرع شریعتی پیتی مد، آتم رس ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ سِری بھگوان نالوں ہو گئے ادھ، ساچا ناطہ جوڑ نہ کھئے جُڑائیندا۔ بن ہر نامے خالی دسن ہڈ، سانک ست دھیر نہ کھئے دھرائیندا۔ اپنی کرنی کرمی ڈگھے ڈونگھی کھڈ، بن ستگر پورے باہر نہ کھئے کڈھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جُگ کرتا ویکھ وکھائیندا۔ جُگ کرتا ویکھے اتم کل، کلکاتی پھیرا پائیا۔ جگت اندھیرا ربا چل، کوڑی آندھی دئے وگائیا۔ بھویت بھوپ دوئی دویتی لگا سل، سینتل دھار نہ کھئے وہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سوامی انترجامی گھٹ گھٹ واسی پُرکھ ابناشی نرگن نرویر نراکار ایکنکار اک اکل اپنا حکم ورتائیا۔ ساچا حکم ورتے بھگوت، صاحب ستگر دیا کمائیا۔ ویکھنہارا جُگا جُگت، جُگ چوکرئی پندھ مکائیا۔ کلجگ اتم آئے آپ مہا جنائے اگت، بودھ اکادھ کرے پڑھائیا۔ نیتز کھولو ساچے سنت، ست ستوادی آپ سمجھائیا۔ انتر آتم نام گاؤ اکو منت، من واسنا دئے گوائیا۔ اندروں باہروں رووے جیو جنت، جاگرت جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ لکھ چوراسی گڑھ بنیا ہوے بنکت، ہنگ برہم نظر کیسے نہ آئیا۔ چار ورن مل کے بنی نہ کوئی پنکت، پنڈت پاندھ مَلاشیخ مسائک اچی کوکن دین دُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل اک اکھنڈت، خالص اپنی دھار جنائیا۔ ساچی دھار جنائے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ کلجگ ویکھے سرشٹ سبائی لگا سنتاپ، دُکھ روگ سکے نہ کھئے مٹائیا۔ جگت بھکھ روگ لگا ناطہ تٹا مائی باپ، پتا پوت گود نہ کھئے بہائیا۔ ساچی سچ کہانی کوئی نہ کہے آکھ، جوٹھ جھوٹھ ملے وڈیائیا۔ چاروں کُنڈ اندھیری رات، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ گر شبد دی کوئی نہ گاوے گاتھ، مجلس کوڑی رہے لگائیا۔ جس گھر گرو گرتھ دا ہووے پاٹھ، اوہ گرسکھ مد پیالے مکھ لگائیا۔ ویکھنہارا پُرکھ ابناش، کلجگ بدمعاشی گھر گھر بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہن پرہ سادھی پوری کر آس، تیرے آگے واسطہ پائیا۔ جو تینوں بھلے سارے کردے ناس، ساچے بھگتان لے اُٹھائیا۔ کھیلے کھیل پرتمھی آکاش، گگن منڈل تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھنہارا تھائوں تھائیا۔ کلجگ جیو لگا دُکھ روگ، کرم کانڈ رہے ستائیا۔ بن پاربرہم برہم ہویا اک وجوگ، سنسا سکے نہ کھئے مٹائیا۔ نام نگارے لگی نہ تن

چوٹ، سوئی سُرَت نہ کھئے جگائیا۔ بن ستگر شبد آہلیوں ڈگے بوٹ، پھڑ باہوں نہ کھئے اٹھائیا۔ جیو جنت کرو اتم ہوش، من مت دیو تجائیا۔ پرہ ملن دی سوچو سوچ، جس ملیاں دکھ رہے نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سنسا سارا دئے گوائیا۔ روگ سوگ نہ رہے بھکھ، ترسنا واسنا میٹ مٹائیا۔ پارپرہم پتپریشور جن بھگتاں گودی لئے چُک، دو جہاناں خوشی منائیا۔ نیتر کھول درس دیکھائے اٹھ، سوچھ سروپی روپ وٹائیا۔ نام ندھان لو لٹ، ساچا ونج اک وکھائیا۔ کلجگ وچ ستجگ سوہے رُت، جس ملیا بے پرواہیا۔ کایا اندر وڑ کے اپنے صاحب کولوں لو پُچھ، کیوں رُس کے بیٹھا مکھ بھوئیا۔ جے دین دیال تھادے اُتے جاوے تھ، جگت سنتاپ رہن کھئے نہ پائیا۔ جے ہر کے نام توں لک کے بیٹھے رہے گٹھ، پھیر بندھن سکے نہ کھئے کٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سرشٹ سبائی شبد گیان، آتم پرما تم اک دھیان، بودھ آگادھا بن کے پنڈت، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ ساچی سکھیا لینی جان، انجات آپ جنائیندا۔ سنسے روگ سرب مٹ جان، شاہ سلطان بھے بھو نہ کھئے جنائیندا۔ من واسنا ہوئے نہ بے ایمان، پنج شیطان نہ سنگ رکھائیندا۔ ثابت کرے آپ ایمان، صدق صبوری اک جنائیندا۔ نظری ائے صاحب بھگوان، بھگون میلا آپ کرائیندا۔ کایا مندر وسے مکان، بھگت دوارا اک سہائیندا۔ راجا پرچا پرچا راجا دوہاں دا اکو جہا نکہبان، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ کلجگ اتم کوڑ کڑیارا بدل دیوے ودھان، ساچا مارگ اک وکھائیندا۔ ویہ سو ویہ بکرمی کر پروان، سچ پروانہ ہتھ پھڑائیندا۔ گر اتار پیر پیغمبر پندراں کتک سارے اکٹھے ہون آن، بھگت دوارے سوہا پائیندا۔ شبد سندیسہ دیوے اک فرمان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ جا کے حکم دیوو جیو جہان، لکھ چوراسی آپ جنائیندا۔ کوئی نہ رہے بال انجان، بودھ آگادھ سرب درڑائیندا۔ اتم بھانا ورتے نوجوان، نو نو اپنی کھیل کرائیندا۔ گوہند جودھا سور وڈ بلوان، شبد کھنڈا تیر چلہ ہتھ اٹھائیندا۔ لیکھا جانے زمیں اسمان، ظالم ظلم میٹ مٹائیندا۔ سب نون دیوے سچ گیان، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ راج راجاناں شاہ سلطاناں خاک ملائے آن، سپس تاج نہ کھئے ٹکائیندا۔ آگے لیکھا کرے پردھان، بہرم بھلیکھا آپ چکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، جگت دکھ روگ دلدر دیناں ناتھ آپ مٹائیندا۔ کلجگ دکھڑا جاوے تھ، لوکات رہن نہ پائیا۔ ترے گن اگنی لگی بھجے مٹھ، کایا تن نہ کھئے تپائیا۔ بہتر ناڑ نہ ابلے رت، رتی رت ویکھ وکھائیا۔

سرب جیاں پر بہ جانے مت گت، گھٹ گھٹ بیٹھا بے پرواہیا۔ جیوں بہاوے تیوں لئے رکھ، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ پچھلی دھار دیوے پلٹ، پرگٹ اپنی کار کھائیا۔ ستنجگ سروور کھول ہٹ، ہٹ ہٹوانا اکو نظری آئیا۔ دکھ درد ظلم ظالم کوئی نہ مارے سٹ، ٹھوکر سکے نہ کھئے لگائیا۔ سب نوں دیوے اکو جہا حق، اوچ نیچ رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، دکھیاں دیناں ناتھ انا تھان بن کے دردی سب دا درد ونڈائیا۔ غریب نیانے نہ مارو دھار، سو صاحب سچ جنائیا۔ پُرکھ ابناشی اتم آئے بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ جگت ہنکاریاں دیوے خاک ملا، گڑھ ہنکاری توڑ ٹڑائیا۔ کوجھے کملے گلے لئے لگا، پھڑ باہوں نال ملائیا۔ ساچے تخت دئے بہا، تخت نواسی جس گھر وسے بے پرواہیا۔ اکو حکم سخت دئے سمجھا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جس نے جگرے لخت نیہاں بیٹھاں دتے دبا، سو کلجگ کوڑی کیریا جڑ دئے اکھڑائیا۔ اٹھ پر گرمکھو اوبنوں لو دھیا، چرن کول دھیان لگائیا۔ سب دا سانجھا اک خدا، خودی تکبر دئے مٹائیا۔ ساچی بخشے چرن پناہ، سر سمرتھ ہتھ رکھائیا۔ کلجگ رہن نہ دیوے انت گناہ، فناہ سب نوں دئے کرائیا۔ دیناں مظلوماں ظلم بندھن دئے کٹا، بندش کھئے نظر نہ آئیا۔ مہروان مہروان مہروان مہر نظر دیوے پا، پُرکھ اکال دین دیاں سب دا پتا مائیا۔ چھیتی چھیتی لہنا دینا ربا مکا، حساب کتاب سب دا جھولی پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے بن گواہ، سچ عدالت شہادت اکو دن ایکنکار اکو ایک بھگنائیا۔ جس گھڑیا سو دئے بہنا، گھڑن بہنہار پُرکھ سمرتھ اک اکھوائیا۔ کلجگ بدلے ستنجگ دیوے لا، لاء قانون اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ کوڑا ظلم نال ظالماں دئے کھپائیا۔ ستگر سچا ایکنکار، آد جگاد دیا کھائیندا۔ گر اوتار کردے گئے نمسکار، پیر پیغمبر سجدہ سپس جھکائیندا۔ دھر سندیسہ دیوے وارو وار، دھر فرمانا آپ سُنائیندا۔ شبد ندھانا بول جیکار، کھانی بانی راہ وکھائیندا۔ حکمے اندر جگ چوگری چار، بندھن اکو اک وکھائیندا۔ وشن برہما شو بن دھار، دیوت سُر نال رلائیندا۔ لکھ چوراسی کر تیار، ترے پنج میلا میل ملائیندا۔ اٹھ تے دے آدھار، نو در ساچے کھول کھلائییندا۔ مندر آگم کر تیار، پون دم نال رلائیندا۔ رکت بوند کر گار، ہڈ ماس ناڑی جوڑ جڑائیندا۔ گھر وچ گھر محل اُسار، بنک اکو اک سہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچ سندیسہ اک الائیندا۔ سچ سندیسہ سری بھگوان، اکو اک سمجھائیا۔ لکھ چوراسی جیو

جنت جہان، چارے کھانی ونڈ ونڈائیا۔ چارے بانی بولے بے زبان، زبان سمجھ نال سمجھائیا۔ انتر آتم پر ماتم دیوے اک گیان، نش اکھڑ اکھڑ روپ سمجھائیا۔ انادی ناد سُنائے سچّی دُھنکان، تندى تند ستار نظر کیسے نہ آئیا۔ اُچی کوک کرے پُکار، دیونہار سرب وڈیائیا۔ سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ چار جُگ چار ورن اٹھاراں برن جس دا چرن دھیان، سو دھرنی دھرت دھول آکاش پاتال اِکو نُور رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا اِشٹ اِک سمجھائیا۔ آد جُگادی ساچا اِشٹ، نِرگن نرُویر آپ جنائیندا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر جس نے رکھے اپنی لِسٹ، لیکھا اپنا آپ سمجھائیندا۔ سو صاحب سَتگر سوامی گھٹ اندر کھولنہارا درِشٹ، درِشٹ ویتا اپنی دیا کمائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنیہڑا اِک سمجھائیندا۔ سچ سنیہڑا لہنا بُجھ، سو سَتگر آپ جنائیا۔ سچ پریتی جانا لُجھ، برہم پاربرہم ملائیا۔ سَتگر سرنائی جانا جھوُجھ، آپ اپنا میٹ مٹائیا۔ لیکھا چُکاؤنا اِکو دُوج، ورن برن ذات پات نظر کھئے نہ آئیا۔ کول اُلٹاؤنا اپنا موندھ، نابھی بھیو آپ چُکائیا۔ اپنا آپ جائے سُوُجھ، بجرکپائی پڑدہ لہنا اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سرب جیاں اِکو کرے پڑھائیا۔ سرب جیاں گھٹ انتر رام، نِرگن بیٹھا آسن لائیا۔ سرب جیاں گھٹ ایکا شام، گھنڈیا بنسری نام سُنائیا۔ سرب جیاں گھٹ اِک پیغام، وڈ پیغمبر آپ سُنائیا۔ سرب جیاں گھٹ اِکو منتر سَتنام، نانک نِرگن سرگن گیا پڑھائیا۔ سرب جیاں گھٹ اِک نشان، گوبند سورا گیا وکھائیا۔ سرب جیاں گھٹ اِک مکان، کایا مندر اندر دئے وڈیائیا۔ سرب جیاں گھٹ اِکو ہری نام، منتر رام نام درڑائیا۔ سرب جیاں گھٹ اِک بھگوان، بھرے بھلے نہ کھئے رائیا۔ سرب جیاں گھٹ اِکو دان، دانی داتا آپ ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کلجُگ تیری اتم ور، دیونہارا ساچا ور، ساچا نام اِکو اِک سمجھائیا۔ ساچا نام آد جُگاد، جُگ چوکرئی کھیل کرائیندا۔ ساچا نام برہم برہماد، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ آسن لائیندا۔ ساچا نام دُھر دی آواز، ناد دُھن بھیو کھئے نہ پائیندا۔ ساچا نام دو جہاناں راج، لکھ چوڑاسی رعیت ویکھ وکھائیندا۔ ساچا نام ساچا کاج، کرنی کرتا آپ کرائیندا۔ ساچا نام لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت دیوے دات، وست امولک آپ ورتائیندا۔ ساچا نام اِک جماعت، دُوُجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ ساچا نام بن سَتگر پورے کیسے نہ سکے بھاکھ، جو گائے سو صفتی نام وڈیائیندا۔ سچّا نام الکھنا الاکھ، الکھ اگوچر بھیو کھئے نہ آئیندا۔ سچّا نام سب دی پت لئے راکھ، جو جن

ساچی اوٹ تکائیندا۔ سچا نام گر اوتار پیر پیغمبر رل مل لوکيات بن جماعت نت نوت جگ چوکرى سارے گئے آکھ، ہر کی صفت نام ناما ناؤں سمجھائیندا۔ دین مذہب ذات پات وچ کوئی کر نہ سکے گرفت، گرفتاری وچ بندی خانہ نہ کھئے جنائیندا۔ ساچا نام جن بھگتو ساچے سنتو گرمکھو گرسکھو تہاڑے چرناں ہیٹھ رکھائے سورگ بہشت، اُپر اپنا گھر وکھائیندا۔ جس گرمکھ دا پُرکھ اکال اِکو اِشٹ، تِس آسا منسا اپنے وچ ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سرِشٹ سبائی وکھائے اِکو گھر، چار ورن کھلائے اِکو در، در دروازہ غریب نوازا آتم پر ماتم آتم برہم پاربرہم ایش جیو جگدیش جاگرت جوت ین ورن گوت سچکھنڈ دوارے ساچے کوٹ، بنک دواری اپنے چرن رکھائیندا۔

* ۱۴ آسو ۲۰۲۰ بکرمی پنڈ کوٹلہ ضلع فروزپُری *

ساچا کھیل کرے نرنکار، سچکھنڈ نواسی اپنی دیا کھائیندا۔ تخت نواسی ہو تیار، شاہ پاتشاہ اپنا حُکم ورتائیندا۔ دُھر فرمانا دیوے ایکا وار، دو جہاناں والی آپ سُنائیندا۔ جُگ چوکرى لوکيات پیتے وچ سنسار، کلجگ انت اندھیرا چھائیندا۔ کھئے کرے گرو اوتار، پیر پیغمبر ساچے در بُلانیندا۔ وشن برہما شو کرے خبردار، آس نندرا سرب چُکائیندا۔ در دوارے آؤنا سچکھنڈ سچے دربار، دُھر درباری آپ سمجھائیندا۔ نیتز کھول ویکھو ہووے خبردار، بے خبر آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی تہت اِک وڈیائیندا۔ ساچی تہت سِری بھگوان، آد جُگادی دئے جنائیا۔ لیکھا جان دو جہان، برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھائیا۔ کلجگ اتم کوڑ نشان، راج راجان رہے جھلائییا۔ ست دسے نہ دھرم ایان، صدق صبوری نظر کھئے نہ آئییا۔ ستگر شبد سکے نہ کھئے پہچان، رسنا جہوا بتی دند ساچا راگ نہ کھئے الائییا۔ گھر گھر نچدا پھرے شیطان، کلجگ کوڑی کِریا کرے لڑائییا۔ ستگر پورا ست سوامی پاربرہم پُرکھ اکال ویکھے مار دھیان، لوکيات نین اُٹھائییا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ چار جُگ جو نرگن سرگن دیندے رہے گیان، سو گیان نظر کیسے در نہ آئییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا لیکھا آپ سمجھائییا۔ دُھر دا لیکھا دسے کرتار، ہر کرتا ویکھ وکھائییا۔ در آؤ ویکھو

گُرو اوتار، پیر پیغمبر اپنے نال ملائیا۔ کلجگ جیو جنت سادھ سنت اپنی کرنی گئے ہار، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار گھر گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ بھگت بھگوان پرہہ آگے دئے جوڑ کرن نمسکار، نج نیتر نیناں نیر وہائیا۔ کر کریا سچی سرکار، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری اک سرنائیا۔ کلجگ کوڑی کریا دے نوار، چاروں گنٹ وہچار بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ ساچا کرے نہ کھئے پیار، پھری دروہی سرب لوکائیا۔ دھیاں بہیناں تگے جیو جنت نیتر آگھ رہے اٹھال، شرم حیا نہ کھئے رکھائیا۔ بن تیرے نام سارے ہوئے کنگال، کنگالی گھر گھر بیٹھی الکھ جگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ پندراں کتک سری بھگوان دیا کھایگا۔ سچکھنڈ اک دربار لگایگا۔ شاہو بھوپ راج راجان، سچ سنگھاسن سوہیا پویگا۔ دو جہان والی ہو مہروان، مہر نظر اٹھایگا۔ دھر سندیسہ اک فرمان، شبد آگئی آپ الاویگا۔ گر اوتار اکٹھے ہو آن، پیر پیغمبر پندھ مکھویگا۔ چار جگ جو کلمہ دیندے رہے بیان، رام نام سب نوں آپ وکھایگا۔ سرشٹ سبائی بھلی بن نادان، من مت ہر گھٹ روپ جناویگا۔ انت کیسے دے نہ سری بھگوان، پاربرہم برہم لیکھا آپ چکھایگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر سندیسہ اک درڑایگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آون گے۔ پُرکھ ابناشی سیس جھکاون گے۔ دئے جوڑ واسطہ پاونگے۔ ساچی بول الکھ، الکھ جیکارا اک سُناونگے۔ تیرے نالوں ہو کو وگھ، نرگن سرگن سرگن نرگن تیرا انک بناونگے۔ جو مارگ دتا دس، سو لوکھات سمجھاونگے۔ کلجگ اتم سارے آئے آگھ، اچی کوک کوک جناونگے۔ پاربرہم پتیرمیشور ابناشی کرتا ہوئے پرتکھ، جو نرگن نور نور رُشناونگے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرا درشن پاواں گے۔ گر اوتار پیر پیغمبرو، جس ویلے در تے آؤگے۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی رچائے اک سوہبر، سچ سوہبر ویکھ وکھاؤگے۔ کلجگ کوڑا مٹے اڈمب، ساچا مارگ اک جناؤگے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچکھنڈ ساچے سوہیا پاؤگے۔ پرہہ سچکھنڈ ساچا آپ سہائے گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سب دا لیکھا منگ منگائے گا۔ چار جگ دا پچھلا انہو پرکاش جیتا آپ کرائے گا۔ لکھ چوراسی ویکھو اپنا کھیتا، نیتر نیناں نال درسائے گا۔ کوئی نظر نہ آوے کھیوٹ کھیٹا، ملاح روپ نہ کھئے وٹائے گا۔ گوہند اکو پُرکھ اکال بنایا بیٹا، جس بن بیڑا پار نہ کھئے کرائے گا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار اکو بنے سب دا نیتا، راج راجان کھئے رہن نہ پویگا۔ اپنی ہتھیں

کھول وکھاؤ ستجگ تریتا دواپر کلجگ والا لیکھا، لیکھا لیکھ نہ کوئے مٹاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اکو اک سناویگا۔ پاربرہم در تیرے اُتے آوان گے۔ تیرا لکھ لکھ شکر مناواں گے۔ در ٹھانڈے سیس جھکاواں گے۔ تھکے ماندے سُکھ پاواں گے۔ تیری نرمل جوت جوت وچ رل جاواں گے۔ تیرا ویکھ سچکھنڈ ساچا قلعہ کوٹ، گھر ساچے آسن لوانگے۔ لوکھات جو بنا کے آئے ورن گوت، ذات پات سب تیری جھولی پاواں گے۔ جو دسیں سچ سلوک، سو تیرا راگ الاواں گے۔ تیرا کھیل ویکھ جوداں لوک، چوداں طبق تیرا حکم ورتاواں گے۔ وشن برہما شو کوئی بیٹھا رہے نہ خاموش، سُرتی سب دی انت بلاواں گے۔ ساڈے اُتے کوئی نہ دینا دوش، پچھلا لیکھا آپ جناواں گے۔ تیرے درشن نون بھگت بھگوان سنت گرمکھ سجن سری بھگوان نیتز لوچن رہے لوچ، سو لوچا تیرے کولوں پور کراواں گے۔ تیری کھیل پاربرہم پرہہ کوئی نہ سکے سوچ، پن سوچ سمجھ تیرے آگے جھولی ڈاہوانگے۔ جگ چوکڑی تیرے نام دا دس کے آئے کھوج، کھوجت کھوجت تیرا گھر وکھاواں گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچا اک سہاواں گے۔ گر اوتار در آون گے۔ دھر فرمانا حکم جھولی پاؤں گے۔ کلجگ اتم اپنا لیکھا آپ مکاؤن گے۔ دھر دا بھیتا دھردرگاہی کولوں منگ منگاؤن گے۔ سارے منن نون پُرکھ اکال اکو نیتا، نج نیتز درشن پاؤں گے۔ پندراں کتک سچکھنڈ دوارے سب دا بھئے لیکھا، جیو جنت سمجھ سمجھ کوئی نہ پاؤں گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوارے ایکنکارے گر اوتار پیر پیغمبر رل مل سارے ساچا متا اک پکاؤن گے۔ گر اوتار پیر پیغمبر پکاؤن متا، سچکھنڈ وچے ودھائیا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھا، سمرتھ پُرکھ بے پرواہیا۔ پروردگار جگ چوکڑی چلاونہارا رتھا، کلجگ اتم آپے ویکھے چائیں چائیا۔ لکھ چوراسی چارے کھانی پائے نتھا، نام ڈوری تند ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کتک پندراں لیکھا جانے محل اٹل اچے مندراں، محفل اکو اک لگائیا۔ گرمکھ رہے سدا نہال، جس اندر ستگر دیا کمائیا۔ گرسکھ رہے سدا نہال، جس گر پورا سورا ملیا بے پرواہیا۔ سنت سجن سدا رہے نہال، جس اتم انتر نرمل جوت جگے رُشنائیا۔ بھگت در گھر ساچے سدا رہے نہال، جس بھگون اپنا رنگ دئے چڑھائیا۔ ہر سنگت رہے سدا نہال، جو بیٹھی سچ سچی دھرمسال، ستگر گھر مندر اندر اکو ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کیرپا کر، جس جن دیوے نام ور، سو جن غمی چنتا روگ سوگ وچ کدے نہ آئیا۔ گرمکھ نہال سدا ست سنگ، گر شبدی راگ الاٹیا۔ گھر نام وچے مردنگ، انحد نادى تال سنائیا۔ امرت دھارا وہے گنگ، نجر جھرنا دئے جھرائیا۔ جگت دوارا ويکھے لنکھ، نو دوارے پندھ چکائیا۔ بجرکپاٹی توڑے جند، دوئی دویتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ دسم دوارى ويکھے صاحب ستگر دا اک پلنگ، بن پاوا چول ٹکائیا۔ اُتے بے سورا سربنگ، زرگن نور جوت رُسنائیا۔ سرتی شبد دیونہارا اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ ساچا نور چڑھائے چند، سورج چند نین شرمائیا۔ جنہاں اُپر ستگر پورا ہوئے آپ بخشند، سو گرمکھ سدا نہال، اوہناں پوہ نہ سکے کال، گر شبدی بنے دلال، ایتھے اوتھے دو جہان اکو رنگ وکھائیا۔ ہوئے نہال ستگر پایا، من منسا میٹ مٹائیا۔ دین دیال دیا کمایا، گھر ٹھاکر ويکھن آئیا۔ بھيو ابھیدا دئے جنایا، انہو پرکاش کرائیا۔ جنم کرم دا لیکھا دئے چکایا، پورب لہنا جھولی پائیا۔ ساچی سرن دئے سمجھایا، پُرکھ اکال اکو سرنائیا۔ جس ملیاں دکھ رہے نہ رایا، جم کی پھاسی پھند کٹائیا۔ گرمکھ سدا اوس پاربرہم نہال کرایا، جو نہ جفے نہ مرے مات گرہ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ہرجن ساچے رکھے نہال، ناطہ توڑ کال مہاکال، اکو شبد گرو بن دلال، دلالی سچو سچ کمائیا۔ نہال رہے سدا گر سنگت، ہر ستگر وچ سمائیا۔ ناطہ تئے جیرج انڈت، اُتبھج سینج پندھ مکائیا۔ مانس جنم نہ ہووے بھنگت، لکھ چوراسی ڈیرہ ڈھاپیا۔ جنہاں سوامی ٹھاکر چاڑھے اپنی رنگت، ڈرمت میل دئے دھوائیا۔ سو گرسکھ کسے در نہ جائے منگت، جس گر گوبند ملیا سچا ماہیا۔ ستگر بھيو کوئی نہ جانے پنڈت، لیکھا لکھن پڑھن وچ نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جن بھگتاں دیوے نام ور، بنک دوارى کھول در، در سچا اک وکھائیا۔ ایسے پندراں کتک گل ہووے اوہ، اوڑک انت جس دا کہن کھئے نہ پائیا۔ جس دوارے کوئی نہ سکے پوہ، نیتر نین ويکھن کوئی نہ پائیا۔ جو زرگن دھار گرو اوتار زرگن سرگن گئی ہو، اوہ اپنی دھار وہائیا۔ جس دا بل آد جگاد جگ چوکرى کوئی نہ سکيا ٹوہ، حکمے اندر دو جہان گيڑ رہے گيڑائیا۔ اُس دی اُس دا شبد سناوے سو، من مت بڈھ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ کر کیرپا جس نوں دیوے اپنی لو، سو تھوڑا تھوڑا لیکھا دئے جنائیا۔ اپنے جہا اوہ آپے ہو، اپنی کھیل رچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بے انت بے پرواہ جلوہ نور نورانہ خدا، سچکھنڈ وسے اک مکان، بے پہچان مہروان اپنا حکم آپ ورتائیا۔

* ۱۴ آسو ۲۰۲۰ بکرمی کپور سنگھ دے گرہ چنوں والا ضلع فروزپور * *

سچ دربار لگا سچکھنڈ، سچ دوار وجے ودھائیا۔ تخت نواسی سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ شہنشاہ آسن لائیا۔ زرگن جوت چڑھ چند، نورو نور نور رُشنائیا۔ حکم سندیسہ دیوے سورا سربنگ، دھر فرمانا اکو نام جنائیا۔ جگ چوکرئی رہی لنگھ، کلجگ ویلا اتم آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچ دوارے آؤ لنگھ، سری بھگوان رہا سمجھائیا۔ وشن برہما شو دوئے جوڑ منگن منگ، نیتر نین نین جھکائیا۔ ترے گن مایا کہے میں ہوئی رنڈ، جگت اندھیر اکو چھائیا۔ پنج تت کہے میرا دکھے بند بند، بندی خانہ توڑ نہ کھئے ٹڑائیا۔ لکھ چوراسی ہوئی آتم اندھ، اگیان اندھیر نہ کھئے مٹائیا۔ دوئی دویتی ڈھاپے کوئی نہ کندھ، بھانڈا بہرم نہ کھئے بھٹائیا۔ نو کھنڈ ست دیپ چار کُنٹ دہ دشاہیکھ پکھنڈ، کلجگ اپنا ویس وٹائیا۔ رسنا جہوا بتی دند کوک پکارن پاون ڈنڈ، ساچی ڈنڈوٹ نہ کھئے سمجھائیا۔ دھر دا سوہلا ساچا ڈھولا شبد وچولا کوئی نہ گائے چھند، آتم پرما تم ناد نہ کھئے سُنائیا۔ کایا چولی چڑھیا دے کوئی نہ رنگ، ڈرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا حکم اک ورتائیا۔ سچ دربار اکو لا، درگاہ ساچی دھام سہائیندا۔ گر اوتار گئے آ، پیر پیغمبر سیس جھکائیندا۔ وشن برہما شو سیس جھکا، نیتر نین نہ کھئے اٹھائیندا۔ ترے پنج رووے مارے دہا، دھیرج دھیر نہ کھئے وکھائیندا۔ بھگت بھگوان رہے سنا، اچی کوک سرب الائیندا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا گیا چھا، تیرا نور نظر کھئے نہ آئیندا۔ سرشٹ سبائی گئی بھلا، بے پرواہ تیرا بھو کھئے نہ پائیندا۔ مُرید مُرشد نالوں ہوئے بے وفا، ساچا سنگ نہ کھئے نہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر دا حکم آپ ورتائیندا۔ گر اوتار آؤ نیڑے، سو صاحب آپ جنائیا۔ لوکات کیوں پئے جھپڑے، جھگڑا کرے کیوں لوکائیا۔ کوڑی کریا کیوں لائے ڈیرے، گھر گھر بیٹھی آسن لائیا۔ جوٹھ جھوٹھ کیوں وڑیا کھپڑے، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ ستجگ تریتا دوپر کلجگ تیئی اوتار بھگت اٹھاراں عیسیٰ موسیٰ محمد گرو دس پا کے آئے پھیرے، نت نوت اپنا ویس وٹائیا۔ پاربرہم پُرکھ اکال دے بن کے آئے چیرے، چیلا گرو دھار چلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پُچھنہارا ساچا ہر، حالت سب دی ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بن رسنا جہوا بول دیو بیان، بے پرواہ حکم ورتائیا۔ نیتر کھولو ویکھو دو جہان، لوک پرلوک رہا گر لائیا۔ برہمنڈ کھنڈ دھرم دے نہ کھئے نشان، پُری لوء ساچا رنگ نہ کھئے

رنگائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان سکے نہ کھئے پہچان، نیتر نین اکھ نہ کھئے کھلائیآ۔ انجیل قرآن ساچا دے نہ کھئے ایمان، حضرت حاضر حضور پھیرا کوئی نہ پائیا۔ نانک گوہند سار شبد اگمی دھار کوئی نہ سکے پہچان، پڑھ پڑھ تھکی سرب لوکائیا۔ تیرتھ اٹھسٹھ گُردر مندر مسجد شودوالے مٹھ سارے جان، دُرمت میل نہ کیسے دھوائیا۔ کایا مندر دے سنج ویران، ہر مندر کُنڈا کھئے نہ لاپیآ۔ انتر آتم کوئی نہ سکے پہچان، پاربرہم برہم لیکھا نہ کھئے مکائیا۔ دیا دیپک جوتی کوئی نہ لے بال، گھر گھر نہ کھئے رُشنائیا۔ ساچا شبد اناد سُنے نہ کوئی دُھنکان، انحد راگی راگ نہ کھئے الائیآ۔ امرت آتم کیسے نہ ملے پین کھان، نجھرجھرنا سکے نہ کھئے جھرائیا۔ گھر گھر نیچے کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار پنج شیطان، آسا ترسنا مُکھ گھنگٹ رہی اٹھائیا۔ دُھر دا لیکھا دسو احوال، حالت سب دی ویکھ وکھائیا۔ سب دے سرتے کوکے کال، چاروں کُنٹ ڈورُو ڈنک وجائیا۔ کون ملے انت دلال، سچ دلالی نام وکھائیا۔ پُچھنہارا اک اکل، دُھر فرمانا ربا سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا لیکھا منگ منگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دوئے جوڑ، پرہہ چرن کول دھیان لگائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت چار جُگ اسپن آئے ہوڑ، چارے کھانی چارے بانی ڈھولا راگ سُنائیا۔ سرتی شبدی انتر آتم آئے جوڑ، بھیو اہیدا آپ کھلائیآ۔ آتم پرما تم بٹھ کے آئے ڈور، بندھن اکو اک وکھائیا۔ لیکھا چُکا کے آئے پنج چور، تیرا نام دس وڈیائیا۔ ہوکا دے کے آئے ہوڑ، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے لکھ جگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن بھیکھ، پرہہ آگے سیس جھکائیا۔ صاحب سُلطان مہروان نرگن زرویر تیری اک اڈیک، چارے جُگ بیٹھے دھیان لگائیا۔ پیر پیغمبر اپنی ویکھن نیڑے آئی تاریخ، کون تاریخ دئے بدلائیا۔ جس دے ہتھ آد جُگادی جیت، جتنہارا سرب لوکائیا۔ سد وسنہارا دھام انڈیٹھ، سچکھنڈ بیٹھا ڈیرہ لائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، اکو دینا ساچا ور، در ساچے منگ منگائیا۔ وشن برہما شو روون مارن دھاہ، انت لیکھا دین جنائیا۔ تیرا لیکھا بے پرواہ، رسنا جہوا کہن کھئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بنے گواہ، دُھر دا بھیو دین کھلائیآ۔ وشنو کہے میں اکو دوئے جوڑ منگاں سرنا، سرنگت اک ہو جائیا۔ برہما کہے میں سیس ربا جھکا، تیرا حُکم بے پرواہیا۔ شنکر کہے میں ہتھ ترسول دیواں سٹا، مان اہمان کھئے رہن نہ پائیا۔ دُھر دا لیکھا دے جنا، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ تھہ بن دے نہ کوئی ملاح، بیڑا پار نہ

کھئے لنگھائیا۔ چوٹھا جگ ویلا اتم گیا آ، اگیکار کوئی رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دے ساچا ور، لیکھا
 ویکھ تهاؤں تھائیا۔ لیکھا ویکھ پرہو پرہہ ٹھاکر، تیرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ کلجگ دے ڈونگھا ساگر، بہو پار نہ کھئے کرائیا۔ ساچا بنے نہ کوئی
 سوڈاگر، سوڈا ہٹ نہ کھئے وکائیا۔ نظر نہ آئے کرتا قادر، مہر نظر نہ کھئے اٹھائیا۔ نرمل کرم نہ کرے کھئے اُجاگر، کوڑی کیرپا دئے ڈہائیا۔ بن تیرے
 دوچا بنے نہ کھئے بہادر، گر اوتار پیر پیغمبر پلُو گئے چھڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تڈھ بن دوچا
 نظر کھئے نہ آئیا۔ تڈھ بن دوچا نظر نہ آئے، شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔ دو جہان بیٹھے تیرا دھیان لگائے، نج نیر نین اٹھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ رہے
 جس گائے، ڈھولا اکو نام الاٹیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گئے سُنائے، ڈھر سندیسہ اک سُنائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت پھیرا پائے، کل کلکی
 نار دھرائیا۔ ساچے نگر ڈیرہ لائے، سمبل اپنی رُت سہائیا۔ حق نیڑا دئے کرائے، حقیقت ویکھ تهاؤں تھائیا۔ پیر پیغمبر لئے جگائے، جاگرت
 جوت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آپ اپنا وپس وٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن
 دات، پُرکھ اکال آگے عرضوٹیا۔ کیرپا کر پُرکھ اناش، بے پرواہ دے ڈھوٹیا۔ نیر رووے پرتھمی آکاش، گگن گگنتر نیناں نیر وٹائیا۔ کلجگ
 اتم کوئی نہ دیوے ساتھ، سکلا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ ورن برن ذات پات دین مذہب کر کر تھکے پوجا پاٹھ، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ چاروں
 گنٹ اندھیری رات، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ نہ کوئی ہونے سہائی اناٹھاں ناتھ، دین دین گلے نہ کھئے لگائیا۔ غریب نائیاں پت سکے نہ کوئی
 راکھ، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ پاربرہم پتیرمیشور پرگٹ ہو ساکھیات، صاحب سلطان پھیرا پائیا۔ لکھ چوراسی ویکھ حالات، حالت سب
 دی دے بدلائیا۔ ڈھر دا لیکھا لکھ بن قلم دوات، کاغذ شاہی کم گیسے نہ آئیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ اک بنا جماعت، اکو اکھر دے
 پڑھائیا۔ تیرا کلمہ پڑھ کائنات، سوہلا ڈھولا اکو گائیا۔ گر اوتار سارے گئے آکھ، آخر آوے بے پرواہیا۔ کھیل کرے بھیدھ بھانت، انک کل
 دھاری اپنی کل ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، سچ تیری اوٹ رکھائیا۔ تیری اوٹ رکھی پرہہ
 ایک، ایکنکار تیری سرنائیا۔ کلجگ اتم ساچی ٹیک، بن پُرکھ اکال نظر کھئے نہ آئیا۔ کیرپا ندھان آکے کر بُدھ بیک، سرشٹ سبائی دے
 سمجھائیا۔ کوڑے کرم لیکھا دے میٹ، سچا مارگ اک درسائیا۔ اتم پرماٹم دس ہیت، برہم پاربرہم ملائیا۔ اُجڑیا وسے سُنجا کھیت، پت

ڈالی پُهل مہکائی۔ رُت مؤلے بسنتی جیت، جیتن سرتی دے کرائیا۔ نظری آویں نیتن نیت، دُور دُرادا پندھ مُکائی۔ نرور پُرکھ دھار
 اپناہیکھ، کلجگ بھیکھ دے گوائیا۔ نیتر رووے وشنوں بیٹھا باشک شیش، سپس جگدیش رہا جھکائی۔ برہما کہے میرا کوئی نہ کرے
 ہیت، برہم ودیا سمجھ کسے نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سب دی آسا منسا پور کرائیا۔ گر
 اوتار پیر پیغمبرو میں نرگن ہو کے آوانگا۔ نرور پُرکھ اکھواوانگا۔ لوکات ویس وٹاوانگا۔ سچ سلوک اک دِرڑاوانگا۔ اوٹ اکو اک جناوانگا۔
 لوک پرلوک ویکھ وکھاوانگا۔ قلعہ بنک کوٹ، پھول پھولاوانگا۔ شبد نگارے لا کے چوٹ، دو جہان آپ اٹھاوانگا۔ لکھ چوراسی اندروں
 کدھ کے کھوٹ، سچ سچ وست ورتاوانگا۔ کر پرکاش نرمل جوت، اگیان اندھیر مٹاوانگا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش اک بنا کے گوت،
 ایشٹ اکو اک وکھاوانگا۔ رسنا جہوا پُرکھ اکال سب گائے رسنا ہونٹ، ساچا نام اک دِرڑاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 ساچا کھیل آپ رچاوانگا۔ ساچا کھیل آپ رچاوانگا۔ کل اتم ویس وٹاوانگا۔ نہکلنک ناؤں دھراوانگا۔ کل کلکی پھیرا پاوانگا۔ دُھر دی ونگی
 اک لیاوانگا۔ سریشٹ سبائی مردی مردی پھیر بچاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیکھیا اک
 دِرڑاوانگا۔ ساچی سیکھیا اک پرہہ دِرڑائے گا۔ دُھر دا لیکھا آپ سمجھائے گا۔ دہ دشا پائے بھچھیا، چار کُنٹ نام ورتائے گا۔ آتم پرما تم کدے نہ جائے
 بھٹیا، چھوٹ چھات جھگڑا آپ چُکائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ مارگ اک لگائے گا۔ سچ مارگ اک لگاویگا۔ چار
 ورن گندھ پواویگا۔ برن اٹھاراں ٹھنڈ پواویگا۔ نارڈہاگن رنڈ، سرت شبد ملاویگا۔ بہرماں ڈھاہ کے دوتی کندھ، گھر اکو اک وکھاویگا۔ نج آتم
 دے اند، پرمانند ساویگا۔ ساچا ڈھولا گائے چھند، سنسا روگ چُکاوویگا۔ بندی خانہ توڑ کے بند، بندگی اکو اک درساویگا۔ کوڑی کِرپا
 کدھ کے گند، سچ سچ اپنا نام وچ ٹکاویگا۔ بھیو کھلائے برہم ہنگ، ہنگ برہم اپنا آپ جناویگا۔ سو سورا بن سرہنگ، سوہنگ شبد
 اک پرگٹاویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نانک گوہند اتم منگ کے گئے منگ، سب دا لیکھا لیکھ وچ لگاویگا۔ نرگن نرور پُرکھ اکال نور الابھی
 چڑھ چند، چند نور اک چمکاوویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سب دی آسا پور کراویگا۔ سب دی آسا پور کراویگا۔
 کلجگ لیکھا لیکھ مُکاوویگا۔ بہر بھلیکھا آپ کدھاویگا۔ دیس پردیساں سوہیا پاویگا۔ نر نریش بھیو چُکاوویگا۔ وشن برہما شو سرت کھلاویگا۔

اکال مؤرت نظری آویگا۔ ناد تورت اک سناویگا۔ مورکھ مؤرت آپ سمجھاویگا۔ رنگ گو زھت اک چڑھاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستجگ سچ سچ ورتاویگا۔ ستجگ ساچا پرہو لگائے گا۔ مہروان مہر نظر اٹھائے گا۔ چار ورن اکو سرن رکھائے گا۔ نیتز ہرن پھرن کھلائے گا۔ سری بھگوان بھیو چکائے گا۔ کایا مندر اندر ورن، آپ سمجھائے گا۔ ساچے پوڑے چڑھن، گرمکھ اشارہ اک رکھائے گا۔ صاحب ستگر درشن کرن، گھر سوامی نظری آئیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل آپ ورتائے گا۔ ساچا کھیل ہر جو ورتاویگا۔ سو پُرکھ زرنجن حکم چلاویگا۔ ہر پُرکھ زرنجن ویکھ وکھاویگا۔ ایکنکار تال وچاویگا۔ آد زرنجن جوت زشناویگا۔ سری بھگوان سرب سمجھاویگا۔ ابناشی کرتا بول الاویگا۔ پاربرہم برہم پڑدہ آپ چکاویگا۔ نہکرمی کرم کانڈ پندھ مکاویگا۔ ساچی سرنی سرنگت اک درساویگا۔ پاربرہم پتپریشور اپنی کرے کرنی، کرتا پُرکھ کار کماویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ ستجگ دھارا آپ بدلاویگا۔ پنج سال ناطہ پنج تت، اپ تیج وائے پرتھی آکاش کھیل کھلائیگا۔ ہڈ ماس ناڑی تپے رت، اگنی آگ نہ کھئے بھجھائیگا۔ پورب جنان لگی سٹ، دکھیاں درد نہ کھئے ونڈائیگا۔ کھئے طیب کھئے حکیم کھئے نہ سکے رکھ، ناڑ بہتر بھیو کیسے نہ آئیگا۔ جس من مت بڈھ آتم اندر دتی رکھ، سو پرماتم ویکھ وکھائیگا۔ پورب لیکھا جے اُس دا دیئے دس، جگت شرم حیا سنگ وچ رہن نہ دیوے رائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگادی نرائن نر، لہنا دینا سب دا ربا بھگتائیگا۔ پورب جنم لہنا دینا جرماں، جنم اجنم وچ بھوائیگا۔ پنج تت بھگتے کایا کرماں، بن ستگر سکے نہ کھئے بچائیگا۔ جو جن مانگے ساچی سرنا، تس دیوے مان وڈیائیگا۔ جنم نالوں پہلوں دیوے مرنا، مر کے جنم دئے سمجھائیگا۔ اپنا لیکھ کیسے نہ پڑھنا، دوش دوجیاں اُتے لگائیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا لیکھا ربا جنائیگا۔ دُھر دا لیکھا ہتھ کرتار، میٹنہار نظر کوئی نہ آئیگا۔ تیجے جامے دی سزا ملے وچ سنسار، پرانی کیوں روویں ماریں دھابیا۔ اندر وڑ کے ویکھ کر وچار، وبھچار پچھلا نظر نظر وچ آئیگا۔ جس گرو گھر کھا کے قسم کھا نؤ وار، نؤ در دتا مان تجائیگا۔ جے تیرے در توں جاواں ہار، مینوں دینی مات سزائیگا۔ ساچا سنت بولے اک زبان، اچی کوک کوک سنائیگا۔ گرو دوار بننا نہ کدے شیطان، ٹھگی چوری ستگر کدے نہ بھائیگا۔ اندر وڑ نہ کرنا حرام، نیت انیت نہ کھئے بدلائیگا۔ سنت کرم سنگھ دا لگا

بان، سو بان لگا پرتھا کدے نہ جائیا۔ جے رسنا جہوا چہو ساڈھے تین مہینے اک بھگوان، دوئے جوڑ گھر ساچے واسطہ پائیا۔ کِریا کرے پرہہ پھیر آن، دکھیاں دکھ دئے گوائیا۔ کایا گٹھڑی پھیر دئے اُٹھال، سُرتی سُرت نال جکائیا۔ جگت دارو کيسے نہ ملے شاہ کنگال، بن ستگر ساچا خیر جھولی کوئی نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، لیکھا لہنا دینا پور کرائیا۔ چرن کول ملے سرنائی، ستگر پورا دیا کمائیندا۔ چرن کول ملے وڈیائی، ہر داتا ویکھ وکھائیندا۔ چرن کول وجے ودھائی، آتم پر ماتم راگ سُنائیندا۔ چرن کول ہویئے کڑمائی، بھگت بھگوان میل ملائیندا۔ چرن کول گُرمکھ ملے چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آد جگادی اکو چرن پتپر میثور سرب سمجھائیندا۔ چرن کول ناطہ اکم، جگت نیتر نظر کيسے نہ آئیا۔ ستگر چرن ہڈ ماس ناڑی نہ کھئے چم، تت رُپ نہ کھئے وٹائیا۔ سو چرن دو جہاناں بیڑا دیون بٹھ، پھڑ کے بیڑا پار کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ پریتی ٹھانڈی سیتی ترے گن اتیتی ہر بخشے اک سرنائیا۔ ستگر چرن ٹھانڈا دربار، گھر اکو نظری آئیندا۔ گرسکھ ورا کرے پیار، جس اپنی بوجھ بوجھائیندا۔ گُرمکھ سچا کرے دیدار، نیچ نیتر لوچن گھلائیندا۔ ساچا سنت پاوے سار، جس بھانڈا بہرم بھو بھٹائیندا۔ ساچا بھگت ویکھے آ کے دھر دربار، جس مندر اندر ستگر اپنے چرن رکھائیندا۔ سو محلا اپر اپار، سورج چند نظر کھئے نہ آئیندا۔ چھپر چھن نہ کھئے دیوار، نہ کوئی باڈھی بنت بنائیندا۔ کر کِریا ہر کرتار، پریم پریتی اپنے نال جڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، اکوچرن کول وڈیائی دیوے اپر دھول، مانس مانکھ مانس اپنے لیکھے لائیندا۔ ستگر چرن بوجھائے آگ، اگنی تت نہ کھئے جلائی۔ ستگر چرن ہنس بنائے کگ، کاک ہنس رُپ وٹائیا۔ ستگر چرن نظری آئن اپر شاہ رگ، نو دوارے سار کھئے نہ پائیا۔ ستگر چرن دو جہاناں سچا حج، کایا کعبہ اک سہائیا۔ ستگر چرن ساچے مندر لین سد، صدّا اکو نام سُنائیا۔ ستگر چرن آون جاون مُکاون حد، لیکھا کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، چرن چرنو دک جس جن امرت جام مُکھ چوائیا۔

* ۱۴ آسُو ۲۰۲۰ پکرمی بھاگ سنگھ ناظر سنگھ جاگیر سنگھ دے گرہ ماڑی مُستفا ضلع فروزیپر * *

دُھر دی دھار جوت نرنکاری، شبد سندیسہ نام سُنائیا۔ سچکھنڈ دوار بیٹھا ایکنکاری، اک اکلّا حُکم ورتائیا۔ شاہو بھوپ ہر وڈ بلکاری، شاہ پاتشاہ آپ اکھوائیا۔ ٹھانڈا کھول سچ درباری، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ دیپ جگے اکم اپاری، نور نورانہ ڈگمگائیا۔ جگ چوکرئی کھیل کرے نیاری، ہر کرتا کرنی آپ کھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر پار اُتاری، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ دو جہاناں پاوے ساری، پردہ اوبلا آپ اٹھائیا۔ وشن برہما شو کرے خبرداری، دُھر سندیسہ اک سُنائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء ویکھے نال ہوشیاری، سِری بھگوان دئے جنائیا۔ ترے گن مایا اٹھ سوانی وبھچارن ناری، نر نرائن ربا جگائیا۔ پنج تت نیتر کھول لاؤ تاڑی، سچ دھیان اک درڑائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گھر آؤ واری واری، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ شاستر سمرت وید پُران کرو پُکاری، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ انجیل قرآن دسو اپنی یاری، چار یاری نال ملائیا۔ کھانی بانی ویکھو اپنی پُوج پُجاری، پونجی سب دی ویکھ وکھائیا۔ کاتب چل کے آؤ لکھاری، کُتب صاحب ستگر ربا وکھائیا۔ لکھ چوڑاسی نین کھولو اکھ اپاری، پُرکھ اکال ربا کھلائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ اپنا آپ رہی ہاری، ہار جت کوئی سمجھ سکے نہ رائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت ہئے خواری، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ کوڑی رس سب نوں لگے پیاری، سچا نام نہ کھئے دھیائیا۔ ویکھنہارا پاربرہم پتدمیشور سچکھنڈ بیٹھا سرداری، زرویر پُرکھ بے پرواہیا۔ کرے کھیل اکل کل دھاری، کل اپنی آپ پرگٹائیا۔ سندیسہ دیوے وڈ سنساری، سنسار ساگر دئے سمجھائیا۔ لیکھا سب دا چُکے اپنی واری، بچیا کھئے رہن نہ پائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں سچا نام سُنائے اک جیکاری، جے جیکار کرے لوکائیا۔ کرے پرکاش بہتر ناڑی، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ لیکھا جانے جنہاں چرن چُھپائی داہڑی، سچ پرتی ویکھے تھائوں تھائیا۔ زرویر ہو کے بنیا مات وپاری، ونج اکو اک سمجھائیا۔ کھولے ہٹ وڈ بھنڈاری، نام بھنڈار وچ رکھائیا۔ ہوکا دیوے چار گنٹ دہ دشا رسنا بولے اپنی دھاری، دھار دھار وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سب دا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ سب دا لیکھا ویکھن آئے، پاربرہم وڈی وڈیائیا۔ وشن برہما شو اپنا حال سُنائے، حالت سب دی ویکھے بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دین دُپائے، اُچی کوک کوک الائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان نیتر نیناں نیر وپائے، دھیرج دھیر نہ کھئے

رکھائیا۔ چارے کھانی واسطہ پائے، دوئے جوڑ سپس جھکائیا۔ چارے بانی کہے میرے بے پرواہے، تڈھ بن میری سار کھئے نہ پائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا چھائے، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ رسنا جہوا مینوں سارے رہے گائے، انتر آتم میل نہ کھئے ملائیا۔ ڈھولک چھینے رہے وجائے، انحد نادى راگ نہ کھئے سُنائیا۔ کایا گولک رہے بھرائے، مایا ممتا نال ملائیا۔ تیرا نام امولک ساچی وست دست ہتھ نہ کھئے پھرائے، خالی ہتھ ویکھی سرب لوکائیا۔ مہما تیری اکتھ پُرکھ سمرتھ سچ بھگوان نہ کھئے درڑائے، بھگون روپ نہ کھئے وکھائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی دئے دُپائے، ست دیپ رہے کُرائیا۔ چوڈاں لوک کوئی نہ پکڑے بابیں، بھڑی بھڑی رہے سُنائیا۔ چوڈاں طبق نہ کھئے سہائے، دستگیر نظر کھئے نہ آئیا۔ اتم لیکھا سکے نہ کوئی مُکائے، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے گئے گائے، گا گا اپنا شکر منائیا۔ کلجگ اتم سیری بھگوان پُرکھ اکال دین دیال نہ کھنک اکو پرہ آئے، دوجا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ نام ندھانا دو جہاناں شبد اگمی ڈنک وجائے، سوئی سریشٹ لئے اٹھائیا۔ دھرم دوارا ایکنکارا اکو بنک سہائے، جس مندر اندر اپنا آسن لائیا۔ راؤ رنگ دئے بلائے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنی کھیل آپ وکھائیا۔ اپنا کھیل کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ وشنوں سدے اک دربار، پڑدہ اوہلا پرے ہٹائیا۔ آدس میرے سچے یار، سچ کہانی دے سُنائیا۔ تیرے ہتھ دتا بھنڈار، وست امولک جھولی پائیا۔ کلجگ اتم ویکھ غریب نمانے روون زارو زار، بھکھیاں بھکھ نہ کھئے گوائیا۔ اچی کوکن سارے کرن پُکار، پرہ ساچے ہو سہائیا۔ میرا کھیل سدا نرگن دھار، سرگن دیونہار وڈیائیا۔ ستجگ تربتا دواپر کلجگ لے اوتار، نرگن سرگن ساچی بوجھ بوجھائیا۔ کاغذ قلم شاہی بن لکھار، کاتب اکو لیکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پُچھنہارا ساچا گھر، دُھر دا حکم سُنائیا۔ وشنوں کہے میرے بھگوان، پرہ تیری وڈ وڈیائیا۔ تون داتے دتا سچا دان، ہوں سیوک روپ اکھوائیا۔ میں لکھ چوراسی کراں پہچان، ویکھاں تھائوں تھائیا۔ جو گُرمکھ گُرسکھ ہرجن ہریگت رسنا جہوا تینوں گان، تنہاں لیکھا دیواں تھائوں تھائیا۔ پُورب جنم دا لہنا جھولی پاواں آن، سچ بھنڈارا اک وکھائیا۔ تنہاں صدق صبوری دیواں سچ ایان، من ڈولے نہ اڈل دیاں وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرے حکمے اندر سیو کھائیا۔ برہمے آ جا لنگھ کے اندر کھپڑے، ہر کھڑکی آپ کھلائیا۔ چاروں کُنٹ سریشٹ سبائی ویکھ تیرا برہم لگے کوئی نہ نیڑے، دُور ڈراڈا بیٹھا پلو چھڈائیا۔ گھر گھر من واسنا کوڑی کریا پائے

جھپڑے، جھکڑا سکے نہ کھئے مٹائیا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار گھر گھر اندر لائے ڈیرے، باہر سکے نہ کھئے کڈھائیا۔ میں وینہدا ربا کر کے
 وڈے جیرے، سچکھنڈ بہہ کے دھیان لگائیا۔ کون کرے حق نیڑے، سچ حقیقت دئے سمجھائیا۔ میرے نالوں وچھڑے تیرے، تیرے
 تیرے نال سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، پُچھنہارا بے پرواہیا۔ برہما نیتز رو کرے ارداس، دوئے جوڑ
 واسطہ پائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ میرے شاہاس، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ میں لکھ چوراسی گھٹ گھٹ اندر آتم جوت دتا پرکاش، جوت
 نرنجن ڈگمگائیا۔ پون سواسی نال چلایا سواس، ساہ ساہ اکو حُکم سُنائیا۔ پر پُرکھ دے سارے ربو داس، مات گرہہ سکھیا اک سمجھائیا۔
 جس دے وچوں اُچی تہاڈی شاخ، سو شہنشاہ بھل کدے نہ جائیا۔ اگنی ہون گنڈ اندر مات گرہہ سارے آئے اکھ، پن رسنا جہوا کوک
 سُنائیا۔ پاربرہم دے وسیئے سدا ساتھ، وچھڑ کدے نہ جائیا۔ باہر آ کے بھلی تیری گاتھ، پرہو میں کی جاناں تیری وڈیائیا۔ ترے گن مایا
 تیری پائے راس، آپ اپنا روپ دکھائیا۔ پنج تت جس دی رکھدے آس، سو آسا آسا نال ملائیا۔ رل کے کوڑی کیرپا کردے بھوگ بلاس، آتم
 سیج نہ کھئے ہنڈھائیا۔ ساچے مندر کیسے نہ دے پرکاش، ایکا تُوڑ جوت کرے نہ کھئے رُشنائیا۔ کلجگ اتم صدی ویہویں میں وی ہویا نراس،
 نراسا ہو کے تیرے اگے سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سد ملے تیری وڈیائیا۔ شنکر اندر
 آؤنا لنگھ، بھولے ناتھ پرہو جنائیا۔ جٹا جوٹ تیرا وجے نہ کھئے مردنگ، وڈ اودھوٹ تیرا ناد نہ کھئے سُنائیا۔ کون دوارے ترسول دتی ٹنگ،
 ترے گن پندھ سکے نہ کھئے مکائیا۔ ڈھولا کوئی نہ گائے سچا چھند، ساچا راگ نہ کھئے الاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے
 کھیل ساچا ہر، ساچی سکھیا اک جنائیا۔ بھولا ناتھ تن بھوٹ، خاکی خاک رمائیا۔ پاربرہم میں ویکھاں چارے کوٹ، دہ دشا نین اٹھائیا۔
 سرشٹ سبائی جوٹھ جھوٹھ، تیرا میرا بھہ نہ کھئے رکھائیا۔ سچ دے نہ کھئے کلہوٹ، کلمہ نبی نہ کھئے الاٹیا۔ نظر نہ آئے حق محبوب، مُحبت
 کرے نہ کھئے بے پرواہیا۔ ملے مان نہ کیسے عروج، محفوظ ویکھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا ساچا ور،
 پن تیری کیرپا میری ترسول کم کیسے نہ آئیا۔ میری ترسول دا کوئی نہ ڈر، کلجگ اتم بل ودھائیا۔ گھر گھر اندر گیا وڑ، اپنا راہ دکھائیا۔ کام
 کرودھ لوہہ موہ ہنکار بنائے گڑھ، پنج تت کایا ڈیرہ بیٹھا لائیا۔ آسا ترسنا مایا ممتا اکو راگ ربا پڑھ، تیرا ناؤں سکے نہ کھئے دھیائیا۔ ابناشی

کرتے تیرے کولوں لے کے ور، تیرا حُکم سپس ٹکائیا۔ کھیلے کھیل وچ ناری نر، چچا کوئی رہن نہ پائیا۔ اگنی لبو سارے رہے سڑ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرا لیکھا بن تیرے پور نہ کھئے کرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اندر آؤ لہنا ویکھ، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ لوکھت ویکھو کوڑا بھیکھ، ناؤں ست رہا کر لائیا۔ کوئی نہ وسے سچا دیس، سہنجنی رت نظر نہ آئیا۔ بھرے بھلا مساک مَلاشیخ، قُطب غوٹ دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ پنڈت پاندھا کوڑی مایا کرے بیت، برہم ودیا دئے نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نیتر نیناں نال وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نیتر پیکھ، پرہ ساچے آگے دین سُنائیا۔ پُرکھ اکال اسیں سارے تیری دس کے آئے ٹیک، دُھر دا حُکم مات جنائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن چارے کھانی بانی لیکھ کے آئے لیکھ، لیکھیا لیکھ نہ کھئے مٹائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم کایا مندر اندر ساچا کرنا بیت، بتکاری اکو اک سمجھائیا۔ نج نیتر لوچن نین پاربرہم پتیرمیشور ہر سنت سوامی لہنا ویکھ، آتم سیجا سوبھاؤنت بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ نام ندھان سری بھگوان تیرا دُھر دی مستک لائی میخ، جوت للائی نور کر رُشنائیا۔ شبدی سرتی دس کے آئے اگنی کھید، ہانی ہانیاں نال ملائیا۔ جگ چوکڑی صاحب سوامی تون اپنے حُکھے اندر دتا بھج، نرگن سرگن سرگن اپنا حُکم ورتائیا۔ تیرا جوتی نور جلوہ دس کے آئے تیز، نور نورانہ اکو بے پرواہیا۔ جو آد جگاد جگ چوکڑی لکھ چوراسی اندر وڑ کے مانے سیج، سچ سنگھاسن آسن لائیا۔ اُس دا دے کے آئے آپ سندیس، دُھر سنہڑا اک سُنائیا۔ جس دے حُکھے اندر وشن برہما مہیش، شو شنکر بن سیوک سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے اکو اوٹ تکائیا۔ ترے گن مایا ویکھ جھاکی، نیتر نین اگھ کھلائییا۔ لہنا دینا پرہ جو باقی باقی نویس، وحی کھاتہ رہا وکھائیا۔ تیری اتم نیڑے آئی تاریخ، تحقیقات کرے نور خُدائیا۔ گون دوارے لگی تیری پریت، در آ کے سچ دے سمجھائیا۔ ترے گن مایا نیتر رو کہے پرہو میں دساں ٹھیک، سچ سچ جنائیا۔ کوڑی کرپا نال رل کے میں سب نوں لیا جیت، ہار سب دی جھولی پائیا۔ مَلاشیخ مساک کیتے پلِیت، پتت بیٹھے روپ وٹائیا۔ اندر وڑ کے بدلی نیت، ثابت صورت نظر کھئے نہ آئیا۔ کام کرودھ دی پائی بھیکھ، آسا ترسنا نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرے حُکھے اندر سیو کھائیا۔ پنج تت اندر آؤ لنگھ، سو ستگر آپ لنگھائیا۔ پاربرہم

کولوں نہ جانا سنگ، جس تہاڈی بنت بنائیا۔ رکت بوند ہڈ ماس ناڑی بنایا انگ، نو دوار کھول وکھائیا۔ زرگن سرگن سرگن زرگن کیتا کھیل سورے سرینگ، دھر دی دھار آپ بندھائیا۔ زرگن نور اندر چاڑھیا چند، جوتی جوت کر رُشنائیا۔ آتم سیج سہایا سچ پلنگ، پاوا چول نہ کھئے بنائیا۔ امرت دھار وحہ کے پائی ٹھنڈ، سچ سروور تال سہائیا۔ اک سُنایا آتم پرما تم سوہنگ سچا چھند، جس ویلے پنج تت تیری بنت بنائیا۔ پاربرہم برہم دتا اک اند، اند اند وچ رکھائیا۔ کھیل ویکھن دے کارن وچ رکھائی اگئی کندھ، پڑدہ نظر کیسے نہ آئیا۔ آ کے حال دس میرے لاڈلے چند، کیوں بیٹھا پرہو بھلائی۔ کی تیرے ونڈے ست دھرم نہ آئی ونڈ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سب دا لیکھا منگ منگائیا۔ پنج تت اگو کر پکار، اچی کوک کوک سُنائیا۔ واہوا داتے میرے سرجنہار، سچ سلطان تیری وڈی وڈیائی۔ تیرے حکمے اندر کیتا آکار، نراکار ساکار روپ وکھائیا۔ مل کے پنجاں بدھی تیری دھار، جوڑی جوڑ جوڑا جوتی۔ دھئے جوڑ کیتی نمسکار، در تیرے واسطہ پائیا۔ کرپا کر سچی سرکار، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ ہوں سیوک برخوردار، ساچی سیو کھائیا۔ سانوں دس جگت وبار، کس بدھ تیرا راہ چلائی۔ تون کرپا کر نرنکار، نو دوارے در کھلائی۔ آسا ترسنا اندر ڈال، مایا ممتا گنڈھ پوائیا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار ساڈے اندر دتا سوال، اپر اپنی تھپکی لائیا۔ رسنا جہوا بتی دند جگت حرص ہوس دتا سواد، سادھنا اپنی نال ملائی۔ کر کے چوری اندھ گھوری، کایا اندر پڑدے نکی موری اپنے ہتھ رکھائیا۔ کوئی نہ جانے کھیل توری موری، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگو دینا ساچا ور، تیرے حکمے اندر جگ جگ سیو کھائیا۔ پنج تت سُن کر خیال، خالق خلق واسی آپ جنائیا۔ تیرے اندر رکھیا اک دلال، وڈ داتا بے پرواہیا۔ پڑدے اندر دتا بیٹھال، بند دروازہ آپ کرائیا۔ ساچا حکم دتا اگو نال، دھر سندیسہ آپ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سب دا لیکھا رہا وکھائیا۔ پنج تت کہن مہروان، پرہہ تیری وڈی وڈیائی۔ تیرا سُن دے رہے فرمان، گھر بیٹھے تاڑی لائیا۔ جگ چوکری پیتے وچ جہان، کوٹن کوٹ نال لنگھائیا۔ ساڈی کیسے نہ کیتی پڑتال، پڑتالی پھیرا کھئے نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو منتر گئے سکھال، سو رسنا جہوا دتی سمجھائیا۔ بے پرواہ تیری سمجھ نہ آئی چال، چال نرالی اک رکھائیا۔ کلجگ اتم لیکھا منگے حق حلال، حقیقت ویکھے تھاون تھائیا۔ ہوں بالک بال انجان، ڈھپہ پئے تیری سرنائیا۔ تون سب دا

سری بھگوان، بے انت تیری وڈیائیا۔ تیرے حُکے اندر کھیل کیتا مہان، نِرگن سرگن سرگن نِرگن رُوپ وٹائیا۔ دھنّ بھاگ پر ماتم اپنی آتم ملیں
آن، ساڈا کھپڑا دئیں چُھڈائیا۔ جن بھگت کریں پروان، ساچے سنناں اپنی گود بیٹھائیا۔ اتم جوتی ملیں آن، ساڈا پنج تت چولا اپنے چرناں
وچ رکھائیا۔ مڑ کے پھر ناطہ جڑے نہ وچ جہان، کوڑا بندھن نہ کھئے رکھائیا۔ تیرے حُکے اندر بنے مات مہان، جگت مہانی گئے کھائیا۔ آگے
واسطے ساڈا کھانا پینا کر دے حرام، اکو اپنا امرت نام جام پیائیا۔ پرہے تیرے وچ ملیئے آن، ساڈا نشان کوئی نظر نہ آئیا۔ تُوں داتا سچا رام،
رحمت رحیم ربا کھائیا۔ تیرا کلمہ پڑھدے رہے کلام، اکو آس بیٹھے راہ تکائیا۔ کلجگ اتم ملیوں آپ امام، پروردگار پھیرا پائیا۔ تیرے لیکھے لگے
ہڈ ماس ناڑی چام، رکت بوند تیری جھولی پائیا۔ ساڈی سیوا لا لیکھے نیشکام، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا ساچا
ور، در تیرے منگ منگائیا۔ پنج تت میں دیا کماوانگا۔ تیرا لہنا مول چکاوانگا۔ ساچا حُکم اک ورتاوانگا۔ گُرمکھ گُرسکھ آپ اٹھاوانگا۔ سنت
سُہیلا میل ملاوانگا۔ گر چِلا رنگ رنگاوانگا۔ بھگت بھگوان گود بہاوانگا۔ دھرم نشان اک جھلاوانگا۔ مہروان دیا کماوانگا۔ تیرا لیکھا ویکھ
وکھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لہنا دینا اپنے ہتھ وکھاوانگا۔ پنج تت تیرا لیکھا انت مُکائے گا۔ پرہو
ہو مہروان دیا کھائے گا۔ ساچی سیکھیا اک درڑائے گا۔ بہرم بھلیکھا دُور کرائے گا۔ پچھلا لیکھا لیکھے لائے گا۔ آگے ساچا دیس اک وکھائے گا۔ جس
گھر رہنا سدا ہمیش، آون جاون پندھ مُکائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیکھیا اک
درڑائے گا۔ ساچی سیکھیا اک درڑاویگا۔ پنج تت تینوں سمجھاویگا۔ برہم مت اکو رکھاویگا۔ چرن کول نت آپ بندھاویگا۔ آپ آپا کر کے وس،
وسیکار آپ اکھواویگا۔ تیرے اندر دے کے رس، رس اپنا آپ پرگٹاویگا۔ ساچا مارگ دیوے دس، دہ دشا حُکم ورتاویگا۔ کر کھیل پُرکھ
سمرتھ، لیکھا ہتھو ہتھیں چکاویگا۔ جو تیرے اندر وڑ کے میری آتما سوہنگ ڈھولا گائے جس، تِس دا پنج تت اپنی جھولی پاوانگا۔ ویلے
انت پت لئے رکھ، رکھیا کر کے آپ وکھاوانگا۔ ساچے پڑدے اندر لواں ڈھک، اپنے حُکم وچ ساوانگا۔ سب دا لہنا دینا دیواں حق، ٹھگئی
نال نہ کیسے کماوانگا۔ جو میرا نام لین تو گئے آگ، تنہاں جگ جگ تیرے اندر جُون بھواوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا ویکھ وکھاوانگا۔ پنج تت کہے میں رُولا پاوانگا۔ اچی کوک کوک سُناوانگا۔ نو دوارے اپنے بند کراوانگا۔ آسا

ترسنا میٹ مٹاوانگا۔ ہوئے ہنگتا بُرج ڈھاہوانگا۔ بُھکھا ننگا ہو کے اِکو سیو کماوانگا۔ در تیرے بہ کے منگاں، جھولی خالی آپ بہراوانگا۔
 دوئے جوڑ کہاں تُوں وجا اگم مردنگا، دُھن راگ اِک سُناوانگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور، در تیرے
 منگ منگاوانگا۔ در تیرے منگ منگانگا۔ پرہہ ساچے کدے نہ سنگاگان۔ پریم پریتی اپنی چولی رنگانگا۔ نیواں ہو کے در تیرے تے منگانگا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور، سد تیرے چرناں ہیٹھاں رہ کے وسانگا۔ جو میرے چرن دھیان لگائے گا۔
 نیتر نین نج کھلائے گا۔ جگت اندھیر مٹائے گا۔ سنجھ سویر اِکو نظری آئیگا۔ کوڑی کِریا ہووے ڈھیر، بہانڈا بہرم بہو بہتائے گا۔ سٹ گوبند
 نظری آئے شیر، بہک دو جہان سُنائے گا۔ مہروان کر کے مہر، مہر نظر اِک اُٹھائے گا۔ تیرا کٹ چوراسی گیڑ، جھیڑا اگلا پچھلا اپنی جھولی
 پائے گا۔ نظری آئے نیرن نیر، دُور دُراڈا پندھ مُکائے گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا نام اِک سُنائے گا۔
 ساچا نام اِک سُناویگا۔ سو پُرکھ زرنجن دیا کماویگا۔ ہنگ برہم بھیو کھلاویگا۔ زرنگن زرنگن ویکھ وکھاویگا۔ سوہنگ اپنا روپ جناویگا۔ شاہو
 بھوپ حُکم مناویگا۔ چارے کوٹ ویکھ وکھاویگا۔ خالی ٹھوٹھ بہن وکھاویگا۔ جن بہگتاں انتر تھ، مہر نظر نین تکاویگا۔ امرت جام پیائے گھٹ،
 امیوں رس اِکو رس چکھاویگا۔ زرنگن پرکاش کر جوت، جوتی جوت ڈگمگاویگا۔ نام سُنا اگتی سلوک، ساچا ناد دُھن اُپجاویگا۔ اتم ڈھاہ کے
 کایا بُرج، سچکھنڈ دوارے آپ بہاویگا۔ اوتھے دیوے ساچی مؤج، مؤجود ہو کے اپنا درس دکھاویگا۔ بے شک پنج تت تینوں جگت
 سنبندھی سارے کر دین فوٹ، اگنی بھیٹ پھڑ چڑھاویگا۔ تیرا صاحب پُرکھ اکال دین دیاں بن کے دُھر دا کھوٹت، تیرے اندروں تیرے
 مندروں اپنی نارکت بہگونت پرناویگا۔ سچکھنڈ لے کے جائے نال شووق، وشن برہما شو راہ وچ بیٹھا سیس جھکاویگا۔ اوتھے کوئی نہ سکے
 پہنچ، جس گھر بہگون آسن لاویگا۔ ایہ بہگتاں چلائی راؤنس، رہبر اِکو اِک اکھاویگا۔ پُرکھ اکال سب دا داتا اِکو بہت، دیندیاں تھگ
 کدے نہ جاویگا۔ تیری آسا منسا پوری کرے لوچ، ترسنا ترکھا میٹ مٹاویگا۔ اگے رہن نہ دیوے کوئی سوچ، سوچ اپنی اِک سمجھاویگا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، بہگت بہگوان ہو مہروان، پنج تت کر کلیان، کرم کانڈ ڈیرہ اتم ڈھاہویگا۔

مہاراج شیر سنگھ وِشنو بھگوان، آد جُگاد سدا مہروان، لیکھا جانے دو جہان، جیو جنت لکھ چوڑاسی جوُن اجوُن چارے کھانی لیکھا پور کراویگا۔

* ۱۵ آسو ۲۰۲۰ پکرمی رامو والا ضلع فروزپور *

سری بھگوان کِریا کرے پرہ آپ، جُگ جُگ اپنی دیا کھائیندا۔ جن بھگتاں بنے مائی باپ، پتا پوت گود اٹھائیندا۔ دُھر دا دیوے سچا جاپ، نام انملا جھولی پائیندا۔ سچ پِرتی بٹھے نات، آتم پرما تم جوڑ جڑائیندا۔ دُھر دی بانی سُنائے گاتھ، اکھڑ وکھڑ آپ درڑائیندا۔ ساچے شبد چڑھائے راتھ، بن رتھوابی سیو کھائیندا۔ میٹے زین اندھیری رات، نوری ساچا چند چمکائیندا۔ ساچے گھر بیٹھا رہے اک اِکانت، اکل کل دھاری پڑدہ لائیندا۔ ناطہ توڑ ذات پات، آتم برہم اک سمجھائیندا۔ ساچی سکھیا دیوے سچو ساچ، کوڑی کِریا ڈیرہ ڈھائیندا۔ بھاگ لگائے کایا مائی پنج تت کاج، اپ تیج وائے پرتھی آکاش سوہیا پائیندا۔ سدا سہائی ہوئے اناتھاں ناتھ، غریب نانے گلے لگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ بھگتن میتا ایکنکار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جُگ چوڑی ویکھے چار، چاروں کُنٹ پھول پھولائیا۔ چارے دشا کھول کواڑ، چوتھے پد دئے ملائیا۔ چارے بانی بول جیکار، چارے کھانی ڈیرہ ڈھائیا۔ چار یاری کر پیار، پریم پِرت اک نبھائیا۔ دیونہار شبد ادھار، نام ست آپ ورتائیا۔ میٹ مٹائے اندھ اندھیار، کوڑ کڑیاری رہن نہ پائیا۔ گھر دپیک کر اُجیار، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ دُھر دی بانی سُنائے اگئی دھار، انحد نادى ناد راگ الائیا۔ امیوں رس امرت آتم دئے پیال، نچھر جھونا اک جھرائیا۔ بھاگ لگائے کایا مندر سچّی دھرمسال، دھرم دوارا اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں ویکھے چائیں چائیا۔ بھگت جنان پرہ سچا ٹھاگر، ہر کرتا آپ اکھوائیندا۔ بھاگ لگائے کایا گاگر، گہر گمبہر ڈونگھا ساگر پھول پھولائیندا۔ نام اپار کرائے ونج اک سوڈاگر، سوڈا ساچے ہٹ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جُگ جُگ ہرجن آپ اٹھائیندا۔ بھگت جنان ہر بن کے میتا، مٹر پیارا آپ اکھوائیا۔ اپنے ملن دی دسے ریتا، دوجی کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ زرگن ہو کے وسے چیتا، سرگن بوجھ دئے

بُجھائیا۔ مٹھا کر کے کوڑا ریٹھا، رس امرت دئے بھرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن لیکھا دئے مُکائیا۔ بھگت جنان پرہ ساچا سنگ، ہر کرتا آپ رکھائیندا۔ اندر وڑ وجائے مردنگ، تند ستار آپ پلائیندا۔ کایا چولی چاڑھ رنگ، دُرمت کوڑی میل دھوائیندا۔ گیت سُننا سُنہاگی چھند، آتم پرما تم راگ الائیندا۔ بھرم بھلیکھا دوئی دوتی ڈھاہ کندھ، ساچا مندر اک سُنہائیندا۔ کر پرکاش بن سورج چند، جوتی نُور ڈگمگائیندا۔ پڑدہ لاه ہنگ برہم، پاربرہم اپنا راہ وکھائیندا۔ جس دھاروں آتم پئے جم، سو پرما تم اپنا بھیو چُکائیندا۔ نرگن ہو کے نرگن بیڑا دیوے بٹھ، سرگن سگلا بہار اُٹھائیندا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم مل کے کہے دھن دھن، دو جا شبد نہ کھئے الائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے پیچ رکھائیندا۔ جن بھگتاں میلا کرے ملاپ، سُرتی شبدی جوڑ جُڑائیا۔ جنم کرم دا میٹے سنتاپ، روگ سوگ چنتا ہرکھ دئے گوائیا۔ ست ستوادی دس اپنا جاپ، رسنا جہوا بتی دند سیوا لائیا۔ کایا مندر اندر دوس زین رہے پاٹھ، اٹھ پھر ڈھولا سوہلا رہا گائیا۔ کوٹ جنم دے اُتار پاپ، پنت پُنت دئے وکھائیا۔ پرگٹ ہوئے ساکھیات، زرویر پُرکھ اپنا درس دکھائیا۔ بند کوڑی کھول تاک، پڑدہ دوئی دئے چُکائیا۔ اندر وڑ کے جائے آکھ، اُٹھ بھگت سری بھگوان میلا رہا ملائیا۔ آد تیری میری اک ذات، مدھ رنگ رہا چڑھائیا۔ اتم دیوے ساچا ساتھ، ہر ستگر وڈ وڈیائیا۔ اکو ڈھولا رسنا جہوا بول آکھ، تُوں میرا میں تیرا دو جا اور نہ کھئے گوسائینا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگت دئے وڈیائیا۔ جن بھگتاں میتا متر سوامی، سو پُرکھ نرنجن دیا کھائیا۔ آد جُگاد جُگ چوکڑی انترجامی، لکھ چوراسی گھٹ گھٹ اندر ویکھ وکھائیا۔ بودھ اکادھ شبد دُھن ناد سُنائے بانی، انیالا تیر اک لگائیا۔ سر سروور امرت آتم ٹھنڈا پانی، سر اکو اک وکھائیا۔ لہنا دینا چُکائے چار کھانی، اندج جیرج اُتبھج سیتج ناطہ دئے ٹڑائیا۔ شبد ملاوا ساچا ہانی، گھر سُرتی خوشی منائیا۔ آتم پرما تم دیوے پد نربانی، نربان پد اک وکھائیا۔ پاربرہم برہم مل کے گائے سچ کھانی، رسنا جہوا کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ بھگت بھگوان دویاں مل کے دو جہان دسے اک نشانی، دو جی رنگت نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن لیکھا دئے چُکائیا۔ بھگت جنان پرہ سجن ایک، سو پُرکھ نرنجن آپ اکھوائیندا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں دیوے ٹیک، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ کر کِریا کرے بُدھ بیک، وویکی اپنے نال رلائیندا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، اگنی تت تت نہ کھئے جلائیندا۔ کوڑی

کِریا میٹے ریکھ، ریکھا اپنی آپ سمجھائیندا۔ اندر وڑ کے دیوے بھیت، باہروں نظر کیسے نہ آئیندا۔ ڈھر مستک لائے میخ، نام ندھانا سچ
 نشانہ اک جنائیندا۔ آتم پر ماتم کر کے ہیئت، سچ پریتی آپ لگائیندا۔ نج نیتر لئے پیکھ، دوئے لوچن بند وکھائیندا۔ بن قلم شاہی لکھ کے لیکھ،
 لیکھا اپنے وچ چھپائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں سد وڈیائیندا۔ جن بھگت وڈیائی چار جگ، جگ
 چوکرئی رہے جس گائیا۔ جنہاں سہائے پرہ آپ رت، رت رتڑی نال مہکائیا۔ کر کِریا بناوے اپنے سٹ، پتا پوت گود اٹھائیا۔ دو جہان
 اینھے اوتھے آدھ وچکار کوئی نہ لئے پُچھ، وشن برہما شو سارے بیٹھن سیس نوائیا۔ ستکار واسطے گر اوتار پیر پیغمبر سارے جان اٹھ، اٹھ
 اٹھ اپنی خوشی منائیا۔ سری بھگوان نوجوان مرد مردان شاہ سلطان ایکا جائے تھ، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ لوکات دا بوٹا پٹ، سچکھنڈ
 دوارے پت ڈالی پُھل مہکائیا۔ نت نوت کدے نہ جائے سک، خزاں روپ نہ کھئے وکھائیا۔ پریم پریتی سچ پیار نال جائے جھک، اپنا سیس نہ
 کھئے رکھائیا۔ پرہ سرنائی چرن کول بیٹھاں جائے لک، نون س اکھڑ اپنی دھار سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، جن بھگتاں دئے وڈیائیا۔ جن بھگت وڈیائی اتم کلجگ، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں تھوڑے بھگت چگ، نرگن
 نرویر اپنا میل ملائیندا۔ نرمل کر کے ساچی بڈھ، سوجھ بوجھ اک سمجھائیندا۔ مانس جنم لکھ چوراسی وچوں نکا حصہ ملیا تھ، بن
 سری بھگوان اتم کم کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں دیوے اپنی سُدھ، سِدھا راہ اک وکھائیندا۔ سِدھا
 راہ دیوے دس، سو ستگر دیا کمائیا۔ ہردے اندر آپ وس، ہر ہر کا روپ جنائیا۔ سچ سچ کر پرکاش، اگیان اندھیر مٹائیا۔ جنم کرم دی
 پوری کر آس، آسا منسا لیکھے لائیا۔ نرگن ہو کے آوے پاس، سرگن سویا لئے اٹھائیا۔ بھگت بھگوان رل مل اکو منڈل پاون راس، گوپی
 کاہن روپ وٹائیا۔ ثور میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا گاون خاص، خواہش اور نہ کھئے رکھائیا۔ ساچا پڑھن اکو جاپ، جگ جیون داتا دئے
 سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگتن میلا سہج سُبھائیا۔ کلجگ اتم بھگتن میلا، نرگن نرویر نر
 ہر نرائن آپ کرائیندا۔ ایکا دھام سہائے گرو گرو چیلا، چیلا گر اپنے رنگ رنگائیندا۔ پریم پُرکھ ہر کرتا بن کے سجن سہیلا، ستگر ساچا
 سنگ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگتن میتا اکو نظری آئیندا۔ بھگتن میتا اک اتیت،

ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔ وسنہارا دربار ٹھانڈے سیت، سچکھنڈ بیٹھا آسن لائیا۔ نت نوت سُنائے اپنا گیت، سوبلا سچا راگ جنائیا۔ لیکھا جان ہست کیٹ، اوچ نیچ ڈیرہ ڈھابیا۔ جس جن بخشے چرن کول سچ پریت، پریتیوان دیا کھائیا۔ تس بہگت بھگوان ملے ٹھیک، ٹھاکر اپنا پھیرا پائیا۔ پرہہ ملیاں ناطہ چھٹے مندر مسیت، گھر اندر کایا مندر پُرکھ اکال نرگن نؤر جوت نظری آئیا۔ جنم کرم دی پوری ہوئے گھال، کیتی گھال لیکھے پائیا۔ پڑھن لیکھن دا کوئی نہ رہے سوال، جس پاربرہم پرہہ ملیا بے پرواہیا۔ دو جہاناں بنے دلال، ایتھے اوتھے ہوئے سہائیا۔ نیڑ نہ آئے اتم کال، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ ساچے مندر درگاہ ساچی دئے بہال، تھان تھننتر اک وکھائیا۔ انت کنت بھگونت جوتی جوت ملائے آن، آپ اپنے وچ سہائیا۔ بہگت بھگوان دوویں وسن اک مکان، سچکھنڈ ساچے ساچی وجی ودھائیا۔ کلجگ انت جنہاں پرہہ کیتا آپ پروان، تنہاں پرمگت ملے سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نہکلنک نرائن نر، گرگمکھ گرسکھ ہرجن ہر بہگت تارنہارا تھان تھائیا۔

* ۱۵ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی سہاوا سینگھ مُختار سینگھ شیر سینگھ دے گرہ پنج گرائیں ضلع فروزپُر *

ستگر پورا سدا مہروان، پُرکھ اکال وڈی وڈیائیا۔ آد جگادی ساچا کابن، دو جہاناں ہوئے سہائیا۔ دیونہارا نام ندھان، وست امولک جھولی پائیا۔ شبداگتی دھر فرمان، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ آتم انتر دیوے برہم گیان، ساچا کرے ناد دھن شنوایا۔ کوڑی کیریا میٹے کوڑ نشان، دھرم نشانہ دئے وکھائیا۔ بھاگ لگائے کایا مندر سچ مکان، گھر گھر وچ سوبھا پائیا۔ امرت آتم بخشے پین کھان، جگت ترسنا بھکھ مٹائیا۔ کوڑی کیریا میٹے پنج شیطان، شرع کرے نہ کھئے لڑائیا۔ دیپک جوت جگائے مہان، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ آتم سیجا کر پروان، سیج سہنجی سوبھا پائیا۔ تخت نواسی نوجوان، نر ہر نرائن اپنا بھیکھ وٹائیا۔ درس دیوے نج گھر آن، آپ اپنا پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیا۔ ستگر پورا دین دیال، دیاندھ اکھوائیندا۔ جگ چوکری کرے سدا

پرتیال، بن پرتیالک سیو کھائیندا۔ گُرمکھ اُٹھائے اپنے لال، زِرگن سرگن اپنا رنگ چڑھائیندا۔ ناطہ توڑ کال مہاکال، مہروان اپنی نظر ٹیکائیندا۔ پھل لگا ساچے ڈال، پتّ ڈالی پھل پھل آپ مہکائیندا۔ دیونہارا جنم کرم پورب دی گھالی گھال، لہنا دینا جھولی پائیندا۔ آپے سُنے مُریدان حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیندا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جگ جیون داتا اپنی بوجھ بُجھائیندا۔ اندر باہر گپت ظاہر چلے نال، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیندا۔ گُرمکھ گُرسکھ ہرجن ہربھگت آپ جنائے سچ سچّی دھرمسال، دھرم دوارا اِکو اِک وڈیائیندا۔ جس گرہ مندر وسے ایکنکار، اِک اِکلا سوبھا پائیندا۔ سو صاحب ستگر سبّج میت مُرار، زِرگن سرگن وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ مانس جنم پیج دئے سوار، مانو مانکھ اپنے لیکھے لائیندا۔ سچ پرتی دئے چرن پیار، چرن چرنودک امرت آتم جام مُکھ چوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہروان مہر نظر اُٹھائیندا۔ ستگر پورا گہر گمبھیر وڈ گن ساگر، بے انت بھیو کھئے نہ پائیا۔ جن بھگتاں نرمل کرم کرے اُجاگر، دُرمت میل دیوے لاپیسا۔ ساچا ونج کرائے نام سوڈاگر، ہٹّ اِکو اِک گھلائیسا۔ مہروان ہر کرتا قادر، کریم رحمت اپنی آپ درسائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن دیوے در گھر ساچے آدر، آدرش اپنا اِکو اِک رکھائیا۔ ستگر پورا صاحب سوامی، شاہ پاتشاہ اِک اکھوائیندا۔ سرب جیاں گھٹ انترجامی، لکھ چوراسی ویکھ وکھائیندا۔ آد جگاد جگا جگنتر بودھ آگادھ شبد اگم سُنائے ہانی، بھیو ابھیدا آپ گھلائییندا۔ امرت ٹھانڈا گھر دیوے اِکو پانی، سر سروور اِکو اِک وکھائیندا۔ سُرتی شبدی میل ملاوا ساچے ہانی، گرہ مندر سوبھا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، برہم ویتا ٹھانڈا سیتا، ترے گن اتینا اگنی تت لوکھات بُجھائیندا۔ ستگر پورا پاربرہم، پرہہ وڈا وڈ وڈیائیا۔ جگ چوکرّی نہکرمی کرے اپنا کرم، گُرمکھاں کرم کانڈ ڈیرہ ڈھاہیسا۔ سچ سچّی سچ ویکھنہارا دھرم، دُھر دی دھار جنائیا۔ جس جن بخشے اپنی سرن، تس جم پوہ نہ سکے رائیا۔ لیکھ چُکائے مرن ڈرن، ڈرن مرن اپنی جھولی پائیا۔ کرتا پُرکھ کرتار ہر کرنی کرن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن اپنے لیکھے پائیا۔ ستگر پورا پُرکھ انباش، انباشی کرتا اپنا کھیل کرائیندا۔ جگ چوکرّی جن بھگتاں ہیوے داس، بن سیوک سیو کھائیندا۔ آد انت سری بھگونت کٹنہارا جم کا پھاس، پھاسی جم توڑ ٹرائیندا۔ زردھن سردھن پوری کرنہارا آس، آسا ترسنا اپنے لیکھے لائیندا۔ جو جن رسنا گاؤندے سواس سواس، بتی دند ڈھولا راگ لائیندا۔

تنہاں صاحب ستگر سدا سدا سد سے پاس، پُرکھ اکال دین دِیال وچھڑ کدے نہ جائیندا۔ ویکھ وکھائے پرتھی آکاش، گگن منڈل پُری لوء آکاش برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سرب گن طاس، گن ونت سِری بھگونت ہرجن ساچے دیا کھائیندا۔ ستگر پورا چاکر خاک، وڈ سیوک روپ وٹائیا۔ جن بھگتاں دیوے سدا ساتھ، سکلا سنگ آپ نیہائیا۔ ہوئے سہائی اناٹھاں ناتھ، دینن اپنے گلے لگائیا۔ سچ چڑھائے اگتی راتھ، بن رتھوہی آپ چلائیآ۔ آتم پرما تم تون میرا میں تیرا جنہاں سوہنگ جنائے گاتھ، تنہاں ایک رنگ دئے رنگائیا۔ پورب لہنا دینا چکے مستک ماتھ، اگلا لیکھا ستگر صاحب سلطان دئے سمجھائیا۔ پرہہ سرنائی اکو گھاٹ، شوہ دریا سکے نہ کھئے رڑھائیا۔ اتم ویلے رکھے پات، پتپریشور ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ستگر سچا سدا سہیلا جن بھگتاں رکھے اپنا میلا، دوسر نظر کیسے نہ آئیآ۔ ستگر پورا گہر گمبھیر، گن ساگر کھیل کھلائییندا۔ آد جگادی وڈ پیرن پیر، بے نظیر نظر آپ اٹھائیندا۔ بدلنہار جگت تقدیر، تدبیر اپنی آپ سمجھائیندا۔ کٹنہارا شرع زنجیر، نام شمشیر ہتھ اٹھائیندا۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن ہربھگت ہون نہ دئے دلگیر، نام دلاسا اک رکھائیندا۔ کوڑی کِریا کئے بیڑ، روگ سوگ چنتا دکھ گوائیندا۔ سچ امرت پیائے اپنا سیر، سینتل دھارا اک وہائیندا۔ ویکھنہارا شاہ حقیر، راج راجان شاہ سلطان اپنے حُکم چلائییندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اتم لیکھا اپنے ہتھ رکھے اخیر، دوسر ہتھ نہ کیسے پھڑائیندا۔ ستگر پورا سِری بھگونت، بھگون اکو اک اکھوائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت، چارے کھانی پھول پھولائیا۔ لکھ چوراسی بن سہاگی کنت، نرویر پُرکھ اک اکل ہر گھٹ سیج ربا ہنڈھائیا۔ پنج تت کایا ترے گن میلا بنائے بنت، گھاڑت گھڑے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ویکھے ویکھنہارا بے پرواہیا۔ ستگر پورا سِری بھگون، بھگون اکو اک اکھوائیا۔ ہوئے سہائی جگت جہان، جاگرت جوت کر رُشنائیآ۔ ستجگ تریتا دوا پرکجگ جگ چوکڑی ایک نام کرے پردھان، سچ پردھانگی آپ سمجھائیا۔ سرب جیاں دا بن کے کاہن، لوکات منڈل منڈپ اپنی راس رچائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی دیوے اک گیان، انراگی اپنا راگ سنائیا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم وکھائے اک نشان، گھر گھر وچ ربا اٹھائیا۔ سچ سروور امرت دیوے پین کھان، ترسنا بھکھ جگت رہے نہ رائیا۔ غریب نہانیاں کوجھیاں کھلیاں در گھر

ساچے دیوے مان، دُبدے پاتھر لئے ترائیا۔ سچ سندیسہ نر نریشا ستگر پورا دیوے آن، دُھر دا کلمہ اِکو حُکم آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستگر وڈا وڈا وڈیائیا۔ ستگر وڈا وڈا وڈیائی، شاستر سمرت وید پُران جُگ چوکڑی دھیان لگائیندا۔ نت نوت گُر اوتار پیر پیغمبر سادھ سنت بھکت بھگونت کرے کُرمائی، گھر ساچے سگن منائیندا۔ کایا مندر اندر اِکو گھر وکھائے دھی جوائی، سُرتی شبدی اپنی گنڈھ پوائیندا۔ کرے کھیل وڈا داتا بے پرواہی، بے انت اتھاہ اپنا حُکم ورتائیندا۔ ہرجن بخشے اِک سرنائی، سرنگت اِکو اِک درڑائیندا۔ درس وکھاوے نرگن نور جوت کر رُشنائی، سوچھ سرُوی روپ وٹائیندا۔ پکڑ اُٹھائے پھڑ پھڑ بانہیں، پھڑ باہوں گلے لگائیندا۔ دیونہارا ٹھنڈی چھائیں، سمرتھ پُرکھ سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ ستگر پورے سد بل بل جائیں، جو دو جہان اپنا حُکم اِک ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ ستگر پورا سچا سچن، ٹھاکر اِکو نظری آئیا۔ آد جُگاد جُگ چوکڑی درد دُکھ بھے بھجن، بھو ساگر پار کرائیا۔ جن بھگتاں نیت نام ندھان پائے انجن، اگیان اندھیر مٹائیا۔ چرن دھوڑ کرائے ساچا مجن، پنج تت دُرمت میل رہن نہ پائیا۔ شبد انادی تال انحد وچن، گھر گھر وچ راگ الاٹیا۔ نرگن نور دِپیک جوتی جگن، دیا باقی تیل نہ کھئے رکھائیا۔ نظری آئے پُرکھ اکال مورت مدن، مدھ سوڈن اپنا بھو چُکائیا۔ آتم پرما تم سچ پریتی لائے اِکو لگن، لگی پریتی توڑے کھئے نہ رائیا۔ کلجگ کوڑی آپ مٹائے اگن، ترے گن مایا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جنہاں کر کِریا مَکھ سوہنگ لگایا سگن، ساچا ناطہ لیا جُڑائیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر انتر آتم ایہو کردے رہے بھجن، تُوں میرا مین تیرا دُوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ لگھ چوراسی کایا بھانڈے ٹھیکر سب دے بھجن، تھر کھئے رہن نہ پائیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں سری بھگوان اتم آپے آوے سدن، شبد بیانا نال لیائیا۔ لگھ چوراسی وچوں آوے کڈھن، اگلا پچھلا ٹھیکہ دئے مکائیا۔ درگاہ ساچی آوے چھڈن، کھپڑا چھٹے سرب لوکائیا۔ دُھر دا بیڑا آوے بندھن، بندی خانہ توڑ توڑائیا۔ مستک ٹِگا لائے چرن دھوڑی چندن، جوت للات کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آد جُگادی ساچا ہر، ہرجن ساچے لئے ترائیا۔ ہرجن تارے ستگر آپ، اپنی دیا کھائیا۔ نرگن سرگن بے مائی باپ، پتا پوت گود اُٹھائیا۔ چرن کول اُپر دھول اِک جنائے سچا نات، ناطہ اپنے نال رکھائیا۔ تُوں میرا مین تیرا سوہنگ شبد اگتی جاپ، بن آتم پرما تم دُوجا سنگ نہ کھئے وکھائیا۔ میٹ مٹائے

تینو تاپ، ترے گن ڈیرہ دیوے ڈھابیا۔ میٹ مٹائے جگت سنتاپ، سنسا روگ دئے گوائیا۔ سدا سُہیلا دیوے سچا ساتھ، ستگر شبد
 وڈی وڈیائیا۔ بن ستگر شبد کھئے نہ میٹے اندھیری رات، ساچا چند نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے
 کھیل ساچا ہر، جن بھگتاں دیوے اکو ور، آتم پر ماتم پر ماتم آتم اکو رنگ سمائیا۔ دُنیا دا مالک دین دیاں، لکھ چوراسی گیتا لیا بھوائیا۔
 جگ چوکرئی کھیل کرے کمال، کرتے قیمت کیسے نہ پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لوکات بھیجے بنا سچ سچی دھرمسال، جیو جنت کرن پڑھائیا۔
 شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی بول جیکار، دُھر دا نعرہ گئے سُنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں پاربرہم پترمیشور نور
 الہی کرو اک پیار، ساچی سیکھیا سکھ سمجھائیا۔ من واسنا جگت ترسنا ہومے ہنگتا کوڑی کیریا دیو نواری، بُدھ بیکی روپ وٹائیا۔ دوس
 زین اٹھے پہر گھڑی پل صاحب ستگرچرن کول کول چرن دھرو دھیان، انتر آتم اک لو لائیا۔ لکھ چوراسی وچوں جو گُرمکھ اپنا آپ لئے
 سوار، تِس ساری سرشٹی اکو روپ نظری آئیا۔ کوئی گنجائش نہ رہے آگے پُچھن دا کوئی سوال، مصلیٰ حل گھر وچ دئے کرائیا۔ جو اُچیا
 جو جنیا تِس دے سرتے کوکے کال، بن گُرمکھان رہت نظر کھئے نہ آئیا۔ اوس ستگر نوں لو بھال، جس گُرمکھو تہاڈی بنت بنائیا۔
 روگ سوگ چنتا سرب مٹ جان، دُکھ پوہ نہ سکے رائیا۔ لیکھا جگت جانے شاہ کنگال، اُوچ نیچ ذات پات جھگڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ
 پُرکھوتم صاحب سوامی تہاڈی کرے آپ پرتپال، کلجگ اتم تتی وا نہ لگے رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا
 ور، تھوڑیاں اکھراں وچ بھتا مان رکھائیا۔ دُنیا دا مالک دُنیدار، ہر ساچا اک اکھوائیا۔ سو صاحب سب دا سانجھا یار، سگلا سنگ
 نبھائیا۔ سچکھنڈ نواسی ایکنکار، اکل کل دھاری اپنی کھیل رچائیا۔ وشن برہما شو جگ چوکرئی آؤندے رہے گر اوتار، پیر پیغمبر اپنا راہ
 جنائیا۔ ستجگ تربتا دواپر کلجگ پیتے وچ سنسار، کوئی کوٹ جیو جنت سادھ سنت گئے پھیرا پائیا۔ بن گُرمکھ گُرسکھ ہرجن ہربھگت کیسے
 پائی نہ ہر کی سار، ست سچ سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ کلجگ انت سب نوں دے اندھیری رات، چار کُنٹ دہ دشا اندھیرا چھائیا۔ دوئے جوڑ
 پرہ آگے کرو نمسکار، تُوں میرا میں تیرا دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ کیرپاندھ تہاڈے اندر کر کیریا دیوے دیدار، بجرکپائی کھول وکھائیا۔ تِس ویلے
 دُکھ کوئی نہ رہے وچ سنسار، سکھ آتم آتم وچوں دئے درسائیا۔ من واسنا ڈھیہ ڈھیری ہووے خاک، اندر شیطان کرے نہ کھئے لڑائیا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں سدا اِکو رنگ رنگائیا۔ بھگتاں رنگ چاڑھے گوڑھے، اُتر کدے نہ جائیا۔ جس جن بخشے اپنی دھوڑ، دُکھ درد سنسا روگ دئے چُکائیا۔ چُتر سُگھڑ بنا مَورکھ موڑھے، اپنے دھندے لائیا۔ اتر دے جوتی نَور، نِرگن جوت کرے رُشنائیا۔ شبد اناد سنا نَور، تِریا مان مِٹائیا۔ نظری آوے حاضر حَضور، ہر مندر بیٹھا بے پرواہیا۔ کوٹ جنم دے بخشنہار قصور، کسر اعشاریئے وچ سب کچھ دئے اُڈائیا۔ جو پردیوں ہر دے آگے کرے بینتی سو آد جُگاد ہوئے منظور، یرتھی ارداس گُرمکھ کدے نہ جائیا۔ صاحب سَتگر سرب کلا بھرپور، سمرتھ داتا وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر وچ گھر ویکھو نیچ نیتر نین دئے کھلائیا۔

* ۱۵ اَسو ۲۰۲۰ پکرمی گلزار سنگھ دے گرہ پنڈ شاہو ضلع فرورپُر *

سری بھگوان کِریا کر، گر اوتار منگ منگائیا۔ پروردگار دے ور، پیر پیغمبر سیس جھکائیا۔ کوڑی کِریا اکھیڑ جڑ، لوکات رسن نہ پائیا۔ ترے گن اگنی رہی سڑ، جیو جنت جگت کُرائیا۔ کوٹن کوٹ صفتی ناؤں تیرا رہے پڑھے، رسنا جہوا بتی دند بلائیا۔ ذات پات اوچ نیچ کوئی نہ سکے ہر، ہر کا بھیو کھئے نہ پائیا۔ راؤ رنگ چُکے کھئے نہ ڈر، بھے سکے نہ کھئے مِٹائیا۔ بھرے بھلے ناری نر، ہر نرائن نظر کسے نہ آئیا۔ بن ہر نامے خالی دسن سیس دھڑ، ساچی وست نظر کھئے نہ آئیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ لکھ چوراسی ویکھیا گھر گھر، سُنجے مندر دین دُہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور، صاحب سَتگر تیری سرنائیا۔ صاحب سَتگر ہر سوامی، وڈ وڈے تیری وڈ وڈیائیا۔ آد جُگادی نِرگن نِرویر انترجامی، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ جُگ چوکر دی شاستر سمرت گاؤندے تیری کہانی، گر اوتار تیرا ناؤں دھیائیا۔ پیر پیغمبر تیرا رس منگدے امرت پانی، خالی جھولی آگے ڈاہیا۔ تیرا ناؤں نرنکارا سارے کھندے شاہ سُلطانی، شاہ پاتشاہ اِکو اک اکھوائیا۔ تیرا حُکم آد جُگاد دو جہانی، برہمنڈ کھنڈ اِکو کار جنائیا۔ روپ رنگ ریکھ تیری نظر نہ آئے کھئے نشانی، جگت نیتر درس کھئے نہ پائیا۔ کلجگ اتم بھرے بھلی چارے کہانی، اندج جیرج اُتبھج سینج ساچا بھیو نہ کھئے جنائیا۔ سار نہ پائے چارے بانی،

چاروں کُنٹ دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، ور داتے تیری وڈیائیا۔ گُر اوتار کھن بول، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ پیر پیغمبر اپنا پڑدہ رہے پھول، سچ سندیسہ اِک جنائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا کل انت ہوئی انہول، تیری سار کھئے نہ پائیا۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ پیا گھول، لوکات جھگڑا سکے نہ کھئے چُکائیا۔ بھیکھ پکھنڈ ہوئے ہنگتا مایا ممتا وجے ڈھول، چاروں کُنٹ کرے شنوائیا۔ صاحب ستگر شاہ پاتشاہ ست دوارا اِکو کھول، در دروازہ دے لاپیا۔ ساچے کُنڈے تول اگئی تول، دھارن اپنی دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِک دینا ساچا ور، تیرے در سچے عرضوئیا۔ ساچی عرض تیرے دربار، درگاہ ساچی سچ جنائیا۔ سچ دروازہ کھول وچ سنسار، مہاسار تھی اپنا پھیرا پائیا۔ ساچا مندر چار ورن دے وکھال، کھتری براہمن شوڈر ویش گھر اِکو نظری آئیا۔ پرگٹ کر ڈھر دی دھرم سچے دھرمسال، دِپیک دِپانرگن جوت کر رُشنائیا۔ آ کے ویکھ مُریدان حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ نیتر روون غریب نانے جگت کنگال، اندرے اندر مارن دھاپیا۔ حل ہووے نہ کیسے سوال، دردیاں درد نہ کھئے ونڈائیا۔ کلجگ کوڑا ڈورُو ڈنکا وجے تال، نو نو ناچ ربا کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دے سچا ور، کل کالکھ دے مٹائیا۔ صاحب ستگر ہو دیال، دوئے جوڑ چرن نمسکاریا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر کھن ہوئے تیرے بال، تیرا بھيو کھئے نہ آ ربا۔ جگ چوکڑی سیوا کر کے آئے وچ جہان، بن سیوک روپ وٹا لیا۔ ڈھر سندیسہ تیرا دیندے رہے سِری بھگوان، شبدي ڈھولا راگ سُنا لیا۔ زرویر زرنکار نراکار لو پچھان، ہر گھٹ اندر سوہبا پا ربا۔ کایا مندر اندر وڑ کے ساچے پوڑے چڑھ کے ویکھو آپ مہان، بند کواڑ گنڈا لاه ربا۔ دیا نرمل جوتی جوت جگے مہان، محل اٹل اِک رُشنا ربا۔ ساچی سیجا آتم انتر تخت نواسی نظری آئے اِک بھگوان، بھگون اپنا بھيو چُکا ربا۔ ستگر سچا بنے اِکو کابن، بنسری ساچی نام سُنا ربا۔ دیونہار اِلابی پیغام، ساچا کلمہ آپ پڑھا ربا۔ جانوہارا ڈھر اسلام، اسم اعظم اِک جنا ربا۔ بناونہارا سرب غلام، ڈھر دا حکم اِک ورتا ربا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، تڈھ بن نظر کھئے نہ آ ربا۔ کِرپا کر سچ بھگونت، تڈھ بن نظر کھئے نہ آئیا۔ نیتر روون کلجگ سنت، بھگت بیٹھے راہ تکائیا۔ ترے گن مایا پئی بے انت، پڑدہ سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ چاروں کُنٹ گڑھ بنیا ہوئے ہنگت، ہنگ برہم نہ کھئے سمجھائیا۔ تیرا بھيو نہ پاوے کوئی پنڈت، بودھ آگادھ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ کٹ

وچھوڑا نارکت، سُرَت سَوانی شبد ہانی مِلے چائیں چائیا۔ کایا چولی چاڑھ رنگ بسنت، پرہہ اپنی دیا کھائیا۔ ساچا دس اکو منت، منتو اپنا دے سمجھائیا۔ چار ورن بنا اکو بنت، اوچ نیچ ذات پات رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، پچھلا لیکھا دے مکھائیا۔ کرپا کرے سری بھگوان، بھگون اپنی دیا کھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کرو دھیان، دو جہاناں والی آپ سمجھائیندا۔ کلجگ اتم پرگٹ ہویا آن، نہکلنک کل کلکی پھیرا پائیندا۔ جس دا شبد نشانہ جھلے دو جہان، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پرکاش آپ سہائیندا۔ تس دا سچ سندیسہ اک فرمان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ پھرے دروہی زمیں اسمان، جابر جبر اپنا زور جنائیندا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ چارے کھانی ویکھے آن، چارے بانی بھیو چکائیندا۔ سنت سہیلے گرمکھ گرسکھ لے پہچان، بے پہچان اپنا کرم کھائیندا۔ کر کرپا دیوے ساچا نام پیغام، دھر سندیسہ اک سنائیندا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش اکو ویکھو ہر گھٹ رام، نرگن نرگن کھیل کھلائیندا۔ نام اگنی بنسری شبد سنائے سچا کھن، سُر تال اکو اک سمجھائیندا۔ سچ پیغمبر دھر پیغام دیوے آن، کلمہ کائنات درڑائیندا۔ ساچا ستگر منتر دیونہارا ست نام، ست ستوادی آپ سمجھائیندا۔ کلجگ اتم کوڑی کرپا میٹے نشان، ہومے ہنگتا برج ڈھائیندا۔ ستجگ سچا مارگ دسے آن، چار ورن اکو راہ وکھائیندا۔ اتم دیوے اک گیان، برہم ودیا آپ پڑھائیندا۔ اوچ نیچ راؤ رنک ہر کا ناؤں اندر باہر سارے گان، گہر گمبھیر اپنا بھیو کھلائیندا۔ بھاگ لگائے کایا ساڈھے تین ہتھ مکان، مندر اکو اک وڈیائیندا۔ جس گھر گھر وچ وسے بھگوان، سو بھگتاں پڑدہ آپ اٹھائیندا۔ کرپا کر وڈ مہروان، مہر نظر آپ تکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پچھلا لیکھا انت مکھائیندا۔ پچھلا لیکھا جائے مک، لوکات رہن نہ پائیا۔ کلجگ جھوٹھا بوٹا جائے سک، امرت سینچ ہرا نہ کھئے کرائیا۔ کوڑی کرپا شوہ دریائے دیوے سٹ، آگے ہو نہ کھئے پچائیا۔ کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار جڑ دیوے پٹ، بلدھاری اپنا بل پرگٹائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش اک بنائے مٹھ، چار ورن ناٹھ جوڑے بھیناں بھائیا۔ ستجگ سہائے ساچی رت، اباشی اچت خوشی منائیا۔ کرے پرکاش جو نرگن دھار بیٹھا لک، نرویر اپنا درس کرائیا۔ بھگت بھگوان بنائے ساچے پت، پتا پوت خوشی وکھائیا۔ ساچی گودی لے چک، شبد ہلارا اک لگائیا۔ مہروان ہو کے جائے تھ، امرت اتم جام مکھ چوائیا۔ دُور دُراڈا نیرن نیرا آ کے لے پچھ، مُرید مُرشد ویکھے چائیں چائیا۔ جنم کرم دا مٹے دکھ، دکھیان

درد لئے ونڈائیا۔ سفل کرائے دھرت مات دی ککھ، مٹکھ جیواں دئے سزائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے سُکھنا رہے سُکھ، گون ویلا پاربرہم پتدیمیشور کلجگ اتم اپنا کھیل وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی کرے ہر کرتار، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ اوچ نیچ جھگڑا دئے نوار، دین مذہب لوکيات رہن کھئے نہ پائیا۔ مانس مانس کرے پیار، مائکھ مائکھ اپنی گندھ پوائیا۔ مانس مانس دئے ادھار، مٹکھتا اکو روپ وکھائیا۔ ساچی سکھیا دیوے ایکا وار، ایکنکار کرے پڑھائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ ہر کا ڈھولا شبد گاؤ جیکار، سچ جیکارا اکو اک سُنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں بنیا سچ پیار، بن پیار سوہنگ روپ سائیا۔ تیرا شبد اگمی دھار، میری خواہش رووے زارو زار، بن ملیاں چین کھئے نہ آئیا۔ جگت وچھوڑا کٹ سرجنہار، سُرتی رووے بانہ ہلار، ساچا کنت اکو اک نظری آئیا۔ چار ورن اٹھاراں برن کھول دیوے کوار، ناطہ توڑ کوڑی کِریا پنچم دھاڑ، سچ سچ ہر کا نام آپ سمجھائیا۔ سچ دوارے دیوے واڑ، کر پرکاش بہتر نار، ترے گن مایا دیوے ساڑ، امرت میگھ اک برسائیا۔ ساچا مارگ دئے وکھال، نظری آئے دین دیال، ناطہ تھے کال مہاکال، بھہ بھیانک روپ نظر کھئے نہ آئیا۔ سچ وکھائے سچی دھرمسال، جس گرہ وسے ہر گوپال، جوتی جلوہ نور جلال، نرگن نورو نور نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سب دا لیکھا لیکھے لئے لائیا۔ چار ورن تیرا لگے لیکھا، سو صاحب آپ لگائیا۔ صدی ویہویں سب دا نکلے بھلیکھا، بھانڈا بہرم بھو بھٹائیا۔ پاربرہم برہم جنائے لکھ چوراسی جیو جنت سب دا اکو نیتا، گھر گھر بیٹھا حُکم ورتائیا۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ دین مذہب جس کھیڈی کھیڈا، اتم اپنی ڈھیری دیوے ڈھابیا۔ سرب جیاں پرہہ اکو جہا کرے بیتا، وڈا چھوٹا نظر کھئے نہ آئیا۔ جن بھگت کہے میرا پُت جیٹھا، جو میرا اکو اک ایشٹ منائیا۔ سرب جیاں توں اتم اوہو دیوتا، جس دی کروڑ تیتسا لاگے پائینا۔ جس دی صفت کرے راگ چھتیا، اکھڑ اکھڑ نال ملائیا۔ جس دی مہا گائے دند بتیسا، اچی کوک کوک سُنائیا۔ جس آد جگاد دھر دی دھار اک حدیثا، حضرت سچ سچ سمجھائیا۔ سو پُرکھ ابناشی شاہ سلطان وڈ جگدیشا، جگدیشر اپنا حُکم ورتائیا۔ ساچا چھتر جھلے پرہہ دے سیسہ، دو جہان در بیٹھے الکھ جگائیا۔ اوہ کِریا ندھان جن بھگتاں دسنہارا اک پریتا، پریتیاں پریتی اپنے نال لگائیا۔ لکھ چوراسی بدلنہارا نیتا، نیتیاں آپے ویکھ وکھائیا۔ پاوے سار ہست کیتا، اوچاں نیچاں

تھاؤں تھائیا۔ کلجگ اتم کھیل کرے انڈیٹھا، انڈیٹھڑی کار کھائیا۔ راج راجاناں شاہ سلطاناں خالی کرے کھپسا، خلق خدائی ویکھے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، اوچ نیچ ذات پات لیکھا دئے مکائیا۔ ذات پات اوچ نیچ ناطہ جائے ٹٹ، اتم انت رہن نہ پائیا۔ کوڑی کیریا پلّو جائے چھٹ، آگے سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ ستجگ مولے اکو رت، ہر رتڑی نال ملایا۔ سیری بھگوان صاحب ستگر پئے اٹھ، اٹھ اٹھ اپنا حکم سنایا۔ چار ورن اٹھاراں برن ایک تاکا ایک سوت، تانا پیٹا اپنا نام رکھایا۔ آتم برہم سب دے وسے پنج تت کلبوت، کایا اندر مندر ڈیرہ لایا۔ سب دا ناطہ جڑیا پنج بھوت، ترے گن بیٹھی بندھن پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، چار ورن اکو سرن دئے سمجھایا۔ چار ورن جنائے اکو سرن، سرنگت اک سمجھائیندا۔ کرتا پُرکھ کرنی کرن، ہر قادر کھیل کرائیندا۔ نرہوؤ بھے چکائے مرن ڈرن، جیون جگت آپ جنائیندا۔ کلجگ انت پرگٹ ہویا ہر نرنکارا اُپر دھرن، دھرنی دھرت دھول سوہا آپ پائیندا۔ جن بھگتاں نیتر کھول ہرن پھرن، نج نیتر درس اک کرائیندا۔ پُرکھ اکال سرشٹ سبائی اشٹ دیوے اکو چرن، دو جا گھر نظر کھئے نہ آئیندا۔ سچ دوارے گرمکھ ورلے وڑن، کر کیریا جنہاں اپنا میل ملاییندا۔ اندر وڑ کے ساچا نام اکو پڑھن، سوہنگ ڈھولا اک سمجھائیندا۔ آتم پر ماتم پر ماتم نیڑے ہو کے پلّو پھرن، پھڑیا پلّو نہ کھئے چھڈائیندا۔ درگاہ ساچی سچکھنڈ دوار سب دا لیکھا چکے ورن برن، ذات پات راؤ رنک نظر کھئے نہ آئیندا۔ سو پُرکھ اکال دین دیال لوک مات آیا ترنی ترن، تارنہارا پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سنت سُپیلے بھگت بھگوان، گرسکھ چیلے گرمکھ کر پروان، سچ پروانہ دھر فرمانا نام سندیسہ نر نریشا سرشٹ سبائی اکو وار اک وارا اک نرنکار جھولی آپ بھرائیندا۔

* ۱۶ اَسُو ۲۰۲۰ یَکرمی سابو ضلع فروریزر *
 * ۱۶ اَسُو ۲۰۲۰ یَکرمی سابو ضلع فروریزر *

اپنی رکھیا کیویں لینی رکھ، رکھیا کرے کون تھائیا۔ ٹھگ چور یار اندر ویکھن دی کیہڑی کھلی اکھ، اٹھ پھر دھیان لگائیا۔ کون کورئی کیریا نالوں کرے وگھ، گھر وچ وکھرا دھام وکھائیا۔ پریم پیار پا کے سد سے ساتھ، تیرا سنگ نبھائیا۔ بھہ بھو چکاؤن دی دسے جاچ، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ اندر باہر دوویں فرنے لے واچ، واچک ملیا بے پروا بیا۔ دُور دُراڈا نیرن نیرا رکھوالا ویکھے مار جھات، کون بند تاکی گنڈا لاپیا۔ انتر وڑ کے کایا پوڑے چڑھ کے آتم سیجا کھڑ کے کیہڑی گل جائے اکھ، جس نال پچیا رہنا جگت لوکائیا۔ کون پونجی راکھی کر کے ملے راس، وست جھولی کون بھرائیا۔ راکھی کریں کیہڑی رکھ کے آس، آسا کون دھیان ملائیا۔ کلجگ چار گنٹ جیو جنت سارے دسن نراس، خالی ہتھ رہے وکھائیا۔ نام پونجی کیسے نہ پاس، رسنا جھوا ہوئی ہلکائیا۔ بن ستگر پورے راکھا بن کے کوئی نہ پار لنگھائے کلجگ گھاٹ، ڈونگی دھار وینہدی دسے جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، پچھنہارا اکو گل، راکھا کس گھر ہو کے ویکھ وکھائیا۔ کی راکھا بن کے اڈائیں طوطے کان، چڑیاں باکر ربا لگائیا۔ کی راکھا بن کے اندر ماریں دھیان، میری لٹی نہ جائے وست پرائیا۔ کی راکھا بن کے لوکاں رولا ربا سنا، اچی کوک کوک الاٹیا۔ کی راکھا بن کے پُرکھ ابناشی منگیں اک سرنا، ملے سچ سرن سرنائیا۔ ساچا راکھا دوہاں ویکھے تھاون تھان، من برہم کون سیو کھائیا۔ جیو برہم دی ہونے نہ لکھتا، کوٹن کوٹ بیٹھے دھیان لگائیا۔ رسنا جھوا بنے وڈ وڈ بکتا، شاستر سمرت وید پُران رہے سنائیا۔ بن ستگر پورے کوئی بھیو نہ بائے ہر دا، ہر مندر پڑدہ سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ اکو کھیل نرائن نر دا، جن بھگتاں اپنی بوجھ بوجھائیا۔ برہم برہم برہم کہہ کہہ سارا جہان پھردا، برہم پاربرہم میل نہ کھئے ملائیا۔ اپنی اچھیا اندر ہر کوئی اڑدا، ساچے پوڑے پھڑ نہ کھئے چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، لیکھا جانے گھر گھر دا، ویکھنہارا تھاون تھائیا۔ پوری لختا دی جے لوڑ، لوڑ پوری دئے کرائیا۔ اندر سرتی دئے جوڑ، شبدی تند بندھائیا۔ جگت واسنا دیوے ہوڑ، رس اکو اک وکھائیا۔ لیکھا چکا تور مور، مُحبت اکو نال بندھائیا۔ پنچ وکار نہ پاوے شور، شورش سب دی دئے گوائیا۔ جو جن منگے دو کر بینتی دئے جوڑ، نرگن سرگن دوہاں میلا دئے ملائیا۔ کر پرکاش اندھ گھور، کایا مندر دیپک جوت کرے رُشنائیا۔ آگے اپنے لئے تور، توت اپنا حکم

منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، در آیاں لیکھا لیکھ وچ رکھائیا۔ در آیاں لیکھا جائے لگ، سچّی لکن لگائیا۔ اندر بُجھائے کوڑی آگ، امرت میگھ برسائیا۔ لیکھے لائے بڈھے بڈّ، نڈھا روپ وٹائیا۔ جس گھر نوں سارے آئے چھڈّ، اوس گھر وچ دئے ملائیا۔ جس دی کیسے نہ پائی حد، بے انت بے پرواہ اکھوائیا۔ سو کر کِریا اپنے در لئے سدّ، صدا اِکو نام سُنائیا۔ بن مکیوں کعبیوں کایا حُجرے اندر کرائے حج، سچ محرابے محبوب اِکو نظری آئیا۔ دُهن آتمک ناد اگئی جائے وچّ، تند ستار نہ کھئے پلائیا۔ درشن دیوے اُپر شاہ رگ، نو دوارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ پھڑ کے ہنس بنائے کگ، کاک ہنس روپ وٹائیا۔ نیت درس کرائے رچّ، انتر آتم جوت رُشنائیا۔ کوڑی کِریا بھانڈا بھرم جائے بھجّ، ساچی سیکھیا اِک سمجھائیا۔ ہر سَتگر سرنائی بہنا سچ، مجلس دوّجی نہ کھئے وکھائیا۔ انت کنت بھگونت دو جہان پڑدہ دیوے کجّ، نام دوشالا اِکو اُپر رکھائیا۔ آئے دوار کر کے جانا سچّا حج، بن حاجیوں حاجی روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، من منسا منسا وچ کھپائیا۔

* ۱۶ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی بگر سینگھ دے گرہ برگاڑی *

ہر کا نام چلے سچ ایک، دو جہان ڈھولا جس گائیا۔ ہر کا مکان وسے سچ ایک، نرگن سرگن سوہا پائیا۔ ہر کا نشان جھلے سچ ایک، برہمنڈ کھنڈ سیس نوائیا۔ ہر کا نام چلے سچ ایک، لگھ چوراسی جیو جنت سرب پڑھائیا۔ ہر کا نام بان چلے سچ ایک، جن بھگتاں بجرکپاٹی چیر وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچّا شہنشاہیا۔ ہر کا نام چلے پرہ دات، دیونہار وڈی وڈیائیا۔ کوڑی کِریا میٹ اندھیری رات، ساچا نور کرے رُشنائیا۔ آتم پرما تم سُنائے ساچی گاتھ، سَتجگ ڈھولا راگ الائیا۔ اندر باہر دیوے ساتھ، سکلا سنگ نیہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ہر کا نام چلے جگ چار، چوکڑ اپنا بندھن پائیا۔ ہر کا نام سمرن سمرت گر اتار، پیر پیغمبر رہے جس گائیا۔ ہر کا نام دو جہان کرے جیکار، وشن برہما شو دئے اٹھائیا۔ ہر کا نام برہمنڈ کھنڈ پاوے سار، پُری لوہ بھیو چُکائیا۔ ہر کا نام سَتجگ تریتا دواپر کجگ شاستر سمرت گاؤندے رہے وار، راگ راگنی نال

رلائیا۔ ہر کا نام لکھ چوڑاسی ہر گھٹ اندر کرے پساں، گھر گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ ہر کا نام شبداگم سچی ڈھنکار، انحد نادى راگ سنائیا۔ جوتى جوت سروپ ہر، آپ اپنى كرىا كر، سد ديونہار وڈيائيا۔ ہر کا نام سچ سہيلا، آد جگاد ديا كمائيندا۔ زرگن سرگن كرائے ميلا، گھر ملنى ميل ملائيندا۔ ويس وٹائے گرو گرى چيلا، چيلا گرى گندھ پوائيندا۔ نت نوت جانے سچا ويلا، وار تھت اپنے ہتھ ركھائيندا۔ جگ چوكرى اچرج كھيل پاربرسم پرہ كھيلا، بهيو ابھيدا آپ كھلائيندا۔ جوتى جوت سروپ ہر، آپ اپنى كرىا كر، ساچا منتر اك سمجھائيندا۔ ساچا منتر نام ست، ست نام وڈى وڈيائيا۔ آد جگاد جگ چوكرى ديونہارا برسم مت، برسم وديا كرے پڑھائيا۔ نار بہتر نہ ابلے رت، رتى رت دئے سكايا۔ ڈيرہ ڈھاپے من مت، گرمت اكو اك جنائيا۔ انحد ناد دھن سنائے انحد، دھر دى بانى بان الايا۔ زرگن نور كر پركاش، جوتى جوت كرے رشنائيا۔ سووت جاگت مار آواز، سوئى سرتى آپ اٹھائيا۔ جوتى جوت سروپ ہر، آپ اپنى كرىا كر، آد جگاد اكو نام ورتائيا۔ آد جگاد نام اك، ايكنكارا آپ پرگٹائيندا۔ جس دى مہا شاستر سمرت ويد پُران گئے لكھ، لكھ لكھ ليكھ نہ كھئے مكايندا۔ جس دوار گرى اوتار پير پيغمبر منگن بھكھ، پنج تت دوئے جوڑ واسطہ پائيندا۔ جس دا راہ تگن من ركھ، نيتز نين سرب اٹھائيندا۔ سو نام زرنكار جگ نيتز كيسے نہ آئے دس، اكھر روپ نہ كھئے وٹائيندا۔ وسے دھام سدا انڈٹھ، انڈٹھرى كار كمائيندا۔ نت نوت كر كے بت، سرى بھگوان اپنى وست آپ ورتائيندا۔ جن بھگت بنائے مت، متر پيارا اكو نظرى آئيندا۔ جوتى جوت سروپ ہر، آپ اپنى كرىا كر، ساچا نام اك پرگٹائيندا۔ ساچا نام الكھ اگم، بے انت وڈ وڈيائيا۔ نہ مرے نہ پئے جم، ہتھو ہت نہ كيسے وكائيا۔ پون سواس نہ كھئے دم، رسنا جہوا نہ صفت صلاحيا۔ زروير ہو كے كرے اپنا كم، ذات پات ونڈ نہ كھئے ونڈائيا۔ نہ گھڑے نہ ديوے بھن، بھننہارا نظر كھئے نہ آيا۔ نہ سورج نہ كوئى چن، منڈل منڈپ روپ نہ كھئے وٹائيا۔ وشن برہما شو سارے كہن دھن دھن، دھن دھن تيرى وڈيائيا۔ سچا نام پركھ اكال دين ديال تھر گھر ساچے آپے ليا جن، بن كے دھن جنيندى مائيا۔ نہ كوئى دسے پنج تت تن، كايا كپڑ نظر كھئے نہ آيا۔ زروير زرنكار اپنا بيڑا آپے بتھ، اپنے كندھ اٹھائيا۔ جوتى جوت سروپ ہر، آپ اپنى كرىا كر، كرے كھيل ساچا ہر، اكو نام صفت صلاحيا۔ اكو نام دسے سو، سو پركھ زرنجن وڈى وڈيائيا۔ اكو نام ديوے لو، سچ پركاش كرے رشنائيا۔ اكو نام ڈرمت ميل ديوے دھو، پت پت پت پوت دئے كرائيا۔ اكو نام وكھائے ساچا

ڈھوآ ڈھو، وست امولک اک جنائیا۔ اکو نام جوتی، جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، دو جہاناں ربا جنائیا۔ ایک نام پرہ دی دھار، دھار دھار وچوں پرگٹائیا۔ ایک نام شبد سار، سار سب دی ربا پائیا۔ ایک نام ہر کرتار، قدرت قادر ویکھ وکھائیا۔ ایک نام رہے جگ چار، جگ چوکڑی حکم ورتائیا۔ ایک نام گر اوتار، پیر پیغمبر ڈھولا گائیا۔ ایک نام بھگت بھنڈار، ابناشی کرتا آپ ورتائیا۔ ایک نام سنت بھکار، در درویش بیٹھے اکھ جگائیا۔ ایک نام بھگتاں دیوے پیج سوار، مہر مہر نظر اٹھائیا۔ ایک نام گرمکھاں بیڑا دیوے تار، شوہ دریا نہ کھئے رڑھائیا۔ ایک نام گرسکھاں انتر آتم کرے پیار، باہروں نظر کیسے نہ آئیا۔ ایک نام کھتری براہمن شوڈر ویش چارے ورنان دئے آدھار، برن اٹھاراں اکو رنگ رنگائیا۔ ایک نام مندر مسجد شوڈوالے مٹھ گاون وارو وار، گیت گوہند اک الاٹیا۔ ایک نام شبد جیکار، جے جیکار کرے لوکائیا۔ ایک نام سب دا سانجھا یار، دوئی دویت ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ایک نام سرتی کرے سچ پیار، آتم پر ماتم دے ادھار، برہم پاربرہم ملاٹیا۔ ایک نام کایا مندر وسے سچے دربار، ساڈھے تین ہتھ اندر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ ایک نام لکیا رہے ڈونگھی غار، کایا کوری ڈونگھی بھوری نظر کیسے نہ آئیا۔ ایک نام ستگر پورا کر کریا دئے وکھال، نیج نیتر تین کھلاٹیا۔ ایک نام دیوے جلوہ نور جلال، ظاہر ظہور کر رُشناٹیا۔ ایک نام دو جہاناں بنے دلال، سچ دلالی اک کھائیا۔ ایک نام حقیقت ویکھے حق حلال، لاشریک حکم ورتائیا۔ ایک نام سچکھنڈ دوار وکھائے سچی دھرمسال، دھرم دوارا اکو اک پرگٹائیا۔ ایک نام لیکھا چکائے شاہ کنگال، اوچاں نیچاں راؤ رنکاں اکو مان دوائیا۔ ایک نام لہنا دینا توڑے کال مہاکال، رائے دھرم لیکھا دئے گوائیا۔ ایک نام درگاہ ساچی سچکھنڈ پرہ چرن دوار دئے بہال، آون جاون توڑے جم کی پھاپیا۔ ایک نام نت نوت چلے نال، اندر باہر سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچا نام اکو اک سمجھائیا۔ ایک نام سچا گیت، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ کیسے ہتھ نہ آئے مندر مسیت، شوڈوالے مٹھ نیتر تین نیر سرب و ہائیندا۔ آد جگادی جن بھگتاں دیوے ٹھانڈا مسیت، صاحب ستگر جھولی آپے پائیندا۔ چرن کول دسے اک پریت، پریتیوان بھیو چکائیندا۔ لہنا دینا مکے بست کیٹ، راؤ رنگ ویکھ وکھائیندا۔ لکھ چوراسی پرکھنہارا نیت، نیتوان مہر نظر تین اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا نام اک اپائیندا۔ ساچا نام اپا یوگ، یوگ یگیشہ رہے گائیا۔ ساچا نام کرے دھر سنجوگ، دھر دا میلا دئے ملاٹیا۔ ساچا نام

سچکھنڈ دوار بجنشے سچی اوٹ، اوٹ اک اکال رکھائیا۔ ساچا نام کرے پرکاش نرمل جوت، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ ساچا نام جیبا جائے بن
 رسنا جہوا ہونٹ، بتی دند نہ کھئے وڈیائیا۔ ساچا نام بن ستگر پورے کوئی نہ سکے کھوج، کھوج کھوج تھکی سرب لوکائیا۔ ساچا نام کیسے نہ
 آوے سوچ، سوچ سمجھ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ ساچا نام بیٹھا رہے خاموش، گھر گھر وچ ڈیرہ لائیا۔ ساچا نام آد جگاد جگ چوکری بھنڈارا
 رہے اتوٹ، نیکھٹ روپ نہ کھئے وٹائیا۔ ساچا نام دین دئی دو جہان کڈھے ہوئے روگ، چنتا سوگ دئے گوائیا۔ ساچا نام ورتے چوڈاں
 لوک، چوڈاں طبق بیٹھے دھیان لگائیا۔ ساچا نام نت نوت دیوے ساچی موکھ، مکٹ دوارا اک وکھائیا۔ ساچا نام ڈھر دا اک سلوک، سو
 پُرکھ نرنجن آپے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نام سچا سچ سمجھائیا۔ نام سچا ستگر
 اُپدیش، ستگر پورا پُرکھ اکال اک جنائیا۔ جس دے حکمے اندر کوٹن کوٹ برہما وشن مہیش گنپت گنیش، بیٹھے سیس جھکائیا۔ جس دے
 حکمے اندر گر اوتار پیر پیغمبر نت نوت جگ جگ بدل کے بھیکھ، نرگن سرگن پھیرا پائیا۔ جس دے حکم اندر آتم پرما تم کرے سچا ہیت،
 گھر گھر وچ میل ملاوا سہج سُبھائیا۔ سو صاحب ستگر ساچا نام جنائے نیتن نیت، نج گھر وستو دئے وکھائیا۔ گرمکھ ورا سنت سہیلا ہر
 سرنائی لگ کے لئے پیکھ، پیکھت پیکھت اپنی خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ایک نام ہرجن
 ساچے دئے جنائیا۔ ایک نام جن بھکت پیار، سچ پریتی آپ جنائیندا۔ ایک نام سنت آدھار، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ ایک نام گرمکھ شنکار،
 سیس جگدیش آپ سُبھائیندا۔ ایک نام گرسکھ بیڑا لاوے پار، پھڑ باہوں پار کرائیندا۔ ایک نام پرگٹ کرے آپ نرنکار، نرگن اپنا حکم
 ورتائیندا۔ کلجگ انت لے اوتار، نرور اپنی کھیل سمجھائیندا۔ آتم برہم کھول کواڑ، پڑدہ دوئی دویت اٹھائیندا۔ سرب جیاں دا سانجھا یار،
 سگلا سنگ نبھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آپ اٹھال، ڈھر دا لیکھا سچ جنائیندا۔ نو کھنڈ پرتمھی ست دیپ چار کنت دہ دشا ہوئے خوار،
 دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیندا۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ کرے ہاکار، ہندو مسلم سکھ عیسائی اپنا ڈنک وجائیندا۔ پُرکھ اکال دین دیال
 ساچا کرے اک پیار، ڈھر پریتی اک جنائیندا۔ رل مل سارے ایک ناؤں لاؤ جیکار، اکاون باون اپنی گنڈھ پوائیندا۔ لکھ چوراسی اندر نرگن
 نور نرگن دھار، ہنگ برہم سرب سمجھائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن سب دا شاہ سلطان، شہنشاہ اک اکھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آتم پرما تم اکو گھر وکھائیندا۔ آتم پرما تم نام ایک، ایکنکار دئے جنائیا۔ تُوں میرا مین تیرا بھیکھ، دُو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ اک دُو جے نُوں لئیے ویکھ، پڑدہ اوہلا وچوں اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سچّی وڈیائیا۔ سو کہے میرا نام اپار، اپرمپر آپ جنائیا۔ ہنگ کہے میرا پریم اپار، سچ پریتی اک لگائیا۔ سو کہے مین سرجنہار، صاحب ستگر ناؤں دھرائیا۔ ہنگ کہے مین بالک نڈھا سیوادار، ساچی سیو کھائیا۔ سو کہے میرا ٹھانڈا دربار، سچکھنڈ ساچے وجے ودھائیا۔ ہنگ کہے مین تیرا نُوں پَسار، لگھ چوڑاسی ربا سمائیا۔ سو کہے میرا اک جیکار، ہنگ کہے مین ڈھولا گاواں چائیں چائیا۔ دوہاں مل کے پر م پُرکھ دی سچّی بنے دھار، دھار دھار نال ملائیا۔ سوہنگ نام شبد جیکار، سچ منتر اک درڑائیا۔ جس بن پرہ دا چلے نہ کوئی وبار، دو جہان دین دُہائیا۔ سوہنگ رُوپ سرب سنسار، وشن برہما شو سوہنگ دھار اکھوائیا۔ سوہنگ دھار گر اوتار، پیر پیغمبر سوہنگ رُوپ وٹائیا۔ سوہنگ رُوپ پرہ نرنکار، نرگن نرگن ویکھ وکھائیا۔ آد جگاد جس دا منتر فرنا رہے سچے دربار، دو جہاناں وجے ودھائیا۔ سو کرتا قادر قدرت دئے سیکھال، ساچی سیکھیا کرے پڑھائیا۔ کایا مندر اندر سچّی دھرمسال، آتم پرما تم بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ دوہاں مل کے بھوئے سچ وصال، وصل اکو نظری آئیا۔ پر م پُرکھ دا سچّا نام اکو اصل دئے وکھال، بن اکھراں ڈھولا گائیا۔ جس وچ دخل دیوے نہ کوئی دُو جی سرکار، بن پرما تم آتم رعیت راؤ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، دو جہان دیوے ور، نام اکو گھر وکھائیا۔

❖ ۱۶ آسو ۲۰۲۰ پکرمی بھاگ سنگھ دے گرہ دہری خانان ضلع بٹھنڈہ ❖

شاہ پاتشاہ سچ سلطان، در تیرے اک عرضوئیا۔ گر اوتار منگن دان، دُوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ پیر پیغمبرچرن کول کرن دھیان، نیتز نین نین شرمائیا۔ کِرپا کر سری بھگوان، بے انت تیری سرنائیا۔ دو جہان نیتز نیر وبان، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایک دینا ساچا ور، مہروان اپنا پھیرا پائیا۔ دو جہان کرن پُکار، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ وشنو وشنو ویکھ کر وچار، اندریشٹی اپنی درشٹ کھلائییا۔ برہما برہم-ویتا چاروں گنٹ ربا نین آگھاڑ، اپنی آگھ کھلائییا۔ شنکر پاونہارا سار، دھواں دھار سنّ اگم کھوجے

تھاؤں تھائیا۔ میت نظر نہ آئے کوئی مُرار، سجن رُوپ نہ کھئے وکھائیا۔ کر کِریا پرہہ سرجنہار، نرگن نرُویر پُرکھ اکال تیری وڈیائیا۔ ہوں ٹھاکر سیوک منگاں دھوڑی چہار، تیرے چرن اوٹ تکائیا۔ تُوں کرنی کرتا کرنیہار، تڈھ بن قیمت کھئے نہ پائیا۔ اکو در تیرا ٹھانڈا دربار، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، نرگن نرگن ہو سہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دوئے جوڑ، در گھر ساچے واسطہ پائیا۔ سری بھگوان پتپریشور پُرکھ اکال تیری لوڑ، نرُویر تیری اکو اوٹ رکھائیا۔ ڈھردرگاہی بے پرواہی شبد اگئی چڑھ گھوڑ، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ لوک پرلوک رس دے مٹھا کوڑ، امرت میگھ دے برسائیا۔ چاروں گنٹ اندھیرا گھور، نو کھنڈ ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ پنج وکارا دیوے کوئی نہ ہوڑ، شاستر سمرت وید پُران اچی کوکن دین ڈہائیا۔ گیتا گیان چلے کوئی نہ زور، باران اکشر صفت نہ کوئی صلاحیا۔ انجیل قرآن نیتر روون زارو زار، ہنجهوٹاں ہار اک پروٹیا۔ پیر پیغمبر واجاں رہے مار، دروہی تیرے نام خدائیا۔ چارے کھانی رووے دہاہاں مار، دھرنی دھرت دھول رہی گر لائیا۔ چارے بانی گئی ہار، پرا پسنتی مدھم بیکھری بیٹھی مکھ چھپائیا۔ ترے گن مایا نار ہوئی مٹیاری، کلجگ اپنا جوین رہی وکھائیا۔ پنج تت لاڑا کرے خبردار، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ دہ دشا پھرے وارو وار، چاروں گنٹ اپنا پھیرا پائیا۔ سادھ سنت جیو جنت آتم پر ماتم کرے نہ کھئے پیار، ساچا رنگ تن نہ کھئے رنگائیا۔ جوٹھ جھوٹھ دہ دشا سرب کرے خوار، ڈورُو اپنا ڈنک وجائیا۔ کر کِریا سرجنہار، بے انت بے پرواہ در تیرے الکھ جگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ نر نریشا ایکنکار اکو اک جنائیا۔ سچ سندیسہ دئے پیغام، گر اوتاراں پیر پیغمبراں آپ جنائیندا۔ لیکھا جانے نو جوان، بے پرواہ اپنی دھار سمجھائیندا۔ سرب جیاں پرہہ دیونہار گیان، بودھ اگادھا آتم بھیو کھلائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ اکو راگ سنان، کوڑی کِریا کرنہار کھنڈت، نام کھنڈا تیز چند پرچنڈ اک چمکائیندا۔ گرھ توڑے ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اپنا بھیو کھلائیندا۔ چار ورن بنا اکو سنگت، آتم پنگت آپ وکھائیندا۔ لیکھا توڑ کوڑی دھار جیرج انڈج، اُتبھج سیبج اپنے لیکھے لائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ڈھر سندیسہ اکو وار جنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کر نمسکار، سچ دھیان اک لگائیا۔ تیری کِریا سرجنہار، شاہ پاتشاہ تیری وڈیائیا۔ جگ چوکرئی تیری دھار، نرگن سرگن کھیل کرائیا۔ تیرا نام شبد جیکار، ستجگ تریتا دواپر کلجگ رہے جس

گائیا۔ ہوں بالک بالی بُدھ نادان، تیرا انت کھئے نہ پائیا۔ نت نوت تیرا سُندے رہے ڈھر فرمان، سچ سندیسہ اکو اک الائیا۔ سیوا کردے وچ جہان، لکھ چوراسی جیو جنت سمجھائیا۔ تیرا لیکھا لکھت دے کے آئے مہان، مہا اکٹھنا کتھ سُنائیا۔ آتم پرما تم دے کے آئے گیان، پاربرہم برہم اپنا بھیو کھلائییا۔ کایا مندر وسدے رہے سچ مکان، مکہ کعبہ شِودوالا مٹھ مندر اکو اک سُہائیا۔ گھر گھر وچ وسے بھگوان، باہر لبھن کھئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرا وچھوڑا رہے نہ رائیا۔ سِری بھگوان دسے میت، مِتر پیارا آپ جنائیندا۔ آد جُگاد جُگ چوکری پرم پُرکھ دا اکو گیت، ساچا سوہلا نام سُنائیندا۔ جس دی مہا کرن بہہ بہہ مندر مسیت، گرُودوار گرُ گرُ بھیو کھلائییندا۔ سو صاحب ستنگر شبد سوامی وسے دھام انڈیٹھ، گھر ساچے اپنا آسن اک لگائیندا۔ جو سرگن نرگن کرے سچ پریت، تِس پریتویان اپنی دیا کھائیندا۔ کایا مندر اندر بند کواڑی کھولے چھوٹی جھیت، پڑدہ اوبلا آپ چُکائیندا۔ ساچا درس اگئی اتیت، مارگ اپنا اک جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد گرُ گردیو سوامی سرب جیاں گھٹ انترجامی، آتم آتم پڑدہ آپ اُٹھائیندا۔ سرب جیاں داتا پرہہ ایک، ایکنکار دئے جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی رکھدے ٹیک، مہروان سِرسب دے ہتھہ ٹیکائیا۔ شاستر سمرت وید پُران جس دا بنیا لیکھ، مہا کتھ کتھ جنائیا۔ جُگ چوکری نرگن سرگن دھارنہارا بھیکھ، لوکات آوے جاوے واہو داہیا۔ کوڑی کِریا سدا سُہیلا میٹے اندھیری رات، ساچا ست چند کرے رُشنائیا۔ لکھ چوراسی وچوں جن بھگتاں کرے ساچا ہیت، پنتکاری اپنا پڑدہ دئے چُکائیا۔ نظری آئے نیتن نیت، نیچ نیتر لوچن دئے کھلائییا۔ آتم پرما تم ساچی دسے اگئی کھیڈ، گوپی کاہن سرتی شبدی گھر ناچ نچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، قُدرت قادر ویکھ وکھائیندا۔ مقامے حق وس سانجھا یار، سچ توفیق اک بنائیندا۔ نُر الاہی پروردگار، جلوہ گر اکو نور ڈگمگائیندا۔ ابا نشی کرتا وسنہارا دھام نیار، سچکھنڈ دوار سوہبا پائیندا۔ تہر گھر بند کواڑ، شبدی سِت سِت دُلا نال ملائییندا۔ لیکھا جانے دو جہان، جودھا سورپیر بلی بلوان، سچ اُٹھائے اک نشان، لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں اکو نظری آئیندا۔ وشن برہما شو دیوے اکو چرن دھیان، سمرتھ پُرکھ وڈ داتا لیکھا جانے جیو جہان، لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت گرہ مندر اندر گھر گھر ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ

اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گُر اوتار پیر پیغمبر لوکھات ساچی سیوا آپ لگائیندا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر سارے رہے آکھ، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ پاربرہم پرہہ داتا دانی سرب گن طاس، وڈ وڈا وڈ وڈیائیا۔ جگ چوکڑی سب دی پوری کرے آس، آسا اپنے نال ملائیا۔ گھٹ نواسی نرگن جوت کر پرکاش، نور نورانہ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی آد جگادی شبد انادی ستگر پورا بن کے داسی داس، برہمویتا دھر دا نیتا، نرگن سرگن سرگن اپنا بھیو چکائیا۔ مات گریہ دا سب نوں کرائے چیتا، جو بھلے جیو پرانیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر دی دھار آپ سمجھائیا۔ دھر دی دھار کرتا پُرکھ، سو صاحب آپ جنائیا۔ پُرکھ اکال سچا درس، دید اکو اک رُشنائیا۔ جنم جنم دی میٹے حرص، کرم کرم دا روگ چکائیا۔ امرت میگھ دیوے برس، نجہر جہرنا اک جہرائیا۔ ترے گن اگنی بچھے تڑپ، سانتک ست ست ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گُر اوتار پیر پیغمبر اکو مارگ دے جنائیا۔ اکو مارگ لہنا سکھ، سو سجن آپ جنائیا۔ بن قلم شاہی درگاہ ساچی لیکھا دے لکھ، کاغذ دوات نظر کھئے نہ آئیا۔ دو جہان نوجوان سری بھگوان ساچا کرنا دے ست، بتکاری اپنی بوجھ بھجھائیا۔ آؤنا جانا کھیل نت نوت، جگ چوکڑی بندھن پائیا۔ سچ بھنڈار پاوے بھکھ، وست امولک آپ ورتائیا۔ نرگن سرگن زوریر ہو کے آئے دس، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، وست امولک کایا گولک گھر گھر وچ آپ رکھائیا۔ گُر اوتار کرن ارداس، پرہہ تیرے چرن ملے وڈیائیا۔ لوکھات رہنا سدا پاس، بے پرواہ وچھڑ کدے نہ جائیا۔ تیرا منڈل تیرا منڈپ تیری پائے راس، تیرا نور تیرا روپ گویا کابن نظری آئیا۔ تیرا ویکھئے کھیل تماش، سینتا سرتی تیرے نال پرنائیا۔ تیرا نام جنائے بودھ آگادھ، نش اکھڑ اکھڑ تیری پڑھائیا۔ تیرا لیکھا وچ سدا وسما، بسمل تیری دھار نظری آئیا۔ مہروان ہو کے دے اپنی داد، مہر نظر اک اٹھائیا۔ سیوا کریئے وچ برہماد، برہمانڈ تیرا حکم سُنائیا۔ ناطہ جوڑیئے جیرج انڈ، اُتہج سینج بندھن پائیا۔ نرگن سرگن دیدے گنڈھ، تیری گنڈھ تڈھ بن کھول سکے نہ کوئی رائیا۔ تیرے پریم پیار اندر پئی سچی ٹھنڈ، سینتل سانتک ست روپ وٹائیا۔ تیرا نور تیرا چند، تیرا سوریا تیرے چرن کرے رُشنائیا۔ ہوں سیوک داس بھکھاری رہے منگ، در درویش اکھ جگائیا۔ کِرپا کر سورے سرینگ، شاہ پاتشاہ مہر نظر اٹھائیا۔ انگیکار لاؤنا انگ، انگ اپنے نال ملائیا۔ تیرا نام

وجائیے مردنگ، انحد انادی سُر تال رکھائییا۔ لکھ چوراسی اندر ویکھیئے لنگھ، سُکھمن ٹیڈھی بنک ایڑا پنگل راہ وچ سکے نہ کھئے اٹکائییا۔ تیرے مندر وڑ کے ساچے پوڑے چڑھ کے آتم سیجا کھڑ کے پرہو تیرا گائیے چھند، ٹوں میرا میں تیرا، سوہنگ ست سرُپ سہائییا۔ اوتھ پچھلا کوئی رہے نہ جھیڑا، کھلا دسے اکو ویہڑا، جتھے بھگتاں لگا ڈیرہ، دوْجا نظر کھئے نہ آئییا۔ نہ کوئی دسے چوراسی گیڑا، نہ کوئی کہے پتا پُت میرا، نہ کوئی ناری کنت پاوے گھیرا، بہین بھائی سنگ نہ کھئے بنائییا۔ کوڑی کیریا مٹے جھیڑا، مایا ممتا ہوئے ہنگتا اُجڑے کھیڑا، اکو رُپ تیرا نظری آئے نہ کوئی سنجھ نہ سویرا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اک وکھاؤنا ساچا گھر، جس گھر تیرے نام وجے ودھائییا۔ پُرکھ اکال اکھ سُناؤندا اے۔ دُھر دا بھيو کھلاؤندا اے۔ سچکھنڈ نواسی اپنا پڑدہ لاؤندا اے۔ مُکھ نقاب نہ کھئے رکھاؤندا اے۔ جلوہ اکو نُور رشناؤندا اے۔ جوتی جوت ڈگمگاؤندا اے۔ ساچے مندر سوہیا پاؤندا اے۔ چھپر چھن نہ کھئے چھہاؤندا اے۔ چار دیوار نہ کھئے بناؤندا اے۔ باڈھی سنگ نہ کھئے رکھاؤندا اے۔ سورج چند نہ کھئے چمکاؤندا اے۔ منڈل منڈپ نہ کھئے وکھاؤندا اے۔ وشن برہما شو نظر کھئے نہ آؤندا اے۔ پُرکھ اکال دین دِیال سچ دوارے اکو سوہیا پاؤندا اے۔ آد جگادی نوجوان، بردھ بال نہ رُپ وٹاؤندا اے۔ جدھر ویکھے مار دھیان، اپنا آپ آپے نظری آؤندا اے۔ آپے کھیل کرے مہان، اپنی بنت آپ بناؤندا اے۔ اپنی اچھیا کر پردھان، اپنے وچوں پرگٹاؤندا اے۔ آپے راجا بن راجان، شہنشاہ اپنا ناؤں دھراؤندا اے۔ آپے بنے حُکران، دُھر فرمانا آپ سُناؤندا اے۔ آپے بن کے در دربان، درویش اپنی سیو کھاؤندا اے۔ آپے کھیل کرے مہان، ناری کنت رُپ وٹاؤندا اے۔ آپے سیجے چڑھے آن، رنگ رلی آپ مناؤندا اے۔ آپے بن ناررکان، جوہن نُور وچوں پرگٹاؤندا اے۔ آپے ویکھے مار دھیان، بن اکھاں ویکھ وکھاؤندا اے۔ آپے کھیل کرے بھگوان، بھگوان اپنی کار کھاؤندا اے۔ آپے ہوئے مہروان، مہر مُحبت اپنی آپ سمجھاؤندا اے۔ آپے جنی جن بن کے جنے بال نادان، پچہ شبداک پرگٹاؤندا اے۔ ساچا ست کر پردھان، دُھر سندیسہ اک سُناؤندا اے۔ اٹھ لاڈلے میرے نوجوان، تیرے جہا دوْجا نظر کھئے نہ آؤندا اے۔ تیری سیوا لواں مہان، تھر گھر تیرے لیئے بناؤندا اے۔ تیرا حُکم بنائے حُکران، سر تیرے ہتھ ٹکاؤندا اے۔ تیرا بنس جنائے مہان، وشن برہما شو تیری گود بہاؤندا اے۔ تیرا کھیل کرے گن ندھان، گنوتتا اپنا گن تیرے وچوں باہر کدھاؤندا اے۔ ترے گن مایا پنج تت تیرا انگ کٹاؤندا اے۔ چارے کھانی کر پروان، انڈج

جیرج اُتہج سیبج لگھ چوڑاسی تیرا بندھن پاؤندا اے۔ چارے بانی دے گیان، پرا پسنٹی مدھم بیکھری تیرے وچوں پرگٹاؤندا اے۔ وشنوں منگے تیتھوں پکوان، برہما برہم تیرا روپ منگ منگاؤندا اے۔ شنکر تیرا منگے بل مہان، ترے گن مایا میٹ مٹاؤندا اے۔ کر کرپا پُت سُبجان، سِری بھگوان سب کچھ تیرے ہتھ پھڑاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد پُرکھ اپنی رچنا رچ شبدی مارگ اک چلاؤندا اے۔ شبد کہے پرہ میرے میت، صاحب ستگر تیری سرنائیا۔ میں بالا نگا کپٹن کپٹ، تیرا بھیو کھئے نہ آئیا۔ میں نیکن نیک نیچو نیچ، بے انت تیری سوہا کہن نہ پائیا۔ کرپا کر موہے بخش اک پریت، در تیرے منگ منگائیا۔ میں سدا پرہو تیرے وسان چرن نزدیک، دو جا گھر نظر کھئے نہ آئیا۔ تُوں آد جگادی رہن ہارا اتیت، سچکھنڈ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ خالی جھولی تیتھوں منگاں بھیکھ، دات اٹلڑی دے ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، دو جے در منگن کدے نہ جائیا۔ سِری بھگوان سچ سمجھاؤندا اے۔ سِر اپنا ہتھ ٹکاؤندا اے۔ شبد سٹ آپ جگاؤندا اے۔ ابناشی اچت تیری آسا پور کراؤندا اے۔ تھر گھر سوہے تیری رت، کوٹن کوٹ برہمنڈ تیرا نور پرگٹاؤندا اے۔ تیری کرن کرن وچوں ونڈ کے ونڈ، سورج چند نور چمکاؤندا اے۔ تیری اچھیا اندر کھیل کرے برہمنڈ، برہما تیری دھار درساؤندا اے۔ ترے گن مایا پنج تت تیرا بندھن پائے بندھ، ڈوری تیرے ہتھ پھڑاؤندا اے۔ لگھ چوڑاسی کھیل کرے سورا سرہنگ، سُر تال تیرے وچ رلاؤندا اے۔ نو دوارے ونڈے ونڈ، دسم دواہری تیرا گھر سہاؤندا اے۔ گھٹ گھٹ اندر تیرا آپ وچھائے پلنگ، پاوا چول نظر کیسے نہ آؤندا اے۔ ساچا نور جوت زرنجن چاڑھے چند، سورج چند سرب شرمائندا اے۔ آد جگاد تیرا رکھ سنگ، جگت وچھوڑا نظر کھئے نہ آؤندا اے۔ تیرا چاڑھ اگتی رنگ، پنج تت چولا آپ سہاؤندا اے۔ سرشٹ سبائی دیونہار اند، اند تیرے وچوں پرگٹاؤندا اے۔ اپنا نام صفتی دس چھند، شاہ پاتشاہ حکم ورتاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا روپ انوپ اک پرگٹاؤندا اے۔ تیرا روپ انوپ اک پرگٹاوانگا۔ لگھ چوڑاسی وچوں تینوں پھیر آپ اٹھاوانگا۔ کر کے اپنی ساچی مہر، مہر نظر اک اٹھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا میلا میل ملاوانگا۔ ساچا میل اک ملاوانگا۔ تیرا نام مات پرگٹاوانگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ست سروپ نظری آوانگا۔ چارے کوٹ ویکھ وکھاوانگا۔ جوٹھ جھوٹھ میٹ مٹاوانگا۔ کایا کلبوت پڑدہ

لاہوانگا۔ سچ محبوب اکو نظری آوانگا۔ ڈھر دا دیواں آن ثبوت، صدق بھروسہ نال نیہاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تینوں شبد گرو سب دا سرتاج بناوانگا۔ شبد سُت دیوے وڈیائی، سو پُرکھ نرنجن دیا کھائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن مہر نظر اٹھائی، مہروان ویکھ وکھائیندا۔ ایکنکار کہے تیری میری ہوتے نہ کدے جدائی، جڑیا جوڑ نہ کھتے ٹڑائیندا۔ آد نرنجن کہے میں تینوں دیواں رُشنائی، اپنا نور شبدی سچ الائیندا۔ ابناشی کرتا کہے میں تیرا ڈھولا دیواں گائی، بن رسنا جہوا راگ الائیندا۔ سری بھگوان کہے میں تیرا نشان دیاں جھلائی، دو جہاناں ہتھ اٹھائیندا۔ پاربرہم کہے میں تیرا لیکھا ویکھاں تھائوں تھائیں، تھان تھنتر کھوج کھوجائیندا۔ شبد سُت میرے سچ دُلا رے تُوہ بن دوجا دے کوئی ناہیں، جو آد جگاد جگ مارگ لائیندا۔ تیری دھار پنج تت اندر دیاں ٹکائی، تس ٹکا اپنا نام مستک اک وکھائیندا۔ سو اچی کوک پکارے دوویں بانہیں، پُرکھ اکال آد پُرکھ کرتا اپنی کھیل رچائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت جس بنت بنائی، سو گھڑنہار پُرکھ سمرتھ سچکھنڈ دوارے سوہیا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سُت دُلا رے تیری سیوا اک وکھائیندا۔ سُت شبد سیوا جگ چار، سو پُرکھ نرنجن آپ لگائیا۔ سُت شبد تیرا رُپ گر اوتار، بودھ آگادھ تیری پڑھائیا۔ سُت شبد پُری لوء برہمنڈ کھنڈ تیرا پَسار، دو جہان تیری سرنائیا۔ سُت شبد چوڈاں لوک تیرا آدھار، چوڈاں طبق تیرے آگے واسطہ پائیا۔ سُت شبد نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ تیری گلزار، چارے کھانی پُھل پُھلواری تیری مہکائیا۔ سُت شبد تیری آد انت رہے بہار، خزان رُت رُپ نہ کھتے وٹائیا۔ سُت شبد تیرا بنیا رہے پیار، آتم پرما تم تیرا ناطہ جوڑ جڑائیا۔ سُت شبد تیرا وسدا رہے گھر بار، ساچے بھگتاں اندر تیرا محل وسائیا۔ سُت شبد تیرا ہندا رہے جیکار، ساچے سنت تیرا ناؤں ڈھولا گائیا۔ سُت شبد تیرا ہندا رہے ونجار، گرمکھ تیرا ہٹ لین چلائیا۔ سُت شبد تیرا وسدا رہے سنسار، گرسکھ بیٹھے تیرا راہ تکائیا۔ بن ستگر شبد آد جگاد کسے دا بیڑا نہ اترے پار، منج دھار پار نہ کھتے کرائیا۔ ستگر سچا اکو بہتا وچ سنسار، بہتے گرو کم کسے نہ آئیا۔ جو جنم کرم دے وچھڑے میلے آن، آگلا پچھلا وچھوڑا دئے مکائیا۔ جو کایا مندر اندر وکھائے سری بھگوان، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ کھوجن کھتے نہ جائیا۔ جو گھر سُرتی میلا کرے ساچے رام، جو رام ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جو ساچی سخی میلے کاہن، اٹھے پھر بنسری نام رہا وجائیا۔ جو سچے پیغمبر میلے آن، جو گھڑی پل سچ

پیغام رہا سُنائیا۔ سو سَتگر سچا آد جُگاد سدا بلوان، بلدھاری اک اکھوائیا۔ مرے نہ جھے وچ جہان، مات گرہ نہ ڈیرہ لائیا۔ پوہ سکے
 کدی نہ کال، مہاکال نہ بھے۔ ڈرائیا۔ لاڑی مؤت اپنی گود نہ سکے سوال، جوئی جوئی نہ کھئے بھوائیا۔ اوہ سَتگر سچا سب دی کرے پرتپال،
 لکھ چوراسی اپنے وچوں پرگٹائیا۔ سو داتا اکو اک پُرکھ اکال، شبیدی سَت تیرا پتا پُرکھ اکھوائیا۔ لیکھا جان دو جہان، نرگن سرگن دوویں
 دھار وکھائیا۔ جُگ چوکرئی ویکھے آن، مہروان اپنا پھیرا پائیا۔ ساچا کلمہ بول کلام، چاروں کُنٹ دئے سمجھائیا۔ اسم اعظم اک مہروان،
 بے عیب نور خُدائیا۔ محبان بیدو بی خیر یا اللہ، بسمل سب نون دئے جنائیا۔ سچ توفیق اک رفیق، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، سَتگر سچا ایکو ایک، آد جُگاد سب دی ٹیک، جُگ چوکرئی کرے بُدھ بیک، جو جن بیٹھے دھیان لگائیا۔
 سَتگر سچا مانو جگ، جگجیون داتا اک اکھوائیندا۔ جو سدا نت نوت وسے اُپر شاہ رگ، نو دوارے ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ پھڑ پھڑ اندر وڑ
 وڑ لیکھا چکا سیس دھڑ دھڑ ہنس بنا کگ، کاگوں ہنس روپ وکھائیندا۔ بن سدے پیغمبر شبد سندیے نال سد، صدا بھگت بھگونت
 شبد اک سُنائیندا۔ اپنی مہا دسے بودھ آگادھ اکھ، رسنا جہوا کتھنی کتھ انت کھئے نہ پائیندا۔ گرُمکھ گرَسکھ ہرجن ہریگت پھڑ کے
 چاڑھے نام رتھ، بن رتھوابی سیو کھائیندا۔ کر کرپا کرپاندھان ٹھاکر سوامی کایا مندر اندر کھول وکھائے ہٹ، نام ہیرا رتن امولک گھر گھر
 وچوں جھولی پائیندا۔ ایہو کھیل پُرکھ سمرتھ، جن بھگتاں ایکرا راہ دیوے دس، اوچھڑ راہ کھئے نہ پائیندا۔ شبد گر گرُمکھاں دیوے گرمت،
 من مت ڈیرہ ڈھابندا۔ لیکھا چکے تت اٹھ، نو در پندھ کوئی ربن نہ پائیندا۔ سَتگر نانک مارگ اکو گیا دس، ذات پات ورن گوت نہ کھئے
 جنائیندا۔ گوبند گر امرت آتم دتا اکو رس، دوچا پیالہ ہتھ نہ کھئے پھڑائیندا۔ کر پرکاش کوئن رو سس، اگیان اندھیر چکائیندا۔ اتم کہہ کے گیا
 گرَسکھ تون میرا میں تیرے وس، واسطہ تیرے نال رکھائیندا۔ گر کا شبد اکو لو رس، دوچا پار نہ کھئے لگائیندا۔ پنج تت ویکھ کیسے دے
 چرنی نہ جانا ڈھٹھ، سَتگر شبد شبد دیال گر گردیو سوامی آد جُگاد نمو نمو تیس نون سرب سیس جھکائیندا۔ گرُمکھو تسیں اوس پُرکھ اکال
 دی جد، جس وچ مل کے پھیر مڑ کوئی نہ آئیندا۔ - - - - شبد گھوڑے اُپر شاہ سوارا، اسو اپنا آپ دوڑائیا۔ پھرنہارا جنگل جوہ اُچار پھاڑا،
 سمند ساگر ویکھ وکھائیا۔ چٹی چادر ویکھنہارا، گرُمکھ سدا چٹی دھار دسم دواری وچ سمائیا۔ تھلے آسن سنگھاسن اوہ نیارا، جو سمجھ کھئے

نہ پائیا۔ جو گُرمکھ چرن کول گُرو کرے پیارا، تس تھلے اُتے اکو دھیان دکھائیا۔ اوہ موگھا پانی جل ٹھنڈا ٹھارا، گُرمکھاں اندر ربا وبائیا۔ جس
 امرت نوں لبھدا پھرے سنسارا، گُرسکھ اندر سروور اکو وار بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھوڑے چڑھے شبد
 اسوارا، روپ انوپ وٹائیا۔ شبد گُردا روپ انیک، اکل کل دھاری کھیل کھلائیا۔ جیہی واسنا تہا دھارے بھیکھ، بھیکھی اپنا روپ وٹائیا۔
 جے کوئی لبھے کیسے ہتھ نہ آئے روپ ریکھ، دے درس اپنا آپ بھجھائیا۔ جے کرپا کر کے دے جاوے اک سندیس، اُٹھ گُرسکھ ویکھ تیرا آیا
 سچا ماہیا۔ - - ایہ بھائی کا واڑا، جتھے تین سال پہلے دتا ور، جتھے پھرے گُردسمیش، دہ دشا اپنا چکر لگائیا۔ چار کُنٹ نو کھنڈ پرتھی
 ست دیپ سب نال کرے ہیت، جو بیٹھا دھیان لگائیا۔ سٹمکھ ساہمنے اپنے نیتر لئے بیکھ، جس اُتے مہر نظر اُٹھائیا۔ گُرمکھو گُرو نال
 جوڑو ہیت، دوجا ساک سجن سین کم کھئے نہ آئیا۔ مانس جنم لکھ چوراسی وچوں اُتم ملی کھید، مل ستگر اپنی ہولی لو منائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سادھ سنگت تیرا ناٹھ سدا ستگر نال جڑائیا۔ گُرسکھ نانا سب توں اچا، اوچ
 اکم اتھاہ جس دئے وڈیائیا۔ ہیرا نگ سب تو سچا، جس دی قیمت بن ستگر کیسے نہ پائیا۔ ستگر سدا گُرسکھ تیرے پیار دا بھکھا، دوجی
 آس نہ کھئے رکھائیا۔ توں اپنا پریم پریتی بھوجن رکھ آگے رکھا، نال خوشیاں لوے کھائیا۔ گُرسکھ کہے میرا ستگر میرے اُتے تھھا، جس اپنی
 بوجھ بھجھائیا۔ میں لوکھات ڈونگھی کوری وچوں باہر آیا گٹھا، اپنا پڑدہ دتا چکائیا۔ میں نہیں جاندا کی کوٹ جنم ربا رسا، اپنی آپ سار کھئے نہ
 پائیا۔ کر کرپا شبد گُردا میرے لادلیا پتا، تینوں اپنی گود لوان بیٹھائیا۔ توں اوس لڑی دا وڈا گچھا، جس وچ پُرکھ اکل بھگتاں ڈوری
 تند بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سدا ور، بن گُرسکھاں گُرو کم کیسے نہ آئیا۔

* ۱۷ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی ہرچند سنگھ دے گرہ ہررکے پُر ضلع بٹھنڈہ *
 کرپا کر ہر نرنکار، بھیو ابھیدا آپ کھلایا۔ سُت شبد تیرا لیکھ رہے جگ چار، جگ چوکرئی میٹ نہ کھئے مٹایا۔ پنج تت تیرا کھیل

اپار، دیونہار بے پروا ہیا۔ تیرا رُوپ گرو اوتار، پیر پیغمبر ویس وٹایا۔ تیرا نام سچ جیکار، دو جہان ڈھولا گایا۔ لکھ چوراسی تیرا بھنڈار، گھر گھر وست امولک اک رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیایا۔ سُت دلارا جھکا سیس، پرہہ آگے ارداس سُنایا۔ ٹھا کر سوامی میرے جگدیش، بے انت تیری سرنائیا۔ تیرا فرمان میری حدیث، تیرا کلمہ میری پڑھایا۔ جگ چوکرئی سَتجگ تریتا دوا پرکلجگ لکھ چوراسی پڑھاواں ٹھیک، نام سندیسہ اک سُنایا۔ مارگ دسّان دو جہان باریک، جگ نیتز نظر کیسے نہ آیا۔ اتم پرہو دسّ اپنی اک تاریخ، جس ویلے نرگن نرگن میل ملایا۔ دوجا دے نہ کوئی شریک، لاشریک شرکت کرے نہ کھئے نور خدایا۔ سد ویکھاں تیرا نام انڈیٹھ، سچکھنڈ دوارے اک دھیان لگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہروان سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ سُت دلارے چھوٹے بال، سو ستگر آپ جنایا۔ ہر پُرکھ نرنجن تیرے نال، ایکنکار اپنی گنڈھ پوائیا۔ آد نرنجن نرویر دیپک سچا دیوے بال، جوتی جوت رُشنایا۔ ابناشی کرتا تیری سہائے سچے دھرمسال، دھرم دوارا اک بنایا۔ سری بھگوان ست جھلئے نشان، رُوپ رنگ ریکھ نظر کیسے نہ آیا۔ پاربرہم پرہہ دیونہارا مان، مہر نظر اک اٹھایا۔ برہم پاربرہم آتم پرما تم دیوے سچ گیان، تیرا بھیو ابھیدا دئے کھلایا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت چار کھانی چار بانی وست امولک دیوے دان، داتا دانی آپ ورتایا۔ تیرا رُوپ پرگٹائے ست سروپی سچا کاپن، رام رمیا تیری دھار جنایا۔ تیرا نور اُچائے سچ پیغمبر اکو نشان، شہنشاہ اپنا کھیل وکھایا۔ تیرا ویس وٹائے گر گر رُوپ نوجوان، بردھ بال نظر کھئے نہ آیا۔ تیرا نام سُنائے دھر فرمان، شبدی شبد راگ الا یا۔ سَتجگ تریتا دوا پرکلجگ نرگن سرگن تیری چلائے دکان، دو جہاناں ہٹ کھلایا۔ چوڈاں لوک تیری کرن کلیان، چوڈاں طبق تیرا ڈھولا گایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، چوڈاں وڈیا تیری صفتی صفت لگایا۔ شبد کہے پرہہ سچے سجن، تیری اکو اوٹ تکایا۔ آد جگاد جگ چوکرئی دینا مجن، دھوڑی ٹکا مستک لایا۔ دو جہان تیرے حکمے اندر ناد اگمی وجن، سر تال اپنے ہتھ رکھایا۔ سنت سہیلے گرو گر

چیلے بھگت بھگوان رکھنے مگن، آپ اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، گھر ملے سچے ڈھوئی آ۔ ٹھاکر سوامی ہو دیال، شبدی شبد شبد جنائیندا۔ نت نوت بناں تیرا دلال، بن سیوک سیو کھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رکھاں تیرے نال، سکلا سنگ نبھائیندا۔ دُھر سندیسہ ساچا منتر اکو وار دیاں سیکھاں، ساچی سیکھیا اک سمجھائیندا۔ دیا باقی کھلاپاتی جوتی نُوں دیواں بال، تیل باقی نظر کھئے نہ آئیندا۔ کایا مندر اندر وکھا سچی دھرمسال، سچ دوارا اک جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، تیرا مندر اک سہائیندا۔ شبد سُت تیرا مندر اندھ، لکھ چوراسی اندر گھر گھر وچ آپ بنائیا۔ نرویر ہو کے کرے بت، پُرکھ اکال بے پرواہیا۔ چار گنٹ دہ دشا انہو پرکاش پئے دس، نوری جلوہ اک رُشنائیا۔ ساچا لیکھا پن قلم دوات دیوے لکھ، قلم شاہی کم کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، تیرا کھیڑا دئے وسائیا۔ سچ کھیڑا دس بھگوان، جس گھر دیویں وڈیائیا۔ گھر میل ملائیں آن، دُور ڈراڈا پندھ مکائیا۔ نظری آئیں نوجوان، بلدھاری بخشیں اک سرنائیا۔ ساچا مندر سوہے مکان، محفل جس گھر اپنی لائیا۔ سندیسہ دیوے دُھر فرمان، ساچا راگ ناد الایا۔ وشن برہما مہیش چرنی ڈگن آن، سُرپت سیس نہ کھئے اٹھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن جس دا ڈھولا گان، سو نیش اکھڑ اکھڑ دینا سمجھائیا۔ جس دی آس گر اوتار پیر پیغمبر آد جگاد نت نوت سدا تکان، نج نیتر بیٹھے نین اٹھائیا۔ جس دا شبد تال راگ ناد انحد دُھن گائیں گان، گن گندھرب اپنا تال وجائیا۔ سو کھیل دس پُرکھ سمرتھ مہروان، بے نظیر نظر اپنی اک اٹھائیا۔ جگ چوگری تھر رہے نہ کوئی وچ جہان، ستجگ تربتا دواپرکجگ ٹئے مان، ابھان روپ نہ کھئے وٹائیا۔ کوٹن کوٹ راج راجان شاہ سلطان جھلاؤندے گئے نشان، انت نشانہ نظر کھئے نہ آئیا۔ جگ چوگری کوٹن کوٹ تیرے حق مقام دسدے رہے گیان، انتر آتم گیان اندھیر نہ کھئے مٹائیا۔ رسنا جہوا بتی دند کردے رہے وکھیان، ویاکھیا تیری کوئی نہ سکیا سمجھائیا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے ٹلے پربت ڈونگھی کندر تیری کردے رہے پچھان، بے پہچان تیرا نُوں نظر کیسے نہ آئیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ چار گنٹ دہ دشا تیری کردے رہے بھال، جیو جنت سادھ سنت بھجن واہو داہیا۔ پن ستگر پورے تیرا درس کھئے نہ پان، گرہ مندر چڑھ کے درس کھئے نہ پائیا۔ کِریا کر سری بھگوان، اکو دینا ساچا سچا دان، دیونہار تیری سرنائیا۔ لکھ چوراسی آتم پرما تم جگت

وچھوڑا مٹے جہان، دوئی دویتی کوئی رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، شبد سُت منگ
 منگائیا۔ سُت شبد سُن میرے ڈلارے، پرہہ ابناشی آپ جنائیا۔ دو جہان کھیل نیارے، برہمنڈ کھنڈ اپنی کار کھائیا۔ رو سس بنے پنہارے،
 وشن برہما شو سیو لگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بولن سچ جیکارے، دھر دا نادی ناد سنائیا۔ کاتب بن کے گئے لیکھارے، لیکھ لیکھا جگت
 سمجھائیا۔ چارے کھانی بن ونجارے، چارے بانی بھو چکائیا۔ چارے جگ دے ہلارے، ستجگ تریتا دواپر کلجگ گئے ہنڈائیا۔ چارے پد
 پاون سارے، پد نربان اک درسائیا۔ اتم سارے گئے ہارے، اچی کوک کوک سنائیا۔ آد جگاد جگا جگتر پُرکھ اکل اک کرتارے،
 قُدرت قادر کھیل رچائیا۔ کلجگ اتم ہووے زین اندھیارے، نو ست چند نظر کھئے نہ آئیا۔ ہر کا نام کرے نہ کھئے پیارے، گر کا شبد نہ کھئے
 کھائیا۔ سرشٹ سبائی ہوئے وبھچارے، ساچا کنت نارنہ کھئے ہنڈائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دُور دُراٹے ویکھن سارے، آگے ہو سار کھئے نہ
 پائیا۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ راؤ رنگ راج راجان شاہ سلطان نیتر روون زارو زارے، دھیرج دھیر سائنک ست نہ کھئے ورتائیا۔
 جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سنائیا۔ شبد سُت سُن ساچے لال، سو ستگر آپ
 جنائیا۔ جگ چوکری پیتے کال، تھر کھئے رہن نہ پائیا۔ کرے کھیل سری بھگوان، ہر کرتا اپنی کار کھائیا۔ در درویش نر نریش سارے منگن
 دان، خالی جھولی رہے وکھائیا۔ کلجگ انت کوڑ ہوئے پردھان، چاروں گنٹ ڈنک وجائیا۔ گھر گھر شرع پھرے شیطان، شریعت کرے
 جگت لڑائیا۔ سچ دے نہ کھئے نشان، دھرم نشانہ نظر کھئے نہ آئیا۔ نو کھنڈ پرتھی چاروں گنٹ دے ویران، بن ہر نامے خالی دے لوکائیا۔
 گرمکھ ورلے سنت سہیل اندر وڑ کے راہ تکان، باہروں نظر کھئے نہ آئیا۔ دوئے جوڑ کہن کریا کر سری بھگوان، پُرکھ ابناشی تیری اوٹ
 تکائیا۔ امرت آتم دے پین کھان، رس اکو اک وکھائیا۔ شبد اناد انتر وجے شبدی دھنکان، انحد نادی ڈھولا گائیا۔ دیپک جوت جگے مہان،
 گھر گھر وچ ہوئے رُشنائیا۔ سُرتی شبدی ملے آن، دوئی دویتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ ساچا مندر سوہے مکان، دھرم دوارا اکو نظری آئیا۔ نظری آئے
 بھوپت بھوپ نوجوان، شاہ پاتشاہ اک وڈیائیا۔ لیکھا چکے جگت جہان، لکھ چوراسی رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، ایکو دینا ساچا ور، تیرے شبد نام ملے وڈیائیا۔ پُرکھ اکل دین دیال، دیاندھ آپ جنائیندا۔ کلجگ میٹے کوڑا کال، چاروں گنٹ

ویکھ وکھائیندا۔ نو کھنڈ پرتھی بنائے سچی دھرمسال، دھرم دوارا اک جنائیندا۔ لیکھا چکے شاہ کنگال، اوچ نیچ رہن کھئے نہ پائیندا۔ ستگر شبد بنے دلال، سچ دلالی آپ کھائیندا۔ ویکھ وکھائے حقیقت حق حلال، نو نو چار کھوج کھوجائیندا۔ جن بھگتاں دیوے نام سچا دھن مال، ٹھگ چور یار لٹ کھئے نہ جائیندا۔ آتم پر ماتم وسے سدا نال، جگت وچھوڑا پنڈھ مکھائیندا۔ دیا دیک جوتی جوت دیوے بال، نوری نور نور دھرائیندا۔ امرت آتم ٹھاندا سیت جام دے پیال، سچ پیالہ کاسہ ہتھ پھرائیندا۔ شبد اناد سچی دھن وجے ناد مہان، انحد انراگی راگ سنائیندا۔ صاحب ستگر متر پیارا گھر سجن ملے آن، سرتی شبدی جوڑ جڑائیندا۔ محل اٹل اچ منار نظری آئے اکو کھن، ساچی بنسری راگ سنائیندا۔ لیکھ چکائے دو جہان، نرگن سرگن سرگن نرگن ایک میل ملائیندا۔ ایتھے اوتھے دو جہان دیوے مان، مہروان سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ بھگت بھگوان رل کے ڈھولا اکو گان، تون میرا میں تیرا دوجا سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ تیرا میرا اک نشان، آتم پر ماتم بھیو چکائیندا۔ پاربرہم برہم تیرا کرے دھیان، نت نوت اپنا نین اٹھائیندا۔ ایش جیو کر پروان، جگدیش تیری آس رکھائیندا۔ آد جگاد جگ چوگری تیرا نام بلی بلوان، بلدھاری اک اکھوائیندا۔ دو جہان تیرا نشان، ست سروپ اکو نظری آئیندا۔ تیرا شبد روپ مہان، نرگن نظر کیسے نہ آئیندا۔ سو پُرکھ نرنجن کھیل کریں مہان، مہا اکتھ کتھ سمجھائیندا۔ سوہنگ آد جگاد جگ چوگری آتم پر ماتم چلائے دکان، دو جہاناں ہٹ آپ کھلائیندا۔ ساچا منتر دیونہار سری بھگوان، بھگون میتا اپنا بھیو چکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہارا اگم ور، بودھ آگادھ بودھ آتم بودھ آپ کرائیندا۔

* ۱۷ آسو ۲۰۲۰ بکرمی جاگیر داس دے گرہ خیالی والا ضلع بٹھنڈہ *

پُرکھ اکال وڈ پالک، مہروان حکم جنائیا۔ شبد دُلا رے ساچے بالک، نرگن تیری سیو سمجھائیا۔ روپ دھر سرشٹ سبائی خالق، مخلوق تیری سرنائیا۔ آد جگاد جگ چوگری نہ کوئی نندرا نہ کوئی آس، دلدر روپ نہ کھئے وٹائیا۔ دو جہاناں بن ثالث، سچ ثالثی مات کھائیا۔ آتم پر ماتم بھیو کھلاؤنا خالص، خواہش اپنی میرے نال رلائیا۔ گر اوتار تیری امانت، پیر پیغمبر تیری جھولی پائیا۔ تون بننا صاحب سدا

سلامت، دو جہان وجے تیری ودھائیا۔ تیرے نام کدے نہ آئے کوئی علامت، رُوپ رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت کوڑی کِریا کرنی اک ممانت، دُھر سندیسہ اک سُنائیا۔ سَتجگ تریتا دواپرکجگ لیکھ چُکاؤنا رُوپ بھیانک، بھے بھو دینا گوائیا۔ تیرا کھیل سمجھ نہ سکے کوئی اچانک، اچنچیت تیری سار کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی سیکھیا اک درڑائیا۔ ساچی سیکھیا صاحب گنونت، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ آد جگاد تیری مہا اگنت، صفتی ڈھولا تیرا ناد وجائیندا۔ نت نوت تیرا منت، نیراکھہر اکھہر سمجھائیندا۔ نال لائے گر اوتار پیر پیغمبر ساچے بھگت، ساچے سنت تیرا سنگ رکھائیندا۔ گرُمکھ گرسکھ در بنن منگت، گھر ساچا اکو اک جنائیندا۔ تیرا نُور اگتی چڑھے رنگت، سو صاحب آپ چڑھائیندا۔ تیرا بھیو کوئی نہ پائے پنڈت، لیکھا لکھ نہ کھئے سمجھائیندا۔ تیرا واس نواسا جیرج انڈج، تیرا پرکاش اُتبھج سینج آپ جنائیندا۔ تیرا بھرواسا سرب برہمنڈپ، پُری لوء آکاش تیرا دھیان لگائیندا۔ نو نو چار تیرے دوارے منگت، بھکھاری رُوپ سرب وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دی دھار آپ سمجھائیندا۔ شبد گرو در ہو ادھین، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ ہوں بالک بالا در مسکین، مُشکل میری حل کرائیا۔ پروردگار تیرے اُتے موہے اک یقین، یک لخت اپنا حُکم دے سمجھائیا۔ ساچی کر تلقین، طاقت اپنی دے سمجھائیا۔ میں دو جہان جا کے کران تاعمیل، گھر گھر سندیسہ اک سُنائیا۔ سب دی بدل دیواں دلیل، نرگن نرگن تیرا بھیو چُکائیا۔ کوڑی کِریا مٹاں نہ کوئی آپیل، خارج سب دا لیکھا دیاں مُکائیا۔ چار گنٹ دہ دشا نو کھنڈ ستّ دیپ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرا نام دیاں سُنائیا۔ ساچا نام جا کے دس، آد جگادی تیری سیوا لائیا۔ برہمنڈ کھنڈ ویکھ نٹھ، بن پاندھی پنڈھ مُکائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت انتر دے رس، رس اکو اک وکھائیا۔ آتم پرما تم کر وس، برہم پاربرہم پڑدہ دے اُٹھائیا۔ سچ پریتی ڈوری پانتھ، پھندن اکو اک رکھائیا۔ ڈھولا اگم سنا گاتھ، ساچی سچ سچ پڑھائیا۔ دو جہان گا جس، گا گا خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیکھیا اک درڑائیا۔ ساچی سیکھیا دے بھگوان، بھگوان اپنی دیا کھائیا۔ شبد ستّ اٹھ نوجوان، نرگن نرگن لے انگرائیا۔ دھرم اُٹھا اک نشان، دو جہان دے وکھائیا۔ چار ورن دے گیان، آتم بودھ پڑھائیا۔ سچ وکھا مندر مکان، کایا کعبہ کھول کھلائی۔ نام سنا سچی دھنکان، انحد نادی ناد الاٹیا۔

امرت دے پین کھان، نچھر دھارا اک وائیا۔ ساچا دس دھر دا گان، سو پُرکھ نرنجن ربا سمجھائیا۔ ہنگ برہم ملے آن، دوئی دویتی ڈیرہ
 ڈھاپیا۔ سوہنگ نام ہونے پردھان، دو جہاناں وجے ودھائیا۔ گرمکھ گرسکھ سارے گان، سنت سہیلے دھیان لگائیا۔ بھگت بھگوان کرن
 پروان، پرمانند وچ سمائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا اک جنائیا۔ شبد ست کہے میں سیو
 کماوانگا۔ ساچا منتر اک درڑاوانگا۔ انتر آتم بوجھ بوجھاوانگا۔ جگت بسنتر میٹ مٹاوانگا۔ گکن گگنتر ویکھ وکھاوانگا۔ ساچا منتر اک
 درڑاوانگا۔ سو پُرکھ نرنجن تیرا راہ وکھاوانگا۔ ہنگ برہم بنا کے سجن، سکلا سنگ اک درساوانگا۔ آتم پرماٹم کرا مجن، دُبدها دُرمت میل
 دُھواوانگا۔ سوہنگ ست سرؤپ دس کے بھجن، بھانڈا بھرم بھو بھٹاوانگا۔ تیرے تیرے نال ہوون مکن، دُوجا ایشٹ نہ کھئے وکھاوانگا۔ نرگن
 ہو کے نرگن مکھ لگاواں سکن، ساچا رس اک چواوانگا۔ جگ چوکرئی جس دے ملن نوں کردے رہے یتن، سو یتھا یوگ جن بھگتاں
 سیوا آپ کماوانگا۔ جو چھڈ کے آئے اپنا پچھلا وطن، تنہاں اوسے گھر موڑ لے جاوانگا۔ اکو سندیسہ لوکماٹ آواں آکھن، بن رسنا جہوا بول
 سناوانگا۔ لکھ چوراسی وروں ماکھن، سنت سہیلے باہر کڈھاوانگا۔ سیوا کراں بن کے داسی داسن، سیوک اپنا نام جناوانگا۔ تیرا میلا
 پُرکھ ابناشن، ابناشی تیرا گھر وکھاوانگا۔ زرویر ہو کے بننا ساتھن، سکلا سنگ اک جناوانگا۔ اچی کوک تیرا نام جیکارا سوہنگ سارے
 آکھن، تُوں میرا میں تیرا دُوجا بندھن سرب کٹاوانگا۔ اتم اترن اپنے گھاٹن، گھاٹا سب دا پور کراوانگا۔ جنم مرن دی چکے واٹن، لکھ
 چوراسی پندھ مکاوانگا۔ جس گھر پُرکھ اکال تیرا آسن، تیرے بھگت اوسے گھر بہاوانگا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا
 دینا ساچا ور، شبد ست منگے ور، تیرا روپ تیرے وچ ملاوانگا۔

* ۱۷ آسو ۲۰۲۰ یکرمی بختار سنگھ دے گرہ خیالی والا ضلع بٹھنڈہ *
 گُر اوتار پیر پیغمبر راہ تگن لوک پرلوکا، پُرکھ اکال دین دیاں اکو اوٹ تکائیا۔ دو جہان برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال مارگ دسے
 نہ کھئے سوکھا، رہبر نظر کھئے نہ آئیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ چار ورن اٹھاراں برن لکھ چوراسی کرے دھوکھا، ساچی سچ نہ کھئے پڑھائیا۔
 من واسنا جیو جنت سادھ سنت کل ہویا ہوچھا، ست سنتوکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ پن ہر نام سری بھگوان کایا مندر خالی دسے کوٹھا، وست
 امولک ہتھ کسے نہ آئیا۔ آتم پرما تم جگت وچھوڑے ہویا تھوتھا، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ ڈھر دی بانی شبد اگم سچ سُنائے نہ کھئے
 سلوکا، رسنا جہوا بئی دند رہے گر لائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان دیوے ہوکا، انجیل قرآن نعرہ رہی لگائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا
 پاربرہم پتہرمیشور پروردگار ویکھ اگھاں موقع، نرگن زرویر اپنا پھیرا پائیا۔ کلجگ تیرا راہ تگے پُت چھوٹا، سٹ گوہند نال ملائیا۔ بے پرواہ
 بے عیب پروردگار نور الہی کیوں میرے نال کریں روسا، کروٹ اپنی لے بدلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھ آ کے
 اپنا گھر، برہمنڈ کھنڈ بیٹھا نین اٹھائیا۔ گُر اوتار منگن منگ، پرہ آگے سیس جھکائیا۔ پیر پیغمبر کہن پرہ ہو سنگ، پروردگار تیری
 سرنائیا۔ لوک پرلوک تیرا منگن اک اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ راہ تگن سورج چند، کیرن کیرن کر رُشنائیا۔ وشن برہما شو سچ دوار
 ویکھن لنگھ، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ نیترووے جیرج اند، اُتہج سینج رہی گر لائیا۔ ترے گن مایا بھیکھ پکھنڈ، در در گھر گھر نچے واہو
 داہیا۔ پنج تت تتو کوئی نہ گائے چھند، ساچا راگ ناد کھئے نہ گائیا۔ نو نو چار لگی آگ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ نہ کوئی مکہ کعبہ دسے
 حج، حُجرہ حق نظر کھئے نہ آئیا۔ مندر مسجد شودوالے نیر و باون مٹھ، مستک ریکھ سارے بیٹھے ڈھاہیا۔ کہانی بانی جھولی خالی رہی اڈ،
 دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ پاربرہم پتہرمیشور تھہ بن خالی دسن ہڈ، ہر کا نام نظر کھئے نہ آئیا۔ دروہی خدائے بی مہروان مہان بیدو بی خیر یا
 اللہ الہی نور چوڈاں طبق کیوں کیوں پچھے چھڈ، کھہڑا اپنا گیوں چھڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا
 ور، تھہ بن منگ نہ کھئے منگائیا۔ چوڈاں لوک مارن دہا، چوڈاں طبق رہے گر لائیا۔ چوڈاں وِدیا بھیو کوئی نہ را، خالی ہتھ رہی وکھائیا۔
 چوڈس چند نہ سکے کھئے چمکا، کلجگ اندھیرا چھائیا۔ ساچا مارگ دسے نہ راہ، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ چار کُنٹ ہئے حیران، ہر کا

بھیو کھئے نہ پائیا۔ دہ دشا کوڑ طوفان، جیو جنت ربا رڑھائیا۔ کام کرودھ ہویا بلوان، گھر گھر اپنا زور ودھائیا۔ مایا ممتا موہ سکے نہ کھئے مٹا،
 مٹی خاک دے سرب لوکائیا۔ من واسنا سکے نہ کوئی گوا، من مت پھرے ہلکائیا۔ گر کا شبد سکے نہ کوئی کما، رسنا جہوا ہوئی ہلکائیا۔
 امرت آتم جام سکے نہ کھئے پیا، اٹھسٹھ تیرتھ پھر پھر تھکے پاندھی رہیا۔ ساچا مندر کوئی نہ سکے سہا، دیا باقی بن کلاپاتی جوت نرنجن کرے
 نہ کھئے رُشنائیا۔ سچ سندیسہ دیوے نہ کھئے سنا، انحد انادی راگ الاٹیا۔ بجرکیاٹی پڑدہ سکے نہ کھئے تڑا، گھر گھر وچ میل نہ کھئے ملاٹیا۔ سادھ
 سنت کلجگ انت سری بھگونت کنت سکے نہ کھئے ہنڈا، نارڈباگن بھجی پھرے واہو داہیا۔ ساچے گھر سہاگن روپ نہ سکے وٹا، لال گلا لا
 رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ مہروان پرہہ ٹھاگر سوامی مہر نظر اک اٹھا، دو جہان تیری اوٹ تکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سجدہ کر بیٹھے سیس جھکا،
 دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ پرگٹ ہو نوری خدا، اسم اکو اک دے سمجھائیا۔ موسیٰ عیسیٰ محمد تیری قسم کھا کے گئے سنا، اتم آوے بے پرواہیا۔
 جو آد جگاد جگ چوکرئی چلے اپنی سدا رضا، رازق رزق رحیم اک اکھوائیا۔ دو جہاناں ویکھے تھاون تھان، لوک پرلوک پڑدہ دئے اٹھائیا۔
 چوڈاں طبق ساچا سبق دے سنا، کلمہ کائنات سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے بیٹھے
 اکھ جگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے اڈیک، پرہہ تیرا دھیان لگائیا۔ مہروان بے نظیر در پا بھیکھ، بھکھک سوالی بیٹھے اکھ جگائیا۔ وشن
 برہما شو تیرے چرن کول منگن پریت، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ شاستر سمرت وید پُران تیری کالی دھار ویکھن چٹے اُتے لیک، لکیر بے نظیر
 تیری سمجھ کیسے نہ آٹیا۔ تیرا نشانہ کوئی نہ جانے ٹھیک، کایا ٹھیکر بہن نہ کھئے تیرا نور نظری پائیا۔ ستجگ تریتا دوایر کلجگ نو نو چار تیری
 رکھدے گئے اڈیک، اتم ویلا گیا آٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے آسا اک رکھائیا۔ پیر پیغمبر
 کر کر سجدہ، سیس جگدیش رہے جھکائیا۔ ٹوں صاحب ٹھاگر ہوں تیرا بردا، محبوب تیری اک سرنائیا۔ دو جہان تیتھوں ڈردا، بھے بھو
 اکو نظری آٹیا۔ چار جگ تیرا کلمہ پڑھدا، بن کلمیوں کام روپ وٹائیا۔ ٹوں ویکھ کھیل ساچے گھر دا، گھر گھر وچ پڑدہ لاپیا۔ دین اسلام
 اُمت نبی رسول پلُو کوئی نہ پھڑدا، چارے کتیاں خالی رہے وکھائیا۔ محمد تیرے ول اشارہ کردا، سینت نال ربا سمجھائیا۔ مین صدی
 چوڈھویں اوہدے کولوں ڈردا، جس میری بنت بنائیا۔ اوہ آد جگاد جگا جگنتر سب دا گھاڑن گھڑدا، گھاڑت گھڑے بے پرواہیا۔ اوہدے آگے

کوئی نہ اڑدا، جو گھڑیا بھنّ وکھائیا۔ بن پوڑی ڈنڈے دو جہان برہمنڈ کھنڈ سب دے اُپر چڑھدا، آؤندا جاندا نظر کیسے نہ آئیا۔ اگنی ہون کدے نہ سڑدا، شبد دھار کدے نہ کھردا، ڈونگھی بھوری سمنڈ ساگر سکے نہ کھنڈے رُڑھائیا۔ جو کرنا سو آپے کردا، نہ جیاؤندا نہ دے مردا، مرد مردانگی اپنے ہتھ وکھائیا۔ ہوں سیوک ہو کے ہاڑے کدھدا، ویکھاں کھیل نرائن نر دا، نر ہر اپنی دیا آپ کھائیا۔ کلجگ اتم بھانا جردا، ٹوں ہی ٹوں ہی راگ پڑھدا، میں میرا نظر کچھ نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے بھیکھ منگن آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گئے جھک، جھک جھک سیس نوایا۔ پارہسم پتیرمیشور پُرکھ اکال دین دیاں ساڈا پینڈا گیا مُک، کلجگ ویلا انت ربا سمجھایا۔ سچکھنڈ دوارے ہر نرنکارے تیرے چرن بلہارے تیری سرنائی بیٹھے لک، دوجا دھام نظر کھنڈے نہ آیا۔ کیرپاندھان نوجوان وڈ مہروان لکھ چوراسی جیو جنت جا کے پُچھ، کیوں بیٹھے تیرا نام بھلایا۔ نرہے نروریر نراکار اکو شیر ہو کے بک، بھیک دو جہان سنایا۔ لکھ چوراسی آتم سٹی جائے اٹھ، شبد ہلونا اک لگایا۔ جن بھگتاں دے اکو سُکھ، سُکھ آتم گھر وکھایا۔ اُجل کر مات مُکھ، مُکھڑا اپنے رنگ رنگایا۔ اپنی گودی لے چُک، نرگن سرگن سیو کھایا۔ برہو ویراگن ہو کے جا کے پُچھ، در در گھر گھر پھیری پایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو ویکھ اپنا گھر، جس گھر وچ کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈ وسایا۔ ویکھ پرہو جگ آ کے حال، تیرے آگے اک عرضوئیا۔ چاروں کُنٹ ہوئی بے حال، دہ دشا سار کھنڈے نہ پائیا۔ غریب نانے روون کنگال، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ ساچا دے نہ کھنڈے دلال، سوڈا ہٹ نہ کھنڈے وکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گُردر مندر مسجد شو دوالے مٹھ سارے تھکے بھال، لبھیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ کر کیرپا منّ اک سوال، ست ستوادی اپنا ویس وٹائیا۔ لکھ چوراسی بن پت پھل پھلواری دے ڈال، خزاں رُپ رُت وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ سری بھگوان دیا کھاؤندا اے۔ بے پرواہ اکھ سمجھاؤندا اے۔ سچکھنڈ نواسی نین اٹھاؤندا اے۔ پُرکھ ابناشی پڑدہ لاہندا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر اکھ سناؤندا اے۔ وشن برہما شو نال رلاؤندا اے۔ آسا سب دی پور کراؤندا اے۔ شبدی اپنی دھار چلاؤندا اے۔ بودھ آگادھ مردنگ الاؤندا اے۔ دو جہاناں خبر سناؤندا اے۔ برہمنڈ کھنڈ اٹھاؤندا اے۔ پُری لوء پلاؤندا اے۔ ترے گن مایا ڈیرہ ڈھاؤندا اے۔ پنج تت کھپڑا ویکھ وکھاؤندا اے۔ نو در اپنا رنگ چڑاؤندا اے۔ دسم دواری کُنڈا

لاہندا اے۔ آتم سیجا سوہیا پاؤندا اے۔ شبد سہاگی گیت الاؤندا اے۔ بن ویراگی راگ سناؤندا اے۔ سچ تیاگی رُوپ وٹاؤندا اے۔ کنت سہاگی میل ملاؤندا اے۔ بن سوانگی ویس وٹاؤندا اے۔ کلجگ کوڑی کریا آندھی ڈیرہ ڈھاؤندا اے۔ سچ سنائے شبد چھاندی، شہنشاہ اپنا نام درڑاؤندا اے۔ چار جگ دی تھگی ماندی، سرت سوانی اپنی گود بہاؤندا اے۔ تُوں ہی تُوں ڈھولا گاندی، ساچا راگ سمجھاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، آسا منسا سب دی لیکھے لاؤندا اے۔ آسا منسا پور کراوانگا۔ نرور ہو کے رُوپ وٹاوانگا۔ دو جہان ویکھ وکھاوانگا۔ لکھ چوراسی پھول پھولاوانگا۔ جم کی پھاسی آپ تڑاوانگا۔ جن بھگت بنا کے ساتھی، سگلا سنگ نیہاوانگا۔ آتم پر ماتم بنا کے پاٹھی، پوجا پاٹھ اک درساوانگا۔ کلجگ میٹ اندھیری راتی، ستجگ سچا چند چمکواوانگا۔ نہ کوئی دے سے مُلا قاضی، پنڈت پاندھا خاک رلاوانگا۔ نہ کوئی دے سے شاہ نواب غازی، راج راجاناں خاک ملاوانگا۔ چڑھ کے شبد گھوڑے سچے راکھی، رقبہ دو جہان چرناں ہیٹھ رکھاوانگا۔ آد پُرکھ جس ساجن ساجی، سو اتم ویکھن آوانگا۔ سوہنگ شبد ڈھر دی دات ستجگ دیواں اکو بہاجی، وست امولک آپ ورتاوانگا۔ نرگن نرور ہو کے جن بھگتاں اندر کران حج بن کے حاجی، حضرت اپنی دھار وکھاوانگا۔ بردا غلام ہو کے بناں نمازی، سچ مُصلا اک وچھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ڈھر دا لیکھا اپنے ہتھ رکھاوانگا۔ ڈھر دا لیکھا ہتھ رکھاوانگا۔ سمرتھ ہو کے آوانگا۔ مہا اکتھ جاناوانگا۔ ڈھر دا رتھ آپ چلاوانگا۔ لکھ چوراسی جیو جنت اکو مارگ دس، چار ورن رہبر اک اکھواوانگا۔ سب دا ویکھ دھیرج جت ست تپ ہتھ، تپ تپیش پڑدہ آپ اٹھاوانگا۔ سنت سُپیلے وچوں رکھ، اپنا رنگ رنگاوانگا۔ بھگتاں درس دیاں پرتکھ، ستمکھ اپنا مکھ وکھاوانگا۔ گرمکھاں بچھاواں اگنی آگ، امرت میگھ اک برسواوانگا۔ گرسکھاں شبدی ہتھ تگ، ساچا سگن اک مناوانگا۔ پردے انتر آتم رچ، ساڈھے تین کروڑ لُوں لُوں اپنا نام چپاوانگا۔ اکو دھار وکھاواں سچ، کوڑ کڑیارا ڈیرہ ڈھاہوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد اگنی بول لکھ، نعرہ اکو اک سناوانگا۔ نعرہ اکو اک سنائے گا۔ پرہ اپنی دیا کھائے گا۔ کلجگ پچھلا پنڈھ مکائے گا۔ ستجگ سچا دھرت مات گود ٹکائے گا۔ ناطہ جوڑے جن بھگتاں نال پکا، سگلا سنگ اک وکھائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سب دا لیکھا ویکھ وکھائے گا۔ پرہ لیکھا ویکھن آویگا۔

جوتی نُوَر نُوَر پرگٹاویگا۔ ظاہر ظہور ویس وٹاویگا۔ شبد ناد نُوَر سُناویگا۔ سرب کلا بھرپور، بھرپور اپنی کل ورتاویگا۔ پندھ مُکا نیڑ دُوَر، دُوَر دُرادا نیرن نیرا نظری آویگا۔ کلجگ کوڑی کریا ناطہ توڑے کوڑ، سچ سچ اک سمجھاویگا۔ نو کھنڈ پرتھی ویکھے بھریا پور، شوہ دریا آپ رُڑاویگا۔ گرمکھ وِلا ہونے منظور، جس اپنا بیہو چکاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سب دا لیکھا لیکھے لاویگا۔ گر اوتار سُن کے پئے ہس، سچکھنڈ ساچے خوشی منائیا۔ پیر پیغمبر کہن پرہو تیرے سب وس، بے انت تیری وڈیائیا۔ ستجگ تربتا دواپرکلجگ اسیں مارگ آئے دس، لوکات شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن لیکھا لیکھے سمجھائیا۔ تیرا نام ندھان امرت آتم دے کے آئے رس، رس اکو اک سمجھائیا۔ تیرا نُوَر نرگن جوت کر کے آئے پرکاش، دیا باقی کھلا پاتی اک وکھائیا۔ تیرے ملن دی دس کے آئے آس، ساچی سکھیا کر پڑھائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی سب دا داتا پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا اک اکھوائیا۔ جگ چوکرئی پُری لوء منڈل منڈپ جو پاؤندا رہے راس، گوپی کاہن رُوپ وٹائیا۔ نت نوت دیوے ساتھ، سکلا سنگ آپ ہو جائیا۔ اسیں سارے گر اوتار پیر پیغمبر اوسے نام دا کردے پاٹھ، پوجا جگت جگت جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ویکھ ویکھے پرہہ سچا گھر، جس گھر تیرے نام وجے ودھائیا۔ سری بھگوان ہو دیال، دو جہاناں والی آپ جنائیندا۔ بھگت سہیلے میرے لال، گر چیلے ویکھے وکھائیندا۔ نو کھنڈ پرتھی وچوں لواں بہال، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیندا۔ کایا پڑدہ لاه سچی دھرمسال، دھرم دوارا اکو سوبھا پائیندا۔ دیا باقی نرگن جوت دیواں بال، اگیان اندھیرے مٹائیندا۔ انحد راگ سُنواں اگئی تال، ڈھولک چھینا نہ کھئے وجائیندا۔ امرت آتم پیواں جل سہاواں ٹھنڈا تال، گھر سروور اک پرگٹائیندا۔ آ کے ویکھ مریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیندا۔ ناطہ توڑ کال مہاکال، پُرکھ اکال گنڈھ پوائیندا۔ ساچا مارگ دیاں سکھال، سوہنگ اکھر اک سمجھائیندا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں بنے دلال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، مارگ اکو اک درسائیندا۔ مارگ اکو اک لگاوانگا۔ دو جہان انت سمجھاوانگا۔ ستجگ بنا کے بنت، گھڑن بہنہار کھیل کھلاوانگا۔ گرمکھ سجن میل سنت، ستگر اپنا رُوپ وٹاوانگا۔ وچھوڑا نارہے نہ کنت، سُرتی شبدی جوڑ جڑاوانگا۔ گرھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک سمجھاوانگا۔ دو جا در کوئی نہ جائے منگت، بھچھیا اکو گھرو ورتاوانگا۔ چار ورتاوانگا۔ سچا پنڈت، بودھ

اکادھا راگ سناوانگا۔ چوڈاں ودیا کر کے کھنڈت، خالص اکو نام سمجھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا
 ور، ساچی سکھیا اک سکھاوانگا۔ ساچی سکھیا پرہو سکھائے گا۔ جیو جنت آپ سمجھائے گا۔ سادھ سنت پھڑ اٹھائے گا۔ ترے گن مایا ڈیرہ
 ڈھاہیگا۔ اٹھا گیڑا پندھ مکائے گا۔ پنچم جھیڑا رہن نہ پائے گا۔ کایا کھیڑا آپ وسائے گا۔ میرا تیرا رنگ رنگائے گا۔ نیرن نیرا نظری آئیگا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی زٹری آپ مہکائے گا۔ ساچی زٹری آپ مہکاویکا۔ پھل پھلواڑی ویکھ وکھاویگا۔ سچ
 باغیچہ اک پرگٹاویکا۔ نیچاں اوچاں اکو رنگ رنگاویکا۔ سچ دوارا سب نوں سچا سوچھا، سوچہ آتم پرما تم آپ بجاویگا۔ اگلا بیہو کھائے گو
 جھا، پڑدہ دوئی دویت چکاویگا۔ لیکھا رہے نہ ایک دوچا، دوچا ایک اکو گھر وساویگا۔ نیتر کھول اکو تیجا، ترے بھون پندھ مکاویکا۔ چوتھ
 گھر آپ پتیجا، پرم پریتی اک سکھاویگا۔ پنچم کھیل کرے انڈیٹھا، گھر گھر وچ راگ الاویگا۔ چھیویں چھپر چھن سے نہ سجن میتا، محل
 اٹل اک رشناویگا۔ ستویں ست ستوادی بیٹھا رہے اتینا، ترے گن ڈیرہ ڈھاہویگا۔ اٹھویں اٹھار تٹاں نہ تپے انگیٹھا، کوڑی اگنی آپ بجاویگا۔
 نو در رہے نہ کوئی پلینا، پتت پاپی پنیٹ روپ وٹاویکا۔ دسم دواری کرے آپ بخشیشا، بخشش اکو اک وکھاویگا۔ جنم کرم دا ساہمنے رکھ
 شیشہ، پورب لیکھا نال رلاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل آپ سمجھاویگا۔ ساچا کھیل
 پرہو کراویگا۔ کلجگ لیکھا انت مکاویکا۔ ستجگ ساچی دھار بندھائے گا۔ چار ورن اکو گھر وسائے گا۔ اٹھاراں برن رہن نہ پائے گا۔ ترنی ترن
 تارنہار دیا کھائے گا۔ ساچی سرن اک رکھائے گا۔ مرنی ڈرنی بھو مٹائے گا۔ ساچی پوڑی چڑھنا آپ سمجھائے گا۔ سرت شبد پھڑنی، پھڑ پلو گنڈھ
 بٹھائے گا۔ پُرکھ اکال اپنی کرنی کرنی، کرتا اپنا کھیل رجائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتار پیر
 پیغمبر سب دی آسا پور کرائے گا۔ پرہو آسا پور کراویگا۔ منسا منسا وچ ملاویگا۔ کوڑا سنسا روگ چکاویگا۔ ستجگ ساچا بنس اک
 اُچاویگا۔ سوہنگ بنسا روپ وٹاویکا۔ دہ دشا راگ الاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچی کرنی آپ کماویگا۔ کرنی
 ساچی پرہو کرائے گا۔ مہروان ویکھ وکھائے گا۔ گر اوتار نال رلائے گا۔ پیر پیغمبر در بلائے گا۔ بھکت اٹھاراں آپ اٹھائے گا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نیتر
 نین اکھ کھائے گا۔ نانک گوبند دھار جنائے گا۔ کرے کھیل سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ اپنا حکم ورتائے گا۔ درویش بنا سورج چند، ساچی

سکھیا اک درڑائے گا۔ چوٹھے جگ مکیا پندھ، سفرنامہ سب دا ویکھ وکھائے گا۔ اٹھ کے ویکھو لکھ چوڑاسی اندر دے نہ کوئی اند، ساچا چند نہ کھئے چمکائے گا۔ سب دی خالی کئی کھلی دے گنڈھ، پلّو بندھ نہ کھئے وکھائے گا۔ بن ہر نامے جگت سوانی ہوئی رنڈ، جگت رنڈیا کم کیسے نہ آئیگا۔ سر چکی کوڑی کریا جھوٹھی پنڈ، کیسے بہار نہ کھئے ونڈائے گا۔ بھانڈا بہرم بھو دوئی دوت نہ ڈھاپی کندھ، کھلا وپہڑا نظر کھئے نہ آئیگا۔ آتم پر ماتم نال مل کے گایا نہ اکو چھند، جس گایاں پر بہ وچھڑ کدے نہ جائے گا۔ کیسے کم نہیں آؤنے بتی دند، رسنا جہوا لیکھا لیکھے کوئی نہ پائے گا۔ جنہاں نال کوڑی کریا کھادھا گند، سو گندگی وشٹا کیڑا روپ وٹائے گا۔ بن ستگر دوارے گرمکھ تیرا نور نہ چمکے چند، تیرا ظہور نظر کیسے نہ آئیگا۔ بن پُرکھ اکال دین دیاں دے نہ کھئے بخشند، بخشش ہتھ نہ کھئے پھڑائے گا۔ سچ دوارا اکو اک جن بھگتو لہنا منگ، پُرکھ اکال ساچی بھچھیا جھولی پائے گا۔ نام چاڑھے ساچا رنگ، اندھڑی چولی آپ رنگائے گا۔ ناطہ توڑے جیرج اند، اُتبھج سیتج چارے کھانی پندھ مکائے گا۔ دیوے اکو نجاند، نج امرت رس چکھائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سرشٹ سبائی دئے گیان، گر اوتار دھرو دھیان، پیر پیغمبر سچ نشان اک وکھائے گا۔ پارہم تیری دھن وڈیائی، پُرکھ اکال تیرا انت کھئے نہ پائیا۔ گر اوتار رہے جس گائی، پیر پیغمبر ڈھولا رہے سنائیا۔ لوک پرلوک تیرے نام وجے ودھائی، برہمنڈ کھنڈ تیری شنوائیا۔ وشن برہما شو تیرا راگ رہے الاٹی، گن گندھرب اپنا ناد جنائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت تیری سکھن سچ پڑھائی، ساچا اکشر اکو دے جنائیا۔ آون جاون جنم مرن چکے جگت جدائی، لیکھا لیکھ کھئے رہن نہ پائیا۔ آتم پر ماتم کر اک کڑمائی، گھر میلا گرو چیلاروپ وٹائے دھی جوائی آ۔ تون صاحب ستگر سجن سہیلا، کلجگ اتم دے ویلا، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ڈھر دا ور، وست اموک جھولی پائیا۔ دیوے ور ہر نرنکار، نرویر دیا کمائیا۔ سرب جیاں دا سانجھا یار، بے پرواہ اک اکھوائیا۔ ڈھر دا لیکھا جان گرو اوتار، پیر پیغمبر رہا جنائیا۔ سارے رل مل بولو اک جیکار، ڈھر دا ڈھولا راگ سنائیا۔ آپس وچ کرو پیار، دین مذہب ذات پات نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو وسو سچ مکان، سچکھنڈ دوارا رہا وکھائیا۔ اکو چرن کرو نمسکار، پرہ سرن ملے سرنائیا۔ اکو نعرہ دیوو مار، دو جہان شنوائیا۔ اکو اکھر کرو درکار، الفیے نہ کھئے پڑھائیا۔ سارے حلف چکو در گھر سچے دربار، گل پلّو واسطہ پائیا۔ پچھلا کھپڑا چھڈیا سرب سنسار، ناطہ

جھڈیا جگت لوکائیا۔ کِریا کر اک نرنکار، نرگن تیری اوٹ رکھائیا۔ جگ جگ بن کے آئے سیوادار، سیوک چاکر روپ وٹائیا۔ پنج تت ناطہ
جھٹیا اتم وار، تن ماٹی کھیہ کم کسے نہ آئیا۔ کسے خاک دبی کسے کیتا سسکار، ساچی سار سمجھ کھئے نہ پائیا۔ پرہ تیری جوت تیرے نال
ملی آن، بے پہچان تیرے وچ سمائیا۔ تیرے آگے دوئے جوڑ واسطہ سارے پان، نیتر نین نین شرمائیا۔ کر کِریا سِری بھگوان، بھگون تیرے
بتھ وڈیائیا۔ لوکات جا کے ویکھ وڈ سوریپر بلوان، بل اپنا آپ پرگٹائیا۔ جودھے سوریپر مرد مردان، سچ مردانگی دے وکھائیا۔ تیرا جھلے
اک نشان، نام نشانہ دے وکھائیا۔ تیرا ناؤں گئے دو جہان، نرگن سرگن کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دے
اگمی ور، جس دا بھیو کھئے نہ آئیا۔ دے ور سچے بھگونت، پرہ تیرے بتھ وڈیائیا۔ کلجگ ویکھ جا کے جیو جنت، سادھ سنت ربا
گر لائیا۔ کوڑی کِریا گرھ بنیا ہوئے ہنگت، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار پئی لڑائیا۔ چار ورن کھتری براہمن شوڈر ویش کوئی نہ بنے سنگت،
دین مذہب پڑدہ نہ کھئے چکائیا۔ کھان پین پریم رس کوئی نہ جانے پنکت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دے ساچا ور،
کلجگ لیکھا دے مکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گئے آگ، آخر تینوں رہے سنائیا۔ مارگ دس دس گئے تھگ، لوکات بن بن پاندھی پھیرا پائیا۔
تیرے نام دا کھول کے آئے ہٹ، بن ونجارے سیو کھائیا۔ تیرے سروور دس کے آئے تٹ، کنارہ اکو اک درسائیا۔ پاندھی بن کے پھر پھر آئے نٹھ
نٹھ، قدم قدم تیرے لیکھے لائیا۔ ناطہ توڑ آئے تت اٹھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بڈھ ڈھیری خاک ملایا۔ تیری وست تیرے
کھاتے دتی گھت، اپنے خالی ہتھ رکھائیا۔ مہروان اٹھ ویکھ کھول اکھ، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ پتا پوت دھیاں بھیناں ربا تگ، لوک
جیا شرم حیا نہ کھئے رکھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا نبیڑا کرے نہ کوئی حق، حقیقت نظر کھئے نہ آئیا۔ دھرم ست بُرج گیا ڈھٹھ، دیوار رہن کھئے نہ
پائیا۔ کوڑی کِریا سب نوں مارے سٹ، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ گرمکھ ور لے دوئے جوڑ واسطہ رہے گھت، چرن کول دھیان لگائیا۔ بھگت
کہن بھگون پوری کر آس، بیٹھے نراس جگت گر لائیا۔ سنت کہن ساڈا کوئی نہ دیوے ساتھ، سنگی نظر کھئے نہ آئیا۔ گرسکھ کہن سانوں
لبھ کھئے نہ گھاٹ، پتن نظر نہ آوے ماہیا۔ چار کُنٹ اندھیری رات، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ پُرکھ اکال آ کے پُچھ وات، کیوں بیٹھا مکھ
چھپائیا۔ نیتر کھول مار جہات، جھاکئی اپنی دے جنائیا۔ تیری پچھلی مکی واٹ، اگا نیڑے ربا وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی

کریا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرا لیکھا لیکھ کے گئے گر اوتار پیر پیغمبر نال قلم دوات، کلمہ شہادت رُوپ وٹائیا۔ جوتی جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، ہرجن ساچے لے ملائیا۔ ہرجن ساچے میل پرہ، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ لکھ چوراسی
 وچوں لبھ، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ دُور کرا کوڑی حد، گھر اپنا دے دکھائیا۔ نام وجا ساچا ند، دوجا راگ سُنن کوئی نہ پائیا۔ درس کرا اپنا حج،
 حاجت ہور رہے نہ رائیا۔ ڈھولا سُننا دُھر دا چھند، سچ سنڈیسہ اک الائیا۔ دھام دے نربان پد، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ مٹے وچھوڑا تیرا
 اڈ، ساچا سنگ لے نبھائیا۔ پر م پُرکھ پر ماتم پاربرہم تیری ید، کیوں بیٹھا مکھ بھوائیا۔ کریا کر کے گھر اپنے سد، صدا اکو نام سُنائیا۔
 میں تیرے چرن کول ڈگان بھج، پچھلا پنڈھ مکائیا۔ تُوں کریں اپنا لاڈ، سچ گودی گود سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 اکو دینا ساچا ور، جن بھگتاں رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں رنگ چاڑھ گوڑھ، وڈ لاری تڈھ پن نظر کھئے نہ آئیا۔ کریا کر بخش ساچی
 دھوڑ، دھوڑی ٹکا مستک اکو لائیا۔ چتر سگھڑ بنا مَورکھ موڑھ، بندے بندی خانہ دے تڑائیا۔ نرگن بخش اپنا نَور، نرگن جوت کر
 رُشنائیا۔ میرا ہو کے کیوں بیٹھا دُور، بھگت بھگوان تیرا راہ تکائیا۔ تینوں ملنا انت ضرور، ضرورت ہور نہ کھئے رکھائیا۔ گھر آ حاضر حضور،
 اپنا پھیرا پائیا۔ سوامی سرب کلا بھر پُور، بھر پُور ربا سب ٹھائینا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، جن
 بھگتاں سنگ رکھائیا۔ پاربرہم پرہ ہو بھگتاں سنگ، سکلا سنگ اک رکھائیا۔ تیرے نام وجاون مردنگ، مردنگا اکو ہتھ اٹھائیا۔ تیرا مان
 سچ اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ تیرا گاون دُھر دا چھند، سوہنگ راگ الائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا
 ساچا ور، جن بھگتاں پوری آس کرائیا۔ جن بھگتاں پوری آس کراوانگا۔ آتم پر ماتم میل ملاوانگا۔ ساچا مارگ اک رکھاوانگا۔ نرگن سرگن
 کارج آپ رچاوانگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن جگت وچھوڑا پنڈھ کٹاوانگا۔ ہرجن جگ
 وچھوڑا چُکیگا۔ کلجگ اتم ویلا مُکیگا۔ پرہ نیرن نیرا ڈھکیگا۔ غریب نائیاں آ کے پُچھیگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں کولوں کدے نہ لُکیگا۔ جن بھگتاں پڑدہ لاہویگا۔ اپنا درس دکھاویگا۔ ساچا میل ملاویگا۔ آتم پر ماتم جوڑ
 جُڑاویگا۔ سوہنگ رُوپ اک سمجھاویگا۔ مہاراج ویکھ دکھاویگا۔ شیر بھیک اک لگاویگا۔ سنگھ اپنا بھو رکھاویگا۔ وشنوں ہو کے سیو

کھاویگا۔ بھگوان ہو کے گود اُٹھاویگا۔ دو جہان جے جیکار کراویگا۔ ستجگ ساچا راہ وکھاویگا۔ مۇل منتر اک درڑاویگا۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی جے، لوک پرلوک وشن برہما شو گر اوتار پیر پیغمبر بن رسنا جہوا سرب جس گاویگا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، نر نرنکار اکو ایک اپنا حکم ورتاویگا۔

* ۱۸ آسؤ ۲۰۲۰ بکرمی ہرنام کور دے گرہ خیالی والا ضلع بٹھنڈہ *

ہر کرپا جن وسے کھیڑا، کایا نگر ملے وڈیائیا۔ ستگر کرپا چکے جھیڑا، تتوت نہ کھئے لڑائیا۔ گر کرپا دسے سنجھ سویرا، ملے سچ سچی سرنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد لیکھا ربا لکھائیا۔ ہر کرپا ملے برہم گیان، بھو ابھید جنائیا۔ ستگر کرپا ملے دھر دا دان، نام امولک جھولی پائیا۔ گر کرپا انتر آتم ہونے دھیان، لو اکو اک لگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ ہر کرپا پرہ پائے ایک، ایکنکار نظری آئیا۔ ستگر کرپا بخشے ساچی ٹیک، دوجی اور نہ کھئے سرنائیا۔ گر کرپا ہونے بڈھ بیک، نرمل نور نظری آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا دئے سمجھائیا۔ ہر کرپا ملے بھگونت، بھگون اپنی دیا کھائیندا۔ ستگر کرپا جے جاپ بن رسنا جہوا منت، اجپا جاپ اک سمجھائیندا۔ گر کرپا ملے وچھوڑا نارکت، سرتی شبدی بندھن پائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ وکھائیندا۔ ہر کرپا پائے گہر گمبھیر، گنونت وڈی وڈیائیا۔ ستگر کرپا امرت آتم ملے ٹھانڈا سیر، جھرنا اکو اک جھرائیا۔ گر کرپا ساتک ست ہونے سیر، اگنی تت رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار سد وڈیائیا۔ گر کرپا لہے راہ، پاندھی اپنے پندھ لگائیا۔ ستگر کرپا ملے اک ملاح، بیڑا شوہ دریا پار لنگھائیا۔ ہر کرپا ملے سچا تھان، درگاہ ساچی خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بخشے ایک ٹیک سرنائیا۔ گر کرپا بدلے نیت، نیتوان دئے بدلایا۔ ستگر کرپا ہونے اتیت، ترے گن ڈیرہ دیوے ڈھاپیا۔ ہر کرپا سچکھنڈ وسے دھام انڈیٹھ، محل اٹل سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی بوجھ اک بھجھائیا۔ گر کرپا آئے جگت جہان، ملے نام

وڈیائیا۔ ستگر کیریا گھر دیک جوت جگہ مہان، نرمل نور کرے رُشنائیا۔ ہر کیریا ملے میل سری بھگوان، بھگون اپنے گھر وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، لیکھا جانے تھاؤں تھائیا۔ گر کیریا بھیو جائے کھل، پڑدہ رہن کھئے نہ پائیا۔ ستگر کیریا امرت آتم جائے نہ ڈلہ، گھر سروور دئے وکھائیا۔ ہر کیریا سچکھنڈ دوارا جائے کھل، آون جاون پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھیو ابھید آپ جنائیا۔ گر کیریا کھلے اکھ، نیج نیتر دئے کھلائیا۔ ستگر کیریا لکھ چوراسی نالوں ہووے وکھ، نرگن سرگن اپنا مؤل جنائیا۔ ہر کیریا سچکھنڈ دوارا پرم پُرکھ درس ہوئے پرتکھ، سوچھ سروپی رُوپ دئے جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سد اپنا سنگ رکھائیا۔ ہر کیریا ملے ہر جو آپ، آپ اپنے رنگ رنگائیندا۔ ستگر کیریا ست ستوادى ملے جاپ، بن رسنا جہوا آپ سُنائیندا۔ گر کیریا کوٹ جنم دے مٹن پاپ، دُرمت میل سرب دھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ گر کیریا کھلے تاک، بند کواڑی دئے کھلائیا۔ ستگر کیریا آتم پرماتم بچھے نات، ناطہ بدھاتا جوڑ جڑائیا۔ ہر کیریا سچکھنڈ دوارا ہوئے نواس، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا اک دِرڑائیا۔ ہر کیریا ہر چاڑھ رنگ، رنگ رنگیلا آپ رنگائیا۔ ستگر کیریا دو جہان ڈونگھی بھور جائے لنگھ، دُور دُراڈا پنڈھ مکائیا۔ گر کیریا نام وجائے اک مردنگ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لہنا دئے چکائیا۔ ساچا لہنا دیوے آپ، ہر ستگر رُوپ وٹائیا۔ گر ستگر سجن تھاپن تھاپ، ویکھ وکھائے چائیں چائیا۔ جگ چوکڑی بن کے پتا باب، پُوت سپُوت گود اٹھائیا۔ جن بھگتاں دسے اکو نات، سنت ساجن لے جگائیا۔ گر مکھاں اکو نام ندھان جائے اکھ، اندر وڑ کے دئے سمجھائیا۔ گرسکھ گر ملن دی دسے چاچ، سدھ مارگ اک جنائیا۔ من منوآ نہ کرے ناچ، اٹھ اٹھ دہ دشا نہ دھائیا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی کاچ، کچ کنچن رُوپ وٹائیا۔ نرگن جوت کر پرکاش، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ گھر مندر کر نواس، آسن سنگھاسن سوہا پائیا۔ شبد سروپی پائے راس، اگتی گوپی کاسن نچائیا۔ کھیلے کھیل پُرکھ ابناش، ابناش کرتا اپنی کار کھائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ جگ چوکڑی جس کیتے ناس، کلجگ اتم ویکھے بے پرواہیا۔ جس دا لہنا دینا کوٹن کوٹ پرتھی آکاش، کوٹن کوٹ وشن برہما شو دھیان لگائیا۔ جس دا سندیسہ کوٹن کوٹ گر اوتار پیر پیغمبر لیکھا لکھ لکھ گئے

لکھا، لوکات پھیرا پائیا۔ جس دا بھیو کوئن کوٹ سادھ سنت کوئی گا نہ سکے وچ گاتھ، رسنا چہوا بتی دند نہ کھئے وڈیائیا۔ سو صاحب پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا اپنی کار کھائیا۔ پرگٹ ہو پُرکھ سمراتھ، سمرتھ اپنی دھار جنائیا۔ مہا سُنائے اکتھنی کاتھ، بودھ آگادھ کرے پڑھائیا۔ ہو سہائی اناتھان ناتھ، دین اپنی دیا کھائیا۔ آتم پر ماتم دسے اکو پاٹھ، پوجا سمرن اک سمجھائیا۔ اکو تیرتھ اکو تاٹ، گھر گھر سروور دئے نہائیا۔ اکو نور اکو ذات، اکو مذہب دئے سمجھائیا۔ اکو نام اکو گاتھ، اکو راگ دُھن شنوائیا۔ اکو مندر اکو ہاٹ، اکو ونج ربا کرائیا۔ اکو پتن اکو گھاٹ، اکو بیٹھا سچا ماہیا۔ اکو چرن اکو نات، اکو بدھاتا نظری آئیا۔ اکو سجن اکو ساک، سکلا سنگ اک نہائیا۔ اکو پڑدہ اکو تاک، اکو دوئی دویتی دئے مٹائیا۔ اکو سجن اکو ساک، سین اکو اک اکھوائیا۔ اکو کھیل اک تماش، کھیلنہار اک ہو جائیا۔ اکو وست اکو دات، دیونہار بے پرواہیا۔ اکو اکھر اک جماعت، اکو پٹی دئے پڑھائیا۔ اکو ہر پُرکھ ابناش، اکو ستگر روپ سائیا۔ اکو تھاپن لئے تھاپ، اکو گر گر بوجھ بُجھائیا۔ اکو آد جگاد جگ چوکری پت لئے راکھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سو صاحب دا ساچا کرو جاپ، جس چیاں دکھ رہے نہ رائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس تھاپن دتا تھاپ، دیونہار ت وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیڑا گرمکھ لہنا وسائیا۔ ساچا کھیڑا وسے لوکات، ساڈھے تین ہتھ ملے وڈیائیا۔ گھر سجن ملے ماہی ساک، پرہہ متر پیارا پھیرا پائیا۔ چرن پریتی بٹھے نات، ناطہ جوڑے سہج سُبھائیا۔ مہروان ہو کے دیوے دات، وست املڑی جھولی پائیا۔ نام ندھان دُھر سوغات، بن قیمت دئے چُکائیا۔ میٹے زین اندھیری رات، ساچا نور چند شبد چمکائیا۔ پتن پار اُتارے گھاٹ، گھاٹا سب دا پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں اچھا پور کرائیا۔ جن بھگتاں اچھیا کرے پور، آپ اپنی دیا کھائیا۔ بخشنہارا ساچا نور، نرگن نور دئے رُشنائیا۔ وجونہارا ساچی نور، انحد راگی راگ الاٹیا۔ توڑنہارا ناطہ کوڑ، جوٹھ جھوٹھ دئے مٹائیا۔ بھرنہارا بھانڈے بھرپور، خالی دئے بھرائیا۔ گر کا شبد جو گرمکھ کرے منظور، تنہاں برتھی آس کھئے نہ جائیا۔ دیونہار سدا حاضر حضور، گھر بیٹھا ویکھے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے خوشی منائیا۔ گھر ساچے خوشی مناوے گیت، گیت گوہند سُنائیندا۔ بھگت بھگوان دُھر دی ریت، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیندا۔ صاحب ستگر کایا مندر وکھائے وکھائے مکہ کعبہ مسیت، شودوالا مٹھ گرودوار اکو

گھر جنائیندا۔ جس گھر وسے پت پت پُنت ، پت پاون بھیو چُکائیندا۔ لیکھا جانے بست کیٹ، اُچ نیچ انگ لگائیندا۔ دھام وسے اک انڈیٹھ، جس گھر اپنا ڈیرہ لائیندا۔ گُرمکھ وِرا کرے پرت، جس جن اپنی بُوچھ بُجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچی بھیکھ، بھیچیا نام اک ورتائیندا۔ بھیچیا نام جھولی پا، پاربرہم دے جنائیا۔ گر شبدی تیرا پنے ملاح، بیڑا مات چلائیا۔ ستگر پُورا دے پناہ، چرن کول سرنائیا۔ ہر کرتا اتم گودی لے ہا، گھر ساچے خوشی منائیا۔ ہرجن ہرہگت لہنا دینا مکے دو جہاں، نرگن سرگن سرگن نرگن اکو نُور سمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ہر در ہر گھر ہر وست اک ورتائیا۔

* ۱۸ آسو ۲۰۲۰ بکرمی ہرنام کور دے گرہ خیالی والا ضلع بٹھنڈہ *

جن بھگتاں دسے مارگ ایک، ہر ستگر دیا کھائیا۔ انتر آتم کرے بییک، گر ستگر سوچی پائیا۔ پُورب وکھائے لہنا لیکھ، گر پُورے ہتھ وڈیائیا۔ گھر وچ گھر وکھائے ساچا دیس، گرہ مندر خوشی جنائیا۔ اندر وڑ کے دیوے اپنا بھیت، پڑدہ دوئی دوت چُکائیا۔ پاربرہم برہم دسے بیت، سچ پرتی اک سمجھائیا۔ نظری آئے نیتن نیت، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ سرتی شبد جنا کے کھید، ساچی کھیل اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگت دے سمجھائیا۔ جن بھگتاں مارگ دیوے دس، ہر ہر جو دیا کھائیندا۔ انتر آتم دیوے رس، ستگر پُورا بُوچھ بُجھائیندا۔ نرمل جوت کر پرکاش، گر نیتر اکھ اک کھلائییندا۔ گھر گوپی کابن پوائے راس، منڈل منڈپ ویکھ وکھائیندا۔ کوڑ وکارا کر کے ناس، ساچی وست اک ورتائیندا۔ جگت ترسنا میٹ خاص، خواہش اپنے نال رلائیندا۔ لیکھے لا پون سواس، رسنا جہوا گن چکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا بھیو آپ کھلائییندا۔ جن بھگتاں بھیو کھولے ہر، ہر کرتا وڈی وڈیائیا۔ کِریا کر نرائن نر، نر بُوچھ اک بُجھائیا۔ کوڑی کِریا توڑ در، دروازہ اکو اک سمجھائیا۔ جس گرہ سجن بیٹھا وڑ، سچ سنگھاسن سوہیا پائیا۔ نرمل پرکاش جوت رہا کر، نُورو نُور نُور رُشنائیا۔ شبد اگمی رہا پڑھ، اکو راگ الایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگت دے سمجھائیا۔ جن بھگتاں اُپر ہو دیال، سو پُرکھ نرنجن دیا کھائیا۔ پکر اٹھائے ساچے لال، ہر پُرکھ نرنجن ہوئے

سہائیا۔ نرگن ہو کے بے دلال، ایکنکار ویس وٹائیا۔ ساچا دیوک دیوے بال، آد نرنجن جوت رُشنائیا۔ اندر باہر کرے سنبھال، ابناشی کرتا بے پرواہیا۔ ساچی دھرمسال دئے وکھال، سِری بھگوان پڑدہ آپ اٹھائیا۔ پاربرہم برہم میلے آن، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ آتم سیجا کرے پروان، سچ سہنجنی اک سہائیا۔ دُھر دا دیوے سچ گیان، اگیان اندھیر مٹائیا۔ ساچے بھگت تیرا دُھر دا اک نشان، نشانہ آور نہ کھئے رکھائیا۔ لیکھا چُکے دو جہان، دوئے دیوے روپ نہ کھئے وٹائیا۔ ساچا میلا سِری بھگوان، دوجا ایشٹ نہ کھئے رکھائیا۔ کاغذ قلم شاہی نہ کھئے ایہان، چرن کول اک سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگتاں اکھ اک کھلائیا۔ بھگتاں اکھ کھولے آخیر، آخر اپنا میل ملائیندا۔ بجرکپاٹی دیوے چیر، دوئی دوتی ڈیرہ ڈھابندا۔ امرت آتم بخشے سیر، سچ پیالہ ہتھ اٹھائیندا۔ جنم کرم دی بدل دیوے تقدیر، تدبیر اکو اک سمجھائیندا۔ ذات پات اوچ نیچ شرع کٹ زنجیر، نام ڈوری تند بندھائیندا۔ مایا متا کڈھے پیڑ، ہومے ہنگتا روگ گوائیندا۔ ست سنتوکھ دیوے دھیر، جت ست اک سمجھائیندا۔ ساچا نام شبد اکسیر، ساچی سکھیا اک سمجھائیندا۔ جس توں لہدے پیر فقیر، پیغمبر جس دی اوٹ رکھائیندا۔ سو سلطان کھیلے کھیل شاہ حقیر، حضرت اپنا ویس وٹائیندا۔ جن بھگتاں ملے سانجھا پیر، پروردگار اپنا میل ملائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل داتا گنی گہیر، گہر گور اپنا رنگ رنگائیندا۔ جن بھگتاں چاڑھے ساچی چوٹی، چوٹ نام نگارے لائیا۔ لہدے پھردے کوٹن کوٹی، ورلے ہرجن بوجھ بوجھائیا۔ کر کِریا کڈھے واسنا کھوٹی، دُرمت میل دھوائیا۔ سوئی سرت اٹھائے سوتی، چیتن دھار دئے سمجھائیا۔ اپنی کھولے آپ خاموشی، ساچا نام دئے سمجھائیا۔ دوئے لوچن لوچ کھئے نہ لوچی، نج نیت دئے وکھائیا۔ ہر کی کھیل کیسے نہ سوچی، سوچ سمجھ وچ کیسے نہ آئیا۔ کرے پرکاش نرمل جوتی، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں مارگ دئے وکھائیا۔ جن بھگتاں مارگ دئے سِدھا، سِدھی طرح سمجھائیا۔ پرہہ ملن دی اکو بدھا، ناٹھ کوڑا دیو تجائیا۔ سرن سرنائی جو ستگر سوامی ڈگا، تس بانہوں پکڑ لئے اٹھائیا۔ آد جگاد گہر گمبھیر ڈونگھا ساگر نگھا، تامس اکن نہ تت تپائیا۔ پریم پریتی اندر بھجا، رنگ بھنڑا اک وکھائیا۔ کبیر جلاہے نال مل کے گجھا، ساچی ریت جگت وکھائیا۔ کریاندھان جس ول کر دئے اپنی نگ، سو پاتھر پاہن لئے ترائیا۔ جے کوئی پُچھے پرہو وڈا کڈا، بھگت کہن تیرا انت کھئے نہ پائیا۔ جے

کوئی پُچھے پرہہ کڈا نِکا، بھگت کہن ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جے سچّی پُچھو پُرکھ اکال سب دا پتا، رکھیا کرے ہر گھٹ تھائیا۔ اک ایکنکار نال کرو بتا، جو جنم مرن وچ کدے نہ آئیا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر لیندے رہے سکھیا، لے کے سکھیا لوکھات کرن پڑھائیا۔ سو صاحب سلطان سد سے دہ دِشیا، چار کُنٹ اپنا حُکم ورتائیا۔ تِس دا لیکھ کِسے نہ لیکھیا آد انت کہن کھئے نہ پائیا۔ جن بھگتو پاربرہم پتپریشور کدی نہ جائے بھٹیا، ذات پات دکھ روگ نظر کھئے نہ آئیا۔ اُس نوں مار سکے نہ نال کدی وّٹے اِٹیا، تیر نشانہ پوہ نہ سکے رائیا۔ نرویر نرکار دو جہان پھرے تھیا، ویس اوپسا روپ وٹائیا۔ جن بھگتاں اپنی گودی سدا چُکيا، چُک چُک خوشی منائیا۔ پچھلا لیکھا اوہناں مُکيا، جنہاں ملیا بے پرواہیا۔ آگے دو جہان کِسے نہ پُچھیا، رائے دھرم چتر گپت وشن برہما شو آدک سارے بیٹھن سیس جھکائیا۔ ہر بھگت لوکھات کدے نہ رہے لُکيا، سِری بھگوان اپنی بدھ نال لئے پرگٹائیا۔ جو صاحب ستگر سرنائی سیس جھکيا، سو سیس اپنا دھڑ نال لیکھے لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں دیوے اکو ور، ایتھے اوتھے دو جہان سد اپنے نال رکھائیا۔

* ۱۸ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی خیالی والا گردوارے وچ ضلع بٹھنڈہ *

ستگر شبد کرو پیار، نرگن سرگن نانک گیا سمجھائیا۔ گر انگد مارگ دتا وکھال، امرداس گر گھال کیتی لیکھے لائیا۔ رام داس وکھا سچّی دھرمسال، ہرمندر روپ اک پرگٹائیا۔ گر ارجن گیان دپیک دتا بال، بودھ اکادھ کری پڑھائیا۔ گرو گرتھ گردیو سوامی سب دا بنا پرتپال، دُھر دی دھار اک جنائیا۔ دوس زین اٹھے پھر جیو جیو ہر نام، من واسنا میٹ مٹائیا۔ چل کے آؤ ساچے دھام، گرو دوارا گر گر روپ نظری آئیا۔ جس در آ کے اچھیا پوری ہووے کام، کام چیشٹا رہے نہ رائیا۔ سوئی سرتی ملے رام، رمیا اپنا پھیرا پائیا۔ در گھر ساچے ملے اکھی کاہن، گر شبد نظری آئیا۔ جس دا آد جگاد اکو منتر ستنام، نام ست کرے پڑھائیا۔ اُس دے چرن کرو پرنام، امرت ویلے اٹھ اٹھ بھجو واہو داہیا۔ سفل کرو جنم جہان، مانس پرتھا لوکھات نہ جائیا۔ گر چرن دھوڑ کرو اشنان، دُرمت میل لینی دھوائیا۔ ستگر بچن

دُھر سندیس مُکھ واک سُنو آن، جس سُنیاں من مت بُدھ نرمل روپ وٹائیا۔ سرب جیاں دا اک گیان، گر بانی بانی گر شبد بھیو گھلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا گر سنگت ور، ہر سنگت بن ستگر پورے ایتھے اوتھے ہوئے نہ کھئے سہائیا۔

* ۱۸ اَسُو ۲۰۲۰ پکرمی چک فتح سنگھ لایہ سنگھ دے گرہ ضلع بٹھنڈہ *

ستگر پورا سدا دیال، آد جگاد جگ چوکری ویکھ وکھائیندا۔ سنت سہیلے لہے لال، گر چیلے میل ملائیندا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت اک جگائیندا۔ پنج تت کایا تن وکھائے سچی دھرمسال، ہر مندر اکو اک سمجھائیندا۔ شبد اگئی وجے تال، دُھن انادی راگ الائیندا۔ دیک دیا جوتی دیوے بال، تیل باقی سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ امرت آتم وکھائے تال، سچ سروور اک ٹھائیندا۔ لیکھا جانے شاہ کنگال، اوچ نیچ راؤ رنگ اکو در سہائیندا۔ دیونہار نام ندھان، وست امولک جھولی پائیندا۔ کوڑی کریا میٹ نشان، سچ سچ اک سمجھائیندا۔ آتم پرما تم دیوے ہر گیان، بودھ آگادھ آپ پڑھائیندا۔ سرتی شبد میل ملائے آن، نرگن سرگن سرگن اپنا رنگ وکھائیندا۔ لہنا دینا چکائے دو جہان، لکھ چوراسی پھند کٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ستگر پورا مہروان، مہر نظر اک اٹھائیندا۔ ستگر پورا سرب گھٹ میتا، ہر گھٹ ربا سہائیا۔ جن بھکتاں مارگ دسے ٹھانڈا سیتا، اگنی تت نہ کھئے وکھائیا۔ جگ چوکری چلائے ریتا، دیونہار شبد وڈیائیا۔ گھر وکھائے اک انڈیٹھا، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ جس دی صفت شاستر سمرت وید پُران کرے گیتا، انجیل قرآن کہانی بانی رہی جس گائیا۔ سو ستگر سدا رہے اتیتا، ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔ جس نوں لبھدے مندر وچ مسیتا، سو ساڈھے تِن ہتھ اندر گھر گھر وچ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد جگ جگنتر ستگر اکو شبد اکھوائیا۔ ستگر سچا ٹھانڈا دربار، گھر اکو اک وکھائیندا۔ جتھے لیکھا جُکے پُرکھ نار، نر نرائن اکو روپ وٹائیندا۔ جن بھکتاں کھول بند کواڑ، آتم تاکی کُنڈا لاپندا۔ کر پرکاش بہتر نار، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ اچی کوک سُنائے پُکار، دُھن انادی ناد الائیندا۔ آتم سیجا کر پیار،

میل ملاواں اِکو گھر وکھائیندا۔ تُوں میرا مین تیرا پیار، دُو جا رنگ نہ کھئے رنگائیندا۔ جنم مرن روگ دئے نوار، پُورب لیکھا جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے اپنے گھر وسائیندا۔ ستگر پُورا سدا سمرتھ، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ جس جن دیوے نام وتھ، تِس منتر اِک سمجھائیا۔ پردے وس مارگ جائے دس، باہروں کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ سرتی شبدی پائے نتھ، ڈوری تند اِک جنائیا۔ نام ندھانا مہا اکتھ، سوہلا ڈھولا اِکو گائیا۔ جیوں بھاوے تیوں لوے رکھ، بے پرواہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیا۔ ہرجن ویکھے لوکھات، نرگن سرگن بھیو چُکائیندا۔ گُرمکھاں دیوے اِکو دات، گہر گمبھیر آپ ورتائیندا۔ چرن کول بندھائے نات، ناطہ بدھاتا جوڑ جُڑائیندا۔ دُھر دا راگ سُنائے ساچی گاتھ، سوہنگ ڈھولا اِک سمجھائیندا۔ میٹے زین اندھیری رات، ساچا نُور چند چمکائیندا۔ جنم جنم دی پوری کرے آس، کرم کرم دا روگ گوائیندا۔ سدا سہیلا انترجامی ہر گھٹ وسے پاس، جن بھگتاں اپنا راہ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کھیلے کھیل پرتھی آکاش، گگن گگنتر منڈل منڈپ اپنی دھار چلا تیندا۔ ستگر سچا اِک داتار، داتا دانی وڈ وڈیائیا۔ غریب نائیاں کوجھیاں کملیاں پاوے سار، دُکھیاں درد ربا ونڈائیا۔ کِرپا کرے جس آپ کرتار، کرتا پُرکھ ہو سہائیا۔ روگ سوگ چنتا دُکھ دیوے نوار، تن کایا ماٹی سیتل رُوپ وکھائیا۔ بہتر ناڑ اگنی تہ تپے انگیار، امرت میگھ اِک برسائیا۔ ہوئے ہنگتا روگ دیوے نوار، ساچی سکھیا اِک پڑھائیا۔ کوڑی کِرپا کرے خوار، دیوے نام سچّی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن پُورب لہنا ویکھ وکھائیا۔ ہرجن مٹے روگ سنتاپ، سنسا کھئے رہن نہ پائیا۔ جنم جنم دا لیکھا چُکائے آپ، مہروان ہو سہائیا۔ گھر مندر کھول تاک، پڑدہ دوئی دویت اُٹھائیا۔ پکڑ چڑھائے اپنے گھاٹ، پتن اِکو اِک سمجھائیا۔ نظری آئے پُرکھ سمراتھ، سمرتھ اپنے گھر وسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن لیکھا لیکھے لائیا۔ ہرجن تیرا مٹے دُکھ روگ، سنسا مات رہن نہ پائیا۔ نام چُکائے ساچی چوگ، سوہنگ ہنسا رُوپ وٹائیا۔ لہنا دینا مکے لوک پرلوک، دو جہاناں سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ تُوں میرا مین تیرا ساچا گاؤنا اِک سلوک، سو پُرکھ نرنجن سچ سمجھائیا۔ گھر دیک پرکاش نرمل جوت، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ باقی رہے نہیں کچھ کھوٹ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،

دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے پار کرائیا۔ گرمکھ تیرا مٹیا دُکھ، دردی درد ونداٹیا۔ گھر اُچے سچا سُکھ، ستگر پورا ہوئے سہائیا۔ اُجل کرے مات مُکھ، دُرمت میل دھوئیا۔ لیکھے لائے جنی ککھ، دھن دھن جنیدی مائیا۔ بھاگ لگائے ابناشی اچت، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ آگے لیکھا چُکے اُلٹا رُخ، مات گربھ جوئی پھیر نہ کھئے بھوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نام وست اِکو اِک ورتائیا۔ نام وست دیوے اٹت، ہر داتا آپ ورتائیندا۔ آون جاون جائے چُھٹ، لہنا دو جہان مُکائیندا۔ جنم کرم نہ رہے دُکھ، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیندا۔ اُلٹا ہوئے مات گربھ نہ رُخ، دس دس ماس نہ اگن تپائیندا۔ اپنی گودی لئے چُک، سیج سہنجی آپ سہائیندا۔ جن بھگتاں کرے پیار جیوں بالک مات پُت، پتا پوت اپنا رنگ رنگائیندا۔ اندر وڑ کے لئے پُچھ، باہروں نظر کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس جن اُپر جائے تٹھ، تِس سُکھ ساگر روپ وکھائیندا۔ سُکھ ساگر گہر گمبھیر، گھر گھر وچ دئے وکھائیا۔ تن ٹھانڈا کرے سریر، من مت بُدھ نہ کھئے چترائیا۔ دوئی دویت کٹ بھیر، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ شرع رہے نہ کھئے زنجیر، شریعت روپ نہ کھئے وٹائیا۔ امرت دیوے اِکو سیر، ساچا نیر مُکھ چوئیا۔ من رہے نہ کوئی دلگیر، چنتا روپ نہ کھئے وٹائیا۔ تن ماٹی رہے نہ کوئی پیڑ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہر نظر اِک اٹھائیا۔ دُکھ روگ جائے تٹھ، جس گھر ستگر چرن ٹکائیا۔ کِریا کر پُکھ سمرتھ، مہر نظر اِک اٹھائیا۔ نام امولک دے کے جائے وتھ، واسطہ اپنے نال پائیا۔ جن بھگتاں پرہہ تو منگن دا پورا حق، حقیقت سب دے ہتھ وکھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت بھرم بھلیکھے رہے شُک، سنسا سکے نہ کھئے چُکائیا۔ جیو جنت کلجگ اتم سارے گئے تھگ، ساچی منزل ہتھ کیسے نہ آئیا۔ سادھاں سنتاں کولوں گئے آگ، جو گھر گھر در در پھردے دھونیاں تائیا۔ اتم بہ گئے مستک رکھ کے ہتھ، نیتر نین نیر وٹائیا۔ کِریا کر پُکھ سمرتھ، ساچی سیکھیا دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن لہنا دینا دئے چُکائیا۔ ہرجن لہنا دینا ہووے پور، آسا پور کرائیندا۔ روگ سوگ چنتا دُکھ کرے دُور، جگت دلدر نیڑ نہ آئیندا۔ کوڑی کِریا ناطہ توڑے کوڑ، کوڑا رس امرت روپ وٹائیندا۔ کر کِریا مستک ٹکا لائے دھوڑ، چرن چرنودک امرت جام اِک پیائیندا۔ چتر سگھڑ بنائے مورکھ موڑھ، ساچی سیکھیا اِک درڑائیندا۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن ہربھگت پاربرہم دا ساچا نور، نور نور نال ملائیندا۔ درشن دیوے حاضر حضور،

حضرت اپنا پھیرا پائیندا۔ سرب کلا بھرپور، پاربرہم پرہ اپنا بھیو چُکائیندا۔ وسنہارا نیڑے دُور، دُور دُراڈا پندھ مُکائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، گُرسکھ گُرمکھ بال انجان، آپ اُٹھائے والی دو جہان، سچ وکھائے اک نشان، آون جاون چُکائے کان، مندر سُہائے اک مکان، جس گرہ اپنا چرن چُھپائیندا۔

* ۱۸ آسو ۲۰۲۰ بکرمی مُکند سینگھ دے گرہ پنڈ مہراج ضلع بٹھنڈہ *

چار جگ تھکے ماندے، اتم بیٹھے پندھ مُکائیا۔ سو پُرکھ زرنجن تیرا راہ تکاندے، نج نیتر نین اُٹھائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں نال ملاندے، ساچا سنگ نبھائیا۔ بھگت اٹھاراں پھڑ اُٹھاندے، سچ پریت اک لگائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد اکھ کھلاندے، آلس نندرا دُور کرائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء واسطہ پاندے، در تیرے اک عرضوئیا۔ سورج چند نین شرماندے، نیتر اکھ نہ کھئے اُٹھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت گرلاندے، کوک اکو اک سنائیا۔ شاستر سمرت وید پُران دئے جوڑ واسطہ پاندے، گل پلُو رہے وکھائیا۔ انجیل قرآن کھانی بانی نیتر نیناں پیر وباندے، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا انڈج جیرج اُتہج سینج ساچا سنگ نہ کوئی نبھاندے، ورن برن پئی لڑائیا۔ گیت گوبند گہر گمبھیر پرہ پُرکھ تیرا کوئی نہ گاندے، رسنا جہوا بئی دند ہوئے ہلکائیا۔ سادھ سنت لوکات انتر آتم ہوئے آندھ، نج نیتر نین اکھ نہ کھئے کھلایا۔ سچ دوار بے پرواہ کوئی نہ آوے ٹھانڈے، ترے گن اگنی ت سرب تپائیا۔ کوڑی کیریا رسنا جہوا پیندے کھاندے، خالص تیرا روپ نظر کیسے نہ آئیا۔ چار کُنٹ دہ دشا اُتر پورب پچھم دکھن اُٹھ اُٹھ دھاندے، بھجن واہو داہیا۔ تیرا درس پاربرہم پُرکھ اکال کوئی نہ پاندے، سوچھ سرُویی نظر کیسے نہ آئیا۔ بھرے بھلے پنڈت پاندھ، مُلاشیخ گرتھی پنٹھی سمجھ کھئے نہ آئیا۔ آتم سروور ساچے تیرتھ کوئی نہ نہاندے، اٹھسٹھ بیٹھے پھیریاں پائیا۔ دوئی دویت پڑدہ نہ کوئی اُٹھاندے، ایکا دوجا بھیو نہ کھئے چُکائیا۔ ساچے مندر بہہ کے تیرا ایشٹ نہ کھئے مناندے، چار ورن اپنا اپنا دھیان رہے لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے اوٹ رکھائیا۔ چار

جُگ رہے کُرا، سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ دئے دُہائیا۔ وِشن برہما شو مارے دہا، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ کروڑ تیتیسا منگے پناہ، چرن کول ملے سرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن دھیان، نیتر نین اکھ کھلائییا۔ سرشٹ سبائی کیسے نہ کوئی گیان، ساچا منتر نام نہ کھئے درڑائیا۔ ست دھرم جھلے نہ کوئی نشان، کوڑی کریا ڈنکا وجے ودھائییا۔ نو کھنڈ پرتمی ست دیپ گھر گھر نچے شیطان، شرع بیٹھی مُکھ گھنگٹ لاپیا۔ مہروان نظر نہ آئے نوجوان، نر نرنکار درس کھئے نہ پائیا۔ شاہ پاتشاہ راج راجان ہوئے بے ایان، بیٹھے بیوہ روپ وٹائیا۔ ساچا مٹر دسے نہ کھئے جہان، جگت دھروہی بنی لوکائیا۔ کاغذ قلم شاہی ہوئی حیران، ہر کا بھیو کھئے نہ پائیا۔ گر کا شبہ کوئی نہ سکے پہچان، چوڈاں ودیا رہی کُرا لائیا۔ رسنا جہوا بٹی دند امرت ویلے اُٹھ کے سارے گان، سندھیا اپنا سگن منائیا۔ نیج نیتر پاربرہم پتپریشور درس کھئے نہ پان، بند کیوڑی کُنڈا نہ کھئے کھلائییا۔ انحد ناد سُنے نہ کوئی دھنکان، دُھن آتمک راگ سمجھ کیسے نہ آئییا۔ دیا دیپک جوت گھر جگے نہ کیسے مہان، اندھ اندھیرے بیٹھی سرب لوکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اُٹھ اُٹھ ویکھن مار دھیان، لوکات راہ تکائیا۔ کلجُگ نچے گھر گھر وڑ شیطان، اپنا حُکم ربا ورتائیا۔ کیسے سمجھ نہ آئے شاستر سمرت وید پُران، گیتا گیان بھیو کھئے نہ پائیا۔ سچ مصلیٰ نہ کھئے انجیل قرآن، کایا کعبہ نظر کیسے نہ آئییا۔ صدق صبوری نہ کھئے ایان، ثابت صورت درس کھئے نہ پائیا۔ ملے میل نہ وڈ مہروان، بی پھربان محبان بیدو بی خیر یا اللہ الہی نور نظر کیسے نہ آئییا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائییا۔ چار جُگ کرن پُکار، پُنہ پُنہ تیری سرنائیا۔ ہوں بالے نڈھے بال انجان، پرہہ تیرا انت کوئی نہ پائیا۔ کلجُگ اتم سارے ہوئے بے حال، ساچا در نظر کھئے نہ آئییا۔ اتم شاہو ہوئے کنگال، خالی ہتھ رہے دکھائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کوئی نہ نیہیا نال، جو آیا سو اُٹھ اُٹھ چل جائیا۔ دُھر دا لیکھا لیکھ کے گئے جہان، بانی بودھ آگادھ سمجھائییا۔ اتم پر ماتم دے کے گئے گیان، پاربرہم برہم انتر بھیو چُکائییا۔ دھرم دکھا کے گئے نشان، سچ نشانہ اک جھلائییا۔ ساچی سیکھیا دے کے گئے دُھر فرمان، نام سندیسہ اک سُنائییا۔ دروہی خُدائے کلجُگ اتم سارے ہوئے بے ایان، ساچا صدق نظر کھئے نہ آئییا۔ مُلاشیخ مساک بغلے رکھ قرآن، کوڑی قسم لاشریک تیری رہے کھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا ویکھ اپنا اسلام، جس نوں دیندا ربا پیغام، پیر پیغمبر سچ سندیسہ رہبر اپنا اک سمجھائییا۔ گر اوتار رہے کوک، اُچی کوک کوک سُنائییا۔

سری بھگوان پرہ صدی چوڈھویں عیسیٰ موسیٰ محمد چُکی چوک، چاروں گنٹ ویکھ وکھائیا۔ ویہویں صدی سب نوں رہی پھوک، ترے گن اگتی رہی لائیا۔ مان ربا نہ کوئی پنج بھوت، اپ تیج وائے پرتھی آکاش تتو تن سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ ہویا اندھیرا چارے کوٹ، دہ دشا تیرا چند نظر کھئے نہ آئیا۔ کوڑی کریا موئی رت، بسنتی رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ ساچا نظر نہ آئے کوئی پت، پتا پوت گود نہ کھئے سہائیا۔ ساچی دھاروں کوئی نہ پئے اٹھ، جوتی نور نہ کھئے رُشنائیا۔ کیسے در نہ دسے سچ، ساچا روپ نظر کھئے نہ آئیا۔ کیرپاندھان ٹھاکر سوامی مہروان ست سروپ آکے پچھ، کیوں بیٹھا مکھ چھپائیا۔ چوتھے جگ سب نوں لگا دکھ، گر اوتار دین دہائیا۔ اتم ویلا گیا ڈھک، جس دا لیکھا آئے سمجھائیا۔ ساڈے کول نہیں کچھ، خالی بتھ رہے وکھائیا۔ تیرے چرناں ہیٹھاں بیٹھے لک، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ شاہ پاتشاہ اکو شیر ہو کے بک، دو جہاناں بھبک لگائیا۔ کوڑ کُریا پینڈا جاوے مک، ساچا راہ دے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کر بینتی، بنے اکو اک جنائیا۔ ویکھ کھیل پرہ سمت سمتی، تیری سمجھ کیسے نہ پائیا۔ تیری چال اگم اتھاہ رمک رمکی، راج راجان شاہ سلطان تیرا لیکھا کہن کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، تڈھ بن ہوئے نہ کھئے سہائیا۔ سری بھگوان دیا کماؤندا اے۔ وشن برہما شو آپ سمجھاؤندا اے۔ ترے گن تیرا لیکھ وکھاؤندا اے۔ پنج تن تیرا بھیو پاؤندا اے۔ گر اوتار لیکھ لکھاؤندا اے۔ پیر پیغمبر وقت سہاؤندا اے۔ درگاہ ساچی چھڈ کے آؤندا اے۔ مقامے حق نور چمکاؤندا اے۔ لاشریک ویس وٹاؤندا اے۔ سچ تعریف آپ سمجھاؤندا اے۔ حقیقت حق اک جئاؤندا اے۔ کوڑی شریعت آپ مٹاؤندا اے۔ نام پریت اک بندھاؤندا اے۔ ڈھر دا کلمہ ساچا گیت، ڈھولا اکو راگ جئاؤندا اے۔ جس نوں لبھدے وچ مسیت، سو مصلیٰ حل کراؤندا اے۔ صدی چوڈھویں رہی بیت، بیتی کہانی سب دی لیکھ لاؤندا اے۔ چوڈاں طبق راہ رہے اڈیک، بن کے پاندھی پنڈھ مکاؤندا اے۔ نظری آئے دُور دُراڈا ہو نزدیک، نیج نیتر نین اک کھلاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا سب دا جھولی پاؤندا اے۔ گر اوتاراں آپ جنایا اے۔ مہروان کھیل رچایا اے۔ لیکھا سب دا جھولی پایا اے۔ بہرم بھلیکھا اک مٹایا اے۔ سچ سندیسہ نام سُنایا اے۔ نر نریشا بن کے آیا اے۔ جوتی ویسا جامہ پایا اے۔ دس دسمیشا نال رلایا اے۔ مل کے ایکا اک بنایا اے۔ دوآ روپ نہ کوئی وکھایا اے۔ تیجا

لوچن آپ گھلایا ہے۔ چوٹھے پد ڈیرہ لایا ہے۔ پنچم میلا سہج سُبھایا ہے۔ چھیویں چھپر چھنّ نظر کیسے نہ آیا ہے۔ ست ستوادی نُوْر
 رُسنایا ہے۔ اٹھان تتان پندھ مُکایا ہے۔ نو دوارے ڈیرہ ڈھایا ہے۔ دسویں اکو نُوْر چمکایا ہے۔ گیت انادی چھند سُنایا ہے۔ سوْرے سرینگ
 رُوپ وٹایا ہے۔ آتم پرما تم دیوے اند، رس اکو اک وکھایا ہے۔ جُگ جنم دی ٹئی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اکو ڈوری تند جنایا ہے۔
 جس دا بیہو کوئی نہ پاوے آد جُگاد کوٹ برہمنڈ، برہمانڈ بیٹھا سیس جھکایا ہے۔ سو صاحب سوامی پُرکھ اکال نرگن کھیل کرے سوْر
 سرینگ، سو پُرکھ نرنجن ایکا حُکم ورتایا ہے۔ نام ڈنکا وجے اک مردنگ، مرد مردانہ ہتھ اٹھایا ہے۔ لوآن پُریاں آئے لنگھ، دو جہان پندھ
 مُکایا ہے۔ کوڑی کریا کرے کھنڈ کھنڈ، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھاپیا ہے۔ وست امولک نام ندھان جن بھگتاں دیوے ونڈ، ساچی جھولی آپ
 بھرایا ہے۔ ناطہ چھٹے نارڈہاگن رنڈ، ہر جو کنت اک ہنڈایا ہے۔ امرت سروور ٹہائے گنگ، اٹھسٹھ تیرتھ ڈیرہ ڈھاپیا ہے۔ کایا چولی
 چاڑھے رنگ، رنگ بسنت اک رنگایا ہے۔ مانس جنم نہ ہوتے بھنگ، جس سر اپنا ہتھ ٹکایا ہے۔ ڈبدا بیڑا دیوے ہتھ، شوہ دریا نہ کھئے
 رُڑھایا ہے۔ نرگن سرگن چکے اپنے کندھ، پھڑ باہوں گلے لگایا ہے۔ گر اوتارو پیر پیغمبرو کلجگ انت سب نے گاؤنا اکو چھند، سوہنگ
 ڈھولا اک پڑھایا ہے۔ آن جاون پچھلا پورب لہنا چُکیا پندھ، آگے پُرکھ اکال مارگ اکو دئے وکھایا ہے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دی دھار آپ جنایا ہے۔ سب دا لیکھا انت چُکوانگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نال ملاوانگا۔ وشن برہما شو
 سُرپت اند کروڑ تیتیسا نیتر نین گھلاوانگا۔ ترے گن مایا پنج تت برہم مت اک درڑاوانگا۔ ناڑ بہتر نہ ایلے رت، رتی رت ویکھ وکھوانگا۔ لکھ
 چوْرَاسی جیو جنت سادھ سنت جاناں مت گت، ہر گھٹ اندر وڑ کے بیٹھا پڑدہ لاہوانگا۔ ستجگ تریتا دواپرکلجگ جو گر اوتار پیر
 پیغمبر مارگ گئے دس، تنہاں لیکھا پور کراوانگا۔ چار ورن اٹھاراں برن اکو راہ دیواں دس، ساچی سکھیا سکھ سمجھاوانگا۔ انتر ملے آتم
 رس، بسنتر باہروں اگن بچھاوانگا۔ تیر نرالا ماراں کس، شبدا انیالا اک اٹھاوانگا۔ بُرج ہنکاری جائے ڈھٹھ، ہوے ہنگتا گرھ تڑاوانگا۔
 کراں کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی دھار چلاوانگا۔ ستجگ چلے اکو رتھ، بن رتھواہی سیو کماوانگا۔ لکھ چوْرَاسی وچوں بھکت سُہیلے
 ساچے رکھ، آخر اپنا میل ملاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، کوڑی کریا لیکھا انت مُکوانگا۔ گر

اوتار شکر مناؤندے نے۔ پیر پیغمبر واسطہ پاؤندے نے۔ در تیرے الکہ جگاؤندے نے۔ پرتکہ تیرا درشن پاؤندے نے۔ اگلا لیکھا لیکھا، تیرے آگے رکھ وکھاؤندے نے۔ تیری لیندے رہے سکھیا، ساچی سکھیا اک جناؤندے نے۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ پائی بھچھیا، جیو جنتاں آپ سمجھاؤندے نے۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن تیری صفت اندر لیکھا، تیرا انت کوئی نہ پاؤندے نے۔ جگت جہان ویکھیا متھیا، اتم سارے چھڈ کے تیرے چرن دوار آؤندے نے۔ سرن سرنائی تیرے ڈھٹھیا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے الکہ جگاؤندے نے۔ تیرے در الکہ جگائی اے۔ پرہ ساچے وڈ وڈیائی اے۔ کلجگ رین اندھیری چھائی اے۔ ساچا چند نہ کھئے چمکائی اے۔ اکاون باون بیٹھے مکھ چھپائی اے۔ کہانی بانی رہی گر لائی اے۔ امرت پانی ٹھنڈی دھار نہ کھئے وہائی اے۔ گنگا گوداوری جمناسُستی پڑدہ اُپر نہ کھئے رکھائی اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دے ساچا ور، تیرا لیکھا کوئی رہن نہ پائی اے۔ ویکھ پرہو اُٹھ لوکات، نیتز کھول لے انگریا۔ ساچا دے نہ کھئے ساتھ، گر چیلے مکھ بھوائیا۔ نظر نہ آئے ترلوکی ناتھ، نند چند نہ کھئے رُشنائیا۔ سنگ نہ رام بیٹا دسراتھ، دہ دشا پئی دُباٹیا۔ عیسیٰ موسیٰ کالا سوُسا کوئی نہ وسے پاس، چار یاری یاری نہ کھئے نبھائیا۔ محمد خالی دے آس، اللہ رانی بھجے واہو داہیا۔ ساچی دے نہ کوئی راس، منڈل منڈپ رہے گر لائیا۔ نانک شبد نہ کیسے پاس، کلجگ بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ گوبند امرت ہتھ کیسے نہ آوے دات، چارے گنٹ دین دُباٹیا۔ نیتز کھول پاربرہم پرہ اپنی سرشٹی ویکھ جھاک۔ جھاک اپنی اک لگائیا۔ ساچے گھوڑے اسو چڑھ راک، سولاں کلیاں آسن پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا لیکھ کے گئے بھوکھت واک، سچ سنڈیسہ مات جنائیا۔ کلجگ اتم آوے پُرکھ ابناش، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ جوتی نور کرے پرکاش، مات پت پنج تت نظر کھئے نہ آئیا۔ اکو شبد وجائے ناد، دو جہان دئے سُنائیا۔ ڈھولا گائے بودھ آگادھ، ساچی کرے اک پڑھائیا۔ دو جہان سُنے فریاد، سب دا لیکھا دئے مُکائیا۔ جس رچنا رچی آد، سو اتم ویکھن آئیا۔ سنت سہیلے وچوں کاڈھ، لکھ چوڑاسی باہر کڈھائیا۔ جو تیرے بن تینوں رہے ارادھ، انتر اتم دھیان لگائیا۔ اوہناں میٹ واد وواد، روگ سوگ رہن نہ پائیا۔ نرگن سرگن رچ کاج، سرتی شبدی میل ملائیا۔ سچ محلے چڑھ کے مار آواز، کوک بانگ اکو وار سُنائیا۔ تیرے سیس جگدیش سوہے تاج، تخت نواسی تیری اک سرنائیا۔ دو جہاناں تیرا راج، وشن برہما شوگر اوتار پیر

پیغمبر تیری رعیت روپ وٹائیا۔ صاحب سلطان درگاہ ساچی ساجن لے ساز، سجن اپنا کھیل کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساڈی کر پوری خواہش، خالص اپنا رنگ دکھائیا۔ سری بھگوان ہو مہروان، مہر نظر اٹھائیندا۔ اٹھو ویکھو مارو دھیان، سچ سوامی آپ جنائیندا۔ پرگٹ ہویا جودھا سورپر نوجوان، دو جہاناں اپنا حکم ورتائیندا۔ شبد سندیسہ دیوے فرمان، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چرن کول کرو دھیان، سچ دھیانی اک سمجھائیندا۔ جس دا کلمہ پڑھو قرآن، سو کایا کعبہ کرہ ویکھ وکھائیندا۔ جس پیغمبر کرو سلام، سو سہی سلامت نظری آئیندا۔ جس نون عیسیٰ موسیٰ محمد من کے گیا امام، سو امام اپنا ویس وٹائیندا۔ سارے بردے کرے غلام، غربت سب دی میٹ مٹائیندا۔ ساچا مارگ دتے آسان، احسان سب دے سر چڑھائیندا۔ پیر پیغمبر بالے ویکھ انجان، بالی بڈھ آپ جنائیندا۔ ساچا کلمہ اکٹھے ہو کے پڑھو آن، بن کلبوت پنج تت پڑھائیندا۔ نظری آئے اک مہروان، نوجوان اپنا نور چمکائیندا۔ چوڈاں طبق منن آن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ سنہڑا اکو ست سمجھائیندا۔ سچ سنہڑا دتے گیت، گہر گمبہر دتے سمجھائیا۔ اتم ناٹھ جھٹنا مسیت، مصلّا ہیٹھ نہ کھئے وچھائیا۔ صدی چوڈھویں چکے ریت، وضو بانگ نہ کھئے الاٹیا۔ چار کوٹاں ہون پلپت، پاک روپ نہ کھئے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کلمہ دتے حدیث، حضرت اکو کرے نام پڑھائیا۔ گر اوتار کھولو آگھ، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ سری بھگوان پرگٹ ہویا پرتکھ، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے جنائیندا۔ جس دے آگے چلے نہ کھئے کیسے دا وس، جورو زر زیر سرب کرائیندا۔ سب دے خالی کر کے ہتھ، سمرتھ اپنا حکم ورتائیندا۔ دُور ڈراڈے نیرن نیر بن درویش در تے آئن ٹھ، پاندھی رہن کھئے نہ پائیندا۔ رل مل سارے گر اوتار پیر پیغمبر اکو ساچا ڈھولا گاؤ جس، تون میرا میں تیرا دوجا روپ نہ کھئے دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ ساچی سکھیا سُنو بن کن، بن رسنا ربا جنائیا۔ دُھر فرمانا سب نے لہنا من، میٹنہار نظر کھئے نہ آٹیا۔ در دوارے بن درویش کہنا دھن دھن، اکو راگ صفت صلاحیا۔ نر نریش بیڑا دیوے ہتھ آپ اپنے کندھ اٹھائیا۔ کرے کھیل سری بھگون، بھگون اپنی کار کھائیا۔ نرگن نرویر چارھ چن، انہو پرکاش دتے دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، چار جگ دا اتم لیکھا سب دی جھولی پائیا۔ چار جگ دا چکے لیکھا،

لکھت سب دی پور کرائیا۔ دو جہاناں کوئی نہ رہے بہرم بھلیکھا، بھانڈا بہرم بھو بھٹایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در آ کے کہن توں ہی سچا نیتا، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ آد جگادی اکو میتا، پرکھ اکال وڈی وڈیائیا۔ تیرا مارگ ساچا سدا، چار ورن دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سد ملے تیری سرنائیا۔ سچ سرنائی اک رکھاوانگا۔ بے پرواہی کھیل رچاوانگا۔ درگاہ ساچی سچ وکھاوانگا۔ لوکات راہ جناوانگا۔ سچ جماعت اک بناوانگا۔ کل میٹ اندھیری رات، نوری چند اک چمکواوانگا۔ نام دس دھر دی گاتھ، سوہنگ ساچا راگ الاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا حکم اک ورتاوانگا۔ ساچا حکم پرہو ورتائے گا۔ دھر سندیسہ اک سنائے گا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران لیکھا اپنی جھولی پائے گا۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ سارے ویہ سو ویہ پندراں کتک رکھ کے بیٹھے چیتا، اہل بھل کدے نہ جائے گا۔ نیرویر نرنکار نراکار جس دھریا بھیکھا، سو اپنا کھیل رچائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی رچنا اپنے ہتھ رکھائے گا۔ اپنے ہتھ سب کچھ رکھاویگا۔ ستجگ ساچا راہ چلاویگا۔ نام اکو اک چپاویگا۔ ورن برن روپ نہ کھئے وٹاویگا۔ دین مذہب رہن کھئے نہ پاویگا۔ زیر زیر سرب اڈاویگا۔ صبر پیالہ اک پیاویگا۔ جابر جبر زور اک جناویگا۔ بن کے شیر بے، بھیک اکو اک سناویگا۔ دو جہاناں ویکھ غدر، گدا اپنا نام اٹھاویگا۔ ساچا شبد پھیرے چکر، چکرورتنی نظر کیسے نہ آویگا۔ دھر سندیسہ گر اوتار پیر پیغمبر دیندے رہے پتر، سب دی پترکا ویکھ کے لیکھا پور کراویگا۔ اکو گوبند سورا نال رکھاوے پتر، پتا پوت گنڈھ بنھاویگا۔ سچکھنڈ دواویوں نرگن جوتی دھار آوے اتر، روپ ریکھ نہ کیسے جناویگا۔ پندراں کتک سارے مل کے کہن پرہ تیرا شکر، شنکا سب دا میٹ مٹاویگا۔ بھگت بھگوان چکے کچھڑ، آپ اپنی گود سہاویگا۔ جو بیسویں صدی پرہ ساچے توں گئے مکر، تنہا رائے دھرم ہتھ پھڑاویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے موڑن مکھڑ، سنکھ نظر کھئے نہ آویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کا پوڑا اک جناویگا۔ ہر کا پوڑا آپ سمجھاویگا۔ براہمن گوڑا روپ وٹاویگا۔ ماں چوڑا نظر کیسے نہ آویگا۔ مٹھا کوڑا رس سمجھ کوئی نہ پاویگا۔ گہر گمبھیر گورا، نیتر نین نین نہ کھئے ملاویگا۔ شبد اگنی چڑھے ساچے گھوڑا، اسو دو جہان دوڑاویگا۔ چار جگ گر اوتاراں پیر پیغمبران کولوں جو دین مذہب دا اڑیا رہا روڑا، ٹھوکر مار آپ ہٹاویگا۔ ذات پات اوچ نیچ کوئی نہ رہے

کھورا، دُوئی دَویت میٹ مٹاویگا۔ کرے کھیل اور کا اورا، شاستر سِمرت وید پُران بھیو کوئی نہ پاویگا۔ نرگن نرویر ہو کے پُرکھ اکال اِکو
 بھڑا، ست ستوادی ساچا سنگ نبھاویگا۔ بن بھگتاں درگاہ ساچی سب نوں دیوے جواب کورا، سچ محلے لنگھ کوئی نہ جاویگا۔ جو
 سوہنگ شبد سُنن توں ہویا رہا ڈورا، تِس جُون اجُون بھواویگا۔ مرے مر جنے مات گریہ پکدا رہے بؤرا، دردی درد نہ کھئے ونڈاویگا۔
 جنہاں بھیو کھلایا تورا مورا، تنہاں اپنے رنگ رنگاویگا۔ جو کہندے پاربرہم پرہہ سدا کھیل کرے وانگ چورا، سو چوری گُرمکھاں اِکو اِک
 جاناویگا۔ سسے اُپر لایا ہوڑا، نرگن سرگن ونڈ ونڈاویگا۔ ہنگ برہم پاربرہم انتر آتم آپے بھڑا، باہوں پھڑ آپ اُٹھاویگا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، گُرمکھ ساچے اپنی گود اُٹھاویگا۔ پرہہ گُرمکھ گُرمکھ گود اُٹھائے گا۔ گُرمکھ لوک پرلوک تجائے گا۔
 سنت سہیلا اِکو سلوک گائے گا۔ بھگت بھگونت کنت نارووپ وٹائے گا۔ ناطہ توڑ بہشت جتت، سورگ چرناں ہیٹھ دباے گا۔ مکئی در تے
 کڈھ منت، گُرمکھ دُور دُراڈا دھکا لائے گا۔ وشن برہما شو نہ پائن انت، نیتر نین سرب اُٹھائے گا۔ جس پاربرہم پرہہ ملیا انت، تِس اپنا
 رنگ رنگائے گا۔ مانس جنم بنا بنت، لکھ چوراسی پھند کٹائے گا۔ اپنے نام دی دے کے سند، ساچا راہ اِک وکھائے گا۔ جس دا بھیو کوئی نہ
 پاوے پنڈت، پڑھیاں ہتھ کیسے نہ آئیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سو صاحب مہروان ہئے اُپر سنگت، جس اپنا
 سنگ بنائے گا۔ سنگ بنایا ہر بنواری، سو پُرکھ نرنجن دیا کھائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن کری کھیل نیاری، ایکنکار دھاری آپ چلائیا۔ آد نرنجن
 جوت کر اُجیاری، نورو نورو نُر رُشناٹیا۔ ابناشی کرتا بن بھنڈاری، ساچی وست آپ ورتائیا۔ سیری بھگوان چہتر جھلاری، سیوک سیوا
 سچ کھائیا۔ پاربرہم بن داتاری، داتا اپنا روپ وٹائیا۔ برہم در بنے پنہاری، چاکر خاک روپ وٹائیا۔ شبدی گر بول جیکاری، سوہنگ
 ڈھولا دئے سُنائیا۔ آتم پریم لگے پیاری، پریم پاربرہم اِک اکھوائیا۔ لکھ چوراسی بھرم بھرم کے جنم جنم کے انت پھیر رہی کواری، بن ستگر
 کنت نظر کھئے نہ آئیا۔ اُٹھ دُباگن جگت ناری، صاحب سُلطان دئے سمجھائیا۔ تیری آئی اتم واری، چوتھا جگ ہر ویکھے بے پرواہیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن میلا سہج سُبھائیا۔ ہرجن میلا سادھ سنگ، ہر سنگت روپ وٹائیندا۔
 جگ چوکڑی گئی لنگھ، کلجگ اتم ویلا آئیندا۔ لکھ چوراسی دسے ننگ، سر اوڈھن نظر کھئے نہ آئیندا۔ ساچا نام نہ کھئے مردنگ، دُھن

راگ نہ کھئے سُنائیندا۔ امرت پائے نہ کوئی ٹھنڈ، سرور نیر نہ کھئے نُهائیندا۔ گھر جوت نہ چڑھیا چند، اندھ اندھیر نہ کھئے مٹائیندا۔ آتم گایا نہ سچا چھند، پر ماتم انگ نہ کھئے لگائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ایسے کر کے منگاں رہے منگ، پر بہ آگے واسطہ پائیندا۔ کِرپا کر سورے سرینگ، شہنشاہ تیرا در اکو نظری آئیندا۔ جو تیرا منگے سنگ، تِس ناطہ مات نہ کھئے تڑائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در گھر تیرا نظری آئیندا۔ سِری بھگوان کہے مِیں دِیا کماوانگا۔ جو پُرکھ اکال دا ہو کے رہے، اُس دا لیکھا لیکھے لاوانگا۔ جو ہر سرنائی ڈھپے، تِس دا آون جاون پندھ مُکاووانگا۔ جو سوہنگ نام تیرا میرا رُپ کہے، تِس وچھوڑا دو جہان مٹاووانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر اکو رنگ رنگاووانگا۔ گھر اکو رنگ رنگاووانگا۔ پر بہ ساچا سنگ نبھاووانگا۔ جن بھگتاں انگ لگاووانگا۔ کایا مندر اندر لنگھ، درس دیکھاووانگا۔ چار کُنٹ دہ دشا دو جہان سِری بھگوان نِرگن سرگن وسے سنگ، سگلا سنگ نبھاووانگا۔ گھر وچ گھر وکھائے اپنا اند، اند چت سُکھ ساگر رُپ وٹاووانگا۔ بندی خانہ توڑ بند بند، بندنا ڈنڈوت اکو اک سمجھاووانگا۔ جگ چوکڑی کر کے پوری منگ، آگے اپنا راہ وکھاووانگا۔ نِرگن ہو کے وسے سنگ، نرور ہو کے سیو کماوانگا۔ بھگت بھگوان دوہاں مل کے بنے سوہنگ چھند، بن سوہنگ چھند آتم پر ماتم رُپ نظر کھئے نہ آئیا۔ سوہنگ رُپ آد جگاد جگ چوکڑی منن سرب برہمنڈ، وشن برہما شوگر اوتار پیر پیغمبر سوہنگ رُپ وچ سہائیا۔ سوہنگ رُپ پُرکھ اکال سُت دلارا شبدی چند، پتا پوت پتا اکو گنڈھ پوائیا۔ بن سوہنگ آد جگاد جگ چوکڑی پر بہ دا وسے نہ کوئی برہمنڈ، لگھ چوراسی نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا اک گیان، بن اکھراں اکھ دئے کھلائییا۔

<۶.

<۶.

* ۱۹ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی روشن لال دی دکان وچ رامپرا پھول ضلع بٹھنڈہ * ❁

ستگر پورا سدا مہروان، آد جگاد وڈی وڈیائیا۔ کر کریا جس بخشے چرن دھیان، دیوے سرن سچی سرنائیا۔ آتم پرماتم پرماتم آتم چہن بہنگر میلے آن، دوئی دوتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ سرت شبد شبد سرت گھر سجن ویکھے مہان، اپنا پڑدہ دئے اٹھائیا۔ جن بہگت وچولا اک بہگوان، نت نوت ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جس جن دیوے اپنا درس، آتم پرماتم اپنے نال ملائیا۔ ستگر پورا سچا ٹھاکر، دینن اپنی دیا کھائیا۔ کایا ویکھ ڈونگھا ساگر، بہوری ایکا دھار چلائیندا۔ نرم کرم کر اجاگر، مہر نظر نال ترائیندا۔ اندر باہر گپت ظاہر ساچا نام ونج کرئے سوڈاگر، سوڈا ہٹ اکو وار وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جس جن وکھائے اپنا گھر، تس انتر آتم اپنا میل ملائیندا۔ ستگر پورا جائے تھ، جن بہگت دیا کھائیا۔ امرت جام انتر پیائے گھٹ، رسنا جہوا بتی دند رس نہ کھئے وکھائیا۔ کر پرکاش نرم جوت، گھر گھر وچ اندھیرا دئے چکائیا۔ چار کٹ بھیو کھائے لوک پرلوک، برہمنڈ کھنڈ اپنا رنگ رنگائیا۔ بن اکھر نیش اکھر جنائے سچ سلوک، سوہلا اکو اک پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جس جن دیوے اپنا ور، تس پوجا پاٹھ سمرن جوگ ابھاس نظر کھئے نہ آئیا۔ جس اُپر ہووے خوش، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ تس اندر وڑ کے دیوے سب کچھ، وست امولک جھولی پائیا۔ اچی کوک پکارے جو بیٹھا چپ، بن رسنا جہوا دئے دہائیا۔ کر پرکاش اندھیرے گھپ، جوتی نور کرے رُشنائیا۔ گھر وچوں ستگر پورا پئے اٹھ، شبدی گر اپنا راگ سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، آد جگادی دیونہارا ور، بہگت بہگوان اکو رنگ وکھائیا۔ ستگر سچا پاتشاہ، دیاوان اکھوائیندا۔ گرمکھاں دیوے اک راہ، رہبر اکو نظری آئیندا۔ شبد سروپی بن ملاح، بیڑا جگت جہان پار کرائیندا۔ سرت سوانی میلا دئے ملا، جگت وچھوڑا نظر کھئے نہ آئیندا۔ گھر وچ گھر دیپک جوت دئے جگا، تیل باقی سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ انحد نادی دھن دئے اُچا، انراگی راگ سُنائیندا۔ آتم انتر امرت آتم جام دئے پیا، نچھر جہرنا آپ جھرائیندا۔ آتم سیجا سوہیا پا، سیج سہنجی آپ سہائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، شاہ پاتشاہ شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیندا۔ ہر کا نام نہ کوئی شک، شکوا کوئی رہن نہ پائیا۔ جس ول ستگر پورا مہر نظر نال لئے تگ، تقدیر تدیر تقصیر ساری دئے مٹائیا۔ ویکھنہارا حقیقت

<۶۱

<۶۱

حق، لاشریک نؤر خُدائیا۔ من واسنا ده دشا بھؤندی لئے بٹھ، بندھن اِکو ڈوری نام پائیا۔ نؤ دوار ڈیرہ دیوے بھن، بھانڈا بھرم بھؤ چُکائیا۔ کر پرکاش اندھیرے اندھ، اپنا نؤر وکھائیا۔ تِس آگے کوئن کوٹ شرماون سورج چند، دھئے جوڑ بیٹھن سیس جھکائیا۔ ستگر پورا سدا بخشند، بخشش اِکو نام ورتائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس جن وکھائے اپنا گھر، تِس دیر نہ لاگے رائیا۔ ستگر پورا چوڈاں وِدیا وِسیا باہر، چوڈاں لوک چوڈاں طبق رہے جس گائیا۔ آد جُگاد گیت ظاہر، شبِدی رُپ وٹائیا۔ نرگن سرگن کھیل کرے اپار، سرگن نرگن اپنا راہ جنائیا۔ آتم پرما تم پرما تم آتم میل ملاوا کایا پنج تہ سچے گھر بار، گڑھ بنک اِکو اِک سہائیا۔ راؤ رنگ اوچ نیچ نہ کھئے وِچار، ذات پات دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ سرب جیاں دا سانجھا یار، پرم پُرکھ پرما تم اِکو اِک اکھوائیا۔ جو جن کرے سچ پیار، تِس پیار پیار وِچوں سمجھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس جن نیچ نیتر دئے دیدار، دوجی ترسنا رہن کھئے نہ پائیا۔ ایہہ گٹیا پنج تہ، جس ملے مان وڈیائیا۔ جس اندر برہم مت، پاربرہم بیٹھا آسن لائیا۔ جس اندر ستگر نال جڑے نت، ناطہ اِکو اِک وکھائیا۔ جس اندر اٹھ پھر وجے شبد انحد، دھن آتمک راگ سنائیا۔ جس اندر امرت آتم سچ پیالہ مد، نؤ رس بیٹھے مٹکھ چھپائیا۔ جس اندر نؤ دوارے پار کر کے پہنچے اپنی حد، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ سو دوارا ربا سچ، جس گھر وچ گرمکھ بیٹھے آسن لائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہار تتو تہ وڈیائیا۔ ستگر پورا دین دِیال، دیاندھ اکھوائیا۔ لکھ چوراسی وِچوں بھال، گرمکھ گرسکھ ہرجن ہربھگت لئے اٹھائیا۔ جاگت سووت بن تہ درس دئے وکھال، رُپ انو پ اپنا اِک جنائیا۔ گھر وچ گھر دِپیک جو جن دیوے بال، اگیان اندھیر مٹائیا۔ امرت آتم جام دئے پیال، جگت ترسنا بھکھ مٹائیا۔ شبد بودھ اگادھ وجائے تال، انادی دھن شنوائیا۔ دؤر دُراڈا نیرن نیرا اندر وڑ کے ساچے پوڑے چڑھ کے پُچھے حال، بھيو ابھیدا آپ کھلائییا۔ چار کُنٹ دہ دشا جدھر ویکھے دسے نال، ست سرؤپی نظری آئییا۔ لیکھ چُکائے شاہ کنگال، اوچ نیچ ڈیرہ ڈھاپیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جیون جُگت دئے سمجھائیا۔ راتیں سٹیاں ملے آن، دِنے جاگدیاں اشاریاں نال سمجھائیا۔ کایا مندر اندر وکھا سچے دھرمسال، دھرم دوار بوجھ بھجھائیا۔ ستگر پورا گر شبِدی بن دلال، سُرتی شبِدی لئے ملائییا۔ تِس ستگر دی جگت نیتر کوئی کر نہ سکے بھال، بن ستگر کِریا گرسکھ بوجھ کوئی نہ پائیا۔ گرسکھ اُپر

ہوئے آپ دیال، دین اپنے گلے لگائیا۔ بن پرتپالک سچا پرتپال، پھڑ بانہوں گود بہائیا۔ گرمکھ پورب جنم دے میرے لال، جنم کرم دا لیکھا دیاں چکائیا۔ گرسکھ دسے اپنا حال، بہڑی بہڑی رہا سنائیا۔ ترے گن مایا کوڑی کریا ہوئے ہنگتا مایا ممتا پیا جنجال، بن ستگر پورے سکے نہ کھئے مٹائیا۔ ستگر پورا سرت اوسے ویلے لئے سنبھال، کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ سر اُتے ہتھ رکھ سمرتھ گھر وچ گھر دئے وکھال، الکھ اگوچر اکم اتھاہ بے پرواہ اپنا رنگ وکھائیا۔ گرسکھ کہے ستگر میری پریتی نبھ تیرے نال، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ ستگر کہے تیرا میرا مل کے حل ہویا سوال، اگلا لیکھا اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دسنہارا ساچا گھر، ستگر شبد شبد نشانی، کوئی نہ جانے جگت ودوانی، جس کریا کر کے بخشے چرن دھیانی، سو گرسکھ بوجھ بوجھائیا۔ سچکھنڈ دوارے ساچا ڈیرہ، چھپر چھن نہ کھئے چھپائیا۔ سورج چند نہ کوئی سنجھ سویرا، زمیں اسمان نظر کھئے نہ آئیا۔ منڈل منڈپ نہ کوئی کھیڑا، پُری لوء آکاش نہ کھئے رکھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت نہ کوئی دسے جھیڑا، جھگڑا روپ نہ کھئے وٹائیا۔ پاربرہم دا اگو کھیڑا، آد جگاد سچ مندر رہا سہائیا۔ جتھے لیکھا نہ کوئی تیرا نہ کوئی میرا، میرا تیرا نظر کھئے نہ آئیا۔ اوس دھام لگا ڈیرہ، جس گھر اگو نور زشنائیا۔ سریر دا گھر گرمکھان اندر، در در وچ در وسائیا۔ پریم پیار دا بنیا مندر، پُرکھ اکال نیہ دھرائیا۔ ست سنتوکھ دا لایا جندر، کھول سکے کوئی نہ رائیا۔ ساڈا تہاڈا من کا کھیل، آتم کہن کچھ نہ پائیا۔ مُرید مُرشد جس ویلے ہووے میل، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ پروردگار ملے سجن سہیل، لاشریک اگو نظری آئیا۔ بے پرواہ اپنا وکھائے کھیل، توفیق اگو نور خدائیا۔ محبان بیدو بی خیر یا اللہ الابی نور وسنہارا دھام نویل، مقامے حق سوبھا پائیا۔ پیر پیغمبر گر اوتار سارے بن بن چیل، لوکات کلمہ شبد ناد گئے سنائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، تیرا میرا تیرا جس بھیو دئے سمجھائیا۔ میرا تیرا چکے بھید، بہاؤ رہن کوئی نہ پائیا۔ جس دی مہا صفت کردے چار وید، شاستر سمرت گیتا گیان رہی جس گائیا۔ جس دا لیکھا لکھ انجیل قرآن تیس بتیسا سوبھا پائیا۔ سو صاحب ستگر پروردگار نور نورانہ کیسے نہ آئے وچ دلیل، وکیل سمجھ کھئے نہ پائیا۔ اُس دے آگے جھوٹھی کوڑی کوئی نہ چلے آپیل، بن کلمے بن نام سفارش کرن کھئے نہ جائیا۔ اوہ جودھا سورپیر چھیل چھیل، سب دا شہنشاہ اکھوائیا۔ اوہ ویکھے شاہ فقیر، اوہ اپنی دسے سچ تصویر، روپ رنگ ریکھ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ ساچی تسبیح جس گل پائے زنجیر،

سو شرع مذہب دی کٹ دیوے زنجیر، سچ توفیق خُداے دکھائے اک آخیر، اکسیر سب دی اپنی جھولی پائیا۔ اُس دا لیکھا بے نظیر، کوئن کوٹ رہی جس گائیا۔ جس ملیا ظاہرا پیر، سو خوشیاں نال سارے جھگڑے گیا مکائیا۔ تعریف اندر دتے تعریف، تُعارف سب نال ربا کرائیا۔ جس نوں کھندے خُداوند شریف، شرافت اپنی ربا جنائیا۔ جس دا کلمہ حق حقیق، حقیقت ویکھے تهاؤں تھائیا۔ جو جُگ جُگ میٹنہار تاریک، تاریک اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ سو سب دے نال سچ پیار کرے ٹھیک، کوڑا ٹھیکر بہن وکھائیا۔ جس دی عیسیٰ موسیٰ محمد رکھ کے گئے اڈیک، واحد لاشریک اپنا نور کرے رُشنائیا۔ جس دی دھار کوئی سمجھ نہ سکے طیب، حیو بہیو کھئے نہ پائیا۔ سو مہروان آیا قریب، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ اُس دا کھیل سدا عجیب، عجب طرح اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، عارف تُعارف بن سفارش دئے سمجھائیا۔ مرن بعد جو مرنی مردا، مُردا روپ وٹائیا۔ مُرید مُرشد جو بنیا بردا، بندی خانہ دئے تڑائیا۔ جو صاحب ستگر کولوں ربا ڈردا، بیٹھا مکھ بھوائیا۔ تنہا کھیل آپے کردا، ویکھنہار بے پرواہیا۔ جبرائیل میکائیل ایزرائیل اسرافیل حکمے اندر پھردا، دو جہان بھجے واہو داہیا۔ وشن برہما شیو سیوا کردا، ساچی سیوا سیس اٹھائیا۔ پروردگار گھاڑن گھڑدا، ابناشی کرتا کھیل کرائیا۔ اتم ویلے لیکھا منگدا، چتر گپت اک درسائیا۔ دھرم رائے اوہنوں پھڑدا، جس بھلیا بے پرواہیا۔ جو کلمہ نبی رسول سچ آت پڑھدا، دھیان اکو اک رکھائیا۔ جو کایا مندر اندر ساچے حُجرے وچ وڑدا، مکہ کعبہ نیڑے نیڑے نظری آئیا۔ جو ہزارا درود بن ہتھان پھڑدا، اسم اعظم اک سمجھائیا۔ سو گرُمکھ گرُسکھ مُرید ساچے پوڑے چڑھدا، جس ویلے مرد مردانہ آ کے ہوئے سہائیا۔ جس کولوں جم کا دوت ڈردا، دُور دُراڈا ٹھے واہو داہیا۔ کر کریا تیس آتم تیس رُوح بن کلبوتوں پھڑدا، سچ ثبوت اپنا دئے وکھائیا۔ نرگن نرویر ہو کے اپنے گھر چڑھدا، جس منزل کوئی سمجھ نہ سکے رائیا۔ جس نوں اناالحق کوک کوک کہے مین تیرا بردا، تیری اک سرنائیا۔ جس پچھے شمس تبریز گیا سڑدا، پٹھی کھل لہائیا۔ سو صاحب سد مہروان مہر کردا، کارن اپنا دئے جنائیا۔ آپ اپنے لکھ چوراسی وچوں پھڑدا، پھڑکے کے سچ دوارے لے کے جائیا۔ جتھے نہ کوئی جیوندا نہ کوئی مردا، مڑھی گور نہ کھئے رکھائیا۔ نہ کوئی پانی دسے رڑھدا، ڈھیری خاک نہ کھئے جنائیا۔ سچ پیارا دُھر دُلارا نہ جمدا نہ کدے مردا، جو آوے سو مارگ پاوے گھر ساچے مل وچے ودھائیا۔ بن ستگر، بھلے لکھ چوراسی

جیو جنت جہان یرسو اگنی سڑدا، اگنی تت نہ کھئے بُجھائیا۔ جوں اجوئی سارے پھردا، بھٹکنا مٹے کوئی نہ رائیا۔ ایہہ کھیل اگمڑے گھر دا، جس گھر سہائی نہ کوئی پتا نہ کوئی مائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جنم مرن مرن جنم دئے چکائیا۔ پر ماتا وسریا پھرے جوئی، لکھ چوراسی گیڑ بھوئیا۔ جے کوئی ودیا بنیا رہے قانونی، جگت قانون نہ انت چھڈائیا۔ پر بھو بھگوان نوں ملے نہ کھئے جنوئی، بن ستگر سچ راہ نہ کھئے وکھائیا۔ ہر کا کھیل کوئی سمجھ نہ پائے جگت ودیا مضمونی، جس کر کریا اکو اکھڑ الف بحرف دئے پڑھائیا۔ اوہ کھیل کرے قاتل مقتول وڈ محرومی، خالی دوارے ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آون جاون آون تنہاں گیڑا ربا بھوئیا۔ اکھ نال ملے اکھ، آخر اپنا آپ جنائیا۔ جس در بھوئے پرتکھ، تیس پرتکھ روپ وکھائیا۔ جس نال ملے ہتھ، تیس ہتھ ملے وڈیائیا۔ جس نال گائے مل کے جس، تیس جس دو جہان سوہیا پائیا۔ سو سوہے مجلس ساچا ستھ، جس گرہ صوفی گرمکھ بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ تنہاں ول پاربرہم دی اکو جیہی اکھ، خداوند کریم نین اپنا نہ کھئے بدلائیا۔ پیر پیغمبر گر اتار ایہو مارگ گئے دس، بے پرواہ نوں ملو چائیں چائیا۔ اوس گھر جا کے اکھ سارے جاؤ وس، دین مذہب ذات پات جھگڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ جنہاں مل گئی اوہ اکھ، دھئے لوچن بیٹھے بند کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اکو رنگ رنگائیا۔ اماماں سر وڈا امام، پروردگار اک اکھوائیندا۔ جس دا کلمہ سچ کلام، کائنات سبق پڑھائیندا۔ جس دا دھام حق مقام، مقام حق سوہیا پائیندا۔ جس دا پیر پیغمبر سارے دسدے گئے نام، رسنا جہوا بئی دند گائیندا۔ جس نے لوکيات بنایا ست اسلام، سلام اسلام علیکم آپ سمجھائیندا۔ اوہ سب بردے ویکھے غلام، گھٹ گھٹ اندر ڈیرہ لائیندا۔ اوس پیغمبر اُتے رکھو ایمان، جو صدق صبوری توڑ نہھائیندا۔ سجدہ سپس جھک کرے سلام، صحیح سلامت اکو نظری آئیندا۔ خدا خود ایک نہیں عام، عوام وچ ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا سچ کلام، کلمہ اکو اک جنائیندا۔

* ۱۹ آسُو ۲۰۲۰ یِکرمی سَکھ رام دے گرہ پِنڈ چکر *

سو پُرکھ نرنجن شاہ سلطانا، شہنشاہ وڈی وڈیائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن مرد مردانہ، جودھا سُو رپر اک اکھوائیا۔ ایکنکارا والی دو جہاناں، نرویر اپنا کھیل وکھائیا۔ آد نرنجن نُو ر مہانا، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ ابناشی کرتا اٹھائے سچ نِشانہ، ست ستوادی آپ جھلائییا۔ سِری بھگوان حُکرانا، شاہو بھوپ اک ہو جائیا۔ پارپریم پرہ کھیلے کھیل مہانا، انہو اپنی دھار چلائییا۔ ساچی اچھیا کر بلوانا، بھچھیا اکو اک ورتائییا۔ سچکھنڈ دوارا کر پردھانا، چھپر چھن نہ کھئے چھہائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن نُو ر رُشنائیا۔ نرگن نرویر ایکنکار، اکل کل دھاری کھیل کرائیندا۔ سچکھنڈ دوارا کھول کواڑ، درگاہ ساچی رُوپ وٹائیندا۔ نُو ر الابھی لاشریک پروردگار، مقامے حق ڈیرہ لائیندا۔ محل اٹل اُچ منار، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ اگم اتھاہ اُوچ اپار، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دوار اک وڈیائیندا۔ سچ دوارا ایکا ایک، آد جُگاد دئے وڈیائیا۔ جس گھر صاحب وسے پرہ ایک، دُو جانا نظر کھئے نہ آئییا۔ جس گھر جوتی نُو ر رکھے پرہ ایک، دیا باقی رُوپ نہ کھئے وٹائییا۔ جس گھر ست ستوادی آد جُگادی آپے جانے اپنا بھیکھ، دُو جانا سنگ نہ کھئے رلائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ ساچے دئے وڈیائیا۔ سچکھنڈ ساچا سوبھاؤنت، سو پُرکھ نرنجن آپ سہائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن کھیل بے انت، بے عیب آپ کرائیندا۔ ایکنکارا سوبھاؤنت، دھام سہنجنا آپ سہائیندا۔ آد نرنجن جوتی نُو ر کر پرکاش کھیلے کھیل جُگا جُگنت، جُگ کرتا اپنی کار کرائیندا۔ سِری بھگوان دیونہارا شبد اناد بودھ آگادھ منیا منت، ناؤ نرنکارا اک درڑائیندا۔ ابناشی کرتا لیکھا جانے بھیدھ انت، بھيو ابھیدا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ پارپریم پرہ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوارا اک سہائیندا۔ سچکھنڈ دوار سہائے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ نرگن نُو ر کر پرکاش، جوتی جاتا ڈگمگائییا۔ نرویر وسے اپنے پاس، نرگن نرگن بنت بنائییا۔ نہ کوئی مائی نہ کوئی باپ، پتا پوت نہ کھئے اکھوائیا۔ نہ کوئی پُو جانا نہ کوئی پاٹھ، نہ کوئی گیت گو بند لائییا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ دوارے اکو اک نظری آئییا۔ اکو ایک ایکنکارا، سچکھنڈ ساچے سوبھا پائیندا۔ نرگن نرویر نرکار کر آکارا، ساکار اپنا راہ چلائییندا۔ اچھیا بھچھیا بھر بھنڈارا، وست

امولک آپ ورتائیندا۔ لیکھا جان پُرکھ نارا، نارکت سیج ہنڈائیندا۔ پرگٹ کر سُت ڈلارا، شبدی شبد آپ اُٹھائیندا۔ حُکم دیوے دُھر دوارا، آد پُرکھ آپ سمجھائیندا۔ تیرا میرا اک اُجیارا، دُو جا نظر کھئے نہ آئیندا۔ تیری اچھیا کھیل کرے کرتارا، قُدرت قادر رُوپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آد پُرکھ اپرمپر سوامی سچ سنڈیسہ نر نریشا ایکا اِکو وار جنائیندا۔ شبد سُت جھکائے سیس، پرہہ تیری سچ سرنائیا۔ شاہ پاتشاہ ہر جگدیش، جگدیش تیری اوٹ رکھائیا۔ تیرا نام کلمہ میری حدیث، حضرت سچ پڑھائیا۔ پاربرہم پتپریشور ایکا چہتر جھلے تیرے سیس، لاشریک تیرا ثانی نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرے ہتھ دو جہان توفیق، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہارا مان وڈیائیا۔ شبد سُت ساچے لال، سو پُرکھ زرنجن آپ جنایا۔ تیرا وسے سچ دوارا سچّی دھرمسال، تھر گھر ساچا آپ پرگٹایا۔ ساچی وست لینی سنہال، پُرکھ ابناشی جھولی پایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، بھیو ابھیدا آپ کھلایا۔ بھیو ابھیدا دیوے کھول، سو پُرکھ زرنجن وڈی وڈیائیا۔ زرنجن تولے اگمی تول، ترازو اِکو ہتھ اُٹھائیا۔ بیٹھا رپے سد اڈول، اڈل ڈل کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آد سنڈیسہ اک سُنائیا۔ آد سنڈیسہ دیوے میت، سو صاحب وڈی وڈیائیا۔ شبد گرو تیری ساچی ریت، گر کرتا آپ چلائیا۔ کھیلے کھیل اک انڈیٹھ، نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ پہلاں نام سُنائے دُھر دا گیت، تُوں میرا مین تیرا اِکو راگ سُنائیا۔ آگے چلائے مارگ ٹھیک، ٹھاگر اپنا بھیو کھلایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا سچّی وڈیائیا۔ شبد سُت ہو تیار، سِری بھگوان ربا جنائیا۔ تیرا کھیل کراں اپار، اپرمپر دھار وکھائیا۔ زرنجن سرگن کراں آکار، بن شاہ پاتشاہ حُکم منائیا۔ وشن برہما شو بناواں تیری دھار، دھار دھار وچوں پرگٹایا۔ ترے گن مایا دیاں آدھار، پنج تت کراں کُڑمائیا۔ انڈج جیرج اُتبھج سینج مارگ دیاں وکھال، لکھ چوراسی ونڈ ونڈائیا۔ شبد اگمی وجے تال، پرا پسنتی مدھم بیکھری رہی گائیا۔ کرے کھیل آپ کرتار، کرتا اپنا مارگ دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر سنڈیسہ اک الائیا۔ دُھر سنڈیسہ دے بھگوان، ہر ساچے سچ جنایا۔ تیرے ہتھ اک نشان، دُھردرگاہی آپ پھڑایا۔ جھلدا رپے دو جہان، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ اِکو نظری آیا۔ وشن برہما شو مئے آن، سیس سکے نہ کھئے اُٹھایا۔ پنج تت نہ ہوئے پردھان، سچ پردھانگی اِک

رکھایا۔ لکھ چوڑاسی دیوے گیان، آتم بودھ بے پرواہیا۔ شبد سُنائے اک دھنکان، انراگی راگ الاہیا۔ کایا مندر ویکھ مکان، گھر وچ گھر دئے پرگٹایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، شبد سُت تیرا ساچا راہ وکھایا۔ شبد سُت چرنی لگ، دئے جوڑ پیا سرنائیا۔ کِرپا کر سُرے سربگ، شاہ پاتشاہ تیرے آگے جھولی ڈاہیا۔ ساچا مارگ اک دس، جس وچ تیرا نام نظری آئیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی تیرے حکمے اندر جاواں وس، دوجا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ زرویر ہو چلاواں رتھ، بن سیوک سیو کھائیا۔ ساچی دساں نام گاتھ، اکھڑ وکھڑ کر پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا سوہلا اکو ڈھولا شبد وچولا دے بنائیا۔ شبد سُت سُن ساچا ڈھولا، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ نرگن نرگن چکائے پڑدہ اوہلا، سرگن سرگن ویکھ وکھائیا۔ آتم پرما تم اکو بولا، انبولت دئے جنائیا۔ آد انت نہ رہے رولا، جگ چوکڑی بھیو کوئی نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد سُت دئے سُنائیا۔ شبد سُت سُن سچا ناؤں، نر نرنکار آپ جنائیا۔ ناطہ جوڑے پتا پوت پھڑ کے بانہوں، آپ اپنی گود بیٹھائیا۔ درگاہ ساچی چرن کول دیوے اگما تھاون، اگمڑی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیکھیا اک درڑائیا۔ شبد سُت سُن کر دھیان، سو صاحب آپ جنایا۔ تون میرا میں تیرا دوہاں اک مکان، دوجا در نہ کھئے رکھایا۔ رل مل گیت گائیے مہان، جس گایاں وچھڑ کدے نہ جایا۔ سو اکھڑ ہوئے پروان، جو نش اکھڑ روپ وٹایا۔ سچکھنڈ نواسی ہو مہروان، تیر دوارے رہا سمجھایا۔ نرگن نرگن بن وچولا وڈ بلوان، ساچا میلا رہا ملایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا نام رہا سمجھایا۔ سُت شبد کہے پرہہ ساچے سو، ساچی بوجھ دے بھجھائیا۔ میں تیرا تیرے جوگا گیا ہو، دوجی اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ تیرے چرن کول پیواں دھو، امرت رس اکو موہے بھائیا۔ سچکھنڈ دوارے جاواں سوں، گوڑھی نیند نہ کھئے اٹھائیا۔ کر پرکاش دے نرمل لو، جوتی تون تون رُشنائیا۔ میں تیرا تیرا جاواں ہو، آپ اپنا دیاں مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دیوے ساچا ور، آد اپنا آپ دئے سمجھائیا۔ سُت شبد سُن چھوٹے بال، سری بھگوان آپ جنائیا۔ ساچی سیکھیا دیواں سکھال، آد جگاد بھل کدے نہ جائیا۔ تیرا لیکھا ہووے دو جہان، نرگن نرگن کھیل وکھائیا۔ تیرا بولا اک مہان، تون میرا میں تیرا سوہنگ روپ، پنج تت نظر کھئے نہ آئیا۔ سدا وسیرا دہ دشا چارے کوٹ، ہر گھٹ اکو روپ نظری

آئیا۔ لیکھا لیکھے لاواں پتا پُوت ، سین بندھپ اک وکھائیا۔ تُوں مالک میرا پُوت ، ہوؤں پتا رُوپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا نام دئے جنائیا۔ سوہنگ نام آد پردھان، شبدی سُت ہرِ جنایا۔ کھیلے کھیل دو جہان، برہمنڈ کھنڈ اپنا حُکم ورتایا۔ وشن شو برہما سارے گان، تُوں میرا داتا بے پرواہیا۔ ترے گُن مایا پنج تت دیونہارا دان، وست امولک جھولی پایا۔ چارے کھانی چارے بانی کر پردھان، شاستر سمرت وید پُران پڑھایا۔ چارے جُگ کر نشان، ستجگ تریتا دواپرکجگ ونڈ ونڈایا۔ ساچا شبد کر اُجیار، جلوہ نُور نُور رُشنایا۔ پنج تت ساچا دے آدھار، گر اوتار پیر پیغمبر نال ملایا۔ بھکت بھگوان کھول کواڑ، آتم انتر بوجھ بُجھایا۔ ساچے سنتاں مارگ اک سیکھال، رہبر اکو رُوپ درسایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد سُت تیرا سچا ڈھولا، دو جہاناں رل مل سوہلا گایا۔ شبد سُت سپس نواؤندا اے۔ پرہ آگے جھولی ڈاؤندا اے۔ ساچا سنگ سنگ جئاؤندا اے۔ گون ویلا رُت سہاؤندا اے۔ شبدی ناد دُھن اُچاؤندا اے۔ برہم برہما آپ سناؤندا اے۔ گر اوتار رُوپ وٹاؤندا اے۔ جوت زرنکار زراکار اک پرگٹاؤندا اے۔ پیر پیغمبر بھیو کھلاؤندا اے۔ اولیا پیر غونس نام دھراؤندا اے۔ زرگن زرویر ہو کے ساچا خاؤنت، بیوی اکو اک ہنداؤندا اے۔ سچ دوارے رکھے سدا پہنچ، درگاہ ساچی سوہبا پاؤندا اے۔ کھیلے کھیل لوک پرلوک، بھیو ابھید آپ جئاؤندا اے۔ شبدی نام کوٹ سلوک، صلاحگیر نال رلاؤندا اے۔ جُگ چوکری زرگن سرگن ہو کے ویکھن دا رکھے شوک، لوکات جامہ پنج تت ہنداؤندا اے۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، سچا دینا اک ور، شبد سُت پرہ آگے واسطہ پاؤندا اے۔ سری بھگوان سچ سمجھاؤندا اے۔ مہروان دیا کماؤندا اے۔ سُت شبد تیری سیوا اک سمجھاؤندا اے۔ وشن برہما شو تیری جھولی پاؤندا اے۔ کوٹن کوٹ برہمنڈ کھنڈ رُوپ وٹاؤندا اے۔ سورج چند نُور چمکاؤندا اے۔ منڈل منڈپ سوہبا پاؤندا اے۔ زرگن سرگن لکھ چوراسی ونڈ ونڈاؤندا اے۔ انڈج جیرج اُتبھج سینج کھیل کھلاؤندا اے۔ شبد اناد دُھن الاؤندا اے۔ زرگن جوت نُور رُشناؤندا اے۔ امرت سروور دھار وہاؤندا اے۔ گھر گھر وچ آپ سوہبا پاؤندا اے۔ آتم سیجا اک وڈیاؤندا اے۔ سرتی شبدی رنگ رنگاؤندا اے۔ اکال مورتی نظر کیسے نہ آؤندا اے۔ سب دی آسا پورتی، پورن آسا آپ کراؤندا اے۔ جوتی جوت سرُوپ ہرِ، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آد پُرکھ سُت شبد آپ سمجھاؤندا اے۔ سُت شبد چرن دھیان لگاؤندا

اے۔ دوئے جوڑ واسطہ پاؤندا اے۔ در اک الکھ جگاؤندا اے۔ پرتکھ تیرا رُوپ نظری آؤندا اے۔ میرا بھنڈار کدے نہ ہووے سکھ، اتوٹ
 اٹ تیرے کولوں کراؤندا اے۔ جگ چوکڑی تیرا نام پرگٹاواں اکتھ، مہا بودھ اگادھ سناؤندا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر کر پرگٹ، ساچا ہٹ
 اک چلاؤندا اے۔ شبدا آگئی دھار دس، تند ستار نہ کھئے بلاؤندا اے۔ تیر نرالا مارے کس، انیالا آپ چلاؤندا اے۔ کیسے دا کوئی نہ چلے
 وس، دو جہان سیس جھکاؤندا اے۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، شبدا چھند اکو گاؤندا اے۔ کوڑی کریا پار کرے حد، ساچا مارگ اک
 وکھاؤندا اے۔ بھگت سہیلے کر کے اڈ، گر چیلے میل ملاؤندا اے۔ سنت سہیلے ساچے مندر سد، نرگن نور جوت چمکاؤندا اے۔ جن بھگتاں
 گرمکھاں گرسکھاں مُرید مُرشد ہو کرئے حج، کایا کعبہ اکو نظری آؤندا اے۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ شبدا ست تیری چلے اکو ید، وشو اپنی
 دھار وکھاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، تیرا لیکھ آپ مُکاؤندا اے۔ تیرا لیکھا سچ مُکاوانگا۔
 نرویر ہو کے راہ وکھاوانگا۔ دو جہاناں پنڈھ مُکاوانگا۔ سچ نشانہ اک اٹھاوانگا۔ ست ستوادی رُوپ جاناوانگا۔ برہم برہمادی حُکم ورتاوانگا۔
 گر اوتار پیر پیغمبر تیرے نال رلاوانگا۔ لوکات رچ سویمبر، نرگن سرگن سچ سنجوگ بناوانگا۔ کوڑی کریا میٹ اڈمبر، ساچا راہ اک
 وکھاوانگا۔ من منوا نہ بھوے بندر، سرتی شبدا ڈوری تند بندھاوانگا۔ کر پرکاش اندھیرے اندر، گھٹ نرگن نور جوت چمکاوانگا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، شبدا ست تیرا ساچا سنگ نبھاوانگا۔ شبدا ست خوشی مناؤندا اے۔ اوچی کوک
 کوک سناؤندا اے۔ تون میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آؤندا اے۔ سچکھنڈ وسے تیرا دھام، تھر گھر میرا مندر سوہبا پاؤندا اے۔ دوہاں مل کے
 رچنا اک جہان، لکھ چوراسی رُوپ وٹاؤندا اے۔ جس وچ دھر دا شبدا جھلے نشان، دھردرگاہی ہتھ اٹھاؤندا اے۔ گر اوتار کرن پرنام،
 پیر پیغمبر سیس جھکاؤندا اے۔ شبدا کلمہ اک کلام، کائنات آپ پڑھاؤندا اے۔ شبدا گر وڈ وڈیاؤندا اے۔ منتر ست نام، نام ست اک
 وکھاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، شبدا ست تیرا آد جگاد جگا جگنتر اکو راہ وکھاؤندا اے۔
 تیرا اکو راہ وکھاؤندا اے۔ جگ چوکڑی پنڈھ مُکاؤندا اے۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ آپ ہنداؤندا اے۔ تیئی اوتار ویکھ وکھاؤندا اے۔ بھگت
 اٹھاراں سنگ بناؤندا اے۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کالا سوسا تن چھپاؤندا اے۔ نانک گوبند ڈنکا فتح اک وجاؤندا اے۔ شاستر سمرت وید پُران

پڑھاؤنا اے۔ گیتا گیان اٹھ دس بھیو چکاؤنا اے۔ انجیل قرآن تیس بتیس سو بلا ڈھولا اکو گاؤنا اے۔ کہانی بانی بودھ اکادھ، منتر اکو اک پرگھاؤنا اے۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ سب دی رکھے یاد، اہل بھل روپ نہ کھئے وکھاؤنا اے۔ کرے کھیل نو سو چرانویں چوکری جگ بعد، بدلہ سب دا انت مکاؤنا اے۔ جس رچنا رچی آد، سو اتم ویکھن آؤنا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا وجاؤن ناد، انادی اکو دھار سمجھاؤنا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد ست تیرا اکو وقت سہاؤنا اے۔ تیرا ساچا وقت سہاوانگا۔ لوکات ویس وٹاوانگا۔ نر نریش آپ اکھوانگا۔ وشن برہم مہیش آپ جگاوانگا۔ جگ چوکری جان پچھلا لیکھ، پورب لیکھا سرب وکھاوانگا۔ نزویر ہو کے کھیلاں کھیڈ، بن کھلاری کھیل رچاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد ست تیرا ڈنکا اک وجاوانگا۔ تیرا ڈنکا اک وجاویگا۔ پرہ اپنا کھیل رچاویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در منگاویگا۔ ترے گن مایا ڈیرہ ڈھاویگا۔ پنج تت جھیڑا آپ چکاویگا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ کھلا ویہڑا آپ وکھاویگا۔ دین مذہب دا کوئی نہ رہے جھگڑا، ذات پات میٹ مٹاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد گرو گر اکو نظری آویگا۔ شبد گرو تیرا اکو نام پرگٹائے گا۔ پنج تت چولا نظر کھئے نہ آئیگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رل مل ساچا سو بلا اکو گائے گا۔ دین مذہب دا کوئی نہ رہے روڈا، جھگڑا ہر جو انت مٹائے گا۔ چار ورن اٹھاراں برن مان دیوے اُپر دھوڈا، دھرنی دھرت ہوڈا بہار کرائے گا۔ جس نوں کھندے نور اولا، عالمین اپنا ویس دھرائے گا۔ جس نوں کھندے ساول سوڈا، سو موہن روپ وٹائے گا۔ جس نوں کھندے نانک یلا، سو چار کنت ست نام درڑائے گا۔ جس نوں کھندے گوہند سرتے رکھیا شملہ، سو کلغی والا کلغی چمک اک چمکائے گا۔ دو جہان جس توں بناں ہوئے کلا، سو کملی والا پھیرا پائے گا۔ شبد ست تیرا جھلے کوئی نہ حملہ، در تیرے سیس جھکائے گا۔ کلجگ انت سری بھگونت زرگن ہو کے دیوے خبراں، دھر دی خبر آپ سنائے گا۔ سادھ سنت ہوئے نہ کوئی بے صبرا، دھیرج دھیر سب دی ویکھ وکھائے گا۔ ویکھنہارا مڑھی گور قبراں، اچے ٹلے پربت پھول پھولائے گا۔ شبد گرو گردیو سوامی پوریاں کرے سدھراں، صدق صادق اک وکھائے گا۔ لیکھا جانے اُپر امبراں، گگن منڈل چرناں بیٹھ دباے گا۔ کیسے ہتھ نہ آؤنا پاربرہم پتیرمیشور صدی ویہویں مسیت مندران، شوڈوالے مٹھ نظر کھئے نہ پائے گا۔ سرب جیاں بدھ جانے اندراں، گھر گھر بیٹھا ویکھ

وکھائے گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد سُت تیری رُت آپ سہائے گا۔ شبد سُت تیری رُتِری، پرہ
 مہکاویکا۔ لکھ چوراسی سِری بھگوان نالوں رُتھڑی، تیرے نیتِرنِ جناویکا۔ کلجگ ویلا آئے پتا نین اٹھائے ول پُتری، ست دھرم نہ کھئے
 کماویکا۔ اوس ویلے نرگن دھار نرَویر پُرکھ اکال دُھردرگاہوں اُتری، مات پت گود نہ کھئے بہاویکا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت
 دھر، کرے کھیل ساچا ہر، تیرا اِکو حُکم سمجھاویکا۔ تیرا حُکم اِک ورتاویکا۔ شاہ سُلطان کھیل کھلاویکا۔ مہروان ڈنک وجاویکا۔ دو جہان
 ڈیرہ ڈھاویکا۔ اُلٹا گِیڑا آپ گِراویکا۔ جوٹھ جھوٹھ جھپڑا آپ مُکاویکا۔ جن بھگتاں اُپر تھتھ، نیرن نیرا نظری آویکا۔ کرے کھیل ابناشی اُچت،
 چت وِت تھگوری کھئے نہ پاویکا۔ ساچے سنتاں کرے پت، پتکاری اِکو نظری آئیگا۔ گِرمکھاں دُھر دا لیکھا دیوے لکھ، لیکھا لیکھ نہ کھئے
 مٹائے گا۔ دیوے وڈیائی ساچے سکھ، سکھیا اِکو اِک سمجھائے گا۔ چار ورن اٹھاراں برن نو سُت اِکو نین آئے دس، دوجی اکھ نہ کھئے تکائے گا۔
 اپنے ملن دی دتے بدھ، ساچا راہ اِک سمجھائے گا۔ گِرمکھ کسے کم نہ آوے نو ندھ، اٹھاراں سدھ ساچا راگ اِک الائے گا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ اتم اِکو تیرا نام پرگٹائے گا۔ کلجگ اتم پرگٹے نام اِک، سِری بھگوان آپ پرگٹائیا۔
 سرِشٹ سبائی دیوے ٹیک، لکھ چوراسی بوجھ بُجھائیا۔ جیواں جنتاں کرے بُدھ بیک، نرمل امرت نیر سچ پیائیا۔ ترے گن مایا لائے نہ
 سیک، جس اُپر مہر نظر اٹھائیا۔ کوڑا ناطہ تھ جائے بھیکھ، بھیکھادھاری کوئی رہن نہ پائیا۔ لہنا دینا چُکے مُلاشیخ، مسائک پیغمبر بیٹھن
 مُکھ چُھپائیا۔ صدی چوڈھویں رہی ویکھ، کون ویلا پرہ چوڈھویں چند کرے رُشنائیا۔ سچ امام دھارے اپنا بھیکھ، عالم علما سمجھ کھئے نہ
 آئیا۔ جس دی عیسیٰ موسیٰ محمد رکھ کے گئے ٹیک، دوئے جوڑ سپس جھکائیا۔ سو صاحب سُلطان چوڈاں طبق کھیلے کھید، سبق اِکو اِک
 پڑھائیا۔ صوفی مُرید مُرشد دیوے اندر وڑ کے بہیت، باہروں کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا
 ور، شبد گِرو گِردیو سوامی آد جُگادی انترجامی، بودھ اکادھی بولے بانی، دُھر دا راگ سُنائیا۔ شبد کہے پرہ میرے ٹھاکر، تیرے ہتھ
 میری وڈیائیا۔ گہر گمبھیر ڈونگھے ساگر، ہوں مچھلی ترن نہ پائیا۔ تیرا ونج کراں بن سوڈاگر، دو جہاناں ہٹ چلائییا۔ تیرا کھیل کرتے قادر،
 قُدرت روپ دیاں درسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور، اکھ نرنجن در تیرے اکھ جگائیا۔ سچ اکھ

بول جیکار، جے جیکار سُنائیندا۔ شبد سُت اُٹھ ویکھ تیرے در کھڑے گرو اوتار، تیئی اوتار نیوں نیوں سیس جھکائیندا۔ پیر پیغمبر بنے بھکار، خالی جھولی سرب وکھائیندا۔ وشن برہما شو نیترو روون زارو زار، دھیج دھیر نہ کھئے دھرائیندا۔ کروڑ تیتیساکرے گریازار، سُرپت بھيو کھئے نہ آئیندا۔ گن گندھرب کرن پُکار، اُچی کوک کوک سُنائیندا۔ ترے گن مایا گئی ہار، پنج تت اپنا ڈیرہ ڈھائیندا۔ من کہے میرا ٹٹا بنکار، جس گھر ستگر شبد پھیرا پائیندا۔ بُدھی کہے میں ہوئی بے کار، بن ہر نامے میری سار کھئے نہ پائیندا۔ مت کہے میں بنی کمذات نار، ہر کنت نظر کھئے نہ آئیندا۔ شبد کہے میں سب نال کراں پیار، گھر گھر سوئی سُرتی آپ جگائیندا۔ اُٹھ سخی ویکھ اپنا کابن، نام ندھان بنسری نام وجائیندا۔ ساچا میلا سینتا رام، گھر مندر اک سہائیندا۔ پریا پریتم کرے پیار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد گرو تیرا راہ اک چلائیندا۔ شبد گرو جگ چلے راہ، کلجگ انت ملے وڈیائیا۔ ستجگ ساچا بنے ملاح، کھیوٹ کھیٹا سیو کھائیا۔ سبناں دیوے سچ صلاح، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ سرب جیاں دا داتا بے پرواہ، پُرکھ اکال اک اکھوائیا۔ اکو اوٹ لوؤ تکا، ایشٹ دیو اکو اک سمجھائیا۔ اکو کلمہ لوؤ گا، اکو نبی رسول پڑھائیا۔ اکو سوہلا لوؤ سنا، رسنا جہوا بتی دند ملائیا۔ اکو مؤلا لوؤ منا، دوسر کھئے رہن نہ پائیا۔ پڑدہ اوہلا لوؤ چکا، دوئی دویتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ گھر وچ گھر ستگر ملے آ، دوئے در لبھن کھئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد سُت تیرا مارگ اک لگائیا۔ تیرا مارگ اک لگاوانگا۔ سمنڈ ساگر پھول وکھوانگا۔ لکھ چوراسی تولان تول، نام کھنڈا ہتھ اُٹھوانگا۔ دو جہان وجاواں ڈھول، جیو جنت سرب جگوانگا۔ کیسے نال نہ ماراں رول، ساچی کرنی آپ کماوانگا۔ کلجگ لیکھا چکے اُپر دھول، دھولا ہولا بہار کراوانگا۔ نہ کوئی جانے پنڈت پاندھا رول، باراں راسی وچ کدی نہ آوانگا۔ نانک گوہند نال جو کیتا قول، اتم پورا کر وکھوانگا۔ سچکھنڈ دوارا لوکھات کھول، دھرم اکو اک چلاوانگا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن پنج تت کھیل چول، چولا اکو اک بدلاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑوانگا۔ ساچا لیکھا اک سمجھوانگا۔ دھر دا لیکھا نیترو نین وکھوانگا۔ دھام جنا اک انڈھیا، دوئی دویتی پڑدہ لاہوانگا۔ سوہنگ شبد اتم پرما تم پائے بھچھیا، پاربرہم برہم اپنا رنگ رنگاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ ساچا راہ چلاوانگا۔ ستجگ

ساچا راہ چلیگا۔ دھرم دوار اکو ملیگا۔ کوڑ کڑیاری اتہم ہلیگا۔ لکھ چوڑاسی جیو اٹھیگا۔ پاوے سار جے تھلے آ۔ دو جہان ویکھے اپنے، وسدے
 اُجڑدے لبھے آ۔ پُرکھ اکال شبد سُت دوویں رہندے اکلے آ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا دھام محل
 اٹل اُچ منار اکو اک سُنہندیا۔ شبد سُت سُن چڑھیا چا، تہر گھر وجی اک ودھائیا۔ پاربرہم پرہہ ملے ملاح، بیڑا لوکھات چلائیا۔ کوڑی کِریا
 دیوے مٹا، سچ سچ دئے ورتائیا۔ سب دا لیکھا جھولی پا، بہرم بھلیکھا دئے کڈھائیا۔ دُھر دا نیتا بنے آ۔ پُورب چیتا دئے کرائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا مارگ اک پرگٹائیا۔ ساچا مارگ پرہو پرگٹاویگا۔ سرشٹ سبائی حُکم
 ورتاویگا۔ نو نو نہ کوئی بھلاویگا۔ چار چار آپ جناویگا۔ پنج پنج ڈنک سُناویگا۔ راؤ رنک آپ اٹھاویگا۔ دوار بنک اک جناویگا۔ سادھ
 سنت میل ملاویگا۔ بھگت بھگونت جوڑ جڑاویگا۔ مہا اگت آپ سمجھاویگا۔ دُھر دا نام شبد اکو انک، انکت اپنے وچ کراویگا۔ آتم پرما تم
 ساچا منت، منتر اگم آپ پڑھاویگا۔ نارملاوا وچھڑے کنت، سیج سُنہنجی اک سہاویگا۔ چولی چاڑھ رنگ بسنت، گہر گمبھیر ویکھ
 وکھاویگا۔ دُھر دا بن کے آئے پنڈت، بودھ اگادھا آپ پڑھاویگا۔ چارے کھانی چارے بانی بھیو نہ جانے جیرج انڈت، اُتبھج سینج سمجھ نہ
 کوئی رکھاویگا۔ دو جے در نہ جائے منگت، سچ بھنڈار آپ گھلاویگا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک درساویگا۔ مانس جنم نہ
 ہووے بھنگت، جس سر اپنا ہتھ ٹکاویگا۔ ناطہ توڑ بہشت جنت، سورگ چرناں ہیٹھ دباویگا۔ اتہم میلا کرے سری بھگونت، بھگت
 بھگوان اپنی گود اٹھاویگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، آتم سُکھ اکو اک رکھاویگا۔ ستجگ تیرا آتم سُکھ،
 سُکھ ساگر رُوپ جنائیا۔ اُجل کرے مات مُکھ، جو جن سوہنگ راگ الاٹیا۔ سفل کرائے مات کُکھ، دس دس ماس اگن نہ کھئے تپائیا۔ گرہ
 نہ ہووے اُلٹا رُخ، جوئی جوئی نہ کھئے بھوائیا۔ کر کِریا امرت آتم دیوے گھٹ، نچھر جھرنا اک جھرائیا۔ آون جاون لکھ چوڑاسی ناطہ جائے
 چُھٹ، چُھٹکی لو اپنے نال لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جنم کرم دی لاپے بھکھ، مرن ڈرن دا تراس مٹائیا۔ مرن
 ڈرن دا چُکے جھپڑا، جس جن اپنی دیا کھائیندا۔ آون جاون چُکائے گیڑا، لکھ چوڑاسی پنڈھ مکھائیندا۔ ورن برن مکھائے ہیرا پھیرا، ذات پات
 بندھن نہ کھئے جنائیندا۔ اکو نام جنائے تُوں میرا میں تیرا، سوہنگ ست سرُوپ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے

کھیل ساچا ہر، ہرجن اپنے رنگ رنگائیندا۔ ہرجن رنگے رنگ اکم، اکمڑی دیا کائیا۔ ویکھنہارا کایا ماٹی ہڈ چم، تتو تت کھوج کھوجائیا۔ پاوے سار پون سواس دم، اندر باہر بھیتر ویکھے تھاون تھائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جن بھگتاں بیڑا ہتھ، بھو ساگر پار کرائیا۔ کریا کر سیری بھگون، بھگون آپے بھوئے سہائیا۔ ستجگ تیرا اکو دھن، نام ست ستوادی آپ پرگٹائیا۔ سرب جیاں دا بنے کاہن، لکھ چوراسی ناری لئی پرنائیا۔ نو نو چار نظری آئے رام، رحمت رحیم آپ کائیا۔ دھر سندیسہ دے پیغام، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ شبد گرو گرسچا سچ ایان، دھرم اشٹ وشیش اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن سرگن سرگن نرگن دو جہان اک پردھان، نام نشان نیچ آتم پرما تم دئے جنائیا۔

* ۲۰ آسو ۲۰۲۰ بکرمی دلیپ سنگھ دے گرہ بدھنی ضلع فروزیہ *

آتمک شانتی دیوے ست، ست پُرکھ نرنجن وڈی وڈیائیا۔ ستگر پورا آد جگاد سدا سمرتھ، شبد گر داتا بے پرواہیا۔ جس جن دیوے برہم مت، انتر آتم بھو کھلائییا۔ نرمل جوت کر پرکاش، اگیان اندھیرا دئے مٹائیا۔ کھیل وکھائے پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا اپنی دھار سمجھائیا۔ منڈل منڈپ برہمنڈ کھنڈ کایا مندر وکھائے ساچی راس، سُرتی شبدی گوپی کاہن نچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جس جن دیوے اپنا نام ور، تس اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ آتم شانت دیوے کر، ستگر پورے ہتھ وڈیائیا۔ کایا مندر اندر وڑ، ڈونگھی بھوری پھول پھولائیا۔ سُرت سوانی لئی پھڑ، شبد ہانی میل ملائییا۔ پنچ وکارا توڑ ہنکاری گڑھ، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار ڈیرہ ڈھاپیا۔ درس دکھائے نرائن نر، نر ہر اپنا پڑدہ لاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سانتک ست ست دئے سمجھائیا۔ ساچی شانتی ستگر چرن، بن ستگر ہتھ کسے نہ آئییا۔ ستگر پورا نیتر کھولے ہرن پھرن، دوئی دویتی پڑدہ دئے چکائیا۔ لہنا دینا چکائے مرن ڈرن، لکھ چوراسی پھند کٹائیا۔ مہروان ہر داتا کرنی کرن، کرتا پُرکھ اک اکھوائیا۔ ناطہ توڑ ورن برن، دین مذہب بندھن دئے گوائیا۔ گیت سہاگی آتم انتر سُنائے دھر دا چھند، بودھ آگادھا کرے پڑھائیا۔ رسنا جہوا مکھ بولے نہ بتی دند، اجپا جاپ اک جنائیا۔ گھر

وچ گھر وکھائے پرمانند، نجاند اکو رس چکھائیا۔ لو چھٹکی دیوے اپنے نال بتھ، بندھن ہور رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ شانتی صاحب ستگر اکو اک وکھائیا۔ شانتی دیوے ستگر پورا امرت جام، نجھرجھرنا جس جھرائیندا۔ کوڑی کریا ترسنا میٹے تام، اگنی آگ مایا ممتا موہ نہ کھئے وکھائیندا۔ کایا نگر کھیڑا ویکھے گرام، ساڈھے تن ہتھ پھول پھولائیندا۔ بھاگ لگائے کایا ماٹی جام، چم درشتی دُور کرائیندا۔ کریا کر سری بھگوان، مہروان مہر نظر اٹھائیندا۔ جس جن اپنا دیوے شبدا نشان، سچ نشانہ اک درسائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ست ست ست اکو گھر وکھائیندا۔ ست شانتی ہوتے داسی، جس سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کریا کرے پُرکھ ابناشی، پُورب لہنا جھولی پائیا۔ کوڑی کریا جائے وناسی، جوٹھ جھوٹھ رہن نہ پائیا۔ ہرجن ہربھگت گرمکھ گرسکھ پوری کرے آسی، آسا اپنے نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جس جن دیوے اپنا نام ور، انتر آتم پرما تم اپنا رنگ رنگائیا۔ جگت اشانتی ہووے دُور، اگنی ت رہن نہ پائیا۔ جس صاحب ستگر ملے حاضر حضور، وڈ داتا بے پرواہیا۔ پنڈھ مکائے نیڑا دُور، دُور ڈراڈا نیرن نیرا نظری آئیا۔ چتر سگھڑ بنائے مَورکھ موڑھ، ساچے دھندے نام لگائیا۔ نرگن جوتی بخشے نُور، جوت نرنجن کر رُشنائیا۔ شبدا نادی دیوے تَور، تریا مکھ شرمائیا۔ آسا منسا کرے پُور، پُورن پُرکھ بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، تِس من آتم کرے شانت، بڈھ مت رہے نہ کوئی بھرانت، تتوت اکو گھر وکھائیا۔ من شانتی آتم سکھ، سکھ پرما تم نال رکھائیا۔ پاربرہم برہم اُجل کرے مکھ، مکھ نَور چند رُشنائیا۔ کوڑی کریا مٹے دُکھ، اگنی آگ نہ کھئے لگائیا۔ پرگٹ ہووے جو بیٹھا چپ، گھر گھر وچ حُکم سُنائیا۔ صاحب ستگر دین دِیال ٹھا کر سوامی جس اُپر جائے تھ، امرت میگھ اک برسائیا۔ تِس نالوں شانتی کدی نہ جاوے رُٹھ، گھر آوے جاوے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جس گھر وسائے سچ سچ، تِس گھر دویت رُپ نظر کھئے نہ آئیا۔ سو پُرکھ نرنجن ہر سُلطانا، آد جگاد وڈی وڈیائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن وڈ مہروانا، مہر نظر نین اٹھائیا۔ ایکنکارا حُکرانا، جگ چوکرئی حُکم منائیا۔ آد نرنجن نُور مہانا، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ سری بھگوان جھلائے سچ نشانہ، درگاہ ساچی اک وکھائیا۔ ابناشی کرتا مرد مردانہ، ست مردانگی اک وکھائیا۔ پاربرہم پرہ کھیل مہانا، مہا اکتھ کتنہی کتنہ نہ سکے رائیا۔ سچکھنڈ دوار سہائے اک مکانا، چھپر

جھنّ نہ کھئے چُھپائیا۔ شاہو بھوپ بن راج راجانا، تختِ نواسی ساچے تختِ آسن لائیا۔ کرے کھیلِ سِری بھگوانا، بھيو ابھید آپ کھلائیا۔
 جوتی جوتِ سرُوپ ہر، آپ اپنی جوتِ دھر، کرے کھیلِ ساچا ہر، سچکھنڈ دوار دئے وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوار سچ محلا، سو پُرکھ نرنجن
 آسن لائیندا۔ ہر پُرکھ نرنجن اک اکلّا، نرور اپنی دھار جنائیندا۔ ایکنکارا دِپیک جوتی آپے بلا، آد نرنجن نورو نور رُشنائیندا۔ ابناشی
 کرتا وسنہارا نہچل دھام اُچ اٹلا، سِری بھگوان گرہ مندر اندر سوہا پائیندا۔ پاربرہم پرہہ کھیلے کھیل اک اولّا، بھيو ابھید سمجھ کھئے نہ
 آئیندا۔ جوتی جوتِ سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیلِ ساچا ہر، سچکھنڈ دوارے اکو ایک آپ اپنا آسن لائیندا۔ سچکھنڈ دوارے
 پروردگار، نور نورانہ نورِ الاہیا۔ مقامے حق ہو تیار، لاشریک سوہا پائیا۔ جلوہ نور اک اُجیار، جوتی جوتِ جوتِ رُشنائیا۔ آد جُگاد
 جُگ چوکرئی کھیل کرے اپار، قُدرت قادر ویکھ وکھائیا۔ شبدي سُت سُت دُلا، وڈ بلوان آپ جگائیا۔ دُھر سنديسہ دیوے اکو وار، نر
 نریشا اپنا حُکم منائیا۔ جوتی جوتِ سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیلِ ساچا ہر، اک اکلّا اپنا کھیل آپ رچائیا۔ اپنا کھیل کرے
 کرتار، کرتا اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ محل اٹل اُچ منار، سچکھنڈ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ شبدي سُت سُت دُلا، ہر ساچا آپ پرگٹائیا۔ تھر گھر
 کھولے بند کوار، اپنی ہتھیں گنڈا لاپیا۔ ساچے شبد دئے بہال، مہروان مہر نظر اُٹھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ لوک پرلوک پُری لوء آکاش پرکاش
 تیری سچّی دھرمسال، سچ دوارا اکو وار جنائیا۔ وشن برہما شو کھیل کرے کرتار، کرتا اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوتِ سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، کرے کھیلِ ساچا ہر، سچکھنڈ دوارے اکو چڑھ، سچ سینگھاسن سوہا پائیا۔ سُت شبد ساچے لال، پرہہ ساچا سچ
 جنائیا۔ وشن برہما شو تیرے نال، وست اموک اک ورتائیا۔ ترے گن مایا کر پردھان، پنج تت کرے گُرمائیا۔ لکھ چوراسی جیو جہان،
 انڈج جیرج اُتہج سینتج بنت بنائیا۔ چارے بانی بول بناں زبان، پرا پسنتی مدھم بیکھری چارے کھانی دئے سمجھائیا۔ انڈج جیرج اُتہج سینتج
 لکھ چوراسی گھٹ گھٹ اندر دیا دِپیک جوتی بال، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش پنج تت بنک گرہ اک وکھائیا۔ جوتی جوتِ سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیلِ ساچا ہر، آد جُگاد اکو نر، نر نرائن وڈی وڈیائیا۔ نر نرائن ایکنکار، اکل کلا اکھوائیندا۔ وسنہارا دھام نیار،
 سچکھنڈ دوارے سوہا پائیندا۔ دو جہاناں سِری بھگوانا ویکھ وکھائے دوار، جُگ چوکرئی اپنا حُکم منائیندا۔ لیکھا جان گُرو اوتار، ویکھنہار

سرب سنسار، پنج تت کایا چولا آپ بندائیندا۔ شبد اگمی بول جیکار، شبد دُهن اک اپار، راگ انادی ناد سُنائیندا۔ شاستر سِمرت وید پُران کر تیار، دُهر سنديسه آپ جنائیندا۔ حُکم تئی اوتار، بهگت اٹھاراں کھول کواڑ، گر دس کر وچار، عیسیٰ مؤسیٰ محمد چاروں کُنٹ حُکم ورتائیندا۔ آپے جانے دُهر دی دھار، کھیلے کھیل آپ کرتار، ویکھے وگسے کرے وچار، شبدي دُنکا اک وجائیندا۔ سَتجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھے ویکھنہار، نرگن سرگن لے اوتار، لکھ چوراسی جیو جنت پاوے سار، پڑدہ اوبلا کایا چولا آپ چکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنديسه نر نریشا اک اِکلا ایکنکار، دُهر فرمانا آپ سُنائیندا۔ سچ سنديسه گر اوتار، پیر پیغمبر آپ جنائیا۔ جگ چوکڑی کر تیار، لوکات سیو سمجھائیا۔ شبد اگمی دے کے دھار، نرگن جوت کرے رُشنائیا۔ آتم پر ماتم بھیو کھلائے جیو گوار، انتر انتر بوجھ بوجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیکھیا سرب کرے پڑھائیا۔ ساچی سیکھیا لینی پڑھ، آد پُرکھ سرب جنائیا۔ اکو مندر جانا وڑ، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ اک سرنائی جانا پڑ، دو جاشٹ نہ کھئے رکھائیا۔ اکو کرنی لینی کر، ہر کرتا پُرکھ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر دُهر سنديسه اک سُنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لوکات، پرہہ حُکم آپ چلائییندا۔ جگ چوکڑی دیوے دات، نام امولک وست جھولی پائیندا۔ نت نوت میٹے اندھیری رات، ساچا چند نور چمکائیندا۔ شبد سُنائے دُهر دی گاتھ، ساچا سوہلا راگ الائیندا۔ سچ پریت بندھائے نات، ناطہ بدھاتا جوڑ جڑائیندا۔ اندر وڑ کے پوڑے چڑھ کے گھر گھر وچ پُچھے وات، نو دوارے نظر کیسے نہ آئیندا۔ بند کواڑی کھولے تاک، بجرکپائی کُنڈا آپ تڑائیندا۔ ڈونگی بھوری مارے جہات، نیتر نین اکھ کھلائییندا۔ بن کے آئے سجن ساک، سگلا سنگ آپ نیہائیندا۔ کھیلے کھیل رسول پاک، پیر دستگیر اپنا حُکم ورتائیندا۔ ساچے اسو گھوڑے چڑھے مار پلاک، دو جہاناں آپ دوڑائیندا۔ ویکھنہارا تت آٹھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بدھ ڈیرہ ڈھائیندا۔ انہو انہو انہو کر پرکاش، گر گر اپنا بھیو کھلائییندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن نروریر نرکار پُرکھ اکال جگ جگ اپنا راہ چلائییندا۔ جگ چوکڑی پائے بندھن، بندنا ایک اک سمجھائیا۔ آتم پر ماتم دیوے پرماندن، نجانند کرے رسائیا۔ مستک جوت للائی لگائے چندن، چندن اکو ٹکا دھوڑ دئے لگائیا۔ کرے

کھیل سورا سربنگن، سورپیر داتا بے پرواہیا۔ دوجے در کدے نہ جائے منگن، دیونہار آپ اکھوائیا۔ ویکھے کھیل سدا برہمنڈن، برہمنڈ کھنڈ جیرج انڈ اُتہج سینج اپنی دھار وکھائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی لیکھا جانے ورہنڈن، کوٹن کوٹ ترلوکی ناتھ بیٹھے سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد جگاد ایکنکار، کھیلے کھیل کھیلنہار، خالق خلق ویکھے چائیں چائیا۔ خالق خلق ویکھے مخلوق، بے پرواہ جلوہ نور نور اُجیاریا۔ آد جگاد جگ چوکڑی اپنا نور رکھے محفوظ، بن پیر پیغمبراں نظر کیسے نہ آ رہا۔ سچ محل اُچ عروج، ساچا حُجرہ اِکو اِک سہا رہا۔ جس مُرید مُرشد ملے اِک محبوب، مُحبّت ساچا جوڑ جُڑا رہا۔ تِس کلمہ دیوے سچ ثبوت، صورت سچ اِک وکھا رہا۔ پنج تت کھولے بھیو کلبوت، کایا کپڑ پڑدہ لاه رہا۔ جو ہر گھٹ وسے موجود، سو انت اپنا درس کرا رہا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کوڑی کِریا کر مؤقوف، مُکمل اپنا راہ سمجھا رہا۔ ساچا راہ دسے بھگوان، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ جگ چوکڑی کھیل مہان، ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈائیا۔ گر اوتار منگدے گئے دان، پیر پیغمبر آگے جھولی ڈاہیا۔ لیکھا لیکھ لیکھ گئے بیان، قلم شاہی نال رلاٹیا۔ صدی چوڈھویں کھیل کرے مہان، مہروان اپنا پھیرا پائیا۔ صدی ویہویں ہوئے پردھان، شبد اگئی روپ وٹائیا۔ جس دا نظر نہ آئے کیسے نشان، جگت لوچن پیکھ کھئے نہ پائیا۔ شاستر سمرت وید پُران جس دا کرن گیان، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ سو صاحب ستگر والی دو جہان، پُرکھ اکال وڈی وڈیائیا۔ پرگٹ ہووے جودھا سورپیر بلی بلوان، بل اپنا اِک رکھائیا۔ چہتر جھلائے دو جہان، برہمنڈ کھنڈ سیس جھکائیا۔ وشن برہما شو منگن دان، گر اوتار پیر پیغمبر ڈھولا گاون چائیں چائیا۔ سو کرتا پُرکھ کھیل کرے مہان، خالق خلق سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جس نچ نیتر کھول دیوے گیان، سو انتر آتم بوجھ بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جو اپنا بھیو اپنے ہتھ رکھائیا۔ اپنا بھیو رکھے ہتھ، پاربرہم وڈی وڈیائیا۔ کھیلے کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی کار کھائیا۔ جگ چوکڑی دیوے متھ، کلجگ انت رہن نہ پائیا۔ کوڑی کِریا ہووے ہنگتا بُرج جانا ڈھٹھ، ساچا کرے سچ پڑھائیا۔ ناڑ بہتر نہ اُبلے رت، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ گھر گھر چار ورن اٹھاراں برن سب نوں دیوے اِکو مت، گرمت سب دی جھولی پائیا۔ کایا مندر اندر وکھائے گرودوار مندر مسجد مٹھ، ہر مندر اِکو نظری آئیا۔ اٹھ پھر جوت جگے لٹا لٹ، تیل باقی سنگ نہ کھئے جنائیا۔ شبد اگئی دُھن اناد انحد

وَجَّ سَتَّ، انراگی اپنا راگ الاٹیا۔ امرت آتم سچ سرور جن بھگتاں دیوے جھٹَّ، دُرمت مَیل رہن نہ پائیا۔ گھر وچ گھر کھول وکھاوے ہٹَّ، بن ونجارا سوڈا اکو نام وکائیا۔ لہنا دینا چُکے اٹھسٹھ، جس جن ملیا سَتگر بے پرواہیا۔ سچا مارگ آتم پر ماتم دیوے دسَّ، تُوں میرا مَیں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آٹیا۔ اپنے ویکھن دی جس جن دیوے اکھ، اکھَر نِش اکھَر دئے سمجھائیا۔ باہروں کیسے نہ آوے ہتھ، لبھدی پھرے جگت لوکائیا۔ جس جن دیوے دھیرج جت، سَت سنتوکھ اک وکھائیا۔ تِس شانتی شانت روپ ہو کے اندر جائے وس، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ سو گُرمکھ گُرسکھ نو دوارے کوئی نہ کھاوے بھگھ، بھوجن اکو نام نظری آٹیا۔ اندر باہر رسنا جہوا بئی دند کہے پر بھو تیرا نام سَت، کوڑی دسے سرِشٹ سبائیا۔ دھن بھاگ جنہاں شانتی نال شانت ہو کے اپنی پت لئی رکھ، تنہاں پتپر میسور ملیا بے پرواہیا۔ آد جُگاد جُگا جُگنتر جن بھگتاں دیونہارا حق، حق حقیقت جھولی پائیا۔ گُرسکھ منزل چڑھدا کدی نہ جاوے تھگ، جناں چر سَتگر پورا نظر گھر وچ گھر نہ آٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، شانتی دسے سَت سروپ، جس وچ ملے ہر جو بھوپ، اندھ اندھیرا چُکے چارے کوٹ، اکو نظری آئے پُرکھ اکال دین دِیال جو ہر گھٹ ربا سائیا۔ سَتگر پورا کرے سنسار امن، آمد اپنی اک رکھائیا۔ بھگت پُھلاوڑی کھلیا رہے چمن، گلشن گل سرب مہکائیا۔ ہر کا بیو جانے کون، لکھ چوڑاسی سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جس دُشٹ سنگھاریا بن راما زون، سو بے پرواہ اپنی دیا کھائیا۔ کرے کھیل سِری بھگون، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت نو کھنڈ پر تھمی سَت دیپ برہمنڈ کھنڈ جس دا کردے ہون، سچ سگندھی بیٹھے راہ تکائیا۔ جس دے چرن کول سیوا کردی اُنجا پون، بن پکھیرو پنکھ ہلاٹیا۔ سو صاحب لیکھا جانے اون گون، لوک پرلوک ویکھے تھاو تھائیا۔ سو ہر گھٹ اندر کر کے گون، گہر گمبھیر بیٹھا آسن لائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ چنتا وچ کدے نہ سون، جنہاں وچھڑیا وڈ داتا بے پرواہیا۔ من واسنا سارے بھون، دہ دشا اٹھ اٹھ دھائیا۔ کرے کھیل جیوں باون بون، برہماد ناد اک وجائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی بدھ دئے سمجھائیا۔ ساچے امن دا اکو طریقہ، گھر گھر وچ دئے جنائیا۔ دین مذہب ذات پات دا چھڈو شریکا، اوچ نیچ نہ کھئے رائیا۔ پتپر میسور جانو نیکن نیکا، اوچو اوچ اکو نظری آٹیا۔ رسنا بچن کدے نہ بولو پھیکا، سَتگر نانک گیا سمجھائیا۔ گوبند چرن رکھو پریتا، دُبدا مَیل رہن نہ پائیا۔ جس دیاں نت نوت سارے کرن اڈیکان، سو سَتگر راتی

سُتیاں درش وکھائیا۔ جانے بھیو سرب جن جی کا، ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ سب نوں دیونہارا بھیکھا، بھکھک جھولی دئے بھرائیا۔ اپنیاں اپنیاں صاف کر لو نیتاں، نیتیاں بنو گرمکھ بھائیا۔ پھیر امن جن بھگتو تھادے پچھے پچھے تھادیاں چرناں ہیٹھاں کڈھے لیکان، اپنا مان نہ کھئے رکھائیا۔ ملن ورتن دا گر نانک دس کے گیا طریقہ، طرح طرح سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن وکھائے اپنا گھر، تس گرمکھ کوئی دکھ لوکيات لگے نہ رائیا۔ امن چمن کھڑے گلزار، کلی کلی مہک مہکائیا۔ جس انتر آتم بخشے اک پیار، درشت اشٹ اکو ویکھ وکھائیا۔ تس ناطہ تھے سنسار، کوڑی دُنیا بندھن کھئے رہن نہ پائیا۔ جدھر ویکھے اودھر نظر آئے زرنکار، زرنگن زرویر پُرکھ اکال ہر گھٹ اپنا ڈیرہ لائیا۔ سبنا نال کرے سچ پیار، سچ پریتی اک سمجھائیا۔ تنہاں کول کلجگ کوڑ نہ آوے کنگال، جو گرمکھ بیٹھے سچ سنگھاسن آسن لائیا۔ امن سچا نہیں بن ستگر دوار، من ماریاں امن اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگت امن جن بھگت بھگتاں نال ملایا۔

نہکلنک ہر زرنکار، زرنگن زرویر اک اکھوائیندا۔ کلجگ انت لے اوتار، جوتی جوت ڈگمگائیندا۔ شبد ڈنک وجائے آگم اپار، برہمنڈ کھنڈ آپ سُنائیندا۔ دو جہاناں کرے خبردار، نیتر نین سرب کھلائییندا۔ حُکمی حُکم ورتے ورتار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ سمبل وسے دھام نیار، بنک دوار سمجھ کھئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نہکلنک نرائن نر، نر ہر اپنا بھیو چُکائیندا۔ نہکلنک پُرکھ آگم، پاربرہم وڈی وڈیائیا۔ نہ مرے نہ پئے جم، مات گریہ نہ ڈیرہ لائیا۔ پون سواس نہ کھئے دم، تتوت نہ کھئے رکھائیا۔ زرنگن ہو کے کرے اپنا کم، کرتا کارج اپنے ہتھ رکھائیا۔ جن بھگتاں بیڑا دیوے بٹھ، مٹکھاں دئے سزائیا۔ ساچا نور چاڑھ چن، زرنگن جوت کرے رُشنائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ نظر نہ آئے نیتراٹھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، زرنگن داتا وڈ وڈیائیا۔ نہکلنک سری بھگوان، بے انت بے انت اکھوائیندا۔ آد جگاد جس دا جھلدا رہے نشان، گر اوتار پیر پیغمبر سیس جھکائیندا۔ سو پُرکھ آگم اتھاہ بے پرواہ کلجگ انت سری بھگونت جوت سروپی ویکھے آن، پنج تت روپ رنگ ریکھ نہ کھئے جنائیندا۔ دھر

سندیسہ دیوے والی دو جہان، چوڈاں طبق چوڈاں لوک چوڈاں وِ دیا ساچی سِکھیا اکِ دِرڑائیندا۔ لکھ چوڑاسی انتر آتم ہو پردھان، سرِشٹ سبائی دیوے اکِ گیان، بودھ اگادھا بن کے پنڈت برہم پاربرہم اکِ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، نر ہر اپنی کار کھائیندا۔ نہکلنک نرائن نر ایک، کلجگ اتم ویس وٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی رکھدے گئے ٹیک، سادھ سنت صوفی بیٹھے دھیان لگائیا۔ بھگت بھگوان رہے ویکھ، نج نیتر نین اٹھائیا۔ سو کلجگ کوڑی کیریا بدلے ریکھ، جوٹھ جھوٹھ میٹ مٹائیا۔ جس اندر وڑ کے دیوے اپنا بھیت، سو سمجھو گُرمکھ سچا، لوکات تس ملے وڈیائیا۔ ستگر سوامی آد جگاد سدا نہکامی نہکرمی پجن ہوئے نہ کچا، جو کرنا سو کر وکھائیا۔ نہکلنک کیسے پنج تت ڈھلے نہ سچا، مات پت نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، جوتی شبدی شبدی جوت، جوت شبد نہکلنک پُرکھ اکال اکِ اکھوائیا۔ نہکلنک شبدا اعلان، ڈورُ ڈنکا جگت وجائیا۔ کرے کھیل سری بھگوان، بھگون نہکلنک اکھوائیا۔ دوْجا اور نہ جانے جیو انجان، بن ہر نام دوْجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جو جگ چوکرے بدلے آن، تس دے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ جے اکھ ہتے تے لو پچھان، بن ستگر اکھ نظر کیسے نہ آئیا۔ کوڑا جھگڑا رسنا جہوا زبان، من مت کرے لڑائیا۔ شبد گُرو سدا نوْجوان، اکِ اکلا ویس وٹائیا۔ نہکلنک کرے کھیل آپ مہان، کلنکت ویکھے سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شبدا اعلان دو جہان ڈھولا ناد سُنائیا۔ پرکھن واسطے نام کسوٹی، گُرمکھان ہتھ پھڑائیا۔ ستگر شبدا تولیا نہ جائے تگڑی وٹی، سیر پسیری کم کیسے نہ آئیا۔ جس نے اپنی آپ مٹائی رتی، رتی رت لیکھے لائیا۔ تس گر گُردیو سوامی دیوے ساچی متی، مت اکو اکِ دِرڑائیا۔ سو گُرمکھ ویکھے سو گُرمکھ پرکھے جس ستگر دتی نج نیتر اکو اکھی، دو اکھیان پرکھ نہ سکن رائیا۔ ساچا کاہن ویکھے پیاری سخی، بن سخی کاہن درس کھئے نہ پائیا۔ بن سینتا سرتی رام نہ ملے پتی، لکھ چوڑاسی جگت دُباگن بیٹھیاں کنت ہنڈائیا۔ جس نانک نرگن اندر اپنی جوت جگائی نیکی جیہی بٹی، سو گُرمکھ گُرسکھ ستگر پرکھن آئیا۔ ایہو بھگتاں ملی کھٹی، پرہ اپنا بھیو چکائیا۔ باقی کل جُگی اپنی بھردے چٹی، چیتن روپ نہ کھئے وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، پرکھ پرکھیا اکو نام رکھائیا۔ شکتی سمرتھا اکِ اوتار، آد جگاد کھیل کرائیندا۔ نرگن کھیل اکم

اپار دو جہان ویکھ وکھائیندا۔ لکھ چوراسی بھانڈے گھڑ بن ٹھہیار، کایا ماٹی پوچ پُچائیندا۔ جوتی جوتی جوتی بال، نکی نکی نکی دھرمسال، گھر گھر گھر وچ وکھائیندا۔ جس اُپر ستگر پورا ہونے دیاں، سمرتھ پُرکھ بنائے اپنا لال، لالن اکو رنگ رنگائیندا۔ سو گرمکھ گرسکھ ہرجن ہربھگت کرے ہر پہچان، ہر جو ہر مندر نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سمرتھ پُرکھ اک کرتار، آد جگاد جگ جگ اوتار، گرمکھ ورلے اپنی بوجھ بوجھائیندا۔ نارکو جو پُرکھ کراوے، پُرکھ ناری روپ وٹائیا۔ ناری پُرکھ ستگر روپ نظری آوے، کام چیشٹا رہن کھئے نہ پائیا۔ مانس دیہ سرب سمجھاوے، پنج تت کری گڑمائیا۔ ہر گھٹ پُرکھ اکال ڈیرہ لاوے، سچ سینگھاسن سوہیا پائیا۔ ناری پُرش پُرش ناری ستگر پورا سنسا روگ مٹاوے، سوگ کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جنہاں دتا آتم ور، تنہاں ناری پُرش سمجھ کوئی رہن نہ پائیا۔

* ۲۰ آسو ۲۰۲۰ بکرمی گرچرن سینگھ دے گرہ بدھنی ضلع فروزپور *

صاحب ستگر سچا درس، دیاوان اک وکھائیندا۔ جن بھگتاں اُپر کر ترس، مہروان مہر نظر اٹھائیندا۔ امرت میگھ دیوے برس، جگت ترسنا اک بوجھائیندا۔ جنم کرم دی میٹے حرص، ہوس روگ نہ کھئے ستائیندا۔ بھیو چکائے عرش فرش، کایا کعبہ پڑدہ لائیندا۔ دیناں ناتھ دردیاں ونڈے درد، دکھ درد بھے بھنجن بھیو کھلائیندا۔ آتم پرما تم گھر گھر وچ کرائے سچا مجن، ڈرمت میل دھوائیندا۔ شبد انادی تال وجن، انحد راگی راگ سنائیندا۔ گڑھ ہنکاری بھانڈے بھجن، بھانڈا بھرم بھیو ٹرائیندا۔ جس گھر ستگر سوامی ملے سجن، سو گرمکھ درس کرتن من سرب ترپتائیندا۔ ستگر درشن آتم منگ، گھر مندر وجے ودھائیا۔ اکو ڈھولا سنائے چھند، گیت گوہند لائیا۔ نو دوار مکے پنڈھ، گھر ساچے بوجھ بوجھائیا۔ نرمل جوت چاڑھ چند، نرگن نور کرے رُشنائیا۔ بھیو کھلائے ہنگ برہم، پاربرہم دئے سمجھائیا۔ جگت ترسنا میٹ تم، کوڑی کیرپا ناٹھ دئے چکائیا۔ ہرکھ سوگ نہ رہے غم، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جس جن ساچا درس گھر مندر اک کرائیا۔ کر درس مٹے سوگ، چنتا روگ رہن نہ پائیا۔ آتم پرما تم ملے سچا جوگ، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ جگت وچھنے ہونے سنجوگ،

دُھر میلا سہج سُبھائیا۔ نام سُنائے شبد سلوک، سوہلا اِکو راگ الاٹیا۔ بھاگ لگائے کایا کوٹ، بنک دوار ملے وڈیائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، اپنا درس دئے سمجھائیا۔ لیکھا چُکے لوک پرلوک، انبھو اپنا نُور درسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا درس انتر آتم بُو جھ بُجھائیا۔ ساچا درس سَتگر نین، نیج نیتر آپ کرائیندا۔ رسنا جہوا سکے کوئی نہ کہن، کتھنی کتھ نہ کھئے الاٹیندا۔ جس ملیا پرہ ساک سَجن سچا سین، سو گھر ساچا سوہا پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، درس درسی اِکو اِک درسائیندا۔ ساچا درس سَتگر میت، گر شبدی دئے وڈیائیا۔ آد جُگادی دُھر دی ریت، جُگ چوُکری ویکھ وکھائیا۔ شبد نشان جھلائے ٹھیک، نرگن نرور ہتھ اُٹھائیا۔ سَتگر ملن دی سب دی مانس جنم اِک تاریخ، ویلا گیا ہتھ نہ آٹیا۔ بال جوانی پردھ اوستھا سب دی رہی پیت، گھڑی پل بیٹھے پنڈھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا درس اِکو گھر جنائیا۔ ساچا درس سَتگر گھر، جس گرہ ملے وڈیائیا۔ آون جاون مرن جنم بھ۔ بھو چُکے ڈر، بھیانک روپ نظر کھئے نہ آٹیا۔ صاحب سوامی نت نوت سنت سہیلے گرو گر چیلے لئے پھڑ، پھڑ سَجن اپنے نال رلاٹیا۔ کایا بنک سچ دوار ڈونگھی بھوری اُچ محلے جائے چڑھ، سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن ڈیرہ لائیا۔ درس دیکھائے کِریا کر، نظری آئے نرائن نر، نر ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا درس دیدار اِکو اِک وکھائیا۔ ساچا درس کرو دیدار، دید عید چند چڑھائیندا۔ گھر سَجن ملے یار، گرہ مندر ویکھ وکھائیندا۔ سچ پریتی کرے نرگن دھار، ناطہ بدھاتا جوڑ جڑائیندا۔ ناطہ جوڑ سرب سنسار، ساک سَجن سین اِکو نظری آٹیندا۔ سچ گیت گائے اپنی وار، بودھ اگادھا نام ندھان نش اکھر اکھر روپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا اِکو درس، میٹنہارا پورب جنم دی حرص، حاصل اِکو اِک وکھائیندا۔ حاصل دسے ایک، اِک اِک اِکلا وڈ وڈیائیا۔ جن بھگتاں کر بُدھ بیک، وویکی اپنی دھار سمجھائیا۔ لیکھا جانے دُھر دا لیکھ، بھيو ابھیدا دئے کھلاٹیا۔ نظری آئے نیتن نیت، نیج نیتر کرے رُشناٹیا۔ ساچا درس گُرمکھ گُرسکھ ورا لئے پیکھ، جس جن لوک لاج جگت تجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہارا اِک ور، درس دیدار اندر باہر گیت ظاہر در گھر ساچے دئے کرائیا۔ گُرمکھان کول سدا جرت، سَتگر شبد دتی وڈیائیا۔ جس نال کھلے بند

سُرت، سُرتی بُوَجھ بُجھائیا۔ نظری آئے اکال مُورت، صُورت اِکو اِک درسائیا۔ گھر سُنے ناد اگم تُورت، اِحد نادى ناد الاِثیا۔ ناٹھ توڑے کُوڑو کُوڑت، سچ سچ لئے پرنائیا۔ صاحب سَتگر دین دِیال ٹھاکر سوامی سب دی آسا پُورت، منسا منسا نال ملائیا۔ گُرمکھ گُرمکھ سدا اِکو اِک ضرورت، ملے میل بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھنہارا ساچا گھر، جس کایا مندر اندر گُرمکھ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ گُرمکھ تیرا سچ محلا، محل اِکو نظری آئیا۔ شبد گُرو گُری پھڑیا پلا، دُوچا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ تیرے گھر پرکاش دِیک بلا، تیل باقی سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ سو دھام محل اٹل بنیا محلا، جس گرہ ہرجن وسے پرہہ انتر دھیان لگائیا۔ جوتی شبدي دھار رلا، پنج تت اندر اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، بن بھگتاں بھگوان کم کيسے نہ آئیا۔ کِریا اندر ڈُونگھا ساگر، سَتگر اپنے وچ چھپائیا۔ جو کوئی پُچھے پھڑ وکھاوے وچوں کایا گاگر، گھر گھر وچ کھوج کھوجائیا۔ نرمل کرم کرے اُجاگر، جنم کرم دا روگ مٹائیا۔ جو ہر کا نام ونج کرے بن سوڈاگر، تس سچ خزانہ جھولی دیوے پائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان گُرمکھاں گُرمکھاں ہرجناں ہر بھگتاں سدا دیوے آدر، آدرش سد اپنا اِکو اِک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کھیلے کھیل کریم کرتا قادر، قُدرت ویکھے چائیں چائیا۔ مہر اندر مہروان، مہر نظر نین اُٹھائیا۔ جن بھگتاں دیوے برہم گیان، برہم وِديا اِک سمجھائیا۔ ساچے سنتاں دیوے ڈھر نشان، دھرم دوارا اِک سمجھائیا۔ گُرمکھاں درس دیوے در گھر آن، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ گُرمکھاں اِکو نام سُنائے کان، ڈھر دی بانی بان لگائیا۔ صاحب سَتگر ٹھاکر جس جن اُپر ہوتے آپ مہروان، مہر مُحبّت کر کِریا اپنے نال رکھائیا۔ آون جاون لکھ چوراسی ناٹھ چھٹے جہان، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ چتر گپت لیکھا منگے نہ آن، لاڑی مؤت کال نگارا نہ کھئے وجائیا۔ مہاکال ویکھے مار دھیان، نیتر نین نین اُٹھائیا۔ جنہاں ناٹھ جُڑیا نال سِری بھگوان، سو ہر بھگت ہر دوارے بیٹھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سندیسہ دیوے اِک فرمان، ہرجن میلا میل ملائیا۔ سَتگر کِریا ہوون وڈ بھاگ، ہر بھاگی صِفت صلاحیا۔ سوئی سُرتی جائے جاگ، گھر سوانی اکھ کھلائیا۔ انتر اُچے اِک وِیراگ، وِیراگی رُوپ وٹائیا۔ گون ویلا ملے میرا کنت سہاگ، چری وچھنی دئے ڈبائیا۔ گھر دِیک جگے چراغ، میرا اندھ اندھیر مٹائیا۔ بند کواڑ کھول تاک، اپنا درس دئے وکھائیا۔ مین گھنگٹ چُک کے لواں جھاگ، نیتر نین نین شرمائیا۔ جے سُنائے اگمی

واک، ین سروناں سُن سُن خوشی منائیا۔ جے اک سنیہڑا پریم پریتی نال جائے آکھ، مین مٹاں چائیں چائیا۔ اوہدے نال مل کے میری مٹ جائے ذات، پچھلا لیکھا رہن کوئی نہ پائیا۔ پرہ ملے اکو کنت سہاگ، بن نارسہاگن اُس دی سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنا نام ور، تس دوجا لیکھا کھئے رہن نہ پائیا۔ شبد گرو سد توڑے گڑھ، گڑھ توڑنہار اک اکھوائیا۔ جو بن پوڑیوں سب دے اندر جائے چڑھ، محل اٹل ڈیرہ لائیا۔ اندروں ہو کے لئے پھڑ، باہروں سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جس دا نہ کوئی سپس نہ کوئی دھڑ، سپس دھڑ سارے ویکھے تھاؤں تھائیا۔ دھر دا ناد بودھ اکادھ شبد اکم لئے پڑھ، اکھڑ اکھڑاں نال ملائیا۔ اگنی ہون کدے نہ جائے سڑ، مڑی گور نہ کھئے دبائیا۔ لیکھا جانے چوٹی جڑ، منجھ اپنا ڈیرہ لائیا۔ سو صاحب ستگر شبد گردیو توڑنہار ہنکاری گڑھ، آتم گھر گھر پر ماتم لئے ملائیا۔ ستگر ہتھ کھلا گپھا، جگ چوکڑی آپ ورتائیندا۔ جے کوئی پریم پریت کر کے مارے جپھا، دوئی دوت پڑدہ وچوں چکائیندا۔ لوں لوں اندر ساڈھے تین کروڑ رجا، رچنا اپنی آپ سمجھائیندا۔ ستگر چرن لگ گرمکھ کدی نہ رہے کچا، ستگر چرن شاہ رگ اُپر آپ وسائیندا۔ جتھے کہے آگرمکھ میرے بچے، بچپن تیرا اپنی جھولی پائیندا۔ نو دوارے تیرا کوئی نہ سکا، دسم دواہری اکو متر سنگ نبھائیندا۔ اک دو جے نوں گرو گرسکھ دوویں مل کے کہن واہوا آچھا، بناں سکھ بناں گرو دواہن کم راس کیسے نہ آئیندا۔ آتم پر ماتم سدا پیار، نیج انتر آپ جنائیا۔ جگ چوکڑی کرے کرائے کرنہار، کرتا پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ جگ وسرے وسر نہ جائے کرتار، جو کرتا قیمت سب دی پائیا۔ جن بھگتاں نت نوت ویکھن آئے سرجنہار، نرگن سرگن روپ وٹائیا۔ پھڑ پھڑ لبھ لکھ چوراسی وچوں لئے اٹھال، سرت شبد گیان درڑائیا۔ آپے سنے مریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ ناطہ توڑ ترے گن مایا کوڑ جنجال، پنج تت جھوٹا ڈیرہ ڈھابیا۔ آپے چلے انتر نال نال، جگت بسنتر دئے بُجھائیا۔ دیناں بندھپ بن کرپال، کرپاندھ اپنی مہر نظر اٹھائیا۔ گرمکھاں گھر وچ گھر وکھائے سچی دھرمسال، جس دوارے اٹھ پھر اکو وجے نام ودھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن سدا سنگ سہائیا۔ ستگر کرپا جائے بچھ، بندھن نام رکھائیا۔ من منوآ دہ دشا نہ جائے بھج، چار کنت تھے نہ واہوا داہیا۔ ستگر پورا اکو گیت سُنائے چھند، ساچا سوہلا دئے سمجھائیا۔ جس وچوں اُپجے پرمانند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ دوئی دوتی ڈھاہے کندھ، کوڑی کرپا میٹ مٹائیا۔ لیکھا چکے ہنگ

برہم، پاربرہم اکو نور نظری آئیا۔ اکو نام گرمکھاں دا ساچا دھن، جو گھر گھر وچ دتا رکھائیا۔ ستگر حکم جو جن رہے من، تنہاں من منسا روگ نہ کھئے ستائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھے لائے ساچے جن، جن جننی ویکھ وکھائیا۔

* ۲۰ آسو ۲۰۲۰ بکرمی اجاگر سنگھ دے گرہ نواں رامو والا ضلع فروریزر *

دیوے نام شبد جن سو، سو پُرکھ نرنجن دیا کھائیندا۔ جنم کرم دُرمت میل دیوے دھو، نرمل نرویر روپ وٹائیندا۔ ہنگ برہم پرہم آپے ہو، آتم پرما تم بندھن پائیندا۔ سرتی شبد جائے چھوہ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا نام اک سمجھائیندا۔ ساچا نام ست پُرکھ نرنجن، ست ستوادی اک رکھائیا۔ جن بھگتاں نیترا پا انجن، اگیان اندھیر دئے مٹائیا۔ نظری آئے ستگر سجن، صاحب داتا بے پرواہیا۔ چرن دھوڑ کرائے مجن، سچ سروور اک ٹھائیا۔ کریا کرے درد دکھ بھے۔ بھنجن، بھو ساگر پار ترائیا۔ آتم پرما تم رکھے مگن، لو انتر اک لگائیا۔ درس دکھائے گوپال مورت مدن، پُرکھ اکال وڈی وڈیائیا۔ سنت سہیلے جگ جگ آوے سدن، نت نوت اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا نام اک وکھائیا۔ ساچا نام سرب سکھ، آتم انتر دیا کھائیندا۔ جنم کرم دا میٹے دکھ، ہوئے ہنگتا روگ گوائیندا۔ گھر اُچاوے اگئی سکھ، سکھ ساگر روپ وٹائیندا۔ اُجل کرے ہرجن مکھ، دو جہان سوہا پائیندا۔ ساچی گودی لئے چُک، پُرکھ اکال ویکھ وکھائیندا۔ آون جاون پینڈا جائے مُک، جس جن اپنا نام اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، وست امولک اک ورتائیندا۔ آد جگاد نام پرہم ایک، جگ چوکری دئے وڈیائیا۔ جن بھگتاں بخشے دھر دی ٹیک، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کایا اندر کرے بڈھ بیک، ست ستوادی روپ اک درسائیا۔ میٹ مٹائے پورب لیکھ، اگلا لہنا لہنیدار جھولی پائیا۔ ساچے مندر کرے ہیت، گھر گھر وچ ویکھ وکھائیا۔ نظری آئے نیتن نیت، نج نیتر کر رُشنائیا۔ آتم پرما تم کھیلے ساچی کھیڈ، بن کھلاری کھیل رچائیا۔ ہرجن ورلے دیوے ہیت، جس جن اپنا پڑدہ دئے چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل اچھل اچھیل، ول چھل دھاری اپنا بھيو اپنے ہتھ رکھائیا۔ ساچا بھيو رکھے پرہم ہتھ، بن بھگت سمجھ کسے نہ آئیا۔ دیونہارا

وست امولک نام وتھ، سنت سُپیلے جھولی آپ بھرائیا۔ نرگن ہو چلائے رتھ، سرگن ساچا مارگ دئے سمجھائیا۔ گُرمکھ ورلے کھولے اکھ، پڑدہ دوئی دوت اٹھائیا۔ گُرسکھ سجن دیوے دُھر دا حق، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، اکو نام ساچے دھام دئے سمجھائیا۔ ہر کا نام ساچے دھام، سو صاحب سَتگر آپ جنائیا۔ جگ چوکڑی کرنہارا پورا کام، پورن پُرکھ بے پرواہیا۔ میٹنہار اندھیری شام، نرگن جوتی نور چند رُشنائیا۔ بھاگ لگائے کایا نگر کھیڑے گرام، پنج تت دیوے وڈیائیا۔ امرت سچ پیائے جام، رس اکو اک وکھائیا۔ مارگ دئے دُھر آسان، رہبر بن بے پرواہیا۔ دھرم وکھاوے اک نشان، در گھر ساچے ربا جھلائییا۔ ساچا ڈھولا گائے گان، گیت گوبند اک سُنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا سوہنگ روپ سرب جہان، آتم پرما تم لکھ چوراسی جیو جنت بندھن ربا پائیا۔ کھیلے کھیل سِری بھگوان، بھگون اپنا کھیل آپ رچائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پردھانگی اک کھائیا۔ سچ پردھانگی نام اپار، اپرپر سوامی آپ جنائیندا۔ جگ چوکڑی ویکھے چار، سَتجگ تریتا دواپرکجگ آپ ہندائیندا۔ بھیو کھلائے کھانی چار، بول سُنائے بانی چار، لیکھ لیکھائے وید چار، حُکم ورتائے کُنٹ چار، دہ دشا اکو ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا نام دئے درڑائیا۔ ساچا نام تیرا میرا، بھگت بھگوان آپ جنائیندا۔ سدا چاؤ رہے گھنیرا، خوشیاں منگل اک سُنائیندا۔ دوئی دوت بھرمی ڈھاہے ڈیرہ، سنجھ سویرا اکو رنگ رنگائیندا۔ من منوا دئے گیڑا، من کا منکا آپ بھوائیندا۔ پنج تت چُکے جھیڑا، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار آسا ترسنا میٹ مٹائیندا۔ بھاگ لگائے کایا کھیڑا، کھلا کرے اندر ویہڑا، محل اٹل اکو اک سوہا پائیندا۔ نظری آئے نیرن نیرا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا نام ور، ساچی وست آپ ورتائیندا۔ نام وست اگم اتھاہ، سو سَتگر آپ ورتائیا۔ ہنگ برہم دئے سمجھا، سوہنگ روپ اک رکھائیا۔ ایک دوآ ویس وٹا، دوآ ایک انک نہ کھئے بنائیا۔ زیرو صِفر نوری نور خُدا، خالق خلق دئے وڈیائیا۔ لاشریک بے پرواہ، بے عیب بھیو ابھیدا آپ کھلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا نام ساچا کلمہ سچ کلام بن امام آپ درڑائیا۔ سچ امام پروردگار، ظاہر ظہور کھیل کھلائییا۔ سرب جیاں دا سانجھا یار، لکھ چوراسی گھٹ گھٹ ویکھ وکھائیا۔ ساچا کعبہ کر تیار، ساڈھے تن ہتھ دئے وڈیائیا۔ ساچا نعرہ بول جیکار، حق حقیقت دئے سُنائیا۔ سچ توفیق پروردگار، مہروان اک درڑائیا۔ ایک نام ہوئے

پردھان، جُگ چوکرئی صفتی نام لے پرگٹائیا۔ جس صاحب ستگر ساچا کلمہ دیوے آن، سو مُرید مُرشد سوہنگ ڈھولا اِکو راگ الاٹیا۔ بھاگ لگے کایا بنک مکان، گرہ مندر وجے ودھائیا۔ دھرم جھلے اک نشان، ست ستوادی آپ اُٹھائیا۔ لیکھا چُکے گوپی کاہن، سیاپت اِکو نظری آٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن آتم انتر دیوے شبد گیان، ساچے در کرے پروان، پلّو اپنے نال بندھائیا۔ آد جُگادی سوہنگ رُپ، نرگن نرگن آپ جنائیندا۔ آتم پرما تم ست سرُپ، ست ستوادی کھیل کھلائیندا۔ لکھ چوڑاسی وسے ہر گھٹ کوٹ، گھر گھر ڈیرہ آپ لگائیندا۔ پاربرہم دا اِکو پوت، شبد دُلا را کھیل وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا نام ور، اکھڑ وکھڑ وکھڑ اکھڑ اِکو اک سمجھائیندا۔ ساچا اکھڑ گرُمکھ دات، ہر ستگر آپ ورتائیا۔ جگت میٹ اندھیری رات، ساچا چند کرے رُشنائیا۔ بودھ اگادھی دتے گاتھ، ساچے نام دے ودیائیا۔ میٹ مٹائے اندھیری رات، ساچا چند نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل باطن بات، بے پرواہ اپنا حُکم آپ ورتائیا۔ حُکمے اندر شبد مردنگ، سو ستگر آپ وجائیندا۔ حُکمے اندر کوٹ برہمنڈ، برہمانڈ اپنا کھیل وکھائیندا۔ حُکمے اندر گا چھند، گیت گوہند آپ الاٹیندا۔ حُکمے اندر سچ اند، اند اند وچوں پرگٹائیندا۔ حُکمے اندر گرُمکھ گرسکھ بیڑا دیوے بتھ، مہروان مہر نظر اُٹھائیندا۔ حُکمے اندر دیوے نام دھن، سچ وست اموک آپ ورتائیندا۔ حُکمے اندر لیکھے لائے جنی جن، ہرجن اپنا رنگ رنگائیندا۔ حُکمے اندر راگ سُنائے کن، انحد نادی ناد وجائیندا۔ حُکمے اندر بھاگ لگائے کایا پنج تت تن، آتم پرما تم بھیو چُکائیندا۔ حُکمے اندر من ہنکاری دیوے ڈن، ڈنکا شبد نام وجائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، حُکمے اندر ایک نام آپ ورتائیندا۔ حُکمے اندر اُچاوے نام، نام ندھان دے سمجھائیا۔ حُکمے اندر دیوے پیغام، پیر پیغمبر ربا پڑھائیا۔ حُکمے اندر کرے سلام، سجدہ سیس جگدیش جھکائیا۔ حُکمے اندر دے پیغام، راگ سچا اِک الاٹیا۔ حُکمے اندر ملے آن، آپ اپنا حُکم منائیا۔ کر کھیل سری بھگوان، بھگوان اپنی دھار چلائیا۔ ہرجن دیوے سچ گیان، ساچی سیکھیا اِک پڑھائیا۔ دھر دا شبد ساچا بولا وچ جہان، سوہنگ ست سرُپ سمائیا۔ بن چوٹھے گھر گرُمکھ مُول نہ پان، پد چوٹھا ستگر اپنی مہر نظر جنائیا۔ جس

گرہ آتم پر ماتم پر ماتم آتم ملے آن، تِس گھر وجے سچ ودھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، اکو منتر انتر انتر رہا سمجھائیا۔

* ۲۰ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی گردیال سنگھ دے گرہ راموں والا ضلع فرورزپر * ❁

سچ سنديسہ دُھر فرمان، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ جُگ چوکرئی نام گیان، بودھ اگادھا شبد درڑائیندا۔ لیکھا جان جیو جہان، جیون جُگت سرب سمجھائیندا۔ گر اوتاراں دیوے دان، وست امولک جھولی پائیندا۔ دھرم وکھائے اک نشان، ست ستوادی آپ جھلائییندا۔ ساچا مندر گرہ مکان، گھر اکو اک سہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، نام ندھان اکو اک ورتائیندا۔ ساچا نام ستگر میت، سو پُرکھ نرنجن آپ ورتائیا۔ جُگ چوکرئی دُھر دی ریت، لوکھات دئے سمجھائیا۔ آتم پر ماتم ساچا گیت، ساچی کرے اک پڑھائیا۔ کوڑی کیریا لئے جیت، من واسنا ڈیرہ ڈھاپیا۔ دھام وکھائے اک انڈیٹھ، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ لیکھا جُکے مندر مسیت، کایا کعبہ دئے بُجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، جس جن دیوے نام ور، تِس بھیو ابھیدا دئے کھلائییا۔ ستگر پورا داتا داتار، دیاوان وڈی وڈیائییا۔ سنت سہیلے کرے پیار، بھگت بھگوان لئے جگائیا۔ نج نیتز اکھ دئے اگھاڑ، دوئی دویتی پڑدہ لاپیا۔ امرت آتم جام دئے پیال، نجھر دھارا مُکھ چوئیا۔ دپیک جوتی دیوے بال، اگیان اندھیر مٹائیا۔ بھاگ لکائے کایا مندر سچی دھرمسال، در دیوے اک وڈیائییا۔ لیکھا جانے شاہ کنگال، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، وست امولک آپ ورتائیا۔ وست امولک دیوے ہتھ، نرگن نرور دیا کھائیندا۔ کھیلے کھیل پُرکھ سمرتھ، بھیو ابھیدا آپ جنائیندا۔ نرور ہو چلائے رتھ، بن رتھواہی سیو کھائیندا۔ شبد جنائے اکتھنا اکتھ، رسنا جہوا کہہ کہہ انت کھئے نہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، نام ندھان اکو اک درسائیندا۔ ستگر پورا صاحب سلطان، ہر وڈا وڈ وڈیائییا۔ آد جگاد جُگ چوکرئی دیونہارا برہم گیان، ساچی وڈیا اک سمجھائیا۔ بھگت بھگوان کر پروان، دُھر فرمانا دئے جنائیا۔ ساچے سنتان بخشے چرن دھیان، ست ستوادی برہم برہمادی شبد انادی بوجھ بوجھائیا۔ گُرمکھ

ویکھے چتر سگھڑ سجان، لکھ چوراسی وچوں کھوج کھوجائیا۔ گرسکھاں کایا مندر اندر ملے آن، باہروں نظر کیسے نہ آئیا۔ جگ چوڑی کھیلے کھیل مہان، خالق خلق روپ وٹائیا۔ کلجگ انت ہو پردھان، نام پردھانگی اک کھائیا۔ شبد گرو نوجوان، سورپیر اک اکھوائیا۔ پاوے سار دو جہان، پری لوہ برہمنڈ کھنڈ جیرج انڈ کھوج کھوجائیا۔ سنت سہیلے گر چیلے لے پہچان، انتر آتم پرما تم بوجھ بھجھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر کا نام اکو اک درڑائیا۔ ہر کا نام اک اکم، بودھ آگادھا آپ جنائیندا۔ نہ مرے نہ پئے جم، جگ چوڑی اپنا حکم ورتائیندا۔ نرویر ہو کے بیڑا دیوے بٹھ، کھیوٹ کھیٹا اپنا روپ وٹائیندا۔ ساچا راگ سنائے کن، دھر دی بانی آپ لائیندا۔ منکا پھیرے منوآ من، من واسنا میٹ مٹائیندا۔ بھاگ لگائے کایا تن، کایا ماٹی کنچن روپ وٹائیندا۔ بھاگ لگائے ساچا چھپری چھن، جس گرہ اپنا ڈیرہ لائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کر پرکاش پن سورج چن، جوتی نور ڈگمگائیندا۔ جوتی نور دیپک پرکاش، گھر مندر کرے رشنائیا۔ کرپا کر پرکھ انباش، انباشی کرتا بھیو چکائیا۔ گرہ مندر ساچے منڈل پاوے راس، سرتی شبدی گوپی کاہن نچائیا۔ گرمکھاں پوری کرے آس، جگت ترسنا میٹ مٹائیا۔ جنم جنم دی پوری کرے خوابش، خالص اپنا درس وکھائیا۔ ہرجن ہربھگت ہووے نہ کدے نراس، نراستا وچ کدے نہ آئیا۔ ستگر سوامی سدا سدا سد سے پاس، نج گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا نام ور، وست دھر دی اک ورتائیا۔ دھر دی وست نام ندھان، جن بھگتاں جھولی پائیندا۔ پن پڑھیاں دیوے گیان، انتر آتم بوجھ بھجھائیندا۔ جگت نائیاں دیوے مان، بھڑ بانہوں گلے لگائیندا۔ کایا مندر وکھائے سچ مکان، ہر مندر روپ وٹائیندا۔ دھرم جھلائے اک نشان، در گھر ساچے سوہا پائیندا۔ دیپک جوت جگ مہان، تیل باقی نظر نہ کھئے آئیندا۔ جس جن اپر کرپا کرے سری بھگوان، مہروان مہر نظر اٹھائیندا۔ سو گرمکھ جگ جنم دا وچھڑیا ملے آن، ملنی ہر جگدیش اکو گھر وکھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچ فرمان، انتشکرن سب دا ویکھ وکھائیندا۔

* ۲۰ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی مہندر کور دے گرہ چڑک ضلع فروزپور * *

ستگر پورا کڈھے کھوٹ، گر شبد وڈی وڈیائیا۔ نام نگارے لائے چوٹ، تن رباب ستار وجائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، اندھ اندھیرا دئے گوائیا۔ پنج تت کوئی سوچ نہ سکے سوچ، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار ڈیرہ ڈھاپیا۔ نیتر کھولے لوچن لوچ، نیج نین کرے رُشنائیا۔ دھرم دوار وکھائے ساچا کوٹ، کایا بنک سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، جس جن دیوے نام ور، تِس کوڑی کیریا رہن نہ پائیا۔ کایا کھوٹ جگت وکار، مایا ممتا ویکھ وکھائیا۔ ویکھنہارا گر کرتار، ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ لکھ چوراسی پاوے سار، اندج جیرج اُتہج سینج ویکھ وکھائیا۔ جگ چوڑی نت نوت سنت سہیلے لئے اُہار، گر چیلے ویکھ وکھائیا۔ وست امولک دیوے نام بھنڈار، در گھر ساچے آپ ورتائیا۔ کوڑی کیریا توڑ گڑھ ہنکار، ہوئے ہنگتا دئے مٹائیا۔ آسا ترسنا دیوے مار، مایا ممتا موہ چکائیا۔ ساچا بخشے شبد پیار، سرت سوانی دئے اُٹھائیا۔ آتم پر ماتم دے آدھار، پرم پُرکھ ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، جس جن دیوے نام ور، تِس کوڑی کیریا رہن نہ پائیا۔ کایا کھوٹ نکلے باہر، پنج تت اندر رہن نہ پائیا۔ صاحب ستگر کرے پیار، سچ پریتی اک رکھائیا۔ دوئی دویتی دیوے مار، شرع شرائطی ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، جس جن دیوے اک نام ور، تِس مندر اندر کرے صفائیا۔ کایا مندر اندر کرے صاف، ڈرمت میل آپ دھوائیا۔ کوٹ جنم دے کرم کرے معاف، نہکرمی اپنا کرم کھائیا۔ جو جن چپے آتم پر ماتم سچا جاپ، بن رسنا جہوا دئے سمجھائیا۔ ترے گن میٹے کوڑا تاپ، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ سچ پریتی جوڑے نات، ناطہ بدھاتا جوڑ جڑائیا۔ نام چڑھائے ساچے راتھ، بن رتھوہی سیو کھائیا۔ سچ سروور وکھائے اکو تاٹ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، کوڑی کیریا باہر کڈھائیا۔ کوڑی کیریا ہووے دُور، گھر گھر وچ رہن نہ پائیا۔ جس سوامی ملے حاضر حضور، حضرت اپنا درس دکھائیا۔ ساچا بخشے جوتی نور، نورو نور کرے رُشنائیا۔ شبد سُنائے دُھر دی تُو، انراگی راگ الاٹیا۔ ناطہ توڑے کوڑی کیریا کوڑ، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھاپیا۔ انتر آتم بخشے اک سرور، سچا جام اکو اک پیائیا۔ نظری آئے نیرن نیرا ڈراڈا دُور، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کوڑی کیریا جگ جگ میٹ مٹائیا۔ کوڑی کیریا دیوے کڈھ، تن ماٹی صاف کرائیا۔ پوت پُنت کرے

ہڈ، ماس ناڑی سوہیا پائیا۔ بھیو کھلائے وشو جد، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا جانے بے پرواہیا۔
 کایا اندر ڈرمت میل دیوے دھو، ستگر پورے ہتھ وڈیائیا۔ نرمل پرکاش کر لو، دیا باقی اک وکھائیا۔ نام جنائے ساچا اپنا سو، ہنگ برہم
 بھیو کھلائی۔ آتم پرما تم آپے ہو، گھر ساچے سوہیا پائیا۔ پاربرہم برہم جائے چھوہ، ساچا میلا سہج سُبھائیا۔ دُھر دا ڈھوآ وست امولک
 دیوے ڈھو، نام بھنڈارا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جس جن وکھائے ساچا گھر، تس کایا کوڑ رہن نہ پائیا۔
 کایا کوڑ تھے ناطہ، سچ سچ اکو نظری آئی۔ ملے میل پُرکھ بدھاتا، بدھ اپنی دئے سمجھائیا۔ نام سُنائے بودھ اگادھا، شبد اگئی راگ الائی۔ اتم
 کرے ہرجن ذاتا، ذات پات نہ ونڈ وندائیا۔ میٹ مٹائے اندھیری راتا، جوتی نور چند چمکائیا۔ اک سُنائے پوجا پائیا، منتر اکو اک درڑائیا۔
 اکو میل پُرکھ سمراتھا، سمرتھ پُرکھ دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہارا نام ور، کایا دُکھ
 دلدر دُور کرائیا۔ دُکھ دلدر دُور جائے تھ، بن پاندھی پندھ مکائیا۔ جس سر اُپر ستگر پورا رکھے ہتھ، مہر نظر اک اٹھائیا۔ وست امولک
 کایا اندر دیوے گھت، گھر گھر وچ آپ ٹکائیا۔ بہتر ناڑ نہ ایلے رت، رتی رت نہ کھئے سکاٹیا۔ بن پڑھیاں دیوے برہم مت، برہم ودیا اک
 جنائیا۔ آتم پرما تم ہووے وس، ناطہ نرگن نرگن نال رکھائیا۔ نج نیتر کھولے اکھ، آخر اپنا میل ملائی۔ ساچا مارگ دیوے دس، رہبر بن
 کے نور خُدائیا۔ صاف کرے کایا مندر سچا ہٹ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لیکھ مٹائے دُکھ کلیش، کیرپا کر نر نریش،
 نر ہر اپنا رنگ رنگائیا۔ گوہند لیکھا لیکھ اپار، سینگھ اپنی بھیک لگائیا۔ دُھر دا لیکھا کوئی سمجھ نہ سکے وچ سنسار، من مت بدھ رہی
 گر لائیا۔ شبد سندیسہ دے کے گیا اتم وار، دو جہاناں آپ سُنائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں کر کے گیا خبردار، نیتر نین اکھ کھلائی۔ کاتب
 بن کے لیکھا لیکھا اک لیکھا، میل ملایا قلم شاہیا۔ کلجگ آیو ویکھ وکھائے لکھ چار، بتی ہزار بھیو ابھیدا اپنے ہتھ رکھائیا۔ کرم کانڈ دی
 مارے مارے، لیکھا جانے تھاون تھانیا۔ کلجگ کرم کرم خاطر بالے نیہاں ہیٹھاں دتے سوال، کوڑی کیرپا جڑ اُکھڑائیا۔ سچ سندیسہ دے کے
 گیا اکو وار، اکو ڈھٹیا پندھ مکائیا۔ ساچا سٹیا پرگٹ ہووے ایکنکار، اکل کل بے پرواہیا۔ جوتی جامہ لئے اوتار، نہ کوئی پتا نہ کوئی مائیا۔
 شبد ڈنکا وجائے اگم اپار، اکھ اگوچر اپنا حُکم ورتائیا۔ سمبل وسے دھام نیار، ساچے مندر سوہیا پائیا۔ کل کلکی لے اوتار، نر نرائن اپنا

کھیل رچائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، وڈ داتا بے پرواہیا۔ گوہند لیکھا کھیل اپارا، اپرمپر دے سمجھائیا۔ کلجگ اتم ہووے ڈھندوکارا، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ سرشٹ سبائی کرے ہاکارا، دھیرج دھیر جت ست نظر کھئے نہ آئیا۔ سادھ سنت کوڑی کیریا کرن بوہارا، مایا ممتا ہوئے ہلکائیا۔ دھیاں بھیناں کرن ونج وپارا، پتا پوت ساچا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ گر کا شبد کرے نہ کوئی پیارا، من مت چلے جگت لوکائیا۔ دین مذہب اچی کوکے رووے زارو زارا، ذات پات نیتر نیناں نیر وہائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ سچ کرے نہ کھئے پیارا، جگت سیاست بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ دوئے جوڑ کرے نمسکارا، پرہہ آگے واسطہ پائیا۔ در منگن تئی اوتارا، بھگت اٹھاراں سپس جھکائیا۔ وشنوں کہے میرا خالی دے بھنڈارا، ساچی وست نظر کھئے نہ آئیا۔ برہما کہے میرا برہم ہویا اندھیارا، جوتی جوت نہ کھئے رُشنائیا۔ شنکر کہے میری ترول ڈگی منہ دے بہارا، ظلم سکے نہ کھئے مٹائیا۔ پُرکھ اکال ویکھے ویکھنہارا، پاربرہم بے پرواہیا۔ سچ سندیسہ دے کے آیا گوہند ست دُلارا، سرشٹ سبائی بودھ گیان درڑائیا۔ کلجگ انت سِری بھگوان لے اوتارا، نہکلنک ناؤں رکھائیا۔ جوتی جوت کرے کھیل اپرا، نورو نور نور رُشنائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جس نوں سجدہ دوئے جوڑ کردے گئے نمسکارا، کلمہ کائنات پڑھائیا۔ سو پرگٹ ہووے وڈ امام بے عیب سانجھا یارا، لوکات پھیرا پائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان نیتر نیر ویاکے اچی کوک کرے پُکارا، بھڑی بھڑی دروہی دروہی رہی سُنائیا۔ پاربرہم پرہہ اپنا آپ ویکھ سنسارا، سرشٹ سبائی چاروں کُنٹ بھجے واہو داہیا۔ اتم پرما تم کرے نہ کوئی پیارا، گھر وچ گھر بند کیوڑی کُنڈا کھئے نہ لاہیا۔ نرگن نور نظر نہ آئے جوت اُجیارا، دیپک سچ نہ کھئے رُشنائیا۔ پن گر گوہند دے نہ کھئے سہارا، شبد گوہند روپ وٹائیا۔ ہر گھٹ اندر ویکھنہارا، سو گوہند لکھ چوراسی ربا سہائیا۔ جگ چوکرئی میٹنہارا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ دیوے پندھ مکائیا۔ چوڈاں لوک ویکھے اکھاڑا، چوڈاں طبق نیتر نین دے کھلائیا۔ ترے گن مایا اگنی لگی تئی باڑا، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ گوہند سورا دھر دا لاڑا، سچ سندیسہ اکو وار گیا سُنائیا۔ کل کلکی پُرکھ اکال لے اوتارا، وڈ اوتاری اپنا پھیرا پائیا۔ چار ورنان دیوے اک سہارا، کھتری براہمن شودر ویش بچیا کھئے رہن نہ پائیا۔ ساچا مارگ دے اک اپارا، پوجا پُرکھ اکال اک کرائیا۔ دوجا اشٹ نہ کوئی مے جیو گوارا، من مت بدھ اکو گن درسائیا۔ محل اٹل کرے اُجیارا، جوتی نور نور رُشنائیا۔ جوت شبد پُرکھ

اکال نرگن سرُپ نہکلنک نرائن نر اوتارا، پنج تت کوئی نہکلنک نہ مات اکھوائیا۔۔۔۔۔ پنجم پاتشاہ سب دا میت، گر شبد رُپ جنائیا۔ ہر گھٹ بیٹھا رہے اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔ جس دا سمرن مندر مسیت، شودوالے مٹھ رہے جس گائیا۔ سو ستگر آد جگاد جگ چوکری رہے ٹھیک، مرن جمن وچ کدے نہ آئیا۔ لکھ چوراسی دسے مارگ لاشریک، شرکت رُپ نہ کھئے وٹائیا۔ جس کایا مندر اندر پنجم گرو ارجن آیا نزدیک، گھر بہ بہ خوشی وکھائیا۔ سو گرمکھ سب نال کرے اک پریت، دویت دُوئی نہ کھئے رکھائیا۔ مل ستگر ہووے بھے بہیت، بہتر اپنا پڑدہ لاپیا۔ پورے ستگر دی اکو ریت، نرگن شبد ستگر دوجا ہور نہ کھئے منائیا۔ پنجم پاتشاہ گون رنگ، گون رنگ سہائیا۔ گون سیج گون پلنگ، گون مندر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ گون نام گون مردنگ، گون راگ رہا لائیا۔ گون گیت گون چھند، گون بیہو چکائیا۔ گون سرت گون اند، گون نجانند وکھائیا۔ گون پرکاش گون چند، گون سوری کرے رُشنائیا۔ گون برہمنڈ گون کھنڈ، گون جیرج انڈ ویکھ وکھائیا۔ گون رُپ ڈھاہے بہرماں کندھ، بہانڈا بہرم بہو بہٹائیا۔ گون سیجا سٹا سدا چت اند، ست سرُپ اپنا آسن لائیا۔ ڈھر دی کوئی نہ دسے چٹھی، لیکھا ہر نہ کھئے جنائیا۔ پرہ دی کھیل سدا انڈیٹی، لیکھن پڑھن وچ نہ آئیا۔ گرمکھ ورلے اپنی کیریا لوک جتی، سدھی ملی جوت رُشنائیا۔ بن ہر نامے گل جگت پھکی، ساچارس نظر نہ آئیا۔ گون دھار ستگر نانک لیکھ لیکھی، اکم اتھاہ بودھ اکادھ کرے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اوہ چٹھی منگ منگائیا۔ ستگر نانک چٹھی دیو وکھال، جس اُپر لیکھ لیکھائیا۔ دین دیاں صاحب ستگر سدا کیرپال، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ گرمکھ گرسکھ سجن لال، لالن اپنا رنگ رنگائیا۔ جس اکھ دی دو جہان کردے پھردے بہال، سو نیش اکھ ساچے گھر ڈیرہ لائیا۔ گرمکھ گرمکھ اک سوال، ستمکھ ستمکھ بیہو چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، منگنہارا اوہ پاتی، جو لیکھی جائے بن قلم دواتی، شانتی پنج ستگر نانک اپنے کول رکھائیا۔

* ۲۰ آسو ۲۰۲۰ پکرمی کرتار سنگھ دے گرہ پنڈ چڑک ضلع فروزپور * *

سو پُرکھ نرنجن صاحب سمراٹھ، سچکھنڈ دربار لگائیا۔ زرمِل نُوَر جوت کر پرکاش، دیا دِپِک اِکو دُگمگائیا۔ کھیلے کھیل پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا اپنی کار کھائیا۔ جُگ چوکڑی پاونہارا راس، منڈل مندپ ویکھ وکھائیا۔ سُناونہارا شبد انادی بودھ آگادھ، دُھر دا راگی راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سچکھنڈ دوار دئے وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوار پُرکھ سمرتھ، حُکمی حُکم اِک ورتائیا۔ گر اوتاراں کر اِکٹھ، پیر پیغمبراں نال ملایا۔ دُھر فرمانا ربا دس، نام سندیسہ اِک سُنائیا۔ کلجگ ویکھو چاروں کُنٹ اندھیرا مس، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ من واسنا جیو جنت رہے نٹھ، سانک ست سروپ نظر کھئے نہ آئیا۔ سادھاں سنتاں تٹا دھیرج جت، ست سنتوکھ روپ نہ کھئے وٹایا۔ دین مذہب ذات پات شریعت پیا وٹ، جھگڑا سکے نہ کھئے مکائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دِپ کوڑ گڑیار ہویا ہٹ، نام ونج نہ کھئے کرائیا۔ ترے گن مایا اگنی تپیا مٹھ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ ست سنتوکھ نہ پنج ت، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار ہویا ہلکائیا۔ ناڑ بہتر اُبلی رت، تن سو سٹھ ہاڈی رہی کُرائیا۔ کایا مندر اندر ہر کا سنے کوئی نہ جس، رسنا جہوا پڑھ پڑھ تھگی سرب لوکائیا۔ گھر سروور سار نہ پائے کوئی ساچے ت، گنگا گوداوری جمن سُرستی پھر پھر تھکے پاندھی رابیا۔ پُرکھ اکال دین دیال چرن کول نہ کوئی نت، ناطہ جڑیا جگت لوکائیا۔ آتم پرما تم پرما تم سُرتی شبد مل کے کوئی نہ گائے جس، ساچا رس ہنٹھ کسے نہ آئیا۔ کام واسنا سارے ہونے وس، چار کُنٹ دہ دشا بھجن واپو داہیا۔ شبد ڈوری کوئی نہ پائے نٹھ، منوآ بندھ نہ کھئے دھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن نرگن لیکھا ربا وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرو دھیان، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ سرشٹ سبائی جو دس کے آئے گیان، شاستر سمرت وید پُران اُچی کوک کوک سُنائیندا۔ چارے کھانی دتا حُکم فرمان، انڈج جیرج اُتبھج سیتج پچیا کوئی نظر نہ آئیندا۔ چارے بانی بول زبان، پرا پسنٹی مدھم بیکھری راگ سُنائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ نو نو چار کر کے آئے کھیل مہان، خالق خلق روپ وٹائیندا۔ پیر پیغمبر کائنات ویکھو ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا بھيو آپ سمجھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کر نمسکار، پُرکھ اکال سیس جھکائیا۔ تیرا کھیل سرجنہار، آد جگاد تیری وڈیائیا۔ جگ چوکڑی حُکمران، دُھر سندیسہ تیرا اِکو

بھائی۔ نتِ نوتِ تیرا سندیسہ دے کے آئے جیو جہان، جیونِ جُگتِ جگتِ جنائیا۔ اتمِ پر ماتمِ دس کے آئے گیان، شبدِ وچولا رُوپِ وکھائیا۔ بھيو کھلاؤندے آئے گوپی کاہن، سیتا رام رُوپِ وٹائیا۔ وکھاؤندے آئے سچ مکان، گرہ مندر کر رُشنائیا۔ جناؤندے آئے دُھر پیغام، کلمہ نبی رسول سُنائیا۔ تیرا لیکھا دسدے رہے سچ امام، بے نظیر تیری تصویرِ سچ جنائیا۔ کلجگِ اتمِ مانس مانکھ ثابت رکھے نہ کھئے ایمان، دھیرج رُوپِ نظر کھئے نہ آئیا۔ گھر گھر وڑیا دسے پنج شیطان، نال شرع کرے لڑائیا۔ چاروں کُنٹ جھوٹھ طوفان، رسنا جہوا رہی سُنائیا۔ بتی دند کرن کلیان، کلمہ حق نہ کھئے جنائیا۔ سچ دھرم نہ دسے کھئے نشان، مندر مسجد شودوالے مٹھ رہے گر لائیا۔ مُلاشیخ مسائک ساچا مصلیٰ کھئے نہ گان، رسنا جہوا اُچی کوک کوک اپنا بھيو رہے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپِ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، وکھاونہارا ساچا گھر، بنِ نینان ربا جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کھول اکھ، کلجگِ اتمِ نو نو چار ویکھ وکھائیا۔ لکھ چوراسی بھاندے سکھ، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ جو مارگ نرگنِ زرویر آئے دس، لوکات بوجھ بوجھائیا۔ امرت اتمِ دے کے آئے رس، نچر جھرنا اک جھرائیا۔ ساچا نور کر کے آئے پرکاش، گھر گھر دیا بتی اک ٹکائیا۔ پرہ ملن دی دس کے آئے آس، نراسا کھئے رہن نہ پائیا۔ بنِ صاحبِ ستگر دینِ دیال کوئی نہ کرے بندِ خلاص، بندی خانہ نہ کھئے ٹرائیا۔ رسنا جہوا گاؤ پون سواس، صفتی صفتِ صلاحیا۔ حُکمِ ورتے پرتھمی آکاش، گگن گگنتر منڈل منڈپ لیکھا دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپِ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کھلاونہارا ساچا در، گر اوتار پیر پیغمبر شبدِ اشارہ اک جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کلجگِ ویکھ حال، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ تیرا کھیل وڈ نرنکار، بے انت بے پرواہیا۔ سرشٹ سبائی ہوئی خوار، چاروں کُنٹ رہی گر لائیا۔ ساچا دسے نہ کھئے پیار، پریمِ پریتی نہ کھئے لگائیا۔ گھر گھر وڑیا دسے ہنکار، ہومے گرھ نہ کھئے ٹرائیا۔ کلجگِ جیو رُوپِ دھر نارو بھچار، گکرمی کرم رہے کھائیا۔ گر کا شبد سکے نہ کھئے وچار، کھوجت کھوجت بھيو کھئے نہ پائیا۔ نو نو دسے دھواں دھار، ساچا چند نہ کھئے رُشنائیا۔ بھرے بھلا سرب سنسار، مایا گھر گھر ڈیرہ لائیا۔ جگت کایا ہوئی خوار، پنج تت ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ سُرتی سکے نہ کھئے سنہال، شبدی میل نہ کھئے ملائیا۔ لیکھا چکے نہ شاہ کنگال، اوچ نیچ ڈیرہ کوئی نہ ڈھابیا۔ ساچی دسے نہ کیسے دھرمسال، دھرم دوارا کایا مندر نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپِ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دے ساچا ور، تیرے آگے اک عرضوئیا۔ تیرے آگے عرضوئی سچئی

ارداس، دھئے واسطہ پائیا۔ پُرکھ اکال تیرا کھیل تماش، پروردگار بے نظیر سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جُگ چوکرئی تیری نرگن سرگن رکھ کے بیٹھے آس، آسا آسا وچوں پرگٹائیا۔ نرمل جوت کر پرکاش، جوتی نر نر رُشنائیا۔ جن بھگتاں پردے اندر کر واس، وصل اپنا دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر سب دا لیکھا ربا جنائیا۔ گر اوتار ویکھن نین، لوکات دھیان لگائیا۔ رسنا جہوا کوئی نہ سکے کہن، کلجگ ککرم ملی وڈیائیا۔ سادھ سنت دھیان بھیناں تگن ڈبے ڈنگھے وہن، پھڑ بانہوں پار نہ کھئے کرائیا۔ ناطہ نظر نہ آوے ساک سجن سین، پتا پت کرے لڑائیا۔ چاروں کنت کوڑی کرپا من واسنا پھرے ڈین، بھجی چارے کنت واہو داہیا۔ گرمکھ ور لے سنت سہیلے ہر کا ناؤں لک لک لین، کلجگ کرپا کولوں بیٹھے مکھ چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اٹھ ویکھ اپنا گھر، تیرا برہمنڈ ربا کر لائیا۔ پاربرہم پرہہ ویکھ برہمنڈ، نیتر نین اکھ کھلائییا۔ وشنوں منگے اکو منگ، وشو اپنی دھار دے جنائیا۔ برہما کہے پاربرہم پرہہ چاڑھ رنگ، رنگ رنگیلا اکو روپ نظری آئییا۔ شنکر کہے میرا ترسول بنا چند پرچند، کوڑی کرپا دیواں ڈھاپیا۔ ترے گن مایا کہے میرا ویکھ بھیکھ پکھنڈ، میں چاروں کنت نچائیا۔ پنج تت کہے میرا جوٹھ جھوٹھ جڑیا سنگ، سچ سچ نظر کھئے نہ آئییا۔ نرگن کہے میں وجاواں مردنگ، کلجگ ڈنکا ہتھ اٹھائیا۔ بن ہر نامے کیتے سارے ننگ، گر شبد اوڈھن ہتھ کیسے نہ آئییا۔ گھر گھر اندر دوئی دویت رکھائی کندھ، بھانڈا بھرم نہ کھئے بھٹائییا۔ سرت سوانی پھرے ڈباگن رنڈ، شبدی کنت سیج نہ کھئے ہنڈائییا۔ گھر دپیک جوت نہ چڑھے چند، اگیان اندھیر نہ کھئے مٹائییا۔ ستگرؤ سوامی کیسے نہ دسے سنگ، سارے پلو گئے چھڈائییا۔ کرے کھیل سورا سرینگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچ دوارا ویکھو لنگھ، صاحب سلطان اکو گھر وکھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک الائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اکھن پرہو جا، لوکات ویس وٹائییا۔ نرگن ہو کے بن ملاح، سرگن بیڑا دے ترائییا۔ ڈھر دا شبد دے صلاح، ساچی سکھیا کر پڑھائییا۔ سرب جیاں جئاؤنا اکو ناں، ناؤں نرنکارا آپ درسائییا۔ ساچا رام دینا وکھا، ہر گھٹ رمیا بے پرواہیا۔ ساچا کابن دینا ملا، نام بنسری ناد دھن شنوائیا۔ ساچا پیغمبر دینا وکھا، مکھ نقاب نظر کھئے نہ آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، کلجگ اتم پھیرا پائیا۔ کلجگ اتم جا کے ویکھ، پرہہ لوکات تیری وڈیائییا۔ نو کھنڈ

پرتھی ودھیابھیکھ، کوئن کوئی بیٹھے رُوپ وٹائیا۔ تیرا ساچا دیوے نہ کوئی سندیس، دُھر دی دھار نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، اکو دینا ساچا ور، تُدھ بن دُوچا رہن کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ اکال کہے میں جاوانگا۔ نِرگن نِرُویر رُوپ وٹاوانگا۔ کلجگ کوڑا قہر میٹ مٹاوانگا۔ سَتجگ ساچی کر کے مہر، سَت سنتوکھ اک ورتاوانگا۔ کوڑی کَریا کران ڈھیر، اتم خاکی خاک مِلاوانگا۔ اکو رنگ رنگاوان سنجھ سویر، جوتی نُور اک چمکواوانگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دیونہارا ساچا ور، بودھ اگادھا بھیو کُھلاوانگا۔ بودھ اگادھا بھیو کُھلاوانگا۔ لوکات ویس وٹاوانگا۔ نر نریش اک ہو جاوانگا۔ وشن برہما شو مہیش نال مِلاوانگا۔ جا کے وسان ساچے دیس، ساچے مندر سوہا پاوانگا۔ دُھر دا دیوان اک سندیس، اتم پرماٹم جوڑ جُڑاوانگا۔ نِرگن سرگن کھیلاں کھیڈ، بن کھلاری کھیڈ رچاوانگا۔ جن بھگتاں دیاں اپنا بھیت، لکھ چوڑاسی بہرم بھلاوانگا۔ ساچے سنتاں کران بیت، بَستکاری اپنا رُوپ وٹاوانگا۔ گُرمکھاں نظری آواں نیتن نیت، نِج گھر اپنی تاڑی لاوانگا۔ گُرسکھاں رُوپ وکھاواں چیتن چیت، چِتوت تھگوری میٹ مٹاوانگا۔ کوڑی کَریا میٹ کے ریکھ، سَتجگ ساچا مارگ لاوانگا۔ پُرکھ اکال دین دِیال سارے کرن اک آدیس، سجدہ سب توں اک سمجھاوانگا۔ پاربرہم پتپریشور آگے کیسے دی چلے نہ کوئی پیش، گُڑھ ہنکاری توڑ تڑاوانگا۔ جو وید ویاسے لکھیا لیکھ، پُوت سپوتا براہمن گوڑا اچے ٹلے پربت سوہا پاوانگا۔ جس دی عیسیٰ رکھ کے گیا ٹیک، سو نُوری اسم اعظم اک جاناوانگا۔ جس دی نانک گوبند لیکھنی لکھ کے گئے لیکھ، سو لہنا اتم پور کراوانگا۔ پرگٹ ہو کے سمبل دیس، دیس دسنتر کھوج کھوجاوانگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کماوانگا۔ گُرتار پیر پیغمبر سارے اکھن، واہوا پرہو تیری وڈیائیا۔ جگ چوکڑی تیرا کھیل تماشن، نِت نوت تیری دھار نِرگن سرگن کرے گُرمائیا۔ لوک پرلوک تیرا ڈھولا گاسن، برہمنڈ کھنڈ تیرا نام دھیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرے نام وجے ودھائیا۔ کلجگ اتم دیا کماوانگا۔ ساچا نام اک پرگٹاوانگا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش چار ورن آپ سمجھاوانگا۔ اٹھاراں برن دے سندیس، سچ سنہیڑا اک اُچاوانگا۔ اتم پرماٹم کرنا بیت، ساچی سکھیا اک سمجھاوانگا۔ اندر وڑ کے اپنے گھر دا لُو بھیت، گرہ مندر پھول پھولاوانگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حُکم اک ورتاوانگا۔ ساچا حُکم پرہو ورتائے گا۔ دو جہاناں آپ سُنائے گا۔

شبد نشان اک اٹھائے گا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء اکو آن جنائے گا۔ دُھر دی بانی دیوے ساچی سو، پُرکھ اکال اکو سوہا پائے گا۔ پاربرہم برہم گھر ساچے جائے چھوہ، ساچا میلا آپ ملائے گا۔ دُرمت میل دیوے دھو، نرمل رُوپ اک درسائے گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر سب دا کھیل ویکھ وکھائے گا۔ تیئی اوتار پئے بس، سنت کُمار ربا جنائیا۔ براہ کہے میں تیرا یس، یگے پُرش کہے میں نت نوت دھیائیا۔ ہاو غریب کہے موہے تیرا رس، نر نرائن تیری سرنائیا۔ کپل مَن پرہہ مارگ دس، در بیٹھا سوہا پائیا۔ رکھپ دیوے ساچا جس، پرتھو بھیو ابھید کھلائیا۔ متس وکھائے خالی ہتھ، کچھپ مندرا سیس اٹھائیا۔ دھنتر دیوے ساچی وتھ، موہنی رُوپ انوپ دھرائیا۔ ہنسا ہو کے گاوے جس، ہاون بل راجا ویکھ وکھائیا۔ نرسنگھ ہو کے دھرو پرہلا دلے رکھ، نرگن سرگن ویس وٹائیا۔ ہری ہر کھیل کرے سمرتھ، گج تندوؤ تار دئے کٹائیا۔ دھرو دے کے اکو مت، ہر نرائن بوجھ بوجھائیا۔ کر کھیل پُرکھ سمرتھ، جگ چوکرئی دھار چلائیا۔ پرس رام جان مت گت، رام چند لیکھا دتا سہج سُبھائیا۔ وید ویاسا پُران اٹھاراں لیکھ اکتھ، کوار کنیا ملی وڈیائیا۔ کاہنا کرشنا ہو پرگٹ، مُکند منوہر لگھی نرائن بھیو ابھید دئے کھلائیا۔ اٹھ دس میل ساچے پت، گیتا گیان شبد دھیان چوڈاں لوک اک سلوک سچا ڈھولا راگ سنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا نام نام بودھ، ہر ہر پردا دیوے سودھ، سدھ رُوپ اک رکھائیا۔ تیئی اوتار بول جیکار، گھر ساچے خوشی منائیا۔ ستجگ تربتا دواپرکجگ نہہ گئی تیرے نال، ناطہ سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ سیکھیا دتی وچ جہان، سمرتھ تیری بوجھ بوجھائیا۔ مہا اکتھ کیتی کلیان، لیکھا لیکھیا نال قلم شاہیا۔ نرگن سرگن ہو کے تیرا دے کے آئے بیان، شہادت شاستر سمرت وید پُران دین گواہیا۔ جودھا سورپیر بلی بلوان، بلدھاری اکو اک اکھوائیا۔ جو وسے سچکھنڈ مکان، نرگن نور رُوپ انوپ بھیو کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا ساچا ور، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ عیسیٰ موسیٰ کرن پُکار، اچی کوک سنائیا۔ تیرا کھیل اپر اپار، پروردگار سمجھ کھئے نہ آئیا۔ محمد رووے زارو زار، نیتر نینان نیر وہائیا۔ اللہ رانی واہو داہی پھرے نارمٹیار، چوڈاں طبق پھیرا پائیا۔ سجن ملیا نہ سچا یار، رہبر نظر کھئے نہ آئیا۔ نو نو چار دسے دھواں دھار، ساچا کلمہ کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ عالم علما ہوئے بے ایمان، ساچی شرع نہ کرے کوئی پروان، شریعت بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،

لوکيات ويڪھ اپنا گھر، نرگن اپنا پھيرا پائيا۔ نانڪ گوڻند رھے سچ دس، ڀرڪھ اڪال تيرے بٽھ تيري وڌيائيا۔ کلجگ ويڪھ اندھيرا مس، چارو ڪنٺ بھڙي رت نہ ڪھڙي سھائيا۔ آتم پرماتم چار ورن مارگ آئے دس، اوچ نيچ ذات پات نظر ڪوئي نہ آيا۔ ساچا امرت آتم سروور لو رس، نجر جھرنا اڪ جھرائيا۔ گھر وچ گھر چڙھ ڪے جاؤ وس، مندر اڪو ملے بے پرواھيا۔ جتھ اٿھ پھر دوس زين گھڙي پل ھوئے پوڄا پاڻھ، سمرن اڪو نظري آيا۔ ميلے ميل ڀرڪھ سمراتھ، سمرتھ اپنا ميلا دئے جنائيا۔ جوتي جوت سروپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، کلجگ اتم ويڪھ اپنا گھر، جيو جنت دين دٻائيا۔ جيو جنت رھے رو، نيتر نينان نير وٻائيا۔ ساچا ناٺھ رها نہ ڪوئي موھ، مُحبت رُوپ نہ ڪھڙي وٺائيا۔ راج راجان شاھ سلطان غريب نائياں رھے ڪوھ، چھري ڪوڙي جگت چلائيا۔ دُرمت ميل ديوے نہ ڪوئي دھو، جگت سنديسے سارے رھے گائيا۔ جوتي جوت سروپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، کلجگ ويڪھ اپنا در، در دروازہ اڪ گھلايا۔ در دروازہ صاحب ڪھول، تيرے بٽھ وڌي وڌيائيا۔ نام ترازو ساچے ڪنڌے تول، دھڙي وٺا نظر ڪھڙي نہ آيا۔ نو نو چار ربي ڏول، اڏول نظر ڪھڙي نہ آيا۔ ڪرے ڀڪار دھرنی دھول، دھرت خالي جھولي ربي وڪھائيا۔ ميرے نال ڪيتا پورا ڪر قول، ڪيون بيٺا مڪھ بھوائيا۔ ڏڪھان بھري گھڙي آ ڪے بھول، وڌ داتے بے پرواھيا۔ جوتي جوت سروپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، کلجگ اتم ويڪھ گھر، نو در پئي لڙايا۔ نو در روون مارن دھاه، بھڙي بھڙي رھے سُنائيا۔ کلجگ جيو گر ڪا شبد گئے بھلا، ميرے اندر وڙ ڪے خوشي منائيا۔ ڪام ڪرودھ لوبھ موھ ھنڪار ھويا ھلڪا، دوس زين بھجے واهو داھيا۔ ستگر پورے دا اندر وڙ ڪے درشن سکے نہ ڪوئي پا، جوتي جوت نہ ڪھڙي ملايا۔ جوتي جوت سروپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، اڪو دينا دھر دا ور، جس ملياں ملے تيري سرنائيا۔ ڀرڪھ اڪال ڪھے ميں ديا ڪماوانگا۔ نيئا ڪلجگ ويڪھ وڪھوانگا۔ ساچا سنيا بن ڪے آوانگا۔ اڪو ڏھنيا پنڊھ مڪاوانگا۔ دھرم رائے ڪڏھ وٺيا، ليڪھا سب دا ويڪھ وڪھوانگا۔ جوتي جوت سروپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ديونھارا ساچا ور، ساچي ڪرني اڪ ڪماوانگا۔ ساچي ڪرني ھر ڪراويگا۔ نرگن نروير پھيرا پاويگا۔ جوت سروپي بھيڪھ وٺاويگا۔ سچ سلوڪ اڪ سمجھاويگا۔ لوڪ پرلوڪ آپ درڙاويگا۔ ذات پات بھيو ٿڙاويگا۔ ساچا نات اڪ جڙاويگا۔ چار ورن بھين بھرات بناويگا۔ ساچي پٽي اڪ جماعت، اڪھڙ اڪو اڪ درڙاويگا۔ جوتي جوت سروپ ھر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪلجگ اتم ويڪھ گھر، نروير ھو ڪے پھيرا پاويگا۔ نروير ھو ڪے پرھو آويگا۔ ترے گن مايا بھيڪھ چڪاويگا۔ پنج

تت پُتلا پڑدہ لاہویگا۔ کایا مندر اندر ساچا گتھلا، نام خزانہ آپ گھلاویگا۔ ناڑی ناڑی وچوں کڈھ کے گنجھلا، سُکھمن ٹیڈھی بنک پار کراویگا۔ لیکھا جانے ڈونگھی بھوری کندرا، اُچ محل اٹل اک رُشناویگا۔ بجرکپاٹی توڑے چندرا، نام ہتھوڑا ہتھ اٹھاویگا۔ من منوآ دہ دشا نہ بھوے بندرا، من واسنا بند کراویگا۔ سب دا لیکھا جانے کایا اندرا، اندرے اندر ویکھ وکھاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا مارگ اک لگاویگا۔ ساچا مارگ اک لگاویگا۔ چار ورن رنگ چڑھاویگا۔ ساچی سرن اک سمجھاویگا۔ ترنی ترن اک اکھاویگا۔ پاربرسم پرہہ بھيو چکاویگا۔ آتم پرما تم جوڑ جڑاویگا۔ سچکھنڈ دوارے ساچا سگن مناویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کر کے مگن، جوتی نور نور رُشناویگا۔ کلجگ میٹے اگنی اگن، امرت میگھ اک برسواویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ پریتی اک درسواویگا۔ سچ پریتی مانس ذات، ہرجن ہر ستگر آپ جنائیا۔ سرشٹ سبائی بنو اک جماعت، دوجی رہے نہ کھئے لڑائیا۔ سِری بھگوان جوڑو نات، پروردگار اک سرنائیا۔ آتم پرما تم دیوے ساتھ، سکلا سنگ نبھائیا۔ گھر وچ میلا ترلوکی ناتھ، ترے بھون دھنی درس دکھائیا۔ چتربھج سُنائے گاتھ، آد شکت دئے وڈیائیا۔ وشنوں ویکھے کھیل تماش، برہما اپنی دھار سمجھائیا۔ شنکر چھڈ کے آئے گیلاش، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سرشٹ سبائی اکو رنگ رنگائیا۔ سرشٹ سبائی رنگ ایک، ایکنکار آپ رنگائیندا۔ سرشٹ سبائی ٹیک ایک، سِری بھگوان اشٹ منائیندا۔ سرشٹ سبائی بھیکھ ایک، ورن برن نہ کھئے رکھائیندا۔ سرشٹ سبائی گیان ایک، دھیان اکو اک درڑائیندا۔ سرشٹ سبائی کھان پین پت ایک، پنج تت کایا اکو رُپ جنائیندا۔ سرشٹ سبائی نرگن سرگن سرگن ساچا کرنا بیت، بتکاری حکم منائیندا۔ بن صاحب ستگر پُرکھ اکال پتپریشور پروردگار کایا سُنجا دسے کھیت، پت ڈالی پُھل پُھلاوڑی نظر کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سرب جیاں دیوے اکو ور، چاروں کُنٹ اکو نام شنوائیندا۔ ساچا نام سانجھا یار، یاری یاراں نال نبھائیا۔ ساچے بھگتاں کرے آپ پیار، بھگتی رُپ دئے سمجھائیا۔ ساچے سنتاں دئے ادھار، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ ساچے گرمکھاں کھول کواڑ، نیتر لوچن دئے گھلائیا۔ ساچے گرسکھانچرن کول بخشے اک پیار، پریم پریتی اکو اک بنائیا۔ مانس مائکھ مائش لگھ چوراسی وچوں تیرا جامہ سردار، سرداری تیرے ہتھ پھڑائیا۔ غفلت وچ بھل نہ جانا ہر کرتار، گوڑھی نیند

اگھ لینی کھلائیآ۔ سچ دوار درگاہ ساچی دئے جوڑ کرو نمسکار، نیوں نیوں اپنا سپس جھکائیآ۔ کِریا کر سرجنہار، وڈ داتار تیری سرنائیآ۔ ہوں بھکھک بھکھاری کھڑے دوار، خالی جھولی رہے ڈاہیا۔ ساچی وست وچ ڈال، امرت رس اک بھرائیآ۔ ستگر شبد بن دلال، دلالی دو جہان کھائیآ۔ ہوں بالے نڈھے تیرے بال، تُوں بالک روپ سخائیآ۔ ناٹھ توڑ شاہ کنگال، اوچ نیچ اپنی گود بھائیآ۔ ساچا جلوہ نوری درس دے جلال، ظاہر ظہور کر رُشنائیآ۔ تیرا نور بے مثال، مسل سکے نہ کھئے بنائیآ۔ دو جہان عدل کر انصاف، عدالت اکو اک لگائیآ۔ کوٹ جنم دے کیتے پاپ کر معاف، مہروان مہر نظر اٹھائیآ۔ جے بھل کے تیرے نال ہونے گستاخ، پرہو اپنا غصہ دے گوائیآ۔ اپنے ویکھن دی دے سب توں آنکھ، اگھ اگھ نال ملائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اک وکھاؤنا سچ گھر، جس گھر تیری وجے نام ودھائیآ۔ نام ودھائی وجے گھر گھر، لگھ چوراسی گیت سنائیآ۔ گرسکھ اندر ویکھ وڑ، انحد نادی دھن ربا اُچھائیآ۔ جگت دوار پار کر، بن پاندھی پنڈھ مکائیآ۔ قلعہ توڑ ہنکاری گڑھ، قفل اپنا لے کھلائیآ۔ ساچا مندر ویکھ چڑھ، جس گرہ ہونے جوت رُشنائیآ۔ بھے بھو بھیانک چکے ڈر، بھاوی نیڑ کھئے نہ آئیآ۔ آتم پرما تم پلّو لے پھڑ، سرتی شبدی ہونے کڑمائیآ۔ تُوں میرا میں تیرا اکو ڈھولا لہنا پڑھ، سوہنگ روپ سائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن آپ اپنا لیکھا لیکھے لؤ لگائیآ۔ لیکھے لاؤ دھر دا لیکھا، پرہہ سرن ملے سرنائیآ۔ دوئی دویتی کڈھو بہرم بھلیکھا، مایا ممتا موہ چُکائیآ۔ اوس پرہو دا کرو چیتا، جو مات گرہ دیوے رزق سبائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، چار ورن سوہے اک در، جس گرہ وسے سچا ماہیا۔ چار ورن جگ ساچی سکھیا، گر شبدی شبد جنائیآ۔ نام اموک دھر دی بھچھیا، گھر پاؤ سجن بھائیآ۔ جگت جہان جانو متھیا، تھر کوئی رہن نہ پائیآ۔ ویکھو دھام اک انڈٹھیا، جس گھر وجے نام شنوائیآ۔ کرو پریم ساچے پتیا، پتا پریشور اکو اک اکھوائیآ۔ کرے پیار وڈیاں نکیاں، بڈھیاں بالیاں اپنے گلے لگائیآ۔ رسنا جہوا بول نہ بولو پھکیا، پھکا رس کم کسے نہ آئیآ۔ جو ستگر سچی سکھیا سکھیا، سو سمجھ وچوں سمجھ لے پرگٹائیآ۔ من واسنا جگت پٹیا، اچی کوکے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، سرشٹ سبائی اکو ناٹھ جوڑ جڑائیآ۔ اکو ناٹھ سبائی سرشٹ، آتم پرما تم ہر جنائیندا۔ پُرکھ اکال اگھی اشٹ، زرگن نیرویر آپ سمجھائیندا۔ ستگر پورا لیکھا چُکائے دوزخ

بہشت، نرک سورگ دوویں پار کرائیندا۔ سچ دوارے لے کے جائے جس گھر وچوں آئے پرت، اتم اوسے در میل ملائیندا۔ گرمکھ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کھئے تپائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرمکھ گرسکھ ہرجن ہر سجن بہکت بھگوان گھر ساچے میل ملائیندا۔ ساچے گھر ملو جگدیش، جگدیشر اکو نظری آئیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی جس دا کلمہ جگت حدیث، لوکيات کرے پڑھائیا۔ سو کھیل کھیلے بیس بیس، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جس دا حکم ورتے اک اکیس، ایکا اگی دیوے پائیا۔ تیس صاحب سلطان پُرکھ اکال چھتر جھلے اکو سیس، راج راجان دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ جگت واسنائے جیت، آپ اپنے وچ کھپائیا۔ ساچا مارگ دھرم دوار سب نوں دسے ٹھیک، کوڑا ٹھیکر بھن وکھائیا۔ ہر سنگت ہرجن ہر گھٹ پرہو وسیا ویکھو چیت، نرگن سرگن اندر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ رل مل سارے کرو سچ پریت، دُبدھا دویت دوئی کٹاکش تیر نہ کھئے چلائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی گر اوتار پیر پیغمبر دیندے گئے سچ ہدایت، دُھر فرمانا حکم سنائیا۔ پاربرہم پُرکھ اکال پروردگار سب دے اُتے کرے عنایت، جو بیٹھا دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آد جگادی اکو نر، جگ چوکرئی دیوے ور، جن بہکت وکھائے ساچا گھر، کھلا رہے ہمیش در، دُھر دروازہ پُرکھ اکال بند نہ کدے کرائیا۔

* ۲۱ آسو ۲۰۲۰ بکرمی پگھووال ہر سنگت دا اکٹھ ہویا ضلع لدھیانہ *

سو پُرکھ نرنجن شاہ سلطان، شہنشاہ تیری وڈیائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن وڈ بلوان، بے انت بے پرواہ تیرا انت کھئے نہ آئیا۔ اک اونکار نوجوان، مرد مردان تیری آد جگاد سچے سرنائیا۔ آد نرنجن نور مہان، جوتی جاتا اکو نور کرے رُشنائیا۔ ابناشی کرتا وسنہارا سچ مکان، در گھر ساچا اک سہائیا۔ سری بھگوان کھیل مہان، نرگن نرویر آپ کرائیا۔ پاربرہم پرہ ہو پردھان، سچ پردھانگی اک جنائیا۔ نرگن سرگن کھیلے کھیل، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، اپنی کرنی آپ کھائیا۔ نرگن کھیل کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جگ چوکرئی پاوے سار، نت نوت ویس وٹائیا۔ لکھ چوراسی دئے آدھار، جیو جنت بھيو کھلائیا۔ شبد انادی بول جیکار، دُھر دی دھار دئے

جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، وڈ وڈا وڈ وڈیائیا۔ ہر وڈا بے انت بے پرواہ، آد جُگاد اک اکھوائیندا۔ زرگن سرگن بن ملاح، بیڑا دو جہان چلائیندا۔ دُھر سندیسہ دیوے آ، شبد انادی ناد الائیندا۔ ساچا مارگ دئے سمجھا، دُھر دی دھارا آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی پُرکھ اپنی کار کھائیندا۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ اکال، آد جُگاد کھیل کرائیا۔ جُگ چوکڑی پیتے وچ سنسار، کوٹن کوٹ کال بتائیا۔ سیوا کردے گئے تیئی اوتار، بھگت اٹھاراں اکھ کھلائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد بول گئے جیکار، نعرہ حق حق اک جنائیا۔ نانک گوہند دس کے گئے سچا پیار، ساچی ریتی چار ورن جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی کرن یوگ، ہر کرتا اک اکھوائیندا۔ آد جُگاد لکھ چوراسی اندر بھوگے بھوگ، بن سنجوگی میل ملائیندا۔ نام سُنائے سچ سلوک، دُھر دا ڈھولا راگ الائیندا۔ نرمل کر پرکاش جوت، نُوَر نُوَرانہ ڈگمگائیندا۔ لیکھ مُکائے ہرکھ سوگ، چنتا غم نہ کھئے جنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جُگ چوکڑی اپنا حُکم ورتائیندا۔ ساچا حُکم دُھر فرمان، ہر شبدی شبد جنائیا۔ شبدی جودھا سُوَر پیر بلوان، بلدھاری اک اکھوائیا۔ لیکھا جانے دو جہان، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھائیا۔ حُکمے اندر کھیل کرے مہان، مہا اکتھ کتھ سُنائیا۔ وشن برہما شو دئے گیان، نش اکھ دئے سمجھائیا۔ شاستر سمرت وید لکھ پُران، گیتا گیان دئے درڑائیا۔ عیسیٰ موسیٰ پیر پیغمبر دئے گیان، کایا گُره دئے سمجھائیا۔ دُھر سنجوگی ملے آن، بھگت بھگوان انگ لگائیا۔ نانک گوہند بودھ گیان، لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت آپ سمجھائیا۔ سرب جیاں پرہہ اک بھگوان، دُو جَا نظر کھئے نہ آئیا۔ دھرم دوارے اک نشان، ست پُرکھ زرنجن آپ جھلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا بھیو آپ جنائیا۔ ساچا بھیو ہر زرنکار، زرگن داتا آپ جنائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکالجگ جُگ چوکڑی ہو تیار، زرگن سرگن رُوپ وٹائیا۔ داتا دانی دیونہار وڈ بھنڈار، وشنوں جھولی اک بھرائیا۔ برہما دیونہارا برہم وستھار، لکھ چوراسی نرمل جوت کر رُشنائیا۔ شنکر دیوے اک کٹار، ترسول ہتھ بھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ کرے کھیل پُرکھ اکال، اکل کل وڈی وڈیائیا۔ دینا بندھپ ہو دیال، دینا دھ بھیو کھلائیا۔ سچکھنڈ دوار سچّی دھرمسال، دھرم

دوار اکو سوہا پائیا۔ پرگٹ کر جوتی نور اک جلال، ظاہر ظہور کرے اک رُشنائیا۔ بے عیب خدائی پروردگار، حق مقامے ڈیرہ لائیا۔ سچ توفیق سانجھے یار، لاشریک نور الایہیا۔ کھیلے کھیل اگم اپار، الکھ اگوچر وڈی وڈیائیا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، کرتا پُرکھ بے پرواہیا۔ اپنی اچھیا کر تیار، ساچی بھچھیا جھولی پائیا۔ اپنا بل آپے دھار، بلدھاری آپ اکھوائیا۔ اپنی کرنی کرے سچ وبار، کرتا پُرکھ اپنے ناؤں دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ ساچی سکھیا سِری بھگونت، سو پُرکھ نرنجن آپ درڑائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن مہا اگت، صفتی صفت نہ کھئے صلاحیا۔ ایکنکارا بنائے بنت، گھڑن بھتہنہار آپ ہو جائیا۔ آد نرنجن جوت جگت، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ ابناشی کرتا ساچا کنت، کنت کنتوبل سوہا پائیا۔ سِری بھگوان ساچا دھام سہنت، سچکھنڈ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ پاربرہم در درویش بن کے کرے مت، دوئے جوڑ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ ساچی سکھیا سِری بھگوان، گھر ساچے آپ سمجھائیندا۔ سُت ڈلارا اک جوان، شبدي سُت اُٹھائیندا۔ دیونہارا ہتھ نشان، دھرم نشان اک جھلائیندا۔ بناونہارا حکمران، سیس جگدیش تاج ٹکائیندا۔ وکھاونہارا دو جہان، نرگن سرگن روپ وکھائیندا۔ سہاونہارا سچ مکان، تھر گھر ساچے آپ بہائیندا۔ دیونہار اگمی دان، وست اموک اک ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ساچی کرنی پُرکھ اکال، آد آد جنائیا۔ سُت ڈلارے شبدي لال، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ دو جہان تیری دھرمسال، برہمنڈ کھنڈ تیری سرنائیا۔ وشن برہما شو تیری وسن دھرمسال، گھر بیٹھن ڈیرہ لائیا۔ ترے گن مایا دئے بھنڈار، پنج تت کر گڑمائیا۔ لکھ چوراسی کھول کیواڑ، اندج جیرج اُتہج سیبج رنگ رنگائیا۔ ساچی بانی بول جیکار، چارے کھانی دئے سمجھائیا۔ سوہلا ڈھولا راگ اپار، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حکم آپ ورتائیا۔ ساچا حکم پُرکھ ابناش، ہر کرتا آپ جنائیا۔ کھیلے کھیل پُری لوہ پرتھی آکاش، برہمنڈ کھنڈ رچن رچائیا۔ وشن برہما شو کر کر داسی داس، سیوک سیوا اک جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی گھاڑن آپ سمجھائیا۔ ساچی گھاڑن گھڑ پنج تت، ترے گن بندھن اکو پائیا۔ ناطہ جوڑ رکت بوند ساچی رکت، ہڈ ماس ناڑی جوڑ جڑائیا۔ اندر وڑ پُرکھ سمرتھ، ساچی کھیل اک جنائیا۔ گھر وچ گھر کر پرگٹ،

گرہ مندر سوہا پائیا۔ نو دوارے کھول ہٹ، گر شبدی دے جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ڈھر سندیسہ اک سنائیا۔ نو دوارے کھول کواڑ، گر شبد وڈی وڈیائیا۔ لکھ چوراسی کر تیار، چار کھانی ونڈ ونڈائیا۔ چارے بانی بول جیکار، ڈھر دا راگی راگ الاٹیا۔ کایا مندر اندر سُہائے سچی دھرمسال، دھرم دوارا اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نو دوار اپنا بھیو سمجھائیا۔ نو در کھیل کر جگ، جگ جیون داتا آپ جنائیندا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار آسا ترسنا میل ملا آگ، ہوئے ہنگتا گنڈھ پوائیندا۔ من مت بُدھ کرا جج، کایا کعبہ اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سینگھاسن اکو وار سُہائیندا۔ سچ سینگھاسن سجن میت، سو صاحب آپ بنائیا۔ نو در تیری ریت، نو کھنڈ ملے وڈیائیا۔ نو رس جگت نیت، نیتی نیتی نال ملاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ شبد گرو سن ڈھر سندیس، سچکھنڈ ساچے سپس نوائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال میں سیوا کران ہمیش، ابھل بھل کدے نہ جائیا۔ جگ چوڑی ستجگ تریتا دواپرکجگ لواں ویکھ، نرگن نرگن روپ وٹائیا۔ نو کھنڈ پرتھی کھیلان کھیڈ، نو در جگت دھار وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ در تیرے پرہہ ہو کے منگتا، شبد سُت جھولی ڈاہیا۔ نو دوارے بھراں ہنگتا، ہنگ برہم سمجھ کھئے نہ آٹیا۔ بھیو نہ پائے کوئی پنڈتا، جگت وڈیا نیناں نیر وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ پرہو، میں سیوا سچ کھاوانگا۔ لکھ چوراسی جیو جنت اُپجاوانگا۔ وشن برہما شو سیو لگاوانگا۔ ترے گن مایا حکم ورتاوانگا۔ پنج تت ناطہ میل ملاوانگا۔ نو در دروازہ کھول وکھاوانگا۔ کوڑی کرپا آسا ترسنا ساچن ساچا، سگلا سنگ نبھاوانگا۔ تیرا کھیل غریب نوازا، جگ چوڑی پور کراوانگا۔ سچ وست امولک دے داجا، تیرے آگے منگ منگاوانگا۔ کون ویلا گھر ساچے بہ کے نرگن نرگن مارے واجاں، میرا وچھوڑا پنڈھ کٹاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے لکھ جگاوانگا۔ سری بھگوان دیا کھاؤندا اے۔ آد پُرکھ آپ سمجھاؤندا اے۔ سو پُرکھ نرنجن حکم ورتاؤندا اے۔ ہر پُرکھ نرنجن اک مناؤندا اے۔ ایکنکار راہ چلاؤندا اے۔ آد نرنجن نور چمکاؤندا اے۔ ابناشی کرتا ویکھ وکھاؤندا اے۔ سری بھگوان نشان اٹھاؤندا اے۔ پاربرہم

پرہ درس دکھاؤندا اے۔ لکھ چوراسی کرے کھیل، برہم اپنا رنگ رنگاؤندا اے۔ نو در جگت ترسنا چیت، گھر گھر وچ اپنا کھیل رچاؤندا اے۔ گرہ مندر نظری آئے نیتن نیت، در دسویں سوہیا پاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آد پُرکھ سچ سندیس اک سُناؤندا اے۔ سچ سندیس اک سُناؤندا اے۔ پرہ دُھر دا حُکم جناؤندا اے۔ شبد سُت تیری سیوا اک لگاؤندا اے۔ جُگ چوکرئی رُت سُہاؤندا اے۔ سَتجگ تریتا دواپرکجگ تیری جھولی پاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آد پُرکھ ابناشی کرتا دُھر دا بھیو آپ جناؤندا اے۔ شبد سُت ہو تیار، پرہ آگے سپس جھکائیا۔ میں سیوا کراں پرہ سچ زرنکار، نرگن نرگن رُوپ وٹائیا۔ جُگ چوکرئی ویکھاں وچ سنسار، لوکات پھیرا پائیا۔ لکھ چوراسی دیاں سَت بھنڈار، نام امولک اک ورتائیا۔ ساچی کھیل کراں اگم اپار، الکھ اگوچر سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ در منگاں منگ سری بھگوان، تیرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ جُگ چوکرئی پیتے وچ جہان، تھر کھئے رہن نہ پائیا۔ ساچا کھیل کراں مہان، سَت ستوادی دیا کھائیا۔ نرگن سرگن ہو پردھان، گر اوتار رُوپ وٹائیا۔ سَت سندیسہ دیواں ایکا وار، ایکنکار تیرا ناؤں صفت صلاحیا۔ سرشٹ سبائی بند کواڑی کھول نین اگھاڑ، اگھ پرتکھ دیاں وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا ساچا ور، میرا سکلا سنگ نبھائیا۔ گر اوتار رُوپ پرگٹاوانگا۔ نرگن سرگن ویس وٹاوانگا۔ نرور ہو کے کار کھاوانگا۔ جُگ چوکرئی پنڈھ مکاوانگا۔ دُھر دا ڈھولا چھند سُناوانگا۔ سوہاؤنت اک اکھواوانگا۔ ٹوری چند جوت چمکاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا ساچا ور، کون ویلے در تیرے بہ کے خوشی مناوانگا۔ کون ویلا دس بھگوان، تیرے در ملے وڈیائیا۔ سیوا کراں نیت نوت وچ جہان، تیئی اوتاراں حُکم منائیا۔ عیسیٰ مؤسیٰ محمد کر کلام، کلمہ نبی رسؤل کائنات جنائیا۔ بھگت اٹھاراں کرے دھیان، نج نیتر نین اٹھائیا۔ دس گر جگت پردھان، نام پردھانگی اک وکھائیا۔ اندر وڑ کے دیواں نام گیان، باہروں سمجھ کھئے نہ آئیا۔ لیکھا لیکھ شاستر سمرت وید پُران، گیتا گیان کراں پڑھائیا۔ بھیو ابھیدا کھول انجیل قرآن، تیس بتیسا مصلیٰ حق دیاں سمجھائیا۔ ساچی بانی بول دُھر فرمان، دُھر دی دھار لوکات سمجھائیا۔ چارے ورنان اک گیان، برن اٹھاراں بوجھ بُجھائیا۔ اوچ نیچ راؤ رنگ اک دھیان، چرن کول اک درڑائیا۔ نو دوار جگت

دکان، نو کھنڈ پرتھی دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا دینا اک ور، جس ویلے تیرا میلا ہوئے سہج سُبھائیا۔ سِری بھگوان آد جئاؤندا اے۔ سْت شبد تیری سیوا سچ لگاؤندا اے۔ آد جُگادی سَتگر رُپ، تیرا اکو اک وکھاؤندا اے۔ سچ نشان چار کوٹ، دہ دشا آپ وکھاؤندا اے۔ تیرے اُپر جائے تُو، پُرکھ اکال مہر نظر اُٹھاؤندا اے۔ جُگ چوکڑی سوہے تیری رُت، پُھل پُھلواری بسنت آپ مہکاؤندا اے۔ لکھ چوڑاسی اندر ہو کے چُپ، دو جہاناں کھیل ویکھ وکھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیکھیا اک درڑاؤندا اے۔ ساچی سیکھیا اک درڑاوانگا۔ دُھر دا بھيو ابھید کھلاوانگا۔ شبدی سْت تیرا حُکم ورتاوانگا۔ جُگ چوکڑی رُپ دھراوانگا۔ نرگن سرگن ونڈ ونڈاوانگا۔ گر اوتار نام رکھاوانگا۔ پیر پیغمبر ڈھولا گواوانگا۔ شبد اناد اک سناوانگا۔ برہم برہما کھوج کھوجاوانگا۔ بن سوانگی سوانگ رچاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی اک کماوانگا۔ ساچی کرنی پرہو کماویگا۔ سَتجگ تریتا دواپر پار لنگھاویگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سیوا کماویگا۔ سچکھنڈ نواسی سچ درگاہ لیکھا اپنے ہتھ رکھاویگا۔ شبد اناد دُھر دی دھار اکو اک کہہ کے، حُکم ورتاویگا۔ ہر گھٹ اندر نرگن رُپ ہو کے بہ کے، سچ سنگھاسن سوہیا پاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حُکم اک سناویگا۔ شبد سْت سمجھاؤندا ہاں۔ دُھر دا اکھڑ اک سیکھاؤندا ہاں۔ پُرکھ اکال ہو کے حُکم مناؤندا ہاں۔ نو سو چرانوے چوکڑی ونڈ ونڈاؤندا ہاں۔ سَتجگ تریتا دواپر کلجگ نال رلاؤندا ہاں۔ وشن برہما شو حُکم مناؤندا ہاں۔ ترے گن مایا پنج تت جوڑ جڑاؤندا ہاں۔ نو دوارے کھول در، دسم دواری سوہیا پاؤندا ہاں۔ شبد انادی نور الابی جوتی نور نور رُشناؤندا ہاں۔ امرت سروور دھار اک وھاؤندا ہاں۔ دو جہاناں ویکھ وکھاؤندا ہاں۔ برہمنڈ کھنڈ سوہیا پاؤندا ہاں۔ جیرج انڈج اُتہج سینج ڈیرہ لاؤندا ہاں۔ چارے بانی راگ الاؤندا ہاں۔ چارے کھانی بوجھ بوجھاؤندا ہاں۔ سرتی بانی شبد ملاؤندا ہاں۔ امرت بانی جاپ جپاؤندا ہاں۔ دُھر دی رانی گھر وکھاؤندا ہاں۔ لکھ چوڑاسی چُکے کانی، ساچی سیکھیا اک درڑاؤندا ہاں۔ گر اوتار پیر پیغمبر دُھر سندیس سناؤندا ہاں۔ آتم پرما تم رچ سویمبر، دُھر سنجوگی میل ملاؤندا ہاں۔ کوڑی کِریا میٹ اڈمبر، سچ سچ مارگ اک لگاؤندا ہاں۔ بھاگ لگا اندھیری کندر، دپیک دیا اک وکھاؤندا ہاں۔ من واسنا بنھ کے بندر، بڈھ بیک آپ کراؤندا ہاں۔ بجرکپاٹی توڑ جندر،

گھر گھر وچ پڑدہ آپ اُٹھاؤندا ہاں۔ شبد انادی گا کے منگل، سوہنگ راگ الاؤندا ہاں۔ کوڑی کیریا توڑ سنگل، نام ڈوری تند بندھاؤندا ہاں۔ ہو سہائی اُجاڑ پہاڑ جنگل، اُچے ٹلے ویکھ وکھاؤندا ہاں۔ مستک بگا لا کے چندن، دھوڑی خاک اک رماؤندا ہاں۔ ساچی دس کے سیکھیا بندھن، نرگن سرگن حکم مناؤندا ہاں۔ جگ چوکرئی مالک بن کے ٹٹی گنڈھن، گنڈھنہار گویال سوامی دیا کھاؤندا ہاں۔ ساچا نام آواں ونڈن، در در اکو الکھ جگاؤندا ہاں۔ ویکھاں کھیل وچ وربھنڈن، برہمنڈ پھیرا پاؤندا ہاں۔ دیواں سچ اک انندن، نجانند رس چکھاؤندا ہاں۔ دوئی دویتی ڈھاہ کے کندھن، کنڈھا پار اک وکھاؤندا ہاں۔ امرت سروور نھاواں گنگن، ڈرمت میل تن دھواؤندا ہاں۔ دوجے در نہ جاواں منگن، گھر اکے سوہا پاؤندا ہاں۔ بھگت سہیلے رکھ کے انگن، انگیکار اکھاؤندا ہاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک درڑاؤندا ہاں۔ سچ سندیسہ اک درڑایا اے۔ آد پُرکھ حکم ورتایا اے۔ شبد سُت بوجھ بوجھایا اے۔ چار جگ ونڈ ونڈایا اے۔ چار وید بھیو کھلایا اے۔ چارے بانی راگ الایا اے۔ چارے کھانی ویکھ وکھایا اے۔ چاروں کُنٹ ڈیرہ لایا اے۔ چوتھے پد آپ سمجھایا اے۔ دُھر دا چھند اک گایا اے۔ نجانند اک اُچایا اے۔ خوشی کر بند بند، بندی خانہ توڑ تڑایا اے۔ نرگن نور چاڑھ چند، جوت اُجالا اک کرایا اے۔ ستجگ تریتا مٹے پندھ، دواپرکلیجگ لیکھا رہے نہ رایا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، شبد سُت تیرا اکو مان ودھایا اے۔ شبد سُت تیرا سچا مان، سو صاحب آپ رکھائیا۔ تیرا حکم ورتے دو جہان، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیا۔ وشن برہما شو سیس جھکان، نین سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ دیوت سرگن گندھرب تینوں گان، اٹھ پھر دھیان لگائیا۔ لکھ چوراسی تیتھوں منگے دان، بیٹھے خالی جھولیاں ڈاہیا۔ گر اوتار تیرا نشان، پیر پیغمبر تیرا نور رُشنائیا۔ آتم تیرا پرما تم کرے پہچان، بھیو ابھیدا دئے کھلایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، ستگرؤ گرؤ بلوان، تیرے ہتھ دئے وڈیائیا۔ شبد گرؤ پیا ہس، واپوا پُرکھ اکال تیری وڈیائیا۔ میں سیوا کران نس نس، دو جہان واپو داہیا۔ تیرا مارگ دیواں دس، چارے جگ دیاں پڑھائیا۔ لکھ چوراسی دیواں تیرا نام رس، رس رسیا رُپ وٹائیا۔ کوڑی کیریا پاواں نتھ، نام ڈوری تند بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اکو دینا ساچا ور، گون ویلا اپنا سنگ ملائیا۔ پُرکھ ابناشی دیا کھاؤندا اے۔ دُھر دا بھیو آپ جئاؤندا اے۔ نو نو چار تیری سیو لگاؤندا اے۔ اکاون باون ونڈ

ونڈاؤندا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا سنگ نبھاؤندا اے۔ شاستر سمتر وید پُران دُھر دا ڈھولا گاؤندا اے۔ لیکھا جانے انجیل قرآن، کلمہ اکو اک پڑھاؤندا اے۔ ساچی بانی بول گن ندھان، گنوتنا بھیو کھلاؤندا اے۔ کلجگ اتم آئے وچ سنسار، گر اوتار پیغمبر دیئے جوڑ سرب واسطہ پاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد گرو تیرا اکو مان رکھاؤندا اے۔ شبد گرو کہے میرے بھگوان، تیرے آگے میری عرضوئیا۔ جگ چوکڑی پیتے وچ جہان، کلجگ ویلا اتم جائے آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در تیرے منگن دان، دیئے جوڑ واسطہ پائیا۔ سرشٹ سبائی نو کھنڈ ست دیپ خالی دسے میدان، شہنشاہ روپ نہ کھئے وکھائیا۔ چاروں کُنٹ کوڑ نشان، جوٹھ جھوٹھ ڈورؤ ڈنکا دیوے وجائیا۔ راج راجان ہون بے ایمان، صدق صبوری سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ سادھ سنت کھان حرام، حق حقیقت ہتھ کیسے نہ آئیا۔ مَلاشیخ مساک گھر گھر نیچے شیطان، چاروں کُنٹ کوڑ ڈبائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، نرگن اپنا میلا لے ملائیا۔ شبد ست لاڈلے میرے لال، پُرکھ اکال آد آد جنایا۔ کلجگ اتم ویکھا تیری دھرمسال، دھرم دوارا پھول پھولایا۔ لکھ چوراسی ہوئے بے حال، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرایا۔ ہر کا نام دیوے نہ کوئی دھن مال، رسنا جہوا بتی دند ڈھولا سرب گایا۔ دیپک دیا جوتی گھر دیوے نہ کوئی بال، چاروں کُنٹ اندھیرا چھایا۔ امرت آتم جام دیوے نہ کوئی پیال، پن گوبند سچ پیالہ ہتھ نہ کیسے اٹھایا۔ چاروں کُنٹ سرتے کوکے کال، آگے ہو نہ کھئے بچایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑایا۔ ساچی سکھیا سن لے ست، پاربرہم پرہ آپ جنائیا۔ تیری ہوئے سہنجی رت، کلجگ ویلا اتم آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کرن پُچھ، اندر وڑ وڑ ہر جنائیا۔ کون ویلا پرہ جائے تھ، اپنی دیا کمائیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جو رہا لک، سچکھنڈ دوار آسن لائیا۔ جس دا روپ نرمل جوت، شاہو بھوپ وڈ وڈیائیا۔ تس پُرکھ اکال اُتے گر اوتار پیر پیغمبر سارے رکھ کے گئے اوٹ، انتر انتر دھیان لگائیا۔ پرگٹ ہووے پاربرہم آد جگادی جو بنیا رہا خاموش، خالص اپنا نور کرے رُشنائیا۔ دو جہان برہمنڈ کھنڈ جو ہویا رہا روپوس، جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ اُچے تھے پریت ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑایا۔ ست شبد تیرا لیکھا انت مکاوانگا۔ پاربرہم روپ وٹاوانگا۔ ست دھرم اک جاناوانگا۔ برہم مت اک سمجھاوانگا۔ تیرا بھیو اک کھولاوانگا۔ ہو پرتکھ درس

دکھاوانگا۔ وسنہارا گھٹ گھٹ، گھٹ گھٹ نظری آوانگا۔ تیرا ویکھاں جگت ہٹ، نو کھنڈ پرتھی پھول پھولاوانگا۔ تیرا لیکھا ہونے ست، نو در کایا پٹک لہوانگا۔ تیرا ویکھ چلدا رتھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کماوانگا۔ شبدا ست تون منگی بھیکھ، بھیکھا پرہو دیوے ورتائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا روپ کرن اڈیک، نیج نیتر نین لین اٹھائیا۔ کلجگ اتم بن کے کاتب چٹے اے کالی مار گئے لیک، تصویر بے نظیر نہ سکے کھئے سمجھائیا۔ پاربرہم پیر پیغمبران سانجھا یار پرگٹ ہووے ٹھیک، زرویر پُرکھ اپنا نور کرے رُشنائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت برہمنڈ کھنڈ دیوت سُر سارے لئے جیت، وشن برہما شو سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سادھ سنت ساچے بھگت چرن کول کرن پریت، دھر پریتی اک جنائیا۔ زرویر پُرکھ نر نرنکار ساچا نام اکو وار کرے بخشیش، بخشش اپنی تیری جھولی پائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی آد جگادی شبدا انادی اکو دتے سچی ریت، چار ورن اٹھاراں برن ذات پات دین مذہب کوئی سمجھ نہ سکے رائیا۔ لیکھا جانے شودوالے گرودار مٹھ مندر مسیت، پرکھنہارا ہست کیٹ، اوچ نیچ بھيو ابھیدا دئے کھلائیا۔ پاربرہم پتیرمیشور آتم پرما تم دسنہارا سچا گیت، گیت گوبند اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجگ اتم اپنا ویس وٹائیا۔ شبدا ست سد کر تیاری، ترے گن اتیتا ہر جنائیندا۔ نو سو چرانوے چوکرئی جگ تیری واری، اتم اپنا حکم ورتائیندا۔ چار جگ گر اوتار پیر پیغمبر بنن کھلاری، ساچی کھیڈ آپ کھڈائیندا۔ دھر دا سندیس نر نریش لکھاوے بن لکھاری، کاتب اکو قلم چلائیندا۔ ہر کا نام ہٹ کھلا دو جہان بنائے وپاری، گرمکھ ورا سوڈا لین آئیندا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ ہوئے بھرے نال بیماری، کوڑی یاری نال لگائیندا۔ اوسے گھر وچ اوسے در وچ اوسے مندر وڑ کے نرگن جوت کرے اُجیاری، نورو نور ڈگمگائیندا۔ پاربرہم دی سمجھ نہ سکے کھئے ہوشیاری، من مت بڈھ بھيو کھئے نہ آئیندا۔ لکھ چوراسی ویکھے در بھکھاری، کرتا اپنی کار کمائیندا۔ ست لاڈلے شبدا تیرا کھیل اپر اپاری، ہر اپر پیر آپ کرائیندا۔ کلجگ اتم تیری آسا پوری کرے آپ پرگٹ ہوئے سرجنہاری، گھٹ گھٹ اندر ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک سنائیندا۔ سچ سندیسہ سن لے بال، پرہہ ٹھاکر آپ جنائیا۔ جگ چوکرئی ویکھے تیرا حال، حالت اپنی جھولی پائیا۔ گر اوتار تیرے نال، پیر پیغمبر تیرا سنگ نبھائیا۔

اتم سارے دوئے جوڑ پرہ آگے منگ کے جان دان، داتا دانی تیری اوٹ تکائیا۔ کلجگ انت ہونا پردھان، آ کے ویکھنا اپنا جہان، دو جہاناں والی اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ سُت شبد تیرا چوڑی جگ گیان، سمرن پوجا پاٹھ ابھياس رُپ وکھائیا۔ جگت سروور اٹھسٹھ تیرتھ گنگا گوداوری جمننا سُستی جل پانی اشنان، جیو جنت مارگ اک درسائیا۔ صفتی ڈھولا نام ندھان رسنا جہوا بٹی دند سارے گان، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ نو دوار ہر کرتار جگت واسنا کھول دکان، وست امولک مایا ممتا ترسنا وچ سمائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی تیرا کھیل ہئے مہان، جگت وپاری، جیو جنت ہٹ چلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، اتم اکو اک سُنائیا۔ اتم سچ سندیس سُناؤندا اے۔ سُت شبد تیری رچنا آد رچاؤندا اے۔ جگ چوڑی کھیل کراؤندا اے۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ ونڈ ونڈاؤندا اے۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں وچوں اتم اپنا بھیو چکاؤندا اے۔ شبدی سُت دُلا رے تیرا کھیل کر اپار، اپرپر دھار وکھاؤندا اے۔ سُت دُلا راکھے پیارا گوبند سورا اک اٹھال، دُنکا شبد تال و جاؤندا اے۔ کھنڈا کھڑگ دھر کٹار، سیس جگدیش سہائے دستار، کلفی توڑا نال ملاؤندا اے۔ ساچا گھوڑا اگم اپار، لوآن پُریاں کرے خبردار، برہمنڈاں کھنڈاں حُکم ورتاؤندا اے۔ ساچی سیکھیا سیکھ سنسار، امرت آتم جام دئے پیال، ورن برن اوچ نیچ راؤ رنک ڈیرہ ڈھاؤندا اے۔ دو جہاناں وجے تال، برہمنڈ کھنڈ وسے دھرمسال، سچا مندر اک وکھاؤندا اے۔ سیوا کر جگت کمال، ودیالے بناں پُجھاں سوال، وربھندی بھیٹ چڑاؤندا اے۔ کلجگ کوڑی جڑ اکھاڑ، ترے گن اگنی دیواں ساڑ، کوڑے برہوں دیواں جھاڑ، دُھر دا حُکمی حُکم مناؤندا اے۔ کلجگ آیو دیواں گال، ناطہ تھے لکھ چار، بنیا رہے نہ بٹی ہزار، ہزاری رُپ آپ وکھاؤندا اے۔ ساچا کھیل کراں اپار، نرگن رُپ کراں اُجیار، کل کلکی لے اوتار، دُنکا اکو نام سُناؤندا اے۔ وسان ساچے دھام نیار، مندر مسجد شودوالے مٹھ توں باہر، نہ کوئی گھاڑت گھڑے بن ٹھٹھیار، بادھی آپے نظری آؤندا اے۔ دیا باقی جوت جگے نرنکار، شبد اناد وجے دھنکار، دُھر دا راگ اک درڑاؤندا اے۔ تیرا لیکھا لوآن سنہال، ویکھ کھیل شاہ کنگال، اوچ نیچ راؤ رنک اپنا حُکم ورتاؤندا اے۔ نرگن ہو کے آواں دلال، بھگتاں لوآن بھال، ساچے سنتاں چلاں نال، جگت وچھوڑا پندھ مُکاؤندا اے۔ آ کے سنان مُریداں حال، مُرشد ہو کے بناں دلال، گہر گمبھیر بے نظیر اپنی کار کھاؤندا

اے۔ دو جہاناں توڑ زنجیر، اکھیں ویکھاں شاہ حقیر، شہنشاہ اپنا حُکم ورتاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر سندیسہ اک الاؤندا اے۔ سُت دُلارا چرن دوار، گھر ساچے خوشی منائیا۔ سو پُرکھ زرنجن تیرا پیار، ہر پُرکھ زرنجن بھل کدے نہ جائیا۔ ایکنکار تیرا سہار، دو جہان تیری سرنائیا۔ آد زرنجن تیرا اُجیار، جُگ چوُکڑی نُوُر وکھائیا۔ اناشی کرتا تیری دھار، شبدی ڈھولا راگ سُنائیا۔ سِری بھگوان تیرا نِشان دئے ہُلا، برہمنڈ کھنڈ اِکو لہر وکھائیا۔ پارہرم تیری ساچی کار، برہم تیری انس رُوپ وٹائیا۔ لکھ چوُراسی تیرا پَسار، گھٹ گھٹ نظری آئیا۔ کلجُگ اتم کھیل کرے کرتار، ہر کرتا بے پرواہیا۔ لوکات پرگٹ ہو زرنگن رُوپ آپ زرنکار، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ سمبل دھام بنا کے سچا دربار، در دروازہ آپ لگائیا۔ سنت سہیلے وچ بٹھال، گر چیلے میل ملائیا۔ بھگت سچن رکھ خیال، سمت اِکیسا دے وڈیائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ لکھ چوُراسی وچوں بھال، آپ اپنا میل ملائیا۔ ناطہ توڑ کال مہاکال، شبدی تند ڈور بندھائیا۔ پُورب جنم بیٹھے جو گھالان گھال، تنہاں لیکھا لیکھے لائیا۔ نوُ کھنڈ پرتمی وکھائے اِک دھرمسال، دھرم دوارا اِک وڈیائیا۔ دو جہاناں راؤ زنکاں فقیر حقیراں کرے پرتپال، پرتپالک ہتھ وڈیائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر تیرے دوار وسن نال، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ کلجُگ اتم تیری آتم آکے ویکھ حال، حالت سب دی پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا سچا ور، در تیرے اِک عرضوئیا۔ پرہہ جس ویلے اتم آوینگا۔ میرا لیکھا پُور کراوینگا۔ پچھلا چیتا چیتے رکھاوینگا۔ نیتا اِکو نظری آوینگا۔ لیکھا ساچا سچ کماوینگا۔ بھیتا اپنا آپ بُجھاوینگا۔ لیکھا لیکھیا پُور کراوینگا۔ سچ بھجھیا اِکو پاوینگا۔ دہ دِشیا نظری آوینگا۔ انڈٹھیا کھیل ورتاوینگا۔ آد جُگاد جُگ چوُکڑی دو جہان جس نے جتیا، اُس دا رُوپ دھراوینگا۔ لکھ چوُراسی بن کے مات پتیا، پتا پُوت گود اٹھاوینگا۔ دے وڈیائی چھوٹے پُت بال نکیا، گوبند سُت اِک جگاوینگا۔ جس نے جگت جہان رس جاتا پھکیا، تِس امرت ہتھ پھڑاوینگا۔ گوبند سُوُرا سَتگر سوامی کدی نہ جاوے بھٹیا، بھٹ جگت وچوں باہر کڈھاوینگا۔ اوس لیکھا اگمی لیکھیا، کلجُگ اتم پُور کراوینگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور، کون ویلا اپنا میل ملاوینگا۔ سُت شبد جس ویلے اتم آوانگا۔ زرنگن اپنا نُوُر دھراوانگا۔ جوتی جامہ پاوانگا۔ شبدی ناد و جاوانگا۔ برہم برہماد ویکھ وکھاوانگا۔ وشن برہما شو آپ اٹھاوانگا۔ دُھر سماج اِک

سمجھاوانگا۔ لکھ چوڑاسی ویکھ پچھلا کاج، اگلا رنگ آپ رنگاوانگا۔ ساچا بیڑا بٹھ چلاوانگا۔ ست دھرم دا بخشاں اکو راج، چاروں کُنٹ
حُکم سمجھاوانگا۔ ساچا کلمہ سچ نماز، روزہ اکو اک جناوانگا۔ ساچا نام سچ آواز، ساچا راگ اک سناوانگا۔ ساچا دے کے دُھر داج،
وست امولک جھولی پاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نرگن ہو کے اپنی کھیل رچاوانگا۔ نرگن ہو کے
کھیل رچاوانگا۔ سچ ساچا مارگ لاوانگا۔ کایا کعبہ پھول پھولاوانگا۔ جگت تماشا اک وکھاوانگا۔ نرگن سرگن پائے راسا، گوپی کاہن ناچ
نچاوانگا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران پوری کر آسا، آسا اپنے نال ملاوانگا۔ کروٹ لے بدل کے پاسا، دو جہان شبد فرمان نال اٹھاوانگا۔ جوتی
جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سَت شبد تیری اچھیا پور وکھاوانگا۔ تیرا لیکھا اک چکاوانگا۔ اتم تیرے نین
وکھاوانگا۔ ساک سین رُپ وٹاوانگا۔ لین دین ضرور چکاوانگا۔ ساک سجن سین بن کے ساچا سنگ نیہاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی وست اک سمجھاوانگا۔ ساچی وست پرہ سمجھاؤندا اے۔ آد دا لیکھا پور کراؤندا اے۔ دُھر دی
دھار آپ سمجھاؤندا اے۔ نرگن کار نرنکار کھاؤندا اے۔ لوکات اگتی دھار، دُھردرگاہی آپ وکھاؤندا اے۔ رچ کے سچ سچا دربار، درگاہ
ساچی رُپ وٹاؤندا اے۔ تخت نواسی بن کرتار، کرتا پُرکھ حُکم ورتاؤندا اے۔ در سد گرو اوتار، پیر پیغمبر کول بہاؤندا اے۔ بھگت اٹھاراں
کر وچار، چرن کول اک سمجھاؤندا اے۔ کل کلکی لے اوتار، کوڑی کِریا ڈیرہ ڈھاؤندا اے۔ نہکلنک کھیل اپار، نام ڈنک اک سناؤندا اے۔
سریشٹ سبائی دئے آدھار، دوئی دویت ڈیرہ ڈھاؤندا اے۔ ساچی کھیل کرے وچ سنسار، ستجگ ساچی نیہ رکھاؤندا اے۔ ویہ سو ویہ
یکرمی بنی بھکار، خالی جھولی آپ بھراؤندا اے۔ دھرنی رووے زارو زار، نیر ہنجھو صاف کراؤندا اے۔ سورج چند ہویے شرمسار، سب
دی نیتر اگھ کھلاؤندا اے۔ او رل مل سارے دو جہان لوکات کرو دیدار، سری بھگون رُپ وٹاؤندا اے۔ جس نوں لبھدے رہے جگ
چار، سو کرتا کھیل رچاؤندا اے۔ بن نیتر دئے دیدار، نیج نیتر اک کھلاؤندا اے۔ چوڈاں کلیاں کر شنکار، ساچا آسن اک سہاؤندا اے۔ اسو
گھوڑے ہو اسوار، لوآن پُریاں پار کراؤندا اے۔ پہلوں تھوڑا تھوڑا دسدا ربا وبار، ہن اپنا حُکم ورتاؤندا اے۔ ویکھو کلجگ پیندی سخت
مار، ستگر شبد کھنڈا ہتھ چمکاؤندا اے۔ کوڑی کِریا لوکات وچوں کرنی باہر، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھاؤندا اے۔ اوچاں نیچاں کرے پیار،

نواں کارج اک رچاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ وکھاؤندا اے۔ ساچی کھیل کرے سمرتھ، پرہہ وڈا وڈ وڈیائیا۔ صدی بیسویں نو کھنڈ پرتھی گھر گھر کھولے اکھ، گوڑھی نیند نہ کھئے سوائیا۔ اُچی کوک دیوے دس، شبد نگارا رہا وجائیا۔ آگے کیسے دا رہنا نہیں کوئی وس، کرتا کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ سچ دربار بیٹھ بودھ آگادھ بھیو کھلائے اکتھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حُکم اک ورتائیا۔ ساچا حُکم دین دِیال، دو جہاناں آپ جنائیندا۔ چرن چُہہا کے پکھووال، غریب نمانیاں پکھ نہائیندا۔ راج راجاناں کرے کنگال، شاہ سلطاناں خاک ملائیندا۔ چار ورنان اک وکھائے سچی دھرمسال، دھرم دوارا آپ اُچائیندا۔ سُکے ہرے کرے ڈال، امرت روپ آپ پرگٹائیندا۔ ستجگ چلے اولڑی چال، ہر کا بھیو کھئے نہ پائیندا۔ نو کھنڈ جھلے ویکھو نشان، دُھر نشانے آپ بنائیندا۔ نو در جھوٹھی لٹی دی ویکھو دکان، گُرمکھ ساچے گھر وسائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی نیہہ اک دھرائیندا۔ ساچی نیہہ جائے رکھ، اگی آسو ملے وڈیائیا۔ ورن برن لوکات وچوں جائے تھ، پرہہ دھگا دیوے لائیا۔ پریم پرتی اندر سارے کرو اکٹھ، دوئی دویتی دیو ڈھاپیا۔ انتر آتم لو سچا رس، کوڑا رس دیو تجائیا۔ آتم کرو پرما تم وس، کام کرو دھ لوبھ موہ بنکار کم کیسے نہ آئیا۔ گھر پرکاش کرو لٹ لٹ، کوڑا اندھیرا لو گوائیا۔ صاحب ستگر کولوں کیوں پچھے گئے ہٹ، آگے ہو کے ملو واہو داہیا۔ ستگر پورا دُرمت میل دیوے کٹ، امرت آتم سپر پائیا۔ نیتر ویکھ نہ بھلو جٹ، نرگن داتا انتر بے پرواہیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جس دی اکو مت، گر اوتار پیر پیغمبر سارے رہے پرنائیا۔ تِس دا لیکھا کوئی نہ سکے لکھ، لکھت لیکھ نہ کھئے سمجھائیا۔ جگ چوکڑی بیٹھا رہا وکھ، کلجگ اتھ آپ کھلائییا۔ جن بھگت دوارے گیا ڈھٹھ، نو گرہ دیونہار وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ تیرا مارگ گھر غریباں دئے لگائیا۔ جگت غریب نہانے اٹھ گئے جاگ، ہر جاگرت جوت جگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہن اُچی آواز، بے انت بے انت تیری سرنائیا۔ سچ سمگری سب نوں دتا داج، آتم پرما تم وست جھولی پائیا۔ دو جہاناں رچ کے کاج، نو کھنڈ پرتھی مارگ اک درسائیا۔ نو در کوڑا توڑ سماج، نو چار پنڈ برہمنڈ دئے سمجھائیا۔ شبد گرو سب دی رکھے لاج، اتھ انت لہنا دینا جھولی دیوے پائیا۔ ستجگ سچ بنا جہاز، بیڑے اپنے لئے چڑھائیا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کھیل رہا کرائیا۔ ساچی کھیل کرے کرتار، اگی آسُو دئے وڈیائیا۔ پکھووال دا پکھ پال، پاکھر گھوڑے زین رکھائیا۔ داتے دانی ویکھ وکھال، جلوہ نُوَر دئے جمال، ظاہر ظہور کرے رُسنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچکھنڈ نِشانہ نُو کھنڈ اکو وار جھلائیآ۔ نُو کھنڈ دے نُو نِشان، گُرمکھاں ہتھ وڈیائیا۔ نُو در دے نُو مکان، گُرسکھاں دئے جنائیا۔ نُو گھر دے ہو مہروان، ہرجن جھولی دیوے بھرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ ہر کرتا سَتگر گہر گمبہر، گنوت بھيو نہ آئیندا۔ کلجگ اتم پرگٹ ظاہرا پیر، دستگیر اپنی کار کھائیندا۔ کلجگ کوڑی مایا کرے لیر، سَتجگ چن چمکائیندا۔ شرع شریعت کٹ زنجیر، لاشریک کھول وکھائیندا۔ ست دھرم دی اک تدبیر، اتم پرما تم میل ملائیندا۔ جوتی نُوَر سچ تصویر، بن رُوپ ریکھ رنگ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ ساچے سوبھا پائیندا۔ سچ دوارا بھگت جن، گُرمکھ ملی وڈیائیا۔ جنہاں سرے لگا لیکھا تن، سو صدی بیسویں ہتھ نِشان رہے جھلائیآ۔ دُوَر ڈراڈا آیا چل، بن ماہی بے پرواہیا۔ نرگن ہو کے گیا رل، سرگن میل ملائیآ۔ کلجگ وڑیا ڈُونگھی جھل، جھل اپنی رہا جنائیا۔ جن بھگتاں میٹ سل، پٹی اکو نام بندھائیا۔ سرِشٹ سبائی جائے حل، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ ہر کا بھانا نہ جائے ٹل، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا جانے تھاوں تھائیا۔ لیکھا میرا جان بھگوان، تیرے آگے عرضوئیا۔ کی ہویا مین گھوڑا اسو بنیا وچ جہان، چار پاؤں مُکھ ملی وڈیائیا۔ کر کِرپا میرا پچھلا لیکھا پچھان، بالمیک رہا وکھائیا۔ رام میرے تیری نگ وکھائے نگہبان، نیتر نین اکھ گھلائیآ۔ رن بھومی کیتی اک پرنام، نیوں کے سپس جھکائیا۔ امرت پیایا اکو جام، بھر کٹورا ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، لیکھا دیدے میرے گھر، تیرے آگے جھولی ڈاہیا۔ گھوڑا کہے سُن پُکار، مین پچھلا حال سُنائیا۔ میرا لہنا دے وچ سنسار، کیوں لیکھا جھولی پائیا۔ رام نے کہا جس ویلے میرا رام لئے اوتار، تینوں آرام دیوے پُچائیا۔ جو رن بھومی سَتے پیر پَسار، ایس ویلے تیرے چاروں کُنٹ خوشیاں ڈھولے گیت گائیا۔ تُوں اکو کوکے پنکیں بول جیکار، دو جہان ویکھن جس خوشی رہے منائیا۔ تیری واگ پکڑے ترنتے جُگ دا کُشو تیرا بال، جس دے سر اُتے بال نظر کوئی نہ آئیآ۔ جُگ چوکڑی مین بھڑی تیری کردا رہا

بہال، کیوں میرے رام سٹا مکھ چھپائیا۔ سری بھگوان کہے میں نہیں انجان، سب کچھ جاناں اٹھل بھل کدی نہ جائیا۔ میں تینوں دتا دان،
 داتا ہو کے تیری جھولی اک بھرائیا۔ غریب نہانے کوچھے کلمے تیرے نال کراں پروان، جنہاں تیرا سنگ نبھائیا۔ توں اتم کلجگ گدنا وچ
 میدان، سنب پیر اک بلائیا۔ تیرے اُپر زرگن روپ بھے بھگوان، جس دا روپ رنگ ریکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ رام ہو کے ہوں تیرے نال نال،
 آگے پچھے سجے کھبے سیو کھائیا۔ جس ویلے وڑیں وچ پنڈال، دو جہاناں پینڈا پندھ مکھائیا۔ میں خوشیاں نال و جاواں تال، طبلہ ڈھولک
 ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ واہوا میری میرے شہنشاہ کیتی پوری گھال، گھالان اپنے لیکھے لائیا۔ آگے رہا غریباں دا سوال، سوال سُنن ڈھردرگاہی
 آئیا۔ میری ویکھ اگتی چال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اگو دینا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر خوشیاں رہے منائیا۔ گر
 اوتار پیر پیغمبر کہن واہوا بانکے گھوڑے، تینوں ملی وڈیائیا۔ تیرے نال پرہو پیتی جوڑے، جوڑی اپنے نال ملائیا۔ باقی سب نون دئے
 جوال کورے، چٹا کاغذ بھگت دوارے نیہاں ہیٹھ دبائیا۔ دُور ڈراڈے سسے اُپر لائے ہوڑے، ہوکے نال رہا درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا دئے مکھائیا۔ ساچا لیکھا سب دا مکے، مکاونہارا انت چکھائیا۔ جگ چوکری بھگت
 بھگوان گودی چکے، چک چک خوشی منائیا۔ زرگن زوریر ہو کے اپنی دھاروں اٹھے، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ دین دیال ہو کے تھھے،
 غریب نانیاں گلے لگائیا۔ نو کھنڈ پر تھمی نو دوار نو رس آئے پچھے، پچھنہارا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے
 کھیل ساچا ہر، ستجگ تیری سچی نیہ لوکات دئے دھرائیا۔ رکھی نیہ چار ورن، اوچ نیچ بھیو چکایا۔ پُرکھ اکال دی اگو سرن، دو جا
 اشٹ نہ کھئے منایا۔ نام ڈوری سارے پھڑن، تندی تار اک جنایا۔ کایا مندر ساچے چڑھن، ہوئی ہوئی قدم اٹھایا۔ سوہنگ ڈھولا اگو پڑھن،
 توں میرا میں تیرا سنگ رکھایا۔ لیکھا چکے ڈرن مرن، آون جاون پندھ مکھایا۔ سچ ملے پرہ کی سرن، سرنگت اک سمجھایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نو کھنڈ نشان رہا دکھایا۔ نو کھنڈ ویکھ کے پئے ہس، واہوا وچی مات ودھائیا۔ سری بھگوان بھگتاں ہوئے
 وس، لوکات پھیرا پائیا۔ سمبل بہ کے ساچا مارگ رہا دس، ساچا راہ رہا جنائیا۔ کوڑا بوج رہا ڈھٹھ، ہوئے ہنگتا گڑھ ٹڑائیا۔ جن بھگتاں
 اندر رہا وس، نج گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ امرت دیوے سچا رس، جھرنا نچھرا اک جھرائیا۔ کر کرپا کھول آگھ، اپنا پڑدہ دتا اٹھایا۔ کوڑی کرپا

نالوں کرے وگھ، ساچا ناٹھ اک جڑائیا۔ پگھووال چار ورن دا کرن آیا پگھ، پختہ اپنا حکم منائیا۔ کوڑی کریا جڑ دیوے پٹ، شوہ دریا دیوے رڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حکم اک ورتائیا۔ نو دوارے روون مارن دھاہ، بہڑی بہڑی رہے کر لائیا۔ گرمکھاں کولوں اسیں پلا گئے چھڈا، مکھ اکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ کریا کر بے پرواہ، ساچی بخش اک سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ نو دوارے کرو جھاک، ہر جھاکي اک جنائیا۔ بھگتاں نالوں توڑو ساک، اپنی اچھیا اپنے وچ چھپائیا۔ صاحب ستگر کھولے تاک، اکھ اکو اک جنائیا۔ سچ سنائے پوجا پاٹھ، نام اکو اک پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا مارگ اک لگائیا۔ ساچا مارگ لا پرہ، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جن بھکت دوارے چھڈی حد، اکے لنگھ کھئے نہ جائیا۔ دھر دربارا تیرا گیا سچ، جتھے وجے نام ودھائیا۔ کھتری براہمن شودر ویش آون بھج بھج، اوچ نیچ دھکا کھئے نہ لائیا۔ نج نیتر سوامی تیرا درشن کرن رج رج، دوئے لوچن بند کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ غریب ناناے کرن پکار، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ پرہ تیرے ہتھ دھر تلوار، گرمکھ پریم بھیٹ چڑھائیا۔ ساڈا دکھڑا دے نوار، دکھیاں درد ونڈائیا۔ لوکيات نہ آوے ہار، مانس جنم نہ ملے سزائیا۔ اتم ملے سچ دیدار، درس اکو شہنشاہیا۔ ساڈا قرضہ دے ادھار، در کھلو کے منگاں تیرے ماہیا۔ تیرا ناؤں کل کلکی اوتار، کل کلیش دے گوائیا۔ جے ہن چھپیا رہوں وچ سنسار، تیرا نام نہ کھئے دھیائیا۔ اپنی جیا آپے رکھ سرجنہار، تیری تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے رہا جنائیا۔ ہرجن ساچے پڑدہ لاہندا اے۔ ست سروپ پرگٹاؤندا اے۔ جوت نور چمکاؤندا اے۔ شبدي ڈھولا گاتھ سناؤندا اے۔ دو جہان حکم ورتاؤندا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر آپ اٹھاؤندا اے۔ وشن برہما شو اکھ کھلاؤندا اے۔ شاستر سمرت وید پُران پھول پھولاؤندا اے۔ گیتا گیان انجیل قرآن بھیو مکاؤندا اے۔ کہانی بانی دھر دا سچ سندیس، سرشٹ سبائی یاد کراؤندا اے۔ کلجگ اتم پرگٹے اک نریش، شاہ سلطاناں خاک ملاؤندا اے۔ پھرے دروہی دیس پردیس، نو نو اپنا حکم ورتاؤندا اے۔ لیکھا چکے ملاشیخ، مسائک پیر ڈیرہ ڈھاؤندا اے۔ چار ورن اکو ٹیک، اٹھاراں برن راہ وکھاؤندا اے۔ پُرکھ اکال آد جگاد اکو ایک، لکھ چوراسی جیو جنت گیڑ بھواؤندا اے۔

جن بھگتاں کرے بُدھ بیک، امرت آتم جام پیاؤندا اے۔ ترے گن مايا نہ لائے سیک، پنج تت کوڑا ناطہ تڑاؤندا اے۔ جوتی جامہ دھر کے بھیکھ، دُھر دا حُکم آپ مناؤندا اے۔ نرگن سرگن کر کے ہیت، آتم پرما تم گنڈھ پواؤندا اے۔ کوڑی کِریا کرے کھیت، نام کھنڈا اک چمکاؤندا اے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا حُکم اک ورتاؤندا اے۔ دُھر دا حُکم اک ورتاویگا۔ سِری بھگوان کھیل رچاویگا۔ کلجگ کوڑا میٹ مٹاویگا۔ ستجگ گرمکھاں رنگ چڑھاویگا۔ جن بھگتاں دھوڑی ٹکا مستک لاویگا۔ نوری نورا جوت چمکاویگا۔ حاضر حضور درس دکھاویگا۔ چن پورا کھیل ورتاویگا۔ جو غریب نانا بن کے رہے مزدورا، تنہاں مزدوری جھولی پاویگا۔ ساچا نام ہوئے مشہورا، سوہنگ ڈھولا راگ سناویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نو کھنڈ پرتھی اکو رنگ رنگاویگا۔ نو کھنڈ پرتھی رنگ رنگاے گا۔ برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھائے گا۔ نوری چند اک چمکائے گا۔ گیت سہاگی چھند سوہلا گائے گا۔ جن بھگتاں پرمانند وکھائے گا۔ جنم کرم دی ٹی گنڈھ، نرگن نرگن جوڑ جڑائے گا۔ ناطہ توڑ ڈباگن رنڈ، کنت سہاگی میل ملائے گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہن تون ہی بخشند، تڈھ بن نظر کھئے نہ آئیگا۔ نرگن سرگن کھیل وکھائے وچ وربھنڈ، نیترین آپ کھلائے گا۔ اٹھو ویکھو چار کنت دہ دشا بھیکھ پکھنڈ، گر کا شبد نظر کھئے نہ آئیگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا لیکھا آپ چُکائے گا۔ دُھر دا لیکھا گر اوتار، پیر پیغمبران لئے منائیا۔ کلجگ اتم ہو تیار، سِری بھگونت ویس وٹائیا۔ جوتی جامہ وچ سنسار، ساچا راما روپ وکھائیا۔ اگتی کاہنا ہو تیار، نرگن نرگن نور دھرائیا۔ شبد نشانہ اپر اپار، دو جہاناں اک لگائیا۔ راگ ترانہ دُھر دی دھار، ہر کرتا آپ سنائیا۔ بھگت سہیلے لئے اٹھال، گر چیلے میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ستجگ ساچی نیو دھرائیا۔ ستجگ ساچی نیو دھر، دھرت دھول سہائیا۔ چار ورن وکھا اکو گھر، دیوے مان وڈیائیا۔ زبھو چکا بھے ڈر، دھیرج دھیر اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا رنگ اک وکھائیا۔ ساچا رنگ ویکھ گوپال، دو جہان خوشی منائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہو دیال، پھولن برکھا رہے برسائیا۔ شاہ پاتشاہ تیرا کھیل کمال، کلجگ اتم پھیرا پائیا۔ سب دی وگڑی سدھی کردے چال، چال نرالی اک سمجھائیا۔ نرگن ہو کے بن دلال، سرگن ساچی بوجھ بوجھائیا۔ اپنا جلوہ دے جلال، نوری نور کر

رُشناٹیا۔ بھگت سنت گھر بہال، ترے گن مایا بندھن کٹائیا۔ بھاگ لگا کایا ساچی ماٹی کھال، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 اکو دے ساچا ور، در تیرے اک سرنائیا۔ سری بھگوان کہے کھیل کراؤندا ہاں۔ کوڑی کِرپا میٹ مٹاؤندا ہاں۔ دھرم دوارا اک سُہاؤندا ہاں۔
 شبد جیکارا اک الاؤندا ہاں۔ نام نگارا سچ و جاؤندا ہاں۔ بھیو نیارا آپ گھلاؤندا ہاں۔ محل منارا سوہیا پاؤندا ہاں۔ اگم اتہاہ راگ سلاخندا ہاں۔
 بن ملاح بیڑا پار لگاؤندا ہاں۔ دے صلاح مارگ لاؤندا ہاں۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتار پیر
 پیغمبر سارے اپنے کول منگاؤندا ہاں۔ پیر پیغمبر آئے کول، در بیٹھے سیس جھکائیا۔ بھاگ لگا اُپر دھول، دو جہان و جی ودھائیا۔ پورا کرن آیا
 قول، پاربرہم پرہ بے پرواہیا۔ چُکائے پڑدہ اپنا اوہل، مُکھ نقاب نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا بھیو رہا
 سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گاؤندے گیت، خوشیاں نال ڈھولے گائیا۔ واہوا پرہ تیری ریت، پاربرہم پرہ ساچے توہے بھائیا۔ کلجگ
 جیو جنت لبھدے پھردے ٹھاکر دوارے مندر مسیت، ٹوں ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ سرب جیاں سمجھاویں اکو گیت، او ملو گھر سچے ملے
 ماہیا۔ سدا سدا سد سے چیت، گھر بیٹھا سوہیا پائیا۔ لیکھا جان ہست کیت، نیچ اوچ بھیو چُکائیا۔ تیرے چہتر جھلے سیس، جگدیش
 تیرا نور سوہیا پائیا۔ تیری صفت کرن راگ چہتیس، تیس بتیس ڈھولا گائیا۔ بھاگ لگا آسو اکیس، آسو تیرا آوے واہو داہیا۔ صدی
 بیسویں رہی بیت، سرشٹ سبائی نیت رہی نین اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتاراں پیر
 پیغمبران نیت نیناں رہا وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گاؤن ڈھولے، ٹوں ہی ٹوں ہی راگ لائیا۔ جگ چوکڑی ٹوں لکھا رہوں اوہلے، آپ اپنا
 مُکھ چُھپائیا۔ لوکات اسپن سیوا کر کے آئے بن کے گولے، در تیرا اکو ویکھ وکھائیا۔ بن تیرے سارے پولے، تڈھ بن وست ہتھ نہ کھئے
 پھڑائیا۔ تیرے حکمے اندر بن وچولے، جگت ناطہ آئے جڑائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن گرتھ بانی بودھ اگادھ بھیو
 کھولے، تیری صفتی صفت صلاحیا۔ سیوا کر کے آئے پنج تت چولے، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش بندھن پائیا۔ اتم بیٹھے تیرے کولے، چرن
 کول دھیان رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا سچا ور، پاربرہم تیری وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو سچا
 دربار، پگھووال پرہو لگائیا۔ جس دا لیکھا رہے سدا جگ چار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ نیت نیناں کرو دیدار، اکھ پرتکھ دئے سمجھائیا۔

گوہند کہے مینوں ملی وڈیائی پرہ میرے وچھڑے میلے یار، گُرمکھ ساچے نظری آئیا۔ محمد کہے میرے پروردگار، چار یاری تیرے در بیٹھی
 سیس جھکائیا۔ عیسیٰ موسیٰ کہے میرے نوری سردار، جلوہ گر تیری سرنائیا۔ رام کہے میرے رام پیار، تیرا پیار دو جہان اکو رنگ رنگائیا۔
 آسُو کہے میں ہو تیار، ویلے سر ڈھکا آئیا۔ جے کوئی لبھ دُھر دی دھار، سمجھ کھئے نہ پائیا۔ تیئی اوتار مُکھوں بول جیکار، اکو وار کہن رام
 رام تیری وڈیائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کہن پروردگار، لاشریک تیری شرکت روپ نہ کھئے وٹائیا۔ نانک گوہند کہے پُرکھ اکال، اکل کل دھاری
 آد جگاد تیری کھیل دو جہان رچن رچائیا۔ کلجگ اتم ہو دیال، نرویر اپنا وپس وٹائیا۔ سچکھنڈ دوار کھول دھرمسال، چار ورنان دتی
 وڈیائیا۔ کوڑی کریا توڑ جنجال، ساچی سیکھیا اک سمجھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں بہال، گُرمکھ گُرسکھ لئے ملائیا۔ آکے ویکھیا مُردیاں
 حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ ناؤں رکھا کے سنگھ پال، سیس دھڑ لیکھے لائیا۔ جودھا سُو رپر بلوان، پتا پوت نام رکھائیا۔ ڈنکا وچے دو
 جہان، دوسری سٹ تال لگائیا۔ کلجگ انت چکے کان، ستجگ آوے واہو داہیا۔ آسُو اگی تیرا دوس ہونے پردھان، لوکات ملے وڈیائیا۔
 پندراں کتک اکیاں سیکھاں ملے دان، برہم گیان جھولی پائیا۔ ساچی سیس دستار بٹھے بہگوان، جس اندر لکے سرب لوکائیا۔ ایتھے اوتھے دو
 جہاناں دیوے مان، پنج پروان پنج پردھان آکے بیٹھے راہ تکائیا۔ گون ویلا پنچاں سوہے اکو در راجان، شاہ پاتشاہ اکو نظری آئیا۔ جس
 دے نرگن ہو کے جھکیئے آن، سرگن سندیس اک سُنائیا۔ جس نوں سچکھنڈ مئیئے بہگوان، سو مات لوک بے پہچان پھیرا پائیا۔ چرنی
 ڈھیہہ کے سارے منکیئے دان، تیرا وچھوڑا دو جہان کدے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھیو ابھید دس کے گئے تھوڑا تھوڑا، سدا سدا بھیو
 پائیے در گھر جائیا۔ کی ہویا جے کلجگ اتم آیا ستجگ دوڑا، دو جہان لکھ چوراسی کیوں پیا لوہڑا، نیتز رووے کیوں جگت لوکائیا۔ اتم
 پرماں دا نانک گایا دوہرا، ایکا دوآ بھیو چکائیا۔ گوہند گُرو پُرکھ اکال دا بنیا بانکا چھوہرا، سو شہنشاہ اپنا حکم ورتائیا۔ کلجگ جیو نہ
 ہو ڈھورا، سرون کت رہا سُنائیا۔ جس دا آد جگاد جگ چوکری برہمنڈاں کھنڈاں اندر پھرے گھوڑا، نرگن نرگن رہا دوڑائیا۔ تس دا روپ
 نہ جانو وانگ چوراں، پاربرہم کلجگ انت چوری نہ کوئی کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے
 گھر خوشی منائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر خوشیاں نال ہسن، گیت گہر گمبہر گائیا۔ وڈ وڈیائی پرہ آیا مارگ دسن، دہ دشا دئے سمجھائیا۔

سرِشٹ سبائی پردے آیا وسن، گھٹ گھٹ ڈیرہ لائیا۔ دُھر سنديسہ ديون آيا لکهن، جوتي جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ديونہارا ساچا ور، سچ دربار اک وکھائيا۔ سچ دربار لگا غریبی، پُرکھ اکال لگائيا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھن آئے کھیل اجیبی، در گھر ساچے خوشی منائیا۔ گون بدھ پرہ دیوے آگے ترتیبی، نو کھنڈ پرتھی دئے سمجھائیا۔ دُور دُراڈا نظری آئے قریبی، گھر گھر پھیرا پائیا۔ ہوئے روگ مٹائے بن طبیبی، نام دارو ساچا جام پيائيا۔ اللہ رانی عیسیٰ موسیٰ محمد سنگ کول نہ پھرے بہتیجی، چاروں گنٹ بھجے واہو دابیا۔ جوتي جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا اک سہائيا۔ سچ دربار ویکھن دی خاطر، وشن برہما شو آيا۔ ویکھو غریب نانیاں پرہ جو بنیا چاکر، لوکھات سیو کھائيا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر لکھ لکھ دیندے گئے پاتر، سو پتپریشور پھیرا پائيا۔ جس نوں کھندے جلوہ نور دیوے باطن، سو ظاہر ظہور نظری آيا۔ شاستر سمرت وید پُران جس نوں نہکلنک آکھن، سو نرگن زوریر پھیرا پائيا۔ برہمنڈ کھنڈ لوک پرلوک جس دے چرناں ول جھاکن، سو جھاکي ربا جنائيا۔ دو جہان جس دا سنہڑا بھاکھن، نت بیٹھے دھیان لگائيا۔ جس نوں کھندے سچ رسول پاکن، پاکی پاک بے پرواہيا۔ جوتي جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سچ دربار اک سہائيا۔ گر اوتار کھن تیرا ٹھانڈا دربار، سری بھگوان تیری سرنائيا۔ سو پُرکھ نرنجن تیری دھار، گر اوتار ویکھ رہے جس گائيا۔ ہر پُرکھ نرنجن تیرا پیار، آد جگاد جگ چوگڑی بھل کھئے نہ جائيا۔ ایکنکار تیرا سہار، وشن برہما شو اوٹ تکائيا۔ آد نرنجن تیرا اجیار، دو جہان سدا رُشنائيا۔ سری بھگوان تیرا نشان، گر اوتار پیر پیغمبر دھیان لگائيا۔ پاربرہم تیرا ناؤں پردھان، برہمنڈ کھنڈ حُکم ورتائيا۔ لکھ چوراسی تیری کرے کلیان، آتم کوکے دئے دُبايا۔ دھن وڈیائی پرہ ملیا آن، جگ جنم دی آس مکائيا۔ سچ وکھایا اک مکان، لاشریک بے پرواہيا۔ جس دا نظر نہ آئے کوئی نشان، رُپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائيا۔ سو صاحب ہویا مہروان، سچ پردھانگی ربا کھائيا۔ صدی پيسویں ویکھے مار دھیان، چوڈاں لوک کُنڈا لابیيا۔ چوڈاں طبق ویکھے مکان، نرگن سوڈا ہٹ وکائيا۔ الکھ اگوچر اکم اتھاہ بے پرواہ کرے کھیل سری بھگوان، بھگون اپنا حُکم ورتائيا۔ بھگت دوار ہویا پردھان، جس گھر بیٹھا بے پرواہيا۔ ستجگ تیرا سچ ودھان، ست ستوادى دئے بنائيا۔ پنچم پنچ کرے پروان، نو در درویش دربان دئے سمجھائيا۔ سمت ویہ سو پندراں نو دوارے کیتا کھیل مہان، گرمکھ نو نو دئے وڈیائيا۔ تس دا لیکھا ویہ سو ویہ پندراں

کتک چُکے آن، ستگر داتا آپ چُکائیا۔ سوچ سمجھ نہ کوئی جان پچھان، من مت سار کھئے نہ آئیا۔ ڈھر دا لیکھا جانے نوجوان، نؤت جس نے ہتھ اٹھائیا۔ سچکھنڈ دوارے پہلوں اپنا پورا کرے ودھان، پنچم دے مان وڈیائیا۔ نؤ کھنڈ ویکھے پھیر مار دھیان، نیتر نین اکھ کھلائیا۔ سچکھنڈ نواسی بن کے حکمران، تخت نواسی ساچے تخت سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہندے، اگی آسُو ملی وڈیائیا۔ دھن گر مکھ جو پکھووال وچ رہندے، جنہاں پریم پریتی اک سمجھائیا۔ ہر سنگت وچ رل کے بہندے، پُرکھ اکال دھیان لگائیا۔ نینویں ہو کے ستگر سرنائی ڈھہندے، مان ایہان نہ کھئے جنائیا۔ ڈھر دا بھانا سرتے سہندے، لکھ لکھ شکر منائیا۔ دھوڑی مستک سنگت تھیندے، ٹیکا نام لگائیا۔ دوئی دویت نال کدے نہ کہہندے، جنہاں ستگر ملیا گوسائینا۔ دھن پریشور دھن پرما تم دھن واپگر سارے کہندے، دھن اللہ دھن خدا پروردگار تیری دھن وڈیائیا۔ تیرے چرناں ہیٹھاں سارے بہندے، لکھ چوراسی جیو جنت تیری سرنائیا۔ تیرا نام ندھان امرت رس جو جن پیندے، تنہاں گوبند ملدا سچا ماہیا۔ آد جگاد جگا جگنتر گر مکھ سدا جیوندے، جنم من وچ نہ آئیا۔ ساچا بیج بھگتی نام پیندے، پھل پھلواری مات مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ تیرا سچ جوگ، جوگ جوگیشتر دھیان لگائیا۔ کلجک اتم کریا کر کے کیتا آپ سنجوگ، بن سنجوگی میل ملائیا۔ مہر نظر نال کٹیا روگ، ہوئے ممتا ڈیرہ ڈھاہیا۔ آتم پرما تم دتی چوگ، سوہنگ ہنسا روپ وٹائیا۔ در دوار آ کے دیویں درس اموگھ، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ نہ کوئی ہرکھ نہ کوئی سوگ، چنتا غم نہ کھئے جنائیا۔ بھاگ لگایا ساچے کوٹ، نؤ در وجے ودھائیا۔ نؤ بند لگے چوٹ، نؤ کھنڈ لے انگرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا دتا سرب ور، جیو جنت جگت سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے اکھن، ویکھو اکو وجے نام ودھائیا۔ اگے کوئی نہ دیوے دوجا بھاشن، بھاشا سب توں اکو دئے سمجھائیا۔ کرے کھیل سرب گن تاسن، گنوتتا وڈ وڈیائیا۔ لکھ چوراسی بٹھے ناتن، ناطہ بدھاتا آپ رکھائیا۔ لیکھا چُکے ذات پاتن، دین مذہب نہ کھئے لڑائیا۔ چارے ورن اکو ڈھولا اکھن، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ آتم پرما تم بنے ساتھن، ساچا سنگ نبھائیا۔ سوہنگ شبد اگمی گاتھن، نرگن سرگن کرے پڑھائیا۔ لکھ چوراسی ورو لے ماکھن، نام مدھانا اکو پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ پرہہ کلجگ آئے، ایکنکار وڈی وڈیاٹیا۔ نرگن ہو کے روپ وٹائے، نرور بے پرواہیا۔ شبدي ہو کے ڈنک وجائے، دو جہاناں ربا سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ وشن برہما شو ہو اِکھے، در آئے سپس جھکائیا۔ بھگت دوارے ویکھو ڈھٹھے، مستک دھوڑی ٹکا لائیا۔ پاربرہم پرہہ کرپا کر چار ورن بنا بھائی بھین سکے، دو جا روپ نہ کھئے وکھائیا۔ اکو باٹے سب نے امرت چھکے، کیوں بیٹھے مکھ بھوائیا۔ ستگر کولوں کلجگ جیو سارے اکے، ہردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ لوک لجا واسطے ٹیکدے متھے، اندرون میل نہ کھئے دھوائیا۔ جا جا تھکے مدینے مکے، کایا مقبرہ صاف نہ کھئے وکھائیا۔ مندر شودوالے مٹھ پھردے نٹھے، کایا مندر سو بھا کھئے نہ پائیا۔ پنڈت پاندھہ مُلاشیخ دُھردرگاہ دے دسدے پتے، اپنی سمجھ کيسے نہ آئیا۔ جے کوئی گرو دوارے مایا رکھے، گرتھی پنتھی جھولیاں رہے بھرائیا۔ کوئی نہ جانے پرہہ دا ساچا حقے، حق حقیقت سمجھ کھئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جگ چوکرئی دس دس تھکے، اتم بیٹھے مکھ بھوائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا نو کھنڈ پرتھی سب دے چیتھڑ پائے، کایا اوڈھن نام نظر کھئے نہ آئیا۔ صدی بیسویں کھئے نہ کرے پورے گھاٹے، ساچے کنڈے نہ کھئے ٹلاٹیا۔ اللہ رانی تھی پھرے کھلے جھاٹے، مینڈھی سپس نہ کھئے گنداٹیا۔ لال مینہدی گھلی رہ گئی باٹے، لال رنگ نہ کھئے چڑھائیا۔ چوڈاں طبق تے پئے کھاتے، پرہہ دا ڈونگھا کھاتہ نظر کيسے نہ آئیا۔ ممتا گھیرے آگئی کھوہ نکے احاتے، جس گھر گرمکھ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ پیر پیغمبر کتنے پئے فاقے، پیر فقیر دین دُہائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جس دے گا کے گئے ساکے، سو ساکھیاں پھیرا پائیا۔ اُس دے آگے کوئی نہ رہے عاکے، آقا سب دا اک اکھوائیا۔ پیر پیغمبر جس دے نکے کا کے، سو پتا باپ ویکھے چائیں چائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی جس دے اشاریاں نال دسدے رہے خاکے، نقشہ سکے نہ کھئے بنائیا۔ سو لہنا دینا ویکھے سب دے باقے، باقی نویس بے پرواہیا۔ نرگن ہو کے کھولے تاکے، پڑدہ دو جہان اُٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہن جن بھگتو اسپن تہاڈے چاچے، پتا پُرکھ اکال اکو اک اکھوائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی جو سب دی ساجن ساچے، ساجنہارا اک اکھوائیا۔ نت نوت اسپن آئے اوبدے نوازے، اوبدی نوازش ملے وڈیاٹیا۔ لوکات نام سندیس دے دے گئے بھاچے، اتم اپنا پندھ مکھائیا۔ دس کے گئے پُرکھ اکال کلجگ اتم آوے غریب نوازے، غریب نائیاں ہونے سہائیا۔ سب دے لئی کھلے رکھے دروازے، بند کواڑ نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ

اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، وشن برہما شو تیرا رہے جس گائیا۔ ترے گن مایا پنج تت در آئے ٹھہ، دوئے جوڑ سپس جھکائیا۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، ملے در تیرے وڈیائیا۔ جگ چوکرئی ہو گئی ات، کلجگ بیٹھا بھٹھ تپائیا۔ ناڑ بہتر اُلی رت، سینتل دھار نہ کھئے وہائیا۔ سادھان سنتان چھڈیا دھیرج جت، ست دھرم نہ کھئے رکھائیا۔ جیو جنت چلائی من مت، گرمت ہتھ نہ کھئے وکھائیا۔ کوڑی کرپا جوٹھ جھوٹھ بن سوان بھانڈے رہے لک، امرت رس رسن نہ کھئے لگائیا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار اوٹ لئی تگ، پُرکھ اکال تیرا ناؤں گئے بھلائییا۔ سب دا کھیڑا ہویا بھٹھ، کلجگ لنبو ربا لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب دا لیکھا دے حق، حقیقت سب دی جھولی پائیا۔ نو دوارے پئے کوک، نعرہ اک لگائیا۔ کوڑی ترسنا ساٹوں دتا پھوک، ٹھانڈی دھار نہ کھئے وہائیا۔ کلجگ اتم ساڈی چکے چوک، پرہ تیری اوٹ تکائیا۔ نیتر کھول ویکھ چارے کوٹ، جگت لوکائی مارے دھابینا۔ گھر گھر وڑی دوکھ بھوکھ، سُکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ سفل دے نہ مائی گکھ، بھگت جن نہ کھئے جائیا۔ کر کرپا پتپریشور ساچے اٹھ، تیری اکو اوٹ تکائیا۔ جو تیرے نالوں گئے رُٹھ، تنہاں کر کرپا لے ملائییا۔ لگھ چوراسی تیری دے پت، تیرا نور نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، پرہ تیری سچ سرنائیا۔ نو کھنڈ کرن پکار، ہاباکار دین دُہائیا۔ کرپا کر آپ نرنکار، در تیرے ملے وڈیائیا۔ ساڈے وچ بھریا ہنکار، ہوئے ہنگتا کرے لڑائیا۔ ست ربا نہ کھئے پیار، پریتی سچ نہ کھئے کھائیا۔ گرسکھ گرو گرو گرسکھ دیوے نہ کھئے آدھار، سکلا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ چار ورن ہوئے خوار، چوتھے پد نہ کھئے سمائیا۔ چارے کھانی کرے گریازار، چارے بانی دئے دُہائیا۔ کلجگ جیو بھلے انت گوار، تیرا ناؤں نہ کھئے دھیائیا۔ کوڑی کرپا کرن پیار، مایا ممتا لئی پرنائیا۔ ساڈا لہنا دینا قرض دے اتار، مقروض اپنا لیکھا دے مکائیا۔ اسیں ہوئے شرمسار، نیتر اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ جو ساڈے اندر وڑیا سو دے بے زار، سینتل ست نہ کھئے کرائیا۔ کر کرپا پرہ بخش اوگنہار، اوگن تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، تیری اک سرنائیا۔ نواں کھنڈاں وچوں نو پنڈ، اٹھ کے دین دُہائیا۔ پرہ سنی نہ جائے تیری بند، بندک نو کھنڈ پرتمی بیٹھے رو لا پائیا۔ کرپا کر گہر گمبھیر ساگر سندھ، شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔ لگھ چوراسی تیری بند، کیوں بیٹھی تیتھوں مکھ بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ نو پنڈ کھن ویکھ نو

سکھ، ناواں تیرے گھر لگائیا۔ جگ چوکرئی منگدے بھکھ، بن سوالی الکھ جگائیا۔ بن قلم دواتوں لیکھا دے لکھ، تیرا لیکھ نہ کھئے مٹائیا۔ چاروں کُنٹ آویں دِس، دہ دشا رُوپ وٹائیا۔ جے کوئی سانوں پُچھے تہاڈا کیہڑا پت، اسیں کہیئے پُرکھ اکال پتا مائیا۔ گر شبد کریئے ساچا پت، دوجا سنگ نہ کھئے وکھائیا۔ تُوں وسنا گھر نِج، مندر اکو ڈیرہ لائیا۔ تیرے ملن دی کتھوں ملے بدھ، بھیو ابھیدا دے کھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا آپ درڑائیا۔ سکھاں ویکھو اٹھے نشان، ناویں اپنا بل رکھائیا۔ گرمکھو گرسکھو تہاڈے بنان نہ ہیئے کوئی پردھان، دوجا نظر کھئے نہ آئییا۔ جس گھر جھلے نہ سچ نشان، سو مندر نہ سوہبا پائییا۔ جس بھگت نہ ملے بھگوان، سو بھگت کم کیسے نہ آئییا۔ نیتر کھولو ویکھو جیو جہان، جاگرت جوت اک رُشنائیا۔ جس تُوں سارے مندے کاہن، شاہ سلطان وڈی وڈیائییا۔ جس دا محل اٹل اُچ مکان، سچکھنڈ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جس دا سچا نشان، نو نشان رہے جنائیا۔ ستاں دیپان اندر اک گیان، ستے رنگ منزل مقصود دین چڑھائییا۔ جس دا گر اتار پیر پیغمبر بھگت بھگوان صوفی دے کے گئے گیان، صفت نال ڈھولا جس گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سب دی آسا پور کرائیا۔ نشان ویکھ سینگھاسن ہویا تیار، کہے میری اک وڈیائییا۔ جس اُپر بھے آپ نرنکار، نرگن نرگن آسن لائیا۔ جس دا سچکھنڈ سوہے دربار، درگاہ ساچی وجے ودھائییا۔ جس دا نظر نہ آئے کوئی چوبدار، در دربان نہ کھئے رکھائییا۔ جس دا حکم سمجھ نہ سکے کوئی حکمران، بھیو ابھید سمجھ کھئے نہ پائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سینگھاسن ویکھ وکھائییا۔ سچ سینگھاسن ویکھ پُرکھ اکال، سب تُوں رہا جنائیا۔ کِریا کر دین دِیال، دیاندھ بھیو کھلائییا۔ سارے ویکھ مار دھیان، پُرکھ پُرکھوتم رہا درڑائیا۔ سب تُوں اکو میری آن، اکو حکم سمجھائییا۔ سُن تخت جے تیرے اُتے بھے نہ آپ بھگوان، تیری سوہبا کوئی نہ آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ سِری بھگوان دِیا کھاؤندا اے۔ نرگن شاہو شاہو بھوپ اکھاؤندا اے۔ سیس جگدیش تاج سہاؤندا اے۔ نرگن رُوپ انوپ وٹاؤندا اے۔ سچ سینگھاسن سوہبا پاؤندا اے۔ ساچا آسن اک لگاؤندا اے۔ درگاہ ساچی آپ وڈیاؤندا اے۔ سچکھنڈ دوار آپ بناؤندا اے۔ دھرم نشان اک جھلاؤندا اے۔ حکم آپ پھیر ورتاؤندا اے۔ نو دوار کھوج کھوجاؤندا اے۔ نو کھنڈ پڑدہ لاہندا اے۔ نو دوار گرمکھ آپ اٹھاؤندا

اے۔ پیچ سوار وقت سہاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا دُھر دا ور، اپنے نال آد جُگاد سب کُچھ سِری بھگوان لیاؤندا اے۔ جے آئے سِری بھگوان، لوکات پھیرا پائیا۔ تِس نال سِنگھاسن وچ جہان، لوکات سوہیا پائیا۔ تِس گرہ جھلے نشان، ستّ نو رُپ وٹائیا۔ نو کھنڈ ہونے پردھان، نو در سوچی پائیا۔ نو پُرکھ کر پروان، پُرکھ پُرکھوتم اپنا میل ملائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ستّجگ تیری دھار چلائی۔ ستّجگ تیری دھار چلاویگا۔ پرہ سچ دربار لگاویگا۔ ستّ رنگ نشان جھلاویگا۔ کھیل اکم وکھاویگا۔ چار ورن میل ملاویگا۔ ساچی سرن اک سمجھاویگا۔ نو کھنڈ رُپ پرکٹاویگا۔ نو دوار ویکھ وکھاویگا۔ نو گھر مان دواویگا۔ جس گھر اندر وڑ کے اپنا پڑدہ لاپویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی کار کھاویگا۔ سچکھنڈ دوار سہائے گا۔ پُرکھ اکال سوہیا پائے گا۔ نو نشانے نو کھنڈ وکھائے گا۔ نو در بھگت پروانے، پروانہ اپنا نام پھڑائے گا۔ نو گُرمکھ کھیل مہانے، گُرمگ کی گود وکھائے گا۔ لیکھا جان نکہبانے، لوکات وڈیائے گا۔ بن پرندھک بن وڈ پردھانے، سچ پردھانگی آپ کھائے گا۔ جس دے دسدے گئے نشانے، سو مارگ اکو لائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے لیکھے آپ لکھائے گا۔ ساچے لیکھے سچ دربار، ہر ساچا سچ جنائیا۔ وچی ودھائی وچ سنسار، دو جہان خوشی منائیا۔ دیوت سُر گاؤندے اپار، گیت گوبند ڈھولے الاٹیا۔ وشن برہما شو خوشیاں کرن اظہار، واہواہ تیری کھیل بے پرواہیا۔ گُراوتار جان بلہار، پیر پیغمبر صدقے گھول گھائیا۔ بھگت ویکھن نین اٹھال، نیج نیتر نین کھلائی۔ بھگت بھگونت پُرکھ پرماتم ہویا دیال، دین اپنے گلے لگائیا۔ کِریا کھیل اک کمال، جس دی سمجھ کئے نہ پائیا۔ سچ دوارا کھول سچّی دھرمسال، دُھر دربارا دئے وڈیائیا۔ راؤ رنگ ایکا دھام بہال، ورن گوت دئے گوائیا۔ کھتری براہمن شودر ویش اکو بھوجن دئے کھوال، جُگ جُگ سانجھی سانجھ پوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگت ویکھ وکھائیا۔ ساچا پکھ پگھووال، پاربرہم پرہ آپ جنائیندا۔ سو نگری ہوئی نہال، جس نگر کھپڑے مان دوائیندا۔ جو جنمیا سو اترے پار، جو اس ویلے درشن پائیندا۔ کِریا کرے آپ کِریال، مہر نظر اٹھائیندا۔ لیکھا جانے پردھ بال جوان، وڈا چھوٹا بیو نہ کئے رکھائیندا۔ سرب جیاں دا اکو جہا مان، سِری بھگوان سب اُتے دیا کھائیندا۔ آن جاون لگھ چوڑاسی چُکائے کان، جو دوویں نیتر تگ کے خوشی نال درشن پائیندا۔ مرن توں

پہلوں ڈھائی گھڑی ملے آن، اج دا لکھیا لیکھا پور کرائیندا۔ گرمکھ مٹکھ دوویں ہونے پروان، جو غریب دوارے میل ملائیندا۔ جے کوئی گالی کڈھے آن، تس دی گالی کڈھی آگے لیکھے پائیندا۔ ایس ویلے کسے نال کوئی فرق نہ رکھے بھگوان، کوچھے کملے پار کرائیندا۔ جھوٹھ سچ دوویں کرے پروان، سچ جھوٹھ اپنی کھیل رچائیندا۔ جنہاں دیوے گیان، تنہاں سچ نظری آئیندا۔ جنہاں بخشے اگیان، سو جھوٹھ وچ سمائیندا۔ اگی آسو سارے ہونے پروان، مہروان مہر نظر اٹھائیندا۔ جنم مرن دکھ سب دے مٹ جان، رائے دھرم نہ لیکھا منگ منگائیندا۔ درگاہ ساچی دیوے مان، جیو مردا مردا آپ پچائیندا۔ ساچا دیوے دھر فرمان، گلاں نال نہیں بھرمائیندا۔ بھل نہ جانا جیو انجان، ستگر سب دا پر اکھوائیندا۔ جو چرنی ڈگے آن، تس دا بیڑا پار کرائیندا۔ آد جگاد کرنہار کلیان، کلمہ کائنات سمجھائیندا۔ جس نے گر اوتار پیر پیغمبر گھلے مہمان، سو مہمان خانہ ویکھن آئیندا۔ گون اندر وڑ کے مندر چڑھ کے میرا کرے دھیان، کون گوڑی نیند سو کے وقت لنگھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے پار کرائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ ویکھ اپنے بندے، تیری بندگی گئے بھلائیا۔ تیری مایا کیتے گندے، تیری کوڑی واسنا ڈیرہ رہی ڈھاپیا۔ اسیں دس کے آئے صدی بیسویں کلجگ آئے اپنے کندھے، پچھلا پندھ مکائیا۔ گرمکھ ورا لا جگ جنم دی ٹٹی گندھے، پرہ ڈوری تند بندھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جو تئی اوتاراں بھگت اٹھاراں عیسیٰ موسیٰ محمد نانک گوہند دھارا نال ہنڈے، سو اتم کٹھے کیتے آئیا۔ جنہاں نوں جیو جہان کہن گندے، سو پرہ کرپا کر کے کیتے چنگے، چنگی طرح اپنے نال رلائییا۔ بن ترکھان سوہنگ رندے رندے، رندا مارے واہو داہیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی مجلس لیکھے لائییا۔ ساچی مجلس ویکھ مخلوق، خالق خلق دیا کمائییا۔ سارے ویکھو اپنا عروج، گھر مرشد ڈیرہ لائییا۔ چڑھ کے بھگتاں والی پاؤ منزل مقصود، بن پاندھی پندھ مکائیا۔ اپنا آپ جائے سوجھ، کوڑی سوچ رہے نہ رائیا۔ جگت اگی جائے بوجھ، تتوت نہ کھئے تپائییا۔ ستگر پریتی اندر جاؤ رُجھ، جے گر ملے دیا کمائییا۔ کبیر جلاہے کولوں لو پُچھ، جو سب نوں گیا سمجھائییا۔ بے شک میں تانی وچ چلاواں کُچ، اپنا ساڈھے تے کروڑ روم صاف کرائیا۔ جیہنوں جگت لوکائی سمجھے ٹُچھ، میرا بھگوان سد گودی ربا اٹھائییا۔ سارے اٹھ کے اوس پرہو نوں جاوو جھک، جو سچکھنڈ وسے ڈیرہ لائییا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کلجگ تیری اتم ور، نہکلنک

نرائن نر، سچ دربار وچ سنسار، غریب زانیاں کر پیار، دیونہارا سچ سپہار، سیس جگدیش ہتھ ٹکائیا۔ پگھووال کہے کیوں کیتا پگھ، پرہو میرا بھیو دے سمجھائیا۔ کلجگ انت کیوں میرا ہویا جس، کی میری وڈیائیا۔ میں اپنا آپ ویکھاں خالی ہتھ، وست کوئی نظر نہ آئیا۔ کرپا کر کے سچ دس، در تیرے اک عرضوئیا۔ سری بھگوان کہے میں دیواں مت، دھر دا حکم اک جنائیا۔ ترینا ستجگ دواپریتے جگ، کلجگ اتم آئیا۔ بل راجا اس دھرنی اُتے آ کے ایس دھام تے گیا تھگ، گھوڑا باہر وار دتا بندھائیا۔ کہا بھگوان تگ، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ میرے نال آ کے ہس، خوشی خوشیاں نال ملاییا۔ تھلیوں دھرنی روئی نیر اٹھ، نیناں نیر وپائیا۔ میرا بھگوان کیتھے ربا وس، مینوں دے ربا جدائیا۔ میں اوبدے آگے ڈاہواں ہتھ، خالی جھولی رہی وکھائیا۔ میرے نگ نہ سوہندی نتھ، مینڈھی سیس نہ سوہیا پائیا۔ میرا نظر نہ آوے جت، میری دھیر نہ کھوے دھرائیا۔ جناں چر پرہ میرے اُتے چرن نہ دیوے رکھ، میری شانت نہ کھوے کرائیا۔ کون ویلا پرہ دیوے میرا حق، میں منگاں واہو داہیا۔ اوہ سب دا پتا مات، وڈ داتا وڈی وڈیائیا۔ اُس دے کولوں منگ دات، دیونہار سہج سکھدائیا۔ دھرت مات دوئے جوڑ کے ہاتھ، ڈھیہ پئی سرنائیا۔ کرپا کر پُرکھ ابناش، اپنی دیا کمائیا۔ سچ سنیہڑا جاواں آگھ، جگ چوگری نہ دینا بھلائییا۔ کلجگ اتم پرگٹ ہو کے آواں پُرکھ سمراتھ، زرگن نور جوت چمکائیا۔ تیرے اُتے لاواں بھاگ، تیرے آندھ گوانڈھ گرمکھ دینے جکائیا۔ پھیر تیرا جگاواں چراغ، آپ اپنے ہتھ ٹکائیا۔ صدی بیسویں لاواں بھاگ، بھاگاں بھری دے سب دی مائیا۔ دھرت مات تیری کھلے آنکھ، پڑدہ تیرا دئے کھلائییا۔ جناں چر نہ کہیں بس، اوناں چر دیوے درس بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ دھرنی کہے پرہو جس ویلے آوینگا۔ اپنی دیا کماوینگا۔ سنت سہیلے نال رلاوینگا۔ گر چیلے گنڈھ وکھاوینگا۔ ساچے میلیں ست رنگ، میلا اک بناوینگا۔ سجن سہیلا نظری آوینگا۔ لکھ چوڑاسی نالوں ہو کے وپہلا، میری توڑ نہاوینگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دینا آکو ور، کس بدھ اپنا درس دکھاوینگا۔ جس ویلے پرہ آوینگا۔ میرے اُتے چرن ٹکاوینگا۔ سجا انگو ٹھا مینوں لاوینگا۔ میرا زٹھڑا بھاگ مناوینگا۔ گھر سکھڑا اک اُچاوینگا۔ میرا جگ دا دکھڑا انت مٹاوینگا۔ میرا مکھڑا اُجل کراوینگا۔ میں ویکھاں تیریاں سوہنیاں پتران، جنہاں نون اپنے نال رلاوینگا۔ ایتھے کوئی نہ دے نہ شکر، جو تیرا درشن پاوینگا۔ تون کر کے

بچن کدے نہ مُکرا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور، کِس ویلے میرے سیس ہتھ ٹِکاوینگا۔ جس ویلے دیا کھائے گا۔ پُرکھ ابناشی پھیرا بائے گا۔ تیرے ول دھیان لگائے گا۔ پچھلا لیکھا جھولی بائے گا۔ سر تیرے ہتھ ٹِکائے گا۔ سمرتھ ویکھ وکھائے گا۔ پھڑ گودی آپ بھائے گا۔ تیرا کٹ کے دُھر دا مستک روگ، دُھر سنجوگی میل ملائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ تیرا لیکھ لکھائے گا۔ کی پرہو تُوں میرا پکھ کرینگا۔ پرتکھ رُوپ دھرینگا۔ سمرتھ لوکيات وڑینگا۔ مہا اکتھ ڈھولا پڑھینگا۔ جن بھگتاں اندر ساچے مندر چڑھینگا۔ گر چیلے وچھڑے پھڑینگا۔ چرن کول اپنے دھرینگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور، گون کرنی ہر جو کرینگا۔ تیرا انت کران گا پکھ، ہر ستگر آپ جنائیا۔ زرگن دھار رُوپ سمرتھ، شاہ پاتشاہ ویس وٹائیا۔ لیکھ چُکا نو کھنڈ، برہمنڈ کھوج کھوجائیا۔ جن بھگت ونداں تیری ونڈ، تیرا سنگ رکھائیا۔ صدی سدیوی آواں لنگھ، بن پاندھی پندھ مکائیا۔ تینوں چاڑھ اگتا رنگ، رنگ ساچا دیاں وکھائیا۔ تیری پوری کران منگ، آسا آسا نال رلائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ نت نوت جائے ہنڈ، پرہ سب دی اودھ مکائیا۔ تُوں پلے بٹھ گنڈھ، تیرا لیکھا ویکھ بے پروا ہیا۔ در آ کے پاوے ٹھنڈ، سر تیرے ہتھ ٹِکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ پکھ کرینگا بن کے والی، دو جہان تیری وڈیائیا۔ میری گود نہ رکھیں خالی، ہرجن دینے نال ملائیا۔ کلجگ میٹنی زین اندھیری کالی، ساچا نور کر رُشنائیا۔ مین تیری گھال گھالی، بیٹھی دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور، تیرے ہتھ میری وڈیائیا۔ تیرا پکھ کران اِکو وار، ایکنکار ربا جنائیا۔ پرگٹ ہو کے والی دو جہان، دوہری تیری دھار بندھائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ کر تیار، ہرجن ہر بھگت دئے وڈیائیا۔ چار کُنٹ ویکھ وچار، دہ دشا بھیو گھلائی۔ ہر سنگت ساچی کر تیار، سوہنا اکتھ بنائیا۔ حُکم دئے آپ زرنکار، دُھر سندیسہ دئے سمجھائیا۔ نو پنڈ دا اک دوار، نو کھنڈ دئے سمجھائیا۔ نو کھنڈ دا اک نشان، نو نشان دئے جھلائی۔ نو نشان دا اک حُکران، نو دوارے ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ سُن دھرنی دُھر دی بات، سو ستگر آپ جنائیا۔ کلجگ اتم ویکھ پُرکھ ابناش، زرگن اپنی دیا کھائیا۔ ہر سنگت رکھے اپنے ساتھ، سکلا سنگ نبھائیا۔ چل کے آئے تیری پوری کرے خواہش، ترسنا میٹے سہج سُکھدائیا۔

تیرے اُتے بہہ کے تیرے نال رہ کے تینوں سچ کہہ کے جن بھگتاں نال کرے سچ بلاس، سو بلا ڈھولا راگ سنائیا۔ گر اوتار چل کے
 ویکھن آون کھیل تماش، ہر جو کی کی کھیل رچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اکو کرے تیرا پگھ،
 نرگن روپ ہو پرتکھ، والی وارث آپ ہو جائیا۔ دھرنی تیرا حصہ پکھووال، پرہہ پگھ پالن آئیا۔ کھول اکھ وقت سنہال، سہنجنی رت
 ودھائیا۔ کرپا کری دین دیال، دین گلے لگائیا۔ ستجگ بنے سچی دھرمسال، دھرم دوارا اکو نظری آئیا۔ ایتھے چل کے آون شاہ کنگال،
 اوچ نیچ مل مل ہر کا ڈھولا گائیا۔ باقی لیکھا دیوے آپ بھگوان، بہرم بھلیکھا کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ دھن بھاگ پرہہ آیا ٹھاگر، میرے وجی گھر ودھائیا۔ موہے نانی دتا آدر، مہر نظر اٹھائیا۔ بیڑا کرپا
 پار ڈونگھے ساگر، بھوری بھور نہ کھئے رڑھائیا۔ میں نیتر تگان بھگتاں دیوے آدر، گرمکھاں مان وڈیائیا۔ اکو مؤلا نرگن نظری آئے کریم قادر،
 کرتا بے پرواہیا۔ پڑدہ لاہ کے ویکھاں چادر، چاروں کٹ کرے رشنائیا۔ جے آگے ہو کے ویکھاں نظری آئے بیٹا تیغ بہادر، جس دا روپ رنگ
 سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جے نیویں بہہ کے ویکھاں سب روجان دے اُتے عاشق، معشوق ویکھے سرب لوکائیا۔ جے نیتر اُتانبہ چک کے ویکھاں اس
 دے حکمے اندر لگی آتش، دو جہان نہ کھئے بوجھائیا۔ جے چرنی ڈگ کے ویکھاں سری بھگوان نظری آئے خالص، دوجا رلا نہ کھئے رلائیا۔ جس
 میری نندرا لابی آس، گرسکھ میری چھاتی بہائیا۔ ویکھو سیکھو آیا بن کے ثالث، پرہہ میرا سچا ماہیا۔ ایتھے کسے دی چلے نہ کھئے سفارش،
 جو سر نواوے سو پار لنگھ لنگھ جائیا۔ اس دی لکھی کوئی نہ میٹے عبارت، قلم شاہی نہ کھئے وڈیائیا۔ اپنا آپ کرے تُعارف، دوجا سمجھ کھئے
 نہ پائیا۔ جس بھاگ لگایا بھارت، سو نو کھنڈ کرے رشنائیا۔ اس دی کوئی نہ کرے آرھت، نام سوڈے ہٹ نہ کھئے تُلایا۔ میں خوشی ہوئی
 نمانی میری مٹی جگ جنم دی ڈھارس، شردھا پور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری لجیا لئی رکھائیا۔ دھرنی تیری
 لجیا نہیں لجیا بھگت، بھگت بھگوان وڈیائیا۔ تُوں کسے کم نہ آویں بن میرے بھگت، بن بھگتاں بھگوان تیرے اُتے کدی نہ آئیا۔ جے تُوں
 سمجھیں کم میرا فقط، سری بھگوان اکو حکم نال سمجھائیا۔ بناں گرمکھاں گرسکھاں دھرنی تیری کوئی نہ ہووے برکت، تیری گود نہ کھئے
 سہائیا۔ کلجگ کوڑی دُنیا کردے ایشو عشرط، ویسوا روپ وٹائیا۔ جنہاں اپنی میٹی فطرت، تیرا فاتحہ رہے پڑھائیا۔ تُوں ویکھ چوٹی چڑھ

کے سِخَر، کلجگ چاروں کُنٹ ربا اپنا پلُو پھیلائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا کردے گئے ذکر، رسنا جہوا ڈھولا گائیآ۔ سو پُرکھ اکال نانک شبد دا گایا اپنی دھاروں آیا اُتر، اُتر پورب دکھن پچھم سمجھ کھئے نہ آئیآ۔ نال لے کے آیا گوبند پتر، شبدی رُوپ انُوپ وٹائیآ۔ گوبند پُرکھ اکال دوہاں کولوں کوئی نہ جاوے مُکر، کھنڈا نال ربا چمکائیآ۔ کلجگ وچ کوئی رہن نہ دیوے بچڑ، جو جیو ہتیا رہے کھائیآ۔ غریب ناناں آکے کوئی نہ جاوے بچڑ، شاہ سلطاناں خاک ملائیآ۔ کوجھیاں کلیاں نتانیاں ناناں چکے کچھڑ، پھڑ بانہوں گلے لگائیآ۔ کوئی دسے چار کُنٹ نہ بھڑ، آتم برہم سرب سمجھائیآ۔ گل لاوے بہریاں چکڑ، دُرمت میل دھو وکھائیآ۔ جن بھکتو گُرمکھو پرہہ نوں تہاڈا فکر، گوڑھی نیند ڈیرے لائیآ۔ سُو ریر جودھا بلوان صدی بیسویں دھرم مقامے آوے پتر، پڑدہ اوہلا دئے اُٹھائیآ۔ جس دا کیسے نہ چتریا چتر، سو چترکار سب دا لیکھا دئے وکھائیآ۔ لکھ چوراسی جیو جنت سارے وینہدے رہ جان پتر پتر، کلجگ نین اکھ ویلے انت شرمائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، چار ورن تیرا دھام وڈیائیآ۔ چار ورن تیرا وجنا ڈنکا، پرہہ ساچا آپ وجائیآ۔ چار ورن تیرا مُکنا شنکا، سنسا رہے نہ رائیآ۔ چار ورن تیرا اکو پتتا، گو غریب اوچ نیچ سوہیا پائیآ۔ چار ورن تیرا اکو کنتا، پُرکھ اکال نظری آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنیہڑا اک سُنائیآ۔ سچ سنیہڑا سُن لے جگ، جگ جیون داتا دئے سُنائیآ۔ کرے کھیل سورا سرگ، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائیآ۔ سرشٹ سبائی لگی بجاوے آگ، امرت میگھ اک برسائیآ۔ جن بھکتاں بٹھے بھکتی تگ، تند نام بندھائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لوکات ویکھ وکھائیآ۔ چار ورن جانا جاگ، ہر جاگرت جوت جگائیآ۔ ستجگ ساچے لگنا بھاگ، کلجگ بھجنا واہو داہیا۔ ست دھرم دا دیک جگے چراغ، کوڑی کیریا رہن نہ پائیآ۔ چار ورنانا بننا سجن ساک، ناطہ اکو اک رکھائیآ۔ نو کھنڈ پرتھی دسے اک جماعت، اکو پتی دئے پڑھائیآ۔ سرب جیاں دا اکو ایک پُرکھ ابناش، دین دیال وڈی وڈیائیآ۔ آتم پرما تم سب نے گاؤنی گاتھ، آتم پرما تم میلا سہج سُبھائیآ۔ کلجگ آتم میٹے اندھیری رات، دُھر داتا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، چار ورن ربا سمجھائیآ۔ چار ورن تیرا ناطہ، دو جہاناں والی آپ بندھائیندا۔ خوشی منائے دھرتی ماتا، جس اُپر بہہ کے حُکم سُنائیندا۔ گر اوتار کہن شاہ پاتشاہ، پیر پیغمبر صفت صلائیئیندا۔ بھگت بھگوان آگے کرن ارداسا، نیوں نیوں

سیس جھکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہکلنک نرائن نر، دھرنی تیرا پُورا کرے ور، کیتا قوَل پُورا آپ کرائیندا۔ تیرا قوَل پُورا کرن آیا، ہر سَتگر پھیرا پائیا۔ ہر سنگت ساچا جوڑ جُڑایا، وِجی نام ودھائیا۔ مان تان اک رکھایا، چار ورن سرنائیا۔ سچ نشان جس دھام جھلایا، سو بھومکا سوہیا پائیا۔ سَتجگ ساچے ملے وڈیایا، وڈھی خور رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پچھلا لہنا دینا دیوے ور، ور داتا ویس وٹایا۔ لہنا دینا ور ہویا پُورا، مکی جگت جُڈائیا۔ پایا درس پرہہ حاضر حضُورا، گھر ملیا بے پرواہیا۔ بل ویکھے دُور دُراڈا سچکھنڈ کی پرہہ چن کیتا پُورا، جو میرے نال قوَل گیا نبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ بل کہے واہوا میرے بھگوان، وڈی تیری وڈیائیا۔ تُوں بھومی لئی میتھوں دان، اپنی جھولی پائیا۔ اوہ بھومی منگے تیتھوں دان، اپنی منگ منگائیا۔ میں ویکھاں مار دھیان، نیتر نین اٹھائیا۔ پرہہ تُوں پُورا چن کیتا آن، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ کِریا کر کے مینوں درگاہ دتا مان، سنگھ گُردیال ملی وڈیائیا۔ پندراں کتک اسیں سارے رل کے تیرے آگے کرنا اک سوال، چار جگ جو بیٹھے جھولی پائیا۔ تُوں سانوں خوشیاں نال دیویں جواب، اسیں منگنا چائیں چائیا۔ جس وست دا لیندے رہے خواب، نت نوت دھیان لگائیا۔ کی اُس دا لیکھا دیویں حساب، پچھلا کھاتہ پھول پھولائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، بل سچ دئے جنائیا۔ پنچے مل کے کرو بیننتی، سچکھنڈ نواسی آپ جنائیا۔ ویکھو اپنی بیہویں سمتی، سمت گیا وقت لنگھائیا۔ آگے بنے اگتی بنتی، بناوٹ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سب دی آسا پُور کرائیا۔ سب دی آسا پُور کراوانگا۔ نراسا روپ نہ کھئے وکھاوانگا۔ پُرکھ ابناشا دھار چلاوانگا۔ راکھا بن کے نرگن ہو کے مات آوانگا۔ ساکہ دُھر دا پھول پھولوانگا۔ داتا دیونہار آپ اکھاوانگا۔ خالی کوئی نہ در توں مُڑدا، جس تُوں اپنے در بُلوانگا۔ سچ پریتی نال جُڑدا، جس تُوں اپنی ریت جناوانگا۔ سَتگر درشن سؤدا نہیں ٹھڑ دا، تھوڑیوں بُہتی کر وکھاوانگا۔ ایہ رس مٹھا نہیں کوڑ دا، امرت رس چواوانگا۔ سَتگر بندہ نہیں پھردا تُردا، نرگن نُوں چمکوانگا۔ کیسے گکھوں کدے پرہو نہیں جمدا، ہرکھ سوگ نہ کھئے رکھاوانگا۔ اپنی کرنیوں کدے نہ مُڑدا، کرنی کرتا کار کھاوانگا۔ کلجگ ویکھو بیڑا رُڑھدا، جن بھگتاں پار لنگھاوانگا۔ کوڑی کِریا ویکھو ہندی مُردا، سچ سچ آپ پرکھاوانگا۔ چن پُورا ہووے

گوبند گر کا، ہر کا نام اک سالوانگا۔ لکھ چوراسی فرنا اکو پھردا، آتم پر ماتم بول پڑھاوانگا۔ لیکھا جانا اگئی دھر دا، دھر مستک ویکھ وکھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا میل اک ملاوانگا۔ اچرج کھیل وکھاوانگا۔ سبج سہیل بن کے آوانگا۔ دھام نویل ڈیرہ لاوانگا۔ گر چیل پندھ مکاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے سو بہا پاوانگا۔ پرہو ساچا کون گھر سہائینگا۔ جس ویلے مات آئینگا۔ نرگن روپ وٹائینگا۔ حاضر حضور نظری آئینگا۔ منسور وانگ پھیر نہ سولی چڑھائینگا۔ شمس تبریز وانگ نہ کھل لہائینگا۔ کبیر وانگ نہ جل رڑھائینگا۔ پر بلا د وانگ نہ تھم تپائینگا۔ دھرو وانگ نہ جنگل گھلائیینگا۔ کی کرپا، اپنی مہر نظر نال ترائینگا۔ کی پھیر وی پائینگا پپتا، کلجگ انت انت زلائینگا۔ سانوں پورا کرا نسچا، در تیرا اکو نظری آئیگا۔ جے تیرے ہو کے جونی پیئے کیٹ وشٹا، پرہ تیرا نام نہ کئے دھئیے گا۔ سانوں نہیں لوڑ سورگ بہشتا، بہشت سورگ تیرا بہگت کدی نہ جائے گا۔ جنہ رکھیا تیرا اشٹا، سو انت تیری جوت مل جائے گا۔ اگی آسو دا سچا پروشٹا، پتہر میسور سب اُتے دیا کھائے گا۔ ایہ دھر دی کرائے لکھتا، گرمکھ لیکھک کلجگ انت وکھائے گا۔ بانی بودھ دا بن کے بکتا، بختاور اپنا حکم منائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، منسا سب دی پور وکھائے گا۔ دھرنی کہے میری آسا پوری، نو نو چار وجی ودھائیا۔ میں دئے جوڑ کھڑی حضوری، ہر درشن اکو پائیا۔ پرہ میری کٹ دتی مجبوری، مُشکل کوئی رہن نہ پائیا۔ میرے اُتے سنگت بہ کے مینوں دتی دھوڑی، میری خاک خاک لیکھے لائیا۔ نہ مان رہا مغروری، ابھان نظر کئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا لیکھے پائیا۔ میرا لیکھا لیکھے لہنا پا، میرے مہروان مہروانا۔ میں در نیانی بیٹھی سیس جھکا، میرے سورپیر مرد مردانہ۔ میری دینی تقدیر مٹا، میرے کاتب قلم مارنہار نشانہ۔ میرا زنجیر دینا تڑا، لیکھا چکا شرع چھری ایانا۔ میرا مندر دینا سہا، چار ورنان میل ملانا۔ میرا کھنڈر دینا وسا، گرمکھ ساچے نال رلانا۔ میرا اندھیرا دینا چکا، نرگن نور جوت پرکاش کر بہانا۔ مینوں میرا تیرا بھلے نہ ناں، تون میرا میں تیرا ناطہ جڑیا سری بھگوانا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر آ کے دتا ور، میری منسا مٹیا نشانہ۔ منسا پوری کری دھول، دھرنی دھرت دئے وڈیائیا۔ نور الہی ایکو اول، ایکنکار پھیرا پائیا۔ پورا کیتا قول کول، بے پرواہ سہج سکھدائیا۔ جن بھگتاں اندر جائے مول، مؤلا

رُپ وٹائیا۔ پار کرے بھوجل، شوہ دریا نہ کھئے زڑھائیا۔ پاوے سار جل تھل، مہیئل کھوج کھوجائیا۔ گھر وکھائے اچل، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ گرمکھ وڈیائی تیری بل، بل تیرا اکو نظری آئیا۔ اگی آسوسب دا سوال ہویا حل، جگت چوراسی کٹی پھایا۔ پرہہ ملن دا اکو پھل، آون جاون رہن نہ پائیا۔ رل مل ڈھولا گاؤ سیری بھگون، ڈھر دا راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہککنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا ڈھر دا دان، جے جے جیکار دو جہان گر اوتار پیر پیغمبر وشن برہما شو در دوار آ کے جس جس جس نال مل کے رہے گائیا۔

* ۲۲ آسوس ۲۰۲۰ بکرمی منگل سنگھ دے گرہ پکھووال ضلع لدھیانہ *

ستجگ کہے پرہہ بخش دات، پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ سچ پڑیتی دے نات، بدھاتے اپنی دیا کھائیا۔ چار ورن بنا سجن ساک، ساچا سنگ رکھائیا۔ گھٹ اندھیرا کھول تاک، مہر نظر اٹھائیا۔ پورا کر بھوکھت واک، بیہو ابھید جنائیا۔ کلجگ اتم مکے واٹ، مارگ ساچا اک سمجھائیا۔ سچ پڑیتی جڑے ساک، سجن اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ڈھر دا ور، در تیرے اکھ جگائیا۔ ساچا ناٹھ جوڑ پرہہ، ہر جو تیرے ہتھ وڈیائیا۔ چار ورن میل جھب، جھگڑا جگت دوت مٹائیا۔ امرت جھرنا دے نہہ، رس اکو اک وکھائیا۔ جگت بندھن تھے حد، گھر تیرا نظری آئیا۔ اتم پر ماتم کایا مندر اندر گائے چھند، انحد راگی راگ الاٹیا۔ سرتی شبدی مل کے ملے سچا اند، رس اکو جھولی پائیا۔ کروٹ لے سوامی بدل اپنی کنڈ، بے نظیر نظر نین اٹھائیا۔ جگ چوکرئی گئی بندھ، تیرا ویلا گیا آئیا۔ پھری دروہی نو کھنڈ، نو نو چار رہے کرلاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے ساچا ور، در تیرے سیس جھکائیا۔ ستجگ کہے پرہہ دین دیال، پتپریشور تیری سرنائیا۔ کر کرپا من میرا سوال، خالی جھولی رہا وکھائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی تیری سچ سچی دھرمسال، دھرم دوارا اکو نظری آئیا۔ جس گھر منگن شاہ کنگال، راج راجان دھیان لگائیا۔ سو در ویکھ سیری بھگوان، نرگن نرویر پھیرا پائیا۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن ہر بھگت نت تیرا راہ تکان، نج نیتر نین اٹھائیا۔ ٹوں ویکھ پرہہ جو آن، مہروان دیا کھائیا۔ ساچا

دے اک گیان، آتم انتر بوجھ بُجھائیا۔ کوڑا لہنا چُکے جگت جہان، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، میری ساچی دھار بندھائیا۔ سَتجگ کہے میری دھار بتھ، پرہہ وڈے تیری وڈ وڈیائیا۔ ساچا راگ سُنا کن، دُھر دی بانی بودھ اگادھ سمجھائیا۔ کر پرکاش اندھیرے اتھ، نِج نیتر دے کھلایا۔ آپ بنا اپنے جن، سِر سمرتھ ہتھ ٹِکائیا۔ تیرے آگے من تن، تن من تیرا رُوپ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا دینا اک ور، میری آسا پُور کرائیا۔ سَتجگ کہے میں تیرا بچھ، پرہہ ملے چرن سرنائیا۔ اکو پچن کرنا سچا، ساچی سِکھیا دے درڑائیا۔ ہر بھگت تیرا کوئی نہ رہے کچا، جس ملیا بے پرواہیا۔ جگت زنجیری لاه رسا، شرع شریعتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ تیرا قلعہ کوٹ اکو سستا، ہوڑا نرگن سرگن رُوپ وٹائیا۔ ہاہا کہے تینوں ہچھا، ٹپی ہنگ برہم سمجھائیا۔ دوہاں مل کے آتم پرما تم ناطہ جڑے سکا، ساچا بندھن اکو پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، ساچی سِکھیا اک وکھائیا۔ ساچی سِکھیا دے گیان، چار ورن ملے وڈیائیا۔ ساچا مندر وکھا مکان، در گھر ساچے خوشی وکھائیا۔ ساچا ناد شبد وجے دُھنکان، دُھن انادی راگ الایا۔ ساچا پوجا پاٹھ دے ایمان، سمرن سچا اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، ساچا مارگ جگت جنائیا۔ ساچا مارگ دس پرہہ آپ، اپنی دیا کھائیا۔ نت نوت رہے تیرا ساتھ، سگلا سنگ نیہائیا۔ مٹے زین اندھیری رات، ساچا چند اک چمکائیا۔ تُوں میرا میں تیری ذات، نرگن نرگن انس بنس سربنس رُوپ وٹائیا۔ میل ملا کملاپات، ناطہ ساچا سنگ نیہائیا۔ سَتجگ ساچی دے دات، داتار تیری وڈیائیا۔ چار ورن بنے اک جماعت، چاروں کُنٹ خوشی وکھائیا۔ سرشٹ سبائی ناری پُرش بتھ نات، ناطہ تن نال ملائیا۔ اندر کھول بند تاک، دوہاں دینا نام جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ سَتجگ تیری دھار چلاوانگا۔ نرگن نرُویر رُوپ وٹاوانگا۔ چار ورن گنڈھ پواوانگا۔ ساچا سنگ آپ نیہاوانگا۔ نام مردنگ شبد سُنواوانگا۔ کارج اند اک وکھاوانگا۔ سرتی شبدی بیڑا بن، کھیوٹ کھیٹا رُوپ وکھاوانگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سرشٹ سبائی دیواں اکو چھند، سوبلا ساچا راگ الاوانگا۔ سوہنگ ساچا راگ پرہہ الئے گا۔ مہاراج اپنی دیا کھائے گا۔ شیر سینگھ رُوپ بن کے، دو جہاناں بھے وکھائے گا۔ وشنوں وشنو بھنڈار بھر کے، دو جہاناں آپ ورتائے گا۔ بھگوان ساچے تخت چڑھ

کے، جے جیکار سرب کرائے گا۔ ستجگ تیرا مارگ دھرت اُپر دھر کے، دھرنی دھول آپ سمجھائے گا۔ چار ورن جگت ناٹھ کرن سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان جے جے کر کے، سچ وبارا اک وکھائیا۔ ساچا ڈھولا اکو پڑھ کے، در تیرے الکھ جگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ ریتی آپ چلائے بن مندر مسیتی، آتم پرما تم ساچی بوجھ بُجھائیا۔ آتم پرما تم دس کے پتی، پتپریشور دئے جنائیا۔ سُرَت سوانی جنائے نارستی، دھیرج جت اک درڑائیا۔ دوہاں کھیل کرے پُرکھ سمرتھی، سمرتھ اپنی دھار چلائی۔ نام گانا بٹھے ہتھیں، ڈوری تند نہ کھئے ٹڑائیا۔ پیا پریم مل کے خوشی وکھائے سخی، ساچا منگل اکو گائیا۔ دوہاں وا لگے کدے نہ تتی، جو پُرکھ اکال چرن دھیان لگائیا۔ آد جگاد گر اوتار پیر پیغمبر ساچی دے کے گئے متی، شبد سندیسے جگت سُنائیا۔ گھر وچ گھر مِلاؤ اکھی، آخر اپنا بھیو مٹائیا۔ دُولت دھنّ داج سچا لؤ نام ہٹی، دوجی وست کم کھئے نہ آئی۔ پریم پریتی اندر کھٹو کھٹی، کھٹکا مکے جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ تیرا مارگ سِری بھگوان آپ لگائیا۔ تیرا مارگ لگے جگ، جگ جیون داتا آپ لگائیا۔ سرِشٹ سبائی اکو بٹھے تگ، تندن تند اک وکھائیا۔ چار ورن اک سُنائے چھد، چھند اکو اک سمجھائیا۔ چار کُنٹ اک وکھائے حد، حدوُد اور نہ کھئے سمجھائیا۔ میل ملائے جو پورب جنم کرم ہوئے اڈ، ناٹھ جگت جوڑ جڑائیا۔ لیکھا جان رتی رت، رتی رت سوہبا پائیا۔ ستجگ تیری برہم مت، پاربرہم دئے سمجھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن چلے سچا رتھ، رتھ رتھوہی آپ اپنی سیو کھائیا۔ رل میل سارے آتم پرما تم سوہنگ ڈھولا گاؤنا گتھ، گا گا شکر منائیا۔ جگت ووبار وچ سنسار پُرکھ نار اکو نام کرے وس، واسطہ پُرکھ اکال اپنے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا مارگ لوکات مار جھات شبد اگھی دئے دات، داتا دانی آپ وکھائیا۔

* ۲۲ آسُو ۲۰۲۰ پکرمی ناظر سنگھ دے گرہ پگھووال ضلع لدھیانہ *

سِت دھرم ہوئے پرکاش، سچ سچ دیوے پرہہ وڈیائیا۔ کوڑا اندھ جائے وناس، ابناشی کرتا ڈیرہ ڈھابیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء پائے ساچی راس، نرگن گوپی کاپن اُپائیا۔ جن بھگتاں وسے سدا پاس، نرکار نرویر اپنا سنگ رکھائیا۔ جنم جنم کرم دی پوری کرے آس،

آسا ترسنا میٹ مٹائیا۔ آتم پر ماتم دیوے ساتھ، گھر سجن سنگ نبھائیا۔ ساچی پوجا دسے اکو پاٹھ، منتر انتر اک جنائیا۔ سروور نہائے ساچے تاٹ، گھاٹ اکو اک چڑھائیا۔ آن جان مٹاوے واٹ، لکھ چوراسی پنڈھ مکائیا۔ ستجگ ساچی دیوے دات، وست امولک آپ ورتائیا۔ سوہنگ نام وڈ کرامات، کرم کانڈ ڈیرہ ڈھاپیا۔ چار ورن بنائے اک جماعت، اکو نور ظہور کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا مارگ اک لگائیا۔ ساچا مارگ سچ سنتوکھ، ست ستوادی آپ لگائیا۔ جن بھگتاں میلے دھر سنجوگ، گھر میلا سہج سُبھائیا۔ نام اگنی دیوے چوگ، سوہنگ ہنسا مانک موتی رُوپ وٹائیا۔ جنم کرم دا کٹے روگ، دُرمت میل دھوائیا۔ لیکھ چکائے ہرکھ سوگ، چنتا غم نہ کھئے رکھائیا۔ ہو سہائی لوک پرلوک، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ سچ لگائے نگارے چوٹ، شبدا انادی دُھن اُپجائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، کوڑ اندھیارا دئے گوائیا۔ سرشٹ سبائی کڈھ کھوٹ، سچ سچ اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نام جنائے دُھر سلوک، دُھر دی بانی بان نرالا تیر لگائیا۔ ست دھرم دیوے ستواد، ست ستوادی دیا کھائیندا۔ ویکھ کھیل برہم برہما، برہمانڈ بھو چکائیندا۔ جس رچنا رچی آد، سو جگ چوکری حکم ورتائیندا۔ دو جہان سُنائے دُھر دا ناد، شبدا سندیسہ راگ الائیندا۔ سنت سہیلے سجن کاڈھ، گرمکھ اپنے رنگ رنگائیندا۔ آتم پر ماتم کایا مندر اندر کرے لاڈ، پریم پریتی ساچی ریتی اک سمجھائیندا۔ میٹ مٹائے واد وواد، وکھ امرت رُوپ وٹائیندا۔ سُرتی شبدا رچ کے کاج، گھر سوہبر اک وکھائیندا۔ دوہاں مل کے بنے دھرم سماج، ساچا منگل سوہلا اکو راگ سُنائیندا۔ تیرا میرا بنیا ساتھ، جگت وچھوڑا پنڈھ کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، وست امولک دیوے دات، ستجگ ساچی دھار آپ جنائیندا۔ ست سنتوکھ دھیرج دیوے دان، اگیان اندھیر مٹائیا۔ دھرم جھلائے اک نشان، برن ورن سرنائیا۔ مندر وکھائے دُھر مکان، سچکھنڈ ساچے ہوئے رُشنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے سپس جھکان، در بیٹھے لکھ جگائیا۔ درویش ہو کے منگن دان، بھگت سنت خالی جھولی آگے ڈاپیا۔ داتا دانی وڈ مہروان، دیونہار اک اکھوائیا۔ ستجگ تریتا دواپرنگن سرگن کھیل کر مہان، مہا اکتھ کتھ دئے پرگٹائیا۔ ستجگ ساچے تیرا لیکھا دیوے آن، انڈھڑی اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی وست ملے ستگر مت، من مت کوڑی کرپا دئے مٹائیا۔ دھیرج جت ست دھرم،

دھرم آتما آپ جنائیندا۔ نہکرمی کرے اپنا کرم، کایا کپڑ ویکھ وکھائیندا۔ جن بھگتاں کھول ہرن پھرن، نیتر نین اکھ جنائیندا۔ اندر وڑ کے آئے پھرن، باہروں روپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیندا۔ صاحب ستگر ترنی ترن، تارنہارا ایکنکارا اپنی دیا کمائیندا۔ ناطہ توڑ برن ورن، ذات پات ڈیرہ ڈھابندا۔ سرب جیواں دیوے اکو سرن، سانجھا پیر ہر اکھوائیندا۔ مورتھ موڑھے جھوٹھے دھندے مرن، گرمکھ گرسکھ اکو بوجھ بوجھائیندا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی سد منگو اکو سرن، آد جگاد جگ چوگری جو جنچرن کول کول چرن اکو رنگ وکھائیندا۔ --- کایا اندر خواہش دو، گھر گھر وچ ڈیرہ لائیا۔ اک بندھن جگت موہ، اٹھے پھر سنگ نبھائیا۔ اک خواہش بن نرموہ، راہ تگے بے پرواہیا۔ کیرپا کر جس نال اپنی خواہس دیوے چھوہ، سو خواہس خالص روپ وٹائیا۔ در آ کے سنن اکھی سو، اکھ پرتکھ بھیو چُکائیا۔ کون دھار کایا مندر اندر کرے ٹوہ، ویکھے انڈٹھڑا تھائیا۔ جس پریم پریتی وچ ملے لو، لوکائی پرکاش بیٹھن سپس جھکائیا۔ سو خواہش ویکھے اوہ، جس کایا اندر خواہش خواہش وچ پرگنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، انتر اچھیا اک جنائیا۔ انتر اچھیا منزل محبوب، مہدود نظری آئیا۔ نظری آئے ثابت ثبوت، صدق صبوری دئے نبھائیا۔ بھاگ لگائے کایا کلبوت، کلمہ اک جنائیا۔ نظری آئے نقشہ عروج، در گھر ساچے خوشی منائیا۔ چڑھ کے پیکھت منزل مقصود، مقصد اپنا حل کرائیا۔ ساچی خواہش دیوے اپنا اک ثبوت، انتر انتر اک لو لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ویکھنہارا ڈونگھی بھوری گھر گوری کھائیا۔ انتر خواہش سچ پُرکھ، پیکھت جگت لوکائیا۔ نیتر خواہش ہر درس، سرون سنن جس بے پرواہیا۔ من خواہش ہیوے ہرن پھرن، اکو اک بوجھائیا۔ کون کھیل کرے کرنی کرن، کرتا اپنا بھیو چُکائیا۔ کس مندر کس دوار کس گھر کس گرہ آئے ورن، دروازہ کون کھلائییا۔ کون نام کون رام کون شام کون اکھڑ وکھڑ آئے پڑھن، صفتی صفت صلاحیا۔ ہرجن آسا لیکھا چُکے مرن ڈرن، پاربرہم پرہہ سری بھگوان اکو نظری آئیا۔ جگت آسا گرمکھ کدے نہ سڑن، مایا متا موہ نہ کھئے رکھائیا۔ ہرجن آسا کھیل ویکھ کرنی کرن، فُدرت قادر ویکھ خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، آسا خواہش خواہش خالص خالص ثالث دئے سمجھائیا۔ خواہش ثالث دیوے دلیل، اشارہ اک لگائیا۔ چل کے ویکھ کون وکیل، دھر قانون سمجھائیا۔ جس دی ایتھے اوتھے سدا منظور آپیل، بری خانہ دئے پرگنائیا۔ اوہ ساول سُندر چھیل چھیل، کس خواہش وچ لوکات پھرے

واہو دابیا۔ خوابش کہے نظر نہیں آؤندا بستر نیل، نیلا نیلی دھاروں پار نہ کھئے وکھائیا۔ خوابش کہے نہیں اوہ جس مارے بھیل، مُکٹ بین کول نین بے پرواہیا۔ خوابش کہے نہیں اوہ جن راون ماریا نال سین، سیناپتی رام روپ وٹائیا۔ سچ خوابش ویکھے اپنے نین، نیج نیتز اکھ گھلائیآ۔ بھگت آشا سنت خوابش رل مل در ساچے منگن بہن، گھر بہ کے خوشی منائیا۔ اگتی خوابش رسنا کوئی نہ سکے کہن، نکھی خوابش جیو جنت سارے ڈھولا گائیا۔ ساچی خوابش چکاوے لین دین، پورب جنم لیکھا جھولی پائیا۔ جو خوابش سچ وست آئے لین، تِس لال امولک لبھے نام ندھان، بن قیمت ہتھیں آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، انتر خوابش انتشکرن شدھ ویشیش، ست گن ست منگ منگائیا۔

* ۲۲ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی بیبی بھگوان کور دے گرہ پگھووال ضلع لدھیانہ *

جن بھگتاں پرہ دیوے مان، انتر آشا پور کرائیا۔ اننگیا دیوے دھر دا دان، نام امولک وست جھولی پائیا۔ آناشکت دیوے شبند گیان، نرگن اپنا بھیو چکائیا۔ در گھر ساچے کر پروان، مہر نظر نین تکائیا۔ جنم کرم کٹ جہان، جیون اپنے لیکھے پائیا۔ سچ دوار سچکھنڈ اتم کھڑے آن، بن سیوک سیوک کھائیا۔ جس جن رسنا جہوا بتی دند انتر آتم دھیان رکھ گایا سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، تنہاں ایتھے اوتھے ویلے انت دکھ نہ لاگے رائیا۔

* ۲۲ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی سادھو سنگھ دے گرہ پگھووال ضلع لدھیانہ *

ہر سنگت لیکھے لگی سیوا، پورب لیکھا نال ملائیآ۔ امرت پھل دیوے میوہ، رس مٹھا چرن پریت جنائیا۔ گرسکھ چچیاں پچھے کر کے بیوا، گر داتا آیا پھیری پائیا۔ جس صفت کردی رہی رسنا جہوا، جگ چوکری صفت صلاحیا۔ پرگٹ ہو الکھ ابھیدا، بھیو انتر رہا جنائیا۔ گرمکھ وڈا دیوی دیوا، دیوت سرُ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، لیکھا لیکھے وچ لگائیا۔ ہر

سنگت تیری سیوا اپار، اپر اپاری ویکھ وکھائیا۔ جس دی مسل نہ ملے وچ سنسار، مشال دے سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ اک اک سکھ وچ دُھر دا دھریا آپ پیار، روم روم خوشی منائیا۔ پلک اکھ پرتکھ کر دیدار، دید عید خوشی منائیا۔ کٹ کے منزل آیا پروردگار، ہردل عزیز بن کے پھیرا پائیا۔ آوندے جاندے ویکھ گریسکھ میت مُرار، نٹھے پھردے واہو داہیا۔ اکو آس پرہہ ملے میت مُرار، مِت پیارا نظری آئیا۔ پُرکھ اکال کہے میں در آیاں سب دی کراں سنہال، آپ اپنی گود اٹھائیا۔ شاہ ہو کے در بھگتاں بناں کنگال، کنگالوں شاہ رُوپ وکھائیا۔ نرگن میلا سرگن کر پروان، نام پروانہ اک جنائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ بناں اٹھاراں بھگت کیسے نہ ملیا بھگوان، لکھ چوراسی آئی گئی اٹھ اٹھ لوکيات پھیرا پائیا۔ جنہاں ملیا سو کوک گئے پُکار، اُچی اُچی راگ الاٹیا۔ کلجگ ویلا اتم رکھو یاد، یادداشت گئے سمجھائیا۔ نرگن ہو کے نرویر نرنکار سچ سنے فریاد، عدالت اکو گھر لگائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جنہاں تھوڑی تھوڑی دیندا ربا داد، کلجگ اتم سارے بھانڈے پورے دئے کرائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کاڈھ، کاڈھ اپنی دئے سمجھائیا۔ نردھن ہو کے کرے لاڈ، سردھن رُوپ وکھائیا۔ کھیوٹ بن چلائے جہاز، بیڑا اپنے کندھ ٹھائیا۔ سیوک بن مارے آواز، گرمکھ آپ جگائیا۔ آؤ ویکھو دُھر سماج، سچ سمگری دئے جنائیا۔ جس گرہ جس گھر جس مندر اکو آتم پر ماتم ہووے کاج، دوجا سگن نہ کھئے منائیا۔ آد جگاد جگ چوگری جن بھگتاں نال اک رواج، ریتی بدل کدے نہ جائیا۔ سچ دوارا ویکھو بھاج، بن کے سچے پاندھی راہیا۔ جس گرہ مندر اندر گر اوتار پیر پیغمبر خوشیاں نال کرن ناچ، ڈھولا گیت اگم گائیا۔ اوس گھر دا ساچے در دا نرائن نر دا لؤ سواد، انرس اپنا دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سنگت لہنا لہنا لیکھے لے لگائیا۔ ہر سنگت آسا منسا پور، پوری اچھا آپ کرائیا۔ جنم مرن ڈکھ ہویا دُور، جم ڈنڈ سیس نہ کھئے لگائیا۔ پرہہ ٹھاکر پایا حاضر حضور، بھو ساگر لے ترائیا۔ نام پیالہ دے کرے مخمور، خُماری اکو اک چڑھائیا۔ جن بھگتاں نام کرے مشہور، مشہوری اپنے نام نال کرائیا۔ چار کُنٹ بخشے سچا نور، نور نورانہ بے پرواہیا۔ در آیاں پچھلے بخشے سرب قصور، آگے بھرم نہ کھئے بھلائی۔ جن بھگتو کلجگ اتم ویلا پاربرہم پرہہ بنیا آپ مزدور، بن چاکر سیوک سیو کرائیا۔ تہاڈے اندروں کوڑا کِرکٹ ربا ہونجھ، نام بہارا ہتھ اٹھائیا۔ پھڑ پھڑ چتر سگھڑ بنائے موركھ مؤڑھ، ساچی وِدیا اک سمجھائیا۔ مایا ممتا کڈھے ہوئے غرور، نام سرور اک چڑھائیا۔ سب دی آسا

منسا کرے پور، دردی دردیاں درد ونداٹیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سنگت ہوئے سہائیا۔ ہر سنگت تیری آسا پئی، پرہ پورن آشا آپ کرائیا۔ جس دا کوئی بھیو نہ پاوے سن سادھی سنی، اندر وڑ نظر کیسے نہ آئیا۔ جیہنوں لہدے پھردے وڈ وڈ گئی، گیان شاستر رہے درڑائیا۔ سو گرمکھ دوارے صاف کرن آیا کایا گئی، ماٹی ہانڈی پوج پچائیا۔ مہروان ہو کے سنج گھر سُنائے دھنی، دھن اپنا نام جنائیا۔ سرت سوانی نہ رہے بُنھی، ہوچھی مت دئے گوائیا۔ پریم پٹولا سر تے دیوے چُنئی، اوڈھن اکو اک رکھائیا۔ گرمکھ گرسکھ تیری چوٹی کدے نہ جائے مئی، سیس جگدیش اپنا ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہر سنگت دئے وڈیائیا۔ ہر سنگت تیرا سوہنا گھر، پرہ ساچی بنت بنائیا۔ جس گرہ آ کے جائے وڑ، اپنا پھیرا پائیا۔ پریم پریتی اکھڑ لئے پڑھ، سچا نام جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن تیرا لیکھا لیکھے پائیا۔ لیکھا لیکھے پائے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ سرب جیاں بن ماٹی باپ، پتا پوت گود سہائیا۔ سچ سندیسہ اکو آکھ، اکھڑ وکھڑ کرے پڑھائیا۔ نرگن نور کر پرتکھ، پاربرہم پرہ بھیو کھلاٹیا۔ ہر سنگت ہويا پرہ وس، گرمکھ گرسکھ بیٹھے گھیرا پائیا۔ پریم پریتی اندر بن ڈھاہیوں گیا ڈھٹھ، آپ اپنا بل گوائیا۔ اندر وڑ کے سچ پیار دی لائے سٹ، ٹھوکر اکو نام رکھائیا۔ سو گرمکھ گرسکھ چرنیں جائے ڈھٹھ، جس اندر مندر بہ کے اپنا حکم جنائیا۔ بن کھا دھیاں پیتیاں بن رسنا جہوا دیوے سچا رس، رس امرت اک چکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جگت وسورے دیوے متھ، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ ہر سنگت سیوا ہوئی قبول، سو ستگر دیا کھائیا۔ دھوڑی ٹگا مستک لائے دھول، دھر دی ریکھ دئے وکھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ کدا آیا سولیوں سول، کلجگ اتم سول کندا کئے رہن نہ پائیا۔ آگے رائے دھرم منگے نہ کئے محسول، لیکھا لین کئے نہ آئیا۔ نظری آئے آپ محبوب، مُحبت اپنے نال نبھائیا۔ پنجاں دتا آن ثبوت، جو سچکھنڈ بیٹھے سوہا پائیا۔ بے شک ساڈا نہیں ربا کلبوت، کایا ماٹی جگت ملاٹیا۔ گھر ملیا اچ عروج، محل اٹل ہوئی رُشنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر سنگت سیوا اپنی جھولی پائیا۔ ہر سنگت سیوا ہوئی پروان، پرہ پورن پرماتما آپ جنائیندا۔ ہر سنگت میلا نہیں کوئی جگت دیوان، دیوانیاں کھلیاں رملیاں میل ملاوا آپ ملائیندا۔ آتم پرماتم دئے احوال، حال اپنا آپ سمجھائیندا۔ رل مل جنہاں گھالی گھال، تنہاں

گرمکھاں اُتوں گھولی گھول گھائیندا۔ کر کِریا حل کیتا سوال، زیر زیر رُوپ نہ کھئے رکھائیندا۔ آپے ویکھ مُریداں حال، خوشی خوشی نال وڈیائیندا۔ دوس زین پریم پریتی وجدا ربا تال، ڈورُو ڈنکا شبد نال رکھائیندا۔ آتم پر ماتم کھندی رہی دین دیاں، واہوا تیرا بھیو سمجھ کھئے نہ پائیندا۔ کلجگ انت سِری بھگونت جگت نائیاں ویکھیا حال، ہرجن اپنے رنگ رنگائیندا۔ لہیاں کوئی نہ سکے بہال، چاروں کُنٹ دہ دشا سنگ نظر کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گرمکھ گرسکھ لائے لڑ، جیتن جڑ دوویں پھڑ اپنے گھر بہائیندا۔

* ۲۲ آسُو ۲۰۲۰ یکرمی سُرجن سِنگھ دے گرہ پکھووال ضلع اُدھیانہ *

ستگر کِریا گرمکھ تردا، دو جہان ملے وڈیائیا۔ لیکھا چُکے جنم مرن دا، آون جاون رہن نہ پائیا۔ لہنا دیوے پورب جنم دا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ ایہو پھل ساچی سرن دا، دو جہان ہویئے سہائیا۔ مانس جنم ساچا ویلا پورے چڑھن دا، نام ڈنڈا ہر جو ہتھ پھڑائیا۔ وقت سہنجنا آتم پر ماتم ملن دا، بن جگدیش ملنی نہ کھئے کرائیا۔ لیکھا چُکے چوراسی جوں پھرن دا، مات گرہ نہ کھئے بھوئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، بخشنہار اک سرنائیا۔ بن ستگر پورے کوئی نہ ملدا، ملنی ہر نہ کھئے کرائیا۔ گر ستگر بھیو جانے ساچے دل دا، دلبر داتا وڈ وڈیائیا۔ ورتے کھیل اگتی تِل دا، تِلک اکو مستک لائیا۔ گرمکھ پریت صدق صبوری اُتوں کدے نہ ملدا، لکھ چوراسی نیئا ڈولے سرب لوکائیا۔ سِری بھگوان صاحب سلطان مہروان جس نوں ملدا، سو جگت ناطہ دئے تڑائیا۔ لیکھا چُکے اندر لگی سِل دا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان دئے سرنائیا۔ بن ستگر پورے ملے نہ مندر، گھر وجے نہ نام ودھائیا۔ اندھیرا چُکے نہ ڈونگھے کندر، ساچا دیپ نہ کھئے رُشنائیا۔ بہاگ لگے نہ اندھیرے کھنڈر، ست نظر کھئے نہ آئیا۔ من بٹھے نہ کوئی بندر، واسنا جگت نہ کھئے مکائیا۔ نین شرمائے نہ کھئے سوری چندر، جوتی نور نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ستگر پورا سدا سہائیا۔ بن ستگر پورے کھئے نہ رکھے لاج، لاجونت نہ کو اکھوئیا۔ بن ستگر پورے کوئی نہ بدلے سماج، ساچی دھار نہ کھئے

پرگٹائیا۔ بن ستگر پورے دھر دا کوئی نہ کرے راج، گرمکھ رعیت نہ کھئے بنائیا۔ بن ستگر پورے کوئی نہ بنے سچا سادھ، سچی سادھنا ہتھ کسے نہ آئیا۔ بن ستگر پورے کوئی نہ کرے کاج، کرنی کرتا اپنی آپے دئے جنائیا۔ بن ستگر پورے کوئی نہ مارے آواز، پورب جنم دے سوئے آپ اٹھائیا۔ بن ستگر پورے کوئی نہ کرے مجن ماگھ، چرن دھوڑ اشنان وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جگ چوکری ہرجن دیوے مان وڈیائیا۔ بن ستگر پورے کوئی نہ کرے سیوا، چاکر روپ نہ کھئے وٹائیا۔ بن ستگر پورے کوئی نہ لائے مستک تھیوا، جوت لاٹ نہ کھئے رُشنائیا۔ بن ستگر پورے کوئی نہ کھولے بھید ابھیوا، انہو پرکاش نہ کھئے کرائیا۔ بن ستگر پورے کوئی نہ لاوے لیکھے گایا رسنا جہوا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا سچا ور، آد جگادی اکو نر، نر نرائن شاہ پاتشاہ شہنشاہ پُرکھ اکال اکھوائیا۔

* ۲۲ آسو ۲۰۲۰ بکرمی سردارا سنگھ دے گرہ پکھووال ضلع لدھیانہ *

دھرم سماگم پیا بھوگ، وجی جگت ودھائیا۔ کرم سماگم چُکیا روگ، دینن دیا کمائیا۔ سچ سماگم دسیا جوگ، چار ورن سمجھائیا۔ ہر سماگم دھر سنجوگ، دھر سنجوگی میل ملائیا۔ نر سماگم درس اموگھ، نر ہر نرائن کرائیا۔ نام سماگم شبد چوٹ، سو ستگر آپ لگائیا۔ منکھ سماگم کوڑی کریا کھوٹ، پنج تت ہلکائیا۔ گرسکھ سماگم لوک پرلوک، وشن برہما شوگن گندھرب سُرپت اند رہے جس گائیا۔ بھگت سماگم دھر سلوک، ساچا ڈھولا نام سُنائیا۔ بھگت بھگوان سماگم جن بھگت دوارے آپے پہنچ، جگ وچھڑے میل ملائیا۔ آتم پرماٹم سماگم سارے رہے لوچ، بن ستگر پورے لوکات نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، بھگت سماگم کر پروان، مہروان دے دان، کر دھیان ہر سنگت در آئی دھر دے لیکھے اپنے گھر لگائیا۔

* ۲۲ آسو ۲۰۲۰ پکرمی عدالت سنگه دے گرہ آندلو ضلع لدھیانہ *

کلجگ کہے پرہ ساچے پتا، سو پُرکھ نرنجن تیری سرنائیا۔ چوٹھا جگ میں بال نگا، نیوں نیوں لاگاں پائینا۔ تیرے حکم دا کیتا ساچا پتا، بن پتکاری سیو کمائیا۔ لکھ چوراسی کوڑی کیریا لایا ٹکا، مستک اپنا رنگ رنگائیا۔ تیرا نام صاحب کیتا پھکا، کوڑا گریارا رسنا نال لگائیا۔ سچ سچ نالوں سب دا بدلیا چتا، اپنی دھار دتی ورتائیا۔ کیریا کھیل اک انڈٹھا، انڈٹھری کار کمائیا۔ جیو جنت رس کوئی نہ جانے مٹھا، کوڑا ریٹھا سرب لوکائیا۔ میرا پرہ جی مینوں دے دے حصہ، تیرے آگے میری عرضوئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اکو دینا ساچا ور، میری منسا پور کرائیا۔ صاحب ستگر میرے دین دیال، ہر ٹھا کر تیری سرنائیا۔ میں چھوٹا نڈھا بال نادان، بالی بڈھ اکھوائیا۔ تون شاہ پاتشاہ سچا سلطان، شہنشاہ اک اکھوائیا۔ آد جگادی حکمران، دو جہان سندیس سنائیا۔ وشن برہما شو کرن دھیان، نت نوت بیٹھے دھیان لگائیا۔ گر اوتار دین گیان، جگ چوگری سیو کمائیا۔ لیکھا لکھ شاستر سمرت وید پُران، گیتا گیان بھیو کھلائی۔ کہانی بانی دھر فرمان، سچ سندیسہ مات سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ہر جو تیری اوٹ رکھائیا۔ پاربرہم پرہ میں تیرا سچا سیوادار، جگ ساچی سیو کمائیا۔ سرشٹ سبائی کیتی خوار، چاروں کنت پئے ڈبائیا۔ ناطہ تٹا میت مرار، یاری یار نہ کھئے نیہائیا۔ نو نو چار کیتا دھواں دھار، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا، سادھ سنت روون دھاہاں مار، ساچی منزل ہتھ کسے نہ آئیا۔ گھر گھر اندر واڑ دتا ہنکار، کام کرودھ لوہ موہ نال رلائی۔ آسا ترسنا کر شنکار، مایا ممتا کری گڑمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اکو دینا ساچا ور، میں ساچی سیو کمائیا۔ ویکھ پرہ میرا زور، تیرے حکمے اندر کھیل کرائیندا۔ لکھ چوراسی کیتی ٹھگ چور، گھر گھر ٹھگی اک وکھائیندا۔ پنچ وکارا پاوے شور، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیندا۔ بھاگ نہ لگے کایا گور، دیپک جوت نہ کھئے جگائیندا۔ تیرے نال سرتی سکے نہ کوئی جوڑ، میں ادھ وچکار کھڑ کے سب دا پنڈھ مکھائیندا۔ ساچی سکھیا کایا گھر وچوں دیواں ہوڑ، کوڑا کھیل اک وکھائیندا۔ آسا ترسنا بٹھ کے ڈور، ساچی تندی تند بندھائیندا۔ کیریا کھیل ہور دا ہور، ہر جو تیرا حکم سیس ٹکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دینا ایہو ساچا ور، تیرا چھوٹا پت منگ منگائیندا۔ کلجگ کہے پرہ ویکھ میری پھلوڑی، کلجگ انت مہکائیا۔ دھیرج تٹا نر ناری، نر

نرائن نظر کیسے نہ آئیا۔ ست دسے نہ جگت کواری، من مت دئے دُہائیا۔ جیو جنت ہیوئے وبھجاری، کوڑا ناطہ جوڑ جُڑائیا۔ مایا ممتا لا اڈاری، بھجن واپو داہیا۔ جگت ودیا وڈ گیان بنی سنساری، دُهن آتمک راگ نہ کھئے سُنائیا۔ آتم پرما تم لائے نہ کوئی یاری، جگت یارانے رہے ہنڈائیا۔ گھر دیپک جوت نُوں نہ کھئے اُجیاری، مندر سچ نہ کھئے رُشنائیا۔ ملیا میل نہ ہر نرنکاری، نرگن سرگن لیکھا پور نہ کھئے کرائیا۔ نُو کھنڈ ست دیپ آپ وہائی وینہدی دھاری، بھوجل پار نہ کھئے کرائیا۔ اُٹھ ویکھ پرہہ میری وڈی تاری، ترے گن مایا ربا جنائیا۔ پنجاں تتاں لُٹ دِن دِہاڑی، دوس رین اکو رنگ وکھائیا۔ تیرے چرن نہ کوئی چھپائے داہڑی، مستک ٹکا دھوڑ نہ کھئے لائیا۔ من مت سب نوں کرے خواری، گرمت ہتھ کیسے نہ آئیا۔ ہوئے پرکاش نہ بہتر ناڑی، اگنی آگ نہ کھئے بُجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، میں تیرا حُکم سندیسہ پور کرائیا۔ ویکھ پرہہ آ کے اپنا چھوٹا پُت بلوان، جس نوں کلجگ کہے لوکائیا۔ میں اپنا جھلایا نشان، لکھ چوراسی حُکم منائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو دے کے گئے گیان، میں سب نوں دتا بھلائییا۔ سر سروور تیرتھ تٹ جو کر کے آون اشنان، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن تیرا کرے نہ کھئے دھیان، انتر آتم لو ساچی نہ کھئے لائیا۔ نُو کھنڈ پرتمی میرا حُکم میں حُکمران، تیرے حُکم نال سوہیا پائیا۔ کوئی سمجھ نہ سکے مصلیٰ انجیل قرآن، کایا کعبہ کھوج کھئے نہ پائیا۔ اُٹھ ویکھ میرے دین دیال، ثابت رہن نہ دتا کوئی ایمان، عمل سچ نہ کھئے کھائیا۔ گھر گھر وڑیا دسے حرام، جگت شیطان کرے لڑائیا۔ کوڑی کریا کیتا نظام، حُکم اکو اک ورتائیا۔ سادھاں سنتاں دے کے مکھ لگام، چاروں گنٹ ربا بھوائیا۔ تیرا نُوں نظر کیسے نہ آئے بھگوان، بہرم بھلائی جگت لوکائیا۔ واپو میرے صاحب تُوں مینوں دتا دان، میں جگت جیواں دتا ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہروان مہر نظر اُٹھائیا۔ ستجگ کہے پرہہ مینوں تیری اوٹ، تیرے سہارے کھیل کرائیا۔ گھر گھر اندر بھریا کھوٹ، کھوٹی بُدھ سرب وکھائیا۔ کیسے تن نہ لگے نام چوٹ، شبد نگارا ناد نہ کھئے سُنائیا۔ بے شک رسنا باہروں گاؤندے بٹی دند ہونٹ، انتر آتم رام نظر کیسے نہ آئیا۔ سُن سادھی لا کے بیٹھے رہن خاموش، پڑدہ دوئی نہ کھئے چُکائیا۔ دوئے بند کر کے ویکھن لوچ، لوچا پوری نظر کھئے نہ آئیا۔ سب دے اندر ساچی رہن نہ دتی سوچ، سمجھ سمجھ دی دتی گوائیا۔ ویکھ پرہہ ہُن نہ رہیں خاموش، تیرے آگے فریاد سُنائیا۔ اُٹھ کے ویکھ چوڈاں لوک، صدی چوڈھویں دئے دُہائیا۔ چوڈاں طبق ہونی

مؤت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور، تیرے اَکے سیس جھکائیا۔ صاحب سَتگر میرے دین دِیال، وڈ
 وڈے ٹھاکر تیری سرنائیا۔ لوکات ویکھ جگت دهرمسال، کوڑا ڈنکا وجے واہو داہیا۔ نیتر روون شاہ کنگال، اوچ نیچ رہے کُرائیا۔ ساچا
 مِتْر ملے نہ کوئی جہان، جگت چلتر سوبھا پائیا۔ چاروں کُنٹ دے بیابان، نو نو ویرانی اِکو چھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، اِکو دے سچا ور، میں تیرا حُکم پُورا دیواں کرائیا۔ حُکم دے میرے بھگوان، وڈ سچے بھوپ سُلطانا۔ چاروں کُنٹ ویکھ جھلے نشان،
 کوڑی کِریا ہوئی مرد مردانہ۔ صدق صبوری ست دهرم ربا نہ کھئے ایمان، چاروں کُنٹ گرہ گرہ گھر گھر ہوئے حراما۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، آکے ویکھ اپنا گھر، میں کیتا کھیل مہانا۔ کھیل مہان پرہ کیتا آ، تیرا حُکم سیس کُکائیا۔ نو نو چار کھیڑا دتا ڈھاہ، جت
 بُرج کھئے رہن نہ پائیا۔ اندرے اندر جھگڑا دتا وکھا، فیصلہ حق نہ کھئے کرائیا۔ سب دا بدلہ دتا چُکا، چوکتہ ہو کے سیو کمائیا۔ اگھاں بُندیان
 جگت اندھا دتا بنا، تیرا نُور نظر کسے نہ آئیا۔ دین مذہب ذات پات وچ بتاہ دتا رکھا، حد تیری پار نہ کھئے کرائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ
 چھپر چھٹاں ہیٹھ تیرا ناؤں دتا دھرا، کایا مندر اندر کھولن کھئے نہ آئیا۔ ساچا ڈنکا کوڑ پردهان کر کے دتا وجا، نو کھنڈ اِکو حُکم ورتائیا۔ دھرت
 دھول بنکا دتا سہا، ساکھیات تیری کار کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور، میرا لہنا میری جھولی پائیا۔
 لہنا دے ابناشی اچت، دیونہار اِک اکھوائیا۔ اٹھ ویکھ میری سہنجنی رُت، چاروں کُنٹ کوڑی پُھل پُھلواری رہی مہکائیا۔ شاباس کہو واہوا
 میرے پُت، دے مان وڈیائیا۔ میں نیتر کھول اگھ لواں پُت، سیری بھگوان تیرا درشن پائیا۔ امرت جام دینا آکے گھٹ، رس اِکو منگ
 منگائیا۔ میرا لیکھا جاوے لوکات وچوں مُک، مکے کھیل پرائیا۔ اپنی گودی لہنا چُک، گھر ساچے سگن منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور، چھوٹا بالا سیس جھکائیا۔ سُن بالے چھوٹے لال، سو صاحب آپ جنائیا۔ تیرا لیکھا ویکھے دین دِیال،
 دئیاندھ پھیرا پائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دپ چار کُنٹ دہ دشا لوے بہال، نرگن اپنا ویس وٹائیا۔ ترے گن مایا ویکھنہار جنجال، جاگرت
 جوت کرے رُشنائیا۔ تیری کرنی ویکھ کمال، سر تھپکی دیوے لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، اتم
 ویکھے بے پرواہیا۔ اتم لہنا تیرا چُکوانگا۔ نیتر نیناں آپ وکھوانگا۔ دُھر دا دینا جھولی پوانگا۔ ساچا گیت اِک سُنوانگا۔ جوتی جوت سرُپ

ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجگ تیرا لیکھا اپنی بدھ نال مُکاوانگا۔ تیرا لیکھا پرہہ مُکائے گا۔ حساب کِتاب سب توں منگ منگائے گا۔ چار جگ دی دھار اپنے ہتھ رکھائے گا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جگ چوکڑی جو کردے رہے کار، کرتا قیمت آپے پائے گا۔ شبہ سندیسہ جو سناؤندے رہے وارو وار، سو صاحب ستگر ویکھ وکھائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کھائے گا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جگ چوکڑی پیتے وچ سنسار، تھر کھئے رہن نہ پائیا۔ کلجگ تیری آئی اتم وار، ہر جو لیکھا دئے مُکائیا۔ تیرا ویکھ کھیل جگت سنسار، دیوے ویلے انت وڈیائیا۔ پہلوں گر اوتاراں پیر پیغمبران نیتر نیناں دئے وکھال، ویکھو جگت لوکائیا۔ ساچے نام کرے نہ کوئی بہال، شبہدی گرو نہ کھئے منائیا۔ انتر آتم وجے نہ کھئے تال، شبہ اناد نہ کھئے سُنائیا۔ ترے گن مایا توڑے نہ کوئی جنجال، جاگرت جوت نہ کھئے رُسنائیا۔ مُریدان مُرشد پُچھے نہ کوئی حال، حالت دیوے نہ کھئے بدلائیا۔ سرگن بنے نہ کھئے دلال، یرگن بیٹھا مکھ چھپائیا۔ کلجگ تیرے نال رل کے ڈورُو ڈنکا وجے تال، ہتھ نگارا اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر سندیسہ نر نریشا ایکنکار اک اکلّا ایکا وار جنائیا۔ کلجگ تیری آئے واری، اتم انت سچ جنائیا۔ بھیو کھائے گر اوتاری، پیر پیغمبر بوجھ بُجھائیا۔ اٹھو ویکھو جگت سنساری، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ ساچا میت نہ کھئے ونجاری، نام ہٹ نہ کھئے کھلائیا۔ کام کرودھ دے بن وپاری، کوڑی کِریا رہے کھائیا۔ ساچے مندر چڑھے نہ کھئے اٹاری، محل اٹل سوہا کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجگ تیرا اتم لیکھا گر اوتاراں پیر پیغمبران نیتر نیناں دئے وکھائیا۔ نیتر نین ویکھن آن، گر اوتار پندھ مُکائیا۔ چاروں کُنٹ دسے ویران، سچ پہلواری نظر کھئے نہ آئیا۔ اک دوجے ول کرن دھیان، نیتر نین اکھ ملائیا۔ ویکھو مات دسے نہ کوئی گیان، ساچا دھیان نہ کھئے رکھائیا۔ ساچے مندر کوئی نہ ملے آن، آتم پرماتم جوڑ نہ کھئے جُڑائیا۔ رسنا جہوا بئی دند سارے گان گان، گا گا جیواں جنتاں رہے سُنائیا۔ سادھاں سنتاں اندر وڑیا اک شیطان، اٹھ پھر کرے لڑائیا۔ ہوئے ہنگتا بنی دکان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجگ تیرا لہنا دیوے بے پرواہیا۔ کلجگ تیرا انت ویکھن آؤن کے۔ گر اوتار پیر پیغمبر در سچے سوہا پاؤن کے۔ جو لوکات دے کے گئے ور، سو اپنا لیکھا انت چکاؤن کے۔ جنہاں جیواں جنتاں دتا بہو ڈر، سو بھے۔

بھیانک اپنے گھر دکھاؤں گے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا انت چکاؤں گے۔ لیکھا انت چُکائے آپ، ہر وڈا وڈا وڈیاٹیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیون ساتھ، بن ساتھی سنگ نبھائیا۔ جو سندیسہ پرہ دتا آگھ، سو کلجگ پور کرائیا۔ اتم تھے ایس دا نات، لوکھات رہن نہ پائیا۔ کِریا کر پُرکھ ابناش، تیرے ہتھ وڈیاٹیا۔ جگ چوکری تیری راس، منڈل منڈپ ناچ دکھائیا۔ سب دی پوری کر آس، آساوند تیری سرناٹیا۔ جنم کرم دی میٹ پیاس، ترسنا بھکھ گوائیا۔ داتے دانی سرگن طاس، شاہ پاتشاہ تیری اوٹ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر اکو وار سُنائیا۔ سری بھگوان کہے کرو صلاح، سو صاحب آپ جنائیا۔ کلجگ چھوٹا پُت جھولی رہا ڈاہ، منگ اپنی رہا منگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہس کے کہن پارہم تیرا چھوٹا پُت گوبند اک ملاح، کلجگ بیڑا ویکھ دکھائیا۔ باقی سارے کر گئے نانہ، ہاں وچ ہاں نہ کھئے ملائیا۔ جودھا سورپیر بلوان پُرکھ اکال آگے سیس جھکا، دھئے جوڑ پیا سرناٹیا۔ تیرا حکم سچے شہنشاہ، دو جہاناں اپنے سیس ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا دینا اک ور، بے پرواہ اپنا حکم ورتائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے رہے آگھ، پرہ اک گوبند ہتھ وڈیاٹیا۔ سنگھ روپ ساکھیات، لوکھات آیا پھیرا پائیا۔ چار ورن بنا کے آیا اک جماعت، امرت اتم جام پیائیا۔ کورٹی کِریا کر کے آیا گھات، کھنڈا کھڑگ نام چمکائیا۔ میٹ کے آیا اندھیری رات، ساچا نور چند دکھائیا۔ دھر دس کے آیا گاتھ، پُرکھ اکال تیری پڑھائیا۔ لیکھ لیکھ کے آیا بھوکھت واک، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ کلجگ اتم اترے اپنے گھاٹ، پتن بیٹھا بے پرواہیا۔ پرگٹ ہوئے پُرکھ سمراتھ، زرگن داتا جوت رُشنائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت ویکھنہارا کھیل تماش، خالق خلق بھو چُکائیا۔ سچ روپ بنائے خالص خاص، خالصہ اپنا ناؤں جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، بن گوبند جودھا نظر کھئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن گوبند سچا سورپیر، پُرکھ اکال تیرا پُت اکھوائیا۔ کلجگ کورے ایہو کئے زنجیر، ایہدے ہتھ صاحب اک کِریاں پھڑائیا۔ سب دی بدل دیوے تدبیر، تدبیر اپنی دئے سمجھائیا۔ ایہدی سب توں نرالی تصویر، مصور کوئی سمجھ نہ سکے رائیا۔ اوسے ویلے اٹھ کھلوتے عیسیٰ موسیٰ محمد پیر، نیر نین آگھ کھلاٹیا۔ محمد نیر رو ہویا دلگیر، اچی کوک کوک سُنائیا۔ میری ہڈیں لگی پیڑ، میرا انگ انگ دکھ سہ نہ سکے رائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور،

تیرے ہتھ پرہہ وڈیائیا۔ محمد کہے مار دہا، ہڑی ہڑی میرے خُدايا۔ مین بھلا وچ جہاں، دو جہاناں والی تیری سرنايا۔ مین گوہند آکے
 جھولی دیواں ڈاہ، خالی پلُو اک رکھایا۔ میری اُمت ظلم قہر دتا کہا، ستم اک کرایا۔ چھوٹے بالے نیہاں ہیٹھاں دتے دبا، ایسے کارن کلجگ
 اپنی جڑ ربا اکھڑایا۔ مینوں بن گوہند کوئی نہ سکے پچا، گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے سیس جھکایا۔ اُچی کوکی کہن واہوا، گوہند گردیو سوامی
 اکو نظری آیا۔ جو آؤندی وار وچ سنسار فتح ڈنکا آیا وچا، جے جیکار اک کرایا۔ اُس دے ہتھ لیکھا دینا پھڑا، جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر سارے بیٹھے سیس جھکایا۔ سری بھگوان کہے مین دیا کماوانگا۔ سُر پیر اک
 اٹھاوانگا۔ جودھا دو جہاں جناوانگا۔ اک پرلو کال وکھاوانگا۔ سچ سلوکا اکو راگ سناوانگا۔ کیسے نال نہ کرے دھوکھا، کوڑی کِریا میٹ
 مٹاوانگا۔ کلجگ نون اکو دیوے اپنا موقع، مُکمل حال سناوانگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی
 کرنی اک کراوانگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سن سندیس، کلجگ اٹھ کے بھجّا واہو داہیا۔ دوئے جوڑ پرہہ آگے ہویا پیش، دُور ڈراڈا بیٹھا سیس
 جھکایا۔ مینوں ڈر آوے اوس کولوں جس دے سر تے رکھے صاحب نے کیس، نام دسمیش دہ دشا بھہ ربا جنایا۔ جس دے بھہ وچ
 پھردے مُلاشیخ، مسائک نظر کھئے نہ آئیا۔ اتم پھرے دروبی چوڈاں لوک، مصلیٰ حق نہ کھئے پڑھائیا۔ اُس دا لیکھا اکو ٹھیک، ودھ گھٹ نہ
 کھئے کرائیا۔ اوہ کالے اُتے پا کے گیا لیک، لیکھا لیکہ نہ کھئے مٹائیا۔ گوہند سب دا سانجھا پیر لاشریک، ذات پات بھیو نہ کھئے وکھائیا۔ اکو منگ
 سچ پریت، نیچاں اوچاں گیا سمجھائیا۔ کلجگ اتم میرا کھیل ہوئے انڈیٹھ، انڈیٹھری کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، گوہند لیکھا اکو ہتھ پھڑایا۔ کلجگ کہے میرے پرہہ میت، پُنے پُنے میری نمسکاریا۔ چار گنٹ مین پھر کے ویکھیا مندر
 مسیت، شودوالے مٹھ کھوج کھوجائیا۔ بن گوہند گُرمکھ گُرسکھ ساچی دسی نہ کیسے نیت، نیتوان نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال تیرے نال
 ہرجن ورا کرے پریت، باقی بیٹھے ڈھیریاں ڈھاپیا۔ اکو صاحب تیری اڈیک، نیتر نین آگھ کھلائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، اکو دینا دُھر دا ور، ویلے انت منگ منگائیا۔ کلجگ تیری آسا منسا کراں پور، پوری اچھیا آپ کرائیا۔ جوتی جلوہ دھر کے نور، گوہند
 شبد دیاں وڈیائیا۔ شبد گوہند حاضر حضور، حضرت اپنا نام رکھائیا۔ تیرا ہونجھے کوڑا کرکٹ کوڑ، چار گنٹ کرے صفائیا۔ مان تان توڑے

غرور، غربت اتم دئے کھپائیا۔ محمد دا معاف نہ کرے قصور، جناں چر چوڈاں طبق نال لے کے چوڈاں وار نہ سیس جھکائیا۔ رسنا بول کہے میں اوہو پڑھاں سبق، جو گوبند دئے سمجھائیا۔ اُمت ول پچھا پھیر نہ ویکھاں پرت، پرتیندھ نظر نہ آئیا۔ آگے کوئی نہ رہے فرق، فرقہ میرا صدی چوڈھویں لیکھے لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دی دھار اپنے ہتھ رکھائیا۔ محمد کہے سُن پروردگار، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ تیرے حُکے اندر کھیل کیتا کرتار، قُدرت چار کُنٹ نچائیا۔ کلجگ نال ناٹھ جوڑ وچ سنسار، رل مل اپنی خوشی منائیا۔ سرشٹ سبائی کر کے دھواں دھار، دین اسلام اکو ڈنک وجائیا۔ سارے بردے کر غلام، شرع زنجیر گل پوائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی نظری آئے اک اسلام، رام کرشن نظر کھئے نہ آئیا۔ کلمہ پڑھاؤ اک کلام، کائنات اکو رنگ رنگائیا۔ دُھر سندیسہ دیو پیغام، جبرائیل میکائیل اسرافیل ازرائیل بھجو واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرے حُکے اندر جگت سیو کھائیا۔ سُن محمد سچ سندیس، سو صاحب آپ جنائیندا۔ تیرا کیتا تیری کرنی لئی ویکھ، تیرا لیکھا تیری جھولی پائیندا۔ پاربرہم پتپریشور پچھلا پورا کرے لیکھ، آگے اپنا حُکم ورتائیندا۔ نرویر پُرکھ پُرکھ اکال دین دیاں نریکھ کھیلے کھیڈ، چار ورن اکو رنگ رنگائیندا۔ ہندو مُسلم سکھ عیسائی اندر وڑ کے دیوے اپنا بھیت، پڑدہ دوئی دویت چکائیندا۔ جس نے اپنے لختے جگر کیتے بھیت، سو تیری اُمت لیکھا نہ منگ منگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوار ایکنکار درگاہ ساچی لا دربار، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ کلجگ کہے پرہ میری نال محمد یاری، یاری یاری نال نبھائیا۔ ایہدی اُمت لگے مینوں پیاری، جو چھری کرد ہتھ اٹھائیا۔ ذبح کرے تیرے جیو تن من ہونے دکھیاری، دکھی کوک دین دُہائیا۔ پاربرہم پتپریشور کیوں سٹا پیر پساری، تیری اکھ نہ کھئے گھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے بینتی دھے جوڑ سُنائیا۔ سری بھگوان پیا ہس، خوشی نال سُنائیندا۔ محمد ایتھے تیرا میرا کوئی نہ چلے وس، گوبند لیکھا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ اُس دی چرنی جا کے ڈھٹھ، ستمکھ تیرے نظری آئیندا۔ جس نے تیرے پچھے بنس سربنس لائی رت، رتی رت ویکھ وکھائیندا۔ اُس دے کھنڑا کھڈگ چمکے ہتھ، دو جہان سیس نہ کھئے اٹھائیندا۔ پُرکھ اکال پہلوں دے لئی اپنی وتھ، ہُن دتی وتھ منگن کدے نہ جائیندا۔ ساچا مارگ دتا دس، ایکنکارا آپ سمجھائیندا۔ کلجگ کوڑی کِریا

جڑ دینی پٹ، لوکات کھیڑا جھوٹھا ڈھاہندا۔ جن بھگت سہیلے لئے رکھ، گر چیلے میل ملائیندا۔ دین دیاں ہو کے کھولے اگھ، نیتز لوچن پڑدہ لائیندا۔ نظری نور آئے پرتکھ، ساکھیات بھیو چکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوارے دھر دربارے ساچی کرنی کرتا پُرکھ اپنی کار کھائیندا۔ کلجگ کہے محمد اٹھ، کیوں بیٹھا ڈھیریاں ڈھاہیا۔ گوہند کولوں جا کے پُچھ، کی لیکھا تیرا لیکھائیا۔ جے تیرے اُپر جاوے تٹھ، مہر نظر ٹکائیا۔ تیرا میرا دوہاں دا پینڈا جاوے مُک، جھگڑا چکے جگت لوکائیا۔ اسیں چرناں ہیٹھاں جائے لک، جتھے آد جگاد ملے سرنائیا۔ سانوں کوئی نہ سکے پُچھ، لیکھا منگن کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ سب نوں رہا سُنائیا۔ کلجگ سُن انت سندیسہ، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ محمد تیرا ویکھے لیکھا، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ پندراں کتک ویہہ سو ویہہ بکرمی نوں بھگت دوار کڈھے بہرم بھلیکھا، بھانڈا بہرم بھیو بھٹائیا۔ تخت نواسی پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی جوت پرکاشی ساچے دھام سوہے وڈ نریشا، نر نرائن بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھگت بھگوان در سد کے کرے ہیٹا، پنتکاری ویکھ وکھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ کیتا قول کرو چیتا، چیتن سب نوں آپ کرائیا۔ پاربرہم پتپریشور ٹھاکر سوامی پروردگار سب دا بنے نیتا، دو جہان سری بھگوان شاہ سلطان راج راجان نوجوان حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر دا بھیو آپ کھلائییا۔ دھر دا بھیو کھولے بھگوان، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ سمت سمتی ہو پردھان، اگم اگمڑی کار کھائیا۔ لیکھا جان دو جہان، برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ دھرنی دھرت آکاش پرکاش ویکھ وکھائیا۔ دھر سندیسہ نر نریشا ایکنکار ایکا دیوے سو، سو پُرکھ نرنجن بے پرواہیا۔ آتم پرماتم برہم پاربرہم ایش جیو ہنگ برہم بھیو کھلائے آپے اندر ہو، ہوکا اکو نام جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، چوتھے جگ لہنا دینا نیتز نینان صاحب ستگر سچ سوامی آد جگادی انترجامی پُرکھ اکال آپ جنائیا۔ سب دا لیکھا مکے مات، ست ستوادی آپ مُکائیا۔ لیکھا منگے حساب کیتا، بہی کھاتہ پھول پھولائیا۔ حقیقت جانے حق جناب، لاشریک ویس وٹائیا۔ سب دی ویکھے سرب آداب، نمو سیس گون جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، ست ستوادی ہو مہروان، لیکھا دیوے ہر گھٹ آن، پچیا کھئے رہن نہ پائیا۔

* ۲۳ آسو ۲۰۲۰ پکرمی گلاب کور دے گرہ برج حکیاں ضلع لدھیانہ *

شبد گرو سدا سچ ایک، آد جگاد کھیل کھلائیندا۔ جگ چوکڑی بخشے ٹیک، دو جہاناں اوٹ جنائیندا۔ جن بھگتاں کرے بڈھ بیک، دُرمت میل دھوائیندا۔ جن سنتاں ترے گن مایا نہ لائے سیک، اگنی تت نہ کھئے وکھائیندا۔ گرمکھاں نیج نیترا لے پیکھ، پڑدہ دوئی دویت چکائیندا۔ گرسکھاں لہنا دیوے پورب لیکھ، جنم کرم جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، آد جگاد جگا جگنتر گر شبدي اکو اک ساچی سیو کھائیندا۔ شبد گرو وڈ بلوان، وڈا وڈ وڈیائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت ویکھے جیو جہان، آتم پرما تم برہم پاربرہم پڑدہ دئے اٹھائیا۔ دھر سندیسہ نر نریشا نرگن دھار دیوے آن، سرگن کرے سچ پڑھائیا۔ بھاگ لگائے کایا مندر اندر کایا ماٹی تت مکان، بھگت دوارے سوہیا پائیا۔ نرمل دیا باقی جوت جگا مہان، گھٹ پرکاش کرے رُشنائیا۔ شبد دُھن سُنائے سچي دُھنکان، انحد نادى راگ الاثيا۔ امرت آتم دیوے پین کھان، ترسنا بھکھ مٹائیا۔ سنت سہیلے لبھے آن، گر چیلے میل ملائیا۔ کر کرپا بخشے اک دھیان، ایشٹ دیو سوامی اکو نظری آئیا۔ سرتی شبدي میلا ساچے کابن، گھر بنسری نام سُنائیا۔ سچ سندیسہ دیوے دُھر پیغام، کلمہ اکو اک پڑھائیا۔ بھيو چکائے سچ امام، لاشریک وڈی وڈیائیا۔ من مت بدل دیوے نظام، گرمت ساچی دئے پرگٹائیا۔ لیکھا جانے کایا کھیڑا نگر گرام، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی وست آپ ورتائیا۔ ساچی وست نام دات، ستگر شبدي جھولی پائیندا۔ جن بھگتاں میٹ اندھیری رات، نرگن ساچا چند چمکائیندا۔ انتر انتر سُنائے گاتھ، بھيو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ کرپا کر پُرکھ سمراتھ، ساچا مارگ اک جنائیندا۔ بن سہاک اناتھاں ناتھ، داسی داس روپ وٹائیندا۔ پار اُتارے ساچا گھاٹ، پتن اکو اک وکھائیندا۔ گرمکھاں گرسکھاں چرن پریتی بندھائے سچا نات، سکلا سنگ آپ ہو جائیندا۔ جنم کرم دی پوری کرے آس، لیکھا دُھر دا جھولی پائیندا۔ آون جاون لکھ چوراسی کٹ پھاس، پھاسی گل نہ کھئے لٹکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جگ چوکڑی ہرجن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ جگ چوکڑی ویکھنہارا، گر شبد وڈی وڈیائیا۔ نت نوت کھیلے کھیل اگم اپارا، الکھ اگوچر بھيو کھئے نہ آئیا۔ شاستر سمرت وید پُران صفت کرن وچ سنسارا، گیتا گیان انجیل قرآن ساچا سوہلا ڈھولا کھانی بانی رہی سُنائیا۔

بھگت بھگوان کرے پیارا، انتر آتم دیوے سہارا، شبدی وجے اک نگارا، نویت اپنے نام سنائیا۔ گرہ مندر کرے اُجیارا، امرت بخشے ٹھانڈا ٹھارا، کوڑا میٹے اندھ اندھیارا، دیا باقی کھلا پاتی اکو اک جگائیا۔ درس دکھائے نوری دھارا، نظری آئے ایکنکارا، روپ رنگ نہ کوئی دسے ظاہرا، انہو اپنا بھیو چُکائیا۔ ستگر شبد سمجھ نہ سکے جیو گوارا، سرشٹ سبائی من واسنا کوڑی کریا ہویا ہنکارا، سچ سچ ست ستواد نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ویکھے تھاون تھائیا۔ ہرجن ویکھے بال، پردھ جوان اوستھا جوین اکو رنگ رنگائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر مہروان وسے نال، زرگن سرگن سکلا سنگ نبھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کر کر بھال، ہرجن ساچے لئے جگائیا۔ امرت آتم جام دئے پیال، رس مٹھا اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن میلا اک اکیلا کایا مندر ساچے اندر ہری دوار آپ کرائیا۔ ہری دوار ساچا کھیڑا، ساڈھے تن ہتھ دئے وڈیائیا۔ نظری آئے پرہہ نیرن نیرا، دُور ڈراڈا پندھ مکائیا۔ کوڑی کریا چُکائے جھیڑا، جھگڑا انت رہن نہ پائیا۔ آتم پرما تم کھلا وکھائے وپہڑا، جس سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سو گرمکھ کہے پارہم تون میرا میں تیرا، تیرا میرا بھیو کھئے نہ آئیا۔ ساچے مندر سچ سینگھاسن سچ سوامی تیرا ڈیرہ، ہونچرن کول بیٹھا سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ویکھے تھاون تھائیا۔ ہرجن تیری وڈیائی وڈ، سو ستگر آپ جنائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی رہے تیری جد، وشو روپ اک سمجھائیا۔ جگت کوڑ کڑیار جوٹھ جھوٹھ مکے حد، ساچا مارگ اکو نظری آئیا۔ شبد اناد بودھ اکادھ گھر گھر وچ سنے ند، باہر کھوجن کھئے نہ جائیا۔ تیرے انتر پُرکھ سمرتھ، ہر جو ڈیرہ بیٹھا لائیا۔ پوری کرنہارا آس، آسا ترسنا میٹ مٹائیا۔ دیپک جوت کر پرکاش، اندھ اندھیار دئے گوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، گرمکھ ساچے لئے پھڑ، کایا مندر اندر گھر پوڑے چڑھ، سچ سینگھاسن پُرکھ ابناشن اکو ایک ایکنکار سوہا پائیا۔ ستگر نانک ہر گھٹ پرگٹ، کھیڑا خالی نظر کھئے نہ آئیا۔ ستگر پورا کدے نہ جائے مرگھٹ، مسان مڑھی گور ڈیرہ نظر نہ آئیا۔ منسور سئیاد نہیں کوٹ برہمنڈ ستگر ہٹ، بن ہٹوانا جگت چلائیا۔ کریا کر پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی دھار جنائیا۔ نت نویت انتر آتم پریم پریتی رنگو رت، ساچی ملے ست وڈیائیا۔ تس صاحب آگے کر ڈنڈاوت جوڑو ہتھ، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ گھر بیٹھیاں دُور رہندیاں دھیان لگاؤندیاں سب دی پوری

کرے آس، آسا ترسنا پور کرائیا۔ ستگر پورا منن مناؤن دی کوئی نہ رکھے پیاس، آتم پر ماتم پر ماتم آتم اکو پریتی پریتم منگ منگائیا۔ نیتر کھول
 گرمکھ ویکھو سدا وسے ٹھاڈے ساتھ، اندر باہر سگلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جو
 گرمکھ ہردے دھیائے، تس راتیں ستیاں جگائے، جاگدیاں آگے ہو کے پھیرا پائے، روپ انیک ویس انت وٹائیا۔ ساچا چشمہ ساچے نگر،
 گھر کایا آپ جنائیا۔ سادھ سنت جس دے بھجے پھردے مگر، چاروں کنت بھجن واہو داہیا۔ بن ستگر پورے دے کرشما کوئی نہ کرے
 پوری سدھر، آسا منسا پور نہ کئے کرائیا۔ پچھلی کہانی ویکھے غریب نانے تارے بدر، جگت سدا مے دئے وڈیائیا۔ جو گرمکھ چل کے آئے
 ادھر ادھر، بیٹھیاں پورن کار کرائیا۔ نرگن دھار نرویر پُرکھ اکال ترے گن مایا وچوں باہر آئے نتر، پنج تت بھیو ابھید کھلایا۔ سرب سوامی
 سب دا مٹر، سانجھا یار وڈی وڈیائیا۔ گرمکھ گرسکھ تیری چوٹی چڑھ کے بیٹھا سخر، گھر گھر وچ ڈیرہ لائیا۔ گرمکھاں نالوں ستگر نوں
 بھتا فکر، ہر گھٹ ہر تھان تارنہارا آوے جاوے واہو داہیا۔ رسنا چہوا جس دا کیتا ذکر، سو ظاہر ظہور اپنی دیا کھائیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے دھام ساچا چرن ساچا کول ساچا روپ ست سروپ ایکو ایک دئے جنائیا۔ ساچا
 نگر کھیڑا سچ پیار، پریم پریتی ہر ہر بھائیا۔ ویکھنہارا دھر دی دھار، کایا منڈل برہمنڈ کھوج کھوجائیا۔ ست ستوادی وجاونہارا اگم ستار،
 سر تال اپنے ہتھ رکھائیا۔ دیونہارا گوجھ گیان، بھیو ابھیدا آپ سمجھائیا۔ جو گرمکھ گرسکھ ہرجن ہر بھگت رکھن سچ دھیان، تنہاں میلا
 ملے سچ سبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سمیں اُسار چرن ٹکائے آن، شبد جھلائے نشان، مردنگ وجائے نام مہان،
 مہا اکتھ پُرکھ سمرتھ دے وتھ، لیکھا ہتھو ہتھ لہنا دینا سب دا جھولی پائیا۔ ستگر ست پُرکھ اکال، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ گرو روپ پنج
 تت جلال، ستگر جس نوں حکمے وچ پھرائیا۔ لوکات آ کے دیوے دھر دا اک گیان، سچ سندیسہ گیت سنائیا۔ نش اکھر کر پردھان،
 جیواں جنتاں دئے وکھائیا۔ من منسا گر گرو کئے نہ ہووے پردھان، پنج تت چولا کم کسے نہ آئیا۔ کایا ماٹی جس دے اندر وڑے شیطان، نال
 شرع کرے لڑائیا۔ ستگر ساچا آد جگاد جگا جگنتر سدا مہروان، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش جیو جنت کھانی بانی اکو نظر نین ویکھ

وکھائیا۔ ست سرُوپ ست شبد، شاہ پاتشاہ حُکم منائیا۔ جس پنج تت اندر آ کے وڑے اُس دا ہووے ادب، گُرُو رُوپ وٹائیا۔ شبد جس اندر رکھے قدم، سو تن تت سوہبا پائیا۔

* ۲۳ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی دھٹا سنگھ دے گرہ ڈھے پئی ضلع اُدھیانہ *

آد جوت نُوَرانی اِک، اِیکنکارا ہر اِکھوائیندا۔ آد شاہ سُلطانی اِک، شاہ پاتشاہ اپنا ناؤں پرگٹائیندا۔ آد حُکمرانی اِک، دُھر فرمانا سچ پرگٹائیندا۔ آد سچ مکانی اِک، سچکھنڈ ساچے سوہبا پائیندا۔ آد شبد دُھن بانی اِک، انراگی راگ سُنائیندا۔ آد وشن برہما شِو دانی اِک، وست اموک آپ ورتائیندا۔ آد ترے گُن مایا پنج تت نِشانی اِک، نر نرنکارا بھِیو چُکائیندا۔ آد چارے کھانی رچنا رچے اِک، انڈج جیرج اُتبھج سینج ونڈ ونڈائیندا۔ آد چاروں کُنٹ کھیل کرے پرہ اِک، چارے بانی راگ الائیندا۔ آد رُو سس سُوَریا چن کرے پرکاش اِک، منڈل منڈپ سوہبا پائیندا۔ آد دھرنی دھرت دھول زمیں اسمان پرگٹ کرے اِک، اکل کل دھاری اپنی کھیل وکھائیندا۔ آد لکھ چوراسی جیو جنت بھیس وٹائے اِک، بھید اپنے ہتھ رکھائیا۔ آد حُکم سندیس نر نریش دیوے اِک، نام نِدھانا اِک جنائیا۔ آد نرگن سرگن لیکھا دِتا لکھ، اپرپر اپنا کھیل کرائیا۔ آد ترے گُن مایا پنج تت مندر اندر جوتی نُوَر دھریا بھیکھ، ویس اولٹرا رُوپ وٹائیا۔ آد نرگن نرگن کیتا پت، پاربرہم برہم اپنی ونڈ ونڈائیا۔ آد بن قلم دوات لیکھا دِتا لکھ، ایش جیو جوڑ جُڑائیا۔ آد دُھر دا نام شاستر سمرت وید پُران دِتا لکھ، بودھ آگادھ کر پڑھائیا۔ آد جگ چوکڑی کرے پت، ستجگ تریتا دواپرکجگ ونڈ ونڈائیا۔ آد گر اوتاراں پیر پیغمبراں بنے مت، ساچا مت اِک اِکھوائیا۔ آد دو جہاناں بن کے سچا پت، پتا پُرکھ اکل اپنا ناؤں دے سمجھائیا۔ آد نرُویر ہو کے ہر گھٹ وِسیا چت، در در گھر گھر اپنا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرنی آپ کھائیا۔ آد کھیل وڈ برہما، برہمانڈ رُوپ وٹائیا۔ آد حُکم شبد ناد، دُھن راگ اِک جنائیا۔ آد رُوپ سدا وِسما، بَسمل بے پرواہیا۔ آد نام بودھ آگادھ، کلمہ سچ سچ سمجھائیا۔ آد کھیل سنت سادھ، سچ سندیسہ اِک الائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی ونڈ آپ ونڈائیا۔ آد پُرکھ ونڈے

ونڈ، وڈ داتا بے پرواہیا۔ آد پُرکھ کھیل برہمنڈ، نرگن سرگن دھار چلائیا۔ آد پُرکھ نواسی جیرج انڈ، اُتہج سیتج سوبھا پائیا۔ آد پُرکھ نور رو چند، اندھ اندھیر اپنی دھار دکھائیا۔ آد پُرکھ سورا سربنگ، راج راجان بے پرواہیا۔ آد پُرکھ دھر دا اند، نج رس روپ جنائیا۔ آد پُرکھ اگئی چھند، ساچا ڈھولا گائیا۔ آد پُرکھ دو جہان ہوتے سدا بخشنند، بخشش سب دی جھولی پائیا۔ آد پُرکھ رچنا رچ ہنگ برہم، لکھ چوراسی رنگ رنگائیا۔ آد پُرکھ نرگن ہو کے گر اوتار پیر پیغمبر روپ ہو کے پئے جم، پنج تت کایا چولا جگت ہنڈائیا۔ آد پُرکھ شبد دھار دیوے بٹھ، آتم پر ماتم میل ملائیا۔ آد پُرکھ سد بلہاری کہے دھن دھن، مہروان مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، آد اپنی رچنا آپ رچائیا۔ آد پُرکھ سچ سوامی سوبھاؤنت وڈی وڈیائیا۔ آد پُرکھ انتریا می، گھٹ گھٹ ویکھ بے پرواہیا۔ آد پُرکھ اگئی بانی، ڈھولا سوبلا شبد کرے شنوائیا۔ آد پُرکھ شاہ سلطانی، شہنشاہ اکو نظری آئیا۔ آد پُرکھ نوجوانی، نو جوبن اپنا روپ وٹائیا۔ آد پُرکھ کھیل مہانی، خالق خلق ربا دکھائیا۔ آد پُرکھ نرگن نور جوت نورانی، ساچا چند اک چمکائیا۔ آد پُرکھ لیکھا جانے چارے کہانی، خالص اپنی دھار وچ ٹیکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہروان وڈی وڈیائیا۔ آد پُرکھ پارس روپ، کنچن سونا آپ بنائیندا۔ آد پُرکھ ست سروپ، ستوادی رنگ رنگائیندا۔ آد پُرکھ بن کے بھوپ، حکمران اکو حکم منائیندا۔ آد پُرکھ گرہ مندر ویکھے دہ دشا چار کوٹ، گھر اندھیرا دور کرائیندا۔ آد پُرکھ ناطہ توڑ جوٹھ جھوٹھ، سچ سچ سنجم اکو راہ دکھائیندا۔ آد پُرکھ کیرپال ہو کے جس اُپر جائے ٹٹھ، تِس لوکات بھگت روپ دکھائیندا۔ اندر وڑ کے آد پُرکھ لے پُچھ، منزل ساچی سوبھا پائیندا۔ جنم کرم میٹ دکھ، سکھ آتم اک جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہروان مہر نظر اٹھائیندا۔ مہر نظر رکھ کرتار، ہر کرتا ویکھ دکھائیا۔ آد پُرکھ بھوی نیار، سمجھ سکے نہ کھئے رائیا۔ جگ جگ کردے گئے سرب وچار، اوچو اوچ دھیان لگائیا۔ لیکھا لیکھ کے گئے بن لیکھار، لیکھ انک کوئی کر نہ سکے رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل آپ کرائیا۔ آد پُرکھ پُرکھ آد آد ناد اناد، انحد شبد دھنی دھن راگ اک اُچائیندا۔ رسنا جہوا بن بتی دند دئے سواد، سواس سواس آسا منسا پور کرائیندا۔ دھرم دوار رچ رچ کاج، ویکھ دکھائے دھر سماج، سچ سمگری اک جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ

ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، آد آد انت انت اپنی کھیل اپنے بتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے لیکھے لائیندا۔ آد پُرکھ پرہ بنائے بنت، گھڑن بہنہار وڈی وڈیائی۔ دیوے وڈیائی ساچے سنت، ست سرُوپ اک سمجھائیا۔ وجے ودھائی گُرمکھ بہگت، بہگون اپنا راگ سُنائیا۔ ناطہ تھے کور کُریار جگت، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھاپیا۔ آسا ترسنا مٹے حرص، مرض طیب دئے گوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، کھیلے کھیل ہر رگھرائیا۔ کھیلے کھیل ہر کرتارا، ہر کرتا بہیو چکائیندا۔ آد پُرکھ کر پَسارا، جُگ چوکڑی ونڈ ونڈائیندا۔ گر اوتار سیوادارا، پیر پیغمبر نال ملائیندا۔ شبد سرُوی شابو بھوپی چھوٹا چھوٹا تھوڑا تھوڑا سب توں دیندا ربا لارا، واک بھوکھت بن اپنی لکھت سرب جنائیندا۔ کلجگ انت نو چار بھوئے دھوان دھارا، ساچا چند نہ کھئے چمکائیندا۔ کرے کھیل اگم اپارا، ہر پُرکھ اپرمپر سوامی اپنی کھیل وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حُکم آپ ورتائیندا۔ ساچا حُکم ورتاوے مات، ہر وڈا وڈ وڈیائی۔ جن بھگتان دیوے ساچی دات، وست امولک جھولی پائیا۔ آتم پر ماتم گاؤنی گاتھ، درگاہ ساچی سچ پڑھائیا۔ نانک گویند اکو جوتی دا جلوہ گئے آگھ، آتم سوبلا ڈھولا اکو اک سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، جس جن کھولے اپنا تاک، تقویٰ اکو اک جنائیا۔ بند کواڑی کھولے تاک، طاقت گُرمکھ دئے جنائیا۔ کورڑی کِریا مٹے حالات، حل اپنا سوال کرائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ پرہ ملن توں رہن بے تاب، پریم پیالہ جام پیائیا۔ ہرجن گُرو جنہاں ہووے آفتاب، سچ طلوع رُوپ وٹائیا۔ کرے روشن اک محراب، جس حُجرے وسے سائینا۔ نظری آئے اک نواب، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائی۔ جس توں سجدہ کر کے پیر پیغمبر کرن آداب، گر اوتار نمو نمو سیس جھکائیا۔ سو صاحب سب دا آپ جناب، جواب طلبی سب توں منگ منگائیا۔ اپنا آپ لیکھا دیو حساب، گر اوتار پیر پیغمبر آؤ چل سرنائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ بند کیتی کھولو کتاب، کُتب خانہ اکو دئے سمجھائیا۔ لکھ کے دسو کلجگ اتم کس کس دی رکھو تسیں لاج، کون گُرمکھ لے پرنائیا۔ دیوے حُکم شاہ نواب، شہنشاہ اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر فرمانا حُکم جنائیا۔ دھر فرمانا سُن کے اک ایک، رُوپ نظر نہ آئیا۔ چار کُنٹ دہ دشا سارے رہے ویکھ، نیتر نین آگھ کھلائییا۔ پارہرم پرہ دھریا

اپنا بھیکھ، جوتی نؤر کرے رُشنائیا۔ کلجگ اتم کھیلنہارا کھیڈ، بن کھلاری پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں دیوے اپنا بھیت، باقی سمجھ کیسے نہ آئیا۔
 کوڑی کریا جگت وکارا دسے کھیت، من واسنا بھجے واہو داہیا۔ بن گرمکھ کیسے پت ڈالی پھل مؤلے نہ بسنتی چیت، جوتی جوت سرؤپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، صاحب صاحب تیری سرنائیا۔ آد پُرکھ تیرا کھیل اپارا، جگ چوکرئی ناچ نچائیا۔ گر اوتار
 سیوادارا، پیر پیغمبر بن ملنگ، ایکا گھمر رہے پائیا۔ ہتھ متیہرا پیون بھنگ، سنیہڑا اکو اک جنائیا۔ غفلت وچ ویکھن تارے چند، کہن
 ملیا بے پرواہیا۔ منزل چڑھ نہ مکیا پندھ، گھر نظر کھئے نہ آئیا۔ جگت واسنا ہوئی گند، ست سرؤپ نہ کھئے وکھائیا۔ بن ویکھیاں بن پیکھیاں
 ایویں پاؤندے ڈنڈ، پُرکھ اکال دین دیاں نظر کیسے نہ آئیا۔ اندروں سرت سوانی دسے سب دی رنڈ، باہر جگت کنت سارے رہے ہنڈائیا۔
 بن ستگر پورے نیج آتم نہ دیوے کھئے اند، ست سرؤپ وچ نہ کھئے سمائیا۔ تیرے در سوالی اکو منگ رہے منگ، مانگت بن کے جھولی
 ڈاہیا۔ آد وجایا اک ند، برہماد کری شنوائیا۔ کلجگ اتم ویلا رہا لنگھ، بھججا جائے واہو داہیا۔ سچ لبھ نہ کیسے پلنگ، سکھ آسن سوہیا
 کھئے نہ پائیا۔ چاروں گنٹ ہنکار وکار دسے ہنگ، برہم روپ نظر کھئے نہ آئیا۔ کریا کر سری بھگوان، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ کلجگ اتم
 جن بھگتاں دیواں ساچا دان، لکھ چوراسی خالی ہتھ پھرائیا۔ جنہاں انتر دیواں دھر نشان، سوہنگ ست سرؤپ سمجھائیا۔ سو گرمکھ
 سوہنگ مہراج شیر سنگھ وشنو بھگوان دی جے سارے گان، تنہاں سچکھنڈ ملے وڈیائیا۔ کھان پین بھوگ پشو پنچھی جیو جنت
 سرب کرن کھان، ایتھے اوتھے دیوے مان نہ کھئے وڈیائیا۔ صاحب ستگر تھ جس دیوے اپنا گیان، سو جی ہوئے پروان، جیو ساچے لیکھ
 لائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، جگ جنم دا لیکھا پورب سرب چکائے آن، آرب کھرب جنم جنم
 آتم آتم پر ماتم برہم پاربرہم ویکھ وکھائیا۔

* ۲۳ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی بلونت سنگھ دے گرہ گجروال ضلع لدھیانہ *

آد پُرکھ سمرتھ اک، ہر کرتا وڈ وڈیا۔ جگ چوکڑی چلائے رتھ، نرگن سرگن ویکھ وکھائیا۔ نام ندھان دے کے وتھ، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ دُھر دی دیوے اگتی مت، گر شبد کرے پڑھائیا۔ نرگن نور جوت کر پرگٹ، اگیان اندھیر چُکائیا۔ امرت آتم دے کے رس، رسنا رس سرب تجائیا۔ ناد سنا سچا اندھ، ساچی دُھن اک اُپجائیا۔ جام پیائے اکو مد، اٹھ پھر خمار رکھائیا۔ کرپا کر دے ور پنج تت روپ بنائے بھگت، بھگون اپنے رنگ رنگائیا۔ دیوے مان اُپر جگت، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ویکھے چائیں چائیا۔ جن بھگت ہر سجن ایک، ایکنکار دیا کھائیندا۔ نت نوت بخشے ساچی ٹیک، چرن پرتی اک سمجھائیندا۔ آتم پرما تم کرو سچا ہیت، ساچا سنگ رکھائیندا۔ نیج نیتر لوچن لے پیکھ، دوئے نین اکھ نہ کھئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر بھگت سہیلے آپ اٹھائیندا۔ ہر بھگت سہیلے دیوے مان، صاحب ستگر وڈی وڈیا۔ لکھ چوراسی وچوں کر پہچان، نرگن سرگن لے پرگٹائیا۔ اتر آتم دے گیان، برہم ودیا اک سمجھائیا۔ دھرم وکھائے دُھر نشان، سچکھنڈ نواسی آپ جھلائی۔ کرپا کر وڈ مہربان، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں مارگ اکو اک وکھائیا۔ جن بھگتاں مارگ دیوے سچ، سچ سچ دیوے سمجھائیا۔ بھاگ لکائے کایا ماٹی کچ، تن تتوت ویکھ وکھائیا۔ پریم پیار اگتی دیوے رس، رس اکو اک ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ویکھے تھاؤں تھائیا۔ ہرجن ویکھے پاربرہم، پرہہ اپنی دیا کھائیندا۔ نہکرمی کرے سچ کرم، کوڑی کرپا کرم کانڈ ڈیرہ ڈھابندا۔ سچ وکھائے اکو دھرم، آتم پرما تم میل ملائیندا۔ ناطہ توڑ ورن برن، ذات پات اوچ نیچ دین مذہب نہ کھئے وکھائیندا۔ ست ستوادی دیوے اکو ساچی سرن، سرنگت اک ہو جائیندا۔ لیکھ چُکاوے آون جاون مرن ڈرن، بھے بھو سرب گوائیندا۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن ہر سنت سری بھگونت آے آئے ورن، نر نرائن اپنا پھیرا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ ساچی سکھیا سری بھگونت، جن بھگتاں آپ جنائیا۔ اکو نام ساچا منت، منتر اکو اک درسائیا۔ اکو صاحب سلطان ساچا کنت، لکھ چوراسی جیو جنت رہا پرنائیا۔ اکو دھام سہائے سوبھاؤنت، شاہ پاتشاہ سچا

شہنشاہیا۔ آد جُگاد جُگ چوڑی جس دی مہا اگت، دو جہان رہے جس گائیا۔ سو ہرجن بنائے ساچی بنت، مہر نظر اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا نام ور، آتم پرما تم پرما تم آتم سوہنگ روپ ست سرُپ ساچا بھوپ اکو نور ظاہر ظہور گہر گمبہر بے نظیر نرگن نرور نراکار نرکار اپنا رنگ وکھائیا۔

* ۲۳ آسو ۲۰۲۰ بکرمی ہرنام سنگھ دے گرہ مہاں سنگھ والا ضلع لدھیانہ *

ستگر کِریا گرسکھ مان، دو جہان ملے وڈیائیا۔ گر کِریا جگ دیوے دان، وست امولک جھولی پائیا۔ ستگر کِریا ملے شبد نشان، دھر دی دھار بوجھ بُجھائیا۔ گر کِریا آتم پرما تم لے پہچان، پردہ دُوئی دُویت چُکائیا۔ ستگر کِریا ست ستگر ملے آن، ست ستوادی پھیرا پائیا۔ گر کِریا گرمکھ ملے چرن دھیان، سرن سچ سرنائیا۔ نرگن سرگن بن وچولا کھیل کرے مہروان، پاربرسم بے پرواہیا۔ گرسکھ گرمکھ کر پہچان، لکھ چوراسی وچوں باہر کڈھائیا۔ انتر انتر دے گیان، سُرتی سُرت شبد ملاییا۔ راگ سُنا اگتی دھنکان، دھر دی دھار آپ پرگٹایا۔ امرت سچ کرائے پان، نچھر جھرنا اک جھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، گرسکھ اکو رنگ وکھائیا۔ ستگر کِریا گرسکھ رنگ، گرمکھ نام وجے ودھائیا۔ آتم سیج سہائے پلنگ، سہنجی ڈیرہ لائیا۔ انحد ناد وجائے مردنگ، انراگی راگ لائیا۔ ست سروور امرت دھار وکھائے گنگ، امرت اکو اک چوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گرسکھ اندر جاوے لنگھ، جگت دوار پنڈھ مکائیا۔ گرسکھ اندر ستگر لنگھ، اپنا پنڈھ مکائیا۔ سچ پِرتی اکو منگے، پریم ریتی ربا جنائیا۔ ساچا دیوے پرماندے، نجانند کرے رسائیا۔ آتم سُنائے ساچا چھندے، پرما تم سوہنگ روپ سمجھائیا۔ جگ جنم دی ٹٹی گنڈھے، سُرتی شبدی جوڑ جڑایا۔ نرگن نرگن وسے سنگے، سرگن سرگن سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرہین کرے چنگے، جس سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ستگر پورا گرسکھ میت، سجن اک اکھوائیا۔ گرسکھ سچا بنائے ستگر ریت، ساچی سیو کھائیا۔ دوہاں مل کے کایا مندر اندر کعبہ بنے مسیت، گرو دوار مندر روپ وٹایا۔ گرسکھ گر دوویں مل کے انتر گاوں گیت، رسنا جہوا بٹی دند نہ کھئے پلائییا۔ صفت صلاحی

اک دوجے نوں کہن ٹھیک، گرسکھ کہے واہوا گرو تیری وڈیاٹیا۔ ستگر کہے گرسکھ تیری پریت، پریم ڈوری تند بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرمکھ ساچے اپنے سنگ رکھائیا۔ ستگر رکھے گرمکھ سنگ، سد اپنے انگ لگائیا۔ گرسکھ منگے دھوڑی منگ، گھر ساچے جھولی ڈابیا۔ ستگر دیوے شبد اند، انرس اکم وکھائیا۔ گرمکھ کہے میرا مکا پنڈھ، پرہہ ملیا بے پرواہیا۔ ستگر کہے میرا چڑھیا چند، لوکات کرے رُشناٹیا۔ دوباں مل کے بنے سوہنگ چھند، توں میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آٹیا۔ دوباں مل کے ست دھرم دی بچھے اکو گنڈھ، لوکات سکے نہ کھئے کھلاٹیا۔ گرسکھ کہے پرہہ میرے سینے پائی ٹھنڈ، امرت میگھ اک برسائیا۔ ستگر کہے میرے انکیکار ہویا انگ، انگن میرا دتا سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، آد جگاد جگ چوکرے بھگت بھگوان سنت سجن کر پروان، گرمکھ گرسکھ دے دے دان، وست امولک کایا گولک جھولی نام سدا انڈٹھ بھرائیا۔

* ۲۳ آسو ۲۰۲۰ بکرمی بابو سنگھ دے گرہ پنڈ ڈیہلوں ضلع لدھیانہ *

گر اوتار پیر پیغمبر دے بھرواسا، لکھ چوراسی جیو جنت گئے سمجھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کہانی بانی دے دلاسا، دھر دی ساچی سچ آواز سُنائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت پرگٹ ہووے پُرکھ اناشا، اناشی اپنی کھیل کرائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ گگن گگنتر پاوے راسا، دو جہان بھیو چُکائیا۔ وشن برہما شو ترے گن مایا پنج تت دسنہارا بھیو خلاصا، انہو اپنی کار کھائیا۔ دو جہان نوجوان مرد مردان ساچی پاوے راسا، نرگن نرگن سرگن سرگن گوپی کاہن نچائیا۔ ساچا نوری چند جوتی جوت کرے پرکاشا، اندھ اندھیر مٹائیا۔ جن بھگت دوار ہر نرنکار کرپا دھار ساچے گرہ کرے واسا، ہر مندر روپ وٹائیا۔ جگ جنم کرم دھرم ورن برن جو ربا پیاسا، امرت میگھ اک برسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر داتا بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سُنائندے گئے گیت، جیو جنت جگت پڑھائیا۔ شاستر سمرت دسدے رپے ریت، دھر سندیسہ اک سمجھائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش چار کٹ دہ دشا لبھدے رپے مندر مسیت، شوڈوالے مٹھ کھوج کھوجائیا۔ صاحب ستگر شبد سوامی آد جگاد نت نوت وسے دھام

انڈیٹھ، محل اٹل اُچ منار اِکو اک جنائیا۔ کِر پاندھان ٹھاکر سوامی ہو مہربان جن بھگت کایا کرے ٹھانڈی سیت، نِجھر دھار امرت رس بوند سوانتی اک چوائیا۔ نِرگن سرگن وسنہارا اُوج نیچ راؤ رنک ہست کیٹ، چارے کھانی بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جُگ چوکری نت نوت لئے جیت، شاہ پاتشاہ شہنشاہ دُھر دے حُکم نال راج راجاناں شاہ سُلطاناں دیونہارا دُھر دی بھیکھ، بھچھیا اچھیا جھولی آپ بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گئے دس، دُھر سندیسہ اک سُنائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت نِرگن روپ آئے نس، آوندا جاندا نظر کیسے نہ آئیا۔ کرے کھیل پرگٹ ہو سمرتھ، سمرتھ اپنی کار کھائیا۔ نو نو چار کھپڑا کرے بھٹھ، جوتی اگنی لبو ایکا لائیا۔ آتم پر ماتم مارگ دیوے دس، دہ دشا کرے سچ پڑھائیا۔ جن بھگتاں اندر کایا مندر ڈونگھی بھوری جائے وس، بجرکپاٹی گنڈا توڑ ٹرائیا۔ ساچے سنتاں دیوے امرت رس، بوند سوانتی جام پیائیا۔ گرمکھاں بخشے ست دھیرج جت، جوگ اک جنائیا۔ گرسکھاں لیکھے لائے رت، رتی رت اپنی جھولی پائیا۔ نو نو چار ورن چار دیوے اِکو مت، برہم ودیا کرے پڑھائیا۔ کوڑی کریا ہومے ہنگتا مایا ممتا دیوے کڈھ، نام کھنڈا ہتھ اٹھائیا۔ نو دوار کر پیار ہرجن پار کرائے حد، گھر دسواں بوجھ بھجھائیا۔ دُھن اناد بودھ آگادھ شبدی راگ سُنائے انحد، دُھن آتمک اک اُپجائیا۔ امرت آتم ست سروور وچوں پیائے اگنی مد، اٹھ پر خمار رکھائیا۔ مہروان مہر نظر نال گھر اپنے لئے سد، گرہ مندر خوشی منائیا۔ سُرتی شبدی میل ملا کے اک سُنائے چھند، سوہنگ ڈھولا ناؤں جنائیا۔ نِرگن نِرگن بیٹھے انگ، انگیکار اک اکھوائیا۔ آتم پر ماتم وسے سنگ، سکلا سنگ نبھائیا۔ سچ دوارچرن کول ہر سرنائی بہن سچ، گھر ساچے خوشی منائیا۔ بن مکیوں کعبیوں ہو جائے حج، بن مندر مسیت ٹھاکر پروردگار نظری آئیا۔ بن کپڑ اوڈھن پڑدہ دیوے کج، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دس کے گئے بول، دو جہاناں ناد سُنائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت پرگٹ ہووے آپ اڈول، سرشٹ سبائی دئے ڈلائیا۔ دین مذہب ذات پات دا ویکھے آن گھول، چار کُنٹ دہ دشا ویکھے لڑائیا۔ نام ندھان سری بھگوان جیو جنت سادھ سنت نام کنڈے دیوے تول، جگت ترازو نظر کھئے نہ آئیا۔ اندر وڑ کے پوڑے چڑھ کے جن بھگتاں گنڈا دیوے کھول، بند دروازہ پڑدہ آپ اٹھائیا۔ نِرگن نِرگن پُرکھ اکال دین دیال سُرتی شبدی جائے مؤل، مؤل اپنا روپ وکھائیا۔ جُگ چوکری گر

اوتاراں پیر پیغمبران نال کیتا قوئل، سو صاحب ستگر اتم توڑ نیہائیا۔ دیوے وڈیائی دھرنی دھرت دھوئل، چرن کول اُپر آپ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، زرگن اپنا ویس وٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گئے سنا، دُھر دی دھار جگت جنائیا۔ کلجگ اتم پاربرہم پتیرمیشور جاوے آ، نرویر پُرکھ پھیرا پائیا۔ شبد سروپی شاہو بھوپی چاروں گنٹ بنے ملاح، دہ دشا بیڑا آپ ترائیا۔ جن بھگتاں ساچے سنتاں دیوے اک صلاح، ڈھولا گاؤ بے پرواہیا۔ کھانی بانی دُھر سندیسہ دئے جنا، بودھ آگادھ اک پڑھائیا۔ قُدرت قادر ویکھے ویکھنہارا دو جہاں، برہمنڈ کھنڈ پڑدہ دئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لیکھا گئے لکھ، لیکھا لیکھ نہ کھئے مٹائیا۔ کلجگ اتم پتیرمیشور کیسے نہ پئے دس، نیتربین بھئے لوکائیا۔ گھر گھر پرگٹ ہووے کوڑی وس، امرت رس نہ کھئے چکھائیا۔ گھر وچ سٹا کروٹ بدلے مکھ بھوا کے اپنی پٹھ، نیتربین نہ کھئے ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دس کے گئے جوگ، جگت جوگیشر اک جنائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال دُھر سنجوگ، پروردگار سچی سرنائیا۔ جس دا کلمہ نبی رسول گر اوتار پیر پیغمبر گائن سلوک، سوبلا ڈھولا راگ الاٹیا۔ سو سوامی سچ تس صاحب دی رکھو اوٹ، اوڑک اکو نظری آٹیا۔ ساچا نام دو جہان لگائے چوٹ، نگارا اپنے ہتھ اٹھائیا۔ راہ تگن لوک پرلوک، کوئن کوٹ برہمنڈ دھیان لگائیا۔ گرُمکھ ورلے بھگت جن پرہ ملن دا رکھن شوُق، کلجگ انت جگت لوکائی نیتر اکھ نہ کھئے گھلاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بول سچ، سچ ساچن گئے جنائیا۔ کلجگ اتم آوے ٹھ، سچکھنڈ نواسی پھیرا پائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا ویکھے بھٹھ، لکھ چوڑاسی دھیان لگائیا۔ پھول پھولائے مندر مٹھ، گرہ گرہ اپنا ڈیرہ لائیا۔ چوڈاں لوک ویکھے ہٹ، چوڈاں طبقاں پڑدہ دئے چُکائیا۔ چوڈاں وِدیا ویکھے ٹھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، زرگن اپنا ویس وٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اتم دسن، دہ دشا وجے ودھائیا۔ پُرکھ اکال جن بھگتاں آئے رکھن، زرگن سرگن ویس وٹائیا۔ ساچا مارگ چار ورنان آئے دسن، برن اٹھاراں کرے پڑھائیا۔ کھیلے کھیل اُتر پورب پچھم دکھن، دہ دشا اپنا رنگ رنگائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں ورو لے مکھن، گرُمکھ سچے باہر کڈھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے

کھیل ساچا ہر، نرگن زرویر اپنی دیا کھائیا۔ نرگن زرویر پُرکھ اکال، اکل کل دھاری کھیل کھلائیا۔ رُوپ دھر اکال دیاں، مہروان نظر اک اٹھائیا۔ شاہو بھوپ بن سلطان، شہنشاہ اپنا حُکم ورتائیا۔ دو جہاناں پائے آن، سپس سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ شبد سندیسہ دیوے دُھر فرمان، نام ندھانا اک جنائیا۔ سرشٹ سبائی نظری آئے اکو کاہن، بنسری نام دُھن سنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ ہر وڈا ستگر پُرکھ اکال، دو جہان رہے جس گائیا۔ جوتی نُوں جلوہ جلال، ظاہر ظہور بے پرواہیا۔ آد جگاد بنے دلال، جُگ چوکرئی شبدی رُوپ وٹائیا۔ جن بھگتاں وسے سدا نال، ساچے سنتاں وچھڑ کدے نہ جائیا۔ گرْمکھاں لیکھے لائے کیتی گھال، کیتی گھال تھایں پائیا۔ گرْسکھاں ترے گن مایا توڑے جنجال، جیون جُگت جگت جنائیا۔ کایا مندر اندر وکھائے اکو اک سچی دھرمسال، جس گھر وسے سچا ماہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ویکھے تھائوں تھائیا۔ ہرجن اتم ویکھنہارا، ہر جو وڈا وڈا اکھوائیندا۔ کلجگ اتم لے اوتارا، وڈا اوتاری ویس وٹائیندا۔ شبد اگئی بول جیکارا، جے جیکار اکو اک سنائیندا۔ دو جہاناں سچ بھنڈارا، نام ندھان آپ ورتائیندا۔ کھتری براہمن شودر ویش کرے پیارا، ذات پات دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جو دیندا رہا لارا، سو اتم ویکھ وکھائیندا۔ لوک پرلوک لگاونہارا اکھاڑا، دو جہان ناچ نچائیندا۔ ویکھے کھیل اگم اپارا، الکھ اگوچر اپنی کار کھائیندا۔ جن بھگتاں دیوے اک سہارا، چرن کول کول جنائیندا۔ ساچے سنتاں دیوے اک ادھارا، صدق صبوری جھولی پائیندا۔ گرْمکھاں کھول بند کواڑا، نیج نیتر درس کرائیندا۔ گرْسکھاں اک جنائے پار کنارہ، منج دھار نہ کھئے زڑھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، کل انت دیا کھائیا۔ لیکھا جان سرب سنسار، سرشٹی اشٹ پھول پھولائیا۔ درشٹ ہوئی گناہ گار، وشیش رُوپ نہ کھئے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن زرویر نرنکار اپنی کار کھائیا۔ اپنی کار کرے بھگوان، بھگوان اپنی دیا کھائیندا۔ ست دھرم دا سچ نشان، صاحب سلطان اک جھلائیندا۔ بودھ اگادھ برہم گیان، بن پنڈت آپ پڑھائیندا۔ آتم پرما تم جیا دان، وست امولک جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجگ انت سری بھگونت ہرجن ساچے میل ملائیندا۔ ملن کو گر ایکو

ایک، آد جُگاد وڈی وڈیائیا۔ ترے گن مايا نه لائے سیک، پنج وکار نه کھئے ہلکائیا۔ نج نیتر کایا انتر لائے ویکھ، تن مندر سوہا پائیا۔ دو جہاناں بن کے کھیوٹ کھیٹ، بیڑا بنے دئے لگائیا۔ ناطہ جوڑ پتا بیٹ، پوٹ سپوٹا گود سہائیا۔ ست ستوادی کرے سچا ہیت، آپ اپنے انگ لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جو ہرجن لائے ترائیا۔ تارن کو پرہہ ٹھا کر سوامی، آد جُگادی اک اکھوائیندا۔ نر نرکارا انترجامی، انترگت سب دی پھول پھولائیندا۔ جُگ چوکرئی شبد اناد بولنہارا بانی، آد جُگاد گر اوتاراں پیر پیغمبران آپ پڑھائیندا۔ سر سروور امرت رس نجھر دیونہارا ٹھنڈا پانی، بوند سوانتی آپ ٹپکائیندا۔ شبد سرت نوجوان میل ملاوے شبد ہانی، در گھر ساچے سگن آپ منائیندا۔ آتم پر ماتم پد نربانی، آپ وکھائے سچ مکانی، محل اٹل اکو اک رُشنائیندا۔ جس گھر وسے شاہ سُلطانی، دو جہاناں حُکرانی، ڈنکا نوبت نام اک سُنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگت بنائے دُھر درگاہ دی پڑانی، پاربرہم پرہہ اپنا رنگ رنگائیندا۔ رنگ رنگاون کو پرہہ ایکا، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ اندر وڑ کے دسے اپنا بھیتا، بھيو ابھیدا دئے کھلائییا۔ من ہنکاری جو لے کے بیٹھا ٹھیک، تس دا ڈیرہ دیوے ڈھاہیا۔ مات گرہہ دا گرمکھ کرائے چیتا، پچھلا لیکھا دئے سمجھائیا۔ کرم کانڈ دا کڈھ بھلیکھا، بھانڈا بہرم بھو بھٹائیا۔ اپنے ملن دی دسے ساچی ویتا، بدھ اکو اک جنائیا۔ نر نرائن ویکھو نیتن اپنا نیتا، گھر بھوپت رُپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بھوپت ویکھو اپنا راجا، گھر مندر سوہا پائیا۔ کھیلے کھیل غریب نوازا، گھر گمبھیر وڈی وڈیائیا۔ اسو گھوڑا اکئی تازا، شاہ سوارا ہر نرکارا دو جہاناں ربا دوڑائیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن رچ کے کاجا، سچ سویمبر وڈ اڈمبر لوکات آپ کرائیا۔ بھوپت بن کے شاہ نوابا، ویکھنہارا پُن صوابا، جیو جنت کایا انتر لیکھا سب دا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ مہر نظر اٹھائے ٹھا کر، پرہہ اپنی دیا کھائیا۔ پار کرائے بھوجل بھو ساگر، بھو بھو رُپ نظر کھئے نہ آئیا۔ جنہاں دیوے در گھر سچے آدر، عادت پچھلی دئے بدلایا۔ سو گرمکھ گرسکھ سورپیر بہادر، جس سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے لائے جگائیا۔ جگاونہارا آد پُرکھ، آس نندرا وچ کدے نہ آئیا۔ نہ کوئی سوگ نہ جانے ہرکھ، دُکھ روگ سنتاپ نیڑ کھئے نہ آئیا۔ نہ ناری نہ دسے

مرد، زرگن نور جوت رُشنائیا۔ نہ ٹھنڈا نہ تتا نہ ہووے سرد، اگنی تت نہ کھئے تپائیا۔ نہ کھنڈا کھڑگ نہ روپ وٹائے کرد، چھری کنٹھ نہ کھئے چلائیا۔ پرہہ کا کھیل سدا اسچرج، بن ہر سمجھ کھئے نہ آئیا۔ صاحب ستگر دین دیال سرشٹ سبائی گیا ورج، ڈھر سندیسہ اک سُنائیا۔ جیو جنت سادھ سنت بن ستگر پورے جرم کرم دا لاپے نہ کوئی قرض، لہنا سکے نہ کھئے چُکائیا۔ جس ویلے پرہہ ملے دوتے جوڑ کرو عرض، عرضی آرزو آگے اک رکھائیا۔ سدا سوامی وندنہارا درد، دکھیاں دکھ ویکھ وکھائیا۔ نت نوت کیسے دا ہون نہ دیوے حرج، جو جن بیٹھے دھیان لگائیا۔ جن بھگتاں ملن دی پرہہ نوں غرض، نت نت اپنا ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی فرد پھول پھولائیا۔ ساچی فرد پھول کے تگے، بن اکھراں اکھراں ربا پڑھائیا۔ کلجگ اتم نو کھنڈ پرتمی جیواں جنتاں پیندے دھکے، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ کوئی رسول نبی ملے نہ مدینے مکے، مگروں مقبریاں مڑ کے پھیر کھئے نہ آئیا۔ کوئی ٹھاکر مندر مسیت لبھے، مصلیٰ حل نہ کھئے کرائیا۔ کوئی اٹھسٹھ تیرتھ پھردے بھجے، دوس رین واہو داہیا۔ کوئی ڈونگی کندر وڑ کے سجے، آپ اپنا بھیکھ وٹائیا۔ کوئی رسنا جہوا پڑھ پڑھ اچی اچی گجے، انتر سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ویکھنہارا ساچا گھر، نو نو چار پھول پھولائیا۔ نو نو چار پھولنہارا، ایکنکار اک اکھوائیندا۔ آد جگاد جس پسارا، جگ چوکری دھار بندھائیندا۔ لیکھا جانے تئی اوتارا، بھگت اٹھاراں حکم ورتائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کھول کواڑا، ساچا نغمہ اک جنائیندا۔ نانک گوبند بول جیکارا، شبدی ڈنکا فتح اک سُنائیندا۔ رسنا جہوا سارے کرن تیرا وستھارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنی کرنی آپ کھائیندا۔ کرنی کرنہار گوبند، پارہم وڈی وڈیائیا۔ ہرجن میٹے سگلی چند، چنتا چکھا نہ کھئے تپائیا۔ وست امولک دیوے گہر گمبھیر گئی گہند، نام کھنڈا جھولی پائیا۔ مان تھے سُرپت اند، کروڑ تیتیس سس جھکائیا۔ وشن برہما شو کہن پرہو بخشنند، بخشش اپنی اک ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنا ور، تِس بھے رہن کھئے نہ پائیا۔ بھے بھیانک ہووے دُور، بھاوی نیڑ کھئے نہ آئیا۔ صاحب ستگر جس نظر آئے حضور، گھر وچ گھر میل ملائیا۔ سد خوشیاں نال آکھے میرا پینڈا مکا نیڑے دُور، پاندھی روپ نہ کھئے وٹائیا۔ چرن کول ڈھیہہ کے آکھے میرا معاف ہویا قصور، دھرم رائے نہ دئے سزائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے

ویکھ وکھائیا۔ ویکھن کو پرہہ آیا ٹھا کر، نرگن زرویر وڈی وڈیائیا۔ کلجگ ٹوبوے ڈونگھا ساگر، جگت کھائی پھول پھولائیا۔ جودھا سورپر بن بہادر، بلدھاری اپنا حکم ورتائیا۔ صدق صبوری آپ نبھا صابر، سچ بھروسہ اک وکھائیا۔ ڈھدرگاہی وڈ بے پرواہ شبد اگئی بن کے جابر، جگت ظلم دئے مٹائیا۔ آد جگاد گر اوتار پر پیغمبر جس نوں کھندے قابل، قابلیت سب دی ویکھ وکھائیا۔ سرگن نرگن نرگن سرگن جس نوں منیا بابل، سو بابل نرگن نور نور الایا۔ بے سمجھ مورکھ موڑھ مگدھ انجان جس نوں کھندے پاگل، سو ستگر سچا اپنا کھیل ربا کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن دیوے مان وڈیائیا۔ دیون کو ہر ایک مان، مہروان اکھوائیا۔ جن بھگتاں بخشے چرن دھیان، چرن چرنودک مستک ٹگا اک وکھائیا۔ شبد اگئی دئے بان، ساچے پوڑے لئے چڑھائیا۔ کایا مندر ڈھر مکان، مقارے حق دئے سمجھائیا۔ جس گرہ ملے مہروان، سو مکان سوہیا پائیا۔ درس کرے سچ محبوب آن، محبت اکو اک جنائیا۔ نوری جلوہ ویکھ بھگوان، بھگت سجن لئے انگریائیا۔ درگاہ ساچی ملے کاہن، بنسری اپنا نام سنائیا۔ وچھڑی سینتا ملے رام، سرتی منگلاچار جنائیا۔ ساچا جھلے چہتر نشان، ست ستوادی آپ وکھائیا۔ ساچا ڈھولا بھگت بھگوان دوویں مل کے گان، سوہنگ سو جے جیکار کرائیا۔ کایا مندر اندر وڑ کے اک دوجے دی کرن پہچان، دوویں رل کے اکھ اکو اک کھلائییا۔ اک منگے اک بنے ندھان، اک کھولے اک دیوے گیان، گیان گرو اپنی دیا کھائیا۔ اک بولے نال زبان، اک بولے شبد ناد ڈھنکان، دوہاں مل کے گھر ساچے وچے ودھائیا۔ اک چرنی ڈگ کے منگے دان، اک دیونہارا نوجوان، دوہاں مل کے وست امولک اپنا رنگ وٹائیا۔ اک کہے تون سری بھگوان، اک کہے تون میرا بھگت چتر سجان، دوہاں مل کے اپنی دھار بندھائیا۔ اک کہے تون میرا مہروان، اک کہے تون میرا نشان، سنت کنت اکٹھے ہو کے اپنی خوشی وکھائیا۔ اک کہے مینوں تیرا مان، اک کہے تون میری جان، دوہاں رل مل پنج تت کایا بت دتا بنائیا۔ اک کہے مینوں تیری آن، اک کہے میں دیواں فرمان، دوویں مل کے کہن آد جگاد جگ چوکڑی بھگت بھگوان جھلدا رہے نشان، دوجا رہن نہ کھئے پائیا۔ سو صاحب کلجگ انت ساچا دیوے اگئی دان، کایا مندر اندر آپ ٹکائیا۔ جے کوئی لبھن جائے وچوں جہان، نو کھنڈ پرتھی ہتھ کیسے نہ آئیا۔ پرہہ کا کھیل سدا مہان، جگ

چوکرئی کار کھائیا۔ ہر بھگت سہیلے لہے آن، چاروں کُنٹ پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگت دیوے نام ور، وست اپار کِریا دھار ایکنکار اکو اک جھولی پائیا۔

* ۲۴ آسو ۲۰۲۰ یکرمی سرون سنگھ دے گرہ پنڈ رام گرہ سرداران ضلع لدھیانہ *

سچکھنڈ دوارے سچ سلطان، شاہ پاتشاہ اپنا کھیل کرائیا۔ سو پُرکھ نرنجن ہو پردھان، ہر پُرکھ نرنجن ویس وٹائیا۔ ایکنکار بن بلوان، آد نرنجن نُر دھرائیا۔ ابناشی کرتا حُکران، سِری بھگوان نشان جھلائییا۔ پاربرہم پرہ بن پردھان، نرگن نرور اپنی کار کھائیا۔ محل اٹل اُچ مکان، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ شاہو بھوپ بن راج راجان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر کھیل اپارا، ست ستوادی آپ کرائیندا۔ نرگن نُر نُر اُجیارا، جوتی جوت رُشنائیندا۔ کھیلے کھیل اُچ منارا، مقامے حق ڈیرہ لائیندا۔ لاشریک پروردگارا، بے نظیر نظر کسے نہ آئیندا۔ بولنہار شبد جیکارا، جے جیکار اک سُنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوار اک دربار سو پُرکھ نرنجن آپ لگائیندا۔ سچکھنڈ لگائے ہر دربار، درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔ تخت نواسی بیٹھ ایکنکار، اکل کل دھاری اپنا حُکم ورتائیا۔ لیکھا جان دو جہان، برہمنڈ کھنڈ حُکم ورتائیا۔ وشن برہما شو سندیسہ دیوے دھر گیان، نام پاتر اک جنائیا۔ جُگ چوکرئی ویکھے مار دھیان، ستجگ تریتا دواپرکجگ آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی برہم برہادی شبد انادی سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن سچکھنڈ دوار اک سہائیا۔ سچ دربار لگا اگم، نیتر نظر کھئے نہ آئیا۔ کرے کھیل سِری بھگون، بے انت بے پرواہیا۔ بھوپت بھوپ بن راج راجان، شاہ پاتشاہ اپنا ناؤں رکھائیا۔ نرگن نرگن بن حُکران، سرگن سرگن رعیت وکھائیا۔ آد جگاد بن کے کاہن، جُگ جگادی ویکھے وکھائیا۔ ست ستوادی ست نشان، سچ دوارے آپ جھلائییا۔ کرے کھیل نوجوان مرد مردان، جودھا سورپیر وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دھر دربارا اک سہائیا۔ دھر دربارا گیا لگ، درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔

تختِ نواسی سورا سرگ، شہنشاہ سچا آسن لائیا۔ دو جہان ویکھے ٹھہ ٹھہ، زرگن پاندھی پندھ مکائیا۔ ساچا مارگ جگ چوکرئی گیا دس، دُھر سندیسہ حُکم منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل اپارا، بھیو ابھیدا سمجھ کئے نہ پائیا۔ شامو بھوپ سچا سیکدارا، دُھر دی دھار آپ جنائیا۔ شبد اگم بول جیکارا، ساچا ناد اک اُچائیا۔ برہمنڈ کھنڈ کرے خبردارا، لوک پرلوک نین اگھ کھلائیا۔ نو نو چار دیوے اک سپہارا، بے پرواہ اپنا بھیو ربا کھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دی دھار آپ جنائیا۔ دُھر دی دھار جانے کرتار، کرتا پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ جگ چوکرئی پیتے وچ سنسار، اتم کئے رہن نہ پائیا۔ سیوا کر گرو اوتار، پیر پیغمبر حُکم سیس نکائیا۔ لیکھا لکھ لکھ گئے وچ سنسار، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان جگت درڑائیا۔ پیر پیغمبر انجیل قرآن دے کے گئے بیان، بھیو ابھیدا جگت کھلائیا۔ کھانی بانی تیر انیلا مار کے گئے بان، آر پار کنارہ سمجھ کئے نہ پائیا۔ رسنا جہوا بتی دند بول کے گئے زبان، آتم پر ماتم سچ سندیس سنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوارا سچ پسارا، تختِ نواسی ایکنکارا، اکل کل دھاری اکو سوہا پائیا۔ تختِ نواسی ساچے تخت چڑھ، سو پُرکھ نرنجن حُکم سنائیندا۔ آد جگاد جگ چوکرئی سچا ڈھولا ناؤں لہنا پڑھ، سو میرا نیش اکھر رُپ وٹائیندا۔ اُچ منار کھیل اپار کرنی کرتا ربا کر، قدرت قادر اپنا حُکم ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا مندر اک سُہائیندا۔ ساچا مندر سوہاؤنت، سچکھنڈ وجے اک ودھائیا۔ آپ سُہائے سری بھگونت، بھگون بیٹھا آسن لائیا۔ آد جگادی بن کے کنت، سیج سُہنجی اک ہنڈائیا۔ دیونہارا ساچا منت، منتر اپنا نام جنائیا۔ لکھ چوراسی بناونہارا بنت، گھٹ گھٹ بیٹھا سوہا پائیا۔ بودھ اکادھ مہا اگنت، نت نوت کرے پڑھائیا۔ دیوے مان ساچے بھگت سنت، کنت لے ملائیا۔ گڑھ توڑنہارا ہومے ہنگت، ہنگ برہم دے درسائیا۔ لیکھا مکائے مایا مت، موہ وکار کئے رہن نہ پائیا۔ جس دا بھیو نہ جانے کوئی آد انت، سو پُرکھ بدھاتا سچکھنڈ ساچے بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرور اپنی دھار وکھائیا۔ نرور پُرکھ سدا نراکار، نرنکار وڈی وڈیائیا۔ جگ چوکرئی کھیل کرے اپار، کرتا کرنی اپنی دے جنائیا۔ زرگن سرگن ہو اجیار، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ شبد اناد سچئی

دھنکار، انادی ناد سُنائیآ۔ دیا باقی کلاپاتی اِکو بال، پیر پیغمبر گُر اوتار دئے وڈیائیآ۔ امرت آتم سچ پیالہ دیوے پیال، جام اِکو اِک وکھائیآ۔ اندر باہر گپت ظاہر نت نوت چلے نال، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنی کھیل کھلائیآ۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائیآ۔ لیکھا جان سچکھنڈ سچّی دھرمسال، دھرم دوارا اِک وکھائیآ۔ مہروان ہو دِیال، ایکا بخشنہار سچّی سرنائیآ۔ جس دا کھیل بے مثال، مسل سکے نہ کھئے بنائیآ۔ شاستر سمیت وید پُران تِس دا دین احوال، مارگ جیو جنت جنائیآ۔ جس دے پچھے کوئن کوٹ گُر اوتار پیر پیغمبر گھالن گئے گھال، وشن برہم شو در سیس جھکائیندا۔ سو صاحب ستگر پُرکھ اکال مرد مردانہ کھیل کرے کمال، کرنی کرتا اپنے ہتھ رکھائیندا۔ سچکھنڈ دوار ایکنکار پرگٹ ہو سچّی سرکار، دھر فرمانا سچّا رانا شبد انادی برہم برہمادی دو جہاناں اِک ترانہ بن رسنا جہوا آپ سُنائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت سرشٹ سبائی دا اِکو کنت سِری بھگوان، دوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن نرویر نرکار نرکار مورت اکال اکل کل اپنی کھیل وکھائیندا۔ اکل کل دھاری بے عیب نور، نور نورانہ ڈگمگائیآ۔ مقامے حق کر ظہور، جلوہ اِکو اِک وکھائیآ۔ آد جگاد ساچی تور، کائنات کرے پڑھائیآ۔ ایکا نام رس رہے مخمور، منزل مقصود اِکو ڈیرہ لائیآ۔ نت نوت مُرید مُرشد سدا حضور، حضرت اپنا نور رُشنائیآ۔ سرب کلا پرہ بھرپور، دوجے در منگن کدے نہ جائیآ۔ سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی ساچے تخت بیٹھا رہے ضرور، ضرورت سب دی پور کرائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوار کھیل اپار، ہر کرتا آپ کرائیآ۔ ہر کرتا وڈ مہروان، مہر نظر نین اُٹھائیندا۔ جگ چوکرئی ہو پردھان، نرگن سرگن ساچا راہ چلائیآ۔ شبد اگتی دے کے دان، وست امولک جھولی پائیندا۔ انتر آتم ویکھے آن، گرہ مندر کھوج کھوجائیندا۔ دھرم وکھائے اِک نشان، ست نشانہ ہتھ اُٹھائیندا۔ سرب جیاں پرہ وکھائے اِک مکان، کایا کپڑ سوبھا پائیندا۔ جس گرہ وسے سِری بھگوان، نیچ نیتر نظری آئیندا۔ سرشٹ سبائی اِکو دسے سچ ایمان، عامل سچّا نام کرائیندا۔ کھتری براہمن شودر ویش دیونہارا مان، ذات پات اوچ نیچ راؤ رنگ دین مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچے تخت سوبھا پائیندا۔ ساچے تخت بیٹھ سِری بھگوان، ساچی رچنا آپ رچائیآ۔ اپنی اچھیا کر بلوان، سُت دلارا شبدی جائیآ۔ اِکو گھر

کھول اکم دکان، پوت سپوتے دئے وڈیائیا۔ پوت سپوتا کر پردھان، سر سمرتھ ہتھ ٹکائیا۔ وشن برہما شو کر پروان، ترے گن مایا جھولی پائیا۔ ترے گن کھیل کرے نوجوان، پنج تت کرے کڑمائیا۔ پنج تت کر پردھان، چارے کھانی ونڈ ونڈائیا۔ چارے کھانی جگت نشان، لکھ چوراسی روپ دھرائیا۔ لکھ چوراسی دے گیان، شبد بودھ آگادھ دھن اپنی اک سمجھائیا۔ ساچی دھن دھر فرمان، چارے بانی ربی گائیا۔ چارے کنت بیٹے پردھان، چارے جگ ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نرگن سرگن ہو کے کر کر گئے کھیل مہان، مہا اکتھ کتھ سنائیا۔ اتم کوک پکار کہہ کے گئے سرب جیاں دا اک بھگوان، پُرکھ اکال پروردگار بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ وسے ساچا مندر ست ستوادی اک سُہائیا۔ ست ستوادی ساچا بنک، بنک دواہری آپ سُہائیندا۔ نہ کوئی راؤ نہ کوئی رنک، راج راجان نہ کوئی ویس وٹائیندا۔ نہ کوئی آد نہ کوئی انت، بیہو ابھید نہ کھئے جنائیندا۔ نہ کوئی پاندھا نہ کوئی پنڈت، لکھ لکھ لیکھ نہ کھئے مکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ دربار ہر زرنکار، جوتی دھار نور نورانہ وڈ مہروانا دھر ترانہ اکو راگ سنائیندا۔ دھر ترانہ شبدی راگ، انراگی آپ سنائیا۔ دو جہان اُچے سب نوں ویراگ، ویراگی روپ لے وٹائیا۔ سوئی سوانی جائے جاگ، نیتر نین اکھ کھلائییا۔ لوک پرلوک بھاونہارا آگ، امرت میگھ اک برسائیا۔ آتم پرما تم بناونہارا ساک، سجن اکو اک درسائیا۔ ڈرمت میل دھوونہارا داغ، ستگر پورا شبد وڈی وڈیائیا۔ گھر جوت دیپ جلاونہارا چراغ، اندھ اندھیر دئے مٹائیا۔ ڈونگھی بھوروں لے کاڈھ، سرتی شبد نال بدلائیا۔ آتم سیجا کرنہارا لاڈ، سیج سُہنجی اک وکھائیا۔ نت نوت سدا سُہیلا سب دی رکھنہارا یاد، اہل بھل کدے نہ جائیا۔ جن بھگتاں سننہار فریاد، سچ عدالت اک وکھائیا۔ لیکھا جان برہم برہماد، برہمانڈ کھوج کھوجائیا۔ جس رچنا رچی آد، سو کرتا کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ سچ سلطان وڈ مہروان نرگن نرویر سوانگی ورتے اپنا سوانگ، سمجھ سکے نہ کھئے رائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آد جگاد جگ چوکری جس دی رکھدے گئے تانگھ، پنج نیتر دھیان لگائیا۔ نو کھنڈ ست دیپ ست دھرم سچ سچ جگائے اک چراغ، کوڑ اندھیرا دئے گوائیا۔ لہنا دینا چکائے ورن برن گوت ذات پات، دین مذہب اکو رنگ وکھائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن سرن سرنائی بٹھے ساچا نات، ناطہ بدھاتا جوڑ جڑائیا۔ دھر سندیسہ نر نریشا سرب جیاں سنائے اکو گاتھ، ہندو مسلم سکھ عیسائی کرے سچ پڑھائیا۔

انتر آتم پر ماتم ست گردیو دیوے شبدی دات، انتر جامی اپنی بوجھ بھائیآ۔ جس دا لیکھا جگ چوڑی لکھ کے گئے نال قلم دوات، شاہی کاغذ گنڈھ پوائیا۔ سو صاحب سلطان سچکھنڈ ساچے بیٹھا کھیل کرے تماش، ستگر اپنا سانگ ورتائیآ۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ پوری کرے آس، نراسا کھئے رہن نہ پائیآ۔ بھگتاں میتا ٹھانڈا سینا سد و سے پاس، گھر مندر ڈیرہ لائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوارے اپنا کھیل کرائیا۔ سچکھنڈ دوارے کھیل بھگوان، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ ست دھرم دا اک نشان، ست ستوادی آپ اٹھائیندا۔ ڈھر سندیسہ دئے گیان، ایکنکار اکو وار سرب سمجھائیندا۔ وشن برہما شو کرو دھیان، وڈ دھیانی نین تکائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اکھئے ہو کے ویکھو آن، پتپر میشور اپنی دھار چلائیندا۔ نیوں نیوں سجدہ سیس کرو سلام، جگدیش جگدیشر اکو گھر سوہا پائیندا۔ جس نوں کہندے گئے وڈ امام، سو مہروان اپنی کار کھائیندا۔ جس دا آد جگاد منتر ستنام، فتح ڈنکا جگت و جائیندا۔ جس دے گرہ مندر اندر ایک نور جوت چمکے بھان، سورج چند روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ جو لکھ چوراسی سدا سدا بن کے رہے سچا کاہن، بنسری اپنے نام سنائیندا۔ جو ہر گھٹ و سیا رام، بیٹھا سچ سنگھاسن کر بسرام، اپنی کھیل وکھائیندا۔ جس نوں نانک نرگن کہندے ستگر پردھان، سو ستگر اپنی کار کھائیندا۔ جس نوں گر گویند سنگھ کہا پُرکھ اکال، سو جوتی شبدی اپنا تیج ورتائیندا۔ تِس دا لیکھا کوئی سمجھ نہ سکے وچ جہان، کوئن کوٹ دھیانی پڑھ گئے وید پُران، شاستر انجیل قرآن کھانی بانی کہن کھئے نہ آئیندا۔ مت ہوئی حیران، انتر آتم قفل توڑ پڑدہ لاہ، ویکھ ساچا رنگ نہ کھئے رنگائیآ۔ من واسنا سارے مارن دھاہ، ممتا رہی گرلا، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیآ۔ نو دوارے ستھر بیٹھے وچھا، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہویا حلقہ، آسا ترسنا ڈین رہی کھا، پلو سکے نہ کھئے جھڈائیآ۔ آتم پر ماتم مل کے ناطہ نہ لیا جڑا، شبدی گر نہ بنیا ملاح، شہادت دین کھئے نہ آئیآ۔ سرشٹ سبائی ہوئی بے وفا، جلوہ نور بھلیا خدا، رحمت کرے نہ کھئے ادا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سنگھاسن پُرکھ ابناشن، سچ دوار اک اکلا آپ سہائیآ۔ اک اکلا سہائے دوار، وجے اکو نام ودھائیآ۔ لکھ اگوچر اکم اتھاہ حکم دیوے پُرکھ اکال، دو جہان آپ سنائیآ۔ اکھئے ہو گرؤ اوتار، پیر پیغمبر نیڑے آؤ واہو داہیا۔ لوکات نیتر نیناں کلجگ کرنی دیاں وکھال، چاروں گنٹ ہوئی بے حال، ست سنتوکھ نظر کھئے نہ آئیآ۔ جوٹھ جھوٹھ شو دوالے

مٹھ مندر گرودوارے وجے تال، ست دھرم بیٹھا مکھ چھپائیا۔ گر کا شبد کیسے نہ دسے نال، خالی بُت رہے کر لائیا۔ رسنا جہوا بتی دند
 پڑھدے سُنْدے دسن نام، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ کایا کھیڑا بنیا کام گرام، ست ستواد نہ کھئے صلاحیا۔ ترے پنج نو در بدلن والا نظام،
 کوڑ راجا کوڑی پرچا آسا ترسنا من رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گر اوتار پیر پیغمبران
 حکم اشارے نال رہا جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کھولو اکھ، سری بھگوان آپ جنائیندا۔ لوکات کلجگ جیو ویکھو پرتکھ، چاروں کُنٹ
 اندھیرا چھائیندا۔ پتا پوت تٹا نت، بہن بھائی سنگ نہ کھئے نبھائیندا۔ چار کُنٹ دہ دشا سیاست رہی نچ، گرمکھ سچ نہ کھئے پرنائیندا۔ دھر
 دا نام بن غلام بول کلام جو کلجگ جیواں آئے دس، سو من چت دھیان نہ کھئے لگائیندا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا گھر گھر کھلیا ہٹ، بن ونجارا
 کلجگ اپنی ہٹ چلائیندا۔ ساچی دسے نہ برہم مت، راجا پرچا ناطہ ست نہ کھئے جنائیندا۔ لیکھا چُکیا تیرتھ اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمنا
 سُستی دُور ڈراڈی رہی ٹھ، کلجگ جیو ننگا ہو کے اندر تاریاں لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا
 ہر، لوکات راہ اک وکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر مارو جہات، ہر جھاکئی آپ جنائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ویکھو کائنات، کلمہ نبی نہ کھئے
 دھیائیا۔ کیسے ملے نہ آب حیات، امرت رس بھر پیالہ جام نہ کھئے پیائیا۔ مندر اندر کایا اندھیری رات، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ ساچے پتن
 ملے نہ ماہی گھاٹ، نیئا نوکا پار نہ کھئے کرائیا۔ دُرمت میل دیوے نہ کوئی کاٹ، نرمل سیر نہ کھئے پیائیا۔ جھگڑا پیا دین مذہب ذات پات،
 سچی ذات سمجھ کیسے نہ آئیا۔ میرا ناؤں لہدے وچوں الفیے لغات، ساچا پڑدہ کھول، درس کھئے نہ پائیا۔ رسنا جہوا بتی دند کرن بات،
 باطن نور ظہور سمجھ کھئے نہ جائیا۔ آؤ ویکھو نیتر کھول جگت تماش، کلجگ اپنا ناچ رہا نچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی، کلجگ راسی رہا جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھ ہوئے حیران، نیتر نین سرب
 شرمائیا۔ سب نوں بھلیا دھر فرمان، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ پڑھ پڑھ تھکے وید پُران، پرانی پران نہ کھئے صلاحیا۔ چار ورن ہوئے حیران،
 اٹھ دس پندھ نہ کھئے چُکائیا۔ عالم علما کر کر تھکے گیان، کایا کرہ کعبہ سچ محلا نظر کیسے نہ آئیا۔ بانی تیر نیرالا مارے بان، بجرکپاٹی سکے نہ
 کھئے ٹڑائیا۔ کایا مندر اندر سچا ہر مندر سکے نہ کھئے پچھان، چاروں کُنٹ بھجن واپو داہیا۔ ساچا رہا نہ کیسے ایان، صدق صبوری دھرم نہ

کھئے رکھائیا۔ گرو دوار مندر مسجد شودوالے مٹھ کوڑا پین کھان، خالص رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ اتم بھسم ہونا وچ جہان، مٹی کم کھیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا سب نوں ربا وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن سچ سچ، جگت جھولی آئے پائیا۔ کلجگ اتم ہوئی پُچھ، کرنی کرتا سارے گئے بھلائیا۔ دھرم دواویوں گئے رُس، کوڑی کرپا ناٹھ لیا جڑائیا۔ ماں پتر سکے نہ کوئی پُچھ، وبھچار کرے لڑائیا۔ امرت پیوے نہ کوئی گھٹ، جام رس بتھ کھیسے نہ آئیا۔ نرمل جگے نہ کوئی جوت، اگیان اندھیر نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرا کھیل سمجھ کھئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن وچار، در گھر ساچے متا پکائیا۔ چاروں کُنٹ کوڑ ہويا پردھان، ڈورُو ڈنکا اپنا نام وجائیا۔ در در گھر گھر نچدا پھرے شیطان، شرع کرے لڑائیا۔ ثابت دے نہ کھئے ایان، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ مصلیٰ بھلیا حق قرآن، بانی گرو نہ کھئے پرنائیا۔ اتم انتر نہ کھئے گیان، چوڈاں ودیا پھرے واہو داہیا۔ چوڈاں طبق سچ نہ دے کوئی نشان، چوڈاں لوک وجے نہ سچ ودھائیا۔ وشن برہما شو نین نہ اُپر اُٹھان، لوچن بیٹھے بند کرائیا۔ تیرا کھیل سری بھگوان، تیرے بتھ وڈیائیا۔ وشن کہے میں دے دے تھگا دان، برہما کہے جگ چوکڑی تیرا کھیل سمجھ سکے نہ کوئی رائیا۔ شنکر کہے میں بتھ ترسول لے کے سب دی کدا ربا کلیان، چاروں کُنٹ ڈورُو واہیا۔ کال کہے مینوں تیرا حکم پروان، موٹ لاڑی کہے میں نار رکان، لکھ چوراسی رہی پرنائیا۔ دھرم راج کہے میں لیکھا منگاں آن، بچیا کوئی رہن نہ پائیا۔ چتر گپت کہے میں ویکھدا ربا دو جہان، دوس زین دھیان لگائیا۔ پاربرہم پنیرمیشور بن تیرے بھگتاں کوئی نہ ملیا تینوں آن، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ کر کرپا وڈ ستگر مہروان، مہر نظر اُٹھائیا۔ کلجگ کوڑی اگن بلے جہان، پنج تت رہی جلائیا۔ ہر گھٹ واسی پُرکھ ابناشی شبد سروپی دے اک گیان، ریتی سب دی دے بدلائیا۔ نیتی کرا دے چتر سگھڑ سُبجان، کایا ٹھانڈی سیتی سوہیا پائیا۔ اوچ نیچ جھگڑے سرب مٹ جان، اتم برہم ہر گھٹ نظری آئیا۔ نج نیت سب نوں دے دھیان، جگت لوچن لیکھا دے مکائیا۔ تیرے امرت سروور گھر گھر وچ کرن اشنان، ڈرمت میل دھوائیا۔ ویس انیکا تیرا گوپی کاہن، سینتا رام عیسیٰ موسیٰ محمد بن پیغام سنائیا۔ نانک گوہند تیری شان، صاحب ستگر والی دو جہان، تیرا آد جگادی قلعہ اک نشان، دو جہاناں دئے وڈیائیا۔ کلجگ لیکھ مکاؤنا آن، گرمکھ گرسکھ ہرجن ہر بھگت چرن کول دینا مان، جوٹھ جھوٹھ رہے نہ کھئے ابھمان،

مہروان سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی صاحب سوامی سرب جیاں دا اک بھگوان، تڈھ پن دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ تیری خلقت تیری مخلوق، تیرے ہتھ سرب سلوک، دُبدھا روگ دوئی دویت جھگڑا دے مٹائیا۔ اپنے نام دھرم کرم دا دے سنجوگ، کوڑی کریا مٹے وجوگ، سُکھی ہوئے مات لوک، بھومی دھرنی دھرت دھول گھر ساچے خوشی منائیا۔ نت نوت تیرے اُتے سدا مان، پتپریشور مہروان، جن بھگت تیتھوں منگدے گئے دان، نانک نرگن ستگر کہہ کے گیا پنج تت زبان، سُرپت دا پیر بے نظیر ویکھنہارا شاہ حقیر، جس دی نظر نہ آئے کیسے تصویر، سو تسبیح مالا نام ندھان کایا مندر اندر مکان سچ شبد دے گیان، انکت انک انکش اکشر نش اکھر دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی جوت دھر، لکھ چوراسی دے ور، سرن سرنائی تیری سرب جائن پڑ، اٹھے پھر دوس رین انتر آتم پر ماتم تیرا دھیان لگائیا۔

* ۲۴ آسو ۲۰۲۰ بکرمی سری رام دے گرہ مقصودڑا ضلع لدھیانہ *

سچکھنڈ نواسی پُرکھ سمرتھ، سو ستگر آپ جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے لو تگ، نیتر لوچن نین اٹھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن سکھیا دے دے گئے تھگ، دُھر سندیسہ نام جنائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ کلجگ رین اندھیری مس، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ وست امولک ست ستوادی چلائے کوئی نہ ہٹ، دھرم ونجارا نظر کھئے نہ آئیا۔ مانس مانکھ مانس ناڑ بہتر ایلے رت، رتی نام رت نہ کھئے رنگائیا۔ آتم پر ماتم کیسے نظر نہ آئے برہم مت، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا جگت واسنا رہی ٹھہ، من مت دئے دُہائیا۔ امرت آتم گھر سرور ساچا رس دیوے نہ کوئی جھٹ، نچھر دھار نہ کھئے وہائیا۔ جوت نرنجن سچ پرکاش کایا مندر نہ جگے لٹ لٹ، اگیان اندھیر نہ کھئے چمکائیا۔ سُرتی شبدی بنے نہ کوئی ساتھ، سکلا سنگ نہ کھئے نہہائیا۔ آون جاون لکھ چوراسی کیسے نہ مکے واٹ، چل چل تھکے پاندھی راہیا۔ دھرم کنارہ نظر نہ آوے کوئی گھاٹ، پتن بیٹھے چاروں کُنٹ ڈیرہ لائیا۔ گر کا شبد وسے نہ کیسے ساتھ، خالی بُت کایا دئے دُہائیا۔ ساچے منڈل نظر نہ آئے راس، گھر گوپی کاہن ناچ نہ کھئے نہچائیا۔ نج آتم کوئی نہ کرے واس، جگت دوارے ڈھونڈن نور خدائیا۔ ساچی

جوت نہ نور کوئی آفتاب، محبوب رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ مد پیالہ نہ دیوے کوئی آبِ حیات، آبرو سارے بیٹھے مٹائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جس دا لیندے گئے خواب، سو خالص روپ پروردگار سانجھا یار ہتھ کسے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا دو جہان لیکھا دسدے گئے حساب، بے انت کہہ کے دیئے جوڑ پئے سرنائیا۔ سو دین دیاں پُرکھ اکال، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوار گر اوتار پیر پیغمبر سرب اٹھال، نیتر نیناں کلجگ دھار وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کرو وچار، سری بھگوان آپ جنائیندا۔ لکھ چوراسی اندر ویکھو مار دھیان، سچ سچ روپ نظر نہ کھئے وکھائیندا۔ گر کا شبد ملے نہ کسے گیان، رسنا جہوا بتی دند پڑھ پڑھ ہردے ہر نہ کھئے وسائیندا۔ سچ دھرم محل اٹل جھلے نہ کھئے نشان، جگت نشانہ چاروں گنٹ نظری آئیندا۔ آتم پرما تم کوئی نہ میلے آن، دوئی دویتی پڑدہ مات نہ کھئے اٹھائیندا۔ ساچا ناد سُنائے نہ کھئے دھنکان، دھن آتمک راگ نہ کھئے الاٹیندا۔ تیر انیالا مارے نہ کوئی بان، ساچا چلہ ہتھ نہ کھئے اٹھائیندا۔ نو کھنڈ پرتمھی ست دیپ شرع شریعت ہوئی شیطان، جیو جنت جگت گر لائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ دوار گر اوتار پیر پیغمبر اشارے نال دئے سُنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لو تگ، ہر طاقت آپ جنائیا۔ ویکھو بھگتاں کوئی نہ دیوے حق، جگت جیو کرن لڑائیا۔ منزل چڑھدے گئے تھگ، ملے صاحب نہ بے پرواہیا۔ اچی کوک پکار کرن نال ہتھ، انتر انتر دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھیو ابھیدا آپ کھلائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہن، پُرکھ اکال تیری وڈیائییا۔ تیرے چرن کول بہہ کے ویکھیئے تیرے نین، لوکات دھیان لگائیا۔ چار ورن دسے نہ کوئی ساک سجن سین، سگلا سنگ نہ کھئے نبھائییا۔ ناطہ تٹا بھائی بھین، پتا پوت نہ کھئے وڈیائییا۔ کوڑ محل اندر جوٹھی جھوٹھی کِریا وچ رہن، سچ سچ سنگ نہ کھئے رکھائییا۔ شوہ دریائے اپنی کرنی وپہن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اک دینا ساچا ور، تیرے ہتھ پرپھو وڈیائییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہو حیران، ہر جو سچ سچ جنائیا۔ لوکات اسیں دس کے آئے شرع سچ ایمان، کلمہ نبی رسول پڑھائییا۔ کاغذ قلم شاہی لکھ کے آئے بیان، شہادت تیرا نام رکھائییا۔ بن صاحب ستگر گر شبد سوامی ساچے نہ کوئی کلیان، کائنات بیڑا کھئے نہ پار کرائیا۔ کلجگ انت دسے کوڑ طوفان، توحفہ گھر گھر رہا پُچائییا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا نال ملا شیطان، اٹھ اٹھ بھجے واہو داہیا۔ من منوآ بنیا

بلی بلوان، بل اپنا رہا دکھائیا۔ بڈھی وچاری ہوئی انجان، بیٹھی سیس جھکائیا۔ بن صاحب ستگر پاربرہم پتہریشور تیری کرپا کوئی نہ کرے دھیان، انتر آتم لو کھئے نہ لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، بہرے بھلی سرب لوکائیا۔ سری بھگوان رہا دس، گر اوتار پیر پیغمبران آپ جنائیا۔ ویکھو کلجگ جیواں خالی ہتھ، ساچی وست نظر کھئے نہ آئیا۔ کوڑی کرپا ہوئے ہنگتا بوج اتہم جانا ڈھٹھ، لوکات رہن نہ پائیا۔ ناطہ تھے تہ اتھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بڈھ ویکھ دکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بول جیکار، نعرہ اکو اک سنائیا۔ تون صاحب ستگر پروردگار، شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔ ہوں بالک برخوردار، سیوادار یاچک تیری سیو کھائیا۔ جگ چوکرئی نت نوت لوکات لے اوتار، حکم سندیسہ نام یدھان لکھ چوراسی جیو جنت سمجھائیا۔ تون صاحب سلطانا وڈ مہروانا حکمران، تیرا حکم نہ کوئی میٹھ میٹھ مٹائیا۔ ستجگ تیرتا دواپر کلجگ نو سو چرانوے چوکرئی جگ تیرا کھیل مہان، خالق خلق سد دکھائیا۔ ڈھر سندیسہ دیندے رہے تیرے نام بھگوان، بھگون تیری اوٹ جنائیا۔ مقامے حق وسے نوجوان، نوبت اپنے نام وجائیا۔ سچکھنڈ وسے وڈ بھوپت بھوپ راج راجان، سیس جگدیش تاج اک ٹکائیا۔ جس دے حکمے اندر کھیل ہوئے مہان، شبدي ست ست دلارا دو جہاناں اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیری اک سرنائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال، در تیرے اک عرضوئیا۔ جگ چوکرئی تیرا کھیل کمال، سمجھ سمجھ وچ کدے نہ آئیا۔ نرگن سرگن سرگن رہیں دلال، نت نوت ویس وٹائیا۔ بھاگ لگاؤندا رہیں کایا دھرمسال، ناڑ بہتر کر رُسنائیا۔ آتم پرما تم بنائے اپنا لال، لال ن ساچا رنگ چڑھائیا۔ دیک دیا باقی جوتی اکو بال، جوت نرنجن آد نرنجن نال ملائیا۔ امرت آتم ٹھانڈا سپر دئیں پیال، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، شبد سروپی ساچی سیو کھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے اکھن، واہوا پرہو تیری وڈیائیا۔ تیرے حکمے اندر تیرا دے کے آئے بھاشن، ڈھر سندیسہ نام سنائیا۔ بھو جنایا پاربرہم پُرکھ ابناشن، دیوت دیو تیری مہا جس سنائیا۔ کھیلیا کھیل پرتھی آکاشن، گگن منڈل تیرا رنگ رنگائیا۔ لہنا دینا چکا ذات پاتن، آتم پرما تم اکو نور سمجھائیا۔ درس دکھا ظاہر باطن، گفٹ شنید دھار سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا

ور، نرگن نرویر پُرکھ اکال دین دِیال لوکھت ویکھ اپنی دهرمسال، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ پُرکھ اکال صاحب سمرتھ، ڈھر سندیسہ اک سنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے جوڑو اکو آگے ہتھ، ساچی بندنا اک سمجھائیندا۔ رسنا کہو پرہو ساڈا نہیں کوئی وس، کلجگ ویلا اتم آئیندا۔ چاروں گنٹ اندھیرا مس، تیرا ناؤں چند نہ کھئے چمکائیندا۔ سادھاں سنتاں رہا نہ دھیرج جت، ست سنتو کہ دھیر نہ کھئے دھرائیندا۔ پھری دروہی تیرتھ تٹ، اٹھسٹھ ساچا نیر نہ کھئے جنائیندا۔ نام نہ دسے کوئی ہٹ، کوڑی کیریا دوارا سوہیا پائیندا۔ سرشٹ سبائی آتم گیان ملے نہ کوئی مت، گر کا شبد انگ سنگ نہ کھئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا سدا ور، ساچی کھیل آپ سمجھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن سو، سو پُرکھ نرجن تیری وڈ وڈیائیا۔ تڈھ بن لوکھت کرے نہ کوئی لو، اندھیرا اندھ نہ کھئے گوائیا۔ سچ آتم پر ماتم جائے نہ کوئی چھوہ، انگیکار نہ کھئے اکھوائیا۔ بن تیری کیریا ڈرمت میل کوئی نہ لوے دھو، نرمل روپ نہ کھئے وکھائیا۔ تیری مہر نظر ساچی وست امولک ڈھوآ دیوے ڈھو، نام بھنڈار اک ورتائیا۔ کایا مندر اندر لکھ چوراسی لے جوہ، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ کوڑی مت جوٹھ جھوٹھ مایا ممتا ہوئے ہنگتا لے کھوہ، پھڑ شوہ دریا دے رڑائیا۔ نجھ امرت جھرنا ساچا رس دے چو، بوند بوند آپ ٹپکائیا۔ تیرے جوگا تڈھ بن کوئی نہ جائے ہو، گر اوتار گئے سنائیا۔ کلجگ اتم اٹھ غریب نیانیاں کر موہ، جو تیرا دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اکو دینا ساچا ور، تڈھ بن نظر کھئے نہ آئیا۔ پیر پیغمبر مارن نعرہ، اچی کوک کوک سنائیا۔ سچ خدائے پروردگارا، لاشریک تیری سرنائیا۔ محبان بیدو بی خیر یا اللہ تیرا اچ منارا، محفل اکو نظری آئیا۔ سچ پیغمبر نوری ظاہرا، ظاہر ظہور کر رُسنائیا۔ طوبی طوبی کرے سرب سنسارا، عیسیٰ موسیٰ محمد سارے بیٹھے بھلائیا۔ شرع شریعت جگت ایمان بن تیرے دسے کوارا، چوڈاں طبق سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ بن ساچے حُکمے کایا تہ ہویا اندھیارا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اکو دینا ساچا ور، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ ساچے بھگت رہے کوک، درگاہ ساچی کوک سنائیا۔ پاربرہم کیوں سٹا گھوک، گوڑھی نیند اکھ نہ کھئے کھلائیا۔ کلجگ مایا رہی پھوک، جیوان جنتاں رہی جلائیا۔ پھرے دروہی پنج بھوت، گھر گھر رووے نیر مارن دھابینا۔ کوئی نہ دسے سچ سپوت، پتا گود نہ کھئے سہائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ورتی بھوکھ، آسا ترسنا نہ کھئے میٹ مٹائیا۔ ہوئے ہنگتا لگا دوکھ، دکھ بھنجن تیری اک سرنائیا۔ ساچی دسے

نہ کوئی ککھ، جو جنی ہرجن سچا جائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان مہر نظر اُٹھائیا۔ ساچے سنت مارن طعنہ، اِکو اِک جنائیا۔ کیتھے لکیوں سری بھگوانا، اپنا مُکھ چُھپائیا۔ کلجُگ کوڑی کِریا ہوئی پردھانا، چاروں کُنٹ اپنا ڈنک وجائیا۔ ست دھرم نہ کوئی نشانہ، پرمگت تیری کوئی نہ پائیا۔ نو نو چار ہویا شیطانا، چار کُنٹ لڑائیا۔ اُٹھ جودھ سُرپیر مرد مردانہ، پرہہ تیری اِکو اوٹ رکھائیا۔ تیرا منتر آتم کوئی نہ گائے گانا، اچھا جاپ سمرن سکے نہ کھئے بنائیا۔ دُھن آتمک کیسے نہ اُچھے ترانہ، دُھنی ناد نہ کھئے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور، سد تیرا دھیان لگائیا۔ گُرمکھ سارے رہے اکھ، دوئے جوڑ تیری سرنائیا۔ پرہہ پرگٹ ہو ساکھیات، نہ ہر اپنا پھیرا پائیا۔ کلجُگ اتم ویکھ اندھیری رات، چاروں کُنٹ نُور نظر کھئے نہ آئیا۔ دہ دشا دِسے ڈُونگھا کھات، پھڑ بانہوں باہر نہ کھئے کڈھائیا۔ ساچی ملے نہ کوئی جماعت، کھتری براہمن شوڈر ویش پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ سچ پریتی کوئی نہ بٹھے نات، ناطہ بدھاتا تیرا نہ کھئے جُڑائیا۔ رسنا جہوا بتی دند سارے کردے بات، ہردے ہر جو نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور، سد تیری ملے سرنائیا۔ گُرسکھ ساچے مارن دھاہ، بھڑی بھڑی رہے کُرائیا۔ کیوں ستگر بیٹھوں مُکھ چُھپا، تُدھ بن سکھ نہ کھئے وکھائیا۔ کلجُگ انت بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اُٹھائیا۔ چار ورنان دے اِک صلاح، ساچی سکھیا دُھر اِک سمجھائیا۔ نانک زِگن تیرا اِکو منتر گیا گا، چاروں کُنٹ سرب سمجھائیا۔ گوبند اِکو فتح ڈنکا گیا وجا، دو جہاناں حُکم ورتائیا۔ کلجُگ جیو بھلے پُرکھ اکال تیرا راہ، ریسر بن کے پھیرا پائیا۔ ڈُبدے پاتھر دے ترا، پاپن اپنا چرن چُھپائیا۔ اتم ویلا ربا آ، آتم پرما تم وچھوڑا دے کٹائیا۔ سرتی شبدی جوڑ جُڑا، تئی گنڈھ آپ پوائیا۔ ساچے گھوڑے لے چڑھا، اسو اِکو اِک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور، گُرسکھ منگن تیری چرن سرنائیا۔ منکھ سارے پاون روّلا، نو نو چار خوشی منائیا۔ جوٹھ جھوٹھ کام کرودھ کلجُگ اتم ویکھے ہولا، رنگن اپنا رنگ رنگائیا۔ رسنا پھکا بولن بولا، ستگر نام نہ کھئے دھیائیا۔ کوڑی کِریا پنج تت کایا جل بھرن ڈولا، سچ لکیا رہے سنگ نہ کھئے نیہائیا۔ نظر نہ آئے کیسے مؤلا، بن مؤلا خوشی منائیا۔ رسنا کہن چنگا ہویا پرہہ کیتا ہر جو اوہلا، سانوں سمجھ دتی نہ رائیا۔ کام کرودھ ساڈا بنے وچولا، مُڑ مُڑ جوئی جوئی بھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجُگ اتم تیرا ناؤں بھلی جگت لوکائیا۔

منمکھ بہ خوشی مناؤن، رسنا چہوا اپنا راگ الایا۔ آگے سائوں پُچھن والا کون، ستگر گرو نظر کھئے نہ آئی۔ جے کوئی سنت بھگت لگے سمجھاؤن، آگوں دین ڈرائیا۔ اٹھ سادھا تیری بھٹانگے دھوؤن، پرہہ دتا بل بے پرواہیا۔ جگت واسنا کوڑی وگی پوؤن، سگندھی ست نظر کھئے نہ آئی۔ کر کپا مہروان پُرکھ سوامی آپ آئے سمجھاؤن، بے سمجھاں سمجھ دئے پائی۔ جو تیرے نالوں بھلے اتم تیرے ہون، ملے صاحب سچی سرنائیا۔ ستگر گودی ٹھانڈی نیند سوؤن، آگنی تت نہ لاگے رائیا۔ من نوں دین نہ بھوؤن، مہروان مہروان مہر نظر دے اٹھائی۔ جے رام بن کے ماریا روؤن، تیرا گھٹ کچھ نہ جائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کپا کر، آکو دینا ساچا ور، تُوں صاحب سرب گوسائینا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کر اکٹھ، پرہہ ساچے سچ جنائیا۔ تیرا کھیل پُرکھ سمرتھ، پرہہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جیوں بھاوے تیوں لوین رکھ، لکھ چوراسی تیری جگت لوکائی۔ جے تینوں پچھا دے کے گئے نٹھ، مُکھ بھوا بھجن واہو داہیا۔ تُوں مہربان ہو کے اینہاں دے اپنی اکھ، جو تینوں رہے بھلائی۔ پردے ہو کے ہر جو وس، ہر مندر دے دکھائی۔ امرت جھرنا دے رس، بوند سواتی مُکھ چوائیا۔ پارہہم تیری کپا اوہ سارے تیرے چرنی جان ڈھٹھ، ہوئے ہنگتا کھئے رہن نہ پائی۔ نانک نرگن سرب جیاں دے کے گیا آکو مت، کھتری براہمن شوڈر ویش چار ورن بنو بھائی بھائی۔ گوہند امرت آتم گیا جھٹ، دوئی دویتی دُور کرائیا۔ سرب جیاں دی آکو مت، سری بھگوان ملو چائیں چائیا۔ دوس رین اٹھے پھر گہر گمبھیر گاوو جس، جس جن تیری بنت بنائیا۔ کر کپا پُرکھ سمرتھ، تیری اکھ دئے کھلائی۔ تیرے نالوں نہ ہووے وکھ، گھر ساچے سوہا پائی۔ آکے مندر گرمکھ گرسکھ ستگر نال جانا وس، ستگر شبد دوجا ہور نہ کھئے دکھائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کپا کر، دیونہارا ساچا ور، چار کُنٹ دہ دشا سرشٹ سبائی آکو ناد جنائیا۔ ستگر شبد سدا مہروان، پنج تت کم کسے نہ آئی۔ بن ستگر شبد نہ دوجا کوئی دھیان، ستگر سوامی آکو نظری آئی۔ ستگر شبد سہائی ہووے دو جہان، ایتھے اوتھے لئے ترائیا۔ لہنا دینا چکاوے آون جان، لکھ چوراسی پھند کٹائی۔ سمرو سمرو سمرن اک بھگوان، سمرت روگ سوگ دکھ مٹائی۔ گھر ٹھاکر ملے آن، دُور ڈراڈا پندھ مکائی۔ ٹھاکر ملیاں روپ بھگت بنے بھگوان، بھگوان بھگت آکو گھر بہہ کے خوشی منائی۔ دوویں مل کے ساچا گیت آگنی گان، سوہلا ڈھولا

اک سُنائیا۔ تُوں میرا تیرا دُوجا دِے نہ کھئے نِشان، نِشانہ سوہنگ رُوپ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سرِشٹ سبائی دیونہارا سچا ور، گر کا شبد وساؤ گھر وچ گھر، بھے بھیانک دُوجا چکاؤ ڈر، بھیانک نظر کھئے نہ آئیآ۔

* ۲۴ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی بابُو رام دے گرہ مقصودڑا ضلع اُدھیانہ *

جگت ووبار ربا بیت، مان ابھان نظر کھئے نہ آئیندا۔ جنہاں ملے پرہہ سجن ستگر میت، سری بھگوان دیا کھائیندا۔ تنہاں بھگتاں انتر آتم ہونے ٹھنڈا سیت، اگنی تت نہ کھئے جلائیندا۔ آد جگاد جگ چوکڑی نت نوت ساچی ریت، پتپریشور دکھیاں درد دکھ وندائیندا۔ ہرجن کایا ہرمندر بہ کے گائے گیت، سچ مسیت اکو اک سہائیندا۔ پتپریشور تِس بخشے اگنی پریت، ناطہ بدھاتا اک جڑائیندا۔ لیکھا چکائے ہست کیٹ، مہر نظر نین اٹھائیندا۔ چہتر جھلائے شبدي سیس، جگدیش سوہبا پائیندا۔ پچھلا جیون پچھلی آيو جو پچھے گئی بیت، آگے سکہ ساگر رُوپ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہروان مہروان مہروان مہر نظر اک اٹھائیندا۔

* ۲۴ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی بِن سِنگھ دے نال گردوارا راڑے والا ضلع اُدھیانہ *

امرت دیو نام شردائی، جس پیتیاں ترسنا رہے نہ رائیا۔ آتم پرما تم وچھوڑا چکے جدائی، گھر میلا سہج سُبھائیآ۔ رس پی وجے ودھائی، دُھن آتمک انادی راگ الائیآ۔ ملے میل شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہی، نرگن نرویر نراکار جوڑ جڑائیآ۔ مایا ممتا ہونے ہنگتا ہونے تباہی، پنج وکار رہن نہ پائیآ۔ دُرمت میل دُھے چھابی، نرمل ست سرُوپ نظری آئیآ۔ سو جام سنت سہیلے دینا پیائی، جس پیتیاں انتر آتم سکہ اکو نظری آئیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، جگ جگ جن بھگتاں دیندا نام شردائی، ٹھانڈا سیر اکو اک جام، پیائیندا۔ نام شردائی دیو چنگی، وست جھولی اک پائیآ۔ پنج تت کایا جائے رنگی، رنگ چلؤل اکو نظری آئیآ۔ پاربرہم برہم بنے سنگی، گھر

ساچا سنگ نبھائیا۔ شبد اناد وجے مردنگی، اُحد دُھن اُچجائیا۔ جگت دوارا پار جائے لنگھی، نو دوار ڈیرہ ڈھابیا۔ جوت پرکاش ہووے
 ننگی، پڑدہ کھئے رہن نہ پائیا۔ امرت دھار ملے امنگی، نجر جھرنا اک جھرائیا۔ شبد سہیلا بنے سچا ست سنگی، سُرتی اپنے نال ملائیا۔
 ٹھانڈی دھار ویاے اگئی گنگی، جگت سُرتی نین شرمائیا۔ پی پیالہ من مت بُدھ رہے نہ اندھی، اگیان اندھیر دُور کرائیا۔ اگو سنے سُنائے
 ساچا چھندی، ڈھولا اگم الاہیا۔ اگے رہے نہ کوئی پابندی، لیکھا منگن کھئے نہ آئیا۔ ساچی ملے اک سُگندھی، دُرمت میل ڈیرہ ڈھابیا۔
 امرت جام سنت سہیلی سبجَن اک پلندی، سچ پیالہ ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھنہارا ساچا در، گھر سچے
 اگو آس رکھائیا۔ نام شردائی ملے اٹھ، توٹ رہن نہ پائیا۔ امرت جام رس آوے گھٹ، انرس اپنا رنگ رنگائیا۔ کوڑ وکار کڈھے کٹ، تیکھی
 دھار اک جنائیا۔ سچ پرکاش اندروں پئے پُٹ، جوتی نور ظہور رُشنائیا۔ صاحب ستگر وکھائے مکھ، جو بیٹھا مکھ چھپائیا۔ ساتک ست
 کر میٹے دُکھ، درد دُکھ بھے بہنجن دیا کھائیا۔ امرت جام پی بولن سُنن دی ہو جائے چپ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 منگنہارا سچ ور، وست اگو اک منگ منگائیا۔ نام شردائی دیو دان، وست امولک اک وکھائیندا۔ جس پیتیاں انتر آتم ہوتے گیان، جگت
 اندھیر دُور کرائیندا۔ سچ سروور سر اشنان، کاگ ہنس روپ وٹائیندا۔ زرگن دیا باقی جوت جگے مہان، گھر مندر اندر سوہا پائیندا۔ تس
 گرہ امرت رس ملے مہان، سو رس صاحب ستگر شہنشاہ ہتھ پھڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سدا منگو اگئی ور،
 جس ملیاں سُکھ ساگر روپ وٹائیندا۔ سچ پریم سچی شردائی، شردھا پور اک جنائیندا۔ جس پیتیاں نہ من رہے شوڈائی، سنسا روگ
 سرب مٹائیندا۔ گھر وچ گھر وجے ودھائی، گرہ مندر سوہا پائیندا۔ نور ظہور کرے رُشنائی، کلاپاتی کھیل کھلائیندا۔ سو پیالہ سچ دینا
 پیائی، جس پیتیاں رس مُک کدے نہ جائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، منگنہارا سچا ور، سچ پیالہ اگو اک وکھائیندا۔
 نام شردائی ساچی مد، مدھر دُھن دئے اُچجائیا۔ کوڑی کِریا پار کرے حد، سچ مندر دئے وکھائیا۔ جتھے گرسکھ ستگر دووین رہے سچ،
 خوشیاں گیت گوہند الاہیا۔ سو گرہ بن مکیوں کعبیوں کرائے حج، حُجرہ اگو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 منگنہارا اک ور، ساچا رس بن رسنا دینا ورتائیا۔ ساچا رس امرت اپار، ہر سنن ہتھ پھڑائیا۔ گھر گمبھیر بھر بھنڈار، اتوٹ اٹھ ورتائیا۔

ساچے سنت سدا کرن پیار، مہر نظر نین اٹھائیا۔ بھلا بھٹکا جے کوئی آئے دوار، تیس آسا منسا پور کرائیا۔ پھردا تردا جوتی دھارا در آیا بھکھار، منگے منگ بے پرواہیا۔ کریا کر سنت پیار، سجن دینی اک وڈیائیا۔ راڑے والا گرو گرو دوار، گر ویکھے شہنشاہیا۔ انتر انتر دیو ادھار، منتر منتر شبد جنائیا۔ دوجی رسنا کرو وچار، بتی دند نال ملاییا۔ گھروں پیالہ امرت شردائی دینا پیال، باہروں منگن کھئے نہ جائیا۔ بنک دوار سوہے سچی دھرمسال، گرہ مندر خوشی وکھائیا۔ در مانگت پھرے کنگال، بھکھک اپنی جھولی ڈاہیا۔ سنت ستگر سدا دیال، دیاوان اکھوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، منگنہارا سچ ور، وست امولک اکو منگ منگائیا۔

* ۲۴ آسو ۲۰۲۰ بکرمی بھجن سنگھ دے گرہ پنڈ جیرکھ ضلع لدھیانہ *

گر اوتار پیر پیغمبر آؤ نیڑے، سچکھنڈ نواسی پُرکھ اکال ربا جنائیا۔ لوکھات ویکھو جھیڑے، دھرت دھول دئے ڈہائیا۔ کوڑی کریا وسدے کھیڑے، ست دھرم نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ دیوے اپنے گیڑے، چار کُنٹ ربا بھوائیا۔ جوٹھ جھوٹھ لگے ڈیرے، سچ سچ نظر کھئے نہ آئیا۔ سرشٹ سبائی ترے گن مایا آئی گھیرے، پلو سکے نہ کھئے چھڈائیا۔ ست است نہ کوئی نکھیڑے، برہم مت نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دھر فرمانا ربا جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آو کول، سو پُرکھ زرنجن آپ جنائیا۔ کلجگ ویکھو وچدا ڈھول، ڈنکا ڈورؤ کوڑ سُنائیا۔ سچ دوار جو آئے کھول، ستجگ تریتا دواپر کلجگ پھیرا پائیا۔ دھر دی بانی شبد اکم جو آئے بول، شاستر سمرت وید پُران انجیل قرآن گیتا گیان شبدی لکھائیا۔ چار کُنٹ دہ دشا سرشٹ سبائی کرے نہ کوئی اڈول، دھیرج دھیر نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر سندیسہ اک الاٹیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو آ، زرنجن زرنجن ربا جنائیا۔ نیتر لوچن نین لو کھلا، پردہ روپ نہ کھئے وکھائیا۔ کلجگ اتم ساچا دسے نہ کھئے ملاح، بیڑا کندھ نہ کھئے اٹھائیا۔ چار کُنٹ اندھیرا ربا چھا، چند نور نہ کھئے رُسنائیا۔ کوئی نہ چپے ہر کا ناں، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ کوئی کھاوے سور کوئی کھاوے گان، ذبح چھری ہتھ اٹھائیا۔ اپنا آپ سکے نہ کوئی پچھان، برہم پاربرہم میل نہ کھئے ملاییا۔ راج راجان شاہ سلطان سچ کرے نہ کھئے نیاں، عدل ہتھ کسے نہ آئیا۔

ماواں پُتران پِرتی دسے کوئی نہ، جھگڑا پیا جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھو اہیدا
 آپ کھلائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آؤ گھر، سو صاحب آپ جنائیا۔ مندر اندر ویکھو چڑھ، گرہ اپنا پھیرا پائیا۔ ساچا نام پن جگت ترسنا
 کوئی نہ ربا پڑھ، من واسنا چاروں کُنٹ دئے دُہائیا۔ سادھ سنت جیو جنت آدھ وچکارے سارے رہے اڑ، پاندھی پندھ نہ کئے مُکائیا۔ ملے
 میل نہ کئے نرائن نر، نر ہر انگ نہ کئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ڈھر دی دھار آپ سمجھائیا۔
 گر اوتار پیر پیغمبر پڑدہ لہنا چُک، پروردگار بے پرواہ آپ جنائیا۔ نو نو چار اندھیرا گھپ، ست پرکاش نہ کئے وکھائیا۔ جگت گیان دھرم
 نشان سرشٹ سبائی گیا چُھپ، ست ستواد نظر کئے نہ آئیا۔ غریب زانیاں جگت زانیاں سکے نہ کوئی چُھپ، شاہ سلطان سچ سچ ہتھ نہ
 کئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنیہڑا اک سنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو میت، ست
 پُرکھ زرنجن آپ جنائیندا۔ لکھ چوراسی صاف دسے نہ کئے نیت، نیتوان سنگ نہ کئے رکھائیندا۔ رسنا جہوا بتی دند مندر مسجد شودوالے
 مٹھ گاؤندے گیت، انتر آتم پریم نہ کئے لگائیندا۔ امرت رس کوڑا ہویا میٹھ، ڈرمت میل دُور نہ کئے کرائیندا۔ ست سوامی انترجامی ہر ستگر
 وسے نہ کیسے چیت، چت وت ٹھگوری سرب رکھائیندا۔ در در گھر گھر جگت بھنڈار منگدے سارے بھیکھ، وست امولک نام جھولی کئے
 نہ پائیندا۔ کلجگ اتم سارے ویکھو چوٹھے جگ نیڑے آئی تاریخ، وار تہت سرب دین گواہیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جس دی رکھدے
 گئے اڈیک، سو مہروان حُکم ورتائیا۔ اپنی ہتھیں زرویر پُرکھ کرے آپ تصدیق، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، ہر وڈا وڈا وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے ویکھن جگ، صدی پیسویں دھیان لگائیا۔ نو کھنڈ پرتھی جگت وکار لگی آگ،
 ست دیپ رہے کُرائیا۔ کیسے مُرشد نہ ملے مکے کعبے کراؤنا حج، حضرت نور نہ کئے رُشنائیا۔ کیسے رام نہ ملے مندر شودوالے مٹھ، کاہنا
 بنسری سچ نہ کئے وجائیا۔ نانک گوبند چار کُنٹ دہ دشا کیسے نہ آوے ہتھ، سنمکھ روپ نہ کئے وکھائیا۔ نیتر روون تیرتھ اٹھسٹھ، گنگا
 گوداوری جمن سُرستی دئے دُہائیا۔ وشن برہما شو واپو داہی رہے نٹھ، آپ اپنا پندھ مُکائیا۔ نیتر رو اپنا حال رہے دس، پاربرہم پرہ
 سیس جھکائیا۔ سیری بھگوان ساڈے کچھ نہیں وس، کلجگ اپنا حُکم ورتائیا۔ جگت جیوان کوڑی پائی تھ، پھڑ ڈوری تند بلائیا۔ انتر

رہن نہ دتا تیرے نام رس، کوڑی وکھ اک بھرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو سچا مارگ آئے دس، جیو جنت گئے بھلائیآ۔ جگت پریتی کرن اکٹھ، آتم میل نہ کھئے ملائیآ۔ بن ونجارے کھولن ہٹ، سوڈا نام نہ کھئے وکائیآ۔ رسنا جہوا گا گا گاتھ، جگت جیو کرن پڑھائیآ۔ ملے میل نہ پُرکھ سمراتھ، ساچی سمجھ نہ کھئے سمجھائیآ۔ سارے بھوئے انت بے بس، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، بے انت تیری وڈیائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھ جگت وبار، سچکھنڈ بیٹھے سارے دین دُبائیآ۔ صدی چوڈھویں آئی ہار، ہر ہر ہر دے نام نہ کھئے وسائیآ۔ بیس بیسے ہون خوار، جگت خواری پچھے بھجے واہو داہیا۔ ساچا متر ملے نہ میت مُرار، سبج نظر کھئے نہ آئیآ۔ آتم پر ماتم دئے نہ کھئے آدھار، پاربرہم برہم بھیو نہ کھئے کھلائیآ۔ آتم بی کوئی نہ ویکھے سچ وبار، پھل پھلواری پت ڈالی ساچے نام نہ کھئے مہکائیآ۔ گلشن کھڑے نہ کھئے گلزار، کلی کلی نہ کھئے مہکائیآ۔ نو کھنڈ پر تھی کوڑی کرپا رسی جھکھ مار، ساچا منتر سمجھ کھئے نہ پائیآ۔ چاروں کُنٹ دے و بھچار، نہ ہر کنت نہ کھئے ہنڈائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر در تیرے جھولی ڈاہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جھولی رہے اڈ، سچکھنڈ دوارے سیس جھکائیآ۔ کرپا کر پُرکھ سمرتھ، شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔ دروہی خدائے ساڈے خالی ہتھ، وست سنگ نہ کھئے جنائیآ۔ کلجگ اتم کھیڑا ہندا دے بھٹھ، اگنی لبو پنج تہ اکو لائیآ۔ ساچی ہتھ کیسے نہ آوے برہم مت، من مت رہے پرنائیا۔ ناڑ بہتر سب دی ابلے رت، امرت مُکھ سواتی بوند امیوں رس نہ کھئے چوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تڈھ بن اور نہ کھئے سہائیآ۔ کلجگ ویکھ پرہو اندھ گھور، گر اوتاراں رہا جنائیآ۔ اُٹھو ویکھو سادھ سنت بنے چور، کلجگ ٹھگی رہے کمائیآ۔ رسنا جہوا پا پا شور، جیواں جنتاں رہے جنائیآ۔ آتم پر ماتم کوئی نہ سکے جوڑ، چھٹکی لو نہ کھئے لگائیآ۔ پنج وکارا کوئی نہ سکے ہوڑ، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار نہ ڈیرہ ڈھاپیا۔ مانس پنکھی پنچھی بھوئے ڈھور، دیوت روپ نہ کھئے وکھائیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دا لیکھا رہا جنائیآ۔ گر اوتار پیغمبر ویکھو اگ لگی، ترے گن اپنا تہ جنائیآ۔ کوڑی کرپا جگت ویراگن پھرے بھجی، چاروں کُنٹ پھیرا پائیآ۔ من واسنا سرشٹ سبائی بدھی، ترسنا سکے نہ کھئے بھجائیآ۔ کوٹن کوٹ گرو بن بن کلجگ انت ہنڈاون گدی، شاہ پاتشاہ سچ سلطانا گدیداں نظر کیسے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دیونہارا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبران کلجگ اتم رہا جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لکھ چوراسی ویکھ حالت، ہوکا دے دے گئے سنائیا۔ پاربرہم تڈھ بن کوئی نہ کرے سچ عدالت، دو جہان مارگ کوئی نہ لائیا۔ لوکات دین مذہب ذات پات پائی بغاوت، جھگڑا کرے سرب لوکائیا۔ تیرا نام کیسے در نہ ہوئے سخاوت، مہروان مہر نظر نہ کھئے اٹھائیا۔ کایا اتتر من واسنا سب توں لگی علامت، گر منتر جاپ نہ کھئے چائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو ہر کا نام دے کے آئے امانت، لکھ چوراسی جیو جنت سمجھائیا۔ کلجگ کوڑی کریا کیتی وچ خیانت، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا سچا ور، زرویر اپنی دیا کمائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نیتز کھول ویکھو وساد، وسادی آپ جنائیا۔ جگ چوکڑی کھیلیا کھیل وچ برہماد، برہمانڈ رہا جنائیا۔ بودھ اکادھا شبد سنایا وساد، کھانی بانی روپ وکھائیا۔ اتم پرما تم ساچی سکھیا دتی سادھ، سادھنا اکو اک رکھائیا۔ بن رسنا جہوا مار اگئی آواز، سوئی سرتی شبد اٹھائیا۔ نرگن سرگن رچ کے کاج، کرنی کرتا آپ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن اپنا ویس وکھائیا۔ کلجگ ویکھو کوڑ مردنگ، ڈنکا اکو اک وجائیا۔ گھر گھر اندر بیٹھا لنگھ، جگت دوارے سوہیا پائیا۔ بن ہر نامے سارے کیتے ننگ، شبد دوشالا ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ چاروں کنت ننگی دے کنت، مہر نظر کھئے نہ پائیا۔ بن ہر کنت جگت ڈہاگن نارہوئی رنڈ، سہاک نظر کھئے نہ آئیا۔ نیتز رووے جیرج انڈ، اٹبھج سینج رہی کر لائیا۔ نیر ویائے کھنڈ برہمنڈ، برہمانڈ دئے ڈہائیا۔ پرگٹ ہو سورے سربنگ، پاربرہم تیری سرنائیا۔ بن تیرے کوئی نہ دیوے اند، اند اتم نہ کھئے وکھائیا۔ جگت جیواں ٹٹی گنڈھ، آپ اپنا میل ملائیا۔ لکھ چوراسی چکے پندھ، آون جاون رہن نہ پائیا۔ ڈھر دا ڈھولا سنا اکو چھند، چار ورن میل ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، ساچا رنگ اک رنگائیا۔ ساچا رنگ چاڑھ اگم، اگم اگمڑے تیری سرنائیا۔ بھاگ لگے کایا ماٹی چم، چم درشٹی دے بدلائیا۔ ہرکھ سوگ نہ رہے غم، چنتا دکھ نہ کھئے جنائیا۔ بیہو کھلا ہنگ برہم، پاربرہم تیری سرنائیا۔ کرتا پُرکھ کرے اپنا کم، کرنی کرتا اپنا پھیرا پائیا۔ سنت سہیلے ویکھ جن، بھگت بھگوان لئے اٹھائیا۔ جو رسنا جہوا کھندے پرہو دھن دھن، انتر اتم دھیان لگائیا۔ تنہاں ٹھاکر ہو کے بیڑا بٹھ، کھیوٹ کھیٹا روپ وٹائیا۔ ویلے انت دیوے نہ کوئی ڈن، لیکھا منگے نہ کوئی رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، سارے بیٹھے سیس جھکائیا۔ گر اوتار پیر

پیغمبر نیڑے آ کے گئے جھک، سجدہ سپس جگدیش کرائیا۔ سری بھگوان پُرکھ ابناشی پروردگار ساڈا پینڈا گیا مُک، ویلا اتم نیڑے آئیا۔
 ساڈے کولوں کُچھ نہ پُچھ، ساڈی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ کلجگ جیواں بھاگ گئے نکھٹ، جو پرہہ تینوں گئے بھلائیا۔ اکو پرگٹ کر اپنا ست،
 گوہند شبدا روپ وٹائیا۔ دو جہاناں شیر ہو کے بُک، بھبک اپنا نام لگائیا۔ سنت سہیلے گرو گُر چیلے بھکت بھگوان گودی چُک، مہروان
 مہر نظر اٹھائیا۔ کلجگ کوڑی دھارا بدل دے رُخ، ست ستوادی ساچا رُخ جنائیا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار ترے گن مایا دے کٹھ، کھنڈا
 کھڑگ اک چمکائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ جو پورب جنم گئے رُٹھ، اتم اپنا میل ملائیا۔ امرت جام دے گھٹ، نجھرجھرنا رس وکھائیا۔ تیری
 دھاروں پین اٹھ، ناطہ توڑ پتا مائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ اتم دینا ور، گھر تیرے الکھ جگائیا۔ سری
 بھگوان ہو دیال، دیاندھ دیا کھائیا۔ سنت سہیلے ویکھاں لال، گُرمکھ گُرسکھ گود اٹھائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جاگرت جوت کران
 رُشنائیا۔ لیکھ چُکواں شاہ کنگال، بھویت بھوپ اک سرنائیا۔ گُر شبدا ہو کے بناں دلال، ناطہ بدھاتا جوڑ جڑائیا۔ بھے چُکواں اتم کال،
 مہاکال، نہ کھئے ڈرائیا۔ کایا مندر اندر گھر وچ گھر وکھاواں سچی دھرمسال، دھرم دوارا اک جنائیا۔ جس مندر اٹھ پھر وجے تال، شبدا
 انادی انحد راگ سُنائیا۔ ساچا امرت جام دیاں پیال، رس اکو اک وکھائیا۔ دیا دیپک جوتی بال، گھر ساچے کر رُشنائیا۔ آپے پُچھے مُریدان
 حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبران مئے آپ سوال، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، ہر داتا بے پرواہیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر سارے گئے من، دوئے جوڑ سپس جھکائیا۔ کلجگ اتم سری بھگوان دے ڈن،
 ڈنکا اپنے ہتھ اٹھائیا۔ کوڑی کِریا بھانڈا دے بھن، بھے بھو اک وکھائیا۔ ساچا راگ سُنا کن، شبدا انادی آپ پرگٹائیا۔ ڈبدا بیڑا دے ہتھ،
 صاحب اپنے کندھ اٹھائیا۔ نوری چاڑھ اکو چند، دو جہان کرے رُشنائیا۔ گیت سُنا اگئی چھند، ساچا ڈھولا اک درڑائیا۔ جس سمرت آن
 جاون مکے پنڈھ، لکھ چوراسی گیڑ رہن نہ پائیا۔ پریم پریتی اتر اتم آئے انند، رس اکو اک وکھائیا۔ سچ دوارے منگی منگ، خالی جھولی
 دے بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لیکھا ویکھ وکھائیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر اپنی ویکھو
 لکھت، دھر دا لیکھا آپ جنائیا۔ سارے کہہ کے آئے واک بھوکھت، بھوش سمجھ کھئے نہ پائیا۔ نو کھنڈ ست دیپ برہمنڈ کھنڈ اڈیکان کرے

نت، نوت بیٹھا دھیان لگائیا۔ کون ویلا پرہہ پرگٹ ہوئے ابناشی اچت، جیتن اپنی دھار جنائیا۔ آپ سہائے بسنتی رُت، پت ڈالی سرب مہکائیا۔ جن بھگتاں آ کے لئے پُچھ، دکھیاں دکھ لئے ونڈائیا۔ پرہوں ویراگ جو گئے سک، تنہا امرت میگھ برسائیا۔ جو دھیان کر کے بیٹھے ماتا ککھ، تنہہ ویکھے چائیں چائیا۔ جو رسنا جہوا گاؤندے اُجل کرے مُکھ، دُرمت میل دئے دھوائیا۔ سنت سہیلے گُرمکھ گودی لئے چُک، آپ اپنے انگ لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل اک ورتائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لکھ کے دیو لیکھ، سو ستگر آپ جنائیا۔ لوکات ساڈا سُنجا ہویا دیس، سانجھیوال سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ کِریا کرے نر نریش، مہروان مہر نظر اُٹھائیا۔ حُکم سُنائے وشن برہم شو مہیش، دُھر دی دھار آپ جنائیا۔ دو جہاناں لئے ویکھ، پُری لوء آکاش دھرت دھول پھول پھولائیا۔ جن بھگتاں کر کر ساچا ہیت، بتکاری دیا کھائیا۔ نظری آئے نیتن نیت، دُور دُراڈا پنڈھ مُکائیا۔ بودھ اگادھی شبد انادی دسے اگئی کھید، انہو اپنی کار جنائیا۔ چار جُگ گر اوتار پیر پیغمبر جو مات دتے بھیج، دُھر دا ڈھولا راگ سُنائیا۔ تنہا انتر وڑ کے مانی سیج، سیج سہنجنی سوہیا پائیا۔ جوتی نور دتا تیج، شبدي دھار ناد سُنائیا۔ سو صاحب ستگر آد پُرکھ اپرپیر سوامی نرگن سب نوں رہا ویکھ، بن نیتر نین اکھ کھلائییا۔ کلجگ اتم کوڑا رہن نہ دیوے بھیکھ، بھیکھادھاری دئے مٹائیا۔ وشنوؤں خبردار کرے اُتے سٹا باشک سیج، سانگو پانگ دئے بلائییا۔ برہمے اندر وڑ کے دیوے بہیت، اپنا برہم لہنا جگائیا۔ شنکر تیری ترسول کرے رن کھیت، بھومی بیٹھی جھولی ڈاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ سچّی سرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیو بیان، پُرکھ اکال دین دیاں آپ جنائیندا۔ کلجگ لوکات چھڈی دھرمسال، پچھے دھیان نہ کھئے رکھائیندا۔ ابناشی کرتے اپنی چوراسی آپ سنبھال، ڈوری اپنے ہتھ اُٹھائیا۔ صدی بیسویں سارے ہوئے کنگال، غریبی گھر گھر پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا لیکھا دے وکھال، لیکھ پیکھ تیرا سدا گن گائیا۔ سِری بھگوان دسے بول، انبولت راگ جنائیا۔ سچ وست نہ کیسے کول، خالی بھانڈے نظری آئییا۔ پاربرہم پرہہ تولنہارا تول، نام کنڈا ہتھ اُٹھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں گُرمکھ تھوڑے بیٹھے اڈول، جنہاں ہر جو رہا بھیو چُکائیا۔ اندر باہر گپت ظاہر توں میرا میں تیرا سدا وجاؤندے رہے ڈھول، ڈھولا راگ اکو اک گائیا۔ ہر کا بھیو کوئی نہ جانے پنڈت پاندھا رول، راسی رُت وچ کدے نہ آئییا۔

جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہارا دُھر دا ور، شبد دِلاسا اک جنائیا۔ شبد دِلاسا دیوے آپ، سرب رہا جنائیا۔ کلجگ اتم ویکھ کھیل تماش، نرگن نرگن پھیرا پائیا۔ عیسیٰ مؤسیٰ محمد جس دا کلمہ پڑھدے رہے جاپ، رسنا کھول کھندے رہے باپ، پتا نورو نور خُدائیا۔ صدی چودھویں سب نوں دیوے جواب، پچھلا لیکھا لہنا جھولی دیوے پائیا۔ آگے ہو کرے حساب، حاصل ضرب اپنے انک بنائیا۔ نرگن نرور دیونہار سچ خطاب، شبد گرو پرسدھ اک کرائیا۔ جس نوں نیوں نیوں سجدہ سارے کرن آداب، نیتز آگھ سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ شبد آگم مارے آواز، دو جہاناں دئے جگائیا۔ لکھ چوراسی ویکھے رچیا کاج، اندج جیرج اُتہج سینج پھول پھولائیا۔ جن بھگتاں جنائے اک سماج، دُھر دی سیکھیا سچ درڑائیا۔ ہر سرنائی ڈگنا بھاج، کلجگ پینڈا پندھ مکائیا۔ ملے وڈیائی لوکات، درگاہ ساچی رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ کلجگ اتم ویکھ نرکار، نرگن سرگن رہا سمجھائیا۔ سرشٹ سبائی کرو وچار، بُدھیوان آگھ کھلائیا۔ غفلت آلس نندرا دیو اُتار، دوئی دویتی پڑدہ لابییا۔ مجلس کرو سچ دربار، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ کوڑی خصلت دیو نوار، اصلیت وچوں نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا دھام اک سمجھائیا۔ ساچا دھام دسے بھگونت، کلجگ انت انت جنائیا۔ سرشٹ سبائی آکو کنت، نر ہر نرائن اکھوائیا۔ جگ چوکڑی دیوے منت، منتر اپنا نام سمجھائیا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم میل ملائیا۔ دو جے در نہ جاوے منگت، دیونہار سدا اکھوائیا۔ جس دا بیہو نہ پاوے کوئی مُلا پنڈت، شیخ مسائک انت کہن نہ آئیا۔ سو صاحب کھیل کھلاوے جیرج انڈت، اُتہج سینج خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں وکھائے کھڑ، لوکات ریتی نیتی چاروں کُنٹ سچ سچ نظر کھئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہو ساڈی ہوئی بس، آکو تیری اوٹ رکھائیا۔ آوندے سارے مارگ آئے دس، دُھر سندیسہ اک سُنائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت ہوئے پرگٹ، نرگن نرور نوری جوت کرے رُشنائیا۔ شبد آگمی گاوے گتھ، بانی بودھ آگادھ جنائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا دیوے متھ، مایا ممتا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جن بھگتاں کھول نرگن آگھ، نج نیتز نور کرے رُشنائیا۔ آگلا بہیت جائے دس، پڑدہ دوئی دویت چُکائیا۔ پریم پریتی اندر جاو پھس، فیصلہ کرے حق خُدائیا۔ امرت آتم لوو رس، اٹھسٹھ

تیرتھ لبھن کھئے نہ جائیا۔ گھر پیر پیغمبر ویکھو سمرتھ، نج گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ لہنا چکاؤ ت اٹھ، اپ تیج وائے پرتھی آکاش من مت بُدھ سنگ کدے نہ جائیا۔ اکو لو برہم مت، برہم ودیا شبد پڑھائیا۔ سچ پرتی ہونا وس، ٹوں میرا میں تیرا سوہنگ ڈھولا راگ سُنائیا۔ پتیرمیشور سرب سوامی بدن کرو دوئے جوڑ ہتھ، مان ابھان نظر کھئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ ویکھ حق، حقیقت تیری جھولی پائیا۔ بن پاندھی راہی مارگ گئے تھگ، سارے کہن رہبر اکو بے پرواہیا۔ آد جگاد کرنی کرتا رکھے اپنے ہتھ، جگ چوگری گیڑے اندر بھوائیا۔ مہروان ہو کے جن بھگتاں ساچا مارگ دیوے دس، ڈونگھی بھوری کایا کوری پار کرائیا۔ گھر نرمل جوت کر پرگٹ، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ ست سرُوبی دے رس، ترسنا بھکھ گوائیا۔ سرت سوانی پوری آس، شبد بانی جوڑ جڑائیا۔ لگے بھاگ کایا پرہاس، پت ڈالی آپ مہکائیا۔ لیکھے لائے جن سواس، جو ہر ہر نام دھیائیا۔ کھیلے کھیل پرتھی آکاش، گگن مندل کھوج کھوجائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس بنائے اپنے داس، داسی داس ساچی سیو لگائیا۔ سو کھیلے کھیل پُرکھ سمراتھ، اگم اتھاہ وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ انت سری بھگونت، گر اوتار پیر پیغمبر لیکھ چکائے ساچے سنت، گرُمکھ گرسکھ نراسا رہن کھئے نہ پائیا۔

* ۲۵ آسُو ۲۰۲۰ پکرمی نچھتر سینگھ دے گرہ پنڈ دبرجی ضلع لدھیانہ *

ہرجن ملے پرہ سجن ساک، سچکھنڈ نواسی دیا کھائیندا۔ لوکات وڈیائی وڈ وڈ بھاگ، مہروان پرہ مہر نظر اٹھائیندا۔ انتر آتم اُچاوے اک ویراگ، ہرہوں چوٹ نرالی آپ لگائیندا۔ بند کواڑی کھولے تاک، بجرکپائی توڑ ٹھائیندا۔ شبد سُنائے ساچا ناد، ڈھن انادی آپ اُچائیندا۔ نرمل جوت کر پرکاش، دپیک دیا ڈگمگائیندا۔ جگ جنم جگت پت لئے راکھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ نج نیتر کھول اکھ، نرگن اپنا میل ملائیندا۔ ساچا مارگ ڈھر دا دس، پاندھی اپنے گھر بنائیندا۔ کوڑی کیریا کھیڑا کرنا ہتھ، سچ سچ اک سمجھائیندا۔ آتم پرما تم ملاؤنا پُرکھ سمرتھ، گھر ساچے خوشی وکھائیندا۔ اکو ڈھولا ساچا نام گاؤنی گاتھ، اکھ وکھر آپ پڑھائیندا۔ سدا سہیلا بن سوامی وسے ساتھ،

ہرجن ساچا سنگ نیہائیندا۔ رین اندھیری میٹے رات، گھر ساچا چند چمکائیندا۔ نام بھنڈارا دے دات، مایا ممتا موہ مٹائیندا۔ لیکھا جُکے ذات پات، جس جن اپنا رنگ رنگائیندا۔ دین مذہب سٹے ڈونگھے کھات، بھیو ابھیدا جس کھلائیندا۔ چار ورن جنائے اک جماعت، کھتری براہمن شوڈر ویش گھر ساچے آپ سہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آد جُگاد نرائن نر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ بھگتا منیاں ایکنکار، اکل کل وڈی وڈیائیا۔ جُگ چوکرئی بن سیوادر، ساچی سیوا آپ کھائیا۔ نرگن سرگن لے اوتار، ہرجن میلے سہج سُبھائیا۔ ناطہ توڑ کوڑا سنسار، بدھاتا اپنے نال جُڑائیا۔ گان سُنائے اگئی دھار، ساچا ڈھولا راگ الاٹیا۔ امرت آتم جام پیال، اگنی تت دئے بُجھائیا۔ گھر دیک جوتی اکو بال، اگیان اندھیر دئے مٹائیا۔ گھر وچ گھر وکھا سچّی دھرمسال، ساچا مندر دئے سہائیا۔ لیکھا جان شاہ کنگال، شہنشاہ اپنا حُکم ورتائیا۔ ست سرُپی بن دلال، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ویکھے چائیں چائیا۔ بھگت جنان ہر سچّا سچّن، آد جُگادی اک اکھوائیندا۔ چرن دھوڑ کرائے اگئی مجن، دُرمت ٹکا میل دھوائیندا۔ آتم پرما تم سوہنگ دے سچّا بھجن، سُرّتی شبَد میل ملائیندا۔ جُگ چوکرئی بیڑا آئے بنھن، مہروان مہر نظر اٹھائیندا۔ پنچ وکارا کرن آئے کھنڈن، کھنڈا کھڑگ نام چمکائیندا۔ توڑن آئے چوڑاسی بندھن، بندگی اکو نام سمجھائیندا۔ دیون آئے پرماندن، نیج آتم رس چکھائیندا۔ دین دیال بن بخشندن، بخشش اپنی آپ وکھائیندا۔ جُگ چوکرئی دو جے در نہ جائے منگن، شبَد بھنڈاری آپ اکھوائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، ہرجن ساچے بھیو چُکائیندا۔ ہرجن میلا سچ در، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ کِریا کر نرائن نر، نر ہر اکو اکھ کھلائیا۔ ساچے مندر آپ وڑ، گھر گھر وچ بول بولائیا۔ اگئی ڈنڈے جائے چڑھ، آؤندا جاندا نظر کیسے نہ آٹیا۔ سچ محلے صاحب کھڑ، سوچھ سرُپی درس دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے لئے اُپائیا۔ ہرجن اُپائے وچوں لکھ چوڑاسی، چاروں کُنٹ ویکھ وکھائیا۔ جنم کرم کٹ جم دی پھاسی، فیصلہ اکو حق سُنائیا۔ ہرجن ہر بھگت سیو کرے پرہ بن کے داس داسی، نرگن نر ویر ہوئے سہائیا۔ جنم جم دی پوری کرے آسی، آسا ترسنا میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ مہر نظر اٹھائے جن بھگت، سری بھگوان دئے وڈیائیا۔ لیکھے لا بوند رکت، جوتی نور کرے رُشنائیا۔ پورب لہنا دیوے قرض، لیکھا لوکات

چُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی سدا جُگ چار، جُگ چوکرئی خوشی منائیا۔ بھگتاں بھر بھگتی بھنڈار، وست امولک جھولی پائیا۔ دُھر دا نام دس گفتر، ساچی سیکھیا اکِ درڑائیا۔ رسنا جہوا بول جیکار، بتی دند صفت صلاحیا۔ بھیو کھلائے تُوں میرا مین تیرا یار، آتم پرما تم پرما تم آتم اکو روپ وکھائیا۔ کایا مندر اندر کھول کواڑ، پڑدہ دوئی دوت چُکائیا۔ کر پرکاش دُھر دی دھار، بن تیل باقی دیک دگمگائیا۔ اگئی برکھے امرت دھار، جھرنا نجر اکِ جھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگت وکھائے خوشی بہار، خزاں روپ نہ کھئے وٹائیا۔ بھگت جنن پرہ بے پرواہیا، بے پرواہی وچ رکھائیندا۔ ناطہ توڑ ترے گن مایا، مایا ممتا موہ مٹائیندا۔ سمرتھ پُرکھ سر دیوے ٹھنڈی چھایا، مہر ہتھ اُپر ٹُکائیندا۔ جنم جنم وچوں بدلے کایا، کایا کوڑی کنچن روپ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن اپنا بھیو چُکائیندا۔ ہرجن بھیو کھلائے آپ، گھر مندر سوہا پائیا۔ ست جنائے اکو جاپ، سوہنگ ڈھولا راگ سُنائیا۔ ناطہ جڑے پتا باپ، پوت سپوتا گود سہائیا۔ دوہاں ملے اکو ذات، اذاتی روپ نہ کھئے وٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے گئے آکھ، اچی کوک کوک سُنائیا۔ بن سیری بھگوان کوئی نہ چلے ساتھ، سگلا سنگ نہ کھئے بنائیا۔ آد جُگاد جُگ چوکرئی سرب جیاں اکِ رگھناتھ، رگھپت اکو نظری آئیا۔ دیونہارا دُھر دی دات، نام خزانہ جھولی پائیا۔ سُنونہار اگئی بات، شبدا ناد دُھن کرے شنوائیا۔ پوری کرنہارا خواہش، خالص روپ دئے وکھائیا۔ لیکھے لائے ہڈ ماس، ناڑی رت اپنی جھولی پائیا۔ اکِ جنائے اجپا جاپ، بن سواس سواس چلائییا۔ ساچا تھاپن جُگ جُگ تھاپ، جن بھگت دئے اٹھائیا۔ کر کھیل رسول پاک، پروردگار ہونے سہائیا۔ نرگن نرویر بن کے سجن ساک، سگلا سنگ نبھائیا۔ کر کِریا جس دا کھولے تاک، تِس اپنی بوجھ بُجھائیا۔ جن بھگتاں نت نوت دیونہارا دات، نام ندھان سیری بھگوان ساچا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے آپ ترائیا۔ ہرجن تارے دیا کر، دیاوان وڈی وڈیائیا۔ ویکھ وکھائے ساچے گھر، گھر مندر سوہا پائیا۔ جنم کرم چُکائے ڈر، ورن برن ڈیرہ ڈھاپیا۔ لیکھے لائے سیس دھڑ، تتوت اپنا رنگ رنگائیا۔ حکم سُنائے ساچے پوڑے چڑھ، چوٹی اکو ڈیرہ لائیا۔ ہر سنت سہیلے گرو گُر چیلے آتم پرما تم سوہنگ شبدا لہنا پڑھ، نرگن سرگن اکو روپ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سدا وڈیائیا۔ ہر کا نام پڑھنا ایک، آد جُگاد

ہر رکھائیندا۔ جُگ چوکڑی کرے بڈھ بیک، نرمل روپ انو پ درسائیندا۔ ترے گن مایا نہ لائے سیک، پنج تت اگن نہ کھئے تپائیندا۔ سُنجا دسے نہ کایا کھیت، راکھا ہر جو نظری آئیندا۔ جن بھگتاں کر کے اپنا ہیت، پریم پریتی توڑ نہائیندا۔ کلجگ اتم کھیلے کھید، خالق خلق ویس وٹائیندا۔ جن بھگتاں کرے ساچا ہیت، ہتکاری پھیرا پائیندا۔ نو کھنڈ پرتمی ست دیپ برہمنڈ برہمانڈ ربا ویکھ، نیتر لوچن نین اک پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگت بھگوان آپ ملائیندا۔ بھگت بھگوان جائے مل، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ دھرم دواریوں نہ جائے پل، لکھ چوراسی ناطہ دئے تڑائیا۔ بجرکپائی توڑ سل، سکھ ساگر روپ وچ سمائیا۔ نظری آئے مستک تل، جوت للاث کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن میلانے ملائیا۔ ہرجن میل ملانے ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ بند دوارا کھول در، دروازہ اکو اک سہائیا۔ سنت سجن لے پھڑ، پھڑ بانہوں گلے لگائیا۔ لیکھا چکا سیس دھڑ، نرمل جوت جوت رُشنائیا۔ اتم لے کے جائے اپنے گھر، گرہ مندر سوہا پائیا۔ سچکھنڈ نواسی سچکھنڈ دوارے جائے وڑ، محل اٹل سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ہر جو اپنے رنگ رنگائیا۔ ہرجن رنگ رنگے انولا، کرتا قیمت کھئے نہ لائیندا۔ صاحب ستگر ست ستوادی بن کے تولا، ساچا گنڈا نام ہتھ اٹھائیندا۔ نرگن نرگن بن وچولا، جوتی شبدی میل ملائیندا۔ اتم پرما تم گا ڈھولا، سوہنگ راگ سُنائیندا۔ پکڑ اٹھا پڑدہ اوہلا، سنمکھ اپنی دھار جنائیندا۔ پریم پریتی کھیلے ہولا، لال گلالا رنگ رنگائیندا۔ دیوے وڈیائی ہرجن اُپر دھولا، دھرنی دھرت دھول آپ سہائیندا۔ پنج وکار پائے کوئی نہ رولا، ہاباکار نہ کھئے لائیندا۔ جن بھگتاں صاحب سوامی ملے آپ مولا، ہر گھٹ مولا لکھ چوراسی اندر نظری آئیندا۔ سنت سجن کدے نہ پاون رولا، انتر اتم سن سادھ نین مؤند سرب دھیان لگائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ہر بھگت ہری دوار ہر کرتار ہر مندر آپ بہائیندا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، نہکرمی نشکام اپنا کرم کھائیندا۔

* ۲۵ آسو ۲۰۲۰ بکرمی پنڈ پدی ضلع لدھیانہ *

سچکھنڈ سچ دربار، سو پُرکھ نرنجن سوبھا پائیا۔ سچ در گرو اوتار، چرن کول منگن سرنائیا۔ سچ درگاہ پیر پیغمبر کرن پیار، سجدہ سبس جگدیش جھکائیا۔ اچی کوک کرن پکار، بن رسنا جہوا رہے سنائیا۔ کریا کر سرجنہار، بے انت بے پرواہیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوہ تیرا آکار، کرنی کرتے تیری سچ سرنائیا۔ جگ چوکڑی پیتے وچ سنسار، ستجگ تریتا دواپرکلجگ اپنا پنڈھ مکائیا۔ نت نوت کرے کھیل اپر اپار، اپرپر سوامی اپنی دھار چلائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ سچکھنڈ دوارے سارے سنان، اچی کوک کوک سنائیا۔ پُرکھ اکال کر دھیان، بے پرواہ اپنی نظر اٹھائیا۔ سرشٹ سبائی دسے نہ کوئی گیان، ہر کا نام جھولی کوئی نہ پائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ ہوئے بے ایمان، صدق صبوری نظر کھئے نہ آئیا۔ لکھ چوراسی گھٹ گھٹ اندر وڑیا کوڑ شیطان، شرع کرے اک لڑائیا۔ تیرا نور ظاہر ظہور کرے نہ کوئی پہچان، بے پہچان تیری سمجھ کسے نہ آئیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا ڈھولے سارے گان، ستگر شبد راگ نہ کھئے لائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ نہاون جگت جیو جہان، کایا انتر سچ سروور اشنان نہ کھئے کرائیا۔ گردر مندر مسجد شودوالے مٹھ لہدے پھرن بھگوان، گھر وچ گھر پڑدہ چک پریشور درس کھئے نہ پائیا۔ تیل باقی لے کے دیکھ جگاوندے پھرن وچ شمشان، کایا کوری ڈونگھی بھوری جوت نرنجن نہ کھئے جگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دے ساچا ور، پرہ تیری اوٹ تکائیا۔ پیر پیغمبر کرن سلام، صلح گل تیری سرنائیا۔ شاہ پاتشاہ وڈ امام، بے پرواہ تیری وڈیائیا۔ جگ چوکڑی کلمہ تیرا کلام، نبی رسول گئے جس گائیا۔ دھر سندیسہ دے عوام، چار کُنٹ کر جنائیا۔ کلجگ انت چاروں کُنٹ دسے حرام، ست نظر کھئے نہ آئیا۔ پنچ وکار سارے بنے غلام، مٹاشیخ ثابت نظر کھئے نہ آئیا۔ دھر دا بھلیا اک پیغام، پیغمبر بھے سر نہ کھئے ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ گر اوتار در کھلو، دوئے جوڑ جوڑ سرنائیا۔ سری بھگوان پرگٹ ہو، پرہ تیری اوٹ تکائیا۔ نو کھنڈ پرتھی کلجگ ساچی دسے نہ کوئی لو، نو نو چار اندھیرا چھائیا۔ ڈرمت میل سکے نہ کوئی دھو، سر سروور بیٹھے مکھ بھوائیا۔ درس دیکھائے نہ کوئی آگے ہو، بجرکپائی پڑدہ کھئے نہ لایا۔ امرت دھارا نجھر دیوے نہ کوئی چو، بوند سواتی مکھ چوائیا۔ آد نرنجن تیرا نور ساچی جوت دسائے نہ کوئی سو،

سوبھاؤنت تیرا ناد نہ کھئے وجائیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا کوڑی کیریا جگت لوکائی موہ، مُحبت تیری توڑ نہ کھئے نہہائیا۔ اتم پر ماتم گھر وچ گھر سکے نہ چہوہ، جگت وچھوڑا پا کے دئے ڈہائیا۔ سری بھگوان وڈ مہروان، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، جن بھگتاں جوگا ہو، ہوکا دے کے رہے جنائیا۔ پیر پیغمبر سارے کہن، بن رسنا راگ الاٹیا۔ پروردگار ویکھ اپنے نین، بے نظیر نظر اٹھائیا۔ کوڑی کیریا کل وینہدی جھوٹھے وہن، ساچا اتم پر ماتم نظر کیسے نہ آٹیا۔ اکھ کھلے نہ کیسے عین، نقطہ نوں نہ کھئے مٹائیا۔ حمزہ سکے نہ کھئے کہن، الفیے مکی سرب پڑھائیا۔ نظر نہ آئے کوئی ساک سین، سجن بیٹھے مکھ بھوائیا۔ انجیل قرآن کوک کوک نیر نیناں پاوے وین، چاروں کٹ دئے ڈہائیا۔ ناطہ ٹٹا بھائی بھین، ساچا میت نظر کھئے نہ آٹیا۔ مایا رانی گھر گھر وڑ گئی ڈین، سادھاں سنتاں رہی کھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اکو دینا ساچا ور، مرید مُرشد ویکھ وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے رہے بھاکھ، بھاکھیا اپنی رہے جنائیا۔ پرگٹ ہو سرب گنتاس، بے انت تیری وڈیائیا۔ شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان سارے رہے اکھ، آخر تیری اوٹ تکائیا۔ نو کھنڈ پرتھی نرگن سرگن تیری چلدی رہی شاخ، گر گر شبدی روپ وٹائیا۔ ست مارگ چلن دی دسدے رہے جاچ، دھر سندیسہ نام سُنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ایکا دے اپنا گھر، گھر اتم پھیرا پائیا۔ پیر پیغمبر کہن میرے محبوب، مُحبت تیری نظر کیسے نہ آٹیا۔ چوڈاں طبقاں دے کے آئے سچ ثبوت، صاحب سلام اکو آپ بلائیا۔ اچ محلا تیرا دس کے آئے عروچ، عرش فرش ڈیرہ ڈھابیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اکو دینا ساچا ور، نرگن زوریر نراکار اپنی لوکات ویکھ لوکائیا۔ اوتار گرو سارے کہندے، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ پر پُرکھ تیری چرنیں ڈھینہدے، دھوڑی ٹکا مستک لائیا۔ سچ دوارے کٹھے ہو کے بینہدے، گھر اکو متا پکائیا۔ جگ جگ تیرا بھانا آئے سہندے، لکھ لکھ شکر منائیا۔ اتم ویکھ کلجگ دھار کلجگ جیو ڈونگھی وہن وینہدے، بن تیرے سکے نہ کھئے بچائیا۔ شاستر سمتر وید پُران پڑھ پڑھ مُلاشیخ مسائک پنڈت پاندھ کہندے، انتر اتم گیان گوجھ نہ کھئے جنائیا۔ اتم سب دے مکن والے پینڈے، پاندھی رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اکو دینا ساچا ور، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ گر اوتاراں سُن کے بات، پیر پیغمبر ڈھولے گائیا۔ نال اٹھے بھگت اٹھاراں اکو ذات، نرگن نور روپ پرگٹائیا۔ کیریا کر پُرکھ ابناش، ابناشی کرتے تیری سرنائیا۔ ہوں بالک تیرے

داس، بن یاچک سیو کھائیا۔ سچ بینتی اک ارداس، درگاہ ساچی اک عرضوئیا۔ اُٹھ ویکھ کھیل تماش، خلق خُداے ربی کُراٹیا۔ سچ وست کیسے نہ پاس، خالی ہتھ دئے دُہائیا۔ پنج تت خالی پُتلا ہڈ ناڑی ماس، نو دوارے نو رس کم کیسے نہ آئیا۔ ساچے مندر ساچا دیپ کرے نہ کھئے پرکاش، گھٹ نور نہ کھئے وکھائیا۔ اُچ محل چڑھ کے تیرے مندر وڑ کے درشن کر کے سارے آئے اکھ، پرہے ملے بے پرواہیا۔ اُٹھ مہروان مار دھیان کلجگ جہات، بند تاکی پڑدہ لابیہا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ بھگتان ویکھ اُٹھے سنت، سچکھنڈ ساچے وجے ودھائیا۔ پاربرہم ٹوں اکو کنت، لکھ چوڑاسی ربا پرنائیا۔ تیری دھار جیو جنت، چارے کھانی وجے ودھائیا۔ چارے بانی تیری بنت، پرا پسنتی مدھم بیکھری راگ سُنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بھگت سنت سارے لکھ کے گئے سند، دُھر دا لیکھا لیکھ جنائیا۔ سری بھگوان سب نوں دیوے آتم اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ آد جُگاد جُگ چوڑی سدا بخشند، بخشش اپنے ہتھ رکھائیا۔ دوئے جوڑ نمسکار کرے بندنا بند، بندگی ڈنڈوت اکو اک جنائیا۔ کریا کر دوئی دویت ڈھاہ کندھ، بھانڈا بہرم بھو بھٹائیا۔ پُرکھ اکال اک سُننا ساچا چھند، دو جہان لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت آتم پرما تم تیرا راگ الاٹیا۔ سنتاں ویکھ اُٹھے گُرمکھ، اپنا بل پرگٹائیا۔ کریا کر پرہو اسیں تیرے مانکھ، منس ذاتی لکھ چوڑاسی وچوں ملی وڈیائیا۔ لوکات آ کے ساتوں پُچھ، تیرے ویراگ اندر بیٹھے دھیان لگائیا۔ بھگتی گن نہیں ساڈے کول کچھ، وست امولک ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ مہروان سری بھگوان لوکات ساڈے نال نہ رُس، کروٹ بدل مُکھڑا دے وکھائیا۔ نرویر تیرا اُجل ویکھیئے مُکھ، ست سرُویی تیرا نور نظری آئیا۔ آون جاون مٹے دُکھ، جنم کرم نظر کھئے نہ آئیا۔ پھیرا پا ابناشی اچت، جیتن اپنا روپ پرگٹائیا۔ دِیال ہو کے سوامی تھہ، مہروان مہر نظر تکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے اک عرضوئیا۔ گُرمکھاں ویکھ گُرسکھ جاگے، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ ہر سرنائی آون بھاگے، منزل منزل پندھ مُکائیا۔ رسنا گاون گیت سہاگے، ساچا چھند بند بنائیا۔ پاربرہم تڈھ بن سوارے کوئی نہ کاچے، کرتے قیمت کوئی نہ پائیا۔ غریب نائیاں ٹوں ہی نوازیں، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جُگ چوڑی ساچن ساچیں، کلجگ اتم لیکھا دے مُکائیا۔ کوڑی کریا لگے راجن راجے، سچ سُلطان سچ دھرم نہ کھئے وکھائیا۔ اتم سب دی رکھے کوئی نہ لاجے، شرم حیا گھر گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ بن تیرے کوئی نہ پکڑے واگے، بے مہاری پھرے

لوکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرے نام دے و جا کے گئے واجے، جُگ چوکرئی راگ سُنائیا۔ نام ندھان دے کے گئے داچے، وست امولک اک وکھائیا۔ اتم کہہ کے گئے کل اتم پرگٹ ہووے شاہ پاتشاہ وڈ مہاراجے، مہان بیدو بی خیر یا اللہ الہی نور بے پرواہیا۔ آد جُگاد جُگ چوکرئی جو ساجن ساچے، شبدي سُت دئے وڈیائیا۔ وشن برہما شیو جس دے حُکے اندر پھرن بھاجے، نت نوت سیو کھائیا۔ ترے گن مایا پنج تت جس بنائے بھانڈے، لکھ چوراسی گھاڑت گھڑ وکھائیا۔ جگت واسنا کھول وکھائے نو دروازے، آسا ترسنا مایا ممتا ہووے ہنگتا جگت پرکرتی بندھن پائیا۔ گھر وچ گھر بہہ کے اپنا کھیل کرے بودھ آگادھے، شبدا انادی ناد سُنائیا۔ نرمل جوت کرے پرکاشے، دیا باقی اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے ساچا ور، سارے بیٹھے دھیان لگائیا۔ گرسکھاں ویکھ اٹھی دھرنی، دھرت دھول دئے ڈبائیا۔ تڈھ پن میری رکھیا کیسے نہ کرنی، چاروں کُنٹ ہوئے نہ کھئے سہائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ کوڑی کرپا لڑنی، جھگڑا دین مذہب وکھائیا۔ تیری دھار بے پرواہ ساچی سچ کیسے نہ پڑھنی، مایا ممتا بیڑا رہی ڈبائیا۔ غریب نواز شاہ سلطان میں ڈگاں تیرے چرنیں، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ اپنیاں بھگتاں کھول اکھ ہرنی پھرنی، نج نیت کر رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ دھرنی ویکھ اٹھیا ساگر، صاحب ستگر تیرے آگے بینتی آ۔ لکھ چوراسی تیرا روپ کایا گاگر، ڈونگی بھوری ویکھ وکھائیا۔ تیرے امرت کتے نہ ملے آدر، تیرا نور نور نہ کھئے پرگٹائیا۔ تُوں کریم کرتا سچا قادر، قدرت تیرے ہتھ نظری آئیا۔ مہروان مہروان مہروان کلجگ اتم دے آدر، آدرش اپنا اک وکھائیا۔ تُوں صاحب سلطان جودھا سورپیر وڈ بہادر، شہنشاہ تیری وڈی وڈیائیا۔ نرمل کرم کر آجاگر، دوئی دویتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ سارے رل کے تیرے نام دے بنیے جگت سوڈاگر، ونج اکو اک کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، دوچی حاجت ہور رہن نہ پائیا۔ ساگر ویکھ اٹھے لوک پرلوک، دو جہان دین ڈبائیا۔ سری بھگوان تیرا بھانا سکے نہ کوئی روک، نہ کوئی میٹ میٹ مٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گا کے گئے سلوک، سچ سندیسہ تیرا ناد الاٹیا۔ کلجگ انت سری بھگونت کرے اپنی مؤج، موجودہ بھیو سمجھ کھئے نہ پائیا۔ شبدا اگئی اک اٹھائے فوج، لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں جیرج انڈ اٹبھج سینج حکم منائیا۔ جس دوارے کوئی نہ سکے پہنچ، تس مندر بہہ کے اپنا حکم جنائیا۔ جس دی کوئی سوچ نہ سکے سوچ، سو صاحب ستگر اپنی کار

کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور، سِری بھگوان تیرے چرن ملے سرنائیا۔ لوک پرلوک ویکھ، برہمنڈ کھنڈ دین دُبائیا۔ پاربرہم تیرا ویکھئے بیکھ، نو نو چار اکھ گھلائیا۔ کون مندر کون گھر کون گرہ کون نگری کون دوار وسیں دیس، کون منزل ڈیرہ لائیا۔ کون شبد کون ناد کون دُھن کون راگ کون کلمہ دئیں اُپدیش، کون کائنات دئیں سمجھائیا۔ کون امرت کون جام، کون دیویں سچا نام، کون رُوپ دُھر پیغام، دُھر سندیسہ اک سُنائیا۔ کون دھار پرگٹ رام، کون دھار نرگن شام، کون دھار نُور اِلابی پروردگار، کون دھار نانک گوبند کر اُجیار، دو جہاناں دُنکا اک سُنائیا۔ کون دھار سانجھا یار، کون کریں خبردار، کون کھول کواڑ، نیتر نین اکھ جنائیا۔ کون تیز کٹار، کون لکھ چوڑاسی کریں سنگھار، کون گرُمکھ وچوں لئیں اُبھار، مہروان مہروان پرہ مہر نظر اُٹھائیا۔ کون کلجگ کوڑی کِریا کریں پار، کون جوٹھ جھوٹھ ماریں مار، کون ہوئے ہنگتا گرہ دئیں نوار، سچ سچ اِکو مندر نظری آئیا۔ کِریا کر سرجنہار، آ کے ویکھ اپنا سنسار، چاروں کُنٹ ہاباکار، راؤ رنگ سارے دین دُبائیا۔ برہمنڈ کھنڈ ویکھ وشن برہما شو کھلوتے اُٹھ، گل پلُو واسطہ پائیا۔ سِری بھگوان ٹھاکر ہو کے تُوٹھ، دیاوان تیری اوٹ تکائیا۔ تیری سرِشٹی تیری درِشٹی تیری اِشٹی تیرے نالوں گئی رُوٹھ، ساڈی چلے نہ کھئے چترائیا۔ جودھا سو رپر بن کے لوکات جا کے پُچھ، بلدھاری اپنا بل پرگٹائیا۔ چاروں کُنٹ ویکھ اندھیرا ہویا گھُپ، سو رچ چند دوویں بیٹھے مُکھ شرمائیا۔ منڈل منڈپ سچ ستار ہوئے چُپ، نُور ظہور نظر کھئے نہ آئیا۔ سارے کرن دھیان کون ویلا پرہ لوکات کرے اپنا رُخ، ست ستوادی پھیرا پائیا۔ دُور دُراد ا نیڑے جائے دُھک، نیرن نیر نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ وشن برہما شو ویکھ حال، شبد سو رائلے انگرٹائیا۔ اِکو بولے بول کمال، بن رسنا جہوا گائیا۔ دو جہان پرہو تیری دھرمسال، تیری رچنا توہے بھائیا۔ مین بالا نڈھا تیرا بال، سد چلاں حُکم رضائیا۔ جُگ چو کڑی حُکمے اندر کھائے کال، کال گراس اک کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور، نرگن نرگن ہو سہائیا۔ شبد سْت کہے میرے بھگوان، پتا پُرکھ اکال تُوں اک اکھوائیندا۔ جُگ چو کڑی جھلایا تیرا نشان، دو جہان حُکم منائیندا۔ دُھر دا بن حُکمران، سچ سندیسہ اک الائیندا۔ وشن برہما شو دے گیان، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ گر اوتار کر پروان، نام پروانہ ہتھ پھڑائیندا۔ پیر پیغمبر

دے کلام، کلمہ اِکو اِک سمجھائیندا۔ جُگ چوُکڑی ہو پردھان، دُھر دا لیکھا آپ وکھائیندا۔ اکھڑ وکھڑ کر گیان، شاستر سِمرت وید رُوپ جنائیندا۔ رسنا جِہوا بَتی دند کر کلیان، سرِشٹ سبائی مات پڑھائیندا۔ جُگ جُگ سب توں کہہ کے آیا وچ جہان، پنج تت چولا تیرا ہنڈائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں بھگتاں سنتاں دِتا بیان، پچیا کوئی نظر نہ آئیندا۔ کلجُگ انت سِری بھگونت پرگٹ ہووے نوُجوان، دو جہاناں نوُبت اپنے نام وجائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور، گر شبدی منگ منگائیندا۔ شبد کہے میرے پُرکھ اکال، اٹھ سچے ماہیا۔ میں وی وساں تیرے نال، نت نوُت چرن دھیان لگائیا۔ کلجُگ اتم تیرا ویکھاں کھیل کمال، کرتا پُرکھ تیری وڈیائیا۔ لوکھات بنا سچّی دھرمسال، دھرم دوارا اِکو نظری آئیا۔ جس گھر وسے شاہ کنگال، اوچ نیچ ذات پات کوئی رہن نہ پائیا۔ اِکو اُچے تیرا نام، سِمرن ابھياس سچ دے سمجھائیا۔ سب دی اچھیا پورن کام، نراسا کھئے رہن نہ پائیا۔ ساچا نور پرکاش کر اگئی بھان، جس دا ریکھ رنگ نظر کھئے نہ آئیا۔ اٹھ ویکھ اپنا جہان، چاروں گنٹ کلجُگ اگن ربا لائیا۔ جوٹھ جوٹھ کوڑی کِریا چاڑھ طوفان، سادھاں سنتاں ربا ڈبائیا۔ صدق صبوری سچ رہن نہ دِتا کیسے ایان، دھیرج جت نہ کھئے جنائیا۔ قسماں کھا کھا بغلے رکھ رکھ شریعت وچ قرآن، بغلگیر دستیاب وست نہ کیسے ملائیا۔ تَدھ بن کھئے نہ توڑے شرع زنجیر، نیتز روون شاہ حقیر، حقیقت سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ مہروان اپنی وکھا اِک تصویر، بے نظیر اپنا نور کر رُشنائیا۔ جس دی مالا تسبیح پھیردے گئے پیر فقیر، سو من کا منکا دے بھوائیا۔ چوٹی چڑھ کے مل اخیر، آخر اپنا میل کرائیا۔ مہر نظر نال بدل دے تقدیر، تدبیر اِکو وار سمجھائیا۔ تیرے ہتھ نام شمشیر، جگت وکارا کوڑا اِکو وار مار مُکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور، سب بیٹھے دھیان لگائیا۔ تیرے چرن دھیان گیا لگ، جو اُچیا سو تُجھے ربا دھیائیا۔ کِریا کر سورے سرگ، شہنشاہ تیری وڈیائیا۔ کر کر تھکے مکے کعبے حج، حضرت نظر کیسے نہ آئیا۔ مندر مسجد شودوالے پھر پھر تھکے مٹھ، اگنی تت نہ کھئے بُجھائیا۔ بن صاحب ستگر کوئی نہ دیوے برہم مت، چوڈاں وِدیا رہی گر لائیا۔ کلجُگ اتم ہو پرگٹ، پرگٹ اپنی دھار وکھائیا۔ سچ دوارا کھول ہٹ، ست ستوادی اپنا راہ جنائیا۔ سرب جیواں دے اِکو مت، بُدھ مت بیک کرائیا۔ اپنے ویکھن دی دے اگھ، نج لوچن کر رُشنائیا۔ تیرے نال مل کے تیرے گاؤں جس، صفت صلاحی ڈھولا گائیا۔ تیرے پریم پیار اندر تیرے چرن کول جاؤں

وس، گھر مندر اکو سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، آد جُگادی برہمادی شبد انادی سب تیرے در تے بیٹھے سیس جھکائیا۔ ٹھاکر سوامی تیرے در تے بول الکھ، مانگت بھکھک خالی جھولی رہے ڈاہیا۔ وست اموک دے سمرتھ، اتوٹ اٹٹ اک ورتائیا۔ جن بھگتاں لہنا تیتھوں حق، پچھلی کیتی جھولی دے بھرائیا۔ تیرا نام لے کے تیرا گائیے جس، دوجی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ تیرے نال مل کے خوشیاں نال جائیے ہس، سوہنگ ہنسا اکو رُپ وٹائیا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم پر ماتم اک دوجے نوں دئیے دس، بھيو ابھیدا رہن کھئے نہ پائیا۔ تُوں میرا میں تیرا رس، بن رس رسیے دووین کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، دیونہار تیری سرنائیا۔ ساچی وست دے اپار، اپرمپر تیری وڈیائیا۔ اکو آد جُگاد سچ دوار، جس گھر بیٹھے سیس جھکائیا۔ بودھ آگادھ شبد اناد دُھر دی وست دے بھنڈار، اٹھے پھر دوس رین ناد دُھن وجے اک شنوائیا۔ محل اٹل اُچ منار دیا دپیک جوتی دے بال، سوہے تیری سچی دھرمسال، دھرم دوارا اکو سوہا پائیا۔ سُرتی شبدی کرے بھال، ملے ستگر دین دیاں، اندر کرے سچ رکھوال، بن راکھا ٹھگان چوران دیوے دھکا لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ سِری بھگوان دیا کماؤندا اے۔ مہروان مہر نظر اٹھاؤندا اے۔ شبدی سٹ آپ سمجھاؤندا اے۔ وشن برہما شو آگھ کھلاؤندا اے۔ ترے گن مایا پنج تت نال ملاؤندا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر آپ سمجھاؤندا اے۔ چارے کھانی ویکھ وکھاؤندا اے۔ چارے بانی پھول پھولاؤندا اے۔ چارے جگ گیت چُکاؤندا اے۔ نرگن سرگن ویس وٹاؤندا اے۔ شبد ناد دُھن اُپجاؤندا اے۔ جگت ویراگ اک وکھاؤندا اے۔ انت تیاگ آپ کراؤندا اے۔ بن سُہاگ کنت ہنداؤندا اے۔ کھول جاگ نیتراپنے نال ملاؤندا اے۔ جگ چوکری پکڑنہارا واگ، شاہ سوار اسو اپنا اک دوڑاؤندا اے۔ کلجگ اتم آوے بھاگ، نہکلنک رُپ وٹاؤندا اے۔ سمبل نگر بنے اک سماج، جوتی شبدی آپ پرناؤندا اے۔ ستجگ سچ بنائے جہاز، بیڑا اپنا نام چلاؤندا اے۔ جن بھگتاں مارے آواز، لکھ چوراسی وچوں آپ اٹھاؤندا اے۔ کِریا کر غریب نواز، غریب نہانے کوجھے کملے گلے لگاؤندا اے۔ چار ورن بنا اک جماعت، پٹی ساچی نام پڑھاؤندا اے۔ لیکھا لکھے بن قلم دوات، شاہی کاغذ سنگ نہ کھئے رکھاؤندا اے۔ کوٹن کوٹ جگ چوکری جانن والا حالات، حالت اپنی نہ کسے سمجھاؤندا اے۔ ایتھے اوتھے کدے نہ پائے وفات، فتویٰ سب

دے اُتے لاؤندا اے۔ پیر پیغمبراں دیونہارا آبِ حیات، ساچا رس اک چواؤندا اے۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن نرؤیر نرکار نرکار کل اتم ویس وٹاؤندا اے۔ کل اتم ویس وٹایا اے۔ جوتی جامہ رُپ دھرایا اے۔ رُپ رنگ نہ کھئے دکھایا اے۔ اولیا پیر شیخ سمجھ کوئی نہ آیا اے۔ نرؤیر ہو کے کھیلے کھیڈ، خالق خلق ربا سمجھایا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس نے دتے بھیج، سو اتم ویکھن آیا اے۔ جوتی جلوہ اِکو تیج، شبدي ناد دُهن شنوایا اے۔ لکھ چوراسی گھٹ گھٹ اندر مانے سیج، اتم پر ماتم میل ملایا اے۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن اپنا راہ دکھایا اے۔ نرگن نرؤیر راہ جناؤندا اے۔ دو جہاناں آپ سمجھاؤندا اے۔ دُھر دا شبد اک پڑھاؤندا اے۔ لکھ چوراسی بھیو کھلاؤندا اے۔ اتم راس وند ونداؤندا اے۔ ہنگ برہم پڑدہ لاہندا اے۔ نہکرمی کرم کماؤندا اے۔ دھرنی دھرت دھول سوہا پاؤندا اے۔ عرش فرش ڈیرہ لاؤندا اے۔ مدھ دھار کھیل رجاؤندا اے۔ نیتر نین نظر کیسے نہ آؤندا اے۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سب دی اچھیا پور کراؤندا اے۔ سب دی اچھیا پور کراویگا۔ پرہہ داتا اِکو آویگا۔ سرب گیاتا آپ اکھواویگا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی اپنی دھار درڑاویگا۔ سَتجگ دیوے سچ گیان، سَت ستوادی اِکو حُکم ورتاویگا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت سُہیلے گرُمکھ چیلے سنتاں میلے گرُسکھ اپنے نال رلائے گا۔ نال رلا بنائے سنگ، ہر سنگت رُپ وٹایا۔ کایا چولی چاڑھ اگئی رنگ، دُرمت میل دئے دھوائیا۔ راتیں سُنٹیاں دِنے جاگدیاں کایا مندر اندر جائے لنگھ، اتم سیجا چڑھ سوہا پائیا۔ اٹھے پھر وجا مردنگ، سُرتی سَتگر چرن لگائیا۔ امرت دھار سروور اِکو وار نہائے گنگ، دُوچی وار نہاون گرُمکھ کھئے نہ جائیا۔ آون جاون لکھ چوراسی کئے پنڈھ، جم کی پھاسی دئے تڑائیا۔ گھر اتم پر ماتم دیوے اک اند، پاربرہم برہم میلا سہج سُبھائیا۔ دوویں مل کے گاون سوہنگ چھند، تُوں میرا مین تیرا نرگن نرگن ہوئے نہ کدے جُدائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن سَتجگ اِکو پئے گنڈھ، ڈوری تند نام بندھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، آد جُگاد دُھر دی آسا، پوری کرے پُرکھ ابناسا، نرگن سرگن رہے نہ کوئی نراسا، نراجھت اچھیا سب دی پور کرائیا۔

جن بھگتاں دے سچ بھرواسا، ساچا ناٹھ اک جڑائیا۔ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، شبد سرؤپی داسی داسا، بن سیوک پالک
 دوویں دھار وچ سنسار، گرمکھاں کر پیار، آتم پرما تم اپنا میل ملائیا۔

* ۲۵ آسُو ۲۰۲۰ بکرمی بگا سنگھ دے گرہ پنڈنت ضلع لدھیانہ *

سچکھنڈ نواسی عدل کرے کرتار، شاہ پاتشاہ اک اکھوائیندا۔ جگ چوکڑی آد جگاد جس دی دھار، دو جہاناں حکم ورتائیندا۔
 نرگن سرگن روپ جس دا آکار، لکھ چوراسی ونڈ ونڈائیندا۔ شبد ناد بودھ آگادھ جس جیکار، دُھر دا نعرہ اک پرگٹائیندا۔ آتم پرما تم جس
 دا وبار، تتو تت کھیل کھلائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا روپ سنسار، لوکات رنگ رنگائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران جس دا کرن
 جیکار، سوہلا ڈھولا راگ سنائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ ساچے آسن لائیندا۔
 ساچا عدل کرے نرنکار، نرگن وڈا وڈ وڈیائیا۔ دو جہاناں پاوے سار، برہمنڈ کھنڈ کھوج کھوجائیا۔ وشن برہما لئے اٹھال، لیکھا منگے تھائوں
 تھائیا۔ ترے گن ویکھے جگت جنجال، دہ دشا بیہو چکائیا۔ پنج تت ویکھے حال بے حال، نو نو چار ربا گر لائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھے
 دلال، ستجگ تریتا دواپرکجگ سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے سوہا پائیا۔ سچ عدالت کرے
 بھگوان، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ دھرم نشانہ ویکھے وچ جہان، کون ربا ہنتھ اٹھائیا۔ صدق صبوری ویکھے ایان، دھرم جت کون درڑائیا۔
 شبد دُھن نام بانی کلمہ ویکھے کلام، کایا مندر اندر بن رسنا جہوا کون گائیا۔ چوڈاں لوک چوڈاں طبق چوڈاں ودیا ویکھے دکان، ساچی
 وست امولک نام کون ورتائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء ویکھے مار دھیان، رو سس سورج چند منڈل منڈپ دیوت سر کون بیٹھے سیس
 جھکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ ساچے سوہا پائیا۔ سچ عدالت کرے بھگونت،
 بے انت بے پرواہیا۔ لکھ چوراسی ویکھے جیو جنت، سادھ سنت پڑدہ ربا اٹھائیا۔ کون نارین سہاگن ہر جو ہنڈائے اکو کنت، آتم سیج
 سہنجنی سوہا پائیا۔ کون کایا چولی چاڑھے رنگ بسنت، دُرمت میل دھوائیا۔ کون توڑے گڑھ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم روپ سہائیا۔

گون میل ملاوے ساچی سنگت، چار ورن اٹھاراں برن ڈیرہ ڈھاپیا۔ گون بے بودھ اگادھا پنڈت، دُھر سندیسہ دئے سُنائیا۔ گون کرے
 کوڑی کریا کھنڈت، کھنڈا کھڈگ نام چمکائیا۔ گون نام چمکائے تیز پرچنڈت، چلا تیر کمان شستر گون اٹھائیا۔ گون در درویش بھکھاری
 بے منکت، در در گھر گھر الکھ جگائیا۔ گون لیکھا چُکائے دوزخ بہشت جنت، نرک سُرگ لیکھا کوئی رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دی کرنی پھول پھولائیا۔ سچ عدالت کرے پاربرہم، برہمویتا کھیل کھلائیندا۔ گون
 رسنا جہوا گائے دماں دم، گون گوڑھی نیند آس نندرا وچ سمائیندا۔ گون شبد ہلارے چڑھے اگئی پینگھ، دو جہاناں پار کرائیندا۔ گون
 وجائے ہنکاری بین، مایا ممتا نال رلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچے گھر سوہیا پائیندا۔ سچ عدالت کرے مہروان،
 پاربرہم وڈی وڈیائیا۔ چار کُنٹ ویکھے مار دھیان، نو ست پھیرا پائیا۔ کلجگ انت ہو پردھان، نام پردھانگی اک رکھائیا۔ سرشٹ سبائی
 اندر باہر گپت ظاہر کرنہارا پچھان، بند تاکی پڑدہ دئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ
 کوڑی کریا ویکھ وکھائیا۔ سچ عدالت راجن راجا، بھویت بھوپ آپ کرائیا۔ کھیلے کھیل غریب نوازا، بھيو ابھیدا سمجھ کئے نہ پائیا۔ شبد اگئی
 اسو رکھے تازہ، سچ سنگھاسن آسن لائیا۔ دو جہان وجائے اپنا نام واجا، دُھن راگ اک سُنائیا۔ نرگن سرگن رچ رچ کاجا، جگ چوکرئی
 ویکھ وکھائیا۔ کلجگ اتم کھیل تماشا، نر نرائن ویکھن آئیا۔ نو کھنڈ پرتھمی کوڑی پیندی راسا، جوٹھ جھوٹھ گویا کابن نچائیا۔ ساچا نور نہ
 کئے پرکاشا، جوتی جوت نہ کئے چمکائیا۔ نج گھر مندر کرے کوئی نہ واسا، نو دوارے بھجن واپو داہیا۔ کروٹ لے بدلے نہ کوئی پاسا، گو
 ژھی نیند سٹی سرب لوکائیا۔ اتم کرے نہ کوئی بند خلاصا، بندی خانہ نہ کئے ٹرائیا۔ جگت وبھچار بنیا ہاسا، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دی دھار آپ جنائیا۔ سچ عدالت کرے پرہہ میتا، پاربرہم وڈی
 وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی ویکھے ریتا، مندر مسیتاں دین دُبائیا۔ نام ندھان کسے نہ پیتا، مد پیالے سارے ہتھ اٹھائیا۔ ہر جو ہر نہ وسیا چیتا،
 چیتن روپ نہ کئے وکھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران پڑھدے گیتا، اٹھ دس پنڈھ نہ کئے مکائیا۔ انجیل قرآن کوئی نہ بدلے نیتا، آب حیات
 مکھ نہ کئے چوائیا۔ کہانی بانی تن من ٹھانڈا کلجگ جیو کوئی نہ کیتا، ترے گن اگنی پنج تت رہی جلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ سندیس اک سنائیا۔ سچ عدالت کرے گوہند، گہر گمبہر وڈی وڈیائیا۔ سرشٹ سبائی ویکھے ساگر
 سندھ، چاروں کُنٹ لہر لہرائیا۔ گرمکھ وِرا نظری آوے شبد انادی بند، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ جس مانس ہو کے پرہ دی وِسری
 چند، تِس چنتا چکھا دئے تپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سچ عدالت کرے مرد، مردانہ مرد
 بے انت بے پرواہیا۔ کلجگ اتم کوڑی کرپا کھووے کرد، خالی ہتھ وکھائیا۔ غریب نانیاں جگت تنانیاں ونڈے درد، دُکھیاں درد جھولی پائیا۔
 گر اوتاراں پیر پیغمبراں چار جگ دی کھول وکھائے فرد، فرد سب نون دئے لگائیا۔ کلجگ نیتر کھول ویکھو سب دا ہویا حرج، کھتری
 براہمن شوڈر ویش ست دھرم نہ کھئے رکھائیا۔ بن ہر نامے کوڑی کرپا رہے غرق، شوہ دریا پار نہ کھئے کرائیا۔ دین مذہب ذات پات اوج نیچ
 پیا فرق، بیہو سکے نہ کھئے چکائیا۔ اپنے گہر کایا مندر اندر کوئی نہ آوے پرت، باہروں لبھن نور خدائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دی دھار آپ جنائیا۔ سچ عدالت کرے ٹھانڈے دربار، دُھردرگاہی کھیل کھلائیندا۔ حکمی حکم ورتے
 ورتار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیندا۔ ساچے تخت بیٹھ سچی سرکار، پُرکھ اکال سچ سنگھاسن سوہیا پائیندا۔ حکم دیوے ایکو وار، ایکنکار
 آپ سمجھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کھئے ہووو آن، گرہ مندر اک سُہائیندا۔ اپنا اپنا دیو انت بیان، کلجگ جیو کیوں کُرائیندا۔ ثابت رہا نہ
 مات ایمان، دھرم جت نہ کھئے رکھائیندا۔ شبد نالوں وُدھ بل دھریا شیطان، در در گہر گہر اپنا پھیرا پائیندا۔ کلجگ جیواں جنتاں گر
 اوتارو پیر پیغمبرو تہاڈا بھلیا گیان، ہردے ایشٹ نہ کھئے وکھائیندا۔ جا کے اپنے بھگتاں کرو پہچان، گرمکھ کیڑا نظری آئیندا۔ اُس دی شہادت
 دیو آن، سری بھگوان منگ منگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، حکم حاکم اک سمجھائیندا۔ گر
 اوتار کلجگ اتم ویکھن آوندے، زرگن زرگن پھیرا پائیا۔ کوڑی کرپا ویکھ سرب پچھتاؤندے، اک دوجے ول دھیان لگائیا۔ انجیل قرآن گیتا
 گیان اک دوجے نال جھگڑا پاؤندے، خالص روپ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ
 محل سوہیا پائیا۔ سچ عدالت کرے گہر گمبہرا، بے انت بے انت بے پرواہیا۔ کلجگ کوڑی کرپا بدلے چیرا، سچ دستار سیس اک ٹکائیا۔
 بھگت بھگوان آپ پرگٹائے اپنا ہیرا، کرتا قیمت آپے پائیا۔ ہرجن ہرجن بدل دیوے تکدیرا، تسبیح مالا نام گل وچ پائیا۔ ہتھ پھڑائے آگئی اک

شمشیرا، کھنڈا کھڑگ روپ وٹائیا۔ اکو حکم ورتائے امیر وزیراں، شاہ حقیراں اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچکھنڈ دوارے اک عدالت بیٹھا سوبھا پائیا۔ سچ عدالت کرے ستگر پورا، پُرکھ اکال وڈی وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی کریا ہونجھے کوڑا، نام بہارا اک لگائیا۔ پورب قول کرے پورا، لیکھت بھوکھت لیکھے لائیا۔ جن بہگتاں نظری آئے حاضر حضورا، حضرت اپنا ویس وٹائیا۔ ساچے سنتاں دیوے نام ناد اگئی تورا، ترت اپنا راگ سنائیا۔ گرمکھاں بھانڈا خالی کرے بھریورا، ساچی وست دئے ٹکائیا۔ گرسکھاں کایا چولی چاڑھے رنگ گوڑھا، دو جہان اتر کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا حکم اک ورتائیا۔ سچ عدالت کرے پُرکھ ابناش، ابناشی کرتا وڈ وڈیائیا۔ کلجگ کوڑ کڑیارا کر کے ناس، سچ سچ مارگ دیوے لائیا۔ نو کھنڈ پرتھی اکو پاوے راس، نرگن نرگن گوپی کاہن نچائیا۔ ست دیپ اکو وست دیوے راس، نر ہر اپنا نام کایا مندر وچ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ انت سچ عدالت اک وکھائیا۔ سچ عدالت لگے سچکھنڈ، سو پُرکھ نرنجن آپ لگائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن ویکھے کھیل برہمنڈ، ایکنکارا وربھنڈ پھول پھولائیا۔ آد نرنجن چاڑھ تورا اگئی چند، ابناشی کرتا کرے سچ ژشنائیا۔ سری بھگوان سورا سربنگ، پارہم پرہ اپنا بیہو چکائیا۔ برہم دوارے منگے منگ، نیوں نیوں سجدہ سپس جھکائیا۔ کریا کر سورے سربنگ، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ جگ چوکرئی سارے گئے لنگھ، اتم کلجگ ویلا آئیا۔ ترے گن مایا گھر گھر مارے ڈنگ، ڈسنی بیٹھی روپ وٹائیا۔ سرت سوانی بن شبد ہانی سب دی ہوئی رنڈ، سچ کرے نہ کھئے کرمائیا۔ پھری دروبی بھیکھ پکھنڈ، اندھ اندھیرا اکو چھائیا۔ صاحب ستگر تیرا کوئی نہ گاوے چھنڈ، گیت گوہنڈ نہ کھئے الاٹیا۔ پاندھی بن کے کیسے نہ مکیا پندھ، بھجے پھرن واہو داہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، ساچا تخت توہے سہائیا۔ ساچے تخت چڑھ بھگوان، چڑھدی کلا آپ جنائیندا۔ گر اتار پیر پیغمبر وشن برہما شو ترے گن مایا پنج تت کرو دھیان، سب دا لیکھا لیکھے پائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران سُنو فرمان، انجیل قرآناں حکم منائیندا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی کھتری براہمن شوڈر ویش سب نوں مننا پئے اک بھگوان، ایشٹ دیو گودیو سوامی پروردگار سدا نہکرمی اکو نظری آئیندا۔ بودھ اکادھ پڑھے ہانی، کلمہ کلام دئے نشانی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا عدل آپ کھائیندا۔ سری

بھگوان کرے پرہ عدل، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ کوڑی کریا کرے قتل، قاتل مقتول روپ وٹائیا۔ کلجگ نظام دیوے بدل، بدلہ لوے تھاوں تھائیا۔ جن بھگت وکھائے اپنی مزل، جگت دوار پندھ مکائیا۔ کرے پیارا ہر دل، عزیز اپنے رنگ رنگائیا۔ کایا مندر اندر جائے مل، باہر کھوجن کھئے نہ جائیا۔ سیری بھگوان اپنے حکم وچ کرے نہ ڈھل، نام نگارے ساچی چوٹ لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نو نو چار کرے رُشنائیا۔ عدل کرے پرہ شاہ نواب، دستگیر وڈی وڈیائیا۔ کوڑی کریا دئے عذاب، فتویٰ سب دے اُتے صادر دئے کرائیا۔ گُرمکھ ورلے ملے خطاب، جس مخاطب ہو کے اپنا بھیو چُکائیا۔ ساچا حُجرہ وکھائے اک محراب، کایا کعبہ کھول وکھائیا۔ تس گرہ مندر سیس سجدہ جھکے جناب، اعلیٰ عالیشان بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جُگ چوکرے جس دی کوئی نہ جانے بُنیاد، مُنیاد سمجھ کھئے نہ پائیا۔ سو کلجگ اتم سرب سنے فریاد، جو دین دُنی بیٹھ سرب رہے کُرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا حُکم آپ ورتائیا۔ عدل عدالت کرے نہ کام، نہکرمی کرم کمائیندا۔ پکڑ پچھاڑے جو کرن حرام، جگت شیطان رہن کھئے نہ پائیندا۔ شبد اگئی تیر انیالا مارے بان، ساچے چلے آپ چڑھائیندا۔ کوڑی کریا شوہ دریائے روڑھے طوفان، جوٹھ جھوٹھ ڈیرہ ڈھائیندا۔ سچ سچ کرے پردھان، لوکات دھرت دھول گود ہائیندا۔ ساچے بھگت کر پروان، بھگوان اپنا بھیو چُکائیندا۔ دُھر دا کھیل دسے مہان، مہا اکتھ کتھ سمجھائیندا۔ جُگ جنم وچھڑیاں کر کریا میلے آن، آن جاون پنت پاون لکھ چوراسی پندھ مکائیندا۔ سچ عدالت وچ کیسے دا ہون نہ دیوے نُقصان، حق حق حقیقت سب دی جھولی پائیندا۔ لُکیا رہے نہ کوئی بے ایمان، جگت شیطان سرب اُٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نہ ہر اپنی کار کمائیندا۔ سچ تخت عدالت بہ کے، بوہ بھانتی حُکم سُنائیا۔ گُراوتار پیر پیغمبر جو اتم آئے کہہ کے، سو لیکھا پور کرائیا۔ بھگت چن بھگوان چرنی ڈھیہ کے، ایتھے اوتھے ہوئے سہائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت ہوئے ہوئیاں نال سہکے، ست ست نظر کھئے نہ آئیا۔ ستگر ستگر ساچی کھیل رجائے آپ اپنے آگے ڈھیہ کے، مان ابھان نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ تیری اتم ور، سچکھنڈ دوارے عدالت اک لگائیا۔ سچکھنڈ دوارے لگی عدالت، عالمین آپ لگائیندا۔ کلجگ اتم رہن نہ دیوے کوئی بغاوت، جھگڑا جوٹھ جھوٹھ مٹائیندا۔ دین مذہب کرے نہ کوئی عداوت، دُھر

دی دھار آپ سمجھائیندا۔ نام بھنڈار کرے سخاوت، سخی سرور اکو نظری آئیندا۔ کوڑی کریا رہن نہ دیوے علامت، ست ست ورتائیندا۔ اکو پُرکھ اکال پروردگار سچا رام وکھائے صحیح سلامت، سچکھنڈ دوارے سوہیا پائیندا۔ بہگت سنت گرمکھ گرسکھ ہرجن لوکھات کر اپنی امانت، اتم اپنے لیکھے لائیندا۔ منمکھتا کوڑی کریا رائے دھرم راہ وچ کرے ممانت، آگے لنگھ کھئے نہ جائیندا۔ پن ستگر پورے شبدر گر داتے کوئی نہ کرے شانت، اگنی تت برہوں روگ جگت وجوگ نہ کھئے مٹائیندا۔ کر کریا جس جوڑے اپنا نات، سمرتھ پُرکھ دیوے ساتھ، نام جنائے اگئی گاتھ، انتر آتم پوجا پاٹھ گھر سرور ٹہائے ساچے تاٹ، آن باٹ لیکھا کوئی رہن نہ پائیندا۔

❖ ۲۵ آسو ۲۰۲۰ پکرمی ہربنس سنگھ دے گرہ پنڈ اجنؤد ضلع لدھیانہ ❖

پُرکھ اکال تیری اوٹ، گر اوتار منگ منگائیا۔ نرویر پُرکھ تیری نرمل جوت، آد جگاد سدا رُشنائیا۔ تیرا کھیل لوک پرلوک، دو جہان تیرا روپ نظری آئیا۔ جگ چوکرئی دیونہارا نام سلوک، دُھر سندیسہ اک سمجھائیا۔ نرگن سرگن دیوے سروت، ساچا حکم ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، در اپنا ویس وٹائیا۔ پیر پیغمبر کہن خدا، خالق تیرا نور نظری آئیا۔ مہروان نہ ہو جُدا، جُز ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جگ چوکرئی مارگ سِدھا، دو جہان سمجھائیا۔ اپنے ملن دی دس اگئی بدھا، جگت رسول کر پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہروان پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جھکائن سیس، در بردا روپ وٹائیا۔ کریا کر شہنشاہ جگدیش، جگت مالک تیرے ہتھ وڈیائیا۔ چوتھے جگ ساڈا لیکھا گیا پیت، باقی نظر کوئی نہ آئیا۔ خالی ہوئے مندر مسیت، شودوالے مٹھ نہ کھئے وڈیائیا۔ من واسنا ہوئی نیچ، سچ سچ نہ کھئے سمجھائیا۔ جھگڑا پیا ہست کیٹ، ورن برن دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ ستگر شبدر رسنا جہوارے گھسیٹ، ساچی منزل سمجھ کھئے نہ پائیا۔ کوڑی کریا لگی پریت، پریت ناطہ سکے نہ کھئے جڑائیا۔ بردے وسے کیسے نہ چیت، چت وت ٹھگوری سب نوں پائیا۔ در تیرے منگدے اکو بھیکھ، بن بھکاری جھولی ڈابیا۔ صدی چودھویں تیری اڈیک، پروردگار ہو سہائیا۔ صدی بیسویں آئی تاریخ، گر اوتار نین اٹھائیا۔ بھویو کھول لاشریک، شرکت پچھلی دے گوائیا۔ دُور ڈراڈے نظری آ نزدیک، بن پاندھی

پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اُٹھائیا۔ پیر پیغمبر طوبیٰ طوبیٰ کرن پائے، ہوکا اکو اک رکھائیا۔ چار کُنٹ رہے کُرائے، سانتک روپ نہ کھئے وٹائیا۔ کلمہ نبی گئے بھلائے، رسول سمجھ کھئے نہ پائیا۔ مُلاشیخ رہے کُرائے، کایا کعبہ کھوج کھئے نہ پائیا۔ اُچی کوک اللہ میاں رہے بُلانے، نیتز مُوند دھیان لگائیا۔ سچ پِرتی کر کوئی نہ لاگے پائے، ہنگنا گڑھ نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، سچ تیری سرنائیا۔ گر اوتار کہن وڈ پرتپالک، نرگن اپنی دیا کھائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ویکھ خالق، خالی ہتھ دئے دُہائیا۔ نظر نہ آوے کوئی ثالث، سچ انصاف نہ کھئے کھائیا۔ بن تیرے چار ورن کوئی نہ کرے خالص، خالص روپ نہ کھئے وٹائیا۔ کوڑی کِریا مگر لگی آلس، نندرا اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ من واسنا ہوئی جہالت، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ ساچی کرے نہ کوئی عبادت، نور نظر کیسے نہ آئییا۔ کلجگ اتم قیمت پائے نہ کوئی لکھی عبارت، انجیل قرآن دین دُہائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد سارے کرن نہ کوئی سفارش، آگے ہو نہ کھئے چُھڈائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ودھی نالش، نعرہ اپنا رہی لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان پھیرا پائیا۔ گر اوتار کہن بول، بولی تیری سمجھ کیسے نہ آئییا۔ دو جہان ویکھ تول، تولا بن کے بے پرواہیا۔ سچ وست نہ کیسے کول، خالی کایا بھانڈے دین وکھائیا۔ کوڑی کِریا وجے ڈھول، دُهن راگ نہ کوئی سُنائیا۔ لکھ چوڑاسی کایا گٹھڑی ویکھ پھول، مایا ممتا پنڈ بندھائیا۔ نام مدھانے ویکھ وروں، چھاچھ روپ نظری آئییا۔ پڑدہ لاه کے ویکھ اوہل، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہونے ہلکائیا۔ پریم پِرتی کر کے ویکھ چوبل، مٹکھ بیٹھے مُکھ بھوائیا۔ سرشٹ سبائی انت ہوئی انبھول، غفلت گوڑی نیند سوائیا۔ ملے وڈیائی کیسے نہ دھول، دھرنی دھرت دئے دُہائیا۔ گر اوتار اکھن پرہ کر پورا قول، جو اتم ویلے دتا سمجھائیا۔ تیرا بھیو کوئی نہ جانے پنڈت پاندھا روئل، اکھشری بہاو نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نرگن اپنا بل دھرائیا۔ نرگن بل دھار، بھڑی بھڑی رہے کُرائیا۔ خالی ہتھ پھرن گرو اوتار، در تیرے واہو داہیا۔ پنج تت ناٹھ چُھٹیا جگت سنسار، روپ رنگ ریکھ نظر کھئے نہ آئییا۔ اتم لُکیا تیرے چرن دوار، سچ بھومکا ملی اک سرنائیا۔ نرور پرکھ ہو مددگار، حُکم اپنا اک ورتائیا۔ عددان وچ گنتی گرو اوتار، شبدان وچ جگت پڑھائیا۔ مُشکتان وچ سادھ سنت چھڈے ڈال، دُھر سندیسہ حُکم منائیا۔ کِریا کر دین دیال، مہروان مہر نظر اُٹھائیا۔ کلجگ اتم سب دے سرتے کوکے کال، ڈورُو ڈنکا ربا وجائیا۔ جوتی

جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھ کھیل بے پرواہیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کرن یاد، ظاہرا پیر دھیان لگائیا۔ پروردگار سُن فریاد، بے نظیر تیری سرنائیا۔ ساچا کلمہ دے داد، دؤلت اِکو وار ورتائیا۔ کوڑی کِریا مٹے واد وواد، سچ سچ ہونے رُشنائیا۔ نرگن سرگن رکھ لاج، سر اپنا ہتھ بٹکائیا۔ آتم پر ماتم رچ کاج، گھر ساچا سگن منائیا۔ اندر وڑ کے مار آواز، رسنا جہوا نہ کھئے بلائیا۔ تیرے در تے آئیے بھاج، بن کے پاندھی راہیا۔ کلجگ بدل دے رواج، دھئے جوڑ واسطہ پائیا۔ ستجگ رچ دے سچا ساچ، ساجن بن کے ہر رگھرائیا۔ چار ورنان بنے اک سماج، سمجھ سب دی دے بدلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور، واہوا ہتھ تیرے وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے رہے لوچ، پرہو تیری اوٹ تکائیا۔ سوچیاں کیسے نہ آوے سوچ، اپنی سوچ ساڈی جھولی پائیا۔ نت نوت درشن منگیئے روز، روزہ بانگ کوک تیرے نام شنوائیا۔ مد پیالہ دے کر مدبوش، بن خاموش سنّ سادھ سمائیا۔ اتم تیرا ویکھیئے جوش، بلدھاری اپنا بل پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور، تڈھ بن نظر کھئے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن تیرا کھیل تماشا، خالق خلق سمجھ کھئے نہ پائیا۔ تیری نظر نہ آوے پیندی راسا، گوپی کاہن ناچ نہ کھئے نچائیا۔ گدر مندر مسجد شودوالے مٹھ ساچا دیپ نہ کھئے پرکاشا، نت نوت تیل باقی دیپ کرن رُشنائیا۔ اپنا بیہو کھول پُرکھ سمراتھا، در تیرے منگ منگائیا۔ کایا مندر بجرکپاٹی توڑ تاکا، گنڈا اپنی ہتھیں لاہیا۔ امرت جام پیا اِکو باٹا، جیون مرن وچ مُک کدے نہ جائیا۔ ہو سہائی سگلا ساتھا، ایتھے اوتھے سنگ نبھائیا۔ نرگن نرگن جڑے ناطہ، بدھاتا اپنی گنڈھ پوائیا۔ کر کِریا سِری بھگوان من عرضوئی ساڈا آکھا، آخر تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور، تیرے وجے نام ودھائیا۔ گر اوتار کہن اڈول، اڈل تیری سرنائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ستّ دیپ کل ستّی پئی انہول، بھولا بھاؤ نہ کھئے جنائیا۔ کر کِریا ستگر سوامی اپنا در کھول، مندر سچا دے دکھائیا۔ جس گھر بن ڈھولک چھینے وجے ڈھول، بن تند تنبور راگ سُنائیا۔ جتھے بن باٹیوں ملے امرت پائل، رس سچا دے چکھائیا۔ جس دوارے اُلٹا ہووے ناہ کول، قول پورا کر خدائیا۔ ملے وڈیائی اُپر دھول، دھرنی سچّی سوہا پائیا۔ تیرے پرہوں وچھوڑے وجن اگے بول، تکھی مکھی دھار رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور، کل اتم ہو سہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن ارداسے، گل پلّو لئے پائیا۔ سجدہ سپس جھکا پڑھن

نمازے، در بردا رُوپ وٹائیا۔ گون ویلا پرہہ سواریں کاچے، کرتے اپنا پھیرا پائیا۔ گون دیس جس نگر بہہ کے ساجن ساچیں، سجن اپنا رنگ رنگائیا۔ گون کوٹ پھریئے بہاچے، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ گون میلں وڈ وڈ راجے، بندھپ گون دیویں پائیا۔ گون نگر ساجن ساچیں، دھر فرمانا حکم سنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، جگ چوکرئی منگے تیری سرنائیا۔ جگ چوکرئی ہوئی مانگت، در بھکاری رُوپ وٹائیا۔ کِریا کر پرہو انجانت، انہو اپنی دھار وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لکھ چوراسی جیو جنت تیرے کول رکھ کے گئے امانت، در تیرے اوٹ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، صحیح سلامت اپنا پھیرا پائیا۔ پھیرا پا پرہو پرہہ آپ، زرگن نرویر ویس وٹائیا۔ کر کر تھکے پوجا پاٹھ، سمرن گائتری منتر نال رلائیا۔ پھر پھر تھکے آٹھ ساٹھ، دہ دشا واہو داہیا۔ لہ لہ تھکے تیری جوت للاٹ، نور نظر کئے نہ آئیا۔ وک وک تھکے کلجگ ہاٹ، تڈھ پن قیمت کئے نہ پائیا۔ سوں سوں تھکے جگت رات، پن تیرے شبد اکھ نہ کئے کھلائیا۔ بہ بہ تھکے جگت جماعت، ساچی پئی نام نہ کئے پڑھائیا۔ لکھ لکھ تھکے نال قلم دوات، اپنا لیکھا سکے نہ کئے گنائیا۔ کلجگ اتم صاحب ستگر کر اک حمایت، عامل مُرشد پھیرا پائیا۔ نو کھنڈ پرتھی کر کفایت، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر کلجگ تیرا ویکھن سوہبر، کس بدھ اپنی راس رچائیا۔ سری بھگوان بولے ایک، ایکنکار آپ جنائیندا۔ سچ دوارے لو ویکھ، بے پرواہ پڑدہ لائیندا۔ زرگن ہو کے دھارے بھیکھ، جوتی جاتا نور چمکائیندا۔ سچ دوارے کرے ہیئت، سچ پریتی اک وکھائیندا۔ نظری آئے نیتن نیت، دور دراڈا بندھ چکائیندا۔ نرویر پُرکھ دھار بھیکھ، ویس اولڑا آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر کلجگ انت سری بھگونت آپ بٹھے اپنے لڑ، کئی چھٹ کدے نہ جائیا۔ ساچی بٹھے پریم کئی، کِریا کر بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بنائے اپنی وئی، نارسہنجنی رُوپ وکھائیا۔ سچ شنکار کرائے سرون کئی، سو صاحب دئے وڈیائیا۔ نام خزانہ دیوے وڈا دھنی، دھن دولت جھولی پائیا۔ زرگن نور چاڑھے چئی، چند سورج بیٹھن مکھ شرمائیا۔ کرے پرکاش نیترہین ائی، زرگن نور اک چمکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اٹھائیا۔ مہر نظر پرہہ لئے تگ، تقوا اکو اک جنائیندا۔ گر اوتارو پیر پیغمبرو سب دا ویکھاں حق، ناحق

حُکم نہ کھئے سُنائیندا۔ پُرکھ اکال دین دِیال آد جُگاد کدے نہ جائے تھک، جُگ چوڑی اپنا حُکم ورتائیندا۔ کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، شاہ پاتشاہ اپنا ناؤں پرگٹائیندا۔ جُگ چوڑی جس چلایا رتھ، سو رتھوایی اپنی چال بدلائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو مارگ گئے دس، اتم لیکھا سب دا پور کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ تیری اتم ور، کلکاتی میٹ مٹائیندا۔ کلکاتی ویکھ قصائی، کائنات کھوج کھوجائیا۔ کوڑی کِریا ہتھ چھری رہے اٹھائی، تیکھی کرد روپ وٹائیا۔ اتم پر ماتم نالوں ہوئی جدائی، جگت رنڈیا روپ وٹائیا۔ سجن ملے نہ سچا ماہی، انگیکار انگ نہ کھئے لگائیا۔ نیر روون زارو زار نین کرلاون دین دہائی، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرا اکو نظری آئیا۔ تہاڈی عرض کران منظور، مہروان آپ جنائیندا۔ کلُو کال کیتا مجبور، مُشکل سب دی حل کرائیندا۔ اپنا بدل دیوان دستور، دست بدست ساچا کھیل کرائیندا۔ کوڑی کِریا رہن نہ دیواں کوئی مغرور، مغرور ہو کے ویکھ وکھائیندا۔ نیر روون غریب نانے مزدور، تنہا مُشکل حل نہ کھئے کرائیندا۔ جگت دھناڈھ بھانڈے کر بھرپور، گھر مایا ممتا موہ للچائیندا۔ ناطہ جڑیا کوڑو کوڑ، ساچا نام ونج نظر کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سب دا لیکھا ویکھ وکھائیندا۔ سب دا لیکھا پور کراوانگا۔ بہم بھلیکھا میٹ مٹاوانگا۔ ساچا نیتا بن کے آوانگا۔ دیس پردیسا کھوج کھوجاوانگا۔ وشن برہما شو مہیش اٹھاوانگا۔ گنپت گنیش آپ سمجھاوانگا۔ کوڑی کِریا نیر پیکھ، لوچن نین اک درڑاوانگا۔ جوٹھا جھوٹھا ڈیرہ ڈھاہ کے بھیکھ، سچ سچ محل بناوانگا۔ جس گرہ اکو نام لین چیت، چار کُنٹ اکو راہ وکھاوانگا۔ ہر ستگر کرے ساچا ہیت، سوامی بن کے میل ملاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، لہنا دینا سب دا ہر گھٹ جھولی پاوانگا۔ لہنا دینا مکائے پرہہ ایک، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ دھر سندیسہ لکھ لکھ لیکھ، شبد ترانہ دئے جنائیا۔ اٹھو ویکھو اپنا دیش، کلجگ اتم پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر ربا جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن سرن، سرنگت تیری سرنائیا۔ صاحب کرتا توں کرنی کرن، بے انت تیری وڈیائیا۔ کلجگ انت ستجگ گھاڑن آئیوں گھڑن، بن باڈھی سیو کماٹیا۔ کلجگ کوڑی کِریا آئیوں پھڑن، نام ڈوری تند ہتھ اٹھائیا۔ جن بھگتاں اندر ساچے پوڑے آئیوں چڑھن، پڑدہ وچوں دویت اٹھائیا۔ ساچا ڈھولا آئیوں پڑھن، سوہنگ

نام سُنائیا۔ کھولن آئیوں ہرن پھرن، نج نیتز کر رُشنائیا۔ بخشن آئیوں پریت چرن، مستک ٹِگا دھوڑی لائیا۔ حاکم بن کے سب دے آگے آئیوں اڑن، تیرا سیس نہ کھئے نوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینی مان وڈیائیا۔ مان وڈیائی ہر کا نام، سو ستگر آپ جنائیا۔ اچھت کرے پورا کام، مہر نظر اٹھائیا۔ ساچی سکھیا دیوے جیو جہان، لکھ چوراسی کر پڑھائیا۔ دھیرج جت ست دیوے ایان، سنتوکھ اکو اک وکھائیا۔ کلمہ نبی رسول دئے کلیان، کلام اکو دئے جنائیا۔ دھر سندیسہ دے پیغام، پیر پیغمبر حُکم ورتائیا۔ کلجگ اتم گون در جھگ کریئے سلام، سیس جگدیش تیری جھولی پائیا۔ تُوں سرب جیاں دا اک بھگوان، جوتی جاتا نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر کلجگ اتم منگ منگائیا۔ کلجگ اتم سارے منگدے، پرہہ در تیرا اکو نظری آئیا۔ بن بھکاری انت نہ سنگدے، سنگل شرع رہے کٹائیا۔ پریم پریتی اندر چولی رنگدے، رنگ چلؤل اک چڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سچ سلطان تیرا سندیس سچا بھائیا۔ سچ سندیس دے پرہہ ایک، اکل کل دھاری آپ جنائیا۔ سچ دوارے لہیئے تیرا بھیکھ، بھوش تیری جھولی پائیا۔ تیرا نور مستک ریکھ، تیرا ظہور سچ رُشنائیا۔ تیرا خزانہ بھرپور سب دی ٹیک، ٹکٹکی سارے بیٹھے لائیا۔ تُوں دیونہار وڈ نریش، شہنشاہ اکو اک اکھوائیا۔ کر کرپا اندر وڑ کے جن بھگتاں دے دے بہیت، کیوں بیٹھا مکھ چھپائیا۔ اپنی سہا سہنجی سیج، آتم جوتی نور رُشنائیا۔ شبد اگمی دے بھیج، دھر سندیسہ اک سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در مانگت منگ منگائیا۔ در مانگت منگے بھچھیا، بھاونا اندرے اندر چھپائیا۔ صاحب ستگر پوری کرے اچھیا، بن رسنا جہوا بولے لیکھے لائیا۔ شبد سوامی دھر دی سکھیا، ناؤں زینکار اک درڑائیا۔ ہر کا نام کدے نہ جاوے بھٹیا، اوچ نیچ اکو رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کوڑی کرپا ویکھ وکھائیا۔ کوڑی کرپا پایا زور، کلجگ ڈنکا اک وجائیا۔ سنت سادھ بنے چور، ٹھگی گرو دوار وکھائیا۔ مُلاشیخ حرام خور، دھیاں بھیناں نین تکائیا۔ کام کرودھ سب نے رکھی لوڑ، انتر آتم رام گئے بھلائیا۔ باہروں رسنا جہوا اکھیں میٹ سرتی لیندے جوڑ، کایا مندر ساچے پوڑے چڑھ کے درس کھئے نہ پائیا۔ بتی دند کھندے شبد فرنا پھرے پھور، نج نیتز نین نہ کھئے کھلائیا۔ بھیکھادھاری سیج بناؤندے سؤلاں روڑ، آتم سیجا

سیج سہنجی پُرکھ ابناشی میل نہ کھئے ملائیا۔ بن اسوار چڑھدے گھوڑ، چکرورتی رُوپ وٹائیا۔ شبد اگئی اسو چڑھ کے کوئی نہ پئے دوڑ، دو جہاناں منزل پندھ مکائیا۔ ڈونگی کندر وڑ وڑ سٹے بھورے بھور، بھوری نام ہتھ کسے نہ آئیا۔ مَورکھ سٹے اندھ گھور، مگدھ انجان سمجھ نہ آئیا۔ کِرپا کرے جس آپ لیکھ چُکائے مور تور، ثرت اپنا میل ملائیا۔ شبد کھنڈے پنج وکارا دیوے ہوڑ، نیرن نیر رہن نہ پائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت جن بھگتاں ملن دی رکھی اپنی لوڑ، باقی چھڈی سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے لئے ترائیا۔ ہرجن تارے آپ پرہ، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ لکھ چوراسی وچوں لبھ، گرسکھ اپنی گود بہائیا۔ پوجا پاٹھ سمرن مکا سب، جس ثابت ستگر نظری آئیا۔ جگت دوار مکی حد، گھر اکو سوہا پائیا۔ پرہ سرنائی بہنا سیج، درگاہ ساچی دیوے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے لئے جگائیا۔ ہرجن جگائے جاگرت جوت، جوتی جاتا دیا کھائیا۔ دوئی دویت ڈرمت میل کڈھ کھوٹ، امرت رس اک بھرائیا۔ آسا منسا پوری کرے لوچ، لوچن نین اکھ گھلائیا۔ آتم پرما تم دیوے اکو مؤج، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے لئے ترائیا۔ ہرجن تارے آپ سوامی، سمرتھ پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ آد جگادی انترجامی، گھٹ گھٹ ویکھ وکھائیا۔ شبد سُنائے اگئی بانی، شاستر سمرت وید پُران کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ شبد ملاوا سُرتی ہانی، سُرتی شبدی جوڑ جڑائیا۔ امرت دیوے ٹھنڈا پانی، اٹھسٹھ تیرتھ ڈیرہ ڈھاپیا۔ گھر دیپک جوت جگائے نورانی، محل اٹل کرے رُشنائیا۔ دیوے سرنائی شاہ سلطانی، شہنشاہ در اپنے لئے بہائیا۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن ہر بھگت تیری لکھن پڑھن دی مکے غلامی، صاحب ستگر اپنا میل ملائیا۔ اندر وڑ کے بولے سچی بانی، تون میرا میں تیرا راگ الائیا۔ دوہاں ملی اک نشانی، بھگت بھگوان بھگوان بھگت اکو رُوپ نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سر ہتھ ٹکائے نت نوت روز، راج راجان دیا کھائیا۔ شبد اگئی آپے کرے کھوج، اپنی وست گرمکھان جھولی پائیا۔ جن بھگتاں ملن دا پرہ جی رکھے شوق، جگ جگ اپنا ویس وٹائیا۔ کلجگ اتھم دین دیال کِرپاندھان نگر کھیڑے آجنود، ہرینس انس سرینس لئے پرنائیا۔ جس دے اندر وڑ کے مانے اپنی مؤج، مُفت اپنا گھر وسائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہن پرہ دا کھیل کوئی نہ سکے

سوچ، سمجھ وچ کدے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ شاہ پاتشاہ پرہہ ایک ٹھاکر، ٹھوکر اپنا نام لگائیندا۔ پار کرائے کلجگ ساگر، ڈونگھی بھوری پنڈھ مکائیندا۔ ایتھے اوتھے دیوے آدر، دو جہان اکو رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگت بھگوان ویکھ وکھائیندا۔ بھگت بھگوان کرائے درس، دید اکو اک جنائیا۔ جنم جنم دی میٹ حرص، ہوس دئے بُجھائیا۔ کرم کرم دا کر ترس، مہر نظر اُٹھائیا۔ امرت میگھ دیوے برس، بوند سوانتی مُکھ چوائیا۔ گرسکھ تیری میٹے تڑپ، جگت وچھوڑا پچھلی پیڑ رہن نہ پائیا۔ سچ پریتی اندر رہن نہ دیوے کوئی فرق، فیصلہ اکو وار سُنائیا۔ پچھلا لیکھا سارا کیتا ترک، طاقت اکو ستگر و شبہ سمجھائیا۔ گرمکھ گرمکھ منزل چڑھدا کدی نہ جاوے اٹک، جس پٹھ اُتے ستگر پورا ہتھ ٹکائیا۔ آدھ وچکار وں کدی نہ آوے پرت، آگے جائے واہو داہیا۔ کرپا کرے سورپیر ہر ستگر مرد، مردانگی اکو اک رکھائیا۔ لوکات جس دی منظور کیتی عرض، آگے طرز سکے نہ کھئے بدلائیا۔ بھگت بھگوان دوویں مل کے اک دوجے دی پوری کرن غرض، بن بھگت بھگوان جگت مارگ نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گرمکھ تیرا ہون نہ دیوے حرج، جنم جنم دا حرجانہ دئے چُکائیا۔ پورے ستگر دا اہو کھیل اسچرج، دین دنی دوویں پار کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جس دتا آتم انتر اکو دان، تس وست ٹھگ چور یار وچ سنسار لٹ کوئی نہ جائیا۔

* ۲۶ آسو ۲۰۲۰ بکرمی مدن لال دے گرہ وشکرما پری لدھیانہ *

ستگر داتا وڈ پیرن پیر، سری بھگوان دیا کھائیا۔ جن بھگتاں کٹ شرع زنجیر، ساچی سیکھیا اک درڑائیا۔ ہومے ہنگتا کڈھ پیڑ، سانتک ست ست ورتائیا۔ امرت جام پیالہ بخش نیر، رس اکو اک چکھائیا۔ بجرکپائی پڑدہ چیر، گھر گھر وچ میل ملائیا۔ پھڑ کے چوٹی چاڑھ اخیر، آخر اپنے انگ لگائیا۔ ایتھے اوتھے نہ ہونے دلگیر، سکھ ساگر روپ سمجھائیا۔ لہنا دینا چکا شاہ حقیر، اوج نیچ اکو گھر بہائیا۔

مہر نظر کر بدلی تقدیر، دوجی کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ آون جاون کئے بھیڑ، گھر ساچے سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جن بھگتاں مارگ اکو دے، سچ سندیسہ نام جنائیا۔ آتم پرما تم لگائے نینہ، پریتی اکو گھر وکھائیا۔ امرت برسے دھر دا مینہ، میگھلا بیٹھا مکھ شرمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن دیوے مان وڈیائیا۔ بھگتاں دسے ایشٹ اک، ایکنکار کر پڑھائیا۔ ہرجن سکھیا لئے سکھ، گھر ساچے سپس جھکائیا۔ نرگن ہو کے سرگن اندر وڑے وچ، وچلا پڑدہ دئے اٹھائیا۔ دھام وکھائے ساچا نچ، نچ دوارے سوہیا پائیا۔ پریم رس وچ جائے بھج، بھنڑا روپ وٹائیا۔ جگ چوکڑی جن بھگتاں ملن نوں گیا گجھ، آوے جاوے وارو وار بے پرواہیا۔ سارے کارج اکو وار کر دئے سدھ، لوکھت نہ کھئے ترسائیا۔ اپنی انتر دس کے بدھ، شبد اناد دئے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے رنگ رنگائیا۔ بھگتاں دس اک سہارا، چرن کول دیوے وڈیائیا۔ جگت جگ پار کنارہ، نیئا نوکا نام چڑھائیا۔ محل اٹل وکھائے اچ منارا، درگاہ ساچی آپ سہائیا۔ دیا باقی اک اُجیارا، نرمل جوت کرے رُشنائیا۔ سدا وکھائے ٹھاندا دربارا، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ مہروان مہروان مہروان بن نرنکارا، مہر نظر اک اٹھائیا۔ آون جاون گیڑ نوارا، لکھ چوراسی بھند کٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن دیوے مان وڈیائیا۔ ہرجن دیوے اکو مان، چرن سرن سچے سرنائیا۔ درشن دیوے اک دھیان، انتر آتم بوجھ بوجھائیا۔ نام سمجھائے اک گیان، ٹوں میرا میں تیرا ساچا سجن اک اکھوائیا۔ مندر وکھائے اک مکان، جس گھر گھر گھر وچ وسے ماہیا۔ جگ چوکڑی نت نوت جن بھگتاں ملے آن، بن پاندھی سچا راہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن دیوے مان وڈیائیا۔ ہرجن دیوے نش اکھر ایک، تن اکھر روپ وٹائیا۔ من تن جنائے جگت ٹیک، آتم پرما تم ایشٹ اک بنائیا۔ نرگن نرگن لئے ویکھ، سرگن سرگن میل ملائیا۔ کر کھیل اچن اچیت، چیتن سرتی آپ کرائیا۔ اندر وڑ کے دسے بہیت، باہروں بول نہ کھئے جنائیا۔ پیا پریم کرے پریم، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہر بھگت دیوے وڈیائیا۔ ہر بھگت تیرا متر مات، سری بھگوان اک اکھوائیندا۔ جس نے دتی دھر دی دات، نام بھنڈارا جھولی پائیندا۔ کوڑی کرپا چھڈ نات، ساچا بندھن اکو پائیندا۔ جن بھگتاں مل سچ جماعت، دوجا پنتھ نہ کھئے وکھائیندا۔ ہونے سہائی انا تھاں ناتھ، دین دین اپنے گلے لگائیندا۔ جنم جنم دی پوری کرے آس، آسا ترسنا میٹ مٹائیندا۔ آتم

سیجا آتم پر ماتم کرے بھوگ بلاس، ساچا رس اکو اک جنائیندا۔ سرب گناں پر بہ ہونے طاس، گنوتنا اپنی کار کمائیندا۔ راہ تگن تیرا پر تھی
 آکاش، گگن منڈل دھیان لگائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہن شاباس، جس جن شہنشاہ اپنے رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن اپنی گود اٹھائیندا۔ ہرجن گودی لئے چک، سری بھگوان وڈی وڈیائیا۔ آون جاون پینڈا
 جائے مک، پاندھی راہی رہن کھئے نہ پائیا۔ گھر سجن دیوے سکھ، دکھ درد دئے گوائیا۔ گرمکھ باہروں مانس دسے منکھ، اندر آتم پر ماتم
 روپ سمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن بھے بھو بہرم مٹائیا۔ بھے بھو ہووے دور، نیرن نیر
 رہن نہ پائیا۔ جس ستگر نظری آئے حاضر حضور، حضرت داتا وڈ وڈیائیا۔ جنم کرم دا ناطہ توڑ کوڑ، سچ سچ گھر سچ دئے پر نائیا۔ پریم
 پریتی انتر نور، بخشش بخشش وچوں جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ہر ہر
 اپنے گھر وسائیا۔ ہرجن وسنا گھر اگم، جس گرہ ملے وڈیائیا۔ سنگ نہ جائے کایا ماٹی چم، تتوت میل نہ کھئے ملائیا۔ پون سواس نہ کوئی
 دم، رسنا جہوا روپ نہ کھئے وکھائیا۔ ہرکھ سوگ نہ کوئی غم، چنتا چکھا نہ کھئے جلائیا۔ مات پتا نہ جننی جن، پتر دھی روپ نہ کھئے وٹائیا۔
 دولت مال خزانہ نہ کوئی دھن، جگت جاگیر ویکھ کھئے نہ پائیا۔ محل اٹل جگت منار نہ کوئی چھپر چھن، چار دیوار بنت نہ کھئے بنائیا۔ بڈھ
 مت نہ کوئی من، دہ دشا اٹھ اٹھ بھجے کوئی نہ واہو داہیا۔ نرمل زرویر جوت پرکاش سری بھگون، سچ دوارے بیٹھا آسن لائیا۔ سو پُرکھ
 اکال جن بھگت چڑھائے ساچا چن، دو جہان کرے رُشنائیا۔ اتم بیڑا آپے بنھ، اپنے کندھ اٹھائیا۔ سچکھنڈ دوار بہہ کہے دھن دھن، دھن
 گرمکھ تیری چٹرائیا۔ جس صاحب ستگر شبد سوامی ہر گھٹ انترجامی لیا من، جگ منسا دور کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 جوت دھر، ہرجن دیوے اک ور، گھر گھر وچ دوس رین رین دوس اکو خوشی وکھائیا۔

* ۲۶ آسو ۲۰۲۰ پکرمی گردیو سنگھ دے گرہ لُدھیانہ *

ستگر شبد سدا ملاح، بیڑا پتن پار کرائیندا۔ جگ جنم دا لہنا دئے چُکا، نت نوت ویکھ وکھائیندا۔ ساچی سکھیا دئے درڑا، نام ندھان بوجھ بُجھائیندا۔ ساچے مارگ دیوے پا، راہ اکو اک وکھائیندا۔ دوئی دوتی پڑدہ دئے چُکا، اندھ اندھیر رہن نہ پائیندا۔ ساچے مندر دئے چڑھا، جس گھر اپنا آسن لائیندا۔ جنم جنم دی وچھڑی آتلے ملا، پرما تم اپنا بندھن پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل آپ وکھائیندا۔ جنم کرم دے وچھڑے جگ، جگ چوکری ویکھ وکھائیا۔ سنت سہیلے کِریا کر دھرنی اُتے لے لبھ، دھول دیوے وڈیائیا۔ سنسا روگ میٹے ہب، ہر اپنا بھیو چُکائیا۔ کوڑ کڑیارا میٹ حد، گھر اکو اک وکھائیا۔ جس گھر وجے نام ند، راگ اناد الایا۔ سو محلے لے سد، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر سچا حکم ورتائیا۔ ساچا حکم دھر دی دھار، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ سب دا لیکھا رہا وچار، بن ہر بن نظر کیسے نہ آئیندا۔ کلجگ اتم ہو نیار، نرگن اپنا کھیل کھلائیندا۔ ہرجن سچے پاوے سار، پورب لیکھ آپ ورتائیندا۔ جگت دلیری دیوے تار، مہروان مہر نظر اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی کر گوبند، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جنم جنم دی میٹ چند، کرم کرم دا روگ گوائیا۔ امرت دھار دے کے سندھ، ساگر سوبھا پائیا۔ گن دے گئی گھند، گھر گمبھیر بنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پورب لیکھا ویکھ وکھائیا۔ پورب لیکھ جنم اودھوت، خاک دھوڑی تن رمائیا۔ لبھدا پھریا چار کوٹ، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ ورولدا رہا سچ جھوٹھ، گھر گھر وچ کھوج کھوجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، اپنی کار کھائیا۔ اودھوت بھسمی لا آسن، آس اک رکھائیا۔ کِریا کر پُرکھ ابناشن، تن ماٹی لیکھے پائیا۔ نرگن سرگن بن ساتھن، سگلا سنگ نبھائیا۔ اکو ٹیکار توہے ماتھن، دوسر سپس نہ کھئے نوائیا۔ گھر مات پتا چھڈے ساتھن، سکھ سیج نہ کھئے ہنڈائیا۔ اپنا آپ کیتا گھاتن، جیوت جنم سکھ نہ کھئے وکھائیا۔ اکو ویکھاں تیرا پتن، جس گھر وسیں بے پروائیا۔ کِریا کر آویں رکھن، بن کے پاندھی راہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سیدھ رہا سمجھائیا۔ سُن سیدھ صدق سچ، ہر صابر آپ جنائیندا۔ کایا ماٹی بھانڈا بھٹیئے کچ، انت کھئے رہن نہ پائیندا۔ نانک

تیا گلیں باتیں گیا ہس، اپنا بھیو نہ کیسے جنائیندا۔ چک کے بھوری گیا نس، آپ اپنا پندھ مُکائیندا۔ ٹوں بہنا کر کے ہٹھ، نرگن اکو بوجھ بُجھائیندا۔ تیرا جنم جائے وٹ، وٹا اپنا نام لگائیندا۔ پُرکھ اکال کلجگ اتم کھولے ہٹ، بن ونجارا سیو کمائیندا۔ لوکات وچوں تیری کرنی لئے لبھ، پچھلی کیتی جھولی پائیندا۔ پہلی وار نانک پیار اندر تینوں جاوے چھڈ، در تیرے نہ چرن ٹکائیندا۔ دوجی وار کر کربا آوے بھج، سری بھگوان اپنا سنگ نیہائیندا۔ جگت بھوت پچھلی تچ، آگے نام ندھان جھولی پائیندا۔ چرن کول بہہ کے جانا سج، سجدہ اکو سیس کرائیندا۔ الکھ نرنجن پچھے بولیا گج، الکھ پرتکھ اپنی دھار وکھائیندا۔ مہروان ہو کے پار کرائے حد، حد آتم پد پرما تم پرما تم پرما تم اپنا روپ وکھائیندا۔ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نرویر نہکنک لہنا دینا پورب جنم کیسے نہ دیوے چھڈ، سب دی منسا آسا پور کرائیندا۔

* ۲۶ آسو ۲۰۲۰ بکرمی نرنجن سنگھ دے گرہ اچی آبادی لدھیانہ *

شاہ پاتشاہ ہر نرنکار، سچکھنڈ تیری وڈیائیا۔ حُکے اندر چل آئے دربار، در تیرے پھیرا پائیا۔ شبد سُت اٹھ کہے میرے سرجنہار، مہروان تیری وڈ وڈیائیا۔ نرگن نرگن کر کے سیوا اپر اپار، نرویر تیری سرن تکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کربا کر، سچکھنڈ نواسی مہر نظر اٹھائیا۔ وشنوں آیا پرہہ حُکم دوار، بن پاندھی پندھ مُکائیا۔ نیتر نین ربا اٹھال، دو جہان ویکھ وکھائیا۔ چار گنٹ دسے کنگال، ساچی وست ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ نیر وبا ہوتے بے حال، بہل ہو ربا جنائیا۔ کربا کر وڈ پرتپال، اک تیری اوٹ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کربا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ برہما آئے چل دوار، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ پاربرہم تیرا انت نہ پاراوار، ہوں مَورکھ کہن کچھ نہ پائیا۔ جگ چوکری بنیا ربا سیوادار، نرگن سرگن سیو کمائیا۔ رچ رچ ویکھیا جگت سنسار، تیری رچنا تیرے وچ سائیا۔ دہ دشا دسے دھواں دھار، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کربا کر، اکو دینا ساچا ور، گرہ ملے تیرے نام وڈیائیا۔ شنکر کہے پرہہ تیرا کوئی نہ جانے مؤل، بے انت تیری وڈیائیا۔ میرے ہتھ سوہے ترسول، تریلوک بھیو کھئے نہ آئیا۔ نو نو چار تیرا

بدلیا دسے اصول، اصلیت روپ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، شاہ پاتشاہ تیری اوٹ رکھائیا۔ ترے گن مایا آئی نیڑے، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ پاربرہم پرہہ تڈھ بن چکائے نہ کوئی جھیڑے، جھگڑا پیا سرب لوکائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دھرم نہ کیسے کھیڑے، ست دیپ رہے کُراٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تڈھ بن نظر کھئے نہ آئیا۔ پنج ت مارے دہا، در اکو کوک سُنائیا۔ کرپا کر بے پرواہ، شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ جگ چوکرئی گئے وہا، تیری سیوا مات کھائیا۔ کلجگ اتم گیا آ، چاروں گنٹ اندھیرا چھائیا۔ ساچا ملے نہ کھئے ملاح، کھیوٹ کھیٹا روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، مہروان مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ بھگت کہن پرہہ آئے پاس، در تیرے الکھ جگائیا۔ کرپا کر سرب گنتاس، گنوت تیری وڈیائیا۔ کلجگ اتم سارے بھئے نراس، نریل ہو کے تیرا دھیان لگائیا۔ تڈھ بن جوتی نور نہ ملے کوئی پرکاش، نو نو چار اندھیرا چھائیا۔ جھگڑا پیا ذات پات، دین مذہب کرے لڑائیا۔ ساچی دسے نہ کوئی جماعت، چار ورن رہے کُراٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در آیاں خالی جھولی دے بھرائیا۔ سنت جن در آ منگن، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ سرشٹ سبائی ہوئی ننگن، نام اوڈھن سپس نہ کھئے ٹکائیا۔ کایا چولی چڑھے نہ رنگن، دُرمت میل نہ کھئے دھوئیا۔ اُحد ناد وجے نہ کوئی مردنگن، دُھن آتمک راگ نہ کھئے سُنائیا۔ گیت گوبند کوئی نہ گاوے چھندن، آتم پر ماتم ڈھولا نہ کھئے سُنائیا۔ پھری دروہی وچ وریبھندن، برہمنڈ رہے کُراٹیا۔ نیتز رووے جیرج انڈن، اُتبھج سینج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، صاحب سلطان تیری آس رکھائیا۔ گُرمکھ کہن پرہہ تیری اوٹ، تیرے در ملے وڈیائیا۔ کلجگ اتم لکھ چوراسی بھریا کھوٹ، کوڑا ناطہ نہ کھئے ٹڑائیا۔ نرمل نور نظر نہ آئے نرور تیری جوت، جاگرت نور نہ کھئے رُشنائیا۔ رسنا جہوا بتی دند سب دے پڑھدے دسن ہونٹ، انتر آتم لو پر ماتم سکے نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے منگن آئیا۔ گُرسکھ کہن پرہہ سُن پُکار، ستگر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سرشٹ سبائی دھواں دھار، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ گر کا شبد سارے گئے وسار، وسریا بے پرواہیا۔ پیر پیغمبر گر اوتار لیکھا لکھ کے گئے بن لکھار، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا

ساچا ور، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ چل کے آئے چار وید، پرہہ رو رو حال سُنائیا۔ ساڈا کوئی نہ پاوے بھید، پڑدہ سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا رہے کھید، کام کرودھ لوبھ موہ ہنکار ہویا ہلکائیا۔ کِریا کر وڈ نریش، نر نرائن تیری سرنائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ دے دے تھکے سندیس، کلجگ جیو سمجھ کھئے نہ پائیا۔ اتم ساڈی چلے کوئی نہ پیش، در تیرے آ کے الکھ جگائیا۔ جیوں بھاوے تیوں لہنا ویکھ، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور، مہر نظر اُٹھائیا۔ شاستر سمتر گھت وہیر، در ٹھانڈے بیٹھے آئیا۔ کِریا کر بے نظیر، نظر نین اِک اُٹھائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا جگت بھٹا زنجیر، سنگل سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ پڑھ پڑھ کاغذ قلم شاہی ورقے دتے چیر، بجرکپائی پڑدہ سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ رسنا گا گا پنڈت پاندھ باہروں دیندے دھیر، اندر امرت سیر نہ کھئے پیائیا۔ کلجگ انت ہویے دلگیر، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور، سدا سہیلے ہونا سہائیا۔ وید پُران کہے کِتاب، شاستر سمتر نال ملائیا۔ توہے ستگر اِک آداب، سجدہ سیس جھکائیا۔ کلجگ ساڈا رہا نہ کھئے خطاب، خالص روپ نہ کھئے جنائیا۔ احباب بن کے وجائے نہ کھئے رباب، سچ ستار نہ کھئے بلائیا۔ ساڈا لیکھا رکھ اپنے کول حساب، بہی کھاتہ بھول پھولائیا۔ اسیں کلجگ انت سارے دین آئے جواب، ساڈی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جیوں بھاوے تیوں اپنا کھیل کھلائیا۔ گیتا دوارے آئی ٹھہ، اٹھ دس رہی سمجھائیا۔ سرشٹ سبائی ٹٹا دھیرج جت، ست نظر کھئے نہ آئیا۔ ہو حیران میری ماری گئی مت، پرہو سمجھ کوئی نہ پائیا۔ تیرا کوئی نہ گاوے جس، تیرا نام نہ کھئے دھیائیا۔ کوڑی کِریا پریم لگایا رس، نجھ رس جھرنا بوند سواتی مُکھ نہ کھئے چوائیا۔ دروبی میری ہوئی بس، میرے رام میرے کاہن اپنے چرن بخش اِک سرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سچی وڈیائیا۔ انجیل قرآن آئی دوڑ، مسلہ اپنا رہی سُنائیا۔ چوڈاں طبق رس مٹھا ہویا کوڑ، چوڈھویں چند نہ کھئے چمکائیا۔ چوداں وِدیا پرہہ تینوں سکی نہ بہڑ، نو نو چار پھرے واہو داہیا۔ کر کِریا اتم ویکھ کر کے غور، کلجگ جگت اندھیرا چھائیا۔ ٹھگ چور یار مچاون شور، حرام خور بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ سُرتی شبدی کوئی نہ بٹھے ڈور، کلمہ حق نہ کھئے درڑائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیرا گھور، نوری نور نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور، اپنا اسم اعظم عظیم پروردگار اِکو دے جنائیا۔ شبد بانی در گئی آ، آ کے حال سُنائیا۔ کِریا کر

بے پرواہ، پاربرہم تیری وڈیائیا۔ میں سچ سندیسہ دیاں سنا، لوکات بھیو کھلایا۔ نانک گوہند مات آیا ٹکا، ٹکا مستک اکو لایا۔ سرشٹ سبائی آیا سمجھا، گر شبد متو اکو جس وچ وڈی وڈیائیا۔ کلجگ جیو ہر کا نام گئے بھلا، بھرے بھلی سرب لوکایا۔ کوئن کوٹ مارگ رہے لگا، بن بن پاندھی جگت راہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دے ساچا ور، گھر تیرے ملے وڈیائیا۔ سچ دوار ویکھ آئے گر، نمو نمو سپس جھکایا۔ پُرکھ اکال تیرا لیکھا دھر، دو جہان تیری وڈیائیا۔ وشن برہما شو کروڑ تینتیسا ویکھے سُر، پت تیرا دھیان لگایا۔ کلجگ اتم چاروں گنٹ آئی تھڑ، دہ دشا نام بھنڈار نہ کھئے ورتایا۔ ڈونگھے وہن رہے رڑھ، منجھدھار کِشتی پار نہ کھئے کرائیا۔ اپنیاں کرماں ول تگے کوئی نہ مڑ، نیتز نین اکھ نہ کھئے کھلایا۔ پنجاں تتا نال گئے جڑ، پنچم پنچ کری گزماٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، صاحب ستگر اپنا بھید جنایا۔ در ٹھانڈے آئے اوتار، دوتے جوڑ سپس جھکایا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ پرہ ویکھیا تیرا سنسار، تیرے حکمے اندر پھیرا پائیا۔ نرگن سرگن کردے رہے پیار، سچ پریتی اک سمجھایا۔ تیرا نام شبد بول جیکار، دھر سندیسہ آئے سُنایا۔ شبد اگئی بودھ اکادھی بن لیکھار، کاتب ہو کے قلم چلاٹیا۔ شہادت دیوے کہانی بانی انجیل قرآن، وید پُران گیتا گیان جگت درڑایا۔ اچ اگم اتھاہ بے پرواہ تیری دسدے آئے شان، شہنشاہ اکو اک اکھوایا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جس دا کلمہ سچ کلام، کائنات کرے پڑھایا۔ جس دا دین مذہب اسلام، ذات پات کھیل مہان، اوچ نیچ بھیو وکھایا۔ تیرے آگے کریئے اک پرنام، پُرکھ ابناشی ہو مہروان، گھٹ گھٹ واسی گھر گھر دسیں پردھان، سچ پردھانگی آپ کھایا۔ صدی بیسویں سارے ہوئے حیران، چوڈاں طبق نین شرممان، چوڈاں لوک تیرا دھیان، چوڈاں ودیا لیکھ لیکھ شیطان، شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیری اوٹ نہ کھئے تکایا۔ جودھے سورپیر بلوان، نرگن روپ والی دو جہان، ست سروپ سدا مہروان، مہر نظر اک اٹھایا۔ اٹھ پرہ ویکھ سچے دربار، تیری رچنا رچی آئی دوار، نرگن سرگن کر وبار، دوتے جوڑ کرن نمسکار، منگن منگ بن بھکھار، در درویش اپنا روپ وٹایا۔ سری بھگوان دسے ایک، ایکنکار رہا جنایا۔ شبد ست سچ ساچی ٹیک، وشن برہما شو دے سمجھایا۔ ترے پنج کھولاں اتم بھیت، بھیو ابھیدا آپ سمجھایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں پورا کران لیکھ، لکھت بھوکھت جو گئے لکھایا۔ بھگت بھگوان بن کے لواں ویکھ، لوکات ویس وٹایا۔ ساچے سنتاں وکھاواں اگما دیس، جس

گھر دیا باقی اک رُشنائیا۔ گُرمکھاں کراں ساچا بیت، آتم پر ماتم جوڑ جُڑائیا۔ گُرسکھاں نظری آواں نیتن نیت، نیج نیتر نظر کھلائیآ۔ سچ سوامی بن کے کھولان بھیت، انہو اپنا بھاؤ جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ شبد سُت میں آؤندا ہاں۔ نرگن نُوں روپ پرگٹاؤندا ہاں۔ محل اٹل اک سُہاؤندا ہاں۔ ساچے مندر ڈیرہ لاؤندا ہاں۔ اندر دیپ اک جگاؤندا ہاں۔ بن مہیپ کھیل کھلاؤندا ہاں۔ جس دی رکھ کے بیٹھے اڈیک، سو آسا پور کراؤندا ہاں۔ کلجگ اتم آئی تاریخ، طریقہ سب نوں آپ سمجھاؤندا ہاں۔ پرہ دا مارگ سدا باریک، تکھی دھاروں آپ پرگٹاؤندا ہاں۔ دوجا دے نہ کھئے شریک، لاشریک ہو کے کھیل رچاؤندا ہاں۔ گر اوتاراں دیواں بھیکھ، ساچی بھچھیا نام ورتاؤندا ہاں۔ ترے گن پنج تت ناطہ جوڑاں ٹھیک، کایا ٹھیکر روپ وکھاؤندا ہاں۔ جن بھگتاں آتم کراں اتیت، ترے گن ڈیرہ ڈھاؤندا ہاں۔ ساچے سنتاں گھر مندر وکھاواں سیت، ساچا حُجرہ اک سُہاؤندا ہاں۔ گُرمکھاں کر سچ پریت، اوچ نیچ بھیو چکاؤندا ہاں۔ گُرسکھاں کایا کر کے ٹھانڈی سیت، اگنی تت بجاؤندا ہاں۔ کلجگ اتم بدلاں ریت، ریتیاں آپ سداؤندا ہاں۔ کسے در نہ منگاں بھیکھ، اپنی کرنی آپ کھاؤندا ہاں۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، لہنا دینا سب دی جھولی پاؤندا ہاں۔ شبدي سُت سچ جناوانگا۔ وشنو لہنا ویکھ وکھاوانگا۔ برہمے پڑدہ آپ چکاوانگا۔ شنکر ہتھ ترسول وکھاوانگا۔ ترے گن مایا پھول پھولاوانگا۔ پنج تت اپنا رنگ وکھاوانگا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سنگ رلاوانگا۔ آد جگاد شبدي ڈھولا وجے مردنگ، نام ندھان اک پرگٹاوانگا۔ جن بھگتاں لا کے انگ، انگیکار آپ ہو جاوانگا۔ سنتاں دے کے نجانند، اند اند وچوں پرگٹاوانگا۔ گُرمکھاں آون جاون چکا پنڈھ، ساچے مارگ آپ لگاوانگا۔ گُرسکھ گائن ساچا چھند، سوہنگ راگ اک سمجھاوانگا۔ حُکم ورتاواں وچ وریہنڈ، برہمنڈ کھوج کھوجاوانگا۔ دو جہاناں اکو چھند، تیرا میرا لہنا دین مُکواوانگا۔ جگ جنم دی ٹٹی گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی آپ اکھواوانگا۔ سب دی آسا منسا پوری کر کے منگ، منگلاچار اک کراوانگا۔ سچکھنڈ دوار وجے دھر مردنگ، تال بے تال آپ وکھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، در آیاں لیکھے لاوانگا۔ سچکھنڈ جو آئے دوار، وشن برہما شو گرو اوتار پیر پیغمبر نال ملائیآ۔ ترے پنج دیواں اک ادھار، بھگت بھگونت پیچ سوار، ساچے سنت پار اُتار، گُرمکھ میل وچ سنسار، گُرسکھ اپنے رنگ رنگائیآ۔

کلجگ کوڑی کیریا کر خوار، جوٹھ جھوٹھ دیوے مار، ہوئے بنگنا گڑھ دیوے نوار، ساچی سیکھیا دیوے آپ کرتار، کرتا پُرکھ آپ سمجھائیا۔ جس دا لیکھا سدا رہے جگ چار، گر اوتار سیوادار، پیر پیغمبر برخوردار، بالے نڈھے اپنے حکم نت نوت ربا گھلائیآ۔ کلجگ انت سیری بھگوان کرے کھیل اگم اپار، جودھا سورپیر بلی بلکار، بل اپنا آپ پرگٹائیآ۔ آسا ترسنا سب دی دئے نوار، اسو گھوڑے چڑھ شاہ سوار، دو جہاناں سیری بھگوانا نرگن جوت بن ورن گوت شبد اناد وچ برہما دھن راگ دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیکھیا اک درڑائیآ۔ در ٹھانڈے سارے بنو میت، گر اوتار پیر پیغمبر اکو حکم منائیآ۔ اکو ویکھو مندر مسجد شودوالا مٹھ مسیت، گرودوار اکو روپ وکھائیآ۔ بن رسنا شبدي دھار بولو ٹھیک، اچی کوک کوک سُنائیآ۔ دئے جوڑ کھو پرہ تیرا ویلا آیا ٹھیک، کلجگ اتم راہ تکائیآ۔ چار جگ ایہو منگدے رہے بھیکھ، بن سوالی در کری عرضوئیآ۔ ستجگ ساچی دسنی اک پریت، چار ورن اٹھاراں برن اوچ نیچ اکو اک کرائیا۔ سرب جیاں دا سانجھا دس گیت، جس وچ ہندو مسلم سکھ عیسائی جھگڑا کوئی رہن نہ پائیآ۔ پرگٹ ہو لاشریک، ساچی شرع دے درسائیآ۔ رل مل گائیے تیرا گیت، پیر پیغمبر گر اوتار اکو نام دھئیآ۔ لیکھا چھٹے مندر مسیت، کایا مندر سوبھا پائیآ۔ جس دوارے اٹھ پہر وسیں چیت، سچ سنگھاسن سوبھا پائیآ۔ گھر سجن مل میت، باہر کھوجن کئے نہ جائیا۔ جن بھگتاں دس ریت، ساچے سنتاں دے سمجھائیآ۔ کروٹ لے بدل لا پٹھ، آپ اپنا مکھ بھوئیآ۔ تیرے در تون منگدے بھیکھ، بھچھیا جھولی دے پائیآ۔ پرہ تیری بھینا پنج تت سیس، تتو تت نظر کئے نہ آئیآ۔ نرگن ہو کے نرگن پڑھیئے تیری حدیث، حضرت تیرا نام دھئیآ۔ اکو چہتر جھلے تیرے سیس، دو جا ثانی نظر کئے نہ آئیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اکو دینا ساچا ور، شاہ پاتشاہ سچ سلطان صاحب ستگر پُرکھ اکال اکو نظری آئیآ۔

* ۲۶ اَسُو ۲۰۲۰ یِکرمی گُرمیت سِنگھ دے گرہ پنڈ ہردو پھرا لا ضلع جالندھر * *

آد جُگاد تیرا کھیل نرنکار، نرگن نرویر سمجھ کھئے نہ پائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ تیری دھار، لوک پرلوک تیرا راہ تکائیندا۔ دو جہان تیرا پسر، دھرت دھول آکاش پرکاش سوہا پائیندا۔ وشن برہما شو کرن پکار، دیوت سُر سِیس جھکائیندا۔ نرگن سرگن کھیل کھیلین گرو اوتار، پیر پیغمبر ویس وٹائیندا۔ بھگت بھگوان کر پیار، نت نوت پھیرا پائیندا۔ بودھ آگادھ شبد ناد دے دان، سنت ساجن میل ملائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں کر پہچان، گرمکھ سجن آپ اٹھائیندا۔ سچ پریتی اک گیان، گرسکھ سچے آپ سمجھائیندا۔ چار کُنٹ دہ دشا ویکھے آن، نیتر لوچن نین آگھ کھلائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دو جا نظر کھئے نہ آئیندا۔ سچکھنڈ نواسی سچ محلا، تیرا اکو نظری آئیندا۔ صاحب سلطان وسین سدا اکلا، آد جُگاد سوہا پائیندا۔ دیپک جوت دھر پرکاش آپے بلا، دیا باقی نظر کھئے نہ آئیندا۔ سچ دوار پُرکھ ابناش سچکھنڈ نواسی آپے ملا، شاہ سلطان سچ اپنا ناؤں رکھائیندا۔ دھر سندیس نر نرنکار ایکنکار ایکا گھلا، دو جہان برہمنڈ آپ سُنائیندا۔ جُگ چوکرے کرے کھیل اچھل اچھلا، ول چھلہدھاری بھیو کھئے نہ پائیندا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن جوتی شبدی آپے رلا، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیندا۔ کوٹن کوٹ دھر دھر روپ پھڑائے اپنا پلا، پلو اپنی گنڈھ بندھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جُگ جُگ اپنی دھار چلائیندا۔ سچ سِنگھاسن ایکنکار، پُرکھ اکال اک سہائیا۔ تخت نواسی ہو اُجیار، پُرکھ ابناشی سوہا پائیا۔ جوت پرکاشی نرگن دھار، تتوت نہ کھئے وڈیائیا۔ منڈل راسی کھیل اپار، گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ شبد سوامی پون ہلار، دھنی ناد سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیا۔ ساچا کھیل کرے پُرکھ آگم، ہر اگمڑی کار کھائیندا۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ بیڑا دیوے بٹھ، نر ہر اپنے کندھ اٹھائیندا۔ دھر فرمان سچ نشان شبد گیان دیوے من، من آتما دوویں آپ سمجھائیندا۔ جوتی نور ظاہر ظہور چاڑھے اپنا چن، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ شبد آگادھ بودھ سُنائے بن کن، گھر گھر وچ راگ الائیندا۔ بھانڈا بھرم دوئی دویتی کوڑا ٹھیکر دیوے بھن، نام کھنڈا اک چمکائیندا۔ کرے پرکاش نیتر اٹھ، ویکھنہارا جننی جن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ساچی کرنی کر کرتار، قدرت قادر ویکھ وکھائیا۔ محل اٹل اُچ منار، روشن ضمیر

اِکو اِک درسائيا۔ تختِ نواسي پروردگار سانجھا يار، لاشريڪ بيٺا ڏيره لائيا۔ حق حقيقت پاوے سار، سچ توفيق ڏهر دي دهار، ثعارف
 نرگن نرگن ڏئے ڪرائيا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪرے ڪهيل ساچا هر، سچ محلا اُچ اٿلا اِکو اِک وڪھائيا۔ ساچي ڪار ڪرے
 بهڪونٽ، بهڪون اپنا ڪهيل ڪرائيا۔ پرگٽ هو جُگا جُگنت، جُگ ڪرني ڏئے سمجھائيا۔ سرب جياں دا اِکو منت، اتم پرماٽم ڪرے پڙھائيا۔ ميل
 ملائے وچھي نارڪنت، گهر سجن نظري آيا۔ ڪايا چولي چاڙھ رنگ بسنت، بسن بنواري آپ رنگائيا۔ گڙھ توڙ ٻوے ٻنگت، ٻنگ برهم
 ڏئے سمجھائيا۔ بودھ اگاڏھا بن ڪے پنڌت، اتم وديا ڏئے سمجھائيا۔ ليڪھا جان جيرج انڊج، اُتھج سينج ويڪھ وڪھائيا۔ جوتي جوت سرُپ هر،
 آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪرے ڪهيل ساچا هر، هر وڏا وڏا وڏا وڏا وڏا وڏا هر گهر گمبھير، بهيو ڪھن ڪھن پائيندا۔ جُگ چوڪڙي چوٽي چڙھ ڪوئي نه
 ويڪھ آخير، چرن ڪول سرب دھيان لگائيندا۔ گر اوتار پير پيغمبر بن ڪے ڪئھ حقير، شهنشاھ اِکو نظري آيندا۔ جس دي ڪھچ نه سڪے ڪوئي
 تصوير، موصور ٻٽھ ڪھن ڪھن پائيندا۔ جس دي سمجھ سڪے نه ڪھن تدبير، بهيو ابھيد نه ڪھن ڪھلائيندا۔ جس دا جلوھ بے نظير، جگت نيتر نين
 درس ڪھن ڪھن پائيندا۔ جس دے ٻٽھ نام شمشير، شاھ سلطان ڪھنڏا اِک چمڪائيندا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪرے ڪهيل
 ساچا هر، ساچي درگاھ سوبھا پائيندا۔ سچ محلے چڙھ بهڪوان، بهڪون اپني ديا ڪمائيا۔ تختِ نواسي نوجوان، بهوٽ بهوٽ وڏي وڏيائيا۔ دو
 جھاناں راج راجان، شهنشاھ اِکو اِک اڪھوائيا۔ ست ستوادي گن ندهان، ڏهر سنديسه اِک جنائيا۔ پُرياں لوآن ويڪھ مار دھيان، برهمند
 ڪھنڏ نيتر ربا اُٿائيا۔ وشن برهما شو ڏئے گيان، ساچي سڪھيا اِک سمجھائيا۔ جُگ چوڪڙي ڪهيل مھان، هر ڪرتا آپ ڪرائيا۔ قُدرت قادر ديوے
 دان، وست اموڪ آپ ورتائيا۔ نرگن بن ڪے سچا ڪابن، لڪھ چوراسي گوپي آپ پرنائيا۔ نروير ملے سچا رام، هر گھٽ سيجا ربا ٻنڌائيا۔
 جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪرے ڪهيل ساچا هر، بهيو ابھيدا اپن ٻٽھ رکھائيا۔ بهيو ابھيدا رکھ ٻٽھ بهڪوان، شاستر سمتر
 ويد پُران سمجھ ڪھن ڪھن پائيا۔ جُگ چوڪڙي نت نوت صفتي ڏھولے سارے گان، گا گا شڪر منائيا۔ گر اوتار پير پيغمبر پريھ چرن ڪرن دھيان،
 نيتر لوچن نين اڪھ ڪھلائيا۔ خالي جھولي ٺھڪنڪ منگن دان، در درويش الڪھ جڪائيا۔ ستجڪ تریتا دواپرڪجڪ بيتيا وچ جھان، ڪلجڪ
 اتم جھالت بيٺي ڏيره لائيا۔ چارون ڪنٽ بے ايمان، بيوھ رُپ نظري آيا۔ صدق صبوري نه ڪھن ايمان، سجن سنگ نه ڪھن ٺھائيا۔ مايا ممتا

ہوئے ہنگتا گھر گھر چڑھیا طوفان، نو نو چار رہا رُڑھائیا۔ نیتر نین اکھ نظر نہ آئے کیسے بھگوان، کلجگ گوڑھی نیند سوائیا۔ - - - - آتم پر ماتم مل کے کوئی نہ پئے ہس، سوہنگ ہنسا روپ نہ کھئے وٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیکھیا دُھر دی اک درڑائیا۔ ساچی سیکھیا دسے دسے گیت، سو پُرکھ نرنجن دیا کہائیندا۔ جگ چوکرئی گئی بیت، کلجگ ویلا اتم آئیندا۔ جن بھگتاں دسے آگئی ریت، ریتوان کھیل کھلائیندا۔ جس نوں جیو جنت سادھ سنت لبھدے شودوالے مٹھ مندر مسیت، سو ستگر سچا جن بھگتاں اندر ڈیرہ لائیندا۔ ہر پرہ ٹھاکر کرو اک پریت، نرگن ہو کے وسے چیت، جگت ٹھگوری کوئی نہ پائیندا۔ نظری آئے سدا اتیت، آد جگادی ٹھانڈا سیت، آگئی تہ آپ بھجائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دو جہان آپ پڑھائیندا۔ دو جہان سو پُرکھ ناؤں، ہر کرتا آپ جنائیا۔ وشن برہما شو سارے رل کے گاؤ، کروڑ تیتتسا سُرپت اند نال ملائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر شکر مناؤ، گھر وجے سچ ودھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت ایشٹ گردیو سوامی اک مناؤ، منسا آسا پور کرائیا۔ چار کُنٹ اٹھ اٹھ نسناکوڑی حرص مٹاؤ، ہوس سب دی دئے سمجھائیا۔ عرش فرش پرم پُرکھ پر ماتم ایکا پاؤ، پاربرہم بے پروائیا۔ سر سروور تیرتھ چرن دھوڑی سچ نہاؤ، دُرمت میل دئے دھوائیا۔ ساچا ڈھولا رل مل گرہ مندر اندر کایا گاؤ، گھر گھر وجے ودھائیا۔ نت نوت نج نیتر درشن پاؤ، دئے لوچن بند وکھائیا۔ ہنس روپ بنو کاؤں، کاگ ہنس روپ وٹائیا۔ ستگر صاحب سلطان کلجگ اتم پکڑے بانہوں، پھڑ بانہوں گلے لگائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان کرے سچ نیاؤں، دھرم دوارے عدالت اک لگائیا۔ سدا سہیلا اک آکیلا دیوے ٹھنڈی چھاؤں، مہروان سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ کرے پیار جیوں پُتران ماؤں، درگاہ ساچی دیوے تھائوں، سچکھنڈ ساچے آپ بہائیا۔ تس صاحب ستگر پُرکھ اکال دین دیاں لاگو پاؤں، جس ملیاں دوجی اوٹ رہن کھئے نہ پائیا۔ - - - - اٹھو ویکھو چھیتی ویکھ، ایکنکار رہا جنائیا۔ نو سو چرانوے چوکرئی پرہ نے سیدی دتی اپنی لکھت لیکھ، دوجا وچولا نہ کھئے بنائیا۔ جس نوں نو نو چار لبھدے پھردے کوٹن کوٹ دھر کے بھیکھ، چار کُنٹ دہ دشا پھیرا پائیا۔ سو صاحب سوامی کلجگ اتم کرن آیا ہیت، بتکاری نرگن اپنا نور کر رُشنائیا۔ جن بھگتاں اندر کایا مندر سچ محلے وڑ کے رہا کھید، سرتی شبدی جوڑا اک جڑائیا۔ جوتی نور دیوے آگئی تیج، رو سس نین شرمائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

دیونہارا ساچا ور، ساچا مارگ اک درسائیا۔ ساچا مارگ ربا دس، دہ دشا ربا سمجھائیا۔ جیو جنت سادھ سنت کلجگ اتم کھیل پُرکھ سمرتھ، چار کُنٹ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جگ چوکرئی چلاونہارا رتھ، بن رتھوہی پھیرا پائیا۔ بودھ آگادھ شبد اناد بانی کہے آکٹھ، کتھنی کتھ کھئے نہ سکے رائیا۔ سرشٹ سبائی ویکھنہارا دھیرج جت، ست سنتوکھ پڑدہ ربا اٹھائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش ثابت رہی نہ کیسے مت، من مت رہی ہلکائیا۔ لگی آگ پنج ت، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ وانگ سوان چار کُنٹ دہ دشا رہے نٹھ، بھجن واپو داہیا۔ امرت ملے نہ کیسے رس، بوند سواتی مکھ نہ کھئے چوائیا۔ کوڑی کریا گئے پھس، جگت جنجال نہ کھئے کٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پلؤ چھڈا گئے نٹھ، پھڑیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ لہنا انت چکیا اٹھسٹھ، گنگا گوداوری جمنا سُستی رہی مکھ چھپائیا۔ اللہ رانی نگ نہ رہی نٹھ، کنت سُہاگ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا راہ اکو اک سمجھائیا۔ سچا راہ سُنو جگ جگت، جگ کرتا آپ جنائیا۔ پرہ ملن دا اکو وقت، مانس جنم سوہیا پائیا۔ سری بھگوان جگ جگ آپ ادھارے ساچے بھگت، بھگون اپنا ویس وٹائیا۔ لیکھے لائے بوند رکت، ناڑی ہڈ سوہیا پائیا۔ نرویر ہو کے آوے پرت، پرم پُرکھ پرہ اپنا کھیل کھلائییا۔ انتر آتم دیوے درس، بند کواڑی کُنڈا لاپیا۔ پنج وکارا دیوے جھٹک، نام کھنڈا اک چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا رہبر پھیرا پائیا۔ ساچا رہبر گیا آ، پروردگار نور الایہیا۔ لوک پرلوک دو جہانان بن ملاح، ساچا بیڑا ربا چلائییا۔ لکھ چوراسی جیو جنت دیوے اک صلاح، دُھر دا نام کرے پڑھائیا۔ آتم پرما تم میلا لو ملا، جگت وچھوڑا پندھ مکائیا۔ گھر مندر دیپک جوت لو جگا، آگیان اندھیر مٹائیا۔ گھر امرت میگھ لو برسا، نجر جھرنا اک جھرائیا۔ گھر پڑدہ لو اٹھا، مکھ نقاب نظر کھئے نہ آئیا۔ گھر سجن لو منا، غصہ گلا نہ کھئے وکھائیا۔ دھئے جوڑ پو سرن، سرنگت اک سمجھائیا۔ پُرکھ ابناشی بے پرواہ، بے انت وڈ وڈیائیا۔ چرنی ڈگیاں بخشے سرب گناہ، مہر نظر بخشیش اکو وار جھولی پائیا۔ ڈبڈیاں تارے پھڑ پھڑ بانہ، پار کینارے آپ لگائیا۔ کرے کرائے سچ نیاں، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا راہ اک سمجھائیا۔ ستجگ راہ دسے بھگوان، بھگون اپنی دیا کھائیندا۔ لکھ چوراسی جیو جنت اٹھ بال انجان، بالی بُدھ آپ سمجھائیندا۔ کلجگ کوڑی کریا ناطہ تھے وچ جہان، تھر کھئے رہن نہ پائیندا۔ وشن برہما شو گر اوتار پیر پیغمبر سارے

منگن دان، سِری بھگوان آکے جھولی ڈاہندا۔ پتہر میشر دیونہارا نوجوان، وست اموک آپ ورتائیندا۔ رل مل سارے سچکھنڈ دوارے گاؤ اک بھگوان، دو جا ناؤں نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ڈھر دا بھو آپ کھلائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر گاؤ نام اپار، ہر کرتا آپ جنائیا۔ چار جگ دا پچھلا لہنا دیو وسار، اگلا دینا دئے جنائیا۔ رل مل سارے کرو پیار، دین مذہب ذات پات نہ کھئے رکھائیا۔ پُرکھ اکال پروردگار منو سچا یار، جگ چوکر یاری اک ہنڈھائیا۔ نت نوت بنے مددگار، دستگیر سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ دئے جوڑ کرو نمسکار، سجدہ اکو پُرکھ کرائیا۔ دیوے ڈھر دی اگئی سچے دھار، دھار دھار وچوں پرگٹائیا۔ ایکا نعرہ بول جیکار، جے جیکار دئے سُنائیا۔ چرن پریتی سچ پیار، ساچی ریتی اک وکھائیا۔ کھیل انڈیٹھی دسے نرنکار، نرگن اپنا پڑدہ لاپیا۔ پچھلی بیتی بھلو وچ سنسار، بھانڈا بہرم بھو بھٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سچکھنڈ سارے رل مل کے بولو سوہنگ شبد اک جیکار، لکھ چوراسی لوکات آپے سارے گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، آد جگاد تھادے کولوں چلائے وبار، اتم تھادی نیتی نال دئے بدلائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اک دوجے ول تگن، نیوں نیوں اکھ اٹھائیا۔ ہولی ہولی آکے پچھے بھجن، بھجیاں راہ نظر کھئے نہ آئیا۔ جدھر ویکھن پُرکھ اکال کھلوتا سجن، بانہہ اکو اک اٹھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ پورا قول کرے جو کیتا بجن، بچن سب دا ویکھ وکھائیا۔ جس کایا پنج تت دتی کنچن، سو گڑھ توڑنہار بے پرواہیا۔ اپنا اپنا پچھلا سارے رل کے دسو بھجن، کی گیت گوبند لوکات سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا منگے تھاوں تھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اک دوجے نوں آکھن، ہولی ہولی رہے سُنائیا۔ او رل مل سارے بنیئے ساتھن، پچھلا لیکھا دئے مکائیا۔ کوئن کوٹ جگ پچھوں پرہ نرگن ہو کے آیا آکھن، آخر اپنا حکم سُنائیا۔ پرم پُرکھ دے سارے بنو داسن، در درویش روپ وٹائیا۔ دئے جوڑ نو ٹیک ماتھن، مستک ٹکا دھوڑی لائیا۔ اکو نور الاہی زاتن، دوجا روپ نہ کھئے وکھائیا۔ جس دا جلوہ ویکھو باطن، سو ظاہر ظہور خدائیا۔ رل مل سوہنگ ست دیو بھاشن، ست ستوادی آپ سمجھائیا۔ پچھلے چولے سب دے پاٹن، کبلی گل کیسے رہن نہ پائیا۔ کلجگ کوڑی کرپا کھلے جھانن، پٹی سپس نہ کھئے گندائیا۔ ملے میل نہ ماہی پاتن، نیتروون مارن دھابینا۔ ساچا ویکھو اکو گھانن، جس در بیٹھا بے پرواہیا۔ پیر پیغمبرو گر اوتارو تھادے کولوں کراوے ادھکھانن، ساچا مارگ نیہ

رکھائیا۔ اپنا اپنا دینا بھاشن، بھاشا اکو اک سمجھائیا۔ پچھلا چھڈنا بول بلاسن، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کھیل اک درڑائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے ہوئے حیران، ہر جو کی کھیل ورتائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ تھوڑا تھوڑا دسدا رہا نشان، اشارے ماتر اشارہ لگائیا۔ اسیں دس کے آئے اکو آخر نہکلنک پرگٹ ہووے بلی بلوان، بھیو کہن کھئے نہ پائیا۔ ویکھو سارے نکے نڈھے بالے گر اوتار پیر پیغمبر جس اکتھے کیتے آن، حکم اکو اک سنائیا۔ پچھلا لیکھا جگ چوکڑی منگے نوجوان، دو جہان منگ منگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن صلاح، اکو متا پکائیا۔ رل مل سارے سیس دیو جھکا، نیوں نیوں لاگو پائینا۔ پارہم تیری منیئے سدا رضا، بھانا اکو سیس ٹکائیا۔ جگ چوکڑی سیوا آئے کما، بن سیوک سیو کھائیا۔ تیرا نام آئے چیا، رسنا جہوا بتی دند گیت سنائیا۔ انت سندیسے آئے سنا، دھر دا ڈھولا راگ الاٹیا۔ کل کلکی جاوے آ، نرگن نرور پھیرا پائیا۔ نہکلنک ناؤں لئے دھرا، دھرنی دھرت دھول دئے وڈیائیا۔ وڈ امام پھیرا لئے پا، محفل اپنی آپ لگائیا۔ پتا پُرکھ اکال جوت لئے جگا، نرگن نور نور رُشنائیا۔ دو جہاناں لیکھا منگے آ، لکھا کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جس دی دھار سمجھ کھئے نہ پائیا۔ ہر کی دھار سمجھ سکے نہ کوئی، کاغذ قلم شاہی رہی کُرائیا۔ جگت جہان ملے نہ ڈھوئی، ودوان رہے روائیا۔ سوئی سرت اٹھائے نہ کوئی، نیتراکھ نہ کھئے کھلائییا۔ ڈرمت میل سکے نہ کھئے دھوئی، نرمل رُپ انٹوپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سکھیا اک درسائیا۔ ساچی سکھیا دیوے بھگوان، ہر جو اپنی دیا کھائیندا۔ کلجگ انت ہو پردھان، سچ پردھانگی اک وکھائیندا۔ سٹت شبد کر بلوان، چاروں کُنٹ آپ دوڑائیندا۔ حکم دیوے حکمران، دھر سندیسے اک الاٹیندا۔ لکھ چوراسی وچوں کر پہچان، آتم پرما تم بھیو چکائیندا۔ گرمکھ گرسکھ کر پروان، جگت وچھوڑا دُور کرائیندا۔ ساچے سنتاں دے گیان، انترا تم بوجھ بوجھائیندا۔ بھگت بھگوان اکو مندر بہ خوشی منان، دوجا در نہ کھئے سہائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے آپ اٹھائیندا۔ ہرجن اٹھائے آپ پرہے، ٹھا کر سوامی دیا کھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں لہے، مطلب اپنا حل کرائیا۔ مارگ اگمی اکو دس، دست اپنا ہتھ ملائییا۔ بردے انترا آتم وس، پرما تم بوجھ بوجھائیا۔ پریم پریتی اکو رس،

جھرنا نام جھرائیا۔ جگت وکار پچھے جائے سٹ، بیٹھے مکھ بھوائیا۔ گُرمکھ گُر ستگر مل پئے ہس، گھر وجے نام ودھائیا۔ پرہہ ویکھن دی کھلے اکھ، دئے لوچن کم کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ جیواں نالوں کر کے اڈ، ہرجن اپنا رنگ رنگائیا۔ ہرجن مارگ دسیا آپ، پرہہ اپنی دیا کھائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دا اکو جاپ، سوہنگ ڈھولا شبد سنائیا۔ کوٹ جنم دا دسے نہ کوئی پاپ، پورب لہنا دئے مکائیا۔ آگے پُرکھ اکال بے سجن ساک، سگلا سنگ نبھائیا۔ ناطہ توڑ کایا ماٹی خاک، خالق اپنے رنگ رنگائیا۔ بجرکپائی توڑ تاک، طاقت اپنی دئے سمجھائیا۔ نظری آئے ساکھیات، ست سروپی ویس وٹائیا۔ شبد اگمی کرے بات، سچ کہانی اک جنائیا۔ میٹے زین اندھیری رات، ساچا چند کرے ژشنائیا۔ گُرسکھ گُرمکھ ہرجن ہربھگت آگے رہے نہ مات کمذات، جگت سہاگن وڈ بھاگن آپ بنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں وکھائے اک گھر، جس گھر وسے بے پرواہیا۔ جن بھگت وکھائے اک گھر، گھر گھر وچ میل ملائیا۔ بھے بھو چکا ڈر، بھانڈا بھرم بھو بھٹائیا۔ نرگن سرگن پلُو پھڑ، ساچا جوڑا جوڑ جڑائیا۔ نراکار نرادھار اندر جائے وڑ، آپ اپنا مکھ چھپائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا راہ جن بھگتاں اک وکھائیا۔ بھگتاں وکھائے راہ اوہ، جو ہتھ کیسے نہ آئیا۔ کلجگ انت بن سری بھگوان کوئی نہ سکے ٹوہ، کایا ٹوکری جگت کھاری سرتے سارے رہے اٹھائیا۔ ہوکا دیندے ہو ہو، ہو ہو رہے سمجھائیا۔ مایا رانی کھوہ کھوہ، خالق خلق رہے ستائیا۔ آتم پرماتم کوئی نہ جائے چھوہ، خالی کیتی سرب لوکائیا۔ کِریا کرے پرہہ جس کھیل رچایا چھبی پوہ، چھپر اپنے نام لگائیا۔ سادھاں سنتاں کولوں وست ساری لئی کھوہ، خالی ہتھ رہا وکھائیا۔ جن بھگت گُرمکھ گُرسکھ سنت دے بانہہ سرہانے جان سوں، سُنّیاں مات نہ کھئے اٹھائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت پُرکھ ابناشی تہاڈے جوگا گیا ہو، اپنا تن تہاڈی بھیٹ چڑھائیا۔ دُھر دا نام دیوے ڈھوآ ڈھو، ست ستوادی جھولی آپ بھرائیا۔ اکو دسے آتم پرماتم کرنا موہ، دوجی ہور نہ کھئے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے لئے سمجھائیا۔ ہرجن کہن پرہہ تیری وڈیائی، مہر نظر اک اٹھائیا۔ دھن بھاگ ساڈی کٹی جدائی، جُز اڈ کھئے رہن نہ پائیا۔ چرن کول اُپر دھول دتی سرنائی، سچکھنڈ جوتی میل ملائیا۔ تیرے نام وجے اک ودھائی، واحد اکو راگ الائیا۔ تیرے نال ہووے گُرمائی، گھر ساچے سگن منائیا۔ کایا مندر اندر اکو گھر وسے دھی جوئی،

سوہرے پیئے اکو در سوہا پائیا۔ نت نوت پرہہ تیرا درشن کریئے چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا اک پرگٹائیا۔ جے وچھڑیں تے نکن ہائیں، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ ٹوں پتا ٹوں سچّی مائی، ہوں بالک سدا گوسائینا۔ سدا سدا سد دیویں ٹھنڈیاں چھائیں، شہنشاہ مہر نظر اٹھائیا۔ ویلا رکھ یاد جس ویلے گوہند بوٹا پٹیا کابی، نال قلم دتی بنائیا۔ دھرنی دھرت رو کے دتی ڈہائی، چرن چننے چائیں چائیا۔ دھن بہاگ ٹوں پھردا آیا میرا ماہی، محبوب اکو نظری آئیا۔ کلجگ میری ڈرمت میل دھوویں چھابی، شہنشاہ اپنے نال لیائیا۔ میری کٹ گل وچ کورّی پھابی، نام کھنڈا اک چلائییا۔ گوہند قلم پھڑ کے لکھیا بن شاہی، دھرنی اُتے اکو لیکھ پائیا۔ تیری میٹاں انت جدائی، ظاہر ظہور نظری آئیا۔ تیرے نال تیرے بھگتاں دیواں صلاحی، جو تیری لچ پت رکھن تھاوں تھائینا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا راہ اک جنائیا۔ دھرنی کہے میرا وڈ بہاگ، ہر وڈبھاگی پایا۔ میری کوچھی کملی دی رکھے لاج، سر مہر ہتھ ٹکایا۔ کلجگ اتم ساچن لوے ساز، شاہ پاتشاہ بے پرواہیا۔ جن بھگتاں دے امولک داج، نام خزانہ اٹھ ورتایا۔ شبد اگئی مار آواز، سٹے سٹے لئے جگایا۔ اپنے ملن دی دسے جاچ، ہردے اپنا نور پرگٹایا۔ جو گرگمکھ گرسکھ گر کا شبد اک اکھڑ لئے واچ، تیس ساچا وصل دئے دکھایا۔ سکھ گرگ گرگ سکھ دوہاں دا اکو جاچ، بھگت بھگوان مل کے سوہنگ روپ بنایا۔ ہنگ کہے پرہہ میرا باپ، سو کہے ہنگ پوت اک اُچایا۔ بناں ہنگ میرا کوئی نہ کرے جاچ، ناؤں نرنکار نہ کھئے وڈیایا۔ ہنگ کہے بناں باپ میری کوئی نہ رکھے پات، لجاوان سر ہتھ نہ کھئے ٹکایا۔ اک دوے نون دوویں دین ساتھ، اکلّا کم کیسے نہ آیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرپا کھیل ساچے ہر، ساچا منتر اکو نام پڑھایا۔ سچ منتر سن سنندیس، دو جہان نین اکھ رہے کھلائییا۔ راہ تکن وشن برہم مہیش، چاروں گنٹ دھیان لگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہہ دی اگئی کھید، سمجھ کھئے نہ آئیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا کھول نہ دسیا بہیت، ہولی ہولی ربا سمجھائییا۔ کلجگ اتم پرگٹ اپنی دھاروں اچن اچیت، جمیا بناں پتا مائییا۔ اک گوہند کیتا بہیت، باقی چھڈی سرب لوکائییا۔ سمبل وڑ کے ربا کھید، ساچی کھیل اک کرائیا۔ سچ سنہڑا ربا بھیج، دھر سنندیسہ اک الائیا۔ جن بھگتو سنتو سٹیاں جاگدیاں تھانوں لواں ویکھ، گھٹ گھٹ اندر اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، راہ اپنا اک درسائییا۔ جن بھگت تیری کراں بہال، بہالاں سرب لوکائییا۔ زرگن ہو کے

بن دلال، ساچی سیو کھائیا۔ جلوہ نوری دے جلال، جاگرت جوت کراں رُسنائیا۔ ساچا عمل دس کراواں اعمال، علما بن کے کراں حق پڑھائیا۔ جُگ چوڑی پورا کر سوال، فقرہ اکو نام پرگھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر بھگتاں بھیو چُکائیا۔ ہر بھگت کہے میں تیرا میت، پرہ تیری سرن رکھائیا۔ سری بھگوان کہے میں تیرا گر اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیا۔ بھگت کہے میں لبھن نہ جاواں مندر مسیت، شودوالے مٹھ نہ پھیرا پائیا۔ ستگر کہے میں تیرے گھر آواں ٹھیک، دو جہاناں بن کے پاندھی راہیا۔ گرسکھ کہے میں بن تیرے کراں نہ کھئے پریت، ناطہ توڑاں سرب لوکائیا۔ سری بھگوان کہے میں تیری چٹے اُتے پاواں اک لیک، جُگ چوڑی سکے نہ کھئے مٹائیا۔ بھگت کہے پرہ میں ویکھاں تیری ریت، ریتیواں تیری اوٹ تکائیا۔ سری بھگوان کہے جن بھگت میں پہلوں تیرا گاواں گیت، خوشیاں ڈھولا اک سنائیا۔ بھگت کہے پرہ تیرے آگے میرا سیس، تت تیری بھیٹ چڑھائیا۔ بھگوان کہے میں سچ جگدیش، ناطہ تیرے نال رکھائیا۔ بھگت بھگوان دوویں مل کے بنیا دوآ دوئیوں سفر دوآ صِفر مل کے ہوئے پیس، پیس پیس رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر جن بھگت دیوے وڈیائیا۔ جن بھگت کہے پرہ میرا وڈا، اُچ اگم اتھاہ اکھوائیندا۔ سری بھگوان کہے بھگت میرا بچہ نڈھا، جس بن میرا لوکات راہ نہ کھئے چلائیندا۔ بھگت کہے میرا پتا پُرکھ اکال سچا، سچ کہانی اک سنائیندا۔ سری بھگوان کہے میں بھگتاں لوں لوں اندر رچا، بن بھگتاں مینوں اندر وڑن جاچ نہ کھئے سکھائیندا۔ بھگت کہے پرہ میں تیرا بچہ، بچن تیری جھولی پائیندا۔ سری بھگوان کہے پت بچھا، بچھی طرح آپ سمجھائیندا۔ دوباں دا مل کے بنیا سوہنگ سچا، ست سروپ روپ وٹائیندا۔ رسنا جہوا بتی دند جس بولیا پُرکھ سمرتھا، سو سمرتھ دیا کھائیندا۔ کوٹ جنم دی لیکھے لگے پوجا پائھا، جو جن سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان رسنا گائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، دیونہار ساچا میت، بھگت بھگوان دسے ریت، میل ملائے بن مندر مسیت، جیوں کچے کوٹھے پرہو پرماتما ملیا گرمیت، مٹر پیارا اکو نظری آئیا۔

* ۲۷ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی گرچین سنگھ دے گرہ ہردو پھرا لا ضلع جالندھر * *

ہرجن چولا پُرکھ اکال رنگا، رنگ انڈیٹھ چڑھائیا۔ لکھ چوڑاسی وچوں کر کے چنگا، چنگی طرح بنت بنائیا۔ پنج تت بنایا سارنگ سارنگا، گھر ناد دُھن اُپجائیا۔ بودھ اکادھ سُنائے مردنگا، سُر تال آپ وجائیا۔ اپنے ملن دا دسیا ڈھنگا، انتر بوجھ اک بُجھائیا۔ چرن لگایا بُکھا ننگا، جو چل آوے سرنائیا۔ بھیو چُکایا بنگ برہما، برہم ایکا وار وکھائیا۔ ہر ست دتا ممان، رس اکو مُکھ چوائیا۔ کر پیار مُکھڑا چُٹان، مہر نظر اُٹھائیا۔ مٹھا کیتا کُوڑا تُٹان، امرت رُوپ پرگٹائیا۔ دو جہان سب نے سُننا، سِری بھگوان کھیل رچائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت پُنا، ویکھے سرب لوکائیا۔ جن بھگت وڈیائی جانے گُنا، گنوتتا بے پرواہیا۔ ویکھ وکھائے وچ چولی جنا، نرگن نرگن پڑدہ لاپیا۔ نام سُنائے سچ سرون کتا، سوہنی آواز لگائیا۔ من کا منکا پھیرے منا، من واسنا ڈیرہ ڈھاپیا۔ بھاگ لگائے پنج تت تننا، تن ماٹی سوہیا پائیا۔ گڑھ ہنکار کُوڑا بھٹا، سچ دیوے وڈیائیا۔ ویکھ حیران ہووے دھٹا، دھرو پرہلاد دھیان لگائیا۔ سِری بھگوان اچھل اچھلا، کی اسچرج کھیل رچائیا۔ کلجگ انت غریب نیانیاں دیوے بھلاں، بھال کر بے پرواہیا۔ میل ملائے کر کے اپنا ہلا، بدھ آور نہ کھئے سمجھائیا۔ بھگوان کدے رہے نہ کلا، بھگتاں سدا سنگ نبھائیا۔ پرہ ویراگی بن کے پھرے جھلا، جھلک اپنی اک درسائیا۔ سنت جن پھڑاوے پلا، پلو اپنے گنڈھ پوائیا۔ کھجل بھئے وچ جلاں تھلاں، اچے پریت ڈونگھی کھائی ویکھن جائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن دیوے مان وڈیائیا۔ بھگوان کہے میرا رنگ انوکھا، بن بھگتاں سمجھ کئے نہ پائیندا۔ لکھ چوڑاسی وچوں دیواں موقع، مہروان ہو مہر نظر اُٹھائیندا۔ نرمل پرکاش کر جوتا، جوتی نور نور ڈگمگائیندا۔ بھاگ لگا کایا چمڑی پوشا، بد ناری لیکھے لائیندا۔ اندر وڑ کے دیواں ہوکا، اچی کوک کوک سُنائیندا۔ جن بھگت تیرے نال پرہ کدے نہ کرے دھوکھا، لکھ چوڑاسی بھرم بھلائیندا۔ اک وکھائے اپنی اوٹا، اشٹ گردیو اکو نظری آئیندا۔ کر کرپا انتر رہن نہ دیوے کوئی کھوٹا، کوڑی کرپا باہر کڈھائیندا۔ نام نگارے لائے چوٹا، دوہرا تال وجائیندا۔ رُوپ وکھائے مانک موتا، موتی ہیرا لال جواہر پنے مُکھ شرمائیندا۔ کھول وکھائے اپنا گوشہ، گنٹ اپنا پڑدہ لاپیندا۔ پریم پریتی اندر ہو مدہوشا، مدھر دُھن راگ سُنائیندا۔ آسا منسا پور کرے لوچ لوچا، لوچن اپنے نال ملائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے دیا

کمائیندا۔ دیا کما چاڑھے رنگ، رنگ رتڑا رُوپ وٹائیندا۔ اندر باہر وسے سنگ، سکلا سنگ نبھائیندا۔ جنم جنم دی کٹ بھکھ ننگ، نام وست جھولی پائیندا۔ مانس جنم نہ بیٹھے بھنگ، درگاہ ساچی لیکھے لائیندا۔ چرن پریتی اک اند، اند اند وچوں سمجھائیندا۔ گیت سہاگی اکو چھند، سوہنگ ڈھولا راگ لائیندا۔ بھگت بھگوان دوویں مل کے دو جہان چمکے اکو سینتل چند، جس چند وچ اماوس رُوپ نظر کدے نہ آئیندا۔ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان سدا بخشنند، مہروان مہر نظر اٹھائیندا۔

* ۲۷ آسو ۲۰۲۰ بکرمی بیبی چرن کور دے گرہ ہردو پھالا ضلع جالندھر *

بھگت کہے پرہ تیرا سہارا، سچ تیری سرنائیا۔ تھہ بن کرے نہ کوئی پیارا، جگت ناطہ کوڑ نظری آئیا۔ سچ دے نہ کوئی کنارہ، نیئا نوکا پار نہ کھئے لنگھائیا۔ جگت واسنا جگت اکھاڑا، کوڑی کریا ناچ نچائیا۔ گھر گھر چور پنچم دھاڑا، دوس زین لٹن واہو داہیا۔ بہرم بھلائے پُرکھ نارا، نار پُرکھ سمجھ کھئے نہ آئیا۔ تیرا منگے نہ کوئی درس دیدارا، جگت پیار پتر دھی رکھائیا۔ جس کریا کر جنم دتا سنسارا، تِس ستگر بیٹھے سرب اپنا مکھ بھوئیا۔ جن بھگت اکو منگے تیرا دوارا، دوجی آس نہ کھئے رکھائیا۔ تُوں صاحب ٹھاکر میلنہارا، مہروان بے پرواہیا۔ اندر باہر سانجھا یارا، سکلا سنگ نبھائیا۔ کلجگ ویکھ دھوڑا دھارا، تیرے چرن منگی سرنائیا۔ ہاو بھاو دا اک نظارہ، ہرمندر دے وکھائیا۔ جس گھر دیا باقی جگے نیارا، زرگن تُوں جوت زُشنائیا۔ امرت ملے ٹھنڈا ٹھارا، سانتک ست کرائیا۔ شبد اگتی دئے بلارا، سچ جھکولا اک جنائیا۔ تیرے چرن کول سد بلہارا، بلہاری گر گوسائینا۔ تیرا میرا میرا تیرا اکو رُوپ اپارا، ست سروپ نظری آئیا۔ جس ویلے گواں تیرا نعرہ، انتر آتم دھن اُچائیا۔ اوسے ویلے تُوں کہیں تُوں میرا میں تیرا پیارا، سوہنگ دھار اک جنائیا۔ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان تیرا انت نہ پاراوارا، جس انتشکرن انترگت دتا بدلائیا۔ سُن بھگت ایہ تیری وڈبائی، پرہ سیوک رُوپ وٹائیا۔ جنم کرم دا لہنا ربا چُکائی، وست پچھلی پرائی جھولی پائیا۔ تیرے پیار اندر جھلی نہ جائے جدائی، دُوں دُرادا آوے ماہیا۔ اندر وڑ کے وجائے ودھائی، واحد اپنا راگ سُنائیا۔ خوشی ہووے بے پرواہی، پردہ ہرجن آپ اٹھائیا۔ اندر وڑ کے پوڑے چڑھ کے در کھڑ کے مکھ ویکھے چائیں چائیں، تُوں تُوں راہ اکو نظری

آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر بھگت تیرا مندر اک سہائیا۔ بھگت کہے پرہ مندر تیرا، میرے
 وچ نہ کھئے چٹرائیا۔ میں ویکھاں تے گھپ اندھیرا، تُوں ویکھیں تُوں نظری آئیا۔ تیری کِریا میرا بچھے بیڑا، میری آسا تیری سرنائیا۔ دھن بھاگ
 میرا وسائیں کھیڑا، ککھاں گلی سوہیا پائیا۔ تیرے آکے بینتی نہیں کوئی جھیڑا، جھگڑا نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرا پیار اکو میرا، میرا پیار تیرے وچ
 سائیا۔ بے پرواہ شہنشاہ تیرا وڈ جیرا، جگ چوڑی جھلدا رہیں جدائیا۔ کر کِریا جس اک وار لیائیں اپنے نیڑا، دُور دُراڈا پندھ چُکائیا۔ سو
 گرمکھ کہے میں آیا وچ گھیرا، چار کُنٹ راہ نظر کھئے نہ آئیا۔ پھریدار بنیا میرا سنگھ شیرا، شہنشاہ ہو کے چاکر رُوپ وکھائیا۔ جنم کرم دا
 چُکاوے پھیرا، پھیرا کوڑی کِریا گنجھل دئے کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان کر ساچی مہرا، مُحبّت اپنے نال
 رکھائیا۔ سُن بھگت کی کران، کرتا پُرکھ جنائیا۔ تیرے کولوں سدا ڈران، ڈر کے تیری سیو اک کھائیا۔ پہلوں اپنا آپ ہراں، ہرجن دیوان
 پھیر وڈیائیا۔ جن بھگتاں پچھے آپ مراں، مر کے بھگتاں جیون دیاں بنائیا۔ نرگن ہو کے اندر وڑاں، سرگن محل سوہیا پائیا۔ سُوں پیر ہو کے
 اُپر چڑھاں، منزل منزل پندھ مُکائیا۔ پریم پیار اندر ساچا ڈھولا پڑھاں، گرمکھ تیرا جس سُنائیا۔ جے رُٹھیں آگوں ہو کے پھڑاں، پچھا مُکھ نہ
 کدے بھوائیا۔ لیکھ چُکا نو ڈراں، در دسویں کھیل وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سکھیا اک
 سمجھائیا۔ بھگت کہے سُن بھگوان، میں سچ سچ جنائیا۔ تُوں پتا پُرکھ بلوان، کی تیری وڈیائیا۔ جے بالان ملیں آن، تیرا احسان کھئے نظر نہ
 آئیا۔ تیرا کھیل سدا مہروان، غریب نائیاں گلے لگائیا۔ پھڑ گودی چُکیں آن، کوجھے کھلے لئیں اُٹھائیا۔ پریم پریتی اندر اپنا دیویں گیان، ساچی
 ریتی اک سمجھائیا۔ دھرم دوار وکھا نشان، ست ستوادی اک جھلائییا۔ جن بھگتاں نال مل کے بنیں بھگوان، بھگوان بھگت رُوپ وٹائیا۔ اک
 دو اک نشان، سوہنگ رُوپ انوپ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کھیل کرے ساچا ہر، اپنی کھیل اپنے
 وچوں پرگٹائیا۔

* ۲۷ اَسُو ۲۰۲۰ یِکرمی منسا سِنگھ دے گرہ ہردو پھرا لا ضلع جالندھر * ❁

بھگوان کہے میں بھگتاں وس، اپنا بل نہ کوئی رکھائیا۔ بھگت کہے پرہہ تیرا رس، ساتنک ست سرُوپ نظری آئیا۔ نرگن نرگن کھیل کرے سمرتھ، بے پرواہ وڈی وڈیائیا۔ دُھر دا مارگ اِکو دس، دہ دِشا دئے سمجھائیا۔ وست امولک دیوے ہتھ، پاربرہم پرہہ دیا کھائیا۔ کر وسیرا گھٹ گھٹ، نُوَر جوت کر رُشنائیا۔ جن بھگتاں شبد ڈوری پانتھ، تندی ڈور اپنے ہتھ رکھائیا۔ نام دُھن بول الکھ، الکھ نرنجن بھيو چکائیا۔ نرگن نُوَر کر پرکاش، اگیان اندھیر مٹائیا۔ جن بھگت کہے میرا لیکھے لگے سواس، اِک تیرا نام دھیا ئیا۔ جُگ جنم دی پوری کرنی آس، جگت ترسنا میٹ مٹائیا۔ رل مل کریئے بچن بلاس، آتم پر ماتم جوڑ جڑائیا۔ کایا چولا پہن لباس، پنج تت بنک دوار سہائیا۔ جس اندر کھیل پرتھی آکاش، گگن منڈل رُوپ نظری آئیا۔ کِریا کر سرب گنتاس، گنوت تیری سرنائیا۔ ساچا نُوَر کر پرکاش، آپ اپنا دے بھجھائیا۔ میرے نال مل آ پا راس، گوپی کاہن رُوپ دھرائیا۔ سجن ہو کے گا گاتھ، ساچا ڈھولا راگ الا ئیا۔ نرگن نرگن آوے اِک آواز، پاربرہم برہم اپنا بھيو چکائیا۔ کر کھیل پُرکھ انباش، انباشی اپنی دیا کھائیا۔ جن بھگت رہے سد تیرے پاس، جگت ناٹھ نہ کھئے جنائیا۔ سمرن جانے پوجا پاٹھ، اِشٹ گردیو تُوں ہی اِک نظری آئیا۔ تیرے نالوں وچھڑی ملے تیری ذات، اذاتی رُوپ نہ کھئے رکھائیا۔ تُوں ہی پتا تُوں ہی مات، ہُوں بالک مانگوں اِک سرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور، ہر جُو تیرے چرن ملے سرنائیا۔ جن بھگتاں دیوے سچ بھرواس، بھرواسا اِکو اِک جنائیندا۔ ویکھ وکھا دُوَر جنگل جُوہ اُجاڑ پہاڑ وچ پرہاس، ڈُونگھی کندر پھول پھولا ئیندا۔ لیکھے لا یون سواس، رسنا جہوا قیمت پائیندا۔ بن سہائی انا تھان ناتھ، دین دیاں دین اپنے گلے لگائیندا۔ جُگ چو کڑی پُچھنہارا وات، کلجگ اتم پھیرا پائیندا۔ میٹ مٹائے اندھیری رات، ست ستوادی ساچا چند چمکائیندا۔ جن بھگت دوارے ہوئے داس، بن سیوک سیو کھائیندا۔ راتیں سٹیاں جائے آکھ، بن رسنا جہوا کوک بُلانیندا۔ گرُمکھ اُٹھ ویکھ کھول تاک، بند کواڑی گنڈا لاپندا۔ ست سرُوپ نظری دے ساتھ، ندر نہالی دیا کھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ بھگت کہے سُن میرے بھوپ، بھوپت تیری وڈیائیا۔ نت ویکھاں چارے کوٹ، دہ دِشا نظری آئیا۔ تیرا میرا تانا پیٹا سوٹ، سو تر دھاری تیری سرنائیا۔ آپ بنا سچ سپوٹ، کپوٹ

رُپ نہ کھئے وکھائیا۔ مینوں تیرے ملن دی بھوکھ، دوجی ترسن نہ کھئے رکھائیا۔ گھر آ کے دیویں سکھ، نرگن اپنا پنڈھ مُکائیا۔ جرم کرم دا میٹیں دُکھ، لکھ چوراسی پنڈھ مُکائیا۔ اپنی گودی لئیں چُک، پتا پوت دینی وڈیائیا۔ میرا اُجل کر مُکھ، امرت سپر اک چوائیا۔ درس دے کیوں بیٹھا لک، پڑدہ اپنا دے اُٹھائیا۔ مہروان ہو کے تٹھ، مہر نظر نین اکھ کھلائییا۔ امرت جام دے گھٹ، نجھرجھرنا رس چوائیا۔ ہوئے پرکاش ساچی جوت، اندھ اندھیر رہن نہ پائیا۔ تیرے نالوں وچھڑی تینوں ملے جوت، انت پرہ تیرے وچ سائیا۔ سدا وسیئے تیرے سچکھنڈ دوارے کوٹ، اون گون پھیرا کوئی رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، ساڈی منسا پوری کر لوچ، لوچن نیتر نین سد تیرا درشن پائیا۔ بھگت جن تیرا سدا درس، ہر درسی آپ جنائیندا۔ کِریا پاندھان کرے ترس، ٹھا کر سوامی دیا کھائیندا۔ پروردگار میٹے حرص، ہوس ہور نہ کھئے رکھائیندا۔ اکو راگ سُنائے تال طرز، ناد دھن اک اُچائیندا۔ جنم مرن دی میٹے حرص، مُردا رُپ نہ کھئے وکھائیندا۔ کرے کھیل آپ اسچرج، اچرج لیلآ آپ رچائیندا۔ پرگٹ ہو مردانہ مرد، سچ مردانگی آپ کھائیندا۔ جن بھگتاں ونڈے درد، درد دُکھ بھے۔ بھجن اپنا ناؤں دھرائیندا۔ سب دا لیکھا پورب ویکھے کھول فرد، فرد جرم سب دے اُپر لگائیندا۔ جو جن سچ دوار ہر نرنکار آکے دئے جوڑ کرن عرض، تنہاں آرزو کر منظور جھولی پائیندا۔ نرگن سرگن مل کے بھگت بھگوان دوہاں پورا ہووے فرض، دُور نیڑے فاصلہ وچ کھئے نہ پائیندا۔ جن بھگتاں ہون نہ دیوے کدی حرج، حرجانہ اپنے کھاتے وچوں پور کرائیندا۔ کسے کولوں لین نہ دیوے قرض، گھروں بھنڈارا نام ورتائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آد جگاد جگ چوکرئی نرگن سرگن سرگن نرگن بھگت بھگوان جگت نشان دو جہان مہروان رُپ وکھائیندا۔

* ۳۰ آسو ۲۰۲۰ بکرمی لچھمن سنگھ (لیلیاں والا) دے گرہ سلطان ونڈ کتے امرتسر *

ستگر دپیک سدا پرکاش، آد جگاد رُشنائیا۔ گرسکھ پتنگا سدا ساتھ، سکلا سنگ نیہائیا۔ شمع پتنگا دوویں کدے نہ ہوون ناس، پریم پریتی وچ سائیا۔ پریم پریتی دُھر دی خاس، ستگر ہتھ وڈیائیا۔ ستگر سرن گرسکھ رہراس، گھر ساچے وچے ودھائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان سدا سدا سہائیا۔ ستگر دپیک نرمل جوت، نور نورانہ اک اکھوائیندا۔ گرسکھ میلا ساچی گوت، ورن برن نہ کھئے رکھائیندا۔ دوہاں مل کے بنے کایا کوٹ، گھر مندر سوبھا پائیندا۔ پریم پیار دی وجے چوٹ، شبد نگارا ناؤں رکھائیندا۔ لیکھا کھلے لوک پرلوک، بھیو ابھید جنائیندا۔ سچ سنا اگتی سلوک، آتم پرما تم بوجھ بھجائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیندا۔ ستگر دپیک ایک ایک، ایکنکار آپ پرگٹائیا۔ گرمکھ پتنگا سدا ٹیک، آد جگاد سرنائیا۔ دوہاں مل کے بنے لیکھ، جگت جگ وڈیائیا۔ دو جہاناں وسے دیس، گھر ساچے خوشی منائیا۔ آتم پرما تم کہے آدیش، پرما تم آتم سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ ستگر کرپا ست پرکاش، برہمنڈ کھنڈ اُجیاریا۔ گرمکھ سُہیلا ویکھے کھیل تماش، نرگن سرگن رنگ رنگا رہا۔ دوہاں مل کے پئے راس، بلاس بھوگ سیج سہنجنی آتم آپ سہا رہا۔ دو جہاناں حُکم خاص، خالص اپنا نام سمجھا رہا۔ جگت وچھوڑا کر ناس، ڈھر دا میلا میل ملا لیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا نور ڈگمگا رہا۔ ستگر دپیک مٹائے اندھ، اندھیر رہن کھئے نہ پائیا۔ گرمکھ مل کے مکے پندھ، پاندھی روپ نہ کھئے وکھائیا۔ دوہاں مل کے بنے چھند، سوہنگ روپ وٹائیا۔ کھیلے کھیل سورا سرینگ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ دپیک جوت نور پتنگ، شبد شمع بن ہرکھ سوگ غما اپنا آپ دئے تجائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیل اپنے نال رکھائیا۔ ستگر دپیک سدا نرالم، نرکار پرگٹائیا۔ گرمکھ کھیل وکھرا عالم، علما بھیو کھئے نہ پائیا۔ دوہاں مل کے اکو کامل، جگت وبار دئے سمجھائیا۔ نگر کھیڑا وسے گرامن، گرہ مندر خوشی منائیا۔ سچ پریتی پکڑے دامن، ضامن اک اکھوائیا۔ زین اندھیرا میٹ شامن، ساچا چند نور چمکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا دپیک اک پرگٹائیا۔ ستگر دپیک اگتی نور، دیا باقی نظر کھئے نہ آئیا۔ ہرجن مل مل ہونے بھرپور، آسا ترسنا میٹ مٹائیا۔ دوہاں مل کے آئے سرور، رس اکو اک وکھائیا۔ پینڈا مکے نیڑا دور، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ جس توئوسئی لبھے اُپر کوہ طور، سو گرہ مندر اندر پڑدہ دئے اٹھائیا۔ جس دے پچھے عیسیٰ ہویا مجبور، چاروں کُنٹ بھجے واپو داہیا۔ جس دا لبھے محمد ظہور، نیتر لوچن نین اکھ اٹھائیا۔ جس دے پچھے سولی چڑھیا منسور، شمس تبریز پٹھی کھل لہائیا۔ جس دے پچھے گر اوتار آ آگئے پور، بیڑے لوکات پار اتار کرائیا۔ جس دے پچھے گر گر اپنا پنج

تت ناٹھ توڑدے رہے کوڑ، سچ وست بھیٹ کرائیا۔ جس دے پچھے بندے رہے مزدور، لوکيات سيو کمايا۔ سو صاحب ستگر اک اڪلا حاضر حضور، نرگن نور جوت رُشنايا۔ جن بهگتاں آسا کرے پور، سنسا روگ ربا گوايا۔ جوتى جوت سروپ هر، آپ اپنى كريا كر، كرے كهيل ساچا هر، گهر وجے نام ودھائيا۔ ستگر دپيک بن باقى تيل، نت نوت ڈگمگائيندا۔ گرسکھ وچھڑے لئے ميل، ميل ملاواں اكو گهر جنائيندا۔ دوہاں ميل کے رنگ بنے گرو چيل، چيلا گرو اكو دھار سائيندا۔ مېروان سجن سھيل، سگلا سنگ آپ هو جائيندا۔ جوتى جوت سروپ هر، آپ اپنى كريا كر، كرے كهيل ساچا هر، ساچا نور اک پرگنائيندا۔ ستگر دپيک اگم نور، جگ چوكرى آپ ركهائيندا۔ گرسکھ ميلا هوئے ضرور، ظاھر ظھور نظرى آيندا۔ دوہاں ميل کے بيڑا بھرے پور، دو جھاناں اكو روپ ويس وٹائيندا۔ سرب كلا پرھ بھريور، خالى بهنڈارے آپ بھرائيندا۔ چتر سگھڑ بنا مورکھ موڑھ، ساچے دھندے آپے لائيندا۔ ناٹھ توڑ کوڑو کوڑ، کوڑى كريا شوہ دريا سٹائيندا۔ جوتى جوت سروپ هر، آپ اپنى كريا كر، ديونھارا ساچا ور، ساچا دپيک اک وكھائيندا۔ ساچا دپيک كر پرکاش، ستگر وجے نام ودھائيا۔ گرم کانڈ روگ سوگ چنتا دکھ جائن وناس، ليکھ آتم اک وڈيائيا۔ منڈل منڈپ گوپى کاہن پائے راس، نٹ نٹوا سوانكى سوانگ اک رچائيا۔ شبد سرت آتم پرماتم برهم پاربرهم پورى کرے آس، جگت ترسنا ميٹ مٹائيا۔ نرگن سرگن وسے ساتھ، نام جنائے اگمى گاتھ، شبدى بودھ اگادھ پڑھائيا۔ جيوں بھاوے تيوں لئے راکھ، نيتر کھول وكھائے آنکھ، امرت ديوے ساچا رس، نجر جھرنا اک جھرائيا۔ لھنا دينا ہتھو ہتھ، سگل وسورے جائن لٹھ، كريا کرے پُرکھ سمرتھ، مېروان مېر نظر اٹھائيا۔ پنڈھ مکائے نٹھ نٹھ، ويکھ وكھائے تيرتھ اٹھسٹھ، جگت وکارا کرے بھٹھ، دو جھاناں والى چاروں کُنٹ ويکھ وكھائيا۔ ہرجن ليکھ لائے رت، آتم ديوے برهم مت، ست سنتوکھ دھيرج جت گهر اكو اک وڈيائيا۔ بن رسنا ديوے رس، ہنس مکھ پئے ہس، تير نرالا مارے کس، انيالا آپ چلائيا۔ دوہاں ميل کے بنے جس، جوتى جوت سروپ هر، آپ اپنى كريا كر، كرے كهيل ساچا هر، ہرجن ميلا سھج سُبھائيا۔ ستگر دپيک دھر دى لو، برهمند کھنڈ کرے رُشنايا۔ ستگر پریم گرمکھ جائے چھوہ، نرگن سرگن ميلا سھج سُبھائيا۔ دوہاں ميل کے كهيل کرے سوہنگ سو، نرگن سرگن سرگن نرگن اپنا رنگ وكھائيا۔ اپنے جہا آپے هو، آپے ويکھ چائين چائيا۔ اپنا بيچ آپے بو، پت ڈالى پھل پھلوڑى آپ مھكائيا۔ آپے راکھا بن کے جائے

سوں، آلس یندرا غفلت رُوپ آپے دئے گوائیا۔ آپے لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت لئے جوہ، بلدھاری آپ اپنا بل پرگٹائیا۔ آپے نو کھنڈ پرتھی ویکھے بھوں، دھرنی دھرت دھول کھوج کھوجائیا۔ آپے ہر گھٹ اندر آتم سیجا جائے سوں، کروٹ سکے نہ کھئے بدلائیا۔ آپے جن بھگتاں جوگا ہو، ہوکا اپنا نام سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، ساچا دیپ اک جگائیا۔ ساچا دیپ جگے جگے ایک، آد پُرکھ دئے جگائیا۔ آد جُگاد جس دی ٹیک، گر اوتار پیر پیغمبر دھیان لگائیا۔ ست نُوں نہ لائے سیک، اگنی تت نہ کھئے جلائییا۔ سرب کرے بُدھ بییک، بییکی رُوپ دھرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دیونہارا ساچا ور، گرُمکھ گرَسکھ ہرجن ہربھگت اپنے رنگ رنگائیا۔ گرَسکھ دیپک ویکھ پرہ، آد جُگاد رُشنایا۔ جُگ چوکرئی جس نُوں رہے لبھ، دو جہان دھیان لگایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آگے کوئی نہ جانے حد، حدوڈ سمجھ سکے نہ کوئی رایا۔ سارے ڈھولے گاؤندے چھند، ڈھر دا راگ الا یا۔ در درویش منگان رہے منگ، لکھ نرنجن آگے لکھ جگایا۔ سری بھگوان چارہنہارا رنگ، رنگ رنگیلا بے پرواہیا۔ کلجگ انت کھیل سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ آپ وکھایا۔ گرُمکھان دے اک انند، انند اند وچوں پرگٹایا۔ لہنا چُکا سورج چند، چند نُوں اک رُشنایا۔ بیہو کھلا ہنگ برہم، پاربرہم گود بہایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دیونہارا ساچا ور، گرَسکھ اکو نُوں چمکایا۔ اکو نُوں چمکے گردیو، ہر سوامی وڈی وڈ وڈیائیا۔ صاحب ستگر لکھ ابھیو، ابھو پرکاش اکو نُوں کرے رُشنایا۔ سو ستگر لیکھے لائے سیو، جس دا لیکھا سکے نہ کھئے مٹائیا۔ بیٹھا رہے سدا دھام نہکیو، نہچل اپنا آسن اک سہائیا۔ دیونہارا اگنی میو، پھل اکو اک ورتائیا۔ جس کھیل کیا بہم، کُنٹ اپنی دھار بندھائیا۔ سو چُک کے آیا ڈھر دا نیم، گرُمکھ وچھڑے لئے ملائییا۔ پچھلا دیوے دینا دین، اگلا لیکھا اپنی گودی رہا وکھائیا۔ درس دیکھائے نیتر نین، نین متوالہ اکو اک جنائیا۔ آتم درسی رسنا کچھ نہ سکے کہن، کہن کتھن وچ ستگر کدی نہ آئییا۔ گرُمکھ گرَسکھ ہرجن ہربھگت سنت سہیلے سدا سنگ رہن، آد جُگاد وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کَریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا دیپ کرے رُشنایا۔ ساچا دیپک جائے جگ، گھر وجے نام ودھائیا۔ جنم کرم دی بھجے آگ، سانتک ست رُوپ وکھائیا۔ ہنس رُوپ وٹائے کگ، کاگوں ہنس وٹائیا۔ سوہنگ شبدا اگنی چھند، گیت گوبند آپ سُنائیا۔ بن آتم پرما تم دو جا اور نہ کھئے انند، انند اکو گھر وکھائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا دِپیک کر رُشناٹیا۔ سَتگر دِپیک نہ ہووے الوپ، ہوا پون نہ کھئے بُجھائیا۔ چنتا روگ نہ ہرکھ سوگ، غم وچ کدے نہ آٹیا۔ اکو درس پُرکھ اکال لیا لوچ، لوچن نین دھیان لگائیا۔ اکو سوچے ساچی سوچ، گون ویلا پرہ ملے سچا ماہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہروان دیا کماٹیا۔ دِپیک کہے میں تیرا دِپ، دیا باقی کم کھئے نہ آٹیا۔ آد جُگاد تیری سیکھ، سیکھیا صاحب سَتگر موہے بھائیا۔ تیرے اُتے مینوں پرتیت، پرتیندھ اک بناٹیا۔ تیرا ڈھولا گاواں گیت، میں میرا وچوں چُکائیا۔ لیکھا چُکیا مندر مسیت، گرُودوار مٹھ تیرا گھر نظری آٹیا۔ جس گھر وسیں سدا اتیت، ترے گن بیٹھا ڈیرہ ڈھاہیا۔ تیرے چہتر جھلے سیس، جگدیش تیری سرنائیا۔ ساچا کلمہ اک حدیث، حضرت نام صفت صلاحیا۔ جس دی کردے سارے اڈیک، نت نوت دھیان لگائیا۔ سو کرن آیا پرت، پریم اپنا ویس وٹائیا۔ کوئی سمجھ نہ سکے نکي جہی جھیت، جس وچوں آر پار اپنی دھار جنائیا۔ جو کرنی کرتا سو ہووے ٹھیک، دوجا سکے نہ کھئے اُٹائیا۔ سچ پرکاش بھئے دِپ، جوتی نور شبد شنوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہروان بے پرواہیا۔ گون دِپیک جگے جگ، انت اندھیرا دئے چُکائیا۔ گون درس دیکھئے اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اپنا پڑدہ لاپیا۔ گون کنارہ ویکھے پار حد، گون برہمنڈ کھنڈ لوک پرلوک چرناں بیٹھ دباٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیکھیا اک سمجھائیا۔ ساچی سیکھیا شبد گر سوامی، جوتی جاتا آپ جنائیندا۔ گر کا نام اگمی بانی، شبد سندیسہ راگ الاٹیندا۔ دُھر دا رس امرت ٹھنڈا پانی، نچھر جھرنا سرب جھرائیندا۔ ست ستوادی ست کہانی، ست پُرکھ نرنجن اپنے وچ چُھپائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب سَتگر اپنی دیا کماٹیندا۔ صاحب سَتگر ٹھانڈا ٹھار، اگنی تت نہ کھئے وکھائیا۔ سرب جیاں کرے پیار، پریم پریتی اک سمجھائیا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن پاوے سار، سار پائے تھائوں تھائیا۔ بیس بیسا ہو تیار، جگت جگدیش ویکھ وکھائیا۔ ہرجن ساچے لئے اُبھار، پریم اُچھالا اک وکھائیا۔ گرہ مندر گھر بنک سوہے دوار، جس مندر صاحب سَتگر دیوے چرن چُھپائیا۔ سو گرُمکھ گرُسکھ ہرجن ہرہگت اُدھرے پار، جس پار برہم دئے سمجھائیا۔ سَتگر دِپیک سدا اُجیار، دوس زین تہت وار گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ گرُمکھ سچ دِپیک ویکھ ہو یا نہال، جس دا نور ظاہر ظہور نظری آٹیا۔ شبدی ہو کے بنے دلال،

گھر گھر اپنا پھیرا پائیا۔ کلجگ انت اولڑی چال، کرتا پُرکھ آپ رکھائیا۔ جوت سرُپ لبھیاں کوئی نہ سکے بہال، کِریا اندر گُرمکھاں نظری آئیا۔ پچھلی دیوے نہ کوئی مشال، مسل اپنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ اکو دِپیک دتا بال، چراغ چراگاہ کرے سرب رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہککنک نرائن نر، مہاراج شیر سینگھ وِشنوں بھگوان، جن بھگتاں چرن وکھائے سچّی دھرمسال، جس در مستک لگے نام ٹکا، دُرمت میل مٹے چھابیا۔

* ۳۰ اَسُو ۲۰۲۰ بکرمی جیٹھووال دربار وچ *

گر اوتار پیر پیغمبر رہے سوچ، درگاہ ساچی سچکھنڈ دھیان لگائیا۔ جگ چوکڑی خوشیاں وچ مانی مَوج، مانُش مانس بیٹھے سِیس جھکائیا۔ کلجگ اتم بیتدی دے اودھ، ویلا وقت رہا وِہائیا۔ سَتجگ تریتا دواپرکلجگ جس دی دسدے آئے کھوج، بھیو کہن کھئے نہ پائیا۔ جس دا کلمہ نماز روزہ رکھدے رہے روز، رازق رحیم وڈی وڈیائیا۔ نت نوت جس درشن پائے لوچ، لوچن نین آگھ کھلائییا۔ جس دا مست پیالہ پی ہندے رہے مدبوش، مُفت اپنا جام وکھائیا۔ جس دی یاد اندر بیٹھے رہے خاموش، اپنی دسی نہ کھئے چترائیا۔ جس دے حُکم اندر گن آوگن دس کے آئے دوش، نردوش جیو جنت جگت سمجھائیا۔ جس نوں کہندے رہے صاحب سُلطان رُوپوش، پیشینگوئی سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جس دا کھیل پنج تت کایا اندر ویکھدے رہے پوش، تن خاکی ماٹی جگت ہنڈائیا۔ جس دا حُکم ورتدا رہا لوک پرلوک، طبق سبق اک پڑھائیا۔ جس دا نام ندھان پڑھدے رہے سلوک، نِش اکھڑ اکھڑ رُوپ وٹائیا۔ جس دے دواریوں منگدے رہے وست اموک مکتی موکھ، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ تس دے حُکمے اندر شاستر سمرت وید پُران لیکھا لیکھ تھکے رہا نہ کوئی جوش، جوشیلاپن نہ کھئے جنائیا۔ جس دی دھار اندر جگت وبار ہندا رہے بہت، لوکات کھیل کرائیا۔ جس دی نت نوت رکھدے رہے اوٹ، انتر باہر دھیان لگائیا۔ جس دا نام نگارا وِجدی رہی چوٹ، تن رباب رُوپ بنائیا۔ جس دا نام سندیسہ دیندے رہے ہوک، اُچی کوک کوک الائیا۔ جس دا بھنڈارا اک تھوک، بن گر اوتار پرچون ہٹی جگت چلائییا۔ سو صاحب سچ سوامی سب دے اُتے لائے دوش، نردوش اکو

اک آپ اکھوائیا۔ شاستر سمرت وید پُران سب دی ماری ہوش، ہوشیاری کوئی رہن نہ پائیا۔ اکو پرکاش پاربرہم پرہہ نرمل جوت، جگت دیوالی ڈیرہ ڈھاپیا۔ رام کہے میرا رام کوٹ، گھر مندر کرے رُشنائیا۔ جس رام بنایا بن رام سوچ، سمجھ اپنے وچ سمائیا۔ سو پُرکھ اکال ہو دیال کلجگ انت گُرْمکھ سنت ویکھے اپنے لوچ، بن نیناں لہنا دین دئے چُکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن رام دیوالی، رام نظر نہ آئیا۔ رام کہے ویکھے اپنے نین میرے ہتھ خالی، پرہہ اپنی وست اپنی جھولی پائیا۔ اچرج کھیل کری نرالی، نرنکار ساکار دتا بھلائیا۔ بن بھگت سچ دیپک نہ کھئے دیوالی، دیا بتی تیل کم گیسے نہ آئیا۔ اتم سب دی ہوتے چالی، چالان فارم بیس بیسا ربا بھرائیا۔ پندران کتک چار جگ دے راجے بن بھکاری، گر اوتار پیشوا نظر کھئے نہ آئیا۔ سارے کہن پرہہ اک اوتاری، دو جہان جس دی دیوالی، بن پرکاش خالی روپ نظر کھئے نہ آئیا۔ سو ستگر صاحب سرب پرتپالی، پرتپالک اپنی دھار جنائیا۔ اکو نور جوت جگائے نرالی، ظہور اپنا آپ پرگنائیا۔ ہرجن ہر بھگت اکو وار بن سولی، دو جہاناں بھنڈار اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر نین اٹھائیا۔ رام کہے میرا ایدھیا دیپ، ستگر ہتھ رُشنائیا۔ پچھلی کہانی پچھے گئی بیت، آگے سمجھ کھئے نہ آئیا۔ گون کھیل کرے ہر جگدیش، جگدیش اپنا حکم ورتائیا۔ من مت بڈھ لوکات بہرم بھلائی بیس بیس، سب دی مکی مان وڈیائیا۔ ساچی سکھیا نہ دتے حدیث، حد حدود ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا نور کر رُشنائیا۔ ساچا نور دیپ پرکاش، پرکاش ہر گھٹ نظری آئیا۔ بھگت بھگوان ونڈے راس، وست امولک جھولی پائیا۔ سچ رام جس وسے پاس، سو رام رام لبھن کدے نہ جائیا۔ کر کریا جس پوری کرے آس، سو نراسا روپ نہ کھئے وکھائیا۔ ستگر دیپ سدا پرکاش، اندھ اندھیر روپ نہ کھئے وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جس نام دیوالی وکھائے آپ، تس دیوانے جگت دیوالی مؤل نہ بھائیا۔ رام کہے میں ویکھے دیوانے، دیا بتی جنہاں گل کرایا۔ اک نام مست مستانے، گھر اپنے رنگ رنگایا۔ منگن منگ در بھگوانے، دوتے جوڑ واسطہ پایا۔ شاہ پاتشاہ والی دو جہانے، در تیرا اکو نظری آیا۔ ناطہ چھٹے جگت یارانے، ساک سجن سنگ نہ کھئے نیہایا۔ راگ تیرا نام ترانے، ثریا مکھ شرمایا۔ نین شرمائن رو سس بھانے، سوریا چند مکھ بھوایا۔ کر کریا جس دتا دانے، داتا دیو آپ ورتایا۔ سو تیرا کھیل ویکھے بھانے، مہما اکتھ کتھ درڑایا۔ تیرا نور اک پہچانے، بے پہچان

نظری آیا۔ جن بھگتاں ہو مہروانے، مہر نظر ٹکایا۔ گھر میلا شاہ سلطانے، شہنشاہ اکو ویکھ وکھائیا۔ تس گرہ ہر دیپ جگے مہانے، جوتی جوت جوت نور رُشنایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جس جن دیوے اپنا ور، تنہاں دیوالی پن دیک دیکایا مائی ڈگمگایا۔ جنم کرم بینتی منظور، پورب لیکھا لیکھے پائیا۔ آگے بخشے دھر دا نور، گھر سرور خوشی وکھائیا۔ گھاٹا کر کے آپ پور، پوری اچھیا پور وکھائیا۔ ساچی بھچھیا دئے ضرور، جو اچھیا اچھیا وچوں پرگٹائیا۔ ساچا لیکھ دھر دا لیکھا حضور، دھر دی دھار سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر سہنجی خوشی منائیا۔

* پہلی کتک ۲۰۲۰ بکرمی جیٹھووال دربار وچ *

ستگر کھیل سورے سرنگ دا، شاہ سوار شہنشاہ وڈی وڈیائیا۔ آر پار دو جہان جو ستگر لنگھا، برہمنڈ کھنڈ اپنی دھار چلائیا۔ سو مہروان دھرتی اُتے آ کے کدے نہ سنگدا، دُور نیڑے مُرید مُرشد ویکھے تھاون تھائیا۔ کایا چولی کوئن جوجن دُور رنگدا، نج نیتز نیرن نیر نظری آئیا۔ جو مالک آتم سیج پلنگ دا، اٹھے پھر گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ اوہ ستگر بیاس راوی جناب پیراں نال کدے نہ لنگھا، ست سروپ روپ انوپ وکھائیا۔ ایہو کھیل سچے اند دا، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ جس دا لیکھ بیان کوئی بند نہ بناوے چھند دا، مُچھندگی اور نہ کھئے رکھائیا۔ جگ جنم کرم مہروان مہر نگ نال گنڈھا، ہتھیں گنڈھ نہ کھئے وکھائیا۔ کھیل وکھا سہاگی رنڈ دا، گھر خوشی اک پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ گوہند لنگھیا دو جہان، آدھ وچکار سکے نہ کھئے اٹکائیا۔ چار گنٹ دہ دشا جو انتر آتم کرے دھیان، تس ملے سہج سبھائیا۔ شاہ سوارا نوجوان، جگت ویس پنج تت وکھائیا۔ انتر ست سروپ مہروان، شب روپ وٹائیا۔ دیا باقی گھر گھر ویکھے جوت جگا مہان، نور ظہور کر رُشنائیا۔ بے عیب خدائی بن کے پروردگار سانجھا یار، دُور نیڑے سارے ربا ترائیا۔ جگت بیاس نہ کوئی وچار، جگت ستلج نہ کوئی پیار، جگت راوی نہ کھئے آدھار، سب دی بھاری اپنے ہتھ رکھائیا۔ جس دا لیکھ اکو وار ہونے مساوی، مسلسل روپ نہ کھئے وٹائیا۔ ستگر نہ لوے تے نہ دیوے تقاوی، تقویٰ اکو

اک جنائیا۔ جس دا لیکھ نہ کوئی لیکھ کاوی، بے اتہاہ صفت صلاح باہرا روپ وٹائیا۔ سو ستگر دُور دُراڈا گھر وچ گھر ملے جا، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ اندرے اندر اپنا لیکھا دئے لیکھا، لیکھا لیکھ بن قلم شاہیا۔ سو ستگر پار کینارے سارے رہا کرا، تٹ اپنا اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گوہند گر گُرسکھ گوہند گوبند گُرسکھ روپ وٹائیا۔

حُکمران سچ حُکم کردا، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ حُکمے اندر نوری جوت دھردا، جوتی جاتا بے پرواہیا۔ حُکمے اندر شہنشاہ بندا، شاہ پاتشاہ آپ اکھوائیا۔ حُکمے اندر تخت چڑھدا، سچ سینگھاسن سوہیا پائیا۔ حُکمے اندر سیس جگدیش تاج دھردا، تخت نیواسی اک ہو جائیا۔ حُکمے اندر آد جُگاد کھیل کردا، جُگ چوکڑی ویکھ وکھائیا۔ حُکمے اندر گر اوتار پیر پیغمبر گھلدا، وشن برہما شو سمجھائیا۔ حُکمے اندر لکھ چوراسی گھاڑن گھڑدا، ترے پنج میلا سہج سُبھائیا۔ حُکمے اندر لوک پرلوک برہمنڈ کھنڈ رچدا، رچنا اپنی آپ رچائیا۔ حُکمے اندر گھٹ گھٹ نرگن نور دھردا، جلوہ گر وڈی وڈیائیا۔ حُکمے اندر جُگ جُگ ویس کرے نہ ہر دا، ہر کرتا بھیو کھئے نہ پائیا۔ حُکمے اندر گر اوتار پیر پیغمبر بنائے بردا، در ٹھانڈا اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، حُکمران اکو نظری آئیا۔ حُکمران دا سن کے حُکم، چار جُگ دے حاکم بھے رکھائیا۔ جس دی نرگن دھاروں بن کے آئے تُخم، سو اپنی تاثیر ویکھے بے پرواہیا۔ چولا ہنداؤندے رہے پنج تت بھوتن، سرگن روپ انوپ وٹائیا۔ پھردے رہے چار گنٹ دہ دیش بھروین، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ حُکم اک ورتائیا۔ حُکمے اندر آئے در، گھر بیٹھے سیس جھکائیا۔ حُکمے اندر لے پھڑ، حُکم اکو اک رکھائیا۔ حُکمے اندر گئے مر، حُکمے اندر جیوت روپ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم اک ورتائیا۔ حُکمے اندر آئے درویش، در بیٹھے الکھ جگائیا۔ حُکمے اندر ہٹھے پیش، عدالت ساچی پھیرا پائیا۔ حُکمے اندر ویکھیا اک نریش، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ حُکمے اندر آوے ڈر، بھے اکو نظری آئیا۔ حُکمے اندر گر اوتار پیر پیغمبر صالاہواں رہے کر، اک دوجے ول دھیان لگائیا۔ ڈھر دا ڈاکو چور وڑیا ساڈے گھر، جس دا گھرا کھوج سمجھ سکے نہ کوئی رائیا۔ سُنٹیاں جاگدیاں سارے لے پھڑ، پچیا کھئے رہن نہ پائیا۔ چاروں

کُنٹ ویکھو کدھر جائے چڑھ، اُپر تھلے اِکو نظری آئیا۔ اپنی کرنی کرتب سارے گئے ہر، ہر کا بھیو سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنی کھیل ربا رچائیا۔ بھیتی ہو کے آیا نیڑے، دُر ڈراڈا پندھ مُکائیا۔ وسنہارا ساچے کھیڑے، کُنڈی کھیڑکی سب دی ربا کھلایا۔ ویکھن آیا چار جُگ دے دُنی جھیڑے، شاہ پاتشاہ بے پروا ہیا۔ دین مذہب کھیڑے کھیڑے، کلمہ کلام شبد نام گون جنائیا۔ گون بتھ بتھ بیٹھے بیڑے، تِلا چپو کون ہتھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرابیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اِک دُو جے ول رہے تگ، نینویں نظر دھیان لگائیا۔ ساڈا نیڑا کرنا ایس نے حق، حقیقت جس دی ڈھولا گائیا۔ چار جُگ دی کرنی کولوں کرتا پُرکھ گیا اگ، اکل کل دھاری اپنی کھیل ورتائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان اِنجیل قرآن کھانی بانی جو آئے دس، دہ دِشا حُکم ورتائیا۔ سو کلجگ انت پلو چھڈا سب توں گئی نس، لبھیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ کلجگ جیو سادھ سنت جگت کُرم وچ گئے پھس، فیصلہ حق نہ کھئے کرائیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا کوڑی کِرپا پائی نتھ، چاروں کُنٹ ربی بھوائیا۔ سچ سرنائی بے پرواہی ہر رگھرائی پُرکھ اکل دین دیال کوئی نہ جائے ڈھٹھ، مستک بگا دھوڑی خاک نہ کھئے رمائیا۔ جگت وچار کوڑ وبار ہو کے بیٹھے اد، سانجھا روپ نظر کھئے نہ آئیا۔ بن دُباگن کنت سہاگی بیٹھے چھڈ، سیج سہنجنی سو بھا کوئی نہ پائیا۔ اتم سب دی مُکی حد، حاصل نظر کھئے نہ آئیا۔ سری بھگوان نوجوان شبد نشان پنج تت کایا کسے لاؤن نہ دینا اج پچ، بھیو ابھیدا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کھیل ربا سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اِک دُو جے نوں دسن، اُچی کوک نہ کھئے سُنائیا۔ سری بھگوان کسے نہ دیوے نسن، دو جہان بیٹھا گھیرا پائیا۔ سب دے خالی کیتے ہتھن، وست نظر کھئے نہ آئیا۔ اپنا بھانا آیا ورتن، پچھلا لیکھا لیکھ چُکائیا۔ کلجگ اتم آیا پرتن، پرتیندھ اِک ہو جائیا۔ گر مُکھ سنت سہیلے آیا پرکھن، نام کسوٹی ہتھ اُٹھائیا۔ جن بھگتاں دین آیا درشن، دید عید چند کرے رُشنائیا۔ جُگ جنم دی میٹن آیا حرصن، ہوس ہور ربن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن کرو صلاح، ویلا اتم گیا آئیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی جوتی جامہ لیا پا، پارہم پرہ اپنا نور دھرائیا۔ رل مل سارے ساچا سوہلا گیت اگئی لوو گا، بن رسنا جہوا اُچی کوک سُنائیا۔ اِکو ڈھولا گاؤ توں ہی نوری اِک خُدا، جلوہ گر بے نظیر تیری سچ سرنائیا۔ سرن سرنائی

لاگو پاؤں، پیر پیغمبر فدا ہو قربان، جگت کر بلا جس دی مشال نظر کھئے نہ آئیا۔ دوئے جوڑ کرو پر نام، سجدہ اکو اک سلام، تیرا حکم مہروان، محبوب تیری اوٹ تکائیا۔ تیرا کلمہ نبی کلام، تیرا مندر جھلے نشان، دو جہان وجے تیری ودھائیا۔ ہوں بالک بال انجان، در منگیئے اکو دان، کرپا کر سری بھگوان، مہر نظر بن نین جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، گھر سچ ملے وڈیائیا۔ سارے در تے منگو منگ، مانگت بن بھکاری۔ صاحب سلطان سورے سرینگ، تیرے چرن کول نمسکاری۔ جگت چوکرئی گئی لنکھ، آئی کلجگ اتم واری۔ سریشٹ سبائی ہوئی ننگ، چاروں کنت گزیری۔ سچ نہ وجے کوئی مردنگ، ساچا راگ نہ کھئے دھنکاری۔ ساچا نیر نہ دھارا گنگ، امرت سپر نہ کھئے پھہاری۔ ساڈی کرنی سب دی ہوئی بند، تیری جوت ہوئی اُجیاری۔ تیرے در گھر گمبھیر تیرا ڈھولا گائیے چھند، سوہنگ روپ ست جیکاری۔ نیرویر پُرکھ دے اک اند، آد جگاد جگا جگنتر شاہ پاتشاہ تیری سرداری،۔ ساڈا اگلا مکیا پندھ، پچھلی توڑ نیہا یاری۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، تیرے چرن کول بلہاری۔ ور دے سری بھگوان، در تیرے الکھ جگائیا۔ تُوں کرتا قادر مہروان، بے نظیر تیری شہنشاہیا۔ بن یاچک منگے دان، پیر پیغمبر گر اوتار جھولی ڈاہیا۔ ساڈا لیکھا مکے دو جہان، پاندھی رہن کھئے نہ پائیا۔ چار جگ دا تیرا گیان، پرہہ ٹھا کر تیری جھولی پائیا۔ تیری خلقت ہوئے پروان، خالق تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ثالث بن آپ بھگوان، آلس نندرا دے مٹائیا۔ خالص روپ گرمکھ کر پردھان، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ست ستوادی دے نشان، نشانہ اکو نظری آئیا۔ دو جہان کرن پر نام، سجدہ سپس اک جھکائیا۔ تخت نواسی نوجوان، شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ ساڈا اکو وار آخری لے بیان، قلم شاہی لیکھا دے مکائیا۔ تیری لہر دا چڑھیا اک طوفان، طوبی طوبی سارے رہے سنائیا۔ اسیں تیرے در تے بالے بن کے آئے مہمان، مہمان نوازی تیرے گھر وچ اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، گھر ساچے منگ منگائیا۔ سب نے رل کے منگی منگ، مانگت رہے کر لائیا۔ لئے انگڑائی سورا سرینگ، شاہ پاتشاہ رہا سنائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ سب نے مانیا اند، اشٹ دیو جگت منائیا۔ ڈھولے گا گا دھر دے چھند، جیو جنت پڑھائیا۔ ناطہ جوڑ جیو پند، پنج تت تن ہندائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر سندیس اک سنائیا۔ دھر سندیس سُنو گر اوتار، پیر پیغمبر آپ

جنائیا۔ جُگ چوڑی جس دی کردے رہے وچار، اندر باہر دھیان لگائیا۔ جس نوں منڈے رہے نرگن نرویر نراکار، پروردگار بے پرواہیا۔ سو اتم کل سب نوں لئے سنبھال، اپنی گودی آپ اٹھائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ کرے اپنے بھال، ہر گھٹ ویکھے تھائیں تھائیا۔ جگت دلالی کرے نہ کوئی دلال، ثالث اکو اک وکھائیا۔ کرے کھیل پرہو کمال، قابلیت سب دی اپنی جھولی پائیا۔ جس دی اکھراں نال دے کے آئے مشال، سونش اکھڑ اپنی سیوا لائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، مہر نظر اک اٹھائیا۔ گر اوتار پیغمبر کہن توہے توفیق، پرہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ سیس جھلے چہتر تیرے جگدیش، جگدیش تیری سرنائیا۔ اسیں دسیا نشانہ نکا نکا بیس بیس، بیہو سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جے پتہ ہندا توں ساڈے خالی کرنے کھیس، لہنا دینا اپنی جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ سری بھگوان کہے پرہ ایک، ایکنکار آپ جنائیا۔ دھن بھاگ تہانوں دتی ٹیک، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ چار جگ نہیں کوئن جگ گر اوتار پیر پیغمبر دتے بھیج، لوکات سیو لگائیا۔ نوری نرگن دے کے تیج، تیز چمک دھار ملائیا۔ گھر مندر بہ سہائی سیج، اتم پرما تم گندھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اپنا کھیل آپ رچائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اٹھ کھلوتے، گل پلو اکو پائیا۔ پرہو تیرا بیہو نہ کوئی کھولے، گر اوتار پیر پیغمبر تیرے پت پوتے، پتا پُرکھ اکال تیری سمجھ کیسے نہ آئیا۔ نہ کوئی جانے وڈے چھوٹے، چار جگ دی چوڑی اکو ویر نظری آئیا۔ تیرے حکمے اندر ہتھ لنگوٹے، لوکات گئے واہو داہیا۔ تیرے نام دے پھڑ کے سوٹے، جگت جیواں جنتاں بھے جنائیا۔ کوڑی کیرپا کردے رہے ٹوٹے، نام کھنڈا تیرا چمکائیا۔ بھاگ لگائے پنج تت کایا کوٹھے، گھر مندر سوہیا پائیا۔ تیرے درشن جگ چوڑی نین لوچے، لوچن تیرا دھیان رکھائیا۔ تیرے آؤن دے دسدے گئے مؤقے، بیس پیسا اک جنائیا۔ دو جہان کوئی نہ رہے وچ دھوکھے، دھکھدی کہانی آئے سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا سچا ور، شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبرو سُنو اک دلیل، ہر ستگر آپ جنائیا۔ صدی بیسویں اتم سب دی اک اپیل، اپر مپر سوامی ویکھ وکھائیا۔ اکو نرگن بنے وکیل، وکلا نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ سری بھگوان تیرا ویکھ دربار، سب بیٹھے سیس جھکائیا۔ پتہ نہیں کی کرے کرتار، کرتا پُرکھ اپنی کل ورتائیا۔ جس نے چار جگ دے کئے کر گر اوتار، اکو ڈوری

تند بندھائیا۔ سر سکے نہ کوئی اٹھال، نیتر نین چرن دھیان رکھائیا۔ بھیس اولٹا کر گوپال، بے مثال کار کھائیا۔ چلے اکم اولٹری چال، سمجھ سکے نہ کوئی رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، در گھر ساچے خوشی منائیا۔ در گھر ساچے خوشی مناؤندا اے، پرم پُرکھ پرہ مہروان۔ دُھر دا حُکم اک سُناؤندا اے، دو جہاناں حُکمران۔ نو نو چار پچھوں پھیرا پاؤندا اے، جُگ کرتا ہو پردھان۔ سب دا لہنا مُول چُکاؤندا اے، دیونہار نوجوان۔ اگلا مارگ آپ وکھاؤندا اے، سریشٹ سبائی دے گیان۔ دُھر دا بھانا آپ ورتاؤندا اے، نہ کوئی میٹے وچ جہان۔ گر اتار پیر پیغمبراں اپنی گود بہاؤندا اے، پچھلا لیکھ چُکائے آن۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ویس وٹائے سری بھگوان۔ سری بھگوان ویس وٹاؤندا اے، مہا اکتھ کتھی نہ جائیا۔ زرگن نور جوت دھراؤندا اے، سمرتھ پُرکھ نظر کیسے نہ آئیا۔ اپنا حُکم آپ ورتاؤندا اے، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ دھام اولٹے سوہیا پاؤندا اے، تخت نواسی اک شہنشاہیا۔ گر اتار پیر پیغمبر در بلاؤندا اے، دُھر سندیسہ دیوے آن۔ کل کلکی اپنا ناؤں دھراؤندا اے، جودھا سورپیر بلوان۔ ڈنکا اکو اک سُناؤندا اے، سچ جھلائے دُھر نشان۔ تھت وار اک وکھاؤندا اے، گر اتاراں پیر پیغمبراں منگیا پورا کرے دان۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کار آپ کھاؤندا اے۔ ساچی کار کھائے ایک، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ آد جُگاد جس دی ٹیک، صاحب سلطان سچا شہنشاہیا۔ کلجگ انت اولٹا بھیس، ویس کوئی سمجھ سکے نہ رائیا۔ روپ رنگ نہ کوئی ریکھ، تتو تن نہ کھئے جنائیا۔ زرویر ہو کے کھیلے کھیڈ، خالق خلق پھیرا پائیا۔ گر اتار جس دتے بھیج، بھجن بندگی کلمہ مات سمجھائیا۔ سو آتم انتر لے ویکھ، نیج روپ پڑدہ لاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر سندیسہ اک سُنائیا۔ دُھر سندیسہ دیون جوگ، وڈ جوگیشر دیا کھائیندا۔ آد جُگاد جُگ چوکڑی جس دا اکو اک سنجوگ، دو جا ناطہ نہ کھئے بنائیندا۔ پردانشیں در بردا مکھ نقاب لاه دیوے درس اموگھ، جلوہ نور ظہور جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ لیکھا جان لوک پرلوک، نام سنا سچ سلوک، سوہلا ڈھولا راگ ناد دُھن اکو اک اُچائیندا۔ جس دا کھیل کوئی نہ سکے سوچ، سوچ سمجھ باہر گپت ظاہر اپنی دھار چلائییندا۔ سو صاحب پُرکھ اکال آپے جانے اپنی موج، مُفلس شاہ اپنا کھیل کھلائییندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ گر اتار پیر

پیغمبرِ رل کے کہن اسیں لائیے زور، زور اور آگے اکو عرض سُنائیآ۔ اسیں اوہ جنہاں لوکات دِتا تور، تِرت اپنا حُکم منائیآ۔ کلجگ انت نہیں ہور، ہوکا دے کے دئے سُنائیآ۔ کی ہویا جے تیری سرِشٹی ہو گئی ٹھگ چور، پرہوؤ تینوں گئی بھلائیآ۔ اسیں انت ایسے کارن تیرے ہتھ وچ دے کے آئے ڈور، اپنے دُے بات نہ کھئے رکھائیآ۔ تیرا منتر فُرنَا دس کے آئے پھور، فُورن تیرا حُکم سیس جگدیش ٹکائیآ۔ تیرا مندر محل اٹل دس کے آئے نال غور، گہر گمبھیر اچھی طرح سمجھائیآ۔ تیری سرِشٹی دی تینوں لوڑ، اسیں بیٹھے پلُو جھڈائیآ۔ اٹھ ویکھ جا چڑھ کے گھوڑ، اسو اپنا لے دوڑائیآ۔ اسیں ایتھے بیٹھے مار تاڑی مچائیے شور، تیری کرنی ویکھ خوشی منائیآ۔ اپنیاں بھگتاں جائیں بھڑ، جو تیرا بیٹھے دھیان لگائیآ۔ کوڑ وکار اوہناں کولوں ہوڑ، جا کے سیوادار بن اپنی سیو کھائیآ۔ سانوں اکو تیرے ملن دی لوڑ، تُوں مل پیا پچھا کھئے یاد نہ آئیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے سیس نوائیآ۔ گر اوتار کِہا تُساں سچ، پرہ سچن سچ بھایا۔ پہلوں وکھاواں تہانوں جو مارگ آئے دس، لوکات جیو جنت راہ چلایا۔ کدھر گئی تہاڈی پوجا پاٹھ، سمرن دھیان گون لگایا۔ گون کوٹے لکھا تیرتھ تاٹ، کنارہ سروور سوہا گون پایا۔ کدھر گئے شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن ہٹ، پنج تت ترے گن کر کے آئے پڑھایا۔ جے اوس ویلے اکو بینتی کر کے نام دسدے پُرکھ سمرتھ، جھگڑا کوئی رہن نہ پایا۔ میں اپنی چالاکی اندر تہانوں اشاریاں نال دِتا دس، تہاڈی سمجھ وچوں اپنی سمجھ باہر رکھایا۔ ہُن کھئے ہو کے کہندے پرہوؤ تیرے وس، اک تیرا دھیان لگایا۔ لوکات ویکھو دین مذہب ذات پات ادھ وچکار مار کے بیٹھے وٹ، بتا بتا ونڈ ونڈایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، اکھیں ویکھیا حال، اکھاں نال دئے وکھایا۔ پرہوؤ سانوں ویکھن دی نہیں لوڑ، سارے کوک کوک سُنائیآ۔ جدھر ویکھیئے مانس ڈھور، چم درِشٹی دھیان لگائیآ۔ دروہی خُدائے دی ہونے چور، ٹھگی تیرے نال کھائیآ۔ گر در مندر مسجد شِودوالے مٹھ حرام خور، ہر کا رُوپ نظر کیسے نہ آئیآ۔ جگت واسنا رہے لوڑ، آسا ترسنا نال ملائیآ۔ تیرے نال پریتی کوئی نہ سکے جوڑ، چرن منگے نہ کھئے سرنائیآ۔ اپنا بیڑا آپے رہے روڑھ، کلجگ پچھوں دھگے ربا لگائیآ۔ اسیں نیتر تک کے ویکھیا نال غور، دہ دشا پھیرا پائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا ور، تیری سچ ملے سرنائیآ۔ پُرکھ اکال کہے میں سچ سُنوانگا۔ پہلوں کر کے تہانوں وس، سب دا واسطہ اپنے نال رکھاوانگا۔ پندراں کتک سب نے وکھاؤ نے

خالی ہتھ، تال ہتھال نال و جاوانگا۔ چرن کول اکو جانا ڈھٹھ، ایشٹ اکو اک سمجھاوانگا۔ اکو نام لہنا رٹ، رٹا دو جہان چکاوانگا۔ اکو کھول دھر دا ہٹ، بن ونجارا ہٹ وکھاوانگا۔ پچھلا لہنا دینا کٹ، اگے مارگ اک لگاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا کھیل اک رچاوانگا۔ ساچا کھیل اک رچاوانگا۔ در دربار اک سہاوانگا۔ نر نرنکار اک اکھاوانگا۔ تن شنکار اک جناوانگا۔ سیس تاج اک ٹکاوانگا۔ گرو مہاراج اک اکھاوانگا۔ رکھ لاج، پیج دھراوانگا۔ مار آواز بھگت اٹھاوانگا۔ ساچن ساز ویکھ وکھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے سوبھا پاوانگا۔ گھر ساچا اک سہاوانگا۔ نرگن نور پرگٹاوانگا۔ شہنشاہ اپنا روپ وکھاوانگا۔ ست سروپ بھیو چکاوانگا۔ چارے کوٹ پھول پھولاوانگا۔ سب دے خالی کر ٹھوٹھ، بھنڈارا اکو اک بھراوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دربار آپ سہاوانگا۔ سچ دربار پرہ لگائے گا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بلائے گا۔ پنچ دھار اک جنائے گا۔ پنچم مکھ آپ سالاسیگا۔ پنچم دکھ آپ گوائے گا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا لہنا دھر دا اپنی جھولی پائے گا۔ ساچا لہنا دھر دی دھار، ہر کرتا اپنے لیکھے لائیا۔ پنجان پیاریاں دے پیار، پریم پریتی اک سمجھائیا۔ سچکھنڈ دا سچ وبار، لوکات لئے پرگٹائیا۔ راشٹریت جو دے کے آیا تلوار، طرح طرح سمجھائیا۔ سو بھگت سہیلا وچھڑیا یار، گھر ساچے خوشی منائیا۔ پندراں کتک ڈھیہہ کے پئے چرن دوار، مستک ٹکا دھوڑی لائیا۔ راجندر پرشاد کہے پکار، پنے پنے تیری سرنائیا۔ ترنتے جگ دا لتھا ادھار، کلجگ اتم خوشی وکھائیا۔ کریا کر ہر کرتار، تیرے ہتھ میری وڈیائیا۔ سچ دھرم دا تیرا راج، تیرے چرن ملی سرنائیا۔ اچی کوک سناواں آواز، پریم گیت اکو گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرا لیکھا تیرے چرناں وچ ٹکائیا۔ تیرا لیکھا سری بھگوان، تیرے چرن بھیٹ کرائیا۔ پندراں کتک دوس مہان، تیرا گیت خوشیاں نال سناائیا۔ دوئے جوڑ بندنا کراں آن، نرگن نرگن تیرے در سیس نوائیا۔ تیرے اگے دھراں کریان، کریاندھ تیرے ہتھ پھڑائیا۔ شاہ بھیکھن رکھیا مان، تیکھن ترکھا جگت چکائیا۔ اکو نظری آئیوں رام، رام رام روپ وکھائیا۔ پنچ تت تیری نہ آئی پہچان، جگت وبار سمجھ کئے نہ پائیا۔ جس ویلے میرے چھٹے پران، پران اپنی جھولی پائیا۔ ڈھائی سکنت پھلوں دتا گیان، سوچھ سمجھ اک بھجھائیا۔ اگھاں میٹیاں میری اکو وار ہوئی

تینوں پر نام، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ ٹوں اشارے نال کہا بال انجان، اٹھ اُنگلی لیا لگائیا۔ لے کے گیوں سچ مکان، سچکھنڈ ساچے بے پرواہیا۔ اوتھے ویکھے تیرے پروان، پنج بیٹھے سوہبا پائیا۔ میں جا کے کری پر نام، واہوا تیرے نام وچی ودھائیا۔ اوہناں کہا بول بناں زبان، سچ سندیس سنائیا۔ تیرا لیکھا مُکيا وچ جہان، بھائیاں نال لیا بھائیا۔ پندراں کتک اساں نرگن ہو کے لوکات ویکھن جانا بھگوان، نرویر گون دھار کھیل کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سب دا لہنا دینا جھولی آپے پائیا۔ پندراں کتک بیس بیسا آویگا۔ پُرکھ ابناشی اگلا پچھلا سب دا حال سمجھاویگا۔ گھٹ گھٹ واسی، ساچی منڈل راسی راس رچاویگا۔ برہمنڈ کھنڈ کر داسن داسی، حُکم اکو اک ورتاویگا۔ جن بھگتاں اک وار کر بند خلاصی، بندی خانہ توڑ تڑاویگا۔ آگے جا کوئی نہ کرے بدمُعاشی، نیکی بدی اپنا حُکم ورتاویگا۔ نرگن سرگن بن کے ساتھی، سگلا سنگ رکھاویگا۔ جس ٹوں کوئی سمجھ نہ سکے پوجا پاٹھی، سو اکو نام درڑاویگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ہرہگت لہنا دینا دو جہان بن کرمی اکو سرنی وچ مُکاویگا۔ سرن وچ مکے لہنا، لیکھا منگے کھئے نہ رائیا۔ ستگر پورے اکو کہنا، دو جہان وجے ودھائیا۔ بن ساکوں بنے سجن سینا، سگلا سنگ رکھائیا۔ جن بھگتاں بھگوان نال رل کے ہنا، رل مل اکو در سوہبا پائیا۔ ایہہ وقت نو سو چرانوے چوکرئی جگ پھیر نہیں رہنا، کلجگ انت اکو ایکا وار دیا کھائیا۔ سوہنگ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان جس نے کہنا، تس دیوت سُر وشن برہما شو سارے لاگن پائینا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کھیل اک رچائیا۔ نو سو چرانوے چوکرئی جگ پچھوں رعایت، پُرکھ اکال اک رکھائیا۔ جگ جگ گُر اوتار پیر پیغمبراں کولوں کر کے کفایت، جن بھگتاں جھولی ربا بھرائیا۔ نہ کوئی شرع نہ شرائط، شریعت اور نہ کھئے وکھائیا۔ اکو حُکم اکو نام اکو کلمہ اکو ہدایت، پرہہ لگو اک سرنائیا۔ چار ورن اٹھاراں برن بنو اک جماعت، ضامن ہووے بے پرواہیا۔ جن بھگتو بھگت دوارے وچ تھادے اُتے کرے عنایت، عالم عالین سمجھ کھئے نہ آئیا۔ حرف حرُوف طُلبا طالب نہ کرے کوئی تعریف، تشریح دے نہ کھئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، صاحب مصاحب اکو نظری آئیا۔ ستگر پورا پُرکھ اکال، اکال پُرکھ دیاوان اکھوائیندا۔ آد جگاد جگ چوکرئی دین دیاں، دیناں ندھ سکھ ساگر روپ وٹائیندا۔ لوکات

سچکھنڈ بنا سچی دھرمسال، دھرم دوارا اک وکھائیندا۔ بہگت بھگوان ویکھ لال، گرمکھ گرسکھ رنگ رنگائیندا۔ چوں جگا نالوں وکھری چال، اولڑی آپ کرائیندا۔ اگی آسو کھیل پکھووال، پکھ دھرتی اسو آپ رکھائیندا۔ تن کتک دے دان، پُرکھ ناربیہو چکائیندا۔ نارپُرکھ اک بھگوان، بھگوان اپنا پڑدہ لائیندا۔ پُرکھ ناراک گیان، شبد ناد اک سنائیندا۔ نارپُرکھ اک نشان، ستگر شبد بن ہتھاں ہتھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا بیہو آپ جنائیندا۔ ساچا کھیل کتک تن، ترے لوک لئے جگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دن رہے گن، اٹھے پھر حساب لگائیا۔ کون ویلا پرہہ پرگئے اپنا چنہ، چان کرے نور رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سچ وڈیائیا۔ سچ وڈیائی پُرکھ نار، گھر ساچے آپ رکھائیندا۔ ستجگ دا ست وبار، ساچی دھار آپ بندھائیندا۔ دُھر درگاہ دا دھرم نشان، استری پُرکھ آپ پھرائیندا۔ سجا کھبا ہتھ دوہاں کر پروان، مہا اکتھ آپ لکھائیندا۔ آپ رہے وچ درمیان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اک چار چار ونڈ ونڈائیندا۔ اک آگے چار سچے چار کھبے۔ مہروان وچ پھبے۔ چار کنت اکو لبھے۔

دہ دشا سب ٹوں سدے۔ دو جہان آپے بھجے۔ شبد روپ نرگن گجے۔ شاہ سوار ستگر سچے۔ کر نمسکار گرمکھ دوئے بدھے۔ پنج پیار پریم رس مدھے۔ ہر سنگت پیار جگ چار حدے۔ کلغیدھر نرگن نرویر اوتار، جودھا سورپیر صاحب سلطان اکو پھبے۔ گر اوتار پیر پیغمبر بن کے سیوادار، حکمے اندر آون بھجے۔ کرے کھیل آپ کرتار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، نہکلنک نرائن نر، اپنی دھار وچوں آپے آگے ودھے۔

* ۳ کتک ۲۰۲۰ بکرمی لال سنگھ دے گرہ پنڈ ہیر ضلع جالندھر * *

صاحب ستگر ویکھ رنگ، سچکھنڈ ساچے وچے ودھائیا۔ لوکيات سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ ویس وٹائیا۔ جن بہگت دوار آپے لنگھ، گھر ساچے سوہا پائیا۔ وشن برہما شو ویکھ نچن وانگ ملنگ، آپ اپنا تال اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر و جاون مردنگ، سد نام ڈھولا گائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ دئے اند، اند اکو اک درسائیا۔ نین شرمائن سورج چند، دھرت دھول دھیان لگائیا۔ چار جگ کہن

ساڌي پوري هونئي منگ، پريه ليکها ربا لگائيا۔ چار ويد کهن ساڻن پائے ٿهند، امرت ميگھ برسائيا۔ چار ورن کهن ساڏا مکے پنڊھ، پريه ملے ٻه پرواهيا۔ چار کهاني کهے ميڙا مکے رنڊيا رنڊ، کنت سهاگي اک هنڏائيا۔ چار باني کهے ميڙا سوپے سچا چهند، ڏهر دي دهار بندھائيا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني کريپا کر، سچ دوار اک سهاڻيا۔ سچ دوارا ويکه مات، دو جهان خوشي منائيندا۔ سچکهند دوارا پڙده لاه قنات، پڙده اوبلا آپ چڪائيندا۔ تهر گهر ويکه اک پريهات، شبدي گر سوها پائيندا۔ گر اوتار پير پيغمبر اُپر اُٿاون هاتھ، ٻن بتهاں بتهاں نال سمجھائيندا۔ وشن برهما شو اُچي گائن گاتھ، ٿون هي ٿون هي راگ الائيندا۔ برهمند کهند پري لوء آکاش پاتال رپے بهاگ، بن بن پانڊهي پنڊھ سرب مڪائيندا۔ نرگن نروير پُرکه اکال دين ديال ست سوامي جگائے چراغ، ديا بائي کلاپاتي اڪو نور وکھائيندا۔ مهروان نوجوان سري بهگوان جن بهگتاں دھووي داغ، ڏرمت ميل دور کرائيندا۔ نو کهند پرتھي ست ديپ زمين اسمان کهيل مهان، پُرکه پُرکهوتم نروير آپ کرائيندا۔ جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني کريپا کر، ساچا رنگ آپ چڙھائيندا۔ ساچا رنگ ويکه لوک، پرلوک رپے جس گائيا۔ رل مل گاون اک سلوک، سوھلا اڪو گائيا۔ نظري آئے نرمل جوت، پرکاشوان ٻه پرواهيا۔ آد جگاد جس دي اڪو گوت، ورن برن نه کھي رکھائيا۔ نت نوت نه هرکه نه کوئي سوگ، چنتا غم نه کھي جنائيا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن بهوگے بهوگ، سچ سنجوگ اپنا اک هنڏائيا۔ کرے کرائے ٻه پرواهے ديوي درس اموگھ، جوتي جوت سروپ هر، آپ اپني کريپا کر، ديونهارا ساچا ور، ساچي کرني آپ کماڻيا۔ گر اوتار پير پيغمبر سچکهند ويکه برهمند، سارے خوشي منائيا۔ نو ٿو چار وچ سنسار اتم وار اتم گئے لنکه، چوڪر اپنا پنڊھ مڪائيا۔ نرگن سرگن لکھ چوراسي جيو جنت سادھ سنت گائن ڏھولا چهند، گيت گوبند اک الائيا۔ سو پرگت هويا سورا سربنگ، جس دا روپ ريکه نه کوئي رنگ، جوتي جاتا پُرکه بدھاتا نور الاهيا۔ ستجگ تريتو دواپرکلجگ کهاني باني جس نے ونڌي ونڌ، ڏهر دي دهار شبد اناد آپ سمجھائيا۔ سو کلجگ اتم پرگت هيو سورا سربنگ، وجائے اک نام مردنگ، دو جهان ست نشانه وڏ مهروان جهلائيا۔ - - - - دو جهان هيو اڪھي، در اڪو ويکه وکھائيا۔ سري بهگوان کهيل کوئي نه جانے سمرته، سمرته پُرکه ٻه پرواهيا۔ اپني ونڌ وچ برهمند نو کهند آپے رکھي، جيو جگت سمجھ کھي نه آيا۔ شاستر سمرت ويد پُران انجيل قرآن کهاني باني چارے کنت رپے هڪے بکے، حق حقيقت نظر کيسے نه آيا۔ گر اوتار پير

پیغمبر سادھ سنت جس نوں لبھ لبھ تھکے، سو شاہ پاتشاہ اپنا بھیو اپنے وچ چھپائیا۔ جس دی پوجا پنج تت کایا کرے مدینے مکے، گُردر مندر مسجد شودوالے مٹھے بیٹھے دھیان لگائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ صاحب ستگر جو نرگن پت رکھے، سرگن سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، بھیو ابھیدا اک گھلائیآ۔ لوکھات دا ویکھ محلہ، دو جہان خوشی منائیا۔ کلجگ اتم کھیل اولّا، ہر کرتا آپ کرائیا۔ نرگن نرویر پُرکھ اکال دین دیاں پریمی پریتی مندر ہو کے جھلا، ہرجن ساچے ویکھے تھاوں تھائیا۔ نردھن سردھن پھڑائے اپنا پلا، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی ویکھو کرے کرتار، سمجھ کئے نہ آئیآ۔ پہلی کتک ہو تیار، قدم اپنا اک اٹھائیا۔ دو کتک نرگن سرگن دھار، دو جہاناں ویکھ وکھائیا۔ چار جگ دا پورب لہنا دئے اُدھار، لیکھا سب دی جھولی پائیا۔ سنت بھگت گُرمکھ گُرسکھ سارے منگدے گئے دیدار، دئے جوڑ واسطہ پائیا۔ کر کرپا پرہہ بخشنہار، بخشش تیرے ہتھ وڈیآئیآ۔ نج نیتر دے دیدار، گھر ساچے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسے اک سُنائیا۔ سچ سندیسے بھگت بھگوان ایکنکار، ایکا وار جنائیا۔ سارے رہنا خبردار، بے خبر خبر پُچائیا۔ دھرت ہووے شرمسار، دھرنی دھول نیتر اکھ نہ کئے اٹھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی دھواں دھار، ساچا چند نہ کئے چمکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے بن بھکھار، در درویش بیٹھن ڈیرہ لائیا۔ کلجگ انت سری بھگونت صدی بیسویں دئے دیدار، دیدا دانستہ بھیو ابھید پردانشیں اپنا پڑدہ دئے اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار اک وڈیآئیآ۔ دیونہار وڈیآئی آپ، پاربرہم پرہہ دیا کھائیندا۔ سنت سہیلے رکھ کے ساتھ، سکلا سنگ نبھائیندا۔ جو نرگن ہو کے چار جگ انت گیا اکھ، سو پرما تم اپنا بھیو چُکائیندا۔ کلجگ ویکھ اندھیری رات، پُرکھ اناشی اپنا پھیرا پائیندا۔ سچ پریتی بندھ نات، بدھاتا اپنا جوڑ جُڑائیندا۔ سچ دھرم دا ڈونگھا کھات، گرہ مندر آپ وکھائیندا۔ جیوں بھاوے تیوں لوے راکھ، مہروان سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سب دا لیکھا آپ جنائیندا۔ آؤ لیکھا دساں ایک، سری بھگوان آپ جنائیا۔ وشن رکھی پچھلی ٹیک، پرہہ ملے تیری سرنائیا۔ برہمے منگیا اپنا ہیت، برہم اپنی انس بنائیا۔ شنکر کپا مین ویکھاں کھیت، تیرا نام شستر اک چمکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،

بھیو ابھید دئے جنائیا۔ آوو ویکھو پنج نت، ترے گن اتیتا آپ جنائیا۔ جگ چوکڑی گئے لنگھ، کلجگ ویلا اتم آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اپنی پوری کرو منگ، مانگت پچیا کھئے نظر نہ آئیا۔ پرگٹ ہو سورا سربنگ، شاہ پاتشاہ ربا سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیری سرن ملے سرنائیا۔ شبد کہے پرہہ دے دات، تیرے آگے اک عرضوئیا۔ میری دھاروں نکلی تئاں اک جماعت، وشن برہما شو رنگ رنگائیا۔ وشن برہما شو ترے گن مایا دتا ساتھ، رجو طمعو ستو میل ملائیا۔ ترے گن کہے تریلوکی کھیل تماش، مہروان تیری سرنائیا۔ ترلوکی کہے زرگن سرگن زرگن تیری دھار اک جماعت، گھر میلا سہج سبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ سارے کہہ کہے گئے اکھ، اچی کوک کوک سُنائیا۔ پاربرہم تیرا کھیل تماش، سمجھ کیسے نہ آئیا۔ ہر گھٹ اندر رکھیں واس، لکھ چوراسی ربا سمائیا۔ جگ چوکڑی کریں ناس، حُکمی حُکم اک بھوائیا۔ دو جہان منڈل منڈپ پرتھمی آکاش پاویں راس، گوپی کاہن آپ نچائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جن بھگتاں پوری کر آس، آسا تیرے آگے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ وشن برہما شو گر اوتار سارے بولن، شبدی نعرہ اک لگائیا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی کلجگ اتم پورا تول آئیوں تولن، بن تولا بے پرواہیا۔ لکھ چوراسی وچوں سنت سہیلے آئیوں مات ورولن، آپ اپنی سیو کمائیا۔ سچ دوار ہر زرنکار زرگن دھار آئیوں کھولن، خالق خلق دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، گھر ساچے خوشی منائیا۔ خوشی کرن دا اکو وقت، جگ چوکڑی آپ جنایا۔ ملے وڈیائی وچ جگت، جگجیون داتا بھوئے سہایا۔ کلجگ اتم زرگن روپ آوے پرت، جوتی جاتا ویس وٹایا۔ کرے کھیل پسویں برس، برسی اپنے رنگ رنگایا۔ دیوے وڈیائی اُتے دھرنی ماٹی فرش، خاک کنچن روپ وٹایا۔ جگ جنم دی لاپے حرص، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ کتک تین کر کے ترس، تار ستار اک ہلایا۔ سب دی پوری کرے لکھت پڑھت، بن قلم شاہی حساب جو اپنے ہتھ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھایا۔ تین کتک پرہہ کی کچھ وادھا، گر اوتار پُچھ پُچھائیا۔ کوئی نہ دس کے گیا پیو دادا، شاستر سمرت وید سمجھ کیسے نہ پائیا۔ کوئی نہ گا کے گیا راگان نادان، رسنا جہوا ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ کوئی نہ سُنائے اچی آوازا، رسنا جہوا بول لائیا۔ کلجگ اتم کس بدھ کتک تین ہووے درس وڈ

بھاگا، وڈ بھاگی دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور، در تیرے آس رکھائیا۔ کھانی بانی شاستر سمرت وید پُران سارے پئے بول، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ ساڈے نال کیوں ماریا رول، اپنا پڑدہ آپ چُھپائیا۔ اسیں سُنتے رہے انہوَل، چار جُگ پرہ تیری سمجھ کھئے نہ آئیا۔ اسیں کاغذ شاہی قلم نال تولدے رہے تیرا تول، بہڑی خُدائے تیرا ترازو ہتھ کسے نہ آئیا۔ تُوں نرگن نرُویر پُرکھ اکال سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی بیٹھا رہوں اڈول، اپنی کرنی اپنے وچ چُھپائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکلجگ شرع شریعت دین مذہب ذات پات اسیں کردے رہے گھول، تیرے چرناں گھولی گھول نہ کھئے گھائیا۔ کلجگ اتم ویکھ مار جہات وچوں سب دے پول، اپنا بہار نہ سکے کھئے اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور، تیرے ہتھ وڈی وڈیائیا۔ ہتھ وڈیائے تیرے پرہ، در تیرے آس رکھائیا۔ اپنا بھیو دس سب، پڑدہ اوہلا رہن نہ پائیا۔ گون کوٹ گون کنارہ گون حد، گون مندر گون دوار ڈیرہ لائیا۔ گون شبد گون نام گون ند جائے وچ، گون راگ لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ تِن کتک دا سُنو حال، سو صاحب آپ جنائیا۔ نرگن سرگن کِیا پیار، نرگن سرگن اپنی دھار وکھائیا۔ پہلی کتک ایکنکار، دُو جے سرشٹ رچی سنسار، تیجے کرم کانڈ کر پیار، تِتاں میلا سہج سُبھائیا۔ تے ڈگے در دوار، یں اکھاں روون زارو زار، دھوڑی ٹکا مستک لائیا۔ کِریا کر آپ نرنکار، ساچا دس اک وبار، تیرے نال ہووے پیار، ناطہ نظر کھئے نہ آئیا۔ مارگ اِکو دے سکھال، میلا ہوئے دین دیال، جھگڑا چُکے کال مہاکال، ساچی ملے اک سرنائیا۔ تُوں آپے سائوں لہنا بہال، نہ ویکھیں شاہ کنگال، اوچ نیچ سمجھ کھئے نہ پائیا۔ مُرشد ہو کے سُنیں حال، ستگر ہو کے بنیں دلال، کرتا ہو کے لئیں سنہال، تیرے آگے اِکو ارداس سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہروان مہروان مہر نظر اُٹھائیا۔ تِتاں دیواں اِکو رنگ، رنگ راتا دیا کھائیا۔ جوت شبد پنج تت دیواں نال سنگ، سگلا سنگ بنائیا۔ نرگن دھار وجا مردنگ، تال اِکو اک سُنائیا۔ سچ دوارا آپے لنگھ، یں اِکو اک گھلائییا۔ اپنے لوچن دووین کر کے بند، تیجا لوچن گُرمکھاں جھولی پائیا۔ چار جُگ کوئی سمجھ نہ سکے ہر کا اند، اند اند وچوں رس وکھائیا۔ آد پُرکھ پرہ وند کے اپنی وند، جھولی اپنی وچ چُھپائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اِکو اُٹھائیا۔ جوت شبد تت کر وچار، پرہ آگے

سپس جھکائیا۔ نانا نانا تیرا اُجیار، ایش جیو روپ اکھوائیا۔ پاربرہم تیرا برہم پَسار، جیو جنت وڈیائیا۔ پرما تم تیرا آتم ادھار، اک تیری اوٹ رکھائیا۔ کرم کانڈ نال کر تیار، پرکرتی بندھن دیویں پائیا۔ نو دوار محل اُسار، نو در دیویں جگت وکھائیا۔ آسا ترسنا مایا ممتا ہوئے ہنگنا کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار اندر دیویں واڑ، حکم حاکم اک منائیا۔ سچ دس پریم پیارے سجن کس گرہ مندر کریں سانوں پیار، آپ اپنا درس دکھائیا۔ جس گھر وسن ٹھگ چور یار، دوجی دھار اوتھے نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، پرہہ مہر نظر اٹھائیا۔ مہروان پرہہ پُرکھ سمرتھ، دین دیال دیا کھائیا۔ ساچی دیوے اگئی وتھ، نظر کیسے نہ آئیندا۔ گھر وچ گھر کراں وکھ، پڑدہ اوبلا آپ چکائیندا۔ تس مندر اندر جاواں وس، جس دا دروازہ نظر کیسے نہ آئیندا۔ نرگن نور کراں پرکاش، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ سچ دس پرہہ کیہڑا گھر، جس گھر ویکھیں چائیں چائیا۔ ساڈی جھولی پا دے ور، وست امل آپ ورتائیا۔ باقی سب دا چکے ڈر، بھہ نظر کھئے نہ آئیا۔ تیری سرنی جائیے پڑ، سرنگت اک رکھائیا۔ مہروان مہروان پرہہ کرپا کر، پُرکھ ابا نشی تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اچے تے ویکھیے چڑھ، گھر درشن تیرا اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ ساچی سکھیا سن لو میت، ہر ستگر آپ جنائیا۔ نرگن سرگن چلاواں ریت، ریتوان آپ اکھوائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ ونڈاں ونڈ ٹھیک، لکھ چوراسی نال ملائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن نال دیواں بھیکھ، گر اوتاراں پیغمبران جھولی پائیا۔ بھگتاں سنتاں میٹ اندھیرا تاریک، نانا نور دیاں چمکائیا۔ تھوڑا تھوڑا ہو کے ویکھاں نزدیک، باقی اپنا آپ چھپائیا۔ نکئی نکئی دس کے چرن پریت، دور دراڈا بیٹھا مکھ بھوائیا۔ جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑاں وچ کرن میری اڈیک، لبھیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ نگان نال کڈھدے پھرن لیک، رو رو منگن در تے بھیکھ، بھچھیا جھولی نہ کھئے بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا آپ وڈیائیا۔ سچ دس پرہہ اپنا بھیو، در بیٹھے منگ منگائیا۔ چار جگ کون کرن تیری سیو، در تیرے الکھ جگائیا۔ تیرا ویکھن دھام نہچل نہکیو، محل اٹل تیرے خوشی منائیا۔ تیرا ناؤں گاؤں تیرے نال مل کے رسنا جہو، گیت گوبند الاٹیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ سُنو بھیو اگم اتھاہ، نرگن

نرگن آپ جنائیندا۔ چار جُگ دا لیکھ دیاں سمجھا، ین سمجھوں سمجھ کرائیندا۔ شاستر سمرت وید پُران دیاں لیکھا، دُھر سندیسہ اک
 الایندا۔ انجیل قرآن کہانی بانی مارگ دیاں لگا، لہنا دینا جھولی پائیندا۔ لکھ چوراسی وچوں چار جُگ وچ تھوڑے لواں اُٹھا، جنہاں اپنا
 بھیو جنائیندا۔ تیئی اوتار اُنگل لواں لا، بھگت اٹھاراں اشارہ اک وکھائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد جوتی نؤر دیاں چمکا، دُور نشانہ اک
 وکھائیندا۔ نانک نرگن میلا اِکو سہج سُبھا، گوہند اپنا پُوت بنائیندا۔ شبدي دھار نال ملا، اکاون باون رنگ چڑھائیندا۔ چار جُگ وچ بونجا
 دیواں رکھ ہتھ اکھ کھلا، باقی نظر کسے نہ آئیندا۔ جو آیا سو گیاگا، گاونہارا رُوپ نہ کھئے وکھائیندا۔ نکي نکي سیوا لا، ترلوکی ناتھ آپ بنا،
 چرناں ہیٹھ آپ دبائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان مہروان مہروان اپنی دیا کھائیندا۔ پائے پرہو ایہہ کی کیتا،
 دروہی تیرے نام خُداٹیا۔ لکھ چوراسی وچوں بونجا نال لائی پريتا، باقی چھڈی سرب لوکٹیا۔ کوٹن کوٹ جیو تیرے ہست کیتا، اوچ نیچ
 جوئی جوں ربا بھوٹیا۔ کلمہ کلام دُھر نام دے کے شبد حدیثا، حضرت کیوں بیٹھا مکھ بھوٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 اِکو دینا ساچا ور، اپنا بھیو دے جنائیا۔ سُنو بھیو سِری بھگوان، سو ساچا اکھ جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن اپنا دان، دیواں وست
 جھولی پائیا۔ لوکات بنا کے جان جگت نشان، پنج ت ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جُگ چوکڑی اِکو ونڈ
 ونڈائیا۔ جُگ چوکڑی دیواں جوگ، ساچی ونڈ آپ ونڈائیا۔ نہ کوئی ہرکھ نہ کوئی سوگ، چنتا غم نہ کھئے ستائیا۔ اِکو حُکم لوک پرلوک، دو
 جہاناں آپ سُنائیا۔ اِکو نام سچ سلوک، سوہلا ڈھولا راگ الاٹیا۔ اِکو نؤر اِکو جوت، اِکو دیپ کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہروان مہروان مہر نظر اُٹھائیا۔ مہر نظر پرہ تیری کی، سارے دین دُہائیا۔ تُدھ ین سکے نہ کوئی جی،
 جیون کم کسے نہ آٹیا۔ تیرے دواویوں میٹنی اسان لیہ، لیکھا کوئی نظر نہ آٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور،
 در تیرے ملے وڈیائیا۔ در گھر ساچے دیواں مان، سو صاحب آپ جنایا۔ جُگ چوکڑی پیتے وچ جہان، نو نؤ چار پندھ مُکایا۔ گر اوتار پیر
 پیغمبر بن بھکھاری منگن دان، در دوارے سپس جھکایا۔ کلجگ اتم پرگٹ ہو سِری بھگوان، پُرکھ ابناشی پھیرا پایا۔ سب دا منگیا کراں
 پروان، مہر نظر نین اُٹھایا۔ بن کے آواں والی دو جہان، نرگن نؤر کراں رُشنایا۔ باون باون کر پروان، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی

کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑایا۔ ساچی سکھیا سمجھئے ایک، ایکنکار ملے وڈیائیا۔ بونجا ملے دھر دی ٹیک، اگونجا اگونجا اک نال ترائیا۔ اک اک دا اکو دیس، سچکھنڈ ساچے بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ اک اک دا اولڑا بھیس، سمجھ سوچ سکے نہ کوئی رائیا۔ اک اک دھر دا کھیڈ، کھیلے کھیل بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ مہر نظر اک اٹھاوانگا، سو صاحب سچ جنائیا۔ زرگن سرگن دوویں دھار تجاوانگا، آپ اپنا مول چکائیا۔ اتم اکو روپ پرگٹاوانگا، تیجے نین کران رُشناٹیا۔ دھر دا نام اک سناوانگا، سمجھ سکے کوئی نہ رائیا۔ تہت وار اک وڈیاوانگا، وجے لوکات ودھائیا۔ دوآ صفر پندھ مکاوانگا، زیر زیر دسے کوئی ناہیا۔ مڑھی گور پندھ مکاوانگا، کر کے کھیل بے پرواہیا۔ ساچا زور اک جناوانگا، ہتھ لے کے دو جہاناں شاہیا۔ ٹھگ چور اکو مہر نظر نال تراوانگا، جو آئے چل سرنائیا۔ پوجا پاٹھ نہ کوئی کراوانگا، مہر نظر نال پار کرائیا۔ گرمکھ اکو روپ بناوانگا، ساچے گھر کر کڑمائیا۔ بھگت بھگوان ہو پرناوانگا، دھر سنجوگی میل ملائیا۔ ساچی سیج اک ہنداوانگا، گھر بن کے پرہو ماہیا۔ نرویر ہو کے ویکھ وکھاوانگا، پندھ مکاواں بن کے راہیا۔ دُور ڈراڈا چل کے آوانگا، سچ سندیس سناواں چائیں چائیا۔ کلجگ سہنجنی رت سہاوانگا، جس دا لیکھا سمجھ سکے کوئی ناہیا۔ چار جگ دے وچھڑے میل ملاوانگا، پھڑ اٹھاواں اپنی بانہیا۔ امرت جام اک پیوانگا، دھر دا بن کے سچ گوسائیا۔ پوری اچھیا کام کراوانگا، بھچھیا پا اگم اتھایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہر نظر اک اٹھائیا۔ کتک تَن تگن دو جہان، آگے پچھے دھیان لگائیا۔ دوباں وچ وسے سری بھگوان، مہروان اپنا ڈیرہ لائیا۔ مات لوک وچوں دواآ کیتا پردھان، دو جہاناں والی اپنی گود بہائیا۔ سچ محرابا اک مکان، سچ محبوب اکو روپ وکھائیا۔ بھاگا آیا سری بھگوان، بن قدم پندھ مکائیا۔ چراغ جگایا شمع دان، گرمکھ نور کر رُشناٹیا۔ غریب نانا بن کے بنیا آپ مہان، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سُن سندیس پرہ کا سچا، سارے خوشی منائیا۔ وشن برہما شو کہن آچھا، پرہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ گر اوتار کہن پرہ جن بھگت تیرا بچہ، بچن تیری جھولی پائیا۔ جنہاں پچھے لوکات جاویں بھجا، نرویر اپنا ویس وٹائیا۔ بن مکے کعبیوں کرائیں حجا، کریں قبول حج مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ کھیل نہیں ایہ میری ریت، ریتوان جنائیندا۔

گرمکھ ویکھو کردے پریت، جنہاں اتم انت لین کھئے نہ جائیندا۔ تہاڈی سکھیا گر اوتارو پیر پیغمبرو سارے بھل گئے ہو گئے نیچ، اتم ذات نہ کھئے وکھائیندا۔ کلجگ اتم جن بھگتاں میرے نال گنڈھ پیچ، پیچی گنڈھ نہ کھئے کھلائیندا۔ چار جگ جو نیکی جہی ربندی گئی جھیت، جس پچھے کبیر جلاہا کوک سُنائیندا۔ اس دے وچ پرہ پریم پیار دی دھار رکھی اتیت، آر پار نہ کھئے نظری آئیندا۔ سارے کہن ویکھ ویکھ پرہ جو کچھ کہیا ٹھیک، کوڑا کچھ نظر نہیں آئیندا۔ کلجگ جیو بنے ڈھیٹھ، جوٹھ جھوٹھ گھٹ گھٹ ڈیرہ لائیندا۔ سچ نام دی منگے نہ کوئی بھیکھ، در بھکھاری نظر کھئے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ چوکڑی لہنا پور کرائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن واہ واہ، واہوا تیری وڈیائیا۔ پرہ جو ساڈا چکیا دعوہ، داعویدار کوئی نظر نہ آئیا۔ چوٹھے جگ دا کچا رہ گیا آوا، ساچی بھٹھی ت نہ کھئے تپائیا۔ ناطہ تٹا پُتر ماواں، سچ پریت نہ کھئے لگائیا۔ کلجگ جیو ہنس بڈھی ہوئی کاواں، کاگ رہے کُرائیا۔ درگاہ ساچی کسے نہ دسے ٹکانا، چٹا کاغذ نظری آئیا۔ اتم روون اُتے رکھ کے باہواں، پھڑ بانہ پار نہ کھئے لگائیا۔ تنہاں گرمکھاں سد بل جاواں، جو تیرا نام دھیائیا۔ جو رستے مل کے بیٹھے راہواں، دھرم نشانے ہتھ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ گر اوتار کہن جنہاں اٹھائے نشان، نشانہ لوکماں جنائیا۔ تیری کھیل سری بھگوان، سمجھ ساڈی وچ نہ آئیا۔ اسیں بن کے آئے کاہن، لوکماں بھیرا پائیا۔ دین مذہب بنا کے آئے ودھان، جگت ریتی مات چلائی۔ کلجگ اتم سُن کے اک فرمان، فُرنے سب دے بند ہو جائیا۔ پیغمبراں بھلیا تیرا کلام، کلمہ یاد رہا نہ رائیا۔ تینوں ویکھ وڈ امام، سر سلام رہے جھکائیا۔ تیرا اگتی سُن پیغام، پیر پیغمبر سپس جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کریا کھیل ساچے ہر، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ ہتھ نشان ست رنگ، رنگ راتا خوشی منائیا۔ جگ جنم جس نوں گئے لنگھ، پار کنارہ اکو نظری آئیا۔ مانس جنم نہ ہویا بھنگ، جتی مات لوکائیا۔ مل ستگر پایا اند، اند اند وچوں پرگٹائیا۔ درگاہ ساچی چڑھ چند، دو جہان ہونے رُشنائیا۔ دھرنی دھرت دھول پئی ٹھنڈ، ماٹی خاک خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ کیتی پرہ تیری سیوا، نو سو چرانوے چوکڑی جگ پچھوں ہتھ آئیا۔ چار جگ نظر نہ آئیوں وڈ دیوی دیوا، دیوت سُر سب تیرا دھیان لگائیا۔ تڈھ بن کوئی نہ دیوے اگتی میوہ، امرت رس نہ

کھئے چکھائیا۔ ساچا لائے نہ مستک تھیوا، دُرمت میل نہ کھئے دھوائیا۔ کِریا کریں بن گایاں رسنا جہوا، اندر وڑ کے پوڑے چڑھ کے مندر کھڑ کے اپنا درس دکھائیا۔ مہروان پرہہ الکھ ابھیوا، الکھ اگوچر دیا کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ نو نشان کہن پرہہ میرے میت، تیرے چرن کول سرنائیا۔ پنجاں بناں نہ سوہے ریت، پنچ پنچائن تیری وڈیائیا۔ پنچے میت مل گاون گیت، پنجاں تتاں دینا جنائیا۔ سچ سچ ویکھن انڈیٹھ، انڈیٹھری دھار پڑدہ لابیہا۔ جنہاں مل کے ہوئے ٹھنڈے سیت، اگنی تت نظر نہ آئیہا۔ لیکھا چُکے مندر مسیت، گھر مندر درشن پائیہا۔ سو دینی اک پریت، پریتیوان تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہروان مہروان بے پرواہیا۔ جگت نشانیو رکھنا یاد، دُھردرگاہی آپ جنائیندا۔ تہاڈے نال مل کے وجے میرا ساز، بھگتاں تال آپ ملائیندا۔ ایتھے اوتھے خوشیاں نال بھگت بھگوان نال مل کے ہویا کاج، آگے وچھوڑا نظر کھئے نہ آئیندا۔ اس تون وڈا ہور نہ کوئی دوار، جس نوں گر اوتار پیر پیغمبر نیتر لوچن نین اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچکھنڈ دا سچ وبار، لوکات آپ کرائیندا۔ سچکھنڈ دی پرہہ نے لئی سوچ، گرمکھ بھگت دئے جنائیا۔ اُتے چڑھ کے کوئی نہ کھوجی کھوج، منزل پنڈھ نہ کھئے مکھائیا۔ اندروں اسیں سارے رہے لوچ، پرہہ پڑدہ دئے کھلائیہا۔ نرگن رُپ ہو کے مانئے مَوج، روگ سوگ چنت مٹائیہا۔ سری بھگوان وڈ مہروان بیٹھا آپ خاموش، سنی جائے چائیں چائیا۔ پہلوں چار جُگ دا میٹ پچھلا روس، پھیر آگے جھولی دئے بھرائیا۔ پہلوں آہلیوں ڈکے گودی چُکے بوٹ، پھر ساچی چوگ دئے چُکائیہا۔ کر پرکاش نرمل جوت، شبد دُھن شنوائیا۔ پرہہ دا ویکھو آگھاں ساہمنے چوج، چوجی پریتم اکو اک کرائیا۔ درشن کرو نت نوت روزے وچ روز، روزہ کایا کعبہ اک وکھائیہا۔ آپ بیٹھے رہو بن زردوش، دوشی پرہہ نوں لو ٹھہرائیا۔ جو تہاڈے پچھے ہویا بے ہوش، آپ اپنا گیا گوائیا۔ ہور کرو جے ہووے روس، رُسیاں پرہہ ملے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہروان نظر اٹھائیہا۔ نظر تیری نہیں منظور، بھگت ساجن آگھ سنائیہا۔ جُگ چوکرئی لارے لاؤندا رہوں ضرور، دھوکھے باز رُپ وٹائیہا۔ اسیں اکٹھے ہو کے سارے تیرے اُتے لاؤنا قصور، فتویٰ اکو اک جنائیا۔ تینوں لبھدے لبھدے ہوئے مجبور، تون ہتھ کسے نہ آئیہا۔ گلاں باتاں نال نہیں منگنی تیری دھوڑ، جنان چر مستک ٹکا آپ نہ لاویں چہاہیا۔ چار جُگ جے بنے رہے موڑھ، ہن مورکھ مت

دینی تیری جھولی پائیا۔ جے سرب کلا پرہہ بھرپور، کیوں بیٹھا پڑدہ پائیا۔ پچھے وسدا رہوں دُور، ہُن اندر واڑ تینوں کُنڈا لہنا بند کرائیا۔ کلجگ مٹے اندھیرا بخشیں اپنا نور، نور نورانہ نور دھرائیا۔ تینوں ہون نہیں دینا مفرور، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ سری بھگوان کہے بول سچ، آد جگاد سچ جنائیندا۔ کلجگ اتم آیا نٹھ، نرگن ہو کے ویس وٹائیندا۔ سرگن ناطہ دتا تچ، پنج تت چولا نہ کھئے رکھائیندا۔ جن بھگتو تہادی سیجا چڑھیا سچ، بہ آسن سوہیا پائیندا۔ تہاڈا درشن کراں رج، اپنا درس خوشیاں نال وکھائیندا۔ ایہو کھیل پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی کار کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی اچھیا پور کرائیندا۔ اچھیا پرہہ کر دے پوری، پارہہم تیری سرنائیا۔ سرشٹی ناطہ تھے کوڑی، کوڑ کڑیارا رہن کھئے نہ پائیا۔ مستک ٹگا لا دے دھوڑی، چرن چرنودک مکھ چوائیا۔ مایا ممتا رہے نہ کوئی مغروری، نون سو اکھڑ دے پڑھائیا۔ آد جگاد صاحب دستوری، تیرا حکم اکو اک نظری آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سب چکی پھردے بھوری، سیلی ٹوپی اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہروان ہوتے سہائیا۔ سُنو بھگت میرا بھگتی رنگ، سو ستگر آپ چڑھائیا۔ سچکھنڈ دا سچا چند، گرمکھ اکو نظری آئیا۔ پرہہ پُرکھ دا اگتی چھند، سنت سہیلا گائیا۔ جرم کرم دا چکیا رنڈ، کنت سہاگی میل ملائیا۔ جگت دوار جانا لنگھ، آدھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ اپنا دیوے پرمانند، نجانند آپ جنائیا۔ سب دی پوری کرے منگ، مانگت جھولی دے بھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہروان سدا سدا سہائیا۔ کتک تن کہے سُن میری کرنی، پرہہ تیرے آگے جنائیا۔ میری منزل کیسے نہ چڑھنی، کلجگ جیو دین دہائیا۔ میری ودیا کیسے نہ پڑھنی، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے سرنائیا۔ تن کتک کہے میں بنیا قاتل، کوڑی کرپا قتل کرائیا۔ جن بھگتاں اندر دھام بناواں مقدس باطن، بیٹل روپ وٹائیا۔ ماہی بن کے آیا پاتن، بیڑا اک اٹھائیا۔ پرہی ہو کے بنیا ساتھن، سگلا سنگ نبھائیا۔ درویش ہو کے آیا اکھن، اٹھو لوک خدائیا۔ جس دی لہی کیسے نہ ذاتن، ذات وچ کیسے نہ آئیا۔ جس دا روپ انوکھا باطن، سو اپنا نور کرے رُشنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس نون بھاکن، بھو کہن کھئے نہ جائیا۔ سو پرگٹ ہویا پُرکھ ابناشن، ابناشی کرتا ویس وٹائیا۔ جن بھگت دوارے پاون آیا راسن،

گر اوتار پیر پیغمبر نال رلاٹیا۔ وشن برہما شو سارے جاچن، ہر جو اچر کھیل رچائیا۔ جن بھگت دوارے بیٹھے شاستر سمرت کوئی نہ واچن، بن پڑھیاں ہر جو ملیا بے پرواہیا۔ پنج وقت نہ پڑھن نمازن، سندھیا پوجا پاٹھ نہ کھئے کرائیا۔ گائتری منتر کوئی نہ آکھن، چپ جیو نہ کھئے جنائیا۔ اکو کہن پرہہ تون میرا میں تیرا دوجا دے جگت وناسن، ابناشی اکو پُرکھ جنائیا۔ جس دا چڑھیا سچا گھاٹن، سو گھاٹا پورا دے کرائیا۔ اگلی پچھلی میٹ کے واٹن، اپنے نال لے ملاٹیا۔ بند کیوڑی کھول کے آیا جھانکن، اندر وڑ کے درس دکھائیا۔ امرت ہو کے مارن آیا ٹھاٹھن، سروور اپنا نام جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ تِن کتک کہے میرے اُتے سب نے کرنا غصہ، کلجگ غصے بھری لوکائیا۔ سچ دساں تاں میٹن مُکا، اگوں رہے ڈرائیا۔ جس نے سب دا بھٹنا ٹویہی حقہ، چوڈاں طبق دے بلاٹیا۔ جس نے کلجگ اتم بن ہر نامے خالی گھلنا سُکا، ساتھی نظر کھئے نہ آئیا۔ سو صاحب شیر ہو کے اکو بُکا، بیہک نام ربا لگائیا۔ جس نے لکھ چوراسی جیو جنت حکمے اندر ٹنگنا پٹھا، رائے دھرم سیو لگائیا۔ جس نے لیکھ چکاؤنا کلجگ کھادھا کٹھا، سو سورپیر پھیرا پائیا۔ جس نے میل ملاؤنا گوبند پُرکھ اکالی پُتا، پتپریشور ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ تِن کتک کہے مینوں مارن پتھر، چار کُنٹ ہتھ اٹھائیا۔ بھڑی کیسے نظر نہ آوے جس سیج وچھائی ستھر، یارڑا اکو دھیان لگائیا۔ جس نوں لبھدے پھردے وچوں اکھر، سو اکھراں وچوں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ کلجگ کوڑی کریا سب نوں پئی کسر، اعشاریئے نال آگے بندے رہے اڈائیا۔ جس دے چرن وسیرا کرنا بصر، وچھڑت لے ملاٹیا۔ اُس نوں سارے گئے بسر، بن بھگتاں نظر کیسے نہ آئیا۔ جس نوں کہندے پدر پسر، پاربرہم بے پرواہیا۔ سو پھردا ادھر ادھر، زرگن اپنا روپ وٹائیا۔ بھج کے آئے گرمکھ ویکھے جدھر، چاروں کُنٹ کھوج کھوجائیا۔ ملے وڈیائی سب نوں وڈی نالوں بدر، غریب نہانے ربا ترائیا۔ جس نے کھیل کرائی باز نال تتر، سو ترے گن ڈیرہ دیوے ڈھاپیا۔ شبدی روپ ہو کے بنیا مٹر، جوتی نور کر رُشناٹیا۔ چوٹی چڑھ کے بیٹھا سخر، جگت سیکھیا ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جگ چوکری گرمکھاں کردا رہے فکر، اتم اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہر نظر اٹھائیا۔ بیس کہے سُن کتک تِن، ڈر بھے نہ کھئے جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دے دس کے گئے چنھ، سو چانن ربا کرائیا۔ پرگٹ ہووے گھڑی پل وچ چھن، چھن بھنگر اپنی دھار

جنائیا۔ جس دو جہان چرناں بیٹھ لئے من، گنتی وچ کدی نہ آئی۔ جس کھیل رچایا رات دن، سورج چند حکم وچ بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لیکھا سب دا پور کرائیا۔ سمت بیس کہے نہ ہو دلگیر، کتک تن تیری وڈیائیا۔ اٹھ ویکھ ظاہرا پیر، شہنشاہ اکو پھیرا پائیا۔ جس شرع کتے زنجیر، کھنڈا تیز کٹار چلائی۔ جس نے گرمکھ گرسکھ میلنے انت اخیر، اپنا گھر دے جنائیا۔ جس دا جلوہ بے نظیر، نظر نین نہ کھئے تکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، تیرا لہنا دے مکائیا۔ کتک کہے بیس بیس میں ہویا خوش، سُنیا تینھوں عجب حوالہ۔ میرا اجل کرے مکھ، پرگٹ ہویا دین دیالا۔ جن بھگتاں میٹے دکھ، گھر اک وکھائے سچی دھرمسالا۔ اجل کرے مات ککھ، پھڑ اٹھائے اپنے لالا۔ اگلا لیکھا چکے اٹا رُخ، دس ماس کرے پرتیالا۔ اپنی گودی لئے چک، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیوے مارگ اک سُکھالا۔ کتک تن نہ سوچ وچار، پرہ دیونہار وڈیائیا۔ کل کلکی لے اوتار، نرگن آیا ویس وٹائیا۔ در گھر ساچے پاوے سار، در مندر کھوج کھوجائیا۔ جن بھگتاں دیوے قرض ادھار، پورب لہنا ربا مکائیا۔ اٹھ خوشیاں نال گائے منگلاچار، ساڈی مل کے رت سہائیا۔ اوہ ویکھ گرو اوتار، بیٹھے خوشی منائیا۔ نیتر کھول کر دیدار، پیر پیغمبر سیس جھکائیا۔ اکھ اپنی ویکھ آگھاڑ، وشن برہما شو جھولی ڈابھیا۔ اٹھ کے ویکھ چاروں طرف بھگتاں نال کرے پیار، بھگون اپنے رنگ رنگائیا۔ مل کے ساچا گایا منگلاچار، گیت اکو اک سمجھائیا۔ تُو ہی تُو ہی رہے اچار، بھاویں نظر کھئے نہ آئی۔ دوہاں مل کے بنیا اک نرنکار، نرگن سرگن دے سمجھائیا۔ سوہنگ شبد اگم اپار، پن پُرکھ اکال جاپ نہ کھئے چپائیا۔ کتک تن سب دے اندر دیوے واڑ، دروازہ باہروں دیوے بند کرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا کھیل آپ کرائیا۔ شبد کہے میں سُن کے گل، ہویا آپ حیرانا۔ بیس بیسا کتک تن کر نہ ول چھل، میرے نال وچ جہانا۔ میں وسنہارا نہچل دھام اٹل، جودھا سورپیر بلوانا۔ جگ جگ گر اوتار پیر پیغمبران دیوان گھل، ساچا دے دھر فرمانا۔ کلجگ اتم پرہ دے حکم نال جن بھگتاں اندر دوارا لواں مل، پچھلا چھڈاں آپ ٹکانا۔ ہالی بن کے واہواں بل، بیجاں بیج بن کرسانا۔ امرت لاواں اکو پھل، رس ملے دو جہاناں۔ پرہ نال ملن دا سب نوں دساں ول، اکو مار تیر نشانہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل سری بھگوانا۔ شبد کہے کی میرے وس، پرہ وڈا وڈ وڈیائیا۔ جگ چوکڑی جو مارگ دیوے دس، سچ سیوا سد کھائیا۔ کلجگ انت گر اوتار

پیر پیغمبر سارے کردے آگے ہتھ، جھولی آگے رہے دکھائیا۔ کیریا کر پُرکھ سمرتھ، پاربرہم پرہہ ویس وٹائیا۔ نو کھنڈ پرتھی کھیرا ہندا دسے
 ہتھ، کلجگ بھتھی اگن تپائیا۔ دھیرج رہا نہ کوئی جت، ست سنٹوکھ نہ کھئے رکھائیا۔ سادھاں سنتاں ماری گئی مت، متلاشی تیرا نظر کھئے
 نہ آئیا۔ کام کرودھ ہوئے وس، مایا ممتا انکن لئی لگائیا۔ سچ دواویوں رہے نٹھ، اپنی پٹھ دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر،
 اکو دینا ساچا ور، تڈھ پن نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال کہے میرے سٹ ڈلارے، تیرا شبدی روپ وٹائیا۔ گوہند رہا تیرے سپارے، میرا
 روپ گوہند آپ پرگنائیا۔ پتا پوت وسے اک محل منارے، گھر اکو وجے ودھائیا۔ اٹھ لاڈلے میرے ڈلارے، سر تیرے ہتھ ٹکائیا۔ جگ
 چوکرئی دتے لارے، لوکھات کھیل رچائیا۔ کلجگ اتم بیس بیسا واجاں مارے، اچی کوک کوک سُنائیا۔ ویکھ پرہو تیرے بھگت لاڑے،
 تیرا بیٹھے دھیان لگائیا۔ چار جگ دے رہے کوارے، کنت سیج نہ کھئے ہندا ئیا۔ کر بینتی کڈھن ہاڑے، نیتر نیناں نیر وٹائیا۔ کلجگ اتم
 آوندے جانڈے جاڑے، سردی روگ سرب ستائیا۔ جناں چر نہ ملیں پریم پیارے، سائنک ست نہ کھئے ورتائیا۔ آکے ویکھ گھر ہمارے،
 لیف تلائئی نظر کوئی نہ آئیا۔ ڈکھ بھکھ نے سارے ساڑے، روگ سوگ رہے جلا ئیا۔ وسدے گھر سرب اجاڑے، گلی ککھ سوہا کھئے نہ
 پائیا۔ نیتر روون پُرکھ نارے، بردھ بال دین دھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد سٹ تیری سیوا
 اک لگائیا۔ شبد سٹ کہے سُن میرے باپ، پُرکھ اکال تیری سرنایا۔ مینوں دس دے اوہ جاپ، جس جپیاں تیرے نالوں وچھڑ کوئی نہ
 جایا۔ کوٹ جنم دا اترے پاپ، جس تیرا سندیسہ دیواں سُنایا۔ اوہ ہووے پاکئی پاک، ڈرمت میل رہے نہ رایا۔ تون درشن دینا ساکھیات،
 نرگن اپنا ویس وٹایا۔ میں تیرے نام دی دساں گاتھ، سوہنگ ڈھولا اک پڑھایا۔ تون میری بناؤنی جماعت، چار ورن سنگ رلایا۔ میں تیرا
 دساں حالات، ڈھر دا بھیو اک گھلایا۔ سری بھگوان کہے سُن میری بات، سچ سُنپہڑا اک جنایا۔ میں امرت دیواں آب حیات، رس اکو
 اک چوایا۔ تون جا کے گرمکھان گرسکھان ساچے سنتاں بھگتاں آکھ، نہکلنک کل نرگن نور جوت کرے رُشنا یا۔ اتم تہاڈی پُچھے وات، اتم
 اپنا پھیرا پایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، ڈھر سندیس اک سُنایا۔ شبد سٹ کہے میں سُناؤندا ہاں۔
 اچی کوک کوک الاؤندا ہاں۔ سنت بھگت اکٹھے آپ کراؤندا ہاں۔ گرمکھ گرسکھ نال ملاؤندا ہاں۔ تیرا دھرم نشان اک دکھاؤندا ہاں۔ نواں

کہنڈاں کھوج کھوجاؤندا ہاں۔ ستاں دیاں پڑدہ لاہندا ہاں۔ گرمکھ ساچے پھڑ جگاؤندا ہاں۔ گوبند میلا سچ ملاؤندا ہاں۔ پنچم رنگ بسنت
 چڑھاؤندا ہاں۔ ناری پُرش اِکو مان دواؤندا ہاں۔ سچے کھبے آپ رکھاؤندا ہاں۔ لگے بدھ گُر اوتار بناؤندا ہاں۔ پیر پیغمبر تیری سیوا لاؤندا ہاں۔
 وشن برہما شیو پھرن بھجے، دُھر دا حُکم آپ مناؤندا ہاں۔ شاستر سمرت وید پُران ہوون ننگے، سب دا پڑدہ انت اٹھاؤندا ہاں۔ تیرے در توں
 سب کوئی اِکو وار منگے، ساچی سکھیا اِک سمجھاؤندا ہاں۔ کتک تِنّ وجا مردنگے، نگارا اِکو راگ وکھاؤندا ہاں۔ پچھے جُگ چوکڑی جو
 لنگھے، اینہاں وچوں گرمکھ آپ ملاؤندا ہاں۔ چاہے چنگے چاہے مندے، پرہ تیری جھولی پاؤندا ہاں۔ تیرے نال پریتی ہنڈے، دوجا اشٹ
 نہ کھئے وکھاؤندا ہاں۔ تیرا امرت کرے ٹھنڈے، اٹھسٹھ نہاون نہ کھئے نہاؤندا ہاں۔ جو نہ تینوں ویکھن اوہ دو جہاناں اندھے، اوہناں دوزخ وچ
 بھواؤندا ہاں۔ لکھ چوڑاسی آندے گندے، رائے دھرم کولوں بھٹاؤندا ہاں۔ تئی لوکات کوئی نہ گنڈھے، جوں اجوئی ونڈ ونداؤندا ہاں۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور، تیرے وچھڑے تینوں ملاؤندا ہاں۔ شبداست تینوں مان دواوانگا۔ تیرے میلے اپنے
 رنگ رنگاوانگا۔ گُر چیلے اِکو گھر وساوانگا۔ سجن سہیلے سچکھنڈ دوارے لے کے جاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، آپ اپنا لیکھا آپے پور کراوانگا۔ سُن کے شبداست سِری بھگوان، گُر اوتار لین انگریا۔ پرہ جی اِکو وار کیوں دتا سب نوں
 دان، تیری بھگتی کردا نظر کوئی نہ آئی۔ اسپں جو لکھدے آئے گیان، ساڈا گیان کوئی سمجھ سکے نہ آئی۔ تیرا انوکھا ویکھیا ودھان، وادھا
 اپنے ہتھ رکھائی۔ ساڈے تین ویکھ شرمناں، پلک سکے نہ کھئے اٹھائی۔ کریں کی کھیل مہروان، کرتا حُکم کی ورتائی۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سچ رہا درڑائی۔ تخت بیٹھا آپ مالک، پُرکھ ابناش وڈی وڈیائی۔ جس رچن رچائی بن کے خلق
 خالق، سو مخلوق ویکھے بے پرواہیا۔ جس دے ہتھ دُھر دی عدالت، سو عدل اِکو اِک رہا کھائی۔ آد جگاد جو رہے صحیح سلامت،
 صاحب ستگر سچا ماہیا۔ اوہ گُر اوتاراں پیر پیغمبراں دی کوئی نہ لے ضمانت، مہر نظر کر بریخانے وچوں بری آپ کرائیا۔ پرہ سچے نوں
 نہیں ممانت، جیوں بھاوے تیوں لے چلائی۔ جن بھگتاں بن کرنیوں اپنا نام دیوے امانت، بند تاکی کھول اندر دے ٹکائی۔ حُکم نال سب نوں
 کرے ممانت، ٹھگ چور یار اندر لنگھ کھئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گُر اوتاراں رہا سمجھائی۔ گُر اوتار پیر

پیغمبرو تُساں میری رکھی اوٹ، لوکھت پھیرا پائیا۔ میری دھار لے کے یرگن جوت، سرگن کری رُشنائیا۔ شبد لگی اگئی چوٹ، تن نگار
 رباب وجائیا۔ ہتھ جوڑ منگدے رہے موکھ، دھیان اکو اک لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا کھیل دئے سمجھائیا۔ گر
 اوتار تُسیں میرے وس، جُگ چوڑی سیو کھائیا۔ جیواں جنتاں مارگ دس، میرا راہ وکھائیا۔ کلجگ اتم پرگئے اک پُرکھ سمرتھ، پرہ اپنا
 پھیرا پائیا۔ اوہ کپہدا راہ دیوے دس، سب دا مالک آپ اکھوائیا۔ کس دے اگے ڈاہوے ہتھ، منگن کس دوارے جائیا۔ جس نے سب دی
 کرائی بس، بستہ ہتھ کے اگے پچھے لئے لائیا۔ سو مہروان جس ول مہر نظر کر کے پئے ہس، تِس دو جہاناں پندھ مُکائیا۔ جس چھوہے نال
 ہتھ، تِس ملے مان وڈیائیا۔ جس مستک چرن کول دیوے رکھ، تِس اپنی جوت جوت سمائیا۔ جس دے گھر دوارے آوے نٹھ، اُس دے
 گر اوتار پیر پیغمبر رل کے سارے جس لؤ گائیا۔ ایہ ویلا پھیر نہیں آؤنا ہتھ، کٹھیاں سب نوں دتا کرائیا۔ چار جُگ دا واری واری گایا
 جس، سو ڈھولا اکو وار سُنائیا۔ جن بھگتاں مل کے لؤ اپنا رس، رس اکو اک جنائیا۔ باہر کوئی نہ جاوے نس، ڈوری اپنے ہتھ پھڑائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لوکھت ویس وٹائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پُرکھ سمرتھ، تیرے ہتھ
 تیری وڈیائیا۔ اسیں خوشی ہوئے تیرا سُن کے جس، گرُمکھ سارے تینوں رہے دھیائیا۔ نہ کوئی پوجا نہ کوئی پاٹھ، نہ کوئی ایشٹ دیو منائیا۔
 تیرے چرن جوڑ کے نات، اپنا ساک سجن بیٹھے بنائیا۔ ایہ نہیں سُندے کیسے دی بات، اپنی سمجھ بیٹھے گوائیا۔ اکو تیرا درشن رہے جھاک،
 جھاک اپنی بیٹھے مُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، تیرا وچھوڑا رہن نہ پائیا۔ سری بھگوان کہے میں کی
 دساں، وس میرے کچھ نظر نہ آئیا۔ بھگتاں کولوں کدھر نٹھاں، راہ کھڑا بیٹھے بند کرائیا۔ جے اینہاں توں پچھے ہٹاں، میری دو جہان وجے
 نہ کھئے ودھائیا۔ جے اینہاں دے اندر وساں، ویکھ ویکھ سڑ کے مرے لوکائیا۔ جے بھگتاں دی چرنیں ڈھٹھاں، تاں اپنی خوشی وچوں
 پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پیر پیغمبراں ربا سمجھائیا۔ پیر پیغمبر کہن پرہو تیرا کھیل اپار، پروردگار سمجھ کئے نہ
 آئیا۔ اسیں متدے رہے تُوں ساڈا یار، دوجی یاری نہ کیسے لگائیا۔ سائوں دسدا رہوں گفتار، کلمہ کلام اک پڑھائیا۔ اسیں بولدے رہے نال
 زبان، کاغذ قلم کر لکھائیا۔ دروہی کلجگ اتم ویکھ کے ہوئے حیران، حیرانی سب دے اُتے چھائیا۔ بن بھگتاں رنڈ جاے بھگوان، بھگوان

سرن کوئی نہ جائیا۔ سارے خالی دسدے مسیت مندر مکان، شودوالے مٹھ رہے کُرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کھیل کی ورتائیا۔ گر اوتارو کی ورتے کھیل، ہر ستگر آپ جنائیا۔ جن بھگتاں دھکے نال مینوں لیا میل، لوکاتا اپنا بل پرگٹائیا۔ سارے کہن ساتھوں جھلی نہیں جاندی کوڑی جیل، بن تیرے چین کھئے نہ آئیا۔ در توں سکے نہ کوئی دھکیل، کھئے ہو کے بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ چار جُگ دی کہانی کتھا وارتا تھیوری ہوئی فیل، فیصلہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا ویس رہا وٹائیا۔ پرہہ ویس وٹاویں کیوں، گر اوتار رہے جنائیا۔ پرہہ سیس نواویں کیوں، بے پرواہ تیری وڈی سچی شہنشاہیا۔ پرہہو گرمکھاں نام دھیاویں کیوں، آد جُگاد سب تیرا ڈھولا گائیا۔ پرہہو ساچے سنتاں سنگ نیہاویں کیوں، نرگن سرگن اپنی پریت لگائیا۔ پرہہ گرمکھاں میل ملاویں کیوں، دو جہاناں پنڈھ مکائیا۔ پرہہ گرمکھاں رنگ چڑھاویں کیوں، رنگ اکمڑا آپ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا دے سچ ور، بھیو ابھیدا دے کھلائییا۔ بھگتاں میلا کارن ایس، بن بھگتاں میری کرے نہ کھئے وڈیائیا۔ سنتاں وساواں اک دیس، جس گھر اپنا ڈیرہ لائیا۔ گرمکھاں دیواں اپنی ٹیک، بن گرمکھاں میرا سنگ نہ کھئے نیہائیا۔ گرمکھاں دیواں بُدھ بیک، بن بیک بیک بُدھ میری سمجھ کسے نہ پائیا۔ ایسے کر کے دھرانہیکھ، نت نوٹ ویس وٹائیا۔ جُگ چوکڑی لکھدا رہا لیکھ، کلجگ اتم پور کرائیا۔ سنت بھگت گرمکھ گرمکھ اپنے نال بھیج، لوکاتا جنم دوائیا۔ خوشیاں نال اوہناں اندر وڑ کے ہنداوے سیج، کھلاپتی سوہا پائیا۔ گرمکھ ناری خوش بیٹھے ویکھ، چاؤ گھنیرا اک پرگٹائیا۔ ایہو پرہہ دا سچا ہیت، آد جُگاد جُگ چوکڑی اپنی کار کرائیا۔ آگے پھر سمجھ نہیں آونی کھید، پچھلا لیکھا پڑھ پڑھ سارے سر لین بلائییا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ہر رگھرائیا۔ تِن کتک کہے میں سب نوں ویکھاں، کون دوارے ڈیرے لائیا۔ ویہہ سو ویہہ کہے میں سب نوں پیکھاں، نین اکھ کھلائییا۔ شبد کہے میں سب نوں کراواں چیتا، گر اوتار پیر پیغمبر بھل کھئے نہ جائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن ساڈا پورا کرن آیا لیکھا، جو لیکھ لیکھ مات دے کے آئے گواہیا۔ بھگت کہن پرہہ ساڈا بن کے آیا نیتا، نرگن زرویر پھیرا پائیا۔ سنت کہن ساڈا وسریا اچے نہ ایہنوں چیتا، پچھلی کہانی یاد کرائیا۔ گرمکھ کہن سانوں بناون آیا بیٹا، پتا گوہند نال ملائییا۔ گرمکھ کہن سد بن کے آیا کھیوٹ کھیٹا، بیڑا بنے دئے لگائیا۔ سری بھگوان کہے میرا اولٹا ویسا، سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جُگ چوکڑی

گر اوتار پیر پیغمبر جو بولی اُتے میتھوں لیندے رہے ٹھیک، اتم سب دی مُنیاد پور کرائیا۔ باقی اوٹ ہور کوئی نیتر نین نہ پیکھا، خالی دوارا نظر کھئے نہ آئیا۔ سب دا پورا کیتا حصّہ، قصہ کہانی دتی مُکائیا۔ اگے چلائے اپنا سکہ، سدھی طرح سمجھائیا۔ جس نوں کہندے پرہہ جو نِگا، سو وڈا وڈی دئے وڈیائیا۔ اگے کسے نوں لہے نہ وچوں پتھراں اٹاں، جل وچوں نظر کسے نہ آئیا۔ جس ملے تِس کایا کیتا، ختا اکو اک وکھائیا۔ باقی رس کرے پھکا، رس دیوے نام وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیوے مان وڈیائیا۔ تِن کتک کہے ویکھو مین بڑا دلیر، سارے مینوں دیو ودهائیا۔ ویہ سو ویہ کہے مین لیندا گھیر، جیہڑا قابو کسے نہ آئیا۔ جن بھگت کہو اساں پھڑیا شیر، جس دی بھبک کوئی جھل نہ سکے رائیا۔ ہر سنگت کہو بھاگ لگا پنڈ بیر، جنھے گرمکھ لال آسن لائیا۔ جس گج نال کر کے اپنی مہر، میل ملایا سہج سُبھائیا۔ دوآبے وچوں گرمکھاں بانہوں پھڑ کے لہنا دتا نیڑ، دینا کھئے رہن نہ پائیا۔ اگے نہ کوئی جھگڑا نہ جھیڑ، جھنجٹ دھرم رائے نہ پائیا۔ بانہوں پھڑ کے کھئے کر کے سارے لئے نکھیڑ، اپنے اگے لائیا۔ ایہو پرہہ دا اگئی گیڑ، سمجھ سوچ سکے کوئی نہ رائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت نو کھنڈ پرتھی دسے اندھیر، گرمکھ گھر وچ بیٹھے دیپ جگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ کتک تِن نہیں تیری وڈیائی، سو صاحب آپ جنائیندا۔ جن بھگتاں لگ نیوں نیوں پائی، جنہاں ملن ہر جو پھیرا پائیندا۔ ویہ سو ویہ اٹھ گا ودھائی، تیرا لیکھا لیکھے لائیندا۔ کرے کھیل بے پرواہی، بے پرواہ اپنا ویس وٹائیندا۔ جن بھگتاں رنگ ربا رنگائی، بن للاری ساچے چولے آپ رنگائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا کھیل آپ کرائیندا۔ سارے کہن پرہہ اسیں نہیں متدے، سچ سچ جنائیا۔ تیرے کھیل ول چھل دے، جگ چوکری دھار بندھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو سندیسے گھلدے، لوکھات ناد سُنائیا۔ سو سارے تیرے کولوں ڈردے، تیرا بھہ وکھائیا۔ کی کارن تیرے پچھے دین مذہب لڑدے، کی تینوں ونڈیاں ہتھ وچ آئیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت تیرے بردے، کیوں بیٹھا مُکھ بھوئیا۔ اپنی مہر آپے کر دے، مہروان تیری سرنائیا۔ دوئے جوڑ ہاڑے کڈھدے، ہوکا لے لے رہے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ منگی منگ سچ در، سو پُرکھ نرنجن آپ جنایا۔ گوبند منگیا اتم ور، دھر سندیسہ اک الایا۔ پُرکھ اکال تیرا پلُو لیا پھڑ، پھڑیا پلُو نہ کھئے چھڈایا۔

کلجگ اتم آؤنا نرائن نر، نر ہر اپنا حکم ورتایا۔ سمبل نگر بہنا وڑ، ساچا مندر سوہا پایا۔ ساچا ڈنک و جاؤنا چڑھ، شبدی کھنڈا ہتھ چمکایا۔ تیرا میرا اکو در، دوارا اکو نظری آیا۔ ٹوں کیرپا دینی کر، میں کھیلاں کھیل سبایا۔ سرشٹ سبائی اندر وڑ، گھٹ گھٹ اپنا آسن لایا۔ گرمکھ گرسکھ لواں پھڑ، جگ وچھڑے جوڑ جڑایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا سچا ور، سچ تیری سرنایا۔ گوہند تیرے ہتھ نہیں اوہ طاقت، گوہند گوہند آپ جنائیا۔ پنجان پیاریاں کر سواگت، جو تیرا نور نظری آئیا۔ پہلوں اینہاں نال ہو مخاطب، ثعارف اپنا دے جنائیا۔ پھیر کر جگت عدالت، در ساچے نال بہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر سندیسہ اک سنائیا۔ پنج پیارے ویکھاں روپ، آپ اپنا نور پرگٹائیا۔ اندر بن کے ساچا بھوپ، باہر جگت کھیل وڈیائیا۔ تانا پیٹا اکو سوٹ، اکو رنگ رنگائیا۔ ڈنک و جا چار کوٹ، دہ دشا کران شنوائیا۔ کوڑی کیرپا جوٹھ جھوٹھ، مایا ممتا ڈیرہ ڈھاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا سچا ور، سچ سنہیڑا اک سنائیا۔ پنج پیارے بولن غصے، اپنا بول جنائیا۔ تیرے نالوں اسیں رُسے، کیوں ڈھنیا بیٹھوں مکھ بھوائیا۔ تیرے بناں سانوں کوئی نہ پچھے، ملے نہ مان وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی کیرپا کٹھے، پٹھی کھل لئی لہائیا۔ تیرے نالوں پریتی کدے نہ ٹٹے، اہو منگ منگائیا۔ صاحب ستگر سوامی ٹٹھے، تیرے آگے ارداس سنائیا۔ پنجان نال پنج وکار کر سچے، سوچم اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرے چرن سیس نوایا۔ چرن سیس نوایا تیرے، پرہ منگ منگ ایک۔ ساڈے من چاؤ گھنیرے، ملی ساچی ٹیک۔ دُور ڈراڈے آئے نیرے، گر ستگر لئی پیکھ۔ بھاگ لگایا گھر دے کھیڑے، گھر گھر وچ دتا بہیت۔ پنجان اُتے جو کیتی مہرے، مہروان کر کیرپا آپ ویکھ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا ساچا ور، اپنے پورے کردے لیکھ۔ لیکھ پورے کر کرتار، پنچم منگ منگائیا۔ گوہند بنیا نال بھکھار، بھجیا اکو چائیں چائیا۔ جس ویلے لئیں کل کلکی اوتار، کل کلکی ویس وٹائیا۔ شبدی ڈنک و جا ستار، دو جہان کریں شنوائیا۔ چار جگ دے وچھڑے دیویں تار، پھڑ بانہوں گلے لگائیا۔ گوہند قرضہ دئیں اُتار، دھر دا لہنا جھولی پائیا۔ پنجان دیویں اک پیار، پنجم لیکھا دئیں سمجھائیا۔ سچکھنڈ دا تیرا سچ وبار، ست ستوادی تیری سچی شہنشاہیا۔ ستجگ تیری کھیل اپر اپار، پن ست پُرشاں نظر کیسے نہ آئیا۔ تیرا سوہنا لگے دربار، درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔

جتھے بھگت رہن چوہدار، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ اکیاں دینا دھر دا مان، مان اپنے نال بنائیا۔ جنہاں ہتھ ہون نشان، نشانے تیرے نام جھلایا۔ اُپر لیکھ ہووے سوہنگ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جے جیکار سنگت ڈھولا گائیا۔ گوبند سورا سیوا کرے آن، در ساچے الکھ جگائیا۔ پنج پیارے بھیر خوشی منان، اکیاں بیڑا لئیں ترائیا۔ اپنا بنائیں اک ودھان، جس دی سمجھ کسے نہ آئیا۔ لکھ کے سریشٹ سبائی دئیں گیان، اکھڑ اکھڑاں نال جڑائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچا سیس ہتھ ٹکائیا۔ ساچا سیس ہتھ چیرا، چار جگ تیری وڈیائیا۔ لکھ چوراسی وچوں اتم ہیرا، گرمکھ تیرا نظری آئیا۔ جس دی بدلی آپ تاشیرا، ماتا ددھ تاثیر رہن نہ پائیا۔ کی ہویا جے زودا سے دتا اک کسیرا گرمکھ تیرے کوئن کوٹ کنگن رہے ہنڈائیا۔ کی ہویا دروپتی دتا اک لیڑا، تیرے بھگت کوئن کوٹ چیر چرناں بیٹھ دباٹیا۔ کی ہویا پرہلا دکتی بھیرا، تیرے ہرجن کوئن کوٹ جگ جنم دے لیکھ رہے مکائیا۔ کی ہویا کبیر کٹیا زنجیرا، تیرے گرمکھ شرع شراطی سارے ڈیرے رہے ڈھائیا۔ کی ہویا نامے چھپر چھایا گئی گھیرا، کلجگ اپنے بھگتاں بھگت دوار دتا بنائیا۔ کی ہویا تینوں مندے رہے پیر فقیرا، سجدے کر کر جگت منائیا۔ کی ہویا تیرے پچھے کڈے رہے بھیرا، پٹھیاں کھلاں رہے لہائیا۔ کی ہویا تیرے پچھے ڈبڈے گئے نیرا، اچے ٹلے پریت دھکے لائیا۔ پرہ ساتھوں کلجگ اتھ سکھیا نہ جائے کوئی تکیرا، تسبیح مالا ہتھ نہ کھئے اٹھائیا۔ ہو کے وڈا پیر ظاہرا، کیوں نکیاں نکیاں گلاں وچ دئیں بھوائیا۔ جے اکو تیرا لائے نعرہ، پچھے رہے کی جائیا۔ توں دو جہاناں وسیں باہرا، گھر ساچے سوہیا پائیا۔ تیرا محل اٹل اچ منارا، سچکھنڈ ساچے وجے ودھائیا۔ جس دا بنیوں پریم پیارا، سو پریت کس دے نال ہور لگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سرن تیری سرنائیا۔ ساچی سرن اک جناوانگا۔ اکیاں اکو مان دواوانگا۔ دھر دی لکھیاں پور کروانگا۔ نکیاں نکیاں گلاں مٹاوانگا۔ سنسار سارے دی سنخیاں، اکو سنخی وچ چھپاوانگا۔ لہنا چکا مٹیاں رکھیاں، لیکھا اپنا اک درڑاوانگا۔ دھردرگاہوں دے کے بھیجاں چٹھیاں، گر اوتاراں سیو لگوانگا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، رُو حان اپنیاں آپے جتیاں، اتھ اپنے وچ ملاوانگا۔ سچ دس کی تیرا وبار، ہر جو کی تیری چٹرائیا۔ اکیاں نال کی کریں کار، کرتے پُرکھ بھیو دینا کھلایا۔ در تے منگیئے بن بھکھار، بھکھک جھولی دینی بھرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔

ایاں دیا کماوانگا۔ چیرے سب دے سیس بنھاوانگا۔ جُگ جنم دے وچھڑے ویرے، آپ ملاوانگا۔ پریم پیار دے بٹھ کلیرے، بتھیں مینہدی رنگ چڑھاوانگا۔ لیکھا چُکا شاہ حقیرے، سچ محل آپ بیٹھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گھر ساچے کھیل کھلاوانگا۔ پرہ چیرے گون بندھاوانگا۔ کی اپنا حُکم ورتاوانگا۔ ساچا روپ کی سمجھاوانگا۔ چاروں کُنٹ کی جاناوانگا۔ سچ بیکنٹھ کی جاناوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، کس گھر اپنا بھیو چُکاوینگا۔ بھگت دوارے بھیو چُکاوینگا۔ چیرے ست رنگ رنگاوانگا۔ تنہا اکو رنگ چڑھاوانگا۔ ست لوک دی ست بھومکا، گرمکھاں چرناں ہیٹھ دباوانگا۔ ہن ویلا ربا نہیں سون دا، خوشیاں ہو کے سوہنی وست جھولی پاوانگا۔ لیکھا چُکنا وقت نجوم دا، دھر حُکم اک سناوانگا۔ کھڑا چھٹے کوڑے قانوں دا، سچ قانوں اک بناوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی سکھیا اک درڑاوانگا۔ ست رنگ دے چیرے اکی، تن تن ملے وڈیائیا۔ ست دیپ دی ساچی سکھی، ہر ستگر دئے بنائیا۔ جس دا بھیو نہ جانے کوئی مئی رکھی، شاستر سمرت وید پُراں بھیو کئے نہ پائیا۔ ایہ کھیل کرے انڈھی، جو گوبند گیا سمجھائیا۔ پروردگار ہر کی جانے چٹھی، واچن والا واچ سکے نہ کوئی رائیا۔ ایہو دھار اگتی تکی، چیر پھاڑ سرب کرائیا۔ ویکھ وکھائے بکرمی متی، پیس پیس خوشی جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، چار کتک ساڈھے نوں وجے اگلا دیوے پھیر بیان، قلم بند دئے کرائیا۔

* ۴ کتک ۲۰۲۰ بکرمی لال سنگھ دے گرہ پنڈ ہیر ضلع جالندھر *

ساچا چیرا رکھے سر، سری بھگوان دئے وڈیائیا۔ بھگت بھگوان بنائے دھر، دھر دا میلا میل ملائیا۔ کر کے قول نہ جائے پھر، کیتا قول توڑ نبھائیا۔ سرشٹ سبائی دسے ہویا چر، پرہ دا گھڑی پل نظر کئے نہ آئیا۔ نو تو چار پچھوں آیا اپنے پڑ، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ چار جُگ دی پچھلی پھلواری گئی کھڑ، پت ڈالی آپ مہکائیا۔ امرت میگھ جھرنا ربا کر، بوند سوانتی اک چوائیا۔ ہرجن دیوے گھر تھر، تھر گھر اکو اک سمجھائیا۔ کوڑی کریا گیڑا جاوے گڑ، گیڑنہار آپ بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ ساچا

چیرا دیوے بٹھ، بندنا اِکو اِک سمجھائیا۔ کر پرکاش نیترا تھ، جوتی نُوْر نُوْر رُشنائیا۔ دھرم دوار دا سچّا چنّ، صاحب ستگر آپ چمکائیا۔ کوڑی کریا میٹ واسنا من، ممتا موہ دئے گوائیا۔ نام امولک دے کے دھنّ، سچ خزانہ ہتھ پھڑائیا۔ جگت وکارا لائے ڈنّ، اِکو رنگ دئے چڑھائیا۔ لیکھا جانے جننی جن، بھیو اہید آپ کھلائیا۔ کر وسیرا بن چھپر چھنّ، ساچا مندر دئے سہائیا۔ گیت گاون گندھرب گن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اِکو دینا ساچا ور، مہر نظر اُٹھائیا۔ چیرا بٹھے سیس سمرتھ، دیوے مان وڈیائیا۔ مہا جنائے بودھ اگادھ اکتھ، لیکھا لکھت سمجھ کئے نہ پائیا۔ پورب لہنا دیوے ہتھ، لیکھا سب دا پور کرائیا۔ اگلا مارگ اِکو دسّ، دو جہان دئے سمجھائیا۔ نرگن ہو کے سرگن وس، سرگن نرگن حُکم چلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کھیلے کھیل سچّا شہنشاہیا۔ بٹھے چیرا دین دیاں، دیاںدھ وڈی وڈیائیا۔ سچ دوارا سوہے سچّی دھرمسال، گھر ساچے خوشی منائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر وجاون تال، تلواڑا وجے شہنشاہیا۔ سرشٹ سبائی دو جہان سارے ہون خوشحال، خوشی اپنا رنگ رنگائیا۔ جگت بھکھیاں نکلے کال، دکھیاں درد دئے گوائیا۔ مُریداں پُچھے آ کے حال، مُرشد داتا پھیرا پائیا۔ گرمکھان وسے آپ نال، سچّا سنگ نبھائیا۔ شبد بنائے اِک دلال، سوڈا اپنے ہٹ وکائیا۔ لیکھا چُکا شاہ کنگال، رنگ اِکو اِک چڑھائیا۔ حقیقت دے حق حلال، حالت سب دی پھول پھولائیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جیون جگت دئے جنائیا۔ جنم جنم دی لیکھے لائے گھال، کیتی گھال جھولی پائیا۔ پھل لگائے سچّے ڈال، پتّ ڈالی سوہیا پائیا۔ لکھ چوراسی وچوں بھال، بونجا بونجا ویکھے سہج سُبھائیا۔ در دوار کھیل کمال، پنج پنج ویس کرے کڑمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار اِک وڈیائیا۔ بٹھ کے چیرا سر تے سوہنا، سوہنی بنت بنائیا۔ جن بھگتاں جوگاں آپے ہونا، ہونی بھگتاں چرناں ہیٹھ رکھائیا۔ ساچی سیجا چڑھ کے سوڈا، گرمکھ انتر آتم ڈیرہ لائیا۔ پریم پریتی نال موہنا، موہنی روپ نہ کھئے وکھائیا۔ کوڑی کریا پھڑ کے کوہنا، کھنڈا کھڑگ نام چمکائیا۔ پنج وکارا نیڑ نہ چھوہنا، شہنشاہ اپنا حُکم ورتائیا۔ گرمکھ گُرسکھ انت کال کدے نہ رونا، روندیاں ہسدیاں اپنی گود بہائیا۔ اندر وڑ کے ڈونگھی بھوری سب دی ٹوہنا، میٹے لگی سرب چھاپیا۔ ساچا بیچ اِکو ہونا، بن کیرسانا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، مہروان وڈی وڈیائیا۔ چیرا بٹھ کے ویکھے لوک پرلوک، دو جہاناں کھیل جنائیندا۔ آد جگاد جس دی اوٹ، اوڑک اپنا پڑدہ

لاپندا۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ بھاگ لگائے آگئی کوٹ، ساچا مندر اک سہائیندا۔ جن بھگتاں کٹ سنسا روگ، سوگ چنتا آپ مٹائیندا۔ دُھر دا دیوے اکو جوگ، جوگیشرا اپنے نال ملائیندا۔ میل ملاوا دُھر سنجوگ، جگت وچھوڑا پندھ مکائیندا۔ انتر آتم دے کے چوگ، آسا ترسنا پور کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے آپ وڈیائیندا۔ چیرا ہتھ کے سر تاج، تخت نواسی دیا کھائیا۔ دیونہارا دُھر دا داج، شاہ پاتشاہ بے پرواہیا۔ پنج تہ کاہیا کر کے کاج، نرگن نرگن سوہا پائیا۔ سرگن مار اک آواز، شبدی تار ستار پلائییا۔ کرے کھیل گرو مہاراج، مہا اکتھ کتھی نہ جائیا۔ غریب نہانیاں لئے نواز، نوازش اپنے ہتھ رکھائیا۔ کلغی توڑا سوہوے سر تاج، دو جہاناں حکم ورتائیا۔ شبد آگئی اکو باز، برہمنڈ کھنڈ پھرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ہر رگھرائیا۔ ہتھ چیرا رنگ انوکھا، سو صاحب ستگر آپ رنگائیا۔ کلجگ انت جن بھگتاں نال کرے نہ دھوکھا، ساچی لگی توڑا نہائیا۔ جگ چوگری دا لیکھا لیکھ پورا کر کے پوتھا، پُستک اپنی نہ کھئے بنائیا۔ جس دے نال چار ورن کرے کوئی نہ روسا، کھتری براہمن شودر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ چار دیواری لہے کوئی نہ کوٹھا، گھر وچ گھر ایک در وکھائیا۔ جتھے صاحب ستگر سوتا، سووت جاگت اپنی دھار وکھائیا۔ بیہو کھلائے لوک پرلوکا، دو جہان پڑدہ لاپیا۔ نام سُنائے اک سلوکا، سوہنگ ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ سُن کے چیرے چڑھیا چا، پرہ دیونہار وڈیائیا۔ دھئے جوڑ پیا سرنا، نیتز نیناں نیر وہائیا۔ پرہ میرا لہنا دے بتا، کی میری چٹرائیا۔ میں کچا تند ہتھ لگا آ، شہنشاہ تیری سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ مہروان سری بھگوانا، بیہو ابھید کھلائییا۔ تیرا کھیل جگت مہانا، چوگری تیرا راہ تکائیا۔ آد پُرکھ جس ویلے شبد سُت بدھا گانا، ہر سچ پریتی ڈوری پائیا۔ اک توں ہو کے دو دوہاں رُوپ نوجوانا، نہ مرے نہ جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن نرگن ونڈ ونڈائیا۔ نرگن پتا نرگن پوت، نرگن دیونہار وڈیائیا۔ نرگن دھاگا نرگن سوٹ، نرگن تانا ربا تنائیا۔ نرگن کھیل کرے اودھوت، تتو ت نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا لہنا دئے جنائیا۔ ساچا لیکھا دس بھگونت، تیرے آگے اک ارداس۔ کس بدھ وڈیائی دیویں وچ جیو جنت، لوکات کریں کھیل تماش۔ تیرا بیہو نہ

جاناں آد انت، شاہ پاتشاہ پُرکھ ابناش۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، کراں بینتی تیرے پاس۔ ٹھاکر
 سوامی بول ایک، ایکنکار آپ جنائیا۔ جس ویلے شبد سُت بندھائی ٹیک، تھر گھر دتی مان وڈیائیا۔ نرگن ہو کے نرگن پُوت جایا ایک،
 سُت دُلارا رُپ وٹائیا۔ نرور ہو کے کھولیا بہیت، پڑدہ آپ اُٹھائیا۔ تُوں میرا مین تینوں لواں ویکھ، دُو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ رُپ رنگ نہ کوئی
 ریکھ، تتو ت نہ کھئے جنائیا۔ پریم پریتی بدھا بہیت، ہت اپنا آپ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 ساچا بھيو دئے سمجھائیا۔ ساچا بھيو دئے نرنکار، نرگن اپنی دیا کھائیا۔ سُت شبد نال جو ہویا پیار، پریم پریتی آپ بنائیا۔ دوہاں وچ جو
 دسے اگمی دھار، سو تانا پیٹا سوٹر رُپ وٹائیا۔ بن شبد پرہ کسے نہ بدھی سر دستار، ہتھ چیرا نہ کھئے اُٹھائیا۔ جُگ چوکرے پیتے وچ
 سنسار، کلجگ اتم ویلا آئیا۔ سو شبد گرو کر تیار، پنج تت چولا ناطہ دتا تجائیا۔ پرگٹ کر آپ کرتار، کرتا پُرکھ رہا سمجھائیا۔ جویں مین
 تیرے نال کیتا پیار، آد دتی مان وڈیائیا۔ تُوں اتم کلجگ کھیل کر نراکار، نرگن نرور رہا سمجھائیا۔ میرے بھگتاں دے دیدار، لوکات
 خوشی وکھائیا۔ ست دھرم دی لے دستار، دست اپنے ہتھ اُٹھائیا۔ جس دا جُگ چوکرے کوئی نہ جانے وبار، سمجھ سمجھ وچوں کسے نہ
 آئیا۔ سو کھیل کرے اگم اپار، اپرپر اپنی دھار چلائی۔ دو اک دا میلا کر سنسار، دُو آیکا جوڑ جڑائیا۔ نرگن سرگن ہو تیار، سرگن نرگن
 وچ سہائیا۔ نرگن وچوں نرگن ہونے باہر، ایکا اپنا انک بنائیا۔ دو اک دا سچ وبار، ست ستوادی آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہروان دیا کھائیا۔ شبد سُت پھڑ ساچا چیرا، پارپریم پرہ آپ جنائیا۔ جس دے نال بدل جائے سرب
 تاسشرا، پچھلا لیکھ رہن نہ پائیا۔ نظری آئے وڈ پیرن پیرا، بے پرواہ ملے سرنائیا۔ لیکھا جُکے شاہ حقیرا، شہنشاہ اِکو رنگ رنگائیا۔ جوتی
 جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل آپ کرائیا۔ ساچا کھیل کرے گوبند، گہر گمبھیر وڈی وڈیائیا۔ چیرے
 تیری لاپے چند، چنتا نظر کھئے نہ آئیا۔ پُرکھ اکال دی اِکو بند، شبدی سُت اکھوائیا۔ جس دا کھیل کوٹ برہمنڈ، برہمانڈ رہا سہائیا۔ جس
 دھار اپائی جیرج انڈ، اُتہج سیتج دھار پرگٹائیا۔ سو کھیل کرے سرینگ، سورپر سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ جنائیا۔ ساچی کرنی گردیو سوامی، ہر گھٹ واسی آپ جنائیندا۔ آد پُرکھ پرہ انترجامی، بھيو

ابھیدا بھیو گھلائیندا۔ جس نوں پہنچ نہ سکے کوئی بانی، کلمہ کلام سمجھ کھئے نہ پائیندا۔ سو کرے کھیل شہنشاہ سلطان، حکم ہر جو آپ ورتائیندا۔ دیونہارا دھر فرمانی، سچ سندیسہ اک لائیندا۔ ست دُلارا نوجوانی، شبدی پوت اٹھائیندا۔ تیرا لیکھا دو جہانی، نرگن زرویر آپ سمجھائیندا۔ ساچی سیوا اک سمجھانی، سکھیا اکو اک درڑائیندا۔ بھگتاں دینی دھر نشانی، وست امولک تیری جھولی پائیندا۔ میں تیرے اُتے کری مہروانی، تیرے اُتوں جن بھگتاں مہروان روپ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ شبہ کہے میرے ستگر پیارے، پر پُرکھ تیری سرنائیا۔ میں ویکھاں تیرے سچ وبارے، ووباری تیرا سنگ رکھائیا۔ کریا کر آپ نرکارے، نرگن تیری اک سرنائیا۔ گرمکھ دس مات پیارے، جنہاں ملے مان وڈیائیا۔ سری بھگوان کہے پکارے، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ جنہاں نام دے لیکھے اُتے چاڑھے، سو اکو روپ نظری آئیا۔ ہر سنگت وچ نہ کوئی چنگے نہ کوئی ماڑے، اُچی نیویں ونڈ نہ کوئی ونڈائیا۔ کرے کھیل آپ کرتارے، کرتا پُرکھ بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال جن بھگت سدا رکھے پیارے، بن سوتیلی ماں ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، تیری سچ سرنائیا۔ سُن ست میرے لاڈلے پوت، پتا پُرکھ آپ جنائیا۔ میرا پریم دھاگا سوت، وٹنا اکو نام چڑھائیا۔ ساچا تانا تنیا بن کایا کلبوت، تندی ڈوری نال بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا آپ سمجھائیا۔ ست دُلارا کہے پرہہ میرے ٹھاکر، تیری اوٹ اک تکائیا۔ میں کلجگ ویکھیا ڈونگھا ساگر، زڑھدی جائے سرب لوکائیا۔ نو کھنڈ پرتمھی دے نہ کوئی سوڈاگر، ونج ونجارا روپ نہ کھئے وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیوے کیسے نہ کوئی آدر، سارے بیٹھے مکھ بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، جن بھگتاں بھیو چُکائیا۔ اُٹھ شبہ میرے لال، ہر ستگر آپ جنائیا۔ آ وکھاواں تینوں اک دھر مسال، سچ دوار مات پرگٹائیا۔ جس گھر گرمکھ گرسکھ ہرجن ہر بھگت ترے گن مایا توڑ جنجال، پنج تت خوشیاں رہے جنائیا۔ سب توں بھہ چُکیا کال مہاکال، پُرکھ اکال اکو اوٹ تکائیا۔ گھر دیپک دیا دھر دا بیٹھے بال، جگت اندھیرا رہے مٹائیا۔ رل کے اپنا ساریاں اکو کیتا سوال، سوالی بن کے پھیرا پائیا۔ جے پرہو دین دیاں، دینن اپنے گلے لگائیا۔ جگ چوگرئی تیرے پچھے ہندے رہے بے حال، جگت جگ دکھڑے مات اٹھائیا۔ انت کنت بھگونت اپنی گودی لئے سوال، سویا پھیر نہ کھئے

اُٹھایا۔ میں اِکو مارگ آیا سِکھال، ساچا راہ جنائیا۔ سْت شبد اوہ بھگت لینے بہال، جو سوہنگ نام دھیائیا۔ اوہناں اندر وڑ کے بیٹھا آپ پرتپال، بن پرتپالک سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ سْت شبد لئی اُونگھ، نیتر نین کھلایا۔ بے پرہو میں راتیں سْتیاں لوکات ویکھی پیندی گونج، تیرا ناؤں رہے دھیائیا۔ ٹھاگر میرے نیتر دیویں پونجھ، میری نرمل اکھ کرائیا۔ مینوں دیویں آد سوجھ، جیہڑی تیرے وچ سمائیا۔ مینوں دس بہیو گو جھ، جس دا لیکھا ہتھ کیسے نہ آئیا۔ میں تگ کے ویکھیا بھگتاں اندر نہیں دوج، دویت نیڑ کھئے نہ آئیا۔ پریم پریتی اندر گئے جھو جھ، بن کھنڈیوں تلواروں اپنا سپس کٹایا۔ میں اوہناں دا ویکھاں جا عروج، جس گھر بیٹھے ڈیرہ لایا۔ بے شک میں آدی تیرا پوت، بن بھگتاں تینوں ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ تیرے پریم دا سچا سوت، جن بھگتاں سر چیرے دئیں ٹکایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، در تیرے اکھ جگایا۔ میرے بھگت نہ صلاح، صفت وچ کدے نہ آئیا۔ جنہاں دا پرہو بنیا آپ ملاح، اوہناں دی مہما کہن کتھن وچ نہ آئیا۔ اُٹھ جا کے اوہناں دا درشن پا، جو بیٹھے اک دھیان لگایا۔ تینوں بناون انت اک گواہ، شہادت تیری دین بھگتایا۔ باقی سب توں کھڑا لیا چھڈا، پلُو گنڈھ رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، شبد ڈلارے ربا جنائیا۔ شبد سْت کہے میں جاواں بن کے ستگر، ست تیرا حکم سپس ٹکایا۔ میل ملاواں لیکھا دھر، دھر لیکھا ویکھ وکھایا۔ جو تیرے نال گئے جڑ، مڑ اوہناں تیرے وچ ملائیا۔ جنہاں کول تھوڑی تھڑ، تنہاں پندراں کتک پوری دیواں کرائیا۔ تیرے چرن لگ کے میرا پلُو پھڑ کے گرمکھ کوئی نہ جاوے رڑھ، بیڑا ساچا کندھ اُٹھایا۔ اِکو وار بہراں پور، حاضر حضور سیو کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا سچا ور، در تیرے سرنائیا۔ صاحب ستگر میں جاندا ہاں۔ لوکات پھیرا پاندا ہاں۔ لکھ چوراسی ویکھ وکھیندا ہاں۔ بھگت سہیلے اُٹھیندا ہاں۔ نیتر لوچن پیکھ پیکھ، پڑدہ اوہلا دُور کریندا ہاں۔ پورب کرم دی ویکھ ریکھ، کرم کانڈ ڈیرہ ڈھیندا ہاں۔ اندر وڑ کے دساں بہیت، ساچا پڑدہ آپ کھلیندا ہاں۔ پُرکھ اکال تیرا بھیکھ، جوتی نور اک سمجھیندا ہاں۔ راہ دساں ساچے دیس، سچکھنڈ مارگ اک وکھیندا ہاں۔ ملے سرنائی نر نریش، نر زینکار اِکو اک وڈیندا ہاں۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، سچ تیری سیو کمیندا ہاں۔ سچ سیوا کی کھائینگا۔ جن بھگتاں کی سمجھائینگا۔ ساچے سنتاں کی جنائینگا۔

گُرمکھاں کی پڑھائینگا۔ گُرسکھاں کی راہ وکھائینگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا بھو کی
 درڑائینگا۔ پرہو میں ساچی سیو کھاوانگا۔ جن بھگتاں آپ اُٹھاوانگا۔ ساچے سنتاں اکھ کھلاوانگا۔ گُرمکھاں گود بہاوانگا۔ گُرسکھاں چوگ
 چُکھاوانگا۔ تیرا دے کے اِکو جوگ، ساچے مارگ اِک لگاوانگا۔ آتم رس اکھی بھوگ، رسنا نِجھر جھرنا اِک جھراوانگا۔ تیرا دس کے اِک
 سلوک، تیرا گیت گوبند جاناوانگا۔ بھاگ لگا کایا کوٹ، مندر اِکو اِک سُہاوانگا۔ کر پرکاش نرمل جوت، جوتی نُور ڈگمگاوانگا۔ ساچی دس
 کے دُھر دی اوٹ، اوٹ پُرکھ اکال سمجھاوانگا۔ لہنا چُکا ہرکھ سوگ، ست سرُپ وچ ملاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، اِکو دینا ساچا ور، تیرا اِکو نام سمجھاوانگا۔ میرا نام کی سمجھائینگا۔ کی پٹی مات پڑھائینگا۔ کی کھاتہ گھتی پھول پھولائینگا۔ کی رتی رت
 رنگ رنگائینگا۔ کی دیا بٹی جوت جگائینگا۔ کی بن کے کلاپتی ویکھ وکھائینگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، گُرمکھ ساچے کوں اُٹھائینگا۔ میں سیوادار بن کے جاوانگا۔ جن بھگت دوارے پھیرا پاوانگا۔ سھئے ستنے آپ اُٹھاوانگا۔ وچھڑے
 رُسے آپ ملاوانگا۔ جنم جنم دے غصے میٹ مٹاوانگا۔ برہوں وچھوڑے کھئے، ساچے رنگ رنگاوانگا۔ جو تیری دھاروں تھے، پھڑ تیرے نال
 ملاوانگا۔ امرت جام پیا کے گھئے، رس اِکو اِک وکھاوانگا۔ پریم پریتی وچوں پھئے، جڑ اپنے ہتھ لگاوانگا۔ تیرے گُرمکھ پت ڈال ہوون اچے،
 اوچ اکم اتھاہ تیرا بھو جاناوانگا۔ لکھ چوراسی وچوں کر کے سچے، سوہنگ نام اِک پڑھاوانگا۔ پنچ وکار مٹا کے کتے، در ساچا صاحب
 وکھاوانگا۔ جنہاں ایتھے اوتھے دو جہان کوئی نہ پچھے، پھڑ کے تیری گود بہاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا
 ور، سچ تیری سیو کھاوانگا۔ سیوا کرنی اِک سچ، ست ستگر آپ سناٹیندا۔ جن بھگتاں ویکھ ماٹی کچ، کایا کپڑ بھو چُکائیندا۔ اوہناں
 اندر جا کے رچ، لوں لوں تیرا درس دکھائیندا۔ میری پریتی اندر پھس، پریم پیار اِک سمجھائیندا۔ من مت بُدھ کر اپنے وس، جگت وکارا
 ڈیرہ ڈھاہندا۔ سچ میرا مارگ دس، دہ دشا اِکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی
 سکھیا اِک درڑائیندا۔ پرہو میں جا کے دسانگا۔ جن بھگتاں سنگ خوشیاں نال غمی رلا کے ہسانگا۔ چاروں کُنٹ واہو داہی اُٹھ اُٹھ
 نسانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور، تیرا نام سنیہڑا دسانگا۔ دس گیت، پُرکھ اکال آپ جنائیا۔ ستجگ

ساچی چلے ریت، ست ستوادی کرے پڑھائیا۔ کایا مندر اندر کعبہ وکھاؤنا اک مسیت، مصلیٰ سب دا حل کرائیا۔ شودوالا مٹھ درس دکھاؤنا آپ اتیت، ترے گن ڈیرہ دینا ڈھابیا۔ کوڑی کایا مٹھا کر ریٹھ، امرت رس اک بھرائیا۔ آتم پرما تم بناؤنا میت، مٹر پیارا اک جنائیا۔ تون میرا میں تیرا گاؤنا گیت، وابوا کرنی سچ پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سنیہڑا اکو اک سنائیا۔ سچ پرہو تیرا اک سندیسہ، میں اپنی جھولی پائیا۔ ٹھاکر سوامی ملے نریشا، شہنشاہ تیری سرنائیا۔ میں جا کے کماواں اپنا پیشہ، پیشتر گرمکھاں دیا کمائیا۔ سری بھگوان ٹھاڈا رکھیا چیتا، چیتن پریم پریتی اندر بتکاری روپ وٹائیا۔ ٹھاڈے ملن لئی گھلایا پت جیٹھا، شبدی گوبند گرو روپ وٹائیا۔ نال اتر کے آیا ہیٹھاں، لوکات ڈیرہ لائیا۔ نرگن ہو کے کھیلے کھیڈا، سرگن اندر دھار سمجھائیا۔ حکمے اندر مینوں بھیجا، دھر فرمان سنائیا۔ جا بھگتاں اندر وجھا میری سیجا، میں آواں چائیں چائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ میں سیوا آیا کرن مات، شبد گرو رہا جنائیا۔ جن بھگت ویکھ اک جماعت، میری خوشی دون سوائیا۔ پچھلی مٹی اندھیری رات، آگے چند اکو نظری آئیا۔ ٹساں میرا دینا ساتھ، میں ساتھی بن کے سیوا کمائیا۔ رل کے گاؤنی اکو گاتھ، سوہنگ شبد پڑھائیا۔ آد پرکھ سب توں پہلوں مینوں دسی جاچ، پھر وشن برہما شو دتا سمجھائیا۔ نو سو چرانوے چوکری پچھوں مار آواز، بھگت بھگوان رہا جگائیا۔ جس سوہنگ نال وشنوں بھگوان اپنا آپ دتا داج، وادھو وست جھولی پائیا۔ نرویر ہو کے کرے کاج، کرتا پرکھ کھیل رچائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ شبد کہے سونو جن بھگت، سری بھگوان دیا کمائیا۔ میری سیوا اکو لائی مفت، جن بھگتاں فکر دے گوائیا۔ ٹھاڈے پچھے آیا پرت، پارہم بے پرواہیا۔ ہن آگے دینا کیسے دا رتا نہیں دھرت، گرمکھ اکو کندے لئے ثلاثیا۔ میرے نال کرو لکھت پڑھت، میں آگے لیکھا دینا پچائیا۔ آد جگاد میری دھر دی سچی شرط، شرع وچ کدے نہ آئیا۔ کلجگ وچ مینوں ویکھ لو کر کے پرکھ، میرے اندر ونڈ رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میری سیوا اک لگائیا۔ بھگت جن کہن شبد گرو کون سن، تیرا سندیسہ خوشی منائیا۔ بے شک تون ساڈے کول آیا تر، سری بھگوان تیری سیوا لائیا۔ پہلوں ساڈے نال جڑ، اپنا مان تجائیا۔ اندر وڑ اندھیرے گھر، ڈونگھی بھوری پھیرا پائیا۔ اپنا راگ سنا سر، تال اک وجائیا۔ پھیر دسین میں

اوه جيٻڙا واسي انند پُر، پُري لوءِ آيا تجائيا۔ دو جهانان بنا رها چور، ٿهڱي سب دے نال کماڻيا۔ کلجگ اتم اوہناں پکڙيں ڏور، جو سومان امرت ربه وٺاڻيا۔ جنہاں نوڻ لارا دے کے گيا چھوڙ، تنہاں اتم ميل ملاڻيا۔ اسين پھير ويکھيے کر کے غور، اپنا دھيان لگاڻيا۔ کي اوہو ماہي گيا ٻهڙ، جيٻڙا مڪھڙا گيا چھپاڻيا۔ جے تينون ساڙي لوڙ، ساڙے اندر وڙ کے پڙدہ دے چڪاڻيا۔ پريم پريتِي اپنے نال جوڙ، جوڙي بن کے خوشي منائيا۔ پھير اسين دسيءَ پُرکھ اکال تيرے نال سانوں ديوے تور، ٿرت اپنا حُکم چلاڻيا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني کَريَا کر، کرے کھيل ساچا هر، شبدِي شبد گرو اکو روپ پرگناڻيا۔ شبد گرو کپے ميں روپ وٺاؤندا هان۔ دهر دا ليکها اک جئاؤندا هان۔ دس دسميش درد وٺاؤندا هان۔ نر نريش اک اکھواؤندا هان۔ پنج تت مچھ داٻڙي رلا کے کيس، کيس گره گنڊھ پواؤندا هان۔ اتم ميٺ کے اپني ريكھ، ريكھ ريكھ وچ ساؤندا هان۔ هُن آيا ساچے ديس، ساچے نگر ڏيره لاؤندا هان۔ جن بهگتو ٿهاڙے کول رهاں هميش، آون جاون پندھ مڪاؤندا هان۔ کوئي راج راجان شاه سلطان مينون لئے نه ويکھ، پهڙياں هتھ کيس نه آؤندا هان۔ ايسے کر کے جوتي جامه دهر يا بهيکھ، شاه پاتشاہ اپنا حُکم ورتاؤندا هان۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني کَريَا کر، ساچي کَريَا آپ کماؤندا هان۔ بے شک تون اپني کار کماؤندا ايس۔ نرگن نروير پُرکھ اکال اکھواؤندا ايس۔ گوڻد نور دهار جوت پرگناؤندا ايس۔ شبد کٺار تيز اٿهاؤندا ايس۔ کلغيدهر پھيرا پاؤندا ايس۔ جئاں چر اندر نه جائين وڙ، سانوں صبر سنتوکھ کوئي نه آؤندا اے۔ کَريَا کر نه لئين پهڙ، پلُو اپنے نال بندھاؤندا اے۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني کَريَا کر، اکو دينا ساچا ور، بن ديكھياں بن پرکھياں سانوں چين کوئي نه آؤندا اے۔ جن بهگتو ٿهانوں دساں اپني پرکھ، پارکھو آپے بن کے آڻيا۔ اندر باهر ميرا درس، ديد عيد چند چمڪاڻيا۔ لکھ چوراسي وچون کر کے ترس، گرمکھ تهوڙے باهر کڏهاڻيا۔ جنم جنم دي ميٺ حرص، اتم اپنا ميل ملاڻيا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني کَريَا کر، ديونهارا ساچا ور، صاحب سترگر آپ سمجهاڻيا۔ لکھ چوراسي وچون کڏھ تهوڙے، سري بهگوان دئے سمجهاڻيا۔ شبدِي گوڻد نال جوڙے، نرگن سرگن ميل ملاڻيا۔ اگتي چاڙھ اپنے گهوڙے، شاه سوار ويکھ وکهاڻيا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني کَريَا کر، ديونهارا ساچا ور، هرجن ديوے مان وڏياڻيا۔ هرجن مان وڏياڻي ديوے آپ، ديونهار هر رگهراڻيا۔ دهر دا چيرا لے کے آوے ساٿھ، بن ساٿھي سگلا سنگ نبهاڻيا۔ دو اک چلائے راتھ، بن رتھواہي ويکھ وکهاڻيا۔ جوتي جوت سرُپ هر،

آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن دیوے مان وڈیائیا۔ ساچا چیرا ہووے تیار، ترے بھون دھنی آپ بنائیندا۔ ترلوکی کر کے آپ باہر، ظاہرا دھار ویس وٹائیندا۔ ترے گن مایا دے پچھاڑ، ڈنکا اکو نام وجائیندا۔ سنت سہیلے گرو چیلے لے اُبھار، ہرجن میلے میل ملائیندا۔ سچ دوارے کر پیار، مہروان مہر نظر اٹھائیندا۔ ست دھرم دی بٹھ دستار، دست اپنے نال ملائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، نہکلنک نرائن نر، مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، لیکھا جانے دُھر دا کاہن، جگت کاہن سمجھ کھئے نہ پائیندا۔ دُھر دا کاہن ایکنکار، اکل کلا اکھوائیا۔ آد جگادی کر پَسار، جگ چوکڑی ویکھ وکھائیا۔ زرگن زرگن بٹھے دھار، سرگن زرگن دے وڈیائیا۔ جگ چوکڑی کھیل سنسار، ستجگ تریتا دواپرکلجگ آپ ہنڈائیا۔ حکمے اندر گر اوتار، پیر پیغمبر سیوا لائیا۔ حکمے اندر دے دیدار، بھگت بھگوان لے جگائیا۔ جگ چوکڑی ویکھنہار، نیتر لوچن نین کھلائییا۔ کلجگ اتم کھیل اپار، اپرمپر سوامی آپ کرائیا۔ انترجامی سرجنہار، ہر گھٹ ویکھے تھاوں تھائیا۔ شبد دلارا کر تیار، پوت سپوتا سیو لگائیا۔ بھگت سہیلے لے اٹھال، سویا کھئے رہن نہ پائیا۔ بیس بیس سرت سنہال، آلس نندرا دے گوائیا۔ کرے کھیل گر گوپال، گوہند بن کے سچا ماہیا۔ ہرجن ویکھے اپنے لال، لالن اپنے رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچے چیرے بٹھے بن دلال، دھرم دلالی اک کھائیا۔ ساچے چیرے بٹھے پریم، پریم اپنی دیا کھائیا۔ بھگت دوار چکائے نیم، قسم اکو وار کھوائیا۔ جس نے دھیان لگایا گنٹ ہم، سو اپنا رنگ وٹائیا۔ جس دی سیوا کرے کامدھین، بیٹھی سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل سچا ہر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ شاہ پاتشاہ دُھر دا سرویا، پرتپالک آپ دوائیا۔ شبد گر بنا گواہ، ویلا وقت دے سہائیا۔ ستجگ مارگ اکو لا، رہبر اکو اک وکھائیا۔ دو جہاناں حکم دے سنا، شبد سنگیت ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لالن اپنے رنگ رنگائیا۔ ساچے رنگ رنگے رنگراتا، رنگنہارا دیا کھائیا۔ کرے کھیل پُرکھ بدھاتا، بے انت وڈی وڈیائیا۔ کلجگ انت ویکھن آیا تماشا، زرگن نرویر پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں دیوے اک دلاسا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ہر گھٹ اندر کرے واسا، ہرجن اپنے نال ملائیا۔ نرمل نور جوت پرکاشا، اگیان اندھیر چکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، بھگتاں میلے اپنے در، در دروازہ اک کھلائییا۔ در دروازہ دیوے کھول، کھلی آواز لگائیا۔

شبد اگئی اِکو بول، انبولت راگ سُنائیا۔ سچ نگار وجائے ڈھول، دو جہان کرے سنوائیا۔ گُرمکھ تولے اپنے تول، ساچا کُنڈا اِک اُٹھائیا۔ کرے کھیل اِک انمول، انملڑی وست آپ ورتائیا۔ جن بھگتاں اندر جائے مۆل، مۆلا رۆپ نظری آئیا۔ پریم پریتی دیوے پاہل، امرت رس اِک کھوائیا۔ کر پرکاش اُپر دھۆل، دھرنی دھرت دھۆل سوہبا پائیا۔ کیتا کرے پؤرا قۆل، قۆل اِقرار سب دی جھولی بھرائیا۔ گوبند گُر نہ جائے ڈول، اڈل اِکو اِک اکھوائیا۔ سر سے ندی دا پؤرا کرے بول، زبان زبان نال جنائیا۔ جوتی جوت سرۆپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دیونہارا ساچا ور، اِکیاں اِکو رنگ وکھائیا۔ اِکیاں رنگ رنگے دستار، دستگیر دیا کھائیندا۔ حضرت کرے اِک پیار، حضوری اپنی وچ وڈیائیندا۔ وچھڑ نہ جائے دُھر زینکار، جگت زینکار نظر کھئے نہ آئیندا۔ سچکھنڈ دا سچ پیار، لوکات آپ پرگٹائیندا۔ لوکات بول جیکار، جے جیکار دو جہان وکھائیندا۔ اِکو دوس ہونے اُجیار، جس تھت اپنا رنگ چڑھائیندا۔ جوتی جوت سرۆپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا سچا دان، وست اپار کر تیار، گُرمکھ پیار جھولی پائیندا۔

مُرد کہن مُرشد آقا، عقل وچ کیسے نہ آئیندا۔ نرگن نۆر نۆر پرکاشا، ظہور اِک پرگٹائیندا۔ دُھر دا سُنائے اگئی ساک، پچھلی ساکھی آپ بھلائیندا۔ ساچے مندر کھولے تاکا، بند کواڑی جگت وکھائیندا۔ جودھا سؤرپیر ہو کے مارے ڈاک، بل اپنا آپ وکھائیندا۔ دو جہاناں نرۆیر ہو کے کھچے خاک، مہروان اپنی دیا کھائیندا۔ جوتی جوت سرۆپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کھیل اپنے ہتھ رکھائیندا۔ مُرد کہن مُرشد ویکھ، آد جگادی نظری آئیا۔ پروردگار ساچی ٹیک، لاشریک سہائیا۔ باطن ظاہر لے ویکھ، دید عید چند رُشنائیا۔ ساچے کعبے کرے ہیٹ، کیول اپنی دھار بندھائیا۔ نیتر ویکھے نیتن نیت، دُور دُراڈا پندھ مکائیا۔ درگاہ ساچی کھیلے کھید، خالق خلق دئے جنائیا۔ سچ سندیسہ دیوے بھیج، کلمہ نبی رسؤل پڑھائیا۔ جوتی جوت سرۆپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ مُرد کہن مُرشد پیر، پریم پُرکھ اِک اکھوائیندا۔ آد جگادی دستگیر، دستیاب اِک ہو جائیندا۔ لیکھا جانے شاہ حقیر، ہر گھٹ اندر ویکھ وکھائیندا۔ ساچی بناونہار آپ تقدیر، تدبیر اپنے ہتھ رکھائیندا۔ لبھیاں ہتھ نہ آوے کیسے تصویر، مُصوّر مُبعدل رنگ نہ کھئے چڑھائیندا۔ جوتی جوت سرۆپ ہر، آپ

اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنی اکو اک کھائیندا۔ مُرید کہن مُرشد بے پرواہ، بے پرواہی وچ سمائیا۔ نوری نور اک خدا، خودی رُوپ نہ کھئے وٹائیا۔ دو جہاناں کھیل رہا کھلا، خالق خلق دئے وڈیائیا۔ رہبر بن کے جائے آ، بے عیب پھیرا پائیا۔ دُھر دا لیکھا دئے سمجھا، درگاہ ساچی دیونہار وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ مُرید کہے میرے مُرشد میت، تیرے آگے اک بینتیا۔ صدی چوڈھویں ویکھیئے تیری ریت، لوک پرلوک سوہاوتتیا۔ نت نوت رکھدے گئے اڈیک، اتم آسا پور کرتیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا ساچا ور، صاحب سلطان وڈ بے انتیا۔ مُرید کہے میرے مُرشد الکھ، الکھ تیری سرنائیا۔ نرگن ہو کے مارگ دس، سرگن سچ پڑھائیا۔ تیرے نالوں تیرے ہونے وکھ، پلُو ہتھ نہ کھئے وکھائیا۔ سرشٹ سبائی بھانڈے سکھ، تیرا نور نظر کھئے نہ پائیا۔ انتر آتم وس کے دس، پرما تم بھیو چکائیا۔ کون کوٹے گیوں ٹھ، اپنا مکھ چھپائیا۔ لہ لہ تھکے تیرتھ تٹ، گر در مندر مٹھ پھیرا پائیا۔ سوڈا وکے کیسے نہ ہٹ، ہٹی نام نہ کھئے چلائیا۔ تیرے نالوں ڈور سب دی گئی کٹ، ٹئی گنڈھ نہ کھئے بندھائیا۔ جگت سوانگی کھیل نٹ، نٹوآ اپنا سانگ ورتائیا۔ منکا منکا مالا میری رہے رٹ، رٹا من کا سکے نہ کھئے مکائیا۔ دُھر دا لاہا سکے نہ کوئی کھٹ، مایا ممتا ہوئی ہلکائیا۔ دوئی دویتی میٹے نہ کوئی پھٹ، پٹی نام نہ کھئے بندھائیا۔ تیرے آگے واسطہ رہے گھت، دوئے جوڑ پرہ سرنائیا۔ ساڈی پوری کر آس، نراسا کھئے رہن نہ پائیا۔ در تیرے ہونے داس، نیوں نیوں سجدہ سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا ساچا ور، مہروان تیری وڈیائیا۔ مُرشد کہے سُن مُرید، مُردا رُوچ دیاں جیوائیا۔ آد جگادی میری اک توفیق، توحفہ سب دے گھر پہنچائیا۔ اندھ اندھیرے میٹ تاریک، ساچا نور کراں رُشنائیا۔ مارگ دساں اک باریک، دھار سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جس دی پیر پیغمبر کردے گئے اڈیک، سو مہروان ویکھ وکھائیا۔ سچ بندھائے سچ پریت، ست ستوادی جوڑ جڑائیا۔ کلمہ ڈھولا سوہلا دسے گیت، گھر گمبھیر آپ جنائیا۔ تنوت کرے ٹھانڈا سیت، اگنی آگ نہ کھئے تپائیا۔ ویکھ وکھائے ہست کیٹ، اوچ نیچ ڈیرہ ڈھاپیا۔ کرے کھیل آپ جگدیش، جگدیش ہتھ وڈی وڈیائیا۔ پرگٹ ہو بیس بیس، بسمل اپنی دھار سمجھائیا۔ ساچا کلمہ اک حدیث، حضرت ہو کے رہا پڑھائیا۔ باقی خالی کیتے کھیس، چاروں کُنٹ کُنٹ گر لائیا۔ چہتر جھلے نہ کیسے سیس، شہنشاہ رُوپ نہ کھئے وکھائیا۔ پچھلا لیکھا رہا بیت، آگے پڑدہ دئے اٹھائیا۔

کرے کھیل پر بہ اندیٹھ، اندیٹھری کار کھائی۔ رل مل گاؤنا سچا گیت، صاحب سلطان رہا سمجھائی۔ لیکھا چکے جگت مسیت، کعبہ اکو اک
 وکھائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائی۔ مُرید کہے میرے مُرشد سنگ، ساچا بندھن پائی۔ مہروان ہو اندر
 لنگھ، سچ مُصلّا ہیٹھ وچھائی۔ وُضو کر کے لے اند، دُرمت میل دھوائیا۔ پریم پرتی چاڑھ چند، جوت نُور رُشنائی۔ اُچی کوک دے
 بانگ، سدا سدا اکو نام رکھائی۔ سچ ملن دی رکھ تانگھ، آسا اک پرگٹائی۔ اُٹھن بیٹھن دا نہ کوئی رہے سانگ، اُنگلی کَن وچ نہ کھئے رکھائی۔
 چھاتی اُتے ہتھ کوئی نہ مانگ، گھٹنے ٹیک نہ کھئے منائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مُریداں مُرشد رہا سمجھائی۔ مُرشد کہے
 مُریداں لیکھ، ایکا بات سمجھائی۔ نج محرابے اپنا ماہی لہنا ویکھ، دُو جے در منگن نہ جائیا۔ نرور نراکار دھار اپنا بھیکھ، بھیکھا دھاری پھیرا
 پائی۔ مُچھ داہڑی نہ کوئی کیس، مُونڈ منڈایا سمجھ کھئے نہ پائی۔ وسنہارا ساچے دیس، دیس سانجھا اکو اک سمجھائی۔ جس دوارے وشن
 برہما شو پیر پیغمبر کرن آدیس، گر اوتار سیس جھکائی۔ تس محل بیٹھا رہے ہمیش، سچ گریا اپنے نام بندھائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ مُرید کہے میرے مُرشد وڈ، وڈ شہنشاہ سلطانا۔ سب دے نالوں کر اڈ،
 بتھیں ہتھ اگمی گانا۔ ساچا مارگ اک دس، رہبر بن سنا ترانہ۔ پچھلی مکے جگت حد، آکے ملے سچ مکانا۔ تیرے پریم دے گائیے چھند،
 سنسا چکے وچ جہانا۔ انتر اُچے اک اند، رس چھٹے پینا کھانا۔ جگت رنڈیا مکے رنڈ، ملے میل سری بھگوانا۔ جگ جنم دی تئی گنڈھ،
 گنڈھنہار صاحب سلطانا۔ گھر ساچے پا ٹھنڈ، آب حیات مکھ پیانا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور،
 تیرے در سیس جھکانا۔ در سیس جھکیا تیرے، پروردگار تیری سرنائیا۔ عارف بیٹھے لا کے ڈیرے، صدق صبوری نال رکھائی۔ کون ویلا
 مُکاویں جھیڑے، جھگڑا کھئے رہن نہ پائی۔ پھڑ کے چاڑھیں اپنے بیڑے، نیئا نوکا اکو اک وکھائی۔ اسیں رل مل کہیئے مُرید مُرشد تیرے،
 مُردے زندہ دیویں کرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اک اٹھائی۔ مُردے ہوتے گھر زندا، زندگی تیرے ہتھ پھڑائی۔
 لیکھا چکے جیو پنڈا، پنڈ پیڑ رہن کھئے نہ پائی۔ اکو نُور بنیئے تیری بندا، سٹ انادی ناؤں دھرائیا۔ اپنا کھول اگمی چندا، کیوں بیٹھا تاکی
 لائی۔ تون گہر گمبھیر ساگر سندھا، مچھلی بن نیر کیوں رہا تھپائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سر

ساچے ہتھ ٹکائیا۔ سُنو مُریدو ساچی بات سب، آد آپ اک جنائیا۔ جس نوں کہندے ربّی آل ربّ، رحمت سدا کمائیا۔ سو مُرشد تہانوں
 ربا لبھ، مُرید لبھن کتے نہ جائیا۔ چوڈاں لوک چوڈاں طبق چرناں ہیٹھ دبّ، آپ اپنا کھیل رچائیا۔ دو جہاناں لنگھ کے حد، گھر ساچے
 پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیغمبر چھڈ، چھڈی سرب لوکائیا۔ ساچے صوفی کرے ادّ، منسوخی پچھلی دتی کرائیا۔ کِرپا کر پُرکھ سمرتھ، دیوے مان
 وڈیائیا۔ اپنے ملن دی کھول کے اکھ، آخر اپنا درس دکھائیا۔ دے کے جاوے پورا حق، حقیقت سب دی جھولی پائیا۔ دو جے ول نہ لہنا
 تگ، نیتر اکھ نہ کھئے اٹھائیا۔ تہاڈے اندر نراکار ہو کے جاوے وس، وصل اکو اک دکھائیا۔ میٹے رین اندھیری مس، ساچا نور کرے
 رُشنائیا۔ بن کلمیوں بن کلاموں بن کاغذ قلم شاہی تہاڈا گاوے جس، جس اپنے نال رلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، شاہ پاتشاہ دیا کمائیا۔ مُرید کہے تون مُرشد کیہڑا، کون صورت روپ وٹائیا۔ چار جگ پیر پیغمبران چلدا ربا جھیرا،
 جھگڑا سکے نہ کھئے مکائیا۔ کھلا کرے کوئی نہ ویہڑا، بتاں حد نہ کھئے جنائیا۔ شرع شریعت لایا ڈیرہ، لاشریک سمجھ کھئے نہ پائیا۔ چاروں گنٹ
 دسے اندھیرا، ساچا نور نہ کھئے رُشنائیا۔ پروردگار کہے میں بٹھاں اکو بیڑا، دو جہاناں آپ چلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر،
 دیونہارا ساچا ور، پاربرہم وڈی وڈیائیا۔ مُرید کہن مُرشد سُن لے ساڈی گل، ایکا اکو وار جنائیا۔ ویکھیا تون ہویا بھگتاں ول، دیویں مان
 وڈیائیا۔ جگ چوکڑی تیرا اچھل چھل، ول چھل دھاری تیری سمجھ کوئی نہ پائیا۔ کلجگ اتم پورب جنم دا دیویں پھل، لیکھا سب دی
 جھولی پائیا۔ پھول پھلاویں جل تھل، مہیئل پڑدہ آپ اٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرے ہتھ
 وڈیائیا۔ بھگتاں تارن والے بھگوان، تیرے آگے اک عرضوئیا۔ ویکھیں ہندو مُسلم سکھ عیسائی کر کے چھڈ نہ جائیں وچ جہان، جہالت
 پچھلی ساڈی جھولی پائیا۔ ساڈا سب دا تیرے اُتے ایمان، عامل کامل پیر اکو نظری آئیا۔ در درویش منگدے دان، بردے بن سیس
 جھکائیا۔ سُن کے پرہو تیرا فرمان، ساڈی سرت سرت رہی نہ رائیا۔ پتپریشور پُرکھ سوامی بھگت اکلے تار جائے نہ آن، انہونی کار کمائیا۔
 اسیں ستے نہ ربیئے بال انجان، بالی بڈھ روپ وٹائیا۔ کر کِرپا وڈ مہروان، در تیرے منگ منگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا
 کر، دیونہارا ساچا ور، لیکھا سب دا ربا جنائیا۔ صوفی مُرید مُرشد ویکھو اکو رنگ، دستگیر ظاہرا پیر پیغمبر انت اخیر آپ جنائیندا۔ سب

دا میل کرے اکو سنگ، سگلا سنگ آپ رکھائیندا۔ گھٹ دوار مندر اندر محل اٹل جاوے لنگھ، آؤندا جاندا نظر کیسے نہ آئیندا۔ پورب کرم لہنا ویکھ مُسلم بندو سیکھ عیسائی پائی گنڈھ، نرویر اپنا جوڑ جڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، چار یاری اپنے سنگ رکھائیندا۔ چار یاری لئی جگا، جاگرت جوت جنائیا۔ بھگتاں وچ لئی رلا، رلا رہن کھئے نہ پائیا۔ نوری روپ دس کے اللہ، الہی عالمین سمجھائیا۔ پندراں کتک سب نوں کر دیوے تسلا، تسلی بخش جواب اکو اک سنائیا۔ سب دا پورا کرے پلا، جھولی سب دی ویکھ وکھائیا۔ چار جگ دا دیونہارا پھلا، وست امولک آپ ورتائیا۔ کی ہویا پرہہ ویکھ اکلّا، اکل کل دھاری اپنی کل ورتائیا۔ ہر گھٹ اندر بیٹھا آسن ملا، سچ سنگھاسن سوہا پائیا۔ کرے کھیل جلا تھلا، اچے ٹلے پریت جنگل جوہ اُجاڑ پہاڑ ڈونگھی کندر زمیں اسمان برہمنڈ کھنڈ جیرج اند اُتہج سینج اپنا رنگ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، پاربرہم بے پرواہیا۔ بے پرواہی کھیل اولّا، آد پُرکھ اناشی آپ کرائیا۔ جوتی دھار ہر گھٹ رلا، شبدي ناد دُهن شنوائیا۔ پریم پریت پھڑے پلا، پلو گنڈھ آپ بندھائیا۔ دُھر سندیس اکو گھلا، نو نو کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیکھیا اکو سمجھائیا۔ ساچی سیکھیا دیوے سانجھا پیر، پاربرہم پرہہ دیا کمائیندا۔ جس نے بنھنے سی اگتی چیر، چیرے اپنے آپ پرگٹائیندا۔ چار ورن بناؤ نے بہین بھائی سکے ویر، وارتا اپنی آپ سمجھائیندا۔ کلجگ بدلی جس تقدیر، تاثیر اپنی وچ بھرائیندا۔ کوڑی کریا کٹ زنجیر، شرع حدیث اکو سمجھائیندا۔ چوٹی چاڑھ پھڑ اخیر، آخر اپنا میل ملائیندا۔ ویس وٹائے بے نظیر، نظر اکو اک بدلائیندا۔ ہتھ پھڑ تیز شمشیر، کوڑی کریا پار کرائیندا۔ ورن برن ہون نہ دیوے کوئی دلگیر، سانجھیوال اکو اکھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اتم کٹ کے کوڑی بھیر، ساچا راہ اکو وکھائیندا۔ شاہ پاتشاہ سچے عادل شاہ، عدالت تیری اکو بھائیا۔ تیرے چرن کول منگیئے پناہ، دھئے جوڑ سبس جھکائیا۔ چاروں کُنٹ جگت ویکھیئے مندر مسجد شودوالے مٹھ بنی قتل گاہ، چھری قصائی جوٹھ جھوٹھ جگت ہتھ اٹھائیا۔ تیرا پردے نام سکے نہ کوئی وسا، واسطہ سچ نہ کھئے جنائیا۔ ٹھگ چور یار بن کے لاون دا، ٹھگی تیرے نال کمائیا۔ تون کیوں سٹا بے گمراہ، تیری غفلت مُریداں مُرشد کدے مات نہ بھائیا۔ چیتن ہو کے نین کھلا، اکھ اپنی پڑدہ لاپیا۔ سرشٹ سبائی بھری مات گناہ، ست سروپ

نہ کھئے سہائیا۔ اتم ہندی دسے فنا، پار کنارہ نظر کیسے نہ آئیا۔ رہبر بن اک خدا، خالق خلق ویکھ چائیں چائیا۔ تیرے بردے تیتھوں ڈردے
 تیرا راہ رہے تکا، تقوا تیرے اُتے ٹکائیا۔ زرویر ہو کے پھڑ بانہ، پکڑ بانہوں گلے لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو
 دینا ساچا ور، مہر نظر آپ اُٹھائیا۔ مہر نظر آپ اُٹھاوانگا۔ زرویر ہو کے ویکھ وکھاوانگا۔ کلجگ کوڑا قہر مٹاوانگا۔ بھیو ابھیدا اپنا حُکم
 ورتاوانگا۔ ہو کے گمبھیر گہر کھیل وکھاوانگا۔ جس نوں کھندے لاہور، تِس اپنا رنگ رنگاوانگا۔ جس دا سمجھیا نہ کیسے کوئی طور، طبع
 اپنی آپ جناوانگا۔ جس منزل سکیا کوئی نہ بہڑ، تِس مندر سوہیا پاوانگا۔ جس چڑھیا نہ کوئی گھوڑ، سو اسو آپ دوڑاوانگا۔ جوتی جوت
 سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سُلطان اک اکھاوانگا۔ سچ سُلطان اک اکھاوانگا۔ کلجگ نام اک پرگٹاوانگا۔ آب
 حیات جام پیوانگا۔ ساچی عادت اک درساوانگا۔ عبادت اکو اک پڑھاوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سانجھا پیر اک
 اکھاوانگا۔ سانجھا پیر پرہو اکھوائے گا۔ گہر گمبھیر ویس وٹائے گا۔ جن سر سر حُکم ورتائے گا۔ بن زنجیر ہتھ لیائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائے گا۔ ساچی کرنی پرہ کماویگا۔ کل اتم ویکھن آویگا۔ ساچا بنک دوار سہاویگا۔ ڈنک اکو نام وجاویگا۔
 راؤ رنگ میل ملاویگا۔ بھکت بھگونت آپ اُٹھاویگا۔ ساچے سنتاں جوڑ جڑاویگا۔ گرمکھاں لا انگ، انگیکار گود بہاویگا۔ گرسکھاں بنا بنت،
 ساچی دھار اک جناویگا۔ لکھ چوراسی بن کے کنت، کنت کنتوبل سوہیا پاویگا۔ گڑھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم اک درساویگا۔ بودھ
 اکادھا بن کے پنڈت، وِدی اکو نام پڑھاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سیس جگدیش ہتھ ٹکاویگا۔ سیس جگدیش ہتھ
 ٹکائے گا۔ کھیل ویکھ پیس پیس، بابھی تبادلہ آپ کرائے گا۔ کلجگ ستجگ ستجگ کلجگ دوویں اک دوجے دی منن حدیث، حضرت اپنا
 میل ملائے گا۔ پرہ ملن دی آکے کوئی نہ لائے فیس، فیصلہ اکو وار کرائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور،
 مُرید مُرشد اپنے گہر بہائے گا۔ مُرید مُرشد بھکت بھگوان اکو دھار، دھرنی دھرت دھول دئے وڈیائیا۔ کِریاندھ ٹھاگر سوامی کھیل کرے کرتار،
 کرتا پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ سنت ساجن گرمکھ گرمکھ ہرجن ساچے لئے اُہار، بھیو ابھیدا اچھل اچھیدا آپ کھلائییا۔ ست ستوادی برہم
 برہمادی شبدا گرو آد جگادی سیس ہتھ دستار، مہروان نوجوان سر اپنا ہتھ رکھائییا۔ ڈھر دا دیوے اکو دان، صدق صبوری سچ ایمان،

دھرم گنڈھ آپ پوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اگی چیرے بے نظیرے لاتصویرے گنی گہیرے
 اپنے نال ملائیا۔ اگی کہن اوہ کیہڑی اگی، اک وار دے سمجھائیا۔ در تیرے تے منگی بھچھی، بھچھیا دیدے ماہیا۔ تیری دھار سب توں
 تکھی، سمجھ کیسے نہ آئیا۔ بیتدی جائے ویہویں متی، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سیکھیا اک
 درڑائیا۔ میری اگی ایکو اک، دوئے دھار مات چلائیا۔ جس دا لیکھا گوبند گیا لکھ، لکھت بھوکھت سر سے وچ زڑھائیا۔ تس دا کھیل کیسے نہ
 آئے دس، لکھ چوراسی نیتر بند کرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہروان بے پرواہیا۔ ساچی سیکھی
 دسے آپ، پرہ اپنی دیا کھائیا۔ جنہاں پُرکھ اکال مائی باپ، پتا پوت گود اٹھائیا۔ جنہاں اکو آتم پر ماتم دتا جاپ، دوجی کری نہ کوئی پڑھائیا۔
 جنہاں نظری آیا ساکھیات، نیتر نیناں درس کرائیا۔ تنہاں پار کرائے جگت جماعت، ساچا میلا سہج سُبھائیا۔ ڈھدرگاہی دیوے دات، وست
 اگم آپ ورتائیا۔ ملے وڈیائی کائنات، نو نو چار وجے ودھائیا۔ جگ جنم دی پوری آس، ترسنا میٹ مٹائیا۔ سمرتھ ہو کے دیوے ساتھ،
 مہا اکتھ پڑھائیا۔ کھیوٹ ہو چلائے راتھ، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہروان بے پرواہیا۔ مہروان کرے
 کھیل کرتار، ہر کرتا دیا کھائیا۔ جگ چوکڑی دا لاپے ادھار، قرضہ مقروض جھولی پائیا۔ اکیاں بٹھ سچی دستار، دستا گرمکھ دئے بنائیا۔
 دو اک دا سدا پیار، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ اک دو دا سانجھا گھر بار، جگت نیتر نظر کیسے نہ آئیا۔ دو اک دا سدا اختیار، دو جہاناں
 حکم ورتائیا۔ اک دو دا کھیڈ اپار، نرگن سرگن کھیل کرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، بندھن اکو
 اک رکھائیا۔ اگی کہن پرہ ایکنکار، بٹھ تیرے وڈیائیا۔ ساری سیکھی تیرے چرن دوار، دوجا دھام نہ کھئے وکھائیا۔ پریم پریتی تیری تکھی
 دھار، کھنڈا کھڈگ پوہ نہ سکے رائیا۔ نیتر پیکھی تیری جوت نراکار، نرؤیر روپ نظری آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 اکو دینا ساچا ور، ملے تیری سرنائیا۔ ساچی سیکھی کراں تیار، طاقت اپنی وچ ٹکائیا۔ چار ورن دا اک پیار، چار جگ دی گنڈھ
 بندھائیا۔ چار بانی دا اک جیکار، چارے کھانی دیاں جنائیا۔ چار کنت دا اک ادھار، چار یاری ویکھ وکھائیا۔ چوتھے گھر دیواں واڑ، پہلا
 ہلارا اک جنائیا۔ جس دے پچھے زلدے گئے جگت سنسار، جگ چوکڑی ڈھونڈ ڈھونڈ ڈھونڈیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ سو مہروان کرپا کر کے

دیوے ایکا وار، مہر نظر اک ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ سر رکھے ہتھ پُرکھ اکال، اکل کل دھاری دیا کمائیا۔ مُردے مُرید مُرشد دیوے زوال، جوانی جو بن نال ملائیا۔ سب دا حل کرے سوال، سوالیاں جھولی دئے بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان۔ سچکھنڈ نیواسی ہو آپ مہروان۔ جگت اداسی میٹ جہان۔ جم کی پھاسی توڑے کان۔ گُرمکھ سواسی بچائے آن۔ منڈل راسی کھیل مہان۔ ساچی گھاٹی چاڑھے بھگوان۔ کایا باٹی امرت پیائے آن۔ آتم پرما تم بن کے ساتھی، بھاگ لگائے مندر مکان۔ نرگن جوت اک پرکاشی، پرکاشوان ہووے نوجوان۔ آلس نندرا در توں ناسی، کوڑی کِریا مٹے نشان۔ جن بھگتاں وکھاوے اک پرہاتی، پرہہ کِریا کرے مہان۔ جس دی نانک نرگن گائی آرتی، سو آرتی گُرمکھاں گائے ہو مہروان۔ جس دا علم کوئی نہ سمجھے اُردو ہندی گُرمکھی فارسی، عبارتی وچ لکھیا نہ جائے جہان۔ سُنو تعارفی، کھیل کرے بھگوان سفارشی، اپنا نام نال رکھائیا۔ بھارتی بنے اک ودھان، مہابلی دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، مُرید مُرشد لئے پھڑ، پھڑ اپنے نال ملائیا۔ مُرید کہے جے مینوں پھڑنا، تینوں سچ دیاں جنائیا۔ میں تیری چھاتی اُتے چڑھنا، بل تیرا تیرے وچوں کڈھائیا۔ اپنے حق بدلے تیرے آگے اڑنا، بھے بھو نہ کئے رکھائیا۔ جے پرہو توں غصہ کرنا، مینوں پہلوں دے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرے آگے منگ منگائیا۔ مُرشد کہے مُرید آکول، تیرے نال میری وڈیائیا۔ میں تیرا مٹاں بول، اپنا بول تیری جھولی پائیا۔ دوہاں وچ پریم پریتی دا مچیا رہے گھول، کشتی ہندی رہے واہو داہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر و جاون ڈھول، ڈنکا اکو ہتھ اُٹھائیا۔ سچ دوارا دیواں کھول، خالق خلق دیاں سمجھائیا۔ تیرے نال کدے نہ ماراں رول، رول دیواں سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دی دھار دئے جنائیا۔ جگت رولیں کیوں بن کے مؤلا، مؤلوی تیرے تینوں رہے بھلائییا۔ غریباں کولوں کیوں کریں اوہلا، جنہاں اندر تیری دھار دھار وچ تار نہ کئے ہلائییا۔ جنہاں دے ہتھ انجیل قرآن پھڑایا ڈولا، تیری ڈولی چُک کے بھجے جاندے واہو داہیا۔ اوہناں دے سر وچ مار پؤلا، پاگل تینوں بیٹھے بھلائییا۔ جیہڑے تیرا گیت گاؤندے ڈھولا، ڈھول بن کے مل ماہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا ور، مُرید

تیرے آگے منگ منگائیا۔ واہ مُرید میرے مُرشد، مُرشد مُریدان رہا بنائیا۔ میں تیرا پردا دیکھیا شدہ، شوڈر دیکھی جگت لوکائیا۔ تیرے اندر وڑ کے بھیو کھلاواں گجھ، گجھی رمز لگائیا۔ تُوں مینوں لیا بُجھ، میں پڑدہ دتا اٹھائیا۔ جو کُچھ سو تیری جھولی پایا تڈھ، دتی مان وڈیائیا۔ مُلاشیخ مسائکاں اوڈھ گئی پُگ، پُختہ حُکم اک سُنائیا۔ آگے کوئی نہ سکے اٹھ، سِر سکے نہ کوئی چُکائیا۔ پاربرہم پتپریشور غریب نائیاں اُپر گیا تٹھ، تُلہا نام بیڑی جگت ساگر اکو رہا چلائییا۔ در در گھر گھر جا کے اوہناں لئے پُچھ، جو بیٹھے دھیان لگائیا۔ پھڑ بانہوں کہے اٹھ لاڈلے پُت، کھتری براہمن شوڈر ویش ذات پات مذہب ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اپنی گودی لئے چُک، چُک گودی خوشی وکھائیا۔ جنم کرم دی میٹے بھکھ، بھکھیاں سُکھ اُچائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، آگے بدلے اپنا رُخ، رُخصت سب دی بند کرائیا۔

* ۵ کتک ۲۰۲۰ بکرمی لال سنگھ دے گرہ ہیر ضلع جالندھر *

گرمکھ خواہش رہی کوک، کوک کوک سُنائیا۔ تیرے وچھوڑے دتا پھوک، تن ماٹی بہسم کرائیا۔ بے پرواہ کیوں سُنّا گھوک، کروٹ اپنی نہ کوئی بدلائیا۔ لبھ لبھ تھکے چارے کوٹ، دہ دشا بھجے واہو داہیا۔ کی پتا بن کے بھلے پوت، پتت ادھاری تینوں رحم کوئی نہ آئی۔ تڈھ بن لاپے نہ کوئی ساڈی بھوکھ، بھکھیاں بھکھ نہ کھئے گوائیا۔ کی ہویا جے تینوں سُکھ، ساڈا دُکھ تیری درد نظری آئی۔ مہروان ہو چھپایا مُکھ، نیتز نین نہ کھئے اٹھائیا۔ بے شک تُوں وڈا ہو کے جائیں رُس، ہوں بالک نکے تیرا دھیان لگائیا۔ جناں چر نہ گودی لئیں چُک، روئیے پٹیئے اکھیئے سُنئیے دیئے اک دُہائیا۔ گہر گمبہر بے نظیر اپنی غفلت وچوں اٹھ، پردہ اپنا دے چُکائیا۔ غریب نائیاں آ کے پُچھ، پچھلا لیکھا تیری جھولی پائیا۔ جے تیرے کول نہیں کُچھ، سانوں اکو وار دے سمجھائیا۔ رسنا بول کہہ دے ناٹھ تٹا پیو پُت، پتا پوت گنڈھ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ گرمکھ ویکھ جگت نمانے، لبھ لبھ تھکے دھرت سبائیا۔ تُوں سُنّا بانہ دے سِرہانے، آگھ پلک نہ کھئے کھلائییا۔ نو سؤ چرانوے چوکڑی جُگ وہانے، بیتی جگت لوکائیا۔ لکھ چوراسی بھوں بھوں رسنا

جہوا کھا کے کھانے، کھا کھا شکر نہ کھئے منائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ مندے رہے تیرے بھانے، بھانا تیرا سر ٹکائیا۔ تُوں بنیا رہوں بے پہچانے، پہچان وچ کیسے نہ آئیا۔ سُنے سُنائے گاؤندے رہے تیرے گانے، تیرے مُکھوں سُن کے بول خوشی نہ کھئے منائیا۔ بندے رہے نمان نمانے، ننان ننانے رُوپ وٹائیا۔ کلجگ اتم ٹھوکران کھا کھا نیکے بالے بنے وڈے سیانے، سمجھ تیرے وچوں پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، گھر ملنا سہج سُبھائیا۔ لہ لہ تھکے جنگل جوہ، پہاڑ ٹلے پریت پھیرا پائیا۔ پُٹھے لٹکے وچ کھوہ، کھلڑی تن تیرے بھیٹ چڑھائیا۔ تیری آواز نہ نکلی اک ہو، اٹا ہو اللہ ہو تیری سمجھ کیسے نہ آئیا۔ بے پرواہ ہُن تُوں آئیوں ساڈی جوہ، چاروں کُنٹ گھیرا رہے پائیا۔ جنان چر نہ کہیں میں تہاڈا رُوچ، رُوچ ہو بہو تیرا نظری آئیا۔ جے سانوں شہادت دیویں میرے در تے کھلوتا دھرو، دھرو کوئی نہ ملی وڈیائیا۔ تیرے چرن نہیں تکنے نہ تگنا منہ، مکھ چرن اکو نظری آئیا۔ جنان چر اندر وڑ کے ساڈے نال نہ جاویں چھوہ، شہنشاہ سانت کھئے نہ آئیا۔ اسیں تیری کیسے کولوں نہیں سُننی سوہ، پرتکھ ہو کے درس دینا دکھائیا۔ بالک بن بنے ممنوع، مُحبت تیرے نال رکھائیا۔ تیرا آفتا بے نور سدا تطوع، غرُوب رنگ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اک وکھاؤنا اپنا گھر، جس گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ لہ لہ تھکے چار جگ، تینوں لجا ذرا نہ آئیا۔ روٹی کاٹھ کھانا چگ، ترسنا ترپت اک کرائیا۔ لوکات پھردے رہے لک لک، پڑدہ اپنے اُپر پائیا۔ کلجگ اتم پریم پریتی اندر گئے اُٹھ، تیرا بل نال رلائیا۔ لُکیا رہن نہیں دینا اندر کایا گٹھ، پڑدہ اپنا دے چُکائیا۔ وچھڑیاں کولوں وچھوڑا پُچھ، وچھوڑے کولوں پُچھ جدائیا۔ سسے اُتے ہوڑا پُچھ، ہوکا دیوے لوکائیا۔ ہاہا کہے میں گیا بس، ہر کا بھیو کوئی نہ آئیا۔ پرہو ہنگ تیرا مڈھ، برہم تیری شاخ چلائیا۔ بن ہنگ برہم تُوں رہیں ٹنڈ، تیری شاخ پت ڈالی نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اک دینا سچا ور، جس گھر وجے سدا ودھائیا۔ لہ لہ تھکے آئی تھکاوٹ، سنسا دُور نہ کھئے کرائیا۔ نرگن تیری سرگن ویکھ بناوٹ، پنج تت نیتر نین تکائیا۔ جگت پیار سارے دیندے دعوت، پروہنا چاری جگت لوکائیا۔ گھر کدی کیسے نہ سدیا صحیح سلامت، صاحب ستگر بے پرواہیا۔ کلجگ انت غریب نمانیاں نوں اکو لائی علامت، اولڑی ریت دتی سمجھائیا۔ جنان چر بانہوں پھڑ ایتھے اوتھے نہ دئیں ضمانت، سر ہتھ رکھ نہ ہوئیں سہائیا۔ اسیں تیری جھولی پئی تیری امانت، امانت وچ کریں خیانت تیری

ہووے نہ کھئے وڈیائیا۔ مۆرکھ مۆڑھ مُگدھ نہ ویکھ اگیانت، گیان تیرا چرن ملے سرنائیا۔ بے شک نرگن نرؤیر تون بے پہچانت، پہچان اپنی جن بھگتاں آپ دوائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک وکھاؤنا سچ گھر، جس گھر بہہ کے تیرا درشن پائیا۔ لبھ لبھ تھکے تینوں بھال، بھالیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ راجے رانے کر کنگال، در درویش در در دھکے کھائیا۔ بن تیرے حل نہ ہویا سوال، سوالی بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ جگ چوکرئی پیتے کال، کال نگارا سب دے سر تے گیا وجائیا۔ سچ ملی نہ کیسے دھرمسال، گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے دھیان لگائیا۔ گوبند کہا مُریداں پُچھے مُرشد حال، وڈ داتا وڈ وڈیائیا۔ سو ویلا وقت سہنجنا ہویا تیرے نال، سوبھاونت رت تیری سہائیا۔ اٹھ ویکھ اپنے لاڈلے لال، لالی مستک رہے چڑھائیا۔ کی ہویا جے جگت کنگال، کنگالی غریبی تیری وڈی وڈیائیا۔ جے لگی پریتی نبھ تیرے نال، دو جہاناں دی شہنشاہی ساڈے کم کیسے نہ آئیا۔ تیرا در سچی دھرمسال، دھرم دوارے خوشی وکھائیا۔ آپرہ دے اپنا جمال، نوری درس اک درسائیا۔ تن ماٹی خاکی تیری جھولی دتا ڈال، تیری ذاتی تیری ذات وچ چھپائیا۔ نہ کوئی جانے علم صفاتی، نہ کوئی بھیو چُکائے نباتاتی، جے تون مل جائیں اک جماعتی، اکھر پڑھن کوئی نہ جائیا۔ لہنا دینا چُکے سندھیا پرہاتی، واہ وڈے صاحب نکیاں منیں آکھی، تیری کھل جائے اندروں تاکی، ساقی اکو نظری آئیا۔ لہنا کوئی نہ رہے باقی، تون ہی پتا تون بنیں ماتی، مٹے رین جگت اندھیری راتی، چند چاندنی اک چمکائیا۔ جن بھگتاں دی ایہو خواہشی، ملے میل پُرکھ ابناشی، کایا منڈل پوے راسی، جگ جنم دی مٹے اداسی، ساچا ساتھی اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا دھر دی آگئی داتی، داتا دیاوان ہو مہروان مُحبت اپنے نال رکھائیا۔

نہ بدل نہ اوہ بدلی، بدلہ دیون آپ پرہہ آئیا۔ دو جہاناں بن کے عدلی، عدالت اک سمجھائیا۔ جتھے قتل گاہ نہ کوئی قتلی، مقتول روپ نہ کھئے دکھائیا۔ اوہ دھار اگنی پتلی، پڑیدار بھیو دکھائیا۔ بھہ بہیانک جنائے خطری، خطرہ میٹے جگت لوکائیا۔ سچ دواویوں آپے اتری، پچھم دشا پھیری پائیا۔ گرمکھ ٹپکا کے کایا بدلی، کایا کایا وچوں دکھائیا۔ نور نورانی دھار شکتی، شکل اکم جنائیا۔ جگ جنم دی جنہاں لیکھے لگی بھگتی، تنہاں بھگوئی سیو کمائیا۔ اپہ کھیل کرے پرہہ عرشی، عرشی پریم بتھہ وڈیائیا۔ جوتی نور کرکے درسی، اکم دھار پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گرمکھ رہے اڈول، پڑا پڑی گیر بھوائیا۔ ناویں جنم ٹھگ چور، چوری پچھے گیا ڈول، دھیرج دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ ایسے کارن ستگر پرگٹ ہویا کول، آپ اپنا روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن دھر دا لیکھا رہا جنائیا۔ پرگٹ ہو کے آئے نیڑے، نظریں روپ دکھائیا۔ اندر وڑکے بٹھے بیڑے، باہروں کھیڑے رہا ڈھاسیا۔ جنہاں کہا پرہہ تیرے تیرے، تیرا میرا بھو چکائیا۔ سنگھ تارا بنیا پھیر شیرے، جس ویلے شیر ستگر نظری آئیا۔ اوکھے گھاٹ آپے بھڑے، بھڑی سنے ڈہائیا۔ پھڑ چڑھائے اپنے پوڑے، پوڑا ڈنڈا اک لگائیا۔ گرمکھ گرسکھ ہرجن بھگت وینہدی دھار کدے نہ روڑھے، ڈبدے لے ترائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، مہروان مہروان مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ گرمکھ پیار ستگر شنکار، اٹھاراں بہار بناسپت سیو لگائیا۔ حکمے اندر کر تیار، تیاری اکو روپ سمجھائیا۔ ستگر اتوں آپا وار، اپنی وست جان پرائیا۔ صاحب ستگر اپنی بھیٹا لے چاڑھے، گھر دیوے مان وڈیائیا۔ شبد شہید شہادت اکو وار، دو جی دھار تلوار نہ کھئے اٹھائیا۔ اجمیر شہر نہیں اوہ اج دی مہر، جس مہر وچ گرمکھ نگری سو بھا پائیا۔ تھوڑا جہا ہیر پھیر، شبد وچوں شبد لے پرگٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بن ستگر بن گرمکھ پیار دو جہا شنکار آد جگاد نہ کسے کرائیا۔

* ۵ کتک ۲۰۲۰ بکرمی گیان سنگھ دے گرہ سُرخ پُر * *

سچکھنڈ نواسی دُھر فرمان، دو جہان خوشی منائیندا۔ پرگٹ ہووے شبد گرو بلوان، شاہ پاتشاہ اپنا حُکم ورتائیندا۔ نرگن نُوَر جوتی جوت جگے مہان، آکاش پرکاش سوہیا پائیندا۔ سچکھنڈ دوار سہائے سچ مکان، محل اٹل ڈیرہ لائیندا۔ دُھر دا دیوے اک گیان، پُری لوء برہمنڈ کھنڈ آپ پڑھائیندا۔ وشن برہما شو کرن دھیان، نیتر لوچن نین سرب کھلائیندا۔ ترے پنج در تے منگے دان، سچ بھکھاری رُوپ وکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نیوں نیوں کرن سلام، سجدہ سیس جھکائیندا۔ پروردگار تیرا الہی پیغام، پیغام اکو سوہیا پائیندا۔ نرگن سرگن ہو پردھان، ساچی بھجھیا اک ورتائیندا۔ جگ چوکرئی کھیل مہان، ستجگ تریتا دواپرکلجگ آپ کرائیندا۔ لکھ چوراسی آتم پرما تم کھول مکان، پاربرہم برہم اپنا بھیو چکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، دُھر سندیسہ اک پرگٹائیندا۔ دُھر سندیسہ ہر نرنکار، سو پُرکھ نرنجن آپ پرگٹائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن کھیل کرے کرتار، قُدرت قادر ویکھ وکھائیا۔ ایکنکارا جودھا سورپیر بلکار، بلدھاری ویس وٹائیا۔ آد نرنجن نُوَر اُجیار، جوتی جوت کرے رُشنائیا۔ ابا نشی کرتا ٹھانڈا دربار، درگاہ ساچی اک سہائیا۔ سِری بھگوان سچ نشان دئے ہُلا، دھرم نشان اک اُٹھائیا۔ پاربرہم پرہ ویکھ کھول کواڑ، لکھ چوراسی انتر آتم تاکی لاپیا۔ پائے سار بہتر ناڑ، پنج تت پڑدہ آپ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ دُھر سندیسہ کلجگ انت، سو ستگر آپ جنائیا۔ کھیلے کھیل سِری بھگونت، پاربرہم وڈی وڈیائیا۔ لیکھا جانے آد انت، جگ کرتا بھیو چکائیا۔ پکر اُٹھائے ساچے سنت، ہرجن میلے سہج سُبھائیا۔ نام جنائے منیا منت، من کا منکا آپ بھوائیا۔ ناطہ جُڑائے نارکت، آتم پرما تم سوہیا پائیا۔ چولی چاڑھے رنگ بسنت، کایا اُتر کدے نہ جائیا۔ مہا جنائے آپ اگت، لیکھا لکھت وچ نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دُھر فرمانا اک سمجھائیا۔ دُھر فرمانا دیوے آپ، پرہ اپنے ہتھ رکھ وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا کردے گئے جاپ، سو پُرکھ نرنجن حُکم ورتائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی ستجگ تریتا دواپرکلجگ آتم پرما تم سچا پاٹھ، پوجا ایشٹ دیو گر سوامی اکو اک سمجھائیا۔ کایا تت سروور اکو تیرتھ تاٹ، گھاٹ کنارہ دئے جنائیا۔ محل اٹل نرمل نُوَر جوت پرکاش، دیا باقی کھلا پاتی اک ٹکائیا۔ سدا سہیلا اک اکیلا ہر نرنکار وسے ساتھ، نت نوت اپنا سنگ نبھائیا۔ کلجگ

انت میٹے اندھیری رات، پتہر میسور اپنا پھیرا پائیا۔ دیوے سہارا انا تھان ناتھ، دین دیاں دینن اپنے گلے لگائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ نرگن سرگن چلائے راتھ، بن رتھوہی سیو کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ سندیسہ اک درڑائیا۔ سچ سندیسہ ایکنکار، اک اکلآ آپ جنائیندا۔ کلجگ انت کرے خبردار، بے خبر خبر آپ سنائیندا۔ وشن برہما شو نیترا اکھ لو آگھاڑ، لوچن سب دے آپ کھلائییندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چار کنت دہ دشا کرو وچار، سرشٹ سبائی ساچا ہر روپ نظر کھئے نہ آئیندا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن گئی ہار، ہر کا روپ نیترا نین درس کھئے نہ پائیندا۔ چارے بانی چارے کھانی کر کر تھکی گیان، آتم پر ماتم میل نہ کھئے ملائییندا۔ اٹھسٹھ تیرتھ جیو جنت کر کر تھکے اشنان، دُرم ت میل نہ کھئے دھوائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر سندیسہ نر نریشا ایکنکار اک درڑائیندا۔ دُھر فرمانا سُنو میت، جگ چوکری ربا جنائیا۔ آد پُرکھ دی آگمی ریت، کوئی سمجھ سکے نہ رائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دس کے گئے ٹھیک، شبد نشانہ اک جنائیا۔ صدی چودھویں جائے بیت، چوڈاں طبق دین دُہائیا۔ چوڈاں لوک نہ رہن اتیت، ست سروپ نہ کھئے سائیا۔ کرے کھیل پرہو انڈیٹھ، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ لگھ چوراسی ویکھے کوڑا ریٹھ، گھٹ گھٹ اندر پھول پھولائیا۔ پھرے دروہی مندر مسیت، شودوالے مٹھ گرودوار دین دُہائیا۔ ساچی صدق صبوری رہے نہ کوئی نیت، نیتوان ساچا مارگ کھئے نہ لائیا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتا کوڑی کریا من سب دا کرے پلیت، انتر آتم بوجھ نہ کھئے بوجھائیا۔ جھگڑا پئے اوچ نیچ، ذات پات کرے لڑائیا۔ چار ورن کھتری براہمن شوڈر ویش سچ کرائے نہ کھئے پریت، ناطہ اک نہ کھئے جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا لیکھا اک سمجھائیا۔ دُھر فرمانا دتے پس پس، صدی بیسویں بھو چکائیا۔ ساچا کلمہ نظر نہ آئے کوئی حدیث، حضرت کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ چار کنت دہ دشا پرکھنہارا سب دی نیت، گرہ مندر کھوج کھوجائیا۔ چھتر جھلے نہ کیسے سیس، راج راجان شاہ سلطان بیٹھے ڈھیریاں ڈھاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر سندیسہ اک سنائیا۔ دُھر سندیسہ اتم کل، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ کرے کھیل پرہہ اچھل اچھل، ول چھل دھاری کھیل کھلائییندا۔ جوتی شبدی آپے رل، نرگن نرگن اپنی کار کھائییندا۔ سچ سنگھاسن بے مل، سمبل اپنا ڈیرہ لائیندا۔ پاوے سار جل تھل، اچے ٹلے پربت کھوج

کھوجائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ اتم بھیو چکائیندا۔ کلجگ اتم دھر سندیسہ، سو
 پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ کوڑی کِریا میٹے ویسا، کلکاتی رہن نہ پائیا۔ ست سرُپ ہوئے پرویشا، دھرنی دھرت دھول ملے وڈیائیا۔ چار ورن
 اکو اک سندیسہ، ست فرمانا آپ سمجھائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال نیتر لوچن ہر بھگتاں پیکھا، نچ گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ الکھ اگوچر اکم اتھاہ
 کھیلے کھیڈا، بن کھلاری پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس نوں مندے گئے اپنا نیتا، نر نرنکار سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ اتم اپنا حکم جنائیا۔ کلجگ حکم دیوے ٹھاکر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ لکھ چوڑاسی
 ویکھے ڈونگھے ساگر، بھوری دھار پار نہ کھئے کرائیا۔ ساچے در ملے نہ کیسے آدر، چار کُنٹ ہوئے ہلکائیا۔ سچ پرکاش نہ کایا گاگر، ساڈھے تِن
 ہتھ اندھیرا چھائیا۔ نرمل کرم کرے نہ کوئی اُجاگر، دُرمت میل نہ کھئے دھوئیا۔ سُرپیر دِسے نہ کوئی بہادر، جو ہر مندر چڑھ کے ہر جو
 درشن پائیا۔ من واسنا دہ دشا پھردے بانر، بندرابن سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 ویکھے خلق خُدائیا۔ خلق خُدائی ویکھے مخلوق، پروردگار بے پرواہیا۔ نو نو چار نہ کھئے سلوک، ورن برن پئی لڑائیا۔ پھری دروہی چارے
 کوٹ، چوڈاں طبق رہے گر لائیا۔ نظر نہ آئے کوئی سچا پُوت، پتا گود نہ کھئے سہائیا۔ گھر گھر دِسے جوٹھ جھوٹھ، کوڑی کِریا ڈیرہ لائیا۔ مایا
 ممتا لگی بھوکھ، ترسنا روگ رہا سنائیا۔ آتم پرما تم مل کے بائے کوئی نہ سوکھ، سکھ آتم نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر گھٹ ویکھے تھاوں تھائیا۔ کلجگ اتم ویکھن آیا، پاربرہم وڈی وڈیائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ترے گن مایا،
 پنج تت اگتی رہی جلائی۔ ساچا مندر نہ کھئے سہائیا۔ گیت گوبند نہ کھئے لائیا۔ ساچے مندر چڑھ کے درس کیسے نہ پایا، رسنا جہوا بتی دند
 ڈھولے رہے گائیا۔ پرمانند نہ کھئے سمایا، نجانند رس نہ کھئے چوائیا۔ بھانڈا بھرم نہ کھئے بھٹایا، دوئی دویتی نہ کیسے مٹائیا۔ دُھن آتمک راگ کیسے نہ
 گایا، انحد راگ نہ کھئے سنائیا۔ آتم جوت نہ کیسے رُشنا یا، دیا باقی نظر کھئے نہ آئیا۔ کمالپاتی سیج نہ کھئے ہنڈایا، لکھ چوڑاسی نیتر رووے
 مارے دھابینا۔ پُرکھ ابناشی گھر درس کیسے نہ پایا، نچ نیتر نین اکھ کھلائی۔ جگت واسنا جگت ہلکایا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر گھٹ اپنا پھیرا پائیا۔ ہر گھٹ ویکھے ہر گوپال، بے پرواہ کھیل کھلائی۔ لکھ چوڑاسی وچوں گُرمکھ

ملے لال، جس جن اپنا بھیو چکائیندا۔ چارے کھانی وچوں بہال، ساچے ہانی شبد میل ملائیندا۔ ست سرؤپی بن دلال، دو جہاناں ونج کرائیندا۔ حقیقت جان حق حلال، لاشریک کھوج کھوجائیندا۔ کایا مندر اندر سچی دھرمسال، دھرم دوارا اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجگ انت سری بھگونت دھر فرمانا ساچا رانا ایکنکارا آپ جنائیندا۔ کلجگ انت سری بھگوان، دو جہان شبد جنائیا۔ وشن برہما شو دئے گیان، سُرپت اند کروڑ تیتیس کرے پڑھائیا۔ گر اوتار کرو دھیان، وڈ دھیانی دھیان وکھائیا۔ پیر پیغمبر کلمہ دے کلام، سچ پیغام اک سمجھائیا۔ آد جگاد ظاہر ظہور اک امام، پروردگار نور الایہا۔ وسنہارا حق مقام، مقامے حق ڈیرہ لائیا۔ سچکھنڈ دوار سچ مکان، ست ستوادى سوہیا پائیا۔ تھر گھر کھول اک دکان، گھر گھر وچ دئے وڈیائیا۔ شبدی ست کر بلوان، سچ دوارے دئے ٹکائیا۔ دھر سندیسہ نوجوان، سو پُرکھ زرنجن آپ سمجھائیا۔ کلجگ انت نو کھنڈ پرتھی ست دیپ ویکھ مار دھیان، اتر پورب پچھم دکھن پھیرا پائیا۔ لیکھا جان زمیں اسمان، برہمنڈ کھنڈ جیرج اند اُتُبھج سینج اپنا حکم ورتائیا۔ آتم پرما تم بن سب دا کابن، گوپی اکو نور نظری آئیا۔ دھرم وکھا دھر نشان، دو جہاناں آپ جھلائی۔ ساچا دس اک اسلام، منتر سچ اک پڑھائیا۔ کوڑی کریا چھڈ دیو جہان، مایا ممتا ہوئے ہنگتا کم کیسے نہ آئیا۔ بھکھا ننگتا کرے پروان، غریب نانیاں ملے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ اتم ویکھ وکھائیا۔ کلجگ اتم کھیل کرتار، کرتا پُرکھ آپ کرائیندا۔ جوتی جامہ لے اوتار، کل کلکی پھیرا پائیندا۔ سمبل وسے دھام نیار، بھیو ابھیدا سمجھ کھئے نہ آئیندا۔ شبد سندیسہ دیوے ایکا وار، نر نریشا حکم ورتائیندا۔ دیس پردیساں کرے خبردار، آلس نندرا سرب گوائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ اتم ویکھ وکھائیندا۔ کلجگ اتم ویکھے حال، جیو جنت رہے گر لائیا۔ سب دے سر تے کوکے کال، کال نگارا ڈنک وجائیا۔ ستگر شبد دسے نہ کیسے نال، کایا مندر خالی دین دُبا ئیا۔ ویلے انت کرے نہ کوئی پرتپال، سپس ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ بن ہر نامے سارے ہوئے کنگال، خالی جھولی رہے وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گر اوتار پیر پیغمبر سارے ربا اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اٹھو کھولو اکھ، سو پُرکھ زرنجن آپ جنائیندا۔ مات لوک جو مارگ آئے دس، جگ چوکڑی راہ جنائیندا۔ کلجگ جیو سارے گئے تھہ، رہبر

نظر کھئے نہ آئیندا۔ دھیرج جت نہ تیرتھ تھ، اٹھسٹھ نیتز نینان نیر وہائیندا۔ گنگا گوداوری جمن سُرستی نیتز نیر رووے اٹھ، ساتنک ست نہ
 کھئے ورتائیندا۔ سادھان سنتان ربا نہ دھیرج جت، ست سرُوپ نہ کھئے سمائیندا۔ ناڑ بہتر گھر گھر اُبلی رت، امرت میگھ نہ کھئے برسائیندا۔
 پردے پرہو کسے نہ جائے وس، وصل حق نہ کھئے کرائیندا۔ امرت آتم نَجھر جھرنائے نہ کوئی رس، مدھرا رس سرب پان کرائیندا۔ سری بھگوان
 نوجوان مہروان سب دے نالوں ہویا وگھ، گھر میلا نہ کھئے ملائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر،
 گر اوتار پیر پیغمبران کلجگ اتم کھیل آپ وکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو مار دھیان، نو نو چار اندھیرا چھائیا۔ سرِشٹ سبائی بھلا
 دھر گیان، سیکھیا سچ نہ کھئے سمجھائیا۔ چاروں کُنٹ کوڑ پردھان، جوٹھ جھوٹھ کرے لڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، بیو ابھیدا آپ جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھ لوکھات، اک دو جے ول نین اٹھائیا۔ سرِشٹ سبائی نو کھنڈ پرتھی
 چار کُنٹ ساچی دسے نہ کوئی جماعت، پئی نام نہ کھئے پڑھائیا۔ لیکھا لکھ کے آئے جو قلم دوات، کاغذ شاہی نال رلائیا۔ مورکھ مگدھ انجان
 دھر دی سنے نہ کوئی بات، گر منتر پرہہ پردے شبد نہ کھئے وسائیا۔ من واسنا نارہوئی کذات، گرت بیٹھی مُکھ چھپائیا۔ کوڑی کِریا
 ڈونگھا بھریا کھات، مورکھ ڈگن واہو داہیا۔ آتم پر ماتم دیوے نہ کوئی ساتھ، پاربرہم برہم میل نہ کھئے ملائیا۔ ساچے پتن پار اترے نہ کوئی
 گھاٹ، ماہی ملے نہ بے پرواہیا۔ چاروں کُنٹ اندھیری رات، ساچا چند نہ کھئے چمکائیا۔ مایا ممتا بھوگ بلاس، گھر سہاگی کنت نہ کھئے
 ہنڈائیا۔ جگت واسنا ویکھن راس، سُرتی شبدی گوپی کابن نہ کھئے نچائیا۔ صاحب سوامی کسے وسے نہ پاس، گھر میت نظر کھئے نہ آئیا۔
 گر اوتار پیر پیغمبر سارے ہوئے اداس، ہوکا لے لے رہے سنائیا۔ تیرا کھیل پُرکھ ابناش، پاربرہم پرہہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ہوں بالک نڈھ
 تیرے داس، جگ چوکڑی ایکا سیو کھائیا۔ تیرا سندیسہ دے کے آئے خاص، خواہش اپنی نال ملائیا۔ کلجگ اتم پرگٹ ہووے شاہو
 شاباس، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، ہر جو تیرے در سیس جھکائیا۔ گر اوتار
 پیر پیغمبر گئے جھک، نمسکار نمو نمو سجدہ سیس جھکائیا۔ پاربرہم پتہریشور پروردگار ساڈا پینڈا گیا مُک، کلجگ اتم ویلا آئیا۔ مہروان
 سری بھگوان تیرا بھانا کدے نہ جائے رُک، نہ کوئی میٹھ میٹھ مٹائیا۔ دو جہان تیری رکھ کے بیٹھے اوٹ، کلجگ انت پُرکھ اکال آوے پھیرا

پائیا۔ کرے پرکاش نرمل جوت، جوتی جوت نؤر رُشنائیا۔ دھرم دوارے وسے اکو کوٹ، دیوے بنک سچ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ تیرے در پرہہ الکھ، الکھ اگوچر اگم اتھاییا۔ نجہر دھار پرگٹ ہو پرتکھ، بیس بیسا تیرا راہ تکائیا۔ نرگن رُپ پُرکھ سمرتھ، شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔ جن بھگتاں دے اپنی وتھ، وست امولک اک ورتائیا۔ کلجگ اتم مارگ دس، ستجگ ساچا راہ چلائیا۔ کوڑی کِریا دے متھ، نام مدھانا اکو پائیا۔ سچ دوار کھول ہٹ، بن ونجارا ہٹ چلائیا۔ چار ورتاں اکو نام دس، دہ دشا کر پڑھائیا۔ ہر گھٹ سوامی پردے ہر گھٹ وس، ہر گھٹ اپنا ڈیرہ لائیا۔ امرت آتم دے رس، نجہر جہرنا اک جہرائیا۔ نرگن جوت کر پرکاش، اگیان اندھیر مٹائیا۔ کایا مندر اندر کر واس، سُرتی شبدی میل ملائیا۔ آتم سیجا کر بھوگ بلاس، آتم پرما تم اپنی گود بہائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر در بیٹھے سیس جھکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگن دان، صدی پسویں دھیان لگائیا۔ چوڈاں طبق ہونے حیران، چوڈاں لوک رہے گر لائیا۔ چوڈاں ودیا ملے نہ کیسے بھگوان، چوڈس چند نہ نؤر رُشنائیا۔ اک چار دا سمجھے نہ کوئی گیان، ایکنکار تیرا بھیو کھئے نہ پائیا۔ چوتھے بدھے نہ کوئی آن، چارے بانی چار کھانی سنگ نہ کھئے نیہائیا۔ داتے جودھے سورپیر نوجوان، تخت نواسی پُرکھ ابناشی تیری اوٹ اک رکھائیا۔ منڈل راسی تیرا کھیل مہان، تھر گھر واسی تیری اک سرنائیا۔ پُرکھ ابناشی تیری آن، سچکھنڈ نواسی تیری اوٹ اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دے ساچا ور، کلجگ اتم جیو جنت سادھ سنت ساچے مارگ دے لگائیا۔ کلجگ بھلے جیو گوار، پردے ہر نہ کھئے وسائیا۔ چار گنٹ دھواں دھار، جگت اندھیرا رہا چھائیا۔ گر کے شبہ نہ کھئے پیار، ایشٹ دیو نظر کیسے نہ آئیا۔ گر در مندر مسجد شودوالے مٹھ جگت سیاست کرے ہاباکار، بھگت وراست ہتھ کیسے نہ آئیا۔ کِریا کر کِریا دھار، کِریا پاندھ تیری اک سرنائیا۔ تیرے وچھڑے تیتھوں یار، آتم پرما تم گنڈھ نہ کھئے پائیا۔ کِریا کر ٹھاکر سوامی بند کواڑی کھول کواڑ، بجرکپائی گنڈا لاپییا۔ امرت رس دے ٹھانڈا ٹھار، نجہر جہرنا اک جہرائیا۔ انحد شبہ وجا سچے دھنکار، دھن آتمک راگ سُنائیا۔ گھر مندر دیا باقی دے بال، نرگن جوتی جوت رُشنائیا۔ اپنا مکھڑا نرگن نرؤیر دے وکھال، کیوں بیٹھا مکھ بھوائیا۔ تڈھ بن سوہے نہ کوئی کایا مندر سچے دھرمسال، کعبہ حُجرہ محراب تیرا نؤر نظر نہ آئیا۔ جوتی

جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دے ساچا ور، مُورکھ مُگدھ دے پڑھائیا۔ پاربرہم کی تیری مایا، بے انت تیری وڈیائیا۔ کلجگ جیو جگت بھلایا، تیرا ناؤں رسنا جہوا کہن کھئے نہ پائیا۔ کوڑی مایا ممتا وچ زلایا، ہوئے ہنگنا گڑھ ٹڑائیا۔ ساچی سنگنا دے میل ملایا، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ آتم پرما تم نہ کیسے سمجھایا، پاربرہم پرہ اپنا رنگ چڑھائیا۔ ساچا ناٹھ نہ کیسے بندھایا، پُرکھ بدھاتا اپنا گھر دکھائیا۔ کوڑی کریا جگت گایا، دھندا جھوٹھا جھولی پائیا۔ ساچا بندہ نہ بندگی لایا، بندنا اک نہ کھئے درسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دے سچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ منگی منگ تیرے دربار، دوئے جوڑ اک عرضوئیا۔ کریا کر پرہ سرجنہار، ایتھے اوتھے دو جہان ملے ڈھوئیا۔ سرشٹ سبائی کر پیار، دوئی دوت ڈیرہ ڈھاپیا۔ کھتری براہمن شودر ویش اکو مندر دے دکھال، کعبہ اکو گھر نظری آئیا۔ سچ دوار سوہے سچی دھرمسال، جس دوارے بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ در منگن شاہ کنگال، اوچ نیچ رہن کھئے نہ پائیا۔ شبد گرو بن دلال، جگت دلالی اپنے ہتھ رکھائیا۔ ناٹھ توڑ کال مہاکال، جن بھگت دے جنائیا۔ نرگن ہو کے چل نال، سرگن اپنی انگلی لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، جیواں بھلیاں بھرم بھلیکھا دے کڈھائیا۔ سری بھگوان پُرکھ سمرتھ، شاہ پاتشاہ آپ جنائیا۔ گر اوتارو پیر پیغمبرو جگ چوکڑی چلایا تہاڈا رتھ، ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہندائیا۔ نام ندھان دیندا رہا وتھ، وست اموک جھولی پائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی مارگ دس، دہ دشا شبد پڑھائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ دتا رس، نیر سیر رُوپ وٹائیا۔ جگ چوکڑی گئے لنگھ، نو نو چار پندھ مکائیا۔ کلجگ انت اندھیرا ویکھ اندھ، اندھکار ہویا سرب لوکائیا۔ وشن برہما شو اچی کوک سناون اپنا چھند، ڈھولا راگ اک جنائیا۔ کریا کر پرہو بخشنند، بخشنہار تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ترے گن مایا پیا پھند، پنج تت سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ آتم تیری دے رنڈ، پرما تم کنت نہ کھئے ہندائیا۔ تئی سکے نہ کوئی گنڈھ، گنڈھنہار کیوں بیٹھا مکھ چھپائیا۔ در دوارے منگی اکو منگ، کلجگ اتم آؤنا بے پرواہیا۔ ویس وٹاؤنا سورے سرہنگ، شہنشاہ اپنی دھار جنائیا۔ لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں پار لنگھ، سچ دوارے ڈیرہ لائیا۔ سیج سہنجی سچ وچھاؤنی پلنگ، پاوا چول نظر کھئے نہ آئیا۔ سرشٹ سبائی بے پرواہی انتر آتم گاؤنا اکو چھند، تون میرا میں تیرا دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ کلجگ کوڑا گیا ہنڈھ، ستجگ ساچا پریم مارگ اک لگائیا۔ کوڑی کریا دور کرنا گند،

امرت رس اک چکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، لکھ چوڑاسی دے سمجھائیا۔ لکھ چوڑاسی انت سمجھاوانگا۔ زرگنِ نرورِ ویس وٹاوانگا۔ ساچے در سوبھا پاوانگا۔ نر نرائن اک اکھواوانگا۔ وشن برہما شو مہیش نال ملاوانگا۔ گر اوتاراں آپ جگاوانگا۔ لہنا سب دی جھولی پاوانگا۔ جن بھگتاں دس اپنا بہیت، پڑدہ دُوئی دُویت اٹھاوانگا۔ آتم پرما تم کر کے بہیت، ساچا مارگ اک چلاوانگا۔ نظری آواں نیتن نیت، دُور دُراڈا پندھ مُکاوانگا۔ دُھر دی اگتی کھیل، خالق خلق آپ سمجھاوانگا۔ شبد سندیسہ اکو بھیج، چاروں کُنٹ بہرم چُکاوانگا۔ جوتی چمکے نوری تیج، ساچا دیپ اک رُشناوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، کلجگ لیکھا پُور کراوانگا۔ کلجگ لیکھا انت مُکائے گا۔ پرہ اپنی دیا کھائے گا۔ کل کلکی ویس وٹائے گا۔ نہکلنک ناؤں رکھائے گا۔ شبد ڈنک اک وجائے گا۔ دوار بنک اک سُہائے گا۔ شبد جیکار اک لگائے گا۔ راج راجان شاہ سلطان آپ اٹھائے گا۔ جیو جگت جہان آپ جگائے گا۔ دھرم نشان اک جھلائے گا۔ ست رنگ رُپ اک وکھائے گا۔ ایکو اگی مل کے پائے گا۔ ساچی سیکھی سچ وکھائے گا۔ دھار تکھی دھار رُپ وکھائے گا۔ انڈھی کار کھائے گا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں جو لکھ کے دتی چٹھی، تس لیکھا لیکھے لائے گا۔ کرے کھیل بیس بیسی، صدی بیسویں جانے اپنی متی، متر پیارا اکو نظری آئیگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دا حُکم اک ورتائے گا۔ دُھر دا حُکم ورتے جگ، جگجیون داتا آپ ورتائیا۔ کلجگ کوڑ کُڑیارا جائے بھج، لوکھات رہن نہ پائیا۔ ستجگ ساچا دھرت مات دی گودی جائے سچ، بالا نگا رُپ آپ وٹائیا۔ سری بھگوان کرے کھیل پُرکھ سمرتھ، ساچی کھیل آپ کرائیا۔ ست ستوادی دیوے اکو وتھ، سچ بھنڈارا جھولی پائیا۔ پرہ سرنائی جائے ڈھٹھ، دھٹے جوڑ واسطہ پائیا۔ کلجگ دُور دُراڈا جائے ٹھٹھ، نیتر رووے نیر وپائیا۔ سری بھگوان کر کِریا دوہاں دا کرے اک اکٹھ، گھر ساچے لئے ملائیا۔ اک دوجے دی لوو مت، مت بہید دئے مُکائیا۔ چارے جگ میری رت، رتی رت وچوں پرگٹائیا۔ انت وچھوڑا بیس بیس کٹ، چنتا سوگ نہ کھئے جنائیا۔ پرہ سرنائی جانا وس، چرن کول ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، لیکھا جانے تھائوں تھائیا۔ کلجگ اتم ہو حیران، پرہ ساچے رہا جنائیا۔ میرا محمد نال نشان، مہروان تیری سرنائیا۔ صدی ویہویں میلا اتم کر جہان، دو جہاناں والی دیا کھائیا۔ ساچے میاں تیری رحمت وڈ رحمان، رحم اکو موہے بھائیا۔ صدق

صُبُوری دے ایان، عالمِ علما کر اک پڑھائیا۔ تیرا کلمہ کائنات کلام، چوڈاں طبق شریعت تیرا نُورِ نظری آئیا۔ تُوں صاحبِ اخلاقی اک امام،
 اتفافی ملیا بے پرواہیا۔ گستاخی ویکھ نہ کھئے نشان، معافی تیرے در تے پائیا۔ ساقی بن کے دے جام، آبِ حیات پیالہ مُکھ لگائیا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر سندیسہ اک سُنائیا۔ دُھر سندیسہ راجِ راجان، شاہ پاتشاہ آپ جنائیا۔
 صدی پِسویں کھیل مہان، پِس پِسا آپ کرائیا۔ لیکھا جانے دو جہان، نرگن سرگن دوویں دھار وکھائیا۔ کلجگ لیکھا چُکے آن، چار کُنٹ
 رہن نہ پائیا۔ اکو وار تھت دوس کرے مہان، کتک پندراں دئے وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اکھئے ہوون آن، در گھر ساچے سوبھا پائیا۔ سب
 دے سُنے آپ بیان، عدالت عدل اکو لائیا۔ چار جگ دا لیکھا ویکھے آن، سَتجگ تریتا دواپر کلجگ بھل کھئے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُوپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نر نرنکار وڈی وڈیائیا۔ نر نرنکار وڈیائی وڈ، ہر کرتا اک اکھوائیندا۔ جگ چوکڑی اپنی
 دھاروں کڈھ، دھار دھار وچوں پرگنائیندا۔ اتم حُکمے اندر لئے سد، رُپ رنگ ریکھ نظر کسے نہ آئیندا۔ شبد سرُوی پار کرے حد، حدُود
 اپنی جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ تیری اتم ور، نہکلنک نرائن نر، پُرکھ اکال
 دین دِیال اکو ایک حُکم ورتائیندا۔ پُرکھ اکال حُکم ورتنت، وارتا سب دی ویکھ وکھائیا۔ ٹھاکر سوامی صاحب بھگونت، بھگون اپنا بھیو
 چُکائیا۔ گر مُکھ ویکھ ساچے سنت، ست ستوادی آپ جگائیا۔ گرھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم کرے پڑھائیا۔ چار ورن بنا ساچی
 سنگت، سنگ اپنا آپ رکھائیا۔ دُوچے در کوئی نہ جاوے منگت، جس جن اپنا نام دان جھولی دیوے پائیا۔ ہر کا بھیو نہ جانے کوئی
 پنڈت، شاستر سمرت سمجھ کھئے نہ پائیا۔ آد جگاد اک اکھنڈت، برہمنڈ کھنڈ ویکھے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن میلا سہج سُبھائیا۔ ہر جی میلے گہر گمبہیر، گنوتنا وڈ وڈیائیا۔ جن بھگتاں ٹھانڈا کرے سریر، اگنی تت
 بُجھائیا۔ امرت بخشے نیچ نیر، سپر اکو مُکھ چوائیا۔ لیکھا جانے شاہ حقیر، اوچ نیچ رنگ رنگائیا۔ درس دیکھائے بے نظیر، نظر نظر نال
 ملائیا۔ چوٹی چاڑھے پھڑ آخیر، آدھ وچکار نہ کھئے رکھائیا۔ بدل دیوے آپ تقدیر، تدبیر اپنی دئے جنائیا۔ در درویش پیغمبر پیر، حضرت
 بیٹھے سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن میلے پھڑ پھڑ اپنی بانہیں آ۔ ہرجن میلے سچ

دوار، درگاہ ساچی ملے وڈیائیا۔ پورب جنم دا لہنا دینا دئے نوار، لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ کلجگ اتم ویکھنہار آپ کرتار، کرتا پُرکھ بے پرواہیا۔ بھگت بھگوان لئے اُٹھال، آلس نندرا دئے مٹائیا۔ سنت سہیلے رکھے نال، جگ جگ اپنا سنگ نبھائیا۔ گُرمکھ ویکھے دُھر دے لال، لالن اکو رنگ چڑھائیا۔ گُرسکھان کرے سدا پرتپال، بن پرتپالک سیو کھائیا۔ مُرداں مُرشد دیوے جلوہ نُور جلال، ظاہر ظہور نظری آئیا۔ کلجگ اتم کھیل کرے بے مثال، بے پرواہ اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جگ چوگری نو نو چار اتم ڈیرہ رہا ڈھابیا۔ نو نو چار مکے پنڈھ، لوکھات رہن نہ پائیا۔ ست ستوادی ستجگ دھار بنائے اگئی بنت، ستجگ ڈھولا اکو گائیا۔ چار ورن پوری کرے منگ، گر اوتار پیر پیغمبر آسا منسا پور کرائیا۔ پرگٹ ہو سورا سرنگ، شاہ پاتشاہ اکو مارگ دئے وکھائیا۔ اتم برہم اک اند، پاربرہم میلا سہج سُبھائیا۔ جگ جنم دی ٹئی گنڈھ، بندھن اکو نام رکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سنت سہیلے لئے پھڑ، کایا پوڑے ساچے چڑھ، محل اٹل ڈیرہ لائیا۔ محل اٹل ٹھاکر سوامی، گھر گھر وچ سوہا پائیندا۔ بودھ آگادھ شبد اناد سُنائے بانی، رسنا جہوا بئی دند نہ کھئے پلائیندا۔ امرت رس نچہر جہرنا دیوے ٹھنڈا پانی، سر سرورر اک ٹھائیندا۔ اتم پرماٹم پرماٹم اتم دیوے دُھر نشانی، تیر نرالا انیالا اک چلائیندا۔ آون جاون دو جہان ہرجن چکے کانی، لکھ چوراسی پھند کٹائیندا۔ دیونہارا پد نربانی، نربان پد اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کلجگ تیری اتم ور، ہر بھگت سہیلے اپنے رنگ رنگائیندا۔ بھگتان رنگ چاڑھے انمول، امل ہتھ وڈی وڈیائیا۔ ساچے کنڈے دیوے تول، نام ترازو اکو اک وکھائیا۔ بند کواڑی تاکی کنڈا دیوے کھول، دوئی دویتی پڑدہ دئے اُٹھائیا۔ ہر گھٹ سوامی پردے انتر اتم جائے مؤل، مؤلا اپنی سیو کھائیا۔ پورب جنم کرم لیکھا پورا کرے کیتا قول، قول اقرار کیتا بھل کدے نہ جائیا۔ دیوے وڈیائی اُپر دھرنی دھرت دھول دھول، مہروان سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ہر کا بھيو کوئی نہ پاوے پنڈت پاندھا رول، رولا پاوے سرب لوکائیا۔ گُرمکھ ورا جانے جس ستگر اندر وسیا کول، باہروں نظر کیسے نہ آئیا۔ امرت دھار سچ پیائے اگئی پاہل، رس مٹھا اک وکھائیا۔ سچ پریتی گھولی گھول، گھول گھائی آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر سندیسہ اک درڑائیا۔ دُھر سندیسہ ہر کا نام، ہری ہر نرائن آپ جنائیندا۔ امرت آد جگادی اک جام،

سچ پیالہ رس وکھائیندا۔ نرگن سرگن پورن کرے کام، نشکام اپنی سیو کھائیندا۔ آتم پر ماتم دیوے اک آرام، سچکھنڈ دوارا آرام گاہ اک سہائیندا۔ گرمکھ گرمکھ ہرجن ہربھگت کرے پروان، نام پروانہ اکو اک وکھائیندا۔ کر کرپا جس دیوے اپنا گیان، سو گرمکھ دوچی کتب پڑھن کتے نہ جائیندا۔ چوڈاں ودیا ہون حیران، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، چار ورنان دیوے اکو ور، چار کنت اکو رام اکو نام اکو کام اکو پیغام مُرشد مُرید شنید دید عید چند نور اک چمکائیندا۔

* ۷ کتک ۲۰۲۰ بکرمی امر سنگھ جیٹھووال دے نوت جیٹھووال دربار وچ *

بھگت سہیلا ہر نرنکار، ہری ہر ہر دوارے سوہا پائیندا۔ نت نوت پاوے سار، جگ چوکری ویکھ وکھائیندا۔ درشن دے اگم اپار، الکھ اگوچر دیا کھائیندا۔ گھر مندر دیک جوتی بال، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ آتم پر ماتم وسے نال، سگلا سنگ جنائیندا۔ کوڑی کرپا توڑ جنجال، جیون جگت اک سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ بھگت بھگوان ٹھانڈا در، گھر گھر وچ جنائیا۔ جس مندر سوامی جائے وڑ، تیس بنک ملے وڈیائیا۔ نرگن نوری جوت دھر، دھرنی دھرت دھول سہائیا۔ کرتا پُرکھ پرہ کرنی کر، اکل کل دئے جنائیا۔ روگ سوگ چنتا وجوگ ہر، ہر جو بیڑے نام چڑھائیا۔ جنم مرن بھے چکے ڈر، بھے بھیانک ڈیرہ ڈھاپیا۔ شبد اگتی بانہوں پھڑ، بھو ساگر لئے ترائیا۔ لے کے جائے ساچے در، درگاہ ساچی خوشی منائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ بھگتن سنگ سدا رنگ راتا، پاربرہم بے پرواہیا۔ چرن کول سچ بندھ ناطہ، گھر میلا سہج سُبھائیا۔ دُھر دھام دی سُنائے گاتھا، سَکھ رام رُپ جنائیا۔ بودھ اگادھی دسے پاٹھا، پوجا سمرن اک درڑائیا۔ لیکھا جانے اناٹھ اناٹھا، دینن دیا آپ کھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھگتن میتا بے پرواہیا۔ بھگتن میتا بن کے آپ، پرہ اپنی دیا کھائیندا۔ دُھردرگاہی سچا جاپ، سو ستگر آپ جنائیندا۔ کوٹ جنم دے اتار پاپ، دُرمت آپ دھوائیندا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، گھر چند نور چمکائیندا۔ پاربرہم برہم بنائے سجن ساک، سگلا سنگ رکھائیندا۔ شبد اگتی چاڑھ راتھ، بن رتھواہی ویکھ وکھائیندا۔ پار اتار اپنے

گھاٹ، ڈونگھی بھوری ڈیرہ ڈھابندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں ویکھ وکھائیندا۔ جن بھگتاں پیکھ ویکھ دِیال، دیکھیا اپنی دئے جنائیا۔ بُدھ بیک و سیکھ گھر دھرم سچّی دھرمسال، دھرم دوارا اک جنائیا۔ دُھر دا لیکھ جانے آپ پرتپال، بن پرتپالک سیو کھائیا۔ جُگ چوکری وِس کمال، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن ہر دیوے مان وڈیائیا۔ وڈیاون کو پرہہ ایک سوامی، ہر وڈا وڈا اکھوائیندا۔ آد جُگاد انترجامی، دُھر دی بانی راگ الائیندا۔ شبد انادی اکتھ کہانی، بُدھ مت بھیو کھئے نہ آئیندا۔ سچکھنڈ دی ست نشانی، ست ستوادی آپ پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں دیا کھائیندا۔ جن بھگت پرہہ ویکھے ایک، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ ساچی دے کے دُھر دی ٹیک، دُھر دی دھار آپ سمجھائیا۔ لیکھا جانے الکھنا لیکھ، الکھ آگوچر اپنا بھیو چُکائیا۔ وسنہارا انڈٹھڑے دیس، دیس دسنتر سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے میل ملائیا۔ بھگت ملائے بھاؤ بھگتی، بھگون اپنا رنگ رنگائیندا۔ پھڑ اٹھائے آد شکتی، شاہ پاتشاہ حُکم ورتائیندا۔ پنج تت چُکے نہ کوئی ارتھی، عرشی پریم کھیل کھلائیندا۔ صاحب سلطان پرم پُرکھ جن بھگت جنائے اک برسی، رُت رُتری نال رلائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ وکھائیندا۔ ساچی کھیل بھگتاں انتر، آتم پرما تم آپ کرائیا۔ پون سواسی ساچا منتر، شبدي شبد جنائیا۔ ہر گھٹ کھیل کرے بدھ انتر، انتر انتشکرن ویکھ وکھائیا۔ سوہا انیک گگن گگنتر، گرہ منڈل گوپی کاہن راس وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ کرے کھیل صاحب ستگر، ست ستوادی ویکھ وکھائیندا۔ جنم کرم دا لیکھا دُھر، دُھردرگابی جھولی آپ بھرائیندا۔ بن نیتر لوچن ویکھ کر کے غور، گہر گمبہر کھوج کھوجائیندا۔ کر پرکاش اندھیرے گھور، ساچا چند نور چمکائیندا۔ زرگن سرگن پکڑے ڈور، ڈوری تند اپنے ہتھ اٹھائیندا۔ جُگ چوکری جن بھگتاں ویکھے لوڑ، لوکات زرگن سرگن ہو کے آئیندا۔ جوت سرُپی آئے دوڑ، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیندا۔ ویکھن کو پرہہ آئے ٹھاکر، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائیا۔ جگت جہان ڈونگھا ساگر، وڈ بھوری پھول پھولائیا۔ لیکھ چُکا کایا گاگر، پنج تت ماٹی خاکی سوہا پائیا۔ ونج کرائے اک سوڈاگر، وست امولک نام ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آد جُگاد ہوئے

سہائیا۔ آد جگاد ہیوئے سہائک، صاحب ستگر ہتھ وڈیائیا۔ پُرکھ پُرکھوتم ساچا نائک، نائک ویکھے چائیں چائیا۔ شبد انادی کر ہدایت، حدیث ساچی اک جنائیا۔ جن بھگتاں کرے سدا حمایت، سچ رفیق نظری آئیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر ستگر اک اکھوائیا۔ ہر ستگر اکھوائے اک پرہہ، بھیو کھئے نہ پائیندا۔ آر پار کنارہ نہ کوئی حد، وڈا چھوٹا سمجھ کسے نہ آئیندا۔ بن ہر کرپا کوئی نہ سکے لبھ، کوٹن کوٹ لوکات بن بن پاندھی چاروں گنٹ اٹھ اٹھ دھائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنا بھیو آپ چھپائیندا۔ اپنا بھیو رکھے اوپلے، بے انت وڈی وڈیائیا۔ گرمکھ ورلے پڑدہ کھولے، جس جن ساچی بوجھ بوجھائیا۔ نام کنڈے ساچے تولے، بن کے تولا ڈھردرگاہیا۔ نرگن ہو کے آتم مؤلے، پر ماتم رنگ چڑھائیا۔ ڈھر دوار ساچا کھولے، گھر وجے نام ودھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن دیونہار وڈیائیا۔ ہرجن وڈیائی مات جنم، جنم کرم پرہہ اپنے ہتھ رکھائیندا۔ لیکھا چکا ورن برن، ورن آتمک اک سمجھائیندا۔ کرتا پُرکھ بن کے کرنی کرن، کاریا کرم آپ سمجھائیندا۔ ستگر سرنائی ساچے چرن، سچ چرنودک امرت مکھ چوائیندا۔ نیتر کھلے ہرن پھرن، دید عید اکو نور رُشنائیندا۔ پنچ وکار مؤل نہ لڑن، کوڑی کرپا ڈیرہ ڈھابندا۔ گرمکھ پوڑے ساچے چڑھن، ستگر ساچا میل ملائیندا۔ مل کے ڈھولا اکو پڑھن، سوہنگ راگ الائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنم کرم دیونہارا دان، سرن اکو گھر وکھائیندا۔

* ۱۱ کتک ۲۰۲۰ یکرمی ماہلا سنگھ دے نوت جیٹھووال دربار وچ *

ہر درشن ترسن لوک پرلوک، دو جہان دھیان لگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رکھن اوٹ، سیس جگدیش اک جھکائیا۔ گون ویلا پرہہ دیوے سچ سلوک، ڈھر فرمانا نام جھولی پائیا۔ ساچا مندر سہائے قلعہ کوٹ، بنک ملے اک وڈیائیا۔ نردوشیاں اُپر کوئی نہ لاوے دوش، مہر نظر نین تکائیا۔ نو نو چار بیٹھا ربا خاموش، اُچی کوک نہ کھئے الائیا۔ کلجگ اتم اپنی پوری کرے لوچ، آسا اکو اک پرگٹائیا۔ جن بھگتاں دینا ڈھر جوگ، ساچی سکھیا سچ پڑھائیا۔ جنم کرم ملاوا ڈھر سنجوگ، دیوے وجوگی روپ کٹائیا۔ گھر دیوے درس اموگھ، گرہ مندر

پھیرا پائیا۔ وست اگم چُگائے چوگ، ترسنا بھکھ مٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ دو جہان رکھن آس، آسا اپنی آپ پرگٹائیا۔ گون ویلا پرہہ کِریا کرے ابناش، ابناشی اپنا بھیو چُکائیا۔ سچ دوارے آ کے پاوے راس، گھر مندر خوشی منائیا۔ چرن کول دیوے بھرواس، بھرواسا اپنا اک بندھائیا۔ آد جُگاد کوئی نہ ہووے نراس، جس سر اپنا ہتھ ٹُکائیا۔ کلجگ اتم جن بھگتاں پوری کرے خواہش، خواہش اپنے نال ملائیا۔ جگت اندھیر کر پرکاش، ساچا نور جوت رُشنائیا۔ جن بھگتاں ہون نہ دیوے اُداس، غمی خوشی نال ملائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان مہر نظر اک اُٹھائیا۔ لوک پرلوک تگن راہ، نیتز نین اُٹھائیا۔ گون ویلا پرہہ درشن دیوے آ، دید عید چند رُشنائیا۔ گون وقت پرہہ بنے سچ ملاح، ساچا بیڑا کندھ اُٹھائیا۔ گون ویلا پرہہ نوری جلوہ دے درسا، اندھ اندھیرا دے گوائیا۔ گون وقت پرہہ گھر مندر بے ڈیرہ لا، سچ سنگھاسن سوہیا پائیا۔ گون ویلا پرہہ آس نندرا دے مٹا، نج نیتز اک گھلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ لوک پرلوک رہے جھک، سیس جگدیش چرن رکھائیا۔ گون ویلا پرہہ پینڈا جاوے مُک، صاحب ستگر دے سمجھائیا۔ تیرا نشانہ نہ جاوے اک، تیر انداز تیری وڈیائیا۔ سچ محلے بے اُٹھ، پڑدہ رہن کھئے نہ پائیا۔ دس بھیو کیوں بیٹھا چپ، سن سادھ نہ کھئے چترائیا۔ تیرے کولوں رہے پُچھ، بے پہچان دے سمجھائیا۔ کِس کارن بیٹھوں لک، نرگن اپنا مُکھ بھوائیا۔ بھگت بھگوان ویکھ لاڈلے ست، در تیرے سوہیا پائیا۔ لوک پرلوک ہووے اُجل مُکھ، دو جہان ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سچی سرنائیا۔ لوک پرلوک کہن پرہہ ایک، ایکنکار تیری سرنائیا۔ سنت سہیلے آ کے ویکھ، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ تیرے نال کرن بیت، نت نوت دھیان لگائیا۔ پرہوں ویراگ وچھوڑے کیتا چھیک، چھلنی اپنا آپ کرائیا۔ آ بھڑ اگے دیس، اگم پُرکھ تیری وڈیائیا۔ تیرا مُکھڑا لئیے پیکھ، نیتز نین ریجھائیا۔ تیری گودی لئیے کھید، بن مالک رُپ سخائیا۔ تینوں مل کے کھولیئے بہیت، پڑدہ اوہلا کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، شاہ پاتشاہ تیری شہنشاہیا۔ شاہ پاتشاہ میرے سُلطان، لوک پرلوک رہے جس گائیا۔ آد جُگادی نگہبان، نرور پُرکھ تیری سرنائیا۔ ست پُرکھ نرنجن نوجوان، بے نظیر تیری رُشنائیا۔ سچکھنڈ نواسی ساچے کاہن، کول نین سوہیا پائیا۔ مقامے حق بی پھر امام، آمد تیری سچی بھائیا۔ وڈ

شاہو بھوپ وچ جہان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، شہنشاہ تیری وڈیائیا۔ شہنشاہ میرے راج راجان۔
 بھوپت بھوپ وڈ سلطان۔ ست سرُپی مرد مردان۔ الکھ اگوچر نوجوان۔ تخت نواسی حکمران۔ شبد انادی تیرا فرمان۔ در گھر ساچے درشن
 دینا آن۔ نرگن زرویر روپ وکھان۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، ملے میل سیری بھگوان۔ سیری بھگوان
 پُرکھ اکال، اکل کل تیری وڈیائیا۔ لوک پرلوک کرن سوال، در سوالی جھولی ڈاہیا۔ ویکھ مُرشد مُریدان حال، محبوب مُحبت اپنی توڑ
 نبھائیا۔ صاحب ستگر تیری گھالن رہے گھال، کیتی گھال لیکھے پائیا۔ ست پریتی نبھے نال، گھر میلا سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، شاہ پاتشاہ تیری وڈیائیا۔ شاہ پاتشاہ سچ بھگوان، جن بھگتاں آپ جنائیندا۔ لوک پرلوک رل مل
 ڈھولا گان، صفتی سو بلا راگ سمجھائیندا۔ کلجگ اتم کر پہچان، بے پہچان میل ملائیندا۔ اندٹھڑی وست دے دان، امولک جھولی آپ
 بھرائیندا۔ ساچی گولک کھول دکان، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ ساچی
 سکھیا بھگت بھگوان گرسکھ، ہر ستگر سچ جنائیا۔ دُھر دا لیکھا دیوے لکھ، پورب لیکھا اپنی جھولی پائیا۔ سرب جیاں دا سانجھا پت،
 لکھ چوراسی ویکھے تھاوں تھائیا۔ سنت سہیلے کر کے پت، بستکاری میل ملائیا۔ لکھ چوراسی سرشٹی جت، ہار سب دی جھولی پائیا۔
 جن بھگتاں لیکھ انوکھا لکھ، دھوکھا دغا نہ کھئے کھائیا۔ موچھا دیوے نہ کوئی سکھ، صاحب ستگر اتم آپے ہووے سہائیا۔ پچھلے متراں لئے
 پُچھ، آگے پتران دئے وڈیائیا۔ پرہو ہتھ سب کچھ، کمی کوئی رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 ہرجن اپنے لیکھے لائیا۔ ہرجن لیکھے لائے آپ، نر ہر اپنے رنگ رنگائیندا۔ ایتھے اوتھ بن کے باپ، پتا پوت گود سہائیندا۔ ست دھرم دا
 سچا جاپ، ست ستوادی آپ جپائیندا۔ کوٹ جنم اتار پاپ، پت پت پتیت آپ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر،
 نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، دیونہارا دُھر دا دان، جم پھاس آپ کٹائیندا۔

* ۱۲ کتک ۲۰۲۰ پکرمی سنت ہرہجن سنگھ کھجالا دے نال اچل نگر بٹالا ضلع گرداسپر *

جگت سنساریاں جگت میلا، کھیلے کھیل جگت لوکائیا۔ سنتاں سنگ سنت سہیلا، ست ستوادی ست سرُپ سہائیا۔ بھگتاں میل بھگت سوہے ویلا، سہنجنی گھڑی سوہیا پائیا۔ ایشٹ درشٹ کھلا ویلا، گھڑی پل نہ ونڈ ونڈائیا۔ نہ کوئی گرو نہ کوئی چیلا، مُرید مُرشد روپ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، لیکھا جانے تھاؤں تھائیا۔ سوہنا ویلا ہوئے سہنجنا، وجے سچ ودھائیا۔ سنت دوارے سنت مجنا، دُرمت میل نظر کھئے نہ آئیا۔ شبدا انادی برہم برہمادی ستگر اکو گجنا، نام ندھان دھن راگ شنوائیا۔ برہم وشن کھیل سورا سربگنا، نت نوت آپ کرائیا۔ سنت مل سنت باہر واسنا موں نہ بھجنا، انتر آتم کھوج کھوجائیا۔ انتر یامتا وچوں انترجامی لبھنا، ستگر سورا بے پرواہیا۔ کایا کپڑ نہ پڑدہ ڈھکنا، اوڈھن جگت نہ کھئے وکھائیا۔ لاؤنا کوئی نہ اج پجنا، بھو ابھیدا دیو سمجھائیا۔ کس مندر بہہ کے سبجنا، کس گرہ اپنا ڈیرہ لائیا۔ کون کنت سہاگی گھر اپنا سدنا، سٹی ویکھ جگت لوکائیا۔ بن مکے کعبیوں کرنا ججنا، مُرشد نور نورانہ درشن پائیا۔ میل ملاواں اُپر شاہ رگنا، گھر ساچے خوشی رکھائیا۔ کون منزل کون کوٹ کون دشا کون مندر کون دوار کون گرہ کون قدم کون چرن آگے لنگھنا، کون تاکی کُنڈا بند پردہ اک اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پُچھنہارا گھر وچ گھر، کون محل ڈیرہ لائیا۔ اپنی دسو سچ کہانی، دوسر کہن کھئے نہ پائیا۔ مانس ہو کے بنی ساچی رانی، کیوں بھرے بھلی لوکائیا۔ امرت آتم پینا ٹھنڈا پانی، نجھر رس جھرنا اک جھرائیا۔ گھر میں امرپد محل اٹل وچ نشانی، دیا باقی کون رُشنائیا۔ بودھ آگادھ کون سنی آگمی بانی، رسنا جہوا بٹی دند راگ راگنی نال نہ کھئے رلائیا۔ کون پیر ملیا شاہ سلطانی، کون انگیکار اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پُچھنہارا اپنا گھر، کس گھر بہہ کے اپنا کنت منائیا۔ سرشٹ سبائی گئی سوں، گوڑھی نیند جگت وکھائیا۔ سگھڑ سچجی سوانی کون دوارے رہی بھوں، آپ اپنا بل رکھائیا۔ کس کارن انتر آتم اُچجیا گوں، آسا کون ودھائیا۔ کون سناوے دھر دا ناؤں، نر نرنکار کون ملائیا۔ کون پھڑے آگمی بانہوں، پنج تت نظر کھئے نہ آئیا۔ کون دیوے ٹھنڈی چھوں، سر مہر ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سنت سوانی دس ستگر ہانی کون گرہ بیٹھا سیج وچھائیا۔ سگھڑ سچجی سوانی کون، سجن کون رنگ

۱۰۱۲

۱۰۱۲

رُوپ وٹائيا۔ گون سہیلیاں آئے دسن، کنت ملیا بے پرواہیا۔ گون اُچ منار آئے وسن، سچ دوارے سوبھا پائیا۔ گون آتم پر ماتم مل مل آئے
 ہسن، ہنس مکھ اپنی خوشی جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، پُچھنہارا اک ور، کس بدھ اپنا کنت منائیا۔ گون بدھ
 منایا کنت، دسو سخی کر پیار۔ گون چڑھیا رنگ بسنت، اتر نہ جائے وچ سنسار۔ گون مہا سنی اگنت، لکھن پڑھن توں باہر۔ گون
 دھام سوبھاؤنت، نرمل دیپ جوت اُجیار۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، پُچھنہارا سچا گھر، جس گھر ملے کنت بہتار۔ دس
 سخی اوہ کپڑا میت، جو آسا پور کرائیا۔ سچ سناوے کپڑا گیت، گون راگ الائیا۔ اکو دھام اگم اتھاہ وکھائے بن مندر مسیت، شودوالا
 مٹھ گردر نظر کھئے نہ آئیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی نت نوت نرگن نرویر رہے ٹھنڈا سیت، سیتل اپنی دھار جنائیا۔ اندر باہر گیت ظاہر
 نرگن سرگن بنا سچا میت، مٹر پیارا اکو اک نظری آئیا۔ اُسدے ملن دی دس ریت، گون گلی گون کوچا گون محلا گون منزل گون
 پوڑا گون ڈنڈا گون دوار دئے چڑھائیا۔ گون سکھیائے سیکھ، گون دوارے ملی بھیکھ، گون گھر مٹی ترسنا تریکھ، اگنی تت رہن نہ
 پائیا۔ سچ کنت گون سیجا کرے پریت، بیٹھا رہے اتیت، نظر نہ آئے ہر انڈیٹھ، دوتے لوچن کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کیرپا کر، پُچھنہارا اک در، کس بدھ ملے سچا ماہیا۔ کس بدھ پایا سچا ماہی، بن سگھڑ سچجی رانی۔ گون بدھ ملیا بے پرواہی،
 آتم پر ماتم کھیلے کھیل بن بن ہانیاں ہانی۔ سچ دھام دی دس نشانی، جتھے وسے پُرکھ سُلطانی۔ بخشے چرن دھیانی، جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کیرپا کر، پُچھنہارا اک در، جس گرہ ملے مرد مردانی۔ جس دا کنت رنگیلا شہنشاہ سو پُرکھ نرنجن اٹھے پھر کملیاں کوجھیاں گلے
 ربا لگائی، دوس زین گھڑی نہ ونڈ ونڈائیا۔ جاگرت جوت ویکھے تھاوں تھائیں، آلس نندرا نہ کھئے رکھائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ
 سنت وچوں آپ اپنے لئے اُٹھائی، جس نال اپنا ناٹھ جوڑ جڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، جس جن دیوے اپنا گھر،
 تیس اپنے سنگ رکھائیا۔ دسو کنت سہاگی رنگلا، رنگ رلیاں مانے بے پرواہیا۔ وسے کایا مندر اندر ساڈھے تن ہتھ بنگلا، اُچی چوٹی
 ڈیرہ لائیا۔ اٹھے پھر گاوے چار منگلا، گیت گویند الائیا۔ شرع شریعت رسی تند نہ کوئی سنگلا، ڈوری بندھن نہ کھئے بندھائیا۔ سد
 سماوے پرماندنا، اند اند وچوں پرگنائیا۔ سچ سوامی سورا سربنگنا، صاحب سُلطان ہر رگھرائیا۔ جس سخی اوس چرن کری بندنا، بن

بندگیوں لیکھے لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پُچھنہارا اوہ گھر، جس گھر ناری نر نرائن مل کے خوشی منائیا۔ گون دوارے ملے ناری، ناطہ توڑ جگت لوکائیا۔ بن نیتر لوچن نین کرے دیداری، درس اکو اک پائیا۔ بن مد پیالے پیتیاں چڑھی رہے خُماری، رس اکو نظری آئیا۔ جس ملیاں مایا ممتا ہوئے ہنگتا جوٹھ جھوٹھ کوڑی کِریا مٹے بیماری، روگ سوگ چنتا دکھ کھئے رہن نہ پائیا۔ سو منزل دسو سچ اٹاری، گون گنڈا تاکی باری کھڑکی رہا لگائیا۔ کِس بدھ نرمل جوت کرے اُجیاری، بن تیل باقی ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پُچھنہارا سچا گھر، جس گھر مل کے ملن دی دوجی آس رہے نہ رائیا۔ متھا ٹیکنا اکو متھا، مستک سیس جھکائیا۔ ملے میل پُرکھ سمرتھا، سمرتھ پُرکھ سچا شہنشاہیا۔ اندر وڑ کے ساچے پوڑے چڑھ کے سُنائے اپنی کتھا، اکتھ کہانی آپ جنائیا۔ امیوں رس دیوے اکو رسا، رس رسیا مُکھ چوائیا۔ سوہنگ روپ ہو کے آتم پر ماتم وسا، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ کرے پرکاش کوٹن رو سسا، جوت نرگن دئے وڈیائیا۔ تیر نرالا جس ستگر کسا، تکھی مُکھی دھار وکھائیا۔ جگت وکار تِس چرن دوارے ڈھٹھا، کوڑی کِریا میٹ مٹائیا۔ سنت جنان مل سنت اک دوجے نوں کہن اچھا، اچھی طرح سمجھائیا۔ جگت بندھن بنھ نہ کوئی رسا، پریم ڈوری تند بندھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، آد جگاد جگ چوکرے سب دی کرے رچھا، رچھک دیاوان دیا ندھ ٹھا کر سوامی الکھ اگوچر اگم اتھاہ بے نظیر شاہ حقیر راؤ رنک اوچ نیچ شاہ سلطان اکو گیت بن تقدیر تدبیر لکیر تصویر گنی گہیر اپنی اک جنائیا۔

* ۱۴ کتک ۲۰۲۰ بکرمی جیٹھووال دربار وچ *

سچ سنگھاسن ہر جو سچے، سچکھنڈ ساچے وجے ودھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پھرن بھجے، اٹھ اٹھ واہو داہیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں ایک سڈے، سچ سندیسہ نام جنائیا۔ کرے کھیل سورا سریکے، شاہ پانتشاہ وڈی وڈیائیا۔ سچ دوار آؤنا بدھے، بندگی اکو اک درسائیا۔ اپنی وست چک لے آؤنا کندھے، دھر دا لیکھا دئے سمجھائیا۔ سچ نگارا اکو وجے، توں ہی توں ہی راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل کراؤنا، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ سچ دوار اک سہاؤنا، ساچے دھام سوہیا

پائیا۔ ساچا وقت آپ سُہاؤنا، دیوے وار تہت وڈیائیا۔ رُوپ انُوپ آپ پرگٹاؤنا، شاہو بھُوپ بن سچا شہنشاہیا۔ دُھر فرمانا اک جناؤنا، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جُگ چوکڑی پندھ مُکاؤنا، کلجُگ اتم ویکھ وکھائیا۔ دُھر دا بھیو ابھید کھلاؤنا، پاربرہم پرہ پڑدہ دئے اٹھائیا۔ ساچا مارگ اک جناؤنا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی پُرکھ سمرتھ، سو صاحب آپ کرائیا۔ نرگن دھار جوت نُوں پرگٹ، نُوں نُوںانہ ڈگمگائیا۔ سچ دوارے بھے سچ، ہر سچن سوہیا پائیا۔ چار جُگ دے وچھڑے لئے سد، صدا اکو نام سُنائیا۔ پار کرائے پچھلی حد، مارگ اکو اک درسائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی اپنے ہتھ رکھائیا۔ ساچی کرنی کرے کرتار، ہر کرتا وڈ وڈیائیا۔ جُگ چوکڑی ویکھنہار، نرگن سرگن کھیل کرائیا۔ لیکھا جان دُھر دربار، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ مان دے گر اوتار، پیر پیغمبر بوجھ بُجھائیا۔ سُناؤندا رہا سچي گُفتار، نام سندیسہ اک الاٹیا۔ جناؤندا رہا اپنی وار، گیت گوبند اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کھیل آپ جنائیا۔ ساچی کھیل پُرکھ سمرتھ، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ جُگ چوکڑی چلاونہارا رتھ، نرگن سرگن ویکھ وکھائیندا۔ کلجُگ اتم ہو پرگٹ، جوتی جامہ رُوپ دھرائیندا۔ ساچا نُوں کر پرکاش، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ دو جہاناں اکو راس، منڈل منڈپ آپ پوائیندا۔ کھیلے کھیل پرتھی آکاش، گگن منڈل سوہیا پائیندا۔ نرگن نرگن دیوے ساتھ، سرگن سرگن بوجھ بُجھائیندا۔ میٹے رین اندھیری رات، ست ستوادی ساچا چند چڑھائیندا۔ چار ورن بنائے اک جماعت، چارے کھانی پھول پھولائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی کرے بھگونت، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ کھیلے کھیل جُگا جُگنت، جُگ جُگ اپنا ویس وٹائیا۔ پورن جوت سری بھگونت، بھگون اپنی دھار رکھائیا۔ آد جُگاد مہما اگنت، لیکھا لیکھ سکے کوئی نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سچا ہر، دُھر دی دھار آپ پرگٹائیا۔ دُھر دی دھار کر پرگٹ، پرگٹ اپنا کھیل کھلاؤندا۔ سچ دوار کھول ہٹ، بن ونجارا ونج وکھائیندا۔ ویس دھر پُرکھ سمرتھ، سمرتھ اپنی کار کھائیندا۔ دو جہاناں کر کے وس، لوآن پُریاں برہمنڈاں کھنڈاں حُکم ورتائیندا۔ بھگت سہیلے مارگ دس، گر چیلے بوجھ بُجھائیندا۔ سنت سچن دیوے رس، گھرچھرنا رس امرت اک جھرائیندا۔ گرُمکھاں رکھے دے کر ہتھ، مہر نظر نین اٹھائیندا۔ گرُسکھاں کھولے اپنی اکھ،

نج نیتِ درس کرائیندا۔ لہنے پا ناڑی رت، رتی رت آپ مہکائیندا۔ جانہارا مت گت، گت مت اپنے ہتھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ساچی کرنی پُرکھ اکال، اکل کل دھاری آپ کرائیا۔ کرے کھیل دین دیال، دینن ویکھے چائیں چائینا۔ ناطہ توڑ شاہ کنگال، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیا۔ ترے گن مایا میٹ جنجال، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ چار جُگ دا حل کرے سوال، بے پرواہ اپنا پھیرا پائیا۔ ستجُگ تریتا دوپر کلجُگ جو گھالان گئے گھال، تنہا کیتی گھال لیکھے پائیا۔ اندر باہر گیت ظاہر چلے نال، بن سنگی سنگ نبھائیا۔ شبد اناد وجائے تال، انادی راگ سُنائیا۔ ایتھے اوتھے کرے پرتپال، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ شبد سرُپی بن دلال، ساچا ونج اکو ہٹ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، مہروان بے پرواہیا۔ مہروان ہر کرتا پُرکھ، وڈ پُرکھوتم اک اکھوائیندا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کھئے وکھائیندا۔ جن بھگتاں کرے سدا ترس، دیاوان آپ ہو جائیندا۔ امرت میگھ دیوے برس، ڈرمت میل دھوائیندا۔ ساچی کرے لکھت پڑھت، بن قلم شاہی گنڈھ پوائیندا۔ اپنے ملن دی دسے شرط، لاشریک آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی دھار آپ وکھائیندا۔ ساچی دھار وکھائے ایک، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ آتم پر ماتم دیوے ٹیک، پاربرہم برہم ویکھے چائیں چائینا۔ زرگن زرگن دھار بھیکھ، سرگن زرگن بوجھ بوجھائیا۔ نظری آوے نیتن نیت، دُور دُراڈا پنڈھ مُکائیا۔ سچ محلے کھیلے کھیل، خالق خلق سچا شہنشاہیا۔ شاہو بھوپ بن نریش، دہ دشا حُکم ورتائیا۔ جن بھگتاں کرے اپنا ہیت، بن ہتکاری، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی دھار آپ جنائیا۔ ساچی دھار دسے بھگوان، بھگوان اپنی دیا کھائیندا۔ جس دا ملے نہ کوئی نشان، سو نشانہ اک جھلائییندا۔ جس دا رکھدے سارے مان، سو ابھانی میٹ مٹائیندا۔ جس دا گاؤندے سارے گان، سو گیت گوبند آپ الائیندا۔ جس نوں کہندے مرد مردان، سو مردانگی آپ کھائیندا۔ جس دا نور بے پہچان، نیتن نیتن نظر نہ آئیندا۔ جس نوں کہندے زرگن رُپ سری بھگوان، ست سرُپی پھیرا پائیندا۔ سو کھیلے کھیل نو جوان، نہ ہر اپنی کار کھائیندا۔ جن بھگتاں دیوے ڈھر دا دان، وست امولک آپ ورتائیندا۔ اتھ اوڈھ پُگی آن، لیکھا سب دا ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جامہ ہو پردھان، سچ پردھانگی آپ کھائیندا۔ نو نو چار ویکھے مار دھیان، دو جہاناں کھوج کھوجائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو دے کے گئے بیان، پورب لیکھا سب دا ویکھ

وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی کھائے ایک، اکل کل
 دھاری دیا کھائیا۔ ہرجن ساچن لے پیکھ، نیتز لوچن نین اک کھلائیا۔ پاربرہم پرہہ وکھائے شہنجا دیس، جس گرہ اپنا چرن ٹکائیا۔ بھوپت
 بھوت بن نریش، نر نرنکار سوہیا پائیا۔ دھر دا دیوے سچ سنديس، سُنہڑا اکو نام جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در گھر ساچے سارے ہوتے
 پیش، پیشی اکو گھر بھگتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دا پڑدہ آپ اٹھائیا۔ دھر دا پڑدہ
 دیوے کھول، خالق خلق وڈی وڈیائیا۔ شبد انادی اکو بول، جگ وچھڑے لے ملائیا۔ نرگن سدے اپنے کول، در دوارا اک سمجھائیا۔
 ویکھے آپ بیٹھ اڈول، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ
 کھائیا۔ ساچی کرنی دے سنديس، ہر صدا نام جنائیا۔ پُرکھ ابناشی دھریا بھيسا، پاربرہم رُپ انوپ جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آکے ویکھو
 سمبل دیسا، محل اٹل کری رُشنائیا۔ نرگن دھار دو جہاناں نینا، شہنشاہ اکو اک اکھوائیا۔ جس دا آد جگاد کوئی نہ جانے پیشہ، انت کہن
 کھتے نہ آئیا۔ جس اُچھائے وشن برہما شو مہیشا، گنپت اپنا رنگ وکھائیا۔ جس پرگٹائے کروڑ تینتِسا، سُرپت اند مان رکھائیا۔ جنہ گر اوتار پیر
 پیغمبر دتا نیندا، صدا اکو گھر جنائیا۔ سو صاحب سلطان پُرکھ ابناش دو جہان وینہدا، بن اکھاں ویکھے تھاون تھائیا۔ سچ محلے سچ دوار
 سچ سنگھاسن محل اٹل اکم اتھاہ بہندا، بھومکا نظر کسے نہ آئیا۔ ست سنديس اکو کہندا، سچ ساچی آپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ ساچی سکھیا تیری بھگوان، پرہہ ساچے سچی بھائیا۔ تیرا سُنیا اک فرمان،
 وجی گھر ودھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا راہ تکان، بیٹھے دھیان لگائیا۔ گون ویلا سدے آپ مہروان، مہر نظر اٹھائیا۔ جا کے سجدہ کریئے
 سلام، سیس جگدیش جھکائیا۔ اس نوں مئیئے اک امام، پروردگار اک اکھوائیا۔ جس دا کلمہ حق کلام، کائنات کرے پڑھائیا۔ جس دا
 منتر ستنام، نام ست اک رکھائیا۔ سو کھیل کرے وچ جہان، دو جہاناں والی پھیرا پائیا۔ جس دا جھلے اک نشان، ست رنگ وجی
 ودھائیا۔ تِس نوں مئیئے اگتی کابن، آد جگاد لکھ چوراسی گوپی رہا ہندائیا۔ اُس دے چرن کریئے دھیان، چت چرن کول اک رکھائیا۔ سو
 دیوے سچا مان، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، آد جگاد اک اکھوائیا۔ گر اوتار پیر

پیغمبر سارے کہن، پرہ تیرے آگے عرضوئیا۔ جگ چوڑی تیرے در توں لین، بھکھک بھکھیا جھولی پائیا۔ آد جگاد بھانا تیرا سہن، اپنی
 چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ تیرے ہتھ لہنا دین، دیونہار تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے
 منگ منگائیا۔ تیرے در منگ پرہ، گھر سجن اک منگائیا۔ سنت ساجن اپنے لے لہ، گرمکھ پڑدہ لاپیا۔ پار کرا جگت حد، سچ دوارے
 سد بہائیا۔ نام وجا اگئی ند، سر تال نہ کھئے رکھائیا۔ لکھ چوراسی نالوں کر اد، ادڑی اپنی کار کھائیا۔ بھاگ لگا کایا ماٹی ہڈ، ماس ناڑی کر
 رُشنائیا۔ سنت سہیلے تیری ید، وشو تیری دھار نظری آئیا۔ ساچا جام پیا مد، امرت رس اک چکھائیا۔ تیرے دوارے بہن سچ، سگلا
 سنگ رکھائیا۔ پڑدہ اینہاں لہنا کج، جو بیٹھن سیس نوئیا۔ تیرا ناؤں پُرکھ سمرتھ، سمرتھ تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی
 کریا کر، اکو دینا سچا ور، شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ شاہ پاتشاہ پرہ دین دیاں، در تیرے اک عرضوئیا۔ کریا کر وڈ کیرپال، تیرے ہتھ
 سرب وڈیائیا۔ ہوں بالی بڈھ بال انجان، ٹوں داتا تیرا انت کہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور،
 گھر ساچے خوشی وکھائیا۔ تیرا گھر سوہنا چنگا، چنگی طرح نظری آئیا۔ نام اگئی اکو رنگا، رنگ رنگیلے تیرے ہتھ وڈیائیا۔ دھر دھام
 وجے اوہ مردنگا، جس دی کلی ستار ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ سُن کے آوے اوہ اندا، اند اند وچ رکھائیا۔ ملے میل سورے سرینگا، شاہ
 پاتشاہ تیری سرنائیا۔ لیکھا چکے جیرج انڈا، اُتبھج سینج پندھ مکائیا۔ ٹوں ٹٹیاں دیویں گنڈھا، گنڈھنہار اکھوائیا۔ جگ چوڑی بھلنہار
 بندہ، اُہل تیرے چرن ملے سرنائیا۔ ٹوں دین دیاں صاحب بخشنا، بخشش اکو جھولی پائیا۔ پت پتیت کر اوگن بھریا بندہ، کوڑی کریا
 دُرمت دھوائیا۔ نام پھیر اگئی کھنڈا، کھڑگ اکو اک چمکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، گھر ساچے
 خوشی رکھائیا۔ تیرا گھر لگے سوہنا، پرہ آچھی بنت بنائیا۔ نہ ہسنا نہ کوئی رونا، دُکھ سُکھ نہ کھئے سمائیا۔ نہ آلس نندرا نہ کوئی سونا،
 جاگرت روپ نہ کھئے وٹائیا۔ راگ ناد نہ کوئی گاؤنا، سر تال نہ کھئے رکھائیا۔ نہ کوئی اُنجا پون پونا، ٹھنڈی دھار نہ کھئے رکھائیا۔ ست ستوادی
 برہم برہمادی آد جگادی شبد انادی تیرا روپ اکو آؤنا، جوتی جوت جوت رُشنائیا۔ ساچا در دو جہان سہاؤنا، گھر ساچے خوشی وکھائیا۔
 جگ چوڑی لہنا جھولی پاؤنا، در تیرے منگ منگائیا۔ ساچے سجن نال ملاؤنا، جنہاں ملیاں وچھوڑا کھئے نظر نہ آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ

ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ ساچی سکھیا دے دے میت، مٹر پیارے تیری سرنائیا۔ ست ستوادی تیری ویکھیے ریت، لوکات وجے ودھائیا۔ رل مل اکو گائے گیت، ساچا ڈھولا صاحب گائیا۔ تیرے چہتر جھلے سیس، جگدیش تیرا دھام سوہیا پائیا۔ مان ملے ہست کیٹ، اوچ نیچ نظر نہ آئیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا بھیو دینا جنائیا۔ ساچا بھیو دے بھگوان، بھگون اپنی دیا کھائیندا۔ پندراں کتک دوس مہان، ہر کرتا آپ پرگٹائیندا۔ تخت نواسی کھیل کرے دو جہان، دو جہان اپنا حکم ورتائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دربار اک سہائیندا۔ سچ دربار لگائے مات، ماتر بھومی دئے وڈیائیا۔ چار ورن دی اک جماعت، سو پُرکھ نرنجن آپ پرگٹائیا۔ دھر دی وست دیوے دات، انٹڑی جھولی پائیا۔ میٹے کل اندھیری رات، ساچا چند نور رُشنائیا۔ رسنا دے اکو گاتھ، ساچا سوہلا ڈھولا آپ پڑھائیا۔ لہنا دیوے مستک ماتھ، پورب لیکھا جھولی پائیا۔ نام چڑھائے ساچے راتھ، بن رتھواہی سیو کھائیا۔ سچ نہائے تیرتھ تاٹ، سرور اکو اک پرگٹائیا۔ بھیو چکائے ذات پات، آتم پرما تم دئے سمجھائیا۔ نظری آئے اک اکانت، ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ کرے کھیل ساکھیات، نرویر پُرکھ ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی کرے گوپال، پرہ وڈا وڈ وڈیائیا۔ چار جگ دے وچھڑے یار، گرمکھ اپنے نال ملائیا۔ سب دی سرت لئے سنبھال، سرتی شبدی ڈوری تند بندھائیا۔ ساچا کھیل کرے کمال، قدرت قادر دئے جنائیا۔ ویکھو حقیقت حق حلال، لاشریک دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے سوہیا پائیا۔ سچ دربارا مات لگے، لگاونہارا آپ لگائیا۔ ہر بھگت لگائے اپنے آگے، آگا پچھا اپنی ونڈ ونڈائیا۔ بھگت دوار ساچی حدے، گھر ساچے سوہیا پائیا۔ نام نگارا اکو وجے، دو جہان کرے شنوائیا۔ ساچے تخت ہر جو سچے، سوہاؤنت سوہیا پائیا۔ گر اوتار آون بھجے، بن پاندھی پندھ مکائیا۔ دوویں ہتھ سب نے بدھے، بندنا سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ کرائیا۔ ساچی کھیل کرے کرتار، ہر کرنی آپ جنائیندا۔ اک پنج دا سچ وبار، دوآ صفر جوڑ جڑائیندا۔ پیس پیس دا قرض اُتار، پندراں پندراں رنگ رنگائیندا۔ پندراں پیس ایکنکار، اپنی کل ورتائیندا۔ دوہاں وچولا سرجنہار، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا میلا آپ ملائیندا۔ ساچا میلا ویہہ سد پندراں، ہر

دیونہار وڈیائیا۔ جس بھیو گھلایا مسجد مندران، شودوالے مٹھ پڑدہ لاپیہا۔ جس پڑدہ لاپیہا ڈونگی کندرا، گھر گھر وچ ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں توڑیا بجرکپائی جندرا، پڑدہ دتا آپ چکائیا۔ سو لیکھا رکھے نہ کوئی گندھلا، نرمل سدا دئے کرائیا۔ پُرکھ ابناشی کدے نہ ہووے اندھلا، جگ ویکھے تهاؤں تھائیا۔ بھگت دوار بنا بنگلا، گھٹ بھیتر ڈیرہ لائیا۔ سچ پرکاش کر اگمی چندنا، نوری جوت ڈگمگائیا۔ جن بھگت جنائے اکو بندنا، بندگی دھر دی آپ سمجھائیا۔ ساچا دیوے ست اندنا، اند اند وچوں رکھائیا۔ کوڑ وکارا وچوں کڈھنا، جوٹھ جھوٹھ دئے تجائیا۔ سو بھگت بھگوان در ساچے سدنا، جس اپنا رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنی کھیل آپ رچائیا۔ اپنی کھیل رچ کے آپ، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ بھگت بھگوان تھاپن تھاپ، دیوے مان وڈیائیا۔ ست سروپی بخشے جاپ، جیون جگت جنائیا۔ کنارہ وکھائے اکو گھاٹ، پتن میلا بے پرواہیا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، ستجگ سچا چند چمکائیا۔ سچ سہنجی چڑھے پرہات، پندراں کتک خوشی منائیا۔ پرہاتوں آئے مڑ کے رات، زین اپنا رنگ وکھائیا۔ بھنڑی کہے میری پوری خواہش، پرہہ آسا پور کرائیا۔ زرگن آیا بن کے ساتھ، سرگن سنگ نبھائیا۔ منڈل بہ کے پاوے راس، گوپی کابن نچائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس آگے کرن ارداس، سو عدلی ویس وٹائیا۔ جن بھگتاں پوری کرے خواہش، خالص اپنی وست جھولی پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پورب لیکھا لیکھے لائیا۔ پورب لیکھا لائے لیکھے، لیکھا لکھنہار کرتارا۔ زرگن سرگن آپے ویکھے، پڑدہ کھول بند کواڑا۔ جگ چوگری رکھے چیتے، بھل نہ جائے اہل گرو کرتارا۔ جن بھگتاں کرے ساچا ہیتے، ناٹھ توڑ سرب سنسارا۔ زرگن سرگن کھیل کھیلے، کل کلکی لے اوتارا۔ شبد سندیسہ اکو بھیجے، دو جہاناں کرے خبردارا۔ پرہہ جو وے ساچے دیسے، سمبل نگر نیارا۔ میل ملاوا دس دسمیشے، جوتی شبدی دھارا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کھیلے کھیل آپ کرتارا۔ ساچی کھیل کھیلے کرتار، قدرت ویکھے چائیں چائیا۔ سہنجی رت سوہے ساچی تھت وار، ملے مان وڈیائیا۔ گرمکھ ساچے لے اٹھال، سگلا سنگ نبھائیا۔ کریا کر دین دیاں، دیالتا اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سچی وڈیائیا۔ دیوے مان گرمکھ میت، گر ستگر دیا کھائیدا۔ وپہ سو پندراں جنہاں نال چلائی ریت، ریتیان کھیل کھلائیدا۔ ساچا ناٹھ بٹھ پریت، بدھاتا اپنا جوڑ جڑائیدا۔ رل مل اینہاں نال گایا گیت، سانجھیوال آپ اکھوائیدا۔ بھیو چکا مندر مسیت،

ساچا دھام اک وکھائیندا۔ جس گھر وسے آپ انڈیٹھ، سو مندر سوہا پائیندا۔ تنہا دیوے نال وڈیائی آپ جگدیش، جنہا اپنے رنگ
 رنگائیندا۔ سچ دستار بندھائے سیس، سیس اپنی جھولی پائیندا۔ نرگن سرگن بن کے دوآ زیرو انک بنائے بیس، بیس اپنی کار وکھائیندا۔ سچ
 دھرم جنائے حدیث، دُھر سندیسہ آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک اگی آپ پرگٹائیندا۔ ایک اگی جائے جنا،
 بل باون بھیو چکائیا۔ ساچی سکھی دئے سمجھا، سکھیا اگو اک درڑائیا۔ دھاروں تکھی دئے وکھا، آپ اپنے مارگ لائیا۔ نکیوں وڈی دئے بنا،
 سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ اگی گرمکھ کر تیار، ترے بہون دھنی آپ جنائیندا۔
 ست ست دا اک وبار، ووباری کار کھائیندا۔ ست ست دا اک اکھاڑ، ست ستوادی آپ لگائیندا۔ ست ست دا اک یار، ست پُرکھ
 نرنجن سوہا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی پاوے اک اکیسا، اکل کلا وڈیائیا۔
 سچ سنائے دھرم حدیثا، حضرت اگو بوجھ بوجھائیا۔ اندر وڑ کے بدلے سب دی نیتا، نیتوان آپ ہو جائیا۔ بخشے چرن کول پریتا، پریتی اگو
 اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل نور خدائیا۔ نور خدائی ہوئے بسمل، بسمل اپنی دھار چلائییندا۔ لیکھا
 جان الہی ال، البت ویکھ وکھائیندا۔ جس نوں سارے مندے تل، سو تل اپنا نور چمکائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، اکیاں سر سری دستار بندھائیندا۔ سری دستار بٹھے چیرا، چیرے جگت لوکائیا۔ بھگتاں دیوے ساچی دھیرا، دھرم
 اک سمجھائیا۔ چار ورن امرت پیائے اگو سپرا، ٹھنڈی ٹھار دھار وائیا۔ ست دھرم دا بٹھے کلیرا، گھر ساچے سگن منائیا۔ شرع شریعت توڑ
 زنجیرا، نو در کرے گڑمائیا۔ چوٹی چارھے پھڑ آخیرا، آخر اپنی بوجھ بوجھائیا۔ سوہاؤنت سہائے ہست کیڑا، اوچ نیچ نظر نہ آئیا۔ ستجگ
 ساچی بٹھے بیڑا، نرگن نیہ دھرائیا۔ کلجگ مارگ چکے بھیڑا، گرمکھ باہر کڈھائیا۔ تکھی رکھائے مکھی تیرا، تیر ینداز ویکھ وکھائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کھیلے کھیل سچا شہنشاہیا۔ اگی سکھ ونڈ اپار، ست ست نال ملائییندا۔ سچے کھئے ایک دھار،
 آگے اپنا نور چمکائیندا۔ پچھے نہ کوئی دئے ادھار، ستمکھ اپنا بھیو کھلائییندا۔ چیرے بٹھے سچی دستار، ہیرے گرمکھ آپ پرگٹائیندا۔ ویرے
 وچھڑے میلے یار، ساچا میلا آپ کرائیندا۔ نیلے والا ہو اسوار، ساچے در سوہا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا

رنگ آپ چڑھائیندا۔ ساچی پگڑی چڑھے رنگ، ہر کرتا آپ چڑھائیا۔ چار جگ دی پوری منگ، اتم دئے کرائیا۔ گوبند رکھ اپنے سنگ، لہنا جھولی پائیا۔ دیونہارا اک اند، اند اند وچوں جنائیا۔ مل کے گاوے سچا چھند، بھکت بھگوان راگ الاٹیا۔ اگلا مکے سب دا پنڈھ، پچھا یاد کھئے نہ آتیا۔ کر کیریا اپنے نال گنڈھ، گھر میلا سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سدا دیوے مان وڈیائیا۔ گرمکھ اگی بنھن پگ، ہر سنگت اک بنائیا۔ کرے کھیل اُپر شاہ رگ، شہنشاہ اپنی دیا کھائیا۔ بھگتاں وچ جائے سچ، ہر سجن وڈ وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن آ کے حج، گھر ساچے خوشی منائیا۔ اگی درباری ویکھن جگت جہانوں کیتے اڈ، پرہہ اڈری دھار بندھائیا۔ دھرم نشانہ دتا گڈ، چووی ہتھ جھلائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ اگی سکھ اگی درباری، ستجگ تیری دھار جنائیندا۔ ایکا اگی سچ وباری، ساچی سکھی آپ پرگٹائیندا۔ شبدا کھنڈا تیز کٹاری، نام دھاری ہتھ پھڑائیندا۔ کھیلے کھیل اگم اپاری، ہر کرتا کار کھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ سرتے رنگ پگڑی انوکھا، ہر ستگر آپ رنگائیا۔ جن بھگتاں نال نہ کیتا دھوکھا، دھر دی وست جھولی پائیا۔ سچ سہنجنا سہاوے آپ موقع، مکمل اپنی کار کھائیا۔ جس دی رکھدے آئے اوٹا، سو لگی توڑ نہائیا۔ میل ملائے ساچی جوتا، نرگن جوت نورُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کھیل آپ وکھائیا۔ ساچی کھیل کرے نرنکار، ہر کرتا دیا کھائیندا۔ اکیاں نال اک وبار، ایکنکار آپ رچائیندا۔ کمرکسا کر تیار، ڈھائی گز دوپٹا تن بندھائیندا۔ رنگ کیسری اگو چاڑھ، کیس گڑھ لہنا تیرا جھولی پائیندا۔ دھر دی بنے سچ سرکار، وڈ سرکاری حکم ورتائیندا۔ پھیر بولے اک جیکار، ساچا ڈھولا آپ الاٹیندا۔ گر اوتارو آؤ دربار، پیر پیغمبر آپ منگائیندا۔ پنچے اٹھو دیو دیدار، پنچم پڑدہ آپ چکائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچی کھیل آپ وکھائیندا۔ ساچی کھیل کرے گوبند، گوبند وڈ وڈیائیا۔ سب دی میٹے پچھلی چند، چنتا چکھا رہن نہ پائیا۔ داتا دانی گئی گھند، گہر گمبھیر اکھوائیا۔ جن بھکت بنا اپنی بند، بندی ٹپی رنگ چڑھائیا۔ جیو جنت کرن بند، نندیا نندک مکھ بھرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ہرجن دیوے مان وڈیائیا۔ اکیاں سر دستار بندھاویگا۔ ست دھرم دی کار کھاویگا۔ تین تین وند ونداویگا۔ چن اپنا اک سمجھاویگا۔ بہن بہن کھیل کھلاویگا۔ گن

گن لیکھے لاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کار آپ کماویگا۔ تِن تِن دا بنے راگ، ہر سَتگر ڈھولا گائیا۔ تِن تِن دا بنے سُہاگ، ہر سَتگر جوڑ جُڑائیا۔ تِن تِن دا کھیل آد، تِن تِن جُگاد دئے سرنائیا۔ تِن تِن دا کھیل تماش، بھے بھیانک دئے سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا رنگ آپ دکھائیا۔ تِن تِن رنگ چڑھے لال، ہر لالن آپ رنگائیندا۔ تِن تِن سونا کنچن ڈھالے ڈھال، پارس رُپ دکھائیندا۔ تِن تِن سوہا ویس کر شاہ بنائے کنگال، کنگالوں شاہ دکھائیندا۔ تِن تِن چٹا نُور دے جمال، سَت سرُپ نظری آئیندا۔ تِن تِن پیلا ویس بنے دلال، سچ دلالی مات کمائیندا۔ تِن تِن نیلا رنگ دکھائے زمیں آسمان، ساچی کار آپ سمجھائیندا۔ تِن تِن کالا چیر بندھائے سِری بھگوان، کالی دھاروں پار لنگھائیندا۔ کالا لال مل کے چٹے نال دین بیان، تِن تِن اکو گنڈھ پوائیندا۔ چٹا کہے میرا سندیسہ کرو پروان، ڈھر دی دھار اک جنائیندا۔ نیلی دھاروں پار آئے بھگوان، پڑدہ اوہلا آپ چُکائیندا۔ کالی رین اندھیری میٹے وچ جہان، سَت ستوادی چند چمکائیندا۔ آد انت مدھ تِن تِن مل کے بنے اک نشان، نشانہ اکو اک دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے آپ سمجھائیندا۔

* ۱۵ کتک ۲۰۲۰ بکرمی جیٹھووال دربار وچ *

سَت پُرکھ ہر سچ سُلطانا، سَت ستوادی کھیل کرائیندا۔ سَت پُرکھ ہر نُور نُورانہ، جوتی جاتا ڈگمگائیندا۔ سَت پُرکھ ہر راج راجانا، شاہو بھوپ ویس وٹائیندا۔ سَت پُرکھ ہر مرد مردانہ، سچ مردانگی آپ کمائیندا۔ سَت پُرکھ ہر سُور پیر بلوانا، جودھا اکو اک ہو جائیندا۔ سَت پُرکھ ہر، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کل آپ رکھائیندا۔ سَت پُرکھ ہر شاہ پاتشاہ، شہنشاہ وڈی وڈیائیا۔ سَت پُرکھ ہر بے پرواہ، بے انت بے انت اک اکھوائیا۔ سَت پُرکھ ہر نُوجوان، بردھ بال نہ رُپ وٹائیا۔ سَت پُرکھ و سے سچ تھان، سچ دوارے سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ سَت پُرکھ ہر شاہو بھوپ، بھوپیت بھوپ وڈی وڈیائیا۔ نہ کوئی رنگ نہ کوئی رُپ، ریخ نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی دشا نہ کوئی کوٹ، حصّہ ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ جوتی جوت

سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن اپنی کھیل ورتائیا۔ ست پُرکھ ہر نرگن دھار، نرَویر وڈی وڈیائیا۔ آد جُگادی کھیل اپار، ہر کرتا آپ کرائیا۔ سچکھنڈ دوار کھول کواڑ، درگاہ ساچی سوہیا پائیا۔ شاہو بھوپ سچا سِکدار، سپس جگدیش تاج ٹکائیا۔ حُکم دیوے ایکا وار ایکنکار، دُھرمانا اک سمجھائیا۔ ویکھے وگسے ویکھنہار، دُوجا سنگ نہ کھتے جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی کدا ایک، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ سچکھنڈ دوارے اولڑابھیکھ، بھیکھادھاری نظر کیسے نہ آئیا۔ وسنہارا اگمڑے دیس، الکھ اگوچر ڈیرہ لائیا۔ دیونہارا سچ سندیس، دُھر فرمانا آپ جنائیا۔ آد جُگاد رہے ہمیش، جُگ چوکڑی سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ ساچی کرنی کر کرتار، اپنا کھیل کھلایا۔ جوتی جاتا ہو اُجیار، بھيو ابھید آپ کھلایا۔ نارکت بن پیار، سیج سُنجنی آپ بندایا۔ سچکھنڈ دوارے ہو تیار، سچ سِنگھاسن اک سہایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچا مارگ اک چلایا۔ ساچا مارگ نرگن نُر، نُر نورانہ آپ چلائیا۔ پروردگار ظاہر ظہور، بے نظیر کھیل کھلایا۔ درگاہ ساچی سچ دستور، شاہ نواب حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دی دھار آپ پرگٹائیا۔ دُھر دی دھار پُرکھ سمرتھ، آد پُرکھ آپ پرگٹائیا۔ کھیلے کھیل آپ اکتھ، کتنی کتھ سکے نہ رائیا۔ نرگن مارگ نرگن دس، نرگن رہبر اک اکھوائیا۔ نرگن کھیڑے نرگن وس، نرگن بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ نرگن پریم پریتی ساچا رس، نرگن میلا سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گھر ساچے خوشی منائیا۔ ساچے گھر خوشی منا، ہر کرتا کھیل کھلائیندا۔ بالک ست اک پرگٹا، شبدي رُوپ جنائیندا۔ جودھا سُرپیر آپ بنا، سر اپنا بتھ رکھائیندا۔ ساچی سِکھیا اک دِرڑا، دُھر فرمانا آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ساچی کرنی اناشی اچت، پاربرہم پرہ آپ کرائیا۔ ست دُلارا ویکھ پُت، پتپریشور آپ پرگٹائیا۔ سچکھنڈ دوارے سوہے رُت، تہر گھر ساچے وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، دُھر دی کار آپ جنائیا۔ دُھر دی کار سری بھگوان، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ ست دُلارے بال نادان، دے سِکھیا سچ سمجھائیندا۔ تیرا کھیل اک مہان، پاربرہم بے انت سوامی آپ

کرائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دُھر دا پڑدہ آپ چُکائیندا۔ دُھر دا پڑدہ ہر جو کھول، ہر کرتا آپ جنائیا۔ سُت دُلا رے آکول، ہر سَتگر دئے سمجھائیا۔ سچ سنڈیس وجا ڈھول، شبد اک انادی پرگٹائیا۔ دھرم دوار اکو کھول، مارگ اکو لائیا۔ ساچے کنڈے تول تول، ترازو اکو ہتھ اٹھائیا۔ آد جُگاد رہنا اڈول، بھومکا اکو سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دیوے ساچا ور، دُھر دا لیکھا آپ جنائیا۔ دُھر دا لیکھا سچ سنڈیس، سو سَتگر آپ جنائیندا۔ شبد سُت رہے ہمیشہ، جُگ چوکڑی بندھن پائیندا۔ تیرا وسے تھر گھر دیسا، گھر مندر سوہیا پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی کرنے یوگ، ہر کرتا کھیل کھلائیا۔ نرگن نرگن کر سنجوگ، دُھر سنجوگی میل ملائی۔ کر پرکاش نرمل جوت، دِپیک دیا اک ٹُکائیا۔ سچکھنڈ دوار سہا کوٹ، گرہ مندر خوشی وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دی دھار آپ پرگٹائیا۔ دُھر دی دھار شبدي رنگ، ہر کرتا آپ پرگٹائیندا۔ کرے کھیل سورا سرینگ، شاہ پاتشاہ ویس وٹائیندا۔ نام ندھان اک مردنگ، نر نرائن آپ وجائیندا۔ نرگن نرگن ہو کے سنگ، سگلا سنگ نبھائیندا۔ اگم اتھاہ دیوے اند، اند اند وچوں پرگٹائیندا۔ پوت سپوتا ساچا چند، شبدي نور اک چمکائیندا۔ سچکھنڈ دوارے ونڈے ونڈ، ونڈنہارا نظر کیسے نہ آئیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کرائیندا۔ ساچی کرنی آد کر، اپنے ہتھ رکھے وڈیائیا۔ شبدي سُت دتا ور، وست امولک جھولی پائیا۔ نرگن نرگن گھاڑن گھڑ، وشن برہما شو بنت بنائیا۔ ترے گن مایا ڈوری پھڑ، بندھن اک وکھائیا۔ پنج تت کھیل نرائن نر، اپ تیج وائے پرتھی آکاش ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شبدي سُت اکو حکم سنائیا۔ شبد سُت سن لال، ہر سَتگر آپ جنائیا۔ تھر گھر تیری سوہے دھرمسال، سچکھنڈ ڈیرہ اکو نظری آئیا۔ نرگن روپ تیرا دلال، سچ دلالی اک کھائیا۔ بے عیب خدائی جلوہ نور جلال، ظاہر ظہور کرے رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ درڑائیا۔ ساچی کرنی ایکا نور، ہر کرتا آپ جنائیا۔ سرب کلا کر بھرپور، شبدي سُت دئے وڈیائیا۔ آد جُگاد بیٹھا حضور، حضرت مؤلا اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دی وست اک ورتائیا۔ دُھر دی وست دے کے آپ، پرہ

اپنے ہتھ رکھے وڈیاٹیا۔ ناطہ جوڑ پتا باپ، پوت سپوتا گود اٹھائیا۔ اکو دس سچا جاپ، کرے ست ست پڑھائیا۔ ایتھ اوتھ پت لے راکھ، مہر نظر نین اٹھائیا۔ سچ دوارے رہنا داس، دھر دی سکھیا اک پڑھائیا۔ نیتر لوچن کھول آنکھ، اکھ اپنے نال ملاٹیا۔ تیری جھولی پاوان تیرا حق، حقیقت تیرے نال پرنائیا۔ ساچا مارگ دیوان دس، دو جہاناں ونڈ ونڈائیا۔ برہمنڈ کھنڈ تیرا رس، پُری لوء تیرا رنگ چڑھائیا۔ کر پرکاش رو سس، کیرن کیرن رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر سندیسہ اک سُنائیا۔ دھر سندیسہ سری بھگونت، ہر اکو اک جنائیندا۔ کھیل کھلاؤنا ناری کنت، نر نرائن آپ سمجھائیندا۔ نرگن سرگن بناؤنی بنت، گھاڑت گھڑن ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دھر دی دھار آپ جنائیندا۔ دھر دی دھار آپ جنائیندا۔ اے۔ سٹ شبد سیو لگاؤندا اے۔ وشن برہما شو رنگ رنگاؤندا اے۔ گھر ساچے سوہا پاؤندا اے۔ ترے گن مایا سنگ رلاؤندا اے۔ پنج تت میلا میل ملاؤندا اے۔ لکھ چوراسی گھاڑت گھڑ، بھانڈے آپ بناؤندا اے۔ نرگن سرگن جڑت جڑ، در ساچے آپ سہاؤندا اے۔ ست سرُپی اندر وڑ، گرہ مندر اندر ڈیرہ لاؤندا اے۔ دھردرگاہی دے کے ور، گھر اکو اک وکھاؤندا اے۔ ڈونگھی بھوری جائے وڑ، محل اٹل آپ رکھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد دھار اک وکھاؤندا اے۔ شبد دھار جنایا اے۔ پرہہ اپنا کھیل رچایا اے۔ نرگن سرگن ونڈ ونڈایا اے۔ لکھ چوراسی گود بہایا اے۔ کر پرکاش نرمل جوت، نورو نور ڈگمگایا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا مارگ اک لگایا اے۔ ساچا مارگ اک لگاؤندا اے۔ پرہہ ساچی دیا کھاؤندا اے۔ سچکھنڈ نواسی تھر گھر دوارے، شبدی سٹ سمجھائیندا اے۔ سُن اگم تیرے سہارے، مہر نظر ہر اٹھائیندا اے۔ وشن برہما شو تیرے پنہارے، ساچی سیوا آپ لگاؤندا اے۔ ترے پنج تیرے اکھاڑے، پنج پچیس گنڈھ پواؤندا اے۔ چارے کھانی کھول کواڑے، انڈج جیرج اُبھج سینج تیرا راہ چلاؤندا اے۔ چارے بانی بول جیکارے، پرا پسنٹی مدھم بیکھری دھار سُنائیندا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، تیرا حُکم اک ورتاؤندا اے۔ تیرا حُکم اک ورتاویگا۔ نرگن نرویر کھیل کراویگا۔ دو جہان ویکھ وکھاویگا۔ برہمنڈ کھنڈ دھرت بناویگا۔ نرگن نور جوت چمکاوویگا۔ تیری چوٹ شبد لگاویگا۔ اوٹ اکو اک درساوویگا۔ لوک پرلوک آپ سہاوویگا۔ سچ سلوک اک پرگٹاوویگا۔ دھر دا

جوگ جھولی پاویکا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد سُت اک اُٹھایا۔ شبد سُت اک اُٹھایا اے۔
 پرہہ ساچا راگ الایا اے۔ وشن برہما شو پرگٹایا اے۔ ترے گن میل سچ سمجھایا اے۔ پنج تت اپنی گنڈھ بندھایا اے۔ لکھ چوراسی گھاڑن
 گھڑ، گھر ساچے آپ اُچایا اے۔ نرگن ہو کے اندر وڑ، سرگن رنگ رنگایا اے۔ شبد اگتی ڈھولا پڑھ، اپنا راگ سُنا یا اے۔ لیکھا جان
 سیس دھڑ، کنچن رُپ وکھایا اے۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، شبد گر تیرا اکو گھر سُہایا اے۔ شبد
 گرو تیرا گھر اک سُہاوانگا۔ پارہم پرہہ اپنا میل ملاوانگا۔ دپیک دیا اک جگاوانگا۔ تیل باقی نہ کوئی پاونگا۔ اندھیری راتی نہ کھے رکھاوانگا۔
 جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تیرا حُکم اک ورتاوانگا۔ تیرا حُکم اک ورتاویگا۔ پرہہ سرتے ہتھ ٹکاویگا۔ نرگن سرگن کھیل
 کھلاویگا۔ وشن بھنڈار اک ورتاویگا۔ برہما برہم رُپ ہو جاویگا۔ شنکر ہتھ ترسول اُٹھایا۔ ترے ترے آپ جناویگا۔ ساچے دیس سوہیا
 پاویکا۔ نر نریش اک ہو جاویگا۔ وشن برہم شو سیو لگاویگا۔ تیری نظر نہ آوے ریکھ، ریکھا اپنے وچ چھپاویگا۔ ڈھر دا دے اک
 سندیس، ڈھر دی دھار آپ پرگٹاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، لکھ ابھیو اک ہو جاویگا۔ لکھ
 لیکھ اک اکھوائے گا۔ نر نریش دیا کہائے گا۔ ساچے دیس ڈیرہ لائے گا۔ سچکھنڈ رہے سدا ہمیش، آد جگاد اکو انیک سائے گا۔ دھرت دھول جل
 بنب کھیلے کھیل، اگتی تت رُپ پرگٹائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کہائے گا۔ ساچی کرنی آپ کہایا۔
 وشنوں وست اک ورتاویگا۔ برہما بھیو ابھید کھلاویگا۔ چارے وید راہ وکھایا۔ چارے کُنٹ نظری پاویکا۔ چوتھے گھر ڈیرہ لایا۔ ساچے
 مندر چڑھ جوت جگاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، شبد سُت سُت دُلا ر تیرا اکھَر ناد سُناویگا۔ شبد سُت تیرا ناد
 وجائے گا۔ پرہہ اپنا راگ الائے گا۔ بن تندی تند ستار، ساچی کھیل وکھائے گا۔ نرگن نرگن کرے گفتار، گفت شنید اپنا راہ چلائے گا۔ گھر بن کے
 سچا یار، یاری اپنی توڑ نیہائے گا۔ مارگ دے وچ سنسار، چار ورن ویکھ وکھائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا
 سچا ور، چار ورن آپ درڑائے گا۔ چار ورن دسے بھگوان، پہلا نرگن رُپ جنائیا۔ دوجا شبد کر پردھان، آپ اپنی کھیل وکھائیا۔ تیجے
 دوہاں اک مکان، گھر ساچے خوشی منائیا۔ چوتھے شاہو بھوپ بن سلطان، شبدی اپنا حُکم ورتائیا۔ چار ورن دا کر نہ سکیا کوئی گیان،

بھیو ابھید نہ سکے کوئی جنائیا۔ سچکھنڈ رہے بھگوان، تھر گھر سُت شبد دتی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی
 کھیل آپ ورتائیا۔ شبد سُت کہا جھک، پرہہ آگے سیس جھکائیا۔ پاربرہم تیرا ویکھاں مُکھ، وچھوڑا سہہ سکاں نہ رائیا۔ نرگن میں اُچیا
 تیری ککھ، مات پتا میرا نظر کھئے نہ آئیا۔ مینوں تیرے بنوں لگے دُکھ، تیرے بناں دُکھ نہ میرا کٹائیا۔ پرہہو میرے کر کِریا گودی چُک،
 بالک گود سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور، سچکھنڈ نواسی تیری اِک سرنائیا۔ سُت ڈلارا پیا بول،
 بن رسنا جہوا منگ منگائیندا۔ پُرکھ ابناشی آد پُرکھ میں وساں تیرے کول، سد چرن دھیان رکھائیندا۔ تیری پریتی اندر جاواں موئل، موُلا اِکو
 نظری آئیندا۔ میرے نال کر پورا قول، در تیرے جھولی ڈابندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور، در تیرے
 سیس نوائیندا۔ ساچا ور دے بھگوان، در تیرے منگ منگائیا۔ نت نوت پاؤنا اپنا دان، جھولی میری سد بھرائیا۔ تون بنیا ربا کابن، ہوں
 گوپی رُوپ وٹائیا۔ تون بنیا رہیں شاہ سلطان، ہوں سیوک رُوپ اکھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور،
 در تیرے الکھ جگائیا۔ تیرے در جگائی الکھ، الکھ اگوچر تیری سرنائیا۔ اپنے نالوں کریں نہ وکھ، وکھری دھار موہے نہ بھائیا۔ سر میرے
 رکھنا ہتھ، سمرتھ تیری وڈیائیا۔ تیرے چرن کول جاواں ڈھٹھ، سچ دوارے سوبھا پائیا۔ اِک واری مہر نظر میرے ول تگ اپنی آگھ، آخر
 اپنا رنگ چڑھائیا۔ میری جھولی پا میرا حق، پھیر اگلا حُکم دینا سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور،
 ساچی سیکھیا اِک سمجھائیا۔ سُن سُت میرے لاڈلے میت، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن چلائے تیری ریت، رہبر اِکو اِک
 اکھوائیا۔ ایکنکار تیرا سہاگی گیت، ساچا ناد دُھن جنائیا۔ آد نرنجن سدا انڈیٹھ، ساچا نور نور رُسنائیا۔ ابناشی کرتا رکھے ٹھنڈا سیت، سیتل
 دھار اِک وہائیا۔ سری بھگوان لگائے سچ پریت، لگی پریت نہ کھئے ٹڑائیا۔ پاربرہم تیری جانے ریت، ریتوان آپ اکھوائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، دُھر سندیسہ اِک سُنائیا۔ سُنیا سندیسہ تیرا پرہہ، میرے ستگر موہے بھایا۔ چرن
 دوارے دُگا جھب، دھئے جوڑ واسطہ پایا۔ اپنے نالوں وچھوڑ نہ دیویں چھڈ، شہنشاہ اپنا حُکم ورتایا۔ میں سد وساں تیری حد، باہر حدوڈ
 نہ کھئے رکھایا۔ تیری دھاروں اُچی تیری جد، وشو تیرا رنگ رنگایا۔ سد مندر ویکھاں لنگھ، نت تیرا درشن پایا۔ پُرکھ اکال دین دیاں میری

اِکو منگ، جھولی خالی دے بھرایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، در تیرے آس تکایا۔ تیری آس ہوئی منظور، سو ستگر آپ جنائیا۔ شبد سُت تیرا دستور، دو جہاناں حُکم ورتائیا۔ پُرکھ ابناشی سد وسے نیڑے دُور، دُرادا پنڈھ نہ کھئے رکھائیا۔ آد جُگاد حاضر حضور گھر وسے سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا سچا ور، سچ سندیسہ اِکو وار، یں کتاں دئے جنائیا۔ سچ سندیسہ آپ سُناؤندا اے۔ سری بھگوان حُکم ورتاؤندا اے۔ شبد سُت تیرے ہتھ دُور پھڑاؤندا اے۔ دو جہاناں رچنا رچ وکھاؤندا اے۔ لکھ چوراسی کایا ماٹی بھانڈا کچ، کپڑا انگن آپ بناؤندا اے۔ نرگن دھار رکھ سچ، ساچا بنک آپ وڈیاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، گھر گھر تیرا ناد الاویگا۔ گھر گھر تیرا ناد الاویگا۔ پاربرہم پرہہ برہم برہماد ویکھ وکھاویگا۔ بول اگئی اِکو راگ، دُھر دی دھار سمجھاویگا۔ گھٹ گھٹ اندر ہو وسما، بَسمل اپنی کھیل کھلاویگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی آپ کماویگا۔ ساچی کرنی آپ کماویگا۔ چار جُگ ونڈ ونڈاویگا۔ چارے کھانی آپ پرگٹاویگا۔ چارے بانی راگ الاویگا۔ چارے وید آپ سمجھاویگا۔ چارے ورن ونڈ ونڈاویگا۔ چار یاری گنڈھ رکھاویگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی آپ کماویگا۔ ساچی کرنی پرہو کھائے گا۔ مہروان مہر نظر اُٹھائے گا۔ نرگن اپنی ونڈ ونڈائے گا۔ سرگن ست سرُوپ وکھائے گا۔ ساچی ریت آپ چلائے گا۔ دشا اپنی آپ جنائے گا۔ نام تیرا اِک سُنائے گا۔ گر اوتار ناؤں دھرائے گا۔ پیر پیغمبر آپ ہو جائے گا۔ سچ سویمبر مات رچائے گا۔ بھرتبر کھیل کھلائے گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد گرو توپے اِک پرگٹائے گا۔ شبد سُت سچ تینوں مان دوائے گا۔ سری بھگوان مہر نظر اُٹھائے گا۔ دو جہان تیرا حُکم ورتائے گا۔ جودھا سورپیر کر بلوان، بل تیرا اِک پرگٹائے گا۔ تیرے ہتھ سچ نشان، ست ستوادی آپ جھلائے گا۔ برہم مت تیرا گیان، برہم وِدیا سرب درڑائے گا۔ کایا مندر اِک مکان، گھر گھر ڈیرہ اِکو لائے گا۔ ساچے امرت کر اشنان، سروور اِکو اِک سہائے گا۔ جُگ چوکڑی ناؤں کر پردھان، گر اوتار تیرا بنس سہائے گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تیرا حُکم اِک ورتائے گا۔ شبد گرو تیرا ڈنکا پرہو وچائے گا۔ لوکات کھیل کھلائے گا۔ سچ سلوک اِک سُنائے گا۔ لوک پرلوک حُکم ورتائے گا۔ کوئن کوٹ برہمنڈ ویکھ وکھائے گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا سچا ور، دُھر دی دھار آپ

کھائے گا۔ دُھر دی دھار پر بھو کھاویگا۔ جُگ چو کڑی تیرا کھیل ویکھ وکھاویگا۔ تیرا رُوپ گُر اوتار رُوپ پرگٹاویگا۔ پیر پیغمبر ساچا نُو ر نو ر
 دساویگا۔ سَتجُگ تیری وارا کلجُگ پینڈا کر کے دُو ر، اتم پاندھی پنڈھ آپ چُکاوایگا۔ پرگٹ بھوئے حاضر حضور، حضرت اپنا رنگ
 وکھاویگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سِر تیرے ہتھ رکھاویگا۔ شبد سُت خوشی مناؤندا اے۔ پر بھ اگے
 سیس جھکاؤندا اے۔ چار جُگ جنم وٹاؤندا اے۔ گُر اوتار آپ پرگٹاؤندا اے۔ پیر پیغمبر جوت جگاؤندا اے۔ بھگت میت ناد سُناؤندا اے۔
 گُر مگھ گُر سگھ آپ اٹھاؤندا اے۔ مُرید مُرشد دے دیدار، دید عید چند چمکاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکو دینا
 ساچا ور، در ساچا اک سُہاؤندا اے۔ شبد سُت بول جیکارا، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ سَتجُگ تربتا دواپر کلجُگ تیرا کھیل کراں نیارا، نِرگن
 سرگن ونڈ ونڈائیا۔ گُر اوتار پیر پیغمبر ہو کے ظاہرا، ظاہرا تیری کل جنائیا۔ تیرے نام دے ادھارا، ساچی سیکھیا کراں پڑھائیا۔ ساچا ونج
 اک وپارا، ساچا ہٹ مات چلائیا۔ اوچا دس تیرا دربارا، جیو جنت دیاں سمجھائیا۔ سادھ سنت کر پیارا، پریم پریتی اک وکھائیا۔ بھگت
 بھگوان دے بلارا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے اوٹ تکائیا۔ چار جُگ گُر اوتار پیر پیغمبر،
 شبدی سُت تیرا رُوپ وکھائیا۔ نِرگن سرگن کر کر سویمبر، لوکات گنڈھ پوائیا۔ لکھ چو راسی ویکھ اڈمبر، تیری قُدرت ناچ نچائیا۔ سرب
 گھٹاں سوامی ہو بھرتبر، بھرپوری اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا ساچا ور، کون ویلا بن پنج تت
 کایا اپنا حُکم ورتائیا۔ ساچا ویلا دس بھگوان، تیرے اگے منگ منگائیا۔ شبدی سُت تیرا بلوان، چار جُگ سیو کھائیا۔ نو نو کھیل کرے
 مہان، نو نو چار ونڈ ونڈائیا۔ جُگ چو کڑی ہو پردھان، سچ پردھانگی اک کھائیا۔ سِر شٹ سبائی دے گیان، اکھر وکھر کرے پڑھائیا۔
 شاستر سمرت لیکھا جان وید پُران، انجیل قرآن گیتا گیان تیرا رنگ جنائیا۔ کھانی بانی بول بے زبان، رسنا جہوا دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا ساچا ور، جس ویلے اپنا نُو ر جنائیا۔ ساچا ویلا دس بھگونت، سُت دلارا منگ منگائیا۔ بنے سُہاگ
 ساچا کنت، ناری نر نرائن پرنائیا۔ بن پنج تت کایا چلے تیرا منت، منتر تیرا اکو نظری آئیا۔ شاستر سمرت وید پُران تیری مہا گائن اگنت،
 صفتی تیری سمجھ سکے کوئی نہ رائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا ساچا ور، اپنا ویلا وقت دے جنائیا۔ ساچا ویلا

دس کرتار، ہر کرتے تیری وڈ وڈیائیا۔ ہوں بھکھک کھڑا تیرے دوار، جاچک جھولی اک وکھائیا۔ شبد سُت تیرا ڈُلا، تُوں داتا دیونہار سچا شہنشاہیا۔ جُگ چوکڑی کھیلاں کھیل وچ سنسار، بن کھلاری کھیل کھلائییا۔ پاواں سار گر اوتار، پیر پیغمبر ویکھ وکھائیا۔ دُھر دی دیواں اکو دھار، سچ سندیسہ نام الائییا۔ قلم شاہی کر تیار، کاغذ بندھن اکو پائییا۔ گھر گھر ہوئے اُجیار، نراکھر کرے رُشنائییا۔ لیکھا جان سچّی سرکار، شہنشاہ تیرا حُکم اک منائییا۔ بودھ اگادھا بن لکھار، کاتب اکو نظری آئییا۔ جُگ چوکڑی ویکھاں چار، کوٹن کوٹ کایا نو دوارے کھول کواڑ، چار کُنٹ ملے وڈیائیا۔ سَت پُرکھ تیری ساچی دھار، سَت ستوادی سَت سروپ نظر کیسے نہ آئییا۔ میں منگاں ایکو وار، ایکنکار تیری سرنائییا۔ ساچا دے نہ میت مُرار، مِت روپ نہ کھئے سخائییا۔ تیرا مندر سوہے دربار، سچکھنڈ وچے سچ ودھائییا۔ تھر گھر بیٹھا تیرا سُت ڈُلا، چرن کول دھیان لگائییا۔ ساچا دس پرہو وبار، گون ویلا لئیں کرائیا۔ نراکھر تیرا نام میرے نال ہوئے اُجیار، تَت نظر کھئے نہ آئییا۔ پنجان تتاں کر چھٹکار، کھڑا چھٹے جگت لوکائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا ور، شبد سُت جھولی ڈاہیا۔ شبد سُت ہو نانا، پرہ آگے سیس جھکائیندا۔ شہنشاہ تُوں شاہ سلطانا، سچکھنڈ نواسی اکو نظری آئیندا۔ آد جگاد تیرا کوئی نہ جانے ٹکانا، تیرا مندر نظر کیسے نہ آئیندا۔ سب مندے تیرا ساچا بھانا، پچیا کوئی رہن نہ پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیندا۔ در تیرے منگ منگی پرہ ایک، ایکنکار دے سمجھائییا۔ گون ویلا دیویں اپنی ٹیک، بن جگدیش میل ملائییا۔ جُگ چوکڑی دھر دھر ویکھاں سرگن بھیکھ، گر اوتار روپ وٹائییا۔ اتم ملاں تیری ریکھ، بن تیری ریکھ دھام نظر کھئے نہ آئییا۔ نِت نوٹ کھیلاں تیری کھیڈ، کھیل کھلاری تیری موہے بھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، نرگن تیرے آگے منگ منگائییا۔ پُرکھ ابناشی اک اگلا، آد دیا کمائیندا۔ سُت شبد ویکھ سچ محلا، سچکھنڈ ساچا سوہا پائیندا۔ دپیک جوت ایکو بلا، تیل باقی نہ وچ رکھائیندا۔ سَت سروپ پھڑائے پلا، پلو اپنی گنڈھ پوائیندا۔ تیری دھار انتر رلا، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا حُکم آپ ورتائیندا۔ شبد سُت ویکھ اک، اک اوہ وی نظر کیسے نہ آئییا۔ سُت ڈُلا نیتر کھول تگ اک، اوہ وی اک اکھ نہ کھئے ملائییا۔ ساچے سُت کر تیار ویکھ اک، اوہ پریم پیارا ہتھ کیسے نہ آئییا۔ سچ لاڈلے سُت اُس

دے اُتے سب نوں پیا شُک، بن گوہند شُکر نہ کھئے منائیا۔ کر کِریا دیواں تیرا حق، اپنا حُکم تیری جھولی پائیا۔ ویکھیں سیوا کردا نہ جائیں تھک، انتھک رہا درڑائیا۔ اپنے انتر تینوں رکھاں ڈھک، بن حُکم نہ باہر کڈھائیا۔ نرگن دھار نرگن نالوں ہووے کدی نہ وگھ، وکھری اپنی کار جنائیا۔ سرگن مارگ آوے دس، اتم نرگن وچ سمائیا۔ نرگن ہو کے سرگن گاوے جس، بن سرگن شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کہانی بانی گر اوتار پیر پیغمبر بھگت سنت نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا لیکھا رہا درڑائیا۔ شبد سُت اگوں پیا ہس، ہس کے خوشی منائیندا۔ میں اکو بہاواں تیرا رس، دوجا رس نہ موہے سُکھائیندا۔ پرہہ جو ویلا اوہ دس، جس ویلے اپنا رنگ چڑھائیندا۔ نرگن ہو کے دیویں ساتھ، ساچا سنگ نبھائیندا۔ نرور ہو کے سر رکھیں ہتھ، نر نرنکار ہو کے دیا کھائیندا۔ دین دیاں ہو کے کھولیں اکھ، پرتکھ نور نظری آئیندا۔ اوہ پرہو دے حق، گھر بردا منگ منگائیندا۔ آد جگاد جگ چوکر تیرے بچے نہ پئے تیرے تے شُک، تیرا شُک لکھ چوراسی جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے منگ منگائیندا۔ سُت شبد سُن ویکھ اک، بن اک اک نظری آئیا۔ اک کولوں سکھیا سکھ، دوجی اپنی دھار چلائی۔ تیجی دیوے اگتی بھکھ، اپنی کِریا جھولی پائیا۔ چوتھی تیری ریکھ دیوے لکھ، لیکھا لکھیا بن قلم شاہیا۔ پنجویں دھار اپنی پیکھ، تیرے گھر سوہیا پائیا۔ اک پنج کرے ہیت، نرگن نرور روپ جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اک پنج دئے جنائیا۔ اک اکلّا سو پُکھ نرنجن، نر نرنکار اکھوائیندا۔ دوا نور ہر پُکھ نرنجن، ظہور اکو اک پرگٹائیندا۔ ایکنکار تیا سجن، گھر ساچے سنگ نبھائیندا۔ آد نرنجن نرگن جوت دپیک جگن، سچ محل آپ رُشنائیندا۔ سری بھگوان پنچم دھار بن کے سجن، شاہ پاتشاہ آپ اکھوائیندا۔ ابناشی کرتا نیوں نیوں کرے مجن، گھر ساچے سپس جھکائیندا۔ پارہم پرہہ آوے منگن، در الکھ اک سُنائیندا۔ پنچم میتا اکو سجن، دھردرگاہی نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کھیل آپ درڑائیندا۔ اک پنج کھیل اپار، ہر کرتا آپ جنائیا۔ اک اکلّا ایکنکار، دوجے شبد روپ سمجھائیا۔ تیجا نرگن سرگن کر پیار، چوتھے منزل بھومکا اک وکھائیا۔ پنجویں بول سچ جیکار، شبد ناد دھن شنوائیا۔ اک پنج دا سچا پیار، آد جگاد دئے بندھائیا۔ اک وچوں ایکنکار، اوانکار آکار کرائیا۔ ایڑا اکھ کھول کرتار، پرتکھ اپنا درس وکھائیا۔ ایڑی ایشٹ اپر اپار، نرگن

نرویر آپ سمجھائیا۔ سسّا قلعه کر تیار، سرگن اندر بند کرائیا۔ ہاہا ہر کا روپ اپار، ہری ہر اپنی دھار بندھائیا۔ اکو ٹپی کر تیار، ساچی
 ونڈن ونڈ ونڈائیا۔ پاربرہم برہم کر اُجیار، ہنگ روپ اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، پنجاں اکھراں دئے ادھار،
 نراکھہر اپنی کار کھائیا۔ پنجاں اکھراں کر پروان، ہر ایک دیا کھائیندا۔ اکو گکا کر پروان، دو جہاناں کرم بنائیندا۔ اکو گکا کھیل مہان، کرتا قادر
 آپ وکھائیندا۔ اکو گکا کارن کرے دھیان، ہر کرنی جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تِس گکے
 مان رکھائیندا۔ اک پنج دا سُن کے گیت، شبد سْت خوشی منائیا۔ پنجاں نال پرہہ میری پریت، پنچم تیرا روپ نظری آئیا۔ اینہاں انتر کھیل
 انڈیٹھ، تیری دھار سمائیا۔ اینہاں بنان نہ بنے گیت، راگ ناد نہ کھئے شنوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور،
 گون ویلا میری آسا پور کرائیا۔ سری بھگوان کہے سچ میتا، پرہہ اپنی دیا کھائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ گُر اوتار پیر پیغمبر چلے ریتا،
 اوڑا ایڑا ایڑی اکو مان رکھائیندا۔ اینہاں اندر رکھے سیتا، سْت دُلاں بندھن پائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا
 ور، سچا حُکم آپ سمجھائیندا۔ سسّا ہاہا رہے دوار، سسّا ستگر روپ بنائیا۔ ہاہا ہنگ برہم کر پیار، صاحب ویکھے چائیں چائیا۔ جگ
 چوکرئی پیتے وچ سنسار، تھر کھئے رہن نہ پائیا۔ سیوا کر کر جان تیئی اوتار، بھگت اٹھاراں ویس وٹائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد بول جیکار، پیر
 پیغمبر ڈھولا گائیا۔ ناد دُھن شبد ادھار، گر گردیو سوامی اک درڑائیا۔ شبد گرو سرب پیار، ستگر اکو اک درڑائیا۔ نانک گوہند دُھر دی
 دھار، دھرنی دھرت دھول ملے وڈیائیا۔ تیرا روپ اپر اپار، پُرکھہ ابناشی آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا
 ساچا ور، سچ دوار دا لیکھ رہا جنائیا۔ آد جگادی دسے لیکھا، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ سسّا ہاہا دُھر دا میلا، سچ ساچا اک وکھائیندا۔ اک
 پنج دا زرگن سرگن پیشہ، لوکھات آپ کھائیندا۔ پنج اک دا سچا دیسا، سچکھنڈ ساچا سوہیا پائیندا۔ اک پنج دا سچ نریشا، نر زرنکار
 نظری آئیندا۔ پنج اک دا سچا ہیتا، درگاہ ساچی آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا کھیل آپ وکھائیندا۔ اک
 پنج پرہہ کر پروان، دیوے مان وڈیائیا۔ شبد سْت تیرا کرم مہان، کرنی سمجھ سکے نہ رائیا۔ تیرا میل سری بھگوان، دوجا ناٹہ نہ کھئے
 جڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر سندیسہ اک سُنائیا۔ سُن دُھر سندیسہ پرہہ، پرہہ اپنی دیا

کمائیندا۔ جُگ چوڙی مکے حد، سچ کنارہ آپ وکھائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جائے لڏ، ویلا انت اپنے ہتھ رکھائیندا۔ نرگن نرویر پُرکھ اکال پرگٹ ہووے جھب، جوتی جاتا ویس وٹائیندا۔ سُت دلارے تینوں لوے لہہ، پھڑ اپنا رنگ رنگائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ ساچی کرنی سُن بھگوان، شبد سُت اگور جنائیا۔ ساچا دس پرہو نِشان، ویلا وقت ملے وڈیائیا۔ ہوں بالا بالی بُدھ نادان، تیری سمجھ کئے نہ آئیا۔ چار جُگ چوڙی پیتے وچ جہان، کوئن کال پھیریاں پائیا۔ میں منگاں اکو دان، جھولی ڈاہیا۔ گون ویلا ملیں آن، پھڑ بانہوں گلے لگائیا۔ اک پنج کرے پروان، پروانہ اپنا ہتھ پھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ سری بھگوان دسے بھیو، ابھید آپ جنائیا۔ شبد سُت سچ کرنی سیو، سچ صاحب آپ لگائیا۔ کرے کھیل آپ نہکیو، نیچل دھام بیٹھا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی پرہو پرہو ٹھاکر، ہر سوامی دیا کمائیندا۔ جُگ چوڙی کھیل لوکات ڈوگھے ساگر، گر اوتار پیر پیغمبر حُکم ورتائیندا۔ پنج تت کایا سہائے جگت سوڏاگر، سچا سوڏا ہٹ وکائیندا۔ سچ دوارے اتم دیوے آدر، سر اپنا ہتھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، آپ اپنا بھیو چکائیندا۔ بھیو چکائے سری بھگوان، ہر اپنی دیا کمائیا۔ نرگن سرگن دوویں روپ ہون پردھان، لوکات وجے ودھائیا۔ کلجگ اتم نرگن سرگن دوہاں مٹے نِشان، صِفر اپنا روپ وکھائیا۔ دھئے آگے صِفر کر پروان، بیس جگت دئے سمجھائیا۔ جس جگت دا روپ سری بھگوان، سو اپنی کل ورتائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سُت شبد دئے درسائیا۔ سُن شبد اوہ ویلا سچ، ہر ساچا سچ جنائیندا۔ نرگن کایا جو بنداوے سرگن کچ، سو سرگن کچے بھانڈے بھن وکھائیندا۔ صِفر روپ اپنا مات دس، دھئے نال جوڑ جڑائیندا۔ دھئے پچھے بے ست، صِفر آگے ہو کے کھیل کھلائییندا۔ دوہاں میل ملائے کرے کھیل سمرتھ، بیس اپنا انک جڑائیندا۔ سو بیس ہووے کیسے نہ وس، بیس اپنا رنگ رنگائیندا۔ ویہ ویہ تیرا کھیل رکھ، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ اک پنج دی دیوے وتھ، وست امولک جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی زُتری آپ مہکائیندا۔ ساچی زُتری سہائے ایک، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ اک پنج دیوے ٹیک، دوہاں میل پندراں روپ وکھائیا۔ تیرا کرم دوارے لیکھ، ککا اکو سوبھا پائیا۔ ایہہ ککا گر اوتار

کٹک دے لکھ کے گیا لیکھ، کلجگ جیو سمجھ کیسے نہ آئیا۔ زرگن نرویر پُرکھ اکال تیرا نیتا بنے نیت، نرویر اپنی کھیل وکھائیا۔ سُت شبہد
 ویکھنی کھید، ہر کرتا پڑدہ دئے اٹھائیا۔ آد دسیا تینوں بھیت، دوچا سار کھئے نہ پائیا۔ اتم کرے اپنا بھیت، ببتکاری وڈی وڈیائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، اک پنج تیرا در، در دروازہ دئے کھلائییا۔ اک پنج ویلا آپ سہاویگا۔ پندراں انک
 مات جناویگا۔ گکا کرم کانڈ ڈیرہ ڈھاویگا۔ کٹک رت بسنت سہاویگا۔ بیس بیس ویکھ وکھاویگا۔ جو کچھ رکھیا سو تیری جھولی پاوِیگا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، زرگن سرگن زیرو صِفر دئے نال بیس سمجھاویگا۔ بیس بیسا پرہو جنا، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اس
 دا بھیو دے کھلا، کھلی طرح پرگٹائییا۔ کون دوار وسے کلا، کون گرہ خوشی منائییا۔ کون پھلواڑی پھول پھلا، کون پنکھڑی دئے
 مہکائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے منگ منگائییا۔ شبہد سُت سچ سمجھاؤندا ہاں۔ بھیو ابھیدا
 آپ کھلاؤندا ہاں۔ جگ چوکرئی ونڈ ونڈاؤندا ہاں۔ سنجگ تریتا دواپر کلجگ نام رکھاؤندا ہاں۔ گر اوتار آپ پرگٹاؤندا ہاں۔ دو تین میل ملاؤندا
 ہاں۔ تیئی رنگ اک رنگاؤندا ہاں۔ ساچا حکم سندیس مناؤندا ہاں۔ نریت نریش اکو نظری آؤندا ہاں۔ اپنا نام دے کے دھر دا خط، چٹھی بن
 ڈاک آپ پچاؤندا ہاں۔ تھوڑا تھوڑا مات حق، جھولی پھڑ پھڑ آپے پاؤندا ہاں۔ اتم اپنے خانے گھت، لیکھا سب دا پور کراؤندا ہاں۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، اپنی کرنی آپ کماؤندا ہاں۔ اپنی کرنی سچ کماوانگا۔ سچ سچ اپنا بھیت جناوانگا۔
 دھر دی دھار آپ سمجھاوانگا۔ جل تھل مہیئل ویکھ وکھاوانگا۔ اچے ٹلے پربت کھوج کھوجاوانگا۔ دھرنی دھرت دھول ڈیرہ لاوانگا۔ نور
 خدائی اول، ذات اکو سچ سمجھاوانگا۔ امرت نابھی بھر کے کول، اٹا منہ آپ وکھاوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، ساچا بھیت آپ جناوانگا۔ ساچا بھیت اکو کھولانگا۔ بن رسنا جہوا بولانگا۔ جن کنڈے ترازو تولانگا۔ بن دوار دھر دا
 دوارا کھولانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تیرا روپ اک ورولانگا۔ تیرا روپ اک وکھاوانگا۔ تیرا نام اک پرگٹاوانگا۔ کوٹن
 کوٹ ناد سناوانگا۔ برسم برہماد آپ اٹھاوانگا۔ رچ رچ کاج ویکھ وکھاوانگا۔ زرگن سرگن راہ چلاوانگا۔ جو گھڑیا بھن وکھاوانگا۔ جون اجونی
 آپ بھواوانگا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، اپنا بھیو اک درساوانگا۔ ساچا بھیو اک درسائے گا۔ گر اوتار

اشارہ دوائے گا۔ پیر پیغمبر نعرہ اک سنائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لیکھا سب دا اپنے ہتھ رکھائے گا۔ لیکھا اپنے رکھ ہتھ، چار جگ دئے وڈیائیا۔ کلجگ اتم ہو پرگٹ، زرگن نرُور پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا سندیسہ جائن دس، سو سجن ویکھ وکھائے گا۔ سچکھنڈ نواسی آئے ٹھ، بن پاندھی پھیرا پائے گا۔ ساچے مندر جائے وس، محل اٹل رُشنائے گا۔ اکو نور کر پرکاش، دیا باقی ڈگمکائے گا۔ تیری پوری کرے آس، آسا تیری جھولی پائے گا۔ باقی رہے نہ کوئی خواہش، خسُوصیت اپنی اک سمجھائے گا۔ چار جگ جو رہے اداس، تنہا اداسی دُور کرائے گا۔ بن سُہیلا وسے پاس، سجن اپنا ڈیرہ لائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، رُت رُت آپ مہکائے گا۔ رُت رُت آپ سُہاویگا۔ تیرا لیکھا پور کراویگا۔ ساچا نور اک درساویگا۔ ظاہر ظہور ویس وٹاویگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جگ چوکرئی لہنا پور کراویگا۔ شبد سُت کہے پرہ میرے ستگر، ست پُرکھ نرنجن تیری سرنائیا۔ تیرا لیکھا آد جگاد رہے سد دھر، درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔ جگ چوکرئی گر اوتار پیر پیغمبر تیرا ناؤں ناد گاون نال سر، تال تلوڑا جگت وجائیا۔ تُوں ویکھنہار چڑھ اگتی گھوڑ، دو جہاناں پھیرا پائیا۔ ہر گھٹ اتر جائیں بہڑ، گرہ گرہ ویکھیں چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا ور، کس ویلے پئیں بہڑ، لیکھا چکے بہڑی دہائیا۔ زرگن ہو کے اتم آوانگا۔ نرُور ہو کے ویس وٹاوانگا۔ جوتی نور جوت رُشناوانگا۔ ظاہر ظہور پھیرا پاوانگا۔ شبدی چوٹ اک لگاوانگا۔ قلعہ کوٹ بھول پھولاوانگا۔ لوک پرلوک آپ سُہاوانگا۔ برہمنڈ کھنڈ ویکھ وکھاوانگا۔ سورج چند نور چمکواوانگا۔ جیرج انڈ پڑدہ لاہوانگا۔ اُتہج سینج سنگ نبھاوانگا۔ بن سُورا سرینگ، اپنی کار کھاوانگا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ گر اوتار پیر پیغمبر جو منگدے گئے منگ، اتم سب دی پور کراوانگا۔ کلجگ اتم کوڑی کِریا ہیئے بھنگ، ستجگ ساچا راہ چلاوانگا۔ چار جگ دے وچھڑے گرمکھ چاڑھ چند، نور اکو اک رُشناوانگا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، ساچا حکم اک ورتاوانگا۔ ساچا حکم اک ورتائے گا۔ نرُور نرنکار پھیرا پائے گا۔ پُرکھ اکال جوتی نور ڈگمکائے گا۔ سب دے حل کرے سوال، باقی نظر کھئے نہ آئیگا۔ شبد سُت تینوں بناواں دلال، سچ دلالی اک کرائے گا۔ تیرے چلے آپ نال، سگلا سنگ وکھائے گا۔ سچ دوار کھول سچی دھرمسال، در اکو اک وڈیائے گا۔ لیکھا جان شاہ کنگال، اوج نیچ مان رکھائے گا۔ کوڑی کِریا توڑ جنجال، جاگرت

جوت آپ جگائے گا۔ آ کے پُچھے مُرداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائے گا۔ لکھ چوڑاسی وچوں بھال، گُرسکھ گُرمکھ آپ اُٹھائے گا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچی کرنی آپ کھائے گا۔ ساچی کرنی دوآ صِفر ہو تیار، زیرو اک نال کرے گُرمائیا۔ ویہ سو اک کر پیار، اکل کل کھیل کھلائیا۔ ویہ سو دو ہو اُجیار، اُجرت منگے تھاوں تھائیا۔ ویہ سو تِن کھول کواڑ، نیتر نین کرے رُشنائیا۔ ویہ سو چار چوٹھے پد ہو خبردار، خبراں دیوے آپ لوکائیا۔ ویہ سو پنج کر پیار، پنجم میتا پنجم میلا سہج سُبھائیا۔ ویہ سو چھ پن چھہر چھن ہو یا باہر، چار دیوار نہ کھئے رکھائیا۔ ویہ سو ست ست پُرکھ نرنجن اپنی دھار، ست ستوادی لئی پرگنائیا۔ ویہ سو اٹھ اٹھان تتان کرنا خبردار، دُھر سندیسہ نام جنائیا۔ ویہ سو نو نو نکھنڈ پرتھمی پاؤنی سار، نو نو اپنا رنگ رنگائیا۔ ویہ سو دس کھیل کرتار، کرتا پُرکھ اپنا پڑدہ لاپیا۔ چھوٹے بالے کر پیار، پرم پُرکھ ربا سمجھائیا۔ ساچی سکھیا اک سکھال، مارگ اکو اک درڑائیا۔ اُٹھ لاڈلے دُھر دے لال، لالن اپنا رنگ چڑھائیا۔ سرگن بنا مات دلال، سچ دلالی دئے وکھائیا۔ جا کے ویکھ سچّی دھرمسال، دھرم دوار پرہو جنائیا۔ کھیلے کھیل آپ نرنکار، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ جُگ چوکڑی میرا تکدے رہے وبار، ووباری ہتھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا سچّا ور، رواداس چمارے تیرا لیکھا پور کرائیا۔ ویہ سو دس دس دھار، دہ دشا ویکھ وکھائیا۔ دسم دواری کھول کواڑ، بند تاکی کُنڈا لاپیا۔ پھڑ کے بانہوں پن ہتھان گُرمکھ دئے واڑ، باہر نکل کھئے نہ جائیا۔ کر پرکاش بہتر ناڑ، جوتی نور نور رُشنائیا۔ میٹ مٹائے پنجم دھاڑ، ترے گن اپنی جھولی پائیا۔ بنا کے سچّا دُھر دا لاڑ، لاڑا اکو اک وکھائیا۔ ساچی سیجا آپ سوال، سیر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اُٹھ ویکھ لاڈلے لال، ہر لالن حُکم جنائیا۔ تیرا شبد گُرو دلال، دوْجا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ لوکات تیرا مُکھ پونجھے نال رومال، نیلی دھاروں پھڑ کے باہر کڈھائیا۔ جتھے نہ کوئی پُجے شاہ کنگال، راج راجان سوہیا کوئی نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اک حقیقت دئے وڈیائیا۔ اک اک دا ہویا جوڑ، جوڑا پرہ جنایا۔ اک اک آیا چڑھ گھوڑ، گھوڑا نظر کیسے نہ آیا۔ پارہسم پتپریمیشور نوں اپنی پئی لوڑ، دوْجا سنگ نہ کھئے رکھایا۔ شبد ست تیری کھیل کرے ہور، ہوکا اکو اک سُنایا۔ پھڑ کے اپنے ہتھ ڈور، نرگن اپنا ویس وٹایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دس اک میل ملایا۔ اک نال ملایا، ایکناکار وڈی وڈیائیا۔ جن بھگت دتی ساچی ٹیکا، ٹیک اکو اک درسائیا۔ جس

دا ایتھے اوتھے رہا کوئی نہ لیکھا، لیکھنہار نظر کھئے نہ آئیا۔ نرویر پُرکھ کھولیا بھیتا، بھیو اپنا دتا سمجھائیا۔ اٹھ لاڈلے ویکھ لا اپنا لیکھا، سُت شبد دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، اک جگدیش جگدیش نال ملائیا۔ جگدیش نال ملیا جگدیش، اک اک وجی ودھائیا۔ پاربرہم دی اچرج ریت، ریتی نظر کیسے نہ آئیا۔ صدی بیسویں رہی بیت، دوآ صِفر صِفر دوتے وچ رہا سائیا۔ بھگت بھگوان مل کے گاؤنا گیت، گھر ساچے سوہا پائیا۔ کرے کھیل انڈیٹھ، انڈیٹھی کار کھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شبد سُت تیری ساچی ریت، شبدی شبدی رنگ رنگائیا۔ شبد سُت اٹھ ویکھ دھیان کر، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ سری بھگوان دیوے ور، پاربرہم پرہ اپنی دیا کھائیندا۔ نرہو چُکائے بھ، ڈر، بھیانک روپ نہ کھئے وکھائیندا۔ ساچا گھاڑن آپے گھڑ، آپے لیکھے لائیندا۔ جس در سچ تیرے ناؤں دا سچ نشانہ جائے چڑھ، تس ساچا ناٹھ اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اک اک گنڈھ پوائیندا۔ اک نال لگا دوا، ایکا دوا جوڑ جڑائیا۔ نرگن سرگن آپے ہویا، ہوکا دیوے جگت لوکائیا۔ سرگن سچا نرگن سوہیا، نرگن نظر کیسے نہ آئیا۔ ساچا بیج آپے ہویا، پت ڈالی ویکھ وکھائیا۔ نہ جنے نہ کدے مویا، مات گرہ نہ بھیرا پائیا۔ نہ ہسیا نہ کدے رویا، دکھ درد نہ کھئے ستائیا۔ نہ گھٹیا نہ کیسے کھوسیا، جھٹکا سکے نہ کھئے بنائیا۔ آد جگادی نوان نرویا، پُرکھ اکال وڈی وڈیائیا۔ ویہہ سو باراں بکرمی بیج ہویا، سچے سنگت بوٹا لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرتا کھیل آپ کرائیا۔ ایکنکار اک پسار، نرگن سرگن کھیل کھلائییا۔ ترے گن تیرا سچ پیار، اک تن جوڑ جڑائیا۔ ویہہ سو تیراں بکرمی کہے سرب سنسار، ہر کا رنگ سمجھ کھئے نہ آئیا۔ کلجگ انت ویکھ وچار، راجے رانیاں دتا اٹھائیا۔ سادھا سنتاں ویکھے آپ جا گھر بار، ترے گن مایا بیٹھے جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ اک تن دا سچا کھیل، بکرمی تیراں دئے ودھائیا۔ اک تن دا سچا میل، راج جوگ دئے سمجھائیا۔ اک تن دا گرو چیل، چیلار جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنی کھیل آپ وکھائیا۔ اپنی کھیل نرگن دھار، نرویر آپ کرائیندا۔ تن تن دا اک وبار، ترے گن اتتا آپ سمجھائیندا۔ جگت وڈیائی وچ سنسار، جگت راجان سوہا پائیندا۔ راشٹریٹ کرے خبردار، پنج وست کوڑی جھولی پائیندا۔ اپنا آپ اناشی نہ ملائے نرنکار، نرگن اپنا بھیو چھپائیندا۔ کوڑی کِرپا کر خوار،

ساچی وست اپنے سنگ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اک تِنّ اپنا رنگ رنگائیندا۔ اک چار دا ہویا سؤدا، بنان
 ہٹّ و نجارا۔ اک چار دا بنیا موقع، ملیا میل سرجنہارا۔ اک چار دا ویلا اوکھا، نہ کوئی جانے پار کنارہ۔ اک چار دا سب نون دھوکھا، جُگ
 چوکر بھلا سنسارا۔ اک چار جُگ جُگ اوٹا، دیونہار آپ نرنکارا۔ اک چار دا ساچا کوٹھا، سچکھنڈ سچ منارا۔ اک چار دا نت نت روسا،
 جانہار آپ کرتارا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویہ سؤ چوڈان دئے ہلارا۔ ویہ سؤ چوڈان اکو چوکا، چار اک نال ملائیا۔
 جن بھگتاں گھر گھر دتا ہوکا، اٹھو سجن سچّ بھائیا۔ پرہ ملن دا مارگ سوکھا، چوتھے پد دئے سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی
 کِریا کر، دوا ایک نال ملائیا۔ ایکا ہویا دو وچ، دوا روپ وٹائیا۔ دو تون ہویا اک، اک وچ سائیا۔ جو اک سیکھیا لئے سیکھ، سو گرمکھ
 نظری آئیا۔ اگی پروار دتی بھکھ، پروردگار دیا کمائیا۔ سب دی لیکھ لیکھنی دتی لیکھ، نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ چوڈان لوکان دے کے پٹھ،
 پرہ اپنی کار کمائیا۔ چوڈان طبقات چھڈے بت، بتکاری ہویا سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ایکا
 اگی نرگن سرگن آپے پائیا۔ اگی پائے سمت چوڈان بکرمی بیس، دیوے مان وڈیائیا۔ سچ سنا اک حدیث، اوچ نیچ بھیو چکائیا۔ کھتری
 براہمن شوڈر ویش گاؤ اکو کیت، ساچا ڈھولا گیا سمجھائیا۔ کایا مندر ویکھو سچ مسیت، کعبہ اکو نظری آئیا۔ گھر سوامی وسے دھام
 انڈیٹھ، گرہ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ اُس نال کرو پریت، پریم اپنا رنگ چڑھائیا۔ کوڑی کِریا وچ نہ بنو نیچ، برہم روپ سارے نظری آئیا۔ ایکا
 رنگ وسے ہست کیٹ، پاربرہم نور رُشنائیا۔ ساچے در تون منگو بھیکھ، بھچھیا اکو رہا ورتائیا۔ آد جُگاد رہے اتیت، ترے گن وچ کدے
 نہ آئیا۔ دو جہاناں لئے جیت، ترے بھون دھنی بے پرواہیا۔ جس مات چلاؤنی ساچی ریت، اک پنج سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر،
 آپ اپنی کِریا کر، ساچی کرنی آپ کمائیا۔ اک پنج دا دھر ووبارا، ہر ستگر آپ کرائیندا۔ اک پنج دا اک کنارہ، اکو گھاٹ وکھائیندا۔ اک
 پنج دا اک پسارا، اکو در بنائیندا۔ اک پنج دا اک نگارا، اکو ناد وجائیندا۔ اک پنج دا اک جیکارا، اکو راگ سنائیندا۔ اک پنج دا اک
 بہتارا، اکو کنت بندائیندا۔ اک پنج دا اک شنگارا، اکو ویس وٹائیندا۔ اک پنج دا اک منارا، اکو محل ڈیرہ لائیندا۔ اک پنج دا جوڑ نیارا،
 پندراں روپ جنائیندا۔ پندراں اندر سرجنہارا، سچا کھیل کھلائیندا۔ ستجگ تربتا دواپر کلجگ جنہاں دیندا آیا لارا، تنہاں آسا پور کرائیندا۔

اٹھسٹھ دا ویکھ اکھاڑا، تٹ تیرتھ پھول پھولائیندا۔ پرگٹ ہو کے ڈھر دا لاڑا، ڈھردرگاہی پھیرا پائیندا۔ نو سو چرانوے چوکرئی جگ جو
 بنیا ربا کوارا، اکو وار ہن اپنے وچ چھپائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اک پنج مان وڈیائیندا۔ اک پنج ہو تیار، پندراں
 دیونہار ودھائیا۔ وپہ سو بکرمی کر پیار، پریم اپنی کھیل کھلائیا۔ ساچے سجن آپ اٹھال، اپنا رنگ چڑھائیا۔ ناطہ توڑ شاہ کنگال، دُور
 ڈراڈے رنگ رنگائیا۔ آپ چلے نال نال، آوندا جاندا نظر نہ آئیا۔ جا کے ویکھے سب دا حال، جو بیٹھے دھیان لگائیا۔ تیرتھ تٹ کہن پرہو
 اسیں ہوئے کنگال، ساڈے کول وست رہی نہ رائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، کرے کھیل بے پرواہیا۔
 سُن فریاد دین دیا، پرہ اپنی دیا کھائیندا۔ کرے کھیل آپ نرالا، سمجھ سوچ نہ کھئے رکھائیندا۔ جن بھگتاں پائے انتر مالا، ساچی بھگتی وچ
 سمائیندا۔ ڈھردرگاہی بن دلالا، ساچا ونج اک کرائیندا۔ ہٹ کھول حق حلالہ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی کرنی آپ
 کھائیندا۔ ساچی کرنی تیرتھ اٹھسٹھ، ہر اپنی دھار ملائیا۔ پندھ مکا ٹھ ٹھ، ویکھے تھاون تھائیا۔ ساچے جن کر پرگٹ، دیوے مان وڈیائیا۔
 ترینی ویکھ اک تٹ، کنارہ اپنا سوہیا پائیا۔ ڈھر دی کرنی لئی رکھ، ایک منگن منگ منگائیا۔ دھار گنگا چاڑھ ست دوباں نال چرن دھول
 چرن کول وچ آپ نہ رکھے سری بھگوان باہر اپنی کھیل وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی
 ترے گن اتینا، تٹاں میل ملائیا۔ گنگا جمنا سُستی گاون گیتا، خوشیاں راگ سُنائیا۔ دھن بھاگ صاحب پرہو ہر ڈیٹھا، گھر آیا پھیرا پائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیاوان دیا کھائیا۔ تٹاں منگی منگ ایک، دوئے جوڑ سرنایا۔ تیرے پرہ بھگت لے ویکھ، جنہاں
 انتر تیرا نور نظری آیا۔ اینہاں نال ساڈا بیت، پریم اکو اک ودھایا۔ جنہاں نال مل کے تینوں لئی پیکھ، نت تیرا درشن پایا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے سپس نواہا۔ تیرے سپس در نوا کے، پرہ اکو منگ منگائیا۔ جنہاں درشن دتا
 سائوں آ کے، جگ جنم دی ترکھا دتی بھجھائیا۔ تٹاں مان دینا پرہ آپ وڈیا کے، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ درشن کرنا سپس دستار بندھا کے،
 تٹاں اکو وار منگ منگائیا۔ تٹاں تٹاں وچ چٹی اپنی دھار رکھا کے، ساچے در دینی وڈیائیا۔ اسیں اوس سروور آئیے نہا کے، جتھے تیرے چرن
 دھوڑ ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ وپہ سو پندراں ہو مہروان،

پرہہ دتی مان وڈیائیا۔ دوآ صِفرَا کر پروان، صِفرَا دُوئے نال ملائیا۔ کِریا کراں آپ مہان، مہر نظر نین اُٹھائیا۔ ست دھرم دا دیواں دان، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیوے مان وڈیائیا۔ تیرتھ تھ ویکھ کِنار، پرہہ اپنا کھیل کھلایا۔ اک چھ جو بنے بھکھار، اچھیا ساچی اک دھرائیا۔ کون ویلا پرہہ آئے نرنکار، نرگن پھیرا پائیا۔ جنم جگ دا لاپے ادھار، پورب لیکھ مکائیا۔ ساچا بخشے اک پیار، چرن دھوڑی ٹگا مستک لائیا۔ دُوئے جوڑ کرے نِمسکار، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ وشنوں کہے میرا ہوئے نہ سمپورن بھنڈار، تڈھ بن بھکھیا نہ کھئے پائیا۔ کر کِریا سرجنہار، اتم میلیے چائیں چائیا۔ ویہ سو سولان بکرمی کھیل نیار، ہر کرتار جگ جگ دا لاپہ ادھار، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں بھکھیاں بھکھ گوائیا۔ سمت سولان سچ بھنڈار، ہر جو آپ ورتائیا۔ منی سینگھ دا لیکھ اپار، مہروان پور کرائیا۔ ایتھے اوتھے دے سہار، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ پچھے آگے نہ کوئی کِنار، جس جن اپنی گود بہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرنیہارا سچ وبار، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی اک ست، ست ستواد آپ کرائیندا۔ سیس جگدیش تاج رکھ، رکھیا اپنے ہتھ وکھائیندا۔ گر اوتار جو مارگ گئے دس، سو اک ست ہو کے آئیندا۔ ساچی دھاروں ہو پرگٹ، نرگن نور نور پرگٹائیندا۔ شبدا دوارا کھول ہٹ، کوڑا ونج نہ کھئے وکھائیندا۔ شاہ پاتشاہ راج راجان جن بھگتاں رکھے پت، پتپریشور دیا کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرنی آپ کھائیندا۔ سیس رکھ تاج جگدیش، جگدیش خوشی منائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے پڑھن حدیث، بیٹھے دھیان لگائیا۔ جس دا لیکھا دسدے آئے بیس بیس، سو نرگن سرگن ہو کے سِفرے وچ سمائیا۔ جس نے دُوئے آگے ایک لاکھ بناؤنی اکیس، اگی اپنا رنگ چڑھائیا۔ اُس دا کلمہ سچ حدیث، پڑھے سرب لوکائیا۔ جگت صدی سدیوی جانی بیت، ثابت کھئے رہن نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ اک اٹھ دا کھیل اپارا، ہر کرتا آپ کرائیندا۔ اک اٹھ دا تادھارا، اٹھان تٹان بھیو چُکائیندا۔ اٹھ تاد اک جیکارا، ہر شبدا ناد سُنائیندا۔ شبدا ناد اک کٹارا، دھر دی دھار آپ وکھائیندا۔ راج راجاناں شاہ سِکدارا، شہنشاہ اپنی کل ورتائیندا۔ اٹھان تٹان ویکھ کوڑا، بند تاکی پڑدہ لاپیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ کٹارا نام پرگٹائیندا۔ جگت راج دا جھوٹھا لہنا، سچ کوڑی کھیل وکھائیا۔ پنج تاد اتم گہنہ،

ملہاں اتم اتر جائیا۔ نر نرنکار نرگن سروپ سدا رہنا، آد جگاد سہائیا۔ شاہ بھوپ راج راجان جس دا منن کہنا، سو کہہ کے گیا سمجھائیا۔
 شاہ پاتشاہ کیسے نہ رہنا، جو آیا سو اٹھ اٹھ جائیا۔ ساچا کھنڈا تیز کٹار نام تلوار گرسکھاں انتر آتم پائے گہنہ، باہروں نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، راج جوگ جگت دوارے جوگیشہر کھیل گیا سمجھائیا۔ راج دوارے کھیل نرنکار، نرگن اپنا آپ
 جنائیا۔ جس نے کھڑگ کھنڈا دتی تلوار، سو طلب منگے تھائوں تھائیا۔ سبناں کرے خبردار، لوکھت نین اکھ کھلائیا۔ اٹھسٹھ تیرتھ گُردر
 مندر مسجد مٹھ شاہ سلطان کرے بے زار، بے نظیر حکم درڑائیا۔ اک اٹھ دی سچی دھار، جل دھار آپ زڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ اک اٹھ کر پیار، پرہ اپنی دیا کھائیندا۔ جگ چار سر ادھار، چُکیا آپے
 لاپندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی کردے گئے پکار، سو اپنی کار کھائیندا۔ بھگت بھچھیا منگدے رہے جس دوار، سو بھگوان اچھیا پور
 کھائیندا۔ دُھر دا نیتا کر وچار، لیکھا سچ سمجھائیندا۔ ست دھرم دا اک دوار، ست ستوادی آپ جنائیندا۔ بھگتاں میتا کر پیار، لوکھت آپ
 پرگٹائیندا۔ سچ سنگھاسن کر تیار، آگے پچھے سوہا پائیندا۔ چوتھی منزل دے ادھار، ہرجن ساچے آپ پُچائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ گھر اک سہائیندا۔ سچ دوار بھگت بنا، بھگن دئے وڈیائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران دئے وکھا،
 ویکھو لوکھت وچی ودھائیا۔ اک اٹھ دا لیکھا رہا مُکا، اٹھاراں ویکھے تھائوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا
 ور، سب دا لہنا رہا چُکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھ ویکھ ہوئے حیران، ہوئے لے کے رہے جنائیا۔ کرایا اچرج کھیل بھگوان، پارہسہم پرہ
 اپنا پھیرا پائیا۔ ست سروپ جھلا نشان، ست ستوادی اپنا رنگ رنگائیا۔ ساچا مندر بنا مکان، ساچا راہ دتا وکھائیا۔ چار ورنان دے گیان،
 چار کُنٹ رہا سمجھائیا۔ چارے جگ کر پروان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل اک وکھائیا۔ ساچی کھیل وکھائے
 مات، ہر متا اپنے نال پکائیا۔ جو لوکھت دے کے آئے اسیں دات، کلجگ جیو خالی ہتھ رہے وکھائیا۔ جھگڑا پیا ذات پات، دین مذہب
 کرے لڑائیا۔ من مت ہوئی نارم ذات، گلخنی بیٹھی ڈیرہ لائیا۔ چاروں کُنٹ اندھیری رات، ساچا چند نہ کھئے چڑھائیا۔ سری بھگوان بھگت
 بنا اک جماعت، پٹی اکو نام پڑھائیا۔ دُھر سندیسہ رہا اکھ، کوڑا جھگڑا چھڈو لوکھائیا۔ نج نیتر کھولو آنکھ، درس پاؤ بے پرواہیا۔ جوتی

جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ دیوے مان نو اک، اک نو انک بنائیا۔ دوآ سفرے آگے اک، اک نال نوواں کرے
 گُرمائیا۔ ویہ سو اُنی پائی بھکھ، بھچھیا آپ ورتائیا۔ ہندو مُسلم سنی کوئی نہ پئے دس، گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے سیس جھکائیا۔ سارے پرہ
 تیرے بن سکھ، سینگھ روپ وٹائیا۔ آگے لیکھا دینا لکھ، پچھلا لہنا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا
 ساچا ور، مہر نظر اٹھائیا۔ اک نو اُنی نہ مُسلم نہ سنی، سو صاحب آپ جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سب دی پرہ دے وچ سمائی دھنی،
 آواز راگ نہ کھئے سُنائیا۔ خالی ہوئی جگت کئی، کاجی گگری رووے دئے ڈھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کھیل آپ
 ورتائیا۔ پیر پیغمبر مارن نعرہ، اک نو آپ جنائیا۔ پروردگار ہویا ظاہرا، ظاہرا پیر پھیرا پائیا۔ جس دا حد حدوڈ نہ کوئی دائرہ، دشا ونڈ نہ
 کھئے ونڈائیا۔ آد جُگاد جُگا جُگنتر سب توں وسے باہرا، باہر اپنا آسن لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور،
 اک نو دئے سمجھائیا۔ اک نو کہے موہے بیس اڈیک، سرگن صِفر نظری آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے دس کے گئے تاریخ، طریقہ سکیا نہ
 کھئے سمجھائیا۔ تھوڑی تھوڑی جنی ملی بھیکھ، سو لوکات گئے ورتائیا۔ آتم انتر اپنی آپ رکھدے رہے اڈیک، لوچن نین آگھ راہ تکائیا۔ کون
 ویلا پرہ پریم کرے پریت، پاربرہم پرہ پھیرا پائیا۔ سچ وکھائے دیہرا مندر مسیت، کایا کعبہ اکو نظری آئیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ
 سنت سُنائے اپنا اکو گیت، راگ ناد اک شنوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر
 سارے کہن، کہہ کہہ رہے جنائیا۔ پاربرہم پتیرمیشور کلجگ اتم ساڈا لہنا آوے لین، لیکھا پچھلا پور کرائیا۔ جس نے الفیے سمجھائی این،
 سو غین نُقطہ ویکھ وکھائیا۔ اُس بن کوئی نہ آوے چین، چاؤ گھنیرا نہ کھئے درڑائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ گر اوتار سارے ہسن، درگاہ ساچی خوشی منائیا۔ کلجگ انت سِری بھگوان اپنا مارگ آئے دسن، ساڈا
 لیکھا لیکھے لائیا، جن بھگتاں اندر آئے وسن، نرگن اپنا ڈیرہ دئے وکھائیا۔ کوڑی کِریا آئے متھن، نام مدھانا نال لیائیا۔ موہ وکارا ہنکارا آئے
 کڈھن، شبہ کھنڈاں ہتھ چمکائیا۔ اتم سانوں آئے سدن، سچ سندیسہ اک سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا
 سچا ور، اپنا کھیل اک ورتائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے سوچن، جن بھگتاں ویکھ وکھائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال کون کھولے اکو لوچن،

نِن اپنا آپ جنائیا۔ ویس وٹائے لوک پرلوکن، دو جہاناں سوہیا پائیا۔ سچ جنائے ڈھر سلوکن، ناؤں اکو سوہیا پائیا۔ ساچی دیوے موکھن، موکش اکو جھولی پائیا۔ ایتھوں کھئے نہ اٹھائے لوکن، ہرجن اپنی گود اٹھائیا۔ کرے پرکاش زرمِل جوتن، اندھ اندھیرا دئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، مہر نظر نِن اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے تگ، نرگن نرگن دھیان لگائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکلجگ لوکات مارگ دے دے گئے تھگ، سمجھ سکے نہ جگت لوکائیا۔ کوڑی کیریا کلجگ پائی نکیل نتھ، چار ورنان رہی بھوائیا۔ سب دا کھیڑا دسے بھٹھ، گھر نور نہ کھئے رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا کھیل اک سمجھائیا۔ ساچی کھیل جنائے بن سمجھ، سمجھاونہار آپ اکھوائیندا۔ چار جگ دی لائی رمز، انتر انتر اپنا پڑدہ اٹھائیندا۔ ویکھو ایہہ کی ہویا غضب، گہر گمبہر پھیرا پائیندا۔ نرگن سرگن سرگن نرگن ہویا جذب، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیندا۔ نرگن سرگن کرے ادب، آداب اکو اک سکھائیندا۔ جس نوں کوئی دے نہ سکے ضرب، انکڑا کوئی نہ مات بدلائیندا۔ جس دا لیکھا کھئے نہ آرب خرب، سو پرہ ویس وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گر پیر اوتار منگ منگائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں ویس آس، شبد گرو دئے جنائیا۔ اٹھو سارے کرو قیاس، قسم قسم نہ کھئے بنائیا۔ سرب جیاں دا اکو ساک، پرہ سجن ہر رگھرائیا۔ رل مل سارے بنو جماعت، اکو اک پڑھائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکلجگ لوکات جو آئے آکھ، حکمے اندر سیو کھائیا۔ سو پرہو دی جھولی پاؤ پرہ دی دات، اپنے لیکھے نہ کچھ رکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل دئے کرائیا۔ گر اوتار پیغمبر اک دوجے نال کرن صلاح، ساچا متا پکایا۔ سارے متو اک ملاح، پاربرہم بے پرواہیا۔ سارے چلو اک راہ، رہبر اک خدایا۔ سارے کرو اک دُعا، دئے جوڑ سیس جھکایا۔ جے مئیے داتا بے پرواہ، بے پرواہی نظر اٹھایا۔ ساڈا لہنا دینا دئے مکا، لیکھا لیکھے وچ رکھایا۔ ساڈے کولوں منگے نہ گواہ، پریم پریتی شہادت دیو بھگتایا۔ جے کوئی دیوے صاحب سزا، نیوں نیوں سیس دیو جھکایا۔ چرن دھوڑی مستک لاؤنی چہا، آپ اپنا مان مٹایا۔ کلجگ ویلا اتم گیا آ، پاندھی بیٹھا اپنا پندھ مکایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ بے پرواہ کھیل انوکھا، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جس نے بنایا سچکھنڈ کوٹھا، نرگن جوت کری رُشنائیا۔ جس نے تھر گھر بہایا شبد پُتا، پوت اپنا رنگ رنگائیا۔

سچ سلوک سُنايا سلوڪا، اڪو نادی ناد وڃائيا۔ سو کلجُگ اتم گر اوتاراں پير پيغمبراں نال ڪرے نه دهوڪها، دُهر دی دهار آپ جنائيا۔ ستجُگ تريتا دواپر کلجُگ سب نون اپنے ملن دا دسدا ربا موقع، مُڪمل حال جنائيا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪرے کھيل ساچا هر، کلجُگ اتم ويس جنائيا۔ کلجُگ اتم ويس وٿائے، هر وڏا وڏ وڏيائيا۔ اپني ڪرني آپ ڪمائے، ڪرتا پُرکھ سچا شهنشاهيا۔ دوجا نه کوئي سنگ رلائے، تي جي بنت نه ڪھئے بنائيا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪرے کھيل ساچا هر، ساچي ڪرني آپ ڪمائيا۔ ساچي ڪرني ڪرے زرنڪار، زرنگن اپنا کھيل ڪرائيندا۔ شاہو بھوپ هو اُجيار، شهنشاه اپنا ويس وٿائيندا۔ جوتي نون ڪر اُجيار، شبد جوتي ناد وڃائيندا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ساچي ڪرني آپ ڪمائيندا۔ ساچي ڪرني بيس سھيلا، هر ستگر اڪ ڪمائيا۔ آپے جانے اپنا ويلا، تهت وار نه ڪھئے وڪھائيا۔ صاحب ستگر بن ڪے سجن سھيلا، سگلا سنگ رکھائيا۔ جُگ چوڪري نالون هو ڪے ويلا، کلجُگ اتم اپنا حُڪم ورتائيا۔ نسيا پھرے جنگل جوہ اُجاڙ پھاڙ اُچے ٿلے پريت بيلا، سمنڊ ساگر ڏونگھي ڪندر ويڪھ وڪھائيا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ڪرے کھيل ساچا هر، سچڪھنڊ دا سچ وبار، لوڪات ڪرے زرنڪار، مات لگا اڪ دربار، درباري اپني دهار چلائيا۔ سچ دربار ويہه سو ويہه، هر ستگر آپ لگائيندا۔ اڪ پنج دی رکھ نيہه، پندراں ڪتڪ دوس وڏيائيندا۔ ست دهرم دا بيچ بي، آپ اپني سيو ڪمائيندا۔ چرن ڪول دا امرت مينہه، ميگھ اڪ برسائيندا۔ ليڪھ لا ساڏھ تڻ ہتھ سين، سينان دهرني دهرت دھول سھائيندا۔ ليڪھا جانے جيوت جي، جيون جُگت سمجھائيندا۔ پرہه دا بھانا کوئي جانے کي، بن ڪرتے قيمت کوئي نه پائيندا۔ جوتي جوت سرُپ هر، آپ اپني ڪرپا ڪر، ساچي کھيل آپ ورتائيندا۔ ساچي کھيل ويہه سو بيس، هر ستگر آپ ڪرائيا۔ زرنگن جوت هر جگديش، ست پُرکھ زرنجن آپ پرگٽائيا۔ چھتر جھلا ساچے سيس، جگديش ملے وڏيائيا۔ پنج تت نه ڪھئے حديث، شبدی راگ اڪ الاڻيا۔ ڪرے کھيل آپ انڏيٿھ، انڏيٿڙي ڪار ڪمائيا۔ چار جُگ دے سچے ميت، سو پُرکھ زرنجن آپ ملائيا۔ نه کوئي شودوالا مٿھ مسيت، گُردر نظر ڪھئے نه آيا۔ ستجُگ تيري سچ چلا ئے ريت، ريتيوان بے پرواھيا۔ ورن برن مل ڪے ڏھولا گاڻ گيت، ناؤن اڪو اڪ الاڻيا۔ هر چرن ملے پريت، دوجي ونڏ نه ڪھئے رکھائيا۔ امرت رس ملے نام ميٿھ، جگت رس ڏيرھ ڏھابيا۔ من واسنائے جيت، بڏھ بيڪ ڪرائيا۔ هووے پاک پت پت پت، پاپي لئے ترايا۔ ڪايا ڪرے

ٹھانڈی سیت، اگنی تت بُجھائیا۔ سچ دواویوں ملے بھیکھ، ہر ٹھاکر جھولی آپ بھرائیا۔ سب دی بدلے در تے نیت، نیتوان ساچا راہ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ویہ سو ویہ بکرمی اک دربار وکھائیا۔ ویہ سو ویہ لگے دربارا، دھر درباری آپ لگائیندا۔ بھوپ بنے آپ نرنکارا، نرگن نرور کھیل وکھائیندا۔ تاج پہنے آپ نرنکارا، پنج تت نہ کھئے وڈیائیندا۔ شبدی بولے سچ جیکارا، ساچا سوہلا آپ جنائیندا۔ بھیو اٹھائے اگنی دھارا، سہج سہج جنائیندا۔ وجائے شبدا انادی ستارہ، تندى تند نہ کھئے بلائیندا۔ سچ سناوے اکو نعرہ، ٹوہی ٹو راگ لائیندا۔ ٹو میرا میں تیرا پیارا، شبدی ست پُرکھ اکال ویکھ وکھائیندا۔ دوہاں میلا ایکا گھر بارا، گھر ساچا سوہلا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دربارا آپ سمجھائیندا۔ سچ دربارا لایا ایک، ایکنکار دئے وڈیائیا۔ پہلوں دتی بھگتاں ٹیک، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ پھیر دھرنی دھول لئی ویکھ، جو چار جگ بیٹھی دھیان لگائیا۔ پھیر گر اوتاراں پیر پیغمبران ویکھی ریکھ، جو اپنی ریکھ وچوں پرگنائیا۔ پھیر شبدی ستا دتا بہیت، بھیو ابھید گھلائی۔ پھیر نرگن سرگن کیتا بہیت، نر نرنکار دیا کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دربار اک وکھائیا۔ سچ دربار لگاؤن دی خاطر، ہر خطرہ سرب مٹایا۔ لکھ چوراسی وچوں کرے چاتر، گرمکھ چاترک روپ بنایا۔ دھر سندیسہ دے کے پاتر، اپنا نام پڑھایا۔ درس دکھائے نوری باطن، جلوہ ظہور جنایا۔ چوٹی چاڑھ کے آخر، اپنا میل ملایا۔ بھیو چکا کرتا قادر، کریم کرم کھایا۔ سورپیر بن بہادر، شبدا راگ الایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دربار آپ لگایا۔ سچ دربار لگائے پرہو پرہ دینا، دین دئے وڈیائیا۔ جن بھگتاں رنگ چاڑھ بہینا، بہڑی زین نال ملایا۔ ویہ سو ویہ بکرمی پندراں کتک ٹھانڈا کرے سینہ، کلجگ اگنی تت بُجھائیا۔ بھگت بھگوان وچھوڑا سہ سکے نہ جیوں جل مینا، جل مین لیکھا دئے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوار اک سہائیا۔ سچ دوار سہائے بھگوان، بھگتن دئے وڈیائیا۔ بھگت دوارا کر پردھان، لوکھات رُشنائیا۔ تس دوارے آئے کاہن، اپنی آس وکھائیا۔ سنت سہیلے کر پروان، گر چیلے میل ملایا۔ دھر سندیسہ دیوے آن، کرے شبدا جنائیا۔ پچھلا لیکھا چکے جہان، اگلا مارگ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گر اوتار پیر پیغمبر وشن برہما شو در منگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سن سندیسہ، سارے لین انگرائیا۔ پاربرہم پرہ تیرا دھام نیارا اکو پیکھا، پیکھ پیکھ خوشی منائیا۔

لوکھات وسایا اپنا دیسا، بھگت دوار وجے ودھائیا۔ غریب یانیاں کریں بیتا، راج راجاناں دھکا لائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے دھیان لگائیا۔ تیرے در لگا دھیان، پرہہ اکو اوٹ تکائیا۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی تیرا نظر آیا نشان، نشانہ اکو رہا لہرائیا۔ چار گنٹ دہ دشا خالی دسے میدان، سورپیر بل نہ کھئے دھرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اکو دینا سچا ور، انت تیری آس تکائیا۔ انت آس تكدے آئے، جگ چوکڑی چار۔ ساچی بھکھیا منگدے آئے، سرگن روپ بن سنسار۔ سرشٹ سبائی دسدے آئے، اچی کوک بول پکار۔ تیرے حُکم نسدے آئے، بن پاندھی پندھ نوار۔ تیرا ناؤں ڈھولا رتدے آئے، گا گا ساچی وار۔ تیرا چرن سہارا تكدے آئے، نیتز نین اٹھال۔ اپنا کیتا تیری جھولی سٹدے آئے، شاہ پاتشاہ سیری بھگوان۔ اکو اک منگ منگدے آئے، اتم میلنا اپنے نال۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچا دینا دھر دا ور، نرگن اپنا درس دکھال۔ ویہہ سو ویہہ بکرمی آیا کتک، پندراں تہت وڈیائیا۔ دھر دا حُکم سُن لو سخت، ہر ستگر آپ جنائیا۔ پُرکھ ابناشی آیا پرت، نرگن پھیرا پائیا۔ نہ کوئی سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کھئے جنائیا۔ مل کے سارے کرو درس، وشن برہما شو نال ملائیا۔ پیر پیغمبر میٹو حرص، ہوس نہ کھئے ودھائیا۔ گر اوتار میگھ امرت دیوے برس، اپنی مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، ساچی کھیل وکھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرن نِمسکار، اکو کوک سُنائیا۔ سیری بھگوان تیرا سوہنا لگا دربار، لوکھات وجی ودھائیا۔ اسیں سارے ہوئے خبردار، نیتز اکھ کھلائییا۔ جا کے ویکھئے سانجھا یار، جو سگلا سنگ نبھائییا۔ بن اکھاں کریئے دیدار، بن لوچن نظری آئییا۔ بن بستھاں چرن دھوڑی لائیے چھار، بن مستک سپس جھکائییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اکو دینا سچا ور، اتم ویلا گیا آئییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر خوشی منون، درگاہ ساچی وجی ودھائیا۔ رل کے ڈھولا اکو گاؤن، پرہہ ٹھاکرے پرواہیا۔ سب دا لیکھا آیا مکاؤن، پچھلا حساب چکائییا۔ اگلا مارگ آیا وکھاؤن، پنٹھ دئے جنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرے در آئیے چائیں چائیا۔ او در دور دراٹے، نیرن نیرا رہا بُلاییا۔ نرگن کرے نرگن لاڈے، سرگن روپ نہ کھئے وکھائییا۔ جس دا کھیل بودھ اگادھے، نام ندھان جنائیا۔ سو پُرکھ اکال مارے واجے، اچی کوک سُنائیا۔ سچ دوار او بھاچے، سیری بھگوان رہا بُلاییا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہار وڈیائییا۔ گر اوتار کرن تیاری، اپنی لے

انگڑائیا۔ اُٹھو چلیئے وارو واری، اپنی لڑی رہے بندھائیا۔ تیئی اوتار کرن پیاری، پریتی اک بندھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا حُکم ورتائیا۔ گر اوتار تیار ہو کے، ہوکا اک سُنايا۔ تیرے ملن دے آئے مؤکے، کٹھا راہ جنایا۔ سُکھ مانیا تیری سیجا سو کے، آسن اک وڈیايا۔ دھن بھاگ تُوں مات آئیوں بھوؤں کے، نرگن اپنا پھیرا پایا۔ اسیں تیرا ناؤں کئے گاؤں کے، شبد راگ ناد سُنايا۔ چار جُگ لنگھے تیرے ہو کے، ہوکا لے لے وقت لنگھایا۔ صدی پسویں آ کے پہنچے، بے پرواہ دیا کمایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، در اپنے رہا بُلایا۔ در تیرے پرہ جی آواں گے۔ تیرا درس اولّا پاواں گے۔ پھڑ کے پلا خوشی مناواں گے۔ تیرا ویکھ دوار محلا، اپنا رنگ چڑھاواں گے۔ آد جُگاد سچکھنڈ تینوں وینہدے رہے اکلّا، تیری اکل کلا کھیل وچ سماواں گے۔ کلجگ اتم پرہ تُوں وسایا اک محلا، محلا اکو اک وڈیاواں گے۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرے حُکم اندر اپنا قدم اُٹھواں گے۔ ساچا حُکم ہر جگدیشا، ایکا ایک جنائیا۔ او ویکھو پس پسا، ہر پرہ جو دھار بندھائیا۔ نرگن چہتر جھلائے سیسا، سیس جگدیش تاج ٹکائیا۔ ویکھو اپنے سارے خالی کھپسا، وست نظر کھئے نہ آئیا۔ کیسے گھر بن کے بے نہ کوئی جیجا، پرؤہنا چاری مُکی جگت لوکائیا۔ ناٹہ رہ گیا چاچا بھتیجا، پتا پوت ناٹہ بیٹھا ٹڑائیا۔ سری بھگوان دیاوان ہو مہروان جن بھگتاں کرن آیا ریجھاں، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سچ پریتی اندر آپ پتیجا، دو جی وست لوڑ نہ کھئے رکھائیا۔ شبد سُت نال لیایا پُت گیکا، گہر گمبھیر دیا کمائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سندیسہ دیوے بے پرواہیا۔ وشنوں کہے اُٹھ برہما، چلیئے بن کے پاندھی راہیا۔ برہما کہے شنکر اُٹھ ویکھیئے اپنی مائی اماں، جس ساڈی بنت بنائیا۔ گر اوتار کہن نرگن نور پیکھیئے سری بھگونا، جس بھگون اپنی دھار چلائیا۔ بھگت کہن چلو درشن پائیے جس اگ بُجھائی تھماں، سانتک ست کرائیا۔ پیر پیغمبر کہن چلو ویکھیئے پروردگار اٹھا، جن بھلائی سرب لوکائیا۔ نانک گوبند کہے چلو ویکھیئے بن چھپر چھٹا، جو بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ سب دے نالوں پچھوں اُٹھیا جٹ دھنّا، اُچی کوک رہا جنائیا۔ ویکھو غریب زانیاں دوارے پرہ جو مٹاں، منت کڈھن دی لوڑ رہی نہ رائیا۔ جن بھاگ لگایا نامے کٹوری چھتہ، سو جن بھگتاں کایا کاسہ رہا بنائیا۔ جس دا حد نہ کوئی بتا، کنارہ نظر کھئے نہ آئیا۔ اُس دا چمکے اکو چنّا، شبدی نور ست رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، صدّا دیوے بے پرواہیا۔ سُن کے صدّا سارے

اُٹھے، اُٹھ اُٹھ دھیان لگایا۔ ٹھاکر سوامی صاحب تھے، مہر نظر اُٹھایا۔ جُگ چوڑی جو رہا لکے، کلجُگ اتم نُور دھرایا۔ سب دے کولوں لیکھا پُچھے، پچیا کوئی رہن نہ پایا۔ چلو چلیئے ننگی پیریں پیریں پاؤ نہ کوئی جُتے، سِری بھگوان سچا راہ دکھایا۔ پیر پیغمبر بھنو ٹوپی حُتے، نیزہ نڑی کوئی نہ نال رلایا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ذات پات دین مذہب کوئی نہ پُچھے، ساک سجن سین اک بنایا۔ نیویں ہو کے ویکھو ساڈا پرہو نہ ہووے غُصے، غُصہ ساڈے وچ رکھایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل رہا دکھایا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں وچوں، اک رہا دھیان لگائیا۔ سِری بھگوان کرے کھیل جن اُچ کیتے نیچوں، نیچوں اُچ بنائیا۔ اُس دی سکھیا سارے سیکھو، کرے سچ پڑھائیا۔ سچ جنائے اک پریتو، پریتم پریت اک جنائیا۔ رل مل گاؤ اکو گیتو، گیت ڈھولا اک سنائیا۔ در تے سوالی بن کے منگو بھیکھو، اپنی رکھو نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سب نوں اپنے گھر بُلایا۔ سو پُرکھ نرنجن تیرا ویکھ دربار، وشن برہما شو خوشی منائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن ویکھ تیرا ووبار، گر اوتار رہے جس گائیا۔ ایکنکار ویکھ تیرا جیکار، پیر پیغمبر دھیان لگائیا۔ نیتر نین سرب اکھاڑ، چارے کُنٹ ویکھ دکھائیا۔ دو جہاناں وچوں نظری آیا بھگت دوار، جس گھر ہر جو بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ - - - - - جس دے آگے پچھے سجے گھبے جن بھگتاں رکھیا پرہہ، بیٹھے دھیان دھرائیا۔ کوئی نظر نہ آوے راہ کھڑا، گر اوتار پیر پیغمبر کیہڑے رستے آئیا۔ چاروں کُنٹ ہر سنگت پایا گھیرا، گھیریا بے پرواہیا۔ جتھے کوڑی کرپا نظر نہ آوے کوئی ڈیرہ، جگت واسنا نہ کھئے دکھائیا۔ اکو کہن توں میرا میں تیرا، دو جا نظر کھئے نہ آئیا۔ پتا کہے میرا پُت اکو بتھیرا، بھتے کم کیسے نہ آئیا۔ پُت کہے میرا باپ شیرا، دو جہاناں گرج لگائیا۔ دوہاں رل کے کھلا کیتا وہیڑا، سمجھ سوچ سکے کوئی نہ رائیا۔ اُپروں نیچے آیا لایا ڈیرہ، کرے کھیل بے پرواہیا۔ پہلوں ڈبڈیاں تارے بیڑا، اپنے کندھ اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، اپنا دروازہ اک بنائیا۔ ہر کا دروازہ بن گئے بھگت، تاکی کُنڈا نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کوئی کہانی سمجھے جگت، لکھ چوراسی بہم بھلائییا۔ سرگن وچ نرگن آیا پرت، پرتیندھ اک اکھوائیا۔ جُگ چوڑی جو رہا فرق، اتم پورا دئے کرائیا۔ گر اوتارو پیر پیغمبرو اس دے اُتے کرو کوئی نہ ہرکھ، ایہہ سب دا اک گوسائینا۔ کلجُگ اتم کیتا ترس، کوچھے کملے گلے لگائیا۔ چار جُگ راہ تگدی رہی دھرت، اپنے نین اُٹھائیا۔ رام چند رو کے ایتھے کر کے گیا ہرکھ، اپنیاں نیناں نیر وہائیا۔ کرشن لا کے شرط،

مکھی تیر اک چھپائیا۔ نانک منگ منگ کے گیا دھرت، دھر اپنی جھولی ڈاہیا۔ گوہند کر کے گیا لکھت پڑھت، نام قلم شاہیا۔ پُرکھ اکال
 دین دیاں کرے کھیل آپ سمرتھ، سمرتھ اپنی کار کھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دروازہ اک سہائیا۔ جن بھگت
 بنائے اک دروازہ، ہر دردی درد وندائیا۔ اندر وڑ غریب نوازا، اپنا آسن لائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی جس ساجن ساجا، سگلی آپ
 بنائیا۔ شاہو بھوپ بن راجن راجا، نوبت نام وجائیا۔ نرگن سرگن رچ رچ کاجا، دوآ صفر ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، دیونہار سچی وڈیائیا۔ ہر جو ویکھ دروازہ تیرا بند، ہئے سرب حیرانا۔ تیرے بھگتاں کڈھی اگئی کندھ، جھلیا سچ نشانہ۔ صفت
 نہ کرے بتی دند، بولے رسنا نہ کوئی زبانا۔ جنہاں تیرے نال پئی گنڈھ، تنہاں چھٹا جگت نادانا۔ چار جگ ویکھی پیندی نہ کیسے ٹھنڈ،
 کلجگ انت کھیل مہانا۔ ٹوں کٹیا رنڈیا رنڈ، کر مہر سری بھگوانا۔ جن بھگت چڑھا کے چند، روشن کیتا دو جہاناں۔ اسیں آگے ہو کے
 گائے چھند، راہ تگے زمیں اسمانا۔ کر کرپا سانوں اینہاں نال گنڈھ، جنہاں در کریں پروانہ۔ چار جگ دی اوڈھ گئی ہنڈھ، اتھ مٹے کوڑ
 نشانہ۔ جو اپنا نام رہوں ونڈ، بن ہتھان دیویں دانا۔ کیوں ساڈے ول کیتی کند، کروٹ بدلی نہ نوجوانا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی
 کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ سچا سلطانا۔ گر اوتارو پیر پیغمبرو نہ کرو روسا، پرہہ رسیاں لئے منائیا۔ آد جگاد نہ ہئے ہوجھا،
 ہوجھا روپ نہ کھئے وٹائیا۔ کی ہویا نو سو چرانوے چوکرئی جگ پچھوں جن بھگتاں دا سہایا اکو کوٹھا، مندر اپنا ڈیرہ لائیا۔ ایتھے لوڑ نہیں
 رہی پڑھن دی پوتھا، بن پڑھیاں دئے سمجھائیا۔ مان دوئے لوک پرلوکا، چرن کول دئے سرنائیا۔ ساکھیات پرگٹ ہو کے کرے نہ کوئی دھوکھا،
 ڈبڈیاں پار کرائیا۔ شبد نگارے لائے چوٹا، دو جہاناں رہا جگائیا۔ وہہ سو وہہ بکرمی پندراں کتک پرہہ دے چرن رہے نہ کوئی کھوٹا،
 کھوٹے کھرے آپے ویکھ وکھائیا۔ نرگن روپ نرگن جوتا، نرگن نور نظری آئیا۔ نرگن باپ نرگن پت نرگن آگے جمیا پوتا، دادی نظر کیسے نہ
 آئیا۔ پاربرہم اپنی کھیل کرن دا رکھیا شوکا، شوقین ہو کے آیا سچا ماہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور،
 شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ شاہ پاتشاہ ہر وڈ سلطانا، گر اوتاراں آپ جنائیندا۔ سارے اٹھو ویکھو اک نشانہ، سری بھگوان آپ
 جھلائیندا۔ ساچے بھگتاں کر پروانا، پروانگی اپنے ہتھ رکھائیندا۔ دھر دا کاہن بن کے کاہنا، ہر اپنی کھیل وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ

۱۰۵.

۱۰۵.

ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، تہاڈے پچھے اپنی سیوا لائندا۔ اپنی سیوا لگائے آپ، پرہ اپنی دیا کھائیا۔ اٹھ کے چاروں کُنٹ رہے جھاک، کون دوارے رستہ نظری آئیا۔ اپنیاں بھگتاں دیوے آگھ، سُنو پریم پیار بے پرواہیا۔ چار جُگ جو منگدے رہے دات، اوہ بیٹھے دھیان لگائیا۔ سَتجُگ تریتا دواپر کلجُگ میری اوہ ذات، نُوَر نُوَر وچوں پرگٹائیا۔ لیکھا لیکھ دے گئے قلم دوات، لوکھات جگت شاہیا۔ وست منگدے گئے دو ہاتھ، جھولی اپنی آگے ڈابیا۔ کون ویلا پرہ پرگٹ ہووے لوکھات، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ درس کریئے ساکھیات، گھر ساچے خوشی منائیا۔ مست پیالہ پیائے آبِ حیات، امرت رس اک چکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی سیوا آپ کھائیا۔ گر اوتارو پیر پیغمبرو پرہ رستہ رہا ٹول، اپنی سوٹی ہتھ اٹھائیا۔ کون گرمکھ تہاڈا رستہ دیوے کھول، تاکی اپنی ہتھیں لاہیا۔ جدھر ویکھاں سارے بیٹھے انہول، تنہاں بھلی سرب لوکھائیا۔ پرہ بہن آئے تیرے کول، بیٹھے انگ نال انگ لگائیا۔ چار جُگ تینوں رہے ٹول، جُگ جُگ ویس وٹائیا۔ تیرا پڑدہ رہے پھول، پھولیاں ہتھ کیسے نہ آئیا۔ تُوں وسیا رہوں کایا چولے اوہل، نرگن اپنا مکھ چھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ جن بھکتو ساچے سنتو گرمکھو گرسکھ، اک رستہ دیو بنائیا۔ تہاڈے کولوں منگے بھکھ، ہر داتا بے پرواہیا۔ جدھر ویکھاں جن بھگت آؤن دس، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ پیار کرنا میرا ہت، پریتی پریم نال گڑمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی کھیل وکھائیا۔ جن بھگت کہن پرہ ویکھ رنگ، اچرج آپ رنگایا۔ آد پُکھ سُرے سربنگ، لال گلالا رُوپ وٹایا۔ کنچن رُوپ تیرا جیو ایہ چند، مستک ٹیکا اک سہایا۔ پُکھ اکال دین دیاں سُوہا ویس ونڈی ونڈ، سوبھا اک در وکھایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، چٹی دھار پائی گنڈھ، اک اک اپنے رنگ سمایا۔ سُوہا کہے چٹی دھار، گھٹ گھٹ گئی سمائیا۔ جس نے ایہ برہم کرنا پَسار، پیلے رنگ دئے وڈیائیا۔ پیلا کہے میرا گوبند میت مُرار، نیلی دھاروں پار کرائیا۔ نیلا کہے میرا اسوار، کلجُگ چھابی دئے دھوائیا۔ کلجُگ کالا کہے مینوں پیندی مار، سَتگر پورا دُنڈا ہتھ اٹھائیا۔ کِریا کر میرے سانجھے یار، نیلی دھاروں تیرا راہ تکائیا۔ نیلے والا کہے میں شاہ اسوار، پیلا سنگ رلائییا۔ پیلا کہے میں چٹے دا اسوار، آگے پچھے سبجے کھتے سب وچ رہا سمائیا۔ چٹا کہے میرا آگلا یار، سُوہا رنگ رنگائیا۔ سُوہا رنگ کہے میرا کنچن آدھار، کایا کچ دئے وڈیائیا۔ کنچن کہے

میرا لال سردار، جس نال میری شہنشاہیا۔ لال رنگ کہے میرے پرہہ گرمکھاں اُتوں جاواں بلہار، جس دتی مان وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھ ویکھ سارے خوشی منان، پندراں کتک رت سہائیا۔ کون رستہ لنگھیئے آن، ملے میل سِری بھگوان، درشن کریئے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بولے نال زور، واہوا تیری پرہہ وڈیائیا۔ اٹھ سُن لے ساچا شور، تیرے چہوہرے رہے کرائیا۔ اپنے ہتھ کھچی ڈور، تنک اِکو اِک لگائیا۔ در آئے تیرے کول، گھر آ کے خوشی منائیا۔ پھیر ساڈا سُنیں بول، تینوں سُنائیے چائیں چائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اِکو دینا ساچا ور، تیرے چرن اوٹ رکھائیا۔ گر اوتارو پیر پیغمبرو جن بھگتاں کولوں پُچھدا ہاں، اپنا حال سُنائیا۔ تہاڈے نال کدے نہ رُسدا ہاں، اینہاں لواں منائیا۔ اینہاں نالوں نہ چھٹدا ہاں، تہاڈا رنگ چڑھائیا۔ دُنیا توں بہہ کے لکدا ہاں، اپنا پلُو چھپائیا۔ ایتھے اوتھے دو جہاناں نرگن سرگن ہو کے پُچھدا ہاں، اپنی کار کھائیا۔ جے کوئی لبھ لکدا ہاں، نظر کیسے نہ آئیا۔ جے کوئی سدے نیڑے ہو کے ڈھکدا ہاں، جن بھگت دوارے پھیرا پائیا۔ جے کوئی پُچھے شیر ہو کے بُکدا ہاں، دُھر دا حال سُنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی کرے پرہہ ایک، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ صاحب ستگر دیوے ٹیک، سوامی اپنی دیا کھائیا۔ سچ دوار لہنا پیکھ، ہر وکھری کار کھائیا۔ جن بھگتاں کرے اپنا ہیت، بتکاری پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سچ دئے وڈیائیا۔ لال کنچن دا گھلے دروازہ، ست سفیدی دھار جنائیا۔ کرے مہر پرہہ غریب نوازا، مہروان دیا کھائیا۔ وشنوں مارے پہلی واجا، اِکو راہ وکھائیا۔ سیس جھکا آئے بہاجا، نٹھے واہو داہیا۔ پاربرہم دا ویکھ کاجا، ایکا خوشی منائیا۔ جس دا سنگھ بشن بنیا دروازہ، وچ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار وڈیائیا۔ وشنوں کہے دھن بھاگ، پرہہ دتی مان وڈیائیا۔ رستہ ملیا آمینوں لاج، بہنڑی زین خوشی وکھائیا۔ بھگت بھگوان ویکھ سماج، پچھلی سدھ بھلائییا۔ نو نو چار پچھوں اکمڑا رواج، ہر کرتا ربا چلائییا۔ جس دا لیکھا لکھیا نہ کیسے قلم دوات، شاہی سمجھ کھئے نہ آئیا۔ سو کرے کھیل پُرکھ سمراتھ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر اپنے ربا بلائییا۔ وشنوں اندر آ لنگھ، کر چرن دھیان۔ ساچا ویکھ سِری بھگوان پلنگ، جتھے

بیٹھا نوجوان۔ ست سرُپی چڑھیا رنگ، جھلے اک نشان۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل نوجوان۔ وشنوں آ کے وڑیا ویہڑے، نیویں نظر رکھائیا۔ دھن بھاگ پرہے تیرے آیا کھیڑے، میرا کھیڑا دینا وسائیا۔ سدا وسان تیرے ڈیرے، چرن ملے سرنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لہنا جھولی پائیا۔ ویکھ برہے سوہا پیللا رنگ، تیری چٹی دھار ونڈ ونڈائیندا۔ ایس دروازیوں آؤنا لنگھ، تینوں راہ وکھائیندا۔ آ کے ویکھنا اک اند، اند اپنا آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا دروازہ آپ کھلائیندا۔ برہے دروازہ دینا کھول، اندر سنگھ اپنا کُنڈا لاپیا۔ ستگر آگے دے بیٹھا اڈول، زرگن داتا بے پرواہیا۔ در دوار برہما جائے کول، آگے آؤن ذرا نہ پائیا۔ اچی کوک کہے بول، تون میرا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارا دے جنائیا۔ برہما اندر آ کے گیا جھک، اپنا سپس نوايا۔ پرہے جو میرا پینڈا گیا مُک، پچھلا پندھ نہ رہا رایا۔ بن تیرے ملیا کوئی نہ سکھ، چوراسی کھیل کھلایا۔ جنم مرن وچ اکو دکھ، وچھوڑا تیرا نہ موہے بہایا۔ کر کرپا اپنی گودی چُک، تیرے چرن دھیان لگایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سر اپنا ہتھ ٹکایا۔ سری بھگوان ہو دیاں، پرہے اپنی دیا کمائیا۔ برہے تیری سُرَت لے سنبھال، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ تیرا دھام سہائے اپنے لال، ہر دیوے مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، گھر اپنے لے بہائیا۔ کالا نیلا ویکھ دروازہ، شنکر دے وڈیائیا۔ آگے پچھے پھرے بہاجا، راہ نظر کھئے نہ آئیا۔ سٹ ترسول مارے واجاں، اچی کوک سنائیا۔ میری پرہو رکھ لاجا، تیری اوٹ تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہر نظر اٹھائیا۔ شنکر رووے بہولا ناتھ، کنٹھ مالا نظر کھئے نہ آئیا۔ ہر جو دس اپنا ساتھ، کون دوارے ڈیرہ لائیا۔ نہ کوئی مارگ دے گھاٹ، پاندھی چل چل تھگا راہیا۔ تھد بن پُچھے نہ کوئی وات، سچا بنے نہ کوئی ماہیا۔ ہوں سیوک بنیا اناتھ، اناتھ رُپ وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے چرن دے وڈیائیا۔ بہولے ناتھ تیری تاکی، نیلی کالی دھار آپ کھلائیندا۔ لہنا دینا رہے نہ باقی، لیکھا اپنی جھولی پائیندا۔ چٹی دھار تیرا ساتھی، سنگھ پال نظری آئیندا۔ پرہے دی من کے اوہ آگھی، اپنا کُنڈا آپ کھلائیندا۔ آگے وڑ کے مار جھاکئی، ہر جو اکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچے مندر آپ بہائیندا۔ پال سنگھ آگوں جائے ہٹ، اپنا قدم آپ اٹھائیا۔ شنکر چرنی جائے ڈھٹھ، سپس جگدیش نوائیا۔ رسنا

کہے میرا تُوٹا ہٹھ، دھیر نہ کھئے دھرائیا۔ جیوں بہاوے تیوں لہنا رکھ، پرہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کر کھیل پُرکھ سمرتھ، ساچی سِکھیا دئے درڑائیا۔ تیرے دھام گُرمکھ جائے وس، شاہ پاتشاہ آپ سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ وشن برہما شو اندر لنگھن، اپنا پنہدھ مُکائیا۔ چرن پریتی اکو منگن، دوتے جوڑ سپس جھکائیا۔ تیرا پرہو ملے اندن، اند اکو اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پچھلا لہنا دے چُکائیا۔ پچھلا لہنا چُکے انت، ہر ستگر آپ چُکائیندا۔ آگے بنائے اپنی بنت، ساچا گھاڑت آپ گھڑائیندا۔ جگ چوکرئی کھیلے کھیل انت، انت کل اپنی آپ پرگٹائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، آپ اپنے گھر وسائیندا۔ ساچا گھر وسا ایک، ایکنکار دئے وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبران سدھی بخشی اپنی ٹیک، چرن کول ملے سرنائیا۔ اپنی دھاروں اپنے نیتلے پیکھ، نین نین نال ملائیا۔ ست سوامی کر کے ہیت، ستگر ساچے در بہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہر چرن سچا دروازہ، دُھردرگاہی آپ گھلائیا۔ جو اس در آوے بہاجا، تِس اندر لئے لنگھائیا۔ اندر واڑ وکھائے کاجا، ہر کرتا بھیو چُکائیا۔ جس دی سجدہ کر پڑھدے رہے نمازا، سو محبوب نظری آئیا۔ جس دا حُجرہ سہاوندے رہے محرابا، سو محفل اک لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ آؤ نیڑے وسو کول، پرہ اندر لئے لنگھائیا۔ بھگت دروازہ دتا کھول، تِن تِن کوٹاں دئے وڈیائیا۔ نو دوارے تہاڈی رچنا وجیا ڈھول، سچے کھبے آگے دئے وکھائیا۔ پچھے بیٹھ پرہو اڈول، بھگت دوار دتا سہائیا۔ جھوٹھ سچ ربا وروں، نام مدھانا اکو پائیا۔ دُھر دے کنڈے تولے تول، ترازو اپنے ہتھ اٹھائیا۔ بیس سال سنیہڑا دیندا ربا کوئی نہ رہے انہول، اتم لیکھا منگے بے پرواہیا۔ سب دی گٹھڑی لئے پھول، چار جگ گنڈھ کھلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آون ہوئی ہوئی، اک دوجے نال صلاح پکائیا۔ سیری بھگوان سچ دوارا ربا کھولی، خالق خلق روپ وٹائیا۔ جن بھگتاں جنائے اپنی بولی، دوجی کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ سرشٹ سبائی جس نے آپ وروں، نام مدھان رڑکے لوکائیا۔ جوت جگائے اُپر دھوئی، دھرت دھول ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا حُکم اک سُنائیا۔ تئی اوتار آ کے لاگے، ویکھو بیٹھے سپس جھکائیا۔ اک دوجے نوں مارن واجے، پُچھ گچھ رہے جنائیا۔ اندر وڑیئے

غریب نوازے، اپنا سپس نوائیا۔ اتم ساڈی رکھے لاجے، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نیتر نین نین اٹھائیا۔ نیتر نین ہر اٹھا، اپنا دھیان لگایا۔ تیئی اوتار ویکھے در دروازے بیٹھے آ، اکھ سکے نہ کھئے اٹھایا۔ سری بھگوان اشارے نال رہا سمجھا، لنگھو آگے واہو داہیا۔ اپنی کرنی دیو وکھا، جو لوکات کھیل رچایا۔ جو رام رام گیا سمجھا، رام ہر گھٹ نظر کیسے نہ آیا۔ جو کرشن کاہن گیا وکھا، سو کاہن گوپی سخی نہ کوئی ہنڈایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سب دا لیکھا رہا جنایا۔ تیئی اوتار کہن اک، اکو وار جنائیا۔ تیری سکھیا تینھوں سکھ، پرہہ کری مات پڑھائیا۔ تیرے در توں لے کے بھکھ، بھچھیا لوکات ورتائیا۔ تیرا دوارا تیرے در لیکھ، تیری صفت صلاحیا۔ تیرے نال کرنا دسیا ہت، تیری پریتی اک ودھائیا۔ بن تیرے انت کوئی نہ جانے بہیت، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ویکھ کھیل آپ کر، ساڈی چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ تیئی کہن اوتار، اپنا بھیو چکائیا۔ اسیں دسیا تیرا وبار، ووباری تیری دھار سمجھائیا۔ جگ چوکرئی بول جیکار، تیرا نام ناد شنوائیا۔ کلجگ اتم ساڈے دسیاں سارے گئے ہار، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ مندر شودوالے مٹھ دھواں دھار، ساچا نور نہ کھئے رُشنائیا۔ بھہ بھو کرے نہ کوئی جیو گوار، من مت نہ کھئے مٹائیا۔ کلجگ اتم صدی بیسویں اسیں گئے ہار، جت نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرا کیتا تیرا دتا پُرکھ اکال تیری جھولی دتا ڈار، اپنا کھڑا لیا جھڈائیا۔ تُوں جان اپنے نال سنسار، تیرا سنسار تیری جھولی پائیا۔ سانوں اپنا بخش اک دیدار، زرگن نور نور رُشنائیا۔ اسیں گائے تیری وار، نام صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساڈا لہنا دے چکائیا۔ آگے آؤ عیسیٰ موسیٰ محمد نال، نالش اپنی نال تکائیا۔ نیتر ویکھو جو مارگ آئے سیکھال، کلمہ نبی کر پڑھائیا۔ رسؤل دے نہ کوئی دلال، حقیقت سمجھے نہ کھئے لوکائیا۔ چوڈاں لوک بھوئے بے حال، چاروں کُنٹ رہی کُرائیا۔ شرع چھری کیتا حلال، تکھی دھار رہی وکھائیا۔ سب دے سر تے کوکے کال، کال نگارا رہا وجائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، اپنا اسم دئے سمجھائیا۔ پیر پیغمبر ویکھو جو دسیا سجدہ، لوکات سلام جنائیا۔ چار کُنٹ رہا کوئی نہ بردا، بندگی سچ نہ کھئے کمائیا۔ اپنی کرنی کلجگ جیو مردا، ساچی وست ہتھ نہ کھئے رکھائیا۔ کوڑی کِریا کوڑے پوڑے چڑھا، چڑھ چڑھ ویکھے جگت لوکائیا۔ ساچے حُجرے کوئی نہ وڑدا، درس نور نظر کوئی نہ پائیا۔ چوڈاں صدیاں محمد کی کچھ رہا کردا، اپنا لیکھا دے جنائیا۔ عیسیٰ

دسے کھیل اپنا بردا، سیوک سیو کائیا۔ ویکھ کھیل ناری نر دا، وبھچار کرے لوکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سب دا لہنا منگ منگائیا۔ مؤسیٰ کہے میری ہوئی مُشکل، مُشتبہ نظری آئیا۔ عیسیٰ کہے میری نظر نہ آئے کسے شکل، تیرا ظہور نہ کھئے رُشنائیا۔ سب دی ماری گئی عقل، عقل بیٹھے مُکھ بھوائیا۔ تیرے حُکم کیتے بے عقل، بیٹل روپ نہ کھئے وٹائیا۔ بیڑا لگے نہ کوئی پتن، منجھدھار رہے رُڑھائیا۔ سب نوں بھلیا اپنا وطن، یاد آوے نہ سچا ماہیا۔ کوڑا ہویا ہیرا رتن، انت قیمت نہ کھئے پائیا۔ میں دس کے گیا بتھیرا یتن، پھاسی اپنے گل لٹکائیا۔ اتم آئے پُرکھ سمرتھن، پروردگار پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل بے پرواہیا۔ محمد کہے پروردگار تیرا کلام، میں کلمہ آپ جنایا۔ میں تینوں کر سلام، سجدہ پھیر جگت سیکھایا۔ الفیے لکھ قرآن، قلم شاہی میل ملایا۔ تینوں من اک امام، اسم اعظم اک سمجھایا۔ در بن تیرا غلام، ساچی سیو کایا۔ دے کے آیا اک پیغام، ڈھر سندیسہ مات سُنايا۔ صدی چوڈھویں کوئی نہ کرے حرام، حرام خور روپ نہ کھئے دھرایا۔ دروہی میری سارے بھل گئے کلام، میرا کلمہ یاد کسے نہ آیا۔ میں تیرے آگے دیوان کی بیان، میری اُمت کر کے سُنّت ست روپ نہ کھئے دھرایا۔ چاروں گنٹ کوڑ پردھان، سچ روپ نہ کھئے وکھایا۔ مینوں اتم آئی ہان، میرا بل کم کسے نہ آیا۔ پرہہ مینوں دتا اپنی جھولی پا لے دان، میرا کھڑا دے چھڈایا۔ تیرا اسم تیرا اسلام، تیرا اعظم نور رُشنايا۔ تیرا صدق تیرا سلام، پروردگار تیری جھولی پایا۔ تیرا مذہب تیرا ایمان، تیرا دین تیرے ہتھ بھڑایا۔ میں اکو وار کراں سلام، صدی چوڈھویں سیس جھکایا۔ آگے لیکھا تیرے ہتھ تمام، میرا حُکم ربا نہ رایا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے منگ منگایا۔ پروردگار کہے بول، کلمہ اک جنائیا۔ ویکھ محمد نیتر کھول، صاحب سلطان ربا جگائیا۔ تیری اُمت کوڑی کِریا وجائے ڈھول، ڈھولا سچ نہ کھئے سُنائیا۔ مکہ کعبہ جنہاں پچھے آئیوں کھول، سو حاجی بن کے حج نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، تیرا لہنا اپنی جھولی پائیا۔ اپنی جھولی پا لے لہنا، پروردگار میرے سلطانا۔ اکو مٹاں تیرا کہنا، دوجا ہور نہ کوئی خیالا۔ تیرے چرناں ملے بہنا، ہووے میرا راہ سُکھالا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کِریا کر وڈ مہروانا۔ مہروان کِریا کر کرے بخشیش، بخشش اپنی آپ جنائیا۔ تیرا کلمہ جھولی پئی حدیث، حضرت اپنے لیکھے لائیا۔ خوشی منائی بیس بیس، بسترا سب دا گول کرائیا۔ تہاڈا نشانہ ہویا ٹھیک،

ٹھیکر کوڑے بہنّ وکھائیا۔ صدی سدیوی آئی پس، ہر طاقت اپنی لئے پرگٹائیا۔ آگے مارگ لئے ٹھیک، لیکھا سب دا دئے جنائیا۔ ہندو مسلم سکھ عیسائی بنائے اک پریت، ناطہ اکو اک جنائیا۔ سب دی رسنا گائے اکو گیت، رسنا رس اک وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد بیٹھے جھک، اپنا سیس نوایا۔ بھگت اٹھاراں نیڑے آئے ڈھک، کبیر جلاہا دھیان لگایا۔ دھرو پرہلا د کہے پرہہ سانوں پُچھ، در تیرے سیس نوایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہر نظر اک اٹھایا۔ اٹھاراں بھگت آؤ در، در دروازہ آپ گھلائییا۔ تہاڈا پورا ہویا ور، کرے آپ بے پرواہیا۔ ساچے بھگتاں باہوں لؤ پھڑ، آپ اپنا میل ملائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، پچھلا لہنا ربا مکھائییا۔ کبیر کہے دھنّ وڈ بھاگ، وڈ بھاگی ہر پایا۔ تیرے گھر جگیا چراغ، گرمکھ نظری آیا۔ جنہاں دھوتے دُرمت میل داغ، اپنا رنگ چڑھایا۔ میل ملایا بن کے کنت سہاگ، ساچی ناری روپ وٹایا۔ سچ پریتی گئی لاگ، اکو گھر سہایا۔ اینہاں نال سانوں ماری آواز، سکلا سنگ بنایا۔ لنگھ کے تیرا دوار ویکھیا گرو مہاراج، مہا تیری اکٹھ وڈیایا۔ تیرا بیڑا بھریا ویکھ جہاز، سارے بیٹھے سیس نوایا۔ تیرے سیس تے تگ کے تاج، تخت زمیں اسمان رہے نیر وایا۔ تیرا ویکھ سچا سماج، ساڈا پچھلا بھرم گویا۔ تیرا سوہنا سچا کاج، چار ورنان رنگ رنگایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچا دے دے اک ور، جن بھگتاں پلّو دے بندھایا۔ بھگتاں نال پلّو بندھ، بندگی اک جنائیا۔ سارے کہو دھنّ دھنّ، دھنّ پارہم تیری سرنائیا۔ بھگتاں نال بھگت گئے منّ، اٹھاراں چوکا ونڈ وندائیا۔ اٹھاراں چار بہتر گئے بن، سری بھگوان ونڈ وندائیا۔ بہتر کہن دو وچوں دے بہنّ، مورکھ اٹھے ساڈے وچ رہن نہ پائیا۔ دو گھٹ ستر چڑھن چنّ، چند چاندنی نور رُشنائیا۔ ستر کہن چار جگ دے چارے بٹھ کنّ، چارے ہور نال ملائییا۔ چہتر دے اپنا دھنّ، دھنّ تیری وڈیائیا۔ پنجاں کوئی نہ لاوے سنّھ، پنج پھریدار اکھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ بھگت سارے گئے مل، ہر بھگتاں وچ سمائیا۔ نہ کوئی منسا رہی دل، دلیل نظر کھئے نہ آئییا۔ نہ کوئی پڑدہ ربا سیل، دویتی رنگ نہ کھئے وکھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ گر دس آئے آگے، نانک گوہند وچی ودھائییا۔ ایکا جوتی نور جگے، نورو نور نور رُشنائیا۔ شبد اناد دھنّ وجے، دو جہان ہونے شنوائیا۔ ویکھے کھیل سورا سربگے، شاہ پاتشاہ بے پرواہیا۔ نانک نرگن دھار کہے میں لکھ

کے آیا پنچم پنچے، پنجان ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دینا سچّا ور، پنچم اپنے درِ ملائیا۔ نانک نِرگن کہے پنچ پروان، پنجان رنگ رنگایا۔ پنچ ہون راج راجان، شاہ پاتشاہ دئے وڈیایا۔ پنچ در تیرے پردھان، پنچم حُکم اک ورتایا۔ پنچ سوہن در دربان، درویشی رُوپ وٹایا۔ پنجان ملیا اک بھگوان، صدی ویہویں نظری آیا۔ اینہاں سد وڈ مہروان، گھر اپنے لئے ملایا۔ سچکھنڈ بیٹھے کر دھیان، تیرا راہ تکایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اپنا حُکم ورتایا۔ سِری بھگوان ہو دِیال، اپنی خوشی وکھائیا۔ حُکم دیوے اُٹھ سِنگھ پال، تیرا ویلا گیا آئیا۔ سورن سِنگھ لہنا نال، اپنی اُنکلی لائیا۔ بالا چھوٹا آپ اُٹھال، منجیتے لہنا اُٹھائیا۔ جگدیشا ویکھ ہوئے خوشحال، خوشیاں وچ سہائیا۔ اپنی انگڑائی لئے گردِیال، بل باون خوشی منائیا۔ دھنّ بھاگ سچ دوار سوہے سچّی دھرمسال، پرہ بھگتان دئے وڈیائیا۔ اوتھے ویکھاں شاہ کنگال، اِکو دوارے سوہیا پائیا۔ جنہاں دا نانک کرے حل سوال، بھچھیا اِکو اک ورتایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیوے مان وڈیائیا۔ پنچ پروانے گئے اُٹھ، ہر پنچم آپ اُٹھایا۔ پُرکھ ابناشی آپے تُٹھ، سچ سنديسہ شبد سُنایا۔ نیڑے آکے ویکھو جھک، پرہ اپنا کھیل رچایا۔ گر اوتاراں کولوں لو پُچھ، سچ سنديسہ رہا جنایا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دوار اک وکھایا۔ پنچے اُٹھن کرن تیاری، اپنا راہ تکائیا۔ چلو ملیئے نر نرائن نرنکاری، جوت سرُوپ جوت نظری آئیا۔ جس دا کھلا دھرم دواری، سچکھنڈ رُوپ وٹائیا۔ جگے جوت اپر اپاری، نِرگن نُوَر نُوَر رُشنائیا۔ اُس دے چرن کریئے نمسکاری، دھوڑی ٹِکا مستک لائیا۔ ساچا بول اک جیکاری، تُو ہی تُو ہی نام دھیائیا۔ جا کے دسیئے سنگت ساری، ہر سنگت اک سمجھائیا۔ ویکھو نکیاں وڈیاں ملی سرداری، سچکھنڈ ساچے خوشی منائیا۔ اُچ اٹل اک اٹاری، پرہ دتی مان وڈیائیا۔ نہ کوئی دگھ نہ بیماری، سنسا روگ نظر نہ آئیا۔ نہ کوئی رات دوس نہ کوئی گھڑی پل پنہاری، نہ کوئی پُرکھ نہ کوئی ناری، سیج سہنجی نہ کوئی ہندا ئیا۔ نہ کوئی پُتر دھی کرے پیاری، نہ کوئی مات گود سہائیا۔ نہ کوئی چند سورج اوتاری، دیا باقی نہ کھئے ٹِکائیا۔ نہ کوئی جیو دسے سنساری، وبھچار نہ کھئے کمائیا۔ نہ کوئی ٹھگ چور یاری، کوڑا ہٹ نہ کھئے چلائیا۔ جدھر ویکھیئے جدھر تکیئے نظر آئے ایکنکاری، نِرگن نرویر بے پرواہیا۔ تہاڈے وینہدیاں ساڈے نال لگائی یاری، پھڑ کے انگلوں گھر لے جائیا۔ ویکھو اندر رووے نیت زاری، کروڑ تیتیسسا نال رلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا

کر، پنجاں دیوے مان وڈیائیا۔ پنج کہن پرہو اسیں تیرے پیارے، سچکھنڈ بیٹھے دھیان لگائیا۔ بن اکھاں ویکھیئے سچ نظارے، تیرا نین اک
 تکائیا۔ کلجگ اتم تیرے سوہن سچ دوارے، جس گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ چل کے آئے گر اوتارے، پیر پیغمبر پھیرا پائیا۔ کھلے ویہڑے اپنے
 چرناں لئے بہالے، دیویں مان وڈیائیا۔ اشاریاں نال آپ اٹھالے، دھر دی دھار اک پرگٹائیا۔ سب نوں پچھیں پچھلے احوالے، حالت سب دی
 ویکھ وکھائیا۔ اتم سارے بنے کنگالے، تیرے آگے سپس جھکائیا۔ ساڈے نکلے مات دیوالے، دیوانی دعوہ خارج دے کرائیا۔ تیری اوٹ اک
 گویالے، گوہند تیری سچ سرنائیا۔ تیری عدالت ویکھ ہئے نہالے، گھر خوشی خوشی منائیا۔ ساڈے پورے کریں سوالے، جو بیٹھے دھیان
 لگائیا۔ ملے مان سنگھ پالے، پریم پریتی سوہا پائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا حکم آپ ورتائیا۔ پنج پروانے آگے
 گھر، پنجاں ملے وڈیائیا۔ نانک نرگن دیوے ور، ہر جو میل ملائیا۔ دوہاں جوڑا گیا جڑ، ابناشی کرتا ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ
 ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار وڈیائیا۔ نانک کہے گوہند ڈلار، جوتی جوت جوت روپ وٹائیا۔ گوہند کہے پُرکھ اکال، پتا اک اکھوائیا۔ پُرکھ
 اکال کہے میرا سُت ڈلار، گوہند نظری آئیا۔ گوہند کہے میرا ناطہ وچ سنسار، پنج تت کایا جگت ہنڈائیا۔ پنج تت کہے میں ہونا چہار، تہر
 کھئے رہن نہ پائیا۔ چہار کہے میں کراں پیار، پرہ چرن دھوڑی ٹکا لائیا۔ دھوڑ کہے میں ویکھاں دھار، آدرش اک وکھائیا۔ نرگن نرگن سانچے
 دیواں ڈھال، اپنی بھٹی اک تپائیا۔ گوہند وچوں گوہند دیاں نکال، سو گوہند شبد روپ اکھوائیا۔ گوہند پتا گوہند بنے بال، گوہند گوہند
 آپ سہائیا۔ گوہند رُت گوہند ویکھے آن، گوہند پھل پھلواری آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سب دا لہنا لیکھ
 لائیا۔ گوہند کہے گوہند سُت، شبد گوہند روپ وٹائیا۔ کلجگ اتم لہنا پچھ، پاربرہم تیری سرنائیا۔ تیرے دوارے بیٹھے جھک، نیتر نین
 دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے وڈیائیا۔ شبد کہے میرا گوہند روپ، گوہند میرے
 رنگ سہائیا۔ گوہند کہے میں ست سرؤپ، پاربرہم وچ لکائیا۔ پاربرہم کہے میرا اکو پوت، سُت ڈلارا نظری آئیا۔ سُت کہے میں چاروں گنٹ،
 ہر ستگر ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ گوہند کہے میرا گوہند
 بھگوان، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ ستھر اُتے منگیا دان، یارڑا سیج ہنڈائیا۔ گون ویلا میری آسا کریں پروان، اپنے لیکھے لائیا۔ تُوں ٹھاکر ہو

کے دتا دان، اکو ڈھٹیا وچ رکھائیا۔ پس پیسا ہو پردھان، تیرا لہنا جھولی پائیا۔ سمل سوہے اک مکان، ساچے مندر دئے وڈیائیا۔ شبدی ڈنک وجائے آن، دو جہاناں کرے شنوائیا۔ ساچے بھگتاں کر پہچان، گرمکھ تیرے نال ملائیا۔ چار جگ دا میٹ نشان، ستجگ تیری دھار بندھائیا۔ نو کھنڈ پرتھی دے گیان، ست دیپ دئے سمجھائیا۔ سرشٹ سبائی پُرکھ اکال، اکو ایشٹ دئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے مان وڈیائیا۔ گوہند کہے پرہہ میرے ٹھاکر، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلجگ ویکھ ڈونگھا ساگر، تیری اوٹ تکائیا۔ تھہ بن دئے نہ کوئی آدر، سر ہتھ نہ کئے ٹکائیا۔ ظلم ظالم تے لیکھے لایا تیغ بہادر، تیغ شمشیر تیرا نام نظری آئیا۔ گوہند بنیا پریم سوڈاگر، ساچا ونج ہٹ چلائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا ساچا ور، سو دھار تلوار میرے ہتھ پھڑائیا۔ سری بھگوان کیتا قول، گوہند آپ جنایا۔ کلجگ اتم اُپر دھول، تیرے ہتھ پھڑایا۔ کراں کھیل اک انہول، سمجھ سکے کوئی نہ رایا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سد دیواں مان وڈیایا۔ گوہند سُن دھر فرمان، سری بھگوان آپ جنائیا۔ جیہڑی تلوار وچوں نکلی مات میان، جگت جلا دہتھ اٹھائیا۔ جو تیغ بہادر سیس سوہی کرپان، تِس دیوے مان وڈیائیا۔ اوس کرپان دا رہے نشان، تیرے ہتھ دئے پھڑائیا۔ صدی پِسوین سچ نشان، شاہ سلطان دئے وکھائیا۔ راشٹریت بنے نادان، دھر دی سمجھ کئے نہ آئیا۔ ایسے کر کے کھچی وچوں میان، ننگی کر کے لے کے گیا آئیا۔ جس نے کلجگ میٹنا انت نشان، سب دی جڑ دیوے اُکھڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک تلوار جس تیغ بہادر کیتا پیار، تیغ بہادر خونی دھار گرمکھاں رنگ چڑھائیا۔ اوہ دھار تلوار نہ کوئی کھنڈا، جو راجندر پرشاد پھڑائیا۔ اوہ کھیل پرہہ برہمنڈا، پاربرہم آپ کرائیا۔ ستگر نکیاں نکیاں کدے کرے نہ ونڈاں، اپنی حد نہ کیسے جنائیا۔ جس دا سب توں اُچا ڈنڈا، گرمکھ پوڑے اوس رکھائیا۔ جس نے آد جگاد جگ چوکرئی شاہ سلطاناں وڈھنیاں کنڈاں، تِس اُپر سوہنگ لیکھ لکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ کرائیا۔ اٹھ دس دی اک تلوار، ہتھ جگت راجان وکھائیا۔ کوئی بھیو نہ پاوے سنسار، سمجھ سکے نہ کوئی رائیا۔ تِس ملے مان مہان، جو تیغ بہادر سیس ٹکائیا۔ تیغ بہادر نال چھوہ کے ہوئی پروان، ملی مان وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، سو ست کرپان ویہہ سو ویہہ بکرمی کر دھیان، شبدی کھنڈا سورا سربنگا گوہند ہتھ پھڑائیا۔

اُٹھ گوبند لے لے کھنڈا، ہر کھڑگ دھار وکھائیندا۔ جگت جہان ویکھ اندھا، تیرا نؤر نظر کیسے نہ آئیندا۔ جس بھلا کے بندی خانے پایا بندہ، سو تیری بندگی کرن کوئی نہ آئیندا۔ گُردر مندر مسجد شودوالے مٹھ سادھ سنت تیرے نام دا اکٹھا کردے چندہ، تیرا چند نؤر نہ کھئے چمکائیندا۔ تیرا پریم پیار تَج کے کوڑی واسنا کلجگ جیو ہویا گندہ، کوڑی کریا باہر نہ کھئے کڈھائیندا۔ ہومے ہنگتا وچا چندا، بن بھگتاں دروازہ کوئی نہ کھول وکھائیندا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں مل کے گایا چھندا، پٹی نانک نام پڑھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، چار جگ دا پچھلا لہنا اپنی جھولی پائیندا۔ پچھلا لہنا جھولی پا، شبد گوبند سچ سُنائیا۔ نہکرمی اپنے مارگ لا، دوہاں دئے سمجھائیا۔ شبدی گر اک بنا، گوبند روپ وٹائیا۔ گوبند کھنڈا نام چمکا، برہمنڈاں دئے ڈرائیا۔ ساچی ونڈا اک ونڈا، لکھ چوراسی ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، لہنا سب دی جھولی پائیا۔ کلجگ لہنا جھولی پاؤندا اے۔ پاونہار پچھلا لیکھا مول مُکاؤندا اے۔ ویکھنہار سرب سنسار، ویہ سو ویہ بکرمی حُکم الاؤندا اے۔ پندراں کتک کر اُجیار، پنج پیارے نال ملاؤندا اے۔ سچکھنڈ نواسی ایکنکار، راشٹریت تین نیر وپاؤندا اے۔ راجندر رووے زارو زار، راج راجاناں کولوں ہر جو اپنا مکھ چھپاؤندا اے۔ گوبند دیوے اک سپہار، ڈھر دی ونڈا آپ ونڈاؤندا اے۔ جن بھگتاں کر پیار، ساچا چھندا گیت سُناؤندا اے۔ سوہنگ ست دھنکار، ست جوت دے نال ملاؤندا اے۔ پریم پُرکھ ایکنکار، ورن گوت دا ڈیرہ ڈھاؤندا اے۔ دین مذہب پار کنار، چار ورنان اکو گھر بہاؤندا اے۔ محل اٹل کر اُجیار، بھگت بھگونت ویکھ وکھاؤندا اے۔ بند تاکی کھول کواڑ، سنت ساچن آپ جگاؤندا اے۔ آلس نندرا نہ کھئے ہلار، گُرمکھ گر گر گود سہاؤندا اے۔ دیوے پریم ہلار، گُرسکھ ساچی بوجھ بوجھاؤندا اے۔ کرائے ونج وپار، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ستجگ تیرا سچ وبار چلاؤندا اے۔ ستجگ وبار چلے پرہ ست، ست ستوادی آپ جنائیا۔ اگی درباری لئے رکھ، ایکنکار وڈی وڈیائیا۔ اینہاں پچھ ہر سنگت پورا دیوے حق، مہر نظر اٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ اکیاں سیس بدھی دستار، ہر دستہ اک بنایا۔ ویکھے آپ شاہ اسوار، شہنشاہ اپنا پھیرا پایا۔ قلعہ بنی اگتی دیوار، ہرجن گھیرا اک رکھایا۔ کوئی اندر نہ آوے باہر، باہروں اندر نہ کھئے لنگھایا۔ جس حُکم کرے کرتار، سو درشن سچا پایا۔ وشن برہما شو ہونے بلہار، پرہ لیکھا انت

جُکایا۔ تیئی اوتار کرنِ نِسکار، ساڈا پلّو گنڈھ وکھایا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کر دیدار، لکھ لکھ شکر رہے منایا۔ نانک نرگن بول جیکار، پنچم لیکھا رہے جنایا۔ گوبند بول اکِ اکال، ساچا سو بلا رہا گایا۔ کِریا کر دینِ دِیال، سِر اپنا ہتھ ٹکایا۔ اٹھ ویکھ میرے لال، تینوں لال دیاں جنایا۔ سَتجگ تریتا دوا پر کلجگ جو گھالاں آئے گھال، تِنہاں اپنے گھر بہایا۔ اینھے اوتھے دو جہان وجے تال، آدھ وچکار نہ کھئے تڑایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ تیری اتم ور، لوکات بھگت دوار آپ سہایا۔ بھگت دوارا لوکات، پرہہ اپنا آپ سہائیا۔ پہلی وار لیکھا لکھ کے نال قلم دوات، جگت شہادت اکِ جنائیا۔ سَتجگ ساچی دے کے دات، وست اموک آپ ورتائیا۔ جن بھگتاں اتم پت لے راکھ، نرگن ملے سہج سُبھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہار وڈیائیا۔ پندراں کتک نہ کوئی کرم، نہ کرمی کرم کمائیندا۔ سِر شٹ سبائی بھلیکھا بہرم، ہر کا بھیو کیسے نہ آئیندا۔ سِر شٹ سبائی مرن جنم، جنم مرن کھیل کھلائیندا۔ گُرمکھ ور لے سجن ترن، جس جن اپنی دیا کمائیندا۔ جس ویلے پرہہ دا لڑ پھڑن، پلّو جگت چھڈائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں آپ جنائیندا۔ جن بھگت جگت وچوں جائے مر، جس ویلے سَتگر درشن پائیا۔ مر کے مرن دا چکے ڈر، گھر اکو نظری آئیا۔ سمرتھ سوامی پلّو لے پھڑ، گُرمکھ اپنے نال رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جگ مِرتو رُپ جنائیا۔ بھگت جن جگ جانو مُردا، مری سرب لوکائیا۔ بن سَتگر جو پھردا تڑدا، پنج تت کم کیسے نہ آئیا۔ آگے پچھے ویکھو بیڑا رڑھدا، سِری بھگوان رہا رڑھائیا۔ جو پندراں کتک سِری بھگوان نال جڑدا، تِس جوڑی بنے بے پرواہیا۔ ایہہ جگت جہان کھیڈ چکی پڑ دا، جگ پیسے جگت لوکائیا۔ جس نے بھیو پایا سَتگر گر دا، تِس چھٹی جگت لوکائیا۔ تِس اندر فرنا اکو پھردا، پرہہ ملے بے پرواہیا۔ جگت مان وڈیائی ویکھ کدے نہ جھردا، دُکھ سُکھ رُپ سہائیا۔ ایہہ لہنا دینا چکے اندر پُر دا، پُر اندر آپ جنائیا۔ پندراں کتک لیکھا دُھر دا، ہرِ ملنی آپ کرائیا۔ لیکھا چُکیا تال سُر دا، سُر تی شبد وچ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں اکٹھے کر کے پہلی وار اپنا میل ملائیا۔ پندراں کتک دا بھیو انوکھا، اکل کلا جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا تكدے رہے موقع، چار جگ دھیان لگائیا۔ اوس نوں سمجھنا ہُن نہیں سوکھا، بھیو ابھید سمجھ کھئے نہ آئیا۔ جو پرہہ اکِ وار لا کے ڈھونکا، گوبند ڈھیہ وچ رکھائیا۔ جے کوئی لبھے پٹنا پاؤنٹا،

نظری نظر کیسے نہ آئی۔ جے کوئی اپنا کایا مندر کر کے صاف رکھے چاؤنکا، گھر آ کے بھے بے پروا بیبا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن دیوے مان وڈیائی۔ پندراں کتک ربا تگ، تکنی اک بھوئیائی۔ جس نے میرے لیکھے لائی رت، اُس دی رت دیاں سمجھائی۔ دو نیہاں ہیٹھاں دتے دب، بھگت دوارے ملے وڈیائی۔ دوہاں پرگٹ کراں جھب، چھبی پوہ رت سہائی۔ اگی اکھے لواں سد، جنہاں سر دستار بندھائی۔ اتر دے کے امرت مد، اکو رس دیاں وکھائی۔ جن بھگت سداواں ساچی ید، ساچے بنس دیاں وڈیائی۔ گوہند ست رہن نہ دیواں اڈ، گرمکھ اُنگی دیاں پھڑائی۔ جنہاں تھادے پچھے لیکھے لائی رت ماس ناڑی ہڈ، تنہاں ہولا بہار دیاں وکھائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا لیکھا آپ کرائی۔ پندراں کتک صدی بیس، ہر ستگر دھار چلائی۔ جس دی کوئی نہ کرے ریس، نقلی رُپ نہ کھئے وٹائی۔ جن بھگتاں آتم ربا جیت، جت ہار اپنی جھولی پائی۔ سچکھنڈ دی ساچی ریت، ستجگ ساچا راہ وکھائی۔ پرہے ملے بن مندر مسیت، شودوالا مٹھ نہ کھئے جنائی۔ رل مل گاؤ اکو گیت، دین مذہب نہ کھئے لڑائی۔ اوچ نیچ کرو سچ پریت، چھوٹا وڈا نہ کھئے اکھوئیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں ہوتے سہائی۔ جن بھگت کہن پرہے کی ویکھیا تیرا، تیری سمجھ کوئی نہ آئی۔ پندراں کتک سارے کہندے رہے آئے نیڑا، رسنا جہوا گیت سُنائی۔ سرشٹ سبائی اُجڑنا کھیڑا، وسدا کوئی نظر نہ آئی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، سب دا سنسا دئے چکائی۔ سُنو بھگنو لا کر کن، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ جنہاں پرہے دا کہنا لیا من، تنہاں منسا پور کرائیندا۔ باقی سرشٹ سبائی دیوے دن، ہر ڈنڈا ہتھ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچی کھیل آپ سمجھائیندا۔ ساچی کرپا ہری کرنی، ویہ سال کری جنائی۔ جو نہ آئے پرہے دی سرنی، بیٹھے مکھ بھوئیائی۔ سو سرشٹی مری اپنی مرنی، آگے لیکھا کھئے نظر نہ آئی۔ سو اترے پار جنہاں پرہے کرپا اپنی کرنی، ہر کرتا دئے وڈیائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جیوندے جیوندے گرمکھ لے جگائی۔ سو گرمکھ سدا جیون، ملے مان وڈیائی۔ امرت رس ساچا پیون، ترسنا بھکھ گوائی۔ پرہے سرنائی تھیون، گھولی گھول گھائی۔ دئے جوڑ نیتر نیناں نیون، ہنکاری رُپ نہ کھئے وکھائی۔ ساچا بیج اکو پیون، پریم پریتی ہل چلائی۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگت لے ترائی۔ جگت جہان جانو مریا، جس بھلیا بے پروا بیبا۔ آگے ملے نہ کوئی دریا،

ایتھے ہووے نہ کھئے سہائیا۔ اگتی ہون جانو سڑیا، مڑھی گور دبائیا۔ جوئی وچوں نکلے جوئی وڑیا، دُکھ روگ نہ کھئے مٹائیا۔ مانس جنم جس
 نے ہریا، ہر جو گیا بھلائییا۔ جن بھگتو سو جانو مریا، جس بھلیا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مُردے
 جیاؤندے دوویں آپ جنائیا۔ سو گرمکھ جیوندا جگ، جس ملے جگت وڈیائیا۔ ستگر میٹے اگتی آگ، کوڑی ترسنا دئے گوائیا۔ گھر کرائے
 اپنا حج، حُجرے ساچے سو بھا پائیا۔ مندر وکھائے اگتی حد، در دروازہ اک کھلائییا۔ درس کرائے رچ رچ، دید عید چند رُشنائییا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جس جن دیوے نام ور، سو گرمکھ جائے بچ، رائے دھرم نہ دئے سزائیا۔ جگت جہان ویکھو ڈبدا، منج دھار
 پئی لوکائییا۔ کایا سُوْرَج ویکھو چھپدا، رین اندھیری چھائییا۔ ایتھے اوتھے کوئی نہ پُچھدا، جنہاں بھلیا بے پرواہیا۔ ناطہ تھے پیو پُت دا، بنان پتا
 پُرکھ اکال سنگ نہ کھئے نیہائییا۔ ایہہ کھیل پُرکھ اُٹے رُخ دا، مات گرہہ اگتی ہون تپائییا۔ جو ستگر سرنائی جھکدا، تس اپنے گلے لگائییا۔ اُس
 دا جیونڈیاں ہی پندھ مُکدا، مریاں جیون نہ کھئے رکھائییا۔ سری بھگوان اتم اکو پُچھدا، دوجا نظر کوے نہ آئییا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، پندراں کتک شاہ پاتشاہ بنے سچا شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر بن کے مالک، پندراں کتک دئے وڈیائیا۔
 سریشٹ سبائی بن کے خالق، ہر خلقت ویکھ وکھائییا۔ نرگن ہو کے آیا ثالث، ثالثی سچ کھائییا۔ ویکھو جن بھگت کڈھے خالص، خالص
 خالص روپ بنائیا۔ ویہویں صدی بنا کے بالک، پتا پوت گود اٹھائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، گرمکھ ساچے لئے پرکھائییا۔
 خالص خالص بنیا ایک، پرہہ ستگر آپ بنایا۔ جس توں دتی ہر جو ٹیک، سر اپنا ٹکایا۔ تس بُدھی ہوئی بیک، من ممتا موہ چُکایا۔
 ترے گن نہ لائے سیک، بھانڈا بہرم بھٹایا۔ سو ستگر اکو پیکھ، اکو گھر سو بھا پایا۔ رت سہنجی مولے چیت، پت ڈالی رنگ چڑھایا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کلجگ اتم شہنشاہ اک اکھوایا۔ شہنشاہ ہر دو جہاناں، والی پرہہ اکھوایا۔ جن بھگتاں دیوے دُھر دا
 دانا، نام اگم جھولی پائییا۔ ایتھے اوتھے بن بھگوانا، سری بھگوان بھوئے سہائیا۔ ناطہ توڑ جگت زمانہ، ضامنی اپنی وچ رکھائییا۔ پندراں کتک
 دوس مہانا، سری بھگوان خوشی منائییا۔ در آیاں کرے پروانا، پچھے رہندیا نال رلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، شاہ
 پاتشاہ کھیل کھلائییا۔ شاہ پاتشاہ سُوْرپر سُوْر، سو پُرکھ نرنجن اک اکھوائیندا۔ آد جگادی شبدی پورا، نادى تورا ناد الايندا۔ کوڑی کریا

ہونجھ کوڑا، گرمکھ محل آپ وکھائیندا۔ شبد بھنڈار کر بھرپورا، اتوٹ اٹھ رکھائیندا۔ رنگ امولک چاڑھ گوڑھا، جوتی جوت سرپو ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کار کھائیندا۔ ویکھو سرشٹی کوڑی مردی، مددی نظر کھئے نہ آئیا۔ بھین بھائی نہ کوئی دردی، پتا پت نہ کھئے سہائیا۔ پنج تت کایا سب دی سڑدی، تہر نظر کھئے نہ آئیا۔ بن ستگر پورے آتم پر ماتم گھر کوئی نہ وڑدی، آگے پچھے پندھ نہ کھئے مکائیا۔ چار جگ ایسے گلوں ڈردی، لکھ چوراسی گیڑ نہ پھیر بھوائیا۔ دیئے جوڑ گرمکھ آتما ہاڑے کڈھدی، نیتر نیناں نیر وبائیا۔ پرہہ میں تیرے در دی بردی، بن نانی سیو کھائیا۔ میرے کولوں کلجگ جیو کوڑے ورج دیں، ناطہ اپنے نال جڑائیا۔ میں چاہندی تیرے نال مل جائے مرضی، مرض جنم مرن دی رہن نہ پائیا۔ جے میرا چولا پاٹا تُوں سپیں بن کے درزی، سوای دھاگا تیرے ہتھ نظری آئیا۔ ویکھیں سائوں بھگت نہ بنائیں فرضی، فیصلہ اکو وار دے سُنائیا۔ ایہ کھیل تیرا اسچرجی، اچرج کھیل وڈی وڈیائیا۔ جوتی جوت سرپو ہر، آپ اپنی کرپا کر، پندراں کتک نو سو چرانوے چوکرئی جگ پچھوں تیرے نال ملائیا۔ نو سو چرانوے چوکرئی کہے میری رت سہیلی، جس سجن اک ملایا۔ بھڑی زین کہے میں ہو کے وہلی، منمکھاں کولوں پلا چھڈایا۔ جن بھگت دوارے آ کے بنی چیلی، آپ اپنا مان مٹایا۔ گوہند کہے کے گیا پرہہ مان دواوے جھیور چھمپے نائی تیلی، تلک اپنا نام لگایا۔ سو سجن آ کے ویکھیا بیلی، البیلڑا اپنا پھیرا پایا۔ جوتی جوت سرپو ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنا رنگ رنگایا۔ بھڑی زین کہے سُن کتک پندراں، اک پنج وچ ملی ودھائیا۔ میں پھر پھر تھگی مسجد مندراں، ماہی نظر کتے نہ آئیا۔ سادھاں سنتاں اندر وجیا جندرا، تاکی سکے نہ کھئے کھلائییا۔ جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ ویکھ کے آئی ڈونگھے کندراں، ٹلے پریت پھیرا پائیا۔ من واسنا بھوندے وانگ بندراں، دہ دشا اٹھ اٹھ دھائیا۔ بھلی زلی آ کے بھگت دوار ویکھیا بنگلا، پرہہ بیٹھا بے پرواہیا۔ جاں درشن پایا نظری آیا رنگلا، جس نوں گوہند کھندا ماہیا۔ جس نے توڑنی شرع سنگلا، ڈوری نام بندھائیا۔ میں وی رل کے گاواں منگلا، جن بھگتاں نال سرتال ملائیا۔ جوتی جوت سرپو ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنی کھیل وکھائیا۔ بھڑی زین دی سُن کے گل، پندراں کتک گلوکرئی اپنی پائیا۔ ویکھ سوامی سب نال کدا چھل، اچھل چھلہدھاری سمجھ کیسے نہ آئیا۔ سارے کھندے پندراں کتک اٹھ کے جانا چل، بن کے پاندھی راہیا۔ پاربرہم پرہہ کہے میرا مارن جواؤن دا اکو ول، توڑنا وچھوڑنا جوڑنا اپنی کھیل وکھائیا۔ جس جوڑاں سو وسے نہچل دھام اٹل، سد

زندہ رُوپ وکھائیا۔ جس وچھوڑاں تِس دھکا لگے ڈُونگھی ڈل، لکھ چوڑاسی جُون بھوائیا۔ سو جینودیاں جگ گئے مر، جنہاں مُرشد ملیا نہ سچا ماہیا۔ سو مردے مردے گئے تر، جنہاں ستگر گلے لگائیا۔ دوباں وچ آپے کھڑ، کھڑویں کھیل وکھائیا۔ کسے دا سپس لگے لیکھے دھڑ، لیکھا کسے دا کم کسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، پندراں کتک دا ووبارا جس نال کھیل کرے گرو اوتارا، جس دا میل پیر پیغمبر یارا، جس دا وشن برہما شولے ہلارا، جس دا جگ چوکڑی رہا ادھارا، اتم کلجگ وبار کرائیا۔ او تگو ویکھو اک نظارہ، بھگتاں نال سہایا بھگت دوارا، جگت بھگتی بیٹھی چرناں ہیٹھاں آسن لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا سچا ور، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ بھگت کہن ساڈے سر دستارے، ہر ستگر آپ بندھائیا۔ تتاں کولوں ترے گن رو رو کڈھے ہارے، چوتھا چٹی دھارے لئے ملائیا۔ چٹی آگے مار مارے، آگے پچھے دوویں پندھ مُکائیا۔ ست ست دے ست جیکارے، ست پُرکھ نرنجن آپ سُنائیا۔ ست دھرم دا اک دوارے، ہر پُرکھ آپ پرگٹائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سو بھگت ہونے پیارے، جنہاں بھگتی بہاؤ بہاونی آپ جنائیا۔ بھگتی بہاؤ تینہاں جانیاں، جنہاں جنایا آپ۔ سچا رنگ تینہاں مانیا، جنہاں پڑھیا اگمی جاپ۔ درس پایا تینہاں بھگوانیا، جنہاں بھیو گھلایا آپ۔ پندراں کتک تینہاں پچھانیا، جنہاں پُرکھ اکال ملیا باپ۔ سو گرمکھ بنے پروانیا، شمع ہوئی اندھیری رات۔ مٹکھ ویکھ جیو شیطانیا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچ بنائے اک جماعت۔ سچ جماعت بنائے بنواری، پندراں کتک دے وڈیائیا۔ اکیاں سردار سرداری، ستجگ ساچی دھار بندھائیا۔ ست ست دی کھیل نیاری، ست پُرکھ نرنجن آپ وکھائیا۔ سنتاں پچھے نو دواری، در دروازہ کھول وکھائیا۔ نو ست دی لگی یاری، سولان گنڈھ پوائیا۔ سولان اندر کھیل نیاری، نرگن سرگن دے سمجھائیا۔ کلجگ اتم پتیرمیشور پاوے ساری، پُرکھ اکالا ویس وٹائیا۔ چار جگ قرضہ لاپے ادھاری، پورب لیکھا دے مُکائیا۔ گرمکھ ناطہ چھڈو جیو سنساری، سنسار سنسا رُوپ نظری آئیا۔ راجے رانے بنے وگاری، ہر جو پھڑ وگاری حُکم سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچی شہنشاہی اک کھائیا۔ شہنشاہ ہر دو جہان، نرگن اک اکھوائیندا۔ گوہند ہتھ دیوے کمان، حُکمران آپ بنائیندا۔ ستجگ سچ کر بلوان، بلدھاری آپ پرگٹائیندا۔ دھر سنديسہ دے فرمان، ساچا حُکم منائیندا۔ جن بھگتاں متی آن، گرمکھاں میل

ملائیندا۔ سنتاں چلنا نال، گُرسکھاں انگ لگائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا حُکم آپ ورتائیندا۔ ساچا حُکم ایکو اکی، ایکنکار جنائیا۔ ست دھرم دی ساچی سیکھی، ستاں رنگاں رنگ رنگائیا۔ ذات پات نال جائے نہ بھٹی، چندال روپ نہ کھئے وکھائیا۔ جدھر ویکھو تنہاں اندر دھار چٹی، ترے گُن مایا ڈیرہ دیوے ڈھاپیا۔ پرم پُرکھ دی دُھر دی چٹھی، گوہند واچ کے ربا سُنائیا۔ ایہہ کھیل کھنڈیوں نیکی، جگت نیتر نظر نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مارگ ساچا اک سمجھائیا۔ ساچا مارگ لگا اک، اک پنج وڈیائیا۔ پندراں کتک کردے پت، ہرجن لئے سمجھائیا۔ دُھر دا لیکھا اگلا لیکھ، پچھلا پنڈھ مُکائیا۔ صاحب ستگر دا بن کے سیکھ، سیکھ ملے نہ جگت لوکائیا۔ ایکو روپ ہر گھٹ آئے دس، اکو رنگ لئے رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہرجن ساچے دئے وڈیائیا۔ اگی سیکھ رنگ ست، ست تین وچھی ودھائیا۔ تین ست دا اکو ت، ہر تتو آپ پرگٹائیا۔ ست تین اکو مت، گُرم ت آپ جنائیا۔ بیج بیج ساچے وت، پت ڈالی دئے مہکائیا۔ پندراں کتک دے کے حق، وصیت دئے کرائیا۔ گوہند چیلیاں کرے فک، پوت سپوت سوہیا پائیا۔ ساڈھے سینتی سال دیوے اپنا رس، رس اپنے وچوں پرگٹائیا۔ جس ویلے کرنی ہووے بس، مستک بگا آگے دیوے لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچی دھارا دئے چلائی۔ ساچی دھار چلائے اگم، اگمڑی کار کھائیندا۔ جے کوئی کہے بھیو جانا ہم، ہمرا بھیو کیسے نہ آئیندا۔ جے کوئی کہے جاناں پرہو دا کم، کرنی ہتھ نہ کیسے پھڑائیندا۔ جے کوئی کہے میں وڈا جن، پرہہ کوئن کوٹ جننی بن کے جن اپنی ککھ رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہر بہگت آپ وڈیائیندا۔ ہر بہگت وڈیائے بنھ کے چیرا، سر سپس نال سُہائیا۔ ہر سنگت ساری بنائے ہیرا، مانک موتی مُکھ شرمائیا۔ ست دھرم دا اک کلیرا، گانا سگن دئے بندھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن دیوے مان وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی ستگر آپ، صدی بیسویں ہوئے سہائیا۔ دُکھ درد میٹ سنتاپ، روگ سوگ دئے گوائیا۔ چنتا دُکھ مٹائے بن کے مائی باپ، پتا پوت گود اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو گئے بھاگھ، سب دی بھاگھیا پور کرائیا۔ اتم لہنا دینا ساکھیات، صاحب ستگر آپ چُکائیا۔ آگے بنا اک جماعت، ساچی کرے نام پڑھائیا۔ زرگن سرگن بننا داس، داسی داس روپ وکھائیا۔ جن بھگتاں وسے سدا پاس، ہر جو وچھڑ کدے نہ جائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی

کرپا کر، شاہ پاتشاہ وڈی وڈیائیا۔ شاہ پاتشاہ بنیا بھوہیا، بھوپ اکو نظری آئیا۔ کھیلے کھیل بن رنگ روہیا، ست سرہوہیا ست ستوادى روہ وٹائیا۔ دہ دشا لیکھا جانے چارے کوٹا، اپنی دھار جنائیا۔ جن بھگتاں خالی بھرے ٹھوٹھا، وست اموک اک ورتائیا۔ جگ جنم دا بیٹھا روٹھا، رُٹھرا لئے ملائیا۔ پریم پیار دا جو جن بھکھا، تس انتر آتم درس دکھائیا۔ اکیاں اندر ہر جو لکا، لکوی کھیل رچائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے کہن ساڈا پیندا مُکا، تیرے در تے سیس جھکائیا۔ سری بھگوان کہے سب دا بوٹا سُکا، ہریا سنج نہ کھئے کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لاون انگوٹھا، اشٹام اپنا آپ بھرائیا۔ تیرے دوارے بھئے نہ کوئی جھوٹھا، سچ سچ تیری سرنائیا۔ صدی بیسویں سب دا مُودھا ٹھوٹھا، خالی پیالے رہے دکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اپنے چرناں لہنا رکھائیا۔ چرناں کول لہنا رکھ، ملے سرن سرناہیا۔ تیرے نالوں نہ ہوئے وگھ، میرے بے پرواہیا۔ ملدی رہے تیرے نال اکھ، اکھ اکھ نال ملایا۔ ساڈا لہنا دے دے حق، حق اپنا منگ منگایا۔ تیرا درشن لئیے تگ، دیدار اکو نظری آیا۔ تیرا ویکھ دوارا لنگھ، بھگوان ساچے خوشی منایا۔ لکھ چوراسی چھڈ کے جگت، گھر سچا تیرا بھایا۔ پندراں کتک آیا وقت، ویلا رُت نال سہایا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایک دیویں بھگت وڈیایا۔ بھگت وڈیائی کر وڈا، صفت دیاں جنائیا۔ پار کر کے جگت حد، ہرجن ساچے رہا اٹھائیا۔ جام پیالہ دے کے امرت مدا، ست سرور رہا دکھائیا۔ ایتھے اوتھے رکھ کے لجا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ زرگن ہو کے آئے بھجا، بے پرواہ پھیرا پائیا۔ جن بھگت رہے نہ کوئی لجا، حیا حیاتی وچوں کڈھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، ہر دیوے مان وڈیائیا۔ اگی کہو سوہنگ مہراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان دی جے، دو جہان شبد شنوائیا۔ سری بھگوان کہے میرا بھگت سدا سد رہے، مرے نہ جھے پھیرا پائیا۔ نت نوت میری چرنی ہے، گھر ساچے سوہا پائیا۔ اکو نام دُھر دا لئے، دوجی کرے نہ کھئے پڑھائیا۔ ہر سرنائی ساچی ڈھے، مان ابھان مٹائیا۔ جن بھگتاں وچ رل کے ہے، مٹکھ سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیوے مان وڈیائیا۔ بھگت کہے میرا بھگوان سچا، سچی کرے پڑھائیا۔ بھگوان کہے میرا بھگت بچہ، بچپن اپنی جھولی پائیا۔ بھگت کہے میرا بھگوان وڈا، وڈی تیری سرنائیا۔ بھگوان کہے میرا بھگت نڈھا، جس نال مل کے خوشی منائیا۔ بھگت کہے بھگوان دیوے سدا، انتر آتم

آواز لگائیا۔ بھگوان کہے میں بھگتاں بدھا، جُگ جُگ اپنا پھیرا پائیا۔ بھگت کہے بھگوان رکھے لجا، پندراں کتک رُت سہائیا۔ بھگوان کہے میں بھگتاں پریم اندر بدھا، اپنا آپ نہ کچھ دکھائیا۔ دوہاں مل کے دتی گنڈھا، گنڈھ اک دوجے نال پوائیا۔ بھگت بھگوان دوہاں وچوں کوئی نہ ہووے رنڈا، جوڑی رہ کے خوشی منائیا۔ بھگوان روپ بن کے بندہ، بندہ بندگی دئے جنائیا۔ بندہ ہو کے بنے اندھا، دیوے ہر بھلائیآ۔ ایسے کر کے صاحب ستگر جن بھگتاں کھولے کُنڈی جندا، بجرکپائی پڑدہ آپ اُٹھائیا۔ اٹھے پھر درشن دیندا، نرگن نور جوت رُشنائیا۔ شب وچ سب کچھ کہندا، حُکے آپ جنائیا۔ جن سُنیاں راتیں گھر وچ بہندا، در اپنا پھیرا پائیا۔ جس ویلے جن بھگتاں ویکھے پاسہ ڈھندا، پھڑ بانہوں لئے اُٹھائیا۔ آؤ ویکھو بھگت کول بھگون رہندا، جس ساچی بنت بنائیا۔ سب دا بھانا سر تے سہندا، سر اپنے بہار اُٹھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کلجگ تیری اتم ور، پندراں کتک کھول در، در دروازہ بھگت دتے بنائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، نہکلنک بلی بلوان، ست اُٹھائے اک نشان، دو جہاناں آپ جھلائیآ۔ در سنگت کرے پروان، لیکھا مکے جیو جہان، مندر چڑھ کے سچ مکان، منزل اتم آپ مکائیا۔ گرمکھ گرمکھ ہرجن ہر بھگت خوشی وچ سدا سمان، روگ سوگ نہ کھئے رکھائیا۔ جنہاں ملیا سری بھگوان، تنہاں دیوے ساہمنے سب دے دان، چوری یاری ٹھگی نہ کھئے کھائیا۔ نہ سمجھن جیو شیطان، شرع من نال کرے لڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، پچھلا ختم کر میدان، آکے ڈنکا فتح گو بند دئے وجائیا۔

* ۱۶ کتک ۲۰۲۰ بکرمی ہر بھگت دوار جیٹھووال *

تیرے در تے آکے پُرکھ سو، ست ملی وڈیائیا۔ نرگن تیرے جوکے گئے ہو، نرگن دھار روپ دکھائیا۔ اپنا بل بیٹھے کھو، بلدھاری روپ نہ کھئے رکھائیا۔ نیتر نین رہے رو، چہہر اک لگائیا۔ سب کچھ پرہ نے لہنا کھوہ، دسے وست پرائیا۔ کرے پرکاش اگمی لو، نرگن نور کر رُشنائیا۔ جن بھگتاں سنگ آپے ہو، سگلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سدا وڈیائیا۔ تیرے در آکے پُرکھ نرنجن، سنی سچ ودھائیا۔ نیتر ملیا اکو انجن، گرمکھ ویکھے پائیا۔ ستگر جانیا اکو سجن، سگلا سنگ نبھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا ور، واہوا تیری وجدی رہے ودھائیا۔ ایکنکار تیرا دوارا، شاہ پاتشاہ سوبھا پائیا۔ آکے ویکھیا پہلی

وارا، لوکھات خوشی جنائیا۔ سچ سنگھاسن کر تیارا، شبدی ونڈ ونڈائیا۔ شبدی گرو بول جیکارا، اکو ناد سُنائیا۔ مل کے کہے تُوں میرا میں
 تیرا یارا، یاری یارڑے نال نہائیا۔ سخیاں منگل ویکھ اکھاڑا، گیت گوبند نال سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنی دیا
 کھائیا۔ دیا کما نرنجن آد، آد پُرکھ سُلطانا۔ جگ چوکڑی تیرا ناد، آپ وجائے نوجوانا۔ آد انت ہر کھیل وساد، نیترین نظر کھئے نہ آنا۔ جوتی
 جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرے گرہ ملے نشانہ۔ پارہم تیرا ویکھ در، سارے خوشی منائیا۔ نرگن نور لئیے
 پھڑ، پریم ڈوری تند بندھائیا۔ اس دی ودیا لئیے پڑھ، جو سکھیا ربا جنائیا۔ جیوت سب کچھ لئیے کر، مرتو لوتھ کم گسے نہ آئیا۔ سچ
 دواہیوں ملے ور، واہوا تیری وڈ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ابناشی کرتا کہے کھیل اول، سو
 پُرکھ نرنجن آپ کرائیا۔ کرے کھیل اک اکلّا، جگ چوکڑی ویس وٹائیا۔ کلجگ انت سندیس گھلا، دھر دی بانی بان لگائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سر ہتھ ٹکائے آپ مہروان، وجے نام ودھائیا۔ سچکھنڈ دوار ویکھیا
 آن، لوکھات سوہیا پائیا۔ چاروں گنٹ بھگت سوہیا پان، گھر بیٹھے سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہار سدا
 وڈیائیا۔ دیوے وڈیائی ہر نرنکارا، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ نرگن نور تیرا اجیارا، در گھر ساچے سوہیا پائیا۔ چرن کول ملے سہارا، بوند
 امرت مکھ چوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اپنا رنگ ویکھ وکھائیا۔ ویکھیا رنگ ہر جو تیرا، در آ کے نین اگھاڑیا۔ دھرم
 دوارے لگا ڈیرہ، سیجا ساچی سوہیا پا ربا۔ اتم پرما تم بھے بیڑا، سیس پلو نام سواریا۔ اک وکھائے ساچا کھیڑا، محل اٹل سوہیا پا ربا۔ لیکھ
 چکائے تیرا میرا، نرگن اکو نظری آ ربا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ہر جو اپنا کھیل کھلا ربا۔ ہر جو تیرا ویکھیا کھیل،
 لوکھات سوہیا پائیا۔ جن بھگتاں کیتا ساچا میل، بن بھگتیوں بھگت بنائیا۔ نرگن بن کے سجن سھیل، سگلا سنگ رکھائیا۔ جوتی جوت
 سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، در دتی مان وڈیائیا۔ تیرا در ویکھیا آ، کلجگ اتم پھیرا پائیا۔ پرہ دسے سچ ملاح، بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔
 نرگن سرگن دیوے اک صلاح، ساچی سکھیا آپ سمجھائیا۔ ساچا درشن لو پا، ہر درسی درس دکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ
 اپنی کِریا کر، ساچے در خوشی منائیا۔ ساچا در ویکھیا تیرا، اک پنج وجی ودھائیا۔ بھگت دوار سوہے ڈیرہ، ساچے مندر ملے نام وڈیائیا۔

لکھ چوڑاسی اُلٹا گيڑا، جيو جنت دئے بھوائيا۔ بھيو چُکائے تيرا ميرا، ميرا تيرا نُورِ درسائيا۔ جوتي جوت سرُوپ ہر، آپ اپني کِريا کر، اپني کرني آپ کماييا۔ ساچي کرني ويکھ کرتار، گھر ساچے خوشي مناييا۔ تيرا ويکھيا اک دربار، لوکھت سو بھيا پائيا۔ ايکا اگي کر تيار، ايکنکار اپنے رنگ رنگاييا۔ جوتي جوت سرُوپ ہر، آپ اپني کِريا کر، ساچي کھيل آپ سمجھاييا۔ ساچي کھيل کرے نرنکار، نرگن وڈا وڈا وڈايائيندا۔ سچکھنڈ دوارا ويکھ تيرا دربار، درگاہ ساچي سو بھيا پائيندا۔ جوتي جوت سرُوپ ہر، آپ اپني کِريا کر، ديونہارا سچا ور، دُھر دا ليکھا جھولي پائيندا۔ دُھر دا ليکھ پر بھ تيرے ہتھ، ديونہار وڈايائيا۔ نرگن مارگ دئے دس، سرگن نال ملاييا۔ مہروان ہو کے جن بھگتاں کھولے اک اکھ، اکھر اکھر دئے پڑھاييا۔ پریم پریتی نالوں کوئی نہ ديسے وکھ، وکھري دھار نہ کھئے جناييا۔ بھگت دوارے جن بھگتاں اکو جہا حق، دوي تي روپ نہ کھئے وکھاييا۔ جوتي جوت سرُوپ ہر، آپ اپني کِريا کر، سد ديونہار وڈايائيا۔ ديويے وڈايئي در غريب نواز، غيبت اپنے وچ چھپاييا۔ جھگڑا کرے سرب سماج، جيو جنت رہے گر لاييا۔ سيس ديسے نہ کيسے تاج، جگديشر روپ نہ کھئے وٹاييا۔ جوتي جوت سرُوپ ہر، آپ اپني کِريا کر، ديونہارا ساچا ور، سچ دوارا اکو اک وکھاييا۔ سچ دوارا چرن کول، سو صاحب آپ پرگٹاييندا۔ ديويے وڈايئي اُپر دھول، ست دو جوڑ جڑاييندا۔ نُورِ الابي بن کے اول، عالم اپنا رنگ وکھاييندا۔ جوتي جوت سرُوپ ہر، آپ اپني جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شير سنگھ وشنوں بھگوان، ديونہارا ساچا دان، وست امولک اپني دات جھولي آپ بھرائيندا۔

* پہلی مگھر ۲۰۲۰ بکرمی جيٹھووال دربار وچ *

نمسکار نمو ديو سوامي، پروردگار بے پروا ہيا۔ آد جگادي شاہ سُلطاني، شاہ پاتشاہ بے پروا ہيا۔ نرگن نُورِ جوت نُوراني نروير پُرکھ وڈ وڈايائيا۔ شبدی شبد بودھ آگادھ کھيل مہاني، خالق تيرا نُورِ ظہور اک رُشناييا۔ وشن برہما شو کرن چرن دھياني، دھئے جوڑ سيس جھکاييا۔ گر اوتار پير پيغمبر ناؤں نرنکارا پڑھن اگتي باني، ڈھولا سوہلا اکو راگ الاييا۔ سو پُرکھ نرنجن وڈ مہروان تيرا مندر سچا پد نرباني، ہر پُرکھ نرنجن تيري اوٹ اک رکھاييا۔ جوتي جوت سرُوپ ہر، آپ اپني کِريا کر، ايکا دينا سچا ور، در تيرے اکھ جگاييا۔ نمسکار نمو ديو پر بھ ٹھاکر، شہنشاہ تيري سر ناييا۔ دين ديال گھر گمبھير گن ساگر، بے انت تيري وڈايائيا۔ پُرکھ اکال کرتے قادر، مہروان بے نظير رحمت

تیری اکو بھائی۔ ست سرؤپی ست ستوادی برہم برہمادی نوری چادر، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ایکا دینا سچا ور، در تیرے سیس جھکائی۔ نو دیو پرہہ ایک، ایکنکار اوٹ رکھائی۔ جگ چوکرئی تیراہیکھ، نرگن سمجھ کوئی نہ آئی۔ جگ چوکرئی رہا ویکھ، انہو پرکاش کرائی۔ بے پرواہ کیسے نہ دیوے بہیت، ابھیو اپنے وچ چھپائی۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ نرگن سرگن تھوڑا تھوڑا کیتا بیت، گر اوتار پیر پیغمبر اشارے نال اٹھائی۔ لوکات مار جہات پُرکھ اکال کھیل اگئی کھیڈ، بن کھلاری چال چلائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا سچا ور، اکو دینا سچا ور، در تیرے منگ منگائی۔ نمسکار نو دیو پرہہ، پُرکھ اکال تیری سرنائی۔ نت نوت تیری کیسے نہ لہی حد، حدود سمجھ سکے کوئی نہ رائی۔ نرگن سرگن اپنی دھاروں کڈھ، پرکاش پرکاش نال پرگٹائی۔ سچکھنڈ دوارے بہ کے سب دا پڑدہ رہوں کج، تھر گھر سوامی شبدی رنگ رنگائی۔ سچ دوارے مقامے حق لاشریک سچ توفیق اک کرائے اگئی حج، حضرت جلوہ نور درسائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرا ویکھ وکھائی۔ نمسکار نو دیو پرہہ سجن، شہنشاہ تیری سرنائی۔ لکھ چوراسی جیو جنت سادھ سنت گر اوتار پیر پیغمبر پنج تت بھانڈے بھجن، تھر کئے رہن نہ پائی۔ کوٹن کوٹ لوکات مار جہات نرگن تیری دھار لہن، کھوجت کھوجت تھکی لوکائی۔ چرن دھوڑی کوئی نہ کرے مجن، سچکھنڈ دوار مستک ٹکا نام نہ کئے لگائی۔ ٹھاکر ہو کے آویں پڑدے کجن، صاحب ہو کے دیا کھائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے سیس نوائی۔ نمسکار گر دیو سوامی چرن کول گئے جھک، سیس جگدیش نوائی۔ وشن برہما شو کروڑ تینتیسا گر اوتار پیر پیغمبر کہن ساڈا پینڈا گیا مک، پاندھی نظر کئے نہ آئی۔ جوت سرؤپ نرگن وکھا اپنا مکھ، سو اپنی گود لے بہائی۔ سرگن ہو کے تیرا ناؤں وڈیائی پنج تت کایا مکھ، رسنا جہوا بتی دند صلاحیا۔ نگہبان ہو کے اتم پُچھ، بے پرواہ جھلی نہ جائے تیری جدائی۔ نو سو چرانوے چوکرئی جگ بیٹھا رہوں لک، تیری سمجھ کیسے نہ آئی۔ پروردگار سانجھے یار پُرکھ اکال نوری دھاروں نرؤیر آپ اٹھ، مات پتا گود نہ کئے سہائی۔ کر پرکاش پُرکھ ابناش ساچی جوت، نورو نور نرؤر رُشنائی۔ تیرا وسے دھام اولڑا سچا قلعہ کوٹ، مندر اکو سو بہا پائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا ساچا ور، تھہ بن نظر کئے نہ آئی۔ نمسکار گردیو سوامی، تیرے چرن کول بردا، دئے جوڑ سیس جھکائی۔ گر اوتار

پیر پیغمبر بن درویش ہاڑے کڈھا، نیر نیناں نیر وہائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ تیرے آگے کوئی نہ اڑدا، سیس سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ تیرا کھیل سیس دھڑ دا، آتم پر ماتم اپنی ونڈ جنائیا۔ دو جہان تیرا ناؤں نام ست پڑھا، نیراکھر اکھشر نال ملائیا۔ سرگن تیرے برہوں وچھوڑے اندر مردا، نت نوت بیٹھا دھیان لگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا بھانا جردہ، چرن کول منگے سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در درویش بیٹھے دھیان لگائیا۔ نمسکار نمو دیو محبوب، محبت تیری اکو بھائیا۔ محل اٹل ویکھ تیرا عروج، عرش فرش دوویں رہے سرمائیا۔ مقامے حق تیرا محفوظ، چار گنٹ دہ دشا نظر کیسے نہ آئیا۔ تڈھ بن تیرا دیوے نہ کھئے ثبوت، پڑدہ سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ پیر پیغمبر صفت کر کے آئے پنج تت کلبوت، کایا کعبہ دئے جنائیا۔ پروردگار تیرے ہتھ حق حقوق، لاشریک تیری سرنائیا۔ مہروان تیری توفیق، توحفہ دے بے پرواہیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کوئی نہ رہے فریق، فرقه نظر کھئے نہ آئیا۔ ساچا کلمہ دے حدیث، حضرت اکو کر پڑھائیا۔ ویکھ کھیل اپنا پس، بستری بیٹھے گول کرائیا۔ دُور دُراڈے آئے تیرے نزدیک، بن پاندھی پندھ مکائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد نانک گوہند جو دسیا ٹھیک، ٹھوکر سارے رہے کھائیا۔ پُرکھ اکال تیری کوئی نہ جانے لیک، لکیر فقیر جگت لوکائیا۔ ست سوامی انترجامی تڈھ بن بنے نہ کوئی میت، متر پیارا نظر کھئے نہ آئیا۔ جگ چوکری جھوٹھی ویکھی پریت، مُرید مُرشد گئے بھلائیا۔ ساچا ملیا نہ کوئی طیب، بہتر ناڑی پھول نہ کھئے پھولائیا۔ اندر وڑ کے وسیا نہ کھئے نزدیک، دُور دُراڈے ناطہ رہے جُڑائیا۔ چوڈاں صدیاں تیری کردے رہے اڈیک، چوڈاں طبق دھیان لگائیا۔ دھن بھاگ بے پرواہ دتی سانوں اک توفیق، تیرے چرن کول سیو کائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے سیس نوائیا۔ سیس نوایا در پروردگار پردہ نشین، مکھ نقاب دے اٹھائیا۔ ساڈا پچھلا چکا یقین، یک مُشت بیٹھے ڈیرہ ڈھابیا۔ آگے رہیئے سدا ادھین، عدل عدالت تیری اکو بھائیا۔ پیر پیغمبر ہونے مسکین، مُشکل تیری جھولی پائیا۔ نور الہی یامین، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ تیرے کلمے کدے نہ ہونے توہین، کائنات سمجھ کھئے نہ آئیا۔ لیکھا کوئی نہ جانے سین، این اکھ نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در ٹھانڈا تیرا نظری آئیا۔ در ٹھانڈا تیرا دربار، درگاہ ساچی خوشی منائیا۔ پُرکھ اکال ایکنکار، آد نرنجن تیری رُشنائیا۔ ابناشی کرتے تیری دھار، سری بھگوان سمجھ کھئے نہ پائیا۔ پاربرہم تیرا وہار، جوتی جوت سروپ ہر،

آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا سچا ور، در وڈا ملے وڈی وڈیائیا۔ در وڈا ایکنکار، سچکھنڈ خوشی منائیندا۔ جلوہ گر شاہکار، شہنشاہ اپنا آسن لائیندا۔ دو جا کرے نہ کوئی آدھار، اکل کل دھاری اپنی کھیل وکھائیندا۔ گر اوتار در منگن بن بھکار، نیر نین نیر سرب و ہائیندا۔ کِریا کر سرجنہار، ست سوامی تیرا انت کھئے نہ آئیندا۔ سچکھنڈ دوار کھول کواڑ، تہر گھر شبدی رنگ رنگائیندا۔ نو نو چار آئی ہار، چوتھا جگ ڈیرہ ڈھابندا۔ شاستر سمرت وید پُران کرن پُکار، گیتا گیان چرن کول سپس جھکائیندا۔ انجیل قرآن روون زارو زار، کھانی بانی دھیر نہ کھئے دھرائیندا۔ چرن دھوڑی منگن تیئی اوتار، گر دس جھولی ڈاپندا۔ چاروں گنٹ اندھ اندھیار، ساچا چند نہ کھئے چمکائیندا۔ جگ چو کڑی جو لیکھا دسیا مات و ہار، بوہاری راہ نہ کھئے وکھائیندا۔ اتم سارے آئے ہار، ہر جو تیری اوٹ سرب تکائیندا۔ پچھلا لہنا دینا دتا نوار، باقی لیکھ نہ کھئے وکھائیندا۔ کھئے بیٹے تیرے دربار، در اِکو سچا نظری آئیندا۔ اکون باون بھکیا منگن وست دے آپ نرنکار، نرگن نرگن آسا پور کرائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا سچا ور، آسا سب دی پور کرائیندا۔ آسا پر بھو کردے پوری، گر اوتار پیر پیغمبر دھیان لگائیا۔ تیرا روپ اِکو توری، نور نورانے تیری جوت سوائیا۔ تیرا در اِکو حضوری، حضرت وڈے وڈی تیری وڈیائیا۔ چار جگ دی ٹٹی سرب مغروری، مُفلس بیٹھے دھیان لگائیا۔ لوکات تیرے نام دی کر کے آئے مزدوری، بن مزدور سیو کائیا۔ سریشٹ سبائی لکھ چوراسی دس کے آئے کوڑی، کوڑی کِریا بندھن نہ کھئے وکھائیا۔ پُرکھ اکال دی سارے منگو چرن دھوڑی، گر اوتار پیر پیغمبر وشن برہما شو مستک ٹکے رہے لگائیا۔ نو سو چرانوے چو کڑی جگ پچھوں تینوں اِکو ضرورت پی ضروری، ظاہر اپنی کل دھرائیا۔ موسے تئا مان جلوہ کوہ طوری، عیسیٰ آس بیٹھا گوائیا۔ محمد چرن کول ہویا مشکوری، مُشکل میری حل کرائیا۔ نانک چک کے موڈھے بھوری، تیرا بیٹھا دھیان لگائیا۔ گوبند کہے پر بھ پُرکھ اکال اُتے ڈوری، پتا پوت گنڈھ پوائیا۔ جگ چو کڑی کہن ابناشی کرتا شبداگمی چڑھ کے آوے گھوڑی، گھوڑا اسو شاہ سوارا اک دوڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور، وڈ صاحب سچ گوسائینا۔ صاحب سچ گوسائیں میت، متر پیارے تیری اوٹ رکھائیا۔ پندراں کتک سب نے چھڈی پچھلی ریت، مندر مسیت گردوار شودوالے مٹھ گر اوتار پیر پیغمبر پھیر کھئے نہ آئیا۔ تیرے نام دا گائیے اِکو گیت، دو جی اور نہ کھئے پڑھائیا۔ تیری دھار سدا ٹھانڈی سیت، اگنی تت نہ کھئے

تپائیا۔ تیرا کھیل پر بھو جگدیش، جگدیش تیرے ہتھ وڈیائیا۔ اسیں ویکھیا مان ملدا اکیاں وچوں اکیس، ایکا اگی گویند رنگ رنگائیا۔ نیترو پئے راگ چھتیس، سُرستی مارے اچی دھابینا۔ گن گندھرب ویکھن لا کے نیجھ، دُور دُراڈے نین اٹھائیا۔ نو سؤ چرانوے چوکرے جگ پچھوں پُرکھ اکال جن بھگتاں پوری کیتی آپ ریجھ، پھڑ اپنے نال ملاییا۔ دُور دُراڈا چل کے بھگت دوار لنگھیا اک دہلیز، دہ دشا ڈیرہ ڈھابیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی کردے رہے اڈیک، لکھ لکھ لیکھا گئے سمجھائیا۔ پرگٹ ہووے بسا بسا، کل کلکی پھیرا پائیا۔ لیکھا جانے ہست کیٹ، لکھ چوراسی کھوج کھوجائیا۔ آتم پر ماتم پر ماتم آتم لئے جیت، پاربرہم برہم اپنی جھولی پائیا۔ جن بھگتاں چھتر جھلائے سیس، سیس دستار جگدیش آپ رکھائیا۔ نیچوں کرے اُچ اچوں کرے نیچ، نیچ اُچ دوویں چرناں وچ رکھائیا۔ پاربرہم پندرہمیشور پُرکھ اکال دین دیاں سرب سوامی آپے وسے ادھ وچکار بیچ، وچلا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ جگت نیترو نظر نہ آئے نیکن نیک، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ شہنشاہ ہر ٹھاکر پرہ، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ چار جگ دی پچھلی چُکی حد، حدود تیری وچ بیٹھے ڈیرہ لائیا۔ سچ دوارے لئے سد، صدا اپنا نام جنائیا۔ اتم پڑدہ اکو کج، سر اپنا ہتھ رکھائیا۔ لوکات کر کے آئے ج، کایا کعبہ حُجرہ اک سہائیا۔ اٹاں گارا پتھر پچھے آئے چھڈ، ٹکراں مارے جگت لوکائیا۔ بن مُرشد مُرید کوئی نہ سکے لہے، بن ستگر گرسکھ ملن کھئے نہ آئیا۔ بن تیری کرپا کوئی نہ کرے ج، بن تیری رحمت درس کھئے نہ پائیا۔ مہروان ہو جس اپنے دوارے لئیں سد، دیویں مان وڈیائیا۔ تس دا پورا ہووے ج، مکہ کعبہ دوویں نین شرمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، گھر ساچے وچے ودھائیا۔ وچے ودھائی گھر سچے ایک، ایکنکار تیری شنوائیا۔ سارے کریئے تیری ٹیک، سیس جگدیش چرن جھکائیا۔ دین مذہب وچوں کر بییک، ذات پات ڈیرہ ڈھابیا۔ نج نیترو اپنی اکھ ویکھ، دوئے لوچن بند وکھائیا۔ اندر وڑ کے دس بہیت، باہروں سمجھ کھئے نہ پائیا۔ نرگن تیری اگئی کھیڈ، خالق خلق دے جنائیا۔ تیری سہنجی مانیئے سیج، سوہاؤنت آسن لائیا۔ لوکات گر اوتار پیر پیغمبر بنا کے دتے بھیج، دھر سندیسہ جھولی پائیا۔ جیواں جنتاں سادھاں سنتاں لکھ چوراسی لکھ کے آئے لیکھ، قلم شاہی کاغذ نال ملاییا۔ اکو پُرکھ اکال پروردگار کرنا ہیت، دوجا اشٹ نہ کھئے منائیا۔ پنج تت کایا سب دا ہووے کھیت، رن بھومی دو جہان دئے جنائیا۔ بھگت بھگوان مانن

اک دُو جے دی سیج، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ جوتی جلوہ نوری تیج، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ پرہ تیرا سب کُچھ لیا ویکھ، لکھ
 چوراسی جگت لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در بیٹھے آسن لائیا۔ در تیرے آسن گیا لگ، گر
 اوتار پیر پیغمبر رہے جنائیا۔ درگاہ ساچی تیرا ج، سچکھنڈ تیرا نور نظری آئیا۔ اگلا مارگ اکو دس، رل مل سارے تیرا اکو نام دھیائیا۔
 کرپا کر پُرکھ سمرتھ، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، سد ربیئے تیری سرنائیا۔ تیری
 سرنائی منگیئے اک، خالی جھولی رہے دکھائیا۔ اگلا لیکھا پھیر لکھ، پچھلی مٹی چھایا۔ چاروں گنٹ آئے دس، دہ دشا تیری رُشنائیا۔ تُوں
 اپنا کھیل کیتا زور نال پک، حقیقت اپنے نال رلائییا۔ چوتھے جگ دے کے پٹھ، کروٹ اپنی لئی بدلائییا۔ چار جگ جو لیکھا آئے لکھ، بن
 سمجھوں پور کرائیا۔ تیرے کولوں سارے ہونے جچ، ڈردے بیٹھے نین شرمائیا۔ ساڈی کرنی ساڈے وچوں لئی کھچ، خالق اپنے وچ رکھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، سد مئیئے تیری رضائیا۔ سری بھگوان ہو مہروان، ہر کرتا آپ جنائیندا۔ گر
 اوتار پیر پیغمبر کرو دھیان، وڈ دھیانی آپ اٹھائیندا۔ نو تو چار چکی کان، کلجگ اتم لیکھ مکھائیندا۔ پرگٹ ہو سری بھگوان، سب دا
 لیکھا جھولی پائیندا۔ بیس بیسا بن پردھان، سچ پردھانگی آپ کھائیندا۔ اکیاں دیوے اکو مان، ایکنکارا دیا کھائیندا۔ اوچ نیچ سرب مٹ جان،
 ذات پات نہ کھئے دکھائیندا۔ دین مذہب نہ کوئی کان، شرع شریعت نہ ونڈ ونڈائیندا۔ رسنا جہوا نہ کوئی کلام، اسم اعظم اک دکھائیندا۔ دھر
 سندیسہ دے پیغام، ساچی ودیا آپ پڑھائیندا۔ نظری آئے اک امام، نوبت اپنا نام سُنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بردے کر غلام، حکمے اندر
 آپ بہائیندا۔ جھک جھک سارے کرن سلام، سجدہ اکو اک دکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور،
 ساچا ایشٹ آپ درسائیندا۔ ساچا ایشٹ پُرکھ اکال، پنج تت نہ کھئے وڈیائیا۔ آد جگادی دین دیال، دینا ناتھ ویکھ دکھائیا۔ سچ دوار سچّی
 دھرمسال، ساڈھ ٲن ہتھ دیوے مان وڈیائیا۔ آتم پرما تم کرے سنہال، سدا سہیلا سنگ رکھائیا۔ بھگت بھگوان کدے نہ کھائے کال،
 مہاکال نیڑ نہ آئیا۔ ترے گن مایا توڑ جنجال، جیون جگت دئے سمجھائیا۔ کرے کھیل بے مثال، مسل اپنے ہتھ دکھائیا۔ جگ چوکری جو
 گھالاں رہے گھال، تنہا کیتی گھال لیکھے لائیا۔ چوتھے جگ سب دا کر حل سوال، زیرو صفر نرگن سرگن دوتے نال جڑائیا۔ جوتی جوت

سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ڈُونگھی رچنا اپنے وچ چھپائیا۔ ڈُونگھی رچنا سِری بھگوان، ہر رچتا کرتا دھرتا اپنے وچ رکھائیندا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں نام ندھانا دے کے چھوٹا جہا گیان، چھوٹی کُٹیا کایا مندر وچ وسائیندا۔ شبدا اگتی دے بیان، حُکے اندر آپ پھرائیندا۔ جے کوئی منگن آوے دان، نیکی چُٹکی بھر کے جھولی پائیندا۔ سو لوکات ہووے پردھان، لکھ چوڑاسی جیو جنت سمجھائیندا۔ اندرے اندر منگدا رہے دان، دھئے جوڑ واسطہ پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، وست امولک دُھر دی دات آپ ورتائیندا۔ دُھر دی دات آپ ورتنتا، ورتمان اک اکھوائیا۔ جُگ چوڑی کھیل سِری بھگوتنا، بھگون اپنی دھار رکھائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنتا، چیوٹی ہست کرے پڑھائیا۔ شبدا اگتی نام اکو منتر منتا، منتو اپنا دئے سمجھائیا۔ لکھ چوڑاسی ناری کنتا، کنت کنتول اک اکھوائیا۔ بے پرواہی رنگ بسنتا، بسن بنواری آپ رنگائیا۔ بودھ اکادھا ہو کے پنڈتا، ساچا اکھر دئے سمجھائیا۔ کھیلے کھیل جیرج اندجا، اُنہج سینج سوہیا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر کر پروار اکھئا، اک اڈمب سچ سوہیر دتا وکھائیا۔ سچ سوہیر بیس بیسا، ہر اکو اک جنائیا۔ پندراں کتک سب دا خالی کر کے کھپسا، کفنی چولی الفی اپنے ہتھ رکھائیا۔ بن رسنا جہوا سارے پڑھن حدیثا، اُچی اُچی ڈھولا گائیا۔ بسن روون دوویں تال مارن چیکاں، دو جہان سمجھ کئے نہ آئیا۔ خوشی کہے میں رکھدی رہی اڈیکاں، بیٹھی راہ تکائیا۔ غمی کہے لیکھا چُکیا چاچا بہتیجا، پُرکھ اکال پتا اکو نظری آئیا۔ جن بھگتاں اُپر آپ پتیجا، پتیرمیشور بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی ایکا اکی، ایکنکار آپ بنائیا۔ گوہند کہے کے گیا کھنڈیوں تیکھی، والوں نیکی نظر نہ آئیا۔ سِری بھگوان ہو مہروان اپنے نیتر پیکھی، بھیکھنی سنگ نہ کئے رکھائیا۔ اچرج کھیل پرہو کل کھیدی، سمجھ سکے کوئی نہ رائیا۔ خالی رہ گئے سوڈھی ویدی، بدھ اپنے ہتھ رکھائیا۔ مَورکھ مُگدھ مَورھ انجانے بنے بھیدی، جنہاں اندر وڑ کے پڑدہ دتا چُکائیا۔ پندراں کتک نو سو چرانوے چوڑی دا وبار کیتا نال چھیتی، شہنشاہ اشارے نال جنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی کرنی آپ جنائیا۔ گرُمکھ سجن یار چمریٹے، چمتکار پرہو جنائیا۔ بھگتی پیار دوویں بیٹی بیٹے، تیری پھوڑھی اُتے سوائیا۔ جگت پتا کوئی نہ ویکھے، بھگت بھگوان دئے جنائیا۔ ہرہوں وچھوڑے

اندر دوویں لیٹے، دُکھ لگا بے پرواہیا۔ پارہم پرہ بھگتاں اندر خوشیاں نال لیٹے، ساڈی بات نہ پُچھے کوئی رائیا۔ جس ویلے چمریٹا آ کے کول بیٹھے، دوویں رو رو رہے سُنائیا۔ تیرے پرہو نوں ساڈے بھلے چیتے، غریب زانیاں بیٹھا انگ لگائیا۔ ساڈا کرے کوئی نہ ہیتے، بتکاری ہوئے سہائیا۔ رَوَداس تینوں لکھن ڈاہیا سب دے لیکھے، تیری قلم وچ چٹرائیا۔ تیکھی نوک مارے نیزے، دو جہاناں سل لگائیا۔ ساڈا سنیہڑا اُس کول بھیجے، دُکھیاں درد سُنائیا۔ امرت برے اپنا میگھے، مہر دھار وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا دئے جنائیا۔ رَوَداس اندر آیا دھیان، گُرمکھ خوشی منائیا۔ روندیاں لکھاں اک بیان، پرہو دیاں جنائیا۔ جس دے اُتے قلم شاہی کرے گیان، سو کاغذ نظر نہ آئیا۔ تارا سنگھ گنگا کنارے بال نادان، ڈھائی سال بیٹھا مُکھ چھپائیا۔ جس ویلے براہمن کسیرا ملیا آن، اُس ویلے اِکو اُنکلی درشن نظری آئیا۔ درشن ویکھ ہویا نہال، واہوا پرہو تیری وڈیائیا۔ غریب زانیاں ربا سُرَت سنبھال، کوجھیاں کملیاں گلے لگائیا۔ ساڈا لیکھا تینوں کدی نہ آیا خیال، بیٹھا آپ بھلائیآ۔ سِری بھگوان ہو مہروان، شبدي دھار دتا جنائیا۔ نرگن ہو کے آواں وچ جہان، رَوَداس نال تیرا میل ملائیآ۔ جس اُتے لکھیا جائے میرا نشان، سو نشانہ رسنا تیر چلائیآ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، کرنی اپنے ہتھ رکھائیآ۔ کرنی رکھ ہتھ کرتار، ہر کرتا دیا کائیندا۔ گُرمکھ اُٹھ اُٹھ بلدھار، بلدھاری حُکم جنائیندا۔ اندرے اندر ہوئے گفتار، رسنا جہوا نہ کھئے بلائیندا۔ لیکھا لکھنا سرجنہار، ست ستوادی آپ جنائیندا۔ در آ ویکھ ڈٹھا دربار، سچ سنگھاسن ہر جو سوبھا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، بھیو ابھیدا اچھل اچھل اچھیدا آپ کھلائییندا۔ پرہ ہتھ پھڑیا ورقہ، ورقہ ورقہ پترے نال ملائیآ۔ پریم پیار دی کر کے برکھا، میگھلا اِکو دھار جنائیا۔ بھگت بھگوان کر کے ترسا، رحمت آپ جنائیا۔ زرویر زراکار زرنکار لاه کے پڑدہ، سچکھنڈ دوارے بن لکھیوں لیکھ لیکھا اکھراں نال جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دیونہار آپ وڈیائیآ۔ دیوے وڈیائی رَوَداس چمیار، گُرمکھ سنگھ سنگھ روپ وٹائیا۔ کلجگ انت کر پیار، پریم پُرکھ سر اپنا ہتھ ٹکائیآ۔ سچکھنڈ دا سچ وبار، شبد اشارے نال جنائیا۔ جو گُرمکھ آئے چل سچے دربار، سِری بھگوان اپنے پریم نال بہائیآ۔ لکیر نہیں تقدیر میٹی جہان، تدبیر اپنی اک وکھائیآ۔ تصویر بنی نوجوان، لا تعریف آپ سُنائیا۔ آگے پچھے سارے اِکو جہے نظری آن، وڈا چھوٹا نہ کھئے جنائیا۔

نرگن سرگن دوویں رُوپ پرسدھ وچ جہان، بن رُوپ سرگن توں نرگن نظر کسے نہ آئیا۔ چھوٹے بالے دوویں گران، بھگتی پیار مارن دھابینا۔ بھگتی پیار دا سچ وبار، ناری پُرکھ دئے سمجھائیا۔ نار پُرکھ ہر دی دھار، نرگن جوت وچ رُشنائیا۔ پُچھنہارا سنت سہیلا میت مُرار، اپنی خواہش خواہش وچوں پرگٹائیا۔ کیوں لک کے بیٹھوں سرجنہار، اپنا نُور چُھپائیا۔ سچ سرُوپ دے دیدار، تیجے نیت تیرا ست نظری آئیا۔ پاربرہم پتپریشور اگوں کہے نال پیار، بن رسنا جہوا جنائیا۔ چھبی پوہ کراں سچ وبار، ہر سنگت سچ دوارے ساچے حُکم بہائیا۔ اگی مُکھیئے مُکھ کرتار، پچھے سنگت سکلا سنگ رکھائیا۔ سب دے وچ پھرے کرتار، کرتا پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ اک اک پُہل سب دے اتوں دیوے وار، اتول اٹل آپ تُلٹائیا۔ صدی بیہویں مُل پائے نرکار، جُگ چوکرئی جو گرمکھ بیٹھے دھیان لگائیا۔ گل ادھرے وچ سنسار، ملے مان دھنّ جنیدی مائیا۔ دوویں رُوپ کر تیار، پیار بھگتی گنڈھ وکھائیا۔ پیار بھگتی توں وسے باہر، دھار دھرم اک جنائیا۔ دھرم دھار دی گوہند پاوے سار، دو جے سمجھ کسے نہ آئیا۔ اگلا دسے پھیر وبار، فریب کرے نہ بے پرواہیا۔ بے عیب خدائی پروردگار، سانجھا یار ویس وٹائیا۔ لائن سطر نہیں قطار، کرتا قُدرت رنگ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، سچکھنڈ دی ساچی دھار، لوکات دئے وکھال، وکھرا اپنا کھیل کھلائییا۔ اکھراں وچوں سریشٹی نرگن رہی بہال، درشٹ اپنی نظر کسے نہ آئیا۔ جنہاں اُپر ہویا آپ کِرپال، کِرپا ندھ اپنا میل ملائییا۔ چھبی پوہ لکھ چوڑاسی جم کی پھاسی مات گربھ دس دس ماسی سب دا تئے جنجال، جیوندیاں جاگدیاں ویکھدیاں سُنندیاں بن بھگتیوں پار کرائیا۔ ایسے کارن آیا آپ کرتار، جُگ جُگ دا لاپے سروں ادھار، قرضہ مقروض اپنا ادا کرائیا۔ پیس پیسا ہر جگدیشا سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی پھڑ کے بانہوں دیوے تار، تارنہارا اک ہو جائیا۔ اگلا لیکھا لکھن توں باہر قلم کاغذ شاہی تئے رہے شرمائیا۔ ہر سنگت تیرا اُچ منار، محل اٹل اک رُشنائیا۔ بھگت دوارا جگت سُدھار، سُرَت نِرَت تُرَت اکال مورت اپنے نال ملائییا۔ جنم کرم دھرم ورن برن سب دی آسا منسا پُورت، پُورب لیکھا لہنا دینا جھولی پائیا۔ اکیاں اگی اگو وار دسے مہورت، دو اک نرگن سرگن نرگن اپنا انک جنائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان کرے کھیل اندت کل دھاری، کل اپنی کل ورتائیا۔

* ۲ مگھر ۲۰۲۰ بکرمی جیٹھووال دربار وچ *

نرگن نرویر پرہ تیرا ناطہ، نردھن سردھن دئے وڈیاٹیا۔ اُم کرے گُرمکھ ذاتا، لیکھا چُکے جگت لوکائیا۔ نام اگم دیوے داتا، داتا دانی جھولی پائیا۔ بودھ آگادھ سُنائے گاتھا، دُھر دی سچ پڑھائیا۔ کوڑی کِریا میٹے رین اندھیری راتا، ست ستوادی چند چمکائیا۔ جن بھکتاں بن کے پتا ماتا، پوت سپوت گود اُٹھائیا۔ جنم جنم دی پوری کرے خواہشا، آسا ترسنا میٹ مٹائیا۔ گھر گوپی کاہن منڈل منڈپ سرتی شبہد وکھائے راسا، نٹوآ اپنا سوانگ ورتائیا۔ اک آکیلا سدا نویلا پُرکھ سمرتھ وسے پاسا، بے پرواہ وچھڑ نہ جائیا۔ ہونے سہائی دین دین ناتھ اناتھاں، دیناں ناتھ دیا کمائیا۔ بھیو ابھیدا اگم اتھاہ کھولے اک خلاصہ، خصوصیت اپنی دئے جنائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکجگ چلون ہارا لکھ چوراسی راتھا، رتھ رتھوہی اکو نظری آتیا۔ دو جہان سچ وکھائے تیرتھ تاٹا، گھاٹ اکو سوہا پائیا۔ نرگن سرگن پوری کرے واٹا، پاندھی نظر کھئے نہ آتیا۔ نور جوت پرکاسا، پرکاشوان نور الاہیا۔ کھیلے کھیل پرتمی آکاسا، گگن منڈل سوہا پائیا۔ رو سس سورج چن ستار ویکھے تماشا، تماشین کھیل کھلاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گھر ساچے رنگ رنگائیا۔ ساچے گھر رنگ اولا، سچکھنڈ نواسی آپ رکھائیا۔ پُرکھ ابناشی اک اکلّا، بے پرواہ ڈیرہ لائیا۔ سچ سنگھاسن دُھر دا ملا، جگت نیتر نظر کیسے نہ آتیا۔ دُھر سندیس آد جگاد گھلا، گر اوتار کر پڑھائیا۔ پیر پیغمبر پھڑائے پلا، بھگت بھگوان انگ لگائیا۔ سنت ساجن نرگن سرگن رلا، جوتی شبدی جوڑ جڑائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ وکھائے نہچل دھام اٹلا، اوچو اوچ سوہا پائیا۔ پاوے سار جلاں تھلاں، جل تھل مہیئل ربا سائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر وڈا وڈا وڈیاٹیا۔ جوت شبدی وڈیائی وڈ، جگ چوکڑی رہے جگ گائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرا راہ رہے تگ، تقوا اوٹ اکو اک رکھائیا۔ تیرے ہتھ حقیقت حق، حقوق ونڈیں بے پرواہیا۔ سورج چن کوہ کروڑی چل چل گئے تھگ، تیرا پندھ نہ کھئے مکائیا۔ نرگن سرگن تیرا ناؤں نرنکار پڑھ پڑھ گئے آگ، رسنا جہوا بتی دند ڈھولے گائیا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ متھ گئے گھس، تیرا مستک ٹکا جوت للاٹ نظر کھئے نہ آتیا۔ دین مذہب ذات پات اوچ نیچ مٹی نہ وٹ، بتا سکے نہ کھئے ٹڑائیا۔ چوڈاں لوک چوڈاں طبق رہے نس، سارے بھجن اٹھ اٹھ واہو داہیا۔ پوری ہوئی نہ کیسے آس، آسا سب دی نال ملائیا۔ اچی کوک پکار کہہ کے گئے پُرکھ

ابناش، نرگن آوے بے پرواہیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت کرے داسی داس، دُھر دا حُکم اک ورتائیا۔ بیہو ابھیدا اچھل اچھیدا جن بھگتاں کرے بند خلاص، بندی خانہ توڑ ٹڑائیا۔ انتر آتم پرما تم ویکھے مار جہات، تاکی بند کواڑی گنڈا لاپیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ ساچی کرنی کرے نرنکار، نرگن ایکو ایک کھیل کرائیندا۔ لہنا دینا پورب سب دی جھولی دیوے ڈار، نیتر لوچن نین ویکھ وکھائیندا۔ شبدا اگئی بول جیکار، دو جہاناں نعرہ اک سُنائیندا۔ وشن برہما شو کر کے خبردار، دُھر سندیسہ راگ سمجھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دیوے دھار، دُھر دی دھار آپ وکھائیندا۔ ساچے تخت بیٹھہ سرجنہار، سر سر اپنا ہتھہ ٹیکائیندا۔ حُکم دیوے ایکا وار، ایکنکار آپ جنائیندا۔ سارے بردے بنو غلام، امام اکو نظری آئیندا۔ در سجدہ کرو سلام، نون سو اکھڑ اک درڑائیندا۔ چار جگ دی پچھلی کیتی ہوئی حرام، ستجگ ساچا راہ جنائیندا۔ ایکو ایشٹ سری بھگوان، دریشٹ سب نوں آپ وکھائیندا۔ پنج ت کھے نہ دسے کاہن، نرگن گھنیا اکو نظری آئیندا۔ کایا چولی کوئی نہ دسے رام، رمیا اکو سوہیا پائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرتا اپنی ونڈ ونڈائیندا۔ ہر کرتا وڈا کھیل اولّا، عالمین کرائیا۔ دست گیر دست بدست پھڑائے پلا، ہست کیت بیہو چُکائیا۔ سچ دوارے ایکو کھلا، خالق خلق ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، جُگ جنم دا لہنا ربا چُکائیا۔ جُگ جنم دا لہنا مات، ہر مٹر پیارا آپ چُکائیا۔ جن بھگتاں دیوے دُھر دی دات، وست امولک جھولی پائیا۔ کلجگ میٹ اندھیری رات، ساچا نور دئے درسائیا۔ اک سُنائے اگئی گاتھ، دُھر سندیسہ راگ الاٹیا۔ نرگن نرگن وسے ساٹھ، سرگن سرگن جوڑ جڑائیا۔ ساچی سیجا بھوگ بلاس، آتم انتر ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا سچا ور، سچ دوارے اک وڈیائیا۔ سچ دوارے سوہاوت، سو سوامی کھیل کرائیندا۔ دُھر درگاہی اکو کنت، نر نرائن نظری آئیندا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت، سادھ سنت آپ پرنائیندا۔ گرھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم آپ سمجھائیندا۔ مُلاشیخ مسائک بن کے پنڈت، ساچی سیکھیا آپ درڑائیندا۔ دو جے در نہ جائے منگت، دیونہار ویس وٹائیندا۔ لیکھا جان جیرج انڈج، اُتبھج سینج جوڑ جڑائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ساچی کرنی سچکھنڈ دوار، نرگن سرگن دیا کھائیا۔ وشن برہما شو بن

بھکار، در بیٹھے سیس جھکائیا۔ چرن کول کرن نمسکار، نیتروون مارن دھابیا۔ کرنی کر سرجنہار، شاہ پاتشاہ تیری شہنشاہیا۔ کلجگ
 اتم ہوئے خوار، جگت سماج پئی لڑائیا۔ سرشٹ سبائی ہوئی وبھچار، ساچا راہ نہ کھئے درسائیا۔ بھرے بھلا سرب سنسار، بھانڈا بھرم نہ کھئے
 بھٹائیا۔ تیرا کرے نہ کوئی پیار، پریتی پریم توڑ نہ کھئے نبھائیا۔ تیرا کرے نہ کوئی دیدار، دید عید چند نہ کھئے چمکائیا۔ غفلت وچ سٹا سنسار،
 نیتراکھ نہ کھئے کھلائییا۔ چار ورن اٹھاراں برن اچی کوک کرن پکار، نعرہ اکو اک جنائیا۔ طوبی طوبی پروردگار، سچ توفیق توہے خدائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، نرگن نرگن منگ منگائیا۔ نرگن منگے نرگن دان، نرگن نرگن جھولی پائیا۔
 نرگن سخی نرگن کاہن، نرگن گوپی رہا ہندا ئیا۔ نرگن مندر نرگن مکان، نرگن بیٹھا آسن لائیا۔ نرگن ناد شبد دھنکان، نرگن ساچا راگ
 سنائیا۔ نرگن پین نرگن کھان، نرگن آسا ترسنا ویکھ وکھائیا۔ نرگن کھیل دو جہان، نرگن لکھ چوراسی ڈیرہ لائیا۔ نرگن نرگن سکے نہ کھئے
 پچھان، بے پچھان بیٹھا مکھ چھپائیا۔ کلجگ اتم نرگن نرگن کرے پروان، سرگن سرگن دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا
 کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ نرگن کہے میرے داتار، نرگن تیری آس رکھائیا۔ اتم کہے پرما تم یار، پرما پڑکھ تیری
 وڈیائیا۔ لوکات وچھڑی تیری دھار، تڈھ پن سکے نہ کھئے ملائییا۔ آویکھ متر پیار، مہروان نین اٹھائیا۔ لکھ چوراسی اندر وڑ کے رووے زارو
 زار، بن نیناں نیر و بائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ایکا دینا ساچا ور، در تیرے سیس نوائیا۔ اتم گرلاوے مارے دھار،
 کوک کوک جنائیا۔ پڑکھ ابناشی بے پرواہ، تیری اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ جگ چوڑی بیتے وچ جہاں، کلجگ اتم گیا آئییا۔ گر اوتار پیر پیغمبر
 دے کے گئے بیان، لیکھا لکھ کے قلم شائیا۔ کلجگ اتم آوے شہنشاہ، شاہ پاتشاہ پھیرا پائیا۔ جوتی جامہ ویس وٹا، کل کلکی روپ درسائیا۔
 ساچی سخی لئے پرنا، پرما پڑکھ بے پرواہیا۔ انتر گنڈھ دئے بندھا، توڑ سکے نہ کھئے لوکائیا۔ ساچا چھند دئے سنا، میرا تیرا ڈھولا گائیا۔ اند
 کارج دئے کرا، اند اند وچ رکھائیا۔ لکھ چوراسی کوڑی کرپا گنڈھ دئے مکا، جنم مرن مات گرہ پھیر نہ آئییا۔ ساچی سکھیا دئے درڑا، چار
 ورن آپ سمجھائیا۔ جنہاں ملے پڑکھ بے پرواہ، نرگن سرگن لئے جگائیا۔ ایتھے اوتھے بن ملاح، بیڑی نیئا نوکا پار کرائیا۔ کوٹ جنم دے بخش
 گناہ، پُنت پنت پاک اکو روپ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، اتم اپنا رنگ رنگائیا۔ اتم سن پرما تم

بول، نرگن دھار آپ جنائیندا۔ نت نوت وسار تیرے کول، سہنجی سیج نہ کھئے جنائیندا۔ جگ چوکرئی تولان پورا تول، نام کنڈا ہتھ اٹھائیندا۔ سچ سناواں اکو ڈھول، دھن انادی ناد الائیندا۔ سچ دوارا اپنا کھول، پڑدہ اکو اک اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، مہروان مہروان مہروان مہر نظر آپ تکائیندا۔ مہر نظر تگے آپ، اپنی دیا کمائیا۔ آد جگادی مائی باپ، پتا پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں دا اکو جاپ، دوجا نظر کھئے نہ آئیا۔ نرگن نرگن سجن ساک، سرگن ناطہ پنج تت نظری آئیا۔ جس انتر دیوے اپنا ساتھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ سو چڑھ ساچے راتھ، ساچی ڈولی اک بہائیا۔ پار اُتارے اپنے گھاٹ، منج دھار نہ کھئے رڑھائیا۔ آگے جا کے پچھ وات، پچھلا لیکھا دئے مکائیا۔ گرمکھ گرمکھ ہرجن ہریہگت کوئی رہے نہ نارم ذات، کلکھنی روپ نہ کھئے وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے لئے ترائیا۔ تارن کو گر ایک سوامی، پاربرہم پرہہ دیا کمائیندا۔ آد جگادی انترجامی، جگ کرتا ویکھ وکھائیندا۔ سرتی شبدی میلا ہانی ہانی، ساچی جوڑی جوڑ جڑائیندا۔ دو جہاناں اکتھ کہانی بن رسنا جہوا آپ سنائیندا۔ چرن سروور ٹھنڈا پانی، امرت رس جام پیائیندا۔ آون جاون چکے کانی، کالکھ ٹکا مستک کوڑی چھاپی میٹ مٹائیندا۔ لیکھا چکے چار کہانی، اندج جیرج اُتہج سیتج پندھ مکائیندا۔ بھیو کھلے چار ہانی، پرا پسنتی مدھم بیکھری اپنا نام سمجھائیندا۔ جس جن بخشے چرن کول دھیانی، تِس اپنے رنگ رنگائیندا۔ جینودیاں جگ دیوے امراید سچ نشانی، نشانہ اکو اک درسائیندا۔ کلجگ انت سری بھگونت ہر سنگت وٹھو آپ قُربانی، تن ماٹی خاک بھیٹ چڑھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ساچی ریتی آپ وکھائیندا۔ ساچی ریتی ستجگ دھار، ست ستوادی آپ جنائیا۔ چار ورن دا اک پیار، کھتری براہمن شوڈر ویش نہ ونڈ ونڈائیا۔ جگت سماج کر خوار، دُھر دی آواز اک الائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن ساچے ویکھ وکھائیا۔ ہرجن ویکھے ستگر سچ، ست ستوادی دیا کمائیندا۔ ساڈھے تن کروڑ اندر رہا رچ، لوں لوں اکو نور نظری آئیندا۔ گھٹ امرت دیوے رس، نجہر جہرنا آپ جہرائیندا۔ بہتر جائے وس، باہروں نظر کھئے نہ پائیندا۔ دُور دُراڈا آوے تھہ، بن پاندھی پندھ مکائیندا۔ لیکھے لا بہتر نارٹی رت، رت رتڑی آپ مہکائیندا۔ جاننہارا مت گت، گت مت اپنی جھولی پائیندا۔ سنت سہیلے سجن رکھ، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ کوڑی کریا نالوں کر کے وگھ،

ساچا مارگ اک سمجھائیندا۔ شبد اگئی چاڑھ رتھ، بن رتھوایی سیو کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، ساچی سکھیا
 اک وکھائیندا۔ ساچی سکھیا لوکھات، ستجگ دھار آپ بنائیا۔ اکو اوٹ پُرکھ سمراتھ، دوچا نظر کھئے نہ آئیا۔ سادھ سنگت لیکھا تیرے
 ہتھ، مُلاشیخ پنڈت پاندھا گرتھی ملے نہ کھئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اک وبارا سب نوں دئے جنائیا۔ اک وبارا
 ساچا کھیل، ہر خالق خلق جنائیا۔ ناری پُرش جگت میل، آتم پرماٹم دُھر دی دھار سمجھائیا۔ لیکھا جان گرو گُر چیل، چیللا گرو دئے
 وڈیائیا۔ کرے کھیل آپ نویل، سچن سہیل سچا شہنشاہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا سچا ور، نہکلنک نرائن
 نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، آتم پرماٹم کر پروان، تن ماٹی خاکی دیوے دان، جگت ناٹھ پُرکھ بدھاتا گرومکھ ساتھ سگلا
 سنگ بندھپ بندھن وچ بندگی آپ رکھائیا۔ بھگت بھگوان ساچے کھیڑے، سچ مندر سوبھا پائیا۔ دوہاں چُکے جگت جھیڑے، جھگڑا اور
 نہ کھئے جنائیا۔ رل مل بیٹھے اکو بیڑے، پاتن ماہی بنیا بے پرواہیا۔ سچ کینارے لگن ڈیرے، تٹ اکو سوبھا پائیا۔ کدی نہ آوے وچ گھمن
 گھیرے، تارنہار دیا کھائیا۔ جُگ چوکڑی کئے گیڑے، گیڑا اپنے نال رکھائیا۔ لیکھے چُکن میرے میرے، تیرا تُوں ہی نظری آئیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بھگت بھگوان بیٹھے سہائیا۔ بھگت بھگوان اکو رنگ، ہر کرتا اپنا آپ رنگائیا۔ دوہاں سہنجی سیج پلنگ،
 گھر آتم سوبھا پائیا۔ گرہ وجے نام سچ اند، تال اکو اک رکھائیا۔ گیت اگئی دُھر دا چھند، سوبھلا اک سمجھائیا۔ ست ستوادی سچ اند،
 رس اکو اک رکھائیا۔ جُگ جنم دا میٹ پندھ، پتن ویکھے بے پرواہیا۔ آتم پرماٹم پائے گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اکو نظری آئیا۔ من واسنا
 توڑ گھمنڈ، ریتی نیتی دئے جنائیا۔ کر پرکاش اندھیرے اندھ، ساچا دیپ ڈگمگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، بھگتن میلا
 سہج سُبھائیا۔ بھگت بھگوان بہن اکٹھے، سچ دوار وجے ودھائیا۔ آد جُگاد جُگ چوکڑی ساچے متے، صلح کل صلح اکو اک رکھائیا۔ پریم
 پریتی اندر ہوون پکے، ناٹھ سکے نہ کھئے ٹرائیا۔ لکھ چوراسی جیو جنت بکے بکے، حقیقت سمجھ کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ بھگت بھگوان اک محل، سچ محفل نام لگائیا۔ سدا سدا سد رہے اٹل، اُچ
 اگم اتھاہ رہا سہائیا۔ جوتی شبدی دھار رل، نرگن ویکھے بے پرواہیا۔ کرے کھیل پرگٹ کلجگ اپنی کل، کل دھاری وڈ وڈیائیا۔ شاہ پاتشاہ

اچھل اچھل، بھيو ابھيدا اپنے وچ رکھائيا۔ جن بھگتاں اتوں جائے بل بل، بلہاری خوشی منائيا۔ نو نو چار ہویا سوال حل، لیکھا لیکھے لئے لگائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ساچے لئے اٹھائيا۔ بھگت بھگوان کھیل انڈٹھ، جگت نیر نظر نہ آئیندا۔ نرگن نرگن کرے پت، سرگن سرگن میل ملائیندا۔ کر کھیل اناشی اچت، چیتن دھار آپ سمجھائیندا۔ سچ سہنجی سوہے رت، رت رتڑی آپ مہکائیندا۔ جنم کرم دی لاپے بھکھ، ترسنا روگ نہ کھئے ستائیندا۔ ناطہ توڑ مات گرہہ ککھ، لکھ چوراسی پندھ مکائیندا۔ ساچی گودی اپنی چک، دو جہاناں شکر منائیندا۔ نرگن دھاروں نرویر اٹھ، نر نرکار کھیل کھلائیندا۔ جن بھگت میتا آپے لئے پچھ، در در گھر گھر ویکھ وکھائیندا۔ سنت سہیلا کدے نہ جائے لک، پڑدہ اوہلا نہ کھئے وکھائیندا۔ نیواں ہو کے ویکھے نیڑے ڈھک، دُور دُراڈا پندھ چکائیندا۔ اُجل کرے بھگتاں مکھ، دُرمت میل مات دھوائیندا۔ آتم انتر دیوے سکھ، باہروں نظر نہ کھئے رکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر کرنی آپ کھائیندا۔ بھگت بھگوان کرنی کر، ہر کرتا وڈ وڈیائيا۔ ست ستوادی کھول در، در درویش ڈیرہ لائيا۔ دُھر سندیس اکھڑ پڑھ، نراکھڑ ربا جنائيا۔ ساچے پوڑے محلے چڑھ، مندر اکو اک سہائيا۔ ست سرُپی ہر جو کھڑ، ست ستوادی درس وکھائيا۔ جن بھگتاں بتھائے اپنے لڑ، پلو اپنی گندھ رکھائيا۔ ساچا ڈھولا لئے پڑھ، میرا تیرا راگ سنائيا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہار سدا وڈیائيا۔ دیوے وڈیائی بھگت بھگوان، دو جہاناں سوہیا پائیندا۔ کلجگ اتم ہو پردھان، دُھر فرمانا حُکم سنائیندا۔ سچ سندیسہ اک گیان نام ندھانا جھولی پائیندا۔ کوڑی کریا میٹے شیطان، سنسا روگ سرب مکائیندا۔ امرت آتم رس پین کھان، ترسنا بھکھ نہ کھئے ودھائیندا۔ چرن کول اک دھیان، اشٹ درشٹ اک پرگٹائیندا۔ سچ بھومکا دس استھان، مندر اکو اک وکھائیندا۔ ناد اناد سنائے کان، انحد راگی راگ لائیندا۔ کریا کر نوجوان، پردھ بال ویکھ وکھائیندا۔ رکھشش رکھیا کرے آن، بخشش اپنی آپ ورتائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا سچا ور، جن بھگتاں سنگ نبھائیندا۔ بھگتاں سنگ نبھائے توڑ، ادھ وچکار نہ کھئے تڑائيا۔ جگ جنم دے وچھڑے لئے جوڑ، جوڑی اپنے نال رلائيا۔ نام چڑھائے ساچے گھوڑ، شبدي ڈور ہتھ پھڑائيا۔ آپے ویکھے کر کے غور، گھر گمبھیر پڑدہ دئے چکائيا۔ دُور دُراڈا جائے بہڑ، نیرن نیرا نظری آئيا۔ جنم جنم دی مٹائے اوڑ، ترسنا بھکھ گوائيا۔ بھگت سہیلا بن کے وسے

کول، گر چيلا ونڈ ونڈائيا۔ بھاگ لگائے اُپر دھرنی دھول، دھرت دھول خوشی وکھائيا۔ ہر گھٹ سوامی جائے مۆل، مۆلا اپنا کھیل وکھائيا۔ بھگت بھگوان دُھر دا تول، لوکات پورا دئے کرائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ہرجن سچے لئے ملائيا۔ ہرجن ملاوا بھگوان بھگت، دیونہار وڈيائيا۔ ویکھ وکھائے سرشٹ سبائی جگت، جگجیون داتا پھیرا پائيا۔ زرگن زرویر زرنکار ساچی دھار بن کے آئے پرت، پر ماتم اپنی کار کھائيا۔ بھگت بھگوان رہن نہ دیوے کوئی فرق، فیصلہ اکو ہتھ رکھائيا۔ جگ چوکرئی لگدی رہے شرط، شرع دھرم نال ملائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگت لئے ترائيا۔ ہر بھگت تارے بن مت، متر پیارا روپ وکھائيا۔ دُھردرگاہی بن کے سچا پت، پتا پوت گود اُٹھائيا۔ زرگن ہو کے کرے سرگن پت، پتکاری ویس وٹائيا۔ شترو ہو کے وسے پت، من ٹھگوری کئے رہن نہ پائيا۔ داتا ہو کے دیوے بھگت، بھچھیا اکو اک ورتائيا۔ ستگر ہو کے ویکھے سکھ، سکھیا ساچی اک سمجھائيا۔ مہروان ہو کے لیکھا دیوے لکھ، لکھیا لیکھ نہ کئے مٹائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، جن بھگت لئے ترائيا۔ بھگت جنان پرہ تارن آیا، چرن کول دئے سرنائيا۔ دُور دُراٹے پھیرا پایا، نیرن نیرا نظری آئيا۔ جگت ترسنا ڈیرہ ڈھاپيا، مایا متا موہ چُکائيا۔ ساچی سنگتا نال ملایا، سنگ وسے بے پرواہيا۔ اپنا رنگ نام چڑھایا، اتر کدے نہ جائيا۔ جنم جنم دا پنڈھ مُکایا، پاندھی بنیا شہنشاہيا۔ بھگت بھگوان گھر اکو اند رکھایا، اند اند منگل اپنا راگ جنائيا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، سد دیا کھایا، سیندھ ساگر روپ سہائيا۔

* ۷ مگھ ۲۰۲۰ بکر می اجیت سنگھ دے گرہ بٹالا ضلع گرداس پُر *

شاہ پاتشاہ شہنشاہ جبر، ظاہر ظہور نظر نہ آئيا۔ جگ چوکرئی رکھ اپنا صبر، بے صبر کرے لوکائيا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بنا ٹبر، جیاں جنتاں سنگ رکھائيا۔ لیکھا جان مڑھی گور قبر، زرگن سرگن ویکھ وکھائيا۔ زرویر پُرکھ اکو بر، بھبک اپنے نام لگائيا۔ امرت رس دیوے مدھر، جھرنا اکو سچ جھرائيا۔ لیکھا جانے زمیں اسمان امبر، ڈونگھے ساگر پھول پھولائيا۔ سرب کلا آپے بھرتبر، بھرپور رہا سرب

ٹھائینا۔ لکھ چوڑاسی جانہارا جھنجٹ، جگ چوڑی ونڈ ونڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ ان رنگ، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ پُری لوء دو جہان نرگن سرگن ویکھ لنگھ، پاندھی اپنا پندھ مکائیا۔ ست ستوادی برہم برہمادی آد جگادی شبد سہنجی سیج ویکھ اک پلنگ، پاوا چول ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ نام ندھان نوجوان سورا سرہنگ وجائے سچ مردنگ، ناد دھن اک شنوائیا۔ دین دیال ٹھاکر سوامی نہکرمی بھگت بھگونت وسے سنگ، ست ستوادی اپنا جوڑ جڑائیا۔ پتہریشور دین دیال ویکھ وکھائے برہم ہنگ، ہنگ برہم بھو چکائیا۔ گیت گوہند شبد اناد دھن راگ سُنائے چھند، انبولت اپنا بول الاٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیا۔ شہنشاہ پاتشاہ دولہو دولہ، بھوپن بھوپ کھیل کھلائیندا۔ آد جگاد جگ چوڑی نرگن سرگن بنہنہارا ست اصول، اصلیت اصل وچوں آپ پرگٹائیندا۔ سچ سندیس دھر فرمانا کرنہارا آپ قبول، حکم حاکم اپنی جھولی پائیندا۔ جوتی جاتا پُرکھ بدھاتا نور الہی اک محبوب، سچ عروج سوہا پائیندا۔ جگ چوڑی لیکھ لیکھت قلم شاہی دے نہ سکے کھئے ثبوت، ساکھیات ہتھ کیسے نہ آئیندا۔ نو نو چار دہ دیش وسنہارا چارے کوٹ، گرہ مندر اندر بھگت دوارے سوہا پائیندا۔ نت نوت کر کر بت مُرید مُرشد بھگت بھگوان ناٹھ توڑے جوٹھ جھوٹھ، سچ سُچ صاحب ستگر آپ درڑائیندا۔ سنت سہیلا گرو گریلا غریب نیانیاں اُپر تھ، مہروان دین دیال اپنی دیا کھائیندا۔ جگ چوڑی نرگن سرگن اندر بیٹھا لک، نیتز لوچن نین جیو جنت نظر کیسے نہ آئیندا۔ کلجگ انت سری بھگونت نہ ہر نرائن اگتی کنت اُجل کرے مکھ، گرمکھ سجن آپ اٹھائیندا۔ جنم کرم پورب جگت میٹ دکھ، بھانڈا بہرم بھو بھٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ شاہ پاتشاہ ہر راجن راج، وڈ وڈا وڈ وڈیائیا۔ جگ چوڑی ساچنہارا ساز، رچنا رچ ویکھ وکھائیا۔ نت نوت کرنہارا کاج، کرتا پُرکھ اپنی کرنی آپ کھائیا۔ ستجگ تریتا دوایرکلجگ دیونہارا دات، وست امولک جھولی پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جوڑنہارا نات، ناٹھ بدھاتا اک رکھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن لکھنہارا قلم دوات، کاغذ شاہی جوڑ جڑائیا۔ کوڑی کیریا مایا ممتا ہوئے ہنگتا میٹنہارا اندھیری رات، ساچا چند نور اک چمکائیا۔ آتم پرما تم بودھ اگادھی دسنہارا گاتھ، ساچا ڈھولا اکو

راگ سُنائیا۔ چار ورن پڑھاونہارا اک جماعت، نیش اکھڑ اکھڑ اپنا آپ جنائیا۔ دوس زین رکھنہار پرہات، اٹھ پھر اکو رنگ رنگائیا۔ وسنہارا اک اکانت، سچکھنڈ نواسی پُرکھ ابناشی سچ دوارے نظری آئیا۔ لکھ چوراسی اندر مارنہارا جہات، گھٹ گھٹ اندر کایا مندر ساڈھے تن ہتھ بنک بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جن بھگتاں سنتاں پُچھنہارا وات، لیکھا جان مستک ماتھ، پورب لہنا جھولی پائیا۔ کھیلنہارا کھیل تماش، ویکھنہارا پرتھی آکاش، گگن منڈل اپنی راس رچائیا۔ کرنہارا نور پرکاش، بنہارا داسی داس، سیوک ساچا روپ وٹائیا۔ جن بھگتاں پوری کرے آس، جنم جنم مٹا پیاس، آسا ترسنا دیوے ڈیرہ ڈھاپیا۔ ستگر شبد سوامی انترجامی نہکامی نہکرمی سدا سے پاس، اگلا پچھلا وچھوڑا دیوے پنڈھ کٹائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، کیسے وچ نہ آوے خواہش، خواہش سب دی پور کرائیا۔

* ۷ مگھ ۲۰۲۰ پکرمی بنتا سنگھ دے گرہ پنج گرائیں ضلع گرداس پُر *

ست ستوادی دھر دا ٹکا، ست پُرکھ زرنجن آپ لگائیندا۔ خوشی منائے پہلا پُت ستجگ نکا، گھر ساچے سوہیا پائیندا۔ پُرکھ اکال دین دیال ور اکو دتا، وست امولک جھولی پائیندا۔ جن بھگتاں کرنا ساچا پوت، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ دین دیال سب دا پتا، پُرکھ پُرکھوتم اکو نظری آئیندا۔ دو جہان جس دا کپہ، برہمنڈ کھنڈ چرناں ہیٹھ دبائیندا۔ کرے کھیل سدا انڈٹھا، کھانی بانی بھیو نہ کھئے رکھائیندا۔ آپے جانے اپنی وار تھتا، گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا نام کھانی گاوندے قصہ، سو سب دا لیکھا اپنے وچ چھپائیندا۔ نرگن سرگن آد جگاد دیونہارا حصہ، ساچی ونڈ آپ ونڈائیندا۔ نام امولک رس دیوے اکو مٹھا، پُرکھ ابناشی اپنی دیا کمائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی کرنی آپ کمائیندا۔ خوشی منائے چھوٹا پُت، پہلا اپنا رنگ رنگائیا۔ کرے کھیل ابناشی اچت، نیرویر ہوئے سہائیا۔ کلجگ وچوں سہائی ستجگ رت، رتڑی اپنے نام مہکائیا۔ پر پُرکھ پرہ گیا تھ، دین اپنا بھیو چکائیا۔ سنت سہیلے گودی چک، گرمکھ رہا جگائیا۔ اندر وڑ کے رہا پُچھ، باہروں نظر کیسے نہ آئیا۔ جگ جنم دی لاپے

بھکھ، ترسنا روگ مٹائیا۔ اُجل کرے مات مُکھ، مُکھ صفتی صفت صلاحیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، مہروان ہوئے
 سہائیا۔ ستجگ کہے میرا سوہنا رنگ، سِری بھگوان آپ رنگائیندا۔ نام وجائے اک مردنگ، زِگن سرگن آپ سُنائیندا۔ برہمنڈ کھنڈ آپ
 لنگھ، مندر اندر ڈیرہ لائیندا۔ لکھ چوراسی سیج پلنگ، آتم پر ماتم آپ ہنڈائیندا۔ بھگت سہیلا بن کے سنگ، میت مُرارا متر ہو
 جائیندا۔ زِگن نُور چاڑھ چند، جگت اندھیرا آپ مٹائیندا۔ گیت سہاگی سُنا چھند، ساچا منتر اک دِرڑائیندا۔ گھر مندر دے اند، اند
 اند وچوں پرگٹائیندا۔ میری پوری کر منگ، آسا ترسنا میٹ مٹائیندا۔ ست دھرم دا بیڑا بندھ، ہر جو اپنے کندھ اُٹھائیندا۔ جگ چوکری
 ٹٹی گنڈھ، ڈوری اپنی تند بندھائیندا۔ دین دیال ہو بخشند، بخشش رحمت اک دکھائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 سر میرے ہتھ ٹکائیندا۔ ستجگ کہے میرا ٹھا کر ایک، جس دتی مان وڈیائیا۔ آد جگادی اُس دی ٹیک، جگ چوکری ہوئے سہائیا۔ نرور
 پُرکھ لکھ لیکھ، لیکھا جانے بن قلم شاہیا۔ ساچا کرے اکو ہیت، ہتکاری بے پرواہیا۔ سچ دھرم دی لا میخ، جڑ اکو اک جنائیا۔ شب
 اگنی ستگر بھیج، سچ سندیسہ ربا سُنائیا۔ ہر کا نام کوئی نہ سکے وچ، قیمت سکے نہ کھئے گنایا۔ کوڑی کِریا میٹے بھیکھ، ساچا مارگ اک
 سمجھائیا۔ پُرکھ اکال کرو آدیش، ستجگ ساچا راہ جنائیا۔ آد جگاد رہے ہمیش، نہ مرے نہ جائیا۔ سیوا لا وشن برہم مہیش، گنپت حکم
 سُنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نیوں نیوں سجدہ کرن آدیس، چرن کول دھوڑی ٹکا مستک لائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر،
 دیونہارا سچا ور، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ ستجگ کہے موہے چاؤ گھنیرا، گھر وجی نام ودھائیا۔ سو پُرکھ زرنجن پایا پھیرا، بے پرواہ نظر
 کیسے نہ آئیا۔ ہر پُرکھ زرنجن لایا ڈیرہ، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ ایکنکارا وڈ وڈیرا، آد انت کوئی کہن نہ پائیا۔ آد زرنجن میٹنہار اندھیرا، اکو نُور
 کرے رُشنائیا۔ اباشی کرتا دیوے گیڑا، جگ چوکری آپ بھوائیا۔ سِری بھگوان میٹے جھیڑا، کوڑی کِریا ڈیرہ ڈھاپیا۔ پاربرہم کہے میں تیرا
 تُوں میرا، برہم اپنا رنگ دکھائیا۔ ساچا وسے مندر کھیڑا، بنک ملے وڈیائیا۔ جس گھر وسے صاحب ستگر اکو چیرا، گر چیلارُپ
 وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سد دیوے مان وڈیائیا۔ ستجگ کہے موہے چڑھیا چاؤ، گھر ساچے وجی ودھائیا۔ داتا
 ملیا بے پرواہو، پاربرہم سہج سُکھدائیا۔ پھڑ پھڑ مارگ بائے راہو، رہبر اکو نظری آئیا۔ سنت سہیلے گرُو گرُ چیلے بھگت بھگوان چلائے اپنے

بھاؤ، بھانڈا بہرم بھو بھٹائیا۔ نتھاویاں دیوے ساچا تھائوں، غریب ناناے گلے لگائیا۔ گرمکھ بنائے ہنس کاؤں، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوک چکائیا۔ بن سہیلا دیوے ٹھنڈی چھاؤں، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ ایتھے اوتھے پتا ماؤں، گود سہنجی ربا اٹھائیا۔ لیکھا جانے نگر گراؤں، ساڈھے تین ہتھ دئے وڈیائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد اپنا رنگ وکھائیا۔ ستجگ کہے پرہہ ملیا ٹھاکر، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ لیکھ چکائے کلجگ ڈونگھا ساگر، گہر گمبہر بے پرواہیا۔ چھوٹے بالے دیوے آدر، مہر نظر نین اٹھائیا۔ کیرپا کرے کریم قادر، ہر کرتا ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ستجگ کہے میرا میلا جگت، سو ستگر آپ کرائیا۔ لکھ چوراسی وچوں لبھ بھکت، بھگون اپنا سنگ رکھائیا۔ آتم پر ماتم دیونہارا شکت، شکتی اکو اک جنائیا۔ آد جگاد نہ سوگ نہ کوئی ہرکھ، چنتا غم نہ کئے جنائیا۔ نرگن سکے کوئی نہ پرکھ، سرگن سمجھ کوئی نہ آئیا۔ کر کیرپا موہے دتا درس، نج نیتر نین اکھ کھلائییا۔ چھوٹے بالے میل ملایا اپنا پرت، پاربرہم پرہہ پڑدہ ربا اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دی لاؤندے گئے شرط، لیکھا لکھ کے قلم شاہیا۔ سو سوامی رہن نہ دیوے فرق، فیصلہ اپنے ہتھ رکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سد ویکھے تھائوں تھائیا۔ ستجگ کہے میرا رنگ رنگیلا، پرہہ اکو نظری آئیا۔ کلجگ اتم بنا سچ وسیلہ، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ کرنا پیا نہ کوئی وکیلا، سچ عدالت اکو ربا سمجھائیا۔ جس نوں کھندے سوہا پیلا لال نیلا، سو نیلی دھاروں پار ڈیرہ بیٹھا لائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ست ستوادی بے پرواہیا۔ ستجگ کہے میرا ٹھاکر سوامی، شہنشاہ اپنی دیا کھائیندا۔ سرب جیاں گھٹ انترجامی، در در گھر گھر ویکھ وکھائیندا۔ ست دھرم سُنائے اگئی بانی، دھر دا راگ آپ الائیندا۔ لیکھا جانے چارے کھانی، اندج جیرج اُتہج سینج پھول پھولائیندا۔ لکھ چوراسی دیوے دانی، داتا اکو نظری آئیندا۔ تیر نرالا مارے کانی، انیالا آپ چلائیندا۔ امرت دیوے ٹھنڈا پانی، سر سرور اک وکھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد سد اپنا سنگ نبھائیندا۔ ستجگ کہے میرا سنگی ایک، ایکنکارا نظری آئیا۔ چرن کول جس بخشی ٹیک، سر بیٹھا ہتھ رکھائیا۔ بڈھ مت جس کیتی بییک، من واسنا ڈیرہ ڈھاپیا۔ آتم پر ماتم جس کھیلی کھید، خالق خلق روپ نظری آئیا۔ نت نوت جو دھارے بھیکھ، نرگن سرگن پھیرا پائیا۔ بھکت بھگون جو کرے ہیت، بتکاری سد اکھوائیا۔ رت

سُہنجی سدا مؤلے چیت، خزاں رُوپ نہ کھئے وکھائیا۔ تِس صاحبِ کراں آدیس، نیوں نیوں لاگاں پائینا۔ دُور دُراڈا نیڑے ہو کے لواں ویکھ، نیتِر لوچن نین اگھ کھلائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، نِت نوت اپنا راہ جنائیا۔ سَتجگ کہے پرہہ دسے راہ، مارگ اِکو اِک سمجھائیندا۔ سَت پُرکھ نرنجن بن ملاح، بیڑا اپنے کندھ اُٹھائیندا۔ سنت سُہیلے لے جگا، اَلس نندرا میٹ مٹائیندا۔ شبد اشارے نال لے سمجھا، رسنا جہوا بٹی دند نہ کھئے بلائیندا۔ ویکھنہارا سمند ساگر جل اسگاہ، اُچے ٹلے پربت پھول پھولائیندا۔ درڑاونہارا اپنا نان، ناؤں نرنکارا آپ جنائیندا۔ بنہارا پتا ماں، پوت سپوتے گود بہائیندا۔ بناونہارا ہنس کان، کاگوں ہنس آپ اُڈائیندا۔ دیونہارا ٹھنڈی چھاں، سِر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ کلجگ اتم لہنا ربا مُکا، سَتجگ ساچا رنگ رنگائیندا۔ ساچا سوہلا ربا گا، سوہنگ ڈھولا آپ جنائیندا۔ بن وچولا ربا ملا، دُور دُراڈا پندھ مُکائیندا۔ پڑدہ اوہلا ربا چکا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، گھر ساچے سوہا پائیندا۔ سَتجگ کہے پرہہ میرا سوامی، صاحبِ سَتگر نظری آئیا۔ آد جگاد جس دی اکتھ کہانی، رسنا جہوا کتھ نہ سکے رائیا۔ جگ چوکرئی جس دی سدا جوانی، جوہن متا بے پرواہیا۔ حُکمے اندر جس دے چارے کہانی، چارے بانی ڈھولا گائیا۔ چرناں ہیٹھاں جس دے سَت سروور ساگر امرت پانی، جل دھرتی خاک رہی راہ تکائیا۔ جس دا محل اٹل اُچ پد نربانی، سچکھنڈ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سَت سَتوادی ہو سہائیا۔ سَتجگ کہے میرا بھگوان، بھگوان اِکو نظری آئیا۔ کلجگ اتم دتا دان، دات امولک میری جھولی پائیا۔ سَت دھرم دا بنائے کابن، بنسری نام ہتھ پھڑائیا۔ دھرم وکھائے اِک نشان، شاہ سُلطانا آپ جھلائیا۔ گر اوتاراں پیر پیغمبران لے بیان، پچھلا لیکھا ربا چُکائیا۔ اگے رہی نہ کیسے آن، سپس سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ سارے چرنیں ڈگے آن، دھوڑی ٹکا مستک لائیا۔ مین نٹھا پچھ ویکھ ہویا حیران، ہر کا بھیو کھئے نہ پائیا۔ چپ چپیتے سارے سُنن فرمان، بن فرمان بردار سیو کمائیا۔ تُوں ہی تُوں ہی ڈھولا سارے گان، مین ممتا چُکی سرب لوکائیا۔ نیتِر لوچن درشن اِکو نین پان، کول نین نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، موہے بالے ربا سمجھائیا۔ بالا کہے پرہہ دیوے سدا، دُھر دا حُکم آپ جنائیا۔ حُکمے اندر دو جہان بدھا، لوک پرلوک اپنا بندھن ربا سہائیا۔ سَتجگ تیرا پڑدہ کجا، سِر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ اپنی دھاروں اُٹھیا پچھ، پچن پرہہ دی جھولی

پائیا۔ پُرکھ اکال بچن دیوے سچّا، ساچی سِکھیا اکِ دِرڑائیا۔ جن بھگت کوئی نہ رہے کچّا، ڈوری تیرے بٹّھ پھڑائیا۔ دِوئے جوڑ کر نِمسکار کہے اچھا، واہوا تیری وڈ وڈیائیا۔ ساچا مارگ موہے دسّا، جن بھگتاں میل ملائیا۔ بھگتاں وچ بہے کے لوکات وسان، اڈرا ڈیرہ نہ کھئے لگائیا۔ دُور دُرادا ویکھ کے تھماں، بن پاندھی پندھ مُکائیا۔ دِوئے جوڑ چرنی ڈھٹھماں، نیوں نیوں سیس جھکائیا۔ دھنّ بھاگ جسِ ملیا پرہہ تتّاں اٹھاں، نوّ دوارے ڈیرہ ڈھاہیا۔ ساچے مندر بہے کے بسّاں، جس گھر وچ تیری ودھائیا۔ چار کُنٹ دہ دِشا نوّ کھنڈ پرتھمی ہوکا دے دے دسّاں، اُچی کوک کوک سُنائیا۔ کوڑ کُڑیاریے پاواں غشاں، سُرتی سُرت دیاں بھوائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دتا سچّا ور، مارگ سچّا اکِ دِرڑائیا۔ سَتجگ کہے پرہہ ہویا دِیال، دین دِیال دِیا کمائیا۔ سچ دوارا دسّیا اکِ دھرمسال، ساچا دھرم دئے جنائیا۔ جس گھر غریب نانیاں ہوئے پرتپال، اوچاں نیچاں راؤ رنگاں ملے وڈیائیا۔ جتھے اِکو مان پردھ بال، وڈا چھوٹا نہ کھئے رکھائیا۔ جس گھر وسن شاہ کنگال، رُوپ اِکو نظری آئیا۔ سو دوار سَتجگ لہنا بھال، پُرکھ ابناشی دتا جنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اِکو دتا سچّا ور، سچ سنديسہ آپ الائیا۔ سَتجگ کہے موہے ملے دوار، جس گھر وسے بے پرواہيا۔ نظری آوے سانجھا یار، لاشریک نُور الاہیا۔ ساچا کعبہ دئے وکھال، حُجرہ اِکو اکِ سمجھائیا۔ جلوہ دیوے نُور جلال، ظاہر ظہور بے پرواہيا۔ جوتی جگے بے مثال، مِسَل سکے نہ کوئی سمجھائیا۔ سو مندر ویکھاں سچّی دھرمسال، دھرم دوارا سوہیا پائیا۔ نوّ کھنڈ پرتھمی وچوں کراں بھال، اُتر پُورب پچھم دکھن ویکھ وکھائیا۔ مندر مسجد شو دوالے مٹھ ویکھاں حال، گھر گھر اپنی الکھ جگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ایکا دتا ساچا ور، موہے مارگ اکِ سمجھائیا۔ پرہہ جی مارگ دسّیا مات، شبد سنديسہ اکِ سُنائیا۔ جن بھگتاں تیرا نیہے ساتھ، دُوچا سنگ نہ کھئے نیہائیا۔ سچ دوارے پڑھنی گاتھ، پُوچا اِکو اکِ وکھائیا۔ پتن ملے ماہی گھاٹ، بے پرواہ نظری آئیا۔ ڈُونگھے ساگر پُچھے وات، جگت بھوری باہر کڈھائیا۔ پچھلی میٹ اندھیری رات، تیرا ساچا چند چمکائیا۔ جن بھگتاں نال کرائے بات، باطن اپنا بھیو جنائیا۔ نظری آئے ساکھیات، ساکھی ساچی دئے سُنائیا۔ لیکھا جانے کائنات، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا دتا اکِ ور، سَتجگ سچ سچ سمجھائیا۔ سَتجگ کہے پرہہ تیری سِکھیا، سچ سوامی جھولی پائیا۔ چار ورن تیرا نُور دِسیا، چار کُنٹ تیری رُشنائیا۔ ذات پات دین مذہب تیرا نظر

نہ آیا حصّیا، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ہر گھٹ انتر دسے سٹا دے کر پٹھیا، تیری کروٹ سکے نہ کھئے بدلائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرے ناؤں
 دا پڑھدے چٹھیا، بن چٹھی رسائن گھر گھر ہوکا گئے سنائیا۔ جگت جہان دسن متھیا، تھر رہن کھئے نہ پائیا۔ بھگت بھگوان لیکھا اکو لیکھا،
 نہ کوئی میٹے میٹ مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، بھیو ابھیدا دئے کھلائییا۔ ستجگ کہے پرہ کھولے بھید، انہو اپنی
 دھار جنائیا۔ سمجھ نہ سکے چار وید، پُران اٹھاراں سیس نوائیا۔ زرگن زرگن کھیلے کھید، سرگن سرگن ویکھ وکھائیا۔ جگ چوکڑی گر اوتار
 پیر پیغمبر بھیج، بھجن بندگی ناؤں سندیسہ اک سنائیا۔ کنت بن کے ہنداؤندا رہا سیج، ناری اپنا رنگ رنگائیا۔ کلجگ اتم نوری تیج،
 جوتی جلوہ کرے رُشنائیا۔ آد جگادی رہے سدا ہمیش، نہ مرے نہ جائیا۔ ستجگ ساچے دئے سندیس، دھر سنہڑا اک سنائیا۔ پُرکھ اکال
 وڈ نریش، دو جہاناں نظری آئییا۔ مچھ داہڑی نہ کوئی کیس، مؤنڈ منڈائے نہ بے پرواہیا۔ لیکھا جانے مُلاشیخ، پیر پیغمبر غوث قُطب
 مسائک ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ستجگ تیرا رنگ جنائیا۔ ستجگ تیرا رنگ اولّا ہر ستگر آپ بنایا۔
 جن بھگت پھڑائے اکو پلا، بھگتی گنڈھ نام پوایا۔ سچ سندیس دھر دا گھلا، ساچا نام منتر اک درڑایا۔ محل اٹل اکو ملا، اُچ اکم اتھاہ ڈیرہ
 لایا۔ جوتی شبدی دھار رلا، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے وکھایا۔ تیر تلوار نہ کھئے بھلا، نیزہ ہتھ نہ کھئے چمکایا۔ کرے کھیل اچھل اچھلا، ول
 چھلدھاری اپنا پھیرا پایا۔ سچ پرکاش دپیک بلا، تیل باقی نہ کھئے ٹکایا۔ بھگت بھگوان دوارے کھلا، خالق خلق نظر کیسے نہ آیا۔ جوتی جوت
 سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہار ساچا ور، ستجگ میتا ٹھانڈا سینتا بھگتن ریتا اکو راہ وکھایا۔ سو پُرکھ کہے سُن ستجگ بال، بالی
 بڈھ جنائیا۔ دین دیاں کہے سُن بھگت جوان، جوین تیرا اکو نظری آئییا۔ ست دوارا دھرمسال، سچکھنڈ نواسی دئے سمجھائیا۔ چھٹی جگ
 جس دی کردے رہے بھال، جگ چوکڑی نین اٹھائییا۔ گر اوتار جس دا دیندے رہے احوال، پیر پیغمبر لیکھ لیکھائیا۔ جس نوں منڈے
 رہے کال دیاں، مہاکال ناؤں وڈیائییا۔ سو لیکھا جانے دو جہان، زرگن سرگن اپنی کار کھائییا۔ ستجگ ساچے دیوے دان، سچ نام آپ
 ورتائییا۔ بھگت بھگوان کر پروان، پروانہ اکو ہتھ پھڑائییا۔ برہمنڈ کھنڈ خوشی منان، پُری لوء راگ الائییا۔ وشن برہما شو راہ تکان، نیتر نین
 بیٹھے اٹھائییا۔ ستجگ تیرا منگیا ملے دان، پُرکھ اکال دیا کھائییا۔ جن بھگت تیرا بھگون ہویا رکھوال، دو جا نظر کھئے نہ آئییا۔ جگت وچولا بنیا

آن، بے پہچان پھیرا پائیا۔ پرہہ سرنائی سچا دھرم ایمان، ذات پات دین مذہب سب دی ذات ذاتی نور اک خدائیا۔ جس دی کدے نہ ہوئے وفات، مڑھی گور نہ کھئے دباٹیا۔ سو ستجگ دیوے دات، سو بھگتاں وسے ساتھ، سو دوہاں لیکھا رکھے اپنے ہاتھ، بن ہتھاں سب نوں بندھن پائیا۔ رل مل دو جہان برہمنڈ کھنڈ گر اوتار پیر پیغمبر کر سجدہ نمسکار نو نو کہن شاباس، شہنشاہ تیری وڈ وڈیائیا۔ توں کرتا پُرکھ پوری کرنہارا آس، آسا اصل وچوں اصلیت اپنی دئی جنائیا۔ مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، تیرا کھیل تماش، ویکھنہارا سمجھ کھئے نہ پائیا۔

* ۸ مگھ ۲۰۲۰ پکرمی مہندر سنگھ دے گرہ پنڈ دتیا ضلع گرداس پُر *

ستجگ کہے میں تیرا بردا، بالا نڈھا دھیان لگائیا۔ پُرکھ اکال چاکر تیرے در دا، دوس زین سیو کھائیا۔ سرن سرنائی اکو پڑدہ دوجی اوٹ نہ کھئے رکھائیا۔ نت نوت تیتھوں ڈردا، نیتر اکھ نہ کھئے اٹھائیا۔ تیرا ڈھولا ساچا پڑھدا، دھر دا راگ الاٹیا۔ ساچے بھگتاں پلُو پھڑدا، پھڑ اپنی گنڈھ بندھائیا۔ ساچی ترنی مات تردا، سروور اکو ویکھ وکھائیا۔ ساچے پوڑے نرگن چڑھدا، محل اٹل ویکھ وکھائیا۔ نہ جیوندا نہ کدے مردا، تیری گود سوہیا پائیا۔ توں صاحب سلطان پرہہ لیکھا جانے گھر گھر دا، در در اپنا پڑدہ لاپیا۔ تیرا کھیل نر ہر دا، نرائن تیری شہنشاہیا۔ تیرا بھانا کوئی نہ جھلدا، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ سچ سنگھاسن گرمکھ ورا ملدا، جس سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ دھر سندیس اگئی گھلدا، گر اوتار پیر پیغمبر کر پڑھائیا۔ جوتی شبدی دھار رلدا، نور ظہور اک وکھائیا۔ کریں کھیل چھن پل دا، گھڑی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ دیپک اکو تیرا بلدا، لکھ چوراسی کرے رُسنائیا۔ ہوں سیوک چاکر خاک تیرا ہاں بردا، واری گھولی گھول گھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے سپس نوٹیا۔ ستجگ سُن لاڈلے پُت، سو ستگر آپ جنائیا۔ تیری سوہوے مات رُت، رُت رُتئی اک مہکائیا۔ کلجگ کوڑ وکارا کڈھ کُٹ، نو نو چار رسن نہ پائیا۔ جوٹھی جھوٹھی جڑ پُٹ، سچ سچ بوٹا اک وکھائیا۔ ہر بھگت جو بیٹھے رُٹھ، تنہاں میرے نال ملائیا۔ اُجل کر مات مکھ، گیت گویند اک سنائیا۔ سفل کر جنی ککھ، ساچی سکھیا اک درڑائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، دھر سندیسہ اک سنائیا۔ ستجگ کہے میرے نرنکار، ہتھ

تیرے وڈیائیا۔ زردھن ہوواں سیوادار، سردھن ساچی سیو کھائیا۔ ساچا بخش اک بھنڈار، وست اتوٹ اٹھ ورتائیا۔ جگ چوکرئی پیتے
 وچ سنسار، کوٹن کوٹ کال وہائیا۔ سیوا کر کے گئے گرو اوتار، پیر پیغمبر ویس وٹائیا۔ تیرے ناؤں دا بول جیکار، کلمہ نبی رسول پڑھائیا۔
 تیرا مارگ دس سنسار، ساچی سکھیا اک جنائیا۔ محل اٹل اچ منار، سچکھنڈ ساچا گئے وکھائیا۔ اچی کوک کر پکار، رسنا جہوا بتی دند
 گئے ہلائییا۔ تیرا انت نہ پایا کیسے پاراوار، بے انت تیری وڈیائیا۔ میں بالک نڈھا تیرے در کھڑا بھکار، بھکھک اپنی جھولی ڈاہیا۔ کرپا کر
 سرجنہار، سمرتھ سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ نو کھنڈ پرتھمی ست دیپ چاروں کٹ کر وچار، دہ دشا دھیان لگائیا۔ کلجگ دسے رین اندھیار،
 ساچا چند نہ کئے چمکائیا۔ ناٹھ تٹا پُرکھ نار، وبھچار کرے لوکائیا۔ پتا پوت نہ کئے پیار، ماتا گود نہ کئے سہائیا۔ سرشٹ سبائی ہاپاکار،
 دھیرج دھیر نہ کئے رکھائیا۔ شاہ سلطاناں آئی ہار، راج راجان بیٹھے ڈیرہ ڈاہیا۔ کوڑی کریا ہوئی پردھان، مایا ممتا ناچ نچائیا۔ در در گھر گھر
 پھرے شیطان، شرع شریعت کرے لڑائیا۔ ثابت دسے نہ کئے ایمان، دھرم دوار سوبھا کئے نہ پائیا۔ گر در مندر مسجد شودوالے مٹھ روون
 زارو زار، نیتز نینان نیر وہائیا۔ شاستر سمرت وید پُران کرن پکار، چاروں کٹ ویکھ وکھائیا۔ انجیل قرآن ڈگی منہ دے بہار، بہار سکے نہ کئے
 اٹھائیا۔ کھانی بانی سکے نہ کئے وچار، بڈھی بیٹھی اپنا آپ گوائیا۔ من منسا ربی للکار، جگت اپنا بل جنائیا۔ سادھ سنت ہوئے خوار، تیرا
 نور نظر کیسے نہ آئیا۔ اچے تلے پربت جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ ڈونگھی کندر رہے بھال، کایا مندر کھوجن کئے نہ آئیا۔ تڈھ بن حل کرے نہ کئے
 سوال، پنڈت پاندھ بیٹھے حساب لگائیا۔ لکھ چوراسی سر تے کوکے کال، کلجگ ڈورو ڈنک نگارا ربا وجائیا۔ کرپا کر دین دیاں، ٹھا کر
 سوامی تیری اک سرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہوئے بے حال، صدی پيسویں اکھ نہ کئے اٹھائیا۔ جگت اولڑی دسے چال، زرالی دھار نہ کئے
 سمجھائیا۔ کرپا کر آپ مہروان، مہر نظر اک تکائیا۔ میں بالا نڈھا تیرا بال، پوت سپوتا روپ وٹائیا۔ کوڑی کریا توڑ جنجال، جاگرت جوت
 کر رُشنائیا۔ مُرشد ویکھ مریداں حال، دید عید چند چمکائیا۔ جو تیرے پچھے تیری گھال دے رہے گھال، تنہاں گھال لیکھے لائیا۔ پرگٹ ہو
 شاہ نواب، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد تیرا لیا خواب، اتم بیٹھے آس تکائیا۔ سجدہ سپس کیتا آداب، جھک جھک سلام
 ہلائییا۔ اپنا محلا ویکھ اچ محراب، محبوب اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اک دینا سچا ور، ستجگ بیٹھا

جھولی ڈاہیا۔ سُن سَت نَوَجان، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن ہوئے مہروان، محبان بیدو اپنی اکھ گھلائی۔ ایکنکار کرے تیرا
 دھیان، دو جہاناں والی ویکھ وکھائی۔ آد نرنجن ساچا چاڑھے بہان، جوتی نور کرے رُسنائیا۔ ابناشی کرتا دیوے دان، نام امولک جھولی
 پائیا۔ سری بھگوان وکھائے نشان، دھرم نشانہ اک اٹھائی۔ پاربرہم کرے پردھان، سر اپنا ہتھ بٹکائی۔ آتم پرما تم دیوے اک گیان، ساچی
 سکھیا سچ درڑائی۔ کلجگ اتم ویکھے آن، ستجگ تیری دھار بندھائی۔ بھگت بھگوان ملائے جہان، نرگن سرگن لائے جگائی۔ نو کھنڈ پرتھمی
 ویکھے اک میدان، شاہ پاتشاہ اپنا بل دھرائیا۔ ساچا نام کرے پردھان، سو پُرکھ نرنجن ڈھولا گائی۔ ہنگ برہم کرے کلیان، کلمہ اکو اک
 جنائیا۔ لیکھا جان دو جہان، برہمنڈ کھنڈ دئے سمجھائی۔ وشن برہما شو سیس جھکان، کروڑ تینتیس لاکے پائینا۔ گر اوتار سُنن فرمان، پیر
 پیغمبر ڈھولا راگ الاٹیا۔ تیرا وچولا بنے آپ بھگوان، بھگون اپنا ویس وٹائی۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور،
 ساچی سکھیا اک درڑائی۔ ساچی سکھیا دسے میت، مٹر پیارا دیا کھائیندا۔ ستجگ تیرا ساچا گیت، سو پُرکھ نرنجن آپ سمجھائیندا۔ لیکھا
 مکے مندر مسیت، جس جن اپنی بوجھ بوجھائیندا۔ نرگن وسے سرگن چیت، جگت ٹھگوری نہ کھئے رکھائیندا۔ لیکھا جان ہست کیت، اوچ
 نیچ ویکھ وکھائیندا۔ ترے بھون دھنی سدا اتیت، ترے گن وچ کدے نہ آئیندا۔ سچ بندھائے اک پریت، پریتی اکو اک وکھائیندا۔ صدی بیسویں
 جائے بیت، پتی کہانی اپنی جھولی پائیندا۔ کرے کھیل آپ انڈیٹھ، جگت نیتر نظر کسے نہ آئیندا۔ جن بھگتاں کایا چولی چاڑھے رنگ بسیٹھ،
 ست ستوادی اپنے رنگ رنگائیندا۔ سچ دواویوں دیوے بھیکھ، نام اکھا جھولی پائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا
 سچا ور، ساچی سکھیا اک درڑائیندا۔ ستجگ کہے میرے صاحب ستگر، پرہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ میری چرن پریتی گئی جڑ، لگی پریت
 نہ کھئے ٹڑائی۔ میرا لیکھا تیرے نال دھر، دوجا سمجھ سکے کھئے نہ رائیا۔ چڑھ کے آونا ساچے گھوڑ، شاہ پاتشاہ سچے شہنشاہیا۔ کلجگ اتم
 پئی تیری لوڑ، راہ تکے تیرا نور الاہیا۔ پاربرہم پرہ جانا بھڑ، بھڑی بھڑی گرمکھ گرمکھ ہرجن سنت رہے سنائیا۔ مٹھا کرنا ریٹھا کوڑ،
 امرت پھل روپ وکھائی۔ نیتر ویکھنا کر کے غور، گہر گمبھیر تیری سرنائیا۔ کوڑی کریا ڈیرہ ڈھاونا ٹھگ چور، ساچی سکھیا اک سمجھائی۔
 تیرا منتر پھرے پھور، فرنا سب دا بند کرائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا سچا ور، تیرے وجے نام ودھائی۔

سَتَجُگ سُن لال نِکے، صاحب سَتِگَر آپ جنائیا۔ تیرے مارگ کرے سِدھے، سِدھ صادق آپ پڑھائیا۔ دُھر دے لیکھ جس نے لیکھ، لیکھا سکے نہ کھئے مٹائیا۔ جُگ چوکرئی سَتَجُگ تیرتا دواپرکلجگ آپ نِجٹھے، دُوچا سنگ نہ کھئے رکھائیا۔ سچ سندیس نر نریش گر اوتار پیر پیغمبر دیوے چٹھے لوکھت کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، تیرا مارگ دئے لگائیا۔ ساچا مارگ دینا لا، پرہہ ہتھ تیرے وڈیائیا۔ نِرگن ہو کے بن ملاح، سرگن بیڑا اپنے کندھ اٹھائیا۔ ساچا منتر دے درڑا، آتم پرما تم اک پڑھائیا۔ ساچا سوہلا دے سنا، رسنا جہوا خوشی منائیا۔ پڑدہ اوہلا دے چکا، بجرکپائی گنڈا لاپیا۔ امرت سیر نیر جام دے پیا، ترسنا بھکھ مٹائیا۔ ست سرُوپی درس کرا، جوتی جلوہ نور رُشنائیا۔ گھر مندر ساچے ڈیرہ لا، نو دوارے پندھ چُکائیا۔ سوئی سرتی سرب جگا، شبید ہلونا اک وکھائیا۔ جُگ رُٹھڑے لے منا، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ جن بھگتاں مُکھڑے دے سہا، سوہاوت تیری وڈیائیا۔ جنم کرم دے دُکھڑے دے گوا، پورب لہنا جھولی پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا ور، ہر سچ تیری سرنائیا۔ سَتَجُگ سُن ساچے سچن، پرہہ دیونہار وڈیائیا۔ کوڑی کِریا بھانڈے بھجن، جوٹھ جھوٹھ رہن نہ پائیا۔ نام نگارے گھر گھر وچن، گر شبیدی تال سُنائیا۔ سنت سہیلے ساچے گجن، اچی کوک راگ الاٹیا۔ گُرمکھ نام چڑھے رنگن، ہر رنگے بے پرواہیا۔ بھگت بھگوان سہائے انگن، گھر اکو نظری آٹیا۔ انحد ناد وجے مردنگن، دُھن آتمک ناد شنوائیا۔ مستک ٹکا نوری چندن، جوت للاٹ کرے رُشنائیا۔ کوڑی کِریا ڈھاپے کندھن، بھانڈا بہرم بھو بھٹائیا۔ چار ورن جنائے اکو بندن، بندگی اکو اک سمجھائیا۔ لگھ چوراسی توڑے پھندن، پھاسی جم کی نظر کھئے نہ آٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جس جن دیوے نام ور، تس ویکھے چائیں چائیا۔ سَتَجُگ کہے پرہہ تیری اوٹ، میں اکو آس تکائیا۔ آہلنیوں ڈگا تیرا بوٹ، ٹدھ بن سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ تیرے نام نگارے لگے چوٹ، سوئی سرتی لے انگرائیا۔ اپنی آپ سمبھالے ہوش، ہوجھی مت گوائیا۔ تیرے نام دا پڑھ کے کوش، بھلے جگت پڑھائیا۔ کیوں اندر وڑ کے بیٹھا رہوں خاموش، اپنا پڑدہ دے اٹھائیا۔ راہ تکن تیرا لوک پرلوک، دو جہان دھیان لگائیا۔ نِرگن سرگن سُننا اپنا سلوک، ساچا سوہلا راگ الاٹیا۔ تیرے مندر بہ کے مانئے موج، ٹھاکر ٹھاکر دوارا اکو بھائیا۔ تیرے درشن لوچن رہے لوچ، نیتراکھ دھیان لگائیا۔ پاربرہم پرہہ گھر ساچے پہنچ، آپ اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا

کر، اِکو دینا ساچا ور، تَدھ پِن سنگ نہ کھئے نہیائیا۔ سَتجُگ تیرا سگلا ساتھ، سَت ستوادی آپ جنائیندا۔ کِریا کرے پُرکھ سمراتھ، سمرتھ پُرکھ اپنی دیا کھائیندا۔ ساچا مارگ دیوے دس، بھيو ابھید کھائیندا۔ سچ سچ تیرے ہتھ، ہر کرتا آپ پھڑائیندا۔ جن بھگتاں اندر جانا وس، ساچا مندر اک وکھائیندا۔ پریم پیار دا پینا رس، پھکا رس نہ کھئے جنائیندا۔ ساچا ناؤں بولنا ہس ہس، سوہنگ ڈھولا راگ الائیندا۔ تُوں میرا میں تیرے وس، دُوجا نظر کھئے نہ آئیندا۔ بھگت بھگوان مل کے گاؤں جس، جس وید پُران نہ صفت صلاحیندا۔ تیری اِکو کھولے اگھ، نِج نیتر دیا کھائیندا۔ سب دا لیکھا پورا کرے حق، حق حقیقت ویکھ وکھائیندا۔ کوڑی کِریا نکیل پائے نگ، چاروں گنٹ آپ بھوائیندا۔ اتم شوہ دریائے دیوے سٹ، پُرکھ ابناشی دھکا لائیندا۔ سَت دھرم دا کھول ہٹ، سَتجُگ تیرا راہ چلائیندا۔ چار ورنان اِکو مت، گرمت سچّی آپ درڑائیندا۔ ہر سرنائی بٹھو نت، اِشٹ دیو سوامی اِکو نظری آئیندا۔ ایتھ اوتھ دو جہان پت لے رکھ، مہروان پرہہ اپنے رنگ رنگائیندا۔ سَتجُگ سَت ستوادی گاؤنا جس، ساچي سِکھیا اِک سمجھائیندا۔ پوری کرے ہر جو اس، آسا ترسنا میٹ مٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، سَتجُگ دیوے اِک ور، نام امولک ساچي گولک ہر کرتا آپ پوائیندا۔

* ۸ مگھ ۲۰۲۰ بکرمی نۆرنگ سینگھ سوندر سینگھ دے گرہ دیا ضلع گرداس پُر *

پُرکھ اکال تیرا بھنڈار اٹھ، سَتجُگ ساچا خوشی منائیا۔ سیوا کران پِن کایا بُت، نرگن تیری دھار سائیا۔ تِن جُگ جو بیٹھا رہا چپ، اُچی کوک نہ راگ الائیا۔ سنت سہیلے سجن لوان پُچھ، لگھ چوراسی گھر گھر پھیرا پائیا۔ جن بھگتاں کران اُجل مکھ، دُرمت میل دھوواں چھابیا۔ تیرے چرن کول کران رُخ، ساچا مارگ اِک سمجھائیا۔ او ویکھو جو بیٹھا لک، نر نرائن نظر کیسے نہ آئیا۔ ٹھاکر سوامی ہو کے گیا تھ، امنگی دؤلت رہا ورتائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس نوں سجدہ کرن جھک، نمو نو رہے جنائیا۔ میں اُس دا بنیا لاڈلا پُت، گھر ساچے خوشی منائیا۔ جنم جنم دی میری لٹھی بھکھ، ترسنا نیڑ کھئے نہ آئیا۔ کوڑی کِریا ناٹھ گیا چھٹ، ملیا میل بے پرواہیا۔ میرے وچ

دوئی دویتی رہے کوئی نہ پُھٹ، ذات پات رہن کھئے نہ پائیا۔ امرت جامِ ملے اکو گھٹ، نیر سیر مُکھ چوائیا۔ ہوئے پرکاش ساچی جوت، اندھ
 اندھیرا دئے مُکائیا۔ سُن نام سچ سلوک، سوہنگ ڈھولا ایکا گائیا۔ وجے لوک پرلوک، وشن برہما شو رہے جس گائیا۔ راگ ناد شبد ڈھن
 لاون اکو چوٹ، سُر تال نہ کھئے رکھائیا۔ ستگر پورا پُرکھ اکال اکو ملیا بُہت، بُہتی دیوے مان وڈیائیا۔ جن بھگتاں ویکھے بیٹھ خاموش، رسنا
 جہوا بتی دند نہ کھئے بلائیا۔ کایا مندر اندر گھر گھر مانے مؤج، سچ سنگھاسن سوہیا پائیا۔ جگ چوگری کیسے وچ نہ آیا سوچ، سوچ سوچ
 تھکی سرب لوکائیا۔ لیکھا جانے لکھن پُشکر کروچ، سان سملل جنبو اپنا حُکم ورتائیا۔ کُشا دیوے نہ کوئی دوش، جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل سچا شہنشاہیا۔ ستجگ کہے موہے ملیا ایک، ایکنکار دیا کمائیا۔ ساچی بخش چرن ٹیک، ٹِگا مستک اک
 لگائیا۔ کوڑی کِرپا مٹے بھیکھ، جوٹھ جھوٹھ رہن نہ پائیا۔ لہنا دینا چُکے مُلاشیخ، مسائک پیر دستگیر دست نہ کھئے ملائیا۔ لیکھا چُکے کھیل
 قیچ ال نیک، نوری جلوہ نور رُشنائیا۔ سجن صاحب ستگر پروردگار اک آدیش، نعرہ اکو اک سُنائیا۔ نیج نیتر لوچن نین بے پرواہ لیا ویکھ،
 پردانشیں پردہ ربا اٹھائیا۔ اندر وڑ کے دسیا بھیت، باہروں رمز نہ کھئے لگائیا۔ نرگن ہو کے کھیلے کھیڈ، خالق خلق ویکھ وکھائیا۔ شبد
 سندیسہ ربا بھیج، کلمہ نبی رسول درڑائیا۔ انتر آتم سب دی مانے سیج، سچ سنگھاسن ڈیرہ لائیا۔ جوتی جلوہ اگنی تیج، نور ظہور اک
 درسائیا۔ سچ دوارے لاوے دُھر دی میخ، مستک ٹِگا اکو اک وکھائیا۔ تس آگے چلے نہ کوئی کیسے دی پیش، گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے
 سیس جھکائیا۔ تس دے چرن کول ٹیک منگے شیش، وشن برہما شو نیتر نیناں نیر وہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سو
 پُرکھ دیونہار وڈیائیا۔ ستجگ کہے پرہہ پایا میت، ہر وڈا وڈ وڈیائیا۔ جس دی ویکھی اچرج ریت، جگ چوگری رہے جس گائیا۔ جس
 دی آد جگاد نہ بدلے نیت، نیتوان اکو نظری آئیا۔ جس دا کھیل ہست کیٹ، اوچ نیچ ربا سمائیا۔ جس دا مندر سدا اتیت، کھیڑا ڈھٹھ نہ
 بھٹھ وکھائیا۔ جس دی ست ستوادی پریت، جھوٹھی دھار نہ کھئے چلائیا۔ جو دُور ڈراڈا ہر گھٹ و سے نزدیک، گرہ گرہ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔
 جس نوں لبھدے مندر مسیت، شودوالے مٹھ راہ تکائیا۔ سو بھگتاں انتر و سے سدا ٹھیک، کایا کوڑا ٹھیکر بھن وکھائیا۔ من واسنا لئے
 جیت، من کا منکا آپ بھوائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ستجگ کہے پرہہ پایا ٹھاگر، گھر دوارے

وَجِي وَدِهَائِيَا۔ ميرا نرمل کرم کرے اُجاگر، مہر نظر اک اُٹھائیا۔ ساچا ونج کرائے بن سوڈاگر، سوڈا سچ نام وکائیا۔ بھاگ لگائے کایا گاگر، ساڈھے تِن ہتھ خوشی وکھائیا۔ نظری آئے کریم قادر، کرتا پُرکھ بے پرواہیا۔ غریب نہانیاں دیوے آدر، کوجھیاں کملیاں گلے لگائیا۔ پار کرائے کلجگ ڈونگھے ساگر، بھوری کوری نہ کئے رُڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ ستجگ کہے ميرا سوامی آپ، پرہہ اپنی دیا کھائیندا۔ آد جگاد جس دا وڈ پرتاپ، سد پرتاپی ویکھ وکھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ستجگ تریتا دواپر کلجگ جس دا چدے جاپ، سو نام ندھانا جھولی پائیندا۔ لوک پرلوک برہمنڈ کھنڈ جیرج انڈج اُتہج سیتج جس توں رہے کانپ، سو بھے بھیانک اپنا روپ وکھائیندا۔ نت نوت جس نوں کھندے رسول پاک، سو پاک پوت اپنی دھار سمجھائیندا۔ جس دا لیکھا لکھ چوراسی ماٹی خاک، سو خالق خلق ویکھ وکھائیندا۔ جس دا گھٹ گھٹ اندر وجا تاک، سو بجرکپاٹی کُنڈا آپ کھلائیندا۔ جس دی آتم پرما تم ذات، پاربرہم برہم روپ آپ پرگھائیندا۔ سو پُرکھ نرنجن بنیا سکلا ساتھ، ساچا سنگ آپ نہائیندا۔ لیکھا جانے گیت ظاہر باطن بات، بیٹل اپنا راہ وکھائیندا۔ شبد اکم سنائے گاتھ، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن نہ کئے درڑائیندا۔ ساچا پتن جنائے گھاٹ، گنگا گوداوری جمن سُرستی ڈیرہ ڈھابندا۔ جنم کرم دی میٹے واٹ، آون جاون پنڈھ مکھائیندا۔ چرن پرتی اکو دات، ست ستوادی جھولی پائیندا۔ جن بھگتاں پُچھے نرگن وات، سرگن اپنا انگ بنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ساچی کرنی آپ کھائیندا۔ ستجگ کہے پرہہ رنگ چاڑھے گوڑھا، دو جہاناں اتر کدے نہ جائیا۔ ساچی بخشے چرن دھوڑا، ٹکا مستک نام لگائیا۔ چتر سگھڑ بنائے مورکھ موڑھا، بڈھپن دئے وڈیائیا۔ جوتی جاتا بخشے نورا، اندھ اندھیر دئے مٹائیا۔ امرت آتم دیوے سچ سرورا، نجھ جھرنا اک جھرائیا۔ شبد اناد وجے اندھ نورا، تریا بیٹھی مکھ شرمائیا۔ کوڑی کیریا کیرکٹ ہونجھے کوڑا، کایا مندر کرے صفائیا۔ گرہ ہنکار توڑ غرورا، غربت کوڑی دئے مٹائیا۔ سرب کلا بن بھرپورا، ہر گھٹ اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، پُرکھ اکال سچا شہنشاہیا۔ ستجگ کہے ملیا شہنشاہ، پاتشاہ اکو نظری آئیا۔ سچکھنڈ بیٹھا ڈیرہ لا، تھر گھر شبدی رنگ وکھائیا۔ سُن اگمی کھیل کرا، دھوڑا دھار پار کرائیا۔ سچ محل اک وسا، محل اپنا نام سمجھائیا۔ جگ چوکرئی پنڈھ مکا، ستجگ

تریتا دواپر کلجگ ڈیرہ ڈھابیا۔ نو نو چار ویکھ وکھا، لیکھا جانے تھائوں تھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دا ڈھولا گئے گا، اچی کوک کوک سُنائیا۔ سو رہبر بنیا آپ خُدا، بے نظیر ویس وٹائیا۔ لوک پرلوک ہوئے سہا، دو جہاناں وجے ودھائیا۔ ساچا مارگ دئے لگا، راہ اکو اک وکھائیا۔ کھتری براہمن شودر ویش دئے صلاح، اوچاں نیچاں کرے پڑھائیا۔ گرُمکھ سنت سہیلے لے جگا، آس نندرا دئے مٹائیا۔ گر چیلے لے ملا، گھر ساچے خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا ساچا ور، نرگن اپنی دھار چلائی۔ ستجگ کہے نرگن ملاپ، پرہہ ملیا بے پرواہیا۔ جس دی روپ رنگ نہ کوئی ذات، اذاتی روپ نہ کھئے وکھائیا۔ صُبح شام سندھیا نہ کوئی پرہات، دوس رین نہ ونڈ وٹدائیا۔ سُمند ساگر نہ کوئی کھات، دھرت دھول نہ کھئے جنائیا۔ ترے گن مایا رکھے نہ کوئی دات، پنج تت نہ رنگ رنگائیا۔ ایکنکارا اک اکلآ آد جگادی کملاپات، کول نین نظری آئی۔ جس دی صفت کرے نہ کوئی لکھات، اکھر دئے نہ کھئے وڈیائیا۔ جس دا کوئی نہ جانے کھیل تماش، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستجگ ساچے اکو راہ چلائی۔ ستجگ کہے پرہہ ملیا پیر، پیرا نظری آئیندا۔ مقامے حق لاشریک دست گیر، دست اپنا آپ ملائیندا۔ لیکھا جانے شاہ حقیر، حقیقت سب دی کھوج کھوجائیندا۔ ۱۱.۱

صدی چوڈھویں بدلے تقدیر، تدبیر اپنی اک بنائیندا۔ شرع شریعت کٹ زنجیر، شریعت اپنی اک سہائیندا۔ اصلیت دتے بے نظیر، نظریہ اپنا اک اپائیندا۔ وڈ داتا گنی گہیر، گہر گمبہر اپنی کار کھائیندا۔ ناطہ توڑ جگت سریر، شیر روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ لہدے پھرن جگت فقیر، فقرہ حق کوئی نہ الائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دیونہارا سچا ور، ستجگ تیرا رنگ رنگائیندا۔ ستجگ تیرا رنگ اپار، ہر کرتا آپ رنگائیا۔ دیوے وڈیائی وچ سنسار، سنسا روگ سرب مٹائیا۔ سنت بھگونت میلے آن، نرگن سرگن ساچا سنگ بنائیا۔ گیت سُنائے دُھر دا گان، گوبند اکو کرے پڑھائیا۔ دھرم جھلائے سچ نشان، چاروں گنٹ نظری آئی۔ شبدي دیوے اک گیان، ساچی سیکھیا اک وکھائیا۔ کاغذ قلم شاہی ہوئے حیران، ہر کا بھیو کھئے نہ پائیا۔ پُرکھ ابا نشی چتر سگھڑ بن سجان، کوجھے کھلے لے اٹھائیا۔ تیر نیرالا مارے بان، انیالا آپ چلائی۔ من واسنا میٹے شیطان، شرع کرے نہ کھئے لڑائیا۔ ثابت دتے اک ایمان، پروردگار قدم بوسی اک سمجھائیا۔ دُھر سندیسہ سچ فرمان، مقامے حق کرے شنوائیا۔ سچ دوارے دے پیغام، الہام اکو اک جنائیا۔ جس دا کوئی نہ جانے نام، بنام اسم

سکے نہ کھئے سمجھائیا۔ سو پُرکھ اگم کرے کھیل مہان، سچکھنڈ نواسی وڈی وڈیائیا۔ ستجگ ساچے تیرے وچ اکو اپنا ناؤں کرے پردھان، پردھانگی اکو ہتھ پھڑائیا۔ چھٹی راگ ہون حیران، چاروں کُنٹ اُٹھ اُٹھ ویکھن ساتھی نظر کھئے نہ آئیا۔ انجیل قرآن نین شرممان، اگھ سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ وید پُران کرن دھیان، چرن کول ملے وڈیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، تیرا لہنا پور کرائیا۔ ستجگ کہے پرہ دے دات، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ مل نظری آئے تیری ذات، دوچا روپ نہ کھئے وکھائیا۔ اکو گیت جنائے چھند، ساچا سوہلا اک الائیا۔ میرا خوشی ہوئے بند بند، بندگی تیری موہے بھائیا۔ ساچے دوارے پئے ٹھنڈ، اگنی تت نہ لاکے رائیا۔ جگ جنم دی ٹٹی گنڈھ، تریتا دواپرکجگ تیری سیو نہ کوئی کھائیا۔ تیرے آگے اکو منگ، بن مانگت جھولی ڈاپیا۔ جن بھکتاں دے سچا سنگ، مئمکھ نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرا چمکے نوری چند، ظہور تیری رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا دینا نام ور، در تیرے الکھ جگائیا۔ تیرے در الکھ جگدیش، جگدیش تیری سرنائیا۔ اکو ویکھاں چھتر تیرے سپس، شہنشاہ تیرے ہتھ وڈیائیا۔ دو جہان منگن تیری پریت، دوچا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ نو کھنڈ پرتھی گائے تیرا گیت، لگھ چوراسی تیرا ناؤں دھیائیا۔ لیکھا چکے مندر مسیت، شودولا مٹھ کایا کعبہ اک بنائیا۔ سچ دواویوں دینی بھیکھ، بھچھیا اپنا نام ورتائیا۔ تیرا دوارا دے اتیت، ترے گن لیکھا رہے نہ رائیا۔ نظری آئے اکو میت، سجن سچا سچا ماہیا۔ تینوں بھگت کہن بیٹھلو بیٹھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا سچ ور، تیری وجے نام ودھائیا۔ پُرکھ اکال دین دیال، اپنی دیا کھائیا۔ ستجگ ساچے ساچے لال، تیری ساچی سیج سہائیا۔ دھرم دوار سچی دھرمسال، ہر مندر دئے وکھائیا۔ جتھ پوہ نہ سکے کال، مہاکال نین شرمائیا۔ ترے گن مایا نہ کوئی جنجال، پنج تت نہ کھئے لڑائیا۔ نرگن دے سدا نال، وچھوڑا رہن کھئے نہ پائیا۔ سو مندر دیاں وکھال، جس گھر وسے سچا ماہیا۔ سیوا کری آپ مہان، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ پرگٹ کر وچ جہان، سچ نشان دتا جھلائی۔ بہتر ستر کر پروان، چہتران انک جوڑ جڑائیا۔ اندر باہر بیٹھ سری بھگوان، ساچا مندر دتا سہائیا۔ تیری پریتی نبھے نال، لگی اپنے نال اتم توڑ نیھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، تیرا ساچا راہ جنائیا۔ ستجگ سُن ہویا خوشحال، گھر ساچے خوشی منائیا۔ کِرپا کری آپ کِرپال، مہروان مہر نظر اُٹھائیا۔ سچ دوار دتا وکھال، منزل منزل آپ چڑھائیا۔ نظری آئے اکو کھن، لگھ چوراسی گوپی رہا

بندائیا۔ سچ دھرم جھلے نشان، دوجی ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ ساچے بھگت در بیٹھے سوہیا پان، نیتر لوچن نین اکو درشن پائیا۔ آتم پر ماتم ڈھولا
 سچا گان، دوجا نعرہ نہ کھئے الاٹیا۔ اکو اوٹ پُرکھ اکال تکان، دوجا سنگ نہ کھئے وکھائیا۔ جس دی گر اوتار پیر پیغمبر گھالے گئے گھال،
 سو صاحب سچا اک منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا مندر دئے سمجھائیا۔ ستجگ مندر ویکھ ایک، ایکنکار ربا
 جنائیا۔ جس دوارے نرگن دھریا بھیکھ، بھیکھا دھاری وپس وٹائیا۔ سچکھنڈ نواسی کرے اگئی کھید، خالق خلق آپ جنائیا۔ جس گر اوتار
 پیر پیغمبر دتے بھیج، اتم اپنا حکم منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، سچ دوارا اک درسائیا۔ سچ دوارا ویکھ سوہنا،
 ستجگ ساچا خوشی منائیندا۔ نہ ہسنا نہ کوئی رونا، خوشی غم نہ کھئے وڈیائیندا۔ نہ میلا نہ کپڑ دھونا، دُرمت میل رنگ نہ کھئے چڑھائیندا۔
 نہ جاگنا نہ کوئی سونا، آس نندرا نہ کھئے وکھائیندا۔ پُرکھ ابناشی گھٹ گھٹ واسی اکو نظری آؤنا، نیتر نین آپ اٹھائیندا۔ جوتی جوت سروپ
 ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا سچا ور، سچ محل اک سہائیندا۔ سچ محل پرہ جو چنگا، چنگی طرح ویکھ وکھائیا۔ اٹھے پھر اک اندا،
 اند منگل اکو اک سنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دوارے بہ کے گاون تیرا چھندا، سیس جگدیش رہے جھکائیا۔ جس منزل بن بندگیوں
 پار ہووے بندہ، بندھن سارے دئیں تڑائیا۔ جس گرہ پچھلا دُور رہ جائے کنڈھا، پار کنارہ اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ ساچا در وکھائیا۔ ستجگ کہے سچا دربار، سچ دوارے وجے ودھائیا۔ جس گھر وسے آپ
 نرنکار، نرگن بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ جن بھگتاں کرے پیار، بھگون اپنی دیا کھائیا۔ ساچا مارگ دئے سیکھال، سیکھیا اکو اک سمجھائیا۔ اکٹھے کر شاہ
 کنگال، اوچ نیچ جوڑ جڑائیا۔ سرب جیاں دا بن دلال، ساچی سیوا آپ کھائیا۔ حقیقت دسو اک حلال، حق سب دی جھولی پائیا۔
 ستجگ ویکھ چھوٹے بال، بالی بڈھ ربا سمجھائیا۔ بن بھگتاں تیرے چلے کوئی نہ نال، خالی دسے جگت لوکائیا۔ گھر گھر وڑیا کوڑ شیطان،
 دوس زین کرے لڑائیا۔ سادھ سنت بھوئے بے ایمان، سچ دھرم نظر کھئے نہ آئیا۔ رسنا جہوا بئی دند سارے دین گیان، اندر وڑ کے من کا منکا
 نہ کھئے بھوٹیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ سچے ربا سمجھائیا۔ ستجگ کہے پرہ میری ہوچھی
 مت، سمجھ سمجھ وچ نہ آئیا۔ اک جناؤنا اپنا ت، تتو اکو اک درسائیا۔ میرے اندر بہتر ناڑی کیسے نہ ابلے رت، جو تیرا نام دھئیائیا۔ مارے

چنگے اپنے کھاتے لینے گھت، جوچرن کول سپس نوائیا۔ میل ملاؤنا ہس ہس، دیناں ناتھ دینن گلے لگائیا۔ مہروان ہو کے تکیں اپنی اکھ، آخر اپنے گھر بہائیا۔ تیرے نالوں تیرا کدی نہ ہووے وگھ، وکھری دھار نہ موہے بہائیا۔ نت نوت گاؤندے رہیئے تیرا جس، پرہہ وڈے تیری وڈ وڈیائیا۔ ویکھیں دے وچھوڑا نہ جائیں نٹھ، تیری جھلی نہ جائے جدائیا۔ جگ جگ جن بھگت تیرے ملن دا کر کے ہٹھ، اپنیاں کھلان گئے لہائیا۔ کبیر جولاہے مارگ دتا دس، پرہہ ملدا سچ گوسائینا۔ پہلوں ہووو اوہدے وس، پھر وس اپنے لو کرائیا۔ ایتھے اسان نہ کرنی بس، بے سمجھ رہے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا دُھر دا ور، دو جے در منگن کھئے نہ جائیا۔ ستجگ کہے میرے داتے داتار، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ کِریا کر آپ نرنکار، نرگن تیری سرنائیا۔ سرشٹ سبائی لے اٹھال، چہن بہنگر رُوب وٹائیا۔ ساچا مارگ دے سیکھال، آتم انتر کر پڑھائیا۔ آکے ویکھ مُریداں حال، مُرشد اپنا پھیرا پائیا۔ کلجگ کوڑا توڑ جنجال، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ سچ وکھا سچّی دھرمسال، دھرم دوارا اکو نظری آئیا۔ جس گھر وسن شاہ کنگال، راؤ رنگ ڈیرہ لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا ساچا ور، نام سندیسہ اک سُنائیا۔ نام سندیسہ سُن ستجگ، جگ کرتا آپ جنائیا۔ لکھ چوراسی وچوں گُرمکھ جگ، چون اپنی مات سمجھائیا۔ پرگٹ ہویا جو بیٹھا لک، پڑدہ اوہلا آپ مٹائیا۔ سچ دوارے دسی اکو سچ، نام سچ کر رُشنائیا۔ اندر وڑ کے لیا پُچھ، ڈُونگھی بھوری پھول پھولائیا۔ کوڑی کِریا پیندا گیا مُک، جن بھگتاں رنگ رنگائیا۔ جوٹھ جھوٹھ بوٹا گیا سُک، سچ سچ پھل پھلواڑی آپ مہکائیا۔ نرگن دھاروں نرویر پُرکھ اٹھ، نراکار ہوئے سہائیا۔ سنت سہیلے ساچے ست، ستگر صاحب لے جگائیا۔ سہیل کرا جنی گکھ، دیونہارا آپ وڈیائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ سر ہتھ رکھ پرہہ، اپنی دیا کھائیا۔ سنت سہیلے سجن لبھ، اپنے گھر وسائیا۔ بھگت دوارے بھگت سد، صدا نام جنائیا۔ جنم کرم دی مُکی حد، گھر اکو ویکھ وکھائیا۔ لکھ چوراسی وچوں کڈھ، چرن کول دئے سرنائیا۔ لیکھے لا ماٹی ہڈ، رتی رت سوہیا پائیا۔ وشو بنا اکو جد، بنس اپنا لے سہائیا۔ پچھلی کیتی کر کے رد، آکے مارگ اکو لائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل سورا سرگ، انگ سنگ سدا سہائیا۔ انگ سنگ سدا سہائی، سو پُرکھ نرنجن دیا کھائیندا۔ بھگت بھگوان لے ملائی، ملنی جگدیش آپ وکھائیندا۔ ستجگ گیت گاؤنا چائیں چائیں، چاؤ گھنیرا

اک درڑائیندا۔ دوہاں میلا ساچے تھائیں، تھان تھنتر اک وکھائیندا۔ بھگت دوار وجے ودھائی، وادھا اپنا نام پائیندا۔ دادی دادا بن کے پتا مائی، پوت سپوت اپنی گود سہائیندا۔ سنت کنت بھگت بھگوت پھڑ کے بانہیں، پار کنارے آپ لگائیندا۔ گرمکھ گرسکھ ویلے انت کھئے نہ مارے دھاپیں، ست سرپ اپنے وچ سہائیندا۔ سچکھنڈ دوارے دیوے ٹھنڈیاں چھائیں، سر اپنا ہتھ ٹکائیندا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ ہر کرے سچ نیائیں، عدالت اکو اک لگائیندا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل بے پرواہی، بے پرواہ اپنا حکم ورتائیندا۔

* ۹ مگھر ۲۰۲۰ بکرمی جوگندر سنگھ دے گرہ پنڈ ڈڈواں ضلع گرداس پُر *

ستجگ کہے پرہ دیوے جنم، مہروان مہر نظر اٹھائیا۔ ست بنائے میرا کرم، ست ستوادی ہوئے سہائیا۔ کوڑی کریا رہے نہ بہرم، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ بخشش کرے اپنی سرن، سرنگت اک درڑائیا۔ ناطہ توڑے ورن برن، ذات پات نہ کھئے رکھائیا۔ کریا کرے ہر کرنی کرن، کرتا پُرکھ سچا شہنشاہیا۔ ساچی سکھیا دیوے اکو نام پڑھن، چوڈاں ودیا ڈیرہ ڈھاپیا۔ لوک پرلوک سجدے کرن، دو جہان سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیوے موہے مان وڈیائیا۔ ستجگ کہے میرا ہوئے نواس، لوکات وجے ودھائیا۔ کھیڑا وسے جگت پرہاس، جنگل جوہ خوشی منائیا۔ ڈونگھے ساگر کھیل سرب گنتاس، گنوتتا رنگ رنگائیا۔ جن بھگتاں پوری کر آس، کوڑی ترسنا میٹ مٹائیا۔ درس دکھائے ساکھیات، زرگن اپنا روپ وٹائیا۔ شبد اگمی سنائے بات، باطن اپنا حال جنائیا۔ کوڑی کریا میٹ اندھیری رات، نرمل سچا چند چمکائیا۔ خوشی منائے پرتمھی آکاش، گگن منڈل وجے ودھائیا۔ درگاہ ساچی پئے راس، گوپی کاہن ناچ نچائیا۔ ساچے مندر ہاس بلاس، سچکھنڈ ساچے خوشی وکھائیا۔ جوتی جوت سرپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سر میرے ہتھ ٹکائیا۔ ستجگ کہے موہے ملے مان، سری بھگوان ہوئے سہائیا۔ ڈھردرگاہی دیوے اک گیان، نام سندیسہ سچ سنائیا۔ چرن کول بخشے آپ دھیان، دوجی اوٹ نہ کھئے جنائیا۔ ہر گھٹ سوامی ہوئے جانی جان، گرہ مندر کھوج کھوجائیا۔ پون پانی سیو کمان، اگنی تت نہ لاگے رائیا۔ امرت

ملے پین کھان، رس اکو اک وکھائیا۔ ساچا ڈھولا بول بناں زبان، بن دندان دئے جنائیا۔ دھرم وکھائے اک نشان، شاہ پاتشاہ آپ جھلائییا۔
 بھوپت نظری آئے راج راجان، راجن راج اک ہو جائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دیوے سچا ور، لیکھا اپنے ہتھ
 رکھائیا۔ ستجگ کہے پرہ ہوئے دیال، دین اپنی دیا کھائیا۔ اپنے گھر اچاوے چھوٹا لال، پتا پوت گود اٹھائیا۔ برہمنڈ کھنڈ وکھائے سچی
 دھرمسال، دھرنی دھرت دھول سوہا پائیا۔ سیوا لائے بالک موہے انجان، ساچی مت اک جنائیا۔ لیکھا جانے چتر سگھڑ سجان، گہر
 گمبھیر وڈی وڈیائیا۔ سچ دوار دسے مکان، نرمل نور جوت رُشنائیا۔ چاروں کُنٹ ویکھے مار دھیان، نو نو چار کھوج کھوجائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دیوے سچا ور، نیج نیتر نین اکھ کھلائییا۔ ستجگ کہے پرہ نیتر کھولے، خلق دئے وڈیائیا۔ نرگن
 سرگن اندر بولے، دھر اگمی راگ الائییا۔ بھاگ لگائے ساچے چولے، دیوے جگت مان وڈیائیا۔ آپ چکائے پڑدے اولے، دوئی نظر کھئے نہ
 آئییا۔ ساچے کنڈے نرویر تولے، نراکار ویکھ وکھائیا۔ سدا سدا سد سے کولے، پاربرہم بے پرواہییا۔ آد جگاد رہے اڈولے، اڈل کدے نہ
 جائیا۔ جگ چوکری جس دے بنے رہے گولے، نت نوت سیو کھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دے گاوندے ڈھولے، سچ سندیسہ راگ
 الائییا۔ سو صاحب سلطان ہو مہروان میرا پڑدہ آپے کھولے، بند تاکی کُنڈا لاییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل
 ساچا ہر، در گھر دیوے مان وڈیائیا۔ ستجگ کہے پرہ پت لئے رکھ، مہروان دیا کھائیا۔ نرویر ہو کے کھولے اکھ، آخر اپنا میل ملائییا۔ دو
 جہان دسے پرتکھ، ست سروپ ویس وٹائییا۔ سچا مارگ دیوے دس، کلجگ کوڑی کیریا میٹ مٹائییا۔ جوٹھ جھوٹھ کھیڑا کرے بھٹھ، سچ
 سچ کرے رُشنائیا۔ چار ورنان دیوے اکو رس، کھتری براہمن شوڈر ویش رنگ رنگائییا۔ مایا ممتا ہوئے ہنگتاچرن کول بیٹھاں دیوے جھس،
 لوکات باہر کڈھائییا۔ کر پرکاش ساچے سس، رو اکو اک چمکائییا۔ مہا سنائے اپنی اکٹھ، کتھنی کتھ نہ سکے رائیا۔ دھرم دوارا کھولے ہٹ،
 سوڈا اکو نام وکائییا۔ لیکھ چکائے تیرتھ اٹھسٹھ، سچ سروور اک نہائییا۔ لگھ چوراسی دیوے برہم مت، برہم ودیا کرے پڑھائییا۔ ناڑ بہتر نہ
 ابلے رت، بوند رکت ویکھ وکھائییا۔ دُور ڈراڈا آوے نس، نیج گھر ساچے پھیرا پائییا۔ جن بھگتاں سر رکھے دے کر ہتھ، سمرتھ اپنے ہتھ رکھے
 وڈیائیا۔ مین چرن کول ہر سرنائی جاواں ڈھٹھ، دھوڑی ٹگا مستک اکو لائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دیوے سچا

ور، میری آسا پور کرائیا۔ ستجگ کہے پرہ پورے آسا، آسا منسا وچ سائیا۔ سچا دیوے اک بھرواسا، ملے مان وڈیائیا۔ بھاگ لگائے کایا کاسہ، ساچی وست وچ ٹکائیا۔ پہلا پت نہ ہونے نراسا، سدھراں اپنی راس بنائیا۔ اگلا دے بھیو خلاصا، انہو اپنا راگ جنائیا۔ چار جگ دا پچھلا پورا کرے کہاتہ، کلجگ اتم ڈیرہ ڈھاپیا۔ نو سو چرانوے چوکری جگ مکی واٹا، گر اتار پیر پیغمبر رہے سنائیا۔ سب نوں آیا ہار پاسا، جت نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دیوے سچا ور، سر میرے ہتھ رکھائیا۔ ستجگ کہے پرہ دسنا بول، انبولت راگ جنائیا۔ تیرے نام دا وجے ڈھول، دو جا گیت نہ کھئے سنائیا۔ اتم پر ماتم کرنا چوبل، گھر میلا سہج سبھائیا۔ بجرکپائی پڑدہ دینا کھول، گرمکھ ساچے بوجھ بھجھائیا۔ امرت اتم دینی پائل، رس اکو اک وکھائیا۔ اتم سیجا وسنا کول، مندر ساچے سو بھا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، در تیرے اک عرضوئا۔ در تیرے عرضوئی ارداس، نمو نمو سیس جھکائیا۔ کریا کر سرب گنتاس، گنونت تیری وڈیائیا۔ گر اتار پیر پیغمبر لیکھا لکھ کے گئے خاص، خواہش اپنی نال ملائیا۔ کلجگ انت نرگن نور جوت کرے پرکاش، نر نرائن ویس وٹائیا۔ جس دا نہ کوئی پتا نہ کوئی مات، آد انت کہن کھئے نہ پائیا۔ روپ رنگ ریکھ نہ کوئی ذات، دین مذہب نہ ونڈ وٹائیا۔ جس دی صفت لکھ نہ سکے قلم دوات، شاہی کاغذ روون مارن دھابینا۔ جس دی آد جگاد جگ چوکری کیسے نہ جانی سچ پرہات، گھڑی پل ونڈ نہ کھئے وٹائیا۔ جو گر اتاراں پیر پیغمبران شبد اگمی دیونہارا دات، پنج تت کایا چولے دئے ٹکائیا۔ جو وشن برہما شو دیونہارا ساٹھ، سگلا سنگ نبھائیا۔ سو صاحب ملے کملاپات، ستجگ سچا اکو دھیان لگائیا۔ میری پوری کرے آس، آسا اپنے نال ملائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دیوے سچا ور، گھر ساچے خوشی منائیا۔ ستجگ کہے پرہ دیوے ڈھولا، ساچا راگ اک جنائیا۔ کلمہ نبی رسول اکو بولا، کائنات کرے پڑھائیا۔ نرویر پُرکھ بن وچولا، دھر دا میلا لئے ملائیا۔ سچ دوارا جس نے آد جگاد کھولا، گر اتار پیر پیغمبر کرے پڑھائیا۔ جس دوارے کوڑی کریا کوئی نہ بلے روٹا، نعرہ حق حق اکو اک سمجھائیا۔ سو شبد سوامی انترجامی سب دا مؤلا، نہ معلوم نظر کیسے نہ آئیا۔ گوہند نال کر کے گیا قول، کیتا قول بھل کدے نہ جائیا۔ کرے کھیل اُپر دھولا، دھرت دھول دئے وڈیائیا۔ جس نوں کہندے بھالا بھولا، بھیو ابھیدا دئے کھلائییا۔ جو آد جگاد جگ چوکری نرگن سرگن جن بھکت اٹھائے ڈولا، بن

کہار سیو کمائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دیوے سچا ور، نِت نوت اپنا درس کرائیا۔ سَتجگ کہے پرہ ملے سجن، گھر ساچے وجے ودھائیا۔ چرن دھوڑ کرائے من، دُرمت میل رہن نہ پائیا۔ لکھ چوڑاسی آئے پڑدے کجن، کوچھ کلمے گلے لگائیا۔ سنت سُہیلے در تے منگن، گر چیلے رنگ چڑھائیا۔ بھگت بھگوان رکھے انگن، گرہ مندر خوشی وکھائیا۔ مستک ٹکا لگائے ساچے چندن، چند چاندنی نُوڑ رُشنائیا۔ اِکو دیوے پرماندن، نجانند کرے رسائیا۔ کوڑ وکارا کرے کھنڈن، نام کھنڈا کھڑگ چمکائیا۔ گرُمکھ گرُسکھ ہرجن ہر بھگت مانس جنم نہ ہووے بھنگن، لکھ چوڑاسی ڈیرہ ڈھاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دیوے ڈھر دا ور، میری جھولی دئے بھرائیا۔ سَتجگ کہے پرہ ملے گھر گمبھیر، گنوت وڈی وڈیائیا۔ جس دا امرت ٹھانڈا نیر، سیر اِکو مُکھ چوائیا۔ کلجگ جیواں بدل دیوے تقدیر، تدبیر اپنی دئے سمجھائیا۔ چار ورنان نظری آئے اک تصویر، طالب کرے سرب لوکائیا۔ چوٹی چاڑھے پھڑا خیر، ادھ وچکار نہ کھئے اٹکائیا۔ شرع شریعت کٹ زنجیر، لاشریک میل ملائیا۔ نظری آئے اِکو ظاہرا پیر، پارہم بے پرواہیا۔ جس دا لیکھا سدا بے نظیر، نظر نیتر جگت ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جس نوں لبھدے جگت فقیر، صوفی بیٹھے دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دیوے موہے ور، میرا لیکھا اپنے ہتھ رکھائیا۔ سَتجگ کہے پرہ ملے ماہی، محبوب اِکو نظری آئیا۔ دو جہان پنے راہی، پاندھی اپنا پنڈھ مُکائیا۔ کلجگ کوڑی میٹے شاہی، شہنشاہ اپنا حُکم ورتائیا۔ ساچی سیکھیا دئے سمجھائی، ڈھر سندیسہ آپ جنائیا۔ کرم کانڈ دی کھئے چھاپی، جنم جنم دا لیکھ چُکائیا۔ بھگت بھگوان اُٹھائے پھڑ پھڑ بانہیں، پھڑ بانہوں گلے لگائیا۔ سر رکھے ٹھنڈی چھائیں، اگنی تت نیڑ نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دیوے سچا ور، در اپنا اک جنائیا۔ سَتجگ کہے پرہ کھول دروازہ، در تیرے وجے ودھائیا۔ توں صاحب دِیال غریب نوازا، دین دیویں مان وڈیائیا۔ تیرے گھر اگنی واجا، چھٹی راگ سمجھ نہ آئیا۔ جگ چوڑی رچ رچ کاجا، کرنی اپنی کار کمائیا۔ نرگن سرگن ہو کے آویں بھاجا، گر اوتار ویس وٹائیا۔ دو جہاناں بن کے راجا، شہنشاہ اپنا حُکم ورتائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ڈھر دا ور، تیرے آگے اِکو منگ منگائیا۔ سَتجگ کہے تیری منگ انوکھی، اِکو آس رکھائیا۔ تیرے نام دی پڑھاں پوتھی، دوجا اکھڑ نہ کھئے جنائیا۔ تیرے نام دی لواں جھونکی، سچ پیار ودھائیا۔ تیرا ڈھولا لوک پرلوکی، دو جہاناں دیاں سُنائیا۔

چڑھکے ویکھاں تیری چوٹی، جس گھر بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ سِری بھگوان میرے وچ آئے نہ واسنا کھوٹی، کوڑا کرم نہ کھئے بنائیا۔ تیری نرمل ویکھاں جگدی جوتی، جوتی نور اک رُشنائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا سچا ور، تیرا نام سچا راگ الائیا۔ سَتجگ کہے پرہ دے دے راگ، انراگی بوجھ بُجھائیا۔ کوڑی کِریا جائے تیاگ، مایا ممتا رہن نہ پائیا۔ ہوئے ہنگتا بُجھے آگ، امرت میگھ اک برسائیا۔ سوئی سرتی کھلے جاگ، نیتز نین اکھ اُٹھائیا۔ نظری آئیں ساکھیات، شہنشاہ اپنا نور جنائیا۔ مہر نظر نال کھول تاک، پڑدہ دوئی دے اُٹھائیا۔ تیرے نام دا پوجا پاٹھ، سمرن اِکو دے سمجھائیا۔ جوگ ابھاس دینی دات، چرن کول ملے سرنائیا۔ کلجگ مٹے اندھیری رات، تیرا نام چند نظری آئیا۔ جدھر ویکھاں چاروں کُنٹ وسیں پاس، وچھوڑا کوئی رہن نہ پائیا۔ مین بالا نڈھا تُوں میرا مائی باپ، پتا پوت گود سہائیا۔ مین تیرے بھگتاں ویکھاں تیری ذات، جو تیرے رنگ سہائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا سچا ور، سد منگاں چرن سرنائیا۔ سَتجگ کہے پرہ دے دے سرن، سرنگت اِکو نظری آئیا۔ تیرے دوارے سچا مرن، مر جیوت رُپ وٹائیا۔ نیتز کھول اپنا ہرن پھرن، دوتے لوچن کھیسے نہ آئیا۔ تیرا ناؤں جیو جنت آتم پرما تم سارے پڑھن، پارپرہم برہم تیری کرے شنوائیا۔ تیرے پوڑے سارے چڑھن، منزل اِکو دے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ وکھاؤنا اِک گھر، جس گھر تُوں ہی تُوں نظری آئیا۔ سچ گھر وکھال سوامی، سَتجگ در تے منگ منگائیندا۔ جس گرہ سُنناں تیری اگئی بانی، دوْجا راگ نہ کھئے الائیندا۔ ست دھرم دسے نِشانی، ست ستوادی تیرا رنگ موہے بھائیندا۔ امرت سروور ملے ٹھنڈا پانی، رس اِکو اِک نظری آئیندا۔ لیکھا چُکے تیری کھانی، چارے بانی تیرے وچ ویکھ وکھائیندا۔ تیرا محل اٹل اچل اُچ پد نربانی، نربان پد اِکو سوہیا پائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور، در تیرے سپس نوائیندا۔ در تیرے سپس گیا جھگ، میرے صاحب سچ سُلطانا، میری ترسنا میٹ بھکھ، سچ بھنڈار دے دانا، سفل کرا دھرت مات دی ککھ، کوڑی کِریا مٹے نِشانہ۔ تیرا ناؤں ابناشی اچت، چیتن اپنی دھار سمجھانا۔ مین تیری دھاروں اُچیا تیرا پُت، سَتجگ جودھا سورپیر بلوانا۔ تیرے بھگتاں لواں پُچھ، لوکيات ویکھاں مار دھیانا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا سچا ور، تیرے در کھڑا بن نانا۔ سَتجگ کہے میرے ستگر میت، ہر صاحب تیری سرنائیا۔ مین چلاواں تیری ریت، ساچی

سکھیا جگت سمجھائیا۔ کایا مندر مسجد شودوالا مٹھ کعبہ اک مسیت، مشلا تیرا نام جنائیا۔ ہر گھٹ نظری آئی آپ اتیت، ترے گن بیٹھا ڈیرہ ڈھاپیا۔ جگت واسنا کوئی نہ کرے پلیت، پاکی پاک تیری سرنائیا۔ صدی چوڈھویں رہی بیت، گر اوتار پیر پیغمبر بیٹھے راہ تکائیا۔ اتم سب دا لیکھا کرے ٹھیک، کوڑا ٹھیکر دے بھٹائیا۔ جو چٹے اُتے کھچ کے گئے لیک، کالی دھار بنت بنائیا۔ سو دُور دُراٹے ویکھن نیڑے ہو نزدیک، نج نیتر دھیان لگائیا۔ پاربرہم پتپریشور پروردگار سچ پریت، سچ سرنائی اک جنائیا۔ مقامے حق تیری حدیث، حضرت پڑھن سُنن کھئے نہ جائیا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد تیری کردے گئے تعریف، ثعارف کیتا جگت لوکائیا۔ صدی چوڈھویں رہی بیت، بیٹی کہانی تیری جھولی پائیا۔ لکھ چوراسی بدلی نیت، نیتوان نظر کھئے نہ آئیا۔ کر کریا پرہ میری جھولی پا بخشیش، بخشش تیرے دوارے نظری آئیا۔ ست دھرم تیری جناواں حدیث، نام کلمہ اکو اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچا دینا دھر دا ور، تیرے نام وجے ودھائیا۔ ساچا نام دس بھگوان، ستجگ اپنی منگ منگائیا۔ لکھ چوراسی سناواں تیرا گان، گھر گھر پھیرا پائیا۔ سنت سہیلے ملاواں آن، جگ وچھڑے نال رلائیا۔ اک رکھاواں تیری آن، دوجی اوٹ نہ کھئے جنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا دوہاں لیکھا بھئے پروان، پروانہ تیرے ہتھ وکھائیا۔ میں بالا نڈھا تیرا بچہ اک نادان، بچپن تیری جھولی پائیا۔ ست دھرم دا دے گیان، ساچی سکھیا اک سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے سُنن تیرا فرمان، وشن برہما شو دھیان لگائیا۔ بیس بیسے ہر جگدیشے تیری کرے نہ کھئے پہچان، بے پہچان نظر کیسے نہ آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا سچا ور، دھرم دوارا وسے گھر، بھے بھو بھیانک رہن کھئے نہ پائیا۔ بھے بھو بھیانک بھئے دُور، تیرے وجے نام ودھائیا۔ نظری آئی حاضر حضور، ہر گھٹ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ ستجگ کہے میں بناں تیرا مزدور، بن چاکر سیو کھائیا۔ تُوں دینی اپنی دھوڑ، رحمت سچ کھائیا۔ میں تیرا نام کراں مشہور، دوس زین راگ الایا۔ تُوں بھر بھنڈارا بھرپور، اتوٹ اٹھ ورتائیا۔ جے بھلاں میرا معاف کریں قصور، پہلوں ربا بھل بخشائیا۔ دو جہان زمیں اسمان تیرا نظری آئے تُوں، نوری اسم اکو اک جنائیا۔ تیرا بھل نہ جاواں دستور، سر رکھنا ہتھ ٹکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، میرا توڑ مان غرور، غریت غفلت غنیم اپنی جھولی پائیا۔

* ۹ مگھر ۲۰۲۰ بکرمی جاگیر سنگھ دے گرہ پنڈ سوہل ضلع گرداسپُر * *

نرگن نؤر پُرکھ سمرتھ، شہنشاہ تیری وڈیائیا۔ گر اوتار جوڑن ہتھ، نیوں نیوں چرن لاگن پائینا۔ پیر پیغمبر کہن ہوئے بے بس، تیری سمجھ کوئی نہ آئیا۔ وشن برہما شو رہے ڈھٹھ، نیتر نیناں نیر وہائیا۔ جگ چوکڑی سر چرناں اُتے رہے رکھ، مان ابھان دوویں مٹائیا۔ ترے گن کہے میرا کھیڑا ہویا بھٹھ، بھٹیالا اکو نظری آئیا۔ پنج تت کہن ساڈی دے نہ کوئی مت، تیری دھار نہ کھئے جنائیا۔ ہڈ ماس کہے اُپلی رت، رتی رت روپ نہ کھئے وٹائیا۔ ست سوامی تیرا کوئی نہ گاوے جس، وید پُران رہے کُرائیا۔ شاستر سمرت رہے نٹھ، چاروں گنٹ واہو داہیا۔ انجیل قرآن نیویں ہوئی اکھ، پرتکھ روپ نہ کھئے وکھائیا۔ کھانی بانی کرے کوئی نہ پکھ، نیتر اکھ نہ کھئے کھلائییا۔ نو کھنڈ پرتھمی بھانڈے سکھ، لکھ چوڑاسی سار کھئے نہ آئیا۔ نیتر روون تیرتھ تٹ، اٹھسٹھ بیٹھے ڈھیریاں ڈھاہیا۔ تیرا رنگ نظر نہ آئے مندر مسجد شودوالے مٹھ، تیرا نؤری چند نہ کھئے چمکائیا۔ کلجگ سب دا کھیڑا کیتا بھٹھ، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، نرگن اپنی دیا کمائیا۔ گر اوتار منگن منگ، در ساچے الکھ جگائیا۔ پیر پیغمبر ہوئے ننگ، الفی تن نہ کھئے ہنڈائیا۔ آتم پر ماتم دیوے نہ کوئی سنگ، سگلا سنگ نہ کھئے نیہائیا۔ نج گھر ملے نہ کوئی اند، انتر میل نہ کھئے ملائییا۔ بھانڈا بہرم بھو ڈھاہوے نہ کوئی کندھ، ست سروپ نہ کھئے وکھائیا۔ رسنا جہوا بتی دند گاگا تھکی چھند، شہنشاہ انگ نہ کھئے لگائیا۔ سادھ سنت ستے دے کر کنڈ، کروٹ سکے نہ کھئے بدلائیا۔ لکھ چوڑاسی سُرَت سوانی ہوئی رنڈ، نر ہر کنت نہ کھئے ہنڈائیا۔ مانس جنم سب دا دے بھنگ، امراپد نہ کھئے سہائیا۔ کوڑی کِریا کیتا کھنڈ کھنڈ، برہمنڈ پئی ڈہائیا۔ دھیرج دیوے نہ کوئی جیرج انڈ، اُتبھج سینج سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ کِریا کر سورے سرہنگ، شاہ پاتشاہ تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دے سچا ور، صاحب سلطان پھیرا پائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر رہے اڈیک، نج نیتر دھیان لگائیا۔ پُرکھ اکال دین دیاں اپنی ویکھ اگتی تاریخ، تاریخ سارے گئے جنائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ نرگن در توں منگدے گئے بھیکھ، سرگن اکو آس تکائیا۔ کلجگ اتم پرگٹ ہووے لاشریک، شاہ پاتشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ آد جگاد ظاہر ظہور نظری آئے اکو میت، مِت پیرا اِک اکھوائیا۔ لکھ چوڑاسی جیو جنت سادھ سنت کر کایا ٹھنڈی سیت، امرت میگھ نام برسائیا۔ لیکھا جان ہست کیٹ، اوچ نیچ گلے لگائیا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرے منگ منگائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر دوتے رہے جوڑ، بندنا اکو سیس جھکائیا۔ پُرکھ اگمڑے آپے بہڑ، بن ناری چمڑی پھیرا پائیا۔ لکھ چوراسی ریٹھا ہویا کوڑ، تڈھ بن امرت رس نہ کھتے بھرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر اتم کل کوئی نہ سکے بہڑ، سارے تیرے چرن بیٹھے دھیان لگائیا۔ شبد اگمی چڑھ گھوڑ، شاہ سوارے ہو سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، شہنشاہ تیری آس رکھائیا۔ سری بھگوان دیا کماؤندا اے۔ سو پُرکھ نرنجن حُکم ورتاؤندا اے۔ ہر پُرکھ نرنجن شبد الاؤندا اے۔ ایکنکارا ڈنک و جاؤندا اے۔ آد نرنجن نور دھراؤندا اے۔ ابناشی کرتا ویکھن آؤندا اے۔ سری بھگوان پھیرا پاؤندا اے۔ پاربرہم پرہہ اپنا روپ وٹاؤندا اے۔ وشن برہما شو آپ جگاؤندا اے۔ گر اوتار لیکھ مُکاؤندا اے۔ پیر پیغمبر مُلاشیخ چرن لگاؤندا اے۔ اپنی دھار جانے قمچ آنالحق، لاشریک کھیل کھلاؤندا اے۔ مقارے حق لئے پیکھ، بن آگھاں نین ملاؤندا اے۔ نرور پُرکھ نراکار سوامی سب نال کرے ہیت، بتکاری اپنا گھر وساؤدا اے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر آپ جناؤندا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر ہر سمجھایا اے، شبدی ڈھولا راگ الاٹیا۔ ڈھر دا لیکھا لیکھ پور کرایا اے، پاربرہم بے انت سوامی اپنی دیا کمائیا۔ چارے کھانی چارے بانی ویکھے بے پرواہیا اے، بے عیب پڑدہ ربا اٹھائیا۔ شاستر سمتر وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن دین دُپایا اے، اٹھ دس اپنا راگ الاٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا سچا ور، ساچی سکھیا آپ جنائیا۔ ساچا لیکھا آپ جناؤندا اے۔ نرگن نرور پُرکھ سمجھاؤندا اے۔ وشنو و شو دھار جناؤندا اے۔ برہمے برہم اک وکھاؤندا اے۔ شنکر ہتھ ترسول اٹھاؤندا اے۔ ترے گن مایا ڈیرہ ڈھاؤندا اے۔ پنچم بوٹا جڑ اگھڑاؤندا اے۔ دو جہاناں پھیرا پاؤندا اے۔ برہمنڈ کھنڈ چرن ٹیکاؤندا اے۔ پُری لوء آکاش ویکھ وکھاؤندا اے۔ دھرت دھول کر پرکاش، نرمل جوتی جوت ڈگمگاؤندا اے۔ گوپی کاہن ویکھ راس، منڈل منڈپ سوہا پاؤندا اے۔ لیکھا جان پرتھمی آکاش، سمنڈ ساگر و رول وکھاؤندا اے۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، گر اوتار پیر پیغمبر پاربرہم پرہہ اکو دھیر دھراؤندا اے۔ گر اوتار پیر پیغمبر ڈاہن جھولی، پرہہ چرن دھیان لگائیا۔ جگ چوکرئی تیری کھیلی ہولی، نام گلالا رنگ رنگائیا۔ اگمی بولی بولی، انحد شبدی تار ستار وجائیا۔ بھاگ لگایا پنج تت کایا چولی، لوکھات و جی ودھائیا۔ اتم تیرے دوارے

رکھی اپنی ڈولی، مِتر پیارے تیرا دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا سچا ور، تُدھ بِن نظر کھئے نہ آئیا۔ تُدھ بِن نظر نہ آئے کو، پاربرہم تیری وڈیائیا۔ لکھ چوڑاسی اندر آپے ہو، گھٹ گھٹ بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ آتم پر ماتم جائے چھوہ، شہنشاہ اپنا رنگ رنگائیا۔ سچ مُحبّت دسے موہ، محبوب اپنی گنڈھ پوائیا۔ گھر ساچے کرے لو، پرکاش اِکو نظری آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر چوتھے جُگ اپنی کرنی سارے بیٹھے کھوہ، تیرے چرن کول اِکو آس تکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچا دینا دُھر دا ور، در منگن بے پرواہیا۔ بے پرواہ ہو مہروان، پرہ اپنی دیا کمائیندا۔ گر اوتار کرو دھیان، پیر پیغمبر نال ملائیندا۔ سچکھنڈ نواسی سچ نشان، درگاہ ساچی آپ جھلائیندا۔ مقامے حق نوجوان، نؤبت اپنے نام سُنائیندا۔ شرع شریعت اِک ایمان، کلمہ ساچا سچ پڑھائیندا۔ ساچا منتر سُنو پیغام، دُھر سندیسہ آپ الائیندا۔ جُگ چوڑی پیتے وچ جہان، کلجُگ اتم ویلا آئیندا۔ شاستر سِمرت دین بیان، گیتا گیان بھیو کھلائیندا۔ وید ویاسے منگیا دان، خالی جھولی آگے ڈائیندا۔ عیسیٰ دے کے گیا پیغام، میرا حضرت میرا باپ میرے پچھے پھیرا پائیندا۔ محمد بن کے گیا غلام، بردا بن بن سیو کمائیندا۔ نیوں نیوں سجدہ کرے سلام، صاحب اِکو اِک سُنائیندا۔ دُھر دا کلمہ بول کلام، کائنات آپ جنائیندا۔ میرا صاحب اِک امام، عالمین سوہیا پائیندا۔ کلجُگ اتم ویکھے آن، صدی چوڈھویں ویس وٹائیندا۔ دُھردرگاہی حُکمران، ساچا حُکم آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سب دا لیکھا کڈھ وکھائیندا۔ سب دا لیکھا دسے کھول، پاربرہم وڈی وڈیائیا۔ نانک نرگن تیرا پورا کرے بول، رسنا جہوا ڈھولا گائیا۔ سچکھنڈ نواسی تولے اپنا تول، نام کنڈا ہتھ اُٹھائیا۔ سچ دوارے بیٹھا آپ اڈول، ڈولے سرب لوکائیا۔ چار ورن پیا گھول، برن اٹھاراں کرے لڑائیا۔ کھتری براہمن شوڈر ویش ہر کا نام نہ دسے کیسے کول، خالی بُت رہے گر لائیا۔ مندر مسجد شوڈوالے مٹھ گرُودوار وجدے ڈھول، انحد راگ نہ کھئے سُنائیا۔ سادھاں سنتاں اندر پول، سُرتی شبد نہ کھئے ملائیا۔ اندر وڑ کے مارن رول، ظاہرا رُپ نہ کھئے دھرائیا۔ گوبند کھنڈے امرت چھکی پائِل، پہلا دوجا تیجا چوتھا گھر اِکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، گر اوتاراں پیر پیغمبراں رہا جنائیا۔ پُرکھ ابناشی گہر گمبھیر، ہر کرتا کھیل کرائیندا۔ لیکھا جانے بن سریر، تتوت بھیو چُکائیندا۔ بھوپت بھوپ وڈ پیرن پیر، بے نظیر ویس وٹائیندا۔ بدلنہار سرب تقدیر، تدبیر اپنے ہتھ رکھائیندا۔ گوبند

تیرے بستر ویکھے پہرے چیر، نیلی دھاروں پار کرائیندا۔ چوٹی چڑھ کے ویکھے اخیر، اُپر اِکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، دُھر دا لیکھا آپ سمجھائیندا۔ دُھر دا لیکھا دسے آپ، آد پُرکھ وڈی وڈیائیا۔ آد جُگادی دُھر دا باپ، شاہ پاتشاہ ربا سمجھائیا۔ نرگن نُر نرور پُرکھ پاکی پاک، پتت پُنیت ربا وکھائیا۔ دو جہاناں سَجَن ساک، ناطہ بدھاتا جوڑ جُڑائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جو لوکات گئے آکھ، سو لیکھا پور کرائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ویکھے کھیل تماش، ست دیپ پڑدہ لاپیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سب دی آسا پور کرائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پوری آسا، کرنہار اک اکھوائیا۔ کرے کھیل سرب گنتاسا، گنوتنا بے پرواہیا۔ کلجگ اتم ویکھن آئے آپ تاشا، جوتی نُر ویس وٹائیا۔ لگھ چوراسی کرے ہاسا، کلجگ جیو سمجھ نہ پائیا۔ جن بھگتاں اندر کر کے واسا، آتم پر ماتم دئے سمجھائیا۔ جوتی جاتا ہو پرکاشا، پرکاش اِکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر سندیسہ اک سُنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سُنو سندیسہ، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ پُرکھ اکال نرگن رُپ وٹایا ویسا، جوتی جامہ نظر کیسے نہ آئیندا۔ سمبل وسیا اِکو دیسا، بیہو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ دو جہاناں بن کے نیتا، ساچا حُکم آپ الائیندا۔ جُگ چوکرئی رکھے چیتا، ستجگ تریتا دواپر کلجگ بھل کدے نہ جائیندا۔ تیئی اوتاراں ویکھے کیتا، بھگت اٹھاراں بیہو کھلائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد کرے ہیتا، بتکاری پھیرا پائیندا۔ نانک گوبند نرگن پیکھا، نر نرنکار اِکو نظری آئیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا حُکم آپ سُنائیندا۔ ساچا حُکم دیوے بھگوان، ہر کرتا آپ جنائیا۔ سارے ویکھو آن، دُور دُراڈا پندھ مُکائیا۔ کھیلے کھیل نوجوان، دین دِیال پھیرا پائیا۔ دھرنی دھرت دھول سہائے آن، ساچا نُر کر رُشنائیا۔ شبد اگمی اک بان، دو جہاناں آپ اڈائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا ساچا ور، دُھر دی دھار آپ بنائیا۔ دُھر دی دھار دسے بھگوت، بھگوان اپنی دیا کھائیا۔ آد جُگاد جُگ چوکرئی جس نون مندے رہے کنت، سو کنت کنتوبل پھیرا پائیا۔ کلجگ مایا پائے بے انت، جیو جنت سمجھ سکے کئے نہ رائیا۔ گر مُکھ ورلے آپ اٹھائے سنت، جس جن اپنی بوجھ بوجھائیا۔ گرھ توڑ ہوئے ہنگت، ہنگ برہم دئے سمجھائیا۔ بودھ آگادھا بن کے پنڈت، دُھر دا نام دئے سمجھائیا۔ دیوے وڈیائی وچ جیو جنت، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ اٹھو ویکھو کلجگ انت، انتشکرن سب دا دئے

وکھائیا۔ ساچا نظر نہ آئے کوئی منت، منتو سارے اپنا حل کرائیا۔ کایا چولی چاڑھے رنگ نہ کھئے بسنت، در در گھر گھر کپڑے بیٹھے رنگائیا۔
 ناطہ تھے نہ جیرج اندج، اُتہج سینج پھند نہ کھئے کٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، گر اوتاراں پیر
 پیغمبران گھر اکو اک جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو گھر، سچکھنڈ نواسی آپ جنائیندا۔ جس گرہ بہہ کے دیوے ور، مہروان حُکم
 ورتائیندا۔ جن بھگتاں پھڑے آپ لڑ، لڑ بھگتاں آپ پھڑائیندا۔ کایا مندر ساچے پوڑے چڑھ، محل اٹل ویکھ وکھائیندا۔ تُوں میرا میں تیرا آتم
 پرما تم ڈھولا پڑھ، سوہنگ اکو راگ سُنائیندا۔ کرتا پُرکھ کرنی کر، ہر ساچی کار کھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر،
 دیونہارا ساچا ور، ساچا مارگ اک سمجھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو آ، رہبر اکو اک خُدائیا۔ ساچا مارگ رہا لگا، دین مذہب نہ کھئے
 جنائیا۔ ذات پات نہ ونڈ ونڈا، ورن برن نہ کھئے رکھائیا۔ نرمل جوتی جوت کرے رُشنا، گھر گھر دیکھ آپ ٹکائیا۔ بجرکپائی کُنڈا دیوے لاه،
 دُوئی دُویتی ڈیرہ ڈھابیا۔ اند نادی راگ دئے سُنا، دُھن آتمک کر شنوئیا۔ امرت آتم جام دئے پیا، نجہر جہرنا آپ جہرائیا۔ ہر گھٹ نظری
 جائے آ، لکھ چوراسی رہا سمائیا۔ سرشٹ سبائی اک چپائے ناں، ناؤں زرنکارا اکو اک درسائیا۔ کلمہ نبی رسؤل دئے پڑھا، سچ اصول آپ
 بتائیا۔ ساچے حُجرے اُچ محرابے محبوب نظری جائے آ، بے پرواہ اکو اک اکھوائیا۔ جس دا لیکھا کوئی لکھے نہ قلم شاہ، کاغذ رووے مارے
 دھابینا۔ سو پیر پیغمبران سجدہ رہا کرا، اسلام اکو اک سمجھائیا۔ اُس دے سارے بنو وفا، وفاداری اک جنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کریا کر، اتم لیکھا اک جنائیا۔ اتم لیکھا دسے ایک، ایکنکار حُکم ورتائیندا۔ کلجگ اتم چھڈنا سب نے بھیکھ، بھیکھادھاری آپ
 جنائیندا۔ ستجگ ساچی رکھنی ٹیک، ٹیک اکو اک جنائیندا۔ پُرکھ اکال کرنا ہیت، دُوجا ایشٹ نہ کھئے بنائیندا۔ لکھ چوراسی سُنجا دسے
 کھیت، نو کھنڈ پرتھی ست دیپ پھول پھولائیندا۔ آتم پرما تم کھئے نہ کرے ہیت، بتکاری نظر نہ آئیندا۔ صدی بیسویں کھیلے کھید، ہر خالق
 خلق روپ وٹائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ستجگ ساچی دھار جنائیندا۔ ستجگ دھار دسے پرہ
 ست، ست ست جنائیا۔ چار ورن دیوے مت، برہم مت اک سمجھائیا۔ جن بھگتاں کھول اپنی اکھ، نج نیتر کرے رُشنائیا۔ سچا مارگ
 دُھر دا دس، آتم پرما تم میل ملائیا۔ چوڈاں ودیا کھیڑا کرے بھٹھ، بھگت بھگوان دئے سمجھائیا۔ لہنا دینا جانے تہ اٹھ، اپ تیج وائے پرتھی

آکاش من مت بُدھ ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ سنیہڑا اک گھلائیآ۔ سچ سنیہڑا دیوے گھل، ہر پیغام بے پرواہیا۔ پُرکھ اکال کرے ول چھل، اچھل چھلداہاری اپنا کھیل رچائیآ۔ ویکھنہارا جل تھل، مہیٹل ڈُونگھے ساگر پھول پھولائیآ۔ جوتی شبدی گیا رل، پنج تت نظر کھئے نہ آئیآ۔ سچ پرکاش گیا بل، تیل باقی نہ کھئے کھائیآ۔ کلجگ اتم میٹے سل، ستجگ ساچی دھار بندھائیآ۔ گر اوتاراں پیر پیغمبراں صدی بیسویں پچھلا دتا پھل، آگے لیکھا کھئے رہن نہ پائیآ۔ ہر چرن دوارا لہنا مل، ملے دھر سچی سرنائیا۔ امرت پینا ٹھنڈا جل، آب حیات مُکھ چوائیا۔ اکاون باون جانا رل، پنج اک وجے ودھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لہنا سب دا لیکھے لائیآ۔ گر اوتار جھکاون سیس، پرہ تیری وڈ وڈیائیآ۔ تیرا کھیل نہ ہر جگدیش، جگ جیون داتے سمجھ کھئے نہ پائیآ۔ ساڈے خالی ہوئے کھیس، خالی ہتھ رہے وکھائیآ۔ صدی چودھویں رہی پیت، پیتی کہانی نظر کیسے نہ آئیآ۔ مٹھا ہویا کلجگ کوڑا ریٹھ، تڈھ بن رس نہ کھئے بھرائیا۔ تیری سارے کرن اڈیک، نیتر لوچن نین اٹھائیآ۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، لوکھات وساؤنا ساچا گھر، بن مالک بے پرواہیا۔ بے پرواہ بن مالک، پیر پیغمبر رہے جنائیآ۔ صاحب سلطان ساچے خالق، خلق تیری جھولی پائیآ۔ تینوں نہ نندرا نہ کوئی آلس، غفلت روپ نہ کھئے وٹائیآ۔ دو جہاناں بن ثالث، سچ ثالثی آپ کھائیآ۔ تیری نظری آوے اکو عدالت، عدل تیرے ہتھ وڈیائیآ۔ تیرے گھر کرے نہ کوئی وکالت، وکلے بیٹھے مُکھ شرمائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر کلجگ اتم کیسے نہ کرے کوئی سفارش، تُعارف نظر کھئے نہ آئیآ۔ کلجگ جیواں شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن لکھی بھلی عبارت، نش اکھر اکھر سمجھ کھئے نہ پائیآ۔ پنڈت پاندھے مُلاشیخ مسائک گرنٹھی پنتھی تیرے نام دی لیندے آرت، ساچا سوڈا ہٹ نہ کھئے وکائیآ۔ کوئی نہ جانے تیرا کھیل معرفت، محبوب تیری سار کیسے نہ آئیآ۔ مایا ممتا ڈگے ڈُونگھی غارت، باہر سکے نہ کھئے کڈھائیآ۔ بھرے بھلے وڈ وڈ عارف، علما چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا گھر، جس گھر بہہ کے خوشی منائیآ۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہن پرہ کھول دروازہ، سچکھنڈ نواسی تیری اوٹ تکائیآ۔ آد جگاد جگ چوکڑی ٹوں ساجن ساچا، ساجنہار تیری وڈیائیآ۔ شبد اگئی تیرا سُندے رہے واجا، سُر تال نہ کھئے وکھائیآ۔ نرگن سرگن رچدا رہوں کاجا، گر اوتار پیر پیغمبر میل ملائیآ۔ اندر وڑ کے ماردا رہوں واجا، سُنتیاں آپ اٹھائیآ۔ کلجگ اتم رکھ لاجا،

تیری اک سرنائیا۔ شوہ دریائے ڈبدا دسے جہازا، بیڑا پار نہ کھئے کرائیا۔ نظر نہ آئے شاہ نوابا، جگت جگدیش سمجھ کھئے نہ پائیا۔ پڑھ پڑھ تھکے تیری گاتھا، دوس رین ڈھولے گائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا سچا ور، تڈھ پن آس نہ کھئے پور کرائیا۔ سِری بھگوان کہے میں آوانگا۔ نرگن نور جوت جگاوانگا۔ قلعہ کوٹ بنک سُہاوانگا۔ شبد نگارے چوٹ لگاوانگا۔ لکھ چوراسی کڈھاں کھوٹ، ساچا مارگ اک پرگٹاوانگا۔ جن بھگتاں پرگٹ کر نرمل جوت، جوتی نور اک چمکاووانگا۔ لہنا دینا چکا ورن گوت، برہم اکو اک سمجھاوانگا۔ پریم کرے نہ کوئی کایا ماٹی پوش، آتم آتم نال ملاوانگا۔ سزا ملے نہ کیسے نردوش، دوشی مٹکھ آپ بناوانگا۔ نو سو چرانوے چوکرئی جگ جو بیٹھا ربا خاموش، سو کھول کے حال سُناوانگا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہر مندر اک وڈیاوانگا۔ ہر مندر پرہ وڈیائے گا۔ جس گرہ اپنا چرن ٹکائے گا۔ سچ دوارا سوہیا پائے گا۔ بھگت بھگوان ویکھ وکھائے گا۔ جگت نشان اک جھلائے گا۔ لکھ چوراسی آن اکو پائے گا۔ دو جہاناں ایمان اک سمجھائے گا۔ ڈھر دا رام نظری آئیگا۔ کاہن اکو رنگ وکھائے گا۔ پیغام اکو اک سُنائے گا۔ نام اکو اک جپائے گا۔ کان اکو اک رکھائے گا۔ بان اکو اک لگائے گا۔ دھیان اکو اک جنائے گا۔ شان اکو اک ودھائے گا۔ بلوان اکو اک اکھوائے گا۔ بھگوان اکو نظری آئیگا۔ سیس جگدیش تاج سُہائے گا۔ لیکھا جانے بیس اکیس، نرگن سرگن ونڈ ونڈائے گا۔ جگ چوکرئی آپے جیت، ہار سب دے گلے بندھائے گا۔ سچکھنڈ دوارے بیٹھ اتیت، ترے بھون دھنی اپنی کار کھائے گا۔ جن بھگتاں کایا کر ٹھانڈی سیت، امرت دھار جام پیائے گا۔ چرن کول جنائے پریت، دھرنی دھرت دھول وڈیائے گا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ساچا دیوے نام ور، ساچی دھارا آپ وکھائے گا۔ ساچی دھارا چلے جگ، ہر کرتا آپ چلائیگا۔ جن بھگتاں درشن دیوے اُپر شاہ رگ، جگت دوارا پندھ مکائیا۔ جنم کرم دی میٹ کے ترسنا اگ، سائنک ست ست ورتائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنا کگ، کاگوں ہنس روپ وٹائیا۔ نرمل جوتی جائے جگ، جس اپنی دیا کھائیا۔ کوڑی کریا پار حد، نو دوار ڈیرہ ڈھاپیا۔ گھر سچ سُنائے چھند، سوہنگ ڈھولا راگ الاٹیا۔ جن بھگتاں میٹ پندھ، گھر اپنے لئے بہائیا۔ نج آتم دیوے اند، پرمانند وچ سہائیا۔ ستجگ ساچا چارھ چند، کلجگ اگیان اندھیر مٹائیا۔ خوشی کر بند بند، بندگی اکو اک سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جگ چوکرئی جو منگدے رہے منگ، تنہاں آسا پور وکھائیا۔ جن بھگتاں ننکی ہون نہ دیوے کنڈ،

سر اپنا ہتھ ٹکائیا۔ نام کھنڈا چنڈ پرچنڈ، دوہری دھار آپ چمکائیا۔ ناطہ توڑبھیکہ پکھنڈ، کوڑی کریا دئے گوائیا۔ بھیو کھلا ہنگ برہم، پاربرہم لئے ملائیا۔ لیکھے لا جننی جن، دیوے وڈیائی دھن جنندی مائیا۔ گرمکھ گرسکھ بیڑا دیوے ہتھ، بن کھیوٹ کھیٹا پار کرائیا۔ کسے نظر نہ آئے نیترا اٹھ، دوئے لوچن ویکھن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، سچا مارگ اک پرگٹائیا۔ سچا مارگ لاوے ایکنکار، اکل کل وڈی وڈیائیا۔ ستجگ ساچا لئے اٹھال، چوٹھے جگ لے انگرائیا۔ تریتا دواپرکلجگ بیتیا کال، اتم تیری واری آئیا۔ پُرکھ ابناشی ہوئے دیال، سر تیرے ہتھ ٹکائیا۔ نیترا کھول کر جمال، جلوہ اکو دئے جنائیا۔ حقیقت جھولی پائے حق حلال، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ مات لوک بن دلال، جن بھگتاں میل ملائیا۔ کلجگ کوڑی کریا کر حلال، تکھی چھری دھار وہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ستجگ ساچا آپ اٹھائیا۔ ستجگ سچا گیا اٹھ، پرہ چرن لئے انگرائیا۔ پُرکھ ابناشی گیا تھ، مہروان دیا کمائیا۔ کیتا پیار لاڈلے پُت، پتا پوت خوشی جنائیا۔ میری سہائے سہنجنی رُت، رُت رُتھی آپ مہکائیا۔ میرے کول نہیں کچھ، نام بھنڈارا جھولی دیوے پائیا۔ دھرت مات دی سفل کراواں ککھ، ککھڑی بھاگ لگائیا۔ جن بھگتاں اُجل کراں مکھ، دُرمت میل دھوائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر جس دیاں سُکھناں گئے سُکھ، سو ستگر ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اپنا کھیل آپ رچائیا۔ ستجگ کہے میں بال ندھان، پرہ تیری اوٹ تکائیا۔ دُھر دا دے اک گیان، جگت کراں نہ کھئے پڑھائیا۔ نظری آئے تیرا مکان، سینگھاسن تیرا سوہا پائیا۔ حُکم دیویں حُکران، حُکمی حُکم اک جنائیا۔ چرن بندنا کراں آن، دوئے جوڑ بندگی اک تیرے در توں پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچا دینا اک ور، تیرا ڈھولا گاواں چائیں چائیا۔ ستجگ سُن لا کر کت، ہر کرتا آپ جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کہنا لیا من، منسا سب دی پور کرائیا۔ سیس جھکا رسنا کہو دھن دھن، دھن تیری وڈیائیا۔ جس کلجگ اندر چاڑھیا سچا چن، نوری چند جوت رُشنائیا۔ رو سس دوویں ہوئے اٹھ، اندھ اندھیرا سکے نہ کھئے مٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچ وکھایا اک گھر، جس گھر ملے مان وڈیائیا۔ ستجگ کہے پرہ دے پیار، پرہ پُرکھ تیری سرنائیا۔ درشن کراں گرو اوتار، جو در تیرے بیٹھے سیس جھکائیا۔ جلوہ ویکھاں پیر پیغمبر یار، جو یاری تیرے نال نبھائیا۔ ابناشی کرتا کہے سُن بال انجان، دُھر دی دھار

آپ جنائیا۔ جا کے ویکھ نوجوان، گُرمکھ تیرا راہ تکائیا۔ سچ پریتی منگن دان، جھولی خالی رہے وکھائیا۔ اوہناں جا کے کر پہچان، آپ اپنا ویس وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دیوے اک ور، ور داتا اک اکھوائیا۔ ور دتا پرہ آپ سوامی، صبا سچ جنائیا۔ پُرکھ اکال انترجامی، انترگت سرب بُجھائیا۔ آد جگاد سدا نہکامی، نہکرمی نظری آئیا۔ جگ چوکڑی بودھ اکادھ سُنائے بانی، دُھر دی دھار آپ پرگٹائیا۔ کلجگ اتم گر اوتار پیر پیغمبر دس کے گئے نشانی، نشانہ اکو اک جنائیا۔ پرگٹ ہووے شاہ سُلطانی، شہنشاہ اپنا پھیرا پائیا۔ جس دا دے نہ کوئی ثانی، لاثانی واحد اکو نظری آئیا۔ اُس دی سارے گاؤں کہانی، کتھنی کتھ کتھ سُنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، کرے کھیل ساچا ہر، نرگن نرویر نراکار نر ہر اپنا ویس وٹائیا۔ ویس وٹائے نر ہر نرائن، نر اکو نظری آئیندا۔ رسنا کوئی نہ سکے کہن، کہہ کہہ انت کھئے نہ پائیندا۔ پرہ سرنائی سارے ڈھن، سپس آگے نہ کھئے اُٹھائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سب دا چُکائے لہنا دین، پورب لیکھا ویکھ وکھائیندا۔ بھگت بھگوان محل اٹل اچ مکان اکٹھے رہن، گھر اکو اک سہائیندا۔ ستگر بن کے آیا لین، گُرمکھ انگ لگائیندا۔ لکھ چوراسی ویکھے ویتہدی وپہن، واہوا پار نہ کھئے کرائیندا۔ لاڑی موٹ کھائے ڈائن، رائے دھرم حکم سمجھائیندا۔ گُرمکھ گُرسکھ ہرجن ہر بھگت سنت سہیلے گرو گُرجیلے پُرکھ اکال چرنی بہن، سچ دوارا اک جنائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، لیکھا جانے دُھر دربار، وڈ درباری اپنی کرنی آپ کھائیندا۔

* ۱۰ مگھر ۲۰۲۰ بکرمی گرچن سنگھ دے گرہ نینا شالہ ضلع گرداسپُر *

گر اوتار سپس جھکا، ہر چرن ڈیرہ لائیا۔ پیر پیغمبر کہن پینڈا مُکا، پندھ نظر کھئے نہ آئیا۔ لوکھات تیرا نور کسے نہ دسا، چاروں کُنٹ اندھیرا چھائیا۔ سرشٹ سبائی بھلیا ناؤں ایکا پتا، پُرکھ اکال نہ کھئے منائیا۔ چار کُنٹ کوڑ جتا، سچ سچ نہ کھئے سمجھائیا۔ پریم پریتی امرت رس ہويا پھکا، سر سروور دھار نہ کھئے وہائیا۔ من منوآ نہ کسے جتا، بُدھ بیک نہ کھئے کرائیا۔ ہر کا مندر کسے نہ ڈٹھا، کجے حج نہ کھئے جنائیا۔ کوڑی کرپا جیو جہان پسا، کلجگ چکی اک چلائییا۔ ساچا بیج نہ کسے بیجا، پت ڈالی نہ کھئے مہکائیا۔ کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار

سب کرن رِجھا، نِرگن تیرا نامِ ندھان نہ کھئے گاٹیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ایکا دے سچا ور، پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ گُر اوتار ٹیک متھا، پچھلا لہنا آگے ٹکائیا۔ پیر پیغمبر چرنی ڈھٹھا، بلہین دئے دُہائیا۔ نو کھنڈ پرتھی کوڑی کِریا اڈے گھٹا، کھیہ ماٹی نظری آئی۔ دین مذہب دا پیا رٹا، ذات پات کرے لڑائیا۔ تیرے گھر دا دیوے کوئی نہ پتہ، سادھ سنت بیٹھے مُکھ چھپائیا۔ سچ سچ ہوئی ہتّا، کلجگ کوڑی چھری ربا چلائی۔ سچ سوانی پیر پیغمبر تیرا کوئی نہ لے کے آوے ہتّا، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ نج نیتر درشن پائے کوئی نہ اکھاں، دئے لوچن رہے شرمائیا۔ جگت وکارا کھیڑا ہویا بھٹھا، ترے گن اگنی تن تپائیا۔ پاربرہم تیری کوئی نہ لے متا، من مت دئے دُہائیا۔ تیرے پریم کوئی نہ رٹا، رتی رت رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ کلجگ ویہن ڈونگھی ڈگے کھٹا، پھڑ بانہوں باہر نہ کھئے کرائیا۔ اکو چرن دوارا تیرا چھٹا، نو کھنڈ پرتھی رووے مارے دھابینا۔ تیرا نام شہنشاہ شیر اکو بگا، دو جہاناں بھبک سنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا دُھر دا ور، لہنا سب دا ویکھ وکھائیا۔ گُر اوتار لگ چرن، نیوں نیوں سپس جھکائیا۔ پیر پیغمبر منگ سرن، دھوڑی ٹکا مستک لائیا۔ وشن برہما شو سارے ڈرن، سر سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ کلجگ جیو جنت سادھ سنت اگنی سڑن، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ برہوں وچھوڑے تیرے مرن، جن بھگت دھیان لگائیا۔ کوڑی کِریا منکھ کرن، کرتے تیری سار کیسے نہ پائیا۔ لیکھا چکے نہ ورن برن، چار اٹھاراں دین دُہائیا۔ ساچا ڈھولا کوئی نہ پڑھن، انتر آتم دھیان لگائیا۔ کایا مندر کوئی نہ وڑن، مندر مسجد شودوالے مٹھ بھجن واہو داہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا دُھر دا ور، گھٹ مستک ویکھ وکھائیا۔ گُر اوتار رکھ آس، جگ چوکڑی دھیان لگائیا۔ پیر پیغمبر بن کے داس، بن سیوک سیو کماٹیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ نِرگن سرگن تیرا کھیل تماش، خالق خلق تیری وڈیائیا۔ لکھ چوڑاسی نور پرکاش، جوت نرنجن ڈگمگائیا۔ پونی پون پون سواس، منڈل راسی راس چرائیا۔ کھیلے کھیل پرتھی آکاش، گگن منڈل رنگ رنگائیا۔ شاہ پاتشاہ شہنشاہ توہے شاباش، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلجگ انت گُر اوتار پیر پیغمبر صدی بسویں سارے ہوتے نراس، آسا سکے نہ کھئے ودھائیا۔ زردھن ہو کے آئے تیرے پاس، دئے جوڑ سپس نوائیا۔ تیری کرنی تیرے ہاتھ، بے پرواہ تیری وڈیائیا۔ کلجگ کوڑی کِریا ست دھرم دا کیتا گھات، سچ سچ نظر کھئے نہ آئی۔ تڈھ بن دیوے نہ کوئی نجات، مہر نظر نہ کھئے اٹھائیا۔ چاروں گنٹ اندھیری رات، نوری چند نہ کھئے

چمکائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ساچا دے اک ور، وجے تیرے نام ودھائیا۔ گر اوتار کہن بول، اُچی کوک کوک کوک سُنائیا۔ پیر پیغمبر وجاون ڈھول، ڈنکا تیرا نام لگائیا۔ سچ دوارا ہر جو کھول، پروردگار تیری سرنائیا۔ نام اگے کنڈے تول، ساچا تول بن کے پھیرا پائیا۔ لگھ چوراسی جیو جنت وروں، نام مدھانا اکو پائیا۔ کوڑی کِریا رہی کھول، سمنڈ ساگر رہی تپائیا۔ نردھن دسے نہ کھئے اڈول، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا ور، تھہ بن سار کھئے نہ پائیا۔ گر اوتار کہن پرہہ ویکھ مات، کلجگ انت پئی ڈہائیا۔ پیر پیغمبر کہن سب نوں بھلی تیری ذات، تیرا نور نظر نہ آئیا۔ ساڈا لیکھا لیکھا قلم دوات، لگھ چوراسی گئی بھلائییا۔ ست ست دی کرے کوئی نہ بات، جوٹھ جھوٹھ چاروں کنٹ ڈیرہ لائیا۔ تیرے بھگتاں تیرے سنتاں دیوے نہ کوئی نجات، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ پھل پھلواری ویکھ اپنا باغات، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا ور، سب دا لیکھا دے چکائیا۔ گر اوتار کہن پرہہ تیری اوٹ، دوچا نظر کھئے نہ آئیا۔ پیر پیغمبر کہن ہوں تیری جوت، جوتی جوت جوت رُشنائییا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیری کردے رہے سوچ، سوچ وچ کیسے نہ آئیا۔ تیرے درشن نوں نیتر لوچن رہے لوچ، انتر انتر دھیان لگائیا۔ پُرکھ اکال دین دِیال کیوں بیٹھا ہو خاموش، آپ اپنا مکھ چھپائیا۔ راہ تگن لوک پرلوک، دو جہان اگھ اٹھائیا۔ لگھ چوراسی جیو آہلیوں ڈگے بوٹ، تھہ بن گلے نہ کھئے لگائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دے سچا ور، نرگن اپنا پھیرا پائیا۔ گر اوتار منگن منگ، در جھولی اک وکھائیا۔ پیر پیغمبر ہوون سنگ، سکلا سنگ نبھائیا۔ پُرکھ اکال ٹئی گنڈھ، گنڈھنہار تیری وڈیائیا۔ دین دِیال چاڑھ چند، نرگن جوت کر رُشنائییا۔ کلجگ کوڑی کِریا جائے ہنڈھ، لوکات رہن نہ پائیا۔ جیو جنت تیرا نام گائے بتی دند، رسنا جہوا صفت صلاحیا۔ کر پرکاش اندھیرے اندھ، جگت اندھیرا دے گوائیا۔ کروٹ لے کے سٹا دے کر کنڈ، آپ اپنا مکھ وکھائیا۔ تیرے پریم دا ملے اند، اند اکو نظری آئیا۔ لیکھا چکے ہنگ برہم، پاربرہم تیری سرنائیا۔ تیری دھاروں پئے جم، اتم تیرے وچ سمائیا۔ نرویر پُرکھ بیڑا بٹھ، نراکار تیری اوٹ تکائیا۔ آد جگادی بن کے جنی جن، ساچی گود لے سہائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچ وکھاؤنا اک در، در دروازہ آپ گھلائییا۔ گر اوتار کہن پرہہ تیرا پیار، پریم پُرکھ تیری سرنائیا۔ پیر پیغمبر کہن پروردگار، لاشریک تیری وڈیائیا۔ نرویر ہو

خبردار، بے خبر خبر آپ سُنائی۔ چوڈاں طبق بیٹے بے دار، چوڈاں لوک دین دُبائی۔ چوڈاں وِدیا ہوئی خوار، تیری سار کیسے نہ پائی۔ چوڈس چند ہويا اندھیار، جوتی نُوْر نہ کھئے رُشنائی۔ ساچا کھئے نہ ونج وپار، دُھر دا ہٹ نہ کھئے کھلایا۔ چاروں کُنٹ ٹھگ چور یار، نو نُو اپنا پھیرا پائی۔ تیرا مندر دِسے نہ کھئے دربار، درگاہ ساچی نظر کیسے نہ آئی۔ ساچا حج نہ کرے کوئی دیدار، حضرت روپ نہ کھئے دکھائی۔ کریا کر سرجنہار، صاحب سُلطان تیری سرنائی۔ انجیل قرآن کرے پُکار، پُران اٹھاراں دین دُبائی۔ گیتا گیان کرے وچار، چارے وید منگ منگائی۔ بانی کوکے کوک واکاں رہی مار، شاہ پاتشاہ اپنا درس دکھائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا اگما ور، لکھن پڑھن وچ کدے نہ آئی۔ گر اوتار کہن پرہہ سجن سچ، سچ تیری سرنائی۔ پیر پیغمبر کہن سانجھے یار سچ، سچ تیری وڈیائی۔ اٹھ ویکھ کوڑی کریا نو کھنڈ پر تھی رہی نچ، مکھ گھنگ بیٹھی پائی۔ سادھ سنت مایا متا کوئی نہ سکیا بچ، ہوئے گرہ اکو نظری آئی۔ کام واسنا ناڑی ناڑی گئی رچ، ناڑ بہتر رہی گر لائی۔ ترے گن مایا لگی آچ، اگنی تت نہ کھئے مٹائی۔ تیرا ناؤں کیسے نہ سکے بہاس، بہاکیا سچ نہ کھئے سمجھائی۔ گر اوتار پیر پیغمبر لوکات سارے آئے آکھ، سچ سندیسہ اک سُنائی۔ کلجگ انت سری بھگونت اکو آوے کھلاپات، کول نین پھیرا پائی۔ جس دا دین مذہب نہ کوئی ذات، روپ رنگ ریکھ نہ کھئے دکھائی۔ سرِشٹ سبائی دیوے دات، نام امولک جھولی پائی۔ سچ دھرم سُنوے گاتھ، آتم پر ماتم راگ الائی۔ لہنا دین چُکائے پورب مستک ماتھ، کرم دھرم ویکھے تھاوں تھائیا۔ کلجگ مٹے اندھیری رات، کوڑ اماوس نظر نہ آئی۔ جن بھگتاں کھولے اپنا تاک، بجرکپائی توڑ ٹرائیا۔ نرمل جوت کرے پرکاش، ساچا نُوْر اک درسائی۔ پورا کرے بھوکھت واک، بے پرواہ وڈی وڈیائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سچا دینا اکو گھر، جس گھر تیرا نُوْر نظری آئی۔ گر اوتار کہن پرہہ ٹھاکر، شہنشاہ تیری سرنائی۔ پیر پیغمبر کہن کرتے قادر، قدرت تیری سو بہا پائی۔ جودھے سُوْر پیر وڈ بہادر، مہابلی تیری اوٹ تکائی۔ نرمل کرم کر اُجاگر، لکھ چوراسی دُرمت میل دھوائیا۔ نام ونجارے بن سوڈاگر، سوڈا اکو ہٹ وکائی۔ سُرْت سوانی کر اِکاگر، یرتی اپنے نال جُڑائی۔ بھاگ لگا کایا گاگر، ساڈھے تِن ہتھ دے وڈیائی۔ سچ کما دُھر دا عادل، عدلی تیرا راہ تکائی۔ کلجگ کوڑا مٹے بادل، سَتجگ سچا نُوْر دکھائی۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا اپنا گھر، جس گھر بہہ بہہ خوشی منائی۔ گر اوتار کہن پرہہ

سوامی، تیرا ناؤں وجے ودھائیا۔ پیر پیغمبر کہن شاہ سلطانی، شہنشاہ تیرا رنگ نظری آئیا۔ چار جگ تیری کٹی مات غلامی، سرگن ہو کے سیو کھائیا۔ تیرے نام دی پڑھی کلامی، کلمہ نبی رسول جنائیا۔ تیرا مقامے وسیا حق امامی، درگاہ ساچی خوشی منائیا۔ تیرا کھیل ویکھیا چار کھانی، اندج جیرج اُتہج سینج پھیرا پائیا۔ تیرا امرت پینا دُھر دا پانی، آبِ حیات بوند سواتی مُکھ چوائیا۔ بودھ آگادھ سنی اگمی بانی، دُھن انادی ناد جنائیا۔ آتم پر ماتم ملیا اِکو ہانی، سیج سُنجنی سو بہا پائیا۔ کلجگ انت سِری بھگونت نو کھنڈ پرتھی ہونی ویرانی، ویری گھر گھر نظری آئیا۔ تَدھ بن بنے کوئی نہ بانی، رہبر راہ نہ کھنڈے وکھائیا۔ تیرے نام دی سارے گا گا گئے کہانی، کہہ کہہ شکر منائیا۔ تیرا پد اِک زربانی، سچکھنڈ وسین شہنشاہیا۔ ساچی دے ست نشانی، دو جہانان نظری آئیا۔ کلجگ مٹے پریشانی، دُکھیاں دُکھ دے گوائیا۔ جن بھگتاں نیڑ نہ آئے شیطانی، مُرید مُرشد لے ترائیا۔ من منوآنہ ہوئے حرامی، ساچی سکھیا دے سمجھائیا۔ تیرا کلمہ اِک کلامی، کائنات کر پڑھائیا۔ تیرا نام گن ندھانی، گنوتنا نظری آئیا۔ تُوں رام رحیم رحمانی، رحمت تیری اِکو بھائیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ دیندے گئے سرب بیانی، لیکھا قلم بند کرائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا اپنا گھر، جس گھر تیرا نت نوت درشن پائیا۔ گر اوتار کہن پر بہ اُچ اگم اتھاہ، اتھاہ تیری وڈیائیا۔ پیر پیغمبر کہن بن ملاح، کھیوٹ کھیٹا روپ وٹائیا۔ نرگن ہو کے سرگن دے صلاح، ساچی سکھیا اِک سمجھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرے بیٹھے منگ پناہ، سیس جگدیش رہے جھکائیا۔ لکھ چوراسی ویکھ بھری گناہ، پتت پُنیت نہ کھنڈے کرائیا۔ سب تُوں بھلیا تیرا ناں، ناؤں نرنکارا رسنا جہوا سکے نہ کھنڈے گائیا۔ ناطہ جڑیا پُتران ماں، پتا پوت گود اُٹھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو وکھاؤنا دُھر دا در، در مندر اِکو نظری آئیا۔ گر اوتار کہن تیری اوٹ اکال، اکل کلا وڈیائیا۔ پیر پیغمبر کہن تیرا جلوہ نور جلال، ظاہر ظہور سمجھ کھنڈے نہ پائیا۔ نرگن ہو کے بن دلال، سرگن بیٹھے پندھ مُکائیا۔ لکھ چوراسی ویکھ حال، حالت سب دی دے بدلائیا۔ کوڑی کِریا توڑ جنجال، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ بھگت بھگوان اُٹھا اپنے لال، لالن اپنا رنگ رنگائیا۔ لیکھا چکا شاہ کنگال، اُچ نیچ اِکو گھر بہائیا۔ غریب نانیاں کر پرتپال، پرتپالک تیری وڈی وڈ وڈیائیا۔ دھرم بنا اِک سچی دھرمسال، دوارا اِکو اِک وکھائیا۔ امرت پیا دُھر دا جام، چار ورن ترکھا بھجھائیا۔ نظری آئے اِکو رام، اِکو کابن سنگ بنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی

کِرپا کر، ساچی کرنی لینی کر، کرتا پُرکھ تیری سرنائیا۔ گر اوتار کہن ہر کرنی کرتے، قُدرت تیرا راہ تکائیا۔ پیر پیغمبر کہن ہوں تیرے
 بردے، بن سیوک سیو کھائیا۔ جُگ چوکڑی منگتے در دے، در در الکھ جگائیا۔ تیری مہر نال دو جہان تردے، آون جاون پندھ مُکائیا۔
 تیرے کھیل گھر گھر دے، گرہ گرہ بیٹھا آسن لائیا۔ تیرے کولوں وشن برہما شو کوئن کوٹ ڈردے، اکھ سکے نہ کھئے اُٹھائیا۔ تیرے دوارے بن
 تیری کِرپا کوئی نہ وڑدے، دُور ڈراڈے بیٹھے راہ تکائیا۔ تیرے پوڑے کوئی نہ چڑھدے، تیری منزل ہتھ کسے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر
 تیرے ناؤں دا ڈھولا پڑھدے، تُوں ہی تُوں ہی راگ الائیا۔ آد جگاد تیرا بھانا جردے، سد بھانے وچ سمائیا۔ کر کِرپا ٹھاکر سب دے
 دُکھڑے ہر دے، ہردے اپنا ڈیرہ لائیا۔ دو جہان اڈیکن چر دے، نو سو چرانوے چوکڑی دھیان لگائیا۔ ویکھیئے کھیل اگتی پر دے، پتا
 پُوت گود اُٹھائیا۔ تیری سرنائی سارے پھردے، بن بن پاندھی راہیا۔ گرُمکھ ورلے سنت سہیلے تیری سرن ڈُگدے، مان ابھان دوویں
 جگت گوائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، اکو دینا دُھر دا گھر، نر ہر نرائن تیرا مندر سچ سہنجنا نظری آئیا۔ سچ سہنجنا
 مندر تیرا، تیرے ہتھ وڈیائیا۔ آد جگاد نہ ہئے اندھیرا، جوتی دِپیک نُر رُشنائیا۔ وسدا رہے سدا کھیڑا، سچکھنڈ وچ ودھائیا۔ کلجگ
 اتم ہتھ بیڑا، بے پرواہ تیری سرنائیا۔ تُدھ بن خالی دوارا کھیڑا، جس گھر نظر نہ آئیا۔ جن بھگتاں کٹ چوراسی گیڑا، گیڑا اپنے وچ وکھائیا۔
 آون جاون جنم مرن کرم کانڈ چُکے جھیڑا، پرکرتی نظر کھئے نہ آئیا۔ نرگن سرگن رل مل اک دُو جے نوں کہن تُوں میرا میں تیرا، تیرا میرا اک
 سرُپ دُو جَا رُوپ نہ کھئے وٹائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، نرگن نرُوپر کر اپنی مہرا، مہر نظر اک
 اُٹھائیا۔

* ۱۰ مگھر بکرمی ۲۰۲۰ اجیت سنگھ دے گرہ پنڈ کتو وال ضلع گردار پُر * *

شاہ پاتشاہ سُوَرے سربنگ، شہنشاہ تیری وڈیائیا۔ نرمل نُوَر پرکاش سچکھنڈ، درگاہ ساچی سچ رُشنائیا۔ بے پرواہ تیرا اگئی چند،
 بے نظیر نظر کیسے نہ آئیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر منگاں رہے منگ، دوئے جوڑ دھیان لگائیا۔ چرن کول تیرے اک انند، انند وچوں درسائیا۔
 سیج سُنجنی سوہے پلنگ، پاوا چوَل بنت نہ کھئے بنائیا۔ دو جہاناں مُکا پندھ، در تیرا اکو نظری آئیا۔ نیتر نہال درشن پائیں ٹھنڈ، اگئی
 تت نہ لاگے رائیا۔ مل پریم ڈھولا گایا چھند، ست ستوادی راگ الائیا۔ نرَویر پُرکھ نراکار سوامی جوتی دھار جوت گنڈھ، آپ اپنی دیا
 کھائیا۔ جگ چوکرئی گئی لنگھ، ستجگ تریتا دواپر کلجگ اپنا پندھ مُکائیا۔ صاحب ستگر دین دیاں پرم پُرکھ پرہ لا انگ، انکیکار اپنی
 گود بہائیا۔ ناطہ تئے جھوٹھ پکھنڈ، کوڑی کریا رہن نہ پائیا۔ جھلیا نہ جائے رنڈیا رنڈ، کنت سہاگی تیری بے پرواہیا۔ سچ دوار ویکھیا لنگھ،
 مقامے حق تیری رُشنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا ساچا ور، تیرا نُوَر نظری آئیا۔ تیرا نُوَر بے نظیر بے پرواہ،
 بے عیب تیری وڈیائیا۔ ست ستوادی سچ ملاح، رببر مارگ اک وکھائیا۔ شاستر سمرت وید پُران بیٹھے دھیان لگا، قرآن انجیل اکھ
 کھلائییا۔ پیر پیغمبر جھک جھک سجدے سیس رہے نوا، دوئے جوڑ بندنا اک سُنائیا۔ برہمنڈ کھنڈ در منگدے رہے پناہ، نیتر نیناں نیر
 وبائیا۔ رو سس رہے شرما، نوری چند نہ کھئے چمکائیا۔ لکھ چوڑاسی بھری انت گناہ، پتت پُنیت نہ کھئے کرائیا۔ کریا کر آپ خُدا، خودی
 غفلت دے گوائیا۔ تیرا صدقہ نُوَجوان، سچ صبوری دے سمجھائیا۔ ثابت دے نہ کوئی ایان، علما نظر کھئے نہ آئیا۔ کلمہ بھلیا تیری کلام،
 کائنات مُکھ بھوائیا۔ کریا کر وڈ امام، آمد اپنی اک وکھائیا۔ تیرے بردے بنے غلام، در درویش سیو کھائیا۔ کلجگ اتم صدی چوڈھویں ویکھ
 آرام، دھیرج جت نظر کھئے نہ آئیا۔ چاروں کُنٹ کوڑ نشان، سچ سچ نہ کھئے وڈیائیا۔ مُلاشیخ مسائک بے ایان، بیوہ ہوئی سرب لوکائیا۔
 کریا کر سری بھگوان، شہنشاہ تیری اوٹ تکائیا۔ کیسے نظر نہ آئے سینتا رام، سرتی شبد نہ کھئے ملائییا۔ بنسری سُنائے نہ کوئی کاہن، سخیاں
 منگل کوئی نہ گائیا۔ دُھر دا دیوے نہ کھئے پیغام، دید سُنید نہ کھئے وکھائیا۔ منتر بھلیا ست نام، نام ست نہ کھئے پڑھائیا۔ ڈنکا فتح نہ کھئے جہان،
 نو نُو چار دئے دُہائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیرے در تے منگن دان، دوئے جوڑ واسطہ پائیا۔ کلجگ اتم ویکھ آن، بے پرواہ اپنا ویس وٹائیا۔

جودھے سُرُوپِ بلوان، تیری اِکو آس تکائیا۔ جُگ جُگ لیکھا لیکھا لکھ دسدے رہے وچ جہان، ناطہ جوڑ قلم شاہیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا سچّا ور، پرہ صاحب سچّے گوسائینا۔ صاحب ساچے مِتر پیارے، پرہ تیری اوٹ تکائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے ہارے، کلجگ تیرے چرن ڈیرہ لائیا۔ دین مذہب ذات پات نو کھنڈ پر تھی دسن کوڑ پسارے، ساچا سنگ نہ کھئے نبھائیا۔ کلجگ سادھ سنت لوکات رہے کوارے، ہر جو کنت نظر کیسے نہ آئیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ جیواں جنتاں تیرے دیندے رہے لارے، گر اوتار پیر پیغمبر لیکھا لکھائیا۔ کل کلکی اتم لے اوتارے، مہابلی ویس وٹائیا۔ شبد آگئی بول جیکارے، دو جہاناں دئے سُنائیا۔ وشن برہما شو کر پنہارے، ساچی سیوا آپ لگائیا۔ سنت سہیلے آپ اُٹھالے، گر چیلے میل ملائیا۔ جن بھگتاں وسے سدا نالے، ہر جو وچھڑ کدے نہ جائیا۔ لیکھا چُکے شاہ کنگالے، اوچ نیچ رہن نہ پائیا۔ گر مگھ گرسکھ آپے بہالے، لکھ چوراسی وچوں پھول پھولائیا۔ مُرشد ہو کے پُچھے حالے، مُرید اپنے گلے لگائیا۔ نرگن سرگن بنے دلالے، جگ ساچی سیو کمائیا۔ حقیقت ویکھے حق حالے، حاضر اپنا پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا سچّا ور، در تیرے وجے نام ودھائیا۔ گر اوتار کہن پرہ کِریا کر، ہتھ تیرے وڈیائیا۔ نرگن روپ مات دھر، جوتی جامہ ویس وٹائیا۔ پُرکھ اکال اپنی کرنی کر، کرتے تیری اک سرنائیا۔ نرہوؤ چکا بھے ڈر، بیہانک رہن کھئے نہ پائیا۔ بھگت بھگوان اپنے پھڑ، آس نندرا دے مُکائیا۔ کایا مندر ساچے پوڑے چڑھ، ڈونگھی بھوری ویکھ وکھائیا۔ نام آگما ڈھولا پڑھ، رسنا جہوا کھئے نہ گائیا۔ نرگن نور جوت دھر، گھر سچ ہونے رُشنائیا۔ پُرکھ اکال دے ور، دین دِیال تیری سرنائیا۔ جو تیری سرنی جاتے پڑ، ایتھے اوتھے ملے وڈیائیا۔ بھاگ لگا کایا گڑھ، بنک اِکو اک سمجھائیا۔ تیرا لیکھا نرائن نر، نر ہر سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا سچّا ور، تیرا سچّا نام دھیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بن رسنا کہن، نرگن آگے نرگن منگ منگائیا۔ پترمیشور ساک سجن سین، ست پُرکھ نرنجن ناطہ اک بندھائیا۔ نظری آویں اِکو نین، دوئے لوچن بند وکھائیا۔ محل اٹل ساچے تیرا رہن، سچکھنڈ دوار چھپر چھن نہ کھئے چھہائیا۔ سورج چن نہ کوئی لین دین، منڈل منڈپ نظر کھئے نہ آئیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا دھر دا ور، اپنا لیکھا دے جنائیا۔ اپنا لیکھا دس بھگونت، در تیرے آس رکھائیا۔ تیری مہا سدا بے انت، جُگ جُگ کہن کھئے نہ پائیا۔ بودھ

آگادھ دُھر دے پنڈت، سچ سچ تیری پڑھائیا۔ کلجگ کوڑی کیریا کر کھنڈت، کھنڈا کھڑگ نام چمکائیا۔ مارگ دس جیرج انڈج، اُتہج سینج آپ سمجھائیا۔ لکھ چوراسی تیرے در ہونے منگت، دوجا اشٹ نظر کھئے نہ آئیا۔ گرھ توڑ ہونے ہنگت، ہنگ برہم دے جنائیا۔ چار ورن بنا ساچی سنگت، کھتری براہمن شودر ویش ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ اوچ نیچ بے اکو پننگت، راؤ رنگ مل مل سوہا پائیا۔ دُھر دا دے سچ اندت، اند اکو اک وکھائیا۔ دھرم دوارے بنے بنت، گھڑن بھنہار تیری سرنائیا۔ لیکھا چکے دوزخ بہشت، جت تیرا چرن اکو نظری آئیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، سچا دینا اکو ور، گھر ویکھئے چائیں چائیا۔ سری بھگوان ربا دس، سو صاحب آپ جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو نس، نرگن اپنا پنڈھ مکائیا۔ بھگتاں اندر سری بھگوان ربا وس، محل اٹل ڈیرہ لائیا۔ امرت دیوے دُھر دا رس، نچھر جھرنا آپ جھرائیا۔ شبد نیرالا تیر مارے کس، بجرکپاٹی پار کرائیا۔ آتم سیجا بے سچ، سیج سہنجی ڈیرہ لائیا۔ راگ سُنائے دُھر انحد، آتمک اکو کرے شنوائیا۔ نرمل جوت کر پرکاش، محل اٹل سوہا پائیا۔ سُرَت سوانی مار آواز، ساچے ہانی میل ملائیا۔ سچ دوارے رچ کے کاج، ہر کرتا ویکھ وکھائیا۔ بھاگ لگا دیس ماجھ، دو جہان سمجھ کھئے نہ پائیا۔ وشن برہما شو راہ تگن غریب نواز، چاروں گنٹ دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھیو ابھیدا آپ کھلائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھو ٹھہ، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن کھیل اکتھ، کتنی کتھ نہ سکے رائیا۔ ایکنکار ہویا وس، نرگن سرگن بندھن پائیا۔ آد نرنجن کر پرکاش، محل اٹل ڈیرہ لائیا۔ اناشی کرتا داسی داس، بن سیوک سیو کھائیا۔ سری بھگوان پائے راس، منڈل منڈپ گوپی کابن نچائیا۔ پاربرہم پرہ کھیل تماش، جوتی جاتا ویکھ وکھائیا۔ جن بھگتاں وسے سدا پاس، وچھوڑا سہہ سکے نہ رائیا۔ کسے ہتھ نہ آئے کوئن کوٹ پرتھی آکاش، کوہ کروڑی چلت پنڈھ نہ کھئے مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، اپنا بھیو ربا چکائیا۔ ساچا بھیو کھولے پرہ آپ، اپنی دیا کھائیا۔ پیر پیغمبر ویکھو باپ، پتا پُرکھ اکال اکو نظری آئیا۔ آد جگاد جگ چوکڑی جس دا کردے آئے جاپ، جو جگ جیون داتا اپنی کھیل رچائیا۔ نرگن ہو کے سرگن بھگتاں وسیا ساتھ، سگلا سنگ نیہائیا۔ نام اگتی چاڑھ راتھ، بن رتھوہی سیو کھائیا۔ اک جنائے پوجا پائھ، ٹوں میرا میں تیرا راگ لائیا۔ سروور ٹہائے تیرتھ تاٹ، چرن کول اک جنائیا۔ کوڑی کیریا میٹ اندھیری رات، گھر جوتی نور کرے

رُسنائیا۔ میل ملاوا کملاپات، گھر سجن پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچا راہ دئے جنائیا۔
 ساچا راہ بھگت دوار، ہر بھگون آپ جنائیا۔ پُرکھ ابناشی کرے پیار، ساچا ساتھی اکو نظری آئیا۔ اندر وڑ سرجنہار، سچ سینگھاسن ڈیرہ
 لائیا۔ شبد اگتی بول جیکار، ڈھولا اکو اک سنائیا۔ تُوں میرا میں تیرا یار، آتم پر ماتم دئے بھجائیا۔ پاربرہم کرے خبردار، ساچی سیکھیا
 اک درڑائیا۔ ساچا دھرم ستگر چرن پیار، دوجا راہ نہ کھئے جنائیا۔ لکھ چوراسی دسے نار، پُرکھ اکال اکو کنت نظری آئیا۔ دوئے جوڑ سرگن
 نرگن کرو نمسکار، نیوں نیوں لاگو پائینا۔ جس دا مندر اچ منار، ٹلا نظر کیسے نہ آئیا۔ دیا باقی بلے اگم اپار، ابناشی کرتا اپنا نور رکھائیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، دیوے نام وڈیائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر نیتر رہے پیکھ، لوچن نین نین
 اٹھائیا۔ پُرکھ ابناشی دھریا بھیکھ، لوکات ویس وٹائیا۔ کیسے نظر نہ آئے روپ ریکھ، رنگ دسے نہ کھئے سمجھائیا۔ جن بھگتاں کرے ساچا ہیت،
 ہنتکاری ویکھ وکھائیا۔ نرگن ہو کے سرگن رہا کھید، خالق خلق وڈی وڈیائیا۔ شبد سندیسہ اکو بھیج، سچ سنیہڑا رہا گھلائییا۔ ابناشی کرتا
 جن بھگتاں مانے ساچی سیج، سیج سہنجنی اک سہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سد بھگتاں
 انگ لگائیا۔ جن بھگتاں کرے انگیکار، انگن اپنا اک جنائیندا۔ سچ دوارے کر پیار، پریم پریتی اک سمجھائیندا۔ انتر آتم دے آدھار، پر ماتم
 دھیر بندھائیندا۔ کوڑی کریا جگت نور، ساچی وست اک ورتائیندا۔ بجرکپائی کھول کواڑ، گھر مندر اک سہائیندا۔ امرت بوند سواتی
 ٹھنڈی ٹھار، نچھر جھرنا آپ جھرائیندا۔ سکھمن ٹیڈھی بنک کر کر پار، ایڑا پنگل مکھ بھوائیندا۔ انحد ناد سچی دھنکار، انراگی راگ
 الائیندا۔ گھر سخیاں منگلچار، ہر گیت گوبند الائیندا۔ پڑھن سن دی نہیں کوئی وار، وارتا اپنی اک جنائیندا۔ جس ملیا پُرکھ کرتار، سو
 شودوالے مٹھ کایا مندر اندر ویکھ وکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جن بھگتاں اکو راہ جنائیندا۔ بھگتاں اندر بھگوان
 وسیرا، سہنجنا ساک درسائیا۔ دور درادا نظری آئے نیرن نیرا، بن پاندھی پندھ مکائیا۔ من منوا دیوے گیڑا، گیڑا اپنے ہتھ رکھائیا۔ پنچ وکارا
 چکے جھیرا، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار نہ کھئے ہلکائیا۔ اکو دسے سنجھ سویرا، گھڑی پل ونڈ نہ کھئے ونڈائیا۔ بھگت بھگوان اک دوجے نوں
 کہن تُوں میرا میں تیرا، دوجا سنگی نظر کھئے نہ آئیا۔ بن بھگتاں وسے نہ کوئی کھیرا، بن کھیرے سری بھگوان ڈیرہ کوئی نہ لائیا۔ ست

ستوادی برہم برہمادی شبد انادی کھلا رکھے ویہڑا، آد جگادی اپنی کھیل رچائیا۔ بن تیری کیریا ٹھاکر تینوں ویکھے کیہڑا، نیتز نین اکھ نہ کھئے کھلائیا۔ لکھ چوراسی بہرم بھلائے کر کر ہیرا پھیرا، اچھل اچھل تیرا ول چھل سمجھ کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، نرگن کرے اپنی مہرا، مہروان اپنی دیا کمائیا۔ مہر کرے پرہہ اُپر بہکت، ہر بہگون دئے وڈیائیا۔ آپ پرگٹائے وچ جکت، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ نرگن دیوے ساچی شکت، شکت اپنا نام جنائیا۔ لیکھے لائے بوند رکت، رتی رت سوبھا پائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، جن بھگتاں دئے وڈیائیا۔ جن بہکت وڈیائی دیوے وڈا، سو صاحب دیا کمائیا۔ کرے کھیل بڈھا نڈھا، جوین اپنا رنگ رنگائیا۔ پریم پریتی اندر بدھا، بھجّا پھرے واہو داہیا۔ جن بھگتاں دیوے دُھر دا سدا، نام سندیسہ اک سُنائیا۔ دُور کرائے لوک لجا، پڑدہ دوئی دویت چُکائیا۔ گھر مندر اندر کایا کعبے کرائے ساچا جگا، حضرت اکو نظری آئیا۔ ایتھے اوتھے دو جہان جس پڑدہ کجا، سو بے پرواہ پھیرا پائیا۔ سچ پریتی انتر مدھا، مدرس نہ کھئے وکھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں آپ سمجھائیا۔ جن بہکت سمجھائے پاربرہم، پرہہ وڈا وڈ وڈیائیا۔ نہکرمی جانے اپنا کرم، کرم کاند ڈیرہ ڈھاہیا۔ بھانڈا بھنّے بھو بہرم، بھيو ابھید کھلائیا۔ لیکھا چُکائے ورن برن، ذات پات ڈیرہ ڈھاہیا۔ سچ رکھائے اکو سرن، اُچ نیچ مان دوائیا۔ بہکت بھگوان ڈھولا اکو پڑھن، سوہنگ سچا راگ الائیا۔ اک دو جے دے اندر ورن، آوندا جاندا نظر کھئے نہ آئیا۔ جیودیاں جگ جن بہکت مرن، مریاں سچکھنڈ سوبھا پائیا۔ ادھ وچکار کتے نہ اڑن، وشن برہما شو بیٹھے سیس جھکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں میل ملائیا۔ جن بھگتاں کرے میل ملاوا آپ، پرہہ اپنے رنگ رنگائیا۔ کوٹ جنم اتار پاپ، دُرمت میل دھوائیا۔ کایا ماٹی ویکھ خاک، پنج تت لیکھا جانے تھاوں تھائیا۔ ترے گن مایا کر پاک، پت پت پت روپ وٹائیا۔ شبد اگمی دے دات، گھر بھنڈارا دئے وکھائیا۔ چرن کول سچا نات، پُرکھ بدھاتا آپ جُڑائیا۔ کلجگ میٹ اندھری رات، ستجگ سچا چند چمکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کیریا کر، دیونہارا ساچا ور، بھگتن اپنی گنڈھ پوائیا۔ جن بھگتاں پائے نام گنڈھ، گنڈھنہار ہر اکھوائیندا۔ اندر وڑ کے پائے ٹھنڈ، باہروں نظر کیسے نہ آئیندا۔ دین دیاں صاحب بخشند، بخشش اپنی آپ کرائیندا۔ گرمکھ گرمکھ رسنا جہوا بتی دند کوئی نہ لائے گند، سوہنگ ڈھولا دُھر دا بولا آتم مؤلا آپ

جنائیندا۔ شبد وچولا چکا پڑدہ اوہلا اُلٹا ناہہ قولا، امرت جھرنا اک جھرائیندا۔ ڈھردرگاہی بن کے تولا، جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ہرجن ساچے آپ جگائیندا۔ جن بھگتاں کھولے آپ جاگ، جگتی اپنے ہتھ رکھائیا۔ دپیک جوت جگائے چراغ، اگیان اندھیر مٹائیندا۔ کایا اندر لائے بھاگ، گھر مندر کر رُشنائیا۔ پھڑ پھڑ ہنس بنائے کاگ، سوہنگ ہنسا مانک موتی چوگ چُکائیا۔ آتم پرما تم رچ رچ کاج، گھر میلا سہج سُبھائیا۔ سُر ت سوانی دیوے داج، شبد بھنڈار جھولی پائیا۔ سَتگر تیرا چلائے اک رواج، چار ورنان اک سرنائیا۔ مُلاشیخ مسائک پنڈت گیانی دھیانی ہر کے نام دالئے نہ کوئی بیاج، سوڈے ہٹ نہ کھئے وکائیا۔ کرپا کرے آپ مہاراج، مُحبت اپنے نال رکھائیا۔ سووت جاگت مار آواز، ڈھر سندیسہ دئے سُنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، جن بھگتاں رچ کے کاج، اپنا بندھن دیوے پائیا۔ جن بھگتاں بندھن پائے ڈور، نام تندن ہتھ اُٹھائیا۔ اندر وڑ اندھیرے گھور، سَتگر پورا ویکھ وکھائیا۔ شبد سوامی بٹھے پنچے چور، چوری یاری ٹھگی گُرمکھ تیرے اندر کرن کھئے نہ آئیا۔ بے پرواہ ویکھے کر کے غور، گھر گمبھیر دھیان لگائیا۔ کوڑی کرپا کڈھے کھوٹ، کھوٹی واسنا دئے مُکائیا۔ نام نگارے لا چوٹ، چوٹی اپنی لئے چڑھائیا۔ کر پرکاش نرمل جوت، گھر دپیک دئے ٹکائیا۔ آتم پرما تم پرما تم ہووے موہت، مُحبت اکو گھر وکھائیا۔ سُریشٹ سبائی سب نوں دے خاموش، جن بھگتاں مل مل جگ جگ ڈھولا گائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، ہرجن سجن لئے ترائیا۔ ہرجن تارے ٹھاکر سوامی، صاحب سَتگر وڈ وڈیائیا۔ پر م پُرکھ پرہہ انترجامی، انتر آتم ویکھ وکھائیا۔ لہنا دینا چکا چارے کھانی، چارے بانی پنڈھ مُکائیا۔ ایک دیوے پد نربانی، نربان پد آپ سمجھائیا۔ دھرم دوار سچ نشانی، ہر کرتا آپ درسائیا۔ جن بھگتاں جائے وٹھو قُربانی، نیوں نیوں اپنا سپس جھکائیا۔ پارہرم پتیرمیشور وڈ وڈے تیری مہروانی، مہروان تیری سرنائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگتاں لیکھا پور کرائیا۔ جن بھگتاں لیکھا کرے پورا، پرہہ پور ربا سرب ٹھائینا۔ گُرمکھ تیرا لہنا نہ رہے ادھورا، حد حدوڈ اپنی پار کرائیا۔ درگاہ ساچی کرے منظورا، منظوری اکو وار سُنائیا۔ گُرمکھ گُرسکھ ہرجن ہرہگت رنگ چاڑھے گوڑھا، اتر کدے نہ جائیا۔ چتر سگھڑ بنائے مُورکھ موڑھا، جو جن آئے سرنائیا۔ جنہاں لائے مستک دھوڑا، تنہاں ڈرمت میل دھوائیا۔ آتم دیوے ست سرورا، سرتی شبد نال ملائیا۔

جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دیونہارا ساچا ور، ساچی سرن اک رکھائیا۔ ساچی سرن بھگت بھگونت، ہر کرتا آپ جنائیا۔ میل ملاوا نارکنت، گھر وجے نام ودھائیا۔ لیکھا مکے وچ جیو جنت، درگاہ ساچی سوبھا پائیا۔ جوت ملاواں جوتی انت، جوتی جوت وچ سمائیا۔ ہر بھگت تیرا نرالا پنتھ، مارگ سمجھ کیسے نہ آئیا۔ تیری مہا اندر گر اوتاراں پیر پیغمبران لکھے گرتھ، اکھر اکھر جوڑ جڑائیا۔ تیرے نام دا جیو جنت و جاؤندے سنکھ، ویلے سندھیا دُھن اُچائیا۔ تیرا میلا انت سِری بھگونت، بھگون اپنی گود اُٹھائیا۔ سچکھنڈ دوار بنا تیری بنت، چرن کول دئے سرنائیا۔ کھڑا چھڈ دے بہشت جنت، گرمکھ تیرے کم کیسے نہ آئیا۔ اوس دوار در جا کر کر منت، جس ملیاں آد جگاد جگ چوکڑی تیرے وجے نام ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، نرگن نرور پُرکھ اکال کھیل کرے بے انت، بے وفا رُوپ نہ کھئے وکھائیا۔

* ۱۱ مگھر ۲۰۲۰ بکرمی اجیت سینگھ دے گرہ پنڈ گتوال *

ست کہے میں ویکھیا ست، ست تیری سرنائیا۔ ست کہے میں ویکھیا ت، تتو تیری وڈیائیا۔ ست کہے میں ویکھیا پت، کلاپت پرہہ اکو نظری آئیا۔ ست کہے میں ویکھیا رس، تیرا امرت دُھر دی دھار بے پرواہیا۔ ست کہے میں ویکھیا پُرکھ سمرتھ، شاہ پاتشاہ سچا شہنشاہیا۔ ست کہے میں گھر گیا وس، گرہ مندر وجے ودھائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست اپنا رنگ رنگائیا۔ ست کہے میرا ستگر ست، سو پُرکھ نرنجن نظری آئیا۔ آد جگاد دیوے دُھر دی مت، پاربرہم برہم سمجھائیا۔ جن بھگتاں اندر جائے وس، سچ سینگھاسن ڈیرہ لائیا۔ جنم جنم دی پوری آس، آساوند آپ کرائیا۔ نرگن سرگن بن کے داسی داس، گرہ سیوک سیوا سچ کھائیا۔ ساچی دیوے نام راس، وست بھنڈارا اک ورتائیا۔ جوتی جوت سرُوپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ست اپنا وچ ٹکائیا۔ ست کہے میں ویکھیا جوگ، ہر چرن ملے وڈیائیا۔ ست کہے میں ویکھیا بھوگ، پرہہ انتر سہج ملائیا۔ ست کہے میرا ہویا سنجوگ، ہر کرتا جوڑ جڑائیا۔ ست کہے میرا وسیا کوٹ، گھر مندر سوبھا پائیا۔ ست کہے گھر جگی جوت، نرگن نور نور رُشنائیا۔ ست کہے میں ہویا موہت، جن بھگتاں پریم ودھائیا۔

ست کہے میں سُنیا سلوک، سوہنگ ڈھولا بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ست اِکو نام جنائیا۔ ست کہے میں جانیا ست سوامی، ست درشن نظری آئیا۔ جن بھگتاں دیوے اکِ نشانی، نام نشانہ ہتھ پھڑائیا۔ آون جان لکھ چوڑاسی چُکائے کانی، چارے کہانی پندھ مُکائیا۔ مندر وکھائے اکِ لاٹانی، اُچ اٹل نظری آئیا۔ در دوار دیوے مانی، مہروان سِر اپنا ہتھ ٹُکائیا۔ ست پرہہ پرہہ دی ست کہانی، ست نام اکِ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ست اپنا رُپ وکھائیا۔ ست کہے میں ست جاتا، سِری بھگوان اِکو نظری آئیا۔ سرب جیاں دے پت ماتا، لکھ چوڑاسی گود سُہائیا۔ سچ سچ دیوے داتا، داتا دانی دیا کھائیا۔ آتم پر ماتم پڑھائے گاتھا، اکھڑ وکھڑ آپ جنائیا۔ اپنی رکھے اُتم ذاتا، ورن گوت نہ کھئے رکھائیا۔ بیٹھا رہے اکِ اکانتا، گھر سچے ڈیرہ لائیا۔ ست کہے میں ست پچھاتا، جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، موہے اِکو بوجھ بھجائیا۔ ست ویکھیا گھر بھگت، جس گرہ اپنا ڈیرہ لائیا۔ بھرے بھلا جیو جگت، جگت ہتھ کیسے نہ آئیا۔ لہدے پھدے مرنی مکت، مریاں مکت نہ پار کرائیا۔ صاحب ستگر ہو دیال جن بھگتاں کِریا کرے مُفت، مُفلس اپنے گلے لگائیا۔ لکھ چوڑاسی اپنی کرنی رہے بھگت، پھاسی جم نہ کھئے کٹائیا۔ نظر نہ آئے اکال مُورت، مُورتی سچ نہ کھئے درسائیا۔ سُنے ناد نہ کوئی تُورت، دُھن وجے نہ کھئے شنوائیا۔ بُدھی ہوئی مُورکھ مُورُت، ست چلے نہ کھئے چٹرائیا۔ ابناشی کرتا جن بھگتاں آسا پُورت، ترسنا کوڑی میٹ مٹائیا۔ چولی چاڑھے رنگ گو رُت، لال گُلالا آپ رنگائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، ست اِکو گھر سمجھائیا۔ ست کہے میں ویکھ برہما، برہما وشن دھیان لگائیا۔ شنکر کرے تیری یاد، اندر وڑ دھیان لگائیا۔ گر اوتار کرن فریاد، پیر پیغمبر حال سُنائیا۔ لوکات بن تیرے ست ہو یا برباد، اُجڑیا کھیڑا نہ کھئے وسائیا۔ تیرے انتر نہ کھئے وساد، بسمل رُپ نہ کھئے وٹائیا۔ جگت واسنا سارے رہے بھاج، بھجیاں پندھ نہ کھئے مُکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا ساچا ور، ست تیرا رُپ نظری آئیا۔ ست کہے میں ویکھیا کھیڑا، سچ رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ چار ورن پیا جھیڑا، جھگڑا سکے نہ کھئے چُکائیا۔ ڈُبدے سار کوئی نہ تارے بیڑا، کنارہ پار نہ کھئے وکھائیا۔ آون جان کئے کوئی نہ گیڑا، پھاندن پھند نہ کھئے کٹائیا۔ کلجگ جیو کرن میرا میرا، تیری سمجھ کیسے نہ آئیا۔ سو پُرکھ زرنجن اُچے ٹلے چڑھ کے ویکھیں کر کے وڈا جیرا، آپ اپنا بھیو چھپائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا

سچا ور، ست سچ سنتاں جھولی پائیا۔ ست کہے میں بھگتاں جوگا، در تیرے منگ منگائیا۔ اچی کوک دیواں ہوکا، در تیرے الکھ جگائیا۔ ناطہ تئے لوک پرلوکا، جگت جہان نہ کھئے وکھائیا۔ جو تیرا نام گاون سچ سلوکا، تنہا ناطہ دینا ملائیا۔ تیرے ملن دا مانس مانکھ مانو جنم اکو موقع، ویلا گیا ہتھ نہ آئیا۔ میرے نال نہ کریں دھوکھا، دھر داتے بے پرواہیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دینا اک ور، سد تیرا راہ تکائیا۔ ست کہے پرہ کر مہر، مہر نظر اٹھائیا۔ ٹوں گرو میں تیرا چیر، بن چیلا سیو کھائیا۔ دور ڈراڈے نہ کرنی دیر، نیرن نیرا نظری آئیا۔ نو نو چار پچھوں آیا تیرا گیڑ، گیڑے گزیدی ویکھی سرب لوکائیا۔ ہر بھگت سہیلے ساچے میل، ملنی اپنے ناؤں کرائیا۔ میں خوشیاں نال چڑھاواں تیل، گیت سہاگی تیرا گائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا پڑدہ دے چکائیا۔ ست کہے میرا اکو دعوہ، پرہ تیری اوٹ تکائیا۔ جن بھگتاں ہووے سچ ملاوا، ملنی ہر جگدیش کرائیا۔ ہنس روپ ویکھاں کانواں، کاگ نظر کھئے نہ آئیا۔ تنہ بلہاری صدقے جاواں، جو پرہ تیرا نام دھیائیا۔ دھن جنیندیاں ہوون ماواں، سفل ککھ ککھڑی بھاگ لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، اکو دینا سچا ور، میری آسا پور کرائیا۔ ست کہے میرا ناطہ جوڑ، پاربرہم تیری سرنائیا۔ جن بھگتاں پئی مینوں لوڑ، ناطہ تئیا سرب لوکائیا۔ در آیا نہ دیویں ہوڑ، مہروان نہ دھگا لائیا۔ خالی ہتھ کچھ نہیں کول، مان تان نہ کھئے وڈیائیا۔ تیرے نام دا و جاواں اکو ڈھول، ڈنکا تیرا ہتھ اٹھائیا۔ بن بھگت کسے نال نہ سکاں بول، سانجھ پیار نہ کھئے رکھائیا۔ اتم آیا تیرے کول، ڈردا ڈردا پندھ مکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، میرا لیکھا لیکھے لائیا۔ ست کہے میں تیرا ست، ست اپرادھی نظر کھئے نہ آئیا۔ نہ کایا نہ کوئی بت، بتخانے ڈیرہ نہ کھئے وکھائیا۔ نہ بہار نہ کوئی رت، پت ڈالی نہ کھئے مہکائیا۔ نہ غمی نہ ہوواں خوش، سد تیرے رنگ سہائیا۔ اکو بھیو ربا پچھ، دئے جوڑ سیس نوائیا۔ گون ویلا پرہ گودی لویں چک، پھڑ بانہوں گلے لگائیا۔ کلجگ وچ مینوں تیرے ملن دی رہی بھکھ، پھڑ بانہوں نہ کھئے ملائیا۔ جدھر ویکھاں دسے دکھ، سادھ سنت رہے گر لائیا۔ اپنا بل دھار کے آیا اٹھ، ناطہ توڑ جگت لوکائیا۔ میں ویکھیا پرہ بھگتاں اُتے ربا تھ، دین دیال دیا کھائیا۔ جے دات دیوے مینوں کچھ، میری قسمت دئے بدلائیا۔ میں بھگتاں نال مل کے ہو جاواں چپ، اچی کوک نہ کھئے جنائیا۔ جگ وچھڑے جے میلے پت، کیوں پتا موہے بھلائیا۔ بھگتاں نال سوہے میری رت، تیری پھلوڑی

اک مہکائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، سچا دینا اکو ور، سد تیرے رنگ سمائیا۔ ست کہے تیرا بھگت اپار، اپر مپر تیری وڈیائیا۔ جس دا لیکھ رہے جگ چار، جگ چوکڑی ملے وڈیائیا۔ جس دا لیکھا لکھے سرنہار، دوسر ہتھ نہ کیسے پھڑائیا۔ میں وارنہ جاواں بلہار، بلہاری گر ستگر تیری سرنائیا۔ کر کِریا موہے تار، تارنہار بے پرواہیا۔ میں گھول گھمائی آبا دتا وار، لیکھا نظر کھئے نہ آئیا۔ سری بھگوان کر پیار، سچ اشارے نال جنائیا۔ ست تُوں وسنا ست دوار، ست دوارا بھگت رہے بنائیا۔ جس دی چھٹی جگ کردے رہے وچار، وچر سکے کھئے نہ رائیا۔ سو مندر بنیا ہر نرنکار، نرگن بیٹھا آسن لائیا۔ جن بھگتاں کرے سچ پیار، ست تیرا دیوے جوڑ جڑائیا۔ دوہاں مل کے کرنا اک وبار، ووباری آپ جنائیا۔ ست جگ جگ ست دی چلے کار، ہر کرتا آپ کرائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنو بھگوان، لیکھا لیکھ جانے دھر دربار۔

* ۱۱ مگھر ۲۰۲۰ بکرمی چرن سنگھ دے گرہ کتوال ضلع گرداس پُ * ۱۱۳۲

ست دیوے پرہہ ایکو دان، وڈ داتا دیا کھائیندا۔ بھگتاں نال کر پروان، سر تیرے ہتھ رکھائیندا۔ جگ چوکڑی سادھ سنت تینوں لبھدے بیابان، جنگل جوہ اجاڑ پہاڑ سرب کھوج کھوجائیندا۔ مندر مسجد شودوالے مٹھ تیرا لبھدے پھرن نشان، تیرا روپ نظر کیسے نہ آئیندا۔ رسنا جہوا بتی دند شاستر سمرت وید پُران دین تیرا گیان، تیری سمجھ کھئے نہ پائیندا۔ تیرتھ تٹ نہا نہا دُرمت میل سرب دھوان، تیرا ست رنگ نہ کھئے رنگائیندا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ لکھ چوراسی جیو ہونے انجان، بالی بڈھ سرب کرائیندا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، تیرا وسیرا اک گھر، جن بھگت دوارے آپ رکھائیندا۔ سُن ست پُکھ سمرتھ دسے، ہر کرتا بھيو چکائیا۔ جگ چوکڑی تینوں لبھ لبھ تھکے، ستجگ تریتا دواپر کلجگ ویکھ وکھائیا۔ پیر پیغمبر کہہ کے گئے ایک مدینے مکے، مکہ کعبہ کایا سمجھ کھئے نہ پائیا۔ پنڈت پاندھ پڑھ پڑھ تھکے، کھوجت کھوجت ویکھ وکھائیا۔ جگت جیو تیرے بنے نہ مات سکے، سجن نظر کھئے نہ آئیا۔ کوڑی کِریا اندر پھسے، ست رنگ نہ کھئے رنگائیا۔ مایا ممتا نال ہسے، ہستی اپنی سمجھ سکے کوئی نہ رائیا۔ کام کرودھ وکارے اندر ڈھٹھے، بنک سکے نہ کھئے بنائیا۔

ترے گن مایا کیتے نتے، امرت میگھ نہ کھئے برسائیا۔ تیرے نال کوئی نہ وسے، کھیڑا سچ نہ کھئے سہائیا۔ کر کپا پرہہ بھگت تیرے نال کیتے کھئے،
 ایکا دوآ جوڑ جڑائیا۔ دوویں بنے پُرکھ اکال دے بچے، پچن اکو جیہا وکھائیا۔ سچ دوارے کدے نہ رہن کچے، جوتی جوت سروپ ہر، آپ
 اپنی کرپا کر، تیری آسا تیری جھولی پائیا۔ ست دوارے تیرا پئے مل، ہر قیمت آپ چکائیا۔ بھگت پریتی جانا گھل، ساچی سکھیا اک
 درڑائیا۔ دھر دے کنڈے جانا ٹل، ہر تولا اکو نظری آئیا۔ کوڑی کرپا وچ نہ جانا رُل، خاکی خاک نہ کھئے ملایا۔ جوتی جوت سروپ ہر،
 آپ اپنی کرپا کر، سد دیونہار وڈیائیا۔ ست کہے میں نہ جانا کرم، پرہہ میری سار موہے نہ آئیا۔ میرا ناطہ نال نہ کیسے ورن، برن گنڈھ نہ کھئے
 پوائیا۔ دین مذہب سارے لڑن، لوکات پئی لڑائیا۔ سادھ سنت میتھوں ڈرن، بیٹھے مکھ چھپائیا۔ کلجگ جیو رسنا پڑھن، اندر ڈیرہ نہ کھئے
 لگائیا۔ میری ڈوری نہ کوئی پھڑن، پلو گنڈھ نہ کھئے بندھائیا۔ اپنی کرنی سارے بہرن، کرتے تیرا ناؤں بھلائییا۔ دھن بھاگ تون کرپا کر کے لایا
 اپنے چرن، ہر دتی مان وڈیائیا۔ بھگت سہیلے تیرے در تے کھڑن، در ساچے سوہا پائیا۔ محل اٹل اچ منارے چڑھن، سچکھنڈ جاون
 چائیں چائیا۔ جینودییاں در تیرے مرن، مریاں مرن رہن کھئے نہ پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچا دتا اک ور، میرا
 لیکھا لیا لگائیا۔ سُن ست ہر سچ سندیسہ، سری بھگوان آپ جنائیا۔ جگ چوکڑی تیرا دھر دا پیشہ، کرنی کرتا اک وکھائیا۔ دیوے
 وڈیائی نر نریشا، نر نرائن ربا سمجھائیا۔ جن بھگتان کرنا اکو ہیتا، پریم پریتی جوڑ جڑائیا۔ صدی بیسویں رکھنا چیتا، چیتن تیرا روپ کرائیا۔
 شبد سوامی کھولے بھیتا، انہو آپ درڑائیا۔ آد جگادی تون پت پلیٹھا، پاربرہم پرہہ اپنی گود بہائیا۔ بھگتان سنگ تیرا لیکھا، دو جا میت
 نہ کھئے وکھائیا۔ سچ دوارے کھیل کھیڈا، گرہ مندر خوشی منائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، تیرا کھیل ربا رچائیا۔ ست
 کہے میں ہویا وڈ بھاگی، پرہہ پایا گہر گمبھیر۔ میری دھار سوئی جاگی، ہر بدل دتی تقدیر۔ جن بھگتان بنیا دھر دا ساتھی، دو جی کئی
 مات زنجیر۔ مل کے گاواں اکو گاتھی، وڈ داتے اچے پیر۔ جام پیایا بن کے ساقی، انتر آتم دتی دھیر۔ پڑدہ لاه کھولی تانکی، چوٹی چاڑھ وکھایا
 اخیر۔ میں مٹاں تیری اکھی، تیرا حکم بے نظیر۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، دھر دی دینی اکو پاتی، نام ندھان بن کایا تت
 سریر۔ دھر دی پاتی لے نام، سو ست گر جھولی پائیا۔ جن بھگتان دے پیغام، سچ سندیسہ اک جنائیا۔ اٹھو ویکھو سری بھگوان، شاہ

پاتشاہ پھیرا پائیا۔ ہرجن ویکھے بال انجان، بھگت بھگوان رہا جگائیا۔ دوہاں میلا وچ جہان، جُکتی اپنی نال جُڑائیا۔ بن اگھاں کرو پہچان، بن ہتھاں ہتھ ملائیا۔ بن رسنا بولو زبان، بن دندان ڈھولا گائیا۔ بن منگیاں ملے دان، خالی جھولی لُو بھرائیا۔ لیکھا جانے دو جہان، دوئے دوئے اپنی کار کھائیا۔ ست ست دا اک نشان، بھگت بھگوان دئے جھلائییا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، کرے کھیل سچا ہر، محل اٹل اک رُشنائیا۔ ست پُرکھ کہے تیرا ست نشانہ، سچ دوارے آپ جھلائییا۔ ست مرد ست مردانہ، ست مردانگی آپ کھائیا۔ ست وشن برہما شو دیوے نام گیانا، ست سچ کرے پڑھائیا۔ ست گر اوتار پیر پیغمبر پہرے بانا، نرگن سرگن روپ وٹائیا۔ ست شاستر سمتر وید لکھے پُرانا، پُران پرانی دئے جنائیا۔ ست گیت اک وکھانا، اٹھ دس جوڑ جُڑائیا۔ ست پڑدہ لاه انجیل قرآنا، کایا کعبہ دئے سمجھائیا۔ ست شبدی راگ دھر ترانہ، کھانی بانی بوجھ بوجھائیا۔ ست جگ چوکڑی کھیل کرے مہانا، ست ستوادی پھیرا پائیا۔ ست ست پہرے اپنا بانا، کل کلکی ویس وٹائیا۔ ست وسے اک مکانا، سمبل نگر سوہا پائیا۔ ست ہووے جانی جانا، جاننہار اک اکھوائیا۔ ست بھگت ست بھگوانا، ست دوہاں وچ سمائیا۔ بن ست نہ کوئی پیمانہ، پیمانہ وچ نہ کیسے لیائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، دیونہارا سچا ور، بھگت دوارے نرگن کھڑ، ست ست تیری لائے جڑ، بوٹا نرویر نریکھ آپ جھلائییا۔

۱۱۳۶

۱۱۳۶

* ۱۱ مگھر ۲۰۲۰ یکرمی چرن سنگھ دے گرہ نواں پنڈ * *

بھگت کہے میری آسا پئی، پرہہ ترسنا جنم مٹائیا۔ سچ پکار درگاہ سنی، سچکھنڈ نواسی ویکھ وکھائیا۔ نرگن داتا وڈ گن گنی، گہر گمبھیر ویکھ وکھائیا۔ نام اُچائے اگتی دھنی، دھن انحد نادی راگ سنائیا۔ لکھ چوراسی چھانی پئی، سنت سہیلے لئے اٹھائیا۔ کوئی بھیو نہ جانے رکھی مئی، جگت تپیشر دھیان لگائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِرپا کر، ہرجن پڑدہ رہا چکائیا۔ بھگت کہے میری آسا پور، منسا جگت مٹائیا۔ شہنشاہ ملیا حاضر حضور، ہر حضرت نظری آئیا۔ کوٹ جنم دے مُعاف کرے قصور، مہر نظر نین اٹھائیا۔

پندھ مٹاوے نیڑا دُور، دو جہاناں ڈیرہ ڈھاپیا۔ ناطہ توڑے کِریا کوڑ، سچ سچ دئے سمجھائیا۔ چتر بنائے مَورکھ مَورھ، ساچا نام کرے پڑھائیا۔ امرت دیوے اک سرور، نجھرجھرنا راجھرائیا۔ ہنگتا گڑھ توڑ غرور، نون سو اکھڑ اک سمجھائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں سدا سہائیا۔ جن بھگت کہے پرہہ پایا ٹھاکر، گھر وجی نام ودھائیا۔ لگا بھاگ کایا گاگر، ساڈھے تن ہتھ خوشی وکھائیا۔ ونج کرایا دُھر سوڈاگر، نام امولک ہیرا اک جنائیا۔ ست ستوادی شبد اگئی دتی چادر، اوڈھن اکو اک وکھائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں ویکھ وکھائیا۔ بھگت کہے پرہہ پایا گھر مندر، گرہ اکو نظری آئیا۔ کِریا پرکاش اندھیری کندر، ڈونگھی بھور کری رُشنائیا۔ بجرکپاٹی توڑ جندر، زندگی زندگی وچوں بدلائیا۔ محل بنا اُجڑیا کھنڈر، میرا کھیڑا دتا وسائیا۔ من منوا نہ بھوے بندر، دہ دشا نہ اُٹھ اُٹھ دھائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں دیا کمائیا۔ جن بھگت کہے تن چاؤں گھنیرا، من وجے نام ودھائیا۔ لیکھا چُکیا تیرا میرا، دوئی دویتی ڈیرہ ڈھاپیا۔ اُلٹا دتا ہر جو گِیرا، گھر گھر وچ دئے وکھائیا۔ پنچ وکارا مُکا جھیڑا، کام کرودھ لوہہ موہ ہنکار نہ کھئے لڑائیا۔ سوامی دسیاۓ نیرن نیرا، جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں ویکھ وکھائیا۔ جن بھگت کہے پرہہ پایا بے انت، بے انت وڈی وڈیائیا۔ گھر سجن ملیا کنت، نارسہاگن خوشی منائیا۔ دیوے وڈیائی وچ جیو جنت، جاگرت جوت کرے رُشنائیا۔ نام سمجھائے اپنا منت، منتر اکو اک درڑائیا۔ بودھ اگادھا بن کے پنڈت، ساچی وڈیا دئے سمجھائیا۔ مانس جنم نہ ہووے کھنڈت، کوڑی کِریا میٹ مٹائیا۔ ناطہ توڑ جیرج اندج، اُتبھج سیبج پندھ مُکائیا۔ میل ملا اپنی سنگت، سنگیت دُھر دا اک سُنائیا۔ جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں لئے اُٹھائیا۔ جن بھگت کہے میرا چُکیا اندھیرا، اندھ رہن نہ پائیا۔ سری بھگوان وسایا ساچا کھیڑا، تن کھڑکی آپ کھلائییا۔ آتم سیجا نظری آیا اکو پر میرا، پریم بیٹھا بے پرواہیا۔ جگ چوکرئی بنھنہارا بیڑا، کھیوٹ کھیٹا اپنے کندھ اُٹھائیا۔ سچکھنڈ دوارے جس دا ڈیرہ، درگاہ ساچی سوہبا پائیا۔ جن بھگتاں ملے وچ کلجگ اندھ اندھیرا، جوتی جوت سرور ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، سنت سہیلے انگ لگائیا۔ بھگت کہے گھر آیا رام، رمیا اپنی دیا کمائیا۔ نظری آیا سچا کاپن، گھنٹیا اپنی دھار سمجھائیا۔ ست سروری دیوے جام، امرت رس اکو اک وکھائیا۔ بھاگ لگائے نگر گرام، بنک دوارے وجے ودھائیا۔ محل وسائے عظیم

الشان، عالیشان اکو نظری آئیا۔ ساچا دیوے دُھر دا نام، سُرَت سوانی کرے پڑھائیا۔ سچ سنديسہ دئے پيغام، کلمہ نبی رسؤل جنائيا۔ نظری آيا اک امام، پروردگار نور الایہيا۔ لیکھا جانے دو جہان، برہمنڈ کھنڈ پُری لوء آکاش پاتال ویکھ وکھائيا۔ دھرم جنائے اک نشان، گر اوتار پیر پیغمبر ویکھن چائیں چائیا۔ مندر سہائے اُچ مکان، سچکھنڈ ساچے وجے ودھائيا۔ جن بھگتاں ملے آن، نرگن سرگن رُوپ وٹائيا۔ سچ پریتی دئے گیان، بودھ اگادھ کرے پڑھائيا۔ بن ہر نامے انت سارے پچھتان، پسچاتاپ کرے لوکائيا۔ جس بھگت ہر پرہہ ٹھاکر ملیا آن، تِس لیکھا منگے کھئے نہ رائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، سد دیونہار وڈیائيا۔ جن بھگت اگلا پچھلا لیکھا چُکے، چوڑاسی گیڑ رہن نہ پائيا۔ رائے دھرم در تے جھکے، چتر گپت نہ لیکھ وکھائيا۔ پُرکھ ابناشی اتم اپنی گودی چُکے، شبد بیانے لئے بیٹھائيا۔ ادھ وچکار کتے نہ رُکے، درگاہ ساچی جاوے واہو داہیا۔ ملے میل ابناشی اچتے، جوتی جوت وچ سائيا۔ اُجل کرے مات مُکھے، مُکھ اُجل آپ رکھائيا۔ جنی لیکھے لائے کھھے، ہرجن سچے جو اُچائيا۔ مَورکھ مُگدھ انجان گوڑھی نیندے رہ جان ستے، ہر کا نام نہ کھئے دھیائيا۔ اتم لکھ چوڑاسی گیڑا گیڑ وچ سٹے، کولہو چکی چک بھوائيا۔ بن سیری بھگوان ماں پُت کیسے کوئی نہ پُچھے، سکلا سنگ نہ کھئے نبھائيا۔ پارہرم پنڈرمیشور جو تیرے نالوں رُسے، دو جہاناں ملے سزائيا۔ جے کوئی بھگتاں کولوں پُچھے، جن بھگت کہن پرہہ ملیا ہر گوسائینا۔ آد جُگاد جُگ چوڑی نرگن نرور کدی نہ ہووے غصے، جو جن بیٹھے دھیان لگائيا۔ جنم کرم دے جو امرت بھنڈار دے بھکھے، تنہاں دُھر دا جام پيائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، دیونہارا ساچا ور، جن بھگت اپنی گود اٹھائيا۔ جن بھگت اٹھائے اپنی گود، مات پت رُوپ وٹائيا۔ ہرجن ہردا دیوے سودھ، ست ستوادی دھار وکھائيا۔ نیتر کھول لوچن لوچ، نیج درشن آپ وکھائيا۔ اتم پر ماتم جنائے کھوج، برہم پارہرم بھيو مٹائيا۔ جنم کرم دا میٹے بوجھ، پرکرتی بندھن نہ کھئے رکھائيا۔ کوڑی کریا مٹائے سوچ، سوچ اکو پرہہ سرنائيا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جس جن دیوے اپنا درس، لیکھا کھئے رہن نہ پائيا۔ جن بھگتاں لیکھا جائے مُک، آد انت رہن نہ پائيا۔ سیری بھگوان انتر اتم دیوے سُکھ، سُکھ اپنا اک سمجھائيا۔ اندر وڑ کے ویکھے جھک، نیکن نیکا نظری آئيا۔ جگت وکارا کڈھے کُٹ، نام کھنڈا کھڑگ چمکائيا۔ جنم مرن دا میٹے دُکھ، آون جاون گیڑ کٹائيا۔ انت کنت سیری بھگونت بھگت کہے آمیرے لاڈلے سٹ، سٹ دُلا رے مل مل

خوشی منائیا۔ زرگن سرگن دو جہان مؤلے ساچی رُت، رُت رُتڑی آپ مہکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک
 نرائن نر، ہرجن ہریہگت اُلٹا مات گربھ نہ ہووے رُخ، جوئی جوئن نہ کھئے بھوائیا۔

* ۱۱ مگھر ۲۰۲۰ بکرمی ڈرگا دیوی دے گرہ پنڈ گجرات *

جنم کرم دی مٹی حرص، پرہہ ہستی ہستی وچ ملائیا۔ بن کرم کانڈ کینا ترس، رحمت آپ کھائیا۔ ترتے جگ رہی تڑپ، پرہہ ملے
 بے پرواہیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، لیکھا سب دا پور کرائیا۔ جگ تریتا رکھی آس، تریا تریمت دھیان لگائیا۔ کون
 ویلا پرہہ میٹے پیاس، اگنی آگ بھجھائیا۔ جنم کرم دا کٹے پھاس، فیصلہ اک سنائیا۔ درشن کر رگھت رگھناتھ، رگھونس دھیان لگائیا۔ سخی
 سہیلی میرا ساتھ، گھر ساچے سیو کھائیا۔ جنک سپتری پُچھے وات، وارتا آپ سمجھائیا۔ ملیا میل کھلاپات، بے پرواہ ہوئے سہائیا۔ تیری
 پُچھے پھیر وات، واسطہ اپنے نال رکھائیا۔ مانس جنم ملے دات، جگ چوکرئی روپ وٹائیا۔ کلجگ اتم بٹھے نات، ناطہچرن کول جنائیا۔ بھيو
 کھلائے گجھ مٹائے اندھیری رات، چند نور چمکائیا۔ نظری آئے دھر دا ناتھ، اناتھان لے اٹھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 اتم لائے زرگن ساچے لڑ، گھر اکو اک وسائیا۔ گھر وسے گھر میلا رام، گھر گھنئیا نظری آئیا۔ گھر ماٹی گھر نگر کھیڑا چام، گھر بنک دئے
 سہائیا۔ گھر دیوے ست ستوادی ساچا نام، ساچی سکھیا اک پڑھائیا۔ گھر میلے پرم پُرکھ بھگوان، بھگوان اپنی دیا کھائیا۔ سخی سہیلی ہوئے
 پروان، ستگر چیلی روپ وٹائیا۔ لیکھا جانے بلی بلوان، بلدھاری ہوئے سہائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، نہکلنک
 نرائن نر، مہاراج شیر سنگھ وشنوں بھگوان، جنم جنم دا لیکھا کرم کرم دا نیتا نیرن نیرا ہو کے آپ چُکائیا۔

* ۱۱ مگھر ۲۰۲۰ پکرمی گرمکھ سنگھ دے گرہ پنڈ گوارا *

سچکھنڈ سوہے سچ دربار، درگاہ ساچی وجے ودھائیا۔ سو پُرکھ نرنجن شاہ سلطان، ست ستوادی سوہیا پائیا۔ ہر پُرکھ نرنجن نوجوان، مرد مردانہ ڈیرہ لائیا۔ ایکنکارا وڈ بلوان، جودھا سوریہ نظری آئیا۔ آد نرنجن نور مہان، جوتی جاتا ڈگمگائیا۔ ابناشی کرتا سچ نشان، ست پُرکھ نرنجن آپ اٹھائیا۔ سری بھگوان ویکھے مار دھیان، انہو اپنی دھار چلائییا۔ پاربرہم ہو پردھان، سچ پردھانگی اک کھائیا۔ سچ سندیسہ دیوے والی دو جہان، دھر دا حکم آپ ورتائیا۔ وشن برہما شو کرو دھیان، بے پرواہ رہا جنائیا۔ شبد ڈلارا حکمران، بھوپن بھوپ اک اکھوائیا۔ برہمنڈ کھنڈ کھیلے کھیل مہان، پُری لوء آکاش ویکھ وکھائیا۔ دھرنی دھرت دھول کر پروان، لیکھا جانے تھاوں تھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی جوت دھر، سچکھنڈ نواسی اپنی دیا کھائیا۔ سچکھنڈ دوارے سچ دربارا، ہر کرتا آپ لگائیا۔ اک اکلا ایکنکارا، اکل کل اپنی کھیل کھلائییا۔ مقامے حق نور اجیارا، جلوہ اکو اک درسائیا۔ لاشریک پروردگارا، بے عیب نور خدائیا۔ کھیلے کھیل اکم اپارا، الکھ اگوچر وڈی وڈیائیا۔ وشن برہما شو کرے خبردارا، دھر سندیسہ اک سنائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دوارے ڈیرہ لائیا۔ سچکھنڈ دوار سچ سنگھاسن، سو پُرکھ نرنجن آپ سہائیا۔ تخت نواسی پُرکھ ابناشن، ہر کرتا سوہیا پائیا۔ لیکھا جان پرتھی آکاشن، گگن گگنتر کھوج کھوجائیا۔ وشن برہما شو پوری کرے آسن، آسا ترسنا میٹ مٹائیا۔ سچ جنائے کھیل تماشن، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل بے پرواہییا۔ بے پرواہ کھیل سچکھنڈ، سچ ساچا دیا کھائیندا۔ آد جگادی نوری چند، نرگن نرور آپ چمکائیندا۔ ست ستوادی دھر دا چھند، ساچا ڈھولا آپ لائیندا۔ نرگن نرور کر کر وند، حصہ اپنا آپ رکھائیندا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا کھیل آپ جنائیندا۔ سچکھنڈ دوارے کھیل اولّا، ہر کرتا آپ کرائیا۔ وسنہارا نہچل دھام اٹلا، محل اٹل کرے رُشنائیا۔ دپیک جوتی آپے بلا، باقی تیل نہ کھئے رکھائیا۔ شبد سندیسہ نرگن گھلا، گھر ساچے کرے پڑھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دربارا اک لگائیا۔ سچ دربارا گیا لگ، سچکھنڈ وجے اک ودھائیا۔ کرے کھیل سورا سرگ، شاہ پاتشاہ بے پرواہییا۔ گر اوتار لئے سد، سچ سندیسہ اک لائیا۔ پیر پیغمبر آونا بھج، بن پاندھی پندھ مکائیا۔ مقامے حق کرنا حج، حقیقت

۱۱۴.

۱۱۴.

اکو دئے جنائیا۔ رل مل سوہنا گاؤنا چھند، ساچا راگ اک سمجھائیا۔ گھر لہنا پرمانند، پرم پُرکھ ربا ورتائیا۔ جُگ چوکرئی تُئی دیوے گنڈھ، گنڈھنہار گوپال سوامی اک اکھوائیا۔ سب دے چولے دئے رنگ، رنگ اولڑا اک چڑھائیا۔ سیج وکھائے سچ پلنگ، پاوا چول نہ کھئے رکھائیا۔ نام وچائے اگئی مردنگ، تار ستار نہ کھئے بلائیا۔ لیکھا جانے جیرج انڈ، اُتبھج سینج ویکھ وکھائیا۔ جُگ چوکرئی مُکاوہارا پندھ، نرگن سرگن سوہا پائیا۔ ستجگ تریتا دواپرکلجگ ربا لنگھ، ویلا اتم دئے ڈہائیا۔ نو کھنڈ پرتھی ست دیپ لکھ چوراسی جیو جنت ننگ، اوڈھن نظر کھئے نہ آئیا۔ آتم انتر ہوئی رنڈ، ہر جو کنت نہ کھئے ہنڈائیا۔ دُور ڈراڈا مُکیا کیسے نہ پندھ، اُچے ٹلے پربت چڑھ چڑھ تھکے جیو لوکائیا۔ دُوئی دویتی بہرم بھلیکھا کیسے نہ ڈھائی کندھ، بھانڈا بھو نہ کھئے چُکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، کرے کھیل ساچا ہر، سچکھنڈ ساچے حکم ورتائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر آؤ نیڑے، ہر کرتا حکم جنائیا۔ چاروں کُنٹ ویکھو جھپڑے، دین مذہب کرے لڑائیا۔ ست دھرم ڈبڈے ویکھو بیڑے، چپو نام نہ کھئے لگائیا۔ ناتے تئے تیرے میرے، میرا نظر کھئے نہ آئیا۔ چاروں کُنٹ گھپ اندھیرے، جوتی چند نہ کھئے چمکائیا۔ مایا ممتا پائے جیڑے، شرع زنجیر نہ کھئے کٹائیا۔ کوڑی کرپا آئے گھیرے، پلو سکے نہ کھئے چھڈائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، سچ دربارے لیکھا ربا جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لوکات مارو دھیان، سو پُرکھ نرنجن صاحب سلطانا آپ جنائیندا۔ لکھ چوراسی بھلیا ہر گیان، شاستر سمرت وید پُران گیتا گیان انجیل قرآن کھانی بانی رنگ نہ کھئے رنگائیندا۔ پنچ وکارا در در گھر گھر پھرے شیطان، کوڑی کرپا ڈیرہ کوئی نہ ڈھابندا۔ مُلاشیخ مساک پنڈت پاندھے ثابت ربا نہ کیسے ایمان، صدق صبوری نہ کھئے ہنڈائیندا۔ نظری آئے نہ دھر دا کاہن، گوپی روپ نہ کھئے وٹائیندا۔ سینتا سرتی شبدی رام نہ کرے پرنام، رمیا روپ نہ کھئے وکھائیندا۔ دین دُنی دووین ہوئے بے ایمان، جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کرپا کر، ساچا لیکھا آپ جنائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کھولو اکھ، سو پُرکھ نرنجن آپ جنائیندا۔ کلجگ اتم کھیل ویکھو پرتکھ، بیو ابھیدا آپ کھلائیندا۔ پھری دروہی تیرتھ تٹ، گنگا گوداوری جمنا سُرستی سپر نیر نیر نیناں دسے وہائیندا۔ کوک کوک پکارن مندر مسجد مٹھ، شودوالے دھیر نہ کھئے رکھائیندا۔ گرودوارے نام نہ وکے ساچا ہٹ، جگت سیاست ناچ نچائیندا۔ منکا منکا سادھ سنت مالا رہے رٹ، من کا منکا نہ کھئے بھوائیندا۔ بہتر ناڑ ایلے سب دی رٹ، امرت میگھ نہ کھئے برسائیندا۔ کوڑ

گُریارا گھر گھر گیا وس، وصل سچ نہ کھئے کرائیندا۔ جو مارگ لوکات آئے دس، بن عامل عمل نہ کھئے کرائیندا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیئی
 اوتار چلایا رتھ، بھگت اٹھاراں سنگ وکھائیندا۔ عیسیٰ موسیٰ محمد شرع شریعت آئے دس، کلمہ نبی رسول نہ کھئے سمجھائیندا۔ کہانی بانی دے
 کے آئی مت، گر مت جھولی نہ کھئے وکھائیندا۔ پیر پیغمبر سرگن نرگن ہو کے آئے نٹھ، پنج تت چولا نظر کیسے نہ آئیندا۔ چاروں گنٹ اندھیرا
 گھٹ، ساچا نور نہ کھئے چمکائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دا حکم آپ ورتائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرو وچار،
 ہر کرتا آپ جنائیا۔ لکھ چوراسی بھلی وچ سنسار، سنسار ساگر ترن کھئے نہ آئیا۔ پڑھ پڑھ تھکے جیو گوار، چوڈاں ودیا ہوئی ہلکائیا۔
 چوڈاں لوک روون زارو زار، اچی کوک کوک سُنائیا۔ چوڈاں طبق ہوئے خوار، پروردگار ملے نہ سچا ماہیا۔ حق حقیقت نہ سکے کوئی
 وکھال، پڑدہ سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ شبدی گر دسے نہ کھئے دلال، ساچا ونج نہ کھئے کرائیا۔ اچے ٹلے پریت جنگل جوہ اجاڑ ڈونگھی کندر رہے
 بھال، پرہو بھالیاں ہتھ کسے نہ آئیا۔ نیتر ویکھو سارے ہوئے کنگال، رتی نام ہٹ نہ کیسے وکائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر،
 کرے کھیل ساچا ہر، دھر دا لیکھا ربا جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر لو سُن، ہر وڈا وڈ جنائیا۔ کلجگ اتم کوڑی کیرپا اکو گن، نو کھنڈ
 پرتھی بیٹھا ڈیرہ لائیا۔ کوئی نہ سُنے دھر دی دھن، انحد ناد نہ کھئے وجائیا۔ سارے چوٹیاں بیٹھے مَن، سیس جگدیش نہ کھئے سہائیا۔ جوتی
 جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، وکھاونہارا سچا گھر، سچ دربارے دئے جنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پورب ویکھو لیکھا، ہر کرتا آپ
 جنائیا۔ کیتا قول کرو چیتا، اقرار بھل کدے نہ جائیا۔ پُرکھ اکال سب نے کہا دھردرگاہی نیتا، نر نرائن وڈی وڈیائیا۔ جگ چوکرئی نرگن
 سرگن کرے بیتا، بتکاری پھیرا پائیا۔ ستگر ہو کے کھیلے کھیڈاں، گر گر اپنی بوجھ بھجھائیا۔ اندر وڑ کے دیوے بھیتا، دوئی دویتی پڑدہ دئے
 اٹھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دا لیکھا ربا جنائیا۔ سُن سندیسہ گر اوتار، پیر پیغمبر لین انگرائیا۔ سرشٹ سبائی
 ویکھی سرجنہار در در گھر گھر راہ تکائیا۔ تیرا ناؤں بھلیا پروردگار، پاربرہم تیرا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ کوڑی کیرپا گئے ہار، جت روپ نہ کھئے
 وٹائیا۔ قلم شاہی لیکھا لیکھ لکھ آئے جہان، کاغذ تیرے نام وڈیائیا۔ پڑھ پڑھ سارے ہوئے بے حال، بیوہ دسے جگت لوکائیا۔ جوتی جوت
 سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا سچا ور، تھہ بن دو جا بھار نہ کھئے اٹھائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پرہہ سرنائی گئے ڈھٹھ، جھک سجده

سپس جھکائیا۔ بن ہتھان جوڑن ہتھ، بن مستک دھوڑی ٹکا لائیا۔ نرگن روپ کہن پُرکھ سمرتھ، شہنشاہ تیری وڈیائیا۔ تیرے حُکمے اندر لوکات مارگ آئے دس، لیکھا لکھ کے قلم شاہیا۔ اتم کہہ کے آئے پُرکھ اکال سب دا مائی باپ، پتا اکو اک جنائیا۔ جُگ چوکڑی ویکھے کھیل تماش، خالق خلق روپ وٹائیا۔ نرگن سرگن پوری کرے آس، آسا ترسنا دئے بُجھائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا ور، در تیرا نظری آئیا۔ سِری بھگوان کہے ویکھو ایک، ایکنکارا رہا جنائیا۔ جس دی سارے دس کے آئے ٹیک، سو بھلیا بے پرواہیا۔ بُدھی دسے نہ کیسے بیک، من مت دئے دُہائیا۔ ترے گن مایا لایا سیک، اگنی تت رہا جلائییا۔ کلجگ ویکھ کوڑا بھیکھ، بھرے بھلی سرب لوکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، دُھر دا لیکھا آپ درڑائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر بن رسنا کہن، واہوا تیری پرہو وڈیائیا۔ اسپن نیر لوچن ویکھیا نین، چاروں کُنٹ اگھ کھلائییا۔ ناطہ ٹٹا ساک سین بھائی بھین، پتا پوت نہ کھئے وڈیائیا۔ کوڑی کِریا کوڑے وہن وہن، ساچا راہ نہ کھئے وکھائییا۔ مندر مسجن شودوالے مٹھ ملے نہ کیسے بہن، جگت واسنا چاروں کُنٹ رہی دوڑائیا۔ مایا رانی کھائے ڈائن، گھر گھر پھیرا پائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا دُھر دا ور، تُدھ بن سار کھئے نہ پائیا۔ تُدھ بن سار نہ بائے کھئے، گر اوتار رہے جنائیا۔ پرم پُرکھ پرہ تیرے ہوئے، تُدھ بن نظر کھئے نہ آئیا۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ تیرے نام دے دتے ڈھوئے، وست امولک جگت ورتائیا۔ کلجگ جیو بیٹھے کھئے، لال امولک ہیرا ہتھ کیسے نہ آئیا۔ بن دماں رہے روئے، نیر نیناں نیر وہائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا ور، سب تیری آس رکھائییا۔ تیری آس بیٹھے تگ، ہر صاحب سجن سلطانا۔ جُگ چوکڑی گئے تھگ، تیرا دے دے نام گیانا۔ کلجگ اتم سب نوں پیا شک، بھلیا پاربرہم سِری بھگوانا۔ کوئی نہ جانے حقیقت حق، چاروں کُنٹ کوڑ پردهانا۔ لیکھا چُکیا تت اٹھ، اپ تیج وائے پرتھمی آکاش من مت بُدھ نہ کھئے گیانا۔ ست رہے نہ کیسے تیرتھ تٹ، اٹھسٹھ ملے نہ کھئے مانا۔ سادھا سنتاں دھیرج جت نہ رہا ہتھ، ست سنتوکھ نہ کھئے وکھانا۔ تیری کوئی نہ جانے متگت، تیرا درس نہ کھئے پانا۔ سچ سچ پرہ تینوں رہے دس، ہوں بالک بال انجانا۔ جو کچھ تیرا سو تیرے وس، کر کِریا وڈ مہروانا۔ نرگن لوکات ہو پرگٹ، کلجگ پھر اگئی بانا۔ دُھر دا کھول ساچا ہٹ، چار ورنان کر پروانہ۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا اگئی ور، ملے سچ تیرا پروانہ۔ گر

اوتار پیر پیغمبر رہے آگہ، آخر تیری اوٹ تکائیا۔ بھوکھت واک جو آئے بھاگہ، بھاگھیا بھاشا وچ سُنائیا۔ کر کِریا پرہہ کھول تاک، بند
 کوڑی گنڈا لاپیا۔ کوڑی کِریا میٹ ذات پات، کملاپات اکو نور کر رُشنائیا۔ دین مذہب بنا سجن ساک، سگلا سنگ آپ نبھائیا۔ کلجگ
 جیواں ویکھ حالات، حالت سب دی دے بدلائیا۔ بن تیرے کلمے تیرے نام سب دی ہوئی وفات، فتوے سب تے رہا لگائیا۔ مہروان سچ
 پیالہ پیا آبِ حیات، حیاتی سب دی دے بدلائیا۔ دروہی تیرے نام خدائے طوبیٰ کرے کائنات، دئے جوڑ سپس جھکائیا۔ کِریا کر سچ
 محراب، محبوب اپنا نور کر رُشنائیا۔ تیرا لیکھا لیکھیا نہ جائے کیسے وچ باب، ونڈ سکے نہ کھئے ونڈائیا۔ توہے سجدہ اک آداب، نمونو سپس
 جھکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا سچا ور، لوکھت ویکھیں چائیں چائیا۔ لوکھت پرہہ ویکھ آ، کلجگ اندھیرا
 چھائیا۔ نرویر پُرکھ کل پھیرا پا، بے انت تیری وڈیائیا۔ نو سو چرانوے چوکرے جگ بیٹھے پندھ مکا، مکی واٹ پرائیا۔ جوتی جامہ وپس وٹا،
 نورو نور کر رُشنائیا۔ دُھر دا ڈھولا اک سنا، سچا راگ الاٹیا۔ بن کے تولا شہنشاہ، دو جہان کنڈے دے چڑھائیا۔ پڑدہ اوہلا دے مٹا،
 سنمکھ اکو نظری آٹیا۔ بھگت بھگوان لے جگا، جاگرت جوت کر رُشنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر در بردے منگن دُعا، خالی جھولی رہے
 وکھائیا۔ بن تیرے کلجگ کرے نہ کوئی شفا، مریض بنی سرب لوکھت۔ پُرکھ اکال دین دیال صاحب سجن ہو سہا، سہاک اکو نظری آٹیا۔
 جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اٹھ ویکھ اپنا در، راہ تگے جگت لوکھت۔ راہ تگے تیرا لکھ چوراسی، چار گنٹ دھیان لگائیا۔
 گون ویلا پرہہ کِریا کرے پُرکھ انباشی، انباشی کرتا دیا کھائیا۔ آون جاون کئے جم کی پھاسی، دُھر دا لیکھا دئے مکھائیا۔ نرمل جوت نور نور
 ہووے پرکاشی، اندھ اندھیر گوائیا۔ تیرا بھیو نہ پائے کوئی پنڈت کاشی، گیانی دھیانی سار کیسے نہ آٹیا۔ کوڑی کِریا تیرے ناؤں کردے ہاسی،
 مسخرے تیرا ناٹک سمجھ کھئے نہ پائیا۔ شبد اگئی چڑھ تازی، اسو اکو اک سہائیا۔ سولان کلیاں آسن ساجی، اچھیا سولان پور کرائیا۔
 دُھردرگاہی وڈ نوابی، شاہ پاتشاہ پھیرا پائیا۔ بن تیرے بھیوے اداسی، غمی چنتا روپ وٹائیا۔ سُنجا دے منڈل راسی، گوپی کاہن نہ کھئے
 نچائیا۔ کِریا کر شاہو شاباسی، پُرکھ اکال تیری سرنائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر تیری رکھ کے آئے اتم آسی، آسا سب دی پور کرائیا۔ جوتی
 جوت سروپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اکو دینا دُھر دا ور، جس ملیاں توٹ رہے نہ رائیا۔ دے ور سچے بھگونت، بھگون تیرے چرن

سپس نواٹیا۔ آد جگادی ساچے کنت، کنت کنتوبل تیری سرنائیا۔ جگ چوڑی پیتے بے انت، کوٹن کوٹ کال وٹائیا۔ تیری مہا لکھ لکھ تھکے اگنت، انت کہن کھئے نہ پائیا۔ تیرا دھیان لگاؤن ساچے سنت، انتر آتم ویکھ وکھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، اکو دینا سچا ور، تڈھ بن راجن راج نظر کھئے نہ آئیا۔ سیری بھگوان ہو دیاں، دیاںدھ آپ سمجھائیا۔ سچکھنڈ دوار ویکھو سچھی دھرمسال، در اکو اک جنائیا۔ ایتھے نہ کوئی شاہ نہ کنگال، اوچ نیچ نہ کھئے جنائیا۔ ترے گن مایا نہ کوئی جنجال، پنج تت روپ نہ کھئے وٹائیا۔ اکو جوت بے مثال، نورو نور ڈگمگائیا۔ نظر نہ آئے کال مہاکال، لیکھا جانے بے پرواہیا۔ سارے سُنو اک سوال، وڈ سوالی آپ سمجھائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، گر اوتار پیر پیغمبر اکو حکم منائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر ویکھوچرن کول، ہر ستگر آپ جنائیندا۔ جھگڑا چھڈو دھرنی دھول، دھر دا بھیو آپ کھلائیندا۔ سب نے منیا نور خدائی اول، عالمین سوہیا پائیندا۔ سب نے پینی دھر دی پول، امرت آب حیات مکھ چوائیندا۔ سارے میرے نور گئے مول، مؤلا اکو سوہیا پائیندا۔ رل مل کرو اکو قول، اقرار ناما آپ جنائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سچکھنڈ دوارے سچ حکم ورتائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر کرو اقرار، اک اکلآ آپ جنائیندا۔ دین مذہب نہ کھئے وبار، ذات پات نہ کھئے رکھائیندا۔ نرگن نور نرگن دھار، نرگن جوتی نرگن جوت جاتا اکو سوہیا پائیندا۔ نرگن مندر ہیئے اجیار، نرگن آسن اک سہائیندا۔ نرگن شہنشاہ سیکدار، بھویت بھوپ اک اکھوائیندا۔ نرگن حکم کرے جگ چار، گر اوتار حکمے اندر پھرائیندا۔ نرگن لیکھا جانے وشن برہما شو وارو وار، نت نوت اپنا کھیل کھلائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سب دا لہنا مول چکائیندا۔ گر اوتار پیر پیغمبر پورب لیکھا دیوو چھڈ، چوٹھے جگ انت رہن نہ پائیا۔ سچکھنڈ دوارے دین مذہب نہ کوئی اڈ، دھرم اسلام نہ کھئے سمجھائیا۔ پچھلا ناٹہ رہ گیا کایا ماٹی ہڈ، آگے نورو نور جوت رُشنائیا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، سب دی توڑنہارا حد، سچ حدود اک وکھائیا۔ سچ حدود وکھائے ہر، ہر کرتا دیا کھائیندا۔ پرم پُرکھ دا پکڑو لڑ، پلؤ اکو نام بندھائیندا۔ تون میرا میں تیرا کلمہ نام ڈھولا لہنا پڑھ، دو جا راگ نہ کھئے سُنائیندا۔ ساچی الفی پاؤنی گل، تن خاکی آپ سمجھائیندا۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کیرپا کر، دھر دا لیکھا اپنے ہتھ وکھائیندا۔ گر اوتار کہن سچ، سچ تیری وڈیائیا۔ پیر پیغمبر من ہس، در بیٹھے سپس جھگائیا۔ ہر گھٹ اندر تون

ہی رہا وس، تیرا نور خلق خدائیا۔ ساڈی پوری ہوئی آس، صدی چودھویں خوشی منائیا۔ صدی پیسویں آئے تیرے پاس، سچکھنڈ ساچا ویکھ وکھائیا۔ در دوارے رل مل پائی اکو راس، گوپی کاہن روپ وٹائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، جگت وساؤنا ساچا گھر، اجڑیا کھیڑا ویکھ بے پروا ہیا۔ کلجگ کھیڑا رہا اجڑ، چاروں کنٹ پئی دہائیا۔ جگت جیو بنے بچڑ، چھری کرد قصائی ہتھ اٹھائیا۔ ہتھیں مارن تیرے پتر، اپنا بچہ ذبح نہ کھئے کرائیا۔ نرگن دھاروں پُرکھ اکال اتر، تینوں جنمے کھئے نہ پتا مائیا۔ گر اوتار پیر پیغمبر سارے مل کے مناون شکر، شکریہ تیرا ادا کرائیا۔ جن بھگتاں چُک اپنے کچھڑ، ساچی گودی لے بہائیا۔ اجل کر مات مُکھڑا، دُرمت میل دھوائیا۔ مات گربھ اُلٹے پھیر نہ ہوون رُکھڑ، لکھ چوراسی پنڈھ مُکائیا۔ اکو سرن تیری ہر جھکن، دوجا ایشٹ نہ کھئے منائیا۔ دو جہاناں پینڈے مُکن، نو نو چار ڈیرہ دینا ڈھاہیا۔ تیرے بوٹے کدے نہ سکن، پھل پھلواڑی مات مہکائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، ہرجن ویکھے چائیں چائیا۔ آپرہو پربھ ٹھاکر سوامی، سوہاونت تیری سرنائیا۔ نرویر پُرکھ گھٹ انترجامی، مہروان وڈی وڈیائیا۔ بہرم مٹا چار کھانی، چارے بانی دے سمجھائیا۔ پرا پسنٹی مدھم بیکھری نہ کیسے پہچانی، پردہ سکے نہ کھئے اٹھائیا۔ در در گھر گھر شبد ملاوا کر سرت سوانی، نارکت روپ وٹائیا۔ گھر مندر جگے جوت نورانی، اندھ اندھیر گوائیا۔ شبدي شبد اکم سنا ڈھر دی بانی، بان انیالا تیر چلائی۔ لیکھے لگے جیو پرانی، پران اپنی جھولی پائیا۔ تھہ بن ستگر پورے بھگتاں آئی ہانی، سر ہتھ نہ کھئے ٹکائیا۔ کلجگ کوڑی کریا من مُکھتاں مارے کافی، تکھی دھار وکھائیا۔ تھہ بن دیوے نہ کھئے پد نربانی، ساچے گھر نہ کھئے وسائیا۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا سچا ور، ہرجن ساچے لے ملائی۔ تھہ بن کرے نہ کوئی میلا، پرہو مالک نظر کھئے نہ آئیا۔ تیرا روپ گرو گر چیلا، ستگر تیرے ہتھ وڈیائیا۔ کلجگ اتم تیرے ملن دا ویلا، بہڑی بہڑی کر رہے کرائی۔ جوتی جوت سروپ ہر، آپ اپنی کریا کر، اکو دینا سچا ور، تیرے چرن ملے سرنائیا۔ جن بھگتاں بن پرہہ میت، متر پیارے تیری آس رکھائیا۔ اندر وڑ کے دس گیت، باہر کھئے نہ کرے پڑھائیا۔ آتم پر ماتم ہوئے اتیت، ترے گن لیکھا دے مُکائیا۔ کایا ہوئے ٹھانڈی سیت، اگنی تت بھجھائیا۔ لیکھا چُکے مندر مسیت، گھر پریشور نظری آئیا۔ درشن پاواں بیٹھلو بیٹھ، مُکھ پڑدہ آپ اٹھائیا۔ تیری کوئی نہ جانے ریس، تیری سار کیسے نہ آئیا۔ جگ چوکڑی تیرا راہ رہے اڈیک، نیتر نین اکھ

گھلائیآ۔ کلجگ انت آئی تاریخ، جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، اِکو دینا سچا ور، تیرے بھگت تیرا دھیان لگائیآ۔ سِری
 بھگوان دیا کھاؤندا اے۔ سچکھنڈ نیواسی دُھر فرمان سُناؤندا اے۔ شبد اگئی راگ الاؤندا اے۔ آتم پرما تم آپ جگاؤندا اے۔ بھگت بھگوان
 ویکھ وکھاؤندا اے۔ ساچا دیوے اک گیان، اگیان اندھیر مٹاؤندا اے۔ نرگن ہو کے ویکھے آن، سرگن تیرا پندھ چُکاؤندا اے۔ سچ دوارے
 دیوے مان، کوڑی کِریا ڈیرہ ڈھنڈا اے۔ امرت بخشے آتم پین کھان، ترسنا بھکھ گواؤندا اے۔ ساچے مندر کر پروان، سچ سنگھاسن آپ
 بہاؤندا اے۔ نظری آئے نوجوان، پردھ بال نہ روپ وٹاؤندا اے۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں ویکھ وکھاؤندا اے۔
 جن بھگتاں دیا کھاؤندا اے۔ پرہ اپنے رنگ رنگاؤندا اے۔ سچ مردنگ نام سُناؤندا اے۔ نجاند اند پرگٹاؤندا اے۔ جوتی نُوں چند چمکاؤندا
 اے۔ بند بند خوشی کراؤندا اے۔ کوڑی کِریا کر کے کھنڈ کھنڈ، خالص اپنے نال ملاؤندا اے۔ جُگ جنم دا میٹ پندھ، دھام ساچے آپ
 وساؤندا اے۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگت دوارے پھیرا پاؤندا اے۔ جن بھگت دوارے آؤندا اے۔ نت نوت ویکھ
 وکھاؤندا اے۔ ستجگ تریتا دواپر کلجگ آپ ہنڈاؤندا اے۔ اپنے ملن دی کر کے بدھ، سنگ ساچا آپ رکھاؤندا اے۔ ہر جن کارج کر کے
 سدھ، ردھ سدھ چرناں بیٹھ دباؤندا اے۔ لیکھا جان جیو پند انڈ، برہمنڈ کھوج کھوجاؤندا اے۔ انت بنا نادی بند، سٹ اپنی گود
 اٹھاؤندا اے۔ دین دیاں ہو بخشند، کلجگ اتم ویکھن آؤندا اے۔ داتا دانی گئی گھنڈ، گہر گمبھیر کھیل رچاؤندا اے۔ جوتی جوت سرؤپ
 ہر، آپ اپنی کِریا کر، دیونہارا سچا ور، جن بھگتاں پڑدہ لاہندا اے۔ جن بھگتاں پڑدہ جائے لٹھ، جُگ چھٹی پندھ مُکائیآ۔ نظری آئے پُرکھ
 سمرتھ، ہر کرتا نُوں رُشنائیآ۔ چرن کول جائن وس، سچ دوار ملے وڈیائیآ۔ مہروان مہروان مہروان کِریا کرے کرتا پُرکھ ہو پرتکھ، پُرکھ
 پُرکھوتم ہوئے سہائیآ۔ ہرکھ سوگ چنتا غم دکھ جائن نس، سُکھ انتر اک اُچائیآ۔ جوتی جوت سرؤپ ہر، آپ اپنی کِریا کر، جن بھگتاں
 اندر جائے وس، نرگن نرگن نرگن روپ وٹائیآ۔ بھگتن اندر وسے آپ، ہر جو اپنی دیا کھائیآ۔ بھگتاں اندر دسے جاپ، انبولت راگ سُنائیآ۔
 بھگتاں اندر کرے پاٹھ، رسنا جہوا نہ کھئے بلائیآ۔ بھگتاں اندر ویکھے گھاٹ، سر سروور اک پرگٹائیآ۔ بھگتاں اندر کھولے ہاٹ، بن ونجارا ہٹ
 چلائیآ۔ بھگتاں اندر دیوے دات، ائمٹری دات آپ ورتائیآ۔ بھگتاں اندر کھولے تاک، بجرکپائی پڑدہ دئے اٹھائیآ۔ بھگتاں اندر امرت بوند دیوے

سوانت، ساتک ست ست کرائیا۔ بھگتاں اندر بیٹھا رہے اکانت، اڈول ڈل کدے نہ جائیا۔ بھگتاں اندر مل کے دیوے اپنا ساتھ، بن سنگی سنگ نبھائیا۔ بھگتاں اندر نیوں نیوں ٹیکے اپنا ماتھ، مستک سیس جھکائیا۔ بھگتاں اندر کھیل پُرکھ سمراتھ، ہر کرتا آپ کرائیا۔ آد جگاد جگ چوکرئی نت نوت جن بھگتاں ہو کے وس، بن چاکر چاک سیوک سیو آپ کھائیا۔ جوتی جوت سرُپ ہر، اپنی آپ جوت دھر، نہکنک نرائن نر، کھیلے کھیل سرب گنتاس، گنوتنا پرہ بے اتنا بے عیب اتھاہ اپنی کار ہر کرتار ہر کرتا آپ کھائیا۔

